Mộng Đẹp Tuyền Cơ

Contents

Mộng Đẹp Tuyền Cơ **5**

1. Chương 1: Ngược Thời Gian Trở Về, Được "bao" Trong Cuộc Sống An Nhàn, Hạnh Phúc . . . 6
2. Chương 2: Bán Nghệ Không Bán Thân . . . 10
3. Chương 3: Tặc Nhân Truy Sát Vương Phi . . . 12
4. Chương 4: Vũ Khí Đầu Tiên: Ghế Xếp . . . 14
5. Chương 5: Đại Họa Đầu Tiên . . . 17
6. Chương 6: Gạt Người? Cô Nương Còn Chưa Đủ Chuyên Nghiệp . . . 19
7. Chương 7: Xem Trọng Giấc Ngủ, Nên Vương Gia Rời Đi . . . 22
8. Chương 8: Đem Lưu Lại Sau Này Ăn Tươi . . . 24
9. Chương 9: Ỷ Thế Đổ Lỗi Cho Kẻ Khác . . . 26
10. Chương 10: Thế Gian Đầy Rẫy Hiểm Nguy.... . . . 28
11. Chương 11: Canh Thời Cơ Hạ Thủ . . . 30
12. Chương 12: Chọc Đến "thứ Dữ" . . . 33
13. Chương 13: Muốn Làm Chuyện Lớn Thì Cần Gì? Tài Năng . . . 35
14. Chương 14: Ăn Tối Miễn Phí? Nghĩa Là Chuyện Tốt . . . 37
15. Chương 15: Một Cú Quấy Rối Tình Dục . . . 40
16. Chương 16: Làm Xiếc? Bán Thân? Chọn Một Trong Hai . . . 42
17. Chương 17: Ăn Cơm Miệng Nuốt Không Trôi . . . 44
18. Chương 18: Tụ Tập Bàn Chuyện Làm Ăn . . . 46
19. Chương 19: Vẫn Còn Bí Ẩn . . . 48
20. Chương 20: Siêu Hân Che Mặt Làm Nổi Bật Khí Chất Của Nhân Vật . . . 50
21. Chương 21: Công Việc Làm Thích Hợp . . . 53
22. Chương 22: Sủng Vật Mỹ Nhân Phô Trương Tài . . . 55
23. Chương 23: Là Con Lừa Là Con Ngựa, Bị Lôi Kéo Đến Té . . . 57
24. Chương 24: Ta Không Thích Ngươi . . . 60
25. Chương 25: Sến Như Lời Kịch . . . 62
26. Chương 26: Lần Đầu Tiên Tiếp Xúc Thân Mật Giữa Kẻ Cướp Và Con Tim . . . 64
27. Chương 27: Một Chàng Đẹp Trai Trèo Tường Đến . . . 67
28. Chương 28: Mỹ Nhân Họa Thủy Đáng Giá Bao Nhiêu? . . . 69
29. Chương 29: Người Nào Đó Ghen Và Lễ Vật Của Người Nào Đó . . . 72
30. Chương 30: Nha Hoàn Mẫu Mực Nhà Người Ta . . . 74
31. Chương 31: Một Đêm Cùng Phòng . . . 76
32. Chương 32: Bị Ép Lên Thuyền Giặc . . . 78
33. Chương 33: Chuyến Lữ Hành Trước Khi Chia Tay . . . 80
34. Chương 34: Chạy Trốn Thành Công . . . 83
35. Chương 35: Trong Lúc Dịch Dung Biến Thành Hủy Dung . . . 85
36. Chương 36: Ở Sòng Bạc Gặp Cố Nhân . . . 87
37. Chương 37: Hai Lần Giáo Dục Đối Với Thư Sinh . . . 90
38. Chương 38: Xấu Nữ Hiện Hình Ký . . . 92
39. Chương 39: Nghiệp Vụ Chuyên Môn Làm Giả Chứng Cứ Của Triệu Vương Phủ . . . 95
40. Chương 40: Đại Tiểu Soái Ca . . . 97

41. Chương 41: Vương Phủ Có Tiên Nữ Quản Gia . . . 99
42. Chương 42: Phương Pháp Dưỡng Thành Vương Phi . . . 102
43. Chương 43: Cuộc Họp Không Có Thiện Ý . . . 104
44. Chương 44: Thôn Vô Vào Thành . . . 107
45. Chương 45: Người Đó Lại Núp Trong Bóng Tối . . . 109
46. Chương 46: Tiểu Nữ Tử Đại Tác Chiến . . . 112
47. Chương 47: Ba Thiếu Một . . . 114
48. Chương 48: Nửa Đêm Không Người Đi Thăm Phạm Nhân . . . 117
49. Chương 49: Vật Báu Dễ Tìm, Chồng Tốt Khó Kiếm . . . 119
50. Chương 50: Y Phục Mới Của Tuyền Cơ . . . 121
51. Chương 51: Bữa Tiệc Chẳng Lành . . . 123
52. Chương 52: Buổi Nhạc Hội Siêu Cấp Thần Tượng Của Vương Gia . . . 125
53. Chương 53: Đồng Hương Giả, Cáo Trạng Chuyện Xấu Và Vấn Đề Nhân Phẩm . . . 128
54. Chương 54: Ngài Là Đồ Seconhand . . . 130
55. Chương 55: Cả Người Đầy Nợ Đào Hoa . . . 132
56. Chương 56: Toàn Bộ Hành Trình Hộ Tống Vương Gia Đi Du Lịch . . . 135
57. Chương 57: Sơn Trại Hãy Phát Triển Thuật In Ấn . . . 137
58. Chương 58: Cảm Lạnh Và Danh Tiết . . . 139
59. Chương 59: Sắc Đẹp Mê Hồn? . . . 141
60. Chương 60: Người Đàn Bà Chanh Chua Vào Nhà . . . 143
61. Chương 61: Đấu Với Chó Điên Có Gì Thú Vị Đâu? . . . 145
62. Chương 62: Gió Xuân Thổi Một Tiếng Trống Trận, Trên Thế Giới Này Ai Sợ Ai . . . 148
63. Chương 63: Làm Việc Xấu Cũng Phải Có Tố Chất Chuyên Nghiệp . . . 150
64. Chương 64: Bạn Trai Gương Mẫu . . . 152
65. Chương 65: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ Mất Tự Nhiên . . . 155
66. Chương 66: Ban Đêm Nói Chuyện Rùa Đen . . . 157
67. Chương 67: Guồng Nước Và Màn Thầu . . . 160
68. Chương 68: Đêm Nay Cảnh Xuân Sáng Rực . . . 162
69. Chương 69: Suýt Nữa Thì.... Súng Cướp Cò . . . 164
70. Chương 70: Bánh Củ Cải Và Ghen Tuông . . . 166
71. Chương 71: Sơn Vũ Nổi Lên . . . 169
72. Chương 72: Tìm Được Tổ Chức Rồi . . . 171
73. Chương 73: Hé Lộ Thân Thế . . . 174
74. Chương 74: Đổi? Không Đổi . . . 176
75. Chương 75: Mười Tám Cách Theo Đuổi Nữ Nhân Của Vương Gia . . . 178
76. Chương 76: Mị Lực Của Sửu Nữ . . . 181
77. Chương 77: Có Bằng Hữu Từ Phương Xa Đến, Còn Gì Sợ Bằng . . . 183
78. Chương 78: Giao Dịch Sắc Đẹp . . . 185
79. Chương 79: Thiên Nữ Còn Nhiều Hơn Cả Rùa Đen . . . 187
80. Chương 80: Ngàn Dặm Tìm Đoàn Viên . . . 189
81. Chương 81: Hai " Tác Dụng Phụ " . . . 192
82. Chương 82: Thiếu Nữ Phản Nghịch Phiên Bản Cổ Đại . . . 194
83. Chương 83: Mười Tám Năm Sau Lại Là Một Hào Nữ . . . 196
84. Chương 84: Sự Phiền Não Của Thiếu Nữ Tuyền Cơ . . . 198
85. Chương 85: Đại Hội Nhân Thân Thích . . . 201
86. Chương 86: Có Rất Nhiều Âm Mưu Là Do Yy Mà Ra . . . 203
87. Chương 87: Tài Nữ Gjm Xuất Hiện . . . 205
88. Chương 88: Ngâm Thơ Đêm Trăng . . . 210
89. Chương 89: Bia Ngắm Mới Của Kinh Thành . . . 212
90. Chương 90: Số Khổ Không Nên Trách Phụ Mẫu . . . 214
91. Chương 91: Phụ Nữ Tốt Không Nên Lăn Lộn Chốn Hậu Cung . . . 216
92. Chương 92: Đại Hội Tuyển Phi . . . 218
93. Chương 93: Người Mới Được Hoan Nghênh Nhất . . . 221
94. Chương 94: Nếu Như Sự Tương Đồng Không Phải Laf Trùng Hợp . . . 223

95. Chương 95 . . . 225
96. Chương 96: Khoảng Cách Giữa Tuyền Cơ Và Heo . . . 227
97. Chương 97: Thiên Nữ Và Thần Khí . . . 229
98. Chương 98: An Bài Hậu Sự . . . 231
99. Chương 99: Chuyện Đám Thê Thiếp . . . 233
100. Chương 100: Lửa Đố Kỵ Thiêu Đốt Bất Tận . . . 235
101. Chương 101: Yêu Quần Áo Trước Rồi Yêu Người . . . 238
102. Chương 102: Sự Báo Thù Của Triệu Đại Phúc Hắc . . . 240
103. Chương 103: Cướp Người, Uy Hiếp, Bức Hôn . . . 242
104. Chương 104: Thích Nàng Cho Nên Mới Bặt Nạt Nàng . . . 244
105. Chương 105: Vũ Khí Nguyên Thủy Của Rùa . . . 247
106. Chương 106: Thảo Luận Về Vấn Đề " Năng Lực " Của Trần Kiếm . . . 249
107. Chương 107: Hoa Tươi Bên Đường Chọc Người Hái . . . 252
108. Chương 108: Rùa Có Gai . . . 254
109. Chương 109: Buổi Nói Chuyện Phúc Hắc . . . 256
110. Chương 110: Dùng Bữa Và Cam Chịu . . . 259
111. Chương 111: Dắt Tay Nhau, Nói Chuyện Yêu Đương . . . 261
112. Chương 112: Hôn Nhẹ Lên Tim Của Em . . . 263
113. Chương 113: Ranh Giới Sống Chết . . . 266
114. Chương 114: Hôn Tới Sờ Lui . . . 268
115. Chương 115: Di Hoa Tiếp Mộc . . . 270
116. Chương 116: Cuộc Thi Viết Mỗi Ngày Của Ma Vương . . . 273
117. Chương 117: Mỹ Nhân Giang Sơn . . . 275
118. Chương 118: Đại Sư Huynh Thần Bí . . . 277
119. Chương 119: Thùng Dấm Chua, Hai Cái... . . . 279
120. Chương 120: Chiếm Phòng Của Ngươi, Ngủ Giường Của Ngươi . . . 281
121. Chương 121: Đều Là Gian Phu Tới Cửa . . . 283
122. Chương 122: Thân Càng Thêm Thân . . . 286
123. Chương 123: Gia Tộc Phúc Hắc . . . 288
124. Chương 124: Dám Yêu Dám Làm . . . 292
125. Chương 125: Có Kẻ Địch Từ Phương Xa Đến . . . 295
126. Chương 126: Ngươi Là Đồ Bại Hoại . . . 297
127. Chương 127: Ta Là Mỹ Nhân Thì Không Cần Buồn Rầu Cau Có . . . 299
128. Chương 128: Có Việc Gì Thì Muội Sẽ Gánh Vác Cực Khổ . . . 301
129. Chương 129: Mãnh Thú Tập Kích Đại Boss . . . 304
130. Chương 130: Chuyện Phúc Liếm Lúc Nửa Đêm Không Người . . . 307
131. Chương 131: Đang Củi Khô Lửa Bốc Lại Gặp Mưa Giông Tố . . . 310
132. Chương 132: Ma Vương Tức Giận Rồi, Hậu Quả Nghiêm Trọng? . . . 313
133. Chương 133: Đêm Xuân Là Ai Ăn Ai Đây . . . 316
134. Chương 134: Đường Về Xa Túy Lúy . . . 322
135. Chương 135: Sống Chung Với Nhau . . . 329
136. Chương 136: Trở Lại Phủ Thái Tử . . . 332
137. Chương 137: Nên Làm Gì Thì Cứ Làm Đi . . . 335
138. Chương 138: Cố Nhân Cùng Bá Vương Cơm . . . 339
139. Chương 139: Biểu Ca, Biểu Muội Một Nhà Thân . . . 342
140. Chương 140: Thái Tử Đáng Thương . . . 345
141. Chương 141: Thái Tử Ba Mươi Mốt Xuân Sanh . . . 348
142. Chương 142: Cha Con Không Giống Nhau . . . 351
143. Chương 143: Tình Cũ Hạ Màn, Niềm Vui Mới Lên Sân Khấu . . . 355
144. Chương 144: Mới Vào Cửa Cung . . . 358
145. Chương 145: Tài Năng Hé Lộ . . . 361
146. Chương 146: Đại Nạn Lâm Đầu . . . 365
147. Chương 147: Ta Chết Ngươi Sống . . . 368
148. Chương 148: Hoàng Đế Và Xấu Nữ . . . 372

149. Chương 149: Chơi Đùa Với Ngươi Một Chút . . . 375
150. Chương 150: Bài Kiểm Tra Lúc Canh Ba Nửa Đêm . . . 379
151. Chương 151: Nhân Phẩm Quá Kém . . . 383
152. Chương 152: Rùa Vào Rọ . . . 386
153. Chương 153: Thâm Cung Nửa Đêm Giết Người . . . 389
154. Chương 154: Vở Kịch Hậu Cung Mở Màn . . . 392
155. Chương 155: Tiểu Rùa Phát Uy . . . 396
156. Chương 156: Đại Ma Vương Ngự Giá Thân Chinh . . . 399
157. Chương 157: Vợ Cả Và Tiểu Tam . . . 402
158. Chương 158: Thăm Dò Tình Địch . . . 406
159. Chương 159: Là Thiên Nữ Đi Đâu Cũng Mốc Meo . . . 410
160. Chương 160: Tín Vật Sắc Tình . . . 413
161. Chương 161: Treo Giá Soái Ca . . . 416
162. Chương 162: Vì Ai Sương Gió Tụ Giữa Khuya . . . 419
163. Chương 163: Đạo Bất Đồng . . . 422
164. Chương 164: Biến Thái Được Luyện Thành Ra Sao . . . 424
165. Chương 165: Không Chiếm Được Ngươi, Sẽ Giết Ngươi . . . 426
166. Chương 166: Mua Bán Người . . . 428
167. Chương 167: Hái Hoa Hái Nhầm Hoa Bá Vương . . . 431
168. Chương 168: Cố Tình Bố Trí Trận Thế Nghi Binh . . . 433
169. Chương 169: Bữa Ăn Tối Cuối Cùng . . . 436
170. Chương 170: Cướp Địa Bàn, Giành Giang Sơn . . . 438
171. Chương 171: Rớt Hố . . . 440
172. Chương 172: Mùi Chua Cao Ngất Trời . . . 443
173. Chương 173: Một Xe Đầy Cảnh Xuân . . . 445
174. Chương 174: Công Kích Kinh Hoàng . . . 447
175. Chương 175: Ra Ngoài Gặp Cố Nhân . . . 450
176. Chương 176: Nghịch Nước . . . 452
177. Chương 177: Đêm Xuân . . . 455
178. Chương 178: Nơi Nguy Hiểm Nhất Là Nơi An Toàn Nhất . . . 459
179. Chương 179: Nhìn Vật Nhớ Người . . . 463
180. Chương 180: Gian Kế Nhỏ Cuả Lam Tích . . . 466
181. Chương 181: Rước Dâu Hay Cướp Dâu . . . 468
182. Chương 182: Biết Mình Không Biết Người . . . 470
183. Chương 183: Vợ Quản Rất Nghiêm . . . 473
184. Chương 184: Ma Nữ Phúc Hắc . . . 475
185. Chương 185: Party Trong Núi . . . 478
186. Chương 186: Lễ Vật Sinh Nhật . . . 480
187. Chương 187: Vấn Đề Liên Quan Đến " Tạo Ra Sinh Mệnh " . . . 482
188. Chương 188: Người Thứ Ba Xen Vào . . . 484
189. Chương 189: Gặp Phải Ngươi, Đành Phải Nhận Tội Thôi . . . 487
190. Chương 190: Ước Hẹn Cả Đời . . . 491
191. Chương 191: Mối Quan Hệ Tréo Ngoe Của Thánh Quân Và Thiên Nữ . . . 494
192. Chương 192: Thiên Nữ Hoàng Hậu . . . 499
193. Chương 193: Rùa Nhỏ Phấn Đấu Tiến Lên . . . 502
194. Chương 194: Giao Dịch Không Cần Dao . . . 504
195. Chương 195: Đánh Không Lại Thì Làm Thế Nào? . . . 507
196. Chương 196: Ngày Đại Hôn . . . 509
197. Chương 197: Đại Lễ Đẫm Máu . . . 512
198. Chương 198: Không Phải Là Khúc Gỗ Như Thánh Mẫu Đâu . . . 514
199. Chương 199: Không Thể Đánh Chết Thì Để Chết Từ Từ . . . 516
200. Chương 200: Đều Là Người Không Thể Gặp Mặt Người Khác . . . 519
201. Chương 201: Nhàn Thê Tiết Kiệm . . . 521
202. Chương 202: Đại Ma Vương Vượt Tường . . . 523

203. Chương 203: Tạo Thuyền Chuẩn Bị Chiến Tranh . . . 526
204. Chương 204: Đại Ma Vương Loạn Trong Giặc Ngoài . . . 528
205. Chương 205: Tiểu Tam Gây Khó Khăn . . . 532
206. Chương 206: Bắt Đầu Đánh Rồi . . . 535
207. Chương 207: Con Cái Là Dùng Để Hãm Hại Thôi . . . 537
208. Chương 208: Đại Hội Tuyển Tú Ngoài Cung . . . 540
209. Chương 209: Lửa Lớn Ở Hậu Viên . . . 542
210. Chương 210: Hưởng Tiệc Trước Khi Chia Tay . . . 544
211. Chương 211: Hành Trình Mới . . . 547
212. Chương 212: Có Gian Tình . . . 550
213. Chương 213: Kẻ Nhờ Cậy Không Phải Người Mà Là....heo . . . 554
214. Chương 214: Chỉ Có Nam Nhân Nói Mới Được Sao . . . 557
215. Chương 215: Đặc Biệt Am Hiểu Bắn Tên Ngầm . . . 559
216. Chương 216: Kế Hoạch Cho Thuê Hoàng Cung . . . 564
217. Chương 217: Lão Bà Một Đi Không Trở Lại . . . 566
218. Chương 218: Tâm Sự Của Ba Vị Hoàng Đế . . . 568
219. Chương 219: Mọi Việc Đã Sẵn Sàng . . . 575
220. Chương 220: Chuyện Nhà, Chuyện Nước, Chuyện Thiên Hạ . . . 580
221. Chương 221: Mỗi Người Tự Bảo Trọng . . . 584
222. Chương 222: Quá Mềm Lòng . . . 586
223. Chương 224: Phong Thủy Thay Phiên Chuyển . . . 589
224. Chương 225: Phong Ba Nổi Dậy . . . 591
225. Chương 226: Mỗi Nguowig Một Số Mệnh . . . 594
226. Chương 227: Đề Khó Của Hồng Dực . . . 596
227. Chương 228: Vui Quá Hóa Buồn . . . 598
228. Chương 229: Ngươi Thích Gì Ở Ta . . . 600
229. Chương 230: Vẫn Luôn Si Ngốc, Từ Nay Say Mê . . . 602
230. Chương 231: Ngoại Truyện 1: Một Trăm Câu Hỏi Đại Ma Vương Cùng Rùa Đen Nhỏ (thượng) 613
231. Chương 232: Ngoại Truyện 2: Một Trăm Câu Hỏi Đại Ma Vương Cùng Rùa Đen Nhỏ (hạ) . 620
232. Chương 233: Ngoại Truyện 3: Không Phải Oan Gia Không Gặp Nhau . . . 626
233. Chương 234: Ngoại Truyện 4: Nguyện Tu Vì Duyên Nợ Ở Kiếp Sau . . . 627
234. Chương 235: Ngoại Truyện 5: Rùa Đẻ Trứng Rồi.... . . . 631

Mộng Đẹp Tuyền Cơ

Giới thiệu

Háo sắc đại ma vương cùng mỹ nhân Rùa Đen đại PK (hình như là Player Killer). Sơ sơ quá trình th

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/mong-dep-tuyen-co

1. Chương 1: Ngược Thời Gian Trở Về, Được "bao" Trong Cuộc Sống An Nhàn, Hạnh Phúc

"Ta nói, ngươi thật sự là một nha đầu lười, suốt ngày chỉ biết ngủ, dậy mau. Chúng ta chơi đánh bài đi, bất quá ta nhường ngươi một nước."

Vân Ca mơ mơ màng màng mở mắt ra, theo thói quen trả lời: "Ngươi cho ta ngủ thêm một lát, đêm qua ta phải làm tăng ca…"

Mở mắt ra thì nhìn thấy một mỹ nữ mặc đồ cổ trang đứng trước giường, thầm cười khổ, đã đến thế giới này đã được nửa năm, mà vẫn chưa quen.

Mỹ nữ mặc cổ trang ngạc nhiên: "Ngươi nói sao, đang mơ ngủ à?"

"Ưm, ừ, ta cảm thấy không được khoẻ lắm, các ngươi chơi trước đi, đừng làm phiền ta." Vân Ca nói đoạn vỗ vỗ gối, định sẽ tiếp tục tìm Chu Công[1] trò chuyện.

[1] Chu Công tên Đán, người đời nhà Chu (1135 - 221 trước D.L.), có tài trị nước.

Nhà Thương (Ân) truyền được 600 năm thì đến vua Trụ tên Ân Thọ là vua dâm bạo. Văn vương Cơ Xương vẫn thờ nhà Ân nhưng đến con là Võ vương tên Cơ Phát hội các chư hầu phạt Trụ, diệt nhà Ân lên ngôi, đóng đô ở Cảo Kinh, đặt quốc hiệu là Chu, tức là Tây Chu.

Võ vương làm vua, em là Chu Công Đán giúp việc chính trị, tôn trọng chiêu đãi người hiền. Chu Công xem gương hưng vong của các đời Đường, Ngu, Hạ, Thương, thấy rằng chỉ là do chư hầu (các tù trưởng) phục hay bất phục nên đem đất đai chiếm được phong lại cho các tù trưởng cũ. Chỉ có các địa điểm trọng yếu thì phong cho các công thần cùng con em để khống chế chư hầu cũ và làm hàng rào cho vương thất.

Chư hầu mới cũ đều theo đất phong lớn nhỏ mà chịu tước Công, Hầu, Bá, Tử, Nam. Đất phong của Công, Hầu là 100 dặm vuông, của Bá là 70 dặm, của Tử, Nam là 50 dặm. Người được đất không đến 50 dặm gọi là phụ dung.

Chu Công lại đặt ra lễ nhạc, mỗi nghi thức ở triều đình, mỗi trật tự trong gia tộc đều được quy định chặt chẽ. Về nông nghiệp, Chu Công đặt phép tỉnh điền. Một khoảng đất rộng chừng 5, 6 trăm mẫu chia làm 9 khu theo hình chữ "tỉnh". Tám gia đình chia nhau 8 khu ở chung quanh và phải chung sức cày cấy khu ở giữa để nộp cho vua. Phép tỉnh điền có lợi là làm cho đất đai tài sản nhân dân khỏi chênh lệch.

Sử chép dưới triều này, nước Việt Nam lúc bấy giờ gọi là Việt Thường, sai sứ sang cống chim bạch tử. Chu Công chế xe chỉ nam (nguồn gốc của địa bàn) để đưa sứ ta về nước, phòng lạc đường. Đây là một thời cực thịnh của đời nhà Chu mà phần lớn do tài đức của Chu Công xây dựng.

Ở ngôi được 13 năm, Võ vương mất, Thành vương còn nhỏ. Chu Công giữ quyền nhiếp chính để phò ấu chúa. Có bọn bầy tôi cũ của vua Trụ phao ngôn là ông sẽ cướp ngôi của cháu. Thấy Thành vương không trị tội kẻ phao vu tin nhảm mà còn tỏ ý hoài nghi, ông bèn trả chức vị lui về ấp riêng, soạn tập thơ "Xuy hiền" gởi cho nhà vua. Thành vương xem xong, lấy làm hối hận lại rước Chu Công về làm phụ chính.

Chu Công chẳng những có tài về chính trị còn có đức tính quý trọng kẻ sĩ người hiền. Khi tắm gội hay đương ăn cơm, nghe có kẻ sĩ đến, ông liền bới tóc hay nhả cơm ngay để ra đón tiếp. Sách "Sử ký" có chép: Chu Công răn ông Bá Cầm rằng: "Một buổi tắm gội, ta phải bới tóc ba lần, một bữa ăn ta phải nhả cơm ba lần để đứng dậy ra tiếp kẻ sĩ. Thế mà còn lo không thu phục được người hiền trong thiên hạ đấy!" Nguyên văn: "Ngã nhứt mộc tam ác phát, nhứt phạn tam thổ bộ, khởi dĩ đãi sĩ, do khủng thất thiên hạ chi hiền nhân".

"Chu Công thổ bộ" ý nói Chu Công trọng vọng kẻ sĩ. Đó là một tấm gương sáng cho những người lãnh đạo việc nước cần phải quý trọng kẻ sĩ, trọng người hiền để tìm bậc hiền giả cùng mình lo đại cuộc cho đất nước.

Trong bài "Đoản ca hành" của Tào Tháo đời Tam Quốc có câu:

Sơn bất yếm cao,

Thủy bất yếm thâm.

Chu Công thổ bộ,

Thiên hạ qui tâm.

Dịch ý:

Núi sông cách trở là bao,

Chu Công trọng vọng, anh hào về theo.

(Bản dịch của Tử Vi Lang)

"Ừ, có ngày nào mà ngươi cảm thấy khỏe đâu, chỉ biết viện lý do để ngủ thôi. Còn không mau dậy, nếu không thì đừng trách ta thô bạo nhá." Mỹ nữ kia nhất định không buông tha.

"Tĩnh Tuyết đại tiểu thư ơi, ngươi thật quá phiền..." Giấc ngủ lại chập chờn kéo đến với Vân Ca.

Mỹ nữ kia mặc dù tên là Tĩnh Tuyết, nhưng nàng thuộc loại người thích dùng hành động thô bạo để trò chuyện hơn là dùng lời nói nhẹ nhàng. Ngay lập tức, một tay nàng ta với lấy cái kéo, kê vào cái mền bằng lông chim của Vân Ca định cắt.

Vân Ca nhanh tay lẹ mắt chụp lại kịp, biết rõ hôm nay sẽ không thoát được, đành chịu thua: "Đi thì đi, đừng cắt đừng cắt, ngươi thừa biết rất là khó khăn ta mới may được nó. Bất quá ta chịu chơi bài với các ngươi là được chứ gì."

"Ngươi cũng quý trọng những vật như thế này nhỉ, ta thật không hiểu ngươi đào đâu ra lắm ý tưởng kỳ quái thế."

Tĩnh Tuyết cười đắc thắng, nhìn Vân Ca làm vệ sinh cá nhân, miệng không ngừng thúc giục: "Mau lên đi, mọi người đang chờ kìa."

Vân Ca bước xuống giường, tới bên cửa sổ vốc vốc nước trong thau rửa mặt, thấy đầu óc tỉnh táo hơn đôi chút, miệng lẩm bẩm: "Thật là, ta biết rõ bản thân cũng nhiều mưu ma chước quỷ, thế nhưng toàn là dùng để đánh bài với các ngươi, báo hại ta mất giấc ngủ ngon."

"Ngươi nói gì đó?" Tĩnh Tuyết nghe không rõ, lớn tiếng hỏi.

"Không, không có gì, ta xong ngay thôi."

Vân Ca rụt đầu lè lưỡi, nhưng cũng mau chóng mặc trang phục, một ý nghĩ lướt nhanh trong đầu, có lẽ bây giờ ở ngoài kia hơi lạnh hơn trong phòng một chút, nàng cẩn thận choàng thêm một chiếc áo choàng dày.

Nhớ lại lúc trước đọc tiểu thuyết trên mạng, thường thấy rất nhiều trang phục cổ xưa, việc mặc nó thôi chắc cũng không ít rắc rối, nghĩ thôi cũng thấy buồn cười. Tuy nhiên, tự mình trải nghiệm qua thì thấy cũng không đến nỗi khó khăn lắm, choàng hai ba lớp áo vô rồi cột dây lưng lại là xong, dằn độn lắm mới không tự mặc được.

Rời khỏi tiểu viện của Vân Ca, đi chừng hơn trăm bước là tới khuôn viên sân tiểu viện của Tĩnh Tuyết. Giữa sân, có một cái bàn nhỏ, đã có hai người đang ngồi chờ sẵn. Mỹ nữ son phấn bên trái tên là Khả Lan, còn mỹ nữ mặc đồ màu lục tên là Nguyệt Y.

Khả Lan nhìn thấy Vân Ca tới thì mỉm cười nói:

"Ta nói không sai, chỉ có mỗi Tĩnh Tuyết là đánh thức được Vân Ca mang tới đây cho chúng ta thôi. Vân Ca, chắc ngươi chưa ăn sáng, đây có chút điểm tâm, ngươi ăn trước chút đi, sau đó chúng ta mới vừa ăn vừa chơi."

"Còn có vụ ăn sáng nữa? Đã trưa trời trưa trật rồi, hai người các ngươi, báo hại ta mang tiếng xấu là phá giấc ngủ người khác đó, biết không?" Tĩnh Tuyết tức giận nói.

Khả Lan cười: "Ai bảo chúng ta là tri kỷ, ta biết ngươi đối với Vân Ca đổ ra không ít tâm huyết. Chứ nếu để Nguyệt Y đi, không chừng chỉ dám ngồi cạnh mà dòm Vân Ca ngủ thôi, làm sao chúng ta còn đánh bài được nữa chứ?"

Nguyệt Y trơ trơ ngồi bên cạnh, trừng mắt giận dữ nhìn Khả Lan.

Khả Lan nhạo tiếp: "Nhìn chằm chằm ta cũng vô dụng, ta đâu phải đàn ông đâu."

Nguyệt Y tức xì khói: "Ngươi thật là vô duyên quá đi mất, Vân Ca, ngươi đừng thèm chơi với nàng ta, coi nàng ta còn đắc ý được nữa không."

Vân Ca mỉm cười nhìn bọn họ gây gỗ với nhau, đột nhiên cảm thấy đàn ông thời cổ xưa thật quá may mắn. Tòa đại trang viện lớn như cái nàng đang ở, ông ta có hơn chục cái, cả bọn nàng cũng giống như tòa đại trang viện, đều thuộc sỡ hữu của Thất Vương gia Triệu Lộ Thân. Đại trang viện này thực tế giống với lãnh cung hơn, chỉ khác là chỗ này có người hầu hạ mà thôi.

Vân Ca cùng các nàng khác đều là vật lễ của các quan lại cống nạp cho hoàng thân quốc thích Triệu gia. Phỏng chừng vị Triệu Vương gia này không thiếu nữ nhân, hoặc xem các nàng là gian tế, cũng không thèm liếc mắt dòm tới một cái, phân phó quản gia an bài các nàng tới nơi này.

Đối với nữ nhân bình thường, việc bị giam lỏng ở nơi này là một chuyện cực kỳ xui xẻo, nhưng đối với Vân Ca mà nói thì ngược lại là một điều may mắn hết sức.

Hãy thử tưởng tượng, một người mới hơn hai mươi tuổi, vì áp lực kiếm sống mà phải còng lưng làm như trâu ngựa, mỗi ngày ngủ không tới năm tiếng đồng hồ, đột nhiên không cần phải làm gì cả, muốn ngủ thì ngủ muốn dậy thì dậy, chả cần làm gì mà cũng có tiền, thì chẳng phải quá sung sướng?

Thôi được, đồng ý là hiện tại bây giờ nàng giống như gái được đại gia bao vậy, nhưng người đàn ông bao nàng không có yêu cầu nàng bất cứ cái gì, còn cung cấp cho nàng cuộc sống ấm no, nhàn hạ, với người hầu kẻ hạ, thực sự Vân Ca cảm động rớt nước mắt.

Cuộc sống đôi khi cũng có nhiều bất tiện, tuy thế cũng có thể chịu đựng được.

Cái thế giới này mười phần giống thời Trung Quốc cổ xưa hết cả mười, nhưng lịch sử thì hoàn toàn khác, dù sao bản thân nàng cũng không rành lịch sử Trung Quốc, chỉ biết một vài sự kiện đặc biệt này nọ của một số triều đại, vì thế khi quỷ sai cho nàng chọn lựa địa điểm tới, nàng cũng không do dự nhảy đại vào một thế giới xa lạ, thang thuốc của Mạnh bà không lấy đi được ký ức của nàng, nên việc đầu thai biến thành việc "Mượn xác hoàn hồn".

"Hồn ơi hồn mau quay về đây, Vân Ca à, ngươi không phải vì ngủ nhiều đến độ mụ người rồi đấy chứ?" Tĩnh Tuyết vỗ bộp Vân Ca một cái, làm nàng giật mình sực tỉnh.

Khả Lan và Nguyệt Y ngồi bên cạnh không khỏi cười rộ lên.

Vân Ca ngượng ngùng cười, rồi bắt đầu cùng bọn họ chơi bài.

Vân Ca chia bài một cách chán chường, cái trò chơi này, bộ bài gồm 52 lá, bốn màu, mỗi màu khắc từ số một đến số mười ba, chơi hoài mà vẫn chưa quen, để tiện nhớ, nàng lấy số mười ba Hắc Quỷ là lớn nhất, nhỏ nhất là số một.

Lúc đầu chỉ là chơi miễn cưỡng cho vui, sau đó thì từ từ nghiện thật, hễ rảnh rỗi là bốn nàng tụ lại một chỗ, mải mê chơi.

Trình độ chơi bài của Vân Ca cũng gọi là tàm tạm, cho nên thường chỉ tìm những người cùng trình độ, như là ba nàng đang ngồi trước mặt.

Tình bằng hữu giữa các nàng trở nên khắng khít hơn nhờ những lần cùng chơi bài, đối với Vân Ca mà nói, cuộc sống nhàn hạ như thế này là một cuộc sống hạnh phúc, tuy lâu lâu lại phải ép mình tham gia vào việc bàn luận những tin vớ vẩn, như là cô nương nào gây lộn với cô nương nào, rồi cô nương nào đang tập khí công, rồi cô nương nào đang học thêu thùa, ... Mặc dù vậy, "Hậu cung" này chưa phải đấu đá để tranh giành tình cảm của người đàn ông kia, nên cũng chưa loạn lắm.

"Này, này, có ai nghe tin gì chưa? Ta nghe Trương mẫu nói, Vương phi sẽ hồi phủ, trên đường đi sẽ ghé lại qua chỗ chúng ta nghỉ ngơi vài ngày." Tĩnh Tuyết phun ra tin tức.

"Vương phi, là vợ mới cưới của Vương gia sao?" Khả Lan phấn khích hỏi.

"Là mẫu thân của Vương gia, Vũ Vương phi uy danh lẫy lừng."

Khả Lan nghe tới chuyện của Hoàng gia thì rất hứng thú:

"Vũ Vương phi? Hồi ở nhà ta đã nghe qua danh tiếng bà ta, nghe nói tới sự có hiếu của Vương gia, ông ta đã trèo đồi vượt suối, không ngại hiểm nguy, quyết tìm cho được cỏ Tử Dương để chữa bệnh ẫu thân…"

Nguyệt Y ngồi bên cạnh đột nhiên thở dài: "Đáng tiếc thân phận Vương phi quá cao quí, chỉ sợ chúng ta không có dịp diện kiến bà ta."

"Muốn gặp Vương phi để làm gì? Ta thấy Nguyệt Y ngươi muốn gặp Vương gia thì có… Haha, thiếu nữ động tình xuân!" Tĩnh Tuyết nheo mắt bỡn cợt.

"Xì, xú nha đầu các ngươi, chẳng lẽ không muốn như thế sao, còn trêu chọc ta… Ái da, Vân Ca, sảnh bài này không tính, ngươi gian xảo quá, đánh kỳ cục như vậy."

Khả Lan, Tĩnh Tuyết và Nguyệt Y phát hiện thì cũng đã muộn màng, không thể đánh lui lại được.

Vân Ca gật gù, không quan tâm bọn họ, khi đánh bài ăn tiền thì những người khác đều là đối thủ cạnh tranh, dù là bạn thân cũng mặc, không thể nhường.

"Vân Ca ơi là Vân Ca, ta thấy ngươi thắng bạc của chúng ta cũng nhiều rồi, ván này nương tay chút đi, ngươi cũng đâu xài tới tiền chứ." Khả Lan thấy Vân Ca không phản đối, liền mạnh tay đánh ra sảnh bài lớn.

"Khả Lan tỷ nói chơi hoài, đang cạnh tranh thắng thua, làm gì có chuyện nhường." Vân Ca theo thói quen trả lời.

Các nữ nhân nói cười râm ran, bàn luận trở lại chủ đề về việc Vương phi chuẩn bị giá lâm.

Đến ở tại trang viện này cũng hơn nửa năm, chỉ toàn thấy những người như Triệu tổng quản, Trương mẫu cùng một vài điền phu, Vương gia cho tới tận bây giờ cũng chưa thấy bóng dáng, thân nhân của Vương gia cũng không có ghé qua. Nơi này thật giống như lãnh cung không được ân sủng. Hiếm thấy một nhân vật lớn như thế tới, nên ai nấy đều phấn khởi như điên.

Nếu trước mặt Vương phi biểu lộ một ít tài năng, được bà ta cho theo bên cạnh, cơ hội gặp mặt Vương gia còn không thiếu? Còn nếu không thành, thì biết đâu cũng được Vương phi chỉ hôn ột thống lĩnh thị vệ nào đó, so ra cũng còn tốt hơn việc lãng phí tuổi thanh xuân ở nơi này.

Bốn nữ nhân, à chính xác hơn là ba nữ nhân bàn tán xôn xao về Vương phi, về Hoàng gia. Vân Ca không hề có chút hứng thú với đề tài này, cuộc sống hiện tại đã là quá tốt rồi, nàng không cầu mong thêm nữa, cứ sống nhàn nhã thế này đến già cũng tốt.

Các nữ nhân mải mê đánh bài tới chiều, ăn tối xong rồi giải tán trở về tiểu viện của mình.

Tiểu viện của Vân Ca nằm ở phía Nam, đại trang viện ngày thường không thuộc ai quản lý, chỉ có Trương mẫu cùng bốn người hầu tới lui chăm sóc các nàng, phụ nấu ăn, giặt giũ, dọn dẹp chung, thỉnh thoảng mua hộ vật dụng cho các nàng, chứ không sắp đặt người hầu riêng cho các nàng, Tổng quản cũng chưa từng đặt chân tới các tiểu viện, cuộc sống nơi này cách ly hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Vào mùa đông này, để tránh phiền toái mỗi khi tắm rửa, mỗi tháng Vân Ca phải trích ra hai lạng bạc để trả công cho người hầu giúp nàng đun nước tắm, may mắn là mỗi lần đánh bài đều thắng bạc không ít, nên cũng dư dả để dấm dúi cho người hầu để nhờ vả này nọ, còn dư ra mua vật dụng để may khăn trải giường bằng lông ngỗng nằm cho thoải mái, rồi mua giấy làm ra băng vệ sinh ỗi kỳ đèn đỏ…

May mắn nơi này bao ăn bao ở, mỗi năm còn trợ cấp thêm quần áo và vật dụng, chứ nếu theo nhu cầu sinh hoạt của Vân Ca, tiền thắng bài không đủ cho nàng xài, nói gì tới việc để dành.

Khi Vân Ca về đến, Lý nhị tẩu đã chuẩn bị sẵn nước tắm cho nàng, ngâm mình trong bồn nước nóng, nàng cảm thấy người nhẹ nhõm hẳn ra, xong xuôi nàng đứng dậy lau mình, thay đồ ngủ rồi tiến thẳng tới chiếc giường yêu quí của mình.

Mùa đông nơi này cũng không quá lạnh, theo lý thuyết địa lý, nơi này có thể nằm gần xích đạo, một cái mền lông ngỗng là đủ để sưởi ấm qua suốt mùa đông.

Tâm tình nàng vô cùng hạnh phúc, trong lúc mơ màng, thoáng có ý nghĩ cuộc sống này thật tốt đẹp hơn cả trong mơ…

2. Chương 2: Bán Nghệ Không Bán Thân

Như thường lệ, buổi sáng khi Vân Ca mở mắt thức dậy, mặt trời đã lên quá đỉnh đầu. Ánh nắng đã chiếu sáng lên những cảnh vật chung quanh. Bụng có chút đói, nhưng nàng chưa muốn ngồi dậy, ngủ nhiều quá nên người còn mụ mị.

Nghe tiếng chén đĩa khua nhẹ lanh canh bên ngoài, chắc là Lý nhị tẩu đã đem cơm trưa tới, cũng theo thói quen dậy muộn của nàng, Vân Ca chỉ cho Lý nhị tẩu đem hai bữa cơm trưa và chiều thôi, còn điểm tâm thì miễn.

Lúc đầu Lý nhị tẩu có chút do dự, sợ Trương mẫu biết chuyện thì cho là nàng làm biếng, sau đó thấy quả thật Vân Ca chả thèm đụng tới bữa điểm tâm, nên đành miễn cưỡng chìu theo.

Trong mắt Lý nhị tẩu, Vân Ca là một tiểu cô nương quái lạ, không tính tới cái thói xấu ngủ của nàng ta, nàng ta còn thường chế tạo ra những vật dụng quái dị, mặc dù đều là những thứ tốt, nhưng không phải ai cũng có thể xài được.

Còn phải nói tới cái thói ăn mặc tuềnh toàng của nàng ta nữa, chưa bao giờ nàng sai Lý nhị tẩu đi mua giùm son phấn hay trang sức gì. Và có lẽ nàng cũng không thường soi gương lắm, vì mỗi lần dọn dẹp phòng Vân Ca, Lý nhị tẩu lúc nào cũng thấy tấm gương soi của nàng đóng cả lớp bụi dày cộm.

Những lần Vân Ca nhờ Lý nhị tẩu làm gì đó, nàng thường có thái độ rất chừng mực, lịch sự, không hề kiêu ngạo hay phách lối, còn thường xuyên dúi bạc cho nàng, gọi đó là tiền boa gì đó. Lúc đầu Lý nhị tẩu không dám nhận, Vân Ca cứ nài ép mãi, ngẫm nghĩ mình trong nhà còn phải nuôi ba cái miệng nhỏ, nên cuối cùng cũng nhận luôn. Trong lòng Lý nhị tẩu cũng sinh ra tình cảm quý mến Vân Ca đặc biệt hơn.

Lý nhị tẩu đặt mâm thức ăn xuống, do dự một thoáng, rồi đưa tay lên gõ cửa phòng Vân Ca.

Vân Ca đang nằm ì trên giường, có chút ngạc nhiên, ngày thường Lý nhị tẩu cũng biết Vân Ca giờ này đang nằm nướng, nên không bao giờ làm phiền đến nàng, có đem thức ăn tới cũng chỉ đặt trước cửa, rồi lẳng lặng rời đi, chẳng lẽ hôm nay lại có chuyện gì đặc biệt?

"Cô nương à, đã dậy chưa?" Lý nhị tẩu có chút do dự, nhưng nghĩ tới chuyện này có thể sẽ có liên quan đến tương lai sau này của Vân Ca, nên nàng không thể không báo cho Vân Ca biết.

"Lý tẩu à, ta dậy rồi, có việc gì vậy? Ngươi vào nói đi." Vân Ca nói, vừa ngồi dậy vừa đưa tay vuốt lại mớ tóc dài cho gọn gàng lại.

Lý nhị tẩu mở cửa đi vào, bước tới bên giường nhìn thấy một mỹ nữ đẹp như một đóa hoa hải đường thanh xuân còn đang ngái ngủ, không nhịn được lầm bầm, không hiểu cái vị Vương gia kia thuộc loại người như thế nào, lại đem một mỹ nhân như vậy quẳng tới nơi này, mà không thèm đoái hoài gì tới.

Lý nhị tẩu ngẫm nghĩ một chốc rồi nói: "Cô nương, khi ta đi ngang qua tiền viện, thấy có đám đông tụ họp, nghe nói rằng Vương phi đã đến, những cô nương khác đang bận rộn trang điểm để chuẩn bị diện kiến Vương phi, cô nương cũng chuẩn bị đi đi."

Vân Ca ngẩn người, nhớ đến đề bài bàn tán của bọn họ hôm qua, không nghĩ ra bà ta lại đến nhanh như vậy, nàng cười cười nói:

"Vương phi đi đường xa mệt nhọc, cũng cần phải nghỉ ngơi, ta không muốn làm phiền bà ta lúc này."

"Ai da, cô nương à, hiếm khi Vương phi đại giá, phải để cho bà ta chút ấn tượng tốt về cô nương đi, chẳng lẽ cô nương tính ở cái nơi hoang vắng buồn chán này cả đời sao?"

Nguyên bản Lý nhị tẩu chỉ là một nông phụ, lúc đầu cũng không biết đạo lý này, hồi sáng khi đem điểm tâm ột vị cô nương khác, tâm tư chỉ nghĩ đến làm sao tốt cho tương lai sau này của Vân Ca.

"Ừ, thôi được, rảnh rỗi ta sẽ đi." Vân Ca trả lời cho có lệ.

Lý nhị tẩu nghe thế thì rất hài lòng, lui ra ngoài.

Tuy Vương phi đem rất nhiều nha hoàn hầu hạ, cũng không cần tới các nàng phục dịch, nhưng dù sao tới nơi này lạ nước lạ cái, dĩ nhiên phải cần tới người hướng dẫn, hồi sáng Trương mẫu đã dặn dò, Lý nhị tẩu đem cơm xong phải lập tức trở về chờ sai bảo.

Một cơn gió thổi vào, làm mùi thức ăn bốc lên thơm lừng, Vân Ca quyết định ăn cơm xong, sẽ tiếp tục ngủ. Vì Vương phi đã đến đây, chắc chắn sẽ không có ai tới bắt nàng đánh bài, thật là tốt.

Vân Ca đã đắc ý quá sớm, nàng mới vừa ăn xong, đã thấy Tĩnh Tuyết và Khả Lan tìm đến trước cửa.

Còn chưa kịp phàn nàn mình bị phá giấc ngủ trưa, Vân Ca đã bị hai người ấy túm mỗi người một bên mà gào khóc:

"Chúng ta có ý tốt đến diện kiến thỉnh an Vương phi, những người hộ vệ đáng chết lại không cho chúng ta vào, còn nói chúng ta quấy rầy Vương phi nghỉ ngơi, đám nô tài đó thật là mắt chó mà… Hu hu hu hu…"

"Ừ ừ, thật là khốn kiếp mà…"

"Chúng ta danh nghĩa cũng là người của Vương gia, muốn bái kiến Vương phi cũng là đạo lý hợp tình hợp nghĩa, còn phải bị cái loại tiểu nhân như vậy lên mặt, coi chúng ta như là giặc, ôi, thật là tủi phận quá, hu hu hu…"

"Ừ, ừ, thật tội nghiệp ghê…"

"Vân Ca, ngươi nói đi, có phải bọn họ thật không đúng?"

"Ừ, ừ, bọn họ thật là không đúng chút nào…"

"Hừ, bọn họ không để cho chúng ta vào, chúng ta nhất định càng phải vào."

"Ơ, này, chuyện này thì không được à…"

"Ngươi sợ gì chứ, chúng ta bạc mệnh, chả có ai quan tâm, chỉ muốn tìm người đàn ông để gửi gắm cuộc đời, cơ hội tốt như vậy, làm sao có thể bỏ qua được chứ."

"Nhưng ta thật không muốn bị đá ra ngoài đâu." Vân Ca thầm thở dài, cũng không dám nói tiếp nữa.

Bên này Tĩnh Tuyết và Khả Lan đưa cặp mắt đẫm lệ nhìn nhau, hai nàng lập tức trở thành đồng minh, cùng nhau bàn bạc làm thế nào để sáng mai nhân lúc hộ vệ còn chưa đến, hai nàng sẽ thừa dịp xông vào bái kiến Vương phi.

Vân Ca đứng bên cạnh thầm kính phục, ai nói nữ nhân cổ xưa chỉ biết thụ động thôi, nếu bị dồn vào đường cùng thì con thỏ cũng sẽ quay lại cắn người.

Hai nàng đang cáu giận, thấy Vân Ca không có hứng thú với kế hoạch "Diện kiến Vương phi" của hai nàng, dù hơi bực bội nhưng cũng không khỏi nhẹ người âm thầm thở ra. Nếu kế hoạch thành công, lúc đứng trước mặt Vương phi, thì Vân Ca là đối thủ cạnh tranh lớn nhất đối với bọn họ.

Không phải nói nhan sắc Vân Ca vượt trội hơn bọn họ, mà chính vì Vân Ca cái gì cũng không biểu hiện, chỉ bình thản ngồi đó, khí chất toát ra cũng làm cho người khác không nhịn được ý muốn tiếp cận nàng, một nữ nhân như vậy, làm sao các nàng không thể không sinh tâm đề phòng chứ?

Ngược lại, đối với Vân Ca, chuyện trở thành tì thiếp của Vương gia hoặc làm vợ của một người đàn ông nào đó không phải là cuộc sống mà nàng mong đợi, nhưng nàng cũng thông cảm cho sự lựa chọn của các nữ nhân này. Bọn họ sinh ra ở thời cổ xưa, bị giáo dục trở thành những nữ nhân nhu nhược, chỉ biết thụ động ngồi đó, tâm nguyện suốt đời chỉ là trở thành thê thiếp của đàn ông mà thôi.

Ngẫm nghĩ một hồi, Vân Ca cảm thấy bản thân mình cũng không tốt đẹp hơn các nàng bao nhiêu. Lỡ như một ngày nào đó, vị Vương gia kia không muốn tiếp tục đóng vai kẻ ngốc, đá nàng đi, tặng nàng cho kẻ khác, hoặc đem nàng đi bán, vậy thì thê thảm.

Với ngoại hình này thì không cách nào cải nam trang được, nếu nàng bị người ta bán tới kỹ viện thì chết chắc luôn, cái lý do "bán nghệ không bán thân" chỉ để những cô bé mười lăm mười sáu tuổi sử dụng để nâng cao giá trị của mình, cái thể xác này của nàng nghe nói hình như đã được mười bảy tuổi, ở đây đã là gái già rồi, Lý nhị tẩu lúc mới mười sáu tuổi, cũng đã sinh con ra rồi.

Nghĩ tới việc bán thân, nàng không khỏi rùng mình một cái ớn lạnh, cảm thấy ghê tởm.

Thêm vào đó, chuyện thêu thùa nàng không biết, nấu ăn càng không rành, nói chung là nàng không làm được gì cả, hoàn toàn là một kẻ vô dụng.

Nhưng bây giờ nghĩ nhiều cũng không ích lợi gì, bây giờ nàng càng phải cố gắng tích cóp tiền bạc hộ thân sau này.

3. Chương 3: Tặc Nhân Truy Sát Vương Phi

Sau khi hai nàng kia rời khỏi, tâm trạng Vân Ca có chút khó chịu, cơn buồn ngủ cũng bị ảnh hưởng theo. Nàng khóa trái cửa lớn và cửa sổ, đi tới thò tay vào một góc khuất trên tường, lôi ra bọc tiền nàng dành dụm bấy lâu nay, trong lòng thầm cầu nguyện Ngốc Vương gia sẽ không mau như vậy "đá" nàng đi, để nàng có thời gian tiết kiệm thêm một ít nữa.

Nhìn thấy tiền, tâm trạng nàng cảm thấy khá hơn được một chút. Nàng dự định sẽ đi tới thư phòng lấy vài quyển sách về xem.

Ở nơi này, thú giải trí của Vân Ca là những trò tiêu khiển ít tốn kém: đánh bài, đọc sách và thiết kế những vật dụng có ích cho sinh hoạt hằng ngày.

Theo thói quen mỗi lần đi công tác xa vì công việc, lúc nàng đến thế giới mới này, việc đầu tiên nàng thấy cần làm là tìm hiểu tình hình và hoàn cảnh sống nơi này. Không có nhiều bè bạn để giao lưu, cũng như không thể đi lung tung, đọc sách là sự lựa chọn tốt nhất. Vì vậy những lúc không ngủ được, nàng liền tới thư phòng lấy sách về đọc.

Nữ nhân ở trang viện này, hoặc không biết nhiều chữ, hoặc không có hứng thú với sách, bởi thế nên thư phòng là nơi yên tĩnh nhất ở đây. Nhiều khi ở nơi này, một ngày của Vân Ca trôi qua nhanh mà nàng cũng không hay biết. Bởi thế, mới nửa năm, toàn bộ sách trong thư phòng đều bị nàng đọc gần hết. Vốn chỉ là một thư phòng nhỏ, không chứa nhiều sách lắm, hiện tại nàng cũng đã xem qua hết, chỉ còn quyển Kỹ thuật Nông Gia và một cuốn sách Điển tích của các tiền Thái hậu mà thôi. Quyển Kỹ thuật Nông Gia thì nàng không có hứng thú, mà quyển kia thì càng không hợp khẩu vị của Vân Ca, đọc chỉ càng thêm bực bội. Nàng không hiểu lý do vì sao các nữ nhân thời xưa lại thích đấu đá tranh giành quyền lực đến như vậy. Để khỏi bực bội ảnh hưởng đến dung nhan, tốt nhất là không đọc.

Nhưng quyển sách nhàm chán này cũng có tác dụng lắm, những lần khó ngủ, nàng lấy nó ra đọc, chỉ cần đọc hai câu, mí mắt lập tức sụp xuống.

Bâng quơ nhớ lại những cảnh nhà cửa hiện đại, Vân Ca như thấy chính mình hồi mười bảy tuổi hào hứng chạy từ sòng bài ra, trong tay cầm một chi phiếu, vẫy vẫy tay đón tắc xi, chạy thẳng tới bệnh viện thanh toán chi phí nằm viện ẹ.

Cảnh tượng lại thay đổi, nàng thấy chính mình chạy trên hành lanh bệnh viện, sắc mặt tái nhợt lo lắng, rõ ràng là phòng bệnh của mẹ trước mặt không tới mười thước, mà sao chạy hoài, chạy mãi mà vẫn không tới được

Đồng hồ treo tường ở cuối hành lang lạnh lùng chớp nháy, những con số màu đỏ tươi đang nhảy: 2 giờ 54 giây ngày 12 tháng 1 năm 2008. Thời gian trong nháy mắt đột nhiên như ngừng lại, màu đỏ choét của những con số đột nhiên biến thành màu mực xanh đen trên giấy chứng tử, thời gian chết ngày 12 tháng 1 năm 2008… Lúc 2 giờ 54 giây…

"Cô nương, mau tỉnh…" Giật mình kinh hãi, Vân Ca bừng tỉnh giấc mộng, sắc mặt tái nhợt, nhìn chằm chằm hai người đang đứng trước mặt.

Nguyệt Y sắc mặt hoảng sợ đang nhìn Vân Ca, Trương mẫu đứng bên cạnh sắc mặt cũng rất nghiêm trọng.

Trương mẫu đưa mắt nhìn Vân Ca một cái, nói: "Cô nương, đại trang viện có chuyện xảy ra, cô nương ngay lập tức đến đại sảnh đi." Nói xong bà ta vội vã xoay người bước ra.

"Nguyệt Y, có chuyện gì vậy?" Vân Ca vừa hỏi vừa kéo tay Nguyệt Y đi như chạy ra khỏi phòng.

"Ta, ta cũng không biết nữa, vừa nãy nghe thấy trong sân có tiếng ồn ào, rồi Lý nhị tẩu bảo ta ra ngoài coi có chuyện gì, mới đi được vài bước thì gặp Trương mẫu, bà ta nói ngươi không có trong phòng, hỏi ta có biết ngươi đi đâu không, ta nghĩ có thể ngươi đang ở thư phòng."

Nguyệt Y có vẻ khẩn trương, đoán là do bị thái độ của Trương mẫu làm cho sợ.

Bình thường Trương mẫu xử sự rất ôn hòa công bằng, trong đại trang viện này bà ta rất có quyền uy, có thể nói là nhân vật có nhiều quyền lực nhất, nhưng lúc nào cũng giữ thái độ hòa nhã chu đáo đối với bọn nàng, chưa bao giờ nói nặng một tiếng. Thái độ giống như hôm nay, hoàn toàn chưa từng thấy.

Hay là Vương gia kia đang tính toán "Buôn người"? Vân Ca thầm lo sợ.

Tất cả các cô nương đã tụ tập trong đại sảnh, tất cả mọi người đều bị không khí căng thẳng trấn áp, nhìn thấy Vân Ca và Nguyệt Y đã tới mà vẫn im ru như đang ngậm hột thị, hoàn toàn không thấy cái không khí họp mặt náo nhiệt như thường lệ.

Vân Ca và Nguyệt Y vừa tới ngồi xuống một góc gần cửa chính, cánh cửa chính lại mở ra một lần nữa, tiếng bước chân Trương tẩu vội vã đi trước dẫn đường, theo sau là bốn tên hộ vệ áo xanh lam, và một người phụ nữ đi chính giữa, người phụ nữ đó bước thẳng tới vị trí trung tâm ngồi xuống.

Cánh cửa lớn của đại trang viện đóng lại, Vân Ca còn kịp liếc thấy tám, chín nam nhân cao to đứng gác trước cổng, tại sao lại như vậy?

Bên tai hình như nghe tiếng leng keng của kim loại từ xa truyền tới, còn chưa kịp nghe rõ, giọng nói của Trương tẩu đã vang lên bên tai:

"Bẩm Vương phi, mười tám cô nương trong viện đã có mặt đầy đủ."

Những nữ nhân kia nghe vậy thì biết là mình đang nhìn ai, ngay lập tức tiến đến trước mặt Vương phi thi lễ.

Vân Ca đứng đằng sau, thầm quan sát Vương phi, người phụ nữ này độ khoảng 40 tuổi là cùng, khuôn mặt đẹp đẽ phúc hậu, nhưng bây giờ thì có vẻ khó đăm đăm. Nhìn đám mỹ nữ đang thi lễ trước mặt, bà ta có vẻ thiếu kiên nhẫn, phất phất tay bảo các nàng miễn lễ.

Ánh mắt lạnh lẽo của Vương phi liếc qua các nàng một cái, rồi cất giọng thanh thanh nói:

"Hôm nay có ác tặc đến tấn công đại trang viện, để bảo đảm an toàn, tất cả mọi người nên ở trong này với bổn cung, không được bước ra ngoài một bước."

Đám nữ tử nghe nói tới ác tặc tấn công, thì không khỏi lo lắng, nhưng đứng trước uy nghiêm của Vương phi, cũng không dám nhiều lời.

Đột nhiên Vân Ca hiểu được tình hình.

Sống nửa năm ở đây, an ninh nơi này có khi nào xảy ra chuyện gì đâu. Ác tặc kia tám mười phần là nhắm vào vị Vương phi rồi, tập hợp bọn họ lại đây, không phải vì lo cho an toàn của họ, mà là sợ một trong các nàng là gián điệp, cấu kết với ác tặc nội ứng ngoại hợp, bởi thế nên đem tất cả đến nơi này cho dễ bề kiểm soát.

Tiểu viện này nằm ở hướng Nam, kín cổng cao tường, quả thật là một nơi lý tưởng để ẩn thân.

Nghĩ tới những nam nhân cao to đứng gác ngoài cửa cũng có vẻ như là những đại cao thủ, Vân Ca có chút yên tâm, chắc là sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Đột nhiên lại nghĩ đến một vấn đề cá nhân, nếu không cho ra khỏi đại sảnh, nếu đột nhiên cấp bách muốn đi đại tiện hay tiểu tiện, thì phải làm sao? Những ác tặc này muốn gây ồn ào bao lâu đây? Tuy vậy cũng cảm thấy có chút may mắn vì cả buổi chiều nàng nằm mê man trong thư phòng, hiện tại bụng cũng trống rỗng, cũng đỡ được nhiều phiền toái.

Nhìn thấy mặt trời đã dần dần lùi xuống, cái tin tốt đánh bại ác tặc vẫn chưa truyền đến, không khí căng thẳng bao trùm lên các nữ nhân, bọn họ bắt đầu đứng ngồi không yên, sắc mặt Vương phi cũng càng lúc càng khó coi.

Trương tẩu đi đến bên cạnh Vương phi, thấp giọng thì thầm vài câu, Vương phi gật gật đầu, Trương tẩu lập tức phi ra cửa, hình như là đi tìm hiểu tin tức.

Độ nửa giờ sau, Trương tẩu trở lại, những bước chân rất vội vã, nàng ta thì thầm gì đó vào tai Vương phi, sắc mặt Vương phi lập tức đổi màu đen thui.

Vân Ca từ xa nhìn lại cũng có cảm giác không ổn: không thể nào, tặc nhân kia sao lại mạnh đến vậy, giữa ban ngày ban mặt giở trò cướp bóc không nói làm gì, còn kéo dài cho đến tận bây giờ? Xem ra đã có âm mưu sắp đặt từ trước, sẽ không bỏ qua cho tới khi đạt được mục đích mới thôi.

Những ý nghĩ của Vân Ca hình như là đúng, những âm thanh kim loại vang lên loảng xoảng ngày càng gần hơn, lớn tiếng hơn. Những cô nương kia cuối cùng cũng không chịu nổi áp lực, òa lên khóc.

Vương phi vốn đang phiền não, lại nghe những tiếng khóc kia, càng thêm phẫn nộ, đập tay lên bàn cái rầm, quát lớn: "Khóc cái gì?"

Tiếng khóc oa oa lập tức ngưng bặt, chỉ còn những tiếng sụt sịt nho nhỏ.

Vân Ca biết là không nên, nhưng thật sự nhịn không được, chút nữa thì cười phá lên.

4. Chương 4: Vũ Khí Đầu Tiên: Ghế Xếp

Lúc này, bên ngoài có tiếng đập cửa gấp gáp, Trương mẫu mở cửa ra xem, thấy một nam nhân cao to nửa người đầm đìa máu, sắc mặt tái xanh đứng ngoài cửa, bà ta hoảng hốt kêu lên: "Lý thị vệ."

Nam nhân gọi là Lý thị vệ kia một tay chống lên cạnh cửa, hơi thở hồng hộc nặng nề, đứt quãng:

"Địch nhân… đã tấn công tới thành Nam… chúng tôi được phái đi tìm cứu viện… những huynh đệ cùng đi… đều bị giết…"

Ông ta vừa dứt lời, thân không trụ được nữa, cả người đổ ập về phía trước, may có một nam nhân khác đứng phía sau chụp ông ta lại kịp thời.

Những nữ nhân kia cả đời chưa từng thấy nhiều máu như vậy, có người hét lớn lên, nhưng ngay lập tức bị những người khác xúm lại bịt miệng.

Dù có ngu dốt lắm cũng biết, hiện thời Vương phi đang rất tức giận, la hét lớn tiếng như vậy, ác tặc còn chưa đến giết, Vương phi đã giết tươi bọn họ rồi.

Vương phi bây giờ đã không để ý tới lễ nghĩa nam nữ khác biệt, hạ lệnh tóm những người không phận sự quẳng vào một góc, mặt khác bảo người gọi thống lĩnh thị vệ tới nghị sự.

Vân Ca đứng cạnh cửa, nhìn người thị vệ được dìu đi ngang qua, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn lắm, nàng lẳng lặng lùi lại vài bước, ngồi cách xa người thị vệ kia hơn.

Thống lĩnh thị vệ đi tới bên cạnh Vương phi, nhìn bên ngoài ông ta là một người mạnh mẽ, độ khoảng trên dưới năm mươi tuổi, cao to vạm vỡ, làm cho người ta có cảm giác là một người rất lợi hại.

Ông ta thì thầm thảo luận với Vương phi một vài câu, chỗ Vân Ca đứng không cách xa bọn họ lắm, có thể nghe được loáng thoáng như là "buổi tối, leo tường" và đại khái những câu tương tự. Nhìn theo cảnh trời hiện tại, đoán là bọn họ đang lo lắng khi mặt trời lặn, tặc nhân sẽ thừa dịp trời tối tấn công lần nữa, có thể sẽ dùng vũ khí để leo tường vào, lúc đó trời tối sợ không biệt được ai là địch ai là người mình, tình hình sẽ càng thêm loạn. Trong lòng nàng không nhịn được thầm than khổ, thật đúng là trời giáng tai họa mà.

Tiếp theo Vương phi cùng thống lĩnh thị vệ không bàn được cái gì nữa, tiếng la hét chém giết càng lúc càng ồn ào, chỉ đành ra lệnh cho bọn họ tập trung nhân lực cố thủ tiểu viện.

Thống lĩnh thị vệ kia do dự nhìn tới đám nữ nhân bên này, Vương phi hiểu được ý của ông ta, cười khinh bỉ một tiếng nói:

"Đám nữ nhân chân yếu tay mềm này, làm sao tổn hại được đến bổn cung."

Thống lĩnh thị vệ trầm ngâm một thoáng, rồi dẫn những nam tử cường tráng đi bố trí ở những nơi có phòng thủ yếu, đề phòng tặc nhân đánh lén những nơi đó.

Ông ta nghiêng người nói nhỏ vài câu với hai thị vệ đang đứng bên cạnh, sau đó quay người thỉnh lệnh Vương phi, rồi cũng rời đi hiệp trợ phòng thủ.

Vương phi đi tới đi lui vài bước, rồi có vẻ như đã quyết định sẽ làm những gì, ngoắc một tên thái giám đến, thì thầm vài câu.

Người này khào khào trả lời: "Lão nô biết."

Vân Ca giật mình, ngay lập tức hiểu được người này không đơn giản chỉ là một thái giám bình thường, hèn gì thấy tác phong bọn họ có chút kỳ quái.

Tên thái giám này bước nhanh ra khỏi đại sảnh, chỉ một lát đã trở lại, trên tay cầm một cái khay, trên khay đựng khoảng hơn hai mươi ly rượu nhỏ, hương rượu ngọt ngào cay nồng lan tỏa ra.

Vân Ca còn đang tự hỏi nó dùng để làm gì, đã nhìn thấy những nữ nhân đứng bên cạnh biến sắc, bộ dạng kinh hoàng nhìn chằm chằm những ly rượu kia, có vẻ như là sợ những ly sành kia sẽ bất ngờ xông ra một con rắn độc cắn bọn họ một phát vậy.

Thái giám đặt cái khay lên một cái bàn hình vuông giữa đại sảnh, hướng tới Vương phi hành lễ một cái, rồi lui xuống đứng cạnh một thái giám đang đứng thủ ở cửa.

Vương phi quan sát bầu trời càng lúc càng trở nên tối dần, những âm thanh chém giết ồn ào vẫn còn vang tới, cũng không có thị vệ chạy tới thông báo tin tức, trong mắt đã ánh lên vẻ kiên quyết, xoay người đi tới bên bàn, lạnh lùng nói:

"Hôm nay ác tặc chiếm thế thượng phong, có lẽ sẽ không bao lâu nữa, bọn họ sẽ tấn công vào đây, để bảo vệ thanh danh của Vương gia và sự trinh liệt của các ngươi, nếu thật phải đến thời điểm đó, ta muốn các ngươi hãy tự mình uống ly rượu kia, chớ ham sống mà chịu ô nhục, kiếp sau đầu thai làm người sẽ được vinh hoa phú quý."

Các nữ nhân bị một trận thất kinh hồn vía, Vân Ca cũng cảm thấy lạnh cả ruột gan phèo phổi, chẳng lẽ tự dưng cả lũ phải ôm nhau chết chùm một cách lãng nhách như thế này.

Lúc này đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng quát của thống lĩnh thị vệ:

"Các huynh đệ, trấn thủ tiền viện, liều chết cũng phải bảo vệ những người bên trong."

Tiếp sau đó, một tràng cười gàn dở vang lên: "Ha ha ha, sớm đã nghe nói Vương gia cất giấu trong đại viện không ít giai nhân tuyệt sắc, gọi bọn họ ra đây cho ta mở mang thêm kiến thức đi, Vương gia không có đủ khí lực để chìu chuộng các nàng, nhưng ta thì có thừa, bảo đảm sẽ làm cho bọn họ hài lòng, thỏa mãn."

Rồi tiếp theo đó nhiều tràng cười phá lên phụ họa, có ai đó hét lớn:

"Bọn thị vệ các ngươi xuống âm phủ trước mà chờ đợi đi, khi bọn ta hưởng thụ đủ, nhất định gởi các mỹ nhân kia xuống dưới làm bạn đồng hành với các ngươi." Âm thanh khào khào nghe thật khó ưa.

Vân Ca nghe thấy, nhịn không được nắm chặt bàn tay, xem ra hy vọng duy nhất cũng đã tan thành mây khói, dù Vương phi không bức các nàng tự vẫn, những tên ác tặc này cũng không để cho các nàng sống sót.

Nàng đã không tiên đoán được chuyện này, hoàn toàn không dự liệu những điều tặc nhân vừa nói ra, xem ra, Vân Ca sẽ phải suy tính một kế hoạch khác.

Vương phi đã giận đến đen thui cả mặt, bà ta bước tới cửa sổ như muốn xem xét tình hình bên ngòai.

Ngay đúng lúc này, tên thị vệ họ Lý bị thương hồi nãy đang đứng gần bên cửa bỗng nhảy chồm tới, tay cầm đao chém về phía Vương phi, mọi người kinh hoàng gào lên. Muốn cứu cũng không kịp.

Khi mọi người đã cầm chắc Vương phi sẽ không tránh được kiếp nạn, bỗng nhiên một tiếng "BỐP" khô khốc vang lên, rồi tên Lý thị vệ kia ngã xuống, cùng với những mảnh ghế bể nằm lăn lóc.

Không cần phải đoán, người chọi cái ghế xếp[1] vào đầu tên Lý thị vệ không ai khác hơn ngoài Vân Ca.

[1] : Ghế xếp

Hai người thái giám vội vã lao tới phía trước, một người đứng che chắn bảo vệ cho Vương phi, còn người kia bước tới kiểm tra hơi thở của Lý thị vệ, rồi thấp giọng nói: "Hắn còn thở."

Lúc này Vương phi đã kịp định thần lại, hạ lệnh: "Trói hắn lại."

Sau đó Vương phi dùng ánh mắt thâm trầm liếc qua Vân Ca một cái, gã thái giám kia đã lùi lại đứng bên cạnh chỗ bà ta ngồi.

Còn chưa kịp nói tiếp điều gì, đã nghe thấy giọng thống lĩnh thị vệ reo lên mừng rỡ: "Vương gia! Các huynh đệ! Là Vương gia mang binh tới cứu viện."

Nghe thấy, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy vui mừng khôn xiết.

Vân Ca cũng nhẹ nhõm thở phào một cái, tốt quá, xem ra số kiếp của nàng vẫn chưa tận, trong cái xui có cái hên.

Tặc nhân bên ngoài nhìn thấy tình thế đảo ngược, rất thất vọng, cái giọng gàn dở khó ưa hồi nãy lại vang lên:

"Lý Khải, ta cho ngươi cơ hội báo thù cho anh ngươi, ngươi đang làm cái quái gì trong đó chứ?"

Thống lĩnh thị vệ kinh hoàng, cái gì, tên nội gián Lý Khải đang ở trong đại sảnh? Vậy thì Vương phi… Suy nghĩ còn chưa dứt, cánh cửa chính của tiểu viện đột ngột mở ra, tên Lý thị vệ bị ném thẳng ra ngoài như một con chó chết.

Hộ vệ Vương phủ thấy thế, phấn chấn hẳn lên, tinh thần chiến đấu dâng cao. Tên cầm đầu thấy tình hình hoàn toàn bất lợi, nhanh chóng quay người bỏ trốn.

Hắn vừa mới chạy tới trước cửa đại viện, trước mắt đột ngột lóe lên ánh bạc, một cơn gió lạnh thổi thốc vào mặt, theo trực giác lập tức nghiêng người tránh qua bên trái, nhưng đã quá muộn, bên vai phải nhói lên đau khủng khiếp, cả cánh tay phải đã bị chém đứt rời, máu tuôn ra xối xả. Hắn ta hét rống lên đau đớn, ngã vật xuống đất ngất lịm đi.

Phía trước cửa viện đứng sừng sững dáng một nam nhân, chiếc áo choàng tím mà hắn đang mặc phất phơ tung bay theo gió, nếu không phải bàn tay kia cầm thanh đao đẫm máu, thì không ai có thể tưởng tượng một vị công tử có ánh mắt hiền lành và nụ cười ấm áp kia, lại có thể lạnh lùng chém người một cách tàn nhẫn như vậy.

Bọn tặc nhân thấy tên cầm đầu đã bị hạ, thì như rắn mất đầu, không còn tinh thần chiến đấu gì nữa, chưa tới một giờ cả bọn đã bị quân binh của Vương gia hoàn toàn khống chế.

Vị công tử kia tiện tay đưa thanh đao cho người thị vệ bên cạnh, rồi đi thẳng một mạch tới trước cửa viện, cất cao giọng:

“Nhi thần đến trễ, thỉnh mẫu phi thứ tội!”

5. Chương 5: Đại Họa Đầu Tiên

Cánh cửa tiền viện mở ra, dưới ánh trăng lung linh, một thân màu tím đập thẳng vào ánh mắt của mọi người, tim ai cũng nhảy tưng lên một cái, các cô nương đần người ngơ ngẩn, ai nấy đều bị nét tuấn tú anh dũng của vị ân nhân cứu mạng kia hút mất cả hồn vía. Khỏi hỏi cũng biết hắn chính là Thất Vương gia Triệu Kiến Thận, là chủ nhân của các nàng, rồi đột ngột các nàng rộ lên xôn xao vừa ngạc nhiên vừa vui sướng.

Vân Ca cũng tia mắt liếc xem người kia một cái, không nhịn được thầm lẩm bẩm: “Tai họa.”

Triệu Kiến Thận nhìn lướt qua khay rượu độc trên bàn, không ngó ngàng gì tới đám nữ nhân đang xôn xao loạn xạ ở bên này, hắn vội vã phi thẳng tới chỗ Vương phi dập chân quỳ xuống trước mặt bà ta, Vương phi cũng đang run rẩy đưa tay ra đỡ lấy hắn. Một cảnh tượng mẫu tử trùng phùng.

Cho dù người nào có tâm sắc đá đến mấy, cũng không khỏi cảm động khi chứng kiến cảnh này.

Vương phi đưa tay vuốt tóc con trai, mỉm cười sung sướng:

“Ta không sao, ta không sao, ngươi đến là tốt. Có ngươi ở đây, không ai có thể làm tổn thương đến bổn cung được.”

Trương mẫu nhìn cảnh tượng mẫu tử tình thâm này, nhịn không được đưa tay lau nước mắt. Nghĩ đến cảnh hỗn loạn của tiểu viện, ngay lập tức bà lấy lại tinh thần, dặn thống lĩnh thị vệ dàn xếp cho người hộ tống các cô nương trở về hậu viện nghỉ ngơi.

Vân Ca bị căng thẳng cả buổi trời, vừa nghe nói tới việc được trở về nghỉ ngơi, lập tức quay người đi theo thị vệ, không chú ý tới vài ánh mắt thâm trầm đang quan sát nàng sau lưng.

Về đến tiểu viện của bọn họ, thị vệ đi vào kiểm tra an ninh, xác nhận không có tặc nhân ẩn núp trong viện, sau đó thì rời đi.

Vân Ca rất muốn đi ngủ ngay lập tức, nhưng nhịn không được việc đi nấu thùng nước nóng tắm một phát cho thoải mái.

Nàng mơ màng ngẫm nghĩ, làm thế nào để cho nước tắm nóng sẽ không mau như vậy nguội đi, chà, là một phát minh rất tuyệt vời à nha, khi có tiền nhất định phải nghiên cứu chế tạo ra cái vật dụng tiện lợi kia, tuy mùa đông ở đây ngắn, nhưng cũng bất tiện lắm.

Ủ mình trong chăn nệm ấp áp, Vân Ca từ từ ngủ thiếp đi, lần này nàng suôn sẻ tìm được Chu Công để trò chuyện.

Tiểu nhân vật có thể an tâm ngủ, đại nhân vật thì không hạnh phúc được như vậy.

Sau khi hầu hạ Vương phi nghỉ ngơi, Triệu Kiến Thận lập tức cho vời thuộc hạ tới hỏi thăm cục diện ngày hôm nay.

Bởi vì cả đại sơn trang chỉ còn tiểu viện phía Nam này tạm coi là chỉnh tề nhất, vì thế Triệu Kiến Thận tạm thời biến chỗ này thành thư phòng chính.

Nghe xong thống lĩnh thị vệ báo cáo chi tiết thương tích của các thị vệ, kết quả thẩm vấn bọn tặc nhân, Triệu Kiến Thận đột nhiên cau mày một cái, quay người hỏi Trương mẫu dâng đồ ăn khuya vừa mới mở cửa bước vào:

“Có người thường đến đây đọc sách?”

Trương mẫu ngẩn người, nhìn theo ánh mắt của Triệu Kiến Thận, thấy quyển Kỹ thuật Nông Gia đang đặt trên cửa sổ, bà ta ngại ngùng nói:

“Lão nương dọn dẹp không gọn gàng, là cô nương trong viện tên Vân Ca đã đọc.”

Triệu Kiến Thận mỉm cười trấn an:

“Trương mẫu không cần tự trách, ngày hôm nay đã làm cho người chịu khổ.”

Trương mẫu cúi đầu xúc động, nghĩ đến Vương gia cũng quan tâm đến bà, biết bà chạy đôn chạy đáo cực khổ, cảm thấy rất xúc động.

“Vân Ca? Là nữ nhân hôm nay đã cứu mẫu phi ta?” Triệu Kiến Thận lơ đễnh gõ gõ ngón tay lên bàn, mắt vẫn không rời quyển sách kia.

Nữ nhân mà cũng thích đọc sách, đúng là lạ thật.

Trương mẫu hiểu ý, cúi xuống nhặt quyển sách đã gấp lại phân nửa kia, phát hiện phía trên có một quyển sách khác đè chồng lên, tiện tay đem cả hai quyển tới đặt trên bàn Vương gia.

Triệu Kiến Thận cầm cả hai quyển lên, bâng quơ lật vài trang, phát hiện vài trang đầu có kẹp một tờ giấy nhỏ, trên đó phác họa ẩu tả một cái mặt quỷ mắt trừng lên, lưỡi lè ra, nhìn rất buồn cười.

Trương mẫu cũng nhìn thấy tờ giấy đó, vô tình khoé miệng nhếch lên mỉm cười.

“Vân Ca này tính tình như thế nào?”

Trương mẫu ngẫm nghĩ, thận trọng nói:

“So vơi người bình thường thì nàng ta hơi lập dị…”

Ngẩng đầu lên thấy Vương gia có vẻ chú ý lắng nghe, Trương mẫu tiếp tục nói:

“Lý nhị tẩu phụ trách chăm sóc nàng ta, nói nàng chỉ thích ngủ, không màng thế sự, không màng chưng diện, mỗi ngày trừ lúc cùng các cô nương khác đánh bài, thì thường đọc sách, còn hay nhờ Lý nhị tẩu tìm người phụ giúp nàng làm ra những vật dụng quái dị, không thân thiết đặc biệt với cô nương nào, nhưng các cô nương kia ai cũng đều thích gần gũi nàng ta.”

“Đánh bài?” Triệu Kiến Thận nghe thấy một từ mới lạ.

Trương mẫu thở dài một cái, ngượng ngùng lấy trong túi áo ra một xấp bài:

“Là cái này, Vân Ca cô nương đã dạy cho các cô nương khác cách chơi, thỉnh thoảng lão nương cũng có tham gia.”

Triệu Kiến Thận nhìn tới một xấp bài trên đó vẽ lung tung đủ các hình thù, một cái cũng không hiểu nó có nghĩa gì, nhưng Trương mẫu là lão nô thâm niên nhất trong Vương phủ, có chuyện gì mà chưa từng nhìn thấy, có thể làm cho bà ta chú ý, người đó chắc hẳn có nhiều điểm thú vị.

“Ai đã đưa nàng ta đến?”

Trương mẫu trả lời ngay:

“Thương buôn nước Sở, cùng với một vạn lạng bạc, nàng ta đến đây cũng đã được bảy tháng.”

“Ngươi có thấy nàng ấy đáng ngờ?”

“Vân Ca khi được tiến cống đến đây thì nàng đang trong cơn bạo bệnh, một thời gian lâu sau mới bình phục được. Theo điều tra của ta và lời kể của những người quen biết nàng trước đây, thì hiện tại bây giờ nàng như một người hoàn toàn khác.”

“Vậy sao? Trừ ngày hôm nay ra, lúc trước nàng ta hoàn toàn không có điểm gì đáng nghi ngờ?”

“Hôm nay?”

“Hôm nay Vân Ca cứu Vương phi, phản ứng kịp thời của nàng lúc đó… quá nhanh.”

“Vương gia nghĩ Vân Ca từ sớm đã đề phòng Lý thị vệ?”

Trương mẫu do dự một chút, trong lòng bà thật sự không muốn tin rằng Vân Ca có dụng ý xấu, nhưng vì sự trung thành đối với Vương phủ, bà nói một cách chắc chắn:

"Có thể lắm."

"Hôm nay mọi người vất vả rồi, Trương mẫu quay về nghỉ ngơi sớm đi." Triệu Kiến Thận đổi đề tài.

Nhìn theo dáng Trương mẫu lui ra, Triệu Kiến Thận khẽ mỉm cười, xem ra Trương mẫu thật sự đánh giá cao vị cô nương Vân Ca này, thật thú vị.

***

Khi Vân Ca ngủ dậy, đã là giờ cơm trưa, nàng dật dựa đi ra lấy khay thức ăn Lý nhị tẩu đã để sẵn ngoài cửa.

Ôi, thơm quá, chắc là món sườn xào củ cải.

Khi Trương mẫu đến, nhìn thấy vẻ mặt rạng ngời hạnh phúc của Vân Ca khi nhìn thấy khay đồ ăn, mười phần là vẻ mặt của một đứa trẻ con, không khỏi phì cười một cái. Bây giờ đã gần trưa, chẳng lẽ cô gái này vừa mới ngủ dậy?

"Cô nương, Vương gia truyền gọi cô, có việc muốn hỏi."

"A? Ngay lúc này? Ta nghĩ không nên quấy rầy Vương gia ăn cơm trưa."

Vân Ca nhìn chằm chằm dĩa đồ ăn, vẻ mặt tiếc nuối. Nếu biết rõ nàng, thì có thể hiểu ý của nàng là: "Không nên quấy rầy ta ăn cơm trưa."

Nhìn thấy vẻ miễn cưỡng của nàng ta, Trương mẫu thầm nghĩ, lấy thân phận Vương gia, truyền gọi bất cứ cô nương nào, đừng nói là chậm trễ bữa trưa, cho dù là một hai ngày chờ đợi với cái dạ dày trống rỗng, các nàng còn cầu không được nữa kìa, nàng này thật sự không thèm quan tâm hay giả bộ làm cao? Cho dù thế nào, nàng cũng thật không nên như vậy.

"Vương gia cho gọi cô, hãy mau nhanh đi đi." Giọng đã có chút bực bội.

Vân Ca thở dài, miễn cưỡng bỏ hộp thức ăn xuống, đi thì đi.

Trương mẫu nắm tay nàng kéo lại: "Cô nương cứ như vậy mà đi?"

Vân Ca nhìn lại bản thân, đột nhiên hiểu được, trang phục nàng bình thường, tóc tai còn chưa sửa soạn, cũng chưa đeo trang sức, nếu như vậy mà đi diện kiến Vương gia, quả thật quá tùy tiện.

"Cô nương mau đi thay đổi xiêm y, chọn cái khá một chút." Trương mẫu khẩn trương nói. Trong Vương phủ tùy tiện chọn một nha hoàn, cũng còn khá hơn nàng ta, ai nói người đẹp thì không bê bối. Nếu để Vương gia nhìn thấy nàng ta bây giờ, chắc còn tưởng bà ngược đãi những nữ nhân này quá.

Vân Ca nháy mắt một cái, bảo Trương mẫu vui lòng chờ ở bên ngoài, rồi ôm hộp thức ăn vào phòng thay đồ.

A, tuyệt quá, có thể lén ăn vụng một chút, há há!

Đi gặp đại nhân vật thật là phiền phức.

6. Chương 6: Gạt Người? Cô Nương Còn Chưa Đủ Chuyên Nghiệp

Triệu Kiến Thận phái Trương mẫu đi mời người, đã gần cả tiếng rồi mà vẫn chưa thấy ai xuất hiện, những ngón tay lướt nhanh qua quyển sách một cách sốt ruột, trên mặt hắn đã ánh lên tia cười lạnh.

Tổng quản Triệu An đứng hầu bên cạnh không khỏi rùng mình ớn lạnh một cái. Vương gia không có tính kiên nhẫn, nữ nhân này lại bắt Vương gia chờ đợi như vậy, nàng ta sắp gặp đại họa rồi.

Đúng lúc này có một lão thư sinh bước vào, không thèm hành lễ chào Vương gia, ông ta cười ha hả nói:

"Ai mà có mặt mũi lớn đến như vậy, bắt Vương gia phải chờ lâu?"

Triệu Kiến Thận cười lạnh, không trả lời.

Triệu An cúi người hành lễ với lão thư sinh:

"Nhạc phụ, Vương gia đang truyền gọi Vân Ca cô nương, người đã giải cứu Vương phi hôm qua."

"A, thì ra là vì mỹ nhân, khó trách Vương gia lại chịu ngồi đợi."

Lão thư sinh tên là Trương Kiều Dư, là phụ thân của Đại tổng quản Trương mẫu, cũng là lão sư của Vương gia, học rộng tài cao, mưu lược hơn người, không hề câu nệ lễ tiết, rất được Vương gia xem trọng.

Mới nói, Vân Ca và Trương mẫu đã đến.

Vân Ca nhớ lại cách hành lễ, hướng tới Vương gia cúi người chào một cái, có điều không biết hành lễ như vậy có đúng cách không, lần đầu gặp mặt, hy vọng hắn ta không quá để ý chuyện vặt này.

"Ngươi là Vân Ca? Ngẩng đầu lên."

Vân Ca ngẩng đầu lên, cung kính trả lời:

"Là thần thiếp." Trong bụng thầm nghĩ: "Vô nghĩa quá."

Triệu Kiến Thận thản nhiên đánh giá nữ nhân trước mặt, nàng có một đôi mắt anh đào trong vắt, long lanh, thật không hổ danh là một trong những mỹ nữ nhan sắc khuynh nước khuynh thành.

Nhìn qua đôi mắt này, thấy bộ dạng thật sự tương phản.

Chính là cách ăn mặc của nàng quá xuề xòa đơn giản - hắn ta còn chưa biết mình đang nhìn "hàng đã được nâng cấp" - chứ lúc bình thường thì chỉ có thể hình dung bốn chữ: "vô cùng lôi thôi".

Triệu Kiến Thận hừ lạnh một tiếng, ăn mặc như thế mà tốn gần cả giờ để chuẩn bị, hoặc là nàng ta không biết cách chưng diện, hoặc là cố tình dùng cái bộ dáng không giống ai này để thu hút sự chú ý?

Tái kiến Triệu Kiến Thận, trong lòng Vân Ca lại một lần nữa cảm thấy ấn tượng. A, hắn thật sự rất đẹp trai, rạng ngời mà không chói loá, khoé miệng hắn đang nhếch lên, mỉm cười một cách dịu dàng, bộ dáng mười phần là của một thư sinh công tử hiền lành nhã nhặn, hoàn toàn khác hẳn hình tượng truy sát tặc nhân ngày hôm qua, có vẻ sẽ rất khó khăn để đối phó với con cọp đang mỉm cười này.

"Hôm qua là nàng đã đánh gian tế, cứu Vương phi?" Còn đang xuất thần, đã nghe Triệu Kiến Thận hỏi một câu vô nghĩa.

Vân Ca rà soát lại ý nghĩa của câu hỏi trong đầu, sau đó nàng trả lời:

"Là nhờ hồng phúc của Vương phi, Vân Ca không dám kể công."

"Khá khen cho câu không dám kể công? Nàng sớm biết Lý Khải là gian tế. Tại sao không bẩm cáo? Là nguyên do gì?" Triệu Kiến Thận đều đều nói, nụ cười vẫn giữ trên môi, nhưng từng lời từng chữ đều mang sát khí đe dọa.

Vân Ca giật mình, má ơi, sao người này trở mặt nhanh quá vậy. Liếc mắt trộm nhìn sắc mặt Triệu Kiến Thận một cái, sao mà hắn ta giống hệt cái lão hồ ly cấp trên của nàng quá, thấy hiền hiền, nhưng không dễ bị qua mặt, ngược lại còn làm cho đối thủ sống không bằng chết.

Nói thẳng là nàng cũng không có tốt bụng gì, lúc đầu định để cho tặc nhân bắt Vương phi, rồi tự mình giả bộ trúng độc, sau đó thừa dịp hỗn loạn bỏ trốn. Nhưng khi nghe tặc nhân đối với các nàng có ý định hãm hiếp rồi giết, nên nàng tạm thời thay đổi chủ ý.

Nếu nói ra những lời này, chết là cái chắc.

Còn nếu trả lời bừa bãi, có thể sẽ bị cho là đồng đảng của tặc nhân, cũng là con đường chết.

Vân Ca suy tính thật nhanh, rồi định thần nói:

"Thần thiếp lúc đầu đã hoài nghi, nhưng không có bằng chứng, nên không dám nói bừa, chứ không hề cố ý lừa gạt."

Liếc thấy sắc mặt Triệu Kiến Thận bình thản, nàng bạo gan nói tiếp:

"Khi Lý thị vệ tới cửa đã nói rằng 'những anh em được phái theo cứu viện đều bị giết', lúc bắt đầu không thấy có gì không ổn, nhưng về sau khi những thị vệ khác đều đi ra ngoài canh gác, hắn cố tình ở lại bên trong, thần thiếp hồi tưởng lại câu nói kia, bắt đầu thấy có chỗ không đúng lắm.

Khi Lý thị vệ đến, tặc nhân đã bao vây tiền trang cả nửa ngày trời, nếu có thị vệ trốn ra ngoài báo tin, bị giết, hắn không cần đợi tới lúc đó mới báo cáo, còn nếu thị vệ trên đường đi bị mai phục giết chết, làm sao hắn biết được. Những điều này là do thiếp tự mình suy đoán, không có chứng cớ gì, không dám nói ra sợ làm loạn quân tâm. Về việc đã để Vương phi phải kinh sợ, tội của thần thiếp thật sự đáng chết trăm ngàn lần."

Nói như vậy thật quá hợp tình hợp lý, Vân Ca thầm phát ình một chữ V[1].

[1] V: viết tắt của chữ Victoria, có nghĩa là chiến thắng.

"Suy nghĩ của nàng cũng thật tinh tế! Chuyện lần này, coi như nàng có công lao. Nàng lui xuống trước, sau này Vương phi sẽ ban thưởng." Triệu Kiến Thận không làm nàng khó xử, chính là nhìn vào mắt nàng ta cũng phát hiện ra nhiều điểm thú vị.

Vân Ca cố gắng tự mình trấn tĩnh, cúi đầu hành lễ một cái rồi lập tức lui ra, trên đường trở về tiểu viện, cố để không ai thấy nàng đang thở phào nhẹ nhõm.

Dễ sợ quá! Thiếu chút nữa thì tự làm lộ mình.

Kỳ thực trong lúc đó, nàng phát hiện ra tới hai điểm nghi ngờ, một là lời nói của thị vệ, hai là trang phục của hắn ta. Trên mặt tuy đầy máu me, nhưng trang phục chỉnh tề, trên eo chỉ bị chém một nhát, vậy thì máu ở đâu ra mà nhiều đến thế? Hắn tự mình băng bó vết thương, nên không ai rõ tình trạng bị thương của hắn như thế nào. Có một lúc vô tình hắn để lộ ra mảnh áo lót trắng tinh bên trong, nếu thật sự bị thương, vết máu phải từ bên trong chảy ra, chỗ áo đó phải bị dính máu luôn mới đúng, chứ đâu phải chỉ dính bên ngoài trang phục như vậy.

Khi Vân Ca phát hiện ra điểm này, kết hợp với lời nói không hợp lý của hắn mà suy ra hắn chính là gian tế. Tuy nhiên, trong cái thế giới đậm mùi trọng nam khinh nữ này, một nữ nhân dám nhìn chằm chằm một nam nhân mình mẩy đầy máu, còn không bị nghi ngờ là bị quỷ ám??? Cho nên, cân nhắc thật kỹ, nàng thấy chỉ nên nói mình phát hiện ra một sơ hở mà thôi.

Vừa tiếp tục ăn sườn xào củ cải của Lý nhị tẩu đem tới, Vân Ca thầm cảm thấy may mắn vì thoát được quan ải này, nhưng nàng thật không ngờ tới, nàng đang bị vài con cáo già chú ý tới.

Trong thư phòng, Triệu Kiến Thận hỏi Trương lão đầu và Triệu An:

"Các ngươi cảm thấy Vân Ca như thế nào?"

Trương Kiều Dư tỏ ra cái bộ dáng già không nên nết cười nói:

"Quả thật là một mỹ nhân."

"Trương tiên sinh nếu thích, ta sẽ đem nàng tặng ngươi." Triệu Kiến Thận cười hiểm.

"Miễn miễn miễn, lão già như ta làm sao xứng với một đóa hoa diễm lệ như vậy, lãng phí lắm. Nếu Vương gia thích, có thể đem về Vương phủ làm cảnh cho vui nhà vui cửa, Vương phi cũng sẽ mừng lắm."

Bộ dáng Trương Kiều Dư tỏ ra là một ông cụ non ngây thơ. Triệu tổng quản đứng bên cạnh, hắn muốn cười mà không dám cười, điệu bộ vô cùng khốn khổ.

"Bàn chuyện chính đi." Triệu Kiến Thận không muốn dây dưa với cái lão già đùa dai này.

7. Chương 7: Xem Trọng Giấc Ngủ, Nên Vương Gia Rời Đi

"Vân Ca cô nương khi hành lễ động tác khá đoan trang, không giống với cái dạng nữ nhân xuất thân thấp kém phải hạ mình trước người khác, thái độ không tự ti cũng không kiêu ngạo, nói năng từ tốn, dám ở trước mặt Vương gia trực tiếp đối đáp, cô nương này thật không đơn giản."

Triệu Kiến Thận gật nhẹ đầu, ý bảo hắn ta cũng nghĩ như Triệu An vậy.

"Nàng ta tỏ ra khá bình tĩnh và rất thận trọng, tình thế khẩn cấp như ngày hôm qua mà có thể quan sát tỉ mỉ như vậy, rất hiếm có, một nữ nhân yếu ớt lại dám tấn công một nam nhân to lớn đang cầm vũ khí trong tay, quyết định rất quyết đoán, không giống những người bình thường. Thế nhưng…"

Triệu tổng quản đang nói thì khựng lại, không biết nên nói tiếp như thế nào cho đúng.

"Thế nhưng cảm thấy nàng ta còn có điểm không thật thà?" Trương Kiều Dư cười bổ sung.

"Theo như lời vợ ta kể lại, khi Lý Khải được dìu tới gần chỗ nàng ta đứng, nàng ấy đã cố tình đổi chỗ đứng, như tránh không đứng quá gần Lý Khải." Triệu tổng quản nói.

"Vị cô nương này ngay từ đầu đã biết Lý Khải có vấn đề. Triệu An, ngươi chắc chắn nàng ta không biết võ công?" Trương Kiều Dư hỏi.

"Dựa theo hơi thở và tiếng bước chân, nàng ta quả thật không biết võ công." Triệu An khẳng định.

"Vương gia, theo lão phu, Vân Ca cô nương này thật không đơn giản, nhưng hiện tại, đối với Vương phủ vẫn chưa có ác ý. Vương gia định xử lý nàng ta thế nào?" Lão Trương nheo mắt thăm dò, thái độ Vương gia tỏ ra bình thản, nhưng làm sao qua nổi cặp mắt già đời của lão Trương.

Rõ ràng Vương gia đối với nữ nhân này rất có hứng thú.

Điều thú vị là nữ nhân này nhìn Vương gia bằng ánh mắt bình thản, không giống những người khác. Một nữ nhân đối với một vị Vương gia đức cao quyền trọng, nổi tiếng hào hoa anh tuấn nhất trong bảy vương quốc lại không có một chút hứng thú. Điều này không phải là một nỗi hào hứng bình thường.

***

Vân Ca còn chưa ăn cơm trưa xong, Tĩnh Tuyết, Nguyệt Y, Khả Lan đã xông tới trước cửa. Tuy hôm qua bị một trận kinh hãi, nhưng nghĩ đến phong thái tuyệt vời của Vương gia và việc Vân Ca hôm qua cứu Vương phi lập công lớn, hôm nay lại được Vương gia triệu kiến, không hẹn mà cả bọn đều chạy tới nơi này.

Nói không chừng Vân Ca sẽ rất mau trở thành hồng nhân[1] bên người Vương phi và Vương gia. Có nàng làm hậu thuẫn, bọn họ không cần tiếp tục ở lại cái nơi buồn chán này.

[1] Hồng nhân: người được trọng vọng, cưng chiều.

Các nữ nhân xúm lại truy hỏi Vân Ca nội dung cuộc triệu kiến ngày hôm nay với Vương gia: Vương gia đã mặc trang phục gì, đã nói cái gì, ai đã đứng bên cạnh, cuối cùng quan trọng là Vân Ca có được theo Vương gia hồi phủ?

Vân Ca bị làm cho choáng váng, miễn cưỡng nói:

"Tiểu muội hôm nay là trở về từ cõi chết, các mỹ nhân tỷ tỷ rộng lòng thương xót, cho tiểu muội thở một chút…"

Tĩnh Tuyết kinh ngạc nói:

"Cái gì là trở về từ cõi chết? Ai làm khó dễ ngươi?"

Vân Ca cười khổ nói:

"Vương gia làm khó ta, hắn trách ta từ sớm đã biết Lý Khải là gian tế, mà không bẩm cáo, báo hại Vương phi bị kinh hãi. Nể tình ta cứu Vương phi, lấy công chuộc tội, chứ nếu Vương phi xảy ra bất cứ bất trắc nào, không chừng hôm nay ta đã không thể ngồi được ở đây để nói chuyện với các tỷ…"

Khả Lan nghe xong thất vọng càu nhàu:

"Sao? Ngươi từ sớm đã biết? Tại sao ngươi không nói, không kể là làm Vương phi bị nguy hiểm, chúng ta cũng bị dọa cho sợ chết khiếp, cơ hội tốt như vậy để cho ngươi phá hỏng."

Nguyệt Y cũng gật đầu nói:

"Vân Ca, quả thật là ngươi không đúng."

Vân Ca tức xì khói, ngày hôm qua mém chút đã bị kéo chết chùm với Vương phi, hôm nay lại nói ra cái ý muốn lấy lòng Vương phi và Vương gia, đây là đạo lý quái quỷ gì thế này?

Thôi bỏ thôi bỏ, năm xưa Lỗ Tấn cũng đã từng một lần than thở rằng: "Nỗi buồn không làm ảnh hưởng đến dã tâm". Thời thế này nữ nhân toàn là như vậy, có thể trách được gì?

Các nữ nhân uể oải không nói gì nữa, bên ngoài có tiếng nói của Trương mẫu.

Mở cửa ra, đã thấy Trương mẫu dẫn hai ả a hoàn, hình như là hai người bên cạnh Vương phi hôm qua, mỗi tay bưng một cái khay lớn, trên đó là vàng bạc châu báu chất đầy lên cao như một cái núi nhỏ, mấy nữ nhân trong phòng đột ngột bị làm cho lóa mắt.

Trương mẫu bảo các a hoàn đặt những thứ kia xuống, nói là do Vương phi ban thưởng, rồi rời đi. Vân Ca cứ luôn mồm rối rít tạ ơn.

Trở lại trong phòng, nhìn thấy các nữ nhân kia phấn khích hăng hái như đang coi đá gà, mừng rỡ chúc mừng nàng. Tuy Vương gia chưa có hứng thú với Vân Ca, nhưng coi bộ Vương phi đang rất coi trọng nàng, nếu Vân Ca theo bà ta hồi phủ, không sợ không có cơ hội.

Vân Ca cứ miễn cưỡng ậm ừ, nghe các nàng cứ líu lo bàn bạc không ngừng, mãi đến sau buổi cơm chiều mới chịu rời đi, trước khi đi không quên dặn dò "sau này được tiến cung, tuyệt đối đừng quên bạn bè".

Sau khi Vân Ca đóng cửa lại, đi tới nhìn chằm chằm vào những thứ Vương phi tặng nằm trên bàn một cách bực bội, tại sao không thưởng bằng tiền mặt? Những thứ này rất bất tiện để mang theo, còn phải tính tới lệ phí để đổi cái đống này ra thành tiền, thật sự là rất hao.

Cái đống châu báu này vừa được dọn dẹp xong, Lý nhị tẩu đã đến để giúp nàng nấu nước tắm. Vân Ca nghĩ nghĩ, lấy ra ba cây trâm ngọc đưa cho Lý nhị tẩu.

Lý nhị tẩu lập tức từ chối:

"Cái đồ này rất quý giá, lão nương không dám nhận đâu."

Vân Ca cười nói:

"Ngươi nhận đi, một cái tặng cho ngươi, hai cái kia tặng cho hai người con dâu sau này của ngươi, lúc nào cũng phải làm phiền ngươi, ta thật là thấy ngại lắm."

Lý nhị tẩu từ chối không được, miễn cưỡng nhận lấy. Vân Ca cũng thở ra nhẹ nhõm, cái đống này tuy hơi bất tiện, nhưng dùng để tặng cho người đáng tặng thì cũng rất tốt.

***

Vương gia và Vương phi ở lại trang viện được hai ngày, đang dự tính trở về Vương phủ. Tin tức bị truyền ra, các cô nương trong viện lập tức bùng nổ, cả đám ai cũng muốn có cơ hội theo Vương gia trở về Vương phủ, không ít người đã chạy tới chỗ Vân Ca ríu rít. Vân Ca bị làm phiền đến phát bực, tại sao không ai để nàng được yên tĩnh, ai cũng biết cái biệt danh sâu ngủ lười biếng của nàng không phải là chỉ một ngày hai ngày mới có.

Mấy ngày gần đây, Vương gia không có sai người tới quấy rầy nàng. Nàng nghĩ đại khái là Vương gia đã quên mất cái tiểu nhân vật là nàng rồi, cũng an tâm phần nào, chỉ cần Vương gia rời đi, cuộc sống của nàng có thể tiếp tục trở lại như xưa.

Vân Ca cảm thấy rất phấn khởi, nhưng Triệu Kiến Thận thì không vui vẻ được như vậy.

Hai ngày nay hắn cố tình lờ Vân Ca, để thử xem lòng dạ của nàng, tuy nhiên thấy nàng cứ ngủ suốt cả ngày, một chút cũng không khẩn trương như hắn tưởng, không hiểu nàng ta đang suy nghĩ cái gì. Nếu thật

được phái đến dùng mỹ nhân kế để làm nội gián, tại sao nàng ta lại không có chút tinh thần trách nhiệm vì công việc tí nào hết.

Tâm tình Vương gia bực bội, thân là tổng quản cũng là người bạn tâm giao, trong lòng Triệu An cũng hiểu rõ, âm thầm phái Trương mẫu đi thăm dò tâm ý Vân Ca.

Trương mẫu đem về một tin tức làm cho Triệu tổng quản nhức cả đầu, Trương lão đầu được dịp hả hê, thích thú. Trương mẫu kết luận một lần nữa - Vân Ca cô nương thật sự muốn ở lại trang viện.

Tuy nói như thế, trong lòng bọn họ vẫn còn ngờ vực, thật sự trên đời này có loại nữ nhân không màng tới cơ hội hiếm hoi này, thật sự cam tâm ở lại cái chỗ khỉ ho cò gáy này?

8. Chương 8: Đem Lưu Lại Sau Này Ăn Tươi

Cho đến khi Vương gia cùng đoàn tùy tùng rời đi đã được cả dặm đường rồi, bên chỗ Vân Ca hoàn toàn không có chút động tĩnh nào, lúc này mọi người mới thật sự tin rằng Vân Ca là một ngoại lệ hiếm hoi.

Triệu Kiến Thận vẫn thản nhiên tươi cười, nhưng những người thân cận bên hắn ta đều biết, Vương gia đang rất mất hứng.

Cả đoàn tiếp tục tiến về phía kinh thành, đêm đó Triệu Kiến Thận âm thầm rời đi, bí mật quay trở lại trang viện, trí nhớ dựa theo vị trí mà Trương mẫu đã nói qua, hắn ta lẳng lặng đi thẳng một mạch đến tiểu viện của Vân Ca.

Triệu Kiến Thận nép người bên cửa sổ phòng Vân Ca, loáng thoáng nghe được tiếng thở đều đặn bên trong, biết rằng chủ nhân tiểu viện này đã ngủ say, hắn đưa tay đẩy nhẹ một cái, cánh cửa liền mở ra mà không có một tiếng động nào.

Triệu Kiến Thận nhún người một cái nhảy vọt qua cửa sổ phòng Vân Ca. Lúc đáp xuống đất, nhìn thấy bóng của mình rọi dưới ánh trăng, bất giác cười, đường đường là một Vương gia, lại như thế này đến ngắm tì thiếp của mình, so với hái hoa đạo tặc[1] không có gì khác, chuyện này mà truyền ra ngoài, cả kinh thành còn không cười hắn thối đầu?

[1] Hái hoa đạo tặc: cách gọi kẻ chuyên làm chuyện xấu (rình mò, hãm hiếp) phụ nữ.

Nội lực Triệu Kiến Thận thâm hậu, có thể nhìn xuyên qua bóng tối dễ dàng như ban ngày, hắn nhẹ nhàng đi tới bên giường, vén màn lên. Trên giường, một khuôn mặt khả ái đang say giấc nồng, khuôn mặt đó đã không ngừng ám ảnh trong đầu hắn ta mấy ngày nay.

Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đôi rèm mi trên mặt nàng, không thể không nhớ lại ngày hôm đó trong thư phòng, khi Vân Ca ngẩng đầu nhìn hắn, chính đôi mắt này đã nhìn thẳng vào hắn, ánh mắt trong vắt, tĩnh lặng như mặt nước hồ xuyên thẳng vào sâu tận cùng trái tim hắn.

Hắn muốn nữ nhân này, nhưng nữ nhân này dường như không muốn hắn. Theo như Trương mẫu nói, khi nàng ta nghe tin hắn rời đi thì rất vui mừng. Cái sự vui mừng chết tiệt.

Triệu Kiến Thận cảm thấy có một chút thất vọng, nhưng cũng cảm thấy khá hứng thú, cũng lâu rồi không có cảm giác bị người ta khiêu khích như thế này, mặc dù đối phương không phải là cố ý.

Với thân phận cao quý cùng bản tính kiêu ngạo, hắn rất khinh thường và chán ghét những nữ nhân vọng tưởng trèo cao, nhưng lần này cảm thấy bực bội, vì cái tiểu cô nương này không để hắn ở trong mắt.

Trong lúc mơ màng, Vân Ca cảm thấy trên mặt có ngón tay cứ vuốt ve, trong cơn mê ngủ, nàng cau mày xoay đầu tránh đi.

Triệu Kiến Thận cười, tay trái nhẹ nhàng xoay cằm Vân Ca lại, cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng kia một cái, thì thầm nói:

“Cho nàng thêm một cơ hội, nếu một lần nữa xuất hiện trước mặt ta, ta sẽ ăn tươi nuốt sống nàng luôn.”

Vân Ca trong giấc mộng liên tục bị quấy nhiễu, trong vô thức cuộn tròn người lại, giống như là một con mèo nhỏ.

Nhìn thấy bộ dáng đáng yêu và buồn cười này, Triệu Kiến Thận đang muốn rời đi bỗng nhiên có ý nghĩ - lần này nhất định sẽ nuốt tươi nàng.

***

Không có Vương gia và Vương phi ở đây, cảnh vật con người ở đây có vẻ vô cùng ảm đạm, buồn bã. Nhưng trong lòng Vân Ca thì vô cùng thoải mái, hai bóng núi đàn áp dân chúng cuối cùng cũng đã biến mất, tên tặc nhân mang tội truy sát Vương phi cũng bị giải đi, cuộc sống của nàng trở lại đầy hạnh phúc và rủng rỉnh tiền.

Lúc Trương mẫu đang dọn dẹp thư phòng, nhìn thấy vẻ mặt rạng rỡ tươi roi rói của Vân Ca, không nhịn được chụp lấy nàng hỏi thẳng:

“Cô nương, được một cơ hội tốt tiến cung, tại sao không đi, ở lại đây làm gì?”

Vân Ca vờ ngốc:

“Trương mẫu cũng ở lại đây đấy thôi.”

Trương mẫu hết ý kiến, thầm nghĩ ta với nàng làm sao giống nhau được? Sau đó ngẫm nghĩ lại, Vân Ca không phải loại nữ nhân ngu ngốc, chắc là có nguyên nhân gì đó, thôi mặc kệ, chỉ cần nàng không gây tổn hại gì đến Vương phủ là được.

Trương mẫu đang định bỏ đi thì Vân Ca gọi lại:

“Trương mẫu, ngươi có thể giúp ta một chuyện?”

Trương mẫu vừa nghe đã bật người đứng lên cảnh giác, nói:

“Cô nương cứ nói đi.”

Vân Ca cười cười:

“Trong Nam viện thư phòng này, thỉnh thoảng nhờ Trương mẫu lấy ra vài cuốn sách đem tới cho ta mượn?”

Trương mẫu ngẫm nghĩ nói:

“Ta không rành lắm về chuyện sách thư, sợ lấy không đúng, cô nương muốn xem sách gì, ta sẽ tìm cho.”

“Truyện hài, lịch sử, địa lý, các bộ truyện dài - trừ bộ Điển tích Thái hậu - còn lại thì cái gì cũng được hết.” Vân Ca ngượng ngùng nói.

Ban đêm trở về, Trương mẫu và Triệu tổng quản cùng nhau bàn bạc xem Vân Ca đang có ý đồ gì, liệu chuyện này có ảnh hưởng gì đến Vương phủ không. Tuy vậy, bắt đầu từ ngày hôm sau, cứ cách mỗi hai ngày thì bà ta đem một ít sách đến cho Vân Ca.

Triệu tổng quản vẫn còn hơi lo lắng, bảo Trương mẫu rảnh rỗi tới kiểm tra Vân Ca nội dung các quyển sách, kết quả là Vân Ca nhớ làu làu, còn bổ sung thêm nhận xét về từng quyển nữa.

Lúc Trương mẫu còn độc thân, thường theo phụ thân đọc sách, tuy trình độ không gọi là cao, nhưng cũng đủ ăn đứt kiến thức của các nam nhân khác. Lúc được gả cho Triệu tổng quản, thường hay đi theo ông tới Vương phủ làm việc, không có nhiều thời gian rỗi để đọc sách nữa, đột nhiên có người cùng thảo luận kinh thư, thì rất là cao hứng, khi nghe những nhận xét kỳ quái của Vân Ca, không nhịn được bèn viết thư nói cho Trương lão cha biết, Trương Kiều Dư cũng lấy làm thú vị lắm.

Một ngày, Triệu tổng quản đến báo cáo: nội viện học sĩ[2] đã đâm đơn cáo lão hồi hương, chức vụ kia hiện thời đang bỏ trống. Trương lão đầu nhất thời phấn khởi ứng cử Vân Ca với Vương gia.

[2] Nội viện học sĩ: chức vụ đại khái tương đương với chức thư ký thời hiện đại.

Triệu Kiến Thận vừa nghe nói tới cái tên này, tim bỗng nhói một cái, tâm trí đột nhiên thấy trống rỗng, vốn tưởng rằng thời gian sẽ là liều thuốc tốt, không quá một tháng sẽ không còn nhớ tới cái nữ nhân bé nhỏ kia. Nhưng đã hai tháng trôi qua rồi, vậy mà khi nghe đến cái tên này, đột nhiên có cảm giác mừng rỡ, chút nữa thì đã tự mình lột cái mặt nạ lạnh nhạt giả tạo xuống. Hắn tự mình cảm thấy thất vọng về bản thân.

"Một nữ học sĩ, có thích hợp không?" Triệu Kiến Thận thăm dò.

"Vương gia, con gái của lão cũng chẳng phải đang làm Tổng quản đó sao. Trong thư gửi tới, nàng ta đề cập Vân Ca cô nương là một người thông minh, lại ở trong trang viện cũng gần một năm, hầu hết mọi người cũng đã quen biết nàng ta, phân phó nàng ta làm nội viện học sĩ, cộng tác với con gái lão thì rất thích hợp, không sợ ai xầm xì bàn tán."

"Cũng được, cho nàng ta làm bên Nam trang viện đi. Không cho nàng ta cơ hội, chùng ta cũng không biết mục đích của nàng là gì."

Triệu Kiến Thận mặc dù đã bị Vân Ca thu hút, nhưng cũng cảm thấy bối cảnh của nàng ta không đơn giản, có thể còn có âm mưu gì khác chăng (nghĩ như vậy, chỉ để an ủi lòng tự trọng đang bị tổn thương của hắn).

Nếu Vân Ca biết được suy nghĩ của hắn ta, nhất định kêu oan, việc bổ nhiệm nàng qua đó, rõ ràng là do hắn sắp xếp cho nàng mà!

Vân Ca nhận được nhiệm vụ này thì rất là bực mình, rõ ràng là đang yên đang lành, làm thế nào lại trở thành đầy tớ của người ta như vậy? Ông chủ lớn Triệu đại gia nhất định phải kéo nàng xuống nước? Thấy nàng ăn không ngồi rồi nên ngứa mắt? Trang viện rõ ràng có hơn mười cô nương khác, tại sao lại cố tình đì chỉ mình nàng?

Nhưng đang sống ở dưới mái nhà người ta, không thể không cúi đầu, Vân Ca vẫn phải miễn cưỡng ép mình tỏ ra bộ dạng rất là vinh hạnh khi nhận chức vụ này.

Lão nội viện học sĩ chỉ muốn giao nhiệm vụ xong rồi mau mau trở về nhà, nhưng cũng nhận thấy được thái độ bất mãn của tiểu nữ nhân này khi nhậm chức, tuy nàng ta vờ tỏ ra lịch sự.

9. Chương 9: Ỷ Thế Đổ Lỗi Cho Kẻ Khác

Đối với Vân Ca, tính toán nhanh và nhớ dai là hai ưu thế của nàng. Trước kia vì để mẹ vui lòng, nàng đã tham gia vào lớp huấn luyện tài năng lúc còn rất nhỏ, cũng nhờ thiên phú trời cho, nên được đặt cho biệt danh là "Máy tính sống". Lúc bắt đầu làm việc, nàng được huấn luyện đặc biệt để nắm rõ hơn nội dung công việc, phần lớn là hướng dẫn phương thức tính toán sổ sách, những cách trao đổi tiền bạc, việc xử lý các trương mục và tham khảo bảng giá các mặt hàng, nàng chỉ cần một ngày là học được hết toàn bộ.

Để tránh bị địa chủ bóc lột sức lao động, cũng không muốn cho người khác chú ý, Vân Ca vờ tỏ ra ngốc nghếch, học hơn nửa tháng trời mới tỏ ra hiểu được, nhưng như vậy cũng đủ làm Trương mẫu, cùng đám người Triệu tổng quản rất là ngạc nhiên, ngay cả Trương lão đầu cũng trở nên phấn khích vì nghĩ rằng mình đã tìm được đệ tử ưng ý, bọn họ hoàn toàn quên mất thái độ dè chừng đối với Vân Ca dạo trước.

Gánh nặng công việc toàn bộ bắt đầu giao cho Vân Ca gánh vác. Cũng do công việc, mỗi sáng Vân Ca phải thức dậy sớm hơn thường lệ, bởi thế không có ngày nào là nàng không mang ông chủ lớn Tử Dương và Trương lão đầu ra mà mắng nhiếc chửi rủa.

Nhưng trong cái xui có cái hên, trên thực tế công việc này đối với Vân Ca quá là đơn giản, mỗi ngày chỉ cần mất khoảng nửa tiếng là nàng đã giải quyết xong xuôi mọi chuyện.

Trong nội viện thư phòng không phải ai cũng vào được, hơn nữa một nữ nhân danh phận là "người đàn bà của Vương gia", ngay cả Triệu An cũng không dám tùy ý tới lui, Trương mẫu vì bận rộn xử lý các vấn đề to nhỏ của cái nhóm chim én kia, nên cũng không rảnh tới chỗ này.

Vân Ca lén lén đem tới một cái gối lông chim kê đầu giấu trong phòng, mỗi sáng sớm tới thư phòng, nàng lại nằm trên cái ghế dài "thăng" một giấc tới giữa trưa, ăn cơm trưa lại làm thêm một giấc nữa đến chiều, tới gần tối mới bắt đầu bắt tay vào công việc.

Tuy có điều kiện tốt và kín đáo để ngủ, nhưng Vân Ca vẫn là ngủ không được ngon giấc lắm, bởi vậy bộ dáng nàng lúc nào cũng trông như thiếu ngủ trầm trọng, làm Trương mẫu thấy tội nghiệp nàng, nghĩ là do công việc của nàng quá nhiều, nên đã không ít lần viết thư trách móc phụ thân đã an bài quá nhiều công việc cho nàng.

Nhưng Trương mẫu và Triệu tổng quản không thể không khâm phục ánh mắt tinh đời của lão Trương - những sổ sách giao cho Vân Ca tính toán, còn chính xác hơn là lão học sĩ cũ.

Năm mới đến gần kề, bởi vì thiếu nhân lực, nên dù không muốn Vân Ca vẫn phải tới lui thư phòng để làm việc, Trương mẫu có vẻ rất áy náy với Vân Ca, chỉ bởi vì ông chồng Triệu tổng quản đã giao nàng nhiều việc. Như để bồi thường, bà đặc biệt dặn dò Lý nhị tẩu mỗi ngày đem tới thêm nhiều đồ ăn ngon cùng vật dụng này nọ cho nàng.

Khi Vân Ca tiếp nhận công việc này, đã phát hiện ra, tuy tiền trang này không lớn lắm, nhưng sản nghiệp tiềm ẩn có không ít, nhu cầu hằng ngày, tất cả những sinh hoạt của các hộ dân xung quanh đều liên quan phụ thuộc tới tiền trang. Trung bình một tháng doanh thu của tiền trang trên dưới gần một ngàn lượng bạc, chi tiêu hàng tháng ột hộ gia đình bình thường cũng chỉ khoảng hai mươi lượng bạc mà thôi. Thảo nào Triệu đại Vương gia sung túc an nhàn như vậy, sở hữu một cái Vương phủ quá sức to rộng còn thêm hơn hai chục hộ viện nữa.

Địa chủ thời phong kiến quả là giàu có.

Vân Ca không biết thông thường khi thống kê sổ sách cuối năm mất bao lâu, nghe Lý nhị tẩu nói rằng phải xong nội trong mười ngày, việc đó dễ ẹc, nàng làm một loáng là xong, nhưng đợi tới ngày cuối cùng của hạn kỳ nàng mới đem giao, rồi lại cảm thấy choáng khi nhìn thấy ánh mắt sửng sốt kinh ngạc của Trương mẫu và Triệu tổng quản. Hình như vẫn là đã giao ra quá sớm, nhưng lỡ cũng đã lỡ rồi, bây giờ lo cũng bằng thừa, nàng quay người đi thẳng về tiểu viện của mình ngủ hai ngày liên tiếp.

Năm nay, Triệu Kiến Thận nhận bản thống kê doanh thu cuối năm đúng hẹn, mặc dù chữ viết của nàng ẩu tả lôi thôi như gà bới, nhưng các trương mục được thống kê rõ ràng, thậm chí đã sửa lại tất cả những sai sót của lão nội học sĩ cũ, chất lượng phải nói là trên cả tuyệt vời.

Tuy vậy, Triệu Kiến Thận lại càng cảm thấy mất hứng, vốn lúc đầu định làm khó dễ nàng, chuyện bắt người mới tập tành công việc chưa tròn hai tháng, chỉ trong 10 ngày phải hoàn tất thống kê của cả năm, là một điều vô cùng vô lý. Chính là Triệu Kiến Thận cố tình chơi ép Vân Ca. Ai ngờ nàng không những làm được, mà còn làm tốt hơn cả sự mong đợi nữa. Vân Ca ơi là Vân Ca, rốt cuộc thì nàng là loại người gì?

Triệu Kiến Thận đột nhiên cảm thấy mong cho tên do thám mà hắn phái đi thăm dò thân phận Vân Ca mau mau trở về cho hắn biết kết quả.

Trương lão đầu bước vào thư phòng của Vương phủ, nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Triệu Kiến Thận khi đang nhìn chăm chú vào cái quyển thư trước mặt, thì có chút cảm thấy khó chịu, còn tưởng có tên hạ nhân xui xẻo nào đã bị hắn phát hiện ra điểm sai sót - bình thường chỉ những lúc Triệu Vương gia đang tính toán làm cách nào gây khó dễ cho người khác - thì hắn mới vô thức cười sung sướng như vậy.

Tiến gần hơn chút nữa, thấy bảng thống kê mà con gái đã dâng lên, chợt hiểu, Trương lão đầu phá lên cười, châm chọc hỏi:

"Vương gia đối với Vân Ca có điểm không hài lòng?"

Triệu Kiến Thận ngẩng đầu lên, nhìn thấy lão sư của mình, bộ dạng lão ta cười không thua gì những tên bảo kê kỹ viện, âm thầm cảm thấy may mắn vì người biết được chuyện hắn là đệ tử của lão ta không nhiều lắm.

"Chỉ mới nửa tháng đã làm xong công việc mà lão nội học sĩ phải tốn cả tháng mới làm xong, hơn nữa còn làm rất tốt, còn có thể không hài lòng sao? Ta nên đa tạ lão sư có ánh mắt nhìn xa trông rộng, tiến cử cho Vương phủ một nhân tài hiếm có như vậy."

Vẻ mặt Trương lão đầu không hề có chút ngạc nhiên, hỏi:

"Tiểu nữ cùng Triệu An không tìm được điểm đáng nghi gì của Vân Ca cô nương?"

Nói như vậy là chức vụ nội học sĩ chính thức đã có người đảm nhiệm, nhưng người đó lại là một nữ nhân? Mà nữ nhân đó lại là một tặng phẩm do thương buôn tiến cống?

Phải biết rằng ở cái thời đại này, đa số người dân đều không biết chữ, người biết tính toán sổ sách lại càng hiếm, thậm chí trình độ tính toán của các nội học sĩ cũng rất kém, toàn là nhờ cái cách "Đếm trúc" - đếm những thanh tre nhỏ - để tính toán. Nữ nhân kia biết chút ít chữ nghĩa, đã nằm trong dạng "Động vật quý hiếm", không những thế, lại còn biết tính toán, sắp xếp trương mục, cho dù là một Đại phú hộ cũng không thể đào tạo thiên kim tiểu thư của mình được như vậy nữa là.

Trước kia cả Vương phủ chỉ có mỗi Trương mẫu miễn cưỡng là biết tính toán sổ sách, năm xưa cũng từng nổi danh là đệ nhất nữ tổng quản, có không biết bao nhiêu đại hộ quý tộc hâm mộ bà ta.

Sỡ dĩ lúc trước Triệu Kiến Thận đồng ý với đề nghị của lão Trương, ngoài việc muốn kiểm soát Vân Ca, mà còn định lợi dụng dịp này đàn áp nàng ta nữa.

"Không có, mỗi ngày nàng ta đến thư phòng đóng kín cửa làm việc cho tới chiều tối, bình thường người tiếp xúc nhiều nhất chỉ có Trương mẫu, còn có Lý nhị tẩu hầu hạ nàng, ngay cả những cô nương trong viện cũng rất ít gặp."

Trương lão đầu trầm ngâm cười nói:

"Không biết Vương gia có thể ban cho ta một đặc ân, cho phép ta tới tiền trang thăm con gái?" Trương lão chủ yếu là tò mò về Vân Ca nhiều hơn.

"Bổn vương cũng đang có ý định đến đó ngắm cảnh xuân, hay mời tiên sinh cùng đi với ta."

Triệu Kiến Thận chậm rãi nói, nữ nhân Vân Ca này càng ngày càng thấy thú vị, người duy nhất có thể tìm hiểu nàng ta rõ ràng, chỉ có thể là hắn thôi.

Nhìn ra cửa sổ thấy hoa mai trắng nở rộ, Triệu Kiến Thận từ từ hít một hơi cái không khí thơm, lạnh lẽo đó, chợt nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp ngái ngủ như con mèo nhỏ kia, khoé miệng nhếch lên cười hiểm. Vân Ca ơi là Vân Ca, chẳng phải nàng sẽ lại một lần nữa xuất hiện trước mặt ta?

10. Chương 10: Thế Gian Đầy Rẫy Hiểm Nguy….

Đại nạn sắp tới mà Vân Ca vẫn chưa hề hay biết, thừa dịp nghỉ lễ năm mới, không phải làm việc, ngày nào nàng cũng lăn ra ngủ li bì.

Các cô nương ở trong viện, mặc dù cái không khí chào đón năm mới tưng bừng rộn rã, nhưng không có người thân bên cạnh, vẻ mặt ai nấy đều buồn hiu buồn hắt.

Thời gian Vân Ca rời khỏi giường cũng càng ngày càng ít đi.

Ở thế giới cũ kia, suốt mười năm nàng lẻ loi đón xuân mà không có người thân bên cạnh, cái cảm giác cô đơn buồn chán sớm đã bị chai sạn. Trong mười cái Tết đó, nếu không bận ở lại công ty làm việc, thì bận ngủ quên, nàng xem việc trốn tránh sự ồn ào náo nhiệt xung quanh như một niềm vui, để rồi sau đó chính mình gặm nhấm sự chán chường cô độc của bản thân.

Sau khi mẹ qua đời, nàng đã rất bận rộn đi làm kiếm tiền trả nợ, vốn nghĩ rằng cuộc sống của mình cứ như vậy mà tiếp diễn, không nghĩ đến nó sẽ kết thúc một cách đột ngột và cũng hồi sinh lại một cách đột ngột như thế.

Như vậy cũng tốt, mặc dù ở thế giới này nàng cũng không có người thân, nhưng ít ra cuộc sống cũng thoải mái không lo ăn không lo mặc, không còn phải gánh nợ nần này nọ trên người, sự tiếc nuối duy nhất là cuộc sống còn thiếu thốn một tình yêu.

Vân Ca còn đang nằm ngủ mê man, đột nhiên một tràng pháo nổ đùng đùng làm nàng giật mình thức giấc, cùng với âm thanh của pháo nổ, cánh cửa đột ngột bị bật ra một cách thô bạo, một nhóm nữ nhân trong trang phục lộng lẫy xinh đẹp thướt tha ùa vào, nói cười ríu rít đi đến bên giường Vân Ca, cả bọn đồng thanh kêu lên:

"Chúc mừng nội viện học sĩ năm mới an khang thịnh vượng."

Mặt Vân Ca đần ra, ngớ ngẩn lắp bắp:

"Ơ, các mỹ nhân tỷ tỷ… đây… đây là đang làm gì vậy?"

Tĩnh Tuyết vạch đám đông ra đi tới trước mặt Vân Ca, vẻ mặt câng câng đắc ý nói:

"Đương nhiên là tới nhận lì xì đầu năm của học sĩ đại nhân."

"Cái gì?" Có quy định này sao? Không thể nào, bị địa chủ bóc lột sức lao động nàng còn chưa nói, cái đám nữ nhân này còn muốn lấy bao lì xì từ nàng? Ông trời còn có công đạo không vậy?

Vân Ca còn đang trợn trừng mắt nhìn bọn mỹ nhân kia thì Trương mẫu bước vào:

"Các vị cô nương đừng trêu chọc Vân Ca nữa, bao lì xì đang ở chỗ ta."

Bọn nữ nhân kia cùng lúc rú lên vui mừng, rồi quay sang Trương mẫu. Khả Lan mỉm cười nói:

"Nha đầu ngươi suốt ngày chỉ lo ngủ, không cùng đi chơi với bọn ta, làm sao biết tới những cảnh đẹp bên ngoài chứ?"

Trương mẫu đang mỉm cười phát bao lì xì đến tận tay từng người một, các cô nương nhận xong lì xì cũng ríu rít rút lui ra cửa, Vân Ca cũng đứng lên đi làm vệ sinh cá nhân. Trước khi Tĩnh Tuyết rời đi, còn không quên dặn Vân Ca hôm nay nhất định phải cùng bọn họ đánh bài cả ngày.

Sau khi nhóm cô nương kia rời đi cả, Trương mẫu mới rút từ trong túi áo ra một bao lì xì to nhất đưa cho Vân Ca, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc mừng rỡ của nàng, bà ta mỉm cười dịu giọng nói:

"Mấy ngày trước cô nương đã vất vả rồi, hãy mau trang điểm thay đồ rồi cùng đi dạo với các nàng ấy đi, ngày mốt cả nhà sẽ cùng đi tới chùa Diệu Âm để thắp hương cầu phúc, khó có cơ hội được đi ra ngòai, ngươi đừng mê ngủ mà bỏ lỡ dịp. Ta đã sai người may cho ngươi vài bộ trang phục mới, khi nào làm xong, Lý nhị tẩu sẽ đem đến cho ngươi, năm mới Tết nhất phải ăn diện đẹp đẽ một chút chứ."

Vân Ca cảm động nói:

"Ta biết, đa tạ Trương mẫu."

Nơi này cũng thờ phụng Phật giáo à, xem ra lòng tín ngưỡng tôn giáo thật sự có thể xuyên qua cả không gian và thời gian, cũng tốt, rảnh cũng nên đi ra ngoài cho thoải mái.

Ở thế giới này, Vân Ca đã trải qua một cái Tết náo nhiệt nhất, tất cả các cô nương họp lại thành nhóm, gạt bỏ đi những nỗi niềm không vui, cùng nhau ăn uống, vui đùa, chơi bời thâu đêm, cùng nhau trải qua những ngày lễ ấm áp vui vẻ.

Vân Ca rất khoái chí, vì đánh bài thắng được liên tục, hết lần này tới lần khác.

Đồng thời cũng rất bực mình, các nữ nhân bên cạnh, ai cũng hát hay múa đẹp, tinh thông cầm nghệ… còn nàng cái gì cũng không biết, thầm tức mình quá vô dụng.

Những cô nương ở đây từ nhỏ đã được dạy những tài nghệ như vậy để làm người khác vui lòng (đặc biệt là nam nhân), còn nàng, những thứ nàng được học hoàn toàn không có thứ gì xài được. Ở nơi này những cô nương không biết cầm kỳ thi họa, đem so với phế nhân thì không có gì khác. Càng nghĩ càng thấy buồn.

Đột nhiên Vân Ca cũng muốn học hỏi những thứ này, nếu được thì bái bọn nữ nhân kia làm sư phụ. Học nhảy - coi như vận động cho người khoẻ khoắn, học hát - không chắc lắm, vì nàng thật sự không cách nào quen được với âm điệu nhạc ở đây, học thổi sáo - nhìn cũng hay hay, còn có thể giải khuây được.

Các cô nương cũng đang nhàn nhã không có việc gì làm, nghe Vân Ca đề xuất ý kiến kia, thì lập tức đồng ý ngay.

Mùng bốn, khi trời còn chưa sáng, Tĩnh Tuyết cùng các cô nương kia đã chạy tới túm Vân Ca dậy, cả bọn xúm lại xem Vân Ca như một con búp bê mà tha hồ tô tô vẽ vẽ, rồi bắt nàng thay đổi trang phục hết bộ này tới bộ khác, mãi tới lúc cảm thấy đã hài lòng, bọn họ mới xách Vân Ca đi ra cửa.

Một nhóm ba bốn nữ nhân ngồi một xe, còn một đội kỵ binh nữa đi theo hộ tống, trời vừa sáng đã khởi hành nhắm hướng chùa Diệu Âm mà đi.

Vân Ca ngồi trong xe bị xóc tưng thê thảm, không cách nào ngủ tiếp được, đành bắt chước các nữ nhân khác, vén màn cửa sổ bên hông xe lên, trộm nhìn ngắm thế giới bên ngoài.

Đến thế giới này cơ bản như là từ cái lồng sắt chuyển qua một cái lồng sắt khác vậy, đối với thế giới bên ngoài hoàn toàn xa lạ, hiếm có được cơ hội nhìn ngắm, ai mà muốn bỏ lỡ?

Lúc này trời vẫn còn sớm, trên đường đi đã có thưa thớt người qua lại, bọn họ trông thấy một đội xe trên có khắc dấu hiệu của Vương gia, vừa ngạc nhiên vừa kính sợ, nhưng cũng tò mò đứng lại xem. Loáng thoáng nghe thấy trong xe có tiếng nữ nhân nói cười ríu rít, đoán đây là những nữ nhân của Vương gia, những cô nương nhan sắc đẹp tuyệt trần, chim sa cá lặn. Nếu không có đoàn kỵ binh hộ tống, e là toàn bộ người dân của thôn đã đổ đến để xem mỹ nhân rồi.

Chùa Diệu Âm được xây dưới chân núi, hàng năm nhận được rất nhiều tiền cúng nhang đèn của Đại Tiền Trang, nên người trong chùa thường phá lệ, đặc biệt đối đãi rất khách khí với khách viếng đến từ Đại Tiền Trang, như trước tiên giải tán những khách viếng khác để bảo điện được rộng rãi thoải mái cho các nữ thượng khách thắp hương, xong rồi sẽ mời bọn họ ra đằng sau hậu viện nghỉ ngơi.

Lúc Vân Ca ngồi trên xe đã nghe thấy kế hoạch an bài của chùa Diệu Âm, không khỏi thầm cảm thấy kinh ngạc, không bao giờ tưởng tượng được bản thân tới thế giới này, đã thế còn được hưởng thụ cách đối xử đặc biệt như các VIP bự.

Khi đội xe đậu lại ở khoảng sân trước chùa, các cô nương theo thứ tự xuống xe, hơn chục mỹ nữ thướt tha một hàng, một nhóm khách viếng hương đứng gần đó được dịp rửa mắt. Đáng tiếc là, chưa kịp nhìn kỹ, nhóm mỹ nhân đã đi vào trong, làm bọn họ uất ức không biết để đâu cho hết.

11. Chương 11: Canh Thời Cơ Hạ Thủ

Trong nhóm khách viếng hương đó, có hai gã đàn ông, nhìn thấy đội xe có dấu hiệu của Vương gia, tinh quang trong mắt loé sáng, cả hai trộm nháy mắt với nhau một cái, rồi âm thầm lẻn đến cửa sau của hậu viện.

Hai gã đó chính là tặc nhân lần trước đã tấn công trang viện, lần đó bọn hắn may mắn trốn thoát được, ban đầu bọn hắn chỉ hành sự theo mệnh lệnh của người anh em trong nhóm, dự định lợi dụng dịp Vương phi hồi cung, giữa đường bắt cóc. Ai dè nửa chừng Vương phi đột nhiên cảm thấy không khoẻ, thay đổi hành trình đi đến tiền trang nghỉ ngơi, Triệu Kiến Thận nhận được tin đó nên đem quân binh đến hộ tống Vương phi. Tên đầu sỏ nghe được tin, bèn quyết định liều một phen, trước khi Triệu Kiến Thận đến, bắt cho được Vương phi làm con tin, nghĩ cho dù Triệu Kiến Thận có đến, cũng không dám làm gì bọn hắn.

Quyết định này có vẻ hơi vội vàng, mạo hiểm, nhưng bọn họ đã sớm cài trước tên gian tế Lý Khải. Khi xưa, trong một lần bọn họ đang cướp bóc, người anh của Lý Khải xui xẻo bị Triệu Kiến Thận bắt, đem giao cho quan phủ, sau đó bị kết án rồi bị chém đầu. Lý Khải vì muốn trả thù nên thay tên đổi họ, đến Vương phủ làm thị vệ, cố gắng lập nhiều công lao để được tín nhiệm.

Theo kế hoạch của bọn họ, chỉ cần Lý Khải kiếm cách đứng gần Vương phi, và chế ngự cái đám nữ nhân yếu ớt nhu nhược. Sau đó nội ứng ngoại hợp, thì kế hoạch sẽ hoàn hảo thuận lợi, tuy nhiên bọn hắn không tính tới, tuy trang viện không có nhiều cao thủ, nhưng tất cả thị vệ đều liều mạng kháng cự, làm bọn hắn mất cả ngày trời mới tấn công được tới chỗ Vương phi, cũng không tính tới Triệu Kiến Thận lại đến nhanh như vậy, và càng không nghĩ tới Lý Khải cũng sẽ bị đánh gục.

Hai gã tặc nhân đó, thừa dịp lộn xộn bỏ trốn, nhưng cũng đã bị thương rất nặng, bọn hắn trốn vào núi trị thương, một hai tháng sau mới phục hồi lại, sau đó xuống núi thăm dò tin tức, mới hay Đại ca và các huynh đệ khác đã bị dẫn lên kinh thành để xét xử.

Bọn hắn không có khả năng giải cứu đồng bọn, cũng không có sức để hùng bá trở lại như trước, hên một điều là không ai nhận biết hai gã chính là tặc nhân tấn công tiền trang ngày trước, bọn hắn ẩn thân ở vùng lân cận, trộm cắp lặt vặt để sống qua ngày.

Hôm nay, vốn định lợi dụng cơ hội các khách viếng chùa đông, định quơ quào kiếm chác chút đỉnh, không ngờ gặp được rất nhiều nữ nhân của Vương gia đến thắp hương, lập tức thấy đây là cơ hội hiếm có để trả thù. Hai gã vạch kế hoạch, quyết định âm thầm lẻn vào chùa, sau đó sẽ hãm hiếp và giết đi vài nữ nhân trong nhóm, tin xấu này mà truyền ra, sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến thanh danh của Triệu Kiến Thận.

Trước kia Vân Ca vốn không tin Phật, nhưng sau khi tự mình trải nghiệm qua, trông thấy bức tượng Phật to lớn trước mặt, nàng cũng rất thành kính quỳ xuống cầu bái.

Thắp hương xong, các cô nương bị lùa đi tới hậu viện, Vân Ca không có cơ hội rời đi, nàng thấy trong sân của hậu viện được thiết kế tinh xảo, luôn tiện kéo Nguyệt Y cùng nàng đi lang thang ngắm nghía.

Nguyệt Y nhẹ nhẹ kéo ống tay áo nàng, hỏi:

"Vân Ca đã cầu nguyện gì vậy?"

Vân Ca mỉm cười trả lời:

"Cầu sức khoẻ, cầu hạnh phúc, cầu cho tiền đầy túi, hê hê."

Nguyệt Y liếc mắt trừng nàng một cái, quát:

"Ta hỏi thật đó, đừng có bỡn cợt như vậy."

Vân Ca oan ức nói:

"Ta nói thật mà."

Nguyệt Y nhìn Vân Ca, lắc lắc đầu nói:

"Nha đầu ngươi lúc nào cũng kỳ quặc, lần trước được cơ hội tiến Vương phủ mà không chịu đi, ở lại đây làm cái chức gì gọi là nội viện học sĩ gì đó, ta thật không hiểu ngươi nghĩ gì nữa?"

Vân Ca cười cười, nói:

"Đó là ý của Vương gia mà, đâu phải của ta. Ta không muốn làm cái gì nội viện học sĩ chút nào, phải mỗi ngày tính toán tiền bạc không phải của mình, khó chịu lắm. Còn ngươi cầu nguyện gì thế?"

Nguyệt Y đỏ mặt, ngượng ngùng nói:

"Thân nữ nhi, còn có thể cầu gì khác, cùng lắm chỉ cầu mong được một cuộc nhân duyên tốt đẹp. Ta cũng không mong đợi Vương gia để mắt đến ta, chỉ có thể hy vọng hắn chỉ hôn cho ta một thị vệ trung thực nào đó, phu thê đồng lòng, là ta mãn nguyện rồi. Không biết ta có được phúc khí này không…"

"Nguyệt Y tỷ xinh đẹp như vậy, lại hòa nhã hiền lành, còn sợ không tìm được người tốt sao?" Vân Ca an ủi.

Nguyệt Y liếc mắt ngạc nhiên nhìn Vân Ca, cay đắng nói: "Vân Ca, ngươi thật sự không hiểu hay giả vờ không hiểu, chúng ta bị đưa đến nơi này, danh phận là người của Vương gia, chứ không phải chúng ta có thể tự quyết định được. Vương gia tuy lạnh nhạt với chúng ta, nhưng thật sự thì cũng còn rất tốt, ta có vài tỷ muội bị đưa đến Nhạc quốc, chẳng những phải hầu hạ lần lượt các nam nhân trong phủ, còn thường xuyên bị đưa đi chiêu đãi các thượng khách của phủ, thậm chí còn bị quản gia đầy tớ bắt nạt, nếu từ chối

thì bị đánh đập, thân phận còn không bằng các cô nương ở kỹ viện nữa." Nguyệt Y nói dứt lời đã run lên vì sợ hãi.

Vân Ca nghe xong thấy lạnh cả người, sống ở trang viện đã gần một năm, lớn nhỏ trong phủ đều đối xử với nàng rất nhã nhặn, thật sự không ngờ tới những nữ nhân khác đồng cảnh ngộ lại có cuộc sống tủi nhục sống không bằng chết như vậy. Có vẻ như nàng đã đánh giá sai về ông chủ Triệu đại gia rồi, người ta ưu đãi hạ nhân, theo tiêu chuẩn thì đã là một ông chủ tuyệt vời nhất trong cái thế giới này rồi.

Ngày trước sau khi nàng chết, sợ phải đầu thai lại trong cái xã hội hiện đại đầy áp lực, nên lén dấm dúi hối lộ cho quỷ sai, để được chọn lựa đầu thai vào thế giới cổ xưa, đầu thai làm con gái nhà giàu, không hề mong đợi khi thức dậy, đã thấy mình sở hữu thân thể của một cô nương mười sáu tuổi.

Lúc đó túng quá, nàng đã sử dụng tuyệt chiêu biện hộ của mình, thuyết phục những người xung quanh là nàng đã bị mất trí. Theo lời những người đó nói, nàng là một trong những con cờ của đại phú thương Ninh quốc, nhân dịp mừng thọ của Thất Vương gia, hắn ta đã đặc biệt gửi nàng tới để làm quà lễ.

Cái thân thể Vân Ca này rất suy nhược, nghe nói là trên đường đi gặp phải bọn cướp tấn công, hôn mê một thời gian. Nàng dù sao cũng không có chỗ nào để đi, nên đã theo bọn họ đến Vương phủ.

Bây giờ nghĩ lại, nếu lúc ấy nàng bị đem tặng vào tay của người Nhạc quốc… Mặc dù ánh mặt trời buổi sáng ấm áp như vậy, Vân Ca cũng không khỏi rùng mình ớn lạnh cả người.

Ngẫm nghĩ lại, làm nội học sĩ cũng không phải xấu lắm, ít ra sẽ không có một ngày nào đó ông chủ lớn đột nhiên hứng lên đem nàng tặng cho người khác.

Tự dưng nói tới chủ đề này, bầu không khí cũng đột ngột lạnh đi. Hai nữ nhân không nói gì nữa, cảnh vật xung quanh cũng trở nên vô vị.

Vân Ca cười gượng một tiếng, nói:

"Ở đây gió lạnh, chúng ta trở lại hậu viện ăn điểm tâm, uống trà rồi đi nghỉ."

Nguyệt Y gật đầu.

Khi hai nàng đi ngang qua một hòn non bộ giả, đột nhiên nghe thấy vài âm thanh lạ, hai nàng nhẹ nhàng đi vòng qua hòn non bộ, trông thấy hai gã nam nhân. Những âm thanh lạ chính là từ một nữ nhân đang cố kêu la cầu cứu, nhưng hình như đã bị bịt miệng, nên chỉ phát ra những tiếng ú ớ nho nhỏ, rồi nghe thấy tiếng quát khào khào của một gã:

"Câm miệng. Còn làm ồn nữa ta liền giết ngươi."

Vân Ca vừa nghe tới giọng nói, ngay lập tức nhớ tới lần bị truy kích ba tháng trước đây, đã từng nghe qua cái giọng này, chính là giọng tên tặc nhân khó ưa kia.

Quay đầu sang bên cạnh, đã thấy mặt Nguyệt Y sợ đến tái mét, Vân Ca cắn môi một cái, nói nhỏ vào tai nàng ta:

"Ngươi mau trở về cầu cứu viện, cẩn thận đừng gây ra tiếng động."

Nguyệt Y hoảng loạn nhìn Vân Ca, không nói được lời nào, bàn tay nhỏ nhắn đang lạnh ngắt kia cố kéo Vân Ca, như muốn hai người cùng đi.

Vân Ca cười cười, lấy tay làm dấu, ý bảo Nguyệt Y yên tâm, hãy mau mau trở về.

Nguyệt Y do dự một chút, cuối cùng đành dứt khoát chạy nhanh đi.

Vân Ca đưa mắt nhìn xung quanh, nhặt lấy hai cái bình gốm rỗng bên đường, nhặt thêm một nắm đá, nàng vén váy rồi nhanh chóng trèo lên đỉnh hòn non bộ, trong lòng thầm cầu nguyện đừng có xuất hiện thêm nhiều tặc nhân nữa.

Rạp người yên vị trên đỉnh hòn non bộ rồi, Vân Ca dùng sức ném một cục đá vào trong động, cục đá rớt xuống đất, phát ra một tiếng vang rất lớn.

Chỉ một chốc, đã thấy một gã cầm thanh đao bén ngót trên tay, từ từ tiến vào trong động, nhìn quanh quất.

Nhìn thấy hắn đã tiến đến đúng vị trí nhắm sẵn, Vân Ca dùng sức ném một bình hoa về hướng đầu tên tặc nhân kia, gã kia cũng không vừa gì, thoáng nghe tiếng rít của gió, liền vội giơ thanh đao lên đỡ, đồng thời cũng nghiêng người né trái. Vân Ca từ sớm đã dự liệu được phản ứng tự nhiên của con người là sẽ né về bên trái, một bình hoa khác từ sớm đã chờ hắn ở bên đó.

Tên tặc nhân không kịp phòng bị, nên lãnh đủ, chỉ kịp rú lên một tiếng, ôm đầu đầy máu ngất đi. Tên đồng bọn nghe thấy tiếng rú, thì biết ngay có chuyện, bèn lớn giọng hô:

"Lão ngũ, bên ngoài xảy ra chuyện gì?"

Vân Ca hơi bối rối, tặc nhân chỉ có hai tên, nhưng hiện trong tay không còn "vũ khí có tính sát thương" nào nữa... đột nhiên phát hiện đỉnh hòn non bộ cách đó không xa có một tượng Phật chạm khắc nhỏ, trước mặt Phật có một cái lư hương.

Tro lư hương. Trong bụng Vân Ca reo lên vui mừng, Phật tổ phù hộ, xem ra vận khí của nàng không đến nỗi đen đủi lắm.

Phía bên kia, tên tặc nhân kia không nghe tiếng đồng bọn trả lời, nghi ngờ bên ngoài có mai phục, một tay liền xách nữ nhân kia lên làm con tin chắn trước mặt, tay kia lăm lăm con dao, từng bước, từng bước nhích về phía cửa động xem xét.

Vân Ca đã tuột xuống, đang nép mình bên hông hòn non bộ, trong tay cầm cái lư hương, tập trung chuẩn bị.

12. Chương 12: Chọc Đến "thứ Dữ"

Nhìn thấy tên tặc nhân kia đang khống chế con tin, Vân Ca thầm rên một tiếng khổ sở, tro nhang vô hại, ngộ nhỡ chọi lư hương trúng nhầm con tin thì thật là tai họa.

"Ngươi có chạy đằng trời."

Tặc nhân đột ngột nghe giọng nói, giật mình ngẩng đầu lên nhìn, trông thấy một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp, trang phục lại hớ hênh khêu gợi đứng ngay trong tầm mắt mình, nhất thời bị hớp mất hồn, ngẩn người đần độn.

Chiêu này của Vân Ca thật sự có tác dụng, lợi dụng khoảnh khắc gã ta đần người, Vân Ca ngay lập tức dùng sức chọi cái lư hương về phía gã, rồi nàng cũng nín thở nhắm mắt lại.

Tên tặc nhân muốn nhảy lùi lại né, nhưng bị nữ con tin kia làm vướng víu, khoảng cách của Vân Ca lại quá gần, nên gã lãnh đủ, mắt mũi lập tức bị tro làm cho tèm nhèm không mở ra được, lo sợ Vân Ca còn có trợ thủ, gã co chân bỏ của chạy lấy người, không bắt theo con tin mà cũng không màng tới đồng bọn của mình.

Vân Ca mừng rỡ, bước tới dìu nữ nhân kia cùng bỏ chạy.

Chạy được một đoạn, đã gặp vệ binh cứu viện cũng đang chạy tới, Vân Ca thở một hơi dài nhẹ nhõm, xém chút chết, cũng may không có việc gì.

Nữ nhân được cứu cũng là một trong những cô nương trong viện, tên là Yến Yến. Lúc vô tình đi ngang qua hòn non bộ bị tặc nhân kéo vào khống chế, cũng may được Vân Ca phát hiện kịp thời, nhưng nàng ta cũng bị một trận sợ mất cả hồn vía, mắt lại bị tèm nhèm tro, nàng ta hoảng loạn quá ôm siết lấy Vân Ca mà khóc bù lu bù loa.

Trương mẫu lúc này cũng đã chạy tới, thấy hai nữ nhân này tuy bị hoảng hốt, không tính bị trầy trụa sơ sơ, thì cũng không có gì đáng ngại, nên cũng yên tâm phần nào.

Khó có dịp được ra ngoài, lại xảy ra chuyện không may này, các cô nương, nhất là Vân Ca xảy ra tổn thất gì, bà làm sao có thể yên lòng.

Buổi chiều sau khi dàn xếp ổn thỏa các cô nương xong, Trương mẫu đi tìm ông chồng bàn bạc về những gì đã xảy ra hôm nay.

"Tặc nhân kia đã bị giải đi quan phủ, theo điều tra, hắn là tặc nhân lần trước tấn công trang viện chạy thoát được, lần này là để trả thù, không còn lý do nào nữa. Ta đã cho tăng cường phòng vệ, kiểm tra nghiêm ngặt những người không rõ lai lịch. Cũng may lúc bình thường các cô nương cũng không thường ra ngoài, sau này nàng có đi ra ngoài mua đồ này nọ, nhớ đem theo thị vệ đi cùng." Triệu tổng quản cau mày, dịu dàng an ủi bà vợ.

Trương mẫu cười cười nhìn chồng:

"Đối với thiếp, vài tên tiểu tặc này ăn nhằm gì chứ, theo Vương gia đã lâu, có chuyện gì mà chưa từng thấy qua chứ, thiếp đang nghĩ tới Vân Ca, càng lúc càng không hiểu nổi cô nương này."

"Đúng vậy, rõ ràng không có tí võ công nào, nhưng lại to gan đối đầu với tặc nhân, thật quá táo bạo. Ta thật không hiểu môi trường nào lại bồi dưỡng ra được một nữ nhân như vậy."

"Cái gì táo bạo chứ, là dũng cảm mới đúng, rất cam đảm và mưu trí."

Trương mẫu trừng mắt đáp trả ông chồng, thật sự bây giờ bà rất có ấn tượng với mưu trí của Vân Ca. Những cô nương bình thường khi gặp phải chuyện như vậy, biết chạy đi báo tin đã là giỏi rồi, còn Vân Ca, không những biết cử người đi cầu cứu viện, còn gan dạ ở lại cứu người. Nếu lúc đó, hai cô nương cùng chạy đi cầu cứu, không chừng Yến Yến không những đã bị làm nhục, mà tính mạng e cũng không còn, chứ đừng nói chỉ bị kinh sợ đơn giản như vậy.

Nếu Vân Ca mà nghe được những lời Trương mẫu ca tụng nàng, chắc cũng không khỏi đỏ mặt xấu hổ, bởi vì những gì mà nàng đã làm ngày hôm nay, đều bắt chước theo phim kiếm hiệp mà thôi, những thứ thoạt nhìn có vẻ vô hại như là ghế xếp, bình hoa, tro nhang... đều là những thứ "vũ khí mang tính sát thương" lợi hại nhất mà người giang hồ hay xài tới.

Lần này sở dĩ Vân Ca thành công, một phần cùng nhờ may mắn, phần còn lại là vì tên tặc nhân này chỉ là một gã thô kệch, võ công tồi tàn mà thôi.

Nhưng trong thế giới này, những hành vi của Vân Ca rất dễ làm người ta nảy sinh nghi ngờ.

"Một con cờ của phú thương bình thường không tài nào có được sự dũng cảm và mưu trí hơn người như vậy, càng không biết gánh vác công việc nội viện học sĩ, nếu Tô phú thương biết được mình đã đem tặng cho Vương gia một nhân tài như vậy, phỏng chừng sẽ tiếc đến xanh ruột luôn." Triệu An cười cười nói.

"Vương gia không phải đã phái người đi thăm dò lai lịch Vân Ca sao? Có lẽ sẽ nhanh có kết quả thôi."

"À, Vương gia... vài ngày nữa Vương gia sẽ đến."

"Sao?"

"Ta nghĩ lần này Vương gia đến là vì Vân Ca, chỉ sợ cho dù lai lịch Vân Ca thế nào, ông ta cũng nhất định đem nàng mang về Vương phủ."

Trương mẫu nghe xong, cảm thấy rất vui mừng cho Vân Ca, đồng thời cũng có chút không đành lòng.

Triệu tổng quản hiểu rõ tâm tư của vợ, nhẹ nhàng an ủi:

"Ta biết nàng rất quý các cô nương, nhưng danh phận của bọn họ... sớm hay muộn thì cũng phải ra đi. Nếu nàng muốn lưu lại bọn họ, hãy thử tìm những thị vệ nào thích hợp, rồi giới thiệu cho bọn họ, cũng là để giúp cho bọn họ được yên ổn."

Trương mẫu nghe như vậy, mỉm cười gật đầu.

***

Triệu Kiến Thận gặp lại Vân Ca một lần nữa, cũng là trong lúc nàng ta đang say ngủ, chỉ là không phải ngủ ở trong phòng nàng, mà là đang ngủ trên cái ghế dài trong thư phòng.

Triệu Kiến Thận và Trương Kiều Dư đến tiền trang vào đầu buổi chiều ngày mùng mười, không kinh động một ai, bọn họ theo Triệu tổng quản dẫn đường đi thẳng tới thư phòng, định làm cho Vân Ca "Ngạc nhiên mừng rỡ" một phen.

Triệu Kiến Thận không biết như thế nào diễn tả được tâm trạng của mình lúc này, là loại cảm giác háo hức mong chờ, đã lâu rồi hắn không có cái cảm giác này, bây giờ đã xuất hiện vài lần, tất cả chỉ vì người nữ nhân tên Vân Ca này. Nếu bây giờ nàng ta đột ngột thấy hắn, phản ứng của nàng ta sẽ như thế nào nhỉ?

Ba gã nam nhân đã đi đến trước cửa thư phòng, Triệu An đang định hô to lên cho Vân Ca ra tiếp đón Vương gia, nhưng Triệu Kiến Thận đột nhiên phất tay ra dấu ý bảo hắn đừng lên tiếng, Triệu An và Trương Kiều Dư đưa mắt nhìn nhau đầy kinh ngạc.

Triệu Kiến Thận cau mày tập trung lắng nghe, một lần nữa xác định hắn không có nghe lầm, trong thư phòng thật sự truyền ra hơi thở đều đặn, rõ ràng có người đang ngủ, người đó chính là Vân Ca.

Trương lão đầu và Triệu An công lực không thâm hậu như Triệu Kiến Thận, lúc này cũng đã tập trung lắng nghe và đã phát hiện được sự việc, Triệu tổng quản muốn bào chữa cho Vân Ca, nhưng không biết làm thế nào mở miệng.

Triệu Kiến Thận khoát tay ra hiệu cho bọn họ đứng yên đó, tự mình nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào thư phòng, trên cái ghế dài kia, là người nữ nhân đã không ngừng xuất hiện trong các giấc mộng của hắn.

Nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra từ tấm mền mỏng, rõ ràng cảm nhận được trái tim mình đang hối hả đập một cách điên cuồng, hắn cố gắng kiềm chế lại cái khát vọng muốn nuốt tươi nàng ngay.

Ôm lấy nàng, vuốt ve nàng, thậm chí là hôn nàng nữa, sau này có thiếu gì cơ hội. Triệu Kiến Thận âm thầm an ủi mình, đi đến nhìn đống sách trên bàn, xem thử nàng đã dựa vào cái gì mà lại yên tâm ngủ thẳng cẳng thế kia. Ngay cả gối kê đầu cũng đã chuẩn bị, chắc chắn chuyện nàng ngủ trong thư phòng không chỉ có một lần, mà là rất nhiều lần rồi.

13. Chương 13: Muốn Làm Chuyện Lớn Thì Cần Gì? Tài Năng

Đống sách nằm rất gọn gàng trên bàn, kế bên là một quyển tập trắng tinh, chưa có một chữ nào, bên cạnh nữa là cây bút lông nằm vắt ngang trên bình mực khô ráo, rõ ràng là tất cả những thứ đó chưa hề được động đến.

Đột nhiên, trong lòng Triệu Kiến Thận nảy ra vô số ý tưởng, nhưng rồi lại bác bỏ ngay.

Bên ngoài, Triệu An nóng ruột chờ đợi, Trương lão đầu vẫn là bộ dạng âm hiểm hả hê, Triệu Kiến Thận khi trở ra không nói năng gì, khoát tay ra dấu bảo hai người bọn họ đi theo hắn về phòng.

"Triệu An, việc hôm nay ngươi định giải thích thế nào?" Triệu Kiến Thận hỏi thẳng thuộc hạ.

"Có lẽ là Vân Ca quá mệt mỏi nên như vậy, từ nào đến giờ nàng ta chưa hề nghỉ làm một ngày nào."

Triệu tổng quản cũng bất lực không biết làm thế nào để biện hộ cho Vân Ca. Ai mà biết Vân Ca lại như vậy, chuyện này giống như tát một cái vào mồm của Triệu đại Vương gia vậy. Tuy Vương gia đối xử bao dung với thuộc hạ, nhưng hắn ta không chịu được việc biếng nhác trong công việc.

"Vậy ngươi nói, chỉ là trùng hợp?"

"Có lẽ vậy…"

Kể từ khi Vân Ca bắt đầu công việc, Triệu tổng quản đã không đến thư phòng, Vân Ca làm việc như thế nào, hắn thật sự không biết.

Trương lão đầu nhận được ánh mắt cầu cứu của con rể, quay lại nhìn Triệu Kiến Thận cười nói:

"Vân Ca là nữ nhân của Vương gia, Triệu An làm sao dám nhìn chằm chằm mỗi ngày? Cho dù là Vương gia không bận tâm chuyện này, con gái của ta cũng sẽ dùng gia pháp mà trị hắn."

Triệu Kiến Thận liếc mắt bực bội nhìn Trương lão đầu, nói:

"Đừng tiết lộ với ai chuyện ta đến đây. Buổi tối Triệu An ngươi phải kiểm tra xem Vân Ca có hoàn thành nhiệm vụ không, nếu không sẽ luận tội xử phạt."

Triệu tổng quản lo lắng:

"Vương gia, xin hãy nương tay với Vân Ca…"

Trương lão kéo tay hắn lại, mỉm cười nói:

"Vương gia không đau lòng, ngươi bận tâm làm gì? Đi với ta, đến gặp Bình nhi."

Bình nhi chính là biệt danh của Trương mẫu.

Sau khi bọn họ rời đi, Triệu Kiến Thận nhàn nhã đứng dậy, trở lại thư phòng, nhưng không vào, mà lại vòng ra đằng sau, chỗ chứa các sách vở tạp nham, kéo ghế ngồi xuống. Mặc dù ngồi đây sẽ không thấy được người nữ nhân kia, nhưng nhất cử nhất động của nàng ta sẽ không thoát khỏi đôi tai cực thính của hắn, hắn có cảm giác, hôm nay sẽ phát hiện được bí mật thú vị của nữ nhân kia.

Thật ra chỉ cần phái một tên do thám đến theo dõi, là hắn có thể biết được mọi hành động của Vân Ca, nhưng có một cái gì đó không thể hiểu được rất mạnh mẽ thôi thúc, nên hắn quyết định tự mình đến.

Quá trình chờ đợi thật sự nhàm chán, chỉ là Triệu Kiến Thận lắng nghe hơi thở nhẹ nhàng của Vân Ca, cảm thấy trong lòng mình thật tĩnh lặng, dường như có ý nghĩ muốn cùng nàng nhập mộng…

Ánh chiều nhập nhoạng, cuối cùng cũng nghe được âm thanh nữ nhân kia tỉnh ngủ đứng dậy.

Tiếng chân Vân Ca rất nhẹ nhàng, đi đến bên bàn đẩy ghế ngồi xuống, mài mực, mở sổ ra, chép lia chép lịa. Tốc độ viết cực nhanh, như thể không cần suy nghĩ, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng nàng ta lười biếng ngáp…

Ánh sáng mặt trời dần dần biến mất, thì âm thanh viết sột sột ngừng lại, nghe tiếng nàng ta đứng lên, hình như vươn tay duỗi chân một chút, sau đó là âm thanh sổ sách được sắp xếp, phân loại, sau đó âm thanh mở cửa rồi đóng cửa, tiếng bước chân Vân Ca từ từ đi xa.

Triệu Kiến Thận lặng lẽ nghe, sắc mặt biến đổi từ cực kỳ kinh ngạc đến vẻ thâm trầm, rồi một tia cười lạnh lẽo xuất hiện ở góc môi.

Khi trở về phòng, lão Trương và Triệu An đang ngồi xem xét quyển sổ mà Vân Ca thông qua Trương mẫu dâng lên, vẻ mặt kinh ngạc.

"Thế nào?" Triệu Kiến Thận hỏi.

"Toàn bộ đã tính xong hết, hơn nữa lão phu không có phát hiện chỗ nào sai sót cả."

Khả năng tính toán sổ sách của Trương mẫu là do Trương lão đầu dạy dỗ, tuy tốc độ tính toán không nhanh nhẹn như Vân Ca, nhưng khả năng của ông ta cũng thuộc hàng cao thủ.

Ông ta đã kiểm tra kỹ càng, thật sự là tất cả những con số đều rất chính xác.

"Thật sự khả năng của Vân Ca cao siêu như vậy? Chỉ cần một buổi chiều là có thể tính xong nhiều trương mục như vậy?"

Triệu tổng quản cảm thấy rất khó tin. Trương nhạc phụ có lẽ còn được, còn một nữ nhân nhỏ bé như Vân Ca…

"Không phải là một buổi chiều, chỉ là nửa giờ thôi." Triệu Kiến Thận phun ra thêm một tin tức chấn động.

Trương lão đầu đột ngột đứng dậy, cúi người hành lễ với Triệu Kiến Thận, vui vẻ nói:

"Chúc mừng Vương gia được của quý."

Triệu Kiến Thận mỉm cười.

Không ai hiểu rõ tham vọng của Triệu Kiến Thận bằng Trương lão, và cũng hiểu rõ nếu muốn thực hiện được kế hoạch của bọn họ, thì cần rất nhiều nhân tài. Vương gia đã lệnh cho lão tìm kiếm một "Thần tính toán", để chiêu mộ về dưới trướng, đáng tiếc chưa tìm được. Nhưng thật không ngờ trong hậu viện, lại phát hiện được một người - khả năng cũng không thua gì "Thần" cả, thật sự là một sự ngạc nhiên kỳ thú.

Vân Ca còn chưa biết bí mật của mình đã bị phát giác, nàng vô tư tung tăng đi đến tiểu viện của Yến Yến cô nương học cầm.

Từ lúc Yến Yến được Vân Ca cứu, đã xem nàng là một đại ân nhân, Yến Yến vốn là cao thủ về cầm, biết Vân Ca muốn học, đã hết sức tận tình chỉ dẫn cho Vân Ca.

Cây đàn ở thế giới này giống y như trong hình thời xưa, cũng không khó học lắm, mỗi ngày Vân Ca đều dành chút thời giờ tới ôn ôn luyện luyện, học được vài ngày, tuy cách đàn còn hơi khựng, nhưng miễn cưỡng cũng có thể coi là đã thành âm điệu.

Hôm nay đang được Yến Yến chỉ dẫn, đột nhiên Trương mẫu đến gõ cửa tìm Vân Ca, bảo nàng phải đi theo bà ta, mặc dù là không hiểu là có chuyện gì, nhưng Vân Ca cũng đứng dậy đi theo Trương mẫu, dù sao bà ta cũng sẽ không đem nàng bán đi.

Sắc mặt Trương mẫu rất quái lạ, ánh mắt trân trân nhìn Vân Ca làm cho nàng cảm thấy hình như đầu mình đã nở bự ra, trên mặt mọc ra đầy những con vật quái dị, nhưng cũng có chút sắc giận dữ trong ánh nhìn của bà ta, làm nàng không hiểu lý do tại sao.

Con đường dẫn đến Nam tiểu viện, đi qua con đường rải sỏi uốn lượn quanh co, đi đến một căn phòng to rộng, Trương mẫu dừng lại ở trước cửa, lạnh lùng nói:

"Cô nương tự mình vào đi, Vương gia đang chờ bên trong."

"Sao? Vương gia? Sao ông ta lại đến?" Vẻ mặt Vân Ca đích thực ngạc nhiên sửng sốt, nhưng không có tí xíu vui sướng nào.

"Cô nương tính toán thần thông quảng đại, chuyện Vương gia giá lâm có gì lạ đâu mà ngạc nhiên chứ?" Giọng Trương mẫu càng lạnh lẽo hơn.

Vân Ca ngẩn người, nhìn thấy Trương mẫu quay người bỏ đi, không nhịn được bèn chụp lấy ống tay áo của Trương mẫu, hỏi:

"Hình như Trương mẫu đang giận ta, tại sao vậy?"

Trương mẫu nghi hoặc quay đầu lại nhìn bộ dạng ủ rủ của nàng ta, thở dài nói:

"Là ta nhiều chuyện, thật ra chuyện cô nương tính toán giỏi là một việc tốt, tại sao lại giấu giếm?"

14. Chương 14: Ăn Tối Miễn Phí? Nghĩa Là Chuyện Tốt

Vân Ca choáng váng, đột nhiên hiểu được, xem ra chuyện mình làm đã bị phát hiện, tuy rằng không biết tại sao mình bị lộ chân tướng, nhưng hiện tại không phải là lúc thắc mắc chuyện này.

Bởi vì nàng cố tình che giấu khả năng thực sự, Trương mẫu vẫn luôn lo lắng cho nàng mệt nhọc quá độ, còn vì vậy đã không ít lần tranh cãi với phụ thân, bây giờ nghĩ lại, đối với trưởng bối yêu thương quan tâm mình, quả thật là có chút quá đáng.

"Là tiểu nữ sai rồi, là tiểu nữ làm biếng, Trương mẫu đừng vì nha đầu như ta mà buồn bực." Nàng nói xong nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay Trương mẫu, vẻ mặt ỉu xìu.

Trương mẫu đã hơn năm mươi, có hai đứa con cũng làm việc cho Vương gia, quanh năm xa nhà, mặc dù bề ngoài không tỏ thái độ đặc biệt thân mật, nhưng trong lòng luôn yêu thương các cô nương trong viện như con gái ruột của mình, lúc này nhìn thấy đôi mắt to tròn của Vân Ca đang nũng nịu nhìn mình, nghĩ lúc

bình thường mình cũng đặc biệt yêu thích Vân Ca, nhìn nhìn cái bộ dáng "bà không tha thứ ta sẽ không buông tay"của nàng ta, đành lắc đầu nói:

"Vương gia đang đợi bên trong, cô nương mau vào đi."

"Bà không giận tiểu nữ nữa?" Vân Ca vẫn chưa chịu buông tha.

Trương mẫu không nhịn được bật cười, tát yêu vào má Vân Ca: "Nha đầu ranh."

Vân Ca thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ quay người đi vào phòng.

Trong phòng chỉ có mình Triệu Kiến Thận nhàn nhã ngồi bên cạnh một bồn nước chạm khắc tinh xảo, ánh nước long lanh kết hợp với ánh đèn chiếu rọi trên người hắn ta, làm tỏa ra một sức quyến rũ không cách nào kềm chế được, khuôn mặt tuấn tú kia lại đang nhếch lên một nụ cười nhạt, càng làm cho người ta mê hồn.

Lúc Vân Ca ở thế giới hiện đại, đã thấy qua không ít tuấn nam mỹ nữ, nhưng khi nhìn đến "hàng thượng hạng" đang được treo trước mặt, vẫn là làm cho nàng không nhịn được xuýt xoa một tiếng mê dại.

"Cuối cùng cũng đã đến." Trai đẹp kia đang chậm rãi mở miệng, lẩm bẩm một cách lười biếng, như đang niệm lời chú, rõ ràng nghe không được ý tứ trong lời nói của hắn ta.

Vân Ca từ từ lấy lại tinh thần, mang máng nhớ hình như nam nhân trước mặt có nói gì đó, nhưng nàng hoàn toàn không nghe được âm thanh, thầm tự chửi mình quá vô dụng, rồi vội vàng cúi người thi lễ, che đậy sự thất thố của bản thân.

Triệu Kiến Thận nhìn thấy nét mặt biến đổi của Vân Ca, tâm tình cũng theo đó mà biến đổi, đầu tiên là đắc ý, sau đó là bất mãn, đắc ý - vì nàng nhìn hắn đến thẫn thờ, bất mãn - vì nàng quá mau chóng lấy lại bình tĩnh.

Vẻ mặt nữ nhân nhìn hắn đến thất thần ngây ngô, thậm chí là mê muội, hắn đã thấy qua rất nhiều, nhưng không có cái nào giống như vẻ mặt của nữ nhân này - làm hắn thật sự cảm thấy vô cùng khoái chí, có lẽ bởi vì tâm tình đối với nữ nhân này đặc biệt, nên ý cũng khác đi.

Nếu hắn chịu khó để ý tí, sẽ nhận ra nữ nhân trước mặt không có cùng tâm trạng với hắn.

Vân Ca đợi một chút, không nghe Triệu Kiến Thận nói năng gì, chỉ cảm nhận được đôi mắt như tia X - quang[1] dữ dội của hắn chiếu trên người nàng như muốn nhìn xuyên từ trong ra ngoài, thật không khỏi có chút sợ hãi.

[1] Tia X - quang hay tia Röntgen là một sóng điện từ có khả năng xuyên qua nhiều vật chất (như cơ thể người) nên thường được dùng trong chụp ảnh y tế, nghiên cứu tinh thể.

"Vương gia truyền gọi Vân Ca không biết có điều gì chỉ dạy?"

"Bổn vương một mình dùng cơm cảm thấy buồn chán, cho nên mời nàng tới hầu ta." Vẫn là cái âm điệu lười biếng, nhưng lần này Vân Ca không bị mê muội, nên nghe hiểu rõ ràng ý tứ trong lời nói của hắn ta.

Ngẩng đầu lên liếc nhìn Triệu Kiến Thận một cái, tim Vân Ca nhảy lên đập loạn xạ, thầm rên lên một tiếng, nam nhân như vậy mà sinh ra ở thời đại này thật quá uổng phí, rõ ràng có thể phóng ra điện từ, có thể dùng thay thế máy phát điện.

Lần trước đúng là thấy hắn đẹp trai, nhưng cũng là bình thường thôi, thế nhưng sao lần này lại như vậy… thật kỳ cục?

Triệu Kiến Thận vỗ vỗ tay, lập tức một nhóm tì nữ tay bưng bê mâm, khay này nọ nối đuôi nhau tiến vào, bày ra một bữa yến tiệc chín món xa hoa sang trọng, đặt xuống hai cái chén nhỏ xinh xắn, rồi lui ra. Cả quá trình làm rất im lặng trật tự, ngay cả tiếng chén dĩa va chạm nhau cũng hoàn toàn không nghe thấy, quả thực chính là tiêu chuẩn phục vụ cao cấp của khách sạn năm sao.

Ăn cơm chung với sếp lớn, đối với nàng mà nói, là một đại cực hình, hơn nữa sếp lớn lại là máy phóng điện hoạt động tần suất cao, không tránh khỏi có chút lúng túng.

Vân Ca đề cao cảnh giác, cẩn thận từ từ ngồi xuống.

Chỗ ngồi cách Triệu Kiến Thận rất gần, tuy rằng không được tự nhiên, nhưng nàng không có can đảm kéo ghế tránh xa ra, chán nản quyết định cúi gằm đầu nuốt, ăn mau cho xong rồi rút lui.

Triệu Kiến Thận đương nhiên không dễ dàng như vậy buông tha cho nàng, một mặt liên tục gắp thức ăn cho Vân Ca, mặt kia gợi chuyện để nói với nàng. Vân Ca tuy cảm thấy mình không thân thiết gì với hắn ta, thái độ thân mật như vậy thật có chút phô trương, nhưng thái độ người ta nhã nhặn như vậy không cách nào bới móc được, đành phải nhịn.

"Đây là món ăn đặc sản của Ninh quốc - gà nướng muối, nàng nếm thử, xem có vừa miệng không?"

Vân Ca há miệng ngoạm một cái, thấy vẻ mặt mong đợi của Triệu Kiến Thận đang quan sát mình, nên miễn cưỡng trả lời:

"Ăn ngon lắm."

"Da nướng vàng đều." Vân Ca chén sạch một khúc thịt nạc lẫn da trong chén.

"Lại thơm và giòn nữa, thật ngon lắm." Nàng nói thật lòng, tuy bình thường không thích ăn gà, nhưng lần này quả thực món ăn có mùi vị rất thơm ngon.

"Nếm thử miếng canh ngọt này xem..." Lại múc tới một muỗng canh.

"Ối, sao lại cay như vậy?" Nước, nước đâu rồi?

"Nàng không thể ăn cay sao?"

"Một chút thì còn có thể, nhưng nói canh ngọt sao lại cay như thế, cay quá." Nàng không nhịn được lè lè lưỡi, mặt mày đều đỏ rần.

Triệu Kiến Thận cười cười đưa tới một chén nước lạnh, Vân Ca liền chộp lấy, tu một hơi sạch chén nước lạnh, không thấy trong mắt Triệu Kiến Thận vừa lóe lên một tia nhìn đầy hàm ý.

Nam nhân siêu đẹp trai kia lại tiếp tục hành động mớm cho heo ăn, Vân Ca cũng không nghĩ là mình đã ăn rất nhiều.

Mãi đến lúc thật sự nuốt không nổi nữa, cuối cùng nàng mới ngẩng đầu lên nhìn vị chuyên gia chăn nuôi siêu giỏi kia, nói:

"Thần thiếp no rồi, thật sự ăn không nổi nữa."

Triệu Kiến Thận cười, ngừng tay không tiếp tục gắp nữa, buông đôi đũa xuống.

Vân Ca thấy trong chén hắn không có gì, đột nhiên có chút ngượng ngùng:

"Vương gia mới ăn một chút, ngài hãy ăn thêm nhiều một chút đi."

Triệu Kiến Thận liếc nhìn Vân Ca một cách thâm hiểm, nói:

"Không vội, thức ăn ngon không cần ăn vội, từ từ ăn từng miếng từng miếng mới gọi là hưởng thụ."

Ánh mắt nhìn đầy ý gian xảo, làm cho Vân Ca đột ngột hoài nghi hắn nói thức ăn ngon ở đây là ám chỉ nàng, không khỏi rùng mình một cái ớn lạnh, mới vừa ăn xong một bụng xém chút nữa bị dọa ói ngược trở ra.

"Đã ăn no rồi, bây giờ bắt đầu làm việc đi."

"Sao?" Làm gì chứ?

"Sổ sách đặt ở bên kia, sáng ngày mai ta cần dùng đến, đêm nay thật làm nàng vất vả rồi."

Nét tươi cười của Triệu Kiến Thận lúc này phải dùng đến từ "đại gian ác" để hình dung.

Vân Ca theo hướng chỉ của hắn, nhìn thấy một chồng sổ sách chất chồng cao như núi, bối rối quay lại nhìn tên sếp lớn mới vừa rồi còn tỏ ra quan tâm chu đáo nhân viên của mình.

Triệu Kiến Thận quay đi làm lơ ánh mắt van nài của nàng.

Vân Ca tức điên người. Cảm tình mới nảy sinh với sếp lớn vì được cho ăn ngon, bây giờ đã bốc hơi biến mất hoàn toàn.

Tăng ca? Thật tình muốn bắt làm tăng ca. Có lộn hay không. Thật sự bản chất địa chủ phong kiến bóc lột dân chúng thấp cổ bé miệng không bao giờ có thể thay đổi được.

Nhưng, ăn uống của người ta, đang nương tựa người ta, đành phải nhẫn nhịn chịu nhục, kẻ biết thời thế mới là anh hùng tuấn kiệt. Vân Ca ỉu xìu đứng dậy đi đến bên bàn làm việc.

15. Chương 15: Một Cú Quấy Rối Tình Dục

Nhóm tì nữ tiến vào thu dọn sạch những đồ ăn dư thừa, rồi dâng lên món tráng miệng tám màu sắc và một bình rượu ngon, sau đó lại lặng lẽ lui ra.

Triệu Kiến Thận ở bên cạnh bàn vẻ mặt khoái trá quan sát Vân Ca làm trâu làm ngựa, còn mở miệng châm chọc cười nói:

"Bổn vương biết nàng làm việc này rất nhanh nhẹn, nàng không cần phải làm bộ làm tịch nữa, nếu làm xong sớm thì có thể về nghỉ sớm, chứ nếu không thì đêm nay đừng hòng được ngủ."

Vân Ca càng thêm nổi lửa ngẩng đầu lên nhìn trừng trừng tên quỷ hút máu đứng trước mặt:

"Thần thiếp đã gạt Trương mẫu, làm cho bọn họ vì thiếp mà lo lắng, là thiếp không đúng, nhưng thiếp đâu có đụng chạm gì tới Vương gia, tại sao người cố tình gây khó dễ cho thần thiếp?"

"Bổn vương không cho phép người của bổn vương có bất cứ hành động lừa dối nào, tốt nhất nàng hãy nhớ cho kỹ."

Bạo chúa!

Mặc dù không hiểu rõ tính tình của Triệu Kiến Thận, nhưng Vân Ca cũng cảm nhận được sự hiểm ác đằng sau cái giọng điệu bình thản này, nàng cắn cắn môi cúi đầu im lặng.

Triệu Kiến Thận không thích cái thái độ bất phục này:

"Lời của bổn vương nói, nàng nghe hiểu rõ chứ?"

"Nghe rõ rồi." Vân Ca lí nhí trả lời, trong lòng thầm mắng: Nghe rõ chứ, nhưng ta không làm theo thì sao, hừ.

Triệu Kiến Thận biết người nữ nhân trước mặt không dễ gì khuất phục như thế, hắn cũng không vội vàng gì. Từ từ thôi, một ngày nào đó, nàng ta sẽ ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ nằm cuộn tròn ngủ trong lòng hắn, xem hắn quan trọng hơn tất cả, đương nhiên con mèo nhỏ này của hắn lâu lâu cũng có thể nổi giận, nổi cáu... nhưng vẫn phải là trong phạm vi hắn cho phép mà thôi.

Vân Ca biết đại ác nhân hôm nay bỗng nhiên tìm đến gây khó dễ cho nàng, vì hắn phát hiện và thấy ngứa mắt chuyện nàng làm việc nhàn hạ lúc trước, nàng chỉ đành đổ lỗi cho bản thân đã quá sơ suất, không biết sau này hắn còn đày ải nàng cái gì nữa? Càng nghĩ càng thấy chán chường, lúc trước làm việc tăng ca liên tục không ai thèm để ý, đến thế giới này được nhàn hạ không tới hai tháng đã bị phát hiện ra, số nàng quả là cái số con rệp mà.

Trong lòng than thở, nhưng đôi tay không hề chậm, lật qua một tờ, viết lia viết lịa, rồi lật qua một tờ khác. Đống sổ sách này rõ ràng là các tài khoản cũ cách đây vài năm của tiền trang, tên Vương gia biến thái này rõ ràng cố tình trừng trị nàng, không nghĩ đến đã hơn mười năm không bị chép phạt bài tập về nhà, đến thế giới cổ xưa này chưa tới một năm đã phải xài lại kinh nghiệm kia, thật là khổ.

Triệu Kiến Thận nở nụ cười khinh khỉnh, nhưng trong lòng lại không khỏi hoảng sợ, buổi chiều ngồi bên ngoài nghe được là một chuyện, tận mắt chứng kiến lại là một chuyện khác. Tuy rằng rất hiếu kỳ làm sao

nữ nhân này có thể làm được như vậy, nhưng không muốn nàng được dịp lên mặt, Triệu Kiến Thận vẫn là không thèm hỏi rõ.

Trong phòng một đôi nam nữ, một người cắm cúi viết vội viết vàng, một người ở bên cạnh lặng lẽ nhìn, thời gian trong phòng dường như ngừng trôi.

"Tính xong hết rồi." Vân Ca hí hửng hô to lên một tiếng, làm khuấy động bầu không khí đang rất yên tĩnh kia.

Vân Ca đứng dậy ưỡn eo cho thẳng lưng một cái, bỗng nhiên có cảm giác là lạ, thấy tên đại ác nhân trước mặt đang quan sát mình cười xảo trá. Có chút xấu hổ, buông thõng hai tay, trong lòng thầm mắng: Quả thật không có ai là hoàn hảo cả, tâm địa không tốt, bề ngoài có đẹp đẽ như thế nào cũng vô dụng.

Triệu Kiến Thận đứng dậy thong thả bước tới bàn làm việc, từng lúc từng lúc tiến gần đến nàng. Vân Ca cảm nhận được một loại áp lực vô hình đàn áp, hoảng hồn từng bước từng bước lùi lại, đụng trúng cái ghế ở đằng sau, ban đêm đang rất yên tĩnh đột nhiên vang lên một tiếng hắt xì hơi.

Người mới hắt xì đó ngẩng đầu liếc nhìn Vân Ca, Vân Ca nhìn ra được sự chế giễu trong cái liếc mắt đó, nàng cảm thấy hết sức xấu hổ.

Triệu đại Vương gia dường như còn cảm thấy chưa đủ, quét mắt tới đống sổ sách được viết ẩu tả kia, hiểm độc đánh giá: "Chữ viết thật khó coi."

Nếu ánh mắt có thể giết chết người, giờ phút này Triệu Kiến Thận đã biến mất trên cõi đời.

Vân Ca lắp bắp:

"Vân Ca đã làm xong việc, xin mạn phép cáo từ."

Nói xong, không chờ Triệu Kiến Thận đồng ý, đã xoay người bỏ chạy ra cửa.

Phía sau truyền đến tiếng cười ha hả đáng ghét. Vân Ca ảo não phát hiện, nếu tiếp tục ở lại chỗ này, cuộc sống của nàng chắc chắn sẽ chấm hết, nếu không bị lão đại Vương gia biến thái này hành hạ cho đến chết, thì là do tức giận quá lỡ tay bóp chết cái tên khốn kiếp này, sau đó thì cũng bỏ mạng. Cả hai lựa chọn, đều là con đường chết.

Về đến phòng thì đã là đêm khuya, Lý nhị tẩu vẫn còn đang chờ, thậm chí còn nấu sẵn cho nàng nước tắm, Vân Ca cuối cùng cũng cảm thấy tâm tình khá hơn được một chút.

Sau khi tắm rửa xong liền nằm trên giường. Có lẽ do quá mệt nhọc, nàng ngủ thiếp đi.

Trong cơn mơ màng, dường như cảm thấy cái giường rung mạnh một cái, động đất sao? Mặc kệ, đã từng xuyên qua thời gian - đã từng đầu thai một lần, dù sao đối với quỷ sai dưới địa phủ cũng coi như là quen biết.

Ngay cả lúc đang rung này, hình như còn có cái gì cọ cọ trên mặt rất là ngứa ngáy, muỗi sao? Bực bội, vung vẩy tay lên, chát một cái… đau quá… muỗi gì sao bự vậy?

Mở to mắt ra, thấy một khuôn mặt kề sát to thù lù, ngay cả lông mi cũng đều có thể đếm được bao nhiêu sợi.

Oái! Ai vậy?

Vân Ca kinh hoàng lật đật đẩy cái khuôn mặt kia ra xa một chút, mới phát hiện thì ra là cái tên lòng dạ hiểm ác đã bắt nàng làm việc tăng ca đêm qua - sếp lớn Triệu Kiến Thận.

"Nàng cứ ngủ tiếp đi." Ông chủ Triệu một tay chống bên hông, bộ dạng vô cùng quyến rũ.

Vân Ca có chút mất hồn, nhưng cũng rất mau lấy lại bình tĩnh, quan sát rõ ràng hoàn cảnh chung quanh.

"Tại sao thiếp lại ở trên xe? Tại sao ngài lại ở chỗ này?" Đột ngột bị bất ngờ, nên Vân Ca hoàn toàn quên mất người đối diện nàng là nhân vật lớn nào, chứ đừng nói chuyện lễ nghi vớ vẩn gì.

"Nàng càng ngày càng vô lễ." Nam nhân quyến rũ kia cười một cái, đột ngột nhảy tới chộp lấy nàng, Vân Ca còn chưa kịp phản ứng gì, cả người đã nằm gọn trong lồng ngực hắn.

Vân Ca cố gắng chống cự lại sự lôi cuốn đầy mê hoặc, nhưng vô ích, nằm trong vòng tay đầy cám dỗ, nàng không cách nào khống chế được bản thân, không cách nào cử động được.

Quấy rối tình dục. Tình cảnh này quả thật là quấy rối tình dục.

"Buông tay ra! Dê xồm."

"Dịu dàng một chút, nói vài câu dễ nghe một chút, bổn vương sẽ thả nàng ra, thế nào?"

Bàn tay của trai đẹp kia nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi anh đào của tiểu mỹ nhân, bộ dạng lả lơi trêu chọc.

Vân Ca há miệng cắn luôn ngón tay hắn, tức giận nói:

"Được, bảo đảm sẽ nói dễ nghe, mà còn thích hợp với lúc này nữa."

Nói vừa xong thì lập tức gào lớn lên:

"Đồ không đứng đắn, đồ…"

Triệu Kiến Thận mặt biến sắc, lộ vẻ bối rối ít gặp, đầu ngón tay điểm một huyệt đạo gần cổ Vân Ca, nàng ngay lập tức bị tắt tiếng. Nhìn thấy ánh mắt oán trách của Vân Ca, hắn thấp giọng đe dọa:

"Không được la lối?"

Vân Ca bất đắc dĩ gật đầu, đầu ngón tay lại điểm một cái, cổ họng trở lại bình thường:

"Tại sao ngài có thể làm như vậy?"

16. Chương 16: Làm Xiếc? Bán Thân? Chọn Một Trong Hai

"Tại sao? Nàng đừng quên thân phận của nàng." Mỹ nam kế thất bại, Triệu Vương gia thật rất cụt hứng, từ từ thả lỏng vòng tay ôm Vân Ca, trong lời nói bất giác có chút lạnh lùng.

"Thân phận gì chứ? Thiếp là thủ quỹ của ngài."

"Nàng là nữ nhân của ta." Giọng nói bỉnh thản vạch trần sự thật.

Vân Ca giật nẩy mình, đột nhiên ý thức lại sự thật mà nàng đã quên khuấy đi.

Nửa năm cuộc sống nhàn hạ, nhận công việc ở thư phòng được vài tháng, Vân Ca theo trực giác đem danh nghĩa mình có được, xem nam nhân cao quý kia là ông chủ, là sếp lớn, là miếng cơm manh áo, chưa hề có suy nghĩ chuyện nam nữ thường tình.

Nam nhân có quyền uy này không chỉ là ông chủ của nàng, thậm chí ở trước mặt hắn nàng cũng không có quyền lợi đòi hỏi chuyện gì.

Hiện tại mới chợt nhớ mình còn mang danh nghĩa là nữ nhân của hắn, Vân Ca ơi là Vân Ca, ngươi thật không phải ngu si bình thường. Nếu biết sớm, ngay từ đầu đã nên tránh xa hắn ra.

Đối với hắn mà nói, nàng bất quá chỉ là một món đồ chơi, bình thường vui vẻ thì quan tâm tới, lúc mất hứng thì dẹp qua một bên.

Nơi mà nàng đã từng sinh sống, từ nhỏ nàng đã được giáo dục, nhất định chỉ có thể bán đi sức lực, chứ tuyệt đối không thể bán rẻ thân thể và sự tự trọng.

Vân Ca có chút sợ, dù thế nào, ở cái chỗ này, đứng trước mặt nam nhân này, nàng không có cái quyền cự tuyệt hắn.

Vân Ca hai tay ôm lấy người, cuộn mình lại như một quả bóng nhỏ, im lặng đối đầu với thế lực lớn ở bên kia thùng xe.

Triệu Kiến Thận còn đang thắc mắc không biết Vân Ca im lặng tính toán chuyện gì, đột nhiên nàng ta mở miệng nói:

"Thiếp có thể giúp ngài kiếm tiền, kiếm rất nhiều rất nhiều tiền, nhưng hãy để cho thiếp làm thuộc hạ của ngài, hoặc chỉ là… là nữ nhân của ngài, ngài chỉ có thể chọn một."

Câu nói này tuyệt đối có thể coi là đã mạo phạm nhưng lại làm cho Triệu Kiến Thận cười phá lên, cười một cách hào hứng:

"Nàng dựa vào cái gì mà nói điều kiện với ta?"

"Đối với ngài, nữ nhân như nằm trong lòng bàn tay, nhưng tìm được thuộc hạ tốt không dễ dàng gì, nhất là thuộc hạ có thể giúp đem lợi lộc nhiều về cho ngài."

Hy vọng nàng không nhìn lầm, nếu hắn ta thật sự là một tay ăn chơi trác táng, đã nói trắng ra điều kiện như vậy, nữ nhân tuy có thể giúp vui vẻ nhất thời, nhưng chuyện đại sự lợi lộc dĩ nhiên vẫn có sức hấp dẫn hơn nhiều.

Nhưng dựa vào thái độ tôn sùng của Trương mẫu đối với hắn, Vân Ca cảm thấy được cái tên Vương gia này tuy biến thái, chỉ số thông minh cao cũng biến thái, lý trí phán đoán chắc sẽ không dễ bị bản năng làm ảnh hưởng.

"Ta có yêu cầu rất cao đối với thuộc hạ." Triệu Kiến Thận chậm rãi nói.

"Ngài yên tâm, chỉ cần ngài đáp ứng điều kiện của thiếp, ngài sẽ không thất vọng." Xem ra cá đã cắn câu.

"Ta có thể cho nàng một cơ hội, hy vọng nàng sẽ không hối tiếc về chuyện này. Trước khi nàng trở thành thuộc hạ của ta…"

Vân Ca cảnh giác nhìn nụ cười mê hồn của tên quỷ đẹp trai kia, cảm giác được nguy hiểm đang tới gần.

Nhưng mà còn chưa kịp đề phòng, cả thân hình đã bị hắn ôm đè sát thành xe, một nụ hôn dữ dội lập tức đè bẹp hết mọi suy nghĩ của Vân Ca.

Cái lưỡi xảo quyệt kia nhanh chóng tấn công mọi ngõ ngách trong miệng nàng, như tên chúa tể kiêu ngạo tuần tra trên lãnh thổ của mình, vừa mạnh mẽ đàn áp mọi phản kháng, vừa tỉ mỉ nhẹ nhàng như họa sĩ đang vẽ tranh, lưỡi hắn thô bạo quấn chặt lấy lưỡi nàng, liếm láp khám phá không bỏ sót một tí ti nào.

Vân Ca hoàn toàn bị nụ hôn cuồng nhiệt này làm cho đờ đẫn, hoàn toàn không biết phản ứng như thế nào, cho đến khi cảm giác nghẹt thở ập đến, cơ thể theo phản xạ mới vùng vẫy đẩy cái nguyên nhân làm mình ngộp thở ra xa.

Triệu Kiến Thận sung sướng vì thỏa mãn được ước muốn bấy lâu nay, không nghĩ đến đã làm tiểu mỹ nhân này sợ hãi, hắn tiếc nuối buông người nữ nhân yêu kiều đang giận dữ kia ra, liếm liếm môi, còn khao khát, nói:

"Hiện tại ta đang có chút hối hận, nàng khiêu khích ta như vậy, làm cho ta cũng có lý do thay đổi ý định."

Chỉ một câu, đã ngừng mọi hành động trả đũa của Vân Ca.

Ánh mắt giết người của Vân Ca sừng sộ tia về phía cái gương mặt tuấn tú nhã nhặn thực chất bên trong là một con dê xồm chính hiệu, cảm thấy quá bất lực.

"Ánh mắt của nàng quả thật làm người ta động lòng…"

Câu nói còn chưa dứt, Vân Ca đã xoay người nhìn chỗ khác, quyết định đối phó với tên vô lại này bằng chính sách bốn không: Không nghe, không nhìn, không nói, không để ý.

Bật ra tiếng cười sung sướng khoái trá, nhưng thật sự trong lòng Triệu Kiến Thận không hề vui vẻ như tiếng cười của hắn.

Cái tiểu nữ nhân này ngang nhiên thù ghét hắn, lần đầu tiên trong đời hắn bị nữ nhân ghét, tuy chỉ là một chuyện vặt, nhưng trong lòng hắn lần đầu tiên cảm giác được sự buồn bực.

Nhìn đến vóc dáng thanh mảnh đang run lên vì tức giận, trong lòng hắn cười khổ sở: Có một câu nàng đã hoàn toàn nói trật, nữ nhân đối với ta quả thật như nằm trong lòng bàn tay, nhưng nữ nhân làm cho ta thật sự động lòng, đời này chỉ có một người duy nhất.

Đến gần trưa, xe ngựa ngừng lại, bên ngoài vang lên tiếng của Trương lão đầu:

"Vương gia, đã gần đến thảo nguyên, hôm nay hãy dừng chân ở đây dùng cơm trưa, ngài thấy thế nào?"

Triệu Kiến Thận mở cửa xe ra, trả lời:

"Không phải tiên sinh đang ở tiền trang sao? Đuổi kịp lúc nào vậy?"

"Lúc mà nghe có người la to 'đồ không đứng đắn'." Giọng của Trương lão đầu vang lên cho hai người bên trong xe phải nghe rõ, vẻ mặt ông ta châm chọc.

Sắc mặt Triệu Kiến Thận cứng đờ, Vân Ca thì sượng sùng muốn độn thổ.

Nghĩ đến chuyện xuống xe ngựa, Vân Ca mới chợt nhớ đến vấn đề về trang phục, cúi đầu nhìn xuống, không biết là nên vui hay buồn nữa - trên người nàng đang mặc thường phục hằng ngày, không phải bộ đồ ngủ đêm qua nàng mặc.

Ai đã thay đồ cho nàng? Nếu đem chuyện này hỏi tên Vương gia hạ lưu kia chẳng phải đã cho hắn cơ hội châm chọc nàng sao, đổi thì dù sao cũng đã đổi rồi, có truy cứu hay không thì cũng không thể quay ngược lại thời gian.

Hơn nữa nếu mặc đồ ngủ lên xe, bây giờ càng thêm xấu hổ mà thôi.

Thân thể này dù sao cũng không phải của nàng, Vân Ca vừa xuống xe vừa thầm tự an ủi bản thân.

Do suy nghĩ đến thất thần, nên không phát hiện trước cửa xe đã xếp sẵn một đội thị vệ đứng chào đón, không chút ý tứ, Vân Ca nhảy uỵch một phát xuống xe.

Bọn thị vệ trợn tròn mắt ồ lên, Trương lão đầu giơ tay áo lên che miệng, ho khụ khụ vài tiếng che giấu tiếng cười, sau đó hạ tay áo xuống, vẻ mặt rất nghiêm túc nói:

"Vân Ca cô nương có còn nhớ lão phu?"

Triệu Kiến Thận buông thõng cánh tay xuống. Tuy Vân Ca không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng cảm nhận được bầu không khí có cái gì đó không đúng, chộp ngay lấy cơ hội có người giải vây - tuy rằng mới vừa bị ông ta trêu chọc - nàng cúi người thi lễ, cười nói:

"Nhớ chứ, lần trước ở thư phòng đã gặp qua tiên sinh, Trương mẫu nói ngài là phụ thân của bà ấy."

17. Chương 17: Ăn Cơm Miệng Nuốt Không Trôi

Làm sao có thể không nhớ rõ ông chứ, chính ông là cái người đề xuất ta với tên Vương gia khốn kiếp kia, ông là tên cầm đầu đẩy ta xuống hố lửa. Vân Ca thầm nghiến chặt răng.

"Đúng vậy, ha ha. Vương gia, bên trong thức ăn đã được chuẩn bị sẵn sàng."

Không thể bỏ mặc Vương gia đang đứng phía sau, bằng không với cá tính của hắn, chắc chắn sẽ gây ra chuyện làm cho cả hắn và Vân Ca bực bội.

Vân Ca dường như cũng phát hiện vấn đề này của ông chủ lớn, liền xoay người về phía hắn cười một cái lấy lòng - đang ở dưới mái nhà người ta, khi cần thiết cũng phải hạ mình nịnh nọt một chút.

Triệu Kiến Thận trong lòng đang tức giận, nhìn thấy Vân Ca cười với mình, lửa giận trong chớp mắt xẹp xuống biến mất, còn mỉm cười trước khi bước vào tửu lâu.

Bởi vì từ sớm đã có thị vệ phi ngựa đi đến nơi chuẩn bị trước, nên khi bọn họ bước vào quán, thức ăn đã bày sẵn trên bàn, nhìn vô cùng ngon mắt, hấp dẫn, nhất là đối với Vân Ca - sáng sớm chưa tỉnh ngủ đã bị một trận hoảng kinh hồn vía.

Tới lúc ngồi vào bàn, vẫn còn có chuyện phiền phức, Triệu Kiến Thận thân phận cao quý, một mình độc chiếm một bàn, mời Trương lão đầu ngồi chung, còn những thị vệ hầu hạ thì ngồi rải rác ở các bàn bên cạnh. Để tiện cho công việc, Triệu Kiến Thận không mang theo tỳ nữ, cả đoàn người chỉ có mình Vân Ca là nữ nhân duy nhất, ngồi ở đâu cũng nổi bật nhất.

Vân Ca không hề nghĩ tới sẽ ngồi cùng với Triệu Kiến Thận, nếu ngồi chung với bọn thi vệ, với nàng thì không thành vấn đề, nhưng bọn họ thì sẽ xấu hổ chết mất. Ở cái thế giới này, nam nữ có chừng mực riêng, nếu không phải do quen thân hoặc vì trường hợp đặc biệt nào, nam nữ không được ngồi chung với nhau, điểm này thì Vân Ca thừa biết.

Một mình ngồi một bàn, là chuyện không thể. Tất cả cũng tại cái tên khốn ấy, nếu không phải tại hắn bất thình lình bắt cóc nàng đi, ăn một bữa cơm cũng đâu tới mức phiền phức như vậy.

Triệu Kiến Thận lạnh lùng ngồi đó, vẻ mặt Trương lão đầu kinh ngạc, không phải Vân Ca sẽ hầu hạ Vương gia dùng cơm sao? Như thế nào nàng ta lại đứng đần người ra như vậy?

Chướng mắt nhịn không được, Trương lão đầu bèn vờ ho khan một tiếng nói:

"Vân Ca cô nương, đã không còn sớm nữa, mau tới hầu hạ Vương gia dùng cơm đi."

Vân Ca sửng sốt hiểu ra, tức tối: Tay chân hắn không bị tàn phế, ăn một bữa cơm còn cần tới người hầu hạ. Lúc nãy nàng còn mơ mộng hão huyền, mơ tưởng tới chỗ ngồi ăn cơm của riêng nàng nữa chứ, hừ.

Triệu Kiến Thận ngây người nhìn Vân Ca đùng đùng đi tới gần, thầm thở dài một tiếng, nhìn bộ dạng nữ nhân này chắc chắn là không có năng khiếu phục vụ người khác, thôi bỏ đi, hôm nay tha cho nàng một lần vậy:

"Không cần nàng hầu hạ, hãy ngồi xuống cùng ăn đi."

Vân Ca trong lòng nhẹ nhõm, cười tạ ơn rồi ngồi xuống, nếu so với việc phải đứng hầu hạ tên Vương gia khốn kiếp này ăn cơm, thì việc chịu cực một chút - ngồi ăn cơm chung với hắn - cũng khá hơn nhiều.

Thầm quan sát Vân Ca - thấy nàng ta không có vẻ gì lúng túng, bộ dạng như xem chuyện này là chuyện đương nhiên - Trương Kiều Dư lắc lắc đầu, nữ nhân như vậy đâu giống cái dạng con cờ, ca nữ đã quen việc hạ mình hạ giọng với người khác?

Nhìn bộ dạng Trương lão đầu bình bình thản thản ăn cơm, đột nhiên Vân Ca rùng mình, liên tưởng đến con hồ ly tu luyện hai ngàn năm đang bình bình thản thản ăn cơm.

Ăn cơm tối xong, đột nhiên Vân Ca nhớ đến toàn bộ đồ dùng cùng chăn mền lông ngỗng của mình còn ở tiền trang, vội vàng chạy đi hỏi thăm Trương lão đầu. Ông ta bảo khi về đến Vương phủ rồi có thể viết thư nhờ Trương mẫu đóng gói toàn bộ gửi đến sau. Vân Ca có chút yên tâm, nhưng như vậy, bọn họ hình như đang ngầm ám chỉ bảo nàng hãy liệu hồn ngoan ngoãn đến Vương phủ, bằng không thì biến thành kẻ ăn mày không một đồng xu dính túi.

Dường như Triệu Kiến Thận đã quyết định chuyện gì, lần xuống xe kế tiếp không hề trêu chọc hoặc làm khó dễ nàng, ngược lại càng chiếu cố thêm. Buổi tối khi đến quán trọ hắn còn đích thân bảo chưởng quầy dành riêng cho nàng một phòng, người thị vệ bên cạnh hắn thầm ngạc nhiên sửng sốt - Vương gia mang theo một mỹ nữ như vậy đi theo, thú tính không nổi lên, ngược lại còn chia phòng ra ở riêng, quả thật là một chuyện lạ hiếm thấy. Nhưng luật lệ Vương phủ từ trước đến nay nghiêm ngặt, dù có lấy làm lạ thì cũng không dám mở miệng hỏi, chỉ phải ngậm thinh trong bụng mà thôi.

Trương lão đầu thì không có nể nang nhiều như vậy, đêm đó sau khi cùng Vương gia bàn xong công việc, liền mang chuyện này ra tra hỏi.

Triệu Kiến Thận từ sớm đã quá quen thuộc với tính tình của Trương lão sư, không dám mở miệng mắng mỏ ông ta, chỉ đem tất cả những chuyện trong xe, như chuyện nàng thương lượng muốn làm thuộc hạ của hắn cho ông ta nghe - đương nhiên là hắn không kể rõ ràng "quá trình chi tiết". Trương lão đầu tuy đánh hơi

được có "chuyện mờ ám", nhưng biết cho dù có tra khảo Triệu Kiến Thận cũng sẽ không tiết lộ, nên đành bỏ qua.

Bọn họ đột nhiên không hẹn mà cùng nói ra nghi ngờ về lai lịch của Vân Ca. Dường như đã có thể khẳng định, Vân Ca chắc chắn không phải là một ca nữ bình thường, sự bình thản tự nhiên, không tranh giành hơn thiệt, thái độ đó của nàng ta giống một thiên kim tiểu thư con nhà phú hộ nhiều hơn.

"Hôm nay khi cùng dùng cơm, khi nói chuyện với nàng ta, dường như nàng ta biết chút ít về tình hình của cả bảy quốc, không giống như chỉ là người của một trong bảy quốc. Có một lần ta bảo Bình nhi tham khảo ý kiến của Vân Ca về nhiều vấn đề khác nhau, sau đó viết xuống gửi cho ta, phát hiện ra rằng nàng ta cơ bản kiến thức bình thường - thậm chí những điều căn bản con nít ba tuổi cũng có thể nói - không hề có chút khái niệm, ngược lại nàng ta có rất nhiều ý tưởng quái lạ khó hiểu. Nếu nàng thật sự là ca nữ, tại sao đối với kiến thức cầm nghệ hoàn toàn không hề biết gì? Hay là đúng như lời nàng ta đã nói, nàng ta thật sự mất đi trí nhớ lúc xưa?" Trương lão đầu nói lên suy nghĩ của lão.

Triệu Kiến Thận nói:

"Tuy trí nhớ mất đi, nhưng khẩu vị sẽ không, buổi tối hôm kia trong bàn tiệc, gồm toàn bộ thức ăn của cả bảy quốc, bổn vương cố tình nói đảo lộn tên vài món, nàng ta cũng không hề có phản ứng gì, ngoài việc không ăn những món có gia vị nồng, còn lại thì không nhìn được bất cứ cái gì khác lạ. Nếu nàng cố tình giả vờ, thì bản lĩnh của nàng ta quả thật quá cao siêu. Còn nữa, nếu nàng ta mất đi trí nhớ, sao lại còn nhớ cách tính toán này nọ chứ?"

Hắn dừng một chút, rồi nói tiếp:

"Ta thật sự có cảm giác kỳ lạ, cho dù người do thám có gửi tin tức về đến, biết rõ ràng lai lịch của nàng ta thì làm sao, cũng không giúp ích được gì."

Trương lão đầu hỏi:

"Vương gia định an bài nàng ta thế nào? Cho nàng ta đến Vương phủ tính toán sổ sách?" Có đập chết, lão ta cũng không tin Vương gia dễ dàng buông tay như vậy.

Triệu Kiến Thận cười hiểm:

"Tạm thời cứ để như vậy, ta đang rất tò mò tiểu nha đầu này sẽ còn làm ra những chuyện bất ngờ nào nữa, tạm thời cứ để cho nàng ta vui vẻ một chút, dù sao mặc kệ nàng có lai lịch như thế nào, cũng không có ảnh hưởng gì."

Trương lão đầu nghe xong, không nhịn được ý muốn nhỏ vài giọt nước mắt khóc dùm Vân Ca, xem cách nói này, giống như đao phủ trước khi hành hình - ban cho tử tù một chén cơm ăn trước khi chết vậy.

Sáng ngày hôm sau, đoàn người tiếp tục lên đường. Đi được vài ngày, Vân Ca cảm giác dường như có cái gì không đúng lắm, cuối cùng nhịn không được, đến bữa cơm trưa nàng quay qua hỏi thẳng:

"Rốt cuộc là chúng ta đang đi đâu? Không phải trở về kinh thành sao?"

18. Chương 18: Tụ Tập Bàn Chuyện Làm Ăn

Vài ngày trước, Trương lão đầu đã kịp làm thân với Vân Ca, ông ta cười cười trả lời:

"Sao Vân Ca cô nương biết chúng ta không trở về kinh thành?"

"Tiểu nữ thấy mấy ngày nay chúng ta cứ đi về phía Tây, nhưng kinh thành thì ở hướng Bắc mà."

"Không phải ban ngày cô nương vùi người ngủ suốt trong xe sao? Thì ra cũng có chú ý đến lộ trình chuyến đi." Trong lời nói có phần trêu chọc.

Được Triệu Kiến Thận ưu tiên, Vân Ca được một mình ngồi một xe ngựa, tuy trên đường đi gập ghềnh, nhưng trong xe có trang bị nệm dày êm, rất thoải mái, mỗi lần dừng xe lại, lúc nào cũng phát hiện Vân Ca say sưa ngủ.

"Hiện thời bổn vương đang rất hoài nghi, đem một nữ nhân chỉ biết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn làm thuộc hạ, không biết có thể đem đến lợi lộc gì cho bổn vương đây?" Triệu Kiến Thận châm dầu vào lửa.

Vân Ca cứng họng, không giải thích cũng không trả lời, gục đầu miệt mài ăn cơm.

Trương lão đầu dù sao cũng biết điều, không trêu nàng nữa, ông ta cười cười giải thích:

"Chúng ta phải tới Vân Xuyên trước bàn chuyện buôn bán, sau đó vòng về phía Bắc trở về Vương phủ, trên đường đi sẵn dịp nhìn ngắm những sản nghiệp của Vương phủ, tham quan những bản doanh lớn."

Vân Ca "Ờ" một tiếng, sau đó không thèm nói năng gì nữa.

Ngược lại Trương lão đầu đang rất có hứng nói chuyện:

"Vân Ca cô nương không hỏi đi Vân Xuyên bàn bạc chuyện buôn bán gì sao?"

Vân Ca đang gắp thức ăn, nghe hỏi vậy, thì dừng đũa, ngẩng đầu lên cười nói:

"Phải làm cho hai ngài đại giá, nhất định không phải là một chuyện nhỏ, hai ngài nếu muốn nói cho tiểu nữ nghe, thì đã nói rồi, còn nếu không muốn nói, tiểu nữ cần gì phải hỏi thêm chứ?"

Nói xong nàng bình thản đứng dậy. Thật ra trong lòng Vân Ca cũng cảm giác được bọn họ đang đề phòng nàng, dù sao lai lịch của nàng cũng thật có điểm khả nghi, chính vì nàng hoàn toàn không hiểu biết gì về thế giới này, mặc kệ bọn họ nghĩ gì, đều không quan trọng đối với nàng.

Cái không cưỡng cầu tự nhiên sẽ được.

Triệu - Trương - hai người nghe nói như vậy thì nhìn nhau cười. Buổi chiều khi Vân Ca trở lại xe thì phát hiện ra trên xe mình có một xấp tài liệu dày cộm. Trương lão đầu cười cười nói:

"Đây là tài liệu tin tức về Vân Xuyên, ta bảo thuộc hạ gửi về, có liên quan đến chuyện buôn bán của chúng ta lần này, cô nương tham khảo sơ qua rồi chúng ta cùng bàn luận."

Vân Ca ngoan ngoãn nghe lời, ngồi trong xe xem xấp tài liệu, lướt qua vài trang, không khỏi líu lưỡi, vô cùng ngạc nhiên về chi tiết của quặng sắt lớn độc nhất vô nhị của Vân Xuyên. Trong trí nhớ trước kia có đọc qua chuyện này trong thư phòng, trong thế giới này mỏ quặng sắt rất phong phú, nắm trong tay quặng sắt lớn nhất này, có thể coi như nắm trong tay quyền lợi của cả bảy quốc, lần này Vương phủ có hứng thú với chuyện bàn bạc này, là vì cái gì?

Vân Ca có chút sợ hãi, Triệu Kiến Thận và Trương Kiều Dư tiết lộ cho nàng biết chuyện này, là vì cái gì?

Vân Ca lắc lắc đầu, quyết định không nghĩ nữa, chuyện không dính líu tới mình, lo nhiều như vậy để làm gì? Cho dù Triệu Kiến Thận thật có tính toán ngoại xâm lược hoặc nội tạo phản gì, nhanh nhất thì cũng phải mất vài năm, tới lúc đó không chừng nàng đã có đường tẩu thoát rồi, hiện tại cần gì phải ngồi lo buồn vô duyên như vậy?

Nghĩ vậy, Vân Ca bắt đầu tập trung nghiên cứu tài liệu trên tay.

Buổi tối, Trương lão đầu mời Vân Ca đến phòng Triệu Kiến Thận bàn bạc công việc về Vân Xuyên. Vân Ca biết bọn họ muốn thăm dò nàng, dưới tình huống như vậy, nếu làm cho bọn họ nghĩ rằng nàng không có giá trị lợi dụng, không chừng còn chưa đến Vân Xuyên, tên Vương gia biến thái lại sẽ ra tay với nàng, thôi thì không cần phải giả vờ gì nữa.

"Hồi chiều Trương tiên sinh cho tiểu nữ xem một ít tài liệu, đại khái nội dung chia làm ba ý chính, đại quặng mỏ ở Vân Xuyên được chủ nhân Tư Đồ đưa ra đấu giá, nhưng đối thủ cạnh tranh khác cũng đưa ra các điều kiện tương tự, nhưng nếu đem tất cả các quặng so sánh với nhau, quặng của ông ta vẫn là có giá trị nhất. Tiểu nữ ước lượng, tuy quặng mỏ ông ta thật sự có chất lượng tốt, nhưng chúng ta sẽ không ra giá cao hơn hai mươi bảy vạn lượng, như vậy mới không sợ bị lỗ lã, các thương buôn cũng thường theo quy chế này."

Trương lão đầu cười hỏi:

"Chỉ hai mươi bảy vạn lượng? Cả năm quặng mỏ tinh luyện ra gang có giá trị lên đến ba mươi ba vạn lượng."

"Tiên sinh có phải cố tình thử tiểu nữ, trừ đi chi phí vận chuyển, còn phải kể đến phí tổn trả lương cho nhân công, tính luôn lộ phí lần này chúng ta đi Vân Xuyên, còn chi phí vận chuyển gang, trừ tới trừ lui các phí tổn này nọ, lợi nhuận thu về còn chưa tới hai mươi hai vạn lượng, chuyện thương lượng này sợ còn không đáng giá." Vân Ca bình thản trả lòi.

"Vân Ca cô nương tính toán thật chi li tỉ mỉ, lão phu khâm phục khâm phục."

"Trương tiên sinh quá khen, việc này từ lâu tiên sinh đã nghĩ đến, tiểu nữ thật không dám kiêu ngạo." Vân Ca mỉm cười trả lời.

Triệu Kiến Thận nhìn Vân Ca nói nói cười cười dưới ánh đèn xinh đẹp quyến rũ động lòng người, trong lòng nóng lên, nhưng ngoài miệng cố ý hỏi:

"Chuyện này mọi người cũng đã nghĩ qua, không cần phải nói thêm nữa, hiện tại bổn vương chỉ muốn biết, có biện pháp gì giúp bổn vương thắng được việc mua bán này."

Vân Ca cũng không để ý đến thái độ của Triệu Kiến Thận - nàng đang hăng máu chứng tỏ mình có ích nên cũng không lấy làm tức giận, tiếp tục nói lên ý kiến của mình:

"Nếu muốn thành công, có vài biện pháp đơn giản, trước khi Tư Đồ bắt đầu, âm thầm khuyên ông ta ngừng lại, hoặc bắt tay hợp tác với đối thủ cạnh tranh, thuyết phục Tư Đồ bằng vài điều kiện hấp dẫn hơn. Chúng ta phải nhanh chóng kết thúc cuộc thương lượng trước khi người khác đưa ra thêm điều kiện tốt hơn, nếu không chúng ta sẽ phải trả thêm nhiều hơn so với dự kiến ban đầu, để bảo đảm quyền lợi, phải tăng thêm thu nhập và giảm tối thiểu chi phí chi ra."

Vân Ca nghĩ một chốc lại nói tiếp:

"Tiểu nữ đối với việc mua bán sản phẩm không hiểu rõ lắm, nhưng tiểu nữ nghĩ nếu có thể chúng ta nên tìm một lò luyện gần vùng Vân Xuyên để tinh luyện bước đầu của quặng sắt, không cần phải vận chuyển tất cả đến Ninh quốc để làm, như vậy chúng ta có thể tiết kiệm rất nhiều sức lực, thời gian và tiền bạc."

Trương lão đầu nghe xong thì rất hài lòng, Triệu Kiến Thận thì vẫn tỏ ra bình thản. Bọn họ nói cho tới nửa đêm mới cho Vân Ca về phòng nghỉ ngơi.

Vân Ca cũng không biết nàng đã lưu lại cho bọn họ ấn tượng ngạc nhiên và sốc nặng.

Vốn cứ tưởng rằng Vân Ca được trời phú cho năng lực tính toán thần kỳ, hiện tại xem ra, quả thật nàng là một thiên tài quản lý sổ sách. Những ý tưởng nàng đưa ra tuy rằng có nhiều điểm lập dị, khó có thể thực hiện, nhưng một tiểu nữ nhân nhỏ bé, chỉ dùng thời gian một buổi chiều, đưa ra được cách giải quyết vấn đề, không kém mấy so với những người học sĩ khác trong thư phòng - phải tính đi tính lại mới tìm được biện pháp, cách nàng đề xuất rõ ràng dễ hiểu, còn có chỗ rất hay, đừng nói là nữ nhân, thậm chí nam nhân cũng rất hiếm hoi hiểu biết như vậy.

19. Chương 19: Vẫn Còn Bí Ẩn

Trương lão đầu đi tới đi lui hai tay vò vò với nhau, đây là thói quen mỗi khi lão ta có chuyện khó xử. Một hồi lâu sau, dường như là vẫn chưa giải tỏa được, ngẩng đầu nhìn Triệu Kiến Thận, cười khổ:

"Kỳ lạ kỳ lạ, Vân Ca cô nương có kiến nghị như vậy, không giống là nàng đang cố giả vờ không biết tình hình hiện tại. Lão phu thật không có cách nào đoán ra lai lịch nàng ta đại khái như thế nào, cả bảy quốc, chưa từng nghe nói qua phủ hộ nào có năng lực bồi dưỡng ra được một nữ nhân như vậy, cũng may là người do thám đã về gần đến Vân Xuyên, hy vọng chuyện này có thể rõ ràng hơn."

Triệu Kiến Thận nói:

"Hết cách, sự bí ẩn này được giải bỏ thì càng thêm thú vị, hiện tại ta có chút may mắn vì bắt được nàng làm thuộc hạ dưới quyền, một nhân tài như vậy mà chui rúc trong khuê phòng thì thật lãng phí."

Trước tiên làm thuộc hạ? Sau nữa thì làm tới gì? Trương lão đầu cười thầm, xem ra Vương gia sẽ không bỏ qua cái ý muốn đem thu Vân Ca vào trong phòng, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Vân Ca tưởng rằng nàng nắm được lợi thế hơn Vương gia, cái đó còn phải xem Vương gia có tự nguyện đồng ý hay không, không hiểu nếu Vân Ca biết được chưa gì Vương gia đã tính toán lật lọng nuốt lời, nàng sẽ có phản ứng như thế nào.

Tuy rằng Vân Ca thông minh, nhưng nói đến âm mưu quỷ kế, thì không cần phải nghi ngờ - chính vị đồ đệ Vương gia này của lão mới là một con hồ ly ngàn năm cao cấp, tiểu hồ ly đấu với cáo già, hoàn toàn không có cơ hội thắng.

Đoàn người đi thêm hai ngày nữa, cuối cùng cũng tới được Vân Xuyên.

Bên trong thành Vân Xuyên vô cùng náo nhiệt, những chủ nhân quặng sắt ở Vân Xuyên vô cùng cảm thấy hứng thú với những đại thương gia sắp tới. Đoàn người Triệu Kiến Thận ở ngoài thành cố tình cải trang, Triệu Kiến Thận đeo lên một cái mặt nạ bạc, che từ gò má trở xuống.

Vân Ca âm thầm xuýt xoa khen ngợi, phải đối diện với gương mặt tuấn tú đầy tội lỗi này mỗi ngày, quả thật làm cho tâm thần nàng bấn loạn dẫn đến tổn thọ rồi chết yểu, nếu có thêm cặp kính râm che luôn ánh mắt không ngừng phóng điện vào nàng, như vậy càng thêm hoàn mỹ.

Trương lão đầu cũng bắt chước cải trang, quay đầu lại thấy vẻ mặt Vân Ca sửng sốt nhìn bọn họ, lão cười nói:

"Vương gia rất dễ bị nhận diện, người biết hình dáng của lão phu cũng không ít, lần này chúng ta không phải ra mặt với danh phận Vương gia, che giấu một chút vẫn là tốt hơn.

Vừa nói xong, Triệu Kiến Thận đã quay sang đưa cho Vân Ca một cái khăn tơ, bảo nàng che mặt.

"Không có ai nhận ra tiểu nữ, mà tiểu nữ cũng không cần phải đi ra ngoài." Vân Ca miễn cưỡng nhận lấy, chán nản đeo lên.

"Lần này nàng phải đóng vai ái thiếp cùng ta dự tiệc." Triệu Kiến Thận trả lời.

Giọng điệu nói có vẻ thật sự nghiêm túc, Vân Ca cảm nhận được dường như mình đang nghi ngờ hắn lợi dụng cơ hội này để chiếm lợi, cái này thật sự là kẻ tiểu nhân vờ đóng vai quân tử. Tuy rằng trong lòng hoàn toàn không hề muốn, nhưng... nhưng... thôi, đành kết luận một câu, đang ở dưới mái nhà người ta, không thể không cúi đầu, huống hồ chỉ đóng kịch một chút, thôi kệ.

Tới quán trọ trong thành, Triệu Kiến Thận và Trương Kiều Dư đều đi ra ngoài làm việc, Vân Ca nhờ người nấu cho nàng một thùng nước tắm, thoải mái tắm rửa một cái, lau khô tóc xong rồi phi thẳng tới giường nằm ngủ mê man.

Triệu Kiến Thận và Trương Kiều Dư thì không may mắn được như vậy, hai người chuẩn bị một chút, ra cửa đi thẳng tới tửu lâu lớn nhất trong thành - Nhạc Hoa lầu.

Dưới lầu, một gã tiểu nhị ăn mặc lịch sự lanh lẹ chạy tới cười nói:

"Hai vị muốn dùng rượu và đồ ăn không? Trên lầu có một phòng riêng lịch sự..."

Người tiểu nhị này hẳn đã quen thuộc, nhìn thấy Triệu Kiến Thận mang mặt nạ ra đường, cũng không hề tỏ ra kinh ngạc chút nào.

Trương lão đầu che tay áo hướng về phía tiểu nhị làm một cử chỉ ngầm người ngoài không thể thấy vừa nói:

"Phải là căn phòng sát đường cái."

Tiểu nhị thấy dấu hiện ngầm đó sắc mặt vẫn không hề đổi, vẫn tiếp tục cười nói:

"Xin hỏi hai vị tiên sinh họ gì? Còn chờ thêm bằng hữu?"

Trương lão đầu trả lời:

"Bọn ta chỉ có hai người, hãy chuẩn bị một ít các món ăn chiêu bài của bổn tiệm đi."

Dẫn bọn họ đến căn phòng gần sát đường cái, tiểu nhị dâng trà rồi lui xuống. Một hồi sau gã gõ cửa dâng thêm một mâm thức ăn gồm bốn món, phía sau dẫn theo một ông già và một cô gái trẻ.

Lão già cầm trên tay một cây đàn, cô gái kia có trang điểm nhẹ, diện mạo thanh tú, xem ra đây là một đôi ông cháu hát rong.

Tiểu nhị nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của hai người Triệu - Trương, gã cười khì rồi nói:

"Hai ông cháu này hát rong ở bổn tiệm, được rất nhiều khách hàng hoan nghênh, tiểu nhân bạo gan mang họ đến cho hai vị khách quan tiêu khiển giải sầu, nếu hai vị khách quan không thích, tiểu nhân sẽ bảo họ đi."

Trương lão đầu nói:

"Đã đến đây rồi, hãy hát thử một đoạn cho bọn ta nghe." Nói xong tiện tay ném vài đồng bạc boa cho tiểu nhị.

Tiểu nhị mừng rỡ lui ra, lão già đến ngồi vào cái ghế cạnh cửa bắt đầu xướng nhạc lên.

Cô gái kia hát một bài rất bình thường, ca từ không có gì đặc biệt hay, nhưng giọng hát quả thật ngọt ngào dễ nghe, không nghĩ đến một tài năng như vậy chỉ dừng ở mức độ hát dạo trong tửu lầu.

Khi bài hát chấm dứt, cô gái bước lên tự rót ình ly rượu thưởng. Người vừa đến gần, Triệu Kiến Thận ngửi được mùi hương trên người nàng ta, một ca nữ hát rong không có điều kiện để dùng đến những son phấn mắc tiền, ngửi đến mùi hương con gái này, đột nhiên làm cho Triệu Kiến Thận nhớ đến Vân Ca.

Trong ấn tượng, phần lớn thời gian không hề ngửi được mùi son phấn trên người Vân Ca, hơn nữa bởi vì mùi thanh khiết của nàng (thật ra chỉ vì mỗi ngày phải thường tắm rửa, cơ thể cũng tự nhiên tỏa ra cái mùi sạch sẽ mà thôi), trên người dường như lúc nào cũng như hơi thở tinh khiết. Hương vị này không hề ngửi thấy trên người nữ nhân khác.

Nghĩ đến hôm nọ cùng Vân Ca thân mật hôn đến mất cả hồn, môi nàng ấm áp mềm mại như nước, làm cho hắn như say rượu ngon, trong lòng bồi hồi rung động, ánh mắt kia đầy vẻ trêu ngươi đùa bỡn, đối với hắn có ảnh hưởng bao nhiêu chỉ một mình hắn biết rõ.

Nhưng phản ứng của Vân Ca cũng thật thú vị, nữ nhân bình thường, bị đàn ông không phải chồng mình trêu ghẹo như vậy, một khóc, hai làm dữ, ba thắt cổ là ba hành vi thường gặp. Nếu nữ nhân là một ca vũ nữ, mười phần hết năm phần là tỏ ra cực kỳ xấu hổ, sau đó thì õng õng ẹo ẹo đưa đẩy. Vân Ca thì thật sự tỏ ra tức giận, buồn cười là dù lửa giận nổi lên bừng bừng nhưng lại không dám phản kháng, làm cho tim hắn vạn phần xao động. Nếu không phải nghĩ làm quá thì sẽ hù nàng sợ bể mật, không thì thật sự rất muốn ôm lấy nàng vào lòng thân mật một phen.

Triệu Kiến Thận trong lòng xuất thần, mặt vẫn giữ được vẻ tự nhiên bình thản, thưởng cho ca nữ kia rồi bảo hai ông cháu bọn họ lui ra.

Trương lão đầu tay nâng ly rượu lên, trong chén có một viên nhộng rất nhỏ, bóp bể nó thì lộ ra một mảnh lụa nhỏ, đem đến để trước mặt Triệu Kiến Thận.

Trên mảnh lụa chi chít những chữ cực kỳ nhỏ, đúng là người do thám đã điều tra ra lai lịch của Vân Ca.

20. Chương 20: Siêu Hân Che Mặt Làm Nổi Bật Khí Chất Của Nhân Vật

Triệu Kiến Thận lướt nhanh qua một cái đã đọc xong, đưa trả lại cho Trương lão đầu, hắn cười nói:

"Quả nhiên vẫn là một màn sương mù."

Trương lão đầu cúi đầu nhìn, trên mảnh lụa viết: Năm ngoái trước sinh nhật Vương gia, phú thương Ninh quốc - Tô Bách Vạn chuẩn bị một đống lễ vật và đã tốn bộn tiền mua ca nữ Vân Ca, cử người đem đến Kỉ quốc.

Kết quả Vân Ca nửa đường cùng một người thuộc hạ trong đoàn hộ tống tên là Lưu Văn bỏ trốn, người này là huynh trưởng của trưởng nhóm Lưu Võ. Vốn Lưu Võ định trở về Ninh quốc thỉnh tội với Tô Bách Vạn, trên đường đi cứu được một nữ nhân bị thương dưới sông, dung mạo diễm lệ khác thường, hơn nữa lại bị mất đi trí nhớ, gã lập tức nghĩ ra kế mận đổi đào, cho nữ nhân này thay thế thân phận Vân Ca, đưa đến phủ của Triệu Kiến Thận.

Người nữ nhân này lai lịch bí ẩn, người do thám trước mắt chỉ tìm hiểu được lúc nàng được cứu mặc trang phục Ninh quốc sang trọng, quý giá, ắt hẳn không phải là dân nữ bình thường, hiện tại đang gắt gao điều tra vùng ven sông và những chỗ lân cận để tìm những chi tiết liên quan hoặc ngoài ý muốn, tạm thời vẫn chưa có phát hiện mới gì.

Trương lão đầu thở dài:

"Vân Ca này không phải là Vân Ca thật."

Triệu Kiến Thận mỉm cười:

"Nàng là Vân Ca."

Trương lão đầu ngẩn người rồi lập tức hiểu ra, nếu bây giờ thừa nhận nàng không phải là Vân Ca, vậy nữ nhân này không có quan hệ dính líu đến Vương phủ, thân phận trở lại tự do, đương nhiên Vương gia không muốn ưu thế trước mắt bị ảnh hưởng.

"Bức mật thư này đã được gửi ra từ nửa tháng trước, hiện tại bọn họ chắc đã tìm hiểu được rõ ràng chi tiết về Vân… Vân Ca cô nương. Để biết thân phận thật của nàng không hề khó khăn, lão phu đang rất hiếu kỳ, Vân Ca này có thật sự mất đi trí nhớ không, nếu không, mục đích nàng đến Vương phủ để làm gì chứ."

Triệu Kiến Thận nhẹ nhàng nói:

"Cái đó không hề quan trọng, không hề quan trọng."

Nếu đã xác định là người nữ nhân này, tất cả những chuyện khác đều không hề ảnh hưởng đến hắn, hắn có thừa kiên nhẫn để giải tỏa bí ẩn trên người nàng, đây là lạc thú trong quá trình săn bắn mà không làm ảnh hưởng đến kết quả của nó.

Trước buổi chiều, Tư Đồ sẽ mở tiệc chiêu đãi các thương gia để bàn bạc về chuyện thu mua mỏ quặng sắt. Triệu Kiến Thận và Trương lão đầu xử lý xong chuyện trở về tửu lầu, không chút khách khí đánh thức Vân Ca dậy, trong khi đó lệnh cho thuộc hạ phân phó tới một tì nữ lanh lợi giúp đỡ Vân Ca việc ăn mặc cho buổi tối nay. Chỉ mấy ngày ở chung, Triệu Kiến Thận đã biết được cái thói quen ăn mặc xuề xòa của Vân Ca, rõ ràng là vẫn làm cho người ta nhọc lòng.

Vân Ca vừa ngáp ngắn ngáp dài, vừa thay trang phục đẹp mà người chăm sóc sắc đẹp đưa đến, bà ta muốn trang điểm cho Vân Ca, nàng không đồng ý:

"Dù sao ta cũng sẽ mang khăn che mặt, không cần tô điểm gì hết, dính trên mặt rất khó chịu, lúc trở về mắc công tẩy rửa."

Bà ta vâng lệnh mà đến, thấy bộ dạng Vân Ca không thích hợp tác, vô cùng khó xử.

Lúc này bên ngoài có thị vệ đến hối, Vân Ca giựt lấy cái khăn che mặt đi te te ra cửa, bà tỳ nữ kia tay cầm một mớ trâm cài tóc đuổi theo đằng sau.

Hai người một trước một sau chạy đến đại sảnh, Triệu Kiến Thận ngẩng đầu nhìn thấy, cau mày nói:

"Cho dù không muốn trang điểm đi nữa, tại sao trang sức cũng không mang?"

Người tỳ nữ thấy ngoài chủ nhân không có người nào khác, nhanh nhẹn phóng tới kéo Vân Ca ấn ngồi vào ghế, hai tay múa máy trên đầu Vân Ca một trận, cuối cùng Triệu Kiến Thận lộ ra vẻ mặt hài lòng.

Vân Ca không biết trên đầu mình có phải bị biến thành cái bao cắm kim châm hay không, chỉ cảm thấy cái cổ phải gánh thêm trọng lượng vài cân, da dầu bị căng đến phát đau, miễn cưỡng ngẩng đầu lên, vẻ mặt đau khổ nhìn người tỳ nữ nói:

"Nặng quá, nhất định phải ăn mặc như thế này sao?"

Bộ dạng người tỳ nữ muốn cười mà không dám cười, khen ríu rít:

"Như vậy đẹp lắm, lúc này mới toát ra được khí chất thân phận của phu nhân."

Triệu Kiến Thận thong thả tiến lại gần, khoát tay cho người tỳ nữ lui ra.

Vân Ca cảm thấy được nguy hiểm đang tiến đến gần, Triệu Kiến Thận duỗi cánh tay không đứng đắn nâng cằm nàng lên, dù cách cái mặt nạ - nụ cười tươi của hắn vẫn làm cho người ta cảm nhận được làn gió mùa xuân:

"Nàng là ái thiếp của ta, không chưng diện cho đẹp đẽ, làm sao tỏ ra sự sủng ái của ta đối với nàng?"

Trong giọng nói tràn đầy ý trêu chọc, Vân Ca chú ý sau khi cải trang thì hắn không tự xưng là bổn vương nữa:

"Tại sao phải nhất định mang thiếp đi, còn muốn thiếp đóng vai tiểu thiếp của ngài, ngài cố tình đày đọa thiếp mà."

Triệu Kiến Thận buông tay ra lui về sau vài bước, nghiêm mặt nói:

"Bữa tiệc ngày hôm nay trực tiếp quyết định quyền mua sở hữu quặng sắt, nàng đi theo bên cạnh ta để tính toán, thân phận nàng là nữ nhi, những người khác sẽ không dè chừng nàng."

Vân Ca trong lòng nói thầm, ta có thể cải trang thành tỳ nữ của ngươi, tại sao phải là tiểu thiếp mới được, đúng là cái đồ tâm địa xấu xa mà còn muốn ngụy biện.

Bữa tiệc được tổ chức ở phủ Tư Đồ trong Phi Hà thành, dựa theo như lời trong thiệp mời, sau buổi trưa mới sắp xếp vị trí chỗ ngồi. Trên thực tế là bàn chuyện trước sau mới nhậu nhẹt. Tư Đồ không hổ danh là chủ một đại quặng sắt, một tòa phủ to bành trướng gần một con phố, nghe nói ngoài thành còn có biệt viện, nhiều đến làm cho người ta sững sờ.

Trong phủ có một hòn suối non bộ, nước chảy róc rách, vô cùng tinh tế trang nhã, hoàn toàn không nhìn ra được khí chất của một tay buôn thương nhân. Tư Đồ là một đại thúc hơn năm mươi tuổi nho nhã, thái độ cũng rất ư khiêm tốn lịch sự, tự mình đứng ở trước cửa đón khách, thấy một cặp "siêu nhân che mặt" Vân Ca và Triệu Kiến Thận, vẫn giữ được nét điềm tĩnh bình thản, Vân Ca thầm thán phục - quả nhiên là một người quen nhìn những việc lạ xung quanh.

Triệu Kiến Thận lấy tên giả là Trầm Kiếm, dường như cái tên này cũng có chút tiếng tăm, ít nhất là sau khi Tư Đồ nghe đến báo danh này, bộ dạng liền tỏ ra ngưỡng mộ cung kính, không để ý gì đến hành vi mang mặt nạ lén lút của hắn nữa, giống như đó là chuyện dĩ nhiên vậy.

Vân Ca thầm cảm thấy kỳ quái, Triệu đại Vương gia ở kinh thành diễu võ dương oai không tính làm gì, chẳng lẽ còn một thân phận khác nữa là gian thương bên ngoài? Hèn gì cả một bọn mỹ nhân ở tiền trang hắn không rảnh để ý đến.

Đang nghĩ ngợi lung tung, bất ngờ eo bị người ôm choàng lấy, cả người nàng đổ ập vào người Triệu Kiến Thận.

"Tại hạ cùng ái thiếp có thể ngồi chung một chỗ, Tư Đồ tiên sinh không cần an bài gì khác nữa đâu." Giọng nói Triệu Kiến Thận vang lên trên đầu.

A… A… A… A… Gã biến thái này muốn gì đây.

Vân Ca dựa vào trong lòng hắn, tức tối ngẩng đầu nhìn lên, thấy xung quanh vô số ánh mắt khinh bỉ và ganh ghét phóng tới nơi này, giống như không thể chờ đợi muốn chôn sống tên Vương gia khốn kiếp này vậy.

Bàn tay hắn đặt trên lưng nàng, tỏa nhiệt nóng như thiêu đốt, mạnh mẽ kềm chế như muốn ngầm uy hiếp nàng không được hành động thiếu suy nghĩ.

Che mặt hoàn hảo thiệt. Biến thái Vương gia quả nhiên không biết xấu hèn gì, đi ra ngoài phải mang mặt nạ.

Tư Đồ thật không ngờ đại thương gia Trầm Kiếm thần bí lại có thể phóng đãng một cách không tự chủ được như thế, vẻ mặt lóe lên vẻ kinh ngạc, sau đó lập tức cười nói:

"Không nghĩ tới Trầm tiên sinh là người đa tình như thế, là lỗi của tại hạ lo lắng không chu toàn, mời các vị ngồi xuống đi."

Mọi người vui vẻ ngồi xuống, một bàn có tám người, trừ hai người Tư Đồ và Vân Ca ngoài cuộc, còn có bốn người khác nữa. Mỗi gã một hình tượng khác nhau, một gã tài chủ béo tốt, cười tủm tỉm luôn miệng giống như đức phật Di Lặc biết di động, một gã gầy trung niên mặc một cây xanh lá, còn một gã công tử anh tuấn ánh mắt sáng quắc, cùng một gã cao to mặt mày tươi tắn mặc một cây đen thui… có điều, so sánh giống như bức tượng không có hồn.

Tất cả bọn họ đều mang theo một gã hầu cận, chỉ có Triệu Kiến Thận - không tính Trương lão đầu - là mang theo một nữ nhi là Vân Ca.

Các thương khách vốn cũng có dẫn theo tiểu thiếp trong nhà cùng đi, mang nhiều hơn là một người, nhưng hiện tại là đang bàn chính sự, có nữ nhân bên cạnh cảm thấy vướng bận, nên đã phái bọn họ đến phòng khác. Thấy thương gia thần bí Trầm Kiếm nổi tiếng trong truyền thuyết ngay cả khi bàn chính sự cũng không thể rời được nữ nhân, bọn họ không khỏi vài phần có ý khinh bỉ.

21. Chương 21: Công Việc Làm Thích Hợp

Bên cạnh bàn, mỗi khách thương có một chỗ ngồi, chỗ ngồi này phía sau có một cái bàn bình thường khác, trên bàn có đầy đủ giấy bút mực cùng những thanh que trúc (dùng tính toán), để giúp cho người hầu cận tính toán giá cả giúp chủ nhân.

Sau khi mọi người yên vị cả, Vân Ca do không kịp phản kháng đã bị kéo lại ngồi trên đùi Triệu Kiến Thận. Triệu Kiến Thận nhìn một bên tóc mai của Vân Ca, cúi đầu thì thầm bên tai nàng:

"Đừng lộn xộn, phải cẩn thận, đem giá cả tính xong viết lên trên cánh tay ta."

Vân Ca chán nản ậm ừ, không lộ cho ông chủ Triệu thấy ánh mắt phản kháng của mình, đem câu chửi mắng tức giận nuốt trở lại vào bụng, ánh mắt hâm mộ nhìn Trương lão đầu dương dương tự đắc ngồi vào chỗ hầu cận bên cạnh, trong lòng nàng bực bội thầm nghĩ: Vì sao cũng là cấp dưới, có người có thể thoải mái tự do ngồi ở bên đó, vì sao chuyện vừa bị bóc lột vừa bị lợi dụng lại chỉ xảy đến với nàng chứ.

Vân Ca tuy bất mãn, nhưng cũng không dám lơ là, đành tập trung tinh thần lại, dỏng tai chú tâm nghe.

Bên cạnh, các thương nhân kia cũng đang thầm quan sát đánh giá bọn họ: Trầm Kiếm cứ dây dưa rù rì với tiểu thiếp, đằng sau là một lão hầu cận tỏ ra bộ dáng bỉnh thản, hay là bọn họ đã muốn nắm chắc được phần thắng?

Mọi người khách sáo nói vài câu rồi tiến vào chủ đề chính, theo mỗi mục số lượng, địa điểm vận chuyển hàng hóa, lệ phí nhân công, lệ phí đóng thuế, giá cả lên xuống của vật liệu, đến điều kiện đưa ra của Tư Đồ, rồi bàn đến chi tiết hợp tác, thời gian kéo dài vì kì kèo bớt một thêm hai, bàn bạc rồi lại trả giá, thời gian càng kéo càng dài, bầu không khí càng lúc càng nghiêm trang.

Duy nhất tâm tình thoải mái chỉ có bên Triệu Kiến Thận, Triệu đại Vương gia bên này ôm ấp mỹ nhân, hưởng hết hương khí toát ra trên người nàng, thỉnh thoảng quay ra đằng sau bàn bạc vài câu với Trương lão đầu kết quả mà Vân Ca tính toán ra.

Lúc bắt đầu, Triệu Kiến Thận cẩn thận làm thế, xem thử Vân Ca tính có đúng không, sau thấy Vân Ca có vẻ rành rẽ, liền chỉ thì thầm bên tai bảo nàng tính mà thôi.

Vân Ca hoàn toàn tập trung vào những số liệu được nghe rồi âm thầm tính nhanh trong đầu, đầu ngón tay lần vào trong ống tay áo Triệu Kiến Thận viết ra những con số đã tính toán sẵn cho hắn, hoàn toàn không phát hiện bàn tay đặt trên eo mình càng lúc càng rờ mó càn quấy.

Trương lão đầu ngồi sau lưng nhìn thấy hành động ám muội của Triệu Kiến Thận thì không khỏi có chút buồn cười, cảm thấy tội nghiệp cho Vân Ca. Quay đầu nhìn đến những hầu cận khác, người nào người nấy mặt mày xanh mét, mồ hôi mẹ mồ hôi con tuôn ròng ròng trên mặt, cầm mấy thanh đếm trúc mà run cầm cập, lại nhớ tới lời dặn cứ giả vờ nghịch nghịch các que đếm trúc, cảm thấy mình thoải mái quá. May mắn quá, may mắn là lão đào bậy đào bạ lòi ra được một kẻ dở hơi như Vân Ca, bằng không hôm nay lão là một trong những người thê thảm đó.

Cò kè mặc cả một hồi, cuối cùng người dùng tên giả, thương gia Trầm Kiếm - Triệu Kiến Thận thắng được, nói ra kết quả chính xác rất mau chóng, cực kỳ nhanh, làm cho các thương gia khác vô cùng sửng sốt kinh sợ, cơ bản hầu cận của bọn họ không tính được với tốc độ mau như vậy, bọn họ lại không dám ra giá mù quáng, bị khí thế của Triệu Kiến Thận áp đảo, cuối cùng đành buông tay bỏ cuộc.

Vân Ca thấy vấn đề đã được giải quyết, thì thở dài nhẹ nhõm, liền đó bị vỗ khẽ vào lưng, Triệu Kiến Thận toét miệng nhẹ giọng cười nói:

"Tiểu mỹ nhân mau đứng lên, ngồi đến chân ta đều tê dại hết cả rồi."

Vân Ca thiếu điều tức tới hộc máu, hắn làm như nàng thích ngồi trên đùi hắn lắm vậy, ông trời ơi, thiên lý ở chỗ nào?

Nàng vội vàng nhảy xuống đất tránh rắn độc, chân chạm mặt đất mới phát hiện cặp chân mình đã bị tê rần, trước mắt thấy mình sẽ bị té dập mặt, lưng đã bị Triệu Kiến Thận ôm kéo lại.

"Cẩn thận." Giọng điệu nói âu yếm, nhưng ánh mắt nhìn Vân Ca đầy giễu cợt đắc ý.

Vân Ca thực sự không đứng thẳng được, dựa vào lòng Triệu Kiến Thận mà trong bụng đầy ấm ức, lại còn bị những ánh mắt quái đản, ganh ghét tia phóng tới trên người nữa.

Triệu Kiến Thận tuy đùa cợt, nhưng cũng không đành lòng nhìn Vân Ca khó chịu, bàn tay đặt trên lưng Vân Ca chậm rãi dùng nội lực truyền qua trị liệu kinh mạch điều hòa khí huyết. Vân Ca cảm giác được thân dưới từ từ nhẹ nhàng đi nhiều, vô cùng thoải mái, một hồi nữa thì cảm giác bị kim châm nhức nhối hoàn toàn biến mất, vô cùng ngạc nhiên ngẩn người nhìn bàn tay Triệu Kiến Thận. Nàng nhẹ nhàng dậm chân một vài cái, quả thật đã trở lại như bình thường, nàng ngẩng đầu tươi cười vui vẻ, chiếc khăn che nhấp nhô trên mặt.

Triệu Kiến Thận trong lòng xao động, nghĩ đến nụ cười tươi tắn đằng sau chiếc khăn che mặt, đột nhiên cảm thấy nếu đối xử với nàng tốt một chút thì sẽ được nàng tươi cười nhiều hơn một chút, quả thật cũng là chuyện đáng giá. Tuy nhiên nhìn nàng bị bắt nạt nổi lửa giận bừng bừng coi cũng rất vui, thật sự là quá khó để chọn lựa.

Tư Đồ là một người sảng khoái, lúc này đang cùng Triệu Kiến Thận làm khế ước trước sự chứng kiến của mọi người.

"Dưới tay Trầm tiên sinh quả thật ngọa hổ tàng long, vị tiên sinh này rất lợi hại. Chỉ sợ ngay cả 'Thần tính toán' cũng hạ mình bái phục." Tư Đồ thật lòng khen ngợi nói.

Triệu Kiến Thận cười nói:

"Quá khen quá khen." Hắn ôm Vân Ca, trong mắt không giấu giếm vẻ tự đắc.

"Tư Đồ tiên sinh quá khen, lão phu hổ thẹn." Trương lão đầu tỏ ra khiêm tốn nói.

"Hê hê, Trầm tiên sinh ôm mỹ nhân trong lòng, còn có thể bình tĩnh điều khiển cục diện, công phu quả thật thâm hậu, chúng tại hạ thật sự kính phục."

Người mới nói đó là nam nhân gầy mặc bộ đồ đen, ngoài miệng hắn nói kính phục, nhưng trong ánh mắt thì ngược lại, ý nghĩ mới bị thua cuộc trong chuyện mua bán lớn này, trong lòng không cam tâm.

"Đồng lão gia còn có thể kính nể người khác? Hiếm có hiếm có. Bành Khả lão đã sớm nghe thấy ca nữ của nhà ngươi nổi tiếng nhất Nhạc quốc, mỗi ngày cùng mỹ nhân bầu bạn tâm tình, còn có khí lực làm được việc lớn như vầy, công phu phải nói cùng Trầm lão đệ ngang bằng nhau. Trước khi đến đây ta có nghe nói Đồng lão bản lần này cũng có mang theo ca nữ cùng đến, như vầy, Tư Đồ tiên sinh làm chủ, nói xem có phải Đồng lão bản nên ngàn vạn lần cho lão phu có được một dịp thỏa mãn cái thính giác này."

Cách nói "mỡ màng" đúng là của gã địa chủ béo tốt kia, dường như là muốn giải vây cho Triệu Kiến Thận.

Đồng lão bản dĩ nhiên đối với các ca nữ kia vô cùng đắc ý, nghe xong câu nói sủng nịnh này, sắc mặt tươi tắn hơn nhiều:

"Được mà được mà, được Bành lão để mắt đến, cho dù bắt các nàng hát đến mất giọng cũng là chuyện đáng giá lắm."

Người mặc đồ đen bên cạnh nghe hai người nói qua nói lại như vậy, hừ lạnh một tiếng khinh thường.

Vân Ca nghe thấy cũng hiểu được nỗi nhàm chán đó, cái gì chứ? Mua bán thua thì lấy ca nữ ra so sánh hơn thua, gỡ gạc lại chút đỉnh mặt mũi sao? Thật là không biết xấu hổ. Đột nhiên cảm nhận được hình như có người đang quan sát mình, quay đầu lại nhìn, thì đúng là vị công tử anh tuấn kia.

Vị công tử anh tuấn kia phát hiện ánh mắt của Vân Ca nhìn về phía mình, khẽ gật đầu ý chào, rồi lảng ánh mắt đi.

Vân Ca có một cảm giác kỳ quái, hình như người này có biết nàng, ừ, chính xác lắm, ánh mắt hắn nhìn nàng có chút đăm chiêu, không giống như chỉ đơn giản nhìn một người xa lạ, nàng lại bịt mặt bằng khăn tơ. Nàng vừa nghĩ, ánh mắt vừa dán chặt trên người vị công tử anh tuấn kia.

Trên lưng có sức căng, thiếu chút nữa làm cho nàng bốc cháy, Vân Ca giận dữ ngẩng đầu lên nhìn Triệu Kiến Thận, không biết hắn phát điên cái gì.

22. Chương 22: Sủng Vật Mỹ Nhân Phô Trương Tài

Mặt nạ của hắn đang nhếch lên giựt giựt, rõ ràng là đang mỉm cười, Vân Ca cảm thấy được một trận băng giá đông cứng tim, thôi bỏ thôi bỏ, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, không thèm so đo với cái đồ bệnh hoạn này.

Còn nghe Triệu Kiến Thận mở miệng nói:

"Tại hạ nghe nói Bạch công tử bên người có một đôi song sinh tri kỷ dung mạo mĩ miều, cầm nghệ cao siêu, đêm nay, dĩ nhiên tại hạ thấy chuyến đi này quả thật không uổng công."

Vị công tử anh tuấn kia khách sáo nói:

"Bọn họ chỉ thuộc loại hương đồng cỏ nội, làm sao dám so sánh với sủng thiếp của Trầm tiên sinh."

Một đám sói lang xem nữ nhân như đồ chơi. Vân Ca trong lòng căm giận thầm mắng trong lòng, nàng cũng biết được ở cái xã hội này địa vị phụ nữ thấp như thế nào, nhất là các cô nương danh phận là tì thiếp người ta, nam nhân có thể đem các nàng ra khoe khoang như khoe một món đồ vật này nọ mà thôi. Tuy rằng Vân Ca cũng âm thầm cảm nhận được Triệu Kiến Thận không đối xử với nàng như thế, nhưng chính mình ở trong hoàn cảnh này, vẫn là cảm thấy vô cùng tức giận nhục nhã.

Đưa mắt nhìn đến người mặc áo đen đứng lẫn trong cái đám sói lang đáng khinh bỉ, bỗng nhiên phát hiện hình tượng người này rõ ràng cao lớn hơn nhiều, tuy bộ dạng vẫn có chỗ thô kệch, nhưng tâm hồn thì cao đẹp.

Cả đám người thứ tự kéo nhau đi đến Sương Nguyệt lâu trong phủ để ăn tiệc tối, bọn họ ai nấy cũng xách theo một nhóm mỹ nhân õng ẹo dính chặt bên cạnh chủ nhân, vừa mới cạnh tranh một trận khốc liệt xong,

hiện tại bọn họ mặc kệ tâm tình như thế nào, trên mặt ai nấy đều khoác lên vẻ mặt cao hứng phấn chấn, cùng mỹ nhân trò chuyện vui vẻ, hoàn toàn không lộ ra vẻ cay đắng vì bị thua trận.

Bên người Bạch công tử quả nhiên có một cặp mỹ nhân sinh đôi, một mặc đồ xanh lá cây, một mặc đồ đỏ, hai mỹ nhân kia tuy ăn mặc như nha hoàn, nhưng khí chất sang trọng, hơn hẳn cả những thiên kim tiểu thư.

Đứng sau Đồng lão bản có ba cô nương, hình như là những ca nữ hát hay cực kỳ mới vừa rồi được nhắc đến, nói là ca nữ, cũng không khác nha hoàn là mấy, phải ngồi đó gắp thức ăn rót rượu cho Đồng lão bản. Gã này ngồi xuống được một lát đã thể hiện ra đầy đủ bản chất một con sói lang hạng nhất, gã tùy tiện kéo một cô trong số bọn họ vào trong lòng, mặc sức sàm sỡ, cô nương kia cũng thuận theo rút vào trong lồng ngực hắn, còn không quên gắp đồ ăn mớm hắn.

Bành lão bản hai tay ôm hai nàng nhìn thấy cảnh tượng như thế, gã nhìn về phía ca nữ của Đồng lão bản mà nước miếng chảy ròng ròng:

"Vẫn là Đồng lão bản biết cách dạy dỗ..."

Hai mỹ nữ bên cạnh Bành lão hờn dỗi:

"Ấy da, lão gia muốn ghét bỏ tỷ muội thần thiếp sao."

Vân Ca cảm thấy ớn chịu không nổi, lấy cớ đi sửa sang trang phục, mau mau thoát khỏi nơi này.

Nhà vệ sinh cách Sương Nguyệt lâu không xa, Vân Ca không muốn trở về mau quá, nửa đường quay qua nói với nha hoàn dẫn đường:

"Ta muốn hít thở khí trời một chút, nếu ngươi có việc thì cứ quay về trước đi, không cần ở đây giúp ta."

Nha hoàn kia kinh ngạc liếc nhìn Vân Ca một cái, khuyên nhủ:

"Cô nương tốt nhất là mau mau trở về, đỡ phải bị chủ nhân trách tội." Nàng ta ở phủ Tư Đồ đã lâu năm, đây là lần đầu tiên gặp được một cô nương tự chủ như vậy, xem ra vị Trầm tiên sinh kia nhất định vô cùng sủng ái nàng ta.

Vân Ca thở dài:

"Ở đây không có việc gì nữa, ngươi quay về trước đi."

Nói xong quay người đi lên cầu cửu khúc trên hồ nước. Tiểu nha hoàn kia thấy Vân Ca không nghe lời khuyên của mình, đành mếu máo đi theo sau lưng Vân Ca.

Lúc này ánh trăng mới vừa mọc, sao cũng không nhiều, không khí đầu mùa xuân hơi lành lạnh, Vân Ca mặc áo quần hơi mỏng manh, khí lạnh thấm vào làm con người như tỉnh táo hẳn ra, nàng cúi đầu nhìn ngắm chính mình mang khăn che mặt soi trên mặt hồ, cảm giác vừa quen vừa lạ.

Tới nơi này đã gần một năm, trừ ra lần ở trong nước kia, sau này hầu như không có ngắm kỹ bản thân mình, mỗi lần nhìn đến ảo ảnh mình phản xạ ra từ trong nước, đều cảm thấy cả người không được thoải mái, chính mình đã không còn nhớ rõ bộ dáng thân thể trước kia nữa, mơ mơ hồ hồ, nhưng biết là dù sao cũng không bằng cái vỏ bọc hiện tại này.

Nhìn tới nhìn lui cái vỏ bọc này, vẫn cảm thấy so với bản thân không có gì khác, theo trí nhớ vẫn cảm thấy mình không có nhiều thay đổi mấy, có câu nói ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, cho dù vỏ bọc có thay đổi như thế nào, ánh mắt vẫn không bao giờ thay đổi.

"Cô nương có phải đang xót xa cho thân mình, có phải nên tháo cái khăn che mặt xuống hay không, thế nào?"

Quay đầu lại nhìn, người mới nói chuyện chính là cô nương mặc đồ đỏ bên người Bạch công tử, nàng vô tình đi đến chỗ này, thấy Vân Ca xuất thần đứng bên cạnh hồ, nhịn không được lên tiếng nói.

"Cô nương chê cười." Tâm tình Vân Ca không tốt, không có hứng nói chuyện phiếm.

Cô nương đó cố tình không chịu buông tha Vân Ca. Vừa rồi trên Sương Nguyệt lâu, nhóm ông chủ lớn ngoài mặt đùa giỡn với mỹ nhân, thật ra ai nấy cũng đều liếc mắt trộm quan sát Vân Ca, ngay cả công tử nhà nàng cũng không ngoại lệ. Ai cũng đều tò mò nữ nhân này có điểm gì đặc biệt khiến cho Trầm Kiếm - nổi danh không gần nữ sắc trong truyền thuyết - yêu thích không rời, thậm chí ngay cả lúc bàn chính sự cũng kè kè nàng bên cạnh, dưới chiếc khăn kia có phải là một khuôn mặt đẹp đến khuynh quốc khuynh thành?

Cô nương đó bước vài bước chắn ngang đường Vân Ca, cười khanh khách nói:

"Tiểu nữ tên là Chu Nhi, không biết cô nương tên gọi là gì?"

Vân Ca nghĩ thầm - mới được yên tĩnh một chút, lại bị nữ nhân này phá rối, nàng miễn cưỡng nói:

"Ta gọi là Vân Ca, cô nương hãy mau trở về hầu hạ công tử nhà nàng đi, đỡ phải bị Bạch công tử trách tội."

Không tưởng tượng được lời nói của nha hoàn hồi nãy, mau như vậy đã làm nàng phải nhái theo. Mục đích là vì muốn đuổi người, hy vọng tiểu nha hoàn bên cạnh đừng có trách nàng ăn cắp bản quyền, dù sao thì nàng cũng đã sửa lại vài chữ cho khác mà.

Chu Nhi hơi do dự, nàng tự ý đi ra ngoài, nếu công tử trách tội, thì cũng không tốt, nhưng chẳng lẽ lại buông tha cơ hội tìm hiểu về "tình địch" như vậy.

Đang phân vân, một nha hoàn phủ Tư Đồ đã đi tới, cúi người thi lễ rồi nói:

"Mời hai vị cô nương quay trở về, Bạch công tử và Trầm lão bản vừa mới hỏi các cô nương đi đâu đó."

Vậy là không phải chuyện tốt rồi, đành phải theo nàng kia trở về, trên đường đi Chu Nhi vẫn không nhịn được cứ liếc mắt quan sát Vân Ca, nàng ta thật rất muốn đem cái khăn tơ che mặt kia lột xuống.

Vân Ca trở lại đại sảnh, thấy trong này đã chừa ra một khoảng trống rất lớn, hình như là chuẩn bị để biểu diễn. Triệu Kiến Thận thấy Vân Ca trở về thì lập tức kéo nàng đến gần, âu yếm nhéo nhẹ đầu mũi nàng rồi nói:

"Sơ hở một chút thì nàng lại chạy loạn rồi."

Vân Ca rùng mình nổi da gà, cũng không dám kháng cự, ánh mắt ông chủ lớn Triệu rõ ràng viết: "Dám cục kịch bậy bạ, lúc trở về sẽ có chuyện hay ho chờ nàng."

Cái đám sói lang kia thấy vậy, hí ha hí hó trêu chọc ột trận.

Ca nữ của Đồng lão bản là người biểu diễn chính, Bạch công tử cho cặp song sinh đệm nhạc, các ông chủ lớn nhè cơ hội để lấy le, Vân Ca cũng bị móc ra dòm ngó.

Giọng hát của ba ả ca nữ quả thật hay tuyệt, cặp song sinh thổi tiêu hợp tấu giống như nhạc tiên, nhưng Vân Ca nghe mà cảm thấy thiếu thiếu cái gì, nhìn đến đám người ở đại sảnh ai nấy nét mặt đần ra mê mẩn, nàng thầm nghĩ chẳng lẽ khiếu thẩm mỹ của mình quái dị hơn người ta?

23. Chương 23: Là Con Lừa Là Con Ngựa, Bị Lôi Kéo Đến Té

Lúc còn ở tiền trang, đã từng nghe các cô nương trong viện đàn ca hát xướng, tuy rằng kỹ thuật của các nàng có lẽ kém hơn bọn họ một chút, nhưng vẫn cảm thấy dễ nghe hơn, có lẽ là do nàng hơi thiên vị thì phải.

"Sao vậy? Nghe không hay à?"

Triệu Kiến Thận đối với nhóm ca múa biểu diễn này cũng không quá hứng thú lắm, trong hoàng cung ở kinh thành, đã từng được xem qua hay hơn thế này nhiều. Ngồi ngắm mỹ nhân của hắn coi bộ hứng thú hơn nhiều, sự biến đổi trong mắt Vân Ca không thoát được ánh mắt quan sát của hắn.

"Không phải vậy, chỉ là cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Thật ra thiếp cảm thấy Yến Yến đánh đàn rất giỏi, Khả Lan và Nguyệt Y hát chung với nhau cũng mượt mà, nếu ba người cùng phối hợp hát bè, thì càng ăn ý tuyệt hơn nhiều lắm? Đơn ca như vậy, thật quá lãng phí một giọng hát hay." Vân Ca thuận miệng trả lời.

"Yến Yến, Khả Lan, Nguyệt Y? Phối hợp hát bè? Là sao?" Triệu Kiến Thận đột nhiên rất có hứng nói chuyện.

"Yến Yến, Khả Lan, Nguyệt Y đều là những cô nương trong tiền trang đó." Vân Ca gườm gườm liếc Triệu Kiến Thận, nữ nhân của mình mà cũng không nhớ được, hừ.

"Phối hợp hát bè… Thiếp không biết nên giải thích như thế nào nữa, là ba người cùng xướng nhạc giống nhau, nhưng âm điệu thì khác một tí, cả ba xướng cùng một lúc, nghe sẽ rất hay." Âm nhạc là điểm yếu của Vân Ca, ngay cả khuôn nhạc thế nào nàng cũng không nắm rõ.

"Mỹ nhân của ta hiểu biết nhiều quá."

"Thiếp là thuộc hạ của ngài mà thôi… À, nếu ngài sợ bị mất mặt, ngàn vạn lần đừng cho thiếp biểu diễn, cầm kỳ múa hát cái gì thiếp cũng không biết."

Vân Ca thật thà báo cáo trước, đề phòng tên Vương gia biến thái trong lúc nhất thời hứng lên đẩy tiểu thiếp của mình ra ngoài kia biểu diễn, thì thật phiền to.

"Nữ nhân của ta làm sao có thể xuất đầu lộ diện làm trò giải trí cho nam nhân khác chứ?" Triệu Kiến Thận ngoác miệng cười tự cao tự đại.

"Thiếp nhớ kỹ thiếp chỉ là thuộc hạ của ngài thôi." Vân Ca nhấn mạnh lại lần nữa.

Triệu Kiến Thận cười không trả lời.

Lúc bọn họ rủ rỉ thì thầm nói chuyện với nhau, năm nữ nhân biểu diễn đã gần xong, Bạch công tử còn chưa có ý kiến gì, Đồng lão bản thấy bọn họ không tập trung, có chút phật lòng nói:

"Dân ca đồng nội không được Trầm tiên sinh nghe lọt vào tai, không biết Trầm tiên sinh có thể cho nữ nhân bên người một cơ hội phô tài ra, cho ta được mở mang tầm mắt?"

Lời nói vừa dứt, Bành lão bản ngồi bên kia lập tức vỗ tay tán đồng.

Ánh mắt Bạch công tử và chủ nhân Tư Đồ cũng ánh lên vẻ khát khao mong đợi, duy chỉ có gã mặc áo đen kia thì từ đầu tới cuối xem như không có ai tồn tại bên người mình vậy. Chẳng những không gọi mỹ nhân tới hầu hạ, ngay cả nha hoàn phủ Tư Đồ muốn rót rượu gắp thêm thức ăn cho hắn, hắn cũng lạnh lùng phất tay không đồng ý, một mình tự gắp tự ăn, lâu lâu cùng Tư Đồ đối đáp vài câu.

Vân Ca nhu mì cúi đầu, đem chuyện từ chối phó thác hết cả cho ông chủ lớn vĩ đại.

Triệu Kiến Thận cười cười nói:

"Ái thiếp này của ta không thể so sánh được với các mỹ nhân kia, cầm kỳ ca múa đều không rành, chua ngoa đanh đá thì đúng là sở trường. Không phải tại hạ tiếc gì, nhưng thật sự thì nàng không có bản lĩnh gì để phô trương."

Cặp mỹ nhân song sinh kia liếc mắt một cái, một cô nương ỷ được chủ nhân cưng chiều, bạo gan nói:

"Tỷ tỷ mọi thứ đều không biết mà có thể khiến Trầm tiên sinh sủng ái như vậy, nhất định là một vị mỹ nữ quốc sắc thiên hương."

Gần như ngay lập tức mọi ánh mắt đổ dồn lên mặt Vân Ca. Vân Ca vô cùng bực bội, hôm nay cố lắm mới miễn cưỡng tới đây, phải dựa vào cái khăn che mặt này để giữ chút mặt mũi, thật sự không muốn lột xuống chút nào.

Liếc đuôi mắt lườm Triệu Kiến Thận, hy vọng hắn thay nàng giải vây.

Được người xem như vị cứu tinh - cảm giác rất sướng, hơn nữa người này lại là nữ nhân mình yêu thích. Triệu Kiến Thận cười nói:

"Diện mạo đẹp tất nhiên vui mắt, nhưng trên đời thật rất khó tìm được tri nhân! Các vị nghĩ có phải thế không?"

Lúc lên xe ngựa trở về, Triệu Kiến Thận nhìn xa nhìn gần đánh giá nữ nhân của mình, không nhịn được cười mơn man nói:

"Thế nào? Có phải đột nhiên phát hiện không chịu trở thành nữ nhân của ta là một điều đáng tiếc?"

Vân Ca thật lòng trả lời:

"Hôm nay quả thật thiếp nhìn ngài với cặp mắt khác xưa."

"Sao?" Gỡ mặt nạ xuống, Triệu Kiến Thận nheo nheo mắt, chờ Vân Ca nói tiếp.

"Ngài thật sự là một người rất khó đoán, nói rất lưu loát những lời ngọt ngào xảo trá mà mắt cũng không chớp lấy một cái, quả thật quá lợi hại."

Vân Ca thực lòng khen ngợi, nàng đã chứng kiến, khi Triệu đại khốn kiếp nói xong câu nói kia, toàn bộ nữ nhân trong đại sảnh khi nãy tỏ ra vô cùng cảm động ngây dại, toàn bộ nhìn về phía nàng với ánh mắt ghen tuông ganh tị. Đáng tiếc những chuyện như thế này chắc không xảy ra trong kiếp trước của hắn, hơn nữa mấy ngày nay bị đàn áp dưới tay Triệu đại khốn kiếp, ác cảm của nàng càng lúc càng nhiều.

Triệu Kiến Thận cười gằn một tiếng.

"Dù sao cũng đa tạ ngài hôm nay đã giải vây cho thiếp."

Câu nói này của Vân Ca thành tâm thành ý, tuy biết như vậy sẽ đẩy mình đến hoàn cảnh ngại ngùng, ít ra là đối với tên khốn kiếp này.

"Nữ nhân của ta, làm sao có thể dễ dàng cho bọn họ tùy ý nhìn ngắm."

Vân Ca xoay người chỗ khác, làm lơ như không nghe thấy.

Ngày hôm sau, Vân Ca đang mơ mơ màng màng trong giấc ngủ, đột nhiên bị người tới đánh thức, nói ông chủ muốn gặp nàng.

Vân Ca nổi giận, ôm một bụng ấm ức rời khỏi giường. Ngày hôm qua sau khi về đến nhà trọ lại bị bắt đem những giá cả tính kỹ lại một lần nữa, cho tới nửa đêm mới được đi ngủ, tới trưa đã bị đánh thức dậy. Đối với một người một ngày phải ngủ từ mười hai giờ trở lên như nàng, hành động này thật sự vô cùng ác độc.

Gặp Triệu Kiến Thận, hắn lơ đễnh phán ột câu:

"Ta và Trương tiên sinh có việc phải xử lý, ta sẽ cho thị vệ hộ tống nàng về kinh thành trước, tỳ nữ sẽ theo để hầu hạ nàng, đừng có tiết lộ thân phận của ta cho người nào khác biết."

Vân Ca nghe xong bực bội tan biến mất cả, cả người như bị ném lên chín tầng mây. Mỗi ngày không cần phải nhìn thấy hắn nữa, lúc ngủ cũng không lo bị hắn quấy rầy, không cần nơm nớp lo sợ bị lợi dụng sàm sỡ, ôi cuộc sống tươi đẹp.

Triệu Kiến Thận vẫn giữ thái độ thản nhiên, duy chỉ có trong mắt ánh lên một tia lạnh lùng, nữ nhân này quả thật cả gan, ngang nhiên dám tỏ ra thái độ đáng giận như vậy.

Trương lão đầu đứng bên cạnh vốn đã quá hiểu hắn, nhìn sắc mặt khó coi của hắn, lão biết ý kéo người tỳ nữ lảng đi chỗ khác, để lại cho bọn họ một không gian riêng tư, nói chính xác hơn, là để lại cho Vương gia một không gian mặc sức trả thù Vân Ca.

Vân Ca tuy không biết tâm tình của Triệu Kiến Thận, nhưng thấy Trương lão đầu và người tỳ nữ vội vội vàng vàng chạy mất, nàng cũng muốn nối gót chạy theo bọn họ.

Nhưng hành động của nàng làm sao có thể so sánh được với Triệu Kiến Thận vốn đã luyện võ công tới bậc cao thủ thượng thừa, còn chưa kịp nháy mắt, cả người đã bị dồn ép sát vào tường.

Tên ma vương đẹp trai kia chậm chạp cởi chiếc mặt nạ ném qua một bên, kéo cằm Vân Ca lại nhằm buộc nàng phải nhìn thẳng vào hắn.

“Trước khi đi, ta nên trừng phạt nàng.” Giọng nói điềm tĩnh nhẹ nhàng, lại làm cho Vân Ca run lên vì sợ.

“Thiếp… thiếp đâu làm sai cái gì…” Mặt hắn sao lại kề sát như thế này, khó thở quá.

“Thân phận là thuộc hạ, đáng lẽ khi rời khỏi chủ nhân không nên lộ vẻ vui mừng như thế, làm cho chủ nhân… thật… là… mất… hứng.”

Cặp mắt Triệu Kiến Thận lóe lên sáng rực như hai ngọn lửa bừng bừng.

24. Chương 24: Ta Không Thích Ngươi

Vân Ca đột nhiên nhớ lại cái lúc trên xe ngựa, nhớ lại nụ hôn dữ dội lúc đó, ánh mắt hắn cũng sáng rực như vậy thì hoảng hồn, cánh tay phải vô thức giơ lên che đôi môi anh đào lại.

Triệu Kiến Thận vốn chỉ định hù nàng một cái, thấy nàng lật đật phòng bị như vậy, càng thêm nổi lửa, giơ tay ra nắm lấy cổ tay phải của Vân Ca.

Vân Ca cảm thấy cổ tay nàng tê rần đi, nhũn ra không còn chút sức lực, trơ mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú kia càng lúc càng đến gần hơn, đôi môi lúc này đã bị chiếm lấy, nàng muốn mím chặt môi quay đầu tránh đi, nhưng tay kia của tên Đại ma vương đê tiện đặt lên thắt lưng nàng cù cù vào chỗ nhạy cảm.

Vân Ca cố gồng người chịu đựng, nhưng ngón tay của tên yêu quái này càng lúc càng cù nhiều hơn, cuối cùng không nhịn được nữa nàng phì cười, xương hàm buông lỏng, ngay lập tức môi lưỡi liền bị kẻ địch công chiếm.

Nụ hôn của Triệu Kiến Thận vừa dịu dàng vừa mạnh bạo, Vân Ca rất khó chịu phải buông lỏng người để hít thở, lại bị cường hào ác bá tiếp tục tấn công xâm chiếm, lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, Vân Ca đã bị hôn đến mềm nhũn người ra, để mặc hắn ôm đặt nàng lên ghế.

Một hồi lâu sau, Vân Ca mới từ từ bình tĩnh lại, bắt đầu nổi giận đến run cả người, nhìn con sói lang háo sắc trước mặt cười vui vẻ, càng nghẹn ngào không nói nên lời.

Vừa mới được ăn một bữa ngon lành, tâm tình của Triệu đại ác ma vô cùng tuyệt vời, hắn cười tươi tắn xoa xoa những ngón tay thon dài của mình rồi nói:

“Rất tốt, ta biết nàng ngượng ngùng, bị ta mê hoặc cũng là chuyện bình thường, hôn nhiều sẽ từ từ quen thôi, ta cũng không bắt tội nàng không phân biệt được cao thấp.”

Lời nói còn chưa dứt, Vân Ca nghe tới chữ “hôn”, trong đầu như nổ tung cái bùm, bắt đầu khôi phục lại vị giác - cảm nhận được toàn bộ hương vị đôi môi của cái tên đại ma đầu biến thái kia, không cần giữ lễ, đưa tay lên môi chùi lấy chùi để.

Triệu Kiến Thận nắm hai tay Vân Ca bắt chéo ra sau lưng nàng, ôm cả người nàng vào trong lồng ngực, khoan thai nói:

“Nàng thật không biết nghe lời gì cả.”

Vân Ca ngẩng đầu giận dữ nhìn hắn, cứng giọng nói:

“Ngươi không giữ chữ tín, ngươi là tên khốn.” Đang nói thì thấy ánh mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm môi nàng, nàng hoảng cả hồn vía vội vàng gục đầu xuống, đề phòng bị tấn công một lần nữa.

“Ta không giữ chữ tín chuyện gì?” Triệu Kiến Thận cảm nhận được bầu ngực mỹ nhân căng tròn trong lòng mình, cố ý ôm ghì lấy nàng sát vào hắn hơn nữa.

Vân Ca rất khó chịu khi bị hắn ôm chặt, nhưng vẫn giữ vững lập trường của mình:

“Ngươi đã lệnh cho ta làm thuộc hạ… còn đối với ta như vậy, ngươi thật là tên khốn kiếp không giữ chữ tín.”

“Ta đối với nàng như thế nào, ta không có chiếm đoạt thể xác nàng, không cùng nàng dây dưa trên giường, bất quá chỉ muốn thân mật với cấp dưới của mình một chút, cái này không gọi là tráo trở, nhưng nếu nàng muốn ta vi phạm lời hứa, ta cũng có thể cố để thỏa mãn yêu cầu của nàng.”

Chưa từng thấy qua người nào có thể đem những lời nói vô duyên hạ cấp như vậy nói một cách quang minh chính đại nghiêm túc như thế, Vân Ca căm giận nói:

“Ta không muốn thân mật với ngươi.”

“Tại sao?”

“Ta không thích ngươi.”

“Tại sao?”

“Tại sao lại tại sao?”

“Tại sao lại không thích ta?”

“Tại sao phải thích ngươi?”

“Có rất nhiều nữ nhân thích ta, nhìn khắp cả Kỉ quốc, tìm không ra nam nhân nào tốt hơn ta.”

Quá kiêu ngạo, nhưng quả thật hắn có vốn để lên mặt ngạo mạn như vậy.

“Rất nhiều nữ nhân thích ngươi, nhưng không có nghĩa là ta cũng thích, thích một người không cần vì một lý do nào cả.”

“Suy nghĩ của nàng thật sự kỳ lạ, nàng thích dạng nam nhân như thế nào?”

“Tới lúc gặp thì sẽ tự nhiên biết……”

Ánh mắt Vân Ca mơ màng, nhớ tới nhiều năm trước đây, câu nói mà mẹ nói với nàng… Lúc ấy cha nàng vì nợ nần cờ bạc quá nhiều, buồn tình uống rượu rồi nhảy lầu tự tử, mẹ đã rất đau khổ suy sụp một thời gian dài, lúc đó nàng không nhịn được đã hỏi bà, một người đàn ông như vậy có đáng để bà đau khổ thế không? Vì cái gì mà lại yêu thích một con người như vậy? Mẹ đã trả lời nàng, nếu biết rõ ràng lý do, thì không phải là thật sự yêu thích, từ lúc nhìn thấy cha nàng lần đầu tiên, bà đã biết cả đời bà sẽ không yêu được người nào khác ngoài ông.

Tuy rằng tình yêu như vậy mang tới một kết quả thật đáng sợ, nhưng Vân Ca vẫn muốn tự mình trải nghiệm qua, muốn biết cái cảm giác vượt qua mọi thử thách để yêu một người cho tới chết cũng không hối hận.

“Nàng đã gặp rồi đấy, nhưng bản thân thì chưa phát hiện ra.” Giọng nói đàn ông vang lên làm nàng quay trở lại hiện thực.

“Hừ.” Vân Ca xụ mặt tỏ vẻ phản đối.

Triệu Kiến Thận vẫn không vội vàng gì, vẫn còn đang ôm giữ Vân Ca.

Vân Ca không cách nào nhúc nhích người được, từ từ thư giãn, rồi dồn hết sức mạnh ghì lui lại đằng sau.

Triệu Kiến Thận hơi dùng lực một chút, kéo Vân Ca trở lại dựa vào lòng hắn một lần nữa, một tay đang ở sau lưng Vân Ca rút lại nâng cằm nàng lên, ôn hòa nói:

“Nhân lúc ta còn nhẫn nại, nàng phải biết ngoan ngoãn một chút, ta cũng không định biến nàng thành sủng vật nhốt lại trong phủ, nhưng nếu nàng chọc giận ta, nàng không gánh nổi hậu quả đâu, biết không?”

Vân Ca miễn cưỡng thuận theo, nhưng rất ấm ức, thật ra trong lòng nàng đang rất sợ hãi, đối diện với sự áp bức của Triệu Kiến Thận, sau vài giây do dự, đành ngoan ngoãn trả lời:

“Thiếp biết rồi.”

Nói là một chuyện, nhưng chưa chắc sẽ làm. Nàng lầm bầm trong miệng.

Triệu Kiến Thận tạm hài lòng, chậm chạp buông tay Vân Ca ra.

Vân Ca thận trọng bước lùi về sau hai bước, sợ rằng mình lại kích thích tên cọp họ Triệu ấy, rồi lại bị hắn cắn ột phát thì chết.

Triệu Kiến Thận nhìn thấy bộ dạng nàng muốn bỏ chạy nhưng lại sợ sệt, hắn mỉm cười, hào phóng thả nàng đi.

Vân Ca chạy một mạch về phòng, bảo tỳ nữ pha một bình nước trà cực to, đóng cửa lại rửa đi rửa lại hơn chục lần, mới tàm tạm trở lại bình thường.

Tỳ nữ không biết Vân Ca trốn trong phòng để làm gì, đứng gõ cửa vài lần mới thấy Vân Ca ra mở cửa. Vân Ca cố tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, không biết hiện tại bộ dạng mình trong mắt người khác, là một bộ dạng nữ nhân lén lút vụng trộm yêu đương với nhân tình mới vừa trở về - hai má ửng hồng, ánh mắt ướt át, đôi môi anh đào đỏ mọng, vô cùng xinh đẹp động lòng người.

Người tỳ nữ kia trong bụng mừng thầm. Vài năm trước nàng ta bị một kẻ buôn người lừa bán tới Vân Xuyên, lẻ loi một mình, không biết người thân trôi dạt nơi nào, số nàng cũng không đến nỗi tồi, được đệ nhất thương gia của Kỉ quốc - ông chủ của cửa hàng Trầm thị mua về sai vặt, sau đó nhờ được đại lão gia lựa chọn, được đi theo bên mình nữ nhân của ông ta - Vân Ca cô nương quay về kinh thành, như vậy quá may mắn rồi, ngay cả nằm mơ nàng ta cũng cười không khép miệng lại được.

Sau này vinh hay nhục gì thì cũng tùy thuộc ở chỗ vị cô nương Vân Ca này, tuy nàng chỉ là tiểu thiếp của Trầm lão gia, nhưng coi bộ Trầm lão gia này rất chiều chuộng sủng ái nàng ta, đi theo bên cạnh nàng ấy, còn sợ mình không có những ngày tốt đẹp? Điều quan trọng là cô nương này mặc dù có những cử chỉ kỳ quái, nhưng là người rất lịch sự nhã nhặn. Ngày hôm qua cô nương nhờ nàng an bài giường ngủ, còn mở miệng nói "cám ơn" với kẻ hạ nhân như nàng. Lúc đó nàng hoảng hết cả hồn, còn tưởng mình đã làm sai cái gì, nên bị cô nương châm chọc.

Sau đó nàng nghĩ lại, vị Vân Ca cô nương này có lẽ xuất thân không cao, cho nên không quen việc được hạ nhân hầu hạ, không có thói quen sai khiến người khác, nhưng cũng có thể không đúng, nàng đối với Trầm đại lão gia có thái độ ngang ngược, thấy thì chào hỏi nhạt nhẽo, hành lễ qua loa cho có lệ, thậm chí nhiều khi quên cả việc đó nữa, nói chuyện thì thỉnh thoảng ta ta ngươi ngươi - không phân biệt tôn ti trật tự chút nào. Không được. Về sau nhất định phải nhắc nhở cô nương chú ý một chút, tuy hiện tại Trầm đại lão gia đang rất sủng ái nàng nhưng cũng không thể vì vậy mà quá nuông chiều nàng.

Người tỳ nữ vừa thay Vân Ca sắp xếp hành lý, vừa thầm tính toán các kế hoạch tương lai trong lòng.

25. Chương 25: Sến Như Lời Kịch

Vân Ca vài ngày trước bị tha lên xe ngựa, ngoại trừ được Trương mẫu gói cho vài ba bộ trang phục để thay trong bao, ngoài ra không có gì khác nữa, tới nơi này rồi, Triệu Kiến Thận vì muốn đưa nàng đến dự yến tiệc, tạm thời đã nhờ người hầu của cửa hàng Trầm thị chọn lựa thêm chút ít quần áo trang sức đưa tới, tất cả đều đã sắp xếp xong cả.

Người tỳ nữ nhờ người đến nhà bếp chuẩn bị thêm một ít điểm tâm, lương khô. Quá trưa, Vân Ca đã bị xách lên xe, đội xe khởi hành. Ban đầu Vân Ca còn định ở Vân Xuyên ngắm nghía danh lam thắng cảnh này nọ, kết quả toàn bộ kế hoạch hỏng bét hết, không khỏi rên rỉ chán chường cho cái vận số ếch ngồi đáy giếng của mình. Ngoài ra xe ngựa đi toàn con đường nhỏ, không có cái gì để coi, mới tới hai ngày đã bị tống đi, so với lúc xưa - không được bay đây bay đó - thật không có gì khác lắm.

Triệu Kiến Thận đứng trước cửa phòng trọ, nhìn thấy đoàn xe khởi hành, lẫn vào dòng người qua lại rồi biến mất ở ngã tư đường, đột nhiên nghe bên tai giọng nói của Trương lão đầu:

"Để cho Vân Ca một thân một mình đi trước dụ địch, có phải là rất mạo hiểm hay không?"

"Phía trước đã bố trí kỹ, Vân Ca sẽ không có việc gì." Giọng nói như nhấn mạnh, không biết là vì thuyết phục người khác hay là đang tự thuyết phục chính mình.

Đoàn xe Vân Ca đi đi dừng dừng, tới buổi tối hôm sau đã đi đến một thị trấn nhỏ, ngủ trọ ở một khách điếm. Triệu Kiến Thận phái đến hơn mười thị vệ đều là những cao thủ tinh nhuệ nhất Vương phủ đi theo bên người nàng, tỉ mỉ nhanh nhẹn, trên đường đi chiếu cố vô cùng tốt đối với hai nữ nhân trong đội là Vân Ca và người nữ tỳ.

Trong đội, hiện thời Vân Ca là người có thân phận cao nhất, ở phía trên thiếu ngọn núi đàn áp Triệu Kiến Thận, tuy rằng trên đường đi cũng khá mệt nhọc, nhưng tâm tình vô cùng thoải mái. Ở trên xe - không phải ngủ - thì là trò chuyện trên trời dưới đất này nọ với người nữ tỳ, nàng này đang nghĩ người có danh phận Trầm Kiếm lão gia là người có lai lịch rất lớn.

Trầm Kiếm là ông chủ cửa hàng Trầm thị, Lão chủ là Trầm Hạo Vân, năm đó nổi tiếng khắp bảy quốc là một cao thủ võ công siêu phàm, không biết vì sao đổi ý trở lại con đường chính đạo, sáng lập ra cửa hàng Trầm thị, khắp các nước đều có chi nhánh. Dân gian có câu nói "Quốc không thể một ngày không có vua, Dân không thể một ngày không có Trầm", cửa hiệu Trầm thị buôn bán tất cả các mặt hàng phục vụ nhu cầu chủ yếu cho đời sống của dân chúng, giới bình dân thì có gạo thóc mắm muối củi lửa, còn cho quân binh thì có vũ khí, ngựa... khắp nơi đều có sự hiện diện của cửa hiệu Trầm thị, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu đệ nhất thương của Kỉ quốc. Chuyện lạ là Hoàng Thất không có chút phản ứng với thế lực đồ sộ của Trầm gia, mặc kệ, không thể không làm cho người ta nghi ngờ, phía sau Trầm thị có thế lực hoàng tộc chống lưng.

Lão chủ Trầm Hạo Vân cũng là một nhân vật danh tiếng, cả đời không hề cưới vợ, nghe nói ông chủ Trầm Kiếm là đồ đệ duy nhất của lão ta. Những chuyện đặc biệt quan trọng, hắn mới chường mặt ra để giải quyết, hễ hắn ta ra ngoài thì lúc nào cũng có mang mặt nạ, vì thế có người đồn đãi, năm xưa Trầm Kiếm bị thương biến dạng ở mặt, diện mạo cực xấu, cho nên không dám để cho người ngoài nhìn thấy, cũng có lời đồn Trầm Kiếm thật ra thân phận là hoàng tử, vì không muốn bại lộ thân phận cho nên mới phải giấu mặt.

Vân Ca biết Triệu Kiến Thận tuy là Vương gia, bởi do tổ tiên phụ trợ tiên vương lập quốc mà được ban tước vị, chứ thân không phải là hoàng tộc, như thế nào hắn dùng tên giả Trầm Kiếm để trở thành đệ nhất thương gia Kỉ quốc, rất có thể đây là một tính toán mờ ám.

Nữ tỳ cũng không biết quan hệ của ông chủ Trầm và Triệu Kiến Thận, gã cũng đã dặn dò tuyệt đối không để lộ cho người khác biết, nên Vân Ca trong lòng chỉ hơi tò mò, chứ thật ra cũng không quan tâm nhiều lắm.

Trăng đêm nay rất đẹp, Vân Ca dùng cơm tối ở trong phòng xong, bảo nữ tỳ quay về nghỉ ngơi, một mình nàng đứng bên cửa sổ ngắm ánh trăng. Phòng của nàng ở lầu ba, cũng khá cao, cảm giác ánh trăng rất gần. Bồi hồi nhớ đến cuộc sống trước kia, cả nhà quay quần ăn tối ngắm trăng ở tầng cao nhất của khách sạn, đó là ký ức năm mười hai tuổi, đoạn ký ức đó tràn trề sự vui vẻ, lúc đó ánh trăng cũng sáng tỏ trong vắt như đêm nay.

Trước đây nàng được sinh ra ở một nhà trung lưu, cha là chủ một công ty cỡ vừa, mẹ là một họa sĩ cũng khá nổi tiếng, nàng là con gái độc nhất của bọn họ. Từ nhỏ được bọn họ hết sức cưng chiều, tiền bạc vật chất cái gì cũng không thiếu thốn, điển hình của một cô chiêu nhà giàu.

Thế nhưng tất cả đều kết thúc vào năm mười hai tuổi.

Năm đó cha làm ăn thua lỗ dẫn đến phá sản, tính tình trở nên thất thường, chỉ biết vùi mình vào cờ bạc để trốn tránh sự thật, thua hết thì rượu chè say xỉn, trở nên thô lỗ cộc cằn tay đấm chân đá hai mẹ con nàng. Quá khứ đen tối đó kéo dài được hai năm, rồi ông say rượu nhảy lầu tự tử để lại một khoản nợ lớn, mẹ nàng hay tin cha nàng chết thì vô cùng đau khổ, sức khoẻ cũng theo đó mà tuột dốc thảm thương, năm sau phát hiện ra bà bị ung thư não. Còn chưa tới mười sáu tuổi nàng đã phải gánh vác nợ nần của cha để lại lẫn tiền thuốc men ẹ. Trong một cơ hội ngẫu nhiên, nàng phát hiện ra mình có tài tính toán thần tốc cùng với trí nhớ siêu dai, là một lợi thế trong việc cờ bạc, vì thế nàng thường hay giấu mẹ ra vào các sòng bạc ngầm, dựa vào tiền thắng được để lo liệu tiền thuốc men ẹ.

Mỉa mai mà nói, bởi vì chuyện của cha, nàng vô cùng chán ghét việc cờ bạc, nhưng không thể không dựa vào nó để làm kế sinh nhai ình và mẹ, đáng tiếc cuối cùng cũng không thể cứu vãn sinh mệnh của bà.

Sau khi mẹ qua đời, nàng không còn đến sòng bạc nữa, dựa vào sức mình vất vả kiếm tiền để hoàn thành

việc học của mình. Sau khi tốt nghiệp - mỗi ngày đều bận rộn như con kiến thợ, nhận một lúc mấy công việc, cuối cùng cũng trả hết nợ nần cho cha, còn chưa kịp thở dài nhẹ nhõm một cái, thì đã rời khỏi cái thế giới kia…

"Cô nương, có phải chúng ta đã gặp qua ở nơi nào chăng?" Bên ngoài đột ngột vang tới một câu, những nỗi niềm không vui đột ngột bị làm cho rơi mất, bất ngờ không nhịn được, một tiếng cười khì vụt ra.

Một câu tán tỉnh rẻ tiền đúng tiêu chuẩn trong kịch. Không nghĩ có thể nghe được ở nơi này.

Mới vừa lên tiếng là một chàng trai đang ngồi bên ngoài cách cửa sổ vài thước, một thân áo xanh lam ở dưới ánh trăng như thể muốn cùng bóng đêm hòa thành một thể, bóng tối mờ ảo nên không nhận diện rõ lắm gương mặt người kia.

Con gái nhà lành bình thường nửa đêm nhìn thấy trước mặt mình xuất hiện một nam nhân xa lạ, còn buông lời chọc ghẹo gần xa, không những không sợ hãi, hét to cầu cứu viện, còn có tâm trạng cười, hơn nữa còn cười rất thoải mái, hành vi này còn không nói là quái lạ?

Người thanh niên nhìn thấy nữ nhân này có chút quen mắt, thì thấy rất có hứng thú.

"Có chuyện gì vui mà cười như vậy?" Thân hình nhích lên hơi cử động thì đã thấy ngồi trên cửa sổ, gần đến có thể đưa tay chạm được.

Vân Ca thật sự hoảng sợ, đây là khinh công trong truyền thuyết sao?

"Không có gì, chính là câu nói vừa rồi của công tử làm ta cảm thấy… rất quen thuộc." Nói xong nhịn không nổi lại phì cười.

26. Chương 26: Lần Đầu Tiên Tiếp Xúc Thân Mật Giữa Kẻ Cướp Và Con Tim

Nữ nhân quả nhiên là một loài động vật thay đổi thất thường, vừa rồi ở đầu tường thấy vẻ mặt nàng mang đầy thương cảm, nay lại cười vui vẻ đến thế.

"Không biết công tử là người phương nào? Đêm khuya đến đây có gì chỉ bảo?" Vân Ca châm biếm từng chữ một cười hỏi. Thanh niên trước mặt có một đôi mắt hoa đào xinh đẹp, dưới ánh trăng rạng rỡ sinh động, dung mạo tuấn tú dễ gần, làm cho người ta vừa gặp liền không tự chủ mà sinh ra hảo cảm. Nhưng vào giờ giấc này mà lại tìm đến của, chín phần mười là người đến không có ý tốt.

"Tại hạ Dịch Thanh Vân, biệt hiệu là Tích Hoa công tử. Cô nương quá lời rồi. Cô nương gọi là Vân Ca?" Thanh niên cười lên như phóng ra ngàn vạn hoa đào.

"Sao nghe giống như tên của hái hoa tặc vậy?" Vân Ca không nhúc nhích, ánh mắt vô tội hỏi ra nghi vấn.

"Hiểu lầm, quả là hiểu lầm lớn! Tại hạ chưa từng cưỡng ép một nữ tử nào!" Dịch Thanh Vân liền bày ra vẻ mặt vạn phần ủy khuất.

"Cũng đúng, bộ dạng của ngươi đẹp như vậy, vốn không cần cưỡng ép làm gì." Vân Ca cười tủm tỉm tâng bốc lên, không có cưỡng ép nhưng những chuyện phá hoại danh tiết người ta phỏng chừng làm không ít nha.

Dịch Thanh Vân vui vẻ đi vào phòng, khoa trương vái chào cảm tạ: "Đa tạ cô nương khích lệ!"

"Ăn ngay nói thật mà thôi, công tử còn chưa trả lời, đêm khuya đến đây là có gì chỉ bảo?

"Tại hạ mến mộ danh tiếng cô nương từ lâu, đặc biệt đến thăm hỏi, không biết tại hạ có cơ hội cùng cô nương hàn huyên tâm sự, để giải mối tương tư hay không?" Lời này nói ra rõ ràng dáng vẻ đầy lưu manh.

"Mến mộ đã bao lâu rồi?"

"A?" Dịch Thanh Vân ngàn nghĩ vạn nghĩ, cũng không nghĩ đến Vân Ca lại đi hỏi vấn đề này, nghẹn lại tại chỗ.

Vân Ca bày vẻ mặt hiểu rõ nhìn hắn nói: "Ngươi xem, ngươi lại bốc phét rồi."

Dịch Thanh Vân cười khổ nói: "Cô nương chê cười. Thật sự là tiểu sinh đối với cô nương nhất kiến chung tình, thần hồn điên đảo tuyệt không dối trá."

"Lại giả vờ nữa thì cũng không có ý nghĩa gì rồi, vốn nhìn ngươi giống một tên hoa hoa công tử, không nghĩ tới có vài lời ngon tiếng ngọt cũng nói không xong… Ai!" Vân Ca thở dài một tiếng, đem tầm mắt chuyển ra vầng trăng sáng ngoài cửa sổ.

Dịch Thanh Vân tung hoành trong bụi hoa bấy lâu nay, đây là lần đầu bị nữ tử khinh bỉ ra mặt như vậy, nhất thời lòng đầy hiếu thắng: "Cô nương hẳn đã nghe qua không ít lời ngon tiếng ngọt êm tai rồi, chẳng hay có thể giúp tiểu sinh mở rộng kiến thức?"

Vân Ca thản nhiên cười, nói: "Giờ lành cảnh đẹp như thế này, hẳn nên lấy thơ khơi tình, tỷ như, 'Vân tưởng y thường hoa tưởng dung, xuân phong phất hạm lộ hoa nùng, nhược phi Quần - Ngọc sơn đầu kiến, hội hướng Dao đài nguyệt hạ phùng[1]'. Nữ tử bình thường dưới tình cảnh này, nhận được ca ngợi như thế này, làm sao mà tấm lòng thiếu nữ không mừng thầm cho được."

[1] Năm 744, nhân Đường Minh Hoàng và Dương Quý phi thưởng hoa mẫu đơn mới nở, có mời tác giả Lý Bạch tới. Ông ứng khẩu tặng một loạt 3 bài. Bài thứ nhất này tả nhan sắc Dương Quý phi.

Thanh Bình Điệu I:

Vân tưởng y thường hoa tưởng dung,

Xuân phong phất hạm lộ hoa nùng.

Nhược phi Quần - Ngọc sơn đầu kiến,

Hội hướng Dao - đài nguyệt hạ phùng.

(Quần Ngọc, tên núi, nơi Tây vương mẫu - theo truyền thuyết là bà chúa cai quản các tiên - cư trú.

Dao đài, là đài làm bằng ngọc dao, nơi người đẹp họ Hữu Nhung ở ẩn.)

- - Bản dịch của Nguyễn Minh - -

Áo quyện như mây, mặt tựa hoa

Bên hiên gió thoảng ngát hương xa

Nếu non Quần Ngọc chưa từng gặp

Dưới nguyệt đài Dao hẳn thấy qua

"Quần Ngọc sơn? Dao đài? Là nơi nào?" Dịch Thanh Vân nghĩ muốn nát óc cũng không ra đã từng nghe qua tên hai địa danh này.

"Ách, hai địa danh này là tiên cảnh, nơi ở của rất nhiều tiên nữ trong truyền thuyết." Bốc phét xém chút bị lộ, xem ra đạo văn cũng có nguy hiểm nha.

"Hay, thật sự là hay!" Dịch Thanh Vân bị kiến thức của Lý Bạch đại nhân làm chấn động ngay tại chỗ, "Không biết công tử nhà ai có thủ đoạn cao như vậy, tiểu sinh nhất định phải tìm gặp lĩnh giáo."

"Không nhớ rõ là ai nói, chỉ có điều những thứ này nghe nhiều cũng không có ý nghĩa gì nữa rồi." Vân Ca làm như chỉ là chuyện vặt.

Phàm là hoa hoa công tử tất nhiên da mặt tương đối dày a, cười hắc hắc một tiếng, Dịch Thanh Vân chuyển đề tài: "Không biết đêm khuya như vầy cô nương có tâm sự gì?"

"Không có gì, ta chỉ suy nghĩ làm sao có thể kiếm được nhiều tiền mà thôi."

Vân Ca nói chính là thật tình, không tiền nửa bước khó đi, có cơ hội để chạy trốn cũng không dám chạy.

Dịch Thanh Vân đầu đầy hắc tuyến, đã không biết phải tiếp tục như thế nào, trong lòng hối hận muốn chết, mình đến bắt người thì bắt người đi, vì sao phải đầu óc mụ mị đi nói chuyện với cô gái này, người này căn bản không bình thường a!

"Tiểu sinh được người nhờ vả, muốn mời cô nương đến một nơi." Dịch Thanh Vân quyết định "ăn năn hối cải", không cần dài dòng vô nghĩa nữa.

"Ta nói không muốn đi có được không?" Vân Ca điềm tĩnh trả lời, bộ dáng như sớm đã biết trước như vậy rồi.

"Tiểu sinh đã cất công chạy đến đây một chuyến, cô nương nỡ lòng nào cự tuyệt?" Đứng đắn không quá hai câu lại bắt đầu giở thói.

"Ta với ngươi không quen nhau, có cái gì mà không nỡ?"

"Vậy tiểu sinh đành đắc tội!" Mệt mỏi đêm nay phải chịu còn nhiều hơn trong cả một năm, Dịch Thanh Vân giơ tay đặt nhẹ lên vai Vân Ca một cái, Vân Ca toàn thân tê rần, không thể động đậy.

Lại lần nữa được thưởng thức công phu điểm huyệt. Vân Ca thở dài một tiếng, tùy ý Dịch Thanh Vân ôm ngang nàng, nhảy qua tường viện.

Khinh công chơi thật là vui, nhưng mà nhảy lên nhảy xuống như vậy còn kinh khủng hơn ngồi xe trên núi, Vân Ca trợn trừng mắt nhìn mình bay xẹt qua nóc nhà, xẹt qua đầu tường, ngọn cây, thầm may mắn bản thân không sợ độ cao, cũng không bị say xe say tàu gì gì đó.

Đại khái qua nửa chén trà, Dịch Thanh Vân dừng lại ở cạnh dòng suối nhỏ ngoài trấn, Vân Ca được giải huyệt đạo nhẹ nhàng đặt dưới tàng cây.

Dịch Thanh Vân tò mò hỏi: "Ta không có phong bế á huyệt của cô nương, vì sao ban nãy không gọi thị vệ? Hay là cô nương cũng có ý cùng tại hạ bỏ trốn?" Nói không quá hai câu lại bắt đầu không đứng đắn.

Vân Ca thở dài: "Ta ở bên cửa sổ dài dòng nói nhảm với ngươi lâu như vậy, mà bọn thị vệ đều không có phản ứng, tự nhiên biết không nên trông cậy vào rồi. Chỉ là không biết ngươi dùng thủ pháp gì mà giải quyết hết bọn họ không một tiếng động như vậy."

"Cô nương quả nhiên là thông minh! Lúc tiểu sinh đến đó, đã có người hạ thủ trước, bỏ thuốc mê vào trong rượu của bọn thị vệ, bọn họ tự nhiên ngoan ngoãn ngủ, không đến quấy rầy tại hạ cùng cô nương gặp gỡ. Tại hạ quả nhiên chiếm tiện nghi lớn a!" Dịch Thanh Vân đắc ý dào dạt nói.

"Còn những người khác? Ngươi giải quyết bọn họ như thế nào? Ngươi muốn mang ta đi đâu?" Vân Ca lười nghe hắn khoe khoang.

"Cô nương đi rồi sẽ biết, cứ yên tâm đi, mỹ nhân như cô nương, tiểu sinh bất kể như thế nào cũng không nỡ làm hại." Dịch Thanh Vân trực tiếp bỏ lơ vấn đề phía trước của Vân Ca.

"Ngươi không hại, chưa chắc là người của ngươi cũng sẽ không hại."

"Nếu đã đem cô nương đến được, tại hạ cũng cam đoan đem cô nương an toàn mà đi!" Dịch Thanh Vân an ủi nói.

Vân Ca nhìn hắn một cái, hiện tại cũng chỉ có thể tạm thời tin tưởng hắn.

"Cô nương nghỉ ngơi xong rồi, liền cùng tại hạ đi."

"Ngươi bao nhiêu tuổi?" Vân Ca đột nhiên hỏi.

"Hai mươi chín..."

"Xem ra cũng không nhỏ, vậy không cần tiểu sinh đến tiểu sinh đi, ta gọi ngươi là Dịch đại ca, ngươi gọi ta Vân Ca, thế nào?" Vân Ca đứng lên vỗ vỗ váy nói.

Dịch Thanh Vân bị châm một phát, lại nghe được một tiếng "Dịch đại ca" ngọt đến tận đáy lòng, lập tức dở khóc dở cười, đành phải ngoan ngoãn đáp "Được." Cô nương này có biết đứng trước mặt mình là hoa

hoa công tử kiêm độc hành đại đạo có tiếng xấu đệ nhất trong giang hồ hay không vậy a, thật là hào sảng quá đi.

Vân Ca tuy rằng không hiểu tại sao bị bắt cóc ra, nhưng cứ luôn cảm thấy đối phương đối với mình không có ác ý quá lớn, hơn nữa Dịch Thanh Vân này tuy rằng ngôn ngữ lỗ mãng, nhưng là võ công cao cường (ở trong mắt của người ngoài nghề như Vân Ca, quả thật là đến mức thần kỳ rồi), người cũng thú vị, khó có thể xếp vào loại người xấu, dứt khoát tìm cách thân cận với hắn, ngày sau có gặp điều gì nguy hiểm, còn có thể dùng làm lá chắn được.

27. Chương 27: Một Chàng Đẹp Trai Trèo Tường Đến

Dịch Thanh Vân mang theo Vân Ca xuôi theo dòng suối nhỏ đi xuống hạ du một đoạn, đổi sang đi lên một chiếc xe ngựa đã được chuẩn bị trước đó ở ngoài bìa rừng.

Xe ngựa này tuy rằng không thoải mái bằng chiếc trong Vương phủ kia, nhưng là có chút tinh xảo, không giống người bình thường có thể có được.

Dịch Thanh Vân cam chịu đi lên làm phu đánh xe, Vân Ca xung quanh không có việc gì làm, bên ngoài một mảnh tối đen cái gì cũng thấy không rõ, dứt khoát buông màn xe thay đổi tư thế thoải mái, ngủ!

"Ngươi đánh thuốc mê nàng ta?" Một hồng y thiếu nữ mở cửa xe, nhìn vào trong xe, Vân Ca đang say mộng đẹp, nhíu mày nói.

"Không có a." Dịch Thanh Vân hô to oan uổng.

Vân Ca trong lúc ngủ mơ nghe được tiếng người, miễn cưỡng tỉnh lại, dụi dụi mắt, ngáp một cái, xoay người nhìn về phía ngoài cửa xe.

Bị ngược sáng, nên nhìn không rõ lắm, nhưng mà một thân hồng y này quá lộ liễu, chính là Chu Nhi ở bên cạnh Bạch công tử.

Chu Nhi cuối cùng như mong muốn mà nhìn thấy khuôn mặt của Vân Ca, không thể không khen ngợi một tiếng, son phấn không thoa, tóc mai hỗn độn vẫn không giảm thanh lệ, đôi mắt mông lung, quả là một giai nhân tuyệt đẹp!

"Chu Nhi cô nương, Bạch công tử muốn gặp ta, cùng ta gia… Lão, lão gia nói một tiếng là được rồi, cần gì phải phiền phức như vậy?" Vân Ca lười biếng nói, chẳng có chút dáng vẻ thấp thỏm hoảng hốt mà con tin nên có.

"Phu nhân hiểu lầm rồi, công tử nhà ta nhận được tin báo nói ông chủ Đồng dự tính giữa đường sẽ gây bất lợi đối với cô nương, cho nên thỉnh Dịch tiên sinh ra tay cứu giúp, vì cam đoan phu nhân an toàn, mới đón phu nhân đến đây tĩnh dưỡng. Công tử nhất định sẽ nhanh chóng thông báo ông chủ Trầm đến đón phu nhân về, xin phu nhân yên tâm!" Chu Nhi mặt không đổi sắc, đưa tay đỡ Vân Ca xuống xe.

Vân Ca âm thầm đảo mắt xem thường, thật là giỏi nói a!

Ngẩng đầu nhìn Dịch Thanh Vân bên cạnh xe vẻ mặt quái dị nhìn nàng, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Ta nhất định từng gặp qua ngươi!" Dịch Thanh Vân bỗng nhiên thực khẳng định nói.

Chu Nhi lại lạnh như băng nói với hắn: "Dịch Thanh Vân, ngươi bên ngoài ăn chơi không sao, Vân Ca phu nhân không phải là người ngươi có thể đụng vào!"

Trong mắt Dịch Thanh Vân nhanh chóng hiện lên một tia ảm đạm, rồi lại lập tức cợt nhả nói: "Có Chu Nhi cô nương ở đây, ta nào dám lỗ mãng."

Chu Nhi hừ lạnh một tiếng, tự mình kéo Vân Ca đi.

Nơi xuống xe là trong một trang viên rộng lớn, tường trắng ngói đen, mộc mạc đến cực điểm, trong hoa viên đủ loại các loại hoa cỏ cây cối, mọc cực kỳ khoa trương náo nhiệt, kết hợp với nhau, lại có sự hài hòa khác biệt nói không nên lời, phong cách đình viện như vậy thập phần hiếm thấy.

Vân Ca theo Chu Nhi vòng vo lướt qua mấy khóm lá, tới trước một đình nghỉ mát nho nhỏ, Bạch công tử đang ngồi ở trong đình, bên cạnh chính là lục y Bích Nhi.

Lần đầu gặp khuôn mặt thật của Vân Ca, Bạch công tử nhịn không được hơi thất thần, thầm nghĩ: Khó trách Trầm Kiếm đối nàng yêu thích không buông tay, thật đúng là mỹ nhân hiếm thấy, không nói đến dung mạo, chỉ cần một thanh tịnh tao nhã khác biệt với mọi người thôi, liền đủ để khuynh thành.

Nếu là bị bắt cóc tới, cũng không nhất thiết đối với bọn cướp quá khách khí, cho nên Vân Ca liền tự động giảm bớt lễ tiết.

Bạch công tử trấn định lại tinh thần, ôn hòa cười nói: "Mạo muội mời phu nhân đến nhà mình, đã đường đột rồi, mời phu nhân ở chỗ này dừng lại mấy ngày, tại hạ sẽ tự mình cung tiễn phu nhân trở về."

Vân Ca nhún nhún vai: "Hiểu rồi."

"Phu nhân không hiếu kỳ vì sao tại hạ thỉnh phu nhân đến đây sao?" Bạch công tử nhìn như tùy ý hỏi.

"Nghe nói là vì bảo hộ an toàn của ta." Trong lời nói giả ngu của Vân Ca lộ ra hàm ý khiêu khích.

Bạch công tử tính khí thật tốt, cười nói: "Phu nhân lương thiện am hiểu ý người, khó trách ông chủ Trầm tha thiết yêu sâu sắc."

"Khách khí!"

Bạch công tử âm thầm lắc đầu, đẹp thì đẹp đó, lại điêu ngoa bất tuân, cũng không nhiều lời nữa, phân phó Chu Nhi mang Vân Ca đi dàn xếp nghỉ ngơi.

Chu Nhi nhìn nữ tử bên người, cảm thấy quái dị vô cùng, chưa từng gặp qua một nữ tử nhỏ bé đối với công tử bén nhọn không nhẫn nhịn như thế, chẳng lẽ là nàng không rõ bối cảnh công tử? Nếu nàng ta cùng một phe với Trầm Kiếm, không thể nào không biết thân phận công tử.

Đại ca công tử ở Ninh quốc nắm hơn mười vạn hùng binh, lời nói ra, có phân lượng không kém cạnh gì với Quốc vương của Ninh quốc, bản thân lại là thương nhân lớn nhất Ninh quốc, là một nhà giàu có đến mức dậm chân một cái cũng có thể rung chuyển cả nước. Ở Ninh quốc cho dù là hoàng gia công chúa thấy công tử cũng dịu dàng có lễ, vạn phần kính trọng. Nghĩ đến đây, Chu Nhi không khỏi vì công tử nhà mình cảm thấy khó chịu.

"Nơi này là chỗ cô nương ở, nếu có việc gì cần xin cứ việc căn dặn."

"Ta ngủ một chút, lúc cơm trưa lại đến gọi ta đi." Vân Ca nói xong lập tức hướng phòng ngủ đi đến.

"Ngươi… Ngươi còn có tâm tình ngủ?" Chu Nhi nhịn cũng nhịn không được.

"Chả liên quan gì đến chuyện tâm tình cả, không ngủ ta có thể làm cái gì?"

Một câu nói khiến Chu Nhi ngã ngửa, đành phải ngượng ngùng rời đi.

Giường coi như thoải mái, so với khách điếm thật là tốt hơn nhiều. Gần buổi trưa, Chu Nhi quả nhiên đem cơm trưa lại, cùng đi còn có Bích Nhi.

Vân Ca ăn xong cơm trưa, không có gì làm, liền yêu cầu các nàng một cây đàn, luyện tập một chút bài tập đã bỏ mấy ngày nay.

Hai mỹ nhân Chu Bích lúc bắt đầu còn ôm ấp chờ mong, sau đó lại thấy tư thế người mới học của Vân Ca, không thể không tin tưởng lời nói Trầm Kiếm ngày đó, cô nương này quả nhiên là cái gì cũng đều không hiểu, trong lòng vừa khinh thường vừa nhịn không được hâm mộ.

Bích Nhi phải hầu hạ Bạch công tử, ngồi một chút rồi lập tức rời đi, Chu Nhi phụng mệnh ở bên cạnh Vân Ca, nhịn không được chỉ nàng một chút phương pháp đàn. Vân Ca mừng rỡ, đang lo lắng tìm không thấy người dạy đánh đàn.

Luyện tập suốt một buổi chiều, buổi tối dùng xong cơm, sau khi Chu Nhi rời đi, Vân Ca nhất thời còn không có buồn ngủ, thử gảy khúc "Ngư chu xướng vãn" mà mình thích nhất ngay tại trong viện. Lúc bắt đầu còn đứt quãng, sau hai lần đàn chậm rãi có cảm giác, điệu cũng dần lưu loát ăn khớp lên.

"Đây là khúc gì? Vô cùng dễ nghe." Đầu tường nhảy xuống một công tử áo xanh, đúng là Dịch Thanh Vân.

"Gọi là "Ngư chu xướng vãn[1]", ngươi còn không nghỉ ngơi? Ta làm ồn đến ngươi sao?" Vân Ca đối với hoa hoa công tử thích trèo tường luôn luôn có cảm giác thân thiết không hiểu, thái độ cũng tốt hơn nhiều lắm.

[1] Bài Ngư chu xướng vãn

"Hắc hắc, ta càng về đêm thì càng có tinh thần… Thủ pháp ngươi đánh đàn đích thực mới lạ a." Nửa câu đầu cố ý nói thập phần mờ ám.

"Ta vừa mới học đương nhiên mới lạ." Vân Ca tựa hồ một chút cũng không có nghe ra ám hiệu mờ ám, đứng lên nhường chỗ ngồi, ý bảo Dịch Thanh Vân đến biểu diễn một chút.

Dịch Thanh Vân cũng không khách khí, ngồi xuống lướt nhẹ cung đàn mấy tiếng liền gảy lên, đàn lên đúng là "Ngư chu xướng vãn", ngón tay tinh diệu, đem những chi tiết giai điệu mà Vân Ca không cách nào biểu hiện ra ngoài đều gảy ra không sai chút nào.

"Nghe thật hay! Ngươi chỉ nghe ta gảy vài lần có thể tự mình đàn được? Quá lợi hại!" Vân Ca thiệt tình khen ngợi.

Dịch Thanh Vân ngẩng đầu liếc nhìn Vân Ca một cái, cười nói: "Hổ thẹn hổ thẹn, cầm kĩ của ta còn kém hai mỹ nhân Chu Bích xa lắm."

"Đúng, kỹ xảo có thể không bằng các nàng, nhưng ngươi lại có thể biểu đạt ra ý cảnh trong khúc."

"Ha ha, lần đầu tiên nghe được có người ghét bỏ cầm kĩ của hai mỹ nhân Chu Bích, để các nàng nghe được ngươi liền thê thảm!"

"Ta ghét bỏ bao giờ? Ăn ngay nói thật thôi, các nàng mạnh ở kỹ xảo, cho nên ta muốn học cầm liền tìm hai nàng học."

"Ngươi còn có tâm tư học cái này, ngươi thật sự là cái nữ tử kỳ quái, ngươi có nghĩ tới tình cảnh của ngươi hay không a?" Dịch Thanh Vân kinh dị nhìn Vân Ca.

28. Chương 28: Mỹ Nhân Họa Thủy Đáng Giá Bao Nhiêu?

"Đã từng a, nhưng có nghĩ thì được lợi ích gì? Cũng chẳng thể thay đổi sự thật. Hơn nữa, Dịch đại ca, ngươi không phải đã hứa sẽ mang ta rời đi an toàn sao, ta còn lo lắng làm gì?" Vân Ca đặc biệt nhấn mạnh ba chữ "Dịch đại ca", cười đến vẻ mặt ung dung thoải mái.

"Ngươi cứ tin tưởng ta như vậy sao?" Dịch Thanh Vân cười nói.

"So với cái tổ hợp ba màu kia, ta bằng lòng tin tưởng ngươi hơn." Vân Ca trả lời quả quyết.

"Tổ hợp ba màu?"

"Bạch công tử, Chu Nhi, Bích Nhi, chẳng phải một cái trắng, một cái đỏ, một cái xanh lá sao?"

"Ha ha, thú vị, thú vị! Bất quá, ngươi có biết lai lịch của bọn họ không?" Dịch Thanh Vân bị cách nói của Vân Ca làm cho buồn cười.

"Biết a, Bạch công tử gọi là Bạch Chí Dao, thương gia giàu có đứng đầu Ninh quốc, ca ca là Bạch Chí Tiêu - Trấn võ tướng quân của Ninh quốc, đúng không?"

Vân Ca nhớ trên tư liệu của Trương Kiều Dư đã viết như vậy.

“Biết rõ rồi mà ngươi còn dám bất kính đối với bọn họ?” Dịch Thanh Vân cắn lưỡi.

“Bọn họ cũng không tỏ ra tôn trọng với ta a, đều tóm lấy ta đến đây làm con tin rồi!” Vân Ca liếc Dịch Thanh Vân một cái, dùng sức bày tỏ sự khinh thường và lên án của mình đối với hành vi thông đồng làm bậy nối giáo cho giặc như thế này.

Dịch Thanh Vân ngượng ngùng hắc hắc hai tiếng, trong lòng thầm nghĩ, cái gì là coi thường quyền quý, hôm nay cũng coi như là được mở rộng tầm mắt rồi. Cao thấp đánh giá Vân Ca, xấu xa mở miệng nói: “Ta coi như là bội phục tên Trầm Kiếm rồi, ánh mắt độc đáo, khẩu vị đặc biệt a!”

“Ngươi là đang khen hay châm biếm hửm?”

“Ngươi nói thử xem?”

Vân Ca nháy mắt mấy cái, bật cười: “Ngươi quả nhiên là người thú vị, so với bọn hắn chơi vui hơn.”

“Như nhau, như nhau!”

Dưới ánh trăng, hai người nhìn nhau cười to. Xem ra người ở thời đại này, bọn họ đều có thể đưa về loại hình phóng túng không kiềm chế được, khó mà gặp được đồng loại, không nhịn được nổi lên ý giả vờ thương tiếc.

“Dịch đại ca, huynh vốn không phải là nhân tài chịu nghe lệnh của bất cứ người nào, cớ gì phải giúp Bạch công tử đi bắt muội?” Vân Ca cũng không muốn quanh co lòng vòng, lúc này xưng huynh gọi muội, trực tiếp hỏi thẳng nghi vấn.

“Ai bảo Đại ca thiếu hắn một nhân tình thật lớn làm chi? Làm xong vụ này, về sau cũng sẽ không tiếp xúc với hắn nữa, tiểu muội yên tâm! Bất luận thế nào, chỉ vì một tiếng ‘Dịch đại ca’ này, huynh sẽ bảo vệ muội chu toàn.” Dịch Thanh Vân khí phách nổi lên, liền vỗ ngực hứa hẹn.

“Cám ơn đại ca!” Nếu mạng nhỏ đã không phải lo thì những thứ khác cũng không có gì đáng sợ nữa rồi. Vân Ca trong lòng vui vẻ liền nở một nụ cười xinh đẹp với Dịch Thanh Vân.

Dịch Thanh Vân sửng sốt liền nhanh chóng xoay người đi.

“Làm sao vậy?” Vân Ca ngạc nhiên hỏi.

“Không có gì… Ân, tiểu muội, về sau nếu không có việc gì đừng cười như vậy với nam nhân… Cái kia cái kìa… Ai…” Dịch Thanh Vân thanh âm lắp bắp nói.

“Muội cười như vậy thì làm sao? Đại ca huynh sao lại quay lưng với muội?” Vân Ca khó hiểu.

“Khụ khụ… Đại ca mệt mỏi, đi về trước nghỉ ngơi, tiểu muội cũng sớm nghỉ một chút đi!” Dứt lời cũng không quay đầu lại, thân hình chợt lóe lên một cái liền mất tăm.

“Lẩm bẩm lải nhải cái gì!” Vân Ca lẩm bẩm một câu, cũng chẳng để tâm, cầm lấy đàn trở về phòng ngủ.

Dịch Thanh Vân bay qua tường viện sờ sờ trái tim bé nhỏ của mình đang đập thình thịch thật hưng phấn, thầm than muốn chết.

Chính mình đã quá đủ lực đào hoa, không ngờ tiểu muội Vân Ca cười lên như vậy dưới ánh trăng, lực sát thương so với mình còn muốn hơn, thiếu chút nữa giết ngã mình luôn rồi, thật sự là một kẻ họa thủy vô cùng mà.

***

Chu Nhi nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng, đem trà trong tay dâng lên bàn sách của Bạch Chí Dao, không dám phát ra nửa điểm tiếng động, e sợ làm kinh động đến chủ nhân đang bận làm việc.

Bạch Chí Dao đặt công việc đã xử lý xong qua một bên, ngẩng đầu nhìn thấy Chu Nhi đứng hầu một bên, dịu dàng nói: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, trễ như vậy không cần phải đến hầu hạ, nhanh chóng trở về nghỉ ngơi đi.”

Chu Nhi nói: “Nô tỳ vô năng, không thể giúp công tử làm việc gì, chỉ có thể ở một bên châm trà giúp công tử âu cũng là tốt rồi.”

"Hôm nay ở bên cạnh Vân Ca thấy thế nào? Cho ngươi đi hầu hạ nàng, đã ủy khuất ngươi." Ở trong lòng Bạch Chí Dao, Vân Ca chỉ là tiểu thiếp được sủng ái của Trầm Kiếm, thân phận ngang bằng với Chu Nhi, để Chu Nhi đi hầu hạ nàng là ủy khuất cho đại nha hoàn Chu Nhi này, chỉ có điều Vân Ca bây giờ là con tin quan trọng, lại là nữ tử, để nha hoàn bình thường hầu hạ, hắn cũng không yên tâm.

"Chu Nhi không bị ủy khuất, chỉ cần có thể thay công tử chia sẻ lo lắng, làm cái gì cũng không sao. Hơn nữa Vân Ca phu nhân cũng không làm khó nô tỳ." Chu Nhi khuôn mặt ửng đỏ, nghe được công tử xem trọng mình, thì vui vẻ hơn so với bất cứ điều gì.

Nhớ tới thái độ thực "xảo quyệt, ngạo mạn" của vị Vân Ca ban sáng kia, Bạch Chí Dao thuận miệng hỏi: "Chu Nhi cảm thấy Vân Ca này như thế nào?"

Chu Nhi trong lòng hơi căng thẳng, nàng còn nhớ rõ lúc trước ở yến hội của Tư Đồ, ánh mắt chú ý của công tử đối với Vân Ca, lẽ nào công tử có ý đối với nàng ta? Nhưng vẫn là dựa theo sự thật báo lại nhất cử nhất động của Vân Ca, cuối cùng vẫn nhịn không được hỏi: "Công tử cảm thấy Trầm Kiếm sẽ vì một sủng thiếp mà đáp ứng điều kiện của chúng ta sao?"

Bạch Chí Dao cười khổ: "Chúng ta ngoại trừ cách này ra cũng không còn cách nào khác, Trầm Kiếm người này thần bí khó lường, căn bản không tìm đâu ra được điểm yếu của hắn."

Bình thường hắn cũng không bàn chuyện làm ăn với các nha hoàn, các nàng cũng không hiểu những thứ này, lúc này thật sự là khổ não quá đỗi nên nhịn không được nói ra hai câu, ngẩng đầu lên quả nhiên thấy Chu Nhi mặt mày mờ mịt, không khỏi thở dài một tiếng.

Nếu bên cạnh mình có thể thêm mấy người có tài năng như lần này Trầm Kiếm mang theo để phụ tá, thì bản thân cũng không cần vất vả như vậy. Bạch gia một lòng lấy quân chính (quân sự + chính trị) lập nghiệp, đến thế hệ Bạch Chí Dao, tuy rằng nắm giữ quân chính đại quyền, nhưng đời ông cha ham kết bè phái nuôi dưỡng tướng sĩ lại cố tình không thích kinh thương. Nhiều năm tích lũy lại, sớm đã người vào không bằng người ra, đến khi giao lại cho huynh đệ Bạch Chí Dao chỉ còn lại cái xác rỗng. Bạch Chí Dao từ lúc thiếu niên đã gánh vác gia nghiệp kinh thương, lợi dụng bối cảnh ưu thế trong nhà cố gắng chu toàn mới có được thành tựu ngày hôm nay.

Lần này vì vụ quặng sắt ở Vân Xuyên, mặt ngoài thì thấy có mấy phú thương ra mặt tranh giành, nhưng trên thực tế lại có can hệ đến cân bằng quân sự của mấy quốc gia, đối với Bạch Chí Dao mà nói tuyệt không thể để cơ hội vụt mất.

Kỉ quốc có thương hiệu Trầm gia, tuy rằng nghe đồn có qua lại thân mật cùng hoàng thất Kỉ quốc, nhưng cho đến nay cũng chỉ dừng lại ở giới hạn tin đồn, Bạch Chí Dao vẫn là hy vọng có thể thông qua một vài phương pháp nào đó để cùng Trầm gia hợp tác, phân chia lợi ích trên công việc làm ăn.

Hắn tự tin bản thân đưa ra điều kiện hợp tác không tệ, nhưng là Trầm Kiếm người này từ trước tới nay thần bí khó lường, muốn tìm hắn bàn bạc điều kiện là muôn vàn khó khăn, bất đắc dĩ phải ra hạ sách này.

Hắn từ thám tử nghe được ông chủ Đồng tính toán trên đường rời đi Vân Xuyên sẽ ra tay chặn giết phục kích đoàn người của Trầm Kiếm, kết quả Trầm Kiếm lại ở lại Vân Xuyên, sủng thiếp Vân Ca trở về Kỉ quốc trước.

Ông chủ Đồng lại thay đổi chủ ý, dự định ra tay bắt cóc Vân Ca, ai ngờ bọ ngựa bắt ve, chim sẻ lại rình phía sau. Bạch Chí Dao đợi sau khi người của ông chủ Đồng làm hôn mê hết mấy thị vệ của Vân Ca xong, thì để Dịch Thanh Vân đem Vân Ca đi, lại phái người tấn công người của ông chủ Đồng, vừa bán một cái ân tình cho Trầm Kiếm vừa bắt được Vân Ca trong tay, có thêm một lợi thế để đàm phán, khiến Trầm Kiếm muốn ném chuột sợ vỡ đồ lại không tiện phát tác.

Hy vọng duy nhất hiện tại chính là Trầm Kiếm thực sự sủng ái, coi trọng Vân Ca giống như biểu hiện của hắn - bản thân Bạch Chí Dao không có lòng tin mấy, bởi vì ngay cả hắn đều cảm thấy, so với lợi ích khổng lồ, mỹ nhân lúc nào cũng có thể làm vật hy sinh.

29. Chương 29: Người Nào Đó Ghen Và Lễ Vật Của Người Nào Đó

Ngày hôm sau, tin tức do thuộc hạ Bạch Chí Dao cấp tốc mang về không mấy lạc quan.

Tù binh thuộc hạ của ông chủ Đồng đã được áp giải đến tay Trầm Kiếm, bọn thuộc hạ cũng đã truyền đạt ý định hợp tác đến Trầm Kiếm, bởi vì sủng thiếp của hắn hoảng sợ quá độ, không tiện đi đường dài trở về Vân Xuyên, đã được đưa đến biệt viện của Bạch gia để tĩnh dưỡng.

Trầm Kiếm mặc dù tỏ vẻ cảm kích đối với hành động rút dao tương trợ của Bạch Chí Dao, nhưng lại không hề đề cập tới việc hợp tác, đối với việc rước Vân Ca quay về cũng không tỏ ra quá cấp thiết hay nhiệt tình.

Bạch Chí Dao nghe thuộc hạ hồi báo xong, nhịn không được cười khổ, đã sớm đoán được Trầm Kiếm cho dù có quan tâm ái thiếp của mình, cũng sẽ không biểu lộ ra rõ ràng, xem ra chính mình cần phải bày tỏ thêm chút thành ý rồi.

Triệu Kiến Thận đang ngồi ngay ngắn trong Vân Xuyên hành quán, không chút để ý nhìn thiệp mời vừa mới nhận được từ Bạch Chí Dao để ở trên bàn, lời lẽ khẩn thiết trên thiệp mời, thành ý mời hắn đến biệt viện Bạch gia, thuận đường đoàn tụ cùng yêu thiếp.

Trương Kiều Dư cười nói: "Sĩ diện bên trong đều đã lấy đủ rồi, nếu cá đã mắc câu, có phải thiếu gia cũng nên đi gặp Bạch Chí Dao rồi không?" Khi tiến vào địa phận Vân Xuyên, hắn sẽ không xưng hô với Triệu Kiến Thận là Vương gia, mà xưng hô là thiếu gia, ở đây tai vách mạch rừng, dù chỉ có hai người ở trong phòng, hắn vẫn không đổi cách xưng hô.

"Cứ để cho hắn đợi không sao cả, yêu cầu hợp tác, đương nhiên phải bỏ ra nhiều nhẫn nại và thành ý hơn một chút."

"Được, không sao cả, không sao cả, dù sao mật thám cũng đã báo lại, Vân Ca cô nương sống vô cùng tốt, còn cùng Tích Hoa công tử Dịch Thanh Vân qua lại rất vui vẻ..." Trương Kiều Dư âm thầm cười trộm.

Triệu Kiến Thận nhìn hắn một cái, ánh mắt bình thản công chính, nhưng lại dọa Trương Kiều Dư một thân mồ hôi lạnh, cũng không dám tùy tiện đụng chạm vào cái vảy ngược của tên học trò âm hiểm này nữa.

"Đi nói với người của Bạch Chí Dao, ngày mai đến nhà thăm hỏi, mời hắn đuổi những kẻ "không phận sự" ra ngoài, tránh phức tạp."

Trương Kiều Dư nói thầm, người "không phận sự" đầu tiên bị đuổi ra chính là Dịch Thanh Vân, không biết Bạch Chí Dao có biết được hay không.

Bạch Chí Dao là người thông minh, nhưng mà chính hắn lại không biết thùng dấm của Triệu Kiến Thận lớn đến thế nào, cho nên hắn lí giải cái gọi là "không phận sự" đại khái chính là Trầm Kiếm Trầm lão bản muốn duy trì sự thần bí, hơn nữa lại lo lắng ở Bạch gia biệt viện có người có ý đồ gây rối với hắn, vì thế liền lệnh cho tất cả thị vệ trong viện ra gác ngoài viện, chỉ lưu lại vài cao thủ thân tín. Hai đại nha hoàn thiếp thân Chu, Bích cùng con tin quan trọng là Vân Ca. Dịch Thanh Vân bởi vì tạm thời đã mời trở về ngoại viện, nên cũng bị mời đến ngoài trang. Việc này xem như đánh bậy mà lại trúng, làm thỏa mãn ý đồ của Triệu Kiến Thận.

Vân Ca cũng không biết ngày mai Triệu Kiến Thận sẽ tới, mấy ngày nay nàng sống thật vô cùng thích ý. Ban ngày học cầm nghệ từ Chu Nhi, Bích Nhi, buổi tối có Dịch Thanh Vân cùng tán gẫu, muốn ngủ thì ngủ, muốn ăn thì ăn, hoàn toàn không có người quản thúc, càng không có người sai khiến nàng tăng ca làm việc. Nếu không phải còn có nghi ngờ với Bạch Chí Dao, thì khẳng định những ngày này khiến nàng vui đến quên trời đất.

Từ khi Vân Ca xuyên đến thế giới này, Dịch Thanh Vân chính là tri kỷ đầu tiên của nàng. Vốn nàng cùng những đủ loại tục lệ ở nơi này không hợp nhau, chẳng qua là tình thế bức bách nên đành phải phục tùng. Khó có thể gặp một người vừa tiêu sái khôi hài, kiến thức uyên bác lại không câu nệ tiểu tiết, lại nguyện ý lấy thái độ bình đẳng để đối đãi với nữ nhân, nàng tự nhiên sẽ vô cùng cao hứng.

Dịch Thanh Vân cũng hận đã gặp Vân Ca muộn, những hành vi trước giờ luôn bị coi là ngông cuồng không kiềm chế được của hắn, nay trong mắt Vân Ca đều vô cùng bình thường, thậm chí còn nghe được những lời còn lớn mật hơn thế từ miệng của Vân Ca. Hắn thật không ngờ, trên đời này ngoại trừ sư đệ Lạc Dương

lại còn có người có thể thật lòng tiếp nhận những hành vi quan điểm của bản thân mình, cho nên dù Bạch Chí Dao vẫn luôn ám chỉ hắn không được quá thân cận cùng Vân Ca, nhưng hắn vẫn nhịn không được tìm Vân Ca nói chuyện phiếm.

Buổi chiều ngày hôm đó, Dịch Thanh Vân theo thường lệ trèo tường nhảy vào sân viện Vân Ca ở, thông báo cho nàng tin tức Trầm Kiếm sẽ đến, Vân Ca nghe xong cũng không có sắc mặt vui mừng, ngược lại còn có chút rầu rĩ không vui.

"Tiểu muội, đại ca lắm miệng hỏi một câu, Trầm Kiếm đối với muội như thế nào?" Dịch Thanh Vân nhìn thấy trong mắt, cảm thấy chính mình nên vì tiểu muội mà tính toán một chút.

"Cũng tốt a." Dù chính mình có bị Triệu Kiến Thận khó dễ cũng khó mà mở miệng nói ra, nàng cũng không muốn Dịch Thanh Vân vì mình mà đối nghịch với Triệu Kiến Thận quyền cao chức trọng.

"Cũng tốt? Mượn câu nói lúc trước của muội, Đại ca thấy tiểu muội không phải là nhân tài có thể chịu ủy thân làm thiếp, nếu là bị ủy khuất, đừng ngại nói cho đại ca biết, đại ca nhất định làm chủ uội."

Vân Ca dù cảm động trong lòng, nhưng vẫn là không muốn chuyện của mình gây phiền toái cho tri kỷ khó lắm mới tìm được này. "Cám ơn đại ca! Trầm Kiếm đối với tiểu muội cũng có chút coi trọng, đại ca không cần quan tâm. Chẳng qua là trở lại Trầm gia, về sau khó có cơ hội gặp đại ca."

Dịch Thanh Vân cũng thật buồn bực, nhưng cũng hiểu được nếu muốn tốt cho Vân Ca thì về sau chính mình xác thực là không nên lại gặp gỡ nàng, dù sao nàng cũng là phụ nữ đã có chồng.

Vân Ca thấy không khí nặng nề, liền nói sang chuyện khác, thuận miệng đùa giỡn hỏi: "Đại ca trước kia luôn nói đã từng gặp qua muội, nhớ lại xem là đã gặp muội lúc nào, ở đâu?"

"Hắc hắc, ta cũng chỉ có chút ấn tượng, nhưng không làm sao nhớ ra được, nửa năm trước ta bị kẻ thù phục kích trọng thương, hôn mê một vài ngày, sau khi tỉnh lại thì việc trước kia đã quên mất một ít, mới đầu ngay cả sư đệ ta cũng không nhận ra, nói ra thật xấu hổ quá." Dịch Thanh Vân có chút ngượng ngùng, lần đó tuy là bị người đánh lén, nhưng đối với hắn là vô cùng nhục nhã, bình thường cũng không tình nguyện nhắc tới.

Hai người đang trò chuyện, Chu Nhi vẻ mặt nghiêm nghị đi vào, nói với Dịch Thanh Vân: "Ngày mai Trầm Kiếm Trầm lão bản muốn tới trao đổi chuyện quan trọng cùng công tử, thuận tiện đưa Vân Ca phu nhân quay về, mời Dịch công tử quay về, chớ quấy rầy Vân Ca phu nhân nghỉ ngơi."

Vân Ca cảm thấy kỳ quái nhìn Chu Nhi, Chu Nhi lẽ nào là có ý với Dịch Thanh Vân? Tại sao mỗi lần nhìn thấy bọn họ ở chung một chỗ là lại bày ra khuôn mặt mẹ kế, còn cường điệu gọi thân phận "Phu nhân" của mình.

Dịch Thanh Vân đối với Chu Nhi cực kỳ nhún nhường, mặc dù không nỡ nhưng cũng thành thật nói lời từ biệt, trước khi đi còn lén nhét một cái túi gấm nhỏ cho Vân Ca, đè thấp âm thanh nói: "Lễ vật nhỏ, giữ làm kỉ niệm." Dứt lời nháy mắt liền trèo tường rời đi.

Chu Nhi nhìn Vân Ca, lạnh lùng nói: "Phu nhân nếu nhớ Trầm lão bản, về sau chớ nên cùng kẻ lãng tử không có đức hạnh như Dịch Thanh Vân quá mức thân cận, sắc trời không còn sớm nữa, mời phu nhân sớm nghỉ ngơi."

Vân Ca lười dây dưa cùng nàng, tránh phá hư tâm tình, cũng vì nể tình những ngày này Chu Nhi cũng xem như một nửa lão sư của mình, liền thản nhiên nói lời cảm tạ rồi xoay người trở về phòng.

Chu Nhi nhìn bóng dáng Vân Ca âm thầm cắn răng, may là ngày mai Trầm Kiếm sẽ đến đưa nàng ta đi, nếu không cứ tiếp tục ở lại chỗ này, nói không chừng ngay cả công tử cũng sẽ bị nàng quyến rũ mất.

Vân Ca đi vào phòng, đóng kỹ cửa sổ, sau đó đem đèn đến trước màn giường, trốn ở trong màn mở túi gấm Dịch Thanh Vân tặng, bên trong là một ống kim loại đen nho nhỏ cùng với một tờ giấy.

Ống kim loại chỉ lớn bằng một phần tư ngón tay, hoa văn in phía trên có chút cổ quái không đối xứng.

Vân Ca mở tờ giấy, trên đó chỉ viết một câu:

"Sáo Tử Vân Kim, có thể triệu bồ câu đưa thư đến, lấy để liên lạc, cất cẩn thận, đừng để người khác biết, bảo trọng."

30. Chương 30: Nha Hoàn Mẫu Mực Nhà Người Ta

Vân Ca suy nghĩ một hồi rồi ném mảnh giấy cùng túi gấm vào chậu than thiêu hủy, sau đó thổi tắt đèn nằm lên giường, xỏ cây sáo nhỏ qua sợi tóc, cẩn thận buộc chặt lại để nó không cách nào rơi ra được, rồi lại rũ rũ mái tóc, cây sáo liền được ẩn giấu kín đáo bên trong mái tóc xinh đẹp, rốt cuộc không còn nhìn ra nữa.

Ngày hôm sau, Vân Ca vừa tỉnh dậy liền trông thấy Triệu Kiến Thận đang đeo mặt nạ ngồi bên giường, nhất thời ngây ra đó, không biết nên phản ứng thế nào.

"Sao vậy, mấy ngày không gặp, Vân Ca liền không còn nhận ra phu quân nữa sao?" Triệu Kiến Thận vừa nói vừa nửa áp sát lên người Vân Ca.

Hành động áp sát này khiến cho tất cả con sâu ngủ của Vân Ca bị dọa bay lên chín tầng mây: "Ngươi… ngươi… ngươi đến lúc nào vậy?" Vân Ca vừa nói vừa liếc mắt nhìn trái nhìn phải, bắt đầu nghiên cứu đường thoát và khả năng né tránh.

Triệu Kiến Thận mỉm cười ôm lấy Vân Ca cả người đang quấn trong chăn vào lòng, ghé vào bên tai Vân Ca nói: "Vân Ca mấy ngày nay có nhớ ta không? Ta thì luôn ngày nhớ đêm mong, hận không thể ngay lập tức đón nàng trở về bên cạnh."

"Có thể, có thể buông ta ra rồi nói chuyện được không." Vân Ca khẽ kiến nghị.

Ở cùng Triệu Kiến Thận một thời gian, thấu hiểu sâu sắc con người này có thể xấu xa nham hiểm bá đạo đến mức nào, vốn không chấp nhận được người khác có nửa điểm phản kháng trái ý hay hơi có chút không tuân theo, người chọc đến hắn ắt sẽ gặp xui xẻo to, vì vậy mà câu nói vốn muốn nghiêm túc yêu cầu hắn dừng hành vi khiếm nhã này lại, đến cửa miệng liến biến thành giọng điệu thương lượng yếu ớt.

"Ta một khắc cũng không muốn buông nàng ra, làm sao bây giờ?" Triệu Đại ma vương vẻ mặt một bộ dáng nhất định ăn nàng.

Vừa biến thái vừa buồn nôn, Vân Ca hung hăng thầm mắng trong lòng, ngoài miệng lại không dám nói ra nửa câu khó nghe, chỉ đành chịu đựng để Triệu Đại ma vương vui sướng ôm nàng, cũng may là chăn không mỏng, dù sao hắn cũng không thể thực sự mãi không buông tay.

"Thiếu gia, xa giá đã chuẩn bị xong rồi, lúc nào cũng có thể khởi hành." Trong lúc hai người giằng co không dứt, Trương Kiều Dư lại một lần nữa xuất hiện đúng lúc, cứu Vân Ca thoát khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.

Vân Ca suýt nữa muốn la to hoan hô, Triệu Kiến Thận liếc nhìn nàng, cúi đầu đặt một nụ hôn phớt nhẹ như chuồn chuồn lướt nước lên bờ môi nàng, buông tay đứng lên, cao giọng nói: "Một nén nhang sau sẽ xuất phát."

Quay đầu sang phía Vân Ca ném lại một câu "Nhanh nhanh rửa mặt chải đầu thay y phục đi." Rồi đi ra khỏi phòng.

Áp lực không khí dường như đã giảm xuống một chút, Vân Ca nhẹ nhõm thở hắt ra, ngoan ngoãn rời khỏi giường.

Ra đến cửa, trông thấy Chu Nhi đang đứng đợi trước cổng viện, ăn vận gọn gàng thoải mái, dáng vẻ cũng giống như sắp đi ra ngoài.

Vân Ca lên xe rồi mới biết, hóa ra Bạch Chí Dao cũng dự định quay về Ninh quốc, muốn cùng bọn họ kết bạn đồng hành đến Quý Xuyên mới phân ra đường ai nấy đi, trong lòng có chút khó hiểu là tại sao Triệu Kiến Thận lại đồng ý đi cùng bọn họ, nhưng cũng lười đào sâu suy nghĩ.

Một lần nữa quay trở về xe của mình, cảm giác thật tốt, quả nhiên vẫn là xe của Vương phủ đẳng cấp cao hơn, thoải mái hơn nhiều lại còn thích hợp với việc ngủ. Triệu Kiến Thận phải cùng Bạch Chí Dao xã giao, trước khi đến Quý Xuyên ắt hẳn sẽ không có nhiều thời gian để quấy rầy nàng. Cái tên Bạch Chí Dao này cũng coi như là có chút công dụng!

Cảm nhận của Vân Ca đối với Bạch Chí Dao không hề tốt lắm, vì hai mỹ nhân Chu Bích bên cạnh hắn cứ luôn khiến Vân Ca nghĩ đến Mộ Dung công tử cũng có hai cô nha hoàn A Châu A Bích trong tiểu thuyết "Thiên Long Bát Bộ" của Kim Dung, Bạch Chí Dao không phải là một bản sao rành rành của Mộ Dung công tử đó sao? Vân Ca vô cùng chán ghét nhân vật tiểu thuyết này, ấn tượng đối với Bạch Chí Dao cũng vì thế mà xấu đi. Nói ra thì Bạch Chí Dao cũng là người vô tội.

Lúc hoàng hôn, đoàn xe dừng lại tại một dịch trạm nhỏ gọi là Lộc Minh. Dịch trạm này bọn người Vân Ca lúc đến Vân Xuyên đã từng ở lại, thị vệ đã sớm chuẩn bị từ trước, lúc họ đến thì cơm ngon canh ngọt đã đợi sẵn.

Bạch Chí Dao thấy ở nơi hoang sơ này, Trầm Kiếm còn có thể để ý sắp xếp phô trương đâu ra đấy như thế, trong lòng khẽ động, đây tuyệt đối không phải là đặc tính của một phú thương bình thường, tùy tùng của Trầm gia dường như đã quen với việc này, căn bản không cần chủ nhân sai bảo liền tự mình chỉnh đốn sắp xếp, chỉ thỉnh thoảng xin một hai câu chỉ thị từ viên phụ tá bên cạnh Trầm Kiếm, trị gia có nề nếp như vậy, phú hộ bình thường vạn lần không thể sánh kịp.

Không phải chưa từng hoài nghi Trầm Kiếm là người trong hoàng thất Kỉ quốc, nhưng trong số những nhân vật trọng yếu của hoàng gia Kỉ quốc mà hắn biết, chẳng có một ai tương tự Trầm Kiếm.

Trầm Kiếm trước mắt đây tuy mang mặt nạ, nhưng từ ánh mắt làn da lộ ra ngoài cùng với dáng người phong độ cử chỉ, có thể nhận ra tuổi tác ắt không quá lớn, hẳn phải là một vị công tử anh tuấn phong thái tao nhã không thua gì mình. Còn những người trong hoàng thất Kỉ quốc hiện này, già thì rất già, trẻ thì còn rất trẻ, những người tuổi tác tương đương với Triệu Kiến Thận đều đã chết hết trong trận chiến tranh quyền đoạt vị từ nhiều năm trước.

Đội ngũ của hai nhà hợp lại tổng cộng hai chiếc xe ngựa, hơn bốn mươi thị vệ. Xe của Bạch gia là hai người đẹp Chu, Bích và Bạch Chí Dao ngồi, có thể nhận ra đôi tỷ muội này khá được Bạch Chí Dao sủng ái, chỉ là trên đường đi Bạch Chí Dao và Trầm Kiếm có việc cần thương thảo, thế là đành ủy khuất để hai mỹ nhân cưỡi ngựa, nhường xe lại cho chủ tử của hai nhà.

Ở điểm này Bạch gia trên dưới đều cảm nhận sâu sắc sự đặc biệt của Trầm Kiếm đối với Vân Ca, lẽ ra người khách sáo một chút đều sẽ để cho hai người đẹp Chu, Bích ngồi cùng xe với Vân Ca, tránh khỏi nỗi vất vả cưỡi ngựa đi đường, nhưng sự thương hương tiếc ngọc của Trầm Kiếm dường như chỉ dùng ỗi mỹ nhân nhà mình, Bạch Chí Dao cũng không tiện chủ động đề nghị cho hai nha hoàn của hắn dùng xe của Trầm gia.

Nếu không phải Vân Ca vừa lên xe đã ngủ mê mệt chẳng biết trời trăng gì, đứng trên lập trường đều là phận nữ nhi mà nói, cho dù không muốn có người ngồi cùng xe, cũng sẽ mở miệng mời hai người họ lên xe. Đáng thương cho hai nữ lưu thể chất yếu đuối cưỡi ngựa ròng rã suốt hai canh giờ, cũng may là đoàn người đi với tốc độ không nhanh, hai nàng quanh năm đều theo Bạch Chí Dao bôn ba bên ngoài, cũng có chút bản lĩnh căn bản, nếu không thì thật đúng là không thể chịu nổi.

Trước khi đến dịch trạm, Vân Ca còn đang lim dim ngủ đã bị Triệu Kiến Thận ôm xuống xe, bị dọa đến mức cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất, giãy dụa xuống đất đứng vững rồi mới phát hiện ra ánh mắt trộm nhìn mang theo nhiều ý vị khác nhau của kẻ trên người dưới trong Bạch gia (Triệu Kiến Thận ở bên này đã sớm nhìn quen rồi nên không còn lạ gì nữa), không khỏi vừa xấu hổ vừa buồn bực, cũng may là trước khi xuống xe Triệu Kiến Thận đã đeo lên cho nàng tấm mạng che mặt - Vân Ca nhận thức được một cách đầy đủ rằng ở bên cạnh Triệu Kiến Thận, mạng che mặt thật sự là một nhu yếu phẩm vô cùng quan trọng.

Những người ở dịch trạm không biết đã bị xua đuổi đi đâu rồi, đại sảnh bị tấm bình phong phân ra thành hai nửa, trong đó một gian để chủ nhân hai nhà dùng bữa, gian còn lại là nơi để các thị vệ và tùy tùng dùng.

Sau khi ngồi xuống, Triệu Kiến Thận thấy không có người bên cạnh, mỉm cười vươn tay tháo bỏ tấm mạng che mặt của Vân Ca, cử chỉ dịu dàng vô hạn, ánh mắt nhìn về phía Vân Ca lại là vẻ cảnh cáo rõ rành rành - đừng để lộ chân tướng cho ta!

Vân Ca hiểu ý, rất ngoan ngoãn tỏ ra dáng vẻ yêu kiều sợ sệt, ngồi xuống bên cạnh Triệu Kiến Thận. Bàn này là do thị vệ Vương phủ chuẩn bị, đã sắp xếp sáu chỗ ngồi, Trương Kiều Dư tự động ngồi xuống bồi tiếp bên cạnh.

Bạch Chí Dao ngồi ở vị trí ghế khách, hai nha hoàn phía sau lại không hề ngồi vào, đều đứng bên cạnh hắn, điệu bộ luôn sẵn sàng hầu hạ chủ tử dùng bữa.

Trương Kiều Dư trông thấy, ném về phía Vân Ca một ánh nhìn giễu cợt: Ngươi xem xem người ta hầu hạ chủ nhân thế nào kìa!

Vân Ca méo miệng, trừng mắt nhìn lại, hừ!

31. Chương 31: Một Đêm Cùng Phòng

Động tác nhỏ của bọn họ đều bị Triệu Kiến Thận nhìn vào mắt, nhưng hắn cười không nói. Trong mắt hắn, đối với nhân tài nên dùng thái độ đối đãi nhân tài, cho dù Vân Ca thân là tì thiếp nhỏ bé, nhưng nàng có tài hoa xuất chúng nên đáng được hắn tôn trọng, tuy rằng hắn thực thích thú trêu cợt, hù dọa nàng nhưng sẽ không tùy tiện làm nhục nàng.

"Còn hai chỗ ngồi, không bằng hai vị cô nương cũng ngồi xuống dùng bữa đi." Ánh mắt Vân Ca xoay chuyển đề nghị.

Hai mỹ nhân Chu Bích ngẩn ra, đồng thời nhìn về phía Vân Ca, cả kinh đáp: "Nô tỳ không dám!"

Bạch Chí Dao cười, nói: "Nếu phu nhân đã mời, Chu Nhi, Bích Nhi, các ngươi liền ngồi xuống đi!" Có mắt đều nhìn ra được Trầm Kiếm đối với vị ái thiếp này có bao nhiêu dung túng cùng nuông chiều, nếu muốn cùng hắn hợp tác, tự nhiên nên chiều theo ý nữ tử này thì tốt hơn.

Chu Nhi, Bích Nhi không dám nhiều lời, thật cẩn thận ngồi xuống hai bên Bạch Chí Dao, trong lòng thầm oán giận Vân Ca không hiểu quy củ, thân phận các nàng làm sao xứng cùng ngồi với công tử.

Bữa cơm chỉ có thanh âm trò chuyện của ba nam nhân, Vân Ca nghĩ nói nhiều sai nhiều, vùi đầu vùi cổ ăn, Triệu Kiến Thận không ngừng gắp đồ ăn cho nàng, Vân Ca kìm nén ý nghĩ muốn đập bàn trở mặt, nhịn không được đành ở dưới bàn trộm giựt ống tay áo Triệu Kiến Thận. Có vậy mới miễn cưỡng không bị no chết dưới hành vi nhồi vịt ăn của hắn.

Chu Nhi, Bích Nhi căn bản không dám động đũa, hết sức lo sợ nên nhanh chóng lùa sạch chén cơm trong tay xong cứ như lấy được đại xá, liền đứng dậy rời bàn.

Bạch Chí Dao cuối cùng cũng chú ý đến sự xấu hổ của các nàng, không muốn gọi các nàng tiếp tục hầu hạ, phân phó cho các nàng lui xuống nghỉ ngơi.

Bởi vì có người ngoài ở đây, Triệu Kiến Thận không chút khách khí liền kéo Vân Ca về phòng. Vân Ca thấy trong phòng chỉ có duy nhất một chiếc giường lớn, quay sang nhìn Triệu Kiến Thận thở dài: "Cho người đem thêm một bộ chăn mền đến đi, ta ngủ trên mặt đất cũng được."

"Sao cũng được, dù sao ngươi cũng đã ngủ một ngày, buổi tối không ngủ cũng không sao."

Vân Ca mếu máo, cõi lòng tràn đầy hy vọng hỏi han: "Ngươi có phải còn có chuyện cần thương thảo với Trương tiên sinh?"

"Ân?"

"Ta muốn tắm rửa, ngươi có thể tránh mặt một chút hay không?" Thanh âm càng nói càng nhỏ.

"Không thể."

"A?"

Triệu Kiến Thận thấy vẻ mặt nàng ủy khuất, bộ dáng đầy bất mãn của Vân Ca, nhịn không được cười ha ha. Ở cùng một chỗ với nữ tử này thật khiến tâm trạng hắn tốt hẳn.

Không đùa cợt Vân Ca nữa, Triệu Kiến Thận có lòng tốt rời khỏi, tiến đến phòng của Trương Kiều Dư.

Trương Kiều Dư mở cửa phòng ra, mời hắn vào trong phòng, cười nói: "Thiếu gia sao lại bỏ rơi nhuyễn ngọc ôn hương chạy đến đây tìm lão nhân?"

Triệu Kiến Thận mỉm cười: "Trước đem chính sự giải quyết rồi nói sau."

***

Quay trở lại phòng, sắc trời cũng đã tối, nhìn thấy ở nơi cách xa giường nhất trong phòng đã trải nệm chăn thật tốt, Vân Ca đã ngủ say rồi.

Triệu Kiến Thận tiến lại gần, cúi người nhìn tiểu mỹ nhân đang trong ám ảnh ngủ không an giấc, trong mũi ngửi được mùi thơm quen thuộc, nhịn không được mỉm cười, thân thủ nhẹ điểm vào huyệt đạo sau gáy của nàng, giúp nàng ngủ sâu hơn, sau đó nhẹ nhàng đem nàng ôm đến trên giường.

Ôm giai nhân trong lòng, tận tình hít lấy hương thơm trên người nàng, Triệu Kiến Thận ngủ vô cùng tốt, thẳng một giấc đến sáng.

Khi Vân Ca tỉnh lại, trời đã lên cao, người cũng đã ở trên xe, Triệu Kiến Thận cởi mặt nạ xuống, đang ngồi ở một bên trầm tư xem xét một quyển sách trên chiếc bàn nhỏ. Không dám kinh động hắn, Vân Ca nhẹ nhàng duỗi thẳng thân mình, cố gắng hồi tưởng lại cũng chẳng nhớ được mình làm cách nào từ trên sàn nhà mà lên được trên xe.

"Tỉnh rồi thì lại đây xem xét cái này." Triệu Kiến Thận cũng không ngẩng đầu lên, chỉ vào một chồng tập sách khác trên bàn nhỏ nói.

Vân Ca đẩy tấm chăn mỏng trên người ra, dịch chuyển một chút đến cạnh bàn nhỏ, trên người vẫn mặc một bộ thường phục mới đổi trước khi ngủ tối qua, còn may. Bởi vì ở cùng phòng với Triệu Kiến Thận, không dám mặc áo ngủ đơn bạc đi ngủ, vì thế sau khi tắm xong dứt khoát mặc một bộ thường phục không quá dễ nhăn, tuy rằng không được thoải mái, nhưng ít ra cũng an tâm đôi chút.

Trên bàn con là một đống sổ sách, ghi lại các khoản mục ra vào, hạng mục kinh doanh của các cửa hiệu của Trầm thị ở Vân Xuyên nửa năm trở lại đây.

Vân Ca tự động lôi ra một quyển sổ trắng và bút mực, đem các sổ sách kia phân ra, bắt đầu soạn lại.

Bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một ly chè xanh cùng một mâm điểm tâm nhỏ, Vân Ca ngạc nhiên ngẩng đầu.

Triệu Kiến Thận nói: "Ăn một chút lót dạ rồi tiếp tục, không gấp gáp."

Lão bản tính tình cũng không đến nỗi xấu, Vân Ca sờ sờ cái bụng rỗng tuếch, vui vẻ nói cảm ơn, Triệu Kiến Thận chỉ nhướng mi cười.

Giữa trưa xe dừng lại nghỉ dùng bữa, Chu Nhi phát hiện tay áo Vân Ca có vết mực, Triệu Kiến Thận cười ái muội, ngón tay điểm điểm vào cái trán Vân Ca nói: "Đã cho nàng bướng bỉnh gây sự quá rồi." Bạch gia một hàng bừng tỉnh đại ngộ, chắc là Trầm Kiếm ở trên xe xử lý công vụ, sủng thiếp quấn quýt si mê, đùa giỡn gây ra. Vân Ca nhìn sắc mặt bọn họ cũng thừa biết bọn họ hiểu lầm cái gì, trong lòng buồn bực vô cùng.

Bữa trưa, Chu Nhi, Bích Nhi vẫn là cùng ngồi chung bàn ăn cơm, hôm nay so với hôm qua tự nhiên hơn một chút, chắc là Bạch Chí Dao vì lấy lòng Vân Ca, cố ý căn dặn qua các nàng.

Hôm nay Bạch Chí Dao cùng hai mỹ nhân Chu Bích ngồi chung một xe ngựa, dùng qua ngọ thiện liền trở về xe, Bạch Chí Dao hỏi hai nàng: "Đồng hành một ngày, các người cảm thấy Trầm Kiếm này như thế nào?"

Hai mỹ nhân Chu Bích liếc nhìn nhau, Bích Nhi e dè nói: "Trầm lão bản quả thực thần bí, nói cũng không nhiều, không giống người thân thiện, chỉ có điều thực sự sủng ái Vân Ca phu nhân." Nhớ tới buổi sáng Trầm

Kiếm ôm Vân Ca mê man lên xe ngựa, nhịn không được đỏ mặt cùng hâm mộ, nếu công tử ôn nhu săn sóc như vậy với nàng, cho dù muốn nàng đổi lấy mạng mình, cũng là nguyện ý.

"Nô tỳ thấy hắn không giống người trầm mê nữ sắc, không biết vì sao đối với Vân Ca phu nhân thực phá lệ yêu sủng." Chu Nhi cũng nói, đáy lòng nàng đối với Vân Ca hâm mộ vạn phần, nhưng lại âm thầm cảnh tỉnh bản thân, công tử là người làm đại sự, mình tuyệt không được học Vân Ca được sủng mà kiêu, không phân tôn ti, phá hỏng chuyện của công tử.

Thân là nữ tử, những chuyện quan tâm đương nhiên chỉ có như vậy, Bạch Chí Dao nguyên cũng không trông cậy vào hai nha hoàn này mà có thể cho hắn một đáp án, chỉ là cùng Trầm Kiếm tiếp xúc cho đến nay, vẫn không rõ chi tiết đối phương, khó tránh có chút tâm phiền ý loạn.

Nghe ra trong lời hai nha hoàn này có sự hâm mộ đối với Vân Ca, lại thấy các nàng nũng nịu e ấp, kiềm không được động lòng, thân thủ ôm lấy Chu Nhi, trêu đùa: "Đến, để công tử cũng hảo sủng ái ngươi."

Bích Nhi ở một bên gượng cười, nghĩ công tử thật bất công, nhất thời trong xe tràn đầy xuân ý.

Bên này Triệu Kiến Thận ở trên xe nhưng không triền miên tuyệt sắc giống như người ngoài tưởng tượng, một nam một nữ dựa vào hai bên bàn nhỏ, khi múa bút thành văn, khi nhíu mày cân nhắc, chẳng hề để tâm phong cảnh vô hạn bên ngoài xe.

Thật vất vả làm xong một khối công việc, Vân Ca duỗi thân một chút thả lỏng chân tay, nhìn Triệu Kiến Thận vẫn một bộ dáng mặt cau mày có, nhịn không được trộm đánh giá hắn.

Không nghi ngờ gì hắn là người đàn ông đẹp nhất mà mình từng nhìn thấy qua hai đời người, tuy rằng một bụng xấu xa còn cực thích ức hiếp nàng, nhưng khi hắn lẳng lặng ngồi ở bên cạnh như vậy, vẫn thực mê người. Nhìn phớt qua nhịn không được quay lại nhìn thêm lần nữa, thầm nghĩ chỉ muốn quan sát kĩ hơn… Vân Ca giống như bị mê hoặc, đột nhiên nhớ tới cảnh mình bị hắn ôm vào trong lồng ngực hôn thật sâu, chợt nghĩ bản thân bị một cực phẩm mỹ nam phi lễ như vậy thực ra cũng không tính là bị thiệt nha!

Chỉ có điều cùng người như vậy có mối quan hệ, thì đừng mong sống được những ngày bình yên an ổn, cho nên tốt nhất vẫn là cách xa ra một chút đi, kẻo chết lúc nào cũng chẳng hay.

32. Chương 32: Bị Ép Lên Thuyền Giặc

"Xem xong rồi sao?" Triệu Kiến Thận không phải không biết Vân Ca nhìn mình, thấy ánh mắt nàng bắn tới từ thưởng thức đến si mê đến cảnh xuân dập dềnh xong rồi lại quy về bình thản, hắn thật rất hiếu kỳ trong lòng nàng đang nghĩ cái gì, nhưng biết rõ nàng tuyệt sẽ không khai ra.

Nữ tử này có khi giống như một hồ nước trong, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu, đôi khi lại giống một mê cung, khiến người khác không thể nắm bắt được tâm tư.

"Xem xong hết rồi." Vân Ca thức thời đáp một câu, thu hồi ánh mắt, đem sổ sách vừa rồi sắp xếp xong đưa đến trước mặt Triệu Kiến Thận.

"Có vấn đề gì không?" Triệu Kiến Thận tiếp nhận sổ sách, tùy tay lật xem.

"Trừ bỏ Túy Hà lâu có dòng tiền không rõ ràng ra, những cái khác đều vẫn tốt."

"Sổ sách của Túy Hà lâu không cần phải quan tâm, mặt khác đều không có vấn đề là được."

Vân Ca ẩn ẩn đoán ra Túy Hà lâu trừ bỏ là kinh doanh tửu lâu, đại khái còn kinh doanh ngành nghề bí mật nào đó khác, dù sao tửu lâu, thanh lâu, khách điếm đều là nơi buôn bán tin tức nổi tiếng trên giang hồ. Chẳng qua lão bản đã dặn nàng không cần xen vào, cũng vừa may tiết kiệm chút sức lực

"Ngươi học cách quản lý sổ sách là từ ai?" Triệu Kiến Thận từ trên trời hỏi xuống một câu.

Vân Ca nhìn như trả lời cho qua: "Đã quên, lúc trước bị trọng thương, rất nhiều chuyện đã quên mất." Chính mình cùng Dịch Thanh Vân trải qua sự tình giống nhau, khó trách hợp ý như vậy, đều là kẻ mất trí nhớ hết a!

Triệu Kiến Thận cười như không cười nhìn nàng một cái, không tiếp tục truy vấn. Cầm quyển sổ sách mình xem nửa ngày lên cho Vân Ca: "Xem hết, toàn bộ học thuộc."

Vân Ca tiếp nhận, mở ra trang thứ nhất, mặt lập tức tái mét ngay, ngẩng đầu miễn cưỡng nói với Triệu Kiến Thận: "Ta có thể không xem tiếp được không." Trang đầu thế nhưng toàn là danh sách ghi chép việc buôn bán các loại binh khí có khả năng uy hiếp đến an nguy quốc gia, số lượng thật khủng, tầm vực muốn vươn ra khỏi phạm vi thương nhân buôn bán kiếm tiền bình thường rồi.

"Ngươi nói thử xem?" Triệu Kiến Thận ánh mắt nham hiểm cười nói.

Vân Ca khóc không ra nước mắt, này chẳng phải rõ là muốn đem nàng vào con đường chết sao? Biến thái Vương gia đem sự tình tạo phản mất đầu này toàn bộ nói với mình, nếu dám phản bội hắn, chẳng phải chỉ còn một con đường chết, còn nếu cùng hắn thông đồng làm bậy, vậy cũng thấy khó có đường sống để đi. Quá độc ác! Thực là đuổi vịt lên giá đẻ, bức người lên Lương Sơn[1] mà!

[1] Bức ép người khác làm việc họ không có khả năng, không muốn làm.

Triệu Kiến Thận duỗi cánh tay dài ra đem Vân Ca ôm vào ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng nàng, dịu dàng an ủi: "Không cần sợ, ngươi là một trong số những thuộc hạ quan trọng nhất của ta, việc này sớm muộn gì ngươi cũng sẽ biết, ngoan ngoãn, sẽ không có việc gì."

Vân Ca bi thương phẫn nộ nói: "Ngươi là đồ bại hoại, ngươi bại hoại!"

Triệu Kiến Thận cũng không bực mình, chỉ đem nàng ôm chặt thêm. Hắn sẽ khiến nàng từ từ hiểu thấu, nàng suốt đời này là người của Triệu Kiến Thận hắn, không thể có bất cứ đường lui nào cũng không thể có một chút suy nghĩ né tránh nào.

Vân Ca dùng sức thoát ra vài lần, lại không thoát được chỉ đành buông tha, xe ngựa lắc lư đi tiếp, vòng tay của tên bại hoại này ngoài ý muốn lại rất thoải mái ấm áp, ánh mắt cũng dần dần đậm sương mù…

Cúi đầu nhìn xuống người con gái đang ngủ say sưa trong lòng, không biết nên cao hứng hay nên thương tâm. Thôi bỏ đi, tuy rằng nàng thực cứng rắn chống lại được sức quyến rũ của mình, nhưng lại hết sức an tâm ngủ trong lồng ngực mình, ít ra cũng chứng minh nàng đối với mình thực sự tín nhiệm. Triệu Kiến Thận tự an ủi bản thân, nhẹ nhàng đổi một tư thế thoải mái hơn, định ôm Vân Ca cùng chìm vào giấc mộng.

Đại khái ông trời cũng không cho bọn họ một khắc nhàn nhã, liền có một trận náo động bên ngoài kéo đến.

"Thiệt ồn a!" Vân Ca dụi dụi mắt, mờ mịt ngồi dậy.

Bên ngoài xe nhân mã huyên náo đã đánh thành một đoàn, nhân mã của Triệu Kiến Thận gắt gao phòng thủ quanh xe, đa phần đều là cao thủ, địch nhân đến một kẻ giết một kẻ, bổ xuống như bổ dưa, thái rau.

Bên phía Bạch Chí Dao thì ngược lại, cực kỳ thảm hại, bởi vì nhân mã của bọn họ đều đi ở phía trước đoàn người nên sớm bị địch nhân đánh dữ dội hơn, áp lực nhiều hơn, tuy rằng đội ngũ đi theo cũng tương đối nhiều cao thủ, nhưng tổ chức kỷ luật so ra không bằng thị vệ Vương phủ bên Triệu Kiến Thận.

Triệu Kiến Thận ngồi ở trong xe, nhìn thấy "đồng minh" bị đánh cho luống cuống tay chân, một chút ý nghĩ rút đao tương trợ cũng không có. Vân Ca nương theo cửa sổ xe nhìn ra, tận mắt chứng kiến một tên thị vệ giơ đao đem đầu người bịt mặt chia làm hai nửa, máu tươi cùng óc phun ra, sợ hãi tới mức khẽ hô một tiếng liền lùi về trong xe, không dám ngoảnh mặt nhìn lại.

"Ngươi không phải lá gan lớn lắm sao?" Triệu Kiến Thận trêu cười nói.

"Ta khi nào lá gan lớn?"

"Lá gan không lớn sao dám đả thương ba kẻ trộm?"

"Chuyện đó không giống, lúc đó là bất đắc dĩ."

"Bây giờ cũng là bất đắc dĩ, những người này mục đích là đến giết chúng ta."

Nhìn bản mặt Triệu Kiến Thận dương dương tự đắc, xem ra đợt tập kích này hẳn không có nguy hiểm lớn, nhưng nghĩ đến huyết chiến bên ngoài vẫn khiến nàng cảm thấy sợ hãi cùng chán ghét.

Trên TV đã từng xem qua thì cũng chỉ là diễn xuất mà thôi, so với thực tế khác nhau xa, không có cảm giác quá lớn như bây giờ. Nhưng bây giờ chân thực xảy ra bên cạnh mình, biết được cứ mỗi một tiếng thét thảm thiết từ đằng sau lưng phát ra là tương đương mang đi một sinh mệnh, cái loại cảm giác này khiến người ta sởn tóc gáy, khủng bố đến cực điểm.

"Cả nhà ngươi nhất định đã đắc tội nhiều người, cho nên mỗi lần xuất môn đều bị người ta kéo tới giết đến giết lui!" Vân Ca nhỏ giọng thầm mắng.

"Những người tài trí bình thường thì sẽ không khiến người ta ghen ghét, ta cũng thực bất đắc dĩ." Gương mặt tươi cười của Triêu Kiến Thận lúc này xem ra đặc biệt đáng ghét.

"Bọn người Bạch Chí Dao có thể có chuyện không?"

"Ngươi quan tâm bọn họ làm gì?"

"Tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn đồng hành..." Vân Ca vừa nói vừa lùi về phía sau, tránh khỏi ma trảo vươn tới trước mặt.

Triệu Kiến Thận cũng không truy kích, nói: "Bên ngoài đánh hẳn cũng gần xong, có muốn cùng ta ra xem."

"Không cần!" Ghê tởm muốn chết, mới không cần xem nha.

Triệu Kiến Thận cầm mặt nạ đeo lên, búng tay một cái, phía ngoài liền có người cung kính mở cửa xe nghênh đón lãnh đạo xuống hiện trường tuần xem.

Vân Ca ở sau lưng hắn làm cái mặt quỷ, làm bộ làm tịch thối tha, hừ!

Thời gian phối hợp vừa khít, lúc Triệu Kiến Thận hai chân chạm đất thì địch nhân cuối cùng cũng bị chém ngã gục xuống.

Trương Kiều Dư khí định thần nhàn đứng cạnh xe, thân phận của hắn bây giờ là một phụ tá tầm thường, tự nhiên không cần nhảy vào tham chiến cùng mọi người. Thấy Triệu Kiến Thận đi tới, hắn mỉm cười hành lễ, sau đó tự mình chỉ huy bọn thị vệ dọn sạch hiện trường, bắt người sống làm tù binh tra hỏi, an bài hai người băng bó cho thị vệ bị thương.

Triệu Kiến Thận nhìn lướt qua thấy không có vấn đề gì, liền bước đến xe Bạch Chí Dao hỏi han xã giao một chút.

Đội ngũ Bạch Chí Dao tổn thất nghiêm trọng hơn so với Triệu Kiến Thận, mang theo mười mấy người mà bị thương hết một nửa, tuy vết thương nhẹ nhưng đối lập như vậy, nhìn thực mất mặt.

Hai mỹ nhân Chu Bích đi theo công tử bọn họ xuống xe, nhìn thấy một thi thể đầy máu, sắc mặt liền trắng bệch, nhưng vẫn cố gắng kiên trì.

Bạch Chí Dao lòng dạ thâm sâu, cho dù trong lòng thấy bất mãn vì đội của Trầm Kiếm không hề có ý tương trợ nhưng trên mặt vẫn không có lộ ra nửa điểm sơ hở.

33. Chương 33: Chuyến Lữ Hành Trước Khi Chia Tay

Lúc này thị vệ đến bẩm báo, nói rằng theo lời khai của bọn cướp bị bắt sống, chúng đều là người của Thanh Mộc bang, bang chủ đã nhận tiền của một đại lão bản, sai bọn chúng nhất định phải chặn giết toàn bộ người trong đoàn xe của hai nhà Trầm Bạch đang đi trên đường, tài vật có thể để cho người trong bang của họ tiếp nhận, nhưng nữ nhân thì phải bắt sống mang về cho ông chủ đó.

"Không ngờ rằng Đồng lão bản lại hành sự ngang ngược như vậy." Bạch Chí Dao cười lạnh nói.

"Bọn chúng còn có đồng đảng nào khác không?" Triệu Kiến Thận hỏi.

Thị vệ trả lời: "Bọn chúng nói toàn bộ người trong bang đều đã đến, vì ông chủ thuê chúng muốn đảm bảo chắc chắn, con đường phía trước còn mời người của các bang phái khác trấn giữ, đắc thủ trên địa bàn của người nào thì tài vật thuộc về kẻ đó."

Bạch Chí Dao mặt lộ vẻ lo lắng, Thanh Mộc bang là bang phái lớn nhất vùng này, từ đó suy ra, những người đang đợi ở con đường phía trước ắt hẳn cũng không thể là hạng tầm thường, nhất thời có chút hối hận, nếu lúc đi mang theo nhiều người một chút, hoặc là không đi cùng với Trầm Kiếm, ắt đã không chật vật như bây giờ.

Lúc này mà yêu cầu Trầm Kiếm phân ra đường ai nấy đi, nhất định sẽ dẫn đến mang tiếng xấu ham sống sợ chết, vô tình vô nghĩa, chuyện hợp tác làm ăn lại càng không cần phải nhắc đến nữa.

Triệu Kiến Thận trông thấy thần sắc của Bạch Chí Dao, lòng thầm cảm thấy tức cười, nhưng miệng lại nói: "Xem ra là Trầm mỗ đã làm liên lụy đến Bạch công tử, thế này đi, lát nữa chúng ta thay đổi đội hình một chút, để Trầm mỗ làm tiên phong thì thế nào?"

Bạch Chí Dao trong lòng hiển nhiên vô cùng tán đồng, khách khí từ chối một phen rồi thuận nước đẩy thuyền chiều theo ý của Triệu Kiến Thận.

Không biết là do nhân phẩm của Bạch Chí Dao có vấn đề hay là do Đồng lão bản thực sự nhắm vào hắn ta mà sau khi điều chỉnh đội hình, còn chưa đi được mười dặm, thì lại một lần nữa gặp phải tập kích - địch nhân lần này đã thay đổi chiến lược, đợi phần lớn đoàn người họ đi qua rồi mới tập kích từ đằng sau.

Đội ngũ của nhà họ Bạch lại phải chịu tổn thất nghiêm trọng, hai viên hộ vệ thiệt mạng, còn hộ vệ của Triệu Kiến Thận chẳng qua chỉ là thêm một người bị thương nhẹ.

Sắc mặt Bạch Chí Dao phủ thêm hai tầng sương, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra vẻ dữ tợn, nhưng lại rất khí phách không đề cập với Triệu Kiến Thận việc chia ra đường ai nấy đi.

Lời bình luận của Trương Kiều Dư đối với việc này là: "Đều chỉ còn lại một ít tàn binh bại tướng rồi, đi cùng chúng ta còn có thể cáo mượn oai hùm một chút, phân ra đi rồi, trên đường bị tiêu diệt toàn bộ là hoàn toàn có khả năng, tên Bạch Chí Dao này, vững vàng khôn khéo, cũng coi như là có chút đầu óc."

Vân Ca bình luận: Quả nhiên là chủ tớ đều cùng một giuộc, đặc biệt ngạo mạn, hơn nữa còn giỏi cười trên nỗi đau của người khác.

Tĩnh tâm suy nghĩ một chút, Vân Ca có chút nghi ngờ rằng những cuộc tập kích mai phục trên đường đó, Triệu Kiến Thận đã biết rõ từ trước liền trá hình phối hợp, cùng trả đũa Bạch Chí Dao. Cách nghĩ này khiến sự sợ hãi của Vân Ca đối với Triệu đại lão bản trực tiếp tăng lên một tầng ới.

Ngày đi đêm nghỉ như thế suốt hai ngày, đẩy lùi ba bốn đợt thổ phỉ, cuối cùng cũng đến được biên giới Vân Xuyên, Bạch Chí Dao và Vân Ca đều thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng sắp chia tay rồi!

Sau khi chia tay, Triệu Kiến Thận trên đường đi không còn gặp phải cuộc tập kích nào nữa, cả hành trình bình an thuận lợi đến Quý Xuyên.

Đối mặt với tình hình kỳ lạ đó, Vân Ca có để tâm, nhưng chẳng hỏi chữ nào.

Dưới sự áp bức và dụ dỗ của Triệu Kiến Thận, nàng đem toàn bộ sổ sách mật của Vương phủ và Trầm gia học thuộc lại hết. Để đảm bảo nàng ghi nhớ một cách đầy đủ chắc chắn, hắn còn thường đánh thức nàng khỏi giấc ngủ, bắt đọc ra nội dung trong đó.

Đoàn người ra khỏi Quý Xuyên, tiến vào địa phận Kỉ quốc, dọc hai bên đường dần trở nên sầm uất, các thành trấn lớn tiếp nối hết cái này đến cái khác, người đi trên đường cũng dần dần nhiều hơn.

Vân Ca âm thầm phấn khởi, nơi đông người, chạy trốn ẩn náu lại càng thêm thuận tiện!

Nàng đã quyết định mau chóng bỏ trốn, của để dành hơn nửa năm nay cũng không còn cần nữa. Kinh nghiệm suốt dọc đường đi đã nói cho nàng biết, ở bên cạnh Triệu đại Vương gia sẽ không thể sống những

ngày bình yên an ổn, càng đừng nói chi đến việc hắn vốn rảnh rỗi sinh nông nổi lại đi tính chuyện mưu đồ tạo phản.

Làm người ngoài cuộc, Vân Ca hoàn toàn không có cái gọi là quan niệm chính thống về cái gọi là nước nhà, ai làm Hoàng đế cũng không sao, ai muốn chém chém giết giết tạo phản xâm lược gì đó cũng chẳng sao, tư tưởng chỉ đơn thuần muốn tìm về nơi an lành tránh nơi hung hiểm, bình an sống qua ngày.

Mấy ngày nay nàng lén lút thu thập một ít đồ trang sức kiểu dáng bình thường, dự tính sau khi chạy trốn thành công sẽ tìm một nơi nào đó để ẩn náu, cách kiếm tiền sống qua ngày cũng coi như đã có, tệ lắm cũng có thể nghĩ đến việc liên hệ nhờ Dịch Thanh Vân giúp đỡ.

Hôm đó, đoàn người đến một nơi gọi là Hàm huyện, việc làm ăn của hiệu buôn Trầm thị tại đây đã đạt đến mức cực thịnh, đại chủ quản mấy ngày trước đã được khoái mã báo tin nói rằng thiếu chủ Trầm Kiếm sắp đến, bèn sửa sang đổi mới lại toàn bộ trong ngoài điền trang rồi chờ đợi.

Lúc đám người trông thấy thiếu chủ dìu một vị mỹ nhân trẻ tuổi từ trên xe xuống, mắt đã trợn tròn, lần đầu tiên trông thấy thiếu chủ mang theo nữ nhân bên người a!

Nhìn lại cô gái đó, mặt mộc áo the, thanh lệ vô cùng, các chủ quản đều thầm tán dương thiếu chủ có con mắt tinh tường, lại không khỏi hiếu kỳ về nguồn gốc lai lịch của cô gái này.

Có điều Triệu Kiến Thận không hề nói rõ về thân phận của Vân Ca với họ, chẳng qua chỉ sai chủ quản mang Vân Ca đến ở trong Lục Thủy lầu gần cạnh hắn. Lục Thủy lầu là một trong những lầu chính của điền trang, sắp xếp một nữ tử ở lại nơi này, ý tứ trong đó không cần nói cũng rõ, thái độ của chủ quản với Vân Ca lập tức tăng thêm mấy phần cung kính, người này nói không chừng sau này sẽ trở thành chủ mẫu của Trầm gia đây!

Vân Ca vừa đến Lục Thủy lầu, một giọng nữ ngạc nhiên mừng rỡ cùng lúc truyền đến: "Phu nhân, người cuối cùng cũng đến rồi!" Chính là Khả Nhi đã mấy ngày không gặp.

Hóa ra ngày đó sau khi Vân Ca bị Dịch Thanh Vân mang đi không lâu, Bạch công tử liền phái người đưa nàng ấy và các thị vệ về Phi Hà thành giao cho Triệu Kiến Thận, Triệu Kiến Thận lập tức sắp xếp cho Khả Nhi và một số thủ hạ đến Hàm huyện trước chờ đợi. Khả Nhi đến đây đã được hai ngày rồi, luôn lo lắng cho sự an nguy của Vân Ca.

Vân Ca trông thấy Khả Nhi, thực sự là kinh ngạc nhiều hơn vui mừng - lại thêm một người theo trước theo sau, bản thân nàng muốn chạy trốn lại càng thêm khó khăn rồi.

Triệu Kiến Thận dự định lưu lại Hàm huyện năm ngày, đại chủ quản vì để thể hiện một chút công trạng trước mặt thiếu chủ, gần như liên tục lôi kéo Triệu Kiến Thận đi khắp huyện thành và các hiệu buôn nông trang xung quanh, Vân Ca thì ở lại trong điền trang để thẩm tra lại sổ sách tài vụ, âm thầm tiến hành kế hoạch bỏ trốn của mình.

Chớp mắt đã đến ngày thứ năm, Triệu Kiến Thận hiếm khi dư ra được một chút thời gian, muốn mang Vân Ca đi du ngoạn đó đây, Vân Ca vừa có chút phấn khởi vừa có chút lo lắng, nhìn rõ điều kiện xung quanh sẽ có lợi cho việc bỏ trốn, nhưng ngộ nhỡ như đi chơi về quá trễ, làm lỡ mất kế hoạch trốn chạy của bản thân, thế thì thảm rồi.

"Nàng có vẻ không được vui cho lắm." Trong xe ngựa, Triệu Kiến Thận đột nhiên nheo mắt nhìn Vân Ca nói.

"Hì hì, hiếm lắm mới được ra ngoài dạo chơi, ta có chỗ nào mà không vui cơ chứ." Vân Ca giả ngốc, bị dọa toát cả mồ hôi lạnh.

"Trầm thị làm ăn trải khắp các nơi, sau này cơ hội nàng theo ta ra ngoài sẽ còn nhiều."

"Thật sao?" Hy vọng vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ này đủ hình tượng.

Triệu Kiến Thận đưa tay xoa xoa mái tóc nàng, tóc Vân Ca vì thường xuyên gội rửa sạch sẽ, sờ lên êm dịu trơn mượt như tơ, cảm giác rất thích.

Với võ công của hắn, Vân Ca căn bản chỉ có thể ngoan ngoãn để hắn chiếm dụng, tuy liên tục an ủi bản thân, bị cực phẩm soái ca chiếm tiện nghi cũng không được tính là chịu thiệt, nhưng vẫn không khỏi vì hoàn cảnh này mà tức giận bất bình, lại không có can đảm ăn lại đậu hũ của soái ca, thì chỉ đành quan sát địch chờ thời cơ, có thể tránh thì tránh, không thể tránh thì phải nhẫn nhịn.

34. Chương 34: Chạy Trốn Thành Công

Trêu đùa nữ tử này thật sự làm cho người ta tâm tình tốt lên, Triệu Kiến Thận hiếm khi cảm thấy hứng thú nào khác ngoài chính sự, càng ngày càng có thói quen phóng túng chính mình tùy ý thân cận Vân Ca. Nhưng mà càng thân cận, càng cảm thấy Vân Ca độc đáo.

Ngoại trừ lần đầu tiên gặp mặt, nàng cố giả vờ cung kính, lần thứ hai gặp mặt, nàng cẩn thận dè dặt ra, nàng tựa hồ chưa từng để ý đến thân phận của mình, phát hiện hắn không quá để ý lễ tiết, càng thêm làm càn vô lễ, đây không phải cậy sủng mà kiêu, mà là phát ra từ nội tâm không tự giác thân phận mình kém một bậc, cần phải khom lưng khúm núm đối phó.

Mọi người, bất luận thân phận cao thấp, nam nữ bần phú, ở trong mắt nàng tựa hồ đều không có khác nhau.

Triệu Kiến Thận đè nén ý nghĩ không tin cách nói mất đi trí nhớ, nếu Vân Ca kiên trì mạo danh thân phận ca cơ này, tất nhiên nàng có nguyên nhân, hắn cũng liền thuận theo tự nhiên là được rồi.

Nhìn thấy tiểu nữ tử đã muốn trốn đến góc xe ngựa, vẻ mặt cảnh giác trừng mắt, Triệu Kiến Thận mỉm cười, xe ngựa cho dù to thì cũng chỉ có nhiêu đây, có thể chạy trốn đi đâu được?

Cười nắm một bên váy dài đang rũ xuống bên cạnh, dùng một chút lực, Vân Ca liền rơi vào trong lồng ngực hắn, hương thơm nhẹ nhàng như nước thấm thẳng vào tim, lười biếng hỏi: “Xem xong các khoản mục của huyện Hàm rồi sao? Có phát hiện gì?”

Vân Ca chấn động, giãy dụa nói: “Ngươi buông ta ra rồi nói sau!”

“Ta thích như vậy nghe ngươi nói.”

“Ngươi không thả ta sẽ không nói!”

“Vậy đừng nói, miệng còn có thể dùng để làm chuyện khác…” Trong mắt lang sói lóe lên ánh lửa ám muội quen thuộc.

“Ta… ta nói.” Thực không khí phách lập tức khuất phục.

Vân Ca nghĩ mình tốt xấu gì cũng là một người xuyên không, suy nghĩ so với cổ nhân trước mắt này hơn ngàn năm văn hóa kiến thức, tại sao luôn bị ăn sạch sẽ, mỗi lần nghĩ liền một lần khinh bỉ mình, buồn bực tới cực điểm.

Trong thành Hàm huyện vô cùng phồn hoa, xung quanh non xanh nước biếc, Vân Ca càng xem càng thích, âm thầm tính toán sau khi chạy trốn có thể tránh gió một trận xong, sẽ trở lại phụ cận an cư.

Dọc đường đi, Triệu Kiến Thận dành phần lớn thời gian chính là làm tròn bổn phận hướng dẫn du lịch, nơi này tuy rằng hắn chỉ ghé qua một lần, nhưng là ỷ vào hiểu biết uyên bác, rất nhiều truyền thuyết thất lạc đều thuộc như lòng bàn tay, đối với Vân Ca lại thêm cẩn thận săn sóc chiếu cố, cũng may là hắn mang theo mặt nạ che giấu bớt vẻ đẹp cùng sức hấp dẫn, nếu không Vân Ca không dám cam đoan chính mình có thể hay không khống chế không được trực tiếp quỳ gối dưới gấu quần soái ca, vứt bỏ kế hoạch chạy trốn. Không thể không thừa nhận, chỉ cần Triệu Kiến Thận nguyện ý, muốn bất kỳ nữ nhân nào vì hắn ái mộ cũng không là việc khó.

Nghĩ đến việc qua hôm nay, chính mình có lẽ sẽ không còn được gặp lại soái ca siêu cấp như vậy, Vân Ca thả lòng mặc sức chơi trò chơi, đối với Triệu Kiến Thận ngẫu nhiên khiêu khích trêu đùa cũng không để bụng nữa.

Trở lại Hàm huyện đã là hoàng hôn, Vân Ca thoái thác nói quá mệt mỏi, tùy tiện ăn chút gì rồi trở về phòng ngủ, Triệu Kiến Thận đã quen với thói ham ngủ của nàng, cũng không để bụng gì.

Vân Ca lẳng lặng nằm ở trên giường, nhìn thấy sắc trời từng chút từng chút mờ mờ cho đến toàn bộ tối hẳn, rón ra rón rén đứng dậy thay một bộ váy ngắn màu lam sẫm nhẹ nhàng, đẩy cửa phòng theo đường mòn hoa hai bên dẫn đến cửa sau điền trang.

Trước cửa một tiểu bố y đưa một cái bọc vải nhỏ, nói nhỏ: "Những thứ cô nương muốn đều ở trong này, xe ngựa ở ngoài cửa, hiện tại lên xe vừa lúc có thể kịp ra khỏi thành, La tổng quản căn dặn tiểu nhân nhắc nhở cô nương, đừng quên chuyện đã hứa."

Vân Ca tiếp nhận bọc vải, cười nói: "Cám ơn, xin La tổng quản yên tâm. Người đưa ta ra khỏi thành sẽ mang thư về."

Nói xong ra khỏi cửa nhảy lên xe, xa phu quất roi "Giá" một tiếng, xe ngựa liền lao ra ngõ nhỏ lên đường lớn hướng nam cửa thành đi.

Vân Ca ở trên xe mở ra túi vải, bên trong quả nhiên có vài bộ trang phục nam nữ vải thô, còn có mấy tờ ngân phiếu cùng một bao bạc vụn, cộng lại đến chừng ba trăm lượng, nghĩ thầm: nhìn không ra Triệu Kiến Thận tặng trang sức lại đáng giá như vậy, đáng tiếc chỉ dám đem kiểu dáng tương đối bình thường đưa cho La tổng quản đổi tiền, nếu không chính mình khẳng định một đêm thành bạo phú, đời này không cần lo lắng.

Lập tức cầm lấy một bộ trang phục nam vải thô thay, đem y phục thay ra cẩn thận xếp lại cất vào trong túi, ngân phiếu bạc vụn lấy ra cất bên người.

Xe ngựa ra cửa thành phía nam, xa phu thấp giọng hỏi: "Cô nương muốn đi đâu?"

"Đi bến tàu Lan Giang." Vân Ca trả lời, thời gian cấp bách, đi đường thủy là mau lẹ nhất, hai ngày trước nàng ngẫu nhiên nghe người ta nói bến tàu Lan Giang mỗi đêm đều có rất nhiều thuyền hàng đi xuống Mộc huyện vận chuyển hàng hóa, liền lập tức quyết định dùng thuyền hàng làm công cụ chạy trốn.

Nếu vận khí tốt, sáng mai Triệu Kiến Thận mới phát hiện nàng chạy trốn, cho dù Trầm gia hiệu buôn thế lực rộng lớn, muốn tìm kiếm tung tích mình ven sông cũng sẽ vô cùng phiền phức và tốn thời gian, tỷ lệ bản thân chạy trốn thành công sẽ cao hơn nhiều.

Nàng là không chút nghi ngờ Triệu Kiến Thận phát hiện nàng chạy trốn, nhất định sẽ phát động hành vi đuổi bắt, chính là vì nàng đã nhớ rõ những sổ sách ngầm này, Triệu Kiến Thận cũng sẽ không dễ dàng buông tha nàng.

Xe ngựa đi hơn một canh giờ, mơ hồ nhìn thấy ánh nước phía trước, tiếng người thét to từng trận truyền đến. Xe ngựa lại đi một đoạn, đứng ở bên cạnh bến tàu.

Vân Ca xách túi vải đội mũ, đem vành nón kéo thấp quá lông mày, che đi nửa khuôn mặt, lúc này mới nhảy xuống xe ngựa, nói với xa phu: "Đại thúc, ngươi là người Trầm gia sao?"

Xa phu chần chờ một chút, gật gật đầu.

Vân Ca nói: "Phiền đại thúc thay ta tìm một nhà thuyền ổn thỏa, nói ta là cháu của ngươi, nghe tin mẫu thân sinh bệnh, vội vã quay về Mộc huyện thăm. Làm cho bọn họ thuận tiện một chút mang ta đi, ta có thể đưa thêm một chút tiền đò."

Xa phu tựa hồ đối với tình huống bến tàu có chút quen thuộc, đi một chút tìm đến một cái thuyền hàng lớn, bằng lòng mang theo Vân Ca.

Nhìn Vân Ca sắp lên thuyền rời đi, xa phu bỗng nhiên bắt lấy tay áo của nàng, hỏi: "Chuyện La tổng quản dặn dò..."

Vân Ca thấy bên cạnh mình người đến người đi, phỏng chừng đối phương không dám làm cái gì, vì thế yên lòng thấp giọng trả lời: "Ta đã đốt rồi, La tổng quản yên tâm đi."

Bất chấp vẻ mặt xa phu hoài nghi không chắc, xoay người nhanh chóng chạy lên thuyền.

Người chèo thuyền nhanh nhẹn thu hồi tấm ván, cởi bỏ dây thừng, nhổ neo mở tuyến.

Vân Ca biết hiện tại bầu trời tối đen nhìn không ra cái gì, chỉ cần không mở miệng, không có người phát hiện thân phận nữ tử của mình, vì thế cẩn thận cầm túi vải tìm một nơi không gây chú ý ở đuôi thuyền ngồi xuống, đợi đến hừng đông tìm một chỗ lên bờ.

Một mình ngồi ở góc đuôi thuyền, nhìn thấy hình dáng bến tàu dần dần mơ hồ, bốn phía còn lại mông lung ánh nước.

Con đường trước mắt chưa biết… Tuy rằng trong lòng đại khái có kế hoạch, nhưng là một người một mình đối mặt với thế giới xa lạ này, trong lòng không thể tránh khỏi dâng lên nỗi sợ hãi cô tịch nặng nề.

Trộm hướng chính mình làm mặt quỷ: Vân Ca… Ân, không nên lại kêu Vân Ca, hẳn là kêu Tạ Tuyền Cơ, gần một năm không sử dụng tên kiếp trước, nhớ lại vừa xa lạ vừa quen thuộc. Tạ Tuyền Cơ a Tạ Tuyền Cơ, phải phấn khởi một chút, bánh mì sẽ có, tình yêu cũng sẽ có, ngày lành rất nhanh cũng sẽ có.

35. Chương 35: Trong Lúc Dịch Dung Biến Thành Hủy Dung

Ở trên thuyền Tuyền Cơ nửa tỉnh nửa mơ suốt một đêm, đến sáng sớm, thuyền tiến vào một bến đò gần Tử[1] huyện, Tuyền Cơ không dám mở miệng, trong nắng sớm nửa sáng nửa tối, khoa tay múa chân hướng về chủ thuyền nửa ngày, nói chính mình muốn lên bờ ở chỗ này, chủ thuyền thấy nàng gầy tong teo, lại câm điếc, tiền đò cũng không lấy của nàng, liền để nàng rời thuyền đi lên.

[1] Tử là màu tím.

Tuyền Cơ xuống thuyền, bước lên ranh giới của Tử huyện, bắt đầu một hành trình chạy trốn mới.

Cùng lúc này, ở Hàm huyện, Trầm gia trang đang lâm vào trạng thái khủng hoảng trầm trọng.

Triệu Kiến Thận ngồi ở thư phòng, nghe thủ hạ do thám báo cáo tình hình, ý tươi cười trên mặt sâu thêm một chút, sắc mặt đám thủ hạ liền khó coi thêm một phần, nhìn thấy ngón tay hắn gõ gõ nhẹ nhàng trên mặt bàn gỗ đàn hương, phát ra tiếng vang cộp, cộp, cộp, đám thủ hạ hầu như cảm giác máu của chính mình từng chút từng chút đông lạnh thành băng… Đại lão bản phát hỏa lớn, nguyên cả Hàm huyện cũng không đủ để thiêu đâu!

"Nàng là một nữ tử yếu ớt không võ công, có thể rời trang viên đi chắc chắn có đồng đảng, trong nửa canh giờ phải đem nội gian đào ra đây." Trương Kiều Dư đánh gãy báo cáo kết quả tìm kiếm khu vực Hàm huyện của thủ hạ.

"Dạ!" Thủ hạ toát mồ hôi lạnh, phi nhanh ra ngoài, va phải Đại tổng quản La Thạch Điền mang theo cháu trai tiến vào thỉnh tội. Cháu trai của hắn, La tổng quản, chính là người giúp đỡ Tuyền Cơ chạy trốn.

La tổng quản nơm nớp lo sợ đi đến trước mặt Triệu Kiến Thận, bùm một cái quỳ xuống, rối rít nói: "Thuộc hạ đáng chết, Vân Ca phu nhân là… là thuộc hạ phái người đưa đi…"

"Ta rất hiếu kỳ, Vân Ca chỉ là một nữ tử, sao có thể kích động được ngươi phản bội ta?" Triệu Kiến Thận cười như gió thoảng mây bay, nhìn không ra một chút dấu vết đang tức giận nào, ngược lại càng làm cho người ta sợ hãi.

La tổng quản một mực xin nhận tội, cuối cùng cắn răng đem toàn bộ sự tình nói ra. Vị La tổng quản này lợi dụng chức vị, trong mấy năm gần đây tham ô của Trầm gia không ít bạc, nhưng thủ hạ thân tín vô cùng lợi hại, làm sổ sách kế toán cực kỳ chặt chẽ, chưa từng có người tra ra vấn đề trên sổ sách.

Hai ngày trước Vân Ca bỗng nhiên gọi hắn đến, đưa cho hắn trang giấy liệt kê các khoản có vấn đề, La tổng quản sợ hãi chết đứng, Trầm gia đối với thủ hạ tham ô không làm tròn trách nhiệm từ trước đến nay nghiêm trị không tha, La tổng quản vội đe dọa Vân Ca không được tiết lộ ra ngoài, kết quả Vân Ca chẳng những không sợ, ngược lại còn tuyên bố chỉ cần nàng có cái gì ngoài ý muốn, trong mười ngày sẽ có người đưa bản sao các khoản có vấn đề đến tận tay thiếu chủ Trầm Kiếm.

La tổng quản hết sức hoang mang lo sợ. Vân Ca bỗng nhiên chủ động bằng lòng giúp hắn che giấu, chỉ cần hắn phái người lén mang nàng rời khỏi Hàm huyện, trước khi nàng rời đi sẽ nói cho hắn bản sao đang ở trên tay ai, hắn có thể lấy trộm bản sao mang đi tiêu hủy.

La tổng quản bất đắc dĩ phải đáp ứng yêu cầu của Vân Ca, nhưng thấy sự tình ngày hôm nay vô cùng ồn ào, càng nghĩ càng sợ, rốt cục không nhịn được đi tìm thúc thúc La Thạch Điền thương lượng, kết quả bị La Thạch Điền nổi giận kéo đến trước mặt Trầm Kiếm tự thú.

"Thú vị, thật sự là quá thú vị rồi." Triệu Kiến Thận nghe xong lời nhận tội của La tổng quản, không giận ngược lại còn cười.

Trương Kiều Dư phất tay cho người đem La tổng quản kéo xuống, dựa theo gia quy mà xử trí, trấn an La Thạch Điền vài câu, phân phó thủ hạ dựa theo manh mối La tổng quản cùng phu xe cung cấp tiếp tục truy tìm.

Triệu Kiến Thận ra hiệu cho những người khác lui ra hết, chỉ lưu lại Trương Kiều Dư cùng đội trưởng thị vệ Vương phủ Triệu Chính.

Hai người đều biết tâm trạng Triệu Kiến Thận không tốt, ngay cả Trương Kiều Dư cũng không muốn ở lại đây lúc này chủ động nói những lời kích thích đến vị Vương gia đại nhân có "Nữ nhân chạy trốn rồi" này.

"Các ngươi nói xem, nữ nhân kia vì sao lại phải lén đào tẩu?" Triệu Kiến Thận tự phụ thông minh hơn người, lại không nghĩ ra điểm này, kỳ thật cũng không thể trách hắn, ai bảo hắn đối mặt với một nữ tử có suy nghĩ tính cách hoàn toàn khác biệt với bất cứ người nào ở thời đại này.

"Có thể… có thể Vân Ca cô nương là gian tế của một thế lực khác phái tới." Triệu Chính nói.

"Hừ, một nữ nhân ngay cả hai bờ Lan Giang đều thuộc phạm vi thế lực của Trầm gia cũng không nhận biết, một nữ nhân ngay cả ca múa, âm luật, quyền rũ, đưa tình cũng không biết? Nói là gian tế đã quá đề cao nàng!" Triệu Kiến Thận không muốn hạ thấp giá trị của nghề "gian tế".

"Có lẽ nguyên nhân là do thiếu gia bức bách quá mức." Trương Kiều Dư dù sao cũng cùng Vân Ca tiếp xúc tương đối nhiều, nói ra một đáp án vô cùng gần với sự thật.

Triệu Kiến Thận im lặng, không biết có nghe thấy không, qua hồi lâu nói: "Để tìm ra người trước rồi nói sau."

Tất cả mọi người đều tưởng rằng trong phạm vi thế lực của Trầm gia, trong vòng hai ba ngày là có thể tìm được người, kết quả kiên trì tìm kiếm suốt một tháng vẫn không có tin tức gì. Một kết quả khiến Triệu Kiến Thận giận dữ đem tất cả ám vệ của Vương phủ cùng người đứng đầu phân bộ Trầm thị cách chức.

Ở ngày thứ ba Tuyền Cơ rời đi, Triệu Kiến Thận liền rời khỏi Hàm huyện, dù sao công việc của Trầm gia còn có Vương phủ cực kỳ phức tạp, không có khả năng dây dưa kéo dài.

Công việc tìm kiếm hai bờ Lan Giang vẫn đang khẩn trương tiến hành, người không biết còn tưởng là Trầm gia cùng quan phủ đang tìm kiếm hải tặc thổ phỉ hoặc là kẻ thù phản nghịch.

Mà đầu sỏ khiến cho hai thế lực người ngã ngựa đổ, đang ngồi soi gương trong một tiểu viện ở một nơi không dễ thấy của Hàm huyện,

Từ sau khi chạy trốn thành công, Tạ Tuyền Cơ mỗi ngày đều soi gương, mỗi lần soi gương tất nhiên tuôn ra cả tràng chửi rủa: "Đại ca thối tha, đại ca chết dẫm, cho ta dịch dung đan cái quái gì chứ, rõ ràng là hủy dung đan! A! A! A! A!"

Trong gương hiện ra khuôn mặt xấu xí sưng húp như bánh bao, màu vàng đen… đây chính là một trong những nguyên nhân quan trọng khiến Trầm gia vẫn không tìm được tăm hơi nàng! Bọn họ tìm chính là một

nữ tử hoặc thiếu niên giả trang vô cùng xinh đẹp, không phải một nữ nhân bộ mặt xấu xí sưng húp.

Tạ Tuyền Cơ hiện tại có thể thực sự yên tâm mặc nữ trang đi khắp nơi, bởi vì dù là kẻ sắc lang không kén chọn nhất cũng sẽ không có chủ ý quấy rối nàng, bọn buôn người thấy nàng sẽ lập tức quay đầu chạy vội, tiểu tặc nhìn thấy cũng sẽ vô cùng ngao ngán không buồn xuống tay…

Ngày đó trước khi rời thuyền Tuyền Cơ đã lén lút hỏi xin Dịch Thanh Vân dịch dung đan bôi lên mặt, kết quả không đến nửa canh giờ, khuôn mặt đã biến thành cái đức hạnh này. Tuyền Cơ rốt cục đã biết, hóa ra cái gọi là dịch dung đan chỉ dùng để hủy dung, bị hủy đương nhiên sẽ không có người có thể nhận ra, hại nàng còn tưởng rằng là sản phẩm công nghệ cao nào đó. Cũng may là theo cách nói của Dịch Thanh Vân thì chỉ cần dùng nước muối rửa mặt, thời gian một chén trà nhỏ là có thể khôi phục nguyên trạng, nhưng là xét thấy tình thế hiện tại, trước hết vẫn là nhẫn nại đi. Tuyền Cơ an ủi mình, thử làm xấu nữ cũng là kinh nghiệm nhân sinh không tồi, dáng vẻ hiện tại an toàn như vậy, ít nhất cuộc sống sẽ thuận lợi rất nhiều.

Đẩy cửa viện, bước ra khỏi tiểu viện[2] thuê tạm thời này, nghênh ngang đi trên đường, làm người không thể ăn không ngồi rồi, miệng ăn núi lở, dù sao cũng phải suy nghĩ làm thế nào kiếm tiền dựng nhà nữa.

[2] Nhà ở có tường thấp bao chung quanh gọi là viện.

Bởi vì vừa trải qua một khoảng thời gian bình an vô ưu, tính cảnh giác của Tuyền Cơ giảm đi, không có chú ý tới ở tiểu viện cách đó không xa, có ánh mắt chăm chú nhìn trộm…

Tiểu viện này là thuê được từ một quả phụ, chồng quả phụ họ Văn, mọi người xung quanh gọi nàng là Văn đại nương. Khi Tuyền Cơ trở lại Hàm huyện, đi ngang qua tiểu viện nhà nàng, nghe được nàng cùng hàng xóm nói chuyện, muốn tìm biện pháp gom góp tích lũy tiền cho con trai lên kinh thành dự thi, liền chủ động đề xuất muốn thuê một nửa tiểu viện nhà nàng ở mấy tháng.

Văn quả phụ lo lắng một lát rồi liền đáp ứng, tiểu viện dù sao cũng để trống một nửa, cho nam tử thuê thì sợ ảnh hưởng tới thanh danh của chính mình, cho nữ tử trước mắt thuê là thích hợp nhất. Kỳ thật còn có một nguyên nhân quan trọng là… Nữ tử độc thân bình thường còn sợ lai lịch không đứng đắn, trêu chọc đàn ông, hoặc lại thông đồng với chính con trai của mình, Tuyền Cơ lớn lên có cái dáng vẻ kia, làm cho người ta rất yên tâm!

36. Chương 36: Ở Sòng Bạc Gặp Cố Nhân

Con trai của Văn đại nương Văn Quân Thông năm nay 18 tuổi, là tài tử có chút danh tiếng vùng lân cận, dung mạo thanh tú sáng sủa, chỉ là đọc sách quá nhiều, nên có chút gầy guộc. Cực kỳ bất mãn đối với việc Tuyền Cơ là một nữ tử độc thân lại thuê phòng bên ngoài, hơn nữa ngày ngày nếu không phải kê cao gối mà ngủ không dậy nổi thì chính là chạy ra ngoài không biết làm cái gì. Theo như hắn thấy, Tuyền Cơ dung mạo xấu xí không cách nào lập gia đình, thì cũng có thể giống mẫu thân hắn, ở nhà mở một cửa hiệu thêu làm chút việc thêu thùa kiếm sống, đúng bổn phận yên ổn sống qua ngày.

Văn đại nương đối với Tuyền Cơ lại rất hài lòng, chẳng những tiền thuê phòng đầy đủ, hơn nữa còn thường trả tiền thuê bà giúp một tay nấu nước nấu cơm, tiền công hậu hĩnh, mắt thấy lộ phí để con trai lên kinh dự thi còn thiếu, tự nhiên cũng đối xử với Tuyền Cơ tốt vô cùng.

Tuyền Cơ mất mấy ngày thăm thú hết tất cả danh lam thắng cảnh, di tích cổ ở huyện phụ cận, liền bắt đầu suy nghĩ vấn đề kế sinh nhai.

Nữ nhân ở thế giới này muốn kiếm sống, thật đúng là không dễ, dọc đường quan sát thấy trên đường cái trừ thanh lâu, cửa hiệu thêu thùa và chợ ra, căn bản không thấy có nữ nhân đi ra ngoài làm việc. Lúc đi ngang qua sòng bạc, không nhịn được cười khổ, chẳng lẽ phải quay lại nghề cũ?

Dù sao đã cách một đời, mặc dù trong lòng với trò đánh bạc vẫn còn chán ghét, nhưng áp lực sinh tồn trước mặt, cũng không có gì tốt hơn để lựa chọn nữa.

Bạc vụn trên người dùng còn không nhiều lắm, lúc này đến tiền trang đổi ngân phiếu sẽ dễ dàng bị người ta tra ra tung tích, vừa đúng đến sòng bạc kiếm chút tiền tiêu vặt đi.

Từ sòng bạc ra ngoài trời đã ráng chiều, Tuyền Cơ lười biếng tùy ý hướng phía mặt trời lặn duỗi lưng một cái, quyết định tìm một quán ăn thật ngon lấp đầy cái dạ dày rỗng tuếch của mình. Làm nữ nhân xấu xí có chỗ tốt của nữ nhân xấu xí, làm gì cũng không có người cảm thấy kỳ quái, thích thô lỗ liền thô lỗ, ngồi xổm hay lăn lộn tùy thích, dù sao tục ngữ có nói, người xấu thì hay làm chuyện kỳ lạ.

Trong ngực có hơn hai mươi mấy lượng bạc, sinh hoạt phí của mấy tháng này hoàn toàn không thành vấn đề, nếu như không phải sợ liên tục thắng quá nhiều dẫn tới hoài nghi, cũng không phải tốn thời gian trễ như vậy.

Từ trong sòng bạc cùng ra ngoài còn có một thanh niên hơn 20 tuổi, nhìn mặt Tuyền Cơ đang đắc ý bỗng nhiên nói: "Vận may của ngươi không tệ, thắng bao nhiêu?"

Tuyền Cơ liếc hắn một cái, dáng dấp này, ném vào trong đống người tuyệt đối không nhận ra, chẳng qua là đôi mắt có thần thái phấn khởi, thoạt nhìn rất là thân thiết, vì vậy cười ha hả nói: "Không nhiều lắm không nhiều lắm, chỉ đủ ăn cơm."

Thanh niên cau mày nói: "Nghe giọng ngươi nói tuổi cũng không lớn, nữ nhân không ở nhà chạy đến sòng bạc làm cái gì? Người trong nhà của ngươi cũng không quản ngươi sao."

"Người nhà ta chết hết rồi!"

"Ách… Xin lỗi…" Thanh niên gãi đầu một cái, có chút ngượng ngùng.

"Người cũng không do ngươi hại chết, ngươi xin lỗi cái gì."

"…" Thanh niên cứng họng.

"Ngược lại ngươi, tuổi còn trẻ chạy tới sòng bạc làm gì? Người nhà ngươi cũng không quản ngươi sao!" Cảm giác thắng tiền lại đi dạy dỗ người khác thật là sướng a. Vẫy vẫy tay rồi đi tới phía tửu lâu nổi danh nhất vùng phụ cận, tối nay nhất định phải ăn một bữa ngon bổ sung một chút!

Tuyền Cơ mặc dù "Diện mạo dữ tợn" nhưng tốt xấu gì y phục trên người cũng coi như gọn gàng sáng sủa, đám tiểu nhị khách khí mời nàng lên một căn phòng trang nhã trên lầu hai, người thanh niên kia cũng tự mình đi theo, ngồi vào đối diện Tuyền Cơ.

"Ngươi đi theo ta làm gì? Ta sẽ không mời ngươi ăn cơm đâu." Tuyền Cơ cảnh giác nói, không phải lại đụng vào một tên vô lại lừa ăn chứ.

"Ta vừa mới thua sạch." Thanh niên mặt dày mày dạn nói.

"Chuyện ngươi thua sạch liên quan gì tới ta?"

"Dù sao một mình ngươi ăn cơm cũng nhàm chán, thêm ta vào cũng không nhiều lắm!"

"Ta không thích ăn cơm với người xa lạ!"

"Ngươi lớn lên như vậy chắc là không có người nào dám cùng ăn cơm với ngươi chứ?" Thanh niên cười, vẻ mặt đáng đánh đòn.

"Quả thật không có 'người' nào dám cùng ăn cơm với ta." Tuyền Cơ cười quỷ dị, đây không phải nói chính mình chửi mình không phải là người sao?

Trên mặt tên thanh niên lúc xanh lúc đỏ, thở dài nói: "Mời đại ca ăn một bữa cơm cũng không được sao?"

"Hả?" Tuyền Cơ vẻ mặt kinh dị nhìn về phía người thanh niên.

"Tiểu muội, nhiều ngày không gặp, đã quên mất đại ca rồi sao!" Thanh niên hơi mỉm cười nói, dĩ nhiên giờ là giọng nói của Dịch Thanh Vân.

"Đại ca, huynh huynh huynh, huynh làm sao mà biến thành cái bộ dáng này?" Vân Ca ngạc nhiên nhìn khuôn mặt cực kỳ bình thường kia.

“Là ta nên hỏi muội vấn đề này chứ, một mỹ nhân xinh đẹp sao lại biến thành cái dạng này?” Dịch Thanh Vân thở dài.

“Còn không phải tại cái dịch dung đan kia của huynh làm hại, đó rõ ràng là hủy dung đan, đại ca huynh hại ta a!”

Ngắm ngắm bốn phía, khách không nhiều lắm, bọn họ cố ý hạ thấp giọng nói chuyện, những người bên cạnh hẳn không nghe được.

“Không ngờ dịch dung đan dùng trên người muội phản ứng lớn như vậy… Hắc hắc. Đúng rồi tiểu muội, ban đầu muội muốn chạy trốn sao lại không nói với đại ca? Đúng là quá không coi ca ca ta đây ra cái gì! Thế lực của Trầm gia tuy lớn, nhưng chẳng lẽ đại ca lại sợ bọn họ?”

Tuyền Cơ trong lòng cảm động, nhẹ giọng trả lời: “Tâm ý đại ca tiểu muội vô cùng cảm kích, chẳng qua là sau khi muội rời khỏi Quý Xuyên mới quyết định chạy trốn.”

Dịch Thanh Vân cau mày nói: “Tên Trầm Kiếm kia đối xử với muội không tốt?”

“Cũng không phải là không tốt…” Tuyền Cơ trong lòng bổ sung thêm một câu, chỉ là muốn bức ép muội lên thuyền giặc của hắn mà thôi.

“Vậy muội chạy cái gì? Dáng dấp Trầm Kiếm như thế nào ta không biết, nhưng mà Trầm gia là phú hào đứng số một số hai, Trầm Kiếm cũng xem như tuổi trẻ tài cao a.” Dịch Thanh Vân không cam lòng đánh giá.

“Tiểu muội thích sống bình thường an ổn qua ngày, Trầm Kiếm quá phức tạp, tiêu thụ không nổi a.” Tuyền Cơ cười khẽ, không có ý nói rõ thêm.

Dịch Thanh Vân cũng không hỏi kỹ, gọi tiểu nhị bày một bàn thức ăn phong phú, hai người lại vui vẻ ăn uống.

Thì ra lúc Triệu Kiến Thận từ Bạch gia tới đón Tuyền Cơ, Dịch Thanh Vân cũng chưa rời đi, thứ nhất là có chút tò mò với Trầm Kiếm, thứ hai là nghe được tin tức trên đường sẽ có người phục kích bọn họ, có chút bận tâm an nguy của Tuyền Cơ, vì vậy nên một mực âm thầm đi theo đoàn xe, thấy bọn họ bình yên vô sự ra khỏi Quý Xuyên, mới lặng lẽ rời đi.

Không ngờ chưa đến một tháng lại truyền ra tin tức người nhà của Trầm Kiếm mất tích, tin tức tìm kiếm bốn phía Lan Giang, Dịch Thanh Vân nhớ ra Tuyền Cơ đã từng hỏi hắn xin dịch dung đan, trực giác nói rằng chuyện này có liên quan với nàng, sợ nàng chỉ là một nữ tử không biết võ công lưu lạc bên ngoài, xảy ra chuyện cũng không tốt, vì vậy lại quay đầu chạy đến Lan Giang âm thầm tìm kiếm hỏi thăm.

Dịch Thanh Vân sớm đoán được Tuyền Cơ tất nhiên sẽ dùng dịch dung đan thay đổi dung mạo, cho nên phương pháp tìm người trọng điểm hoàn toàn khác với Trầm gia và Vương phủ, trái lại tìm được Tuyền Cơ trước một bước.

Chẳng qua là ngàn nghĩ vạn nghĩ, không ngờ tiểu muội nhà mình đang chạy trốn mà sống còn vô cùng dễ chịu, còn dám chạy đến sòng bạc chơi.

Nghĩ đến sòng bạc, Dịch Thanh Vân không nhịn được khen: “Vận may của tiểu muội thật tốt, ta thấy tiểu muội thua ít thắng nhiều, chẳng lẽ có bí kíp gì?”

Chỉ có hai người, Tuyền Cơ cũng không khách khí, dương dương đắc ý nói: “Đương nhiên đương nhiên!”

Dịch Thanh Vân hỏi về tính toán của Tuyền Cơ sau này, Tuyền Cơ nói: “Kiếm đủ tiền vốn, tìm một chỗ mai danh ẩn tích dừng chân, chuyện khác nhớ ra rồi nói sau.”

“Muội chịu trăm đắng nghìn caytừ Trầm gia trốn ra được chỉ vì như vậy thôi?” Dịch Thanh Vân cảm giác mình có hơi không cách nào hiểu được suy nghĩ của Tuyền Cơ.

“Đúng vậy. Nếu không huynh cho rằng muội có tính toán gì sao?” Tuyền Cơ nghi ngờ hỏi ngược lại.

37. Chương 37: Hai Lần Giáo Dục Đối Với Thư Sinh

"Vậy còn không bằng muội ở lại Trầm gia ăn ngon mặc đẹp nha? Hay là phu nhân Trầm Kiếm bắt nạt muội?"

"Hình như hắn không có phu nhân…" Tuyền Cơ nhớ đã nghe nói là Vương phi của Triệu Kiến Thận đã qua đời rất nhiều năm trước, cho đến nay vẫn không có lập người khác, theo như tin tức bên lề của Khả Nhi thì tên Trầm Kiếm này, hẳn cũng là nhân sĩ độc thân.

"Hình như?! Tiểu muội à, nghe nói ngươi là ái thiếp của Trầm Kiếm…" Dịch Thanh Vân cảm thấy Tuyền Cơ cũng hồ đồ quá đáng rồi.

"Hừ, muội cũng chưa từng đến nhà hắn, đừng lại nói đến người này nữa có được không, đại ca huynh lẽ nào không biết quy tắc trong nhà những người có tiền phiền phức bao nhiêu sao, trói chân trói tay, không bằng một mình muội tự do tự tại, thích gì làm nấy."

Dịch Thanh Vân nghĩ nghĩ một lúc, quả thật Tuyền Cơ không thích hợp ở trong nhà cao cửa rộng của gia đình giàu sang dựa vào sự sủng ái của nam nhân mà sống qua ngày, liền không hề nói thêm gì nữa.

Nhất thời ăn cơm đến tận lúc trăng treo giữa trời, Dịch Thanh Vân muốn tiễn Tuyền Cơ trở về, bị Tuyền Cơ quả quyết từ chối: "Muội đã nói với Văn đại nương là cha mẹ đều mất, bị anh trai và chị dâu đuổi đi, bỗng nhiên có thêm một ca ca ngươi như vậy, bảo muội giải thích thế nào a. Yên tâm đi, dáng vẻ này của muội rất an toàn, đi khắp thiên hạ không cần lo lắng có người có chủ ý hại muội đâu." Ngụ ý mình tương đối hài lòng gương mặt xấu xí này.

Dịch Thanh Vân lắc đầu cười khổ, kiên trì đưa Tuyền Cơ đến gần sân mới xoay người rời đi.

Vừa bước qua cửa viện, gặp phải Văn Quân Thông vẻ mặt tức giận đi ra từ phòng mẫu thân, Tuyền Cơ đoán nhất định là hắn vừa mới ầm ĩ một trận với Văn đại nương. Văn Quân Thông đối với việc Văn đại nương làm thuê cho Tuyền Cơ, làm việc kiếm tiền giúp nàng vẫn thập phần bất mãn, cho rằng mẫu thân hầu hạ một nữ tử không rõ lai lịch như vậy là thấp kém, mất thân phận. Văn đại nương muốn nhanh chóng tích cóp đủ tiền cho con lên kinh dự thi, mặc kệ con khuyên ngăn thế nào, vẫn kiên trì làm việc cho Tuyền Cơ, vì thế gần đây hai mẫu tử thường xuyên xung đột.

Văn Quân Thông thấy Tuyền Cơ lúc này mới từ bên ngoài trở về, trong mắt rõ ràng toát ra vẻ không chấp nhận.

Tuyền Cơ không muốn nhiều chuyện, làm như không trông thấy, trực tiếp đi về phía phòng mình.

"Tạ cô nương, xin dừng bước!" Văn Quân Thông bỗng nhiên nói.

Tuyền Cơ quay đầu nghi hoặc nhìn hắn một cái.

Ánh mắt Văn Quân Thông chạm ánh mắt nàng, tim không nhịn được nảy lên mãnh liệt, sóng mắt lay động dưới ánh trăng lung linh mờ ảo, vậy mà làm cho hắn thiếu chút nữa sa vào trong đó, quên mất lời nói.

Mây tan trăng hiện, trong viện sáng rực lên, Văn Quân Thông nhìn rõ khuôn mặt bánh bao vàng bủng kia của Tuyền Cơ, trong lòng không khỏi thầm mắng mình, thật sự là phát điên, vậy mà vừa rồi cảm thấy nữ nhân xấu xí này xinh đẹp.

Vội sắp xếp lại suy nghĩ, mở miệng nói: "Tiểu sinh có những lời không biết có nên nói hay không."

"Vậy thì đừng nói." Tuyền Cơ ngắt lời, biết lời hắn muốn nói nhất định không phải lời tốt đẹp.

Văn Quân Thông sắc mặt cứng đờ, lờ thẳng lời Tuyền Cơ, tiếp tục nói: "Gia mẫu tuổi tác đã cao, không chịu nổi công việc, sau này nếu Tạ cô nương có việc nhà cần người giúp đỡ, không ngại mời người tài khác."

Tuyền Cơ cười hỏi: "Văn công tử định xuất môn làm công phụng dưỡng Văn đại nương sao? Như thế rất tốt."

Văn Quân Thông sắc mặt ửng đỏ, nói: "Tiểu sinh cần ở nhà đọc sách chuẩn bị vào kinh dự thi, nếu như đậu cao…"

"Nếu như không đậu thì làm sao?" Tuyền Cơ không khách khí ngắt lời, nàng cũng nhìn không vừa mắt thư sinh yếu đuối này đã lâu rồi.

"Ngươi…" Văn Quân Thông không nghĩ tới Tuyền Cơ sẽ thẳng thừng làm hắn lúng túng như vậy.

"Để tay lên ngực tự hỏi, ngươi không muốn để mẫu thân ngươi làm việc là vì hiếu thảo hay là vì thỏa mãn hư vinh bản thân? Mẫu thân ngươi không làm việc, có thể nuôi ngươi lớn như vậy sao? Có thể để cho ngươi đọc sách biết chữ lên kinh dự thi sao? Bà không làm việc thì ngươi có thể kiếm tiền sao? Hay là ôm lấy thể diện của ngươi kéo mẹ già cùng ngươi đói chết với nhau? Không quen nhìn ta thuê mẫu thân ngươi làm việc cho ta, vậy kiếm tiền xem nào! Hiện giờ mẫu thân ngươi một tháng không cần tối ngày thêu hoa cũng có thể kiếm được hai lượng bạc, ngươi thì sao? Vô dụng nhất chính là thư sinh!" Tuyền Cơ không chút khách khí mà chất vấn một tràng liên thanh.

Văn Quân Thông sắc mặt trắng xanh, không lời biện bạch, nửa ngày mới nói: "Có hai lượng tiền dơ bẩn thì có gì hơn người, thứ nữ tử vô tri vô thức như ngươi, dựa vào cái gì chỉ trích ta?"

Tuyền Cơ cười lạnh: "Có hai lượng tiền dơ bẩn dù sao cũng tốt hơn phế vật không nghề nghiệp lớn đầu còn sống dựa vào mẫu thân, ngươi có tri thức, có thể làm cơm ăn không? Thật sự muốn hiếu thuận với mẫu thân, trước hết học làm sao gánh vác kế sinh nhai cho gia đình, tự lực cánh sinh."

Văn Quân Thông bị nói đến không còn sức lực đáp trả, sững người tại chỗ.

Văn đại nương nghe thấy bên ngoài có người nói chuyện, từ gian trong đi ra sân, thấy con mình thất hồn lạc phách cúi đầu đứng ở trong viện. Tuyền Cơ gật đầu làm lễ với bà, sau đó xoay người đi vào phòng mình.

Giữa trưa ngày thứ hai, Tuyền Cơ đang ngủ ngửi thấy một mùi cháy khét nồng nặc, vừa trợn mắt nhìn, thấy xung quanh cũng không có khói lửa, biết không phải hỏa hoạn, tâm trạng hồi phục, rời giường thấy trước cửa phòng đặt một thùng nước sạch sẽ, đoán là Văn đại nương đưa đến để nàng rửa mặt chải đầu, lại nghĩ Văn Quân Thông không thể thuyết phục Văn đại nương không làm việc ình.

Đi vào trong sảnh, thấy hai mẫu tử Văn gia ngơ ngác nhìn cháo và cải xanh khét lẹt trên mặt bàn, mùi cháy khét lúc nãy ngửi thấy chính là từ trong mấy thứ trên bàn này truyền ra.

Tuyền Cơ tò mò hỏi: "Sao vậy? Hôm nay phòng bếp cháy à?"

Văn đại nương ngượng ngùng nói: "À, hôm nay Thông Nhi nói nấu cơm giúp ta…"

Nói còn chưa xong, Văn Quân Thông lại hấp tấp ngắt lời: "Nương, những món này không thể ăn, con đi làm cái khác." Nói xong cũng không thèm liếc nhìn tới Tuyền Cơ một cái, bưng những chén dĩa trên bàn đi về phía phòng bếp.

Tuyền Cơ nghi hoặc nhìn về phía Văn đại nương, chuyện gì xảy ra vậy? Đại thiếu gia vậy mà đến phòng bếp nấu cơm?

Văn đại nương nói: "Đêm qua cô nương nói gì đó với Thông Nhi, buổi sáng hôm nay Thông Nhi nói với ta, về sau việc trong nhà giao cả cho nó, không cần ta vất vả nữa, hôm nay múc nước nấu cơm đều cướp làm."

Tuyền Cơ toát mồ hôi lạnh một chút, không thể nào, tên kia là muốn thêm phiền phức hay là thế nào đây?

Văn đại nương vừa mừng vừa lo nói: "Hắn có lòng hiếu thảo như vậy, ta mà giảm thọ mười năm cũng đáng, chỉ là ta sợ như vậy làm lỡ việc đọc sách của hắn."

Ta sợ đồ ăn hắn làm độc chết người ấy chứ, Tuyền Cơ thầm nghĩ, cười khổ một chút: "Ta đi nói chuyện với hắn."

Văn Quân Thông đang thái rau trong phòng bếp bị hắn hun đến tối đen hết phân nửa, Tuyền Cơ đứng ngoài cửa sổ nhìn thấy, vì sợ hắn trượt tay cắt vào ngón tay, đợi cho đến khi hắn bỏ dao xuống, mới lên tiếng bắt chuyện.

Văn Quân Thông nhìn nàng một cái, khàn giọng nói: "Tạ cô nương, về sau ngươi có chuyện gì, cứ giao phó cho ta làm là được rồi, ta sẽ kiếm tiền lo cho gia đình!"

"Không phải ta ghét bỏ gì ngươi, việc nhà ngươi làm so ra kém xa với Văn đại nương..." Tuyền Cơ nói thực tế.

Văn Quân Thông gân xanh trên trán nổi lên, thiếu chút nữa bị xấu nữ này chọc tức chết, từ khẽ răng bật ra mấy chữ: "Rốt cuộc ngươi muốn sao?"

Tuyền Cơ nói: "Mỗi người có sở trường sở đoản khác nhau, nên phải phát huy ưu điểm khắc phục nhược điểm, mỗi người mỗi việc. Sở trường của ngươi là ở việc đọc sách, chỉ cần không phải đọc sách đến chết, cho dù không thể đậu cao, làm văn thư phụ tá cho phòng thu chi chẳng hạn cũng có thể mưu sinh, cần gì tranh việc nhà với nương ngươi? Lại nói, mẫu tử các ngươi vì việc vào kinh dự thi, tốn nhiều thời gian sức lực như vậy, hiện giờ còn cách một bước cuối cùng, ở giờ phút này tự nhiên đâm ngang sẽ ảnh hưởng việc đọc sách ôn tập, thì thật lãng phí."

Văn Quân Thông biết là bản thân đi vào ngõ cụt, nhìn phòng bếp loạn xà ngầu, thất bại nói: "Tạ cô nương nói có lý, ta quả thật vô dụng..."

Tuyền Cơ an ủi nói: "Ngươi chỉ là chưa tìm được công việc sở trường mà thôi, cũng không cần nhất thời nóng lòng."

Văn Quân Thông cười khổ một tiếng, cúi đầu không nói gì.

38. Chương 38: Xấu Nữ Hiện Hình Ký

Tuyền Cơ không muốn nhiều chuyện, nghĩ đã đói bụng, hôm nay xem ra không thể trông cậy ở trong này ăn cái gì, trực tiếp xuất môn đi tìm đại ca ăn cơm.

Khách điếm Dịch Thanh Vân ở cách nơi Tuyền Cơ đại khái khoảng hai mươi phút đi bộ, thời điểm Tuyền Cơ đến, Dịch Thanh Vân cũng đang tính toán đi tìm nàng.

Hai người cùng nhau đến trà lâu đầu phố ăn cơm trưa. Dịch Thanh Vân một đường đi cứ muốn nói lại thôi, tới trà lâu xem bốn phía thấy không có mấy người khách, rốt cục nhịn không được liền hỏi Tuyền Cơ: "Tiểu muội, trừ bỏ Trầm gia muội có còn gây thù chuốc oán với ai khác nữa không?"

Tuyền Cơ khó hiểu, Dịch Thanh Vân nói: "Hôm qua huynh phát hiện người có bộ dạng khả nghi ở gần nhà muội, huynh muốn bắt lại hỏi một chút, kết quả bọn họ phản ứng cực nhanh, chạy trốn tứ phía, huynh theo dõi một người, dĩ nhiên là ẩn vào trong phủ Huyện lệnh, huynh không thể tiếp tục truy tìm, lúc trở về càng nghĩ càng không đúng. Thấy những người đó có tổ chức nghiêm mật, dường như còn cấu kết cùng quan phủ, không phải là tiểu tặc bình thường."

Tuyền Cơ trong lòng khẽ động, chả lẽ Triệu Kiến Thận sử dụng thế lực quan gia tìm được đến nơi này? Xem ra hiện tại bọn họ còn chưa phát hiện ra thân phận của mình, đại ca đã gặp qua mặt bọn họ rồi, chỉ sợ đại BOSS rất nhanh sẽ xuất hiện.

Nghĩ đến đây, nhịn không được liền rùng mình, lấy thân phận cùng thủ đoạn của Triệu Kiến Thận, chính mình bị tìm được, không chết cũng bị lột da.

"Đại ca, ta sợ là phải lập tức rời khỏi nơi này, có một số việc không biết giải thích thế nào, nhưng vẫn là muốn nhờ đại ca giúp che giấu." Tuyền Cơ quyết đoán nói.

"Yên tâm, có đại ca ở đây, tuyệt đối không cho tên kia đụng vào một sợi lông của ngươi." Dịch Thanh Vân tự tin nói.

Tuyền Cơ cảm thán nói: "Nếu ta có võ công thì tốt rồi, không cần trốn đông trốn tây, ai dám phiền ta liền đem hắn đánh gãy răng rơi đầy đất!"

Dịch Thanh Vân trố mắt: "Tiểu muội, muội là nữ hài tử sao lại thích tàn nhẫn tranh đấu đến thế, muội như vậy, ai dám muốn muội chứ?"

Tuyền Cơ làm mặt quỷ, bực bội nói: "Thèm vào."

"Tạ đại cô nương ngay cả loại nhân vật nhất đẳng như Trầm Kiếm cũng không thèm, còn có thể thèm ai chứ?" Thời điểm Dịch Thanh Vân nói ra lời này lại lộ ra khẩu khí vài phần quang vinh, dường như chuyện tiểu muội hắn bỏ rơi Trầm Kiếm đối với hắn mà nói là chuyện rất vẻ vang, hận không thể tuyên dương khắp thiên hạ.

Hai người bàn bạc một trận, Dịch Thanh Vân chuẩn bị xe ngựa để chạy trốn, Tuyền Cơ trở lại viện thông báo cho Văn đại nương một chút, thu thập đồ vật này nọ, đầu giờ Mùi (ước chừng ba giờ chiều) đến tụ hội ở trà lâu.

Tuyền Cơ đi vào sân liền cảm thấy không khí có điểm quái dị, mẹ con Văn đại nương vẻ mặt co quắp bất an đứng ở trong viện, đang muốn mở miệng hỏi bọn họ làm sao vậy thì một thanh âm quen thuộc bỗng nhiên vang lên từ sau lưng: "Vân Ca cô nương, ngươi làm cho chúng ta tìm thật khó a."

Tuyền Cơ cứng ngắc xoay người, Trương Kiều Dư đứng ở trước cửa viện, hướng mình cười cười. Trong phòng đi ra hai gã mặc trang phục thị vệ Vương phủ.

"Lão bá ngươi muốn tìm người?" Tuyền Cơ bình tĩnh mở miệng hỏi, thanh âm cố ý khàn khàn.

"Vân Ca cô nương cần gì phải giả bộ nữa?"

"Ta gọi là Tạ Tuyền Cơ, không phải cái người Vân Ca gì đó mà các ngươi muốn tìm." Kiên quyết liều chết không nhận!

"Như thế đành phải đắc tội rồi." Trương Kiều Dư nói xong, phía sau hắn liền xuất hiện hai nữ tử áo tím.

Tuyền Cơ thấy tình thế không ổn, muốn xoay người thối lui, lại phát hiện hai nữ tử áo tím kia thân mình cực nhanh, trước mắt chợt lóe, người liền đứng bên cạnh mình, mỗi người một tay đem nàng giữ chặt lại.

Mẹ con Văn đại nương bị bọn họ dọa sợ, muốn gọi người nhưng nhớ tới những người này là do sai dịch trên phủ Huyện lệnh đưa đến, khiếp sợ quan uy, không dám phát ra tiếng.

Tuyền Cơ biết người đến không phải thiện, nếu ngoan cố chống lại rất có thể lập tức bị điểm huyệt đánh ngất đem đi, đến cơ hội thông báo cho đại ca tới cứu đều không có. Vì thế vội vàng thay khuôn mặt tươi cười hướng về Trương Kiều Dư nói: "Ta biến thành cái dạng này rồi, Trương tiên sinh thế nhưng vẫn nhận ra được, thật sự là lợi hại. Có thể cho ta thời gian thu thập đồ vật bên người rồi lại cùng tiên sinh trở về không?"

Trương Kiều Dư cười nói: "Cô nương tùy ý, lão hủ ở đây chờ."

Tuyền Cơ xoay người hướng tới phòng mình, nghe được Trương Kiều Dư ở sau lưng lớn tiếng nhắc nhở nói: "Lão hủ đã phái người đi trước thông báo cho lệnh huynh, cô nương không cần chờ tin tức của lệnh huynh nữa."

Tuyền Cơ dừng bước, quay đầu liếc mắt nhìn Trương Kiều Dư một cái, tin tức của bọn họ cũng quá nhanh rồi, có lẽ từ ngày hôm qua đã luôn theo dõi nghe trộm rồi, cười khổ nói: "Đối phó với một nữ tử yếu ớt như ta, cần đến mức đấy sao?"

Trương Kiều Dư nói: "Cô nương không cần tự coi nhẹ mình, đối với cô nương, thiếu gia cảm thấy việc này vô cùng cần thiết."

Tuyền Cơ không có gì đặc biệt muốn thu thập, chủ yếu đều là tiền, quan niệm được giáo huấn từ hiện đại cho tới bây giờ vẫn cho rằng có tiền đi khắp thiên hạ, thiếu cái gì liền mua là được, chỉ có điều lần này rơi vào tay Triệu Kiến Thận, có tiền cũng vô dụng.

Đi khỏi phòng đến bên người Văn đại nương, đem trong tay áo hé ra ngân phiếu 50 lượng đưa cho bà nói: "Cảm ơn đại nương chiếu cố, tiền này tính vào tiền thuê phòng của ta đi."

Văn đại nương nào dám thu, Trương Kiều Dư nói chen vào khuyên vài câu bà mới miễn cưỡng nhận lấy.

Kéo dài thời gian cũng vô dụng, chỉ mong đại ca công phu đủ tốt, đừng để bị người của Vương phủ làm bị thương, Tuyền Cơ vừa lên xe ngựa, vừa cầu nguyện ở trong lòng.

Xe ngựa vẫn thực là thoải mái, nhưng hiện tại xem thế nào cũng thấy giống lồng sắt vận chuyển động vật quý hiếm của vườn thú, Tuyền Cơ thở dài, ngã ngửa ra sau nằm xuống, thôi bỏ đi ngủ thôi!

Đang mê man thì cảm thấy được trên mặt chợt lạnh, rùng mình một cái liền bừng tỉnh, trên mặt bị che bởi một khối khăn lạnh, giãy dụa muốn đẩy ra, lại nghe đến thanh âm ai oán của Khả Nhi: "Phu nhân, người đừng động nữa, Trương tiên sinh phân phó để người đắp cái này trong thời gian một chén trà, phu nhân người nghe lời đi mà."

Khả Nhi đương nhiên ai oán, trên đời không có nha hoàn nào đen đủi hơn nàng, vốn tưởng rằng được phái tới ột chủ tử tốt tiền đồ vô lượng, không nghĩ tới chủ tử này rõ ràng là một yêu tinh phiền toái, lần trước là bị người bắt đi, lần này là chính mình chạy trốn, còn làm ặt mình biến thành xấu xí vô cùng, nàng mới hầu hạ nàng ấy được bao lâu? Trái tim bé nhỏ theo đó mà bị tra tấn từ trên xuống dưới, thiếu chút nữa bị đánh mất ở Hàm huyện luôn rồi, sống một đời làm thiếp bất minh. Nàng không dám đối với Vân Ca phu nhân có oán khí, chỉ dám oán chính mình mệnh khổ, biết ngay là vận may sẽ không dễ dàng rơi xuống người nàng như vậy mà.

Nhớ tới vẻ mặt kinh ngạc lúc nãy của thiếu gia khi đến nhìn thấy gương mặt xấu xí của Vân Ca phu nhân, Khả Nhi vô cùng lo lắng, không thể nào mới tìm được người về liền bị thất sủng đi, hy vọng phương pháp của Trương tiên sinh hữu dụng, Vân Ca phu nhân có thể hồi phục lại bộ dạng như thiên tiên.

Tuyền Cơ ngoan ngoãn nằm tùy ý Khả Nhi đắp mặt cho nàng, trộm vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, quả nhiên là nước muối, xem ra Trương tiên sinh cũng là người kiến thức rộng rãi, vừa thấy đã biết là "Hủy dung đan".

Hồi phục mỹ mạo đối với việc đàm phán của mình và Triệu Kiến Thận chỉ có lợi, đời trước thường xuyên nghe nói nam nhân chính là động vật cảm quan, đối với mỹ nữ hẳn là dễ nói hơn rất nhiều.

Lúc Khả Nhi lấy khăn xuống khỏi gương mặt của Tuyền Cơ, không cần nhìn gương, chỉ xem biểu tình kinh diễm vui sướng của Khả Nhi liền biết, gương mặt phiền toái kia đã trở lại.

Tuyền Cơ đánh giá một chút bốn phía, cảm thấy giường nhẹ nhàng chuyển động, bên tai tựa hồ còn nghe được tiếng nước, biết đại khái là đang ở trên thuyền.

Trương Kiều Dư tính toán thời gian vừa tốt, đúng lúc này đến mang Tuyền Cơ đi đối mặt với nhân sinh thê lương.

Tuyền Cơ cũng đang muốn tìm hắn: "Trương tiên sinh, đại ca của ta như thế nào?"

Trương Kiều Dư cười nói: "Vấn đề này người tốt nhất chỉ nên hỏi trước mặt ta, ngàn vạn lần đừng nhắc tới trước mặt thiếu gia."

Tuyền Cơ nháy mắt, nghe Trương Kiều Dư tiếp tục nói: "Cô nương sẽ không sợ thiếu gia ghen tị sao? Một khi chọc giận thiếu gia, đại ca ngươi liền nguy hiểm."

"Đại ca của ta bị các ngươi bắt? Hắn không bị thương chứ?" Tuyền Cơ khẩn trương đứng lên, nếu bởi vì chính mình liên lụy đến Dịch Thanh Vân xảy ra chuyện, nàng tuyệt đối không thể tha thứ chính mình.

"Dịch Thanh Vân khinh công tốt lắm, thị vệ nói hắn chạy thoát rồi, hẳn là không bị thương tích gì ngiêm trọng, chỉ là thiếu gia nếu bởi vì quan hệ với người mà hạ quyết định quyết tâm muốn đối phó hắn, dù cho khinh công của hắn tốt cũng không tránh khỏi cái chết." Trương Kiều Dư nghiêm mặt cảnh cáo Tuyền Cơ, khó được Vương gia tìm thấy nữ tử mình thích, nữ nhân này bản thân lại tài năng phi thường, thật sự không hy vọng giữa bọn họ xuất hiện xung đột quá lớn.

Tuyền Cơ im lặng, tuy rằng đại ca dịch dung, nhưng là thân phận vẫn bị bọn họ nhận ra được rồi. Sau này chạy trốn, có lẽ bọn họ đầu tiên sẽ từ người đại ca mà tìm ra tung tích của mình.

39. Chương 39: Nghiệp Vụ Chuyên Môn Làm Giả Chứng Cứ Của Triệu Vương Phủ

Triệu Kiến Thận nhìn nữ nhân đang cúi đầu trước mặt, ngọn đèn êm dịu chiếu vào trên thân thể nàng lộ ra vẻ ngoan hiền nhu nhược khác thường, nhưng sự thật chứng minh, nữ nhân này từ trước tới nay vốn cứng rắn trời sinh.

Dùng giọng điệu thoải mái như đang nói về thời tiết hỏi đội trưởng thị vệ Triệu Chính đang đứng bên cạnh: "Nô tỳ Vương phủ lén trốn chạy, dựa vào gia quy (phép tắc trong nhà) thì xử trí như thế nào?"

"Nhẹ thì đánh hai mươi roi, lao dịch hai năm, nặng thì giết." Triệu Chính trả lời chém đinh chặt sắt (kiên quyết, chắc chắn).

Thân mình Tuyền Cơ hơi chấn động, mình nhận xong hai mươi roi thì cũng đi đầu thai rồi, phong kiến địa chủ thật tàn nhẫn, không xem người ta như con người nữa rồi.

Triệu Kiến Thận đương nhiên nhìn thấy sự sợ hãi của Tuyền Cơ, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Vân Ca, nàng có muốn nói điều gì không?"

Tuyền Cơ ngẩng đầu lên, bất chấp tất cả, lớn tiếng trả lời: "Ta cũng không phải nô tỳ của nhà ngài, ngài nói những điều này có liên quan gì đến ta?"

"Không phải nô tỳ của ta? Những lời này có ý gì?" Giọng điệu của Triệu Kiến Thận rất bình thản, một chút cũng không giống ma vương nắm giữ quyền sinh sát trong tay.

"Ta vốn không phải Vân Ca, bất quá chỉ là một nữ tử bình thường bị thuộc hạ của Tô Bách Vạn nhặt đến để làm người thay thế." Một mạch nói xong, nhìn Triệu Kiến Thận không hề có vẻ kinh ngạc, trong lòng nghĩ thầm: Tên khốn nạn này đúng là đã biết từ trước.

"Tại sao ta phải tin lời nàng nói?" Triệu Đại ma vương cười thật đáng ghét.

"Vương gia có từng gặp qua ca cơ nào không biết ca hát nhảy múa chưa? Có gặp qua ca cơ nào biết viết biết tính toán chưa? E là Vương gia đã nghi ngờ từ sớm, nhưng lại cố ý giả ngu chèn ép dân nữ."

"Đúng là ta đã nghi ngờ từ sớm, nhưng mà không phải nàng nói mình mất trí nhớ sao? Nàng nói dối hết lần này đến lần khác, chắc không phải là do thám ai phái đến đấy chứ!" Triệu Kiến Thận cười lạnh, quay đầu nhàn nhã hỏi Triệu Chính: "Thông thường Vương phủ đối phó với do thám như thế nào?"

Vẻ mặt Triệu Chính vẫn nghiêm túc trả lời: "Giao cho phòng hình phạt tra tấn, tra khảo ra kẻ sai khiến ở phía sau, mục đích của kế hoạch, sau đó xem xét tình hình mà móc mắt, cắt lưỡi, đánh gãy gân tay, hoặc treo cổ."

Tuyền Cơ bị đe dọa quá mức, ngược lại cơn tức lại nổi lên, giọng căm hận nói: "Dù sao ta cũng đã ở trong tay ngài, ngài muốn giết muốn lăng trì thì cần gì phải đem ra nhiều phép tắc như vậy để viện cớ?"

Triệu Kiến Thận ha ha cười lớn, đứng dậy kéo nàng tới bên cạnh bàn dài, dịu dàng nói: "Nàng tên thật là gì? Viết cho ta xem."

Hắn vui buồn thất thường quái gở khiến Tuyền Cơ không thể đoán được suy nghĩ, nhưng lại nghĩ rằng lúc này mà thuận theo hắn thì tốt hơn, vì thế đặt bút trên giấy viết ba chữ "Tạ Tuyền Cơ".

Triệu Kiến Thận nhặt giấy lên nhìn thoáng qua, dường như rất hài lòng, tiện tay đưa cho người thanh niên có bộ dáng thư sinh bên cạnh.

Người thanh niên này khom người đón nhận tờ giấy kia, đi đến chiếc bàn nhỏ bên cạnh nhanh chóng viết lên, viết xong từ trong tay áo lấy ra một con dấu lớn cẩn thận đóng lên, sau đó đem giấy cung kính đưa trả lại cho Triệu Kiến Thận.

Tuyền Cơ ở bên cạnh không hiểu gì cả, cho đến khi tờ giấy kia được đặt trên bàn trước mặt mình, mới nhìn rõ được nội dung trên bề mặt.

Nó vậy mà lại là khế ước bán thân của nàng, ghi rõ nàng bán đứt mình với giá 20 lượng, tiền trao cháo múc, sau này sống chết hay mua bán đều do Vương phủ quyết định… Tuyền Cơ nổi khùng ngay tại chỗ: "Các người làm vậy là ngụy tạo giấy tờ!"

Triệu Kiến Thận cười nói: "Có dấu ấn quan huyện làm chứng cứ xác minh sự chân thật, lại còn có tên nàng tự tay viết, tại sao lại giả tạo? A, đúng rồi, còn thiếu một chút…" Nói xong hắn nắm tay phải Tuyền Cơ lên, cầm ngón cái đè xuống hộp mực đỏ.

Tuyền Cơ liều mình muốn vùng vẫy, tiếc rằng từ tay phải truyền đến một sức nóng, khiến toàn thân nàng tê liệt bủn rủn, trơ mắt nhìn ngón cái dính mực đỏ hạ xuống đóng dấu lên chính tên mình, trong lòng vừa tức vừa sốt ruột, nước mắt cũng chảy ra.

Triệu Kiến Thận đón lấy khăn vải do thủ hạ trình lên, tự mình lau sạch sẽ ngón tay Tuyền Cơ, lúc này mới thôi kiềm chế Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ vươn tay muốn cướp tờ giấy nguy hiểm kia, nhưng làm sao giành giật được với cao thủ trước mặt? Tay vừa duỗi đến trên bàn, tờ giấy đã bị Triệu Kiến Thận cầm lên đưa cho thị vệ Triệu Chính ở bên cạnh.

Tuyền Cơ biết mình đấu không lại Đại ma vương này, căm hận lại nản lòng trợn mắt nhìn Triệu Kiến Thận. Người kia lại tao nhã phất tay ọi người rời khỏi phòng, đóng cửa phòng lại.

Nhìn Triệu Đại ma vương từng bước đi về phía mình giống như một con sư tử oai vệ, lòng can đảm của Tuyền Cơ như khí cầu bị đâm thủng, bùm một tiếng biến mất hoàn toàn.

Triệu Kiến Thận đi một bước, nàng lui một bước, nhưng chỉ được vài bước đã lui đến trước vách ngăn phòng, không thể lui nữa.

"Khế ước bán mình này là để nói cho nàng biết, chỉ cần ta muốn thì từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài của nàng đều là của ta, chống lại ta thì phải chuẩn bị gánh chịu mọi sự tức giận của ta." Triệu Kiến Thận vừa nói, vừa giam cầm Tuyền Cơ trong lồng ngực của mình, một tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt của nàng, động tác cẩn thận giống như sợ làm vỡ vật báu đặc biệt hiếm có trên thế gian.

"Cái đó không tính…" Tuyền Cơ không bằng lòng bị bán thống bán tháo đột ngột như vậy, đã vậy còn viết nàng có giá trị hai mươi lượng, điểm quan trọng là ngay cả hai mươi lượng kia nàng còn chưa được sờ qua.

"Lần trước ám vệ Vương phủ lần theo dấu vết một gã cướp biển tung hoành giang hồ hơn mười năm, chỉ tốn thời gian có nửa tháng…"

"Ta nên nói là rất vinh dự sao?" Tuyền Cơ phát hiện cổ họng thật khô, giọng nói run rẩy, trong lòng tự trách chính mình nhát gan sợ cái ác, nhưng tất cả can đảm đều bị áp lực mạnh mẽ của Triệu Đại ma vương ép tới không thấy một chút tung tích, nàng cũng không có cách nào khác a.

"Ừ, hừ, nàng khiến ta cảm thấy thật phấn khích, một tháng này, mỗi ngày ta đều suy nghĩ, bắt được nàng thì sẽ xử trí như thế nào, cho nàng mang xiềng xích? Cắt đứt gân chân của nàng? Hay là dứt khoát chặt đứt chân của nàng?" Từ trong miệng hắn nói ra một loạt từ ngữ máu tanh bạo lực, tay đang giam cầm Tuyền Cơ cũng dần dần siết chặt.

Biến thái, đúng là gặp phải biến thái rồi! Trong lòng Tuyền Cơ khóc thét!

"Ta còn nhớ rõ lúc tên cướp biển kia bị ám vệ bắt được, bộ dáng hắn lăn lộn gào thét trên mặt đất khi bị cắt đứt gân chân… Nàng nói xem, nàng muốn ta xử trí nàng như thế nào?" Triệu Kiến Thận tiếp tục gia tăng cường độ hù dọa con mồi xinh đẹp trong lồng ngực.

"Nhưng, có thể cho ta lựa chọn sao… Ngài cũng có thể cân nhắc việc đối xử tốt với ta một chút để ta áy náy, bị lương tâm tra tấn là được rồi." Tuyền Cơ rụt rè nói.

Triệu Kiến Thận sững người, lại cười lên thật to, gần như cười ra cả nước mắt: "Nàng khiến ta rất vui, làm ta không cam lòng thả nàng đi, ta rất thích cơ thể của nàng, rất thích mùi hương trên người nàng, rất thích gương mặt của nàng, rất thích ánh mắt của nàng, rất thích cái miệng nhỏ nhắn này…" Vừa nói vừa dùng "hành động" chứng minh, nụ hôn tinh tế nhẹ như lông chim dừng trên cổ, trên mặt, trên mắt, trên môi Tuyền Cơ, nhưng nàng đã không còn lòng can đảm nào để so đo một chút đậu hủ ấy.

Triệu Kiến Thận càng thu chặt hai tay lại, nhanh chóng làm cho nàng khó thở.

Gắng gượng xoay đầu qua, thở hổn hển nói: "Ngài còn thích thi thể của ta phải không? Ngài sắp ghìm chết ta…"

Triệu Kiến Thận cười, hai tay hơi buông lỏng kiềm chế một chút, nửa kéo nửa ôm Tuyền Cơ lôi đến bên cửa sổ.

Cửa sổ mở ra, một trận gió lớn mang theo hơi nước trực tiếp thổi tới, Tuyền Cơ rùng mình một cái.

"Lạnh không?" Đại ma vương vừa rồi còn uy hiếp muốn rút gân lột da nàng, đột nhiên biến thân thành nam tử dịu dàng quan tâm.

Tuyền Cơ ngẩng đầu nhìn hắn, cẩn trọng hỏi: "Rốt cuộc ngài muốn thế nào?"

40. Chương 40: Đại Tiểu Soái Ca

"Lời này phải là ta hỏi nàng, nàng rốt cuộc là muốn thế nào? Ta đối với nàng chưa đủ tốt sao? Tại sao quyết phải rời đi? Tại sao lại nguyện dịch dung mình thành một nữ nhân xấu xí, sống trong một tòa viện đổ nát, đi sòng bạc lừa tiền để sống qua ngày cũng không nguyện ý ở lại bên ta, để cho ta hết lòng sủng ái nàng, cùng ta hoàn thành nghiệp lớn?" Triệu Kiến Thận không phải là một người bảo thủ giống như đại đa số những người quyền cao chức trọng khác, ngược lại hắn rất có kiên nhẫn, sẵn lòng lắng nghe ý kiến từ người khác.

"Ta chỉ thích cuộc sống bình thường an ổn, không muốn hoàn thành cái nghiệp lớn gì cả, cũng không muốn mỗi ngày vì danh lợi, quyền thế mà lao tâm lao lực. Cùng một chỗ với ngài, cũng không sống được mấy ngày yên ổn, ngài và những việc, vật hay người ngài mang đến đều quá phức tạp, ta sợ hãi." Tuyền Cơ thành thật nói, hy vọng Triệu đại Vương gia mở lòng từ bi mà thả cho tiểu nữ tử nàng một con đường sống.

"Nàng không phải người nhát gan như vậy." Triệu Kiến Thận lấy tấm áo choàng ở bên cạnh nhẹ nhàng khoác lên người Tuyền Cơ.

"Ta vô cùng, vô cùng nhát gan. Ta sợ chết, sợ đau, sợ máu, sợ phiền toái, sợ vất vả, sợ rất nhiều, rất nhiều thứ…" Tuyền Cơ rốt cuộc chuyển tầm mắt lên đối diện với Triệu Kiến Thận, lí nhí nói tiếp: "Ngài có tiền, có quyền, có thể cho ta cuộc sống an nhàn, ta thực thích… Ngoại hình của ngài cũng hết sức dễ nhìn, ta thích ngài…"

Triệu Kiến Thận nhướng mi, kiềm chế không được cảm thấy vui vẻ ngất ngây vì ba chữ "ta thích ngài": Thì ra nàng đối với mình cũng không phải hoàn toàn không động tâm a.

Còn việc thích mặt của hắn, thích tiền cùng quyền của hắn, hay là thích con người của hắn, hoàn toàn có thể châm chước. Ít ra lần này nàng cũng không tuyên bố chắc như đinh đóng cột "Ta không thích ngài", chuyện này xem ra đã là tiến bộ cực lớn rồi!

"Nhưng nếu cái giá cho những thứ yêu thích đó là ta mỗi ngày lo sợ bị giết, bị hại, đối với mọi người, mọi chuyện đều phải tính kế cẩn thận, không ngừng miễn cưỡng bản thân làm việc mình không muốn làm, ta thực khó chịu, thà rằng từ bỏ." Tuyền Cơ không ngại thừa nhận bản thân nhát gan, vô dụng.

Triệu Kiến Thận lẳng lặng nhìn Tuyền Cơ, làm nàng tâm hoảng ý loạn, chột dạ không thôi… Tim cũng đập vội, bị một tuyệt thế mỹ nam nhìn chằm chằm như vậy, cho dù là hắn không cố ý phóng điện nhưng cũng đã đủ làm người ta chết mê chết mệt rồi.

Nội tâm Tuyền Cơ vừa phỉ nhổ bản thân tham sắc, vừa nhịn không được thả lỏng bản thân trầm mê trong sự hư vinh khi được mỹ nam che chở quan tâm.

Nếu hắn không phải Vương gia, không phúc hắc, không nghiện trêu cợt, hù dọa nàng đến thế thì nàng thực tình muốn nắm hắn về nhà cất giữ…

"Nếu ta đáp ứng nàng, về sau sẽ bảo vệ nàng thật tốt, không để cho nàng gặp nguy hiểm, không để nàng chịu ủy khuất, dù cho ta có thất bại, cũng sẽ sắp xếp chu toàn cho nàng trước, không khiến nàng bị liên lụy, nàng sẽ nguyện ý lưu lại bên ta sao?" Triệu Kiến Thận dụ dỗ nói.

"Cũng không được bắt buộc ta làm việc? Sẽ không tùy tiện với ta… với ta động tay động chân sao?" Tuyền Cơ nắm lấy thời cơ ra điều kiện.

"Ta hứa hai điều kiện này với nàng, nàng có tin không?" Triệu Kiến Thận buồn cười nói, thật là một nữ nhân tham lam.

"Không tin." Nếu Triệu Đại ma vương mà dễ nói chuyện như vậy, thì uổng cho tên gọi Đại ma vương rồi.

"Vậy, ta đây thay ngài làm việc, ngài không thể động tay động chân đối với ta…" Lui từng bước thử xem.

"Nàng không phải vừa mới nói là thích ta sao?" Một khi đã như vậy, gần gũi lẫn nhau một chút không phải là một chuyện rất tốt sao?

Tuyền Cơ quay đầu không đáp, thầm nghĩ: Chính là bởi vì thích ngươi, nên mới không để cho ngươi gần gũi, lỡ như ta kiềm không được đối với ngươi động lòng, chẳng phải là thiệt thòi lớn sao? Còn không phải sẽ bị tên ác ma như người nắn tròn nắn dẹt sao?

Triệu Kiến Thận cười cười, không bức bách nữa, nói: "Thỏa thuận xong!"

Hai người sau khi thỏa thuận đồng sinh không cộng tử, cùng phú quý không cùng hoạn nạn xong, đều cười thập phần vui vẻ.

Tuyền Cơ cười là bởi cuối cùng cũng qua được một cửa ải trước mắt, đoán chừng sẽ có thể sống qua một chuỗi ngày yên bình.

Còn Triệu Kiến Thận cười là bởi vì cuối cùng cũng giữ được giai nhân bên cạnh, lại có thêm một cánh tay giúp đỡ, chờ một hai năm sau đại sự thành công, là có thể thỏa thích đem nàng nuốt vào trong bụng, ăn đến cả xương cốt cũng không còn.

Đêm hôm đó, Tuyền Cơ trộm dùng còi Tử Vân Kim gọi bồ câu đưa thư, viết đơn giản thư báo bình an cho Dịch Thanh Vân, trong thư nói rõ bản thân mình không có gì lo ngại, đã giảng hòa với Trầm Kiếm, Dịch Thanh Vân không cần mạo hiểm đến đây.

Chuyện của Dịch Thanh Vân, Tuyền Cơ tiếp nhận kiến nghị của Trương Kiều Dư, ở trước mặt Triệu Kiến Thận không nên đề cập đến. Triệu Kiến Thận dường như cũng không muốn hỏi cặn kẽ, mọi người rất ăn ý đối với đề tài này đều bảo trì trầm mặc.

Thuyền lớn dọc theo Lan Giang chạy mấy ngày, rốt cục cũng tới gần kinh thành, đoàn người lên bến tàu đổi thành xe ngựa hướng kinh thành xuất phát.

Ở trên thuyền mấy ngày, Triệu Kiến Thận không chút khách khí đem một đống lớn sổ sách giao cho Tuyền Cơ xử lý, Tuyền Cơ cũng nhận mệnh, dù sao đời trước cũng quen làm nô dịch cho tư bản rồi.

Người xem ra thú vị hơn là đội trưởng đội thị vệ Triệu Chính. Ngày đó cùng với Triệu Kiến Thận hù dọa nàng thật thảm. Sau đó, phát hiện thì ra y là một khúc gỗ mặt lạnh không hơn không kém, vẻ mặt thường xuyên nghiêm túc nói ra những lời cười chết người hoặc là tức chết người ta. Vài ngày tiếp xúc, Tuyền Cơ tự động thăng cấp cho hắn làm "đại ca", thường xuyên gọi "Triệu đại ca" trước, "Triệu đại ca" sau. Triệu Kiến Thận nghe xong chỉ thản nhiên không nói gì, Triệu Chính hiểu rõ tính tình của cấp trên nên bị hù đến mức nhìn thấy Tuyền Cơ là chạy, làm cho Tuyền Cơ rất kỳ quái.

Kinh thành so với trong tưởng tượng của Tuyền Cơ cũng không khác biệt lắm, dân cư đông đúc, buôn bán phát đạt, vẻ ngoài phồn hoa, đường xá ngay ngắn. Kỳ thật, thành thị ở cổ đại quy hoạch so với hiện đại dễ quản lý hơn, Hoàng đế ra lệnh một tiếng, mọi người chỉ có thể răm rắp theo trình tự cấp bậc mà chấp hành, trừ phi không muốn sống nữa. Không có như ở hiện đại, chỉ cần có tiền là không ngừng phá lệ làm ẩu làm càn, cuối cùng một thành thị đang tốt đẹp lại trở nên rối loạn.

Triệu Kiến Thận ra vào kinh thành là chuyện thường, cho nên cũng không có sắp xếp gì khoa trương lắm, đoàn người tiến thẳng vào bên trong đại viện Vương phủ mới xuống xe ngựa.

Trong viện có một thiếu niên chừng mười bốn mười lăm tuổi dẫn quản gia, tôi tớ tiến đến nghênh đón, thiếu niên này bộ dạng cực kỳ tuấn mỹ, xem cứ như bản sao thu nhỏ của Triệu Kiến Thận. Thấy Tuyền Cơ ở phía sau xe ngựa Triệu Kiến Thận đi xuống, lông mi khẽ rung, ngay cả biểu tình đều giống như Triệu Kiến Thận đến gần mười phần.

Thiếu niên đi đến trước mặt Triệu Kiến Thận, khom mình hành lễ nói: "Cung ngênh Phụ vương hồi phủ."

Triệu Kiến Thận mỉm cười, vỗ vỗ bả vai thiếu niên, kéo hắn qua phía Tuyền Cơ đang bị một câu "Phụ vương" làm hóa đá, giới thiệu: "Tạ Tuyền Cơ, ngày sau sẽ quản lý tất cả sổ sách làm ăn trong phủ, Viễn Nhi có rãnh rỗi thì hướng nàng thỉnh giáo số học đi."

Để ột nữ nhân quản lý tất cả sổ sách làm ăn trong Vương phủ? Vương gia có phải đang nói đùa, mọi người ở đây nghe xong tin tức này liền ngây người, nhất thời còn chưa phản ứng lại.

Tuyền Cơ miễn cưỡng tỉnh táo lại sau cơn chấn động vì Triệu Kiến Thận có một đứa con mười mấy tuổi. Nghe được Triệu Kiến Thận thay mình giới thiệu, cảm giác rất hài lòng, vì thế cười khanh khách nhìn mọi người trong viện đã muốn hóa đá nói: "Chào mọi người, ngày sau còn nhiều điều cần chỉ giáo."

Triệu Kiến Thận phân phó với mọi người vài câu xong, quay đầu thấy đôi mắt Tuyền Cơ tròn xoe nhìn qua nhìn lại mình cùng đứa con, ánh mắt thập phần cổ quái, hỏi: "Làm sao vậy?"

Vân Cơ cũng chẳng đè nén một chút hiếu kỳ nào, liền hỏi: "Ngươi bao nhiêu tuổi?"

41. Chương 41: Vương Phủ Có Tiên Nữ Quản Gia

Triệu Kiến Thận bị hỏi vấn đề này khiến dở khóc dở cười, trả lời: "Ba mươi."

Tuyền Cơ nhìn con trai của Triệu Kiến Thận, cậu nhóc ở trước mặt phụ thân rất lễ phép, tự giác trả lời: "Mười bốn."

Tuyền Cơ "À" một tiếng, không phát biểu ý kiến nữa, trong lòng đối với việc tảo hôn sinh đẻ sớm của người cổ xưa ngạc nhiên không ngừng, hai người trước mặt nhìn thế nào cũng rất giống hai anh em, người lớn nhìn như chỉ mới hơn hai mươi, người nhỏ thì phát triển quá tốt, chậc!

Triệu Kiến Thận mười lăm tuổi thành hôn, mười sáu tuổi sinh con, ở thời đại này rất bình thường, hiển nhiên không thể hiểu được sự kinh ngạc của Tuyền Cơ.

Nhưng mà Triệu Tư Viễn, cũng chính là "Viễn Nhi" trong miệng của Triệu Kiến Thận, lại bắt đầu ngấm ngầm chú ý đến Tuyền Cơ: Phụ vương đối với nữ nhân này vô cùng khác biệt! Chẳng lẽ lại là một nữ nhân muốn làm mẹ kế của mình sao.

Thật ra không chỉ Triệu Tư Viễn, tất cả mọi người trong Vương phủ đều xem Tuyền Cơ là một nữ nhân muốn mượn cớ quản lý sổ sách thân cận Vương gia để leo lên ngai vàng Vương phi.

Nhưng mà sự sắp xếp của Triệu Kiến Thận dành cho Tuyền Cơ lại khiến mọi người nảy sinh ngờ vực. Vị "Tạ tiểu thư" này không được ở trong nội viện nơi tập trung những người thân thích của Vương phủ, ngược lại còn ở trong viện Thính Tùng cư nơi giao nhau giữa tiền viện và hậu viện. Thính Tùng cư vốn được dùng để chiêu đãi một số vị khách quan trọng của Vương phủ và quản gia ở vùng khác đến đây báo cáo công việc, là một viện nhỏ khá độc lập. Lẽ ra nếu Vương gia có ý với nàng thì không thể thu xếp cho nàng ở một chỗ như vậy.

Ngược lại, Tuyền Cơ đối với Thính Tùng cư rất hài lòng, bên ngoài viện người đến người đi, bên trong viện lại là một mảnh trời riêng, thanh tịnh vắng vẻ yên bình, thích hợp để ngủ, phía sau sân lầu chính còn nối liền với một nhà tắm đơn, cách nơi làm việc - cửa hàng bạc của Vương phủ cũng rất gần, bước ra khỏi viện đi tới không đến trăm mét là tới rồi.

Trương mẫu đem tất cả những thứ trong biệt viện của nàng, những đồ có thể di chuyển đều dời hết qua bên này, gồm có chăn mền lông vũ của nàng, băng vệ sinh được gói trong một vải bọc to và chiếc ghế sứ[1] giấu tiền riêng đều đem đến. Gặp lại những đồ vật quen thuộc này, Tuyền Cơ xúc động đến mơ hồ.

[1] Ghế sứ:

Ngày thứ hai Tuyền Cơ đến Vương phủ, bắt đầu tiếp quản sổ sách Vương phủ, vốn nghĩ rằng trong Vương phủ rất rắc rối phức tạp, quan hệ giữa người hay chuyện gì cũng rất phức tạp, không tránh khỏi việc bị người khác xa lánh hoặc bị người khác ngấm ngầm gây khó khăn, kết quả chưa từng phát sinh cái gì, gió êm sóng lặng.

Nếu như không phải các quản lý khác khi đối mặt với nàng đều có vẻ mặt không được tự nhiên, Tuyền Cơ gần như hoài nghi có phải rằng nữ nhân làm tổng quản phòng thu chi này là việc rất bình thường hay không, hại một bụng kế hoạch hòa giải mâu thuẫn với quần chúng nội bộ đã chuẩn bị của nàng tất cả đều hụt hẫng.

Không thể không thừa nhận, có thể quản lý tốt cả một tòa Vương phủ này, chân chính đạt được chức vụ quản lý này, kỷ luật nghiêm minh, thì bản lĩnh cực kỳ hiếm có. Hiện nay, nàng trông coi toàn bộ tình hình của tiền viện, hậu viện có nấu cơm hay không, thì lại không biết được.

Trong Vương phủ Triệu Kiến Thận tuy rằng không có Vương phi, nhưng cũng có nhiều ái thiếp, ca cơ, nghe đâu có bốn tiểu thiếp chính thức, ca cơ kề bên hầu hạ có bao nhiêu thì rất khó nói, Tuyền Cơ nhớ đến đám nương tử ở trong biệt viện, bị vứt bỏ bên ngoài đã nhiều đến như thế, cho dù trong nhà có ít thì cũng không thể ít hơn bên ngoài được.

Lúc nghe được những điều này, tuy rằng trong lòng cũng hơi khó chịu, nhưng nàng nhanh chóng ép buộc mình phải vứt điều lưu tâm kia ra phía sau đầu, dù sao chính mình cũng chỉ si mê trai đẹp một chút thôi, nếu đã không dự định cùng hắn phát triển thành quan hệ gì đó, thì cần gì phải quan tâm đến tình hình hôn nhân kết giao bạn bè của hắn? Vẫn nên thành thật mà sống tốt những ngày nho nhỏ của mình thôi.

Tạ Tuyền Cơ là người rất giỏi việc giả làm đà điểu.

Nhưng mà có những người vô cùng không muốn thấy nàng nhàn rỗi.

Từ lúc bắt đầu trở lại Vương phủ, lịch làm việc của Tuyền Cơ được sắp xếp vô cùng dày đặc, sáng sớm thức dậy đến phòng bạc trình diện, buổi chiều phải cùng Triệu Tư Viễn và Trương Kiều Dư đến thư phòng đọc sách luyện chữ, buổi tối gặp Triệu Kiến Thận bàn bạc chuyện làm ăn, không thiếu được việc muốn nàng ở cạnh chuyện trò.

Ở thời đại này không có quy định ngày làm việc tám tiếng, cũng không có khái niệm nghỉ ngơi cuối tuần, khiến Tuyền Cơ mệt giống như con trâu.

Công việc ở phòng thu chi vẫn còn đỡ, tuy rằng chỉ quản lý sổ sách công việc của biệt viện so với quản lý toàn bộ Vương phủ và các mục làm ăn của Trầm gia thì quy mô và khối lượng công việc hoàn toàn khác biệt, nhưng trong Vương phủ vốn có không ít quản lý phòng thu chi có năng lực có thể giúp đỡ, sau một tháng đầu bận rộn rối ren, Tuyền Cơ bắt đầu kết hợp phương pháp ghi chép sổ sách hiện đại với thực tế, tạo ra một bộ kiểu sổ sách mới hơn đơn giản rõ ràng khoa học, lại tốn một tháng chỉ dạy cho các quản lý dưới quyền, đợi đến khi bọn họ bắt đầu tiếp quản thì công việc sau đó tương đối càng ngày càng ung dung. Năng lực tài chính và kế toán của Tuyền Cơ ở nơi này phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, cũng giành được sự kính trọng của các quản lý dưới quyền.

Tuy rằng cùng làm việc chung với một nữ thượng cấp đẹp như vậy, thường thường không chú ý liền vui mừng hớn hở, nhưng nhìn chung những người có năng lực để giữ được địa vị quản lý phòng thu chi trong Triệu Vương phủ, đều là nhân tài hiếm có, nhiều kinh nghiệm, cũng không bị ảnh hưởng quá lớn đến công việc.

Tuyền Cơ tự hiểu khuôn mặt này tương đối gây tai họa, cho nên cũng rất thức thời cố sức tránh việc ở chung một mình với các quản sự này, bình thường luôn một mình trốn ở trong phòng làm việc ở tầng cao nhất phòng bạc.

Nhưng mà tin tức trong phòng bạc của Vương phủ có mỹ nữ làm tổng quản phòng thu chi không ngừng lan truyền đến tiền viện hậu viện Vương phủ, thậm chí còn từ từ lưu truyền lan rộng giữa các vương công quý tộc ở kinh thành.

Từ khi Tuyền Cơ gia nhập vào phòng bạc của Vương phủ, thanh niên trai tráng trên dưới Vương phủ đều nhiệt tình chạy đến phòng bạc, tuy rằng không phải mỗi lần đều có thể cùng tiếp xúc nói chuyện với mỹ nhân, nhưng chỉ cần có thể ở xa xa nhìn thấy, khi trở về cũng chút vốn để khoe khoang cùng bạn bè trang lứa. Nhất thời ong bướm ở gần phòng bạc huyên náo vô cùng.

Ngày hôm đó, sau khi kết thúc buổi triều sớm, Quốc vương Thừa Thiên Đế của Kỉ quốc đặc biệt gọi Triệu Kiến Thận lên ngự thư phòng, đi thẳng vào vấn đề mà tám chuyện nói: "Thận nhi, nghe nói tổng quản lý phòng thu chi trong phủ của con là một nữ nhân?"

Lúc không có người ngoài trong ngự thư phòng, Thừa Thiên Đế không bao giờ xưng hô ái khanh với Triệu Kiến Thận trong lúc trò chuyện.

Triệu Kiến Thận đối diện với người được tôn quý vô vàn cũng không còn nghiêm trang khắc nghiệt như lúc ở trên triều nữa, nghe vậy cười khổ nói: "Tại sao ngài lại quan tâm đến những tin đồn này?"

"Chuyện của con trai, sao có thể không quan tâm?" Thừa Thiên Đế nét mặt thản nhiên, nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi của Triệu Kiến Thận, cười nói: "Ta biết con muốn khuyên ta cẩn thận, không cần nói ra quan hệ của chúng ta, nhưng mà nơi này không có người ngoài. Cho dù có, con vẫn là con nuôi trên danh nghĩa của ta."

Triệu Kiến Thận nói: "Khi việc lớn còn chưa thành, cẩn thận một chút vẫn hơn."

"Không cần trốn tránh vấn đề, nói về mỹ nữ thần tài ở phủ của con đi."

Triệu Kiến Thận dưới sự tra hỏi không ngừng của Thừa Thiên Đế bất đắc dĩ phải chọn điểm quan trọng trong chuyện của Tuyền Cơ khai báo một ít.

Thừa Thiên Đế nghe xong líu lưỡi nói: "Trên đời này lại có nữ nhân không muốn con, lúc nào đó mang đến để vi phụ nhìn xem."

"Dường như phụ thân rất vui vẻ?" Triệu Kiến Thận cười thật ôn hòa.

"Không, không, cha đang khó chịu thay cho con trai nha!" Thừa Thiên Đế sao lại không biết tính cách của con mình, đắc tội ai cũng không dám đắc tội hắn.

Nói xong chuyện phiếm, Triệu Kiến Thận báo cáo rõ ràng từng chuyện về quặng sắt ở Vân Xuyên và những gì chứng kiến trên đường quay về kinh thành lần này cho Thừa Thiên Đế.

Thừa Thiên Đế cười nói: "Không thể tưởng tượng được nửa đường lại xuất hiện một tiểu nha đầu giúp đỡ chúng ta một việc lớn, nếu không có nàng, muốn không bị người khác nghi ngờ mà nắm được quặng sắt Vân Xuyên thật sự phải tốn một phen tâm tư, lần này có thể thuận lợi kéo Bạch Chí Dao về đây, kết cục toàn thắng! Kết cục toàn thắng! Ha ha!"

"Đây chỉ là bước đầu thu lưới mà thôi..." Triệu Kiến Thận không nặng không nhẹ đả kích, đánh tan sự thích thú của Thừa Thiên Đế ngay tại chỗ .

Để tránh gây nên sự chú ý của các quan lại bên ngoài, Triệu Kiến Thận không dám ở lại quá lâu, trao đổi sơ lược một hồi liền cáo từ về phủ.

Khi đi ngang qua thư phòng ở ngoại viện, chợt nhớ tới việc đã một thời gian không có khảo sát tiến độ học tập của con trai, Tuyền Cơ giờ này chắc cũng đã ở thư phòng, trong lòng nóng lên, lững thững đi về phía thư phòng.

42. Chương 42: Phương Pháp Dưỡng Thành Vương Phi

Xa xa liền nghe thấy thanh âm Triệu Tư Viễn: "Bài luận văn này ta đã sớm đọc làu làu, Hoa phu tử, ngươi nên tiết kiệm hơi nghỉ ngơi đi." Trong lời nói cực kỳ vô lễ.

Triệu Kiến Thận khẽ động trong lòng, bước chân nhẹ nhàng đi đến bên song cửa. Nhi tử đúng là kẻ hai mặt điển hình, hắn cũng không phải là không biết, cả Vương phủ, tiểu tử này chỉ ở trước mặt mình, mẫu phi cùng Trương Kiều Dư phục tùng nghe lời, gặp gỡ người ngoài, từ trước đến nay xảo quyệt ương ngạnh.

Hôm nay đến dạy học chính là cổ giả Hoa tiên sinh, thuyết giảng lại là luận văn kinh thư cực kỳ buồn tẻ vô vị, Triệu Tư Viễn trong bụng không kiên nhẫn.

Trong thư phòng Hoa lão sư đã tức giận đến râu mép dựng thẳng đứng, đệ tử này gàn bướng, nhưng địa vị tôn quý, đánh không được mắng không xong, nếu không phải Vương phủ bỏ ra tiền công hậu hĩnh, hắn đã sớm từ chức mà đi.

"Đọc làu làu? Con cóc ngáp, khẩu khí thật lớn!" Tuyền Cơ vốn đã xem tiểu quỷ này không vừa mắt, xem Hoa lão sư lão nhân gia bị tức thành như vậy, nhịn không được nói châm chọc.

"Hừ, nữ nhân ngươi biết cái gì? Chỉ biết đi học ngủ gà ngủ gật, thật không biết Phụ vương vì sao cho ngươi đến thư phòng đọc sách? Không duyên cớ liên lụy tiến độ học hành của ta!" Triệu Tư Viễn trả lời lại một cách mỉa mai.

Tuyền Cơ cũng không sinh khí, cười cười hướng về Triệu Tư Viễn huyên thuyên đọc đại một đoạn.

Triệu Tư Viễn kỳ quái nói: "Ngươi đọc loạn xạ cái gì đó!"

Tuyền Cơ cười lạnh: "Ngươi không phải nói bài luận văn này ngươi đọc làu làu? Ta chỉ đọc ngược lại một chút, như thế nào, nghe không hiểu? Nói ngươi khoác lác ngươi còn không thừa nhận!"

Triệu Tư Viễn khó chịu, cúi đầu nhìn bài luận văn kia, đối chiếu một đoạn Tuyền Cơ vừa đọc, quả nhiên đảo lại một số chữ, không sai chút nào, trong lòng vừa sợ vừa tức, trừng mắt liếc nhìn Tuyền Cơ một cái: "Bàng môn tả đạo!"

"Ha ha, ngươi không cần quá kính nể ta, trở về đọc sách cho tốt, một ngày nào đó ngươi có thể đuổi kịp tiến độ của ta." Tuyền Cơ tủm tỉm cười bỏ đá xuống giếng.

Hoa lão sư ở bên cạnh không ngớt ngầm vui, vừa ca ngợi Tuyền Cơ bản lĩnh ghi nhớ ưu việt, chỉ là bận tâm đến thân phận là thầy giáo người ta phải làm gương tốt đối nhân xử thế, đành phải sờ sờ râu, ho khan hai tiếng che giấu ý cười.

Triệu Tư Viễn từ nhỏ đến lớn đều nổi tiếng thông minh hơn người, chưa khi nào nếm qua thiệt thòi như vậy, căm phẫn đập bàn một cái, đạp cửa đi ra.

Vừa mới bước ra cửa một bước, liền thấy Phụ vương vẻ mặt yên lặng đứng ở trước mặt.

Hai người trong phòng nhìn thấy hắn đến đây, đều là thất kinh, Hoa lão sư lo lắng bị Vương gia phát hiện mình quản giáo vô lực, Tuyền Cơ thì thầm vui mừng về việc vừa mới trách móc Triệu Tư Viễn, nếu không chính mình đi học ngủ gà ngủ gật sẽ bị tóm cổ.

Nhớ tới việc này Tuyền Cơ liền khinh bỉ chính mình, cớ gì sợ hắn như vậy? Thật sự là vô dụng.

Triệu Kiến Thận không vào thư phòng, chỉ là thản nhiên liếc Triệu Tư Viễn một cái, quay đầu ôn hòa nói với Hoa phu tử: "Viễn Nhi ngang bướng, Hoa tiên sinh vất vả rồi."

Hoa tiên sinh liền nói không dám. Triệu Kiến Thận không nói gì thêm, khoát tay xoay người rời đi.

Để lại Triệu Tư Viễn đi cũng không phải, ở lại cũng không xong, cuối cùng cắn răng một cái, xám xịt trở lại thư phòng, cả buổi chiều đều âm u không quấy phá nữa.

Tuyền Cơ bên cạnh nhìn thấy, nghĩ thầm, quả nhiên vẫn là đại BOSS lợi hại, một ánh mắt đã đem khỉ con quậy phá này ép tới gắt gao.

Ngày hôm sau lúc Tuyền Cơ đến thư phòng, không thấy Triệu Tư Viễn, chỉ có Trương Kiều Dư một mình đang đọc sách.

Những giờ học của các phu tử khác, Tuyền Cơ bình thường cứ tranh thủ thời gian ngủ gà ngủ gật, các lão sư vốn cảm thấy dạy một nữ tử đọc sách là một việc mất thân phận lại không ra thể thống gì, cho nên đại bộ phận làm như không thấy, nhưng mà Trương Kiều Dư thì không như vậy, quả thực đem Tuyền Cơ bồi dưỡng giống như Trạng Nguyên tương lai, tuy rằng khóa giảng tương đối thú vị, nhưng mà muốn làm biếng đi ngủ là tuyệt đối không được.

"Tiểu Vương gia đâu? Hôm nay không đến sao?" Tuyền Cơ hiếu kỳ nói.

"Hắn ngày hôm qua bị Vương gia phạt quỳ ở từ đường một đêm, hiện tại hẳn là đang nghỉ ngơi đi." Trương Kiều Dư thở dài.

"Nhẫn tâm vậy sao!" Tuyền Cơ hít không khí nói, vạn phần may mắn chính mình không phải lớn lên tại niên đại này, tôn quý như tiểu Vương gia cũng bị dùng cách xử phạt về thể xác như vậy.

"Tuyền Cơ không tức giận với tiểu Vương gia sao?"

"Tức giận cái gì?"

"Tiểu Vương gia từ trước đến nay tùy hứng, chắc hẳn chưa từng có thiện ý đối với ngươi." Dạy hai đời người Triệu gia, Trương Kiều Dư vô cùng tinh tường phẩm chất tồi tệ của đệ tử.

"Không tồi, hắn mắng ta ta liền mắng lại, cũng không thiệt thòi. Ít nhất tâm tư của hắn đều hiện rõ trên mặt rồi, cũng rất thú vị." Cùng Tiểu Bạch đấu, vui vô cùng! Học trò hư hỏng ở kiếp trước Tuyền Cơ thấy nhiều rồi, năm đó lúc nàng làm gia sư, tồi tệ hơn so với việc này đều đã gặp qua, đã sớm nhìn quen nên không trách.

Trương Kiều Dư nói: "Đúng vậy, Vương gia lúc thiếu niên so với tiểu Vương gia càng nghịch ngợm hơn, tuổi càng lớn liền dần dần nội liễm hơn."

Kia không phải nội liễm, kia rõ ràng là thâm hiểm, Tuyền Cơ trộm oán thầm.

"Hôm nay nếu tiểu Vương gia vắng mặt, Trương tiên sinh tha cho ta một lần, để cho ta trở về ngủ thêm được không?" Tuyền Cơ xoay chuyển trong đầu, trước mặt người thông minh vẫn là nói thẳng nói thật là tốt nhất.

Trương Kiều Dư cười rộ lên: "Ngươi tuổi còn trẻ mà sao cả ngày một bộ dáng ngủ không đủ, không biết còn tưởng rằng ngươi bị ngược đãi gì đó."

Tuyền Cơ thấp giọng oán giận nói: "Mỗi ngày thức dậy sớm hơn gà, ngủ phải trễ hơn chó, làm còn nhiều hơn lừa chẳng lẽ còn không tính ngược đãi?"

Trương Kiều Dư nhịn không được cười ha ha: "Ngươi luôn nói năng kỳ quái như vậy, khó trách Bình nhi đặc biệt thích ngươi."

"Trương mẫu? Ai! Ta thật nhớ Trương mẫu, nàng đối với ta tốt hơn ông nhiều, thời điểm ở biệt viện mỗi ngày ăn no rồi ngủ, ngủ no rồi chơi, chơi đủ rồi tiếp tục ăn..." Vừa nói vừa buồn bã nhìn Trương Kiều Dư bên cạnh. Cùng Trương Kiều Dư tiếp xúc nhiều hơn, cũng biết tính nết lão nhân này, vì thế có can đảm ở trước mặt hắn không biết lớn nhỏ.

"Tuyền Cơ chẳng lẽ thích sống uổng thanh xuân như vậy? Nữ nhi người ta, luôn muốn tìm nơi quy túc." Trương Kiều Dư quyết định nhân cơ hội thay Vương gia thăm dò ý tứ.

"Tìm nơi quy túc sẽ không tính sống uổng thanh xuân? Dù sao các ngươi cho rằng ta không có chí lớn cũng được. Ta chính là không rõ, để cho ta làm việc thì cũng thôi đi, vì sao ngay cả ta đọc sách viết chữ cũng muốn xen vào, ta cũng không phải muốn quản, học nhiều quan chế lễ chế như vậy làm cái gì, chữ viết dù không đẹp, có thể xem hiểu là tốt rồi, bắt bẻ như vậy để làm chi." Tuyền Cơ hóa thân Tường Lâm tẩu, bắt lấy Trương Kiều Dư phun ra nỗi khổ giấu kín.

Không dò được ý tứ, tìm được một bụng oán khí. Trương Kiều Dư thầm nghĩ, Vương gia là đối đãi ngươi như Vương phi tương lai thậm chí Hoàng hậu tương lai, thân là Quốc mẫu sao lại có thể viết chữ xấu được? Làm sao có thể ngay cả triều đình cấp bậc quan viên cao thấp đều không rõ ràng?

Dù sao người chọn vợ là tự mình Vương gia quyết định, vẫn là do Vương gia tự mình phiền não đi thôi.

"Ân, mới nói đến Bình nhi, Bình nhi gởi thư nói, tháng sau sẽ tới kinh thành." Trương Kiều Dư nói về nữ nhi muốn tới, cũng tự cao hứng.

"Thật sự? Thật tốt quá!" Tuyền Cơ mừng rỡ, rất nhanh có thể gặp người quen xưa.

"Ngươi gặp Bình nhi vui vẻ như vậy, gặp lão nhân này liền vẻ mặt không vui, thực làm cho lão hủ thương tâm a." Trương Kiều Dư nửa thật nửa giả thở dài nói.

"Ai bảo lão giúp Vương gia áp bức ta, hừ hừ." Tuyền Cơ cũng không quên là ai đem nàng tóm về chỗ nước sôi lửa bỏng.

"Nha đầu thích mang thù!" Trương Kiều Dư gõ sách vở trên tay nói: "Hôm nay bắt đầu giảng Nhạc quốc, buổi tối Vương gia nói phải kiểm tra ngươi."

"A! Trương tiên sinh, Trương gia gia, ta sai lầm rồi, buông tha ta đi, Vương gia quản con của hắn thì tốt rồi, quản loại tiểu nhân như ta làm cái gì." Tuyền Cơ cơ hồ đứng lên khóc tại chỗ.

Trương Kiều Dư cười vui sướng khi người khác gặp họa: "Tự ngươi đi xin tha với Vương gia đi."

Tuyền Cơ vạn phần xác định, Triệu Kiến Thận cùng Trương Kiều Dư hai chủ tớ là cá mè một lứa, đều thích vui vẻ trên sự đau khổ của người khác.

Thật vất vả chịu đựng hết chương trình học buổi chiều, Trương Kiều Dư đột nhiên hỏi: "Tuyền Cơ cảm thấy Vương gia là kiểu người như thế nào?"

43. Chương 43: Cuộc Họp Không Có Thiện Ý

Tuyền Cơ do dự một chút, cẩn thận hỏi lại: "Ngài muốn nghe lời nói thật hay lời nói dối?"

"Ta nghĩ ta biết đáp án của ngươi rồi..." Trương Kiều Dư cười nói.

"Bổn vương cũng muốn nghe chính miệng ngươi nói một chút." Theo giọng nói, Triệu Kiến Thận đẩy cửa đi vào thư phòng.

Tuyền Cơ ai oán nhìn Trương Kiều Dư, biết rõ Đại lão hổ ở bên ngoài, tại sao muốn hãm hại nàng?

Trương Kiều Dư ánh mắt vô tội, hắn thật sự không nghe thấy tiếng bước chân của Triệu Kiến Thận, ai! Võ công của tên học trò này lại tiến bộ rồi, sóng trước như hắn giờ có thể nằm phơi khô trên cát rồi.

"Ta nhớ ra ở phòng thu chi còn có sổ sách quan trọng chưa xử lý xong, Vương gia, Trương gia gia, ta cáo lui trước!" Tiếng "Trương gia gia" gọi đặc biệt thân thiết, thuận đường đưa ra một ánh mắt đáng thương.

Trương Kiều Dư cũng hiểu ý, cười cười kéo Triệu Kiến Thận nói: "Vương gia tới vừa đúng, lão hủ có một số việc muốn thương lượng với Vương gia."

Triệu Kiến Thận quét mắt nhìn hai người một cái, rốt cuộc khai ân nói: "Đi đi!"

Tuyền Cơ như được nhận đại xá, hận không tìm được nắp nồi đội lên chạy trốn.

"Không nên ép nàng quá chặt, buổi tối từ từ làm khó cũng không muộn." Trương Kiều Dư cười đề nghị.

Buổi tối Tuyền Cơ ngay cả cơm tối cũng không ăn, giao phó Khả Nhi nói bất kể ai tới, cứ nói thân thể nàng khó chịu đã đi ngủ, mong rằng Triệu đại Vương gia quý nhân bận chuyện, đừng thật sự tới bắt nàng để kiểm tra mấy cái sách kia.

Khả Nhi sốt ruột lại bất đắc dĩ, vốn phát hiện ra Trầm Kiếm chính là Thất Vương gia Triệu Kiến Thận của Kỉ quốc, nghĩ đến mình đánh bậy đánh bạ lại thành nha hoàn của Vương phủ, hưng phấn chừng mấy ngày ngủ không ngon giấc, kết quả đến Vương phủ, phát hiện chẳng những vốn là Vân Ca cô nương biến thành tiểu thư Tạ Tuyền Cơ, ngay cả thân phận cũng từ ái thiếp của Trầm Kiếm biến thành đại tổng quản phòng thu chi của Triệu Kiến Thận.

Đại tổng quản phòng thu chi đương nhiên có vị trí trong Vương phủ cũng không thấp, nhưng so ra thì cách vị trí Vương phi còn xa hơn cả Trắc phi của Vương gia, trong lòng Khả Nhi có chênh lệch rất lớn! Một là người có khả năng tương lai sẽ là nữ chủ nhân của Vương phủ, một là thuộc hạ của Vương phủ, có thể so sánh sao?

Nếu nói là Vương gia không có chút hứng thú nào với tiểu thư thì cũng thôi đi, nhưng hết lần này tới lần khác Khả Nhi rõ ràng thấy Vương gia ở trên đường đi sủng ái tiểu thư có thừa, làm nàng thân là nữ tử không biết đã hâm mộ bao nhiêu lần, cho dù trở lại Vương phủ có thay đổi thân phận, Vương gia cũng thường để tiểu thư bên cạnh làm bạn. Nhưng nhìn xem tiểu thư đó là thái độ kiểu gì, quả thực tránh Vương gia như rắn rết!

Nàng có biết Vương gia là đối tượng tuyển chọn vị hôn phu tốt nhất trong lòng tất cả nữ tử của Kỉ quốc hay không, nàng không cần, bên ngoài chen chúc vỡ đầu có thể lấp đầy ba tòa kinh thành.

Buổi tối, đội trưởng thị vệ Triệu Chính quả nhiên tìm tới cửa, nghe Khả Nhi nói Tuyền Cơ không thoải mái đã đi ngủ, mặt không đổi sắc dùng thanh âm để toàn bộ người trong viện đều nghe thấy được: "Mời ngươi hồi bẩm Tạ tiểu thư, Vương gia nói, nếu như Tạ tiểu thư không thoải mái, hắn sẽ đích thân đến thăm."

Chỉ trong chốc lát, Tuyền Cơ bộ mặt cười khổ xuất hiện trước cửa Thính Tùng cư.

Trong mắt Triệu Chính lóe lên ý cười, Tuyền Cơ hung hăng nhìn cái tên lớn mật bên cạnh, nhanh như sét đánh sáp lại gần kéo tay áo của Triệu Chính, cố ý nũng nịu kêu lên: "Triệu đại ca."

Triệu Chính bị dọa tới mức "Hổ mình chấn động", chật vật lui ra.

Tuyền Cơ đắc ý, cười lên ha hả, làm sắc mặt Triệu Chính từ hồng thành đen, từ đen thành trắng, cuối cùng bất đắc dĩ nói: "Ngươi sao lại thích trêu cợt người khác như vậy."

"Ta thật lòng coi ngươi là đại ca, các ngươi lại liên hiệp với Vương gia bắt nạt một nữ tử yếu đuối như ta, hừ hừ."

"Triệu mỗ có tài đức gì đảm đương nổi làm đại ca của tiểu thư… Đừng để cho Vương gia đợi lâu, những quản sự khác ở đây cũng chuẩn bị bắt đầu họp rồi." Triệu Chính thật ra thì cũng giống những người khác trong Vương phủ, rất thích Tuyền Cơ, trong lòng cũng coi nàng như muội muội, cho nên rất hy vọng nàng không bỏ lỡ Vương gia, chẳng qua là Tuyền Cơ dường như không hiểu được tình cảm này.

Vương gia cứ cách mấy ngày lại tụ tập một ít quản sự thương thảo sự vụ trong thư phòng, lúc bắt đầu mọi người đúng là không quen với việc có thêm một nữ tử, mấy lần sau, từ từ thành thói quen, chủ yếu nhất là nữ tử này chưa bao giờ lên tiếng, luôn lẳng lặng ngồi một bên, khiến cho người ta gần như không cảm giác được sự tồn tại của nàng.

Trước khi vào cửa, Triệu Chính nhẹ giọng nói với Tuyền Cơ: "Vương gia phân phó, đợi lát nữa trong hội nghị, tiểu thư cần phải nghiêm túc nghe rõ mỗi một lời phát biểu của quản sự, Vương gia sẽ tùy lúc hỏi thăm, nếu như không trả lời được, tối nay cũng không được ngủ."

Tuyền Cơ vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này xịu xuống. Thầm mắng mấy câu "Không có tính người", xám xịt đi vào thư phòng, đàng hoàng ngồi xuống chỗ bên cạnh Trương Kiều Dư.

Mấy quản sự đi họp lần này là quản sự của hiệu buôn Trầm thị, vì để tránh người ngoài nghi ngờ Trầm thị có liên lạc với Vương phủ, tiến vào Vương phủ đều mất một phen quanh co, lúc Tuyền Cơ đến đó, các quản sự cũng mới vừa đến đông đủ.

Trong đó có mấy người Tuyền Cơ gần đây mới gặp qua ở hiệu bạc, cũng xem như người quen. Mọi người chia ra báo cáo tình huống tương ứng với công việc của mỗi người và kế hoạch kế tiếp, xin ý kiến của Triệu Kiến Thận.

Tuyền Cơ vừa nghe tự nhiên hiểu ra mục đích cho nàng tới đây, đành cầm giấy bút lên một bên nghe ý kiến một bên tính toán tiền vốn bỏ ra ỗi hạng mục.

"Theo như lời Lý quản sự thì đống vải vóc chất lượng kém sản xuất mấy năm trước chất đống trong nhà kho nên xử lý như thế nào. Tạ quản sự, ngươi nói thử một chút quan điểm của ngươi đi." Tuyền Cơ đang nhìn chằm chằm các khoản mục trong sổ sách trước mắt đến ngẩn người, Triệu Kiến Thận chợt ném tới một câu từ trên trời xuống.

Tuyền Cơ nháy mắt mấy cái, vô tội nhìn về phía đại BOSS, mặc dù đối phương biểu lộ rất bình thản, nhưng nàng lại nhìn ra bên trong có ý vị uy hiếp - trả lời không được thì buổi tối cũng đừng mong ngủ!

Đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, mở miệng nói: "Mới vừa nghe Đặng chưởng quỹ của hiệu gạo nói rằng Thác Châu gặp đại hạn, mất mùa, áo cơm của bách tính đang thiếu, triều đình lại lục tục vận chuyển lương thực vật phẩm tới cứu tế, ta nghĩ có thể mang những thứ vải vóc này bán rẻ cho triều đình để cung cấp cho người dân bị nạn may quần áo chăn mền chống lạnh được không?"

Bán vật phẩm chất lượng kém cho triều đình, là chuyện người khác ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, vậy mà hồi tâm lại nghĩ đúng là không tệ, dân chúng bị thiên tai vốn cũng không đòi hỏi, có thể có quần áo chống lạnh đã không tồi, lúc này đã qua nửa mùa hè, nhưng Thác Châu ở Kỉ quốc là phương Bắc, lại qua một hai tháng nữa sẽ gió rét thấu xương. Những thứ này năm xưa vốn là vải chất lượng không tốt, kinh thành là nơi giàu có và đông đúc lại càng khó bán hơn, vận chuyển đến nơi khác thì tiền vốn lại gia tăng hơn nữa cũng chưa chắc có thể thuận lợi bán ra.

Dĩ nhiên, có thể bán một đống vật phẩm chất lượng kém như vậy cho triều đình, còn phải lệ thuộc vào quan hệ của Vương gia, nếu đổi là thương gia khác thì chưa chắc có thể được.

Lý quản sự của hiệu vải càng nghĩ càng cảm thấy có thể thực hiện, vội vàng bày tỏ đồng ý.

Những quản sự khác cũng thay đổi cách nhìn về Tuyền Cơ, nhưng cũng có người trong lòng âm thầm suy nghĩ có phải có người trước đó đã chỉ điểm, để cho nữ tử này có cơ hội lộ diện trước mặt các quản sự? Người này cho dù không phải là người nhà Vương gia cũng nhất định là người thân thiết với Vương gia, tự nhiên phải thừa dịp nịnh nọt, trong lúc nhất thời bên trong thư phòng tiếng tán thành liên tục không ngớt.

Triệu Kiến Thận dường như không muốn Tuyền Cơ đắc ý quá, đổi chủ đề tiếp tục thảo luận chuyện khác, ngay khi Tuyền Cơ cho rằng nguy hiểm đã giải trừ, bỗng nhiên lại nghe được một câu: "Thác Châu đại hạn, có khả năng rất lớn phát ra nạn châu chấu, mấy châu huyện phụ cận Thác Châu đều có nông trang của Trầm thị, các vị đã có chuẩn bị gì chưa?"

Tuyền Cơ vừa nghe, trong lòng thở phào, cũng may khi còn bé đã từng xem trên TV đoạn phim phóng sự giới thiệu kinh nghiệm diệt châu chấu của Tân Cương, bị hỏi cũng không sợ.

Mấy quản sự hai mặt nhìn nhau, chủ quản hiệu gạo Đặng quản sự và chủ quản nông trang Lưu quản sự sắc mặt liền trở nên rất khó coi, hiệu gạo còn may, nguồn cung cấp tuy khan hiếm, nhưng còn có thể tiêu thụ một chút gạo cũ, chẳng qua là Trầm thị từ trước đến giờ chưa từng phát chẩn thiên tai bao giờ, khó tránh khỏi hao tổn. Nông trang thì coi như thảm, trừ cầu thần bái phật, thật không có biện pháp gì để phòng chống lại cái nạn thiên tai đáng sợ này.

Nhưng nếu Vương gia có hỏi tới, cũng chỉ theo lệ nói một chút phương pháp thông thường nhất, ví như huấn luyện nhân thủ chuẩn bị cho nạn châu chấu tới lúc đó có thể trừ bao nhiêu được bấy nhiêu, cố gắng nắm chắc lấy thời gian thu hoạch, vân vân…

Trương Kiều Dư ngẩng đầu nhìn Tuyền Cơ khóe miệng hơi cong, vẻ mặt ung dung, suy đoán cô gái nhỏ này có lẽ có hiểu biết đặc biệt gì đó, vì vậy mở miệng hỏi: "Tạ quản sự có phải đã có phương pháp đối phó với nạn châu chấu này rồi?"

44. Chương 44: Thôn Vô Vào Thành

"Ta nghe người ta nói, có thể nuôi một lượng lớn những loại gia cầm ăn côn trùng như gà vịt, vịt thì tốt hơn vì có thể ăn nhiều châu chấu hơn." Những thứ Tuyền Cơ nhớ được cũng chỉ có chút xíu này thôi.

Lưu quản sự của nông trang nghĩ một chút, quả thật là như vậy, những loài động vậy lông vũ này bắt côn trùng nhanh hơn con người nhiều, dùng cách này chẳng những có thể đuổi sạch nạn châu chấu, chăn nuôi những gia cầm này còn có thể làm thức ăn, vỗ đùi một cái, nhất thời hưng phấn không thôi.

Triệu Kiến Thận nhìn Tuyền Cơ nói: "Nàng nghe được phương pháp này từ đâu?"

Tuyền Cơ trả về một câu rất lưu manh: "Đã quên rồi."

Theo như những quyển sách về nông nghiệp nàng đã từng xem trong biệt viện này, cũng không hề thấy đề cập đến phương pháp này, chắc là vẫn chưa có người áp dụng trên quy mô lớn, nếu nói là ý nghĩ bản thân nàng tự nghĩ ra, một nữ tử tự mình còn chưa phân biệt được ngũ cốc, làm sao có thể biết phương pháp này?

May mắn bản thân mình còn có cái cớ từng bị rơi xuống nước, cho nên bị thương rồi quên mất chuyện trước đây, người mất trí nhớ thỉnh thoảng bất chợt lại nhớ ra được cái gì cũng xem như bình thường đi.

Triệu Kiến Thận gật gật đầu, cũng không biết là có tin hay không, tiếp tục thương nghị các sự tình khác cùng những quản sự. Mấy quản sự này âm thầm đánh giá Tuyền Cơ, đối với lai lịch của nàng có chút tò mò.

Thật vất vả hội nghị mới đi đến hồi kết, sắc trời cũng đã chuyển tối, Tuyền Cơ định lẻn theo các quản sự kia chuồn đi, lại bị Triệu Kiến Thận cứng rắn lưu lại.

Tuyền Cơ ghi chép lại hết những chi phí thu chi của những vụ làm ăn đã bàn ở hội nghị lúc nãy thành sổ sách rồi đưa lên, đứng ngồi không yên suy nghĩ làm cách nào để rời đi. Vậy mà Triệu Kiến Thận lại thật sự hỏi đến bài học buổi chiều, cũng may là học thuộc sách trước giờ luôn là điểm mạnh của Tuyền Cơ, cũng coi như là thoải mái ứng đối mà qua được ải.

Triệu Kiến Thận hôm nay tâm tình tựa hồ không tệ, không có làm khó Tuyền Cơ nhiều lắm liền để cho nàng rời khỏi. Trương Kiều Dư sau khi tiễn hết các quản sự kia về rồi cũng cảm thấy kỳ lạ, Triệu Kiến Thận cười cười giải thích: "Thưởng phạt phân minh."

Trương Kiều Dư bừng tỉnh đại ngộ, chắc là biểu hiện của Tuyền Cơ trong hội nghị khiến Vương gia hài lòng rồi, cho nên Vương gia hôm nay mới phóng cho nàng một con ngựa[1].

[1] Tha ột lần.

"Cô nương này rõ ràng đầu óc chứa đầy những mưu ma chước quỷ, lại cố tình không bức ép thì sẽ không muốn động não." Trương Kiều Dư cười than thở.

"Nàng cùng Viễn Nhi quan hệ như thế nào?" Triệu Kiến Thận bỗng nhiên nhớ đến chuyện y thấy trong thư phòng ngày hôm qua.

"Nhắc đến thì thật thú vị, tiểu bá vương Viễn Nhi này, dường như ở trước mặt Tuyền Cơ liền chưa từng chiếm được thế thượng phong, hai người chạm mặt liền đấu võ mồm. Trong Vương phủ, trừ bỏ chúng ta thì cũng chỉ có Tuyền Cơ đối với hắn thái độ không hề nhân nhượng, ngược lại còn đối chọi gay gắt." Trương Kiều Dư nhớ đến hình ảnh bọn họ đấu khí là thấy tức cười, rõ ràng là hai tiểu hài tử.

Triệu Tư Viễn tuy rằng xảo quyệt ác bá, nhưng dù sao bản chất không xấu, cũng biết chừng mực, trước đây lén lút sau lưng Triệu Kiến Thận mắng đuổi không ít thế gia nữ tử có ý đối với Triệu Kiến Thận. Triệu Kiến Thận đương nhiên không lo lắng Tuyền Cơ sẽ dễ dàng bị Triệu Tư Viễn hù chạy mất. Nhưng cục diện toàn thắng ở trước mặt lại khiến ọi người không thể ngờ tới.

Thực ra nếu ngẫm lại thấy cũng không có gì là lạ, có cái gọi là không có dục vọng mới bền, đối với vị trí Vương phi, Tuyền Cơ không có chút dã tâm, hơn nữa trong lòng cũng chẳng coi trọng chuyện gia thế địa vị, thành thử dám đối đầu với Triệu Tư Viễn đến nơi đến chốn. Nhưng mà nói đến thủ đoạn kỳ quái, Tuyền Cơ tuy rằng kiếp trước là một công dân tốt, nhưng dù sao những học sinh xấu muôn hình vạn trạng của xã hội hiện đại cũng đã gặp nhiều rồi, đồng thời hội tụ nhiều năm kinh nghiệm cùng tri thức của xã hội, đem

so ra với Triệu Tư Viễn đã cao hơn rồi, mà Triệu Tư Viễn lúc này lo lắng nhược điểm của mình đến tai Phụ vương, dưới sự tương phản như vậy, biến thành cục diện một mình Triệu Tư Viễn liên tục chịu thiệt.

Triệu Kiến Thận đối với việc này cũng không lưu tâm: "Để cho Viễn Nhi chịu chút trắc trở cũng tốt."

Lúc này tất cả mọi người đều không ngờ, ảnh hưởng của Tuyền Cơ đối với Triệu Tư Viễn, cũng không phải chỉ đơn giản là chút trắc trở như vậy.

Trong chớp mắt, Tuyền Cơ ở Vương gia phủ đương nhiệm quản sự được một mùa rồi, cuối cùng cũng được đón lần nghỉ phép đầu tiên, tuy rằng thời gian nghỉ năm ngày ngắn ngủi, cũng không được một tuần lễ hoàng kim, nhưng cũng đủ khiến Tuyền Cơ cảm động đến nỗi thiếu chút nữa chân chó chạy đến trước mặt Triệu Kiến Thận hô to: "Tạ chủ anh minh."

Ngày đầu tiên được thỏa thích ngủ thẳng đến giữa trưa, Triệu Tư Viễn chạy đến muốn rủ nàng đi dạo phố, nói hôm nay trong kinh thành có thể có chợ đêm. Tuyền Cơ vào kinh cũng không có được vài lần ra cửa, hiện tại có sẵn hướng dẫn viên du lịch tự dâng đến cửa, đương nhiên vui vẻ đồng ý.

"Này, chúng ta có cần cải trang không? Bằng không với cái bộ dạng này xuất môn, sẽ gặp phiền toái a!" Tuyền Cơ đề nghị.

"Hừ! Ngươi đúng là nữ nhân phiền toái! Ngươi mang cái mũ sa là được rồi, kinh thành ta rất quen thuộc, ai dám nhìn chằm chằm ta xem, ta đánh chết hắn!" Triệu Tư Viễn tuy rằng trải qua mấy tháng bị Tuyền Cơ chỉnh đến phục rồi, cũng không có nghĩa là đối với những người khác sẽ khách khí.

Tuyền Cơ vốn định đem ra hai viên "Hủy dung đan", suy nghĩ một hồi vẫn thôi quên đi, vạn nhất bị Triệu đại BOSS biết mình còn lưu trữ cấm phẩm, vậy là chết thảm! Khẳng định sẽ bị tịch thu xung công.

Tuyền Cơ thay một thân áo váy bình thường, đội mũ sa trở ra cửa, phát hiện Triệu Chính thế nhưng cũng cùng đi dạo. Ngẫm lại thấy cũng đúng, bản thân mình thì vốn có tiền án chuồn êm, Triệu Tư Viễn lại là con trai độc nhất của Vương gia, không cẩn thận một chút làm sao được?

Trên đường người rất đông, Tuyền Cơ nhìn vật gì cũng thấy mới lạ, Triệu Tư Viễn không kiên nhẫn, cười khẩy nói: "Ta hôm nay mới biết ngươi thì ra là một người quê mùa không hơn không kém!"

Tuyền Cơ cười nói: "Một hạt cát một vũ trụ, một cành hoa một thiên đường, vật có hữu dụng hay không còn phải dựa vào nhiều góc độ để nhìn ngắm mới gọi là lạc thú, tiểu hài tử thì biết cái gì, tránh qua một bên chơi đi!"

Triệu Tư Viễn cùng Triệu Chính đều không phải phàm phu tục tử, từ hai câu nói đầu của Tuyền Cơ đã nghe ra hàm ý vô cùng, nhất thời giật mình tại chỗ.

Chờ Triệu Tư Viễn nghĩ đến phải phản bác lại, mới phát hiện Tuyền Cơ đã tấn công vào gian hàng của một tiểu thương rồi.

"Thích thì mua đi, dù sao ngươi vẫn còn nhiều tiền mà." Triệu Tư Viễn lần này thay đổi sách lược, hy vọng Tuyền Cơ mua về nhà từ từ ngắm.

Tuyền Cơ nhìn hắn liếc mắt một cái, nói: "Thích liền mua, bao nhiêu tiền mới đủ xài a, ngươi thực lãng phí!"

"Chậc, ta tặng ngươi là được rồi, không tốn tiền của ngươi!" Tiểu hài tử nhà giàu tiếp tục dụ hoặc.

"Không cần."

"Này, ngươi cũng không chừa mặt mũi cho ta đi!" Tiểu hài tử mất hứng rồi.

Tuyền Cơ nhìn thấy hắn, quyết định giáo dục một chút tiểu hài tử lãng phí này: "Ta chỉ nhìn xem mà thôi, hiện tại thích nói không chừng mua rồi dùng một lát thì đã chán rồi, để trong nhà còn choáng chỗ, cần gì phải làm vậy?"

"Nếu ngươi không mua, về nhà lại hối hận thì làm sao?" Tiểu hài tử hăng hái lên.

"Vậy thì ra đây mua a?"

“Nói không chừng bị người khác mua mất rồi còn đâu?”

“Vậy thì đành thôi vậy, quên nó đi, lần tới nói không chừng lại tìm ra cái khác mình thích hơn.”

Triệu Tư Viễn chán nản, nghĩ nghĩ, nhịn không được thở dài: “Dù sao ta nói không lại ngươi!”

Tuyền Cơ cười nói: “Đa tạ, đa tạ!”

Hai người một đường cãi nhau ầm ĩ tách ra, không chú ý tới Triệu Chính phía sau ánh mắt có chút đăm chiêu.

Dạo chơi đến khi thái dương hạ đằng tây, một hàng ba người tìm một nơi dùng cơm, chuẩn bị sức lực sau khi ăn xong để tiếp tục dạo chợ đêm. Cạnh đó vừa lúc có một tửu lâu là sản nghiệp của Vương phủ, Triệu Chính phân phó chưởng quầy phái người trở về Vương phủ báo tin. Lập tức tùy ý hai người kia tiến lên nhã phòng ở lầu ba.

Tuyền Cơ rốt cục có thể tháo xuống cái mũ sa bịt kín nàng cả ngày, nhìn qua cửa sổ, bỗng dưng “Di” một tiếng.

Triệu Tư Viễn tò mò nghiêng lại xem, bắt gặp đối diện cách đó không xa đèn đuốc sáng trưng, oanh thanh yến ngữ, chính là một cái thanh lâu, trên mặt không khỏi đỏ lên, hướng Triệu Chính ra lệnh: “Chúng ta đổi chỗ ăn!”

Tuyền Cơ phản ứng lại, trêu ghẹo nói: “Ngươi đừng nói với ta là muốn đổi sang thanh lâu dùng cơm nha, ta phụng bồi không được đâu a!”

Triệu Tư Viễn nổi giận: “Ngươi đúng là người không biết tốt xấu, không muốn cho ngươi nhìn thấy thanh lâu thì ăn cơm không vô, ngươi lại còn đùa giỡn ta.”

Tuyền Cơ nhịn không được giơ tay búng một cái lên trán Triệu Tư Viễn, nói: “Nhìn những gương mặt xấu xí của khách làng chơi ấy, cũng không phải rất buồn cười sao, không cần đổi đâu.”

Triệu Tư Viễn phát tác không được, tức giận kéo Triệu Chính đi gọi món ăn. Triệu Chính cười thầm, tiểu Vương gia thật đúng là gặp gỡ khắc tinh rồi.

45. Chương 45: Người Đó Lại Núp Trong Bóng Tối

Sự tức giận của Triệu Tư Viễn đến cũng nhanh mà đi còn nhanh hơn, món ăn còn chưa lên đủ, đã cùng Tuyền Cơ cười cười nói nói, còn nhoài người ra bên ngoài cửa sổ nhìn khách làng chơi.

“Ngươi xem tên mập mạp kia, bụng quá lớn, sợ không phải mới chỉ có bầu tám chín tháng thôi đi, có thể hút lấy nấu mỡ heo! Đáng tiếc không có ná bắn chim[1], bằng không bắn một hạt mận đi qua, nói không chừng có thể nghe thấy tiếng trống thùng thùng.” Tuyền Cơ nhìn một chút không nhịn được nói.

[1] Ná bắn chim:

Nói đến trêu trọc người, Triệu Tư Viễn lập tức hưng phấn không thôi, đắc ý nói: “Chuyện này có khó khăn gì!” Ngay lập tức nắm một hạt mận trên bàn, tay giương lên nhắm ngay vào cái bụng bự đó.

Tên mập mạp bên kia đang ôm mỹ nhân chuẩn bị bước vào lâu thì kêu lên một tiếng ngã xuống đất rồi oa oa hô to, hạt mận bắn vào bụng, thật sự đúng là có tiếng thùng thùng vang lên.

Tuyền Cơ vội vàng kéo Triệu Tư Viễn vào trong, hai người trái lại cười ha ha.

Triệu Chính ngăn cản không kịp, bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ. Thật may là hắn cũng biết Triệu Tư Viễn ra tay rất có chừng mực, tên mập mạp kia nhiều lắm chỉ bị tụ một khối máu trên bụng thôi, sẽ không có tổn thương nặng nề gì. Trò đùa dai nho nhỏ, thôi bỏ đi.

Hắn cảm thấy bỏ qua đi, không có nghĩa là người khác cũng nguyện ý bỏ qua. Hai người Tạ Triệu đang cười cao hứng, mấy nam tử đẩy cửa vào, cầm đầu là một công tử áo lam lớn tiếng nói: "Người nào ở chỗ này vô cớ ra tay đả thương người?"

Tuyền Cơ ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn nhóm sáu người đang đứng trước cửa, bốn gã công tử quần áo sang trọng, hai người ăn mặc giống như đầy tớ. Công tử áo lam cầm đầu mặt trắng như ngọc, phong thần tuấn lãng, đáng tiếc Tuyền Cơ ngày ngày đều đối mặt với hai phụ tử Triệu gia là dạng cực phẩm, những nam nhân dạng công tử thư sinh bình thường căn bản không vào được mắt xanh của nàng.

Mấy người trước cửa hiển nhiên không ngờ trong phòng còn có nữ tử, nhất thời hơi có chút lúng túng. Nhìn lại nữ tử kia, một đôi mắt sáng trong suốt long lanh, ý cười trên khuôn mặt cực xinh đẹp vẫn chưa tan hết, trong giây lát đó đã đánh sâu vào thị giác làm mấy người trước cửa quên cả hô hấp.

Triệu Tư Viễn đang cao hứng bị cắt ngang vốn đã cực kỳ khó chịu, nhìn mấy nam nhân vẫn còn dáng vẻ thần hồn điên đảo nhìn chằm chằm Tuyền Cơ, ngay lập tức cơn giận từ trong lòng bùng phát hướng về mấy kẻ lớn mật bên cạnh.

Vụt một cái chắn trước người Tuyền Cơ, Triệu Tư Viễn lạnh lùng nói: "To gan, ai cho các ngươi tiến vào!"

Mấy tên công tử sang trọng này vốn mang khí thế hung hăng muốn tìm tên đầu sỏ gây tội đả thương người, không ngờ lại không cẩn thận đụng phải nữ quyến nhà người ta, nghĩ đến vừa rồi đã thất lễ với nữ tử xinh đẹp sau lưng Triệu Tư Viễn, đâu còn nửa điểm uy phong lúc mới vào cửa?

Nhìn lại mặt Triệu Tư Viễn, trong kinh thành có chút ánh mắt cũng biết đó là Thế tử của Triệu Vương phủ, thân phận vừa phú còn quý, thật là đắc tội không nổi.

Công tử áo lam cầm đầu hơi hơi vái chào, vẻ mặt ôn hòa nói: "Đắc tội rồi, trong chuyện này nghĩ chắc có chút hiểu lầm, vừa rồi bằng hữu của tại hạ ở dưới lầu bị bắn lén, nhìn thấy hung khí chắc là từ vùng phụ cận bắn ra, mạo muội làm phiền, xin lỗi xin lỗi." Vốn cho là với thân phận của hắn, không cần phải nén giận như thế, chẳng qua là không muốn lưu lại ấn tượng xấu hung bạo vô lễ trước mặt mỹ nhân, vì vậy muốn đem chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, nếu như có thể kết giao tình với Triệu tiểu Vương gia, làm quen được với vị mỹ nhân đứng sau hắn, vậy thì càng tốt.

Nói được đến thế này, không cần thiết phải tiếp tục gây ầm ĩ.

Tuyền Cơ lay lay ống tay áo của Triệu Tư Viễn, đợi hắn quay đầu lại nhìn lên, nhẹ nhàng lắc đầu với hắn ý bảo không nên tiếp tục dây dưa với bọn họ. Vốn dựa vào tính tình được thể sẽ không buông tha cho người ta của Triệu Tư Viễn, tính hung dữ mà phát tác thì bất kể có lý hay không cũng có khả năng sẽ đem cả nhóm đối phương đánh ột trận, nhưng nghĩ tới bên cạnh còn có Tuyền Cơ chỉ là một nữ tử yếu đuối, có nhiều bất tiện, chỉ đành không cam lòng coi như không có gì.

Triệu Chính khó có khi thấy được tiểu Vương gia chấp nhận nhẫn nhịn, với bản lĩnh thuần hóa người khác của Tuyền Cơ cũng phải kính nể, nhưng trong quan niệm của Triệu tiểu bá vương chưa từng có khái niệm chủ động dọn dẹp tàn cuộc, thân là thuộc hạ không thể làm gì khác hơn là chấp nhận ra ngoài giảng hòa, nói hơn nói thiệt, vừa đấm vừa xoa mới mời được mấy vị tôn đại thần đi.

"Thật mất hứng!" Triệu Tư Viễn vẫn cảm thấy khó chịu.

"Được rồi, ăn no rồi chúng ta đi chỗ khác chơi." Tuyền Cơ cười một tiếng bảo hai nam nhân lớn nhỏ tiếp tục bữa ăn.

Triệu Chính sống chết cũng không chịu cùng ngồi xuống ăn cơm, lý do là tôn ti khác biệt.

Tiểu Vương gia Triệu Tư Viễn đã quen làm như không có việc gì.

Tuyền Cơ lại không vui: "Triệu đại ca, ngươi nói như vậy có phải cũng muốn ta và ngươi cùng nhau ra ngoài mở một bàn cơm khác, để một mình hắn ăn một bàn a. Nghe nói ta cũng là thuộc hạ của Vương gia hắn, thân phận so với ngươi cũng là kẻ tám lạng người nửa cân."

Lại còn đồng cảm nhìn Triệu Tư Viễn một cái nói: "Đáng thương, xem ngươi ngay cả một bữa cơm cũng không có người nào chịu ăn cùng với ngươi."

Triệu Tư Viễn giận đến trợn mắt, Triệu Chính không dám từ chối nữa.

Một bữa cơm ăn rất vui vẻ, Triệu Tư Viễn từ nhỏ đến lớn, chưa từng có người nào cùng ăn cơm làm hắn cười cười náo náo như vậy, nếu như có tình cờ ăn cơm cùng Phụ vương và tổ mẫu, cũng chỉ ngoan ngoãn không dám lên tiếng.

Chưởng quỹ biết là tiểu chủ tử của mình tới dùng cơm, đương nhiên nào dám không có mắt mà chạy tới thu tiền, ba người ăn cơm xong liền nghênh ngang đi ra cửa, Tuyền Cơ xoa xoa cái bụng hơi tròn, cười nói: "Ăn cơm bá vương[2] cảm giác thật tốt a!"

[2] Ăn cơm không phải trả tiền.

Triệu Tư Viễn tâm tình cực tốt, mang theo đoàn người xuất phát đi tới chợ đêm, Triệu Chính thấy Tuyền Cơ khó mới được một lần ra ngoài, tự nhiên cũng không muốn làm bọn họ mất hứng.

Chợ đêm ở cổ đại cũng không phải ngày ngày đều có, một năm cũng chỉ có mấy lần như vậy, người rất đông, Tuyền Cơ đội mũ sa cả ngày, thấy có bán mặt nạ, liền vội vàng chạy đến chọn lựa một cái mặt nạ quỷ cực kỳ xấu xí đội lên, Triệu Tư Viễn nhất thời cao hứng cũng chọn một cái, hai người mang mặt nạ muốn Triệu Chính đánh giá của người nào kinh khủng hơn, làm Triệu Chính dở khóc dở cười.

Ba người đang chơi cực kỳ vui vẻ, chạm mặt một đám người kéo đèn lồng hi hi ha ha đi tới, không cẩn thận tách ba người ra. Tuyền Cơ bị một người xô đẩy tới góc tối trong con phố, bên tai truyền tới một giọng nói quen thuộc: "Tiểu muội, đi theo ta!"

Trước mắt thoáng một cái, trên mặt nạ của mình lại bị đắp thêm một cái mặt nạ.

Tay áo của Tuyền Cơ bị người túm lại, kéo thẳng tới trong một ngõ hẻm. Người trước mắt xoay người lại, chính là Dịch Thanh Vân.

Tuyền Cơ hoan hô một tiếng, tháo mặt nạ xuống cười nói: "Đại ca, đã lâu không gặp!"

Dịch Thanh Vân cười một tiếng, cặp mắt phát sáng: "Nhìn thấy tiểu muội thật không có chuyện gì, đại ca an tâm."

Hai người nói sơ qua tất cả những chuyện xảy ra sau khi tạm biệt ở Hàm huyện.

Ngày đó Dịch Thanh Vân chuẩn bị xong hết thảy đang muốn đi trước tụ họp với Tuyền Cơ, chợt có mấy người bộ dáng thị vệ quan phủ vây quanh hắn động thủ, Dịch Thanh Vân dựa vào khinh công tốt, cũng không ham chiến, lúc này liền chạy, đi vòng qua tiểu viện bên cạnh nơi Tuyền Cơ ở phát hiện ngoài ba dặm có không ít người có võ công vây quanh, Dịch Thanh Vân không nắm chắc có thể bình an mang Tuyền Cơ ra khỏi, đành nhìn bọn họ mang Tuyền Cơ đến bến đò, sau đó nhận được thư của Tuyền Cơ, nhưng cũng không quá yên tâm, vì vậy đi thẳng tới Lan Giang tìm, Triệu Kiến Thận nhìn như tùy tiện, trên thực tế có phần lớn thủ hạ đi theo giúp hắn che giấu hành tung và thân phận, Dịch Thanh Vân cùng lắm đuổi theo mười mấy dặm, liền mất dấu của bọn họ, dứt khoát chạy đến kinh thành ôm cây đợi thỏ.

Sau đó nhìn thấy hoạt động của toàn bộ các cửa hiệu ở kinh thành của Trầm gia, biết đại khái thiếu chủ hẳn đã hồi kinh, lại như đá chìm đáy biển, không thám thính ra tin tức của hắn. Dựa vào chính mình khinh công tốt, Dịch Thanh Vân theo dõi vài đại quản sự của Trầm gia, rốt cuộc mấy ngày trước phát hiện Trầm gia và Triệu Vương phủ hình như có liên hệ, vì vậy lại chuyển thành quan sát Triệu Vương phủ.

Cũng xem như hắn có vận khí tốt, cùng lắm chỉ theo dõi mấy ngày, đã gặp được Tuyền Cơ ra ngoài.

Tuyền Cơ nghe xong áy náy không thôi: "Làm liên lụy đại ca vất vả quan tâm rồi."

Dịch Thanh Vân cười nói: "Giữa huynh muội khách khí cái gì, ha ha, đại ca dù sao cũng nhàn rỗi không có chuyện gì."

Tuyền Cơ nghe vậy không nhịn được tò mò: "Đại ca làm nghề gì để sống a?"

46. Chương 46: Tiểu Nữ Tử Đại Tác Chiến

Nét mặt Dịch Thanh Vân lập tức suy sụp: "Danh tiếng Tích Hoa công tử của đại ca vang dội như vậy, chẳng lẽ tiểu muội không biết chút nào sao?"

"Hả? Huynh không phải thật sự là hái hoa tặc chứ… Làm hái hoa tặc có thể kiếm tiền sao?" Vẻ mặt Tuyền Cơ sửng sốt.

Dịch Thanh Vân suýt nữa bị tức chết ngay tại chỗ: "Đại ca ta dựa vào việc trồng hoa mà sống, là bậc thầy hương liệu đệ nhất nổi tiếng trong cả bảy quốc gia! Ách, ngẫu nhiên cũng làm chút việc chính nghĩa như cướp giàu cứu tế nghèo, anh hùng cứu mỹ nhân…" Nói đến phần sau, lại hơi xấu hổ, tại sao lại đem nguồn gốc độc hành đại đạo[1] và hoa hoa công tử của mình khui ra hết rồi.

[1] Kẻ cướp một mình.

"Vậy còn không phải là kẻ trộm và hái hoa sao? Nói hái hoa tặc cũng không sai mà. Còn trồng hoa?" Trồng hoa, hắn có chỗ nào giống nông dân trồng hoa đâu chứ?

Dịch Thanh Vân cũng nhận thấy Tuyền Cơ không tin, thở dài nói: "Phồn Tinh cốc trồng hoa của huynh đã bị sư đệ mượn để trồng dược liệu rồi, huynh không có chuyện gì làm mới ra ngoài ngao du."

Tuyền Cơ "À" một tiếng, vẫn không thể liên tưởng người thanh niên đẹp trai trước mặt này với dáng vẻ quê mùa mộc mạc của một người làm vườn được.

Dịch Thanh Vân lắng tai nghe, nói: "Có người đến tìm muội rồi, phải luôn mang theo sáo Tử Vân Kim, có việc gì nhớ tìm đại ca! Huynh đi đây." Vừa dứt lời, người dao động một cái liền không thấy bóng dáng.

Tuyền Cơ ngay cả câu hẹn gặp lại cũng không kịp nói, nhún nhún vai xoay người đi khỏi ngõ tắt nhỏ.

Triệu Tư Viễn mang vẻ mặt sốt ruột đem theo vài thị vệ đang đi đến trước mặt, ngay lập tức níu chặt lấy Tuyền Cơ mà mắng: "Ngươi chạy đi đâu vậy, chúng ta tìm nửa ngày cũng không thấy, lo lắng muốn chết! Phụ vương nói đúng, không giám sát ngươi chặt chẽ một chút ngươi liền bỏ chạy không thấy bóng dáng! Tại sao ngươi lại cầm hai cái mặt nạ? Chẳng trách tìm nửa ngày cũng không tìm được ngươi! Ngươi cố ý trốn tránh chúng ta phải không?!"

Triệu Tư Viễn nói mãi nói mãi đến lông mày dựng ngược lên, một bộ không chịu để yên.

Lúc này Tuyền Cơ mới phát hiện trên tay mình vẫn còn cầm mặt nạ mà Dịch Thanh Vân đã cho nàng đeo lúc trước.

Triệu Chính ở bên cạnh cũng có vẻ mặt hoài nghi, Tuyền Cơ không nhịn được ai oán mà nghĩ thầm, việc này cho dù nhảy xuống Lan Giang cũng rửa không sạch!

Đành phải gắng gượng biện bạch: "Cái này là ta vừa nhặt được, cảm thấy chơi rất vui nên cầm trên tay! Ta đang yên đang lành trốn các ngươi làm gì? Đúng rồi, trở về các ngươi không cần nói lung tung trước mặt Vương gia đó!"

"Không cần ở trước mặt bổn vương nói lung tung điều gì?" Vài tên thị vệ nhanh nhẹn tránh ra, Triệu Kiến Thận chầm chậm đi đến trước mặt Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ nhìn trời tối đen như mực, rất bất đắc dĩ mà nghĩ thầm, kiếp trước của mình nhất định thiếu Triệu Kiến Thận rất nhiều rất nhiều, cho nên kiếp này mới bị hắn ăn tươi nuốt sống như vậy, mỗi lần đều xui xẻo rơi vào tay hắn.

Triệu Tư Viễn cùng Tuyền Cơ ủ rũ theo sát Triệu Kiến Thận quay về Vương phủ, lại nhìn thấy Trương mẫu đứng chờ ở ngoài cửa. Trong tình huống này nhìn thấy người quen cũ, thật không biết nên buồn hay nên vui.

Tuyền Cơ dừng bước tủi thân gọi một tiếng: "Trương mẫu."

Trương mẫu nhìn sắc mặt Vương gia cũng biết có lẽ cô nương này lại chọc giận Vương gia rồi, không dám nhiều lời, vỗ vỗ bả vai Tuyền Cơ, không tiếng động an ủi một chút.

Triệu Tư Viễn có thể xem là do một tay Trương mẫu nuôi lớn, nhìn thấy Trương mẫu cũng rất vui mừng, nhưng mà nghĩ đến việc lát nữa không biết phải chịu hình phạt gì lại liền ủ rũ xuống.

Thư phòng Vương phủ đèn đuốc sáng trưng, Triệu Kiến Thận ngồi sau bàn sách, nhìn Tuyền Cơ cùng Triệu Tư Viễn cùng sánh vai nhau cúi đầu, đột nhiên trong lòng thấy buồn bực, hai người này có phải là quá gần gũi rồi không?

Cũng không thể trách Triệu Kiến Thận hẹp hòi, cẩn thận suy nghĩ lại thì Tuyền Cơ và Triệu Tư Viễn chỉ kém nhau ba tuổi, Triệu Tư Viễn trẻ trung và thông minh, chẳng những ngoại hình đã thoát khỏi vóc dáng trẻ con, trên thực tế cũng đã sớm biết về chuyện nam nữ. Nếu như hắn đối với Tuyền Cơ nảy sinh ra những tình cảm gì đó không nên có…

Mà nữ tử Tạ Tuyền Cơ này có khi rất thông minh, có khi lại ngây thơ hồ đồ, đối với ai cũng không biết kiêng dè. Triệu Kiến Thận cũng là vài ngày trước do ngẫu nhiên đi một chuyến đến cửa hàng bạc mới phát hiện ong bướm bay lượn rầm rộ đầy trời, lập tức quyết định cho Tuyền Cơ nghỉ vài ngày, không ngờ chỉ mới ngày nghỉ đầu tiên đã không được yên ổn.

Tuyền Cơ liếc mắt nhìn Triệu Tư Viễn bên cạnh, thật ra hôm nay hắn cũng xem như là rất vô tội, có lòng tốt mang mình đi ra ngoài chơi. Dù sao Triệu Kiến Thận trừng phạt như thế nào cũng sẽ không thể bắt mình đi quỳ từ đường một đêm, vì thế khẽ cắn môi nói: "Vương gia, chuyện hôm nay là ta gây ra họa, không liên quan đến tiểu Vương gia, là tự ta không cẩn thận chạy lung tung bị lạc, muốn phạt thì phạt ta đi."

Triệu Tư Viễn giật mình quay đầu nhìn Tuyền Cơ, dường như không thể ngờ nữ nhân mỗi ngày đều cười khiêu khích đả kích mình sẽ đột nhiên có lòng nhân từ cầu xin ình.

Triệu Kiến Thận nói: "Hôm nay các ngươi chỉ sai ở điểm đi loạn ở chợ đêm sao?"

Ánh mắt hai người phạm tội lập tức tiến hành trao đổi thông đồng khẩu cung.

Lẽ nào ngay cả việc đánh bụng khách làng chơi hắn cũng biết? Tuyền Cơ nghi ngờ.

Phụ vương ta rất lợi hại, chắc chắn là đã biết! Triệu Tư Viễn khẳng định.

Tuyền Cơ thở dài, nếu đã thừa nhận một tội, thì nhiều hơn một tội cũng chẳng sao: "Tiểu Vương gia đánh vào cái bụng của tên mập kia, cũng là do ta xúi giục."

"Ngu ngốc, ngươi nói bậy bạ gì đó, rõ ràng là tự ta muốn đánh, ngươi làm sao xúi giục được ta?" Triệu Tư Viễn cảm thấy Tuyền Cơ hôm nay nhất định là bị bệnh, nếu không tại sao lại đứng ra gánh tội thay cho hắn?

"Ngươi mới ngu, ta không đề nghị, ngươi sẽ có sáng ý tốt như vậy sao?" Tuyền Cơ trả lời một cách mỉa mai.

"Câm miệng!" Triệu Kiến Thận nhìn bọn họ càng nói càng không ra bộ dáng gì, khoát tay nói: "Hôm nay các ngươi đã làm những gì bổn vương đều biết rõ, Viễn Nhi đến từ đường quỳ một đêm, Tuyền Cơ ngươi không cần cầu xin, ngươi cũng phải bị phạt!"

Tuyền Cơ nhìn bóng dáng Triệu Tư Viễn rời đi, đột nhiên nhớ đến một câu "Gió đìu hiu sông Dịch lạnh, tráng sĩ một đi không trở về[2]", nhưng mà lúc này thay vì cảm thông cho Triệu Tư Viễn, tốt hơn nên cảm thông cho chính mình. Kể ra thì tội mình chịu nặng hơn, may mắn là từ đường nhà mình không có ở đây.

[2] Là hai câu thơ Kinh Kha lúc chia tay với người thân trước khi đi ám sát Tần Thủy Hoàng trên bờ sông Dịch.

Phong tiêu tiêu hề, Dịch thuỷ hàn

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn.

"Dịch Thanh Vân có quan hệ gì với ngươi?" Triệu Kiến Thận không mở miệng thì thôi, một khi đã mở miệng đều trực tiếp tấn công vào điểm quan trọng.

Hỏi như vậy, đương nhiên là đã biết mình mới vừa gặp mặt đại ca rồi.

"Bạn bè." Tuyền Cơ thẳng thắn trả lời.

"Cùng một tên độc hành đại đạo cộng thêm danh tiếng hoa hoa công tử làm bạn bè sao?"

"Đại ca nói nghề nghiệp chính của hắn là trồng hoa."

"Hắn nói cái gì ngươi sẽ tin cái đó sao?"

"Hắn gạt ta cũng không có lợi ích gì, tại sao ta lại không tin?"

"Hắn là người Ninh quốc."

"À. Có nghe hắn nói qua."

Triệu Kiến Thận không biết Tuyền Cơ là giả khờ hay khờ thật.

"Bổn vương nghĩ không cần nhắc nhở ngươi, người nào nên tiếp xúc, người nào không nên tiếp xúc."

"Đại ca chưa bao giờ hỏi ta về chuyện của ngươi, ta cũng chưa hề có ý định muốn nói với hắn, một chút đạo nghĩa (đạo đức và chính nghĩa) này ta vẫn hiểu, Vương gia yên tâm!" Tuyền Cơ nói xong cũng không vui.

"Nói đi nói lại, ngươi vẫn không thể không giao thiệp với Dịch Thanh Vân?"

"Hắn tốt với ta, ta đương nhiên kết bạn thật tình. Hơn nữa, ta kết bạn với ai là chuyện của ta, Vương gia không cần phải xen vào quá nhiều."

"Lẽ nào bổn vương đối đãi với ngươi không tốt? Vì sao ngươi lại che giấu nhiều điều đối với bổn vương?" Triệu Kiến Thận lạnh nhạt nói.

"Ngươi có đối xử tốt với ta sao? Cố ý để ta làm mồi câu để cho Bạch Chí Dao bắt đi, đe dọa ta, lợi dụng ta bức ép ta bước lên thuyền giặc?" Có một số việc Tuyền Cơ không phải là không biết, chỉ là cảm thấy không cần phải nói thẳng ra.

Triệu Kiến Thận không giận ngược lại còn cười: "Làm sao ngươi đoán được chuyện của Bạch Chí Dao?"

47. Chương 47: Ba Thiếu Một

"Kẻ ngu ngốc cũng đoán được đó, có được không? Thị vệ của ngươi mỗi người có thể lấy một chọi mười, sao có thể dễ dàng bị Đồng lão bản hạ dược được? Chỉ sợ là ngươi đã sớm muốn Bạch Chí Dao tham dự vào trong chuyện quặng sắt, càng muốn sắp đặt để tự hắn đưa đến cửa mặc cho ngươi xâu xé!"

Triệu Kiến Thận nghe xong cười đến vui vẻ: "Ngươi đây là thay Bạch Chí Dao bất bình sao? Sao ngươi không hỏi ta vẫn mưu đồ nghiệp lớn là cái gì?"

"Bạch Chí Dao là tự chuốc lấy phiền nhiễu, sống chết không liên quan ta, nghiệp lớn của Vương gia, ta cũng không muốn biết, chỉ cầu Vương gia tuân thủ ước định ở trên thuyền của chúng ta, có chuyện gì cứ việc phân phó xuống dưới, nhưng xin chớ có can thiệp làm ảnh hưởng đến cuộc sống và bằng hữu của ta."

Lời nói này hết sức vô lễ trắng trợn, Triệu Kiến Thận lại không tức giận chút nào, so với việc Tuyền Cơ từ trước tới nay cứ luôn tiêu cực trốn tránh, hắn tình nguyện đối mặt với bộ mặt thẳng thắn không che giấu như thế này.

"Được, chuyện tình của Dịch Thanh Vân, chỉ cần ngươi giữ đúng mực, bổn vương không hề hỏi đến, thế nhưng bổn vương không hy vọng ngươi luôn có thái độ không đếm xỉa đến. Hắn là ngươi còn có rất nhiều bản lĩnh chưa biểu lộ ra, nếu ngươi thực sự thành tâm vì bổn vương dốc sức, đương nhiên bổn vương sẽ không bạc đãi ngươi."

Tuyền Cơ vốn định phá bình phá suất[1], không nghĩ tới đại BOSS lại hào phóng lui một bước.

[1] Phá bình phá suất: nếu bình đã vỡ, thì có bị ném thêm nó cũng chỉ là cái bình vỡ, không cần phải giữ gìn nữa.

“Thật sự sẽ không bạc đãi ta?”

“Ngươi có điều kiện gì hiện tại có thể đưa ra.”

“Mỗi ngày ta chỉ làm việc bốn canh giờ, thời gian khác ta có việc riêng của mình, cứ năm ngày nghỉ ngơi hai ngày, tiền công như cũ.” Ai, ở hiện đại những điều này đều viết trên Luật lao động, ở cổ đại còn phải dựa vào chính mình tranh giành.

“Một ngày.”

“Hai ngày…” Vì hai ngày nghỉ mà chiến đấu.

“Vậy một ngày cũng không được nghỉ.”

“Một ngày thì một ngày.” Đấu địa chủ thất bại.

“Một khi đã như vậy, ngày mai bắt đầu, bổn vương không hy vọng mỗi lần đều phải dựa vào ép buộc ngươi mới bằng lòng động não vì Vương phủ chuẩn bị kế sách.”

“Ngày mai? Ngày mai ta còn đang trong kỳ nghỉ phép mà!”

“Xét thấy biểu hiện của ngươi hôm nay, xem như trừng phạt, hủy bỏ những ngày nghỉ phép còn lại. Dù sao về sau cứ năm ngày ngươi có thể nghỉ ngơi một lần.” Triệu Đại ma vương vân đạm phong khinh[2] nói.

[2] Vân đạm phong khinh: yên lặng, thanh thản, không quan tâm.

Tuyền Cơ ngay lập tức giống như cà tím hầm, ỉu xìu.

Nhìn thấy cái dáng vẻ này của nàng, tâm trạng Triệu Kiến Thận bỗng nhiên tốt hơn nhiều, nói: “Nếu bắt đầu từ ngày mai ngươi vẫn giữ dáng vẻ trước kia, ước định hôm nay liền hủy bỏ.”

Tuyền Cơ rất muốn lăn lộn trên đất, khóc rống lên.

Triệu Kiến Thận thấy giống như bắt nạt như vậy đủ rồi, vẫy tay bảo Tuyền Cơ đến bên bàn đọc, ra hiệu nàng mở hộp gỗ tinh xảo trên bàn ra.

Bên trong hộp gỗ lót tơ lụa rất dày, ở giữa đặt một viên bạch ngọc cỡ quả bóng bàn, hình cầu nhưng không hề trơn bóng, đầy những vết rạn, vết rạn nhỏ li ti màu đỏ, giống như những mao mạch máu, rõ ràng là vật chết, lại cảm thấy được dường như bên trong có máu đang chảy.

Tuyền Cơ thấy sởn gai ốc: “Đây là cái quái gì vậy?”

“Một trong những điều kiện chia xẻ quyền thu mua quặng sắt với Bạch Chí Dao.” Trong ánh mắt Triệu Kiến Thận lộ ra một tia đắc ý.

“Ờ.” Tuyền Cơ đóng nắp hộp lại, cái loại đồ vật ghê tởm này cũng chỉ có biến thái mới thích, còn trăm phương nghìn kế để chiếm lấy.

Triệu Kiến Thận đối thái độ phản đối của Tuyền Cơ có chút bất mãn, mở miệng nói: “Khuy Thiên Châu là một trong tứ đại thần khí thượng cổ, cho tới nay chỉ còn được thuật lại trong cổ thư, phần lớn người đời không biết hình dạng của nó, thậm chí không thể xác định nó có tồn tại hay không, bọn ta tìm kiếm mất rất nhiều sức lực, chậm rãi cân nhắc phát hiện ra có thể nó và mắt ngọc gia truyền của Bạch Chí Dao là một.”

“Khuy Thiên Châu?” Tuyền Cơ chợt nhớ tới trong thư phòng ở biệt viện từng xem qua mấy quyển sách có nhắc tới tứ đại thần khí thượng cổ, chia ra gồm Khuy Thiên Châu, Động Địa Trụ, Minh Tâm Kính và Tri Huyền Bích.

Nghe nói tứ đại thần khí này là do thiên thần ban cho thánh chủ nhân gian làm tín vật, trong truyền thuyết, sau khi mấy vị Quân chủ thượng cổ nhận được thần khí thì có năng lực xua đuổi quỷ thần chinh chiến tứ phương, dời núi lấp biển, biến đồng hoang thành ruộng tốt, ngăn thiên tai diệt bách hại, tạo phúc uôn dân trăm họ. Khi mấy vị đại thánh chủ kia ly thế, tứ đại thần khí cũng không biết tung tích.

Với tư cách là một người bị khoa học kỹ thuật hiện đại tẩy não hơn hai mươi năm, cho dù chính mình đã từng gặp quỷ sai địa phủ, Tuyền Cơ vẫn là không thể tin tưởng sẽ có thần khí tồn tại, kia chẳng qua là

người cổ đại thiếu hiểu biết đối với thiên nhiên, cộng với thủ đoạn ngu dân của Quân chủ phong kiến mà thôi.

"Cần gì tốn nhiều tâm sức đi tìm như vậy? Dù sao đều dùng để gạt người, làm hàng giả không phải tốt hơn sao?" Tuyền Cơ còn nhớ chuyện làm giả khế ước bán thân kia, hừ hừ!

"Chính xác, chỉ là bổn vương rất hiếu kỳ, tứ đại thần khí này đến tột cùng là những gì vậy. Vả lại, vẫn phải có chút lai lịch, mới có thể làm cho người ta tin tưởng là thật. Ngươi như thế nào biết, bổn vương tính toán lấy thứ này gạt người?" Triệu Kiến Thận hiển nhiên biết Tuyền Cơ vẫn còn ghi hận chuyện khế ước bán thân, không hề để tâm.

"Ngươi muốn dùng thứ này chứng minh ngươi là người trời định phải làm Hoàng đế, không phải sao?" Tuyền Cơ phát hiện Triệu Kiến Thận cũng không sẽ vì lời nói đại nghịch bất đạo của mình mà tức giận, liền lớn mật hơn.

"Thật sự là một cô nương thông minh! Ngươi đoán thử xem, những thần khí này ta đã tìm được mấy món?" Triệu Kiến Thận lười biếng cười nói.

"Đoán không được."

Triệu Kiến Thận mở ngăn kéo bên cạnh bàn, lấy ra hai cái hộp gỗ, tiện tay mở ra.

Một chiếc gương nhỏ bằng đồng thau, một khối ngọc bích màu đen. Minh Tâm Kính cùng Tri Huyền Bích?

Tuyền Cơ âm thầm không nói lên lời, nhịn không được cúi đầu nhìn kỹ hai kiện thần khí này trong truyền thuyết. Minh Tâm Kính còn nhỏ hơn so với lòng bàn tay, mặt kính không biết là bị ăn mòn hay là vì nguyên nhân khác, đã sớm không soi được gì, mặt trái gương có khắc hoa văn cổ quái, nhìn lâu hai mắt sẽ cảm thấy rằng những hoa văn này dường như hơi hơi nhảy lên, cái loại cảm giác ghê tởm này cùng với Khuy Thiên Châu vô cùng giống nhau.

Tri Huyền Bích so với Minh Tâm Kính còn nhỏ hơn, hình dạng tròn tròn giống với thấu kính lõm, càng đi vào giữa càng mỏng, trên ngọc bích cũng có hoa văn, chỉ có điều hoa văn là dạng xoắn ốc, giống như muốn đem cái gì đó hút vào tâm vậy.

Tuyền Cơ nhìn vài lần cảm thấy cả người không thoải mái, liền đem hai cái hòm đóng lại một lần nữa: "Ta thấy không giống thần khí, mà giống như tà khí."

"Quả thật, mấy chục phụ tá của Vương phủ ngày đêm lật xem các loại điển tịch, cũng tra được không ít truyền thuyết về những thần khí này. Nghe nói chúng chỉ có tập hợp đầy đủ trong tay chân mệnh thiên tử mới có thể phát huy công dụng kì diệu, cùng với phàm nhân vô duyên, sẽ sinh ra tâm lý bài xích, cố tình giữ chúng bên người không những không có ích, mà còn giảm dương thọ. Cùng với tà khí đòi mạng cũng không khác biệt."

"Vậy ngươi còn dám đem bọn chúng cất giữ?" Tuyền Cơ nhìn Triệu Kiến Thận giống như nhìn thấy quái thú.

"Ta là chân mệnh thiên tử, mang theo mấy thứ này, hiển nhiên không có vấn đề gì." Triệu Kiến Thận vẻ mặt đương nhiên, yên tâm thoải mái.

Tuyền Cơ không nói gì, đã gặp qua người ngạo mạn nhưng chưa thấy kẻ nào ngạo mạn đến vậy. Bất quá nếu hắn không sợ, hơn nữa xem ra thực sự cũng không có gì gây trở ngại, vậy mặc kệ hắn.

"Ý? Bạch Chí Dao cầm Khuy Thiên Châu này, sao lại không hề có việc gì?" Tuyền Cơ bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề.

48. Chương 48: Nửa Đêm Không Người Đi Thăm Phạm Nhân

"Ngoại trừ Thánh chủ có thể nắm giữ được thần khí thì nó cũng có thể có một chút duyên với người thường, Bạch gia có duyên với Khuy Thiên Châu, tự nhiên sẽ có thế kiềm giữ nó. Chỉ là Bạch Chí Dao không biết lai lịch của hạt châu này, vẫn tưởng nó so với những hạt châu bình thường có chút trân quý hơn mà thôi. Bổn vương chẳng qua chỉ cần lộ ra một chút ý thích hạt ngọc thạch cổ quái đó, hắn liền tự động dâng tới cửa, hắn còn sợ chút lễ vật này không đủ lớn." Triệu Kiến Thận nói không chút che giấu vẻ đắc ý khi mưu kế được thực hiện.

Tuyền Cơ thở dài rồi nói: "Rốt cuộc Bạch Chí Dao đã đắc tội gì với ngươi, ngươi chẳng những lừa lấy bảo vật của hắn, còn một đường đưa hắn lên trước miệng đao của kẻ địch. Hắn chẳng qua chỉ muốn một phần mỏ quặng Vân Xuyên thôi mà."

Triệu Kiến Thận đáp: "Ta thống hận nhất kẻ dám tính kế với bổn vương, hắn đã dám làm thì phải gánh chịu hậu quả thật lớn."

Trong đầu Tuyền Cơ nghĩ đến cách nghĩ của những người đi theo Triệu Kiến Thận, đều chỉ có một ý giống nhau: Đắc tội ai cũng đừng nên đắc tội Triệu đại Vương gia, hắn là nhân vật điển hình cho tích từng giọt hận mà trả lại bằng cả dòng suối.

"Động Địa Trụ có manh mối chưa?" Tuyền Cơ có chút tò mò Thần khí trong truyền thuyết tụ lại một chỗ sẽ phát sinh chuyện gì.

Triệu Kiến Thận đã định liệu trước: "Còn chưa có. Nhưng mà hắn là ở Ninh quốc."

"Vì sao lại nói cho ta biết cái này?"

"Ta nói rồi, ngươi là một trong những thuộc hạ ta coi trọng nhất, những việc này đương nhiên phải cho ngươi biết."

Tuyền Cơ tỏ vẻ không tin.

Triệu Kiến Thận bỗng nhiên thu hồi ý cười trên khóe môi, nghiêm mặt nói: "Từ nay về sau, nếu trong lòng có suy nghĩ gì thì cứ việc gặp ta hỏi thẳng, ta nhất định biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết."

"A?" Nói cái gì nữa vậy? Bỗng dưng sao lại không tự xưng "Bổn vương" nữa rồi.

"Ngươi đã nhìn thấy nhiều, nhất định cũng đã đoán được nhiều điều, nhưng đều giữ trong lòng, thay vì chính mình hoài nghi lung tung miên man vô lối, chi bằng ngươi hãy thoải mái hỏi ta, bao gồm chuyện của Vương phủ, chuyện Vân Xuyên, chuyện Trầm thị, chuyện của ta…"

Ngữ điệu mềm mỏng dụ dỗ, ánh mắt thoải mái mị hoặc khiến Tuyền Cơ như bị điện giật, ngơ ngác, ngoan ngoãn đáp: "Vâng."

Có lẽ hào quang trong mắt Triệu Kiến Thận quá chói sáng khiến cho Tuyền Cơ đang bị mê hoặc bừng tỉnh, bất giác lui lại hai bước, vội vàng nói: "Đêm đã khuya, ta trở về nghỉ ngơi."

Nói xong không đợi Triệu Kiến Thận phản ứng, lui ra rất nhanh.

"Nếu động lòng, cần gì phải ngoan cố chống lại chứ?" Triệu Kiến Thận nhìn theo bóng dáng vội vàng bỏ chạy của Tuyền Cơ cười thật đắc ý.

Nói xong hướng ra ngoài nhướng mày, thấp giọng gọi: "Triệu Thập Lục."

Một bóng đen từ bên ngoài thư phòng tiến vào, quỳ trên mặt đất, chính là thủ lĩnh đội tử sĩ ngầm thứ mười sáu của Vương phủ.

"Truyền lệnh xuống, Tích Hoa công tử Dịch Thanh Vân, giết không tha!" Triệu Kiến Thận lại đeo lên chiếc mặt nạ công tử hiền hậu, khóe môi tao nhã khẽ nâng lên, tràn ngập ý cười nhu hòa nhưng sự âm lãnh nơi đáy mắt lại khiến người ta thật sợ hãi.

Triệu Thập Lục lại cúi người hành lễ, liền giống như lúc đi vào nháy mắt liền biến mất vô tung vô ảnh.

Tuyền Cơ một đường chạy trối chết thẳng đến Thính Tùng cư mới nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Tắm rửa xong lên giường nằm nhưng thật khó đi vào giấc ngủ, trong đầu toàn là gương mặt đẹp trai đến rối tinh rối mù của Triệu Kiến Thận cùng với cặp mắt điện giật chết người không đền mạng kia. Bỗng dưng nhớ tới Trương Kiều Dư từng hỏi nàng một vấn đề - nàng cảm thấy Triệu Kiến Thận là dạng người gì.

Một nam nhân anh tuấn đến mức tội ác, một nam nhân có gương mặt tươi cười ôn nhu nhưng bụng đầy âm mưu quỷ kế, một nam nhân đặc biệt thích mang thù, hơn nữa có thù tất báo, một nam nhân háo sắc… Ách, điểm này hình như có chút oan uổng cho hắn, tuy rằng Tuyền Cơ đã bị Triệu Kiến Thận ăn vô số đậu hũ, nhưng mà cực ít thấy hắn chủ động thân cận với nữ nhân khác.

Tuyền Cơ lại ngồi dậy, nàng thật muốn đem đầu mình sắp xếp hết lại, không phải nàng không biết mình đã động lòng với Triệu Kiến Thận - đối diện với sự ưu ái của một nam nhân anh tuấn cường đại có quyền có thế như vậy, nếu nói không động tâm thì thật quá kiêu, chỉ là không thể không luôn luôn cảnh tỉnh bản thân không thể trầm luân vào đó… Kỳ thật nàng cũng không thoải mái như người khác nhìn thấy.

Đã không ngủ được, Tuyền Cơ dứt khoát đứng dậy tìm chút việc để làm, trễ như vậy Trương mẫu nhất định đã ngủ rồi, chi bằng đi xem tội phạm bị phạt thế nào.

Từ đường chân chính của Triệu Vương phủ còn nằm ở cố hương của Triệu gia, Kiến Xuyên. Do đó, tiểu lâu nhỏ ở phía đông Vương phủ được dùng để thờ phụng bài vị tổ tiên, cũng dần trở thành từ đường của Triệu Vương phủ ở nơi này.

Tuyền Cơ không đánh thức Khả Nhi, tự mình đem theo một bình trà cùng điểm tâm, cầm đèn lồng bước đi.

Triệu Tư Viễn đang quỳ ở chính giữa đại sảnh từ đường, một bên điều dưỡng nội tức, cả người đã tiến vào trạng thái mê ngủ, tuy nhiên khi Tuyền Cơ bước vào hắn liền cảm nhận được, dù sao mỗi ngày đều luyện võ công từ lúc ba tuổi đến giờ cũng không phải là công toi.

Hắn cẩn thận duy trì tư thế ban đầu của mình, muốn xem xem nữ nhân này nửa đêm lại đây là muốn làm gì.

Tuyền Cơ thấy hắn dù đang quỳ vẫn có thể ngủ, cảm thấy rất bội phục, nhẹ nhàng để điểm tâm và trà lại rồi xoay người đi.

"Này, ngươi nửa đêm lén lút tới đây, sao không nói một tiếng nào đã bước đi?" Nghe bước chân Tuyền Cơ đã sắp tới cửa từ đường, Triệu Tư Viễn nhịn không được mở miệng nói.

Tuyền Cơ kinh ngạc quay đầu lại nói: "Không phải ngươi đang ngủ sao? Ta nói mà, làm gì có người nào có thể vừa quỳ vừa ngủ, ngươi cũng đâu phải ngựa."

"Hừ! Ta đang luyện công, ngươi biết cái gì?" Nữ nhân này không thể nói được mấy câu dễ nghe.

"Được, ngươi cứ từ từ mà luyện, ta không quấy rầy nữa." Tuyền Cơ phất tay, xoay người muốn rời đi.

"Này, ngươi đã đến đây rồi, liền cùng ta trò chuyện đi." Triệu Tư Viễn dài mặt, ngang ngạnh nói.

Tuyền Cơ đương nhiên hiểu đây là biểu hiện lúc không được tự nhiên của đứa trẻ đang thời kỳ phản nghịch nên cũng không nổi giận, xoay người lại đi đến bên Triệu Tư Viễn, thoải mái ngồi xuống. Lúc này mặc dù mùa hạ đã qua nhưng thời tiết còn rất nóng bức, ngồi dưới sàn nhà lạnh lẽo ngược lại cũng không quá khó chịu.

"Ngươi muốn nói cái gì?" Tuyền Cơ tủm tỉm cười hỏi.

"Hôm nay vì sao ngươi lại cầu tình thay cho ta, đừng tưởng như vậy ta sẽ cảm kích ngươi." Rõ ràng là muốn nói lời cảm ơn, thế nhưng nói ra miệng lại là ngữ điệu này.

"Ngươi cảm kích ta, ta cũng không đem làm cơm ăn được, ta là nghĩ, dù sao từ đường nhà ta cũng không có ở nơi này, muốn phạt cũng không thể phạt ta quỳ ở từ đường một đêm…" Tuyền Cơ nửa đùa nửa thật nói, nhìn thấy hàng mi Triệu Tư Viễn nhíu lại sắp phát tác, lại tiếp tục nói: "Vả lại quả thật hôm nay ta cũng có chút không đúng."

Triệu Tư Viễn hừ một tiếng, sắc mặt mới có chút hòa hoãn.

Tuyền Cơ nhìn thấy hắn quỳ cũng không thoải mái nên nói: "Ngươi cũng ngồi xuống đi, dù sao ở đây cũng không có ai nhìn thấy."

"Không được, Phụ vương muốn ta quỳ ở đây một đêm, nếu ta không quỳ, người biết nhất định sẽ tức giận." Hiển nhiên Triệu Tư Viễn rất kính trọng phụ thân của hắn.

"Ngươi sợ hắn như vậy làm gì? Hắn cũng đâu phải có thiên lý nhãn thuận phong nhĩ, làm sao có thể cái gì cũng đều nghe đều thấy chứ?"

Triệu Tư Viễn khinh thường liếc Tuyền Cơ nói: "Chẳng lẽ ngươi không sợ Phụ vương ta sao?"

"Sợ chứ, chẳng qua còn may là ta không phải là con của hắn, trêu chọc không nổi chẳng lẽ ta còn không trốn nổi sao." Tuyền Cơ chống một tay xuống đất nghiêng người cà lơ phất phơ nói.

"Phụ vương đối với ngươi rất tốt…" Triệu Tư Viễn bỗng nhiên nói, thấy vẻ mặt Tuyền Cơ không cho là đúng, nhịn không được liền nói: "Phụ vương có rất nhiều nữ nhân, nhưng mà ta chưa bao giờ thấy hắn đối với nữ nhân nào giống như với ngươi cả."

Tuyền Cơ thật không chịu nổi. Không nhắc đến nam nhân này không được sao, thật sự là đi đến đâu cũng trốn không xong mà.

49. Chương 49: Vật Báu Dễ Tìm, Chồng Tốt Khó Kiếm

"Bởi vì đối với hắn, ta tương đối có giá trị lợi dụng." Nữ nhân khác sẽ không thay hắn quản lý sổ sách, sẽ không thay hắn kiếm tiền. Những bình hoa[1] và đồ chơi trước giờ đều là vật dễ dàng bị thay thế, hiển nhiên không cần phải quản đến suy nghĩ cùng cảm giác của các nàng.

[1] Bình hoa: ý chỉ mấy nàng xinh đẹp nhưng không có tài cán gì.

Triệu Tư Viễn ngẫm lại thấy cũng có chút đạo lý, sự tình ở phòng thu chi, hắn cũng từng tiếp xúc, thậm chí một trong các môn học Trương Kiều Dư dạy hắn cũng có môn quản lý tài sản sổ sách, hắn vô cùng hiểu rõ các khoản mục làm ăn trong Vương phủ có bao nhiêu phức tạp. Trước kia mười mấy người phòng thu chi quanh năm suốt tháng cắm đầu bận bịu, đến nỗi những lúc quá mức bận rộn đành phải thường xuyên thỉnh Trương Kiều Dư đích thân đến hỗ trợ. Sau khi có Tuyền Cơ đảm đương, chỉ vỏn vẹn trong vòng có mấy tháng, phòng thu chi đã được chỉnh lý ngăn nắp trật tự, chỉ cần năm người của phòng thu chi trợ giúp cho Tuyền Cơ đã có thể giải quyết hết tất cả mọi việc, lại còn có thể phân công cho các vị tiên sinh ở phòng thu chi đến các nơi khác hỗ trợ chỉnh đốn lại sổ sách, truyền dạy lại phương pháp quản lý mới.

Hết thảy những việc này, Triệu Tư Viễn không phải không biết chút gì, trong lòng hắn cũng âm thầm khâm phục. Nhưng mà Phụ vương đối với Tuyền Cơ thật sự chỉ đơn giản là coi trọng người tài thôi sao? Chỉ có người ngu ngốc mới tin chuyện đó.

"Ngươi không thích Phụ vương sao?" Triệu Tư Viễn không tin trên đời này còn có nam nhân nào có thể xuất sắc hơn với Phụ vương của hắn.

Tuyền Cơ đầu hàng: "Miễn bàn đến hắn có được không?"

"Ngươi càng như vậy Phụ vương sẽ càng không buông ngươi ra, nam nhân mà, càng không chiếm được thì càng muốn có. Ngươi đừng nói là cố tình dùng chiêu này để quyến rũ Phụ vương ta đi?" Triệu Tư Viễn nhìn Tuyền Cơ đầy hoài nghi.

Tuyền Cơ nhịn không được giơ tay gõ Triệu Tư Viễn một cái: "Nhóc con nhà ngươi chỉ mới vài tuổi, không cần làm ra cái bộ dạng như là hiểu đời lắm vậy, không phải là nam nhân nào cũng đều ấu trĩ nhàm chán như vậy đâu."

Với võ công của Triệu Tư Viễn, né cái gõ này thực ra cực kỳ dễ, nhưng không biết vì cớ gì, một chút ý nghĩ tránh né hắn đều không có, ngược lại còn ngoan ngoãn đón lấy, chỉ là trừng Tuyền Cơ một cái.

Nhìn thấy nụ cười rực rỡ dưới ánh nến mông lung của Tuyền Cơ, Triệu Tư Viễn bỗng dưng có thể hiểu được vì sao Phụ vương lại yêu thích nàng. Trên người nữ tử này có một loại khí chất khiến người ta thả lỏng thoải mái, chỉ cần có nàng bên cạnh, sẽ khiến người ta cảm thấy như đón lấy gió xuân, không màng danh lợi dục vọng.

Những nữ tử xinh đẹp hơn nàng, Triệu Tư Viễn không phải là chưa từng gặp, chỉ là những nữ tử lịch sự nhã nhặn, hay là đoan trang, hay là mềm mại đáng yêu, hay là hoạt bát lanh lợi, giống như một đóa hoa chứa đựng rất nhiều phong thái khác nhau. Nhìn xa thì chói mắt phi phàm, đến lúc đưa tới gần chơi đùa một lúc thì liền cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Thấy bộ dạng Triệu Tư Viễn nhìn mình đến xuất thần, Tuyền Cơ buồn cười nói: "Ngươi muốn ta làm mẹ kế của ngươi đến vậy sao?"

"Ngươi tưởng tượng quá đẹp rồi!" Tên nhóc kỳ quái ngoài cứng trong mềm hất đầu nhìn chằm chằm vào nền gạch, không nói một lời nào. Ngay tại lúc Tuyền Cơ tưởng rằng mình trêu đùa quá trớn, đã chọc hắn giận thật rồi thì hắn bỗng nhiên nhẹ nhàng mở miệng nói: "Nếu ngươi không muốn gả cho Phụ vương, mà lại gả cho nam nhân khác, không cần đến Phụ vương động thủ, ta sẽ tự tay giết chết nam nhân đó."

Lời này nếu là xuất phát từ Triệu Kiến Thận, Tuyền Cơ chắc chắn sẽ bị dọa cho giật mình, nhưng là do một tiểu hài tử cố lấy dáng vẻ của thiếu niên ở trước mắt nàng đây mở miệng nói ra, nàng căn bản không coi ra gì, thực thuận tay mà gõ Triệu Tư Viễn một cái: "Tốt không học, học mấy cái trò biến thái thì giỏi!"

Thật sảng khoái! Lão cha ngươi khi dễ ta, ta liền khi dễ con của hắn, cái này gọi là cha làm con chịu! Tuyền Cơ âm thầm vui vẻ không thôi.

Triệu Tư Viễn sờ sờ cái trán bị Tuyền Cơ gõ vào hai cái, ánh mắt cổ quái nhìn Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ bị nhìn có chút chột dạ, đứng lên vỗ vỗ váy nói: "Ngươi luyện công thong thả, ta trở về ngủ tiếp."

Triệu Tư Viễn không hé miệng, đưa lưng về phía Tuyền Cơ, nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc chậm rãi rời xa, lòng cảm thấy ngơ ngẩn.

Bản thân không muốn nàng gả cho nam nhân khác, nhưng lại thật sự hy vọng nàng gả cho Phụ vương sao? Hay là hy vọng nàng gả cho... Triệu Tư Viễn cả kinh, vội vàng đem cái ý nghĩ rối loạn trong đầu đuổi đi, chẳng qua chỉ là cái nữ nhân kỳ quái không biết tốt xấu, hừ!

Kết quả của việc ngủ trễ là ngày hôm sau đánh ngáp không ngừng, Tuyền Cơ lắc lư đi xuyên qua sảnh vào cửa hàng bạc, cảm thấy có gì đó không đúng, trái nhìn phải nhìn, di? Hôm nay những người gặp trên đường đi có thể đếm được trên một bàn tay, so với thường ngày ít đi rất nhiều, sao có thể như vậy?

"Hôm nay tất cả mọi người được nghỉ rồi sao?" Tuyền Cơ bắt lấy một thuộc hạ đang đi tới hỏi.

Bị nàng hỏi chính là một trong năm đại tiên sinh của phòng thu chi, một người trung niên bốn mươi tuổi hơn nhưng tinh thần lại rất minh mẫn, tên là Lý Cường. Nghe được thắc mắc của Tuyền Cơ, vẻ mặt ông cổ quái trả lời: "Vương gia hôm qua có hạ lệnh, thuộc hạ dưới cấp vị quản sự ở ngoài phủ, nếu không có việc gấp, chưa được gọi đến đều không được bước vào cửa hàng bạc, nếu không xem như bỏ bê công việc mà luận xử."

Tuyền Cơ nga một tiếng, nghĩ thầm như vậy cũng tốt, miễn cho cửa hàng bạc mỗi ngày đều giống như cái chợ bán rau.

Kiếp trước sống trong một xã hội cực kỳ phát triển, siêu cấp tuấn nam mỹ nữ cho dù bên cạnh không có thì chỉ cần mở TV hay máy tính cũng có thể tùy tiện nhìn ngắm, đương nhiên không thể hiểu được thời đại lạc hậu ở đây, chính mình mỹ mạo xuất trần đối với người bình thường là một lực hấp dẫn thật lớn. Cho nên tuy rằng thường xuyên ở gần cửa hàng bạc phát hiện vài tên tiểu tử lưu luyến mong ngóng, cũng không nghĩ tới vốn là hướng về chính mình, còn nghĩ rằng bọn họ là muốn trốn việc làm biếng.

"Khi nào là đến lễ Trung thu?" Tuyền Cơ bỗng nhiên nhớ tới vài ngày trước trong Vương phủ xuất ra một khoản tiền nói là tiền thưởng cấp cho cấp dưới thưởng lễ Trung thu.

"Chính là hai ngày sau." Đối với việc Tuyền Cơ cực độ thiếu hiểu biết sự tình xung quanh, Lý Cường sớm đã tập thành thói quen.

"Trừ bỏ chợ đêm ngày hôm qua, còn có hoạt động chúc mừng gì không?" Tuyền Cơ hiếu kỳ hỏi.

"Cũng không có gì, ngày đó giữa trưa mọi người liền có thể về cùng người nhà đoàn tụ, không có nhà để về hoặc thân nhân thì sẽ ở lại tiền viện Vương gia phủ tham gia tiệc rượu được thưởng xuống."

"Phúc lợi xem ra cũng không tệ." Tuyền Cơ lẩm bẩm một câu, cáo biệt Lý Cường, một mình tiến lên lầu làm việc.

Hết một ngày, Tuyền Cơ dự định quay về Thính Tùng cư tắm rửa rồi đi tìm Trương mẫu ôn chuyện, không nghĩ tới Trương mẫu đã chờ ở Thính Tùng cư.

Hai người gặp lại khó tránh liên miên bất tận nói chuyện sau khi từ biệt nhau, Tuyền Cơ nghe nói các cô nương ở biệt viện đều đã bị Trương mẫu an bài xuất giá hết, phần lớn gả cho những quản sự, thị vệ linh tinh trong Vương phủ có độ tuổi thích hợp, cũng có dân thường khá giả thì lấy thân phận thân thích của Trương mẫu mà xuất giá, tốt xấu cũng được lấy thân phận làm thê chính thất, đối với những nữ tử địa vị thấp kém này là chuyện thập phần may mắn. Trương mẫu đối với các nàng quả là thực tâm thương tiếc.

Tuyền Cơ ngoại trừ cảm thấy vui thay cho các nàng ấy, còn thầm nghĩ bản thân thật may mắn, nếu mình còn tiếp tục ở lại biệt viện, cũng sẽ có ngày bị gả đi như vậy, nghĩ đến việc cùng một nam nhân xa lạ cả đời thân cận thể xác, Tuyền Cơ nhịn không được đánh cái rùng mình, may mắn may mắn.

"Mười sáu cô nương trong biệt viện, hiện tại chỉ còn lại một mình ngươi chưa có gả đi, ta biết lai lịch của ngươi không giống với các nàng, chỉ là trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng…" Trương mẫu thấy vẻ mặt Tuyền Cơ lập tức suy sụp, bí xị, vừa giận vừa buồn cười, nha đầu này.

"Ngươi cứ mãi trốn tránh Vương gia cũng không phải là biện pháp, nếu ngươi không muốn gả cho Vương gia, sớm cùng người bên ngoài định ra hôn ước, có thể giảm đi rất nhiều phiền toái."

"Di? Trương mẫu, bà là người đầu tiên không có khuyên ta cùng Vương gia…" Tuyền Cơ thực kinh ngạc.

Trương mẫu thản nhiên cười: "Vương gia so với ta nhỏ hơn đến hai mươi tuổi, cũng coi như là ta nhìn hắn từ nhỏ đến lớn, tính tình hắn ra sao ta hiểu rõ, đối với nữ tử bình thường, Vương gia quả thật là một trượng phu quý giá, chỉ là đối với ngươi thì lại chưa hẳn."

50. Chương 50: Y Phục Mới Của Tuyền Cơ

Tuyền Cơ quả thực cảm thấy chính mình giống như ở trong bóng đêm tìm được một ngọn đuốc sáng cách mạng, kích động cầm lấy tay vú Trương nói không ra lời.

"Vương gia hắn tam thê tứ thiếp là chuyện không thể tránh khỏi, ngươi trông như tùy ý ôn hòa, thực tế tâm cao khí ngạo, làm sao chịu được những quy củ giáo điều trong trạch viện, làm sao cam tâm cùng người ta cùng chung một chồng?"

Không thể không nói, với tuổi tác và thân phận của Trương mẫu, có thể nói ra những lời như vậy, ở thời đại này tuyệt đối là người đặc biệt tiên phong cho sự tiến bộ, là tri kỷ thứ hai của Tuyền Cơ tại đây.

Sau khi tiễn bước Trương mẫu, Khả Nhi đưa nữ thợ may của cửa hàng tơ lụa đệ nhất kinh thành tới gặp Tuyền Cơ, nói là Vương gia phân phó chuẩn bị mấy bộ y phục chính thức cho Tuyền Cơ. Sau khi thợ may đo cho Tuyền Cơ xong, cung kính cáo từ rời đi, nói buổi chiều ngày mai y phục có thể đưa tới.

Tuyền Cơ hết sức kỳ quái, hỏi Khả Nhi: "Đang yên đang lành tự nhiên may y phục cho ta làm gì?"

Ánh mắt Khả Nhi trốn tránh, lắc đầu tỏ vẻ không biết. Tuyền Cơ cũng lười để ý tới.

Buổi tối ngày thứ hai, Tuyền Cơ trở lại Thính Tùng cư, quần áo đã đưa tới, Khả Nhi không dám tự tiện mở ra xem, Tuyền Cơ cũng có chút tò mò cái mà Triệu Kiến Thận gọi là y phục chính thức có hình dáng gì.

Mở hòm ra, bên trong là một bộ y phục màu tím, chất liệu màu tím diễm lệ mị hoặc, Tuyền Cơ cảm thấy Triệu Kiến Thận rất giỏi, kỹ thuật nhuộm vải ở thời đại này vẫn còn lạc hậu, đương nhiên không giống với hiện đại tùy tiện muốn màu gì là có màu đó, nhưng cho dù kiếp trước màu sắc gì Tuyền Cơ cũng đã đều thấy, không thừa nhận cũng không được, màu tím này nhuộm cực kỳ xinh đẹp, ngay ở hiện đại cũng không thấy nhiều, thần kỳ nhất là, phía trên màu tím còn có một mảnh ánh sáng rực rỡ lấp lánh, dưới ánh đèn giống như màu vàng nhàn nhạt, đẹp đẽ quý giá phi thường.

Khả Nhi nhìn bộ y phục này, hai mắt hâm mộ tỏa sáng, liên tục tán thưởng.

Nghĩ cũng biết bộ y phục này không rẻ, Tuyền Cơ tuy rằng không đặc biệt thích màu tím, cũng không nhịn được lần đầu tiên nhìn thấy đã thích, nhưng không lý do gì lại được tặng một bộ y phục quá quý giá làm lễ vật, lại còn do nam nhân tặng vẫn có chút mờ ám.

Chất liệu bộ y phục này vô cùng tốt, kiểu dáng lại tương đối đơn giản, chỉ dùng chỉ tơ tằm thêu một đường viền hoa đơn giản ở mép áo, có lẽ là do thời gian một ngày, không làm được những thứ phức tạp gì đó, như vậy vừa may, bằng không Tuyền Cơ cũng không dám mặc vậy mà ra cửa.

"Người đưa y phục nói y phục đã qua là ủi, chỉ là không biết tiểu thư thích mùi hương gì, vì thế cũng không xông hương. Tiểu thư muốn xông hương gì, Khả Nhi sẽ đi chuẩn bị ngay." Khả Nhi nói.

"Ừm, không cần, ta cũng không biết mùi hương gì dễ chịu, hơn nữa xông hương có thể ảnh hưởng tới màu sắc y phục, thôi quên đi." Ai biết được xông hương vào vật liệu may mặc có thể sinh ra phản ứng hoá học gì không? Tuyền Cơ cầm y phục giao cho Khả Nhi cất đi.

Khả Nhi lên tiếng trả lời rồi đi, trong lòng âm thầm cao hứng: "Buổi tối ngày mai tiểu thư tham dự gia yến tết Trung thu cùng Vương gia, vừa đúng có thể mặc bộ y phục này, nhất định sẽ vô cùng nổi bật! Vương gia suy nghĩ thật chu đáo." Nghĩ đến tiểu thư nhà mình có thể nở mày nở mặt trước nữ quyến ở Vương phủ, việc đắc ý khó có thể khống chế… Đáng tiếc Trương tiên sinh phân phó trước tiên không thể nói với tiểu thư.

Vì thế buổi tối ngày thứ hai, lúc Khả Nhi nói muốn Tuyền Cơ mặc bộ y phục này đến nội viện tham dự gia yến của Vương phủ, Tuyền Cơ thấy hết sức bất ngờ, không thèm để ý đến. Nhưng thấy bộ dạng Khả Nhi nếu nàng không chịu đi sẽ khóc ngay tại đây, Tuyền Cơ cũng không nỡ để nàng ấy khó xử, đành phải tự đi thay y phục chải đầu.

Khả Nhi vừa nghe Tuyền Cơ chịu đi, lập tức biến sắc mặt thay đổi thành bộ dáng tràn ngập phấn khởi nịnh nọt, chết sống muốn tự tay hầu hạ Tuyền Cơ trang điểm. Tuyền Cơ thầm than bất đắc dĩ, người bên cạnh trừ Trương ma ra, một đám đều muốn ném mình tới bên cạnh Triệu Kiến Thận thôi, lại không biết càng làm như vậy nàng càng thấy phản cảm.

Tuyền Cơ sau khi trang điểm nhẹ, rất xứng với bộ y phục màu tím, xa xa vừa thấy đã có thể làm người ta khuynh đảo.

Thái giám Hồng công công đã sớm chờ trước cửa Thính Tùng cư vừa thấy Tuyền Cơ, cũng không khỏi ngẩn người một lúc mới khom người nói: "Tạ quản sự, Vương gia phân phó nô tài tới đón ngài đến nội viện tham dự gia yến, mời quản sự lên kiệu."

Tuyền Cơ nhìn phục sức của hắn, so với thái giám bên cạnh Vương phi lúc trước không khác nhau là mấy, lại nghe giọng nói lanh lảnh của hắn, tự nhiên biết thân phận của hắn, nghe một câu "Nô tài" kia, vẫn không nhịn được nhăn mày.

"Nơi khai yến rất xa sao?" Nhìn cỗ kiệu tinh xảo bốn người nâng trước mắt, Tuyền Cơ vẫn không thể chấp nhận cái gọi là đãi ngộ của chủ tử người nâng người như thế.

Hồng công công không ngờ Tuyền Cơ sẽ hỏi cái này, đáp: "Lộ trình khoảng nửa nén hương, gia yến mở ở Thu Thủy các, cách cửa nội viện không xa."

Tuyền Cơ thở nhẹ một hơi nói: "Chúng ta cứ từ từ mà đi thôi. Vừa đúng lúc có thể khai vị, đợi lát nữa có thể ăn thêm nhiều chút."

Hồng công công ngây người, đây là tình huống gì? Tuyền Cơ cười, nâng bước bước đi.

Hồng công công vội vàng đuổi kịp, vẫy tay ra hiệu kiệu phu nâng cỗ kiệu theo đuôi ở phía sau. Tuyền Cơ thấy bèn ngăn cản nói: "Các ngươi nếu không có việc gì thì trở về ăn tết đi, không cần đi theo."

Vài kiệu phu đứng đó hai mặt nhìn nhau, Hồng công công nghĩ rằng Vương gia vạn phần coi trọng nữ tử này, cứ nên nghe theo nàng đi, vì thế gật gật đầu với đám kiệu phu, lúc này bốn người đồng loạt nâng kiệu rút lui.

Dọc theo đường đi Hồng công công cung kính đi theo cách phía sau Tuyền Cơ một bước, mỗi lúc đến lối rẽ liền khom người tiến lên hai bước cẩn thận chỉ dẫn, hai lần như vậy, Tuyền Cơ không nhịn được bật cười, dừng lại ở đầu đường nói với Hồng công công: "Không cần khách khí như vậy, nhìn ngươi chạy trước chạy sau, ta cũng mệt thay ngươi."

Hồng công công liên tục xưng không dám. Tuyền Cơ cũng không gấp, dứt khoát đứng tại chỗ nói chuyện giết thời gian: "Ngươi hẳn biết ta gọi là Tạ Tuyền Cơ, ngươi tên là gì?"

"Nô tài họ Hồng, tiện danh là Vượng." Hồng công công cười khổ nói, cái tên này, đã không dùng không biết bao lâu, nếu không phải bị hỏi, ngay cả chính hắn cũng đã quên.

"Hồng Vượng, vừa đỏ vừa thịnh vượng, thật là may mắn. Hồng Vượng, ngươi năm nay mấy tuổi rồi? Vào Vương phủ khi nào?" Tuyền Cơ một bước cũng không đi, Hồng công công nhìn vậy âm thầm sốt ruột.

"Nô tài năm nay hai mươi tám, tiến Vương phủ mới được ba năm." Ngẩng đầu nhìn thấy trong mắt Tuyền Cơ tràn đầy thần thái giảo hoạt, bộ dáng còn muốn tiếp tục hỏi. Rốt cuộc đầu hàng nói: "Nô tài vô lễ."

Nói xong ngoan ngoãn đi tới phía trước Tuyền Cơ dẫn đường, nghe thấy tiếng cười trong trẻo truyền đến từ sau lưng: "Hồng Vượng, ngươi sớm nghe lời ta thì chúng ta cũng không cần nói nhảm một hồi."

Hồng Vượng cười khổ liên tục: "Tạ quản sự nói đùa."

Trong Thu Thủy các người đã sớm đến đủ, Vương phi không có ở đây, trong Vương phủ không có nam nhân của thân tộc, Triệu Kiến Thận và Triệu Tư Viễn ngồi ở vị trí chủ tọa, hai bên vây đầy mỹ nhân lớn nhỏ, làm người ta nhìn đến chóng mặt.

Tuyền Cơ đã đến, trong phòng lớn vốn oanh thanh yến ngữ thoáng chốc yên lặng đến mức châm rơi có thể nghe, bị một đống mỹ nữ dùng ánh mắt quỷ dị nhìn chằm chằm thật không phải là chuyện thoải mái gì.

51. Chương 51: Bữa Tiệc Chẳng Lành

Đám mỹ nữ trong phòng tiệc còn không vui hơn cả Tuyền Cơ!

Tuyền Cơ nương theo ánh trăng đi vào Thu Thủy các, gương mặt chỉ trang điểm nhẹ lại thanh diễm vô cùng, trong mắt giống như ngưng tụ đầy thu thủy lân quang, tóc đen thật dài trơn bóng như nước nhẹ chảy xuôi dòng, thân mình uyển chuyển được bao vây trong váy dài màu tím một thân phiếm màu vàng nhạt, liếc nhìn lại tựa như ánh trăng hóa thành tiên nữ, so ra thì những nữ tử trang điểm lòe loẹt đầy phòng lại hóa ra dung tục tầm thường.

Một nữ tử chói mắt như vậy đường hoàng xuất hiện ở bữa tiệc gia đình của Vương gia, hiển nhiên không phải là việc làm cho kẻ khác vui vẻ.

Người nhiều như vậy, Tuyền Cơ đành phải làm ra vẻ chuẩn bị hành lễ, còn chưa bắt đầu động tác, chợt nghe Triệu Kiến Thận nói: "Miễn lễ đi, nhìn bộ dáng miễn cưỡng của nàng kìa."

Tuyền Cơ thở phào, thờ ơ trước ánh mắt đầy kinh ngạc của nhóm mỹ nữ trong sảnh, theo Hồng công công chỉ dẫn, đến ngồi xuống vị trí cạnh một quý phụ bên phải Triệu Kiến Thận, mơ hồ nghe được một trận hít thở mạnh.

Tuyền Cơ vốn thực cảm thấy chính mình may mắn không cần ngồi ở bên cạnh Triệu Kiến Thận, hiện tại xem ra vị trí trước mắt này cũng có cổ quái.

Triệu Tư Viễn ngồi ở bên trái Triệu Kiến Thận, thấy Tuyền Cơ ném đến một ánh mắt nghi vấn, có chút buồn bực mà tránh mắt đi, cúi đầu nhìn chén bát trước mặt.

Tuyền Cơ lại nhìn hướng Triệu Kiến Thận, lại thấy hắn bình thản nhìn mình, nhưng trong mắt rõ ràng còn ẩn giấu chút ý tứ gì khác, tựa như nghi vấn, tựa như hoài niệm, tựa như kinh diễm, tựa như hiểu rõ… Không khỏi trong lòng tức giận, hai cha con này không phải quái dị bình thường!

Lão phu nhân bên cạnh tỉnh lại từ trong khiếp sợ, có tí mất tự nhiên cười nói: "Kiến Thận, vị cô nương này là Tuyền Cơ cô nương mà Viễn Nhi thường nhắc đến?"

"Đúng vậy, dì." Triệu Kiến Thận trả lời, trong giọng nói đối với vị lão phu nhân này cũng không có nhiều lắm thân thiết hoặc ý tứ tôn kính.

"Ta còn suy nghĩ, Kiến Thận đêm nay để trống vị trí này là dành cho vị phu nhân nào đây?"

Tuyền Cơ nghe xong âm thầm lắc đầu, lời này nói cũng quá mất phẩm chất rồi. Nếu đã biết được thân phận của mình, còn cố ý đánh đồng mình cùng thê thiếp Triệu Kiến Thận, rất không để cho khách nhân mặt mũi, nói cách khác cũng là làm mất mặt Triệu Kiến Thận.

Trên mặt Triệu Kiến Thận không có chút ý phiền nào, ôn hòa cười nói: "Xem ra là bổn vương nghĩ không chu toàn, ủy khuất khách nhân, người đâu, đổi vị trí cho Tạ quản sự." Nói xong ngón tay chỉ lên phía trước của quý phụ, vị trí bên phải mình.

Vừa dứt lời, lại là một trận hít thở vang lên, chỉ là lần này rõ ràng đã đè nén đi rất nhiều rồi.

Tuyền Cơ nhìn thấy thị nữ nhanh tay nhanh chân một lần nữa dọn ra thêm một cái bàn bát đũa, cung thỉnh mình di chuyển chỗ, hơi có chút dở khóc dở cười. Chỉ có điều nơi này rõ ràng là địa bàn của Triệu Kiến Thận, chỉ một bữa cơm mà thôi, chính mình vẫn nên nghe lời lão đại một chút thì tốt hơn.

Lão phu nhân bị chất nhi trước mặt mọi người tước thể diện đã rất tức giận rồi, nhìn Tuyền Cơ thế nhưng không chút nào chối từ ngồi vào chỗ phía trên mình, lại càng giận không thể đè nén được, dùng sức cầm chén trà trong tay phóng tới trên bàn, lớn tiếng nói: "Kiến Thận, cho dù là năm đó khi mẫu phi Viễn Nhi còn sống, cũng không vượt rào như thế, hơn nữa nữ tử này là thân phận gì, cũng dám mặc y phục Tử Hoàn?!"

Lại là một trận hít thở mạnh vang lên, ánh mắt mỹ nhân lớn nhỏ trong sảnh hướng Tuyền Cơ tất cả đều là trắng trợn ghen tị, Tử Hoàn a, trong truyền thuyết là vật liệu may mặc Vương phi trước yêu nhất, bởi vì thiên hạ chỉ có Trầm gia nghê phường mới có thể nhuộm ra vật liệu may mặc đẹp đẽ quý giá bất phàm như vậy, hơn nữa thuốc nhuộm cực kỳ khó có được, hàng năm sản xuất vải Tử Hoàn chỉ có mấy cuộn như vậy, Hoàng hậu Quý phi trong cung cũng xem là vải hoàn mỹ xa hoa nhất, thế nhưng mặc ở trên người nữ tử thân phận mờ ám không rõ trước mắt này, sao không làm cho người hâm mộ ghen ghét?

"Bộ y phục Tử Hoàn của nàng ấy chẳng lẽ không phải là dì an bài sao? Hiếm khi dì tỷ mỉ như thế, Tử Hoàn mặc ở trên người Tạ quản sự, quả nhiên thích hợp vô cùng!"

Lão phu nhân sắc mặt trắng xanh, cũng không thèm quan tâm chú ý đến ánh nhìn trừng trừng của những người bên cạnh, oán hận đứng dậy liền muốn phẩy tay áo bỏ đi.

"Mẫu thân!" Phu nhân phía sau truyền ra một tiếng sợ hãi duyên dáng gọi to ngăn Lão phu nhân rời bước.

Lên tiếng chính là một nữ tử xinh đẹp xấp xỉ tuổi Tuyền Cơ, ánh mắt mọi người hướng về nàng, sắc mặt đỏ lên, một đôi mắt ngấn nước tựa như sắp rơi, u oán nhìn về phía Triệu Kiến Thận, do dự mở miệng nói: "Biểu ca…" Bộ dáng giống như muốn mở miệng khuyên bảo lại giống như nũng nịu ẩn nhẫn, Tuyền Cơ nhìn cũng nhịn không được tán thưởng trong lòng - quả thực chính là nghệ sĩ kết hợp thực lực phái cùng thần tượng phái.

Triệu Kiến Thận rõ ràng không bị trúng chiêu này, cười cười một chút ý tứ khuyên bảo đều không có.

Triệu Tư Viễn càng quá phận, lửa cháy đổ thêm dầu đuổi người: "Bà dì họ không thoải mái, dì họ liền cùng nàng đi nghỉ ngơi một chút đi."

Lão phu nhân tức giận đến đỉnh điểm, hít sâu hai hơi, miễn cưỡng bình tĩnh nói: "Lão bà thật sự rất khỏe." Dứt lời dùng sức ngồi trở lại chỗ ngồi ban đầu.

Tuyền Cơ có chút vì nàng ta mà bi ai, phải chịu đựng vất vả như vậy, chỉ vì thay nữ nhi lưu lại vị trí trước mặt Triệu Kiến Thận, đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ a.

Triệu Kiến Thận quét một vòng người trong sảnh, chúng mỹ nữ không dám thở mạnh một cái, mỗi người mang một bộ dáng nhu thuận hiền lành, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm ngồi yên ở vị trí của mình, khi ánh mắt chuyển tới trên người Tuyền Cơ, vừa vặn bắt được ý phiền chán chợt lóe lên trong mắt nàng. Bỗng nhiên có điểm hối hận quá đột ngột kéo nàng vào cuộc sống của mình, hắn không quên Tuyền Cơ từng nói, nàng không thích cuộc sống phiền toái lại tràn ngập âm mưu tính toán, chỉ là trong thoáng chốc, lòng lại cứng rắn lên, những chuyện này nàng sớm muộn gì phải đối mặt, nàng chỉ cần làm quen là tốt rồi, hơn nữa hắn cũng sẽ không làm cho nàng chịu ủy khuất.

"Khai yến!" Triệu Kiến Thận ra lệnh một tiếng, thị nữ mặc y phục rực rỡ giống như nước chảy mà đưa rượu ngon món ngon lên bàn, một đám nữ nhân trong sảnh vẫn duy trì tư thái tao nhã, rụt rè ăn cơm từng miếng nhỏ, cố gắng lưu lại một ấn tượng tốt đẹp với Vương gia, chỉ có Tuyền Cơ mở rộng bao tử tận tình ăn uống, tuy rằng bình thường ẩm thực cũng thập phần tinh xảo, nhưng mà dù sao sẽ không nhiều món đa dạng giống đêm nay.

Tuyền Cơ tuy rằng ăn thật thỏa thích, nhưng là bởi vì thói quen nhai kỹ nuốt chậm, cho nên tướng mạo ăn thật không đến mức thô lỗ khó coi, chính là nàng mới ăn đến năm phần no, nhìn xuống nhóm mỹ nữ phía dưới Vương gia mỗi người đã dừng đũa bày tỏ mình đã ăn no.

Bà dì của Triệu gia tức giận đã đủ, nghĩ đến nên vì nữ nhi tranh thủ cơ hội lộ diện trước mặt Vương gia, vì thế giả vờ vô sự nói: "Nếu mọi người ăn đã no rồi, lại trong lúc ngày hội, không bằng chơi cái trò chơi, nhường chỗ chư vị biểu diễn một chút tài nghệ như thế nào?"

Mỹ nữ đầy sảnh đang lo không biết mở miệng như thế nào, khó có được người ra mặt, tuy rằng biết rõ bà ta là vì nữ nhi của mình tính toán, nhưng là đều đáp ứng.

Triệu Kiến Thận cười đáp ứng, nhiều mỹ nhân giải trí ình, cớ sao mà không vui, Triệu Tư Viễn nhìn Phụ vương mình, bỗng nhiên tức giận, nhưng không biết chính mình tức giận cái gì. Tuyền Cơ nhìn một đùi gà nướng vàng óng ánh thơm ngon trước mắt, nghĩ chờ các nàng xướng ca khiêu vũ, mọi người bắt đầu chuyển lực chú ý, chính mình là có thể tiếp tục ăn…

Ba người đứng đầu buổi tiệc, tâm tư khác nhau, nhóm mỹ nhân ngồi dưới đã xoa tay chuẩn bị thi thố tài năng.

52. Chương 52: Buổi Nhạc Hội Siêu Cấp Thần Tượng Của Vương Gia

Cái gọi là trò chơi, nói ra rất đơn giản, chính là viết tên của mọi người trong phòng lên các tờ giấy giống nhau, xếp lại đặt trong một chiếc khay, khởi đầu sẽ do bà dì Triệu rút thăm, rút trúng ai thì người đó sẽ biểu diễn một tiết mục, không được từ chối, sau đó người bị rút trúng sẽ rút thăm "người trúng thưởng" kế tiếp.

Bởi vì ngay cả Triệu Kiến Thận và Triệu Tư Viễn đều hiếm khi chủ động tham gia nên Tuyền Cơ không thể từ chối được, buồn phiền mãi, sao lại chơi trò này, ghét nhất là bị trình diễn tiết mục! Nhìn tờ giấy trước mặt, nhướng mày, tính kế trong đầu, ngay lập tức buông được tảng đá lớn trong lòng.

Đặt bút trên giấy viết xuống ba chữ "Triệu Kiến Thận", đem giấy đã xếp lại ném lên giữa khay, cười thầm không dứt.

Mọi người cùng đề cử Triệu đại Vương gia rút thăm đầu tiên, Tố Vân phu nhân chính là người ngẫu nhiên được Triệu Kiến Thận chọn.

Tố Vân phu nhân người cũng như tên, thanh đạm như mây, chỉ vì kích động do bị Vương gia rút thăm trúng mà hơi làm mất phong thái đoan trang mà nàng vốn giữ gìn. Nàng biểu diễn trường cầm[1], trường cầm cùng loại với đàn cổ ở thế giới kia của Tuyền Cơ, tiếng đàn trầm thấp, làn điệu từ tốn, nếu gảy ở nơi thanh

tịnh đương nhiên sẽ khiến lòng người tĩnh tâm vui vẻ, nhưng mà hôm nay bất kể là người đánh đàn hay là người nghe đều có tinh thần nóng nảy thấp thỏm, hiệu quả tự nhiên suy giảm mạnh.

[1] Trường cầm:

Người bình dân như Tạ Tuyền Cơ, trong đầu chỉ có những bài nhạc thịnh hành và một số ít các bài nhạc dân tộc nghe nhiều nên thuộc, hoàn toàn không biết thưởng thức loại âm nhạc tao nhã như vậy, chỉ oán hận bài biểu diễn của Tố Vân phu nhân không đặc sắc náo nhiệt, không thể che chắn ình ăn món chân gà mỹ vị trước mắt.

Cũng may khúc nhạc không quá dài, sau khi Tố Vân phu nhân gảy đàn xong được Triệu Kiến Thận tùy tiện khen ngợi vài câu, không kìm nén được sắc mặt mà lui xuống. Thị nữ bưng khay nhỏ đến trước mặt nàng, nàng rút ra một thăm mở ra nói: "Là Ngữ Nhược muội muội."

Ngữ Nhược phu nhân tuổi so với Tố Vân phu nhân nhỏ hơn, tính tình tương đối hoạt bát, mời Thược Dược phu nhân vốn có quan hệ thân thiết với mình đệm nhạc, biểu diễn một khúc vũ đạo, kỹ thuật múa tinh xảo, chiếm được tiếng khen ngợi của cả sảnh đường.

Tuyền Cơ hài lòng hả dạ, thừa cơ lúc mọi người xem biểu diễn thì bắt đầu tấn công chân gà ở trước mặt như ý muốn.

Thời điểm lúc nàng ăn xong chân gà dự định uống tiếp một ngụm trà thì đột nhiên phát hiện không khí trên đại sảnh hơi kỳ lạ, yên tĩnh, còn có một đám nữ nhân nhìn chằm chằm vào nàng giống như muốn xơi tái nàng.

Ngữ Nhược phu nhân vừa rồi đã biểu diễn xong, thị nữ bưng khay nhỏ đứng bên cạnh nàng, nàng cầm tờ giấy viết trên tay, ánh mắt nhìn thẳng Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ có phần không thể tin được chỉ chỉ chính mình - rút được ta sao? Sao có khả năng?! Quay đầu nhìn lại, quả nhiên Triệu Kiến Thận cười vô cùng âm hiểm cũng đang nhìn mình. Bà nội nó! Tên vô lại nhà ngươi chơi ta!

"Tạ quản sự, tỷ muội chúng tôi thật may mắn có phúc được xem." Ngữ Nhược phu nhân cười thoải mái vui sướng, nhưng mà tay cầm giấy viết lại hơi hơi run rẩy.

Ba chữ "Tạ Tuyền Cơ" trên tờ giấy này rõ ràng là bút tích của Vương gia, trong lòng Ngữ Nhược vừa đố kỵ vừa căm hận, nhưng trên mặt lại không dám biểu lộ tí nào, vì nàng ta mà ngay cả thể diện của dì ruột, Vương gia cũng không giữ, huống chi mình chỉ là một cơ thiếp nho nhỏ.

Tuyền Cơ cười khổ một cái nói: "Phải để cho các người thất vọng rồi, ca múa âm luật ta đều không hiểu, ta tự phạt ba chén là được rồi."

Thị nữ thông minh bên cạnh dâng lên ba ly rượu ngon, rượu vừa đặt trên bàn Tuyền Cơ, liền bị Triệu Tư Viễn nhảy tới đoạt lấy, ừng ực uống hết vào bụng giống như uống nước, uống xong xoay người trừng mắt nhìn đám oanh oanh yến yến phía dưới một cái, nói: "Ta thay Tạ quản sự phạt ba chén."

Trong lòng của nữ nhân ở phía dưới không phục, nhưng biết không thể trêu chọc đến người hung ác như tiểu Vương gia, đành phải gật đầu, trong lòng càng thêm căm ghét hơn nữa, không ngờ nữ nhân này có bản lĩnh lớn như vậy, ngay cả tiểu bá vương số một trong Vương phủ cũng thu phục.

Tuyền Cơ biết ơn nhìn Triệu Tư Viễn một cái, thật lòng nói nhỏ: "Cám ơn ngươi, nhưng mà ngươi vẫn chưa trưởng thành, uống rượu đối với cơ thể không tốt."

Triệu Tư Viễn nhìn nàng, sắc mặt từ hồng đến đen, thở dài cố chế trụ hai mạch nhâm đốc[2], thiếu chút nữa đã bị chọc tức đến hộc máu tại chỗ, trong lúc hắn đang suy nghĩ muốn vươn tay bóp chết nữ nhân đang "xem thường" hắn ở trước mắt thì nghe được giọng nói mang ý cười của Triệu Kiến Thận: "Viễn Nhi, về chỗ!" Buộc lòng phải oán hận xoay người quay về chỗ ngồi, dọc đường lửa giận sôi trào, thiếu chút nữa thiêu đốt ra mấy dấu chân trên thảm.

[2] Đốc mạch tuần hành ở chính giữa cột sống, các dương kinh ở tay chân trong 12 kinh mạch đều giao hội với đốc mạch. Vì thế đốc mạch có tác dụng thống soái các dương kinh, do đó gọi là "dương kinh chi hải" (bể chứa các dương kinh).

Nhâm mạch tuần hành ở chính giữa bụng, ba kinh âm ở chân đến giao hội với nhâm mạch ở vùng dưới rốn. Vì nhâm mạch có tác dụng tổng nhiệm âm kinh, cho nên gọi là "âm kinh chi hải" (bể chứa các âm kinh).

Trong lòng Triệu Kiến Thận vốn không vui khi thấy đứa con chủ động đứng ra chịu phạt rượu thay Tuyền Cơ, nhưng khi nghe được câu nói của Tuyền Cơ đột nhiên tâm trạng lại tốt hơn, vì thế kịp thời cứu một mạng của Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ rút một tờ giấy trong khay mở ra, nở nụ cười tiểu nhân đắc chí ngay tại chỗ, nợ tháng sáu còn phải nhanh trả[3], thế mà lại đúng ngay mảnh giấy do mình viết.

[3] Nguyên văn: , (Lục nguyệt đích trái, hoàn đắc khoái): Điển cố của thành ngữ này xuất phát từ tài chính. Một năm tài vụ - khác với năm thường - kéo dài từ đầu tháng 7 năm nay đến hết tháng 6 năm sau. Cuối tháng sáu là thời điểm tổng kết nợ năm cũ, do đó những khoản nợ trong tháng 6 cũng tính là của "năm nay" và phải được hoàn trả trước ngày 31 tháng Chạp. Nghĩa bóng của câu này là ám chỉ "nếu đã là việc phải làm, thì làm ngay cho xong".

Nhiều nữ nhân thấy nàng cười rất vui vẻ, đều nổi lên nghi hoặc, Triệu Kiến Thận lại đoán được nguyên nhân ngay lập tức.

"Vương gia, xin mời!"

Triệu Kiến Thận có một trăm loại phương pháp khiến ưu kế nhỏ của Tuyền Cơ không thể thực hiện được, nhưng khi nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên mặt Tuyền Cơ khiến cho ngọn đèn dầu trong đại sảnh cũng phải phai nhạt, đột nhiên hắn lại cảm thấy để cho nàng thành công thì đã sao? Đáng giá!

Vương gia phải biểu diễn tiết mục? Điều này có muốn nghĩ đến cũng không dám nghĩ, nhóm mỹ nhân hướng về phía Triệu Kiến Thận vẫn uy nghiêm như lúc thường, một tiếng cũng không dám thốt ra. Trong phòng chỉ có Tuyền Cơ và Triệu Kiến Thận ôm hy vọng khác xa nhau.

Triệu Kiến Thận cười một cái, đi ra giữa sảnh: "Nếu Tạ quản sự muốn nhìn bổn vương biểu diễn, bổn vương nào dám chối từ? Đi, lấy cây sáo trúc của bổn vương đến đây." Lời nói thế nhưng thật sự muốn biểu diễn, nhưng chỉ biểu diễn vì Tuyền Cơ.

Âm thanh cây sáo trong trẻo, trong các loại nhạc cụ dân tộc, Tuyền Cơ thích nhất chính là sáo và đàn tranh. Thật không ngờ Triệu đại Vương gia có gương mặt anh tuấn đến không chịu nổi thì thôi đi, thế mà lại còn thổi sáo rất tốt, đặc biệt tốt, cực kỳ tốt!

Tiếng sáo khi thì véo von hào hứng, khi thì chuyển đổi du dương, khiến người nghe bị hấp dẫn không dứt, Tuyền Cơ không có hiểu biết gì đối với âm nhạc thế giới này, những người khác lại nghe ra đây là khúc nhạc "Giai nhân", truyền thuyết kể rằng có vị thần tiên lén xuống trần gian, nhìn thấy một cô gái nhân gian, khuynh tâm không dứt, lúc ngỏ lời với nàng thì thổi ca khúc này!

Những người có mắt lúc này đều biết trong mắt, trong lòng Vương gia chỉ có một mình Tạ Tuyền Cơ, vậy mà còn ở trước mặt mọi người thổi ca khúc này hướng đến Tuyền Cơ, ý tứ trong đó không nói cũng tự hiểu.

Tai nghe khúc nhạc động lòng người như thế, mắt nhìn thấy ánh nhìn chăm chú thâm tình của tuyệt thế mỹ nam, Tuyền Cơ chưa từng căm ghét tư tưởng quá mức bình tĩnh của mình như lúc này.

Nếu giờ phút này chỉ có hai người bọn họ, nếu sau lưng tuyệt thế mỹ nam có cái nhìn thâm tình kia không phải là những ánh mắt hoặc tan nát cõi lòng hoặc oán hận của nhóm thê thiếp, nếu mình có thể xúc động một chút, không để ý bối cảnh khiến kẻ khác phải lùi bước… Có lẽ bây giờ nàng đã chạy về phía mỹ nam trước mặt, dâng tặng tất cả trái tim của mình

Đáng tiếc a đáng tiếc…

Tuyền Cơ chuyển dời ánh mắt, lại phát hiện được sự mất mát sâu đậm trong ánh mắt của Triệu Tư Viễn ở phía đối diện.

Có thể đào cái hố chôn mình tại đây không? Tuyền Cơ cúi đầu cười khổ suy nghĩ.

Ca khúc dù có dài, cuối cùng cũng đến thời điểm kết thúc, Triệu Kiến Thận quay trở lại chỗ ngồi với nét mặt khó hiểu, tùy tiện rút ra mảnh giấy viết, là một người gọi là Hủy Dạ phu nhân, cứ thế mấy vòng, cuối

cùng đến lượt con gái của bà dì Triệu gia lên sân khấu.

Nàng này họ Trác tên là Anh Lan, lên sân khấu hát một bài, giọng hát thế nhưng lại hay hơn một bậc so với mấy nữ nhân ca hát của ông chủ Đồng mà Tuyền Cơ nghe được ở Vân Xuyên, khó trách dì Triệu lại nôn nóng muốn để cho con gái lên sân khấu như vậy.

53. Chương 53: Đồng Hương Giả, Cáo Trạng Chuyện Xấu Và Vấn Đề Nhân Phẩm

Anh Lan ca xong, Hồng công công báo lại rằng Hoàng thượng phái nhạc sư từ trong cung đến vì yến tiệc gia đình của Vương gia hiến khúc, nói là bởi vì khúc ca mới của vị nhạc sư này thập phần dễ nghe, cho nên muốn để Vương gia nghe thử.

Mọi người trong tiệc đều vui mừng lộ rõ, Hoàng thượng đến cả một khúc nhạc mới cũng không quên cùng Vương gia thưởng thức, tuy rằng phái nhạc sư đó đến đây cũng không có gì là ban thưởng quý giá, nhưng quan trọng là ý nghĩa.

Duy chỉ có bà dì nhà họ Triệu cảm thấy thập phần không vui, khó có được thể diện cho con gái mình, lại ở đâu ra một nhạc sư cung đình, trước sau đối lập lớn, lỡ như so sánh tài nghệ với con gái mình khiến tiết mục lại không bằng người ta, làm sao bây giờ?

Nhạc sư cung đình là một vị trung niên tuổi chừng hơn năm mươi, diện mạo bình thường nhưng vì hàng năm say mê âm nhạc ca múa, nên cử chỉ đều toát ra khí chất tao nhã của nghệ thuật gia.

Người nhạc sư này tựa hồ thường đến Vương phủ, Triệu Kiến Thận tùy ý cùng ông đối đáp vài câu, thái độ lại rất ôn hòa - hơn nữa không phải là chỉ tỏ vẻ ôn hòa ngoài mặt.

Thị nữ thuần thục sắp đặt cầm ổn thỏa, chờ nhạc sư ngồi vào thử thanh âm đàn cầm, sau lại tấu lên khúc nhạc.

Tiếng nhạc vừa nổi lên, những người khác chỉ cảm thấy giai điệu quái dị lại thấp thoáng có khí chất tiêu sái, Tuyền Cơ nghe xong lại như tiếng sấm bên tai, hiển nhiên là khúc nhạc "Biển xanh một tiếng cười", thủ khúc đời trước nàng từng nghe trong phim điện ảnh "Tiếu ngạo giang hồ", nàng chưa từng đàn qua cho người khác nghe, lẽ ra trên đời này không có người nào biết, trừ phi người này với mình có cùng lai lịch!

Tuyền Cơ nhìn người nhạc sư trung niên, kích động không thôi, đồng hương gặp đồng hương a, hơn nữa lại là ở nơi vẫn tưởng là không có người cùng đường, sao có thể không khiến người ta kích động được chứ?

Một khúc kết thúc, Triệu Kiến Thận thấy thần sắc Tuyền Cơ có chút kỳ quái, liền thuận miệng hỏi lai lịch khúc nhạc, người nhạc sư không dám giấu giếm, cất cao giọng nói: "Kỳ thật, thủ khúc này là hạ quan trong lúc vô ý nghe được, hơn nữa… hơn nữa chính là ở trong Vương phủ mà nghe được."

Tuyền Cơ vừa nghe, thấy mình đại khái là mừng hụt rồi, trong lòng còn ẩn ẩn dự cảm không tốt, quả nhiên nhạc sư tiếp tục nói: "Một tháng trước hạ quan đến Vương phủ tấu nhạc, được ngủ lại, đêm khuya đang suy nghĩ một điểm khó hiểu trên cầm phổ, đi ngang qua Thính Tùng cư thì nghe được khúc nhạc này, bởi vì quá muộn nên không dám mạo muội quấy rầy, ngày hôm sau định đến bái phỏng, lại phát hiện trong viện hình như không có người. Hạ quan sau khi trở về đem khúc nhạc phổ này ghi nhớ, mấy ngày trước đây Hoàng thượng triệu kiến, hạ quan nói ra việc nay, Hoàng thượng liền phân phó hạ quan đến Vương phủ diễn tấu, hy vọng có thể tìm ra được người diễn tấu đêm đó."

Lời vừa nói xong hết, Triệu Kiến Thận cùng Triệu Tư Viễn ánh mắt thập phần khủng bố đồng loạt xoát xoát hướng Tuyền Cơ, cơ thiếp nhẹ giọng châu đầu vào thì thầm cũng đều biết Thính Tùng cư là nơi ở của Tạ quản sự, ở cùng Tạ Tuyền Cơ cũng chỉ có một thị nữ, thị nữ sẽ không có lá gan nửa đêm đánh đàn, khúc đàn kia hiển nhiên là Tạ Tuyền Cơ tấu rồi, vừa mới rồi nàng còn tuyên bố là mình không biết âm luật… Ánh mắt của đám nữ nhân hoặc lộ rõ hoặc là thấp thoáng ý vui sướng khi người gặp họa.

Tuyền Cơ đã không còn ý tưởng gì nữa, thật không ngờ nhân phẩm của mình lại kém đến mức này, người khác tùy tiện khoác lác một hồi thì không sao, còn nàng chỉ thuận miệng từ chối một câu liền bị vạch trần. Nhạc sư này cũng thật là, để cho nàng mừng hụt một hồi thì thôi đi, thế nhưng còn gián tiếp cáo trạng chuyện xấu của nàng.

Cáo trạng chuyện xấu thì cũng thôi đi, hắn nên nói hết tất cả chứ, chẳng lẽ hắn không nghe ra nàng là một tay mơ sao, khúc nhạc đàn lên cũng đứt quãng không liên tục, những chuyện này tại sao không nói? Bây giờ người trên toàn thế giới đều nhận định là nàng nói dối không chớp mắt, làm cái gì vậy a.

Triệu Kiến Thận trong mắt đã lạnh như băng tuyết, lúc này tuyên bố yến hội chấm dứt, đuổi nhạc sư cùng cơ thiếp đi chỉ lưu lại Tuyền Cơ, chuẩn bị nghiêm hình bức cung.

Triệu Tư Viễn cũng muốn lưu lại, lại bị Triệu Kiến Thận mạnh mẽ phân phó trở về nghỉ ngơi.

Vốn một phòng náo nhiệt vô cùng, trong nháy mắt chỉ còn lại hai người mắt lạnh trừng nhau.

"Tạ quản sự, ngươi có gì để giải thích không?" Triệu Kiến Thận rất hợp lễ hỏi chuyện.

"Ta bây giờ có giải thích gì thì ngài cũng xem là lấp liếm mà thôi." Tuyền Cơ nhụt chí nói.

"Nói không chừng, nếu lời của ngươi đủ êm tai, ta sẽ cân nhắc tin tưởng."

"Không muốn giải thích, ngài tin hay không thì tùy." Bổn tiểu thư nhịn đủ rồi, không chơi nữa, mình cũng chẳng nợ cái tên phúc hắc Vương gia này, dựa vào cái gì lúc nào cũng bị hắn ta chà đạp chỉnh tới chỉnh lui như trò đùa.

Tuyền Cơ đêm nay bụng tích đầy oán khí, không còn bình tĩnh nhìn mặt đoán ý nữa, tức mình đứng lên xoay người bước đi.

Triệu Kiến Thận nhìn thấy bóng dáng nàng đi xa, kỳ lạ chính là không có một chút ngăn trở, cứ như vậy để nàng rời khỏi.

Tuyền Cơ ra khỏi Thu Thủy các, mặc kệ ngoài cửa biết bao ánh mắt kinh ngạc, một đường bước nhanh về Thính Tùng cư.

Nghe bên trong Thính Tùng cư thật im ắng, đoán chừng Khả Nhi còn ở tiền viện uống rượu, không tính trong viện nhỏ trải đầy ánh trăng, Tuyền Cơ nhìn cái bóng của mình, nhất thời một cảm giác bi ai nổi lên, nước mắt cứ vậy mà rơi xuống.

Triệu Kiến Thận vào Thính Tùng cư thì gặp ngay tình cảnh này, Tuyền Cơ cứ như một con thú nhỏ cuộn mình ở bên đình thút thít khóc, hơn nữa khóc đến quên mọi thứ xung quanh, ngay cả hắn ngồi xuống bên cạnh nàng cũng không hề hay biết.

Thẳng đến khi bị kéo vào một cái ôm ấm áp, Tuyền Cơ mới kinh ngạc ngẩng đầu lên, khuôn mặt tuấn tú của Triệu Kiến Thận kề ngay sát mặt nàng, trên mặt không có nụ cười giả tạo thường thấy, trong đôi mắt cũng chẳng có nửa điểm âm u, chỉ là nhẹ nhàng ôm lấy nàng, bình tĩnh chờ đợi nàng mở lời.

"Ngài đến làm cái gì?" Trong thanh âm nồng đậm giọng mũi.

"Nàng đang khóc cái gì?" Triệu Kiến Thận nhìn gương mặt khóc tèm nhèm của nàng, lần đầu tiên thấy mỹ nữ khóc một cách "thoải mái" như vậy, mỹ nhân khác thì khóc lê hoa đái vũ, mỹ nhân của hắn thì lại khóc thành cái mặt mèo, nhưng cái mặt mèo này của nàng lại khiến hắn càng nhìn càng yêu.

Tuyền Cơ hơi hơi giãy giụa một chút, phát hiện Triệu Kiến Thận không có nửa phần muốn buông ra, vì thế liền lười hao phí lực.

Tâm tình bây giờ thực kém, có người để dựa vào một chút cũng không tệ, tuy rằng người này là một trong những đầu sỏ làm nàng tâm tình buồn bực.

"Tâm tình không tốt thì khóc, ngài còn chưa nói, ngài tới đây làm gì?"

Triệu Kiến Thận không trả lời ngay, một tay vỗ vai Tuyền Cơ, một tay lấy ra khăn lụa nhẹ nhàng lau mặt mèo nhỏ, cử chỉ ôn nhu khiến Tuyền Cơ giật mình.

"Tại sao lại nhìn ta như vậy, không nhận ra ta sao?" Triệu Kiến Thận thấy Tuyền Cơ trừng lớn con mắt, bộ dáng thực buồn cười.

"Ngài thật kỳ quái!"

"Kỳ quái chỗ nào?"

Tuyền Cơ chớp chớp đôi mắt có chút ran rát vì khóc, Triệu Kiến Thận dịu dàng mà không có lực sát thương như vậy, vô cùng hiếm thấy, bình thường đều là sau khi hung hăng khi dễ nàng xong mới ngẫu nhiên xuất hiện áy náy.

"Ta quyết định chấp nhận đề nghị của nàng." Triệu Kiến Thận chậm rãi vuốt cho vào nếp mái tóc dài có chút hỗn độn của Tuyền Cơ.

"Ân?"

"Thay đổi phương pháp trừng phạt với nàng..."

Tuyền Cơ suy sụp xụ mặt, quả nhiên, Triệu Đại ma vương ôn nhu đều không phải là chuyện tốt, cái đầu óc này chỉ biết nghĩ làm sao ức hiếp nàng.

"Ta sẽ đối xử với nàng tốt một chút để cho nàng áy náy, chịu lương tâm cắn rứt." Triệu Kiến Thận cười như không cười nói, để cho người nghe không rõ được ý nghĩ thật sự trong đó.

Tuyền Cơ mờ mịt nhìn hắn, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

54. Chương 54: Ngài Là Đồ Seconhand

"Nàng biết ca hát ư?" Triệu Kiến Thận đứng lên, đồng thời cũng kéo Tuyền Cơ lên.

"Những bài ca ở chỗ này ta không biết hát... Muốn hát cũng được, hát không hay không cho phép ngài cười!" Nếu người ta vừa mới biểu diễn tiết mục, mình cũng không thể không nể mặt mũi.

Triệu Kiến Thận cười gật đầu một cái, ngồi đại xuống lan can trong đình, bày ra tư thái rửa tai lắng nghe.

Tuyền Cơ suy nghĩ một chút, mở miệng hát: "Lệ tương tư, đậu hồng rơi chẳng dứt. Chốn lầu hoa, liễu rủ cản tay người. Lòng chưa dứt mối sầu tân cổ. Mưa sa chiều muộn, giấc chẳng thành. Nuốt chẳng trôi cơm ngọc canh châu. Nhìn chẳng thấy nét gầy trong lăng kính. Giãn chẳng được đôi nét mày ưu. Ngóng lê minh, thao thức đêm trường. Như núi xanh, trập trùng che chẳng khuất. Tựa nước thẳm, vấn vương trôi chẳng ngừng."

Bài "Hồng đậu từ" trong "Hồng Lâu Mộng" tuy không hợp với ngữ cảnh, nhưng tốt xấu gì lúc đọc sách đã từng học qua, qua loa đại khái chắc cũng tạm được, Tuyền Cơ phát hiện giọng của thân thể này cũng không tồi, mặc dù hát ra cũng không có kỹ xảo gì đặc biệt, nhưng cũng trong trẻo dễ nghe.

Triệu Kiến Thận chợt nhíu mày: "Từ ngữ không tệ, chẳng qua bài hát u oán như vậy không giống bài nàng có thể hát."

Tuyền Cơ thở dài nói: "Những bài hát ta biết hát rất ít, ngài không hài lòng cũng chỉ có thể nghe." Chín mươi phần trăm những bài nàng biết hát là những bài thịnh hành, cộng thêm đề tài đều không rời khỏi tình yêu, nếu hát cho tên này nghe, dẫn tới hiểu lầm thì biết làm sao bây giờ.

Triệu Kiến Thận quả thật cũng không kén chọn, chợt trở về đề tài trước đó: "Tại sao tâm tình không tốt?"

Tuyền Cơ nói: "Cảm thấy có chút cô đơn." Thật ra thì nàng cũng không nói rõ tâm tình của mình, vì vậy liền đổi đề tài nói: "Tại sao phải bắt ta đi dự gia yến của ngài?"

"Sợ nàng một mình trải qua lễ này sẽ cảm thấy cô đơn." Đây là một phần suy nghĩ trong lòng của Triệu Kiến Thận, quan trọng hơn, là muốn kéo Tuyền Cơ đến gần mình hơn một chút. Nàng càng chống cự gần gũi với hắn, chống cự hiểu cho hắn, hắn càng muốn kéo nàng vào cuộc sống của hắn.

"Yến hội như thế này, sẽ chỉ làm cho người ta càng cô đơn." Tuyền Cơ thấp giọng nói. Ở những nơi như thế này, càng làm cho nàng cảm thấy mình và cái thế giới này hoàn toàn xa lạ, người rất nhiều rất nhiều, lại không có một người nào có cùng tiếng nói hay cùng ý nghĩ với mình, ca vũ mừng cảnh thái bình náo nhiệt ồn ã chỉ làm cho nàng cảm thấy càng thêm giả dối… Nàng chỉ là một người ngoài cuộc, lại bị bức bách áp đặt vào trong cuộc, nàng ghét cảm giác này nhưng không thể tránh thoát.

Triệu Kiến Thận chấn động, nhìn Tuyền Cơ nói: "Nàng cô đơn, có lẽ cũng chỉ bởi vì thói quen ngăn cách mọi người đến gần nàng."

"Nàng giống một con rùa, chỉ cần đụng vào một chút không vui, không thích hoặc sợ hãi liền rụt đầu vào mai, trốn để từ chối phản ứng." Triệu Kiến Thận vừa nói vừa điểm nhẹ lên chóp mũi Tuyền Cơ.

"Làm gì có!" Làm gì mà nói như thể rất hiểu nàng? Nàng giống con rùa chỗ nào chứ, hừ!

Triệu Kiến Thận cũng không phản bác, chẳng qua khóe miệng mỉm cười nhìn Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ bị nhìn thấy rất xấu hổ, mặt nóng lên nhưng lại không muốn yếu thế, không thể làm gì khác hơn là nhỏ giọng kháng nghị nói: "Nhìn cái gì!"

"Ta đang suy nghĩ, tại sao nàng không muốn tin tưởng ta, một mực dùng mọi phương pháp ngăn cản ta gần gũi nàng. Ta nhớ rõ ràng, nàng đã từng nói thích ta." Nụ cười của Triệu Kiến Thận càng thêm mị hoặc, bên trong ánh mắt ôn nhu dường như còn mang theo tư vị u oán, nguy hiểm lại mê người.

Tuyền Cơ nghe một câu sau, hận không thể đào hố chôn mình xuống, cắn răng nói: "Lão bà của ngài nhiều như vậy, còn chưa đủ à, trêu chọc ta làm gì?"

"Nàng để ý đến chuyện này?" Triệu Kiến Thận cười không có ý tốt.

Tuyền Cơ giận giữ bùng phát từ trong lòng quay sang nói: "Trừ vàng bạc đồ cổ, đồ người khác đã dùng qua ta không thèm!"

Triệu Kiến Thận vừa bực mình vừa buồn cười, vươn tay giữ Tuyền Cơ ở giữa mình và cột đình, lười biếng tra hỏi: "Thật sự không muốn sao?"

Cảnh tượng này rất quen thuộc, Tuyền Cơ hối hận mình quá mất bình tĩnh, không cẩn thận đắc tội đại lão hổ: "Ngài đã nói không động tay động chân với ta…"

Triệu Kiến Thận buồn cười nhìn bàn tay ngăn ở trước ngực mình: "Bây giờ là nàng động tay với ta, nhưng cũng không sao, ta rất hào phóng, không so đo với nàng."

Tuyền Cơ như điện giật rút tay về, đổi thành giảng đạo lý: "Ngài biết rõ ta không phải dạng nữ tử tùy tiện, lại ba lần bốn lượt đối với ta… Đối với ta… Ngài coi ta là cái gì?"

"Làm Vương phi của ta thì sao?"

Một câu nói của Triệu Kiến Thận dọa ngốc Tuyền Cơ, theo trực giác phản ứng lại nói: "Không muốn!"

Nhìn thấy lông mày của Triệu Đại ma vương anh tuấn từ từ nhíu lại, vội vàng nịnh nọt nói: "Ta là một nữ tử không có lai lịch, thân phận không rõ, làm sao có thể làm Vương phi. Vương gia thật biết nói đùa, hắc hắc."

"Chuyện Vương phi, ta sẽ không lấy ra mà nói đùa. Lai lịch thân phận rất dễ giải quyết, tìm đại một đại thần quý tộc nhận nàng làm con nuôi là được, chức nhạc phụ của Triệu Vương gia, rất nhiều người muốn làm."

Thật là muốn ép người ta đến đường cùng, Tuyền Cơ bất đắc dĩ nói: "Ngày đó trên thuyền ta đã nói với Vương gia, Vương gia còn nhớ chứ?"

"Là những lời nàng tự nói mình nhát gan như chuột sao?" Triệu Kiến Thận nói.

Tuyền Cơ gật đầu cũng không được mà lắc đầu cũng không xong, thầm hận hắn độc mồm.

"Gả cho ta, nàng không phải sợ cái gì, ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt, không để nàng bị tủi thân, nàng không phải suy nghĩ nhiều, ngoan ngoãn để ta sủng ái là được rồi." Triệu Kiến Thận dụ dỗ nói.

"Nghe giống như nuôi sủng vật..." Tuyền Cơ nhỏ giọng phản bác, che giấu trái tim của mình bị lay động, chẳng qua trong lòng lại có một giọng nói khác lạnh lùng nhắc nhở, muốn đạt được chỗ tốt cũng phải trả giá rất lớn.

Triệu Kiến Thận cũng không nóng vội, từ từ đợi Tuyền Cơ trả lời.

Đợi một lúc, Tuyền Cơ rốt cuộc cũng mở miệng, cũng không phải trả lời, mà đặt câu hỏi: "Tại sao muốn ta làm Vương phi?"

"Bởi vì ta thích nàng." Được siêu cấp soái ca dùng ánh mắt như có điện năng cao áp cưng chiều nhìn, ôn nhu mà như đinh đóng cột nói một câu cảm động như vậy, nếu như không động lòng, vậy tuyệt đối không phải nữ nhân bình thường.

Mặt Tuyền Cơ đã có thể chiên trứng, hoa đào đầy đầu cơ hồ không có sức suy xét. Cố gắng định thần, nhẹ nhàng nói: "Những thứ ngài thích có rất nhiều rất nhiều."

Nghĩ tới mỹ nhân khắp phòng vừa nãy, tâm tình đang kích động lập tức lạnh xuống.

Ghen tỵ sao? Tâm tình Triệu Kiến Thận rất tốt: "Những nữ nhân kia cũng không có ý nghĩa với ta, chỉ để tiêu khiển mà thôi, Vương phi chỉ có một người."

Nếu như hắn cho là thổ lộ như vậy có thể đả động Tuyền Cơ, vậy thì sai lầm quá lớn!

Tuyền Cơ ngẩng đầu cười lạnh nói: "Nếu vậy Vương gia, ngài cũng nguyện ý để Vương phi của ngài có một ít 'tiêu khiển' không có ý nghĩa ư?"

"Nàng đang nói cái gì?" Triệu Kiến Thận dịu dàng có lễ hỏi, nhưng hàn quang nơi đáy mắt có thể làm đông cứng Tuyền Cơ trong nháy mắt.

Tuyền Cơ mới vừa vì tức giận mà tạm thời ngưng tụ chút dũng khí, thoáng chốc biến mất sạch sẽ, chẳng qua trong lòng không phục, quật cường nghiêng đầu không nhìn nam nhân tuấn mỹ bỗng trở nên hết sức kinh khủng trước mặt.

Cảm giác thấy đôi mắt Triệu Kiến Thận như tia X quang quét nàng từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên nhìn mấy lần, không khí im ắng kinh khủng thiếu chút nữa áp đảo Tuyền Cơ.

Đến lúc nàng sắp không chịu nổi, Triệu Kiến Thận thu lại hai cánh tay đang vòng qua người nàng, lui về phía sau hai bước rồi xoay người rời đi.

Tuyền Cơ nhìn bóng lưng Triệu Kiến Thận đi xa, không biết nên đau lòng hay thở phào.

Sớm biết trong thế giới này, người có thể thừa nhận ý tưởng của nàng đã ít lại càng ít, cho dù nam nhân cao quý này nhất thời rung động đáp ứng từ sau chỉ có một mình nàng thì sao, từ trong đáy lòng hắn đã cho là nam tử thê thiếp thành đàn là chuyện đương nhiên, chỉ có một nữ tử là ân huệ cực lớn thậm chí là hy sinh, ở cùng nhau còn có ý nghĩa gì.

55. Chương 55: Cả Người Đầy Nợ Đào Hoa

Vốn tưởng rằng trải qua chuyện lần này, hai người gặp lại sẽ vô cùng xấu hổ, nhưng mà ngày hôm sau Tuyền Cơ liền phát hiện, dường như chỉ có mỗi mình nàng để chuyện này trong lòng, thái độ của Triệu Kiến Thận vẫn bình thường, người biết nàng đến hậu viện dự tiệc cũng không nhắc đến chuyện này. Ngay cả Khả Nhi cũng vậy, rõ ràng cũng rất hiếu kỳ, nhưng lại kiềm nén không nói nửa chữ, chỉ nhẹ nhàng nhìn Tuyền Cơ với ánh mắt tràn ngập ai oán và khó hiểu.

Tất cả mọi chuyện trở lại điểm ban đầu, một đêm lễ trung thu như ảo ảnh trong mơ, chợt lóe lên rồi biến mất.

Nhưng mà Triệu Tư Viễn dường như không yên ổn, Tuyền Cơ tốn nhiều suy nghĩ mới khiến cho đứa nhỏ kỳ quái này tha thứ cho nàng - bao gồm cả việc đem kỹ năng gảy đàn vô cùng thê thảm của mình để chứng minh sự vô tội của mình.

Vị nhạc sư cung đình biểu diễn đêm đó ngẫu nhiên sẽ được mời đến Vương phủ để truyền dạy kỹ thuật đánh đàn, nghệ thuật ca hát. Tuyền Cơ đương nhiên không muốn đến hậu viện để rước lấy rắc rối, nhưng mà vị nhạc sư kia lại rất yêu thích Tuyền Cơ, thường xuyên đặc biệt hướng dẫn kỹ xảo chơi đàn.

Người nhạc sư này họ Liên tên Thao, là một người si mê âm nhạc điển hình, đối với những bài hát âm nhạc kỳ quái trong đầu Tuyền Cơ cảm thấy rất hứng thú, Tuyền Cơ cũng vui mừng vì thỉnh thoảng có thể thông qua diễn tấu của hắn mà hoài niệm cố hương, vì thế một già một trẻ trở thành bạn vong niên. Mỗi lần Liên Thao đến Vương phủ dạy đám nữ quyến xong, sẽ đến Thính Tùng cư uống trà.

Biết Liên Thao ngày hôm đó sẽ đến, Tuyền Cơ làm xong hết mọi việc từ sớm để trở lại Thính Tùng cư, ở trước cửa viện chợt nghe tiếng nhạc quen thuộc, là diễn tấu mã cầm[1] "sao Thiên lang", mã cầm cùng loại với đàn nhị[2] ở hiện đại, Tuyền Cơ vẫn luôn không thích giai điệu ê a kít két thê thảm của đàn nhị, nhưng mà sau khi tình cờ nghe được bài "sao Thiên lang", quan điểm đối với đàn nhị hoàn toàn thay đổi. Lúc trước phát hiện Liên Thao mang đến một cây mã cầm, Tuyền Cơ lập tức chơi bài "sao Thiên lang" một lần, xin hắn nhớ kỹ rồi dùng mã cầm để diễn tấu.

[1] Mã cầm:

[2] Đàn nhị:

Đi vào sân, quả nhiên Liên Thao đang diễn tấu trong viện, Khả Nhi và Trương mẫu ở bên cạnh nghe đến say mê ngơ ngẩn.

Bởi vì hai đứa con cuối năm nay sẽ quay về Vương phủ để báo cáo công tác, cho nên Trương mẫu ở lại Vương phủ đến ngày tết, Triệu An trước ngày tết cũng sẽ đến Vương phủ một nhà đoàn tụ. Trương mẫu không đảm nhiệm chức vụ trong Vương phủ ở kinh thành đã lâu, Triệu Kiến Thận cũng đặc biệt không sắp xếp công việc cho bà trong khoảng thời gian này, vì thế Trương mẫu chỉ trợ giúp cha là Trương Kiều Dư xử lý một ít công việc, bình thường lúc không có việc gì liền đi đến nơi này của Tuyền Cơ thăm viếng.

Một khúc nhạc đã kết thúc, Tuyền Cơ, Trương mẫu và Khả Nhi không hẹn mà cùng ra sức vỗ tay, thật sự là quá tuyệt vời.

Tuyền Cơ kính phục nói: "Liên tiên sinh thật lợi hại, ta chỉ đàn 'ngô không ra ngô, khoai không ra khoai' một lần, ngươi lại có thể diễn tấu tốt hơn nhiều so với ấn tượng của ta."

Bản thân Liên Thao cũng khá hài lòng, cười nói: "Tuyền Cơ không cần quá khiêm tốn, trong nửa tháng này ngươi tiến bộ rất nhanh, nói về kỹ thuật đàn cũng chỉ hơi kém so với Thược Dược phu nhân, nếu nói về ý nghĩa trong tiếng đàn, trong Vương phủ cũng chỉ có Vương gia cùng Trương tiên sinh mới có thể so sánh với Tuyền Cơ."

"Liên tiên sinh, ngài khen ngợi ta như thế thì ta sẽ tự mãn đó, hì hì." Tuyền Cơ cười thoải mái vui vẻ.

"Hừ! Ý nghĩa là cái thứ gì, người ta chỉ thuận miệng khen một chút ngươi đã đắc ý như vậy!" Triệu Tư Viễn ngang tàng đi vào sân.

Trương mẫu, Liên Thao và Khả Nhi vội vàng đứng lên hành lễ, Tuyền Cơ xoay người làm mặt quỷ, cười mắng: "Tiểu hài tử không hiểu cũng là bình thường, người lớn nói chuyện, ngươi đi qua một bên chơi đi."

Triệu Tư Viễn giận dữ, nhảy đến trước mặt Tuyền Cơ: "Dáng người ta cao hơn ngươi, ngươi cũng chỉ hơn ta ba tuổi, ra vẻ cái gì?!"

Tuyền Cơ mới không thèm sợ con hổ giấy này: "Dáng người cao lớn hay là tuổi lớn nhỏ không thể chứng minh được gì, con người ngươi thật ngây thơ, cho dù năm mươi tuổi cũng vẫn là tiểu hài tử, ha ha!"

Triệu Tư Viễn bực quá hóa cười: "Ta biết tại sao ngươi lại ra vẻ lớn hơn so với ta, không phải là muốn gả cho Phụ vương ta, làm mẹ kế của ta sao? Hừ hừ."

"Oa, ngươi đừng có hù dọa ta nha, nếu ta có đứa con ngu ngốc như ngươi, còn có mặt mũi nào đi ra ngoài gặp người ta?" So về lời nói ác độc Tuyền Cơ có thể thua bởi một tiểu hài tử cổ đại được nuông chiều sao?

Ba người kia cũng không phải lần đầu tiên thấy bọn họ gặp mặt là cãi nhau, tuy rằng nhìn quen không cảm thấy lạ, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được chảy mồ hôi vì lời nói lớn mật vô lễ của Tuyền Cơ. Triệu Tư Viễn ở Triệu Vương gia phủ chính là một tiểu bá vương nổi tiếng, ngoại trừ vài người như Triệu Kiến Thận, Trương Kiều Dư và Trương mẫu là trị được hắn, những người khác đụng phải hắn đều phải nhượng bộ lui binh, Tuyền Cơ cùng hắn đối đáp chẳng những không lùi bước, mà còn nhiều lần khiến hắn tức giận đến mức nhảy dựng kêu chít chít.

Lại nói, có thể hoàn toàn không để ý thân phận Thế tử Vương phủ của Triệu Tư Viễn cũng chỉ có Tuyền Cơ. Trong Vương phủ không có người ngang lứa nào có thân phận tương đương với Triệu Tư Viễn, gia giáoTriệu Vương phủ cực kỳ nghiêm khắc, hằng ngày Triệu Tư Viễn tiếp xúc không phải là người hầu cấp dưới thì chính là trưởng bối hay con cháu của các gia đình quý tộc ở kinh thành, cũng do sự cổ lỗ của những khuôn phép cũ này đã trực tiếp khiến năng lực chiến đấu thực tế trong cuộc đấu võ mồm náo loạn ầm ỹ này của Triệu Tư Viễn thấp hơn.

Triệu Tư Viễn còn muốn cãi cọ, Trương mẫu đã cười vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: "Tiểu Vương gia của ta, Tuyền Cơ cố ý chọc giận ngươi, ngươi còn cho là thật sao, ai không biết tài văn chương lẫn võ công của ngươi đều là giỏi nhất trong đám người trẻ tuổi ở kinh thành?"

Triệu Tư Viễn không phát cáu được đối với người từ nhỏ đã nuôi hắn lớn là Trương mẫu, thở phì phì quay mặt qua chỗ khác. Ở trong mắt Tuyền Cơ chính là tiểu hài tử không được ăn kẹo.

Tuyền Cơ nghĩ đến kế hoạch ngày mai, cảm thấy không thể đắc tội với tiểu hài tử này, vì thế cười nói: "Ta đàn cho ngươi một khúc nhạc để nguôi giận được không?"

Triệu Tư Viễn nói lầm bầm: "Phải mới mẻ!"

"Được, đảm bảo ngươi chưa từng nghe qua!" Tuyền Cơ sảng khoái nói

Tuyền Cơ đàn chính là một bài dân ca đã lén luyện tập thật lâu "Hoa loa kèn đỏ nở hoa đỏ chói", khúc nhạc vang lên sôi nổi, Tuyền Cơ cố ý làm cho tiết tấu nhanh hơn, càng biểu hiện sự sinh động, người khác nghe xong tâm trạng cũng bất giác tốt hơn.

Liên Thao khen ngợi: "Nghe giống như một bài hát dân ca, nhưng không làm mất vẻ vui mừng khoan khoái. Không tệ, không tệ! Tuyền Cơ, trong đầu ngươi còn nhớ thật không ít ca khúc mới lạ!"

Tuyền Cơ đắc ý nói: "Quá khen, quá khen!"

Ngoảnh đầu lại nhìn thấy sắc mặc của Triệu Tư Viễn không tệ, Tuyền Cơ thừa cơ hội nói ra kế hoạch ngày mai của mình: "Ngày mai ta không phải đi đến cửa hàng bạc, ta muốn ra ngoài quan sát, mua đồ vật này nọ, Tiểu Viễn ngươi đối với kinh thành này quen thuộc nhất, nhìn mấy thứ này xem có thể mua được ở đâu?"

Tuyền Cơ nói xong chuyển qua một danh sách.

Triệu Tư Viễn nhận lấy, vừa nhìn qua đã nói không nên lời: "Tại sao ngươi lại muốn những đồ vật kỳ quái này! Ta giúp ngươi tìm xem sao, ngươi vẫn là không nên ra ngoài, ngộ nhỡ đi lạc hoặc là chọc phải người lộn xộn này nọ, khiến cho Phụ vương tức giận, ta lại ăn không tiêu."

Tuyền Cơ nói: "Ta sẽ tìm người đi cùng với ta, sẽ không đi lạc, hơn nữa, ta làm sao lại chọc phải người lộn xộn này nọ? Ngươi rõ ràng lại nói bậy."

"Ngươi còn nhớ rõ mấy tên lần trước chúng ta gặp ở tửu lâu không? Ngươi có biết người cầm đầu là ai không?" Triệu Tư Viễn bực bội nói.

Tuyền Cơ nhớ lại một chút: "Đúng là có vài người, nhưng mà không có ấn tượng gì, những người đó rất quan trọng sao? Không phải cuối cùng chúng ta đã hòa giải sao?"

"Cái gì mà hòa giải, mấy tên vô liêm sỉ kia vừa ý ngươi, hỏi thăm khắp nơi ngươi là người nào ở Triệu Vương phủ, tên cầm đầu kia là Mạc Tông Giám con trai của người đứng đầu Tài Ti[3].

[3] Cơ quan quản lý tiền bạc.

"Tiểu Vương gia!" Trương mẫu nghe xong lời nói không giấu giếm của Triệu Tư Viễn, vội vàng lên tiếng nhắc nhở. Suy nghĩ lại, hỏi Liên Thao: "Liên đại nhân đánh giá như thế nào về tác phong của Mạc Tông Giám?" Trong lòng suy nghĩ, nếu như không tệ thì Tuyền Cơ có thể cân nhắc thử xem.

"Trương mẫu!" Liên Thao còn chưa đáp lời, Triệu Tư Viễn đã tức giận ngắt lời: "Quan tâm đến hắn làm gì, Tuyền Cơ là của Phụ vương!"

56. Chương 56: Toàn Bộ Hành Trình Hộ Tống Vương Gia Đi Du Lịch

Lời nói này vừa thốt ra, những người ở đó sắc mặt khác nhau, Liên Thao xấu hổ, Trương mẫu ngạc nhiên, Khả Nhi mừng thầm, Tuyền Cơ không nói gì.

Triệu Tư Viễn cũng có chút ngượng ngùng, ho khan một tiếng, lúng túng nói: "Tuyền Cơ, những gì ngươi cần ta sẽ nghĩ biện pháp tìm cho ngươi, ngày mai ngươi phải ngoan ngoãn ở nhà, không cần chạy loạn." Nói xong, tay nắm chặt tờ giấy kia bỏ đi mà không quay đầu nhìn lại.

Một cơn gió thu thổi qua, mọi người bị một trận lạnh run, Liên Thao là người đầu tiên cáo từ, Trương mẫu cũng vội vàng ra về, chỉ còn lại Tuyền Cơ và Khả Nhi hai mặt nhìn nhau.

Khả Nhi hưng phấn thật sự, vốn không nghĩ tới tiểu Vương gia lại đồng ý chuyện tiểu thư nhà nàng gả cho Vương gia, chỉ cần có thể trở thành thê thiếp, thì cả đời tha hồ hưởng vinh hoa phú quý, tưởng tượng có một ngày nàng được các nha hoàn khác tranh giành nịnh hót, Khả Nhi thiếu chút bật cười ha ha.

Tuyền Cơ liếc mắt một cái nhìn tiểu nha hoàn ngây thơ kia, thời tiết càng ngày càng lạnh, nếu bây giờ tạt nàng ấy một bát nước lạnh có thể nàng ta ngã bệnh dậy không nổi, thôi bỏ đi. Miễn cưỡng lắc lắc đầu Tuyền Cơ trở về phòng.

Ngày hôm sau, Tuyền Cơ vẫn quyết định tự mình đi ra ngoài, những thứ đã giao cho Triệu Tư Viễn, không lo mua không được, chỉ vì có một lần nàng trông thấy một cửa hàng làm đồng khí cũng không tồi, đúng lúc có thể nhờ họ làm cho nàng một cái bàn cờ để phát triển tài nghệ chơi mạt chược, có Trương mẫu, Khả Nhi, và còn có Triệu Tư Viễn thường hay ghé chơi, còn có Liên Thao, không lo bị thiếu người để chơi mạt chược.

Thay đổi một bộ trang phục bình thường, đeo một cái khăn che mặt, vừa ra tới cửa đã thấy Triệu Kiến Thận nghênh ngang đi tới, trong lúc nhất thời tiến thối lưỡng nan.

"Ăn mặc như vậy định đi đâu?" Tâm tình Triệu Kiến Thận thoạt nhìn có vẻ không tồi.

"Chỉ là đi ra ngoài mua sắm, tới cửa hàng đồng khí để làm vật dụng này nọ."

"Ta cũng đang định ra ngoài, tiễn nàng một đoạn đường vậy." Triệu Kiến Thận nói xong xoay người bước đi, hoàn toàn không cho Tuyền Cơ có cơ hội từ chối.

Tuy nhiên Tuyền Cơ cũng không ngại, cũng còn may, ít ra hắn không phải không cho nàng ra ngoài.

Triệu Kiến Thận rời phủ đương nhiên là long trọng xa hoa, Tuyền Cơ ở chung trong thùng xe với hắn cảm thấy cả người không thoải mái, tuy nhiên Triệu Kiến Thận chỉ cúi đầu nhìn những thư tín mà thuộc hạ hắn dâng lên, không để ý nhiều tới nàng, dần dần Tuyền Cơ cũng trầm tĩnh lại, bắt đầu cầm lòng không được trộm ngắm cái gương mặt đẹp trai quyến rũ đang nghiêm túc chú tâm làm việc…

Cửa hàng đồng khí cách Vương phủ không xa, khi Tuyền Cơ nhận ra đã tới con hẻm nhỏ dẫn đến cửa hàng, vội bảo ngừng xe.

Triệu Kiến Thận giương mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: "Tới rồi sao?"

Tuyền Cơ cười nói: "Cửa hàng đó nằm trong con hẻm nhỏ, xe ngựa Vương phủ rất chói mắt, làm chủ nhân giật mình thì không hay ho, ta muốn xuống đi bộ, dù gì thì cũng chỉ có vài bước mà thôi."

Điều quan trọng là, nếu để cho ông chủ cửa hàng nhìn ra được xe của Vương phủ, còn tưởng là khách hàng sang trọng, cứa ngọt nàng một dao thì phải làm sao?

Triệu Kiến Thận cười, bỏ bức thư tín trong tay xuống: "Ta đưa nàng đi."

"Không cần đâu..." Tuyền Cơ nhìn nhìn trang phục sang trọng của Triệu Kiến Thận, chắc chắn sẽ bị mọi người nhận ra, nàng cười khổ cự tuyệt.

Đương nhiên Triệu Kiến Thận không chấp nhận có người từ chối hắn, không để ý lời của Tuyền Cơ ngang nhiên xuống xe đi vào con hẻm nhỏ, Tuyền Cơ bất đắc dĩ đành phải chạy theo sau.

Cửa hàng đồng khí này đã hoạt động lâu năm, trước cửa có treo một chuỗi các miếng đồng nhỏ chiết xạ ánh mặt trời, bất cứ người nào đi ngang qua đường, ánh mắt đầu tiên đều chú ý tới cửa hiệu này.

Tuy nhiên những người tới lui chỗ nãy đều là bình dân bá tánh bình thường, Triệu Kiến Thận xuất hiện, hình tượng giống như là khổng tước đi vào chuồng gà, hắn mặt dày mặc kệ những người đi đường nhìn hắn với ánh mắt kinh dị, vẫn nghênh ngang đi vào cửa hàng, tự nhiên tự tại như đang ở trong Vương phủ của hắn.

Ông chủ đang ngồi trong cửa hàng đưa tay lên dụi dụi mắt, nhìn kỹ người trước mặt, ông ta kích động lập tức dập gối quỳ trên mặt đất, lớn tiếng hô: "Bái kiến Vương gia."

Triệu Kiến Thận khoát tay, cho ông chủ cửa hàng đứng dậy, Tuyền Cơ thầm cảm thấy kỳ lạ, nàng nhớ rõ cửa hàng này đâu phải sản nghiệp của Vương phủ.

"Hôm nay Vương gia hạ mình đến tiểu điếm, không biết... không biết..." Ông chủ cửa hàng vì khích động nên run cầm cập, nói lập cà lập cập.

"Lão Chu, không cần khách khí, bổn vương chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua, cô nương này chính là Tạ quản sự của Vương phủ, nàng nói muốn tới nơi này đặt làm vài thứ."

Ông chủ Chu đã sớm chú ý tới nữ nhân che mặt đứng sau lưng Triệu Kiến Thận, vốn còn đang đoán đó có phải là tỳ nữ mà Vương gia mới thu nhận không, vì lão nhớ rõ ít khi Vương gia đem theo nữ nhân bên người, vừa nghe nàng là quản sự của Vương phủ, lập tức bất chấp bất ngờ, vội vàng cung kính thi lễ.

Tuyền Cơ đáp lễ, nói ra ý định của nàng. Ông chủ Chu đối với Tuyền Cơ đương nhiên là một trăm phần trăm nhiệt tình.

Tuyền Cơ lấy bản vẽ ra, kỹ lưỡng khoa tay múa chân chỉ dẫn, ông chủ Chu tuy tứ chi phát triển, nhưng đầu óc cũng khá minh mẫn, đã hiểu được rất mau lẹ, tuy rằng còn chưa hiểu Tuyền Cơ muốn làm mấy thứ này để làm gì, nhưng nếu là Vương gia đích thân dẫn nàng đến, cho dù nàng ta có bắt lão ta làm một tòa đồng sơn, lão cũng tuyệt đối không từ chối, huống chi chỉ là hơn trăm miếng đồng nho nhỏ.

Tuyền Cơ nhất thời tò mò, lại hỏi tới chi tiết vấn đề đúc đồng khí, ông chủ Chu không ngờ tới một nữ nhân lại quan tâm tới việc này, bình thường ngay cả con lão cũng không có hứng thú gì với công việc này, lúc này thì lão ta như tìm được tri kỷ để bàn luận.

Tuyền Cơ căn cứ theo một ít vật dụng nàng đã xài qua ở thời hiện đại, tùy tiện cầm lên mấy nắm đồng kim loại, kiến nghị ông chủ làm ra một ít cải tiến, lão Chu nghe mà trong lòng không ngừng bội phục, hận không thể ngay lập tức quay về hậu xưởng làm theo lời Tuyền Cơ, hai người càng nói càng hợp ý, bất tri bất giác bỏ quên Triệu Kiến Thận sang một bên.

Kỳ thật Tuyền Cơ cũng không rành lắm vấn đề này, chỉ là nghĩ sau này được ông chủ Chu hỗ trợ làm ra rất nhiều đồ vật này nọ, tự nhiên hưng phấn, ông chủ Chu nói chuyện đã đời một hồi cuối cùng mới để ý tới Vương gia đang đứng ở một bên, lão giật mình kinh sợ, luôn miệng tạ lỗi không ngừng.

Thấy bộ dạng hoảng sợ của ông chủ Chu, Tuyền Cơ đành phải kéo Triệu Kiến Thận cáo từ rời đi.

Đi ra khỏi hẻm, đột nhiên Tuyền Cơ "ai da" một tiếng rồi quay trở lại, Triệu Kiến Thận kéo tay nàng hỏi: "Có chuyện gì?"

“Ta quên đưa tiền đặt cọc cho ông chủ Chu.”

“Yên tâm, chờ hắn làm tốt, nàng trả tiền cũng không muộn.”

“Người ta chỉ là làm ăn mua bán nhỏ.”

“Triệu Chính.” Triệu Chính hiểu ý lập tức đi tới cửa hàng đồng khí để đưa tiền đặt cọc.

“Còn muốn đi đâu không?” Triệu Kiến Thận hỏi.

“Uhm, ngươi không cần đi theo giúp ta nữa đâu, ta còn muốn đi lòng vòng, ngươi hãy trở về đi. Không phải ngươi đang bận làm việc hay sao?”

Triệu Kiến Thận lười đôi co dông dài, một tay xách Tuyền Cơ lên xe: “Nói tiếp chỗ muốn đi, hoặc sẽ quay về Vương phủ, tùy nàng chọn.”

Nói xong cầm lấy thư tín lên tiếp tục xem, Tuyền Cơ tức giận nhìn chằm chằm hắn, nhưng cũng không còn cách nào khác, rầu rĩ nói: “Ta định đi tìm thợ mộc làm ghế dựa…”

Triệu Kiến Thận nói: “Quay về Vương phủ.”

“A?” Không phải đã nói nàng muốn đi đâu thì đi đó sao?

“Trên đường cái phía tây Vương phủ có toàn bộ thợ mộc tốt nhất kinh thành.” Triệu Kiến Thận nói, cũng không ngẩng đầu lên.

Tuyền Cơ nhìn gã nam nhân vùi đầu làm việc trước mắt, nhất thời bị mê hoặc, chẳng lẽ hắn định dành cả ngày hôm nay cho nàng?

57. Chương 57: Sơn Trại Hãy Phát Triển Thuật In Ấn

Hôm nay, Triệu Kiến Thận cho xe ngựa dạo vài vòng quanh kinh thành, đi tham quan những thắng cảnh đặc biệt lạ, dọc đường đi Tuyền Cơ vô cùng kinh ngạc, vô cùng kinh hãi thế lực râu ria bành trướng của Triệu Vương phủ - đi sáu, bảy chỗ thế nhưng đều là địa bàn của Triệu Vương phủ hoặc ít nhiều có liên hệ.

Đến giữa trưa giờ ăn cơm, Tuyền Cơ nhịn không được nói: “Bình thường thật không biết, mãi cho tới hôm nay chứng kiến, mới phát hiện mọi chuyện làm ăn của Vương phủ quả thật làm được rất giỏi.”

Triệu Kiến Thận cười nói: “Chuyện làm ăn của Trầm thị còn lớn hơn vài lần so với hoàng cung, lúc trước ta mang nàng đi khắp nơi tuần tra nên chắc nàng cũng rõ.”

Tuyền Cơ nói: “Rõ ràng ngài họ Triệu, như thế nào lại có quan hệ với Trầm thị?”

“Người sáng lập Trầm thị là Trầm Hạo Vân, là sư phó của ta, hắn cả đời không lập gia đình, lúc ta còn rất nhỏ hắn quyết định đem Trầm thị giao cho ta, để thuận tiện, ta ở Trầm thị lấy họ Trầm theo sư phó.” Triệu Kiến Thận đáp.

“Thật trùng hợp, tên của ngươi đảo lại chính là Trầm Kiếm.” Tuyền Cơ cười trộm, nàng dám đánh cược, có thể dễ dàng lẫn lộn cái tên đảo ngược đảo xuôi của hắn, dù sao cũng chẳng ăn nhằm gì.

Hai người một hỏi một trả lời vừa ăn vừa nói chuyện, bỗng nhiên Triệu Chính tới báo có người cầu kiến.

Người tới là Hoàng chưởng quầy quản lý Minh Tâm thư phòng, nói thư điếm có mấy bộ sách vừa mới chế bản hoàn thành, mời Vương gia xem trước.

Minh Tâm thư phòng cũng là sản nghiệp của Vương phủ, là thư điếm lớn nhất trong kinh thành, tuy Hoàng chưởng quầy kinh doanh thư điếm, nhưng hắn là điển hình của dân làm ăn, giữa trưa vô tình ra ngoài thấy xe ngựa Vương gia đứng trước cửa tửu lâu, nghe được tin Vương gia đang ở trong dùng bữa, bèn tìm cái cớ chạy tới nịnh bợ.

Nếu là trước đây, còn lâu Triệu Kiến Thận mới thèm đi xem xét việc làm ăn của các thư điếm, nhưng hôm nay nhìn thấy Tuyền Cơ nghe được hai chữ thư điếm thì mắt sáng rực, liền thuận miệng đồng ý.

Minh Tâm thư phòng sỡ dĩ xưng là thư điếm lớn nhất kinh thành, không tính việc nó tàng trữ số lượng sách lớn nhất, nó còn to lớn nhất, chiếm cứ gần một con phố, từ cửa trước đi vào ba bước, là một kho sách, sau đó là một hoa viên nho nhỏ, trong vườn có hòn non bộ nước chảy róc rách, thanh tú tinh xảo, không ít khách tới mua sách cũng nhín chút thời gian tụ họp lại bàn luận thơ văn, cuối cùng là phòng chế tác của thư điếm, bình thường cấm người không phận sự ra vào, rất nhiều công nhân đang khắc chữ trên sách, còn một đại nông trang ngoài thành thì lưu trữ các sách.

Tuyền Cơ nghĩ đến chuyện đọc sách, bỗng nhiên có chút tò mò không biết ở niên đại này, kỹ thuật in ấn đang ở giai đoạn nào? Vừa rồi mới nghe Hoàng chưởng quầy nói sách mới hoàn thành chế bản, hay là bây giờ còn đang dùng cách khắc chữ để in hay sao?

Tới Minh Tâm thư phòng thì thấy, quả thật là dùng cách đó, nhóm công nhân tập trung tinh thần dựa theo bản gốc mà tỉ mỉ khắc từng nét trên miếng gỗ, ở một bên là những bản khắc xấu không đạt chất lượng.

Tuyền Cơ vừa mới đứng bên cạnh nhìn được một tí, đã bị Hoàng chưởng quầy khách sáo mời đi chỗ khác, hắn sợ nàng làm ảnh hưởng đến công nhân.

Một dao đi sai, là phế luôn toàn bộ bản khắc. Trong lòng Hoàng chưởng quầy nói thầm, Vương gia cũng quá sủng ái nữ nhân này, chuyện bản khắc đâu phải chuyện đùa? Nữ nhân này nói muốn xem, thì hắn để cho nàng xem, nếu bản khắc bị hư, công nhân không kịp giao hàng, chậm trễ, thì phải làm sao, những quyển sách này có một số là phải dâng lên Hoàng thượng.

Đương nhiên, trong lòng Hoàng chưởng quầy thầm bất mãn, nhưng trên mặt vẻ nịnh nọt không giảm một phân, nữ nhân này không cần biết có quan hệ gì với Vương gia, nhưng đường đường nàng ta cũng là một tổng quản sự cao cấp trong Vương phủ, cấp bậc so với gã cao hơn vài bậc, không nịnh nọt là không được.

"Tất cả sách, đều dùng cách in như vậy?" Tuyền Cơ muốn xác nhận kỹ lại một chút.

Hoàng chưởng quầy không hiểu gì nên gật gật đầu, nghĩ thầm, nếu không khắc như vậy thì dùng cách nào để in chứ? Nữ nhân này quả thật là có vấn đề.

Tuyền Cơ nhận được lời xác nhận, vô cùng vui vẻ. Hê hê, chỉ cần nàng công bố cách in chữ bằng mực, chẳng phải nàng trở thành người phát minh vĩ đại hay sao? Tổ tiên người Trung Quốc thật sự đã phát minh ra một kỹ thuật tốt, không ở sơn trại này thật sự là xin lỗi mấy ngàn năm văn minh của tổ tiên người Hán.

Lúc rời khỏi thư điếm lên xe ngựa, Tuyền Cơ vội nhìn Triệu Kiến Thận nói: "Cho ta một ngàn lượng, ta có một ý kiến tốt về việc ấn thư bán cho ngài."

Triệu Kiến Thận liếc Tuyền Cơ một cái: "Nàng cần nhiều tiền như vậy làm gì? Ta làm sao xác định ý kiến của nàng có giá trị hay không? Doanh thu một năm của thư điếm nhiều ít chắc nàng cũng rất rõ ràng, số tiền đó là nửa năm tiền lời của tổng điếm Minh Tâm thư phòng."

Một lượng bạc cũng đủ ột nhà ba miệng ăn hơn một tháng, một ngàn tuyệt đối không phải là con số nhỏ.

Tuyền Cơ nheo nheo mắt, đắc ý nói: "Chủ ý của ta bán một ngàn là rẻ rồi, bảo đảm tuyệt đối có giá trị, nói sao đi nữa, ngài là ông chủ của ta, ta còn dựa vào ngài để kiếm cơm ăn, chẳng lẽ còn dám gạt tiền của ngài?"

Bị đôi mắt Tuyền Cơ quyến rũ, Triệu Kiến Thận thật sự rất muốn lột xuống khăn che mặt của nàng, ôm nàng vào trong lòng, âu yếm nàng một phen, nhưng hiện tại thời cơ còn chưa chín muồi… Triệu Kiến Thận trong lòng thở dài một tiếng, nói: "Được, vậy hãy nói chủ ý của nàng ra nghe thử."

Tuyền Cơ cười thần bí, thừa nước đục thả câu nói: "Chúng ta quay về Vương phủ đi, lúc đó ta sẽ nói."

Trờ về Vương phủ, Tuyền Cơ cố ý gọi Trương lão đầu và Trương mẫu tới làm chứng, ở trong thư phòng chính thức bắt đầu bài giảng kiêm bài hướng dẫn.

"Cách in ấn tốt nhất và tiết kiệm nhân lực nhất là cách in bằng mực, làm một con dấu, tùy theo kích thước lớn nhỏ của chữ mà khắc, lúc in đem con dấu này ra, theo thứ tự văn bản mà xếp nó vào một khung ô

vuông, chỉ cần con dấu làm được tốt, về sau việc in ấn thư sẽ không cần phái phí sức nhiều nữa, thư điếm cũng không cần phải tàng trữ nhiều sách như vậy nữa, còn phải lo lắng thêm vấn đề sách bị mốc meo, tất nhiên hơi khó khăn nếu phải in hình ảnh, hay là muốn sửa sang bản khắc, nhưng dù sao việc in hình cũng rất ít ỏi…"

Tuyền Cơ nói xong, phát hiện trong thư phòng im lặng như tờ, vốn không mong đợi được tiếng vỗ tay khen ngợi, nhưng cũng không trông đợi ánh mắt kinh dị nhìn nàng trân trối của ba người trước mắt.

"Sao vậy? Ta nói không đúng hay sao?" Tuyền Cơ nghi hoặc nói.

Trương lão đầu vỗ đùi, nhảy dựng lên ghế, hưng phấn cực kỳ, hai tay chà chà vào nhau đi qua đi lại, miệng lẩm bẩm: "Tuyệt vời. Thật sự quá tuyệt vời. Tại sao trước kia chưa từng nghĩ ra được biện pháp tốt như vậy."

Quay đầu nhìn Tuyền Cơ, lão nói như hát: "Tuyền Cơ ơi Tuyền Cơ, đến tột cùng cô nương vẫn là một kẻ dở hơi, ha ha ha, biện pháp tuyệt diệu này mà cô nương chỉ đòi có một ngàn bạc, thậm chí một vạn cũng rất là đáng lắm."

Triệu Kiến Thận cũng lộ ra vẻ hưng phấn hiếm có, Trương mẫu thì càng không cần phải nói, ôm riết cánh tay Tuyền Cơ, cười không khép miệng lại được.

Tuyền Cơ ngượng ngùng nói: "Ta cũng nghĩ là một vạn, nhưng cũng nghĩ Vương gia nhất định sẽ không chấp nhận…"

Ba người nhìn nhau, cười phá lên, Triệu Kiến Thận đi đến trước mặt Tuyền Cơ: "Hôm nay mới biết được vì sao nàng lại chịu quản lý sổ sách, nguyên do cũng chỉ vì tiền ám… Nàng nghĩ bổn vương sẽ không đồng ý sao, lần này nàng tính sai rồi. Thôi vào thư phòng chi ra một ngàn đi."

Tuyền Cơ mếu máo, nhưng dù sao cuối cùng cũng có tiền thu vào, dựa vào bản lĩnh của nàng, chẳng lẽ còn sợ về sau không có cơ hội kiếm tiền sao? Hừ, lần sau ra giá nhất định phải bắt đầu từ đơn vị vạn trở lên mới được.

58. Chương 58: Cảm Lạnh Và Danh Tiết

Tuyền Cơ bắt đầu nghiêm túc nghĩ đến việc kiếm tiền, sự hứng thú với thư phòng tăng lên rất nhiều, nàng bắt đầu nghiên cứu kĩ lưỡng một ít sử sách, phát hiện nơi này ngoại trừ ngôn ngữ văn tự là tương thông với thế giới hiện đại của nàng, phần còn lại thì hoàn toàn tìm không thấy sự tương đồng của các triều đại, tất cả các khía cạnh của cuộc sống cũng không có điểm giống nhau.

Khi ở trang viện, Tuyền Cơ phát hiện nơi này không có "luận ngữ", không có "Kinh Thi", không có Đường Thi Tống Từ, nhưng có cùng loại sáng tác. Nếu chính mình là thân nam nhi, bằng những gì trong đầu còn nhớ rõ, để trở thành một vị Thánh nhân thi tiên cũng không có gì quá khó khăn, dễ dàng hơn là làm nhà phát minh.

Đáng tiếc thân thể này của nàng là một nữ nhân, lại còn quá đặc sắc làm cho người ta thèm nhỏ dãi, nếu không có sự che chở của Vương phủ, lẻ loi một mình nơi xa lạ này thì sự an toàn là cả một vấn đề trọng đại, chứ đừng nói việc muốn nổi tiếng hơn để mưu sinh.

Theo thái độ của Triệu Kiến Thận, Tuyền Cơ mơ hồ đoán được, hắn vẫn chưa từ bỏ hy vọng đối với nàng, nhưng vì không có nhiều thời gian để quan tâm tới nàng, hoặc là cảm thấy hiện tại duy trì sự cân bằng mong manh này, đối với hắn có lợi hơn, cho nên mới tạm thời buông tay, một khi thế cuộc yên ổn hơn, thì nàng hoàn toàn không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Triệu Kiến Thận khống chế nàng căn bản không cần sử dụng quyền thế, chỉ cần phát huy cho tốt chiêu mỹ nam kế, cho dù Tuyền Cơ có khả năng tự khống chế bản thân giỏi đến cỡ nào, cũng sẽ phải chịu quỵ xuống dưới sức quyến rũ của hắn, làm ra những chuyện mà bản thân nàng sẽ hối hận.

Tuyền Cơ chưa từng có nên vẫn chưa biết tương lai sẽ xuất hiện ý nghĩ muốn tìm trượng phu để nương tựa hay không, nhưng nàng vẫn không muốn chỉ vì một phút xao động mà rước lấy cho bản thân thêm nhiều phiền phức. Không có gì nghi ngờ là Triệu Kiến Thận muốn làm Hoàng đế, nếu phát triển tình cảm với hắn, nếu hắn thất bại, bản thân nàng cũng không tránh khỏi bị liên lụy, nếu hắn thành công, cũng sẽ không cho phép "nữ nhân của hắn" rời khỏi hắn. Tưởng tượng tới lúc phải đối diện với nhóm oanh oanh yến yến bên người hắn, Tuyền Cơ không thể chấp nhận.

Vui vui vẻ vẻ hưởng thụ cuộc sống thoải mái hiện nay, tới thời điểm thích hợp nhất sẽ ra đi, có dịch dung đan của đại ca, còn có bản lĩnh của nàng, chỉ cần rời khỏi Kỉ quốc - phạm vi thế lực của Triệu Kiến Thận, việc sống tự do tự tại nhàn hạ cả nửa đời sau cũng không phải là việc khó.

Còn chuyện trong lòng có chút vấn vương khó chịu, chỉ cần một hai năm sẽ phai nhạt, so với những ngày tháng hạnh phúc bao la sau này, bỏ ra một khoảng thời gian khó chịu ngắn ngủi cũng có giá trị lắm… ít nhất là cho đến hiện giờ, Tuyền Cơ nghĩ như vậy.

Cuộc sống vẫn tiếp tục, mùa đông lại đến, Trung thu đã qua được một tháng, trận tuyết đầu tiên bắt đầu rơi xuống, Tuyền Cơ từ nhỏ sinh ra lớn lên ở phía Nam, chưa từng thấy qua tuyết rơi nên vô cùng ngạc nhiên thích thú.

Lúc Khả Nhi tìm ra Tuyền Cơ, nàng chỉ đang khoác thêm một chiếc áo choàng mỏng manh ngồi xổm trong viện ngắm tuyết, Khả Nhi kinh hãi vội vàng kéo nàng quay về ngâm nước ấm, nhưng dường như đã hơi trễ, đêm đó Tuyền Cơ bắt đầu phát sốt.

Triệu Kiến Thận và Trương lão đầu đang làm việc ở ngoài kinh thành, Triệu Tư Viễn cũng đi theo, Trương mẫu mời thầy thuốc tới xem bệnh cho Tuyền Cơ, còn đích thân chăm sóc cho Tuyền Cơ cả đêm.

Sáng hôm sau, Tuyền Cơ tỉnh lại, tuy còn hơi sốt nhưng so ra cũng đỡ hơn ngày hôm qua, thấy Trương mẫu bưng tới một chén thuốc đen ngòm, không thể không rùng mình, nhìn bộ dạng vô cùng khổ sở.

Làm nũng giật giật tay áo Trương mẫu, Tuyền Cơ nói: "Tiểu nữ đã khoẻ lại nhiều, thật đó, ăn cái gì đó rồi đi ngủ thì được rồi, không cần uống thuốc có được không?"

Trong lòng vốn coi Tuyền Cơ như con gái mình, nhìn thấy bộ dạng này của nàng, vừa đau lòng vừa tức giận: "Đã lớn như vậy rồi mà còn không thể chăm sóc bản thân, không biết cái thông minh bình thường chạy đi đâu nữa, thuốc đắng dã tật, nhất định phải uống, không nên để bệnh kéo dài."

"Nhất định phải uống?"

"Đương nhiên."

Tuyền Cơ thở dài, từ chối ý tốt của Trương mẫu dùng muỗng đút thuốc cho nàng, thuốc này uống một ngụm có thể khiến người chết vì đắng, có vẻ như thuốc không quá nóng, Tuyền Cơ đưa chén lên miệng nhắm mắt nhắm mũi ực một hơi, đắng quá a a a a a.

Trương mẫu và Khả Nhi chưa từng thấy qua nữ hài tử uống thuốc "hào sảng" như vậy, nhìn thấy khuôn mặt khổ sở của Tuyền Cơ đang nhăn nhúm lại thành một khối, thì phá lên cười.

Khả Nhi đưa tới một chén nước cho Tuyền Cơ súc miệng, Trương mẫu lấy từ trong ống tay áo ra một bịch mứt đưa cho Tuyền Cơ, nhìn Tuyền Cơ vừa chộp lấy đã lập tức ngoạm một cái thật to, bà lắc lắc đầu nói:

"Thật đúng là tiểu hài tử. Khả Nhi đã đến nhà bếp lấy cho cô nương bát cháo. Cô nương ăn xong thì ngủ tiếp, thầy thuốc nói uống khoảng ba lần thuốc, nghỉ ngơi cho tốt, thì sẽ khoẻ lại. Cô nương có căn dặn gì cho công việc của cửa hàng bạc không?"

Tuyền Cơ nói: "Không có gì, tiểu nữ đã hướng dẫn các quản sự khác làm như thế nào, tiểu nữ có đi làm hay không cũng không có vấn đề gì đâu."

Bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, lại níu lấy tay áo Trương mẫu nói: "Chuyện này ngàn vạn lần đừng nói cho Vương gia biết, bằng không hắn nhất định sẽ phân tâm."

Trương mẫu cười, vỗ vỗ tay Tuyền Cơ: "Biết rồi, nha đầu." Bà cũng cảm thấy rất kính nể Tuyền Cơ, cô nương này vừa thích ứng công việc ở Vương phủ đã bắt đầu dạy cho các quản sự cấp dưới bí quyết tính

toán sổ sách, ngay cả chuyện cách nào tính toán nhanh mà người khác coi là bí mật nghề nghiệp nàng cũng không câu nệ dốc lòng hướng dẫn, lòng dạ phóng khoáng như thế này, cũng rất hiếm gặp được ở nam nhân.

Hiện giờ toàn bộ người từ trên xuống dưới trong phòng thu chi thật tâm kính yêu khâm phục vị đại tổng quản sự tài ba, chỉ mấy tháng ngắn ngủi đã thu phục được một đám người tình nguyện trung thành với nàng như đối với Vương gia, đủ để chứng minh năng lực và tài năng của Tuyền Cơ.

Đang trò chuyện, thì nghe có người gõ cửa, Trương mẫu mở cửa thì thấy dĩ nhiên là Triệu Kiến Thận, sau lưng còn có Trương Kiều Dư và Triệu Tư Viễn với vẻ mặt lo lắng.

Trương mẫu đứng ở cửa, không định cho ba người trước mặt bước vào phòng, do do dự dự nói: "Vương gia, Tuyền Cơ là nữ nhi, có câu nam nữ khác biệt…" Lời nói còn chưa dứt, bóng người trước mắt chợt lóe, Triệu Kiến Thận đã lách người xông vào phòng, đi xuyên qua phòng khách đi thẳng vào buồng ngủ.

Trương mẫu dậm chân bực bội định đuổi theo sau, lại bị Trương Kiều Dư giữ lại, khóe mắt ngắm thấy Triệu Tư Viễn cũng dợm vọt vào theo, lão thuận tay kéo luôn hắn trở lại.

"Cha, người làm cái gì vậy, Tuyền Cơ là một nữ nhân còn chưa thành thân, sao lại có thể…" Trương mẫu tức giận.

Trương Kiều Dư một tay kéo hai người kia lùi ra cửa, còn tay kia khép cánh cửa phòng lại, xoay người cười nói: "Vương gia và Tuyền Cơ lúc rời khỏi trang viện trên đường đi ngồi cùng một xe, cùng ở một phòng cũng không phải là chưa từng có, hiện tại nói tới danh tiết cũng đã quá muộn. Tiểu Vương gia, nếu muốn giữ lại Tuyền Cơ trong phủ, thì đừng quấy rầy Phụ vương ngài. Đi thôi, chúng ta đi tìm thêm ai đó nữa để mở bàn mạt chược đi."

Trước đó vài ngày, ông chủ Chu của cửa hàng đồng khí đưa tới bàn mạt chược, sau đó Tuyền Cơ hướng dẫn mấy người bọn họ cách chơi, học sơ sơ thì bọn họ cảm thấy vô cùng hấp dẫn, mấy ngày nay hễ lúc nào rảnh là bọn họ tụ tập lại chơi bài.

Đang nói, chợt thấy Khả Nhi bưng một cái khay thật lớn, đi chầm chậm từng bước tới tiểu lâu bên này.

Trương mẫu bước tới giúp đỡ, thắc mắc hỏi: "Sao lại nặng như vậy? Chỉ có một chén cháo thôi mà?"

59. Chương 59: Sắc Đẹp Mê Hồn?

Khả Nhi thở một hơi dài: "Đều do tiểu thư tốt số, người của nhà bếp nghe tin tiểu thư đổ bệnh tối qua, thì tính toán nấu này nọ cho tiểu thư tẩm bổ, họ lo lắng tiểu thư ăn không ngon miệng, nên nấu luôn năm loại cháo, còn hầm đồ bổ, nô tỳ không đếm hết được, nếu tiểu thư có thể ăn hết toàn bộ, không mập phì như heo mới lạ."

"Nha đầu chết tiệt kia. Ngươi nói bậy bạ gì đó hả?" Triệu Tư Viễn quát lên, hắn đang bực bội cái sự ngu ngốc của nữ nhân kia, lại còn nghe con nha hoàn ở đây chít chít méo mó an bài chủ tử, hừ.

Chủ nhân đã ngu ngốc, thậm chí nha hoàn cũng không biết lễ độ.

Khả Nhi thấy Triệu Tư Viễn trừng mắt thì hoảng sợ, liên tục xin lỗi.

Trương Kiều Dư không định cho Trương mẫu vào phá đám, nên lệnh cho Khả Nhi bưng đồ ăn vào xong, phải lập tức đi ra.

Khả Nhi nghe nói Vương gia ở bên trong, tự nhiên ngầm hiểu, trước khi vào phòng, cố ý nói lớn tiếng: "Tiểu thư, nhà bếp nấu chút cháo và thuốc bổ, nếu bây giờ tiểu thư chưa muốn ăn, tiểu tỳ sẽ để ngoài phòng khách cho nguội bớt." Nói xong trong lòng nàng ta thầm dự định đi chuẩn bị nồi để hâm nóng thức ăn.

"Bưng vào đây." Lên tiếng chính là Triệu Kiến Thận.

Khả Nhi thầm nghĩ Vương gia thật là không biết lựa tình thế, lúc này tiểu thư đang bệnh, nắm bắt cơ hội này đối với tiểu thư như thế nào thì cũng… Á, thật sự là quá tà ác. Khả Nhi vỗ vỗ khuôn mặt đỏ bừng của mình, đem những hình ảnh tình xuân mông lung đuổi ra khỏi óc, bưng khay thức ăn đi vào phòng.

"Để xuống đó." Triệu Kiến Thận hơi giật mình khi thấy khay đầy đồ ăn gồm năm chén cháo lớn, bốn món điểm tâm và sáu chén súp khác nhau mà Khả Nhi bưng vào, Tuyền Cơ phàm ăn như vậy?

"Sao nhiều vậy?" Tuyền Cơ cũng kinh ngạc.

"Người ở nhà bếp sợ tiểu thư không thèm ăn, nên nấu nhiều món, cho tiểu thư thích cái gì thì ăn cái đó." Khả Nhi trả lời cho nhanh, cúi người hành lễ, rồi như con thỏ bỏ chạy khỏi hiện trường. Mặc kệ luôn việc bệnh nhân có cần người giúp ăn cơm hay không, dù sao cũng đã có Vương gia ở đó đấy thôi.

Trong căn phòng lại rơi vào sự trầm lặng.

Tuyền Cơ suốt bảy canh giờ chưa ăn hột cơm nào, ngửi được mùi thơm thức ăn thì đã chảy nước miếng, tuy nhiên Triệu Kiến Thận giống như ôn thần ngồi bên giường, lại không thể đuổi hắn đi được, lại không có sức đi tới bàn ngồi ăn, đành phải mở miệng nói: "Ta muốn ăn chút cháo, ngươi có thể đem hộ một chén tới đây không?"

Triệu Kiến Thận đã lớn như vậy chỉ toàn được người khác hầu hạ, nhưng cũng rất vui lòng phục vụ nàng để nếm thử mùi vị hầu hạ người khác, hắn đứng dậy đi đến bên cạnh bàn hỏi: "Nàng muốn ăn loại cháo nào?" Chậc chậc, những năm loại cháo, ba mặn hai ngọt, xem ra nhà bếp đối với nữ nhân này không phải chỉ là quan tâm bình thường.

Tuyền Cơ chọn cháo thịt heo, thấy Triệu Kiến Thận đột nhiên ngoan ngoãn thực hiện yêu cầu của nàng, thì bất ngờ sửng sốt, quên cả việc đưa tay ra đỡ lấy bát cháo.

"Nàng không bưng nổi à?" Triệu Kiến Thận nheo mắt, khó được hắn động thủ hầu hạ, nữ nhân này còn không bị choáng?

"Ta không yếu ớt như vậy?" Tuyền Cơ hơi động đậy chụm đầu gối lại, đặt bát cháo lên đó, một tay cầm thìa chậm rãi ăn từng ngụm từng ngụm.

Cháo ngon vô cùng, nếu không phải Triệu Kiến Thận nhìn nàng chằm chằm, nhất định nàng ăn càng được ngon miệng hơn… Tuyền Cơ cảm thấy hơi ngượng ngùng, tìm cớ nói: "Ngươi không phải đang ở ngoài kinh thành làm việc? Sao trở về nhanh như vậy?"

"Có người báo cáo có một nữ nhân ngu ngốc ngồi xổm ngắm tuyết rơi, kết quả ngã bệnh, ta phải vội vã trở về xem nàng ta có bị hỏng não hay không." Ngữ khí Triệu Kiến Thận bình thản, nhưng lời lẽ ác độc.

Tuyền Cơ giận mà không dám nói gì, nhỏ giọng phản đối nói: "Ta chưa từng thấy qua tuyết rơi, chỉ tò mò thôi."

Trong mắt Triệu Kiến Thận có cái gì đó chợt loé lên, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường: "Xem ra ta phải tìm một nha hoàn khác chăm sóc cho nàng, Khả Nhi thật sự rất vô dụng, chỉ chuyện nhỏ thế này mà cũng làm không tốt."

"Không cần đâu, nếu ngươi tìm người khác đến, Khả Nhi sẽ rất buồn, nói tới cùng, ta rất vất vả mới quen được bên cạnh có người đi theo cằn nhằn, đổi một cai ngục tốt khác ta sẽ không quen." Tuyền Cơ khẽ cười nói.

Ăn xong một chén cháo, để bát xuống giường, ngẩng đầu phát hiện Triệu Kiến Thận từ trước đến nay vốn "bảnh bao phong độ", nhưng hôm nay có chút hơi khác lạ - vài sợi tóc rối rủ xuống, cằm lún phún râu, rõ ràng là đã không chăm sóc kỹ bản thân, nàng hỏi: "Ngươi ăn chưa?"

Triệu Kiến Thận lắc đầu, Tuyền Cơ bèn mời: "Nếu Đại Vương gia không ngại, thì chịu khó ăn chung với ta?"

"Cái gì là cùng ăn, rõ ràng là ăn phần dư thừa của nàng." Tâm tình Triệu Kiến Thận rất tốt, điểm trán Tuyền Cơ giễu cợt nói.

"Hừ, vậy thì ngươi ăn cháo, ta ăn canh."

Triệu Kiến Thận lười biếng uể oải dùng nội công kéo cái bàn tới bên cạnh giường, tiện hơn cho Tuyền Cơ ăn uống, hắn cũng hơi đói bụng, sáng hôm nay vội vã vào thành, tới nước cũng chưa kịp uống ngụm nào.

Tinh thần Tuyền Cơ không được tốt lắm, uống được nửa chén canh thì đã không thể uống nổi nữa, Triệu Kiến Thận thấy nàng mềm oạch dựa vào cạnh giường, một đôi mắt to hơi mù sương, hai má đỏ bừng, bộ dạng mảnh mai đáng yêu nói không nên lời, có chút thấy động lòng, hắn chồm tới ôm lấy Tuyền Cơ, đỡ nàng nằm xuống.

Tuyền Cơ cứng người, rồi nhìn thấy hắn cũng không có hành động gì khác, thì trấn tỉnh lại, hương khí Triệu Kiến Thận ôm đầy cõi lòng, mơ hồ luyến tiếc buông tay.

An trí Tuyền Cơ nằm xuống đàng hoàng, Triệu Kiến Thận kéo cái chăn tới đắp cho nàng, tay vừa mới nhấc một góc chăn, bỗng nhiên cảm thấy được xúc cảm không đúng, cái chăn này không giống cái chăn được nhồi đầy lông cừu bình thường, nó rất nhẹ và xốp, ngón tay buông lỏng, chỗ vừa mới cầm qua lập tức lại phồng lên như cũ.

Nha đầu kia không nên có nhiều đồ đạc kỳ quái này nọ như vậy, Triệu Kiến Thận giả vờ lơ đãng hỏi: "Cái chăn này được làm bằng gì?"

"Được nhồi bằng lông ngỗng lông vịt các loại, nó rất là ấm." Tuyền Cơ yếu ớt đắc ý nói: "Trương mẫu, Trương tiên sinh và Khả Nhi cũng có một cái, vốn đã hỏi A Viễn có muốn hay không, cái tên vô lại kia lại nói hắn nội ngoại kiêm tu, không cần dựa vào cái này để sưởi ấm, hừ."

Triệu Kiến Thận trong lòng cười lạnh, ngay cả một nha hoàn nàng cũng nhớ tới, thế nhưng lại bỏ mặc hắn, quả thật không biết sống chết.

Tuyền Cơ không biết mình vô ý đã chọc tới Triệu Đại ma vương, có lẽ bởi vì cơn sốt trở lại tra tấn, nàng cảm thấy được cả người nóng lên, tay chân bủn rủn, mơ mơ màng màng thiếp đi.

Triệu Kiến Thận vung tay lên, cái bàn bên giường bị dời đi vài thước, không vang lên một tiếng động nào, ngay cả chén bát trên bàn đều không có di động một phân nào.

Đứng lên cúi đầu nhìn nữ nhân đáng yêu đang ngủ thiếp đi, khoé miệng Triệu Kiến Thận xếch lên một nụ cười không có vẻ gì tốt lành: "Ấm áp lắm phải không? Ta cũng muốn thử xem thế nào?"

Nói xong cởi áo khoác rồi cởi luôn giày, thoải mái nằm xuống bên cạnh Tuyền Cơ, kéo cái chăn lên đắp cho cả hai, thuận tay ôm Tuyền Cơ vào lòng, ngủ.

Tuyền Cơ sau ba ngày ở trong phòng được dưỡng như dưỡng heo, đến ngày thứ tư rốt cuộc xuống giường ra khỏi phòng thông khí. Mấy ngày nay mọi người đều có vẻ quái lạ mỗi khi nhìn nàng, hỏi bọn họ làm sao vậy, bọn họ chỉ bâng quơ trả lời cho có, Khả Nhi thì dùng ánh mắt đen tối đầy ẩn ý đánh giá nàng, Trương Kiều Dư cười nham hiểm khi gian kế được thành công, chỉ mỗi Trương mẫu là tỏ ra dáng vẻ vừa ngại ngùng vừa thương tiếc, còn biểu hiện của Triệu Tư Viễn, thì có vẻ phức tạp hơn, Tuyền Cơ tự giác bỏ qua không để ý, tiểu hài tử khoái nổi loạn, suy nghĩ cũng phức tạp khó hiểu.

60. Chương 60: Người Đàn Bà Chanh Chua Vào Nhà

"Tiểu thư, mặc thêm cái này rồi hẵng đi." Tuyền Cơ vừa mới đi tới cửa, Khả Nhi đuổi theo, cực kỳ quan tâm đưa cho nàng một cái áo choàng lông.

Tuyền Cơ ngoan ngoãn mặc vào, thật rất ấm áp, lớp da lông ôm lấy cả người nàng, chỉ có khuôn mặt lộ ra, Tuyền Cơ nhịn không được bật lên cười nói với Khả Nhi: "Có phải bây giờ ta rất giống một con gấu trắng?"

Khả Nhi sẵng giọng: "Cái gì gấu trắng, cái áo choàng này được làm từ da tuyết hồ ly quý hiếm nhất Kỉ quốc, cả thiên hạ chỉ có hai cái, một cái ở trong hoàng cung, cái còn lại đang ở trên người tiểu thư, tiểu thư thật không tiếc phúc."

"Ý của ngươi là, ta không giống gấu trắng mà giống hồ ly?" Tuyền Cơ cố ý giả ngu, chọc cho Khả Nhi tức nhảy dựng lên.

Nhìn thấy bóng dáng Tuyền Cơ tựa hồ như lẫn với tuyết từ từ biến mất ở cửa viện, Khả Nhi lại cảm thấy rất hứng khởi, tuy rằng Vương gia đã lệnh bọn họ không được nói linh tinh chuyện ngày hôm đó trước mặt Tuyền Cơ, nhưng bọn họ bốn người tám con mắt đều thấy Vương gia ở trong phòng tiểu thư suốt cả buổi sáng hôm đó, còn ngủ cùng một giường nữa. Như thế thì không sai biệt gì nữa. Tiểu thư chắc chắc sẽ trở thành phi tử. Nhìn thấy Vương gia vô cùng sủng ái tiểu thư, còn gửi cho tiểu thư cái áo choàng quý giá như vậy, ngay cả Vương phi cũng không có, xem ra chuyện tiểu thư phải làm chính phi cũng không phải việc khó.

Khả Nhi càng nghĩ càng vui vẻ, đứng cười khanh khách một mình, rồi đột nhiên nhịn lại: Không được, ta chính là nha hoàn bên cạnh Vương phi tương lai, nhất định phải đoan trang, không thể làm mất thể diện Vương phi…

Trong lúc Khả Nhi chìm đắm trong ảo tưởng tuyệt vời kia, Tuyền Cơ đã tới cửa hàng bạc.

Mấy ngày không thấy, nhóm quản sự làm việc ở cửa hàng bạc đều xúm lại ân cần thăm hỏi nàng, Tuyền Cơ cười nhất nhất đáp lễ, trong lúc náo nhiệt đó, có người báo lại, Hoàng chưởng quầy của Minh Tâm thư phòng xin cầu kiến.

Hoàng chưởng quầy đã biết phương pháp in mực, hưng phấn tới nỗi không ngủ được mấy ngày, hắn cũng biết sự thể quan trọng, vì thế rãnh rỗi đều tìm đến thảo luận chi tiết về việc này với Tuyền Cơ, Tuyền Cơ đưa ra những ý tưởng quan điểm, rất bất ngờ ngoài dự kiến của hắn, ngoại trừ chi tiết cụ thể trong quá trình vẫn còn các vấn đề tiêu chuẩn cỡ chữ phông chữ và kỹ thuật bố trí, Hoàng chưởng quầy hiện tại đã có thể khẳng định, một khi nghề in mực này phát triển ra, Minh Tâm thư phòng sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất đứng đầu tất cả các thư trai khác.

Tuyền Cơ chỉ có thể dùng những tư liệu đã đọc được kết hợp với một ít tin tức nàng đã tiếp xúc ở thời hiện đại, mà trình bày hướng dẫn cho Hoàng chưởng quầy.

Nhưng hôm nay thần sắc Hoàng chưởng quầy có chút không đúng, Tuyền Cơ bèn hỏi nguyên do, thì ra các sư phó cao cấp ở trong xưởng mơ hồ biết được tính toán của Hoàng chưởng quầy sẽ gây ra biến động rất lớn, lo sợ không giữ được công việc, mấy ngày gần đây lòng người hoang mang, Hoàng chưởng quầy lại không được phép tiết lộ thiên cơ, lại lo ngại các sư phó điêu khắc gây ra chuyện xào xáo, hắn đang nhức đầu nhức óc.

Tuyền Cơ cười nói: "Chuyện in bằng mực nói thì dễ, nhưng khâu trình tự đến hoàn thành mất một khoảng thời gian để hoàn thành, ta nghĩ Hoàng chưởng quầy nên tìm một chỗ tập trung bọn họ lại, bàn bạc huấn luyện, họ đều là tay già đời trong ngành, nói không chừng sẽ nghĩ ra một phương pháp tốt, hơn nữa càng sớm cho bọn họ biết chi tiết, công việc sẽ được bắt đầu sớm hơn, nếu lo lắng tiết lộ cơ mật, có thể tới chỗ Vương gia thỉnh hắn an bài một chỗ kín đáo, bảo các vị sư phó chịu khó chịu thiệt thòi một chút trong thời gian này không được ra ngoài hoặc không được liên lạc với người khác là được chứ gì."

Hoàng chưởng quầy nghe thấy có lý, kích động chạy đi tìm quản sự thương lượng tìm Vương gia xin chỉ thị.

Tuyền Cơ nằm trên giường ba ngày, cả người có chút đờ đẫn, thấy cửa hàng bạc không có chuyện gì đặc biệt, thì nghĩ muốn rút về tổ của mình ngắm tuyết rồi ngủ một chút.

Các quản sự bắt đầu dùng phương pháp tính sổ mới, Tuyền Cơ dần dần nhàn rỗi, những vấn đề mà các quản sự đó không giải quyết được thì mới tìm Tuyền Cơ bàn bạc, bây giờ chuyện thông thường nàng phải làm chỉ đơn giản là duyệt lại một chút mà thôi.

Đương nhiên chuyện Tuyền Cơ được nhàn rỗi là chuyện cơ mật của cửa hàng bạc, từ lúc Tuyền Cơ ám chỉ nói nếu mọi chuyện các quản sự có thể xử lý tốt, nàng có thể sẽ bị Vương gia điều đi làm việc khác, trên dưới cao thấp trong ngoài của cửa hàng bạc tự động thống nhất với nhau một châm ngôn: Mỗi ngày Tạ quản sự đều rất chăm chỉ, mất ăn mất ngủ, chong đèn thâu đêm để làm việc, nàng chính là nhân vật quan trọng không thể thiếu của cửa hàng bạc.

Đối với công việc mỗi ngày buồn tẻ nhàm chán này, có cái gì có thể so sánh được việc có một nữ thủ trưởng

xinh đẹp dịu dàng lại có tài năng làm cho tinh thần người ta tăng lên gấp trăm lần? Cho dù nàng ngồi ở chỗ kia không làm cái gì hết, thỉnh thoảng bọn họ quay sang ngắm nàng vài cái cũng đủ gọi là hưởng thụ.

Tuyền Cơ nhiệm chức không lâu, đã được toàn bộ người của cửa hàng bạc thậm chí là các quản sự cấp dưới của Vương phủ nhìn bằng ánh mắt hâm mộ, loại cảm giác này, trước đây chưa từng có.

Hôm nay cũng như mọi ngày, Tuyền Cơ đi tới cửa hàng bạc, thấy trước cửa có một lão mẫu đứng hếch mũi lên trời, phía sau còn có hai nha hoàn vẻ mặt xảo quyệt hung ác. Tuyền Cơ còn đang sửng sốt khi thấy ba người đó, lão mẫu dù sao tuổi tác đã cao, cũng từng gặp qua nên đại khái quen mặt, lúc này bà ấy phản ứng, kỳ quái nói: "Ta tưởng là ai. Té ra là Tạ quản sự. Lão thân còn đang lo không tìm được người có quyền quyết định? Phu nhân nhà ta nhân ngày Tết muốn lấy ra từ cửa hàng bạc năm trăm lượng bạc, người của cửa hàng lại chần chừ là ý gì đây? Hôm nay cho dù thế nào thì Tạ quản sự cũng phải nói một câu nghe cho được đó."

Tuyền Cơ ngáp một cái, rất ôn hòa hỏi: "Phu nhân nhà lão bà là người nào?"

Lão mẫu ỷ vào uy phong của chủ nhân, tung hoành nhiều năm ở Vương phủ, chưa từng bị khinh thường như vậy bao giờ, lúc này nổi trận lôi đình, há mồm mắng sang sảng như trút nước, nào là mắng Tuyền Cơ là đồ hồ ly tinh, đồ ăn bám, là tiện nhân không biết xấu hổ, hai ả nha hoàn thấy lão mẫu mở miệng, cũng không cam chịu xúm lại mắng phụ trợ.

Người cửa hàng bạc nghe ồn ào đều chạy tới, nghe những lời mắng chửi đó toàn bộ đều giận dữ trong lòng, phải biết rằng địa vị Tuyền Cơ trong lòng bọn họ giống như nữ thần, nếu không phải ngại ba người đàn bà kia có chủ nhân thân phận rất cao, bọn họ đã sớm một chân đá văng cả ba người kia ra.

Vẻ mặt Tuyền Cơ thắc mắc hỏi Lưu quản sự đứng kế nên: "Ba người đó có phải có tật xấu hay không, ta bất quá chỉ hỏi phu phân bọn họ là ai, bọn họ có cần kích động như vậy không?"

Lưu quản sự thì thầm kể cho Tuyền Cơ nghe toàn bộ câu chuyện, nữ quyến trong hậu viện Vương phủ căn cứ theo thân phận cấp độ mỗi khi đến Tết, được cấp ột số tiền tương đương để mua trang sức y phục, ba vị này là người của Triệu gia di mẫu, vốn đã lãnh ba trăm hai mươi lượng, nhưng vẫn nói không đủ, đòi phải cấp năm trăm hai mươi lượng, năm rồi cửa hàng bạc đã bị một trận bát nháo đành đưa đại cho yên chuyện, sau đó báo cáo vào sổ sách, nhưng sau khi có Tuyền Cơ tiếp quản, những chuyện chi tiền bất hợp pháp như vậy, hoàn toàn đã bị cấm tiệt, đa số phu nhân trong hậu viện thân phận không cao, Triệu Kiến Thận cũng không đặc biệt sủng ái ai, nên tự nhiên không ai khác dám đến cửa hàng bạc vòi vĩnh này nọ như vậy.

Ba người này ỷ vào thân phận Triệu gia di mẫu cao nhất trong Vương phủ, ngày hôm qua đến gây bát nháo, còn đánh bị thương hai người trong phòng thu chi, các quản sự không muốn Tuyền Cơ phiền lòng, nên không định nói với nàng, dự định sẽ bẩm cáo lên với Triệu Kiến Thận để hắn xử lý, không ngờ hôm nay bọn họ lại tới quấy rầy nữa.

Tuyền Cơ nghe xong, "Ờ" một tiếng, nói với các quản sự khác: "Các vị quay về công việc của mình đi, Lưu quản sự ở lại uống ngụm trà nói chuyện phiếm với ta một chút."

61. Chương 61: Đấu Với Chó Điên Có Gì Thú Vị Đâu?

Dứt lời cùng Lưu quản sự ngồi vào một bên, tự nhiên có người hầu đưa lên trà nước điểm tâm, từ đầu đến cuối, Tuyền Cơ đối với ba người đàn bà chanh chua ham thích chửi đổng kia cũng chưa liếc mắt một cái. Quản sự khác nhìn thoáng qua lẫn nhau, biết đại quản sự tự có chủ trương, ngoan ngoãn từng người lui xuống.

Lão ma cùng hai nha hoàn mắng nửa ngày, thấy đám người xem từng người rồi đi, Tuyền Cơ một bộ dáng vô thưởng vô phạt ngồi ở một bên uống trà, mắng cũng không phải, đi cũng không được, tiếng mắng nhỏ dần, cứ thế tại chỗ cực kỳ xấu hổ.

Tuyền Cơ chậm rãi thưởng thức các nàng chật vật một phen, cười nói với Lưu quản sự: "Lưu quản sự, ta có chút mệt mỏi, muốn trở về nghỉ ngơi, ngươi cũng trở về làm việc đi."

Lưu quản sự đối với việc bà dì Triệu gia bá đạo hoành hành đã sớm bất mãn trong lòng, ngày hôm qua các nàng còn cậy thế đả thương người của cửa hàng bạc, hiện tại thấy Tuyền Cơ đối xử các nàng lạnh nhạt như thế, cũng cảm thấy hả giận, vội vàng đứng lên tiễn Tuyền Cơ rời đi.

Lão ma vừa thấy cơ hội tới, di chuyển thân mình rất nhanh che ở cửa, hai nha hoàn nhất loạt xếp hàng, che kín cửa, miệng kêu lên: "Hôm nay không làm rõ, ai cũng đừng ra khỏi cửa này!"

Tuyền Cơ cười yếu ớt hỏi Lưu quản sự: "Những chuyện trong cửa hàng bạc này hẳn là do ta định đoạt đi."

Lưu quản sự mơ hồ đoán được Tuyền Cơ muốn làm gì, khóe miệng khẽ nhếch lên phối hợp nói: "Đương nhiên!"

"Vậy còn chờ cái gì? Người đâu! Đem ba người đàn bà chanh chua này quăng ra!" Tuyền Cơ lạnh mặt hạ giọng.

Cửa hàng bạc trong Vương phủ là nơi phòng vệ tối nghiêm, bình thường tuy rằng người đến người đi, trên thực tế đầy thị vệ ngầm, Tuyền Cơ thân là tổng quản sự cửa hàng bạc, trong phạm vi cửa hàng bạc tuyên bố mệnh lệnh có quyền uy tuyệt đối, ra lệnh một tiếng, lúc này xuất hiện sáu gã thị vệ, không nói một lời đem ba người cái trụ kéo dài tới sân nhỏ trong viện.

Lão ma thấy tình thế bất thường, hét lớn: "Tiện nhân, ngươi dám?!"

Tuyền Cơ tươi cười không đổi: "Tiện nhân có dám hay không ta không biết, ta không có gì là không dám!" Giống như đáp ứng lời của nàng, đùng vài tiếng, ba người bị ném thật mạnh vào tuyết bên ngoài cửa hàng bạc.

Lão ma cùng hai nha hoàn tru lên, lão ma cũng coi như kiên cường, vừa kêu vừa hướng về Tuyền Cơ chửi rủa.

Kỳ thật mùa đông quần áo rất nặng, cho dù ném trên mặt đất cũng sẽ không bị thương gì, nhiều lắm chính là trên mặt không được tốt mà thôi.

Triệu Tư Viễn nghe nói người của biểu di bà muốn tới cửa hàng bạc quậy phá, vội vàng chạy tới, kết quả chính là nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, ba người phụ nữ nổi tiếng xảo quyệt chua ngoa trong phòng của bà dì đang một thân chật vật quỳ rạp trên mặt đất, nước mắt tung hoành, Tuyền Cơ khoác áo choàng trắng, tùy ý đứng ở trước cửa hàng, thái độ nhàn hạ, phía sau rất nhiều quản sự cửa hàng bạc đứng xem náo nhiệt.

Lão ma miệng phi phi phun bùn cát với tuyết trong miệng ra, oán hận nói: "Tiện nhân, chờ Vương gia thu ngươi rồi, xem phu nhân nhà ta lột da ngươi!"

Triệu Tư Viễn nghe xong lửa giận bùng phát, xông lên muốn đá lão thái bà này một cước, Tuyền Cơ vội vàng ngăn lại.

Triệu Tư Viễn cả giận nói: "Bà ta mắng ngươi như vậy, ngươi còn che chở cho bà ta làm gì?"

Lão ma vừa thấy người tới là Triệu Tư Viễn, cũng không dám hé răng, vị thiếu gia này cũng không phải là người lương thiện, bị hắn đá là chết, đó là chết vô ích, phu nhân cũng không thể làm gì hắn.

Tuyền Cơ cười nói: "Đấu với chó điên có cái gì thú vị đâu, đấu thắng rồi thì chẳng qua chỉ là lợi hại so với chó điên, đấu thua chính là ngay cả chó điên cũng không bằng, đấu ngang tay thì chính là một giuộc với chó điên rồi."

Triệu Tư Viễn vừa nghe lời này, phốc xích một tiếng chuyển giận mỉm cười, các quản sự cũng cười ha ha lên.

"Tốt lắm, mọi người nên làm gì thì làm đi, ta đi trước!" Tuyền Cơ cười khanh khách kéo Triệu Tư Viễn đi.

"Ngươi không khỏe sao không ở trong Thính Tùng Cư dưỡng bệnh, chạy đến đây để rước lấy chuyện không đâu?" Triệu Tư Viễn vừa đi vừa oán giận.

"Ừ ừ, ta sai rồi, cho nên quyết định bây giờ trở về đi ngủ." Tuyền Cơ ngáp mấy cái liên tục.

"Ngươi ngủ ba ngày còn chưa đủ a! Ngươi lợi hại, ngay cả bà dì họ của ta cũng dám đắc tội, sớm biết ta sẽ không đặc biệt chạy tới trông chừng ngươi." Triệu Tư Viễn tức giận.

"Ta là dựa theo quy củ làm việc mà thôi, thuộc hạ tốt như ta vậy, soi đèn lồng tìm khắp không thấy a, Phụ vương ngươi thật có phúc!" Tuyền Cơ dương dương tự đắc.

"Ngươi không phải cố ý gây phiền toái làm cho Phụ vương khổ sở a?" Triệu Tư Viễn bỗng nhiên tỉnh ngộ.

"Đứa nhỏ, ngươi càng ngày càng thông minh a!" Tuyền Cơ đưa tay vỗ vỗ bả vai Triệu Tư Viễn, cười đến vẻ mặt gian trá.

Triệu Tư Viễn trừng mắt liếc Tuyền Cơ một cái, cũng cười lên: "Bà dì họ khẳng định muốn tìm Phụ vương tố khổ, ha ha, không biết Phụ vương sẽ nói như thế nào."

Đảo mắt nhìn Tuyền Cơ một thân trắng toát, Triệu Tư Viễn là người như thế nào chứ, đương nhiên nhìn ra nguồn gốc áo choàng, chua xót nói: "Phụ vương đối với ngươi thật tốt, chỉ dựa vào cái áo choàng này của ngươi, ngàn lượng hoàng kim cũng mua không được, bà dì họ nếu nhìn thấy, càng phải đỏ mắt."

"Vậy ta trở về để cho Khả Nhi gấp lại trả cho Phụ vương ngươi là được rồi, đồ vật đắt tiền như vậy, vạn nhất có tổn hại, bán ta cũng không đền nổi!"

"Phụ vương đưa cho ngươi, ngươi cứ yên tâm nhận đi."

"Lần trước quần áo trên người cũng là của Phụ vương ngươi tặng, còn không phải gây ra một đống phiền toái?"

Lần trước tham gia Trung thu gia yến, Triệu Kiến Thận cho người thay Tuyền Cơ làm một bộ y phục, kết quả bà dì Triệu gia ngầm cho người đổi thành chất liệu Tử Hoàn. Tử Hoàn là vật liệu may mặc mẫu phi Triệu Tư Viễn yêu nhất đích, hai năm trước Triệu Kiến Thận từng có chút sủng ái tiểu thiếp, không biết từ nơi nào làm ra một bộ y phục Tử Hoàn khoe khoang tứ xứ, kết quả Triệu Kiến Thận trách cứ nàng vượt rào, đem nàng trục xuất Vương phủ. Bà dì Triệu gia vốn nghĩ muốn hãm hại Tuyền Cơ, khiến Triệu Kiến Thận đối với nàng sinh ghét, ai ngờ Triệu Kiến Thận thấy Tuyền Cơ mặc y phục Tử Hoàn thế nhưng lại không chút trách cứ, nhưng bởi vậy, Tuyền Cơ trở thành kẻ thù chung của tất cả các nữ nhân hậu viện.

"Ngươi lại không đi hậu viện, sợ cái gì, cho dù đi, có Phụ vương ở đó, các nàng cũng không dám làm gì."

"Hừ…"

"Chậc chậc, tuyết vừa rơi liền mặc dày như vậy, trời lạnh hơn xem ngươi làm sao bây giờ."

"Ai, ngươi nói xem, nếu ta hướng Phụ vương ngươi xin nghỉ phép đi phía nam trú đông, hắn có đáp ứng không?" Tuyền Cơ hiện tại nhiệt tình ngắm tuyết đã sắp biến mất, bắt đầu vì thời tiết rét lạnh lo lắng, lớn như vậy cũng chưa từng lạnh qua như vậy!

"Tự ngươi đi hỏi thử xem?!" Triệu Tư Viễn vui sướng khi người gặp họa.

Tuyền Cơ ỉu xìu trở lại Thính Tùng cư, mới ngồi xuống muốn uống chén trà nóng, Hồng công công đến tìm tới cửa.

Tuyền Cơ cười hỏi: "Hồng Vượng? Sao ngươi lại tới đây?"

Hồng công công sửng sốt, đã lâu không ai xưng hô với chính mình như vậy, cúi đầu cung kính nói: "Vương gia thỉnh Tạ quản sự đến thư phòng Vân Hoa các."

"Thư phòng Vân Hoa các? Ở nơi nào?" Tuyền Cơ vẻ mặt mờ mịt, thư phòng của cổ nhân sao lại nhiều như vậy a, nàng bình thường đi đến một cái là thư phòng ngoại viện phía đông, là nơi nàng cùng Triệu Tư Viễn đọc sách, một cái khác chính là thư phòng chuyên dụng của Vương gia, ngoại viện sườn tây, Vân Hoa các ngược lại chưa từng nghe qua.

"Vân Hoa các ở trong nội viện, Tạ quản sự đại khái còn chưa có đi qua, Vương gia đặc biệt lệnh nô tài dẫn đường."

Tiếng "Nô tài" nghe được Tuyền Cơ cả người không thoải mái, nếu muốn nàng đi vào thư phòng của nội viện, phỏng chừng chính là chuyện của bà dì Triệu gia kia, cáo trạng thật nhanh a, thực sự có năng suất!

62. Chương 62: Gió Xuân Thổi Một Tiếng Trống Trận, Trên Thế Giới Này Ai Sợ Ai

Tuyền Cơ một lần nữa phủ thêm áo choàng lông cừu, ôm lấy lò sưởi cầm tay do Khả Nhi đưa, không nói hai lời liền đi theo Hồng Vượng. Hồng công công lần này khôn ngoan hơn, thành thành thật thật ở phía trước dẫn đường, Vân Hoa các rất gần ngoại viện, không xuyên qua cửa lớn giữa ngoài viện và nội viện, chỉ cần quẹo trái mấy chục bước là đến.

Tuyền Cơ đang định đi vào, bỗng nhiên Hồng công công đi lên một bước, nói nhỏ: "Tạ quản sự hết thảy nên cẩn thận."

Trong ánh mắt của Hồng công công toát ra vài phần lo lắng, bà dì Triệu gia kia ỷ vào thân phận là chị ruột của lão Vương phi, ở trong phủ hoành hành ngang ngược, trước kia Vương phi chưa hồi hương thì luôn đối với nàng hết sức nhường nhịn, dù sao cũng là thân thích một nhà, hơn nữa phu quân của bà dì Triệu gia sớm đã qua đời quả thật đáng thương, lâu ngày về sau, Triệu phu nhân sống trong Vương phủ càng giống chủ nhân hơn so với chủ nhân nơi này. Hôm nay dẫn theo ba hạ nhân trong phòng đến nháo trước mặt Vương gia, luôn mồm mắng to Tạ quản sự như thế nào phạm thượng, dám dùng ô ngôn vũ nhục nàng, hùng hùng hổ hổ, chỉ sợ Tạ quản sự phải vì vậy mà bị phạt.

Hồng công công đang ở nội viện, tính luôn cả lần này cùng Tuyền Cơ gặp mặt bất quá chỉ vỏn vẹn hai lần, nhưng là đối với Tuyền Cơ rất có hảo cảm, cảm thấy không muốn nàng phải chịu thiệt thòi. Chính vì thân phận mình thấp kém, cũng không thể giúp ích được gì, đành phải hy vọng Vương gia có thể theo lẽ mà phân xử công bằng, đừng để Tuyền Cơ chịu ủy khuất.

Tuyền Cơ đương nhiên biết vị công công này là xuất phát từ ý tốt, cười yếu ớt đáp: "Hồng Vượng, cám ơn ngươi, ta sẽ không sao đâu." Dứt lời ngẩng đầu bước vào thư phòng.

Triệu Kiến Thận đang ngồi ở sau bàn viết, bà dì Triệu gia ngồi ở đầu phía bên trái thấy Tuyền Cơ tiến vào liền bày ra vẻ mặt oán hận liếc nhìn một vòng trên người Tuyền Cơ, bà ta nhìn ra được lai lịch của chiếc áo choàng lông cừu trên người Tuyền Cơ, âm thầm nghiến răng.

Bên trong phòng có lò sưởi, Tuyền Cơ tùy tay cởi xuống áo choàng, giao cho Hồng công công bên cạnh, tiến lên hướng Triệu Kiến Thận thi lễ liền hỏi: "Không biết Vương gia gọi Tuyền Cơ đến đây là có chuyện gì?"

"Hừ, ngươi làm ra việc tốt gì còn đi hỏi Vương gia?!" Bà dì Triệu gia đánh phủ đầu.

Tuyền Cơ xoay qua cười nói: "Ta thường xuyên làm việc tốt, không biết phu nhân ám chỉ là việc nào?"

Triệu phu nhân không nghĩ ra Tuyền Cơ ở trước mặt Vương gia cũng dám dùng lời khiêu khích, đập bàn trà quát: "Lớn mật!" Quay đầu đối Triệu Kiến Thận nói: "Kiến Thận, ngươi xem thuộc hạ của mình, ở trước mặt ngươi còn đối với ta vô lễ như thế, có thể đoán ra chuyện vừa rồi ở cửa hàng bạc đã nhục mạ ta cũng không phải do người trong phòng ta đặt điều thị phi. Lão bà tử tự biết ở trong Vương phủ ăn nhờ ở đậu, bản thân không muốn nhiều rắc rối, chính là tiểu tiện nhân này khinh người quá đáng! Kiến Thận, ngươi cần phải vì lão bà tử ta làm chủ a!"

Một tràng nói ra thật là tình cảm dạt dào, đáng tiếc Triệu Kiến Thận lại một bộ dáng không chút gợn sóng, cũng chẳng khuyên giải, chỉ lạnh lùng thản nhiên nhìn, nửa ngày mới mở miệng hướng Tuyền Cơ hỏi: "Tạ quản sự, buổi sáng ở cửa hàng bạc ngươi vì sao sai người đả thương hạ nhân trong phòng của bà dì?"

"Đánh người? Không có a!" Tuyền Cơ vẻ mặt vô tội.

"Tiện nhân ngươi còn dám chống chế, rõ ràng là ngươi ra lệnh thị vệ cửa hàng bạc trước mặt mọi người ẩu đả Liễu ma cùng Tiểu Lan, Tiểu Ngọc!"

“Tiện nhân mắng ai?” Tuyền Cơ rõ ràng là cùng bác gái điên trước mắt này chơi chữ một chút.

“Tiện nhân mắng ngươi!”

“Nga, thì ra là có tiện nhân đang mắng ta a, không sao, người đê tiện nói hưu nói vượn ta từ trước đến nay đều không để trong lòng.” Tuyền Cơ bĩu môi, thật sự là ngu ngốc không có tính khiêu khích.

Triệu Kiến Thận bên khóe miệng câu ra một tia cười: Nha đầu này chẳng những gan lớn mà còn xảo quyệt… Nàng là chắc chắn ta sẽ làm chỗ dựa cho nàng sao?

Triệu phu nhân lớn tuổi như vậy, vẫn chưa bao giờ phải chịu thiệt lớn như vậy, phát cuồng xông lên phía trước định giáng một bạt tai vào Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ sớm đã đề phòng người đàn bà chanh chua này sẽ động thủ, thấy bà ta tiến lại, liền nghiêng người nhanh chóng tránh đi.

Bà dì Triệu gia dùng lực quá lớn, cơ hồ muốn té ngã xuống đất, Hồng công công tay mắt lanh lẹ nhanh giúp đỡ một phen mới miễn cho bà ta mất mặt trước mọi người.

Nhưng người đàn bà chanh chua này cũng không có cảm kích, vừa mời đứng vững liền giáng một bạt tay vào Hồng công công, mắng: “Cẩu nô tài!”

Hồng công công vô cớ bị đánh, không những nửa câu không dám biện bạch, ngược lại còn quỳ trên đất thỉnh tội.

Tuyền Cơ nhướng mày, hít một hơi thật sâu mới miễn cưỡng nhịn xuống tức giận, thầm nhắc nhở mình nếu bây giờ thay Hồng Vượng đòi lý lẽ, sẽ chỉ làm hấn về sau trở thành mục tiêu trả đũa của Triệu phu nhân mà thôi.

Triệu Kiến Thận nhìn Triệu phu nhân thất thố như vậy, đối với thuộc hạ của mình muốn đánh là đánh, sắc mặt cũng trở nên không tốt: “Dì, thư phòng không phải là nơi dành cho nội quyến cãi nhau ầm ĩ, chớ động thủ lung tung, mất thân phận!”

Bà dì Triệu gia đối với người cháu này có chút kiêng kị, nhưng lại nuốt không trôi cái khẩu khí này, xem ra đứa cháu này rõ ràng thiên vị Tuyền Cơ, tức giận đến cả người phát run. Phía sau ba kẻ đến cáo trạng vội chạy lên đỡ lấy bà ta, đưa bà ta về chỗ ngồi.

Nghỉ ngơi lấy sức một hồi, bà dì Triệu gia đấm ngực dậm chân khóc lớn lên: “Muội a, ngươi vừa mới hồi hương có mấy tháng, đứa con của ngươi liền che chở cho cái hồ ly tinh muốn đuổi quả phụ ta đi! Nhớ đến lúc đầu ta và ngươi cùng nhau ngậm đắng nuốt cay nuôi dưỡng hắn lớn, hôm nay hắn lại như thế mà báo đáp lão bà tử ta, ta cô nhi quả phụ về sau còn có thể dựa vào ai?! Muội muội a, sớm biết như vậy ta đã cùng ngươi trở về quê, cũng không cần ở lại Vương phủ khiến người ta khinh ghét, chỉ trách lão bà tử ta mệnh không tốt a!…”

Tuyền Cơ tự nhiên thấy có chút đồng cảm Triệu Kiến Thận, có một người dì như vậy thật đáng thương, nhưng mà chuyện nhà bọn họ tự nháo là được rồi, cần gì phải kêu nàng đến “xem lễ”?

Triệu Kiến Thận hiển nhiên đã muốn thập phần không kiên nhẫn, lạnh nhạt nói: “Nếu dì muốn cùng mẫu phi đoàn tụ, Kiến Thận đương nhiên sẽ phái người an bài thỏa đáng hộ tống, cần gì kích động như thế.”

Cao! Thật sự là cao! Chuyển hướng câu chuyện đi sang hướng khác, lại khiến đối phương tự cắn lưỡi mình. Tuyền Cơ âm thầm kính nể.

Đầu óc của bà dì Triệu gia quả thật không quá linh hoạt, trước giờ ở trong Vương phủ vẫn luôn vô địch, chỗ dựa bất quả cũng chỉ nhờ vào thân phận của mình và sự nhường nhịn của Vương phi, cho nên trước giờ làm chuyện xấu cũng rất thẳng thắng trực tiếp, không cần suy nghĩ đến hành vi nghệ thuật hay là âm mưu kế sách. Đối với đứa cháu phúc hắc đã vô cùng không nhẫn nại với bà ta và một người không thèm coi thân phận của bà ta ra gì như Tuyền Cơ. Trừ thất bại thảm hại ra thì không còn con đường nào khác

Lúc này nghe được Triệu Kiến Thận nói thẳng thừng muốn đuổi nàng hồi hương, lập tức ngây ngẩn cả người không biết nên phản ứng như thế nào, bà ta với muội muội bất đồng, quen ở kinh thành phồn hoa, mỗi

ngày vênh mặt hếch hàm sai khiến, hưởng hết vinh hoa phú quý cùng nghe nịnh nọt, kêu bà trở về cái nơi mở cửa chỉ thấy nước chảy rừng cây um tùm, làm sao có thể sống quen?!

Lời nói ra không thể vãn hồi, đành phải một hơi khóc nháo, lặp đi lặp lại những lời đại loại như là Triệu Kiến Thận không có lương tâm.

Tuyền Cơ nghe được cảm thấy phiền chán đến cực điểm, hướng Triệu Kiến Thận nói: "Vương gia xử lý gia sự, Tuyền Cơ cáo lui trước."

Bà dì Triệu gia mới chợt nhớ ra chuyện hôm nay đến đây nháo là vì cái gì, lúc này tìm được cọng rơm cứu mạng, quệt đi giọt nước mắt không tồn tại trong khóe mắt, nhảy dựng lên chỉ thẳng vào mặt Tuyền Cơ: "Tiện nhân, không nói cho rõ ràng đã muốn đi?"

Tuyền Cơ liếc bà ta một cái: "Tiện nhân mắng ai?"

"Tiện nhân mắng… Được lắm, nô tài xảo quyệt! Kiến Thận, tiểu tiện nhân này ở cửa hàng bạc nhục mạ ta, còn sai sử người đánh hạ nhân trong phòng ta, nhân chứng vật chứng đều có, ngươi hôm nay phải cho ta một cái công bằng!" Triệu phu nhân kích động suýt chút nữa lại bị mắc mưu.

"Nhân chứng ở đâu? Vật chứng ở đâu?" Tuyền Cơ cảm thấy đấu đá cùng loại người nhược trí này thật sự không có ý nghĩa.

63. Chương 63: Làm Việc Xấu Cũng Phải Có Tố Chất Chuyên Nghiệp

Ba tên tay sai vẫn luôn đứng bên cạnh bà dì Triệu gia cuối cùng cũng có cơ hội, Liễu ma tiến lên vài bước, khóc lóc than thở chỉ vào Tuyền Cơ nói: "Sáng hôm nay lão nô đến cửa hàng bạc để lĩnh tiền như thường lệ, nữ nhân này đứng chắn ở trước cửa hàng, nói phu nhân không biết xấu hổ, lớn tuổi còn muốn kiếm ích lợi từ Vương phủ, lão nô muốn giải thích, nàng ta liền sai thị vệ cửa hàng bạc đánh ba người lão nô thật tàn nhẫn, lão nô chịu nhục không sao, nhưng xin Vương gia lấy lại công bằng cho phu nhân ạ!"

Bà dì Triệu gia sắc mặc xanh mét, nét mặt biểu lộ vẻ căm hận không thể ăn sống Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ nhìn bọn họ đảo ngược trắng đen cũng không tức giận, hỏi: "Ngươi nói xem ta đã mắng phu nhân thế nào?"

Liễu ma trả lời thật bức xúc: "Ngươi mắng phu nhân không biết xấu hổ, đã nhiều tuổi còn muốn kiếm lợi từ Vương phủ."

Tuyền Cơ nhàn nhã nói: "Lời này là do ngươi mắng thì phải, thấy ngươi nói thật lưu loát, nói một lần không đủ còn muốn nói hai lần mới thỏa nguyện."

Liễu mụ thở gấp: "Rõ ràng là ngươi bảo ta nói, tiểu tiện nhân, trước mặt Vương gia còn muốn diễn trò để chối cãi."

Tuyền Cơ cười: "Trong cửa hàng bạc, không ít người nhìn thấy ba người các vị biểu diễn, tùy tiện tìm mấy người tới hỏi cũng biết ai đúng ai sai thôi! Tiểu Vương gia lúc ấy cũng ở đó, nếu không thì cũng mời tiểu Vương gia đến đây đối chất đi?"

Liễu ma nghe Tuyền Cơ nhắc đến Triệu Tư Viễn, trong mắt hiện lên một tia đắc ý: "Cửa hàng bạc đều là người của ngươi, chắc chắn sẽ bênh vực ngươi, lời nói làm sao có thể chính xác?"

Triệu Kiến Thận nói xen vào: "Viễn Nhi đã cùng ra ngoài với Trương tiên sinh."

Tuyền Cơ nhìn vẻ đắc ý của đám người của bà dì Triệu gia, thầm nghĩ thì ra là thế, cười cười nói: "Ba người các ngươi cũng cùng một nhóm, làm sao có thể hoàn toàn tin tưởng lời các ngươi nói? Ngươi đã nói ta sai người đánh ba người các ngươi tàn nhẫn, vậy các ngươi bị thương ở đâu?"

Ba người của bà dì Triệu gia ngoại trừ quần áo có chút dơ bẩn, quả thật trên người cũng không có vết thương, hơi giật mình không biết trả lời như thế nào. Hai tiểu nha hoàn đảo mắt một vòng liền tiến lên quỳ xuống nước mắt lưng tròng nói: "Nô gia tuy là nữ nhân thấp kém, cũng biết lễ nghĩa liêm sỉ, sao lại có thể lộ cơ thể trần truồng để phơi bày vết thương? Xin Vương gia minh giám!"

Sự việc nói đến đây cũng không có ý nghĩa, Tuyền Cơ cười lạnh nói: "Các ngươi là nữ nhân, thì tìm một phòng yên tĩnh, mời Trương mẫu đến xem là được, nếu trên người các ngươi không có vết thương do bị đánh thì nhất định là vu cáo."

Phe cánh của bà dì Triệu gia từ trước tới nay vẫn ỷ thế hiếp người, mở to mắt nói dối, nếu đổi lại là thuộc hạ khác trong Vương phủ, Vương gia hơn phân nửa đều phải nhìn sắc mặt của bà dì này mà nhân nhượng cho qua chuyện, oan uổng thì cũng đã oan uổng rồi, vậy ai còn có can đảm yêu cầu kiểm chứng vết thương? Nhưng mà lần này lại gặp phải Tuyền Cơ, Tuyền Cơ chưa bao giờ là quả hồng mềm, hơn nữa Triệu Kiến Thận rõ ràng là đang muốn bao che, sự tình phát triển đến bước này, khẳng định là không chiếm được lợi thế.

Ba người nhìn về phía chủ nhân cầu cứu, bà dì Triệu gia còn có thể có biện pháp gì, sững sờ tại chỗ mà hối hận vạn phần. Hối hận vì biết rõ Triệu Kiến Thận đối với Tuyền Cơ thiên vị quá mức, lại nhất thời không kìm nén được vì sự xúi giục của hạ nhân mà chạy tới đây tranh cãi ầm ĩ, chẳng những hai trăm lượng bạc kia không có tin tức, còn tự làm mình mất mặt, oán hận vì Triệu Kiến Thận nhìn thấy sự việc ầm ĩ đến mức này, thế nhưng một chút thể diện cũng không cho, ngay cả một lời nói thuận miệng để dựng một bậc thang cho bà xuống an lành cũng không sẵn lòng, chỉ sợ là thật sự muốn nhân cơ hội này đuổi mẹ con bà đi mà thôi.

Bà dì Triệu gia càng nghĩ càng lo sợ, cũng không thể lo được cho ba người ở dưới đất rồi, giậm chân một cái khóc hô: "Bà già này số mệnh thật khổ a!" Nói xong xoay người lại đẩy cửa bỏ chạy.

Để lại ba nữ nhân luống cuống trên mặt đất, không biết làm như thế nào cho phải, cuối cùng tiểu nha hoàn tuổi trẻ nên phản ứng nhanh hơn, sau đó hô to một tiếng: "Phu nhân cẩn thận!" Từ trên mặt đất làm bộ làm tịch đứng lên đuổi theo, hai người còn lại cũng tỉnh ngộ hơn, đều bắt chước theo, tông cửa xông ra.

Triệu Kiến Thận vẫy tay cho Hồng công công lui xuống, nói với Tuyền Cơ: "Chẳng trách Viễn Nhi không phải đối thủ của nàng, quả nhiên là nhanh mồm nhanh miệng."

"Là do bọn họ quá yếu, đảo loạn thị phi cũng không chuyên nghiệp như vậy." Tuyền Cơ vốn muốn khiêu khích để bà dì Triệu gia và Triệu Kiến Thận PK một chút, kết quả nữ nhân vô dụng này chỉ biết hướng về phía nàng, hơn nữa ngay cả đi tố cáo cũng kết thúc đen đủi như vậy, tự nhiên diễn trò khôi hài cho Triệu Kiến Thận xem.

"Lần tới ta tìm cho nàng… một đối thủ chuyên nghiệp hơn." Triệu Kiến Thận cười xấu xa.

Tuyền Cơ cảnh giác nói: "Ngài muốn thế nào?"

Triệu Kiến Thận cười mà không trả lời, chuyển đổi đề tài: "Cơ thể đã khỏe lại rồi chứ?"

"Cũng tốt!"

"Vậy chuẩn bị một chút, ngày mai theo ta rời kinh dò xét sản nghiệp nhà họ Trầm một phen."

Rời kinh là tốt, nhưng mà nếu theo Triệu Kiến Thận rời kinh, vậy chẳng khác nào một khoảng thời gian dài sau này phải sớm chiều đối mặt nhau? Tuyền Cơ vội vàng từ chối nói: "Cuối năm cửa hàng bạc có nhiều việc, ta cứ ở lại kinh thành sẽ tốt hơn."

"Nàng ngủ ba ngày cũng không thấy cửa hàng bạc xảy ra vấn đề gì, có thể thấy rằng không có ngươi cũng không có việc gì."

"Nhưng mà lỡ như lúc ta vắng mặt, dì của ngài lại đi kiếm chuyện với quản lý cửa hàng bạc, vậy phải làm sao bây giờ?" Tuyền Cơ sắp chết vùng vẫy

"Cửa hàng bạc ngày mai bắt đầu kiểm kê cuối năm, không có phận sự trong cửa hàng bạc không được đi vào, nàng có thể yên tâm."

"Ta nhờ Tiểu Vương gia giúp ta mua đồ..."

"Nàng rất sợ đi ra ngoài với ta?" Triệu Kiến Thận cắt ngang lời nói của Tuyền Cơ

"Cái đó, cái đó, nam nữ khác biệt, ta với ngài cùng đi ra ngoài có rất nhiều bất tiện..." Tuyền Cơ thử nói đạo lý.

Triệu Kiến Thận cười lạnh nói: "Bây giờ mới lo lắng có phải quá muộn hay không? Mau về chuẩn bị đi, sáng sớm mai xuất phát." Giải quyết dứt khoát, kháng nghị không có hiệu quả.

Tuyền Cơ hừ hừ xoay người bỏ chạy, cũng không quan tâm cái gì là hành lễ hay không hành lễ.

Hồng công công đang chờ ở ngoài cửa, thấy Tuyền Cơ đi ra, cẩn thận phủ thêm áo choàng cho nàng, lẳng lặng theo sát ở phía sau nàng, đưa Tuyền Cơ thẳng đến Thính Tùng cư, đang muốn xoay người rời đi, lại bị Tuyền Cơ giữ lại, kéo vào tiểu lâu.

"Khả Nhi, Khả Nhi, có thuốc mỡ giảm sưng tan máu bầm không, đem đến đây một ít." Tuyền Cơ vừa đi vừa la, một tay ấn Hồng công công vào trên ghế trong phòng khách.

Khả Nhi tưởng Tuyền Cơ bị thương, ôm cái hòm thuốc vội vàng chạy ra, thấy Tuyền Cơ vẫn yên lành đứng trong sảnh, mới nhẹ nhàng thở ra.

"Hồng Vượng, thật xin lỗi, hôm nay liên lụy ngươi bị đánh, trước tiên hãy thoa thuốc, giảm sưng nhanh một chút." Tuyền Cơ vẻ mặt đầy áy náy nói, nhận lấy thuốc mỡ của Khả Nhi chuyển qua đưa đến trước mặt Hồng công công.

Hồng công công hoảng sợ, nói như thế nào thì Tuyền Cơ cũng là một trong những đại tổng quản của quý phủ, bên ngoài viện ngoại trừ cha con Vương gia và Trương Kiều Dư, thì kể ra thân phận của nàng cao nhất, chẳng những nét mặt ôn hòa đối diện với hắn còn muốn giải thích với hắn, giúp đỡ hắn thoa thuốc, điều này có thể tiếp nhận sao? Ngay lập tức liền nói không dám.

Tuyền Cơ khó hiểu, nói: "Trên mặt ngươi chắc rất đau, một bên đã sưng lên rồi, trước tiên thoa thuốc rồi nói sau! Ta cảnh cáo ngươi, ngươi không thoa thuốc cho tốt ta sẽ không cho ngươi đi!" Nói đến đoạn sau ngữ điệu có chút ý tứ uy hiếp .

Hồng công công không có cách gì, đành phải để Khả Nhi đưa đến chiếc gương đồng, ngoan ngoãn thoa thuốc lên mặt.

Những đồ vật của Tuyền Cơ đều là do Triệu Kiến Thận đặc biệt sắp xếp, bất cứ thứ gì cũng đều là hàng cao cấp nhất phẩm, thuốc vừa thoa lên mặt một lát, sưng đỏ liền tan biến một nửa, cũng không còn đau nữa, Hồng công công vô cùng biết ơn, nói lời cảm tạ một lần nữa rồi mới rời đi.

64. Chương 64: Bạn Trai Gương Mẫu

Khả Nhi nhìn hắn đã đi xa, nhanh mồm nói: "Tiểu thư đối với ai cũng tốt bụng, lần trước tiểu Vương gia nói thuốc này thực sự quý giá, một hộp phải hai ba mươi lượng bạc, tiểu thư tốt thật, dùng trên người kẻ khác không tiếc tiền.

Tuyền Cơ hướng Khả Nhi cau mày: "Thuốc làm ra là để dùng mà, để lâu quá cũng sẽ hư, ta không dùng, có người cần dùng đương nhiên đưa cho họ dùng, nữ nhân nhỏ mọn à!"

Khả Nhi không còn cách nào, dọn dẹp gọn lại hòm thuốc liền rời khỏi, nhưng lại bị Tuyền Cơ gọi lại: "Sáng mai ta phải cùng Vương gia rời kinh tuần tra các phân bộ, ngươi giúp ta thu thập một chút quần áo, còn có đồ dùng cá nhân nữa và vài thứ linh tinh."

Khả Nhi vừa nghe là cùng một chỗ với Vương gia, lập tức phấn khởi vô cùng đi làm.

Chạng vạng, khi Triệu Tư Viễn cùng Trương mẫu đến gặp Tuyền Cơ, Tuyền Cơ giữ họ ở lại dùng cơm chiều xem như nói lời từ biệt trước khi đi.

Sáng sớm hôm sau, một chiếc xe ngựa hoa lệ cùng hơn mười kỵ sĩ tinh anh xuyên qua cửa thành phía Nam, một đường hướng Nam mà tiến.

Tuyền Cơ tóc dài rối tung, làm tổ trên một chiếc đệm thật dày, chìm vào mê man, trên người khoác một kiện áo choàng lông tuyết hồ, vừa nhìn liền thấy giống một bạch miêu kiều mị.

Triệu Kiến Thận không vội giải huyệt ngủ cho nàng, nàng bị phong hàn mới khỏi nên nghỉ ngơi nhiều thì thân thể mới có lợi, hơn nữa tình hình này, hắn có thể tùy ý thưởng thức vẻ xinh đẹp của nàng.

Nữ nhân là một loài động vật phức tạp, điển hình nhất chính là người trước mắt này, khi thì thông minh khi thì hồ đồ, khi thì xảo quyệt, nhiều lúc lại ngây thơ vô tri, khi thì lớn mật vô lễ, có lúc lại nhát gan lùi bước, khiến hắn tức giận nhất chính là mỗi lần nhìn thấy nàng tâm trí điên đảo sắp ngã vào lưới tình của mình rồi, thì giây tiếp theo liền hồi phục lại sự bình tĩnh, giống như con thỏ nhỏ bị kinh sợ chạy trốn thật xa.

Xung đột đêm trung thu làm cho hắn hiểu được cố kỵ và giới hạn trong nội tâm của Tuyền Cơ - nàng vô cùng để ý chuyện cùng nữ nhân khác chia sẻ trượng phu, nàng chỉ muốn một trượng phu chung thủy một lòng cả trái tim và thân thể… Triệu Kiến Thận thấp thoáng đoán được cái Tuyền Cơ muốn là công bằng, trung thành đối đãi.

Hắn không rõ nữ nhân này tại sao lại có ý tưởng kỳ quái này, nam tử hơi có chút gia sản đều sẽ nạp thêm nhiều thê thiếp xinh đẹp, thân là Vương gia thậm chí là Hoàng đế sau này, thê thiếp thành đàn là chuyện đương nhiên hơn nữa là chuyện tất yếu, tuy rằng nội tâm hắn coi trọng phẩm cách cùng năng lực của Tuyền Cơ, nhưng cưới nàng làm chính thê đã xem như là đủ thành ý, hắn có thể vì nàng phá vỡ nguyên tắc của mình, nhưng muốn hắn cả tinh thần lẫn thể xác đều trung thành cho duy nhất một người, hắn không thể làm được, thậm chí hắn còn nghĩ Tuyền Cơ đang đòi hỏi quá đáng, nhưng bảo hắn buông tay, hắn không nỡ, cho nên trước mắt cứ như vậy, chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn là được rồi.

Tuy rằng hắn muốn tiếp tục tiến thêm một bước cùng nàng ân ái, nhưng là hắn có dự cảm, một khi hắn làm vậy, Tuyền Cơ sẽ càng tránh xa hắn hơn… Tuyền Cơ ôm hắn cũng ôm, hôn cũng đã hôn, cùng chung một xe thậm chí đồng giường cộng chẩm không chỉ một lần, đổi lại là nữ tử khác, trừ việc gả cho hắn ra thì không còn đường nào khác. Nhưng hết lần này đến lần khác nữ nhân này kháng cự cùng hắn gần gũi, cho dù thật sự đã gần gũi rồi, nàng chỉ cần xoay người là không để nó vào đầu…

Bỗng nhiên nhớ đến cái "tịch mịch" trong lời của Tuyền Cơ vào đêm trung thu đó, nàng không giống với người khác, khiến cho nàng cảm thấy xa cách không thể dung nhập với người bên cạnh đi, nhưng cho dù là như vậy, nàng vẫn cố chấp kiên trì cách nhìn của mình, cự tuyệt thay đổi.

"Tại sao nàng lại khó khăn như vậy?" Triệu Kiến Thận giơ tay quấn lấy một lọn tóc bên gò má của Tuyền Cơ, nhẹ nhàng hỏi.

Triệu Kiến Thận là một người có ý chí mạnh mẽ, việc hoang mang khó xử chẳng qua chỉ một cái chớp mắt liền bị tiêu hủy, từ trước đến nay hắn luôn thích khiêu chiến, khiêu chiến ngọt ngào như Tuyền Cơ vậy, hắn tin tưởng cuối cùng mình sẽ là người chiến thắng.

Huyệt ngủ của Tuyền Cơ đến trưa mới được giải, khi tỉnh lại phát hiện mình vẫn còn mặc áo ngủ mỏng chỉ có chiếc áo choàng khoác hờ mà ngủ trên xe, nghi hoặc một hồi mới chậm rãi hiểu được, chắc chắn là khi mình ngủ bị Triệu Kiến Thận đưa lên xe, tại sao lại ngủ say như vậy?! Gặp quỷ!

Đối diện là Triệu Kiến Thận dù bận việc nhưng vẫn ung dung nhìn vẻ mặt Tuyền Cơ từ mê hoặc đến thanh tỉnh cho đến khi phát hiện ra có mình bên cạnh mới kinh ngạc thẹn thùng, tâm tình tốt vô cùng.

Tuyền Cơ kéo áo choàng cố gắng đem thân thể chính mình bao kín không lấy một kẽ hở, vừa oán giận nói: "Lần tới ngài để Khả Nhi gọi ta dậy, đổi xong quần áo rồi rửa mặt chải đầu qua rồi tự mình lên xe được không?"

"Nàng ngủ rất say, ta không đành lòng đánh thức nàng." Triệu Kiến Thận trợn trắng mắt nói dối, hoàn toàn không hề đề cập đến việc trộm ra tay trên người Tuyền Cơ.

“Ta nên phải cám ơn ngài đã lo lắng cho sao?”

“Không cần khách khí!”

“...”

Triệu Kiến Thận cười cười nhìn nữ tử xinh đẹp đang nghiến răng nghiến lợi trừng mắt trước mặt mình. Dám bày ra vẻ mặt này với hắn, Tuyền Cơ không phải là người đầu tiên, nhưng những người đó đều đã phải trả một cái giá cực đắt, cuối cùng không còn cơ hội mạo phạm hắn nữa.

Hắn chưa bao giờ bắt buộc Tuyền Cơ phải giống như những người khác đối với hắn cung kính hữu lễ, ngược lại vô tình dung túng cho “Vô lễ” của nàng.

Người bên cạnh hắn không thiếu những kẻ luôn sợ hãi cùng cung kính, sùng bái hắn, hắn rất thích Tuyền Cơ tự do tự tại tùy tính, mỗi lần chỉ cần nữ tử này ở bên cạnh, hắn cảm thấy từ nội tâm toát ra cảm giác thoải mái, hắn rất thích cảm giác này.

Vì thế, tiểu nữ tử này càng ngày càng vô phép vô thiên: “Ngài đi ra ngoài, ta phải thay quần áo!”

Triệu Kiến Thận vậy mà lại thật sự nghe lời ra ngoài, phản ứng này làm cho Tuyền Cơ lắp bắp kinh hãi.

Triệu Chính ở bên cạnh xe, thân là một cao thủ võ công thượng thừa, đương nhiên nghe rõ được lời Tuyền Cơ nói từ trong xe, lại nhìn thấy Triệu Kiến Thận vậy mà lại nghe lời xuống xe, tròng mắt đầy khiếp sợ đến muốn rớt ra.

Cảm giác chấn động hôm nay cũng không chỉ có như vậy! Triệu Chính ngơ ngác nhìn vẻ mặt thong dong của Triệu đại Vương gia đứng bên ngoài xe chờ Tuyền Cơ thay quần áo, trang điểm. Đây là cao cao tại thượng, anh minh chủ tử từ trước đến nay không thèm quan tâm đến nữ nhân đó sao?

Tuyền Cơ không kiên nhẫn tốn thời gian tô son điểm phấn, cho nên chỉ một hồi liền xong, xuống xe mới phát hiện thì ra đã đến bến tàu Lan Giang gần kinh thành, nói vậy lần này lại đi đường thủy, nghiêng đầu hỏi Triệu Kiến Thận: “Bây giờ ngài là Trầm Kiếm hay là Vương gia?”

Triệu Kiến Thận tung ra một nụ cười ma mị: “Tiểu sinh Trầm Kiếm, Tạ cô nương có lễ.”

Tuyền Cơ không ngờ tên này bỗng nhiên phóng điện, bị điện làm cho thần điên hồn đảo dữ dội, hoàn toàn không chú ý tới phía sau Triệu Kiến Thận, Triệu Chính té ngựa rớt cằm.

“Ngài vẫn là nên mang mặt nạ lên đi!” Tuyền Cơ miễn cưỡng hồi phục lại sâu sắc nói, tai họa vẫn nên che lấp một chút thì tốt hơn.

Triệu Kiến Thận cười ha ha, kéo Tuyền Cơ lên thuyền.

Lan Giang là phạm vi thế lực của Trầm gia, thuyền lớn của Trầm gia mà bọn họ ngồi hết sức xa hoa, các khoang trong ba tầng lầu trên thuyền so với phòng ở Vương phủ cũng không mấy khác.

Hai người vào đại sảnh, nghênh diện là hai mỹ nhân mặc áo lam gương mặt thanh thú quỳ lạy trên mặt đất nói: “Nô tỳ bái kiến chủ thượng, ra mắt Tạ quản sự.”

Tuyền Cơ nghiêng người sang một bên, không có lý do, chỉ là cảm thấy đại lễ này nhận không nổi.

Triệu Kiến Thận phất tay cho các nàng đứng lên, nói: “Lam Tinh, Lam Tích sau này các ngươi cẩn thận hầu hạ Tạ quản sự.”

Hai mỹ nhân đồng thanh cung kính trả lời: “Dạ!” Xoay người hướng Tuyền Cơ hành lễ.

“Dừng!” Tuyền Cơ quay đầu hỏi Triệu Kiến Thận: “Ngươi nói, các nàng về sau đều nghe lời của ta đúng không?”

65. Chương 65: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ Mất Tự Nhiên

Triệu Kiến Thận cười nói: "Đương nhiên."

Tuyền Cơ gật đầu, nói với hai vị mỹ nhân: "Vậy không cần quỳ xuống hành lễ với ta nữa, ta không quen."

Hai vị mỹ nhân ngạc nhiên nhưng vẫn là ngoan ngoãn nghe lời làm theo.

Triệu Kiến Thận lắc đầu cười phân phó nói: "Cứ đi tới phòng của nàng nhìn xem trước, đợi lát nữa hãy đi dùng bữa."

Phòng của Tuyền Cơ ngay bên trái phòng của Triệu Kiến Thận, trình độ xa hoa cũng gần với phòng của Triệu Kiến Thận, tất cả vật dụng sinh hoạt đều đầy đủ, thậm chí còn có một dục gian[1] riêng. Trong phòng có lò sưởi xông hương.

[1] Dục gian: phòng tắm.

Tuyền Cơ cảm thấy mùi hương hơi nồng, sai Lam Tinh tắt xông hương, trên lò sưởi đặt vài quả táo, qua một lúc, khắp phòng đều là hương vị tươi mát của trái táo.

Lam Tích thấy mái tóc dài của Tuyền Cơ chỉ dùng sợi dây buộc lỏng tùy ý vấn búi tóc, hỏi có cần chải lại một chút không, Tuyền Cơ cười cười cự tuyệt, cây sáo Tử Vân Kim vẫn giấu trong tóc, nào dám để các nàng chạm vào, bình thường ngay cả Khả Nhi cũng không được tùy tiện chạm vào đâu.

Hai nha hoàn này tính tình rất trầm lặng, đã xin chỉ thị của Tuyền Cơ liền tự động thay Tuyền Cơ sửa sang lại hành lý cho tốt, đối với những đồ vật quái dị trong đó cũng không hề hỏi nhiều, so với phong cách Đường Tăng của Khả Nhi hoàn toàn là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược[2].

[2] Trống đánh xuôi, kèn thổi ngược: hoàn toàn trái ngược với nhau.

Cơm trưa xong, Tuyền Cơ phủ thêm chiếc áo choàng bằng tuyết hồ chạy lên trên boong tàu xem quang cảnh sông nước, Lam Tinh Lam Tích một tấc cũng không rời, Tuyền Cơ thấy các nàng quần áo đơn bạc, nói: "Các ngươi đi mặc thêm y phục dày rồi lại đến, lạnh quá bị bệnh thì làm sao bây giờ?"

Lam Tinh trả lời: "Tạ quản sự yên tâm, tỷ muội ta hai người thuở nhỏ luyện võ, chút gió lạnh ấy không tính là cái gì."

"Luyện võ thật hữu dụng như vậy? Xem ra cũng phải tìm người dạy ta một chút, ta cảm thấy xương cốt lạnh đến rét run!" Tuyền Cơ run run một chút.

"Không đứng ở chỗ này hứng gió tự nhiên sẽ không lạnh." Triệu Chính vừa khéo đi qua nói.

Tuyền Cơ cười tiếp đón: "Triệu đại ca, huynh cũng tới rồi? Vừa rồi thế nào mà không thấy huynh?"

Triệu Chính đứng đắn nói: "Trong mắt Tạ quản sự chỉ có thiếu gia, đương nhiên với những người khác làm như không thấy." Chỉ cần Triệu Kiến Thận lấy thân phận là Trầm Kiếm xuất hiện, người đi cùng sẽ tự động sửa xưng hô từ Vương gia thành thiếu gia.

Tuyền Cơ đỏ mặt, trừng mắt nhìn Triệu Chính: "Huynh có thể tiếp tục giễu cợt ta cũng không sao, hừ hừ!"

Lam Tinh Lam Tích tiến lên chào, xưng hô với Triệu Chính là sư phụ, Tuyền Cơ kỳ lạ: "Huynh là sư phụ của các nàng? Võ công của các nàng là huynh dạy?"

Triệu Chính gật đầu.

Tuyền Cơ hai mắt tỏa sáng, sáp lại gần nói: "Triệu đại ca, huynh cũng dạy ta đi, ta cũng gọi huynh là sư phụ nhé!"

Trong lòng Triệu Chính nói: Ta nào dám làm sư phụ của cô, trên mặt lại mười phần nghiêm túc: "Muốn luyện võ phải luyện từ nhỏ, Lam Tinh Lam Tích mười tuổi bắt đầu học võ đã tính là chậm."

"Hơi lớn một chút cũng có thể học chứ."

"Có… Nhưng đó là công phu ngoại thân, bước đầu tiên nhập môn phải học đứng tấn, một ngày liên tục đứng tấn ba canh giờ, phải đứng tấn nửa năm…"

Tuyền Cơ ai oán nhìn Triệu Chính, vẫy vẫy tay nói: "Huynh không có giá trị lợi dụng rồi, chạy tới nơi mát mẻ nào đó đi!"

Khóe môi Triệu Chính giật giật, cũng coi như là một nụ cười đi.

Lúc này trên trời lại bắt đầu có tuyết rơi, cả đất trời là một mảnh trắng xóa, núi xanh hai bờ sông cũng mất hết màu sắc, mơ hồ có thể thấy được bờ sông bên kia trên một chiếc thuyền đánh cá nhỏ dường như có người đang thả câu, cảnh vật sinh động hệt như một bức họa được miêu tả trong bài thơ "Giang Tuyết"[3]:

Thiên sơn điểu phi tuyệt,

Vạn kính nhân tung diệt.

Cô chu thôi lạp ông,

Độc điều hàn giang tuyết.

[3] Bài thơ Giang Tuyết của tác giả Liễu Tông Nguyên, Trung Quốc:

Dịch nghĩa:

Giữa ngàn non, chim bay tắt bóng

Trên đường muôn ngả, dấu người vắng tanh

Thuyền trơ trọi, ông già nón lá áo tơi

Một mình ngồi thả câu trong tuyết trên sông lạnh

Dịch thơ:

Nghìn non mất bóng chim bay,

Muôn con đường tắt dấu giày tuyệt không.

Kìa ai câu tuyết bên sông,

Áo tơi, nón lá, một ông thuyền chài.

(Bản dịch của Tản Đà)

"Tuyệt hảo tuyệt hảo! Thật là thơ hay, vừa ý cảnh lại không quá mức cao ngạo!"

Nghe thấy có người nói chen vào, Tuyền Cơ mới phát hiện mình thế nhưng đã đọc câu thơ trong đầu ra, quay lại thấy người nói chuyện, không khỏi lắp bắp kinh hãi!

Là Tư Đồ Tiên, chủ mỏ sắt lớn ở Vân Xuyên!

"Gặp qua Tạ quản sự, hay là… Nên xưng Vân Ca phu nhân?" Tư Đồ Tiên mỉm cười thở dài, hiển nhiên đã sớm biết được thân phận của Tuyền Cơ.

"Ngươi cứ gọi ta là Tạ quản sự là được!" Tuyền Cơ nhớ tới tình cảnh gặp mặt lúc đó ở phủ của Tư Đồ Tiên liền xấu hổ, nơi đó người người nhìn thấy Triệu Kiến Thận dưới biệt hiệu là Trầm Kiếm giở trò ăn hết đậu hủ của mình, không ngờ oan gia ngõ hẹp, nhanh vậy đã gặp lại.

Tuyền Cơ càng nghĩ càng hận, nếu Triệu Kiến Thận ở trước mặt, nói không chừng nàng sẽ không để ý tất cả xông lên chém hắn.

Tư Đồ Tiên lăn lộn trên thương trường đã lâu, tâm tư nhanh nhạy, nhìn bộ dáng Tuyền Cơ không được tự nhiên, nghĩ một chút đã đại khái đoán được duyên cớ, vội vàng thông minh thay đổi đề tài: "Vừa rồi Tạ quản sự đọc bài thơ thật thâm diệu, không biết có phải do Tạ quản sự làm?"

Nhìn hắn biết ý không nhắc lại sự tình ở Vân Xuyên, Tuyền Cơ thở phào nói: "Không phải do ta làm, ta cũng đã quên là ai viết, chỉ vừa khéo nhớ lại, cảm thấy cực kỳ tương xứng với phong cảnh trước mắt, cho nên thuận miệng đọc ra, Tư Đồ tiên sinh chê cười."

Triệu Chính đứng một bên cười nói: "Hai vị không cần quá đa lễ, Tuyền Cơ, thật ra Tư Đồ Tiên hay Tư Đồ quản sự chính là đại tổng quản của Trầm thị ở Vân Xuyên."

"A?" Tuyền Cơ thất kinh, khó trách Triệu Kiến Thận có thể tùy tay bố trí ra một ván cờ như vậy dụ Bạch Chí Dao vào bẫy, nhưng theo thái độ không quan tâm của hắn đối với tứ đại thần khí, vậy có lẽ Khuy Thiên Châu chẳng qua chỉ là tặng phẩm kèm theo trong một âm mưu lớn, không biết mấy phú ông của các quốc gia có mặt lúc trước, có ai không nằm trong kế hoạch của Triệu Kiến Thận.

Tư Đồ Tiên cười ha ha, vỗ vỗ vai Triệu Chính, cười nói: "Triệu lão đệ nói đúng. Lúc trước còn luôn tò mò Tạ quản sự mà các quản sự ở kinh thành khen ngợi không dứt là thần thánh phương nào, không ngờ đã sớm gặp qua, khó trách thiếu gia ở Vân Xuyên không cần thuộc hạ nhiều chuyện có thể dễ dàng chỉnh đám phú thương đến tâm phục khẩu phục."

Có thể đừng nhắc đến sự tình ở Vân Xuyên được không! Tuyền Cơ vẻ mặt không biểu cảm nói: "Hai vị cứ từ từ tán gẫu, nơi này rất lạnh, ta trở về phòng nghỉ ngơi, trước cáo từ." Nói xong xoay người bước đi.

Tuyền Cơ đối xử với mọi người đều là vẻ mặt ôn hoà, hôm nay thế nào mà khác thường như vậy? Triệu Chính nhìn thoáng qua Tư Đồ Tiên đang cười khổ không thôi, bỗng nhiên có chút hiểu được, đi tới gần hỏi: "Ngươi đã làm chuyện gì với Tạ quản sự? Sao nàng lại trốn tránh ngươi như vậy?"

Tư Đồ Tiên kêu to oan uổng: "Tạ quản sự là người của thiếu gia, ta nào dám làm chuyện gì với nàng! Là thiếu gia… Ai ai, ta nhìn thấy việc không nên xem, Tạ quản sự nhìn thấy ta cảm thấy xấu hổ mà thôi."

Lời nói ái muội không rõ này, nghe vào trong tai Triệu Chính, lập tức suy diễn ra một đống chuyện nhiều chuyện xuân sắc khôn cùng, thân là thủ lĩnh thị vệ của Vương gia, mấy chuyện nhiều chuyện há cũng không biết?

Tư Đồ Tiên đối mặt với sự truy vấn của Triệu Chính, bất đắc dĩ nói: "Nói cho ngươi, ta sợ Tạ quản sự sẽ hận chết ta…"

Triệu Chính bình tĩnh quét xung quanh một vòng, nghiêm túc đoan chính nói: "Nơi này trời giá rét gió lạnh, không có người đi lại."

Tư Đồ Tiên không nói gì.

Tuyền Cơ giống như đạp phong hỏa luân[4] một đường thẳng tiến về phòng, Lam Tinh Lam Tích tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cũng biết tân chủ tử nhà mình đang mang cơn tức rất lớn, lúc này vạn vạn không được trêu chọc.

[4] Phong hỏa luân: một trong hai pháp bảo của NaTra, dùng để cưỡi mây đạp gió.

Lại không nghĩ rằng Tuyền Cơ dưới cơn thịnh nộ vừa không mắng chửi người để hết giận cũng không ném đồ đạc hạ hỏa, chỉ cầm một đám dây màu kết kết gì đó.

Lam Tinh Lam Tích nhìn nhau, đây là tình huống gì?

66. Chương 66: Ban Đêm Nói Chuyện Rùa Đen

Không lâu sau liền nghe tiếng Tuyền Cơ gọi các nàng: "Các ngươi đến đây xem có giống hay không?"

Hai người tiến lên thì thấy trên tay Tuyền Cơ là một chú rùa[1] được bện từ dây lụa màu trông vô cùng sống động, thật đúng là thú vị, trước kia chưa từng gặp qua người có tay nghề giỏi như vậy.

[1] Rùa bện dây thừng

Lam Tinh chân thành khen ngợi: "Tạ quản sự thật khéo tay!"

Tuyền Cơ cười quỷ quyệt: "Vẫn còn thiếu một thứ…" Nói xong đi đến bên bàn xoát xoát viết ra ba chữ "Triệu Kiến Thận", sau đó vò mảnh giấy thành một viên rồi nhét vào lưng của rùa đen.

Lam Tinh, Lam Tích cũng không biết chữ, nếu biết có lẽ đã bị hành vi đại nghịch bất đạo của Tuyền Cơ hù chết.

Tuyền Cơ vô cùng mãn nguyện đem rùa đen treo cạnh cửa sổ, đắc ý nói: "Cho lạnh chết con rùa đen háo sắc nhà ngươi!"

Biết Tư Đồ Tiên sẽ ở trên thuyền nên Tuyền Cơ không định sẽ đi ăn cơm chiều cùng với bọn họ, dứt khoát bảo Lam Tinh đi báo thân thể không khỏe, ở trong phòng dùng bữa. Hiển nhiên Triệu Kiến Thận đang bận, cũng không để ý liền tùy ý nàng.

Sau khi ăn xong Tuyền Cơ cho Lam Tinh cùng Lam Tích về phòng nghỉ ngơi rồi lên giường nằm, thế nhưng lại không thể ngủ được.

Trong khoang thuyền thật im ắng, chỉ nghe thấy âm thanh nước khua trên sông, bỗng nhiên cảm thấy như có người đang đứng bên giường mình, trong lòng Tuyền Cơ thật hoảng hốt, nhưng lại sợ nếu lớn tiếng kêu la sẽ kích động tên trộm hành hung, tâm trí xoay chuyển chỉ nghĩ đến tìm vài thứ để tự vệ, bất đắc dĩ là trên giường chỉ có chăn bông gối đầu mềm mại, đang lúc lo lắng không biết làm cách nào thì bỗng nghe người bên giường cười nói: "Không cần giả bộ, ta biết nàng còn tỉnh."

Ánh lửa chợt lóe lên, mấy cây nến bên giường đã được thắp lên. Dưới ánh nến lờ mờ, Triệu Kiến Thận mỉm cười ngồi lên đầu giường Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ nhẹ nhàng thở ra rồi lại lập tức trở nên khẩn trương: "Đã trễ thế này, ngươi còn lén lút tới đây làm gì?"

"Trộm ngọc cướp hương, đương nhiên là phải nhân lúc đêm khuya vắng vẻ rồi." Triệu Kiến Thận nhìn thấy Tuyền Cơ bất an, cười thật mị hoặc.

Hắn nói như vậy, ngược lại Tuyền Cơ lại không sợ, nếu thật muốn làm gì nàng thì hắn đã sớm nhào tới, còn nói chuyện vô nghĩa với nàng như vậy làm gì? Hơn nữa bên người Triệu đại Vương gia cũng đâu thiếu nữ nhân, chắc không đói khát đến mức phải ép buộc nàng đâu.

Nghĩ đến đây bỗng nhiên có thêm dũng khí, khinh bỉ nói: "Vương gia, người tìm nhầm chỗ rồi, cửa ở bên kia, giờ ta muốn ngủ, thứ lỗi không tiễn xa được."

Triệu Kiến Thận cười cười đứng dậy, đi đến bên cửa sổ lấy chú rùa bện từ dây thừng xuống, quơ quơ trước mặt Tuyền Cơ: "Đây là nàng làm?"

Tuyền Cơ nhớ tới viên giấy kia còn trong bụng rùa đen nên có chút chột dạ lui lại phía sau.

Triệu Kiến Thận đặt rùa đen trên tay quan sát một lúc rồi nói: "Khá thú vị, Tuyền Cơ nàng thực có không ít đồ vật cổ quái kỳ lạ nha."

"Khách khí khách khí", Tuyền Cơ một mặt pha trò một mặt hy vọng hắn đừng nhìn quá cẩn thận.

Sự thật lại một lần nữa chứng minh, thần may mắn đích thực là mẹ kế của Tuyền Cơ, Triệu Kiến Thận đưa tay khoắng bên trong rùa đen một cái liền lấy ra được viên giấy kia.

Nhìn thấy Triệu Kiến Thận đem viên giấy mở ra, Tuyền Cơ bi thương kêu lên một tiếng rồi ôm chăn lui vào phía bên trong giường.

Đại ma vương cũng không nổi giận giống như tưởng tượng, chỉ là mắt cười nheo lại nhìn Tuyền Cơ một cái nói: "Ta biết nàng đặt ta trong lòng, không cần ngượng ngùng…"

Tuyền Cơ vừa nghe thấy liền bùng nổ, chỉ vào Triệu Đại ma vương thích đổi trắng thay đen, vặn vẹo sự thật, nghiến răng nói: "Ngươi mới là rùa đen, ai thèm đem ngươi đặt trong lòng chứ!"

Triệu Kiến Thận cũng không nổi giận, đem mảnh giấy nhét vào bụng rùa một lần nữa, trả lại cho Tuyền Cơ và nói: "Làm tốt rồi lại cho ta."

Tuyền Cơ mờ mịt không hiểu, thở phì phì nhận lấy, sửa sang lại một chút đoạn dây thừng bị lỏng ra, khôi phục hình dạng tròn trịa như lúc đầu cho rùa đen rồi đưa cho Triệu Kiến Thận.

Triệu Kiến Thận cười nhận lấy, dịu dàng nói: "Ta nhận tín vật đính ước của nàng, ta cũng tặng lại cho nàng một thứ giống như vậy…"

Tuyền Cơ kinh ngạc, giơ tay muốn cướp rùa đen trở lại, nói: "Tín vật đính ước gì chứ?!" Tay muốn đem rùa đen cướp về.

Triệu Kiến Thận sao có thể để nàng thực hiện được, tay rụt lại đem rùa đen cho vào tay áo, sau đó một lần nữa đưa tay ra, trên tay có thêm một chiếc vòng.

Tuyền Cơ nhìn gương mặt tươi cười gian xảo của hắn, cuống quýt muốn né tránh nhưng không kịp, trên cổ chợt lạnh, cạch một tiếng chiếc vòng đã nằm trên cổ, khóa cài cũng đã được chốt lại.

"Ngươi làm gì vậy?!" Tuyền Cơ muốn đem vòng cổ tháo ra thì phát hiện khóa cài phải có chìa khóa đặc chế mới mở được, nàng tức giận bắt lấy tay áo Triệu Kiến Thận quát: "Chìa khóa đâu? Đưa cho ta!"

Triệu Kiến Thận cười: "Đây là tín vật đính ước của ta cho nàng, nàng mang cho tốt đi."

Tuyền Cơ cáu cực kỳ, không để ý tới quần áo sơ sài, nhảy xuống giường tính sổ với hắn.

Triệu Kiến Thận bình thản dụ hoặc nhìn Tuyền Cơ nói: "Ta dự định đi ngủ rồi, nàng nếu như lưu luyến ta, ta ở lại cùng nàng qua một đêm xuân nhé, thế nào?"

Tên ma quỷ này!

Tuyền Cơ sợ tới mức lập tức lui về trong ổ chăn, oán hận nói: "Cút đi cút đi, ai muốn ngươi ở lại chứ!"

Triệu Kiến Thận giành được thắng lợi hoàn toàn, ném người thất bại chỉ dám trốn trong chăn ấy ra phía sau, cười vinh quang đi ra.

Ngày hôm sau, sau khi dùng điểm tâm, Triệu Kiến Thận triệu tập tất cả các quản sự thương nghị một chút việc liên quan đến quặng sắt Vân Xuyên, Tuyền Cơ cũng tới nghe, thần thái mọi người trong hội nghị có vẻ ám muội, không khí thật quỷ dị.

Tư Đồ Tiên dùng thanh âm nho nhã diễn thuyết vô cùng nhuần nhuyễn, thần tình mọi người đoan chính nhìn không chớp mắt, tuy nhiên có tầm mắt hai quản sự lại cẩn thận đặt ở thần thái phấn chấn của thiếu gia cùng vẻ buồn ngủ của Tuyền Cơ, thầm nghĩ có phải tối qua hai người này đã xảy ra chút chuyện gì không, Tạ quản sự lại có dáng vẻ thiếu ngủ như vậy, chẳng lẽ đêm qua thiếu gia đại phát thần uy… Này này, hắc hắc.

Hai quản sự này mới lên thuyền vào tối qua, đều là đại tổng quản hai hiệu buôn lớn của Trầm thị ở hai châu ở bên bờ Lan Giang, trước đây cũng đã nghe quản sự ở kinh thành nói qua, chủ quản mới phòng sổ sách của Trầm thị tuy là nữ nhưng cực kỳ lợi hại, trong lòng cũng không cho là đúng, hôm nay vừa thấy thì ra là một cô gái có dung mạo tuyệt sắc khuynh thành, sợ là thiếu gia có lòng sắp xếp bên người để giải sầu như những thê thiếp khác, lòng khinh thường càng lớn.

Đêm qua Tuyền Cơ dùng que sắt loay hoay với chiếc vòng cổ nửa ngày vẫn không tháo khóa ra được, đến hừng đông mới mệt mỏi thiếp đi, ngủ không đến một canh giờ thì lại bị lôi đi ăn điểm tâm rồi hội nghị, buồn ngủ mí mắt muốn dính lại với nhau, làm gì có tâm tình quan sát xem người khác nghĩ gì.

"Mời thiếu gia xem, đây là bản vẽ hỏa lò luyện thiết của một sư phó trong tân hội, có thể nâng cao được nhiệt độ trong lò, như vậy nhất định sẽ luyện ra thiết khí tốt hơn rồi." Quản sự họ Đằng dâng lên Triệu Kiến Thận bản vẽ đã được chuẩn bị cẩn thận.

Triệu Kiến Thận nhìn một chút, dường như cũng có chút hài lòng: "Rất tốt! Tư Đồ, Tuyền Cơ, các ngươi tới xem có thể cải tiến một chút hay không?"

Khóe miệng Đằng quản sự không tự chủ trễ xuống một chút, chủ quặng sắt lớn nhất thiên hạ như Tư Đồ thì còn có thể đưa ra một vài ý kiến hữu dụng, còn nữ nhân kia thì tới xem náo nhiệt làm gì?

Tư Đồ bất động thanh sắc xem hết bản vẽ rồi lắc đầu cười nói: "Sư phó thủ hạ của Đằng quản sự quả nhiên là tay nghề cao, bây giờ bắt đầu xây lò, đến đầu hạ là có thể khởi công, cũng theo kịp kỳ hạn công trình. Tạ quản sự nghĩ sao?"

67. Chương 67: Guồng Nước Và Màn Thầu

"Chuyện rèn thiết ta không hiểu rõ lắm… Chỉ có điều cái ống bể[2] này là do người kéo sao?" Tuyền Cơ hỏi.

[2] Ống bể:

"Ách, đúng vậy." Đằng quản sự miễn cưỡng đè nén sự khinh thường, ống bể này không nhờ người kéo, vậy muốn dùng cái gì kéo? Gia súc sao? Gia súc làm sao biết kéo trở lại a!

Tuyền Cơ từ trong tay áo lấy ra bút than đá tự chế, bày một tờ giấy trắng, vừa nói vừa vẽ: "Công trường rèn thiết của Đằng quản sự ngay bên cạnh Lan Giang, có thể lợi dụng sức nước để kéo ống bể, ở bên cạnh mạch sông cho xây guồng nước…" Tuyền Cơ qua loa vẽ đại khái cấu tạo guồng nước, giải thích rõ nguyên lý chuyển động, sau đó tiếp tục nói: "Dòng nước trên sông chảy sẽ kéo theo guồng nước, guồng nước kéo bánh răng xoay quanh trục, như vậy có thể ngày đêm không ngừng kéo ống bể đi, cũng có thể dùng để tráng thép, mặt khác ở bên cạnh guồng nước gắn thêm một ống dẫn nước, là có thể dùng nước vận chuyển đến vùng phụ cận, Cái thứ này làm cũng không khó, trừ bỏ có thể đẩy ống bể, còn có thể dùng để dệt vải, cối xay, giã gạo, vân vân…"

Sơ đồ phác thảo của Tuyền Cơ tuy đơn sơ nhưng Tư Đồ Tiên cùng Đằng quản sự đều là người hiểu việc, rất nhanh liền lĩnh hội được ý tứ của Tuyền Cơ. Đối với ý tưởng kỳ diệu nay thán phục không thôi, sự xem thường ban đầu của Đằng quản sự đối với Tuyền Cơ đã bị quét sạch, cách một chỗ ngồi chắp tay thi lễ nói: "Đa tạ Tạ quản sự chỉ điểm, Đằng mỗ hôm nay mới hiểu được cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!"

Nhìn y khách khí như vậy, Tuyền Cơ ngược lại thấy ngượng ngùng, nói: "Tôi cũng chỉ là nói như vậy thôi, có thể thành công hay không, hiệu quả ra sao còn chưa nói trước được."

Đằng quản sự cười ha ha: "Có thể, có thể làm, có Tạ quản sự đề ra phương pháp hay như thế này, nếu làm không được tốt, Đằng mỗ này cũng không còn mặt mũi làm quản sự nữa rồi!"

Lục quản sự một mực không lên tiếng bỗng nhiên nói: "Không thể tưởng được nước sông cũng có tác dụng như vậy, Tạ quản sự khiến cho ta mở rộng tầm nhìn a. Ta cũng đem về làm thử xem sao!" Dứt lời liền đoạt lấy sơ đồ phác thảo trên bàn rồi cáo từ rời ngay.

Đằng quản sự trừng mắt nói lớn: "Họ Lục kia, làm ra được cũng đừng quên ta a!"

Khi Lục quản sự ném trở lại một câu: "Đã biết!" thì bóng dáng đã đến trên đầu cầu.

Tuyền Cơ giật mình nhìn hành động nhanh như chớp này, bên tai lại nghe Tư Đồ Tiên cười cười: "Lục quản sự vẫn như năm ấy, rất yêu thích chế tác cơ quan máy móc."

Lục quản sự chạy đi, Triệu Kiến Thận ngược lại cũng lấy làm lạ, tiếp tục thảo luận vấn đề quặng sắt ở Vân Xuyên cùng những việc khác về sau, Tuyền Cơ thật sự cảm thấy mệt mỏi, đầu từng chút từng chút gục xuống, cuối cùng bất tri bất giác gục lên trên bàn mà ngủ.

Triệu Kiến Thận thấy vậy chỉ cười trừ, Tư Đồ Tiên thanh thanh giọng ngắt lời: "Có nên để cho Tạ quản sự về nghỉ ngơi trước không?"

Triệu Kiến Thận gật đầu nói: "Cũng tốt, cả đêm mở khóa, khó trách hiện tại không còn tinh thần."

Mở khóa? Còn mở cả đêm? Tạ quản sự có cái sở thích gì a? Tư Đồ Tiên cùng Đằng quản sự hai mặt nhìn nhau.

Triệu Kiến Thận điểm vào huyệt ngủ của Tuyền Cơ, thản nhiên ôm lấy nàng mà đi, bỏ xuống một câu "Ta một hồi quay lại, các ngươi chờ!" Liền đi ra cửa.

Đằng quản sự thắc mắc: "Thiếu gia cùng Tạ quản sự là có chuyện gì vậy?" Một tiểu mỹ nhân như vậy không nạp vào phòng sủng ái mà để cho nàng làm quản sự, bất quá cũng phải nói nữ tử này tài năng như vậy, giấu ở trong nhà quả thật là lãng phí.

Tư Đồ Tiên tỏ vẻ vô tội: "Ta cũng không biết… nhưng Triệu Chính nói, Tạ quản sự rất có khả năng trở thành chủ mẫu Trầm gia…"

"A?!" Đằng quản sự thật sự bị giật mình, y thầm thấy may mắn vừa rồi không có nói năng lỗ mãng để đắc tội chủ mẫu đại nhân tương lai.

Vừa tỉnh lại thì Tuyền Cơ phát hiện trên người đã đổi thành một bộ áo ngủ mỏng manh mềm mại, nằm ở trên giường phòng mình, hình như mình ngủ quên ở chỗ thương nghị với các quản sự, loại sự tình lúc mình ngủ mơ bị đưa đến đưa đi như thế nào quả thực phát sinh đã nhiều lần, Tuyền Cơ cũng đã lười đi tìm hiểu.

Tư Đồ Tiên cùng Đằng quản sự đã xuống thuyền rời đi, thuyền không biết lúc nào đã rời khỏi bến tàu đang đi xuôi theo dòng sông. Nghĩ đến đoạn thời gian dài này, cũng không cần phải thấy Tư đồ Tiên nữa, Tuyền Cơ cảm thấy thoải mái hơn một chút, chỉ là thời tiết bây giờ đối với nàng mà nói thì quá lạnh rồi, làm nàng một chút hứng thú ngắm cảnh sông đều không còn, vừa nghe Lam Tích nói muốn đi chuẩn bị ngọ thiện cho nàng, chợt nghĩ trừ bỏ phòng ngủ, hiện tại nơi ấm áp nhất chắc chỉ còn phòng bếp đi!

Vì thế nàng cười đáp: "Lam Tích, ngươi dẫn ta đi phòng bếp để ta xem có cái gì ăn ngon không."

Lam Tích lắp bắp kinh hãi: "Tạ quản sự, phòng bếp nơi đó… Người muốn ăn món gì, nô tỳ đi gọi người làm là được."

"Ta chính là không nghĩ ra muốn ăn cái gì mà, đi thôi đi thôi." Tuyền Cơ khoác vào một chiếc áo bông màu lam đơn giản, kéo Lam Tích bước đi.

Lam Tích xem chừng ngăn cản không được, đành phải ngoan ngoãn dẫn đường.

Bên trong phòng bếp khói lửa không ngừng, quần áo trên người Tuyền Cơ lại bình thường, cổ áo cao cao che khuất đi hơn phân nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, người trong phòng bếp thấy nàng đi phía sau Lam Tích, thầm nghĩ nàng hẳn là một nha hoàn nào đó mà thôi, không quá để ý.

Tuyền Cơ kéo kéo ống tay áo Lam Tích, Lam Tích không còn cách nào, đi hỏi quản sự phòng bếp Lưu đại nương: "Phòng bếp có cái gì ăn vậy?"

Lưu đại nương liếc mắt nhìn Lam Tích một cái: "Tạ quản sự mới ngủ dậy sao?" Quý nhân trên thuyền không nhiều, ai dùng món gì, thích món gì trong lòng Lưu đại nương đều nhớ rõ rành mạch.

Tuyền Cơ vội vàng cướp lời: "Là tôi đói bụng, Lam Tích tỷ tỷ nói mang theo tôi tìm món ăn."

Lưu đại nương nghe xong tùy tay chỉ chỉ vào một lồng hấp bên cạnh nói: "Có một ít màn thầu vừa mới hấp xong, định tối nay đem tặng cho người lái thuyền ăn, ngươi lấy hai cái ăn cũng được."

Lam Tích đang muốn mở miệng phản đối thì Tuyền Cơ lại giành trước đáp: "Cám ơn đại nương!" Lúc tiến vào là đã ngửi thấy hương thơm của màn thầu rồi.

Tuyền Cơ thèm nhỏ dãi nhìn cái lồng hấp chứa một đám màn thầu tròn trịa, to to, giơ tay liền mò một cái cầm lấy, ăn mấy miếng xong, ngẩng đầu nhìn ánh mắt đăm chiêu của Lam Tích, nhớ tới một vấn đề trong phim hoạt hình "Nhất hưu hòa thượng[3]" nàng coi năm xưa, vì thế cười nói: "Có một vấn đề muốn đố ngươi nè! Ngươi có biết màn thầu mới ra lò này có thể trị được bệnh gì không?"

[3] Nhất hưu hòa thượng

Lam Tích ngạc nhiên hỏi: "Màn thầu cũng có thể trị bệnh? Tại sao chưa từng nghe qua?"

Tuyền Cơ ha ha cười: "Có thể trị bệnh đói bụng a. Để bụng bị đói cũng không phải bệnh nhỏ đâu, khi bị đói cả người sẽ vô lực, đầu choáng mắt hoa, đói hơn hai ba ngày người đó sẽ chết."

Đây là lời nói kỳ quái gì đây?!

Lưu đại nương cách đó không xa đang làm việc, nghe được lời nói của Tuyền Cơ, bà nở nụ cười: "Tiểu nha đầu này biết chuyện, màn thầu đỡ đói dùng rất tốt. Đừng nhìn màn thầu bộ dáng tầm thường, bí quyết gia truyền của ta đều đặt vào đó từ tâm tư cho đến cách ủ men, bên ngoài không có tìm ra được màn thầu tốt như vậy đâu, tuy rằng không được đặt lên bàn ăn quý nhân, nhưng biết bao công nhân phải nhờ vào nó để có sức làm việc đấy!"

Tuyền Cơ thấy có người phụ họa, đắc ý nhìn Lam Tích nháy mắt một cái, quay đầu hướng Lưu đại nương vuốt mông ngựa: "Khó trách màn thầu này ăn ngon như vậy!"

"Thích thì cứ lấy thêm mà ăn!" Lưu đại nương vội vàng công việc trên tay, cũng chẳng ngẩng đầu lên.

"Cám ơn đại nương! Đáng tiếc sức ăn ta kém, cái màn thầu lớn như vậy ăn một cái là đã thấy no rồi."

"Cũng đúng, ngươi này tiểu nha đầu nhìn là cũng biết ăn không được nhiều rồi!" Lưu đại nương thầm nghĩ, nha đầu kia miệng thật ngọt, không biết làm nha hoàn ở phòng nào.

Tuyền Cơ cúi đầu cười, tiếp tục chiến đấu hăng hái với cái màn thầu. Lam Tích rót đưa cho nàng một chén nước trà, Tuyền Cơ cũng thấy miệng hơi khô, tiếp nhận chén trà ừng ực một hơi hết nửa chén, theo thói quen cười với Lam Tích nói cám ơn, lại tiếp tục cúi đầu ăn.

68. Chương 68: Đêm Nay Cảnh Xuân Sáng Rực

Màn thầu ở đây không nhỏ giống như màn thầu ở hiện đại, một cái cỡ chừng hai ba nắm tay, Tuyền Cơ ăn xong một cái đã thấy no đến muốn nghẹn, uống hết nửa bát nước trà còn lại mới tốt hơn một chút.

Trở lại phòng, đúng lúc va phải Lam Tinh ôm một cái hòm dán giấy niêm phong đến tìm Tuyền Cơ, nói đây là đồ thiếu gia dặn dò đưa cho Tuyền Cơ xử lý, làm xong rồi muốn Tuyền Cơ tự mình mang tới phòng của thiếu gia.

Tuyền Cơ thở dài một tiếng, quả nhiên đại BOSS sẽ không dễ dàng gì bỏ qua một cơ hội nô dịch nàng.

Xem màu sắc của giấy niêm phong trên hòm, là văn kiện cơ mật của Trầm thị, Tuyền Cơ nhận lấy xong liền phân phó Lam Tinh, Lam Tích đi ra bên ngoài nghỉ ngơi, tự mình khóa cửa phòng chính rồi mới tiếp nhận số phận làm việc.

Lam Tích, Lam Tinh lui ra đến phòng ngoài, Lam Tinh hỏi: "Tích tỷ tỷ, Tạ quản sự dùng cơm chiều chưa?"

Lam Tích thản nhiên nói: "Nàng đi phòng bếp ăn một cái màn thầu, nói no rồi."

"Cái gì?! Sao có thể như vậy?" Lam Tinh cả kinh nói.

"Có cái gì không thể chứ, tiểu thư kim tôn ngọc quý[1] nhất thời tò mò muốn nếm thử những thức ăn hạ đẳng này của chúng ta, chẳng lẽ ta có thể ngăn cản được?" Trong giọng nói của Lam Tích mơ hồ lộ ra vẻ khinh thường.

[1] Kim tôn ngọc quý: quý như vàng, ngọc.

Lam Tinh nhìn thật sâu nàng một cái nói: "Tích tỷ tỷ, ta hiểu tâm tư của tỷ, tỷ cũng biết là không thể mà… Thiếu gia thực coi trọng Tạ quản sự, nếu chúng ta hầu hạ xảy ra bất trắc, vậy thì…"

Lam Tích không kiên nhẫn, ngắt lời nói: "Ta có tâm tư gì? Hừ! Ngươi yên tâm, hầu hạ xảy ra bất trắc, một mình ta chịu phạt, tuyệt đối không liên lụy đến ngươi!"

Lam Tinh ủy khuất nói: "Tích tỷ tỷ, tỷ nói gì vậy! Tỷ biết rõ ta không có ý tứ kia mà!"

Lam Tích cũng biết chính mình nói hơi quá, trong lòng bực bội, quay đầu tự trở về phòng.

Tuyền Cơ ở trong phòng xem xét những khoản mục kia, càng xem càng kinh hãi, từ sau khi tiếp xúc với những tài liệu giao dịch cơ mật của hiệu buôn Trầm thị, không ngừng phát hiện thực lực buôn bán đáng sợ của Trầm thị và Vương phủ, đặc biệt là dưới danh nghĩa của Trầm thị, hầu như đem tất cả những chuyện có thể làm lẫn không thể làm tiếp nhận hết.

Vũ khí, ngựa cho đến quân trang, muối, sắt, vận tải đường thuỷ, mỗi loạt vật tư buôn bán liên quan đến vận mệnh quốc gia đều độc quyền dưới cờ của mình, Hoàng đế quan lại Kỉ quốc đang làm cái gì, vì sao có

thể để mặc sự việc phát triển đáng sợ đến thế, Trầm thị từ khi xuất hiện đến nay bất quá mới hơn hai mươi năm, làm thế nào hoàn thành được những nhiệm vụ không thể đó?

Dựa vào những gì hiện tại Trầm thị đang nắm giữ trong tay, thay đổi triều đại thực sự là một chút cũng không khó, khó trách Triệu Kiến Thận một lòng đối với việc mình soán vị thành công dáng vẻ tin tưởng mười phần, cũng khó trách trong lời nói của hắn đem Kỉ quốc đương nhiên xem như giang sơn của mình.

Các khoản mục này từ trước vẫn do Trương Kiều Dư quản lý, hiện tại đều giao cho Tuyền Cơ trực tiếp xử lý, Tuyền Cơ không biết Triệu Kiến Thận vì sao lại yên tâm đem thứ này giao cho nàng, nàng lai lịch không rõ hơn nữa cùng Triệu Kiến Thận nhận thức mới có một năm, là bởi vì tự tin có thể kiểm soát được nàng, hay là đặc biệt tín nhiệm nhân phẩm của nàng?

Các khoản, mục nhanh chóng được trau chuốt hoàn chỉnh, Tuyền Cơ lấy ra một tờ giấy khác, đem một số đề xuất tổ chức đối với các hạng mục buôn bán liệt kê ở trên mặt, sau đó để vào trong hộp, đi ra cửa trực tiếp đưa đến phòng Triệu Kiến Thận.

Ngàn nghĩ vạn nghĩ, cũng không nghĩ tới sẽ gặp được cảnh tượng một mỹ nam mới tắm xong.

Triệu Kiến Thận khoác hờ một chiếc áo lụa mỏng màu trắng, mái tóc dài nửa ẩm ướt, một thân đầy hơi nước dựa nửa người trên ghế Quý phi, nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ xinh đẹp của Tuyền Cơ cười như không cười, Tuyền Cơ bất giác sờ sờ cái mũi, còn may là không có chảy máu mũi.

"Ta có gõ cửa, vì sao ngươi không sửa sang lại một chút rồi mới để ta tiến vào." Tuyền Cơ bất đắc dĩ nói.

"Bên ngoài gió lớn, ngươi bị lạnh nữa sẽ không tốt." Không biết có phải ảo giác hay không, một câu thực bình thường này, từng chữ giống từ mũi phát ra, kéo dài triền miên, mê hoặc.

Tuyền Cơ nảy ra một ý nghĩ hết sức hoang đường, lại tương đương gần với thực tế: Triệu Đại ma vương không phải là định sắc dụ chứ!

Triệu Kiến Thận không ngờ là Tuyền Cơ sẽ đem những thứ này xử lý ổn thỏa rồi đưa trở lại sớm như vậy, hắn vừa mới tắm rửa xong, dự định một mình suy nghĩ một số sự việc, kết quả Tuyền Cơ đưa tới cửa, chuyện sắc dụ này thực sự hắn chưa từng thử qua ở trên người nữ tử khác, tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay thì một đoàn mỹ nữ người trước ngã xuống người sau tiến lên tranh cướp hầu hạ hắn, việc gì phải làm điều thừa như khoe khoang sắc đẹp?

Nhưng ở trên người Tuyền Cơ đã vô tình cố ý thử qua vài lần, mỗi lần nhìn thấy nàng vừa chịu đựng cám dỗ vừa ngặt nghèo kháng cự, đều khiến cho hắn vừa đắc ý vừa ngứa tâm.

Tuyền Cơ nhắm mắt mặc niệm vài câu "Sắc tức là không", "Trên đầu chữ sắc có một cây đao" linh tinh, xây dựng tốt tâm lý, khi mở mắt ra một lần nữa đã khôi phục vẻ trấn tĩnh. Điềm nhiên như không có việc gì đi lên vài bước đem hòm đặt lên bàn, nói: "Đều sửa sang lại tốt rồi, còn có gì phân phó nữa không?"

Triệu Kiến Thận tự biết cơ hội đã qua, cũng không thất vọng, ngoắc tay muốn Tuyền Cơ đi qua xem quyển bản đồ đang trải trên gối hắn.

Bản đồ vẽ vô cùng thô sơ, nhìn đánh dấu ở phía trên, đại khái chính là vị trí, ranh giới, núi đồi, sông ngòi chính của bảy quốc gia hiện nay.

Triệu Kiến Thận chỉ vào bản đồ, chậm rãi nói: "Kỉ quốc một mặt giáp biển, trên đất liền giáp với Nhạc quốc, Ninh quốc, ở phía đông của đất liền bởi vì vùng biên giới núi nhiều rừng rậm, hơn nữa địa hình phức tạp, giao thông không thuận tiện, tạm thời bình yên đã hơn mười năm, sáu nước còn lại trên đại lục hỗn chiến đa số đều không ảnh hưởng đến, quốc lực hùng hậu, nhưng quân đội lơi lỏng, một khi sáu nước xuất hiện xu thế nhất thống, chỉ sợ rằng lập tức liền đứng trước đại họa bị tiêu diệt. Nhiều năm qua, Hoàng thượng cùng ta vẫn dùng đủ mọi cách gây chia rẽ, sáu nước khi chiến khi hòa duy trì thế lực cân bằng, không có thời gian nhòm ngó bên khác, nhưng hiện giờ Nhạc quốc, còn có quốc chủ Khiết quốc ở phía tây đều là người nhìn xa trông rộng, chỉ sợ thế cân bằng của sáu nước rất nhanh sẽ bị phá vỡ, Ninh quốc, Tư quốc, Thành quốc, Miến quốc đều khó thoát khỏi vận rủi bị diệt quốc. Đến lúc đó, cơ hội tam phân thiên hạ của Kỉ quốc cùng Nhạc quốc, Khiết quốc liền tới."

Tuyền Cơ líu lưỡi, tấm tắc, chẳng những đem Kỉ quốc trở thành giang sơn của chính mình, ngay cả địa bàn trong thiên hạ trong tương lai đều phân chia xong, nghiệp lớn trong miệng vị Đại Vương gia này quả nhiên rất lớn. Đáng tiếc nàng đối với chuyện tranh đoạt thiên hạ, giết tới giết lui này không có hứng thú, chỉ "À" một tiếng tỏ vẻ mình vẫn đang nghe.

"Lần này tuần tra trở về, liền phải chuẩn bị chuyện sang năm đăng cơ." Triệu Kiến Thận giọng điệu bình thản ném ra một quả bom.

Tuyền Cơ trợn mắt há hốc mồm nói: "Có phải là hơi vội vàng một chút…" Vạn nhất thất bại, nàng ngay cả đường chạy trốn còn chưa trù liệu tốt.

Triệu Kiến Thận cười nói: "Long bào làm xong đã vài năm, nếu ta không đăng cơ, lão nhân sẽ mất hứng."

"Lão nhân?"

"Ân, người trong Kỉ quốc phần lớn gọi hắn là Thừa Thiên đế hoặc là Hoàng thượng."

"Ngươi là con tư sinh (con riêng)?" Nhìn không ra cổ đại bảo thủ xem trinh tiết so với cái chết còn quan trọng hơn, thế nhưng Vương phi còn cùng Hoàng đế có một chân[2]?!

[2] Có một chân: có gian tình.

"Ta là huyết mạch chính thống của Thừa Thiên đế hiện nay, trong đầu ngươi suy nghĩ vớ vẩn cái gì vậy?" Triệu Kiến Thận vừa bực mình vừa buồn cười nói.

Tuyền Cơ hồ đồ, Triệu Vương phủ rõ ràng cùng hoàng thất Kỉ quốc không có quan hệ huyết thống gì, như thế nào Triệu đại Vương gia trở thành huyết mạch chính thống của hoàng thất Kỉ quốc được? Hay là…

"Là năm đó có người đem ngươi từ trong hoàng cung ra ngoài tráo đổi sao?"

69. Chương 69: Suýt Nữa Thì…. Súng Cướp Cò

"Cái gì mà hoán đổi đem ra khỏi hoàng cung?" Triệu Kiến Thận thật muốn bổ đầu nữ tử trước mặt ra để xem trong não nàng tột cùng là có những gì.

"Là ta trước kia xem qua một câu chuyện xưa, kể về một vị phi tử của Hoàng đế mang thai, vì sợ các phi tử khác hãm hại, nên đã tìm một đứa bé trai khác thế chỗ còn đưa con của mình ra khỏi cung, bình an nuôi lớn, sau này vị phi tử đó trải qua bao bất trắc mà trở thành Hoàng hậu, bà lại đưa con trai mình về lên làm Hoàng đế."

Triệu Kiến Thận nhíu mày nhìn nữ tử thao thao bất tuyệt trước mắt, bỗng nhiên ánh mắt chợt lóe, cười nói: "Tuyền Cơ, nàng đã giúp ta giải quyết được một vấn đề phiền toái lớn đấy."

"Hả?"

"Vốn ta đang nghĩ, làm thế nào để các vị đại thần bớt nói này nọ vô nghĩa đi, hoán đổi xuất cung? Ha ha, đúng là không tồi!" Triệu Kiến Thận cười đến vui vẻ.

Tuyền Cơ không nói gì, cho đến giờ nàng vẫn cảm thấy có chút không chân thật, nam nhân trước mắt này sắp trở thành Hoàng đế sao? Khó trách hắn không kiêng kị gì mà mở rộng thế lực của mình như vậy, thì ra sau lưng có chỗ dựa vững chắc là Hoàng đế Kỉ quốc!

"Tuyền Cơ, nàng đúng là phúc tinh của ta!" Triệu Kiến Thận vươn tay kéo Tuyền Cơ ngồi xuống bên cạnh mình, Tuyền Cơ bởi vì đột nhiên nghe được một tin tức bất ngờ khoa trương kia, suy trước nghĩ sau, trí não lộn xộn, hoàn toàn không phát hiện ra khoảng cách thân mật giữa bản thân và Triệu Đại ma vương.

Triệu Kiến Thận nhìn nữ tử bên người, cảm thấy rất thỏa mãn. Tựa hồ chuyện khó khăn nào, chỉ cần gặp được Tuyền Cơ, đều tự nhiên trở nên dễ dàng giải quyết, nàng giống như một vị tiên tử mà trời cao phái xuống phụ trợ hắn, càng ngắm mĩ nhân càng động tình, nhịn không được liền hơi dùng sức một chút đem

Tuyền Cơ đặt xuống dưới thân, đôi môi dán lên nàng hôn say mê, hai tay cũng thật không khách khí bò lên eo nàng.

Tuyền Cơ ngay tức thì phản ứng lại, dùng sức quay đầu đi hô lên: "Dừng! Dừng lại!"

Bỗng nhiên không hôn được đôi môi anh đào ngày đêm mong nhớ, lại thấy trước mắt là vành tai trong suốt trắng mềm, Triệu Kiến Thận dừng lại mới là lạ, liền cúi xuống, khẽ cắn vành tai mềm mại, hơi thở nóng rực phun thẳng vào trong tai Tuyền Cơ, cảm giác vừa đau vừa ngứa vừa tê dại khiến cả người Tuyền Cơ như bị thiêu đốt.

Một bên cố gắng xoay đầu xoay cổ tránh né sự công kích bằng răng môi của sắc lang, một bên cố gắng vùng vẫy tìm cách thoát khỏi tên nam nhân mạnh mẽ đã hoàn toàn tiến vào trạng thái động dục ở trên người, kết quả chẳng những giãy giụa không thoát, ngược lại trên người bị cọ xát khiến Triệu Kiến Thận càng thêm lửa tình hừng hực.

Đương lúc Tuyền Cơ cảm giác chỗ đùi bị vật cứng gì đó không rõ đâm vào, suýt chút nữa muốn hét ầm lên, thì cuối cùng hiểu ra mình đang làm việc ngốc nghếch gì, liền cứng ngắc dừng động tác lại.

Triệu Kiến Thận tất nhiên hiểu rõ tình trạng cơ thể của chính mình, nhìn Tuyền Cơ vẻ mặt hoảng sợ đến cứng người, giọng khàn khàn hỏi: "Sao lại không động nữa?"

"Ngài, ngài, ngài có thể bình tĩnh lại một chút không, buông ta ra…" Tuyền Cơ thấy hắn dường như đầu óc còn chưa hoàn toàn mê muội, thử thương lượng với hắn.

"Ta không muốn bình tĩnh, cũng không muốn buông, làm sao đây?" Triệu Kiến Thận thả lỏng cơ thể đem toàn bộ sức nặng đè lên Tuyền Cơ, cúi đầu gối lên bả vai nàng, chậm rãi điều hòa hơi thở, bình ổn lửa tình mãnh liệt vừa mới bộc phát.

"Ngài nếu như muốn làm Hoàng đế, quân vô hí ngôn, tốt xấu gì thì nói cũng phải giữ lời…" Tuyền Cơ bị ép đến không thở nổi, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, cơ hồ khó chịu đến muốn trợn trắng mắt.

"Nàng lấy cái lý do cũ rích này ra làm lá chắn, đúng là vô nghĩa! Nàng cứ tin tưởng ta sẽ tuân thủ lời hứa như vậy sao?" Triệu Kiến Thận ánh mắt đã dần trong sáng trở lại, chỉ là tham luyến thân thể thơm hương mềm mại của Tuyền Cơ, nên không muốn di chuyển.

"Ta ngoại trừ tin tưởng ngươi cũng chẳng còn cách nào khác…" Tuyền Cơ ỉu xìu áp dụng khổ nhục kế.

Sự thật chứng minh, khi Triệu Kiến Thận tâm tình tốt, biện pháp mềm mỏng sẽ có tác dụng… Hắn rốt cục ngồi thẳng dậy, còn thuận tiện kéo Tuyền Cơ bị ép tới suýt tắt thở đứng lên.

Tuyền Cơ thở hào hển vài hơi, chỉnh sửa lại y phục, canh đúng thời cơ liền nhảy dựng lên chạy đến cạnh cửa, vẻ mặt cảnh giác nhìn Triệu Kiến Thận.

Triệu Kiến Thận dựa người ra sau, gương mặt lại biến ra vẻ lười biếng của một hoa hoa công tử: "Nếu nàng thay đổi chủ ý, hoan nghênh đến tìm ta bất cứ lúc nào." Nói xong còn tặng thêm một cái liếc mắt đưa tình.

Tuyền Cơ run run lùi ra khỏi cửa, ngay cả lời nói chiếu lệ cũng không có, chạy thẳng về phòng.

"Tặng ngươi nè!" Lam Tinh vừa mới vào phòng, liền nhìn thấy Tuyền Cơ tủm tỉm cười đưa ra một đóa hoa tuyết trắng, cánh hoa trong suốt, hình dáng lúc nở rộ tựa như hoa sen nhưng cũng tựa như mẫu đơn.

Rõ ràng vừa mới thở hào hển, sao đảo mắt một cái tâm tình đã tốt như vậy rồi? Hơn nữa hiện tại là mùa đông, nàng làm sao tìm được hoa tươi nở rộ thế kia? Lam Tinh nghi hoặc tiếp nhận đóa hoa kia, phát hiện sờ vào cảm giác không đúng, a lên một tiếng.

"Ngươi đoán xem nó làm từ gì?" Tuyền Cơ đắc ý nói.

Lam Tinh cẩn thận sờ sờ cánh hoa, không chắc chắn nói: "Củ cải?"

Tuyền Cơ vui vẻ nói: "Đúng vậy, đẹp không?"

Lam Tinh cười: "Rất đẹp, tay nghề của Tạ quản sự thật khéo léo, ngay cả củ cải mà cũng làm được thành dạng này. Nô tỳ còn đang thấy kỳ lạ, chỉ là làm bánh củ cải[1] thôi, sao người phải lấy cả cây củ cải làm gì."

[1] Bánh củ cải:

Lam Tích vừa vặn lúc này từ phía sau tiến vào, nghe Lam Tinh ca ngợi Tuyền Cơ, trong lòng không vui, nhất thời không nhịn được, nói: "Đẹp thế nào cũng chỉ là cây củ cải thôi, không dùng được ở nơi thanh nhã."

"Tích tỷ tỷ!" Lam Tinh không ngờ Lam Tích dám ở trước mặt Tuyền Cơ nói những lời bất kính như thế này: "Tạ quản sự, người đừng để ý, Lam Tích nhất thời lỡ miệng thôi."

Lam Tích cũng biết chính mình mạo phạm, cảm thấy hối hận nhưng vẫn bướng bỉnh không chịu mở miệng giải thích.

Tuyền Cơ cũng không để ý: "Chuyện đó cũng không có gì, nàng chẳng qua chỉ nói chút suy nghĩ của bản thân mà thôi. Lam Tích, ngươi rất ghét ta sao?"

Lam Tích bị hỏi một câu trực tiếp như thế có chút bối rối, nhưng lại nghĩ hôm nay dù sao cũng đã đắc tội Tuyền Cơ, giỏi lắm thì tự mình đi nhận phạt, còn cần gì phải ăn nói khép nép với nữ nhân này, vì vậy thanh âm lạnh lùng nói: "Phải!"

"Tích tỷ tỷ!" Lam Tinh thực sự bị dọa, Trầm thị đối với tội mạo phạm của người dưới trừng phạt vô cùng nghiêm khắc, Lam Tích như vậy gần như là tự đi tìm chết.

Tuyền Cơ túm lấy Lam Tinh đang kích động không yên lại, cười nói: "Không vui thì lớn tiếng nói ra mới tốt, cứ nhịn trong lòng sẽ hỏng mất. Người thích ta cũng nhiều rồi, thêm một vài người không thích để cân bằng một chút cũng không có gì không tốt, Lam Tinh ngươi không cần quá khẩn trương."

Lại nhìn vẻ mặt khó chịu của Lam Tích, Tuyền Cơ nét cười càng tươi: "Ngươi cứ tiếp tục chán ghét ta cũng không sao, nhưng ta vừa mới bảo phòng bếp làm bánh củ cải, tối nay cả nhà sẽ ăn món này."

Giữa trưa khi Tuyền Cơ ở phòng bếp thấy ít củ cải, nhớ tới món bánh củ cải mẹ mình vẫn làm kiếp trước, tâm tư động, liền muốn ăn, sau khi trở về từ phòng của Triệu Kiến Thận, tuy đầy một bụng hỏa khí, nhưng vẫn không quên chuyện này, liền tìm Lam Tinh nói tỉ mỉ cách làm bánh củ cải, để nàng bảo người ở phòng bếp làm.

Tới giờ cơm chiều, Lam Tinh đến phòng bếp lấy bánh củ cải, trên đường về phòng của Tuyền Cơ, mùi thơm không biết đã dẫn dụ ánh mắt của bao nhiêu người, ngay cả Triệu Chính cũng không nhịn được hỏi đó là cái gì.

Lam Tinh vừa đi vừa giải thích, ánh mắt hâm mộ của mọi người cứ dán vào tới tận lúc về phòng, nói lại với Tuyền Cơ, Tuyền Cơ lại đắc ý: "Phòng bếp cũng làm không ít, Lam Tinh ngươi mang ra mời mọi ăn đi, ngươi cũng đừng quên nếm thử một chút nha, tuy rằng không phải tay nghề của ta... Ta đã nói rồi mà, đồ ăn chỉ có ngon hay không ngon, sao phải xem trọng thanh nhã hay không thanh nhã làm gì?"

Lam Tích ở bên cạnh nghe lời này, cắn răng không nói gì.

70. Chương 70: Bánh Củ Cải Và Ghen Tuông

Triệu Kiến Thận mới từ trong phòng đi ra, đã nghe thấy mùi thơm của thức ăn, nhìn thấy một gã sai vặt trong phòng bếp đang bưng một mâm điểm tâm đi qua, trong ánh mắt Triệu Chính đứng bên cạnh hiếm khi hiện lên vẻ mặt thèm thuồng, hứng thú hỏi thăm: "Ngươi biết đây là cái gì không?"

Triệu Chính trả lời: "Tạ quản sự lệnh cho phòng bếp làm bánh củ cải, bảo mời mọi người cùng nếm thử."

"Ngươi thử chưa? Mùi vị thế nào?" Triệu Kiến Thận mỉm cười hỏi.

Triệu Chính dựa vào kinh nghiệm nhiều năm hầu hạ Triệu đại Vương gia, lập tức ngửi thấy mùi vị nguy hiểm trong câu nói này, cẩn thận nói: "Vẫn chưa, Lam Tinh nói trễ một chút sẽ để chừa lại cho nô tài."

Triệu Kiến Thận liếc mắt nhìn hắn, trong đầu thầm hiểu rõ thằng nhóc này cố tình nói như thế là vì sợ cơn đố kỵ của mình đốt lây sang người hắn, Lam Tinh là đệ tử chân truyền của hắn, cho dù Tuyền Cơ không dặn dò riêng, cũng không có chuyện mang những thứ thừa lại đến cho sư phụ của mình.

Nghĩ đến Tuyền Cơ bình thường đều gọi rất thân thiết "Triệu đại ca", "Triệu đại ca", chắc chắn phần điểm tâm đầu tiên đã chui vào khoang thuyền của Triệu Chính rồi!

Triệu Chính hãi hồn khiếp vía nhìn hàn quang chợt lóe trong mắt Triệu Kiến Thận, không khỏi âm thầm kêu khổ.

Triệu Kiến Thận vẫy vẫy tay áo, bước về phía phòng của Tuyền Cơ: "Ngươi cũng không cần phải chờ phần thừa lại đâu, chúng ta bây giờ phải đi làm phiền một chút điểm tâm của Tạ quản sự."

Lúc Triệu Kiến Thận ngông nghênh đi vào phòng Tuyền Cơ, Tuyền Cơ đang cắn nửa miếng bánh củ cải, ăn đến mặt mày vui vẻ. Vừa nhìn thấy Triệu Kiến Thận bước vào, nhớ tới chuyện lúc chiều, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nguội lạnh.

Triệu Kiến Thận sớm biết Tuyền Cơ đối với tôn ti trật tự không quá để ý, không ngờ tới lúc chiều nói tin tức bản thân sắp đăng cơ cho nàng biết, nàng còn dám trước sau như một mặt nặng mày nhẹ với mình như thế, kỳ lạ là hắn không có tí nào tức giận, ngược lại còn có chút vui vẻ.

Theo góc độ của người khác mà nói, điều này đại biểu cho sự tin tưởng của Tuyền Cơ đối với hắn, tin tưởng hắn sẽ không tổn thương nàng, sẽ tiếp tục dung túng nàng. Con người ở trước mặt người mình thân nhất luôn thể hiện một mặt thật của chính mình, thậm chí là tồi tệ, bởi vì tin tưởng đối phương sẽ không bởi vì vậy mà xa lánh chán ghét mình.

Nghĩ đến đây, Triệu Kiến Thận làm sao còn có thể để tâm đến vẻ mặt của Tuyền Cơ nữa, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh nàng, không khách khí thật tình nắm lấy bàn tay đang cầm chiếc đũa giơ lên của nàng, đưa nửa miếng bánh củ cải còn dính trên đũa vào miệng mình.

Tất cả người ở hiện trường đều bị hành động vô cùng thân thiết không chút kiêng kị của hắn làm chấn động, toàn bộ hóa thạch.

Sắc mặt Tuyền Cơ ửng lên mấy điểm hồng hồng, miếng… miếng bánh củ cải đó nàng vừa mới cắn một cái á.

Triệu Chính vốn đang đứng ở cửa còn đang do dự có nên vào hay không, vừa nhìn thấy thế, phản ứng mau lẹ thu một chân mới bước vào cửa về, tiện thể còn cho Lam Tinh một cái nháy mắt, người liền thối lui ra canh giữ ngoài cửa.

Lam Tích, Lam Tinh đang định lặng lẽ rời khỏi, Tuyền Cơ đã lớn tiếng nói: "Các ngươi ở lại, không được đi!"

Triệu Kiến Thận tựa tiếu phi tiếu nhìn Tuyền Cơ liếc mắt một cái, Tuyền Cơ cũng tự biết mình phản ứng quá mức, thế nhưng buổi chiều mới thiếu chút nữa đã cướp cò nổ súng, bây giờ nàng làm sao ở riêng một mình với Triệu Kiến Thận, ngộ nhỡ hắn định làm gì, chính mình cho dù kêu trời cũng không thấu, gọi đất cũng không hay.

"Ta phát hiện, mỗi lần nàng nhìn ta cứ như con thỏ bị hoảng sợ, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chạy trốn, bộ ta đáng sợ đến thế sao?" Triệu Kiến Thận đặt câu hỏi rất lễ độ.

"Dùng 'đáng sợ' để hình dung ngài, đúng là đánh giá thấp ngài quá rồi!" Tuyền Cơ vừa nói vừa dùng sức rút cánh tay cầm đũa trở về.

Triệu Kiến Thận tao nhã cười nói: "Nàng luôn thích nói đùa như thế, ta vốn cũng chỉ định quấy rầy chút điểm tâm của nàng mà thôi, nàng cũng không cần phải chống cự người ở ngàn dặm xa như thế chứ."

Tuyền Cơ nhìn hắn thần thanh khí sảng, quả thật không giống bộ dạng sắp biến thành sắc lang, vì thế tâm trạng cũng thả lỏng.

Lam Tích chuẩn bị mang bát đũa tới, Triệu Kiến Thận dường như thật sự đơn giản chỉ muốn ăn một chút mà thôi, chỉ chọn những đề tài thoải mái nói chuyện phiếm với Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ đã sớm biết, chỉ cần hắn sẵn lòng, hắn có thể là đối tượng nói chuyện phiếm tốt nhất, dần dần cũng thu hồi hết sự đề phòng, trọng tâm câu chuyện bất tri bất giác rơi lên đồ ăn.

"Ngoại trừ làm bánh củ cải, Tuyền Cơ còn biết bí quyết làm món gì ngon nữa không?" Triệu Kiến Thận tùy ý hỏi.

"Điểm tâm cũng có nhiều loại a, trước đây ta từng nếm qua bánh khoai môn, bánh đậu xanh, bánh đậu đỏ, bánh móng ngựa[1], bánh mật vân vân, điểm tâm phương Nam có rất nhiều loại bánh, bánh bao xíu mại, gà chéo quẩy, hì hì, mấy thứ này không nói tới, còn có dùng trái cây để nấu ăn nữa: cam sành, cua, bí đỏ hầm, dừa hầm gà ô, táo dồn thịt… mới nhắc thôi đã chảy nước miếng rồi!"

[1] Các loại bánh:

Bánh khoai môn:

Bánh đậu xanh:

Bánh đậu đỏ:

Bánh móng ngựa:

"Nếu có thời gian nàng xuống nhà bếp dạy cho họ cách làm, ta cũng muốn nếm thử." Triệu Kiến Thận nhẹ nhàng gõ ngón tay trên mặt bàn nói, những món ăn mà Tuyền Cơ kể, hắn chưa từng nghe qua, cái gọi là điểm tâm 'phương Nam', là chỗ nào ở phía Nam? Ninh quốc nằm ở phía Tây Bắc của Kỉ quốc, tin tức từ thám tử tình báo đã cơ bản chứng minh được thân phận thật sự của Tuyền Cơ, chỉ có điều thân phận này cùng với những lời nói, cử chỉ, thói quen của Tuyền Cơ tương đối trái ngược nhau, lại có vô số điểm đáng ngờ…

Tuyền Cơ cũng không thèm để ý tới lời nói của mình có là cố ý hay không, dù sao lai lịch của bản thân cái 'xác' này vốn cũng không minh bạch, linh hồn lại càng không có chút nào liên quan tới thời đại này, đương nhiên sẽ không có ai tra ra được một cái thân phận hợp tình hợp lí, một khi đã như vậy, còn trốn trốn tránh tránh làm gì?

Chỉ là một bữa bánh củ cải đơn giản, lại ăn đến cả khách lẫn chủ đều vui vẻ.

Giữa trưa ngày thứ hai, thuyền đi tới huyện Nam An, đây là thị trấn phồn hoa nhất trong phạm vi cách kinh thành ba trăm dặm, Triệu Kiến Thận mang mặt nạ dẫn theo vài tên tùy tùng lên bờ viếng thăm những khách thương hợp tác quan trọng của Trầm thị ở đây, Tuyền Cơ ở lại trên thuyền sắp xếp lại những tin tức liên quan thu được trong mấy ngày lên đường.

Lam Tinh đợi Lam Tích rời khỏi, nói với Tuyền Cơ: "Tạ quản sự, có thể dành chút thời gian nghe nô tỳ nói mấy câu được không?"

Tuyền Cơ ngẩng đầu lên cười nói: "Ngươi ngồi xuống đã rồi từ từ nói, ta phán đoán… để ta đoán đã, có phải là có liên quan đến Lam Tích đúng không."

Lam Tinh gật đầu, cũng không dám ngồi xuống, cắn cắn môi nói nhỏ: "Lam Tích trước giờ chịu rất nhiều uất ức, cho nên nói chuyện làm việc có chút cực đoan, nô tỳ muốn xin Tạ quản sự đừng tính toán với nàng ấy, chớ có nói với thiếu gia…"

"Ngươi sợ nàng ấy bị phạt? Ngươi yên tâm đi, nàng ấy đối xử với ta thế nào, ta cũng không để bụng, chỉ cần nàng ấy không gây sự với ta, ta cũng không làm gì nàng ấy cả. Có điều ngươi tự quyết định chạy tới đây nói những lời này với ta, nàng ấy cũng chưa chắc gì đã vui vẻ đâu."

Lam Tinh cười khổ nói: "Nàng đối với nô tỳ thế nào, nô tỳ cũng không chút oán than, nếu không nhờ nàng, nô tỳ đã sớm chết thảm ở đầu đường rồi."

"Ừ, nàng là ân nhân của ngươi à? Nàng ấy chỉ tỏ thái độ nhắm vào ta, hay là với ai cũng như thế?"

Lam Tinh xấu hổ không biết trả lời thế nào, nếu đáp là vế đầu, e rằng sẽ khiến Tuyền Cơ giận dữ, đáp là vế sau, Lam Tích lại có vẻ cực kỳ xấu xa không chịu nổi. Trên thực tế Lam Tích cũng không phải chỉ nhắm vào Tuyền Cơ, nàng đối với hết thảy sự quan tâm chăm sóc hạ nhân của phu nhân, tiểu thư đều vô cùng chán ghét, nàng cho rằng bọn họ bất quá là cao cao tại thượng muốn bố thí lòng thương hại, cực kỳ dối trá.

Bản thân Lam Tinh cũng có ý nghĩ giống như vậy, nhưng mà xuất thân của nàng với Lam Tích không giống nhau, bởi vậy thà rằng gặp được một chủ tử dịu dàng giả dối chí ít cũng còn có những ngày tháng tốt lành mà trải qua.

Lam Tích vốn là tiểu thư trong phủ Ninh quốc tướng quân, được che chở cưng chiều từ nhỏ, đáng tiếc bởi vì tổ phụ ăn hối lộ trái luật, làm nên một vụ án lớn, vì thế chẳng những bản thân bị mất chức chém đầu, mà còn liên lụy đến người nhà không phải bị xung quân thì bị bán làm nô tỳ, năm Lam Tích chín tuổi chỉ trong một đêm từ một thiên kim con nhà quan được cưng chiều bị lưu đày bán làm tôi tớ, theo mẫu thân lang bạc khắp đầu đường xó chợ, chịu hết khuất nhục. Sau khi mẫu thân bị bệnh chết, nàng cũng coi như là may mắn được người của cửa hiệu Trầm thị mua về, mới miễn cưỡng sống yên ổn qua ngày. Mặc dù thân là nô tỳ, nhưng tâm cao khí ngạo, thương hại đồng cảm bố thí của người khác, trong mắt nàng, so với đánh nàng mắng nàng còn khiến nàng khó chịu hơn.

Tuyền Cơ nhìn thấy Lam Tinh khó xử, cũng không hỏi tiếp, nàng vốn cũng không phải là loại người rất có lòng hiếu kỳ đối với chuyện riêng tư của người khác.

71. Chương 71: Sơn Vũ Nổi Lên

Triệu Kiến Thận buổi sáng ra ngoài từng nói có thể sẽ tới sáng sớm ngày mai mới có thể quay về thuyền, Tuyền Cơ vừa lúc thừa cơ đẩy Lam Tinh, Lam Tích đến chỗ khác, dùng sáo Tử Vân Kim gọi bồ câu đưa thư của Dịch Thanh Vân.

Triệu Kiến Thận nếu đã muốn sang năm đăng cơ, Tuyền Cơ cảm thấy phải rời đi trước khi hắn đăng cơ, có quan hệ không rõ ràng với Hoàng đế một nước, hậu quả này rất nghiêm trọng.

Hiện tại bản thân bất luận thời điểm nào chỉ cần rời khỏi phòng, sẽ có người Triệu Kiến Thận phái tới thậm chí là chính hắn đi theo, nói là hầu hạ hoặc đi theo để bảo hộ, nhưng trong lòng mọi người đều biết, đây là báo cho nàng không cần tác quái, thử chạy trốn lần nữa.

Dưới tình huống như vậy, đành phải thỉnh đại ca ra tay trợ giúp thôi.

Dùng bút than tự chế viết xong thư, đang do dự cần lại thổi sáo Tử Vân Kim nữa không, chợt nghe bên cửa sổ truyền đến tiếng đập cánh, hé mở cửa sổ, một cái đầu tuyết trắng nhỏ thò vào, bồ câu đưa tin đến đây!

Tuyền Cơ cẩn thận lại mở cửa sổ ra thêm một chút, con bồ câu đưa tin kia lại sôi nổi rơi vào trong phòng, nghiêng đầu nhìn Tuyền Cơ, đáng yêu nói không nên lời như vậy.

Chân trước của bồ câu đưa tin dùng một cái vòng kim loại nhỏ cố định một cái ống tròn rỗng ruột nho nhỏ, Tuyền Cơ đem thư gấp cuốn lại, nhét vào ống tròn, đậy lại, đưa tay nâng lên bồ câu hướng ngoài cửa sổ ném, nhìn thấy con chim nhỏ màu trắng phịch vài cái tiến vào trong mây, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Chỉ mong thời điểm đại ca nhận được thư này không quá muộn…

Dưới ánh nến lay động, Triệu Kiến Thận vốn nên còn đang trên bờ xã giao suốt đêm sớm trở về trên thuyền, trên thuyền đại bộ phận mọi người sớm đã đi ngủ, lúc này trong phòng hắn chỉ có Triệu Chính vẻ mặt bất an mà đứng ở một bên hầu hạ.

Lá thư mà ban ngày Tuyền Cơ viết đang mở ra phẳng phiu ở dưới đèn, con bồ câu đưa tin bị nhốt trong lồng sắt cạnh chân Triệu Chính.

Triệu Kiến Thận một hàng một hàng nhìn chữ viết quen thuộc, nửa ngày đem thư đẩy đến trước mặt Triệu Chính, nhoẻn miệng cười nói: “Nhìn xem muội muội tốt của ngươi tính kế thật là tốt.”

Triệu Chính chỉ cảm thấy cả người rét run, cẩn thận xem xong thư, một tiếng cũng không dám nói.

"Nàng không phải mỗi ngày đều gọi ngươi 'Triệu đại ca' sao? Ngươi xem nàng ngay cả chạy trốn cũng không muốn liên lụy đến ngươi, cố ý chọn thời điểm ngươi không trực." Triệu Kiến Thận ôn hòa nói.

Trên giấy thanh thanh sở sở[1] viết kế hoạch chạy trốn của Tuyền Cơ, tỉ mẫn tường tận làm cho đại tổng quản thị vệ Triệu Chính kinh hãi, nếu thư bình an đưa đến trên tay Dịch Thanh Vân, nhận được sự phối hợp của hắn, Tuyền Cơ hoàn toàn có thể lại biến mất trong phạm vi tầm mắt của bọn họ.

[1] Thanh thanh sở sở: rõ ràng, rành mạch.

Không nghĩ tới Tuyền Cơ bình thường ngẫu nhiên tán gẫu dạo chơi, nhìn như lơ đãng, cũng đã đem thủ vệ được bố trí trên thuyền quan sát được tám chín phần, còn tìm thấy sơ hở trong đó để lợi dụng.

Không khó phát hiện, phần kế hoạch này chỉ tránh thời điểm mà Triệu Chính và vài tên thị vệ cùng nàng quen thuộc đang trực, Tuyền Cơ xuất phát từ hảo ý không nghĩ làm cho bọn họ bởi vì chính mình chạy trốn mà mang tội thất trách, nhưng là rơi vào trong tay Triệu Kiến Thận liền biến thành một sai lầm lớn không thể tha thứ - nàng cẩn thận chiếu cố những thị vệ cùng nàng giao hảo như thế, lại đem tâm ý của hắn vứt bỏ như giày cũ, đối với hắn là đả kích rất lớn!

Triệu Chính biết nếu tiếp tục đề tài này sẽ làm chính mình chết thực thảm, đành phải thử dời đi lực chú ý của Vương gia: "Trong thư của Tạ quản sự cũng không đề cập một chữ nào đến những mưu tính của Vương gia, Vương gia không có nhìn lầm người, nàng cũng không có tâm bán đứng hoặc phản bội Vương gia." Hy vọng cách nói này có thể bình ổn một chút sự phẫn nộ của Vương gia, cũng làm cho Tuyền Cơ chịu sự trừng phạt nhẹ một chút.

Triệu Kiến Thận cười khẽ một tiếng, đá đá lồng sắt bên chân nói: "Đem thư thả lại đi. Triệu Thập Lục không phải nói tìm không thấy Dịch Thanh Vân sao? Bổn vương khiến cho Dịch Thanh Vân tự mình đưa lên cửa!"

Triệu Chính cẩn thận làm theo, bồ câu đưa tin lại lần nữa lấy được tự do, nghiêng ngả lảo đảo bay ra khỏi phòng Triệu Kiến Thận.

Triệu Kiến Thận mắt lạnh nhìn thấy bồ câu đưa tin biến mất ở phía chân trời, ôn hòa nói: "Thư của Tuyền Cơ ngươi cũng xem qua, bổn vương không hy vọng lại nhìn đến phòng vệ trong ngoài bên mình có bất kỳ lỗ hổng gì nữa, hiểu chưa?"

Triệu Chính rùng mình, khom người đáp ứng.

"Đừng cho Tuyền Cơ nhìn ra phòng vệ có thay đổi, bổn vương muốn cho nàng một kinh hỉ." Triệu Kiến Thận cười đến ôn nhu, trong mắt u ám làm người ta sợ.

Triệu Chính lên tiếng xác nhận liền lui xuống, trong lòng không khỏi vì Tuyền Cơ lo lắng, Vương gia lần này thật sự tức giận, không biết sẽ xử trí nàng như thế nào, chỉ mong Vương gia đủ yêu thích quý trọng nàng, không nên làm nàng bị thương quá nặng.

Triệu Kiến Thận đưa tay khẽ vuốt cổ Tuyền Cơ, xúc cảm tinh tế mềm mại, chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức là có thể bẻ gẫy, chính là làm ột mỹ nhân lả lướt khả ái như vậy biến thành một khối thi thể cứng ngắc lạnh như băng, hắn vẫn luyến tiếc.

Lúc này Tuyền Cơ bị điểm huyệt ngủ, không hề hay biết, hoàn toàn không biết chính mình đang ở trước quỷ môn quan dạo chơi.

Triệu Kiến Thận đưa tay xuống chút nữa, liền chạm đến chiếc vòng cổ mấy ngày hôm trước ban đêm tự tay mang cho Tuyền Cơ, chiếc vòng dán vào da thịt Tuyền Cơ, mang theo nhiệt độ cơ thể của nàng, ấm áp chứ không còn là vòng kim loại lạnh lẽo nữa, đầu ngón tay lần tìm đến khóa trên đầu có khắc Triệu thị đồ đằng. Nhịn không được ôn nhu cười, nhẹ giọng nói: "Ngươi đời này nhất định là người của ta, ngươi cho rằng có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta?"

Đầu ngón tay chậm rãi đi xuống, xẹt qua xương quai xanh tinh tế, tách ra những lớp áo đan xen, nhẹ nhàng điểm ở vị trí trái tim Tuyền Cơ. Triệu Kiến Thận chậm rãi đưa tay đặt tại phía trên trái tim Tuyền Cơ, cảm nhận nhịp đập quy luật xuyên thấu qua xương cốt da thịt truyền đến: "Thật muốn đem tâm của ngươi đào ra nhìn xem rốt cuộc là làm từ cái gì, bên trong lại chứa cái gì."

Tuyền Cơ nặng nề mê man, không thể cho hắn bất luận đáp án gì.

Tuy rằng Triệu Chính cẩn thận thay đổi lực lượng canh phòng trên thuyền, Tuyền Cơ vẫn là có cảm giác không ổn, phát hiện này vốn bắt nguồn từ thái độ của Triệu Chính đối với nàng, dĩ vãng Triệu Chính tuy rằng là cái mặt lạnh cười như tượng, hơn nữa chưa bao giờ dám yên tâm chấp nhận nàng gọi đại ca, nhưng là cũng sẽ không giống như bây giờ trốn nàng giống như lẩn tránh cái gì đó, ngẫu nhiên bắt giữ đến ánh mắt hắn hướng chính mình, chung quy có thể phát hiện ở trong đó lo lắng thật sâu.

Tuyền Cơ trái lo phải nghĩ, khả năng duy nhất chính là kế hoạch chạy trốn của mình bị tiết lộ. Thái độ của Triệu Kiến Thận ngược lại nhìn không ra cái gì bất đồng, nhưng mà Tuyền Cơ phi thường rõ ràng tâm cơ người này sâu bao nhiêu, cho nên trừ khi hắn nguyện ý chủ động biểu hiện cảm xúc, nếu không chính mình rất khó từ trên người hắn nhìn ra manh mối.

Thuyền lớn của Trầm thị dọc theo Lan Giang một đường hướng về phía Nam mấy ngày, bồ câu đưa tin thả đi như đá chìm đáy biển, không hề hồi âm, Tuyền Cơ trên cơ bản đã có thể xác định, Triệu Kiến Thận đã biết việc mình liên hệ Dịch Thanh Vân muốn chạy trốn, bởi vì nàng quanh co thử Lam Tinh Lam Tích nhận được kết quả, bố phòng trên thuyền ngoài mặt xem ra cùng trước kia cũng không khác biệt, trên thực tế đã thay đổi hoàn toàn, hơn nữa bọn thị vệ được nghiêm lệnh, mỗi người đều giữ kín như bưng, không có thời gian mười ngày nửa tháng, rất khó lại nắm được rõ ràng.

Hiện tại, nàng đã không biết nên hy vọng Dịch Thanh Vân đến hay là hy vọng huynh ấy đừng tới.

Triệu Kiến Thận rõ ràng đối với Dịch Thanh Vân địch ý rất đậm, nếu như nắm được tiên cơ, Dịch Thanh Vân đến đây chỉ sợ dữ nhiều lành ít. Nhưng nếu Dịch Thanh Vân không đến, Tuyền Cơ cũng vẫn lo lắng hắn không biết có phải là xảy ra chuyện gì nên mới không thể đến hay không.

Trên thuyền mọi người bắt đầu cuộc sống thường ngày hết thảy như thường, nhưng Tuyền Cơ lại cảm thấy được không khí đè nén quỷ dị…

72. Chương 72: Tìm Được Tổ Chức Rồi

Tiếp tục bị động như thế cũng không phải biện pháp. Vì thế, buổi tối hôm nào đó, Tuyền Cơ ôm tâm lý đập nồi dìm thuyền, chủ động đi tìm Triệu Kiến Thận ngả bài.

"Ta muốn rời khỏi Triệu Vương phủ, rời khỏi Trầm thị."

"Ta vẫn luôn suy nghĩ, chừng nào thì nàng mới chịu nói ra trước mặt ta." Triệu Kiến Thận nghe xong không có chút bất ngờ nào, ngược lại Triệu Chính đứng bên cạnh lại bắt đầu khẩn trương.

"Quả nhiên là ngài đã sớm biết, vậy ta cũng không cần phải nói nhảm thêm nữa. Sau khi rời khỏi ta sẽ tuyệt đối không tiết lộ cho bất kỳ ai về chuyện của Vương phủ và Trầm thị. Ngài có thể yên tâm."

"Nàng cứ thế mà cáo từ ta, cũng không định hỏi một chút ý kiến của ta sao?" Triệu Kiến Thận thản nhiên nâng chung trà lên, hai tròng mắt rủ xuống khiến cho người ngoài không thể nhìn rõ được tâm tư thế nào.

Tuyền Cơ miễn cưỡng cười nói: "Vậy ngài có ý kiến gì không?"

"Một khi nàng rời khỏi chiếc thuyền này, ta cũng sẽ không che chở cho nàng nữa, nàng nên suy nghĩ cho thật kĩ."

Tuyền Cơ chớp chớp đôi mắt, không thể hiểu được ý tứ của Triệu Kiến Thận, nhẹ giọng trả lời: "Đa tạ lòng tốt, ta vẫn rời khỏi là tốt hơn."

Triệu Kiến Thận nhìn Tuyền Cơ, lạnh nhạt nói: "Một khi đã như vậy, ta cũng không cần phải miễn cưỡng giữ khách. Triệu Chính, tiễn Tạ tiểu thư rời thuyền!"

"Ách, vẫn còn một chuyện!" Tuyền Cơ bỗng nhiên nhớ tới cái vòng trên cổ, chỉa chỉa cổ nói: "Làm ơn cho ta mượn chìa khóa một tí."

Triệu Kiến Thận bỗng nhiên hừ một tiếng, từ trong người lấy ra một cái chìa khóa vứt cho Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ tiếp nhận rồi nhanh tay lẹ chân cởi bỏ cái vòng, đặt lên trên bàn, chỉ cảm thấy gánh nặng trong lòng đã được buông lỏng, hơi hơi cúi đầu xuống thi lễ, cười nói: "Tuyền Cơ cáo từ, đa tạ Vương gia đã chiếu cố suốt một năm qua. Xin giúp ta tạm biệt với mọi người trong Vương phủ."

Dứt lời đi ra cửa cũng không thèm quay đầu lại.

Triệu Chính im lặng đưa Tuyền Cơ lên bờ, rốt cuộc cũng không nhịn được nói: "Ngươi, người hà tất gì… Bây giờ nên mau chóng quay lại cầu xin thiếu gia, thiếu gia nhất định sẽ không nổi giận với ngươi!"

Triệu Kiến Thận dễ dàng thả nàng đi thế này, Tuyền Cơ đã sớm âm thầm cảnh giác, vội vàng nhân cơ hội tìm hiểu nói: "Ta đi rồi, thiếu gia nhà ngươi sẽ không ở trên đường tìm người hại ta đó chứ?"

Triệu Chính vội la lên: "Thiếu gia nhất định sẽ không đối xử với cô nương như thế, chỉ là…"

Giọng nói lạnh lùng của Lam Tích từ trên thuyền truyền ra: "Sư phụ, thiếu gia phân phó, Tạ tiểu thư đã không còn liên quan gì với Trầm thị, mời sư phụ lập tức trở về phục mệnh với thiếu gia."

Triệu Chính dậm chân một cái, liếc mắt nhìn Tuyền Cơ, thở dài một tiếng xoay người lên thuyền.

Tuyền Cơ thừa lúc trời tối, dùng dịch dung đan thay đổi dung mạo, tự đi tìm khách điếm để nghỉ qua đêm, định làm gì, cũng phải chờ đến mai đã.

Mặc dù tìm được một khách trọ lớn nhất ở đây, trọ cũng là phòng tốt nhất, nhưng so với giường lớn trên thuyền của Trầm gia hay của Vương phủ, đều thua xa.

Tuyền Cơ để nguyên y phục nằm trên giường, đưa tay sờ sờ vật gì đó trong tay áo, không khỏi khẽ cười lẩm bẩm: "Tiếng Triệu đại ca này quả nhiên gọi không uổng phí, lại còn lén đưa cho ta nhiều tiền như thế, có cơ hội phải nên cảm ơn huynh ấy mới được."

Kỳ thật trước khi đi gặp Triệu Kiến Thận ngả bài, Tuyền Cơ đã sớm lấy hết ngân phiếu bạc vụn này nọ để trong người, tuy rằng sống trong Vương phủ ở kinh thành không lâu, nói không chừng đời này cũng không có cơ hội quay lại đây, thế nhưng chỉ bằng bao nhiêu đó trên người, nửa đời sau cũng không cần phải lo đến chuyện áo cơm.

Chỉ là không biết câu cuối cùng chưa nói hết của Triệu Chính có huyền cơ gì trong đó.

***

Trên Lan Giang, Triệu Kiến Thận căn dặn thuộc hạ canh thuyền suốt đêm, Triệu Chính nhìn thấy nước sông cuồn cuộn dưới thuyền, trong lòng lo lắng như lửa đốt, nếu có Trương tiên sinh ở đây, chắc chắn sẽ không để ọi chuyện trở thành thế này.

Triệu Kiến Thận ngồi trong phòng một mình, nhìn cái vòng cổ đặt ở trên bàn trước mặt đến xuất thần. Vòng cổ đã không còn hơi ấm của Tuyền Cơ, khôi phục trạng thái lạnh lẽo, tim của người nào đó cũng có chút chút rắn lạnh hơn.

Triệu Kiến Thận hắn muốn loại nữ nhân nào mà chả được, nếu nàng đã kiên quyết rời đi vậy thì cứ để cho nàng đi đi, một ngày nào đó nàng sẽ hối hận, sẽ quay lại trước mặt hắn cầu xin hắn che chở sủng ái.

Có một giọng nói trong lòng thầm nhắc nhở: Nếu như nàng gặp phải chuyện gì bất trắc, không còn quay lại nữa thì sao?

Vậy thì chỉ có thể trách nàng quá bướng bỉnh, không biết tốt xấu thôi! Triệu Kiến Thận lạnh lùng áp chế bất an trong lòng.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Tuyền Cơ không vội vã ra cửa, cầm lấy cây sáo Tử Vân Kim thổi một hồi, rồi ngồi cả ngày trong phòng đợi bồ câu đưa tin đến.

Đợi cho đến khi trăng lên giữa trời, ngay lúc Tuyền Cơ sắp tuyệt vọng, mới nhìn thấy bóng dáng của một con bồ câu trắng xuất hiện bên cửa sổ, Tuyền Cơ dụi dụi con mắt, cứ tưởng là ảo giác.

Ba bước thành hai bước mở cái ống tròn trong chân bồ câu ra, lá thư mà tự mình đặt ở bên trong gửi vào mấy ngày trước đã không còn nữa, hồi hộp mở tờ giấy ra xem, bên trên là thư hồi âm của Dịch Thanh Vân, chỉ nói là nhận được thư của Tuyền Cơ, đã xuất phát chạy đến, nhưng mà trên đường gặp phải chuyện bất trắc nên bị trì hoãn.

Tuyền Cơ nhẹ nhàng thở ra, vội vàng viết lên giấy vị trí của mình rồi thả bồ câu đi đưa tin, an tâm ở khách điếm chờ Dịch Thanh Vân đến.

Không đợi được Dịch Thanh Vân, lại đợi được một đám hắc y nhân, không nói câu nào, điểm huyệt Tuyền Cơ xong rồi ném xuống dưới giường.

Tuyền Cơ không thể động đậy cơ thể, đầu óc nhanh chóng vận động, nhìn hành động của bọn hắn, tựa hồ không phải nhắm vào mình, nếu không cũng sẽ không ném mình xuống dưới sàng cho xong chuyện. Sẽ đến gian phòng này chỉ có Dịch Thanh Vân và điếm tiểu nhị, vậy thì chính là nhắm vào Dịch Thanh Vân rồi.

Tiểu bồ câu đưa tin mặc dù dáng vẻ đáng yêu, nhưng cũng là một thứ không tin được, đến lần này cũng vậy, là lần thứ hai để lộ bí mật khiến nàng gặp chuyện xui xẻo rồi.

Từ dưới sàng nhìn lên có một tên Hắc y nhân nằm trên giường, những người còn lại đều nhảy lên trên xà nhà, có trốn vào ngăn tủ, có ẩn trong bóng tối bên hông giường… Không nghi ngờ gì cũng biết là đang chờ Dịch Thanh Vân vừa đến liền tiến hành phục kích.

Tuyền Cơ nằm dưới sàng ngoại trừ lo lắng suông ra, một chút biện pháp cũng không có. Chỉ mong rằng Dịch Thanh Vân đừng có dễ dàng bị mắc mưu thôi!

Mới cầu nguyện xong, liền thấy một bóng dáng quen thuộc dưới ánh trăng chiếu trên mặt đất, Dịch Thanh Vân đến rồi!

Dịch Thanh Vân nhảy vào cửa sổ, nhẹ giọng gọi: "Tiểu muội, đại ca đến rồi đây!"

Trong phòng đương nhiên không có chút động tĩnh nào, Dịch Thanh Vân thấy trong màn hình như có bóng người, liền bước tới gần, Tuyền Cơ khẩn trương đến mức tim thiếu điều muốn nhảy lên cổ họng, thế nhưng lại không thể động đậy, lại vừa không thể thốt ra tiếng.

Nhưng vào lúc này, Dịch Thanh Vân hai chân vừa đến trước giường, người liền thối lui lại ba bước, trên giường có tiếng ứ hự, tiếp đó là âm thanh vật gì nặng ngã xuống giường, chắc là thích khách trên giường đánh lén bị Dịch Thanh Vân gây thương tích.

Chỉ nghe thấy giọng nói trêu chọc của Dịch Thanh Vân: "Tiểu muội nhà ta trên người rất thơm, đồ nam nhân hôi hám như ngươi định giả làm nàng cũng không chịu tắm rửa trước dùm một cái!"

Lúc này mấy tên Hắc y nhân đều hiện hình ra hết công kích tới tấp vào Dịch Thanh Vân, trong đó có một tên dẫn đầu bộ dạng lạnh lùng cười châm biếm nói: "Chỉ là một ả xấu xí, cũng không hiểu một tên Hoa công tử làm sao thưởng thức lại kém thế."

"Phi! Tiểu muội nhà ta xinh đẹp như tiên!" Dịch Thanh Vân miệng thì chửi, tay cũng không nhàn rỗi, đã cùng với một đám Hắc y nhân bắt đầu hỗn chiến.

Tuyền Cơ từ dưới sàng nhìn thấy mấy đôi chân dịch chuyển tới lui, tiếng binh khí đánh nhau inh ỏi, thầm nghĩ động tĩnh um sùm như thế, người trong khách điếm chắc là phải có phản ứng chứ… chỉ cần có người đến, cơ hội trốn thoát của Dịch Thanh Vân sẽ nhiều hơn một chút.

Thế nhưng một đám người trong khách điếm lại ngủ như chết, đánh nhau lách ca lách cách cả buổi trời, không ai dám đến xem coi chuyện gì, cũng không thấy quan phủ có phản ứng, Tuyền Cơ thầm mắng xui xẻo.

May mà võ công Dịch Thanh Vân cũng thực sự không tồi, Hắc y nhân té trên mặt đất càng lúc càng nhiều, mấy tên còn lại thấy tình thế không ổn, hô to một tiếng rút lui, chưa tới ba giây đã chạy trốn không thấy tung tích.

Dịch Thanh Vân nghiêng tai lắng nghe, bước nhanh đến trước giường, một tay lật ván giường lên, để lộ ra Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ lúc này bộ dạng đã hoàn toàn thay đổi, chỉ là đôi mắt dưới ánh trăng mờ mờ rạng rỡ phát sáng, Dịch Thanh Vân thoáng cái đã nhận ra, không khỏi cười nói: "Lâu lắm rồi không gặp, tiểu muội!"

73. Chương 73: Hé Lộ Thân Thế

Khách điếm sau một hồi hỗn chiến, trong phòng đã không còn người nào, Dịch Thanh Vân giải huyệt đạo cho Tuyền Cơ, mang nàng xuống trốn tạm nơi bỏ không trong viện của một hộ phú thương. Hai người nói về tình hình sau khi từ biệt, Tuyền Cơ nói đến thái độ quái dị của Triệu Kiến Thận cùng Triệu Chính, dường như rất chắc chắn rằng chính mình sau khi xuống thuyền sẽ không có được ngày bình yên vậy, rất đáng ngờ.

Dịch Thanh Vân cười nói: "Nếu vậy có thể bọn họ đã nghe nói về lời tiên đoán được lưu truyền gần đây ở các nước. Nếu lời tiên đoán là thật, tiểu muội ngươi quả thật chỉ càng rước lấy phiền toái mà thôi."

"Lời tiên đoán gì?"

"Muội chưa từng nghe Thông Thiên đại sư nói sao?"

Tuyền Cơ ngẫm nghĩ: "Dường như muội đã từng nghe người ta nói qua, nói đó là nhà tiên tri nổi tiếng nhất trong bảy nước, năm mươi năm trước lời tiên đoán về vận mệnh quốc gia của bảy nước này đều nhất nhất ứng nghiệm."

"Đúng, chính là vị Thông Thiên đại sư này, vốn đang dạo chơi thiên hạ không thấy bóng dáng, gần đây nghe đồn bỗng nhiên hắn lại có lời tiên đoán mới. Lời tiên đoán này, nghe giống như là nói về muội."

"Hả?"

"Thiên nữ giáng phàm, thần khí xuất hiện, minh chủ hiện thế, thống nhất thiên hạ."

"Xí, ngoại trừ muội cùng Thiên nữ đều là nữ, không nghe ra như là đang nói muội." Tuyền Cơ khịt mũi coi thường, tin lời nói của thần linh thì đến heo mẹ cũng biết trèo tường.

"Vấn đề là Thông Thiên đại sư tính ra Thiên nữ xuống trần sẽ sống lại từ Lung Giang, ta nhớ rõ tiểu muội ngươi được người ta vớt lên từ Lung Giang đấy thôi." Dịch Thanh Vân nhướn mày nói.

"Lung Giang tổng cộng dài hơn ngàn dặm, mỗi ngày không biết bao nhiêu nữ nhân từ dưới đó lên, làm gì mà có nhiều Thiên nữ như vậy a. Muội thấy ngược lại giống như có người cố tình tạo ra lời đồn vì mục đích nào đấy." Tuyền Cơ nhớ tới từ nhỏ nghe nói về những bài đồng dao thần kì trước khi Hoàng đế đăng cơ, đều không phải tay chân của thần linh làm ra sao?

Nếu trong lời tiên đoán nhắc tới thần khí, nói không chừng chính là Triệu Kiến Thận sai người làm ra, nói như vậy, lôi kéo nàng vào đó cũng chẳng có gì là lạ.

Nếu như để cho người đời liên hệ được nàng với cái gọi là Thiên nữ kia, thì thật thê thảm, khó trách Triệu Kiến Thận chắc chắn sau khi nàng rời thuyền sẽ không có được ngày bình yên.

Tuyền Cơ thở dài một tiếng, dứt bỏ đề tài này, hỏi Dịch Thanh Vân: "Vừa rồi tập kích huynh là những kẻ nào vậy, kẻ thù của đại ca trên giang hồ có phải rất nhiều không?"

Dịch Thanh Vân than lớn một tiếng nói: "Lại nói tiếp việc này cùng tiểu muội cũng coi như có liên quan."

"Sao lại có liên quan đến muội?" Tuyền Cơ không hiểu nói, chẳng qua nàng đến thế giới này ngắn ngủn chưa đến hai năm, khi nào thì kéo theo cả đống kẻ thù tới, vả lại kẻ bọn họ đuổi giết rõ ràng là Dịch Thanh Vân cơ mà!

Dịch Thanh Vân nói: "Ta mới biết được trước kia, thực ra muội chính là em gái của ta."

Tuyền Cơ nghĩ bộ dạng bây giờ của mình nhất định thực ngốc, mỗi một từ Dịch Thanh Vân nói nàng đều hiểu, sao mà khi ghép lại với nhau thì nàng lại chẳng hiểu gì cả?

Chỉ nghe Dịch Thanh Vân tiếp tục nói: "Nói rõ ra thì rất dài dòng, kỳ thật huynh muội ta là con của Hi thân vương của Ninh quốc, chẳng qua mẫu thân của ta là thường dân nước Khiết, không có hôn ước với Hi thân vương, cho nên, ta được coi như là con riêng của cha. Còn muội là con gái của Vương phi. Chúng ta là huynh muội cùng cha khác mẹ."

"Muội không hiểu, hoàn toàn không hiểu rõ…" Tuyền Cơ trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Dịch Thanh Vân.

"Còn nhớ ta từng nói qua với muội ta từng bị thương mất đi trí nhớ không?"

Tuyền Cơ gật đầu.

"Nửa tháng trước đây ta bắt đầu từ từ nhớ lại, khó trách ta cảm thấy được muội nhìn rất quen, trước đó ta từng gặp qua muội một lần, nhưng lúc đó muội lại đang bị hôn mê." Dịch Thanh Vân giải thích.

"Đại ca, so với huynh, muội còn bị mất trí nhớ hoàn toàn, cho nên huynh nói muội nghe hoàn toàn không có ấn tượng gì, huynh nói lại từ đầu uội nghe được không?" Tuyền Cơ nghe mà như lọt vào trong màn sương mù.

Dịch Thanh Vân ha ha cười, quả nhiên đem thân thế hai người kể lại từ đầu.

Quốc vương Ninh quốc tiền nhiệm rất đông con, nhưng lại chỉ coi trọng ba người, phân ra phong làm Hi thân vương, Mục thân vương và Tương thân vương.

Hi thân vương rất nhiều thê thiếp, nhưng con cái lại rất ít, chỉ có Vương phi sinh được một người con gái là Quận chúa Ninh Nguyệt, cũng chính là Tuyền Cơ, còn một tiểu thiếp thân phận thấp kém sinh được một người con là Thế tử Ninh Dương, ngoài ra còn cùng một người con gái nước Khiết sinh được người con cả là Dịch Thanh Vân, tổng cộng chỉ có ba người con.

Bởi vì Vương phi bị kẻ gian làm hại mà sinh nở khó khăn, cũng chính trong ngày sinh hạ Tuyền Cơ bị băng huyết mà chết, Tuyền Cơ cũng vì vậy mà từ khy sinh ra đã bệnh tật ốm yếu, suốt ngày ngủ mê mệt, đôi lúc tỉnh lại thì cũng si ngốc ngu ngơ, không thể tự lo liệu cho bản thân. Hi thân vương trăm nghìn cay đắng mong chờ con cái mà không có, đến lúc có con lại là một đứa con gái ngu ngơ, nể vì cái chết của Vương phi, người thu xếp đem nàng nuôi ở một biệt viện, để cho khuất mắt.

Thế tử Ninh Dương bởi vì là người con duy nhất của Hi thân vương trong phủ, từ nhỏ đã được nuông chiều, nuôi thành tính khí bất lương, Hi thân vương nổi giận mà phái người tìm kiếm Dịch Thanh Vân, hy vọng có thể làm cho hắn nhận tổ nhận tông, thừa kế tước vị thân vương. Cứ như vậy, người thiếp kia nhờ có con mà từ không danh phận được thăng đến chức Trắc phi nương nương rất tức giận, đem rất nhiều tiền thuê rất nhiều sát thủ đuổi giết Dịch Thanh Vân, sau một thời gian dài rốt cục cũng tìm được cơ hội ra tay, làm Dịch Thanh Vân bị trọng thương, may mắn bị vừa vặn Bạch Chí Dao đi ngang qua cứu. Nhưng chẳng qua là do Bạch Chí Dao cũng không biết thân phận thực sự của Dịch Thanh Vân.

Dịch Thanh Vân mất đi một phần trí nhớ, nhưng còn nhớ rõ mình có một sư đệ y thuật inh gọi là Lạc Dương, vì thế trở lại Phồn Tinh cốc dưỡng thương. Mà Thế tử Ninh Dương kia tạm thời không có đối thủ cạnh tranh, lại chứng nào tật nấy, kết quả rốt cục lúc tranh đoạt hoa khôi ở thanh lâu nào đó, bị người ta sai thủ hạ đẩy xuống dưới lầu, ngay lập tức đi đời nhà ma.

Cái chết này làm Dịch Thanh Vân thành người thừa kế duy nhất của Hi thân vương, bị lôi vào cuộc tranh giành ngôi vị Hoàng đế Ninh quốc cùng mấy thân vương, gần đây đều trong tình trạng bị bao vây đuổi giết.

"Nói đến việc này, người đuổi giết đại ca của ta, liền không thể không nhắc đến tướng công đại nhân của muội." Dịch Thanh Vân nói đến chuyện về sau, nhịn không được cầm lấy tay muội muội tố cáo tội trạng: "Em rể trước của ta tâm tư ngoan độc, từ lần trước sau khi ta gặp tiểu muội, liền phái người đuổi giết ta khắp nơi, chậc chậc, cậu em rể này không thể chấp nhận được, may mắn tiểu muội ngươi đã bỏ hắn."

Tuyền Cơ lần đầu tiên nghe nói Triệu Kiến Thận thế mà lại phái người đuổi giết Dịch Thanh Vân, vừa sợ vừa giận, tên hỗn đản này một mặt nói không can thiệp vào mối tương giao giữa nàng cùng Dịch Thanh Vân, một bên phái người đuổi giết, Dịch Thanh Vân trừ bỏ từng giúp Bạch Chí Dao bắt cóc mình ra, chưa bao giờ đắc tội với hắn, không nghĩ tới hắn lại tàn bạo vô lý như thế!

"Dù sao bây giờ ta cũng không tính toán để ý đến hắn, nếu đại ca vô sự, ngày mai chúng ta liền khởi hành rời khỏi nơi này đến Phồn Tinh cốc đi! Ta rất muốn nhìn xem hoa mà đại ca trồng nha!"

Dịch Thanh Vân thấy Tuyền Cơ nói ra ý thích của mình, vô cùng đắc ý, không ngớt lời hưởng ứng.

Ồn ào quá nửa đêm, hai người đều có chút mệt mỏi, Dịch Thanh Vân tìm chăn đệm trải ra trên mặt đất, rồi cả hai đi ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, hai người bàn bạc một chút về hành trình tiếp theo, Phồn Tinh cốc ở sát biên giới Ninh quốc và Thành Quốc, muốn đi đường xá có chút xa xôi, hơn nữa Tuyền Cơ không có võ công, dọc theo đường đi lại bị người đuổi giết, khó tránh khỏi sẽ không xảy ra sự cố, vì thế Dịch Thanh Vân quyết định trước tiên mang Tuyền Cơ đến tạm lánh ở nhà người bằng hữu, tránh khỏi đầu sóng ngọn gió, chuẩn bị đầy đủ sau đó mới trở lại đường đi.

Tuyền Cơ không có ý kiến gì, có lẽ là bởi vì cơ thể nàng và Dịch Thanh Vân có cùng huyết thống thân thiết, có lẽ là bởi vì nàng và Dịch Thanh Vân tính cách đặc biệt hợp nhau, nàng không nói rõ được tại sao lại tin tưởng một cách vô điều kiện vào vị đại ca từ trên trời rơi xuống này của mình.

Người bằng hữu của Dịch Thanh Vân ở tại nơi đây cách thị trấn không xa, là công tử con nhà thế gia nổi tiếng trong giới võ lâm, tên là Vương Vũ. Người này ở trên giang hồ rất có thế lực, là sinh tử chi giao với Dịch Thanh Vân, ở tạm nhà hắn, ít nhất về mặt an toàn thì không có vấn đề gì.

Tuyền Cơ nhìn thấy ngôi nhà cao rộng xa hoa trước mặt, nghi hoặc nói: "Đại ca, sao huynh biết được Vương Vũ này, nhìn sản nghiệp hình như rất giàu có."

Dịch Thanh Vân lỗ mũi hướng lên trời nói: "Sản nghiệp nhà đại ca muội còn lớn hơn nữa, tiểu muội ngươi qua một thời gian nữa sẽ biết, Vương Vũ này chẳng qua chỉ là nhà giàu mới nổi, đại ca làm người rất khiêm tốn, không thích phô trương như vậy!"

"Ở cổng nhà người ta mà quở trách chủ nhân, Dịch huynh thật sự là rất khiêm tốn a!" Cửa lớn mở ra cùng với tiếng nói, một gã thanh niên mặc bộ quần áo màu vàng đi ra đón, mày kiếm mắt sáng, thân hình cao lớn, khí thế bức người.

74. Chương 74: Đổi? Không Đổi

"Để ta ở cửa chờ, ta còn phải khách sáo với ngươi cái gì? Đến, Vương Vũ, giới thiệu cho ngươi một chút, đây là tiểu muội thân thiết của ta, gọi là Tạ Tuyền Cơ!" Dịch Thanh Vân đắc ý nói.

Vương Vũ gật đầu coi như chào hỏi, đối với người muội muội gương mặt xấu xí lại không cùng họ bỗng dưng nhảy ra của Dịch Thanh Vân, cũng không hỏi nhiều, chỉ là đem bọn họ mời đến phòng trong nhiệt tình khoản đãi.

Đang lúc Dịch Thanh Vân hỏi tình huống thân thể huynh trưởng của Vương Vũ, Vương Vũ thở dài một tiếng nói: "Vẫn là bộ dáng cũ, xem ra ta phải bắt chước Triệu Thất Vương gia lên núi Vân Vụ tìm cỏ Tử Dương."

Tuyền Cơ nghe xong trong lòng có hơi chấn động, thuận miệng hỏi: "Vương đại ca, cỏ Tử Dương là cái gì vậy?"

Dịch Thanh Vân cười nói: "Vấn đề cây cỏ, ngươi nên hỏi đại ca ta, cỏ Tử Dương là tiên thảo của nhân gian, theo truyền thuyết có thể trị bách bệnh, chỉ là sinh trưởng ở trong núi Vân Vụ tại Kỉ quốc, trên núi Vân Vụ chứa đầy độc trùng độc thảo, khí độc đầm lầy, người bình thường đi lên mười người chết chín. Vài năm trước Triệu Thất Vương gia từng đi lên, năm mươi cao thủ lên núi, cuối cùng đi xuống chỉ có một mình hắn. Lạc Dương sư đệ nói có thể phối thuốc chữa khỏi bệnh của Vương lão ca, nhưng là cần ít nhất nửa năm thời gian, hiện tại chỉ sợ Vương lão ca chờ không kịp a!"

Tuyền Cơ sửng sốt, Triệu Kiến Thận thật sự không giống người sẽ đích thân mạo hiểm, từ trước đến giờ nhìn hắn đều là bộ dáng bày mưu nghĩ kế, tính toán kỹ càng.

Vương Vũ cười khổ nói: "Ta tự nhận võ công so ra kém Triệu Thất Vương gia, chính là nhìn thấy đại ca mỗi ngày trải qua nỗi khổ ốm đau, thật sự là, thật sự là… Ai!"

Tuyền Cơ nghĩ nghĩ nói: "Nếu Triệu thất Vương gia đã từng lên núi Vân Vụ lấy được cỏ Tử Dương, Vương đại ca sao không hỏi thăm một chút có còn thừa hay không?"

Vương Vũ nói: "Ta cũng từng hỏi thăm qua, nghe nói phần còn lại đều tiến cung, ta chỉ là một người bình thường, muốn lấy được vật ngự dụng, cũng không khác gì với lên núi Vân Vụ rồi."

Tuyền Cơ im lặng, sau khi ăn xong trở lại trong phòng, hướng Dịch Thanh Vân hỏi: "Người của Trầm Kiếm hiện tại có thể tiếp tục tìm huynh gây phiền toái không?"

Dịch Thanh Vân nói: "Có a, còn hạ lệnh tất cả thương hộ của Trầm thị không được mua đồ ăn phấn hoa hương liệu của Phồn Tinh cốc, cũng may công việc kinh doanh chủ yếu của đại ca muội không phải là dựa vào Trầm gia."

Tuyền Cơ nghĩ nghĩ nói: "Đại ca còn nhớ cây sáo Tử Vân Kim đã uội không? Cái đồ này có lai lịch như thế nào, đại ca biết không?"

Dịch Thanh Vân nói: "Biết a, đó là lễ vật tròn một tuổi cha muội tặng ta, ta vẫn luôn mang ở trên người, nói là có thể trừ tà, ta huấn luyện thật lâu mới làm cho bồ câu thuần dưỡng có phản ứng đối với đồ vật này."

Tuyền Cơ âm thầm trợn mắt xem thường nói: "Đại ca đừng nhắc đến bồ câu này, đều là để lộ bí mật cuồng, muội dùng nó ba lần, hết hai lần nó hại muội xui xẻo rồi."

Dịch Thanh Vân ngượng ngùng nói: "Đó là đối thủ rất giảo hoạt, người thường ai sẽ mỗi ngày nhìn chằm chằm mấy con chim đâu."

Tuyền Cơ nghĩ nghĩ nói: "Đại ca, nếu ta nói dùng sáo Tử Vân Kim có thể giải quyết những người đó của Trầm gia, nói không chừng còn có thể đổi đến cỏ Tử Dương, huynh có bằng lòng đem nó chuyển giao cho người khác hay không?"

Dịch Thanh Vân nói: "Có chuyện tốt như vậy? Những người Trầm gia đó trừ bỏ có điều phiền, cũng thương tổn không đến ta. Nhưng mà nếu có thể đổi đến cỏ Tử Dương, cứu Vương lão ca một mạng, vậy sẽ đưa đi. Dù sao bảo bối trong nhà cha muội nhiều lắm, cũng không để ý cái này."

Tuyền Cơ nói: "Dù sao cũng là lễ vật một tuổi của huynh a, có giá trị kỷ niệm."

Dịch Thanh Vân giễu cợt nói: "Thôi đi, đều là vật ngoại thân."

Tuyền Cơ gật đầu, tự đi viết một phong thư, nhờ người đưa đến nhà của quản sự Trầm thị ở địa phương này.

Mấy ngày sau, Triệu Kiến Thận đang trên đường quay về kinh nhận được văn kiện mật Trương Kiều Dư gián tiếp đưa đến, nói Tuyền Cơ nghĩ muốn lấy một thần khí trao đổi hai thứ khác của hắn.

Triệu Kiến Thận cũng không hỏi phải đổi cái gì liền ngắn gọn trực tiếp trả lời một câu "Không đổi!", cũng không để ý tới nữa.

Bên kia Tuyền Cơ thu được hồi âm của Trầm thị, buồn bực nửa ngày, chính mình ngay cả yêu cầu cụ thể cũng chưa nhắc đến, liền bị từ chối trực tiếp như vậy, Triệu Kiến Thận người này, thật là thích mang thù.

Nhưng là không có đạo lý a, hắn tuy rằng không cần thiết vô cùng khẩn trương tìm tứ đại thần khí, nhưng là mấy thứ này nếu có thể hết thảy tới tay, đối với "nghiệp lớn" của hắn có trợ giúp rất lớn, vì sao hắn lại quả quyết cự tuyệt như vậy chứ? Hay là hắn chắc chắn trên tay nàng không có "Động Địa Trụ"?

Quên đi quên đi, nếu đường này không thông, vậy thì đành vậy đi, nếu giờ phút này lại cùng Triệu Kiến Thận tiếp xúc, chỉ sợ hắn sẽ đối phó nàng giống như đối phó Bạch Chí Dao, chuẩn bị cái bẫy làm cho nàng chui vào, chẳng những thảo luận điều kiện không xong, nói không chừng ngay cả lợi thế cũng bị lừa đi.

Tuyền Cơ đối với sự phúc hắc của Triệu Kiến Thận nghĩ lại còn rùng mình, liền trực tiếp đem kế hoạch sớm định ra buông tha, đổi thành mỗi ngày không có việc gì làm đều bắt Dịch Thanh Vân nghiên cứu đặc điểm sinh trưởng của cỏ Tử Dương và tin tức núi Vân Vụ, hy vọng có thể thu thập đến một ít, làm cho hành động xông vào núi của Vương Vũ thêm một phần nắm chắc. Mặt khác cũng làm cho hai người Vương, Dịch thông qua các loại quan hệ tiếp xúc với quyền quý của Kỉ quốc, hy vọng có thể thông qua những người này, hướng trong cung cầu đến cỏ Tử Dương.

Triệu Kiến Thận một mình trở lại kinh thành, bên người không có Tuyền Cơ, làm cho trong Vương phủ cùng Trầm thị rất nhiều người giật mình, nhưng do Triệu Chính lén cảnh cáo, không có người dám mở miệng nhắc tới tên Tạ Tuyền Cơ, sau khi Triệu Tư Viễn cùng Phụ vương đại náo một hồi, thái độ khác thường mỗi ngày đến luyện võ trường luyện công phát tiết, trời chưa tối thì chưa quay lại phủ, hai đứa con của Trương mẫu cũng đã trở lại bên người, cũng cười không phải thật vui vẻ, một mình Khả Nhi canh giữ trong Thính Tùng cư trống rỗng thê lương, các quản sự cửa hàng bạc mỗi ngày ủ rũ, đại môn rộng mở cũng vắng như chùa bà đanh, duy nhất âm thầm cao hứng chính là các nữ nhân ở hậu viện, một đám tràn đầy chờ mong, chờ Vương gia một lần nữa đi vào ôn nhu hương của các nàng.

Trương Kiều Dư thờ ơ lạnh nhạt. Từ lần trước Vương gia cự tuyệt đề nghị trao đổi của Tuyền Cơ, bên phía Tuyền Cơ cũng không còn có tin tức nữa, Vương gia cái gì cũng chưa nói, nhưng Trương Kiều Dư lại âm thầm thở dài, vốn là một cái cơ hội tốt, nhưng Vương gia lại cứ làm kiêu, giờ thì tốt rồi, hiện tại tiểu cô nương người ta không mắc câu, xem ngươi làm sao bây giờ?

Vương gia vẫn luôn âm thầm chú ý đến tin tức của Tuyền Cơ, chỉ là cho dù đối mặt hắn là lão sư kiêm phụ tá quan trọng nhất trước giờ cũng không nhắc đến. Nếu không phải hắn vừa lúc gián tiếp biết được Tuyền Cơ bọn họ cần gấp cỏ Tử Dương, lại nghe nói Vương gia sau khi quay về kinh từng vào cung yêu cầu Hoàng thượng không được đem cỏ Tử Dương ban cho bất luận kẻ nào, chỉ sợ bây giờ còn tưởng rằng Vương gia thật sự đối với giao dịch theo như lời Tuyền Cơ thật sự không có hứng thú.

"Tiên sinh suy nghĩ cái gì?" Triệu Kiến Thận đột nhiên hỏi, Trương Kiều Dư vội vàng hoàn hồn, tâm tư vừa chuyển nói: "Lão phu nhớ đến một cái chuyện xưa lúc trước Tạ quản sự nói đến."

Hiện tại chỉ có Trương Kiều Dư dám không xem sắc mặt Triệu Kiến Thận, ở trước mặt hắn ngông nghênh nhắc đến Tuyền Cơ.

Triệu Kiến Thận nhướng mi "Nga" một tiếng, ý bảo hắn tiếp tục nói.

"Nói rằng có một thương nhân mặc áo bông dài gấp rút lên đường, Gió bắc cùng Mặt trời nhìn thấy, liền dùng hắn để đánh đố, ai có thể làm cho người này đem y phục cởi ra, chính là người lợi hại nhất. Gió bắc bắt đầu trước, dồn sức thổi mạnh, muốn đem một thân quần áo của người này thổi xuống dưới, thương nhân cảm thấy lạnh, sống chết nắm chặt quần áo không buông, trái lại buộc chặt hơn chút, đến phiên Mặt trời lên sân khấu thì không ngừng chiếu nắng, thương nhân càng đi càng nóng, nhịn không được liền đem quần áo từng cái từng cái cởi ra. Haha, kỳ thật Gió bắc cùng Mặt trời cũng không có ai cao ai thấp, chính là người sau phương pháp thích hợp, tự nhiên có thể đạt thành mục đích." Trương Kiều Dư lưu loát kể lại chuyện xưa, giương mắt nhìn về phía Triệu Kiến Thận.

Triệu Kiến Thận thản nhiên cười nói: "Tiên sinh cảm thấy bổn vương đối với Tuyền Cơ dùng phương pháp sai lầm rồi?"

75. Chương 75: Mười Tám Cách Theo Đuổi Nữ Nhân Của Vương Gia

Trương Kiều Dư cười, không thừa nhận cũng không phản đối: "Ta nghĩ không cần lão già như ta phải nhắc nhở Vương gia, chuyện thu phục nữ nhân cần phải dùng chiêu gì là hiệu quả nhất."

Một câu đâm trúng ngay chỗ đau của Triệu Kiến Thận, không phải là không sử dụng những thủ đoạn đối với những nữ nhân khác đối đãi với nàng, thậm chí là còn dùng đến bản thăng cấp… ngay đến cả lấy sắc đẹp

dụ dỗ cũng dùng tới rồi, thế mà nữ nhân đáng ghét này lại phản ứng không giống với người thường, mỗi lần nghĩ đến việc sắp thành, trong nháy mắt nàng lại tuột đi mất.

Dùng tiền dụ dỗ cũng không có hiệu quả, mặc dù nữ nhân này yêu tiền, nhưng trước giờ chưa bao giờ không công mà hưởng lộc.

Tặng son phấn trang sức châu báu cho nàng, nàng vốn không cần (cũng không phải là hoàn toàn không cần, trang sức đem đi đổi thành tiền chạy trốn rồi).

Tặng nàng quần áo xinh đẹp, nàng có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Thậm chí đến cả thân phận Vương phi nàng ấy cũng khinh thường không thèm để ý.

Sắc dụ xem ra là phương pháp hữu hiệu nhất hiện giờ, đáng tiếc là nhiều lần việc sắp thành lại hỏng.

Ôn nhu với nàng, nàng hoài nghi hắn có âm mưu (mặc dù trên thực tế coi như là có…).

Lạnh nhạt với nàng, nàng cũng không sao cả.

Làm khó dễ nàng, trên cơ bản đều phản tác dụng, bất luận là có vấn đề gì xảy đến trước mắt, nữ nhân này đều sẽ dùng cách thức mà mọi người không ngờ tới nhất để giải quyết.

Nàng từng gây cho hắn rất nhiều ngạc nhiên, rất nhiều vui vẻ, rất nhiều rắc rối, rất nhiều hưng phấn, rất nhiều khát vọng, thế nhưng nàng chỉ luôn có một thái độ duy nhất "Ta không cần ngài, ngài cách ta càng xa càng tốt", sao mà không khiến hắn vừa tức vừa thương, vừa hận vừa yêu cho được chứ?

Kể từ khi Triệu Kiến Thận trưởng thành đến giờ, lần đầu tiên có cảm giác cầu mà không được, không thể nắm chắc.

Bình phục lại thất bại trong lòng, nhìn tuyết rơi tán loạn ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: "Nếu nàng muốn rời đi thì cứ để cho nàng đi, thất quốc loạn thế, không người che chở, làm sao mà có thể có được cuộc sống yên ổn nhàn hạ thật sự, Dịch Thanh Vân có lẽ có thể bảo vệ cho nàng yên ổn, nhưng mà với thân phận của hai huynh muội nàng, nhất định cũng sẽ bị cuốn vào cuộc tranh giành Ninh quốc, thậm chí là tranh giành thiên hạ, bản vương sẽ chờ xem khi nào thì nàng chịu không nổi rồi mới về cầu bản vương!"

Trương Kiều Dư coi bộ khuyên ngăn không có hiệu quả, cũng không nói nhiều, cười hỏi: "Sao Vương gia không hỏi thử điều kiện của Tuyền Cơ, dù gì tứ đại thần khí bây giờ cũng chỉ còn thiếu có một món…"

Triệu Kiến Thận cười hừ một tiếng nói: "Khỏi hỏi cũng biết, không gì ngoài chuyện cỏ Tử Dương và lệnh giết chết Dịch Thanh Vân." Dịch Thanh Vân là huynh ruột của nàng thì cũng coi như được đi, huynh đệ nhà họ Vương lại có quan hệ gì với nàng, mà lại đáng giá khiến cho nàng lo lắng thế chứ? Nói tới nói lui nàng đối xử với ai cũng tốt hết, chỉ có mỗi hắn là không tốt, bảo hắn làm sao mà không tức giận.

"Hai việc này đối với Vương gia đều dễ như trở bàn tay."

"Đúng là dễ như trở bàn tay, chỉ là nhìn thấy bọn họ sốt ruột cuống cuồng cũng rất thú vị lắm phải không? Hơn nữa, cỏ Tử Dương ngoại trừ bổn vương, thiên hạ này không có mấy người có thể lấy được."

Trương Kiều Dư đành phải thở dài một tiếng, những gì nên khuyên, nên cầu tình, cũng khuyên cũng cầu cả rồi, cũng coi như có thể ăn nói với con gái rồi, còn lại đành phải trông chờ vào tạo hóa của Tuyền Cơ thôi. Xem ra Vương gia thật sự nổi giận rồi, nếu không cũng sẽ không tuyệt tình để cho người phụ nữ mình yêu thương phải lo lắng chịu khổ.

Mấy ngày qua Tuyền Cơ có khổ sở sao? Hoàn toàn ngược lại, thật ra bây giờ nàng sống rất dễ chịu.

Mặc dù ở nhờ nhà của Vương Vũ, nhưng Vương Vũ rộng rãi hiếu khách, trong điền trang đa số là người giang hồ, nói chuyện làm việc đều khá ngay thẳng, quan hệ con người đơn giản, hơn nữa bọn sát thủ đâu đâu cũng có lại khiếp sợ uy danh và vũ lực của Vương gia, đều bị ngăn cách ở bên ngoài điền trang, Tuyền Cơ cảm thấy giống như bắt đầu lại chuỗi ngày ăn xong rồi ngủ ở biệt trang, thoải mái vô cùng.

Hành trình đi Vân Vụ sơn của Vương Vũ đã chuẩn bị xong, ngày mai sẽ xuất phát, Tuyền Cơ vắt óc nhớ lại những kỷ xảo sinh tồn nơi dã ngoại đã từng tiếp xúc qua ở hiện đại, hơn nữa còn tra tìm tất cả các tư liệu

có thể tìm được về Vân Vụ sơn, phối hợp với Dịch Thanh Vân để điều chế mấy loại thuốc dùng để trừ khử độc trùng, giải độc chướng, nắm bắt được thành công rất rất nhiều.

Vân Vụ sơn nằm ở phía nam Kỉ quốc cùng giáp với ranh giới Nhạc quốc, Dịch Thanh Vân vốn muốn đi cùng, nhưng lại bị Vương Vũ khuyên ở lại, yêu cầu hắn ở lại chủ trì đại cục, Vương phụ mẫu chỉ có mỗi hai anh em bọn họ, ngộ nhỡ Vương Vũ gặp điều bất trắc, còn đành phải dựa vào sư đệ của Dịch Thanh Vân có thể sớm bào chế xong thuốc chữa trị cho huynh trưởng Vương gia hay không thôi. Hơn nữa, Vương gia nghiệp rộng lớn, cũng cần phải có người trông giữ.

Dịch Thanh Vân không có kiên nhẫn quản lý mấy việc vụn vặt, may mà Tuyền Cơ đối với phương diện tính toán này có thừa kinh nghiệm, trong khoảng thời gian ngắn đã xử lý hết mấy sự vụ trong trang xong đến gọn gàng ngăn nắp.

Có một hôm Tuyền Cơ đang đọc sách để giết thời gian trong thư phòng, bỗng nhiên nhìn thấy Dịch Thanh Vân tức giận bước vào, đập tay lên bàn hét lớn: "Tức chết ta!"

"Sao thế? Không phải huynh đi tìm Mộc quản gia bàn chuyện cho thuê ruộng sao?"

"Đừng có nhắc tới cái lão đầu gỗ ấy! Cái lão già không có đức hạnh này nói với huynh định chờ Vương Vũ về rồi khuyên hắn nạp muội làm thiếp! Lão già không biết xấu hổ, lại bắt muội muội xinh đẹp như thiên tiên của ta đi làm thiếp cho tên xú tiểu tử Vương Vũ! Còn làm cái vẻ đáng chết giống như là coi trọng ta lắm rồi, tức chết ta, tức chết ta!"

Tuyền Cơ nghe xong ngây ra một lúc, khẩn trương nói: "Huynh không có làm gì Mộc quản gia đó chứ?"

"Huynh chỉ đạp cho lão ta một cước, hừ hừ! Đến Trầm Kiếm muội còn chướng mắt, huống chi tên xú tiểu tử Vương Vũ này!"

Tuyền Cơ có chút lo lắng thay cho Mộc quản gia, chẳng qua là tùy tiện bắt đại một người trong điền trang cũng là giỏi võ công, Dịch Thanh Vân cũng không phải là người không biết chừng mực, chắc là không có chuyện gì to tát, nhưng mà sau này đối mặt với Mộc quản gia cũng có chút xấu hổ. Nàng hơi nén giận xuống đáy lòng, cho dù có muốn nàng thay Vương Vũ trông coi giúp gia nghiệp cũng không nên đưa ra loại yêu cầu như vậy.

Vừa nghĩ đến lại cười rộ lên: "Bộ dạng hiện giờ của muội, muốn muội đi làm thiếp của Vương Vũ, cũng thật là coi trọng quá đấy, nói không chừng là nhờ nể mặt mũi của đại ca huynh đấy. Lại nói bản thân Vương Vũ cũng không biết chuyện này, đại ca huynh cũng không cần tức giận."

Dịch Thanh Vân hai mắt tỏa sáng, ôm lấy tay Tuyền Cơ nói: "Tiểu muội, đi thoa lên một chút nước muối, đem diện mạo vốn có của muội cho bọn hắn xem xem, hừ hừ, muội dù có làm Hoàng hậu cũng dư xài!"

"Đại ca đừng có nói đùa, phiền toái của chúng ta bây giờ đã nhiều lắm rồi, khôi phục lại khuôn mặt kia, trên đường chúng ta quay về Phồn Tinh cốc gặp chuyện không may càng nhiều!" Tuyền Cơ nói cự tuyệt một hơi, mặc dù mới đầu bởi vì dung mạo xấu xí mà bị người ta dòm ngó, thế nhưng ở trong trang nửa tháng, mọi người cũng dần dần thành quen, lúc này không cần thiết phải sinh thêm nhiều chuyện rắc rối.

"Huynh bực á! Đến cả bọn sát thủ lần trước ở khách điếm cũng cười nhạo dung mạo của muội, đại ca ta tung hoành giang hồ, bằng hữu bên cạnh cho đến giờ đều là giai nhân mỹ mạo, tiểu muội à, muội cho đại ca chút danh dự đi, phục hồi lại dung mạo đi, như vậy dù đại ca có dẫn muội ra cửa cũng oai phong a!"

Tuyền Cơ nghe xong chỉ thẳng vào cái mũi Dịch Thanh Vân cười mắng: "Muội còn tưởng đâu huynh thay muội lo lắng, hóa ra là lo lắng mang theo nữ nhân xấu xí như muội làm mất mặt. Huynh có chút danh dự nào à?! Không phải là háo sắc hoa tâm đó chứ? Có muội ở bên cạnh huynh vừa lúc có thể cho người khác biết thưởng thức của huynh đã nâng cao, nhìn nữ nhân không chỉ có nhìn khuôn mặt, thanh danh này đối với huynh mới đúng là có lợi rất lớn đấy!"

Dịch Thanh Vân bị mắng đến ngượng ngùng, nhìn chằm chằm khuôn mặt Tuyền Cơ hết một hồi, thấy nàng bất vi sở động, rốt cuộc đành ai oán than thở một câu "Thật nhìn không được mà!", bi phẫn mà đi.

76. Chương 76: Mị Lực Của Sửu Nữ

Cảm xúc sa sút của Dịch Thanh Vân nhanh chóng tăng theo danh tiếng của Tuyền Cơ trong trang, không quá vài ngày lại khôi phục trở lại, thường xuyên mặt gian mày giảo mách lẻo với Tuyền Cơ, nội dung như là thôn Trang Lý ai nhìn Tuyền Cơ liền thẹn thùng, ai đối nàng có ý tứ, ai hướng hắn từ từ hỏi thăm tình trạng giao hữu của Tuyền Cơ, cuối cùng tổng kết, tiểu muội dù gương mặt có thay đổi thành xấu xí cũng vẫn là sức quyến rũ vô cùng, không thay đổi về gương mặt cũ là đúng rồi, nếu không ong bướm đầy thôn trang làm sao ứng phó được đây?

Tuyền Cơ nghe xong chỉ là cười trừ, cũng không để trong lòng, mức độ nhạy cảm của một người đối với tình cảm kỳ thật cùng tâm tính trực tiếp liên quan, nếu không quan tâm việc trai gái, tự nhiên sẽ không cảm nhận được cảnh xuân sáng lạn bên người.

Vương Vũ xuất phát đến núi Vân Vụ đã hai tháng rồi, ngày hôm đó bỗng nhiên thu được thư nói đoàn người buổi chiều là có thể trở lại thôn trang, mọi người đều chạy đến trước cửa thôn trang chờ.

Những kẻ nhàn rỗi không coi ai ra gì vây quanh bắt đầu trò chuyện, Dịch Thanh Vân tránh ở một bên nghe đến mê mẩn.

Trung niên quản sự Giáp nói: "Ta nghe nói mấy ngày trước Mộc tổng quản cầu thân với Dịch công tử, muốn muội muội của Dịch công tử gả cho nhị trang chủ làm thiếp."

Thanh niên Ất bắt đầu khẩn trương: "Dịch công tử có đáp ứng chưa?"

Thanh niên Bính đắc ý nói: "Tất nhiên không có! Dịch công tử trong cơn giận dữ còn đá Mộc tổng quản một cước."

Thanh niên Ất cao hứng nói: "Còn may còn may, Tạ cô nương sao có thể làm thiếp chứ, Mộc tổng quản khi dễ người quá."

Quản sự Giáp nói: "Ngươi sẽ không muốn kết hôn với Tạ cô nương đi? Cũng phải, ngày đó nàng đối với ta cười như vậy, ta liền mất cả hồn phách, rõ ràng bộ dạng không xinh đẹp, cười lên lại rất dễ coi, tính tình tốt lại có năng lực, ta nếu trẻ lại mười tuổi cũng muốn cùng các ngươi tranh giành."

Thanh niên Đinh nói: "Tạ cô nương ngày đó còn hỏi trong nhà của ta có bao nhiêu người, ta xem nàng đúng là có ý tứ đối với ta, các ngươi không cần vọng tưởng."

"Phi phi, chỉ vì ngươi ở bên kia nói không trở về nhà vào lễ mừng năm mới, Tạ cô nương mới hỏi ngươi nguyên do, ngươi đắc ý cái gì? Tạ cô nương ngày hôm qua đặc biệt hỏi ta phong tục ngày tết cùng việc cúng tế, ngươi nghĩ chuyện đơn giản như vậy, Tạ cô nương làm sao có thể không hiểu? Nàng rõ ràng là cố ý tới tìm ta nói chuyện phiếm, chúng ta hàn huyên cả buổi chiều, không biết bao nhiêu vui vẻ ăn ý!"

Mấy người trẻ tuổi nói xong đều đỏ mặt tía tai, nếu không phải quản sự Giáp nhắc nhở nói nhị trang chủ sắp về đến đây, phỏng chừng vài người sẽ xắn tay áo đến đánh một hồi.

Đang bận túi bụi, đầu đường kia truyền đến từng trận vó ngựa - hẳn là bọn Vương Vũ đã trở lại!

Dich Thanh Vân thấy không còn gì để nghe nữa, lúc này mới giũ giũ quần áo, đắc ý dào dạt mà đi ra cửa nghênh đón.

Từ xa nhìn lại, đúng là đám người Vương Vũ, xem nhân số không có gì tổn hại, Dịch Thanh Vân thoáng yên lòng. Đội ngũ đi đến phụ cận, mới phát hiện tuy rằng Vương Vũ xem ra cũng không có chịu thương tổn gì nghiêm trọng, nhưng đầy mặt phong sương, vẻ mặt uể oải, trong đội ngũ những thành viên khác cũng là khó nén vui sướng khi bình an về đến nhà, nhưng đều có chút ủ rũ.

Tuyền Cơ đi đến trước cửa, nhìn đến tình trạng này, đại khái đoán được kết quả của việc này, cũng có chút khổ sở, giật nhẹ tay áo của Dịch Thanh Vân, ý bảo hắn tiến lên an ủi hai câu.

Dịch Thanh Vân vỗ vỗ bả vai Vương Vũ nói: "Trong kinh thành còn không có tin tức, ta lại gửi thư tìm sư đệ ta, xem dược làm như thế nào, trời không tuyệt đường người, ngươi nếu đã bình an trở lại, sẽ không phải nghĩ nhiều, chung quy sẽ có biện pháp giải quyết."

Vương Vũ cười khổ một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Cũng chỉ có thể như thế!"

Vương Vũ đi núi Vân Vụ, cơ hồ đem núi non đảo lộn mấy lần cũng không thấy được cỏ Tử Dương trong truyền thuyết, may mắn chuẩn bị đầy đủ, vài lần trải qua nguy hiểm đều là tìm được đường sống trong chỗ chết, đối với chuyện sống chết cũng thấy lạnh nhạt nhiều, chỉ là nghĩ đến đại ca mỗi ngày bị bệnh tra tấn đau đớn, trong lòng khó chịu.

Vương Vũ rửa mặt một phen, bình phục cảm xúc của mình đi về phía hậu viện thấy đại ca hắn - Vương Nghiêu.

Vương Nghiêu từ một năm trước nhiễm phải quái bệnh, thân thể mỗi ngày một kém, khi bệnh phát tác đầu đau muốn nứt ra, cực kỳ khó chịu, mỗi lần đều đau đến thầm nghĩ đem đầu hướng trên tường đụng để chấm dứt.

Hôm nay tinh thần Vương Nghiêu khá tốt, biết đệ đệ bình an trở về rất là cao hứng, vốn hắn không tán thành đệ đệ mạo hiểm, con cháu nhà họ Vương chỉ còn lại hai huynh đệ bọn họ, chính mình coi như là không xong rồi, nếu đệ đệ gặp chuyện gì bất trắc, vậy phải làm sao?

Tuy rằng lần này đi tay không mà quay về, nhưng chỉ cần người bình an là tốt rồi.

Hai người liên miên nói chút chuyện vặt vãnh, Vương Vũ phát hiện huynh trưởng tâm tình rất tốt, so với trước khi hắn xuất phát cởi mở nhiều lắm, lại thấy trong phòng có đàn, không khỏi hỏi: "Đại ca gần đây gặp chuyện tốt gì?"

Vương Nghiêu tự nhiên biết ý tứ của em trai, cười nói: "Phải đa tạ khách nhân của đệ, Thanh Vân cùng Tuyền Cơ thường xuyên đến xem ta, nhất là Tuyền Cơ, lúc đầu đến là hỏi ta một ít công việc trong trang, sau lại thấy ta bệnh nhàm chán, liền thường xuyên đến cùng ta nói chuyện phiếm, đánh đàn."

Vương Vũ trong lòng cảm kích, khi đem trang giao phó cho Dịch Thanh Vân, vốn nghĩ có thể duy trì là tốt rồi, không nghĩ tới sau khi trở về phát hiện trong trang ngăn nắp có trật tự, thậm chí còn tốt hơn trước khi hắn rời đi, ngay cả đại ca cũng chiếu cố được tốt như thế, không khỏi làm cho hắn cao hứng lại hổ thẹn.

Nghĩ đến đại ca đặc biệt nhắc đến Tuyền Cơ, Vương Vũ phát hiện cho dù chính mình mới ở trước cửa gặp qua nàng trước đây không lâu, hiện tại hồi tưởng lại cũng đã có chút mơ hồ, hẳn là vì không quá dễ coi, bất quá trong đầu còn nhớ rõ ràng một ánh mắt trong trẻo xinh đẹp.

Hắn chưa bao giờ gặp qua một nữ tử như vậy, kiều kiều nhược nhược không có võ công, không muốn đi lại trên giang hồ, lại hiểu biết rất nhiều, nàng đặc biệt nhắc nhở buộc tấm gỗ rộng ở dưới giày có thể tránh bị lún xuống nhanh ở giữa đầm lầy cùng với phương pháp xử lý vết thương bị độc xà cắn rất hiệu quả, lại càng không muốn nói kim chỉ nam do nàng chế tác nhiều lần cứu mệnh một đội bọn họ ở trong sương mù dày đặc.

Nghe Mộc tổng quản nói, hơn phân nửa chuyện ở thôn trang cũng là dựa vào nàng xử lý, ngụ ý còn một mực ám chỉ chính mình tốt nhất đem nàng thú vào cửa, tuyệt đối không thể bỏ lỡ một người vợ hiền như vậy.

Vương Vũ lắc đầu cười, xem cái kiểu cưng chiều quý trọng của Dịch Thanh Vân đối với muội muội kia, cho dù hắn có lòng, cũng không thấy được có thể qua được một cửa kia của Dịch Thanh Vân. Chính là tư tâm cũng chờ mong có thể đem Tuyền Cơ lưu lại lâu một chút… có thể lưu lại cả đời thì càng tốt!

Buổi tối khi Dịch Thanh Vân đến cáo từ, Vương Vũ giữ lại bằng mọi cách, cuối cùng làm cho Dịch Thanh Vân thay đổi quyết định, cùng Tuyền Cơ lưu lại hai tháng khi tiết trời ấm lại xuất phát.

Mấy ngày trở lại đây, Tuyền Cơ cùng Vương Nghiêu tiếp xúc nhiều hơn, Vương Nghiêu hiểu biết uyên bác, thái độ làm người ôn hậu[2], Tuyền Cơ từ trong miệng hắn tiếp thu được rất nhiều kiến thức. Dịch Thanh Vân tuy rằng biết ăn nói, nhưng lại phi dương khiêu thoát[3], chẳng được một khắc yên tĩnh, rất nhiều nghi vấn Tuyền Cơ đều là trực tiếp đến thỉnh giáo Vương Nghiêu, cũng chậm rãi sinh ra chút tình cảm vừa là thầy vừa là bạn, Tuyền Cơ không đành lòng nhìn hắn chịu khổ, lại không dám tìm Triệu Kiến Thận, mỗi lần nhìn đến Vương Nghiêu phát bệnh trong lòng đều thập phần khó chịu khổ sở.

[2] Ôn hậu: ôn hòa hiền hậu.

[3] Phi dương khiêu thoát: thích bay nhảy, không chịu ở yên một chỗ.

Bệnh của Vương Nghiêu, theo suy đoán của Tuyền Cơ, có thể là một loại vấn đề về thần kinh não hoặc là xuất huyết não, ở hiện đại còn khó chữa, ở chỗ này liền không cần nói, kỳ thật nàng phi thường hoài nghi cỏ Tử Dương có thể trị được, nhưng hiện tại tựa hồ chỉ có thể còn nước còn tát, sư đệ của đại ca ít nhất ba tháng mới có thể chế xong dược, có hữu hiệu hay không vẫn còn là ẩn số.

Trái lo phải nghĩ, quyết định thay đổi chiến lược, viết thư cho Triệu Tư Viễn thử xem, dù sao Triệu Tư Viễn trên thực tế là cháu nội của Thừa Thiên đế, do hắn mở miệng, lách qua Triệu Kiến Thận nói không chừng có thể đem sự tình hoàn thành.

77. Chương 77: Có Bằng Hữu Từ Phương Xa Đến, Còn Gì Sợ Bằng

Tử nói, học nhi thời tập chi, bất diệc thuyết hồ. Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ. Nhân bất tri, nhi bất uấn, bất diệc quân tử hồ.

Có học tập thì còn gì dễ chịu hơn. Có bạn từ phương xa tới thì còn gì vui hơn. Người đời không biết, trong lòng ta không oán hận, đấy là người đức hạnh.

Tác giả thay chữ "nhạc" (vui) bằng chữ "phạ" (sợ).

Muốn tránh Triệu Kiến Thận, không thể tìm người Triệu Vương phủ hoặc Trầm gia đưa tin, vì thế Tuyền Cơ viết thư sai người đưa cho nhạc sư kinh thành Liên Thao.

Hồi âm của Liên Thao gần như đến cùng lúc với Triệu Tư Viễn, thư của Triệu Tư Viễn dài ba trang giấy, toàn bộ đều cố sức mắng Tuyền Cơ ra đi không từ biệt, cuối cùng có bảy chữ: "Chuyện cỏ Tử Dương cứ yên tâm!"

Tuyền Cơ xem thoáng qua thở phào, chỉ mong tiểu hồ ly Triệu gia có thể thành công dưới mắt của lão hồ ly.

Nửa tháng sau, Triệu Tư Viễn thật sự phái người đem tới một bao cỏ Tử Dương, Tuyền Cơ để Dịch Thanh Vân xác nhận không có nhầm lẫn, vui mừng lập tức viết ngay một bức thư hồi âm thật dài cho Triệu Tư Viễn, còn phụ thêm bức vẽ hướng dẫn chế tạo đèn Khổng Minh, nói rằng lúc tâm trạng Triệu Tư Viễn không tốt thì đem nguyện vọng viết lên đèn Khổng Minh rồi thả lên trời, không cần phải phí phạm sức lực để mắng nàng trút giận, vân vân…

Liên Thao không thể tự đem thư đến trao tay cho Triệu Tư Viễn - hắn mới vào Vương phủ, thư của Tuyền Cơ đã bị Triệu Kiến Thận tịch thu không khách sáo.

Triệu Kiến Thận đã sớm phát hiện đứa con giấu giếm mình vào cung để kiếm cỏ Tử Dương cho Tuyền Cơ, ngoài việc âm thầm tức giận ra còn phát hiện đứa con này đã lớn rồi, không còn là đứa nhỏ chỉ biết vâng dạ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó nữa.

Nhìn những từ ngữ hoạt bát dí dỏm trên giấy viết thư trước mặt, lại nghĩ đến gương mặt tươi cười, biểu cảm sinh động luôn khiến người khác như tắm trong gió xuân, thì các cảm xúc vui, giận, yêu, hận lại đan xen lẫn lộn trong lòng Triệu Kiến Thận.

Đưa thư cho Trương Kiều Dư, nói: "Có thể chế tạo lại 'Đèn Khổng Minh' như lời trong thư để làm phương tiện truyền tin ban đêm, chỉ cần thay màu sắc khác cho cái chụp thì sẽ biến thành ý nghĩa khác. Sau khi ngươi nhớ kỹ cách làm thì giao thư cho Viễn Nhi đi."

Trương Kiều Dư nhìn cách làm đèn Khổng Minh một lần, cảm thấy rất có hứng thú, Tuyền Cơ nhất định nói đèn này có thể bay lên nhẹ nhàng, vật thần kỳ như thế cũng chỉ có nàng mới có thể nghĩ ra: "Hiện nay lão phu thật sự tin rằng Tuyền Cơ chính là Thiên nữ trong lời tiên đoán."

Lời tiên đoán của đại sư Thông Thiên hiện nay đã lan truyền khắp thiên hạ, "Tiên nữ hạ phàm, thần khí xuất hiện, minh chủ hiện thế, nhất thống thiên hạ" dẫn tới không ít người có lòng rục rịch muốn động.

Lúc hai người Triệu, Trương nghe được lời tiên đoán này, người đầu tiên nghĩ đến chính là Tuyền Cơ. Không biết là trùng hợp hay là ý trời, bắt đầu từ hôm Tuyền Cơ bước chân vào Kỉ quốc, thần khí vốn được tìm kiếm nhiều năm nhưng không hề có tin tức lại được tìm thấy từng cái một, ứng với hai câu mở đầu của lời tiên đoán, hơn nữa thân thế cùng lời nói và hành động của Tuyền Cơ khiến người khác nghi ngờ có liên hệ mờ ám với thần khí, làm cho bọn họ không thể không ngờ vực Tuyền Cơ chính là Thiên nữ được sinh ra từ Lung Giang trong lời tiên đoán.

Hằng ngày Tuyền Cơ đều tiếp xúc với quản lý cao cấp của Trầm thị hoặc Triệu Vương phủ, người ngoài biết về nàng rất ít, hiện nay tuy rằng bảy nước đều trong sáng ngoài tối tham gia tìm kiếm Thiên nữ cùng thần khí, nhưng tạm thời vẫn không có người biết đầu mối. Nhưng mà cứ để mặc Tuyền Cơ lưu lạc giang hồ, sớm muộn gì cũng sẽ bị người có tâm đoán được, hơn nữa thân thế bản thân Tuyền Cơ cũng là một vấn đề lớn…

Triệu Kiến Thận đột nhiên cười nói: "Mặc kệ là phải hay không phải, nàng ấy nhất định thuộc về bổn vương."

Mấy ngày gần đây liên tục cố gắng không nghĩ đến nữ nhân có tên là Tuyền Cơ kia nữa, nhưng đều thất bại, hắn không phải là người không có khả năng đối mặt với hiện thực, cho nên không muốn tiếp tục kháng cự với khát vọng trong nội tâm nữa.

Hắn vẫn rất muốn nàng như cũ, một khi đã như vậy, phải nghĩ biện pháp khiến cho nàng tự động trở lại bên cạnh hắn.

Sau khi Vương Nghiêu ăn cỏ Tử Dương, thân thể cuối cùng cũng tốt hơn một cách kỳ diệu, trên dưới Vương phủ càng thêm tôn kính Tuyền Cơ như thần linh, huynh đệ Vương thị dứt khoát cùng nàng xưng huynh muội.

Ngày hôm đó Tuyền Cơ cùng Dịch Thanh Vân, huynh đệ Vương gia đang cao hứng tán gẫu chuyện phiếm, đột nhiên nói ra việc mình không có võ công, lúc gặp nạn khó tránh khỏi liên lụy đến Dịch Thanh Vân, Vương Nghiêu nghe xong cười nói: "Chịu ơn ân tình của muội, huynh đúng lúc cũng có thứ tốt muốn đáp lại."

Vương Vũ và Dịch Thanh Vân cùng ngớ ra, đồng thời đột nhiên nghĩ ra, không nhịn được nhìn nhau cười to nói: "Sao lại không nghĩ đến nhỉ? Phù Phong Bộ đồ phổ của nữ hiệp Lạc Tuyết năm đó đang ở trên tay Nghiêu huynh! Tuyền Cơ luyện thứ này là thích hợp nhất."

Truyền thuyết kể rằng nữ hiệp Lạc Tuyết từng có được cơ duyên tốt, trở thành cao thủ khinh công đứng đầu trong chốn võ lâm suốt trăm năm qua, sau khi thoái ẩn tuổi già, nghĩ đến thân thể con gái mình đã suy yếu từ nhỏ không thể luyện võ, liền sáng lập một bộ khinh công tên là "Phù Phong Bộ", bộ pháp đơn giản nhưng nếu luyện tập kỹ càng thì cao thủ trong chốn võ lâm cũng có thể không sánh bằng, nhưng mà bộ khinh công này có hai hạn chế lớn, một là chỉ có thể trốn tránh sự tấn công ở trong một phạm vi nhất định, không thể vận khí bay lên nhảy thoát khẩn cấp, hai là chỉ có nữ nhân không có nội công mới có thể tu luyện. Đơn thuần chỉ là một bộ pháp để cho nữ nhân sử dụng làm kỹ thuật phòng thân.

Vương Nghiêu năm đó ngẫu nhiên có được tập tranh ảnh tư liệu này, từng mỉm cười nói muốn tặng cho thê tử sau này làm sính lễ, giờ phút này hiển nhiên không dám nhắc tới lời nói đùa này trước mặt Dịch Thanh Vân và Tuyền Cơ.

Nghe có loại khinh công như vậy, Tuyền Cơ cảm thấy thích thú, Vương Nghiêu ngay lập tức từ trong phòng lấy ra tặng Tuyền Cơ: "Thanh Vân huynh là cao thủ nhất đẳng khinh công, tiểu muội nếu có gì không hiểu, có thể hỏi hắn."

Tuyền Cơ có được đồ quý, liền cố gắng luyện tập mỗi ngày, chỉ qua nửa tháng, ngay cả Dịch Thanh Vân cũng không thể dễ dàng bắt được nàng.

Ngay lúc hai người chuẩn bị khởi hành lên đường đi đến Phồn Tinh cốc thì bệnh tình Vương Nghiêu đột nhiên chuyển biến bất ngờ, mọi người họp lại bàn bạc, phát hiện sau khi dùng hết cỏ Tử Dương mà Triệu Tư Viễn sai người đưa tới lần trước, Vương Nghiêu liền bắt đầu có dấu hiệu tái phát, như vậy xem ra chỉ có thể dùng cỏ Tử Dương này trường kỳ mới có thể giữ được tính mạng, một bao cỏ Tử Dương đã ngàn vạn khó khăn, huống chi là phải dùng trường kỳ?

Dịch Thanh Vân vội vàng gửi thư bảo sư đệ đến, kết quả là nhiều ngày trôi qua vẫn không hề có hồi âm, nhất thời liền khiến hắn lo âu đến sức đầu mẻ trán.

Tuyền Cơ cũng rơi vào đấu tranh tư tưởng, lúc nhận được cỏ Tử Dương do Triệu Tư Viễn đưa đến, nàng liền phát hiện, thảo dược mới được phơi nắng không lâu, hay nói thẳng ra là trong hoàng cung hoặc là Triệu Vương phủ có thể trồng loại thảo dược này, bây giờ xem ra, muốn cứu Vương Nghiêu vẫn phải đi thỉnh cầu Triệu Kiến Thận.

Đau đầu nha, lại dính dáng với tên nam nhân khủng bố này! Cùng hắn đàm phán điều kiện, và cùng ma quỷ giao dịch không hề khác nhau, nhưng mà bây giờ đã không có lựa chọn nào khác.

Trong lúc Tuyền Cơ còn do dự, đột nhiên người hầu đến đưa tin báo có người xin gặp.

Người biết Tuyền Cơ trên thế giới này rất ít, đến đại sảnh quả nhiên liền nhìn thấy Trương Kiều Dư và Triệu Tư Viễn!

"Trương gia gia! Tiểu Viễn! Sao các người lại đến đây?" Tuyền Cơ ngạc nhiên mừng rỡ vô cùng, vừa mới nghĩ đến việc tìm bọn họ, thì bọn họ đã đến rồi.

Trương Kiều Dư mỉm cười gật đầu, Triệu Tư Viễn lại có vẻ mặt hoảng sợ nhìn gương mặt xấu xí của Tuyền Cơ, nữa ngày mới nói: "Ngươi… Tại sao ngươi lại biến chính mình thành bộ dáng ma quỷ này?!"

Lúc này Tuyền Cơ mới đột nhiên nhớ tới việc mình dùng dịch dung đan, gương mặt bây giờ khá ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cảnh vật chung quanh, gượng cười nói: "Như vậy cho thuận tiện thôi… Ngươi nhận ra ta cũng không dễ dàng…"

Dù sao Triệu Tư Viễn cũng không phải là người bình thường, khiếp sợ qua đi rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh, đi vòng quanh Tuyền Cơ hai vòng nói: "Trương tiên sinh nói ngươi chắc chắn sẽ dịch dung, hơn nữa bộ dáng sẽ rất xấu, ta còn không tin, thật không ngờ! Ngươi thật sự dám làm."

Tuyền Cơ tiếp tục cười gượng, hỏi: "Hai vị đại giá quang lâm là có chuyện tốt gì sao?"

78. Chương 78: Giao Dịch Sắc Đẹp

Triệu Tư Viễn trên mặt hơi lộ ra điểm lúng túng nói: "Thuốc lần trước trộm giùm cho ngươi, sau này phát hiện ra có chút vấn đề…" Nói được một nửa, hắn khẽ cắn môi tiếp tục nói: "Phụ vương nói cỏ Tử Dương tuy rằng có thể trị bách bệnh, những cũng gây nghiện, chỉ cần ăn ba lần, cả đời đều phải sống nhờ vào nó, nếu không, bệnh cũ sẽ tái phát, hơn nữa, tái phát lại sẽ vô phương cứu chữa…"

Hắn đã đoán ra Phụ vương lợi dụng hắn để giăng bẫy Tuyền Cơ, trong lòng thực cảm thấy có lỗi với nàng, tuy rằng cỏ Tử Dương là do tự Tuyền Cơ yêu cầu.

Tuyền Cơ lập tức biến sắc: "Cái gì?"

Triệu Tư Viễn: "Phụ vương biết loại cỏ Tử Dương như vậy… Tuyền Cơ không cần lo lắng."

Tuyền Cơ ngẩng đầu nhìn trời, sản sinh ra một xúc động muốn hộc máu giống như Chu Du, trời đã sinh Tạ Tuyền Cơ sao lại sinh Triệu Kiến Thận, người này sinh ra để khắc nàng đây mà.

Thảo nào Triệu Tư Viễn có thể trộm được cỏ Tử Dương, chỉ sợ căn bản là Triệu Kiến Thận cố ý thả hắn, hiện tại Vương Nghiêu rõ ràng thành "Kẻ nghiện", còn là do chính tay mình tạo thành…

"Trương gia gia, Vương gia có yêu cầu gì, nói thẳng đi, chỉ cần có lệnh, nào ai dám không theo." Tuyền Cơ cười khổ nhận mệnh.

Trương Kiều Dư cười nói: "Vương gia chính là muốn Tuyền Cơ đáp ứng khi Vương gia chưa cho phép, không được dịch dung mà thôi."

Tuyền Cơ không nghĩ tới Triệu Kiến Thận tha một cái bẫy to như thế nhưng chỉ yêu cầu chuyện đơn giản như vậy, không khỏi sửng sốt.

Triệu Tư Viễn ở bên kia tỏ ra vui vẻ: "Tuyền Cơ, dù sao ngươi dịch dung rất khó coi, vậy thì không cần dịch dung nữa cũng tốt mà, đây là chuyện tốt a."

Tuyền Cơ gật đầu đáp ứng, vì thể hiện thành ý, lập tức thề làm chứng. Trương Kiều Dư lúc này mới cười đưa cho Tuyền Cơ một bao cỏ Tử Dương nói: "Thảo dược này mỗi tháng dùng một nhánh là có thể bình an, Vương gia sẽ phái người đưa thuốc đến định kỳ."

Thật cáo già! Tuyền Cơ một bên tiếp nhận một bên thầm mắng, Triệu Kiến Thận chính là không muốn lộ ra phương pháp trồng cỏ Tử Dương, định kỳ đưa thuốc như vậy, chính là cả đời muốn mình xem sắc mặt hắn để làm việc.

Có điều không hiểu, lần trước hắn cùng nàng trực tiếp trao đổi điều kiện là được, Vương Nghiêu đằng nào cũng sẽ nghiện, thì mình cũng sẽ ngoan ngoãn gặp lại hắn trao đổi cỏ Tử Dương, lúc đó hắn có thể ra yêu cầu với mình, cần gì phải muốn một trận đại loạn như vậy? Hơn nữa còn không hề đả động đến chuyện Động Địa Trụ kia?

Nghĩ đến lần trao đổi điều kiện trước, Tuyền Cơ bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, giữ chặt tay áo Trương Kiều Dư nói: "Trương gia gia, ngươi có thể làm cho… Làm cho vị kia hủy lệnh đuổi giết Dịch Thanh Vân? Hắn là đại ca ta, cũng không có mạo phạm quá… Hắn cần gì phải phái người đuổi giết như vậy, rất không có lý lẽ." Tai mắt trong trang rất nhiều, vẫn là đừng cho người ta liên tưởng Triệu Kiến Thận cùng Trầm Kiếm có quan hệ.

Trương Kiều Dư cười nói: "Muốn nói lý lẽ thì ngươi đi tìm người đó mà nói đi, ai bảo ngươi đối với hắn không thèm đếm xỉa nhưng lại thân thiết với Dịch Thanh Vân như vậy, ngay cả lão đầu tử như ta nhìn cũng phải ghen tị."

Tuyền Cơ sẵng giọng: "Đó là đại ca của ta a, sao giống nhau được?!"

"Hắn mấy lần mang ngươi đi mất, vị kia có thể không tức giận? Nếu không phải hắn tinh thông dịch dung, khinh công cùng thuật ẩn thân, chỉ sợ đã sớm bị… Tuyền Cơ, vì tốt cho ngươi cũng vì tốt cho người khác, ngươi vẫn nên ít dính dáng đến người khác là tốt nhất." Trương Kiều Dư nói lời thâm sâu.

"Ta không phải đã dịch dung sao? Hắn lại không cho, thật sự quá khó hầu hạ a!" Tuyền Cơ bất đắc dĩ lại tức giận.

Triệu Tư Viễn ở một bên nghe, bỗng nhiên chen vào nói nói: "Ngươi cứ an tâm ở trong phủ chúng ta, thì việc gì cũng sẽ không có."

Trương Kiều Dư cười nói: "Tiểu Vương gia nói thật có lý."

Tuyền Cơ trừng mắt nhìn bọn họ một cái, không lên tiếng.

Trương Kiều Dư cùng Triệu Tư Viễn vốn còn có việc khác, nên liền cáo từ rời đi, trước khi đi Trương Kiều Dư nhắc nhở nói: "Tuyền Cơ, không có chuyện gì thì đừng ở Vương phủ quá lâu, tránh cho vị kia không vui. Chuyện của Dịch Thanh Vân, ta sẽ tận lực giúp đỡ. Bình nhi rất nhớ ngươi, nếu rảnh nhớ viết thư cho nàng, còn có, đừng quên…" Chỉ chỉ mặt Tuyền Cơ.

Nói xong cũng không chờ Tuyền Cơ phản ứng, kéo Triệu Tư Viễn đi.

Triệu Tư Viễn trên ngựa vẫn quay đầu lại, đến khi rốt cuộc nhìn không thấy bóng dáng Tuyền Cơ nữa.

Trương Kiều Dư nói: "Không cần nhìn, chẳng bao lâu nữa nàng sẽ quay về Vương phủ. Phụ vương ngươi nếu đã không cần sĩ diện mà bắt đầu động thủ, Tuyền Cơ không chạy thoát được đâu."

Triệu Tư Viễn rầu rĩ cúi đầu xuống.

Trương Kiều Dư thấy hắn khẽ than nhẹ một tiếng, không phải không biết tiểu Vương gia đối với Tuyền Cơ mơ hồ có tâm tư, Triệu Tư Viễn ở nội viện sớm có vài thiếp thân nha hoàn, bình thường đối nhân xử thế cũng là ông cụ non với bộ dáng trầm ổn, tính nết tiểu hài tử kia chỉ khi ở trước mặt Tuyền Cơ mới biểu lộ, có lẽ bởi vì trong lòng tự hiểu được chỉ có như vậy mới có thể danh chính ngôn thuận thân cận Tuyền Cơ đi.

Tuyền Cơ đem dược đưa cho Vương Vũ, giảng giải dược tính cùng cách dùng, về sau sẽ có người đúng giờ đưa thuốc đến, Vương huynh đệ đại khái biết nàng đã đáp ứng người khác điều gì đó mới có thể đổi được dược, năm lần bảy lượt truy vấn, Tuyên Cơ chỉ trả lời cho có lệ, không muốn nhiều lời.

Trở về hậu viện, Tuyền Cơ thành thực mà lấy khăn tay nhúng nước muối lau mặt, sự thần thông quảng đại của Triệu Kiến Thận nàng biết rất rõ rồi, nàng không có can đảm coi nhẹ ước định với hắn.

Vừa mở cửa phòng đi ra, đúng lúc gặp được một hiệp khách thiếu niên anh tuấn đứng ở trước đại viện ngó vào, thiếu niên này hẳn là một công tử của một võ lâm thế gia nào đó đang ở trong trang, Tuyền Cơ có gặp qua vài lần nhưng không nhớ rõ tên hắn.

Thiếu niên vừa nhìn thấy Tuyền Cơ, cả người chết đứng tại chỗ, trong mắt tràn đầy kinh ngạc cùng không thể tin - Vương gia từ khi nào xuất hiện một thiên tiên mỹ nhân?!

"Xin hỏi, ngươi muốn tìm ai sao?" Tuyền Cơ tiến lên hỏi.

"Ta… ta… ta…" Thiếu niên ấp úng nửa ngày vẫn chẳng biết nói gì.

Tuyền Cơ lắc đầu liền bước đi, lúc trước nhìn người này còn có vẻ lanh lợi, sao hôm nay lại giống như thằng ngốc thế kia.

"Ta đến tìm Tạ cô nương!" Trước mắt không thấy mỹ nhân nữa, thiếu niên cũng thanh tỉnh một chút, nhớ lại mục đích của mình vội vàng đuổi theo hỏi.

"Chính là ta!" Tuyền Cơ ngoái đầu lại mỉm cười.

"Ngươi… ngươi… ngươi…" Thiếu niên lại tiến vào trạng thái si mê, tiên nữ trước mắt, gương mặt tươi cười rõ ràng là Tuyền Cơ, bộ dáng lại không giống. Tim cứ đập bang bang mãi, giống như đã không phải là của mình rồi.

Tuyền Cơ nhìn thiếu niên kia nửa ngày không có phản ứng, nhún vai xoay người rời đi, vừa đi vừa nghi ngờ, khuôn mặt này của mình thực sự có lực sát thương lớn vậy sao?

Tâm địa xấu đột nhiên nổi lên, vì thế hướng thư phòng bước đi, trên đường gặp vô số người qua đường gật đầu mỉm cười, kết quả hóa đá vô số.

Tuyền Cơ cười trộm, biểu hiện của những người này thực khoa trương a, rất thỏa mãn hư vinh của nàng.

Tới trước cửa thư phòng, Mộc quản gia vừa từ bên trong đi ra, liếc mắt thấy Tuyền Cơ, miệng vô thức mở lớn nửa ngày mới nhớ tới việc phải hỏi nàng: "Xin hỏi cô nương là ai?"

"Ta là Tạ Tuyền Cơ…" Cười nói một câu, bỏ qua lão quản gia đang thất thố mờ mịt hoài nghi mình đã già tai đã điếc, đẩy cửa đi vào thư phòng.

Dịch Thanh Vân cùng Vương huynh đệ đều ở đó, ba người cùng bất động tại chỗ quên cả nói.

"Oa! Tiểu muội, ngươi cuối cùng cũng khôi phục nguyên trạng, ha ha ha! Họ Vương kia, đến xem đi, ta đã nói tiểu muội nhà ta là thiên tiên! Các ngươi không chịu tin?!" Dịch Thanh Vân đương nhiên phản ứng đầu tiên.

79. Chương 79: Thiên Nữ Còn Nhiều Hơn Cả Rùa Đen

Vương Vũ, Vương Nghiêu song song cả kinh nói: "Tiểu muội? Tuyền Cơ?" Vương Vũ càng khoa trương hơn là mãnh liệt dụi mắt.

Hai huynh đệ Vương gia có nghe Dịch Thanh Vân nói qua chuyện Tuyền Cơ dịch dung, chỉ không ngờ Tuyền Cơ lại xinh đẹp như thế, khó trách Dịch Thanh Vân đắc ý như vậy. Nhưng chỉ cần nghĩ cũng biết, Dịch Thanh Vân là mỹ nam tử nổi tiếng trên giang hồ, muội muội của hắn làm sao có thể có bộ dạng xấu xí, chỉ là chênh lệch trước và sau khi dịch dung quá lớn, quạ đen biến thành phượng hoàng cũng chỉ là như thế.

"Được rồi, đừng đùa nữa, đại ca!" Tuyền Cơ cười giữ chặt Dịch Thanh Vân đang đắc ý vênh váo nói: "Đại ca nói xong với Vương đại ca và Vương nhị ca rồi sao?"

Dịch Thanh Vân giơ tay ôm lấy bả vai Tuyền Cơ, cười toe toét nói: "Nói rồi nói rồi, ngày mai chúng ta phải đi. Tiểu muội, Phù Phong Bộ của muội cũng luyện khá tốt, trên đường hẳn không có vấn đề gì."

Vương Nghiêu dù sao cũng từng trải, rất nhanh tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ, ôn hòa nói: "Các ngươi đã kiên quyết phải đi, huynh đệ chúng ta cũng không thể cưỡng ép giữ lại, chỉ là ngày sau có rảnh hãy đến chơi, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, có chuyện gì cứ việc mở miệng, bất luận là chúng ta có thể làm được hay không, cũng nhất định cố hết sức."

Đêm đó trong trang viên Vương gia tổ chức buổi tiệc lớn, để tiễn bước Dịch Thanh Vân và Tuyền Cơ, khách và chủ cùng vui, chỉ là ong bướm vây quanh người Tuyền Cơ nhiều hơn một ít, Dịch Thanh Vân sớm bị mọi người hùn vào chuốc rượu say ngã xuống đất, cuối cùng Tuyền Cơ bất đắc dĩ phải xuất Phù Phong Bộ né tránh thoát khỏi hiện trường.

Không ngờ tác dụng của lần đầu tiên sử dụng Phù Phong Bộ, lại là dùng để trốn đào hoa. Ngày thứ hai, Dịch Thanh Vân tinh thần sáng láng như người không có việc gì, Tuyền Cơ coi như cũng yên tâm. Hai người ngồi xe ngựa ra khỏi phạm vi trang viên của Vương gia, một đường hướng Tây Bắc mà đi.

Huynh đệ Vương gia đứng ở cửa đưa tiễn, mãi đến khi bóng người rốt cuộc không nhìn thấy Vương Vũ vẫn còn đứng ngốc tại chỗ không chịu di động, Vương Nghiêu thở dài một tiếng, vỗ vỗ bả vai đệ đệ nói: "Huynh muội bọn họ vốn sẽ không lưu lại đây lâu dài, huống chi…" Huống chi với nhân phẩm của Tuyền Cơ như thế, vốn không ai trong số huynh đệ bọn hắn có thể xứng được, cho dù ở lại Vương gia trang thì sao, chỉ càng thêm khó xử mà thôi.

Vương Vũ cười khổ nói: "Đệ hiểu rõ." Thời gian đại ca ở chung với Tuyền Cơ đã lâu, cũng chỉ có thể buông, mình thì có khả năng gì. Chỉ hận lúc Tuyền Cơ dịch dung mình lại không dám thổ lộ, đến lúc Tuyền Cơ lộ ra hình dáng thật, tình ý lại càng khó nói ra miệng.

Trong thôn trang bởi vì Tuyền Cơ rời đi, thoáng chốc thiếu rất nhiều gương mặt thanh niên, nghe nói đều đuổi theo mỹ nhân, Vương Vũ thật sự rất hâm mộ bọn họ, mặc kệ có kết quả hay không, ít nhất có thể biểu lộ được tâm ý.

©STENT

"Chậc chậc, tiểu muội à, không ngờ lực hấp dẫn của muội lớn như vậy, muội xem đằng sau, đám người ong bướm này… Đuổi cũng không dứt!" Dịch Thanh Vân ngồi trên xe kéo dài giọng nói chế nhạo Tuyền Cơ đang ở trong xe.

"Làm bảo tiêu miễn phí cũng được, huynh xem mấy ngày nay, mỗi lần có người tập kích chúng ta, bọn họ đều chủ động hỗ trợ, cũng không tồi a." Tuyền Cơ cười nói, không thể tưởng được khuôn mặt mình cũng có chút tác dụng.

"Xí, không có bọn họ đại ca cũng có thể bảo vệ muội chu toàn, một đám xú tiểu tử!" Muội tử xinh đẹp làm hắn rất đắc ý, nhưng cứ nghĩ đến một đám người theo phía sau có chủ ý với muội muội mình, lại rất tức giận.

"Dọc theo đường đi, người của Trầm thị thật sự không đến đuổi giết huynh?"

"Không có, người của Trầm thị cao tay hơn bọn người ngu ngốc của Ninh quốc này nhiều lắm, nếu bọn họ ra tay, đám ruồi bọ đằng sau kia sớm đã bị chém thành bột phấn cũng không còn sót." Dịch Thanh Vân cà lơ phất phơ nói: "Tiểu muội, cậu em vợ tiền nhiệm của huynh kia vì sao nảy sinh ác độc đuổi giết huynh chứ, coi huynh là gian phu của muội sao?"

Tuyền Cơ lười biếng duỗi thắt lưng: "Có lẽ vậy, ai biết được?"

Dịch Thanh Vân chăm chú nhìn Tuyền Cơ trong lúc lơ đãng bày ra bộ dáng lười nhác mà kiều mị tuyệt diễm, trong lòng vừa động, chậc chậc, nếu không phải là tiểu muội nhà mình, khẳng định cũng bị nàng làm mê mệt, lại nhìn hai mắt, bỗng nhiên như có chút hiểu ra, cười gian rộ lên.

Xem bộ dáng tiểu muội rõ ràng là xử nữ chưa trải sự đời, Trầm Kiếm nếu là nam nhân bình thường, làm sao có thể để một mỹ nữ thiên tiên ngay bên người mà còn chưa động vào? Chắc chắn là phương diện kia có chút bệnh tật gì đó, hắc hắc! Khó trách tiểu muội không cần hắn, nam nhân không dùng được thì nhiều tiền cũng vô dụng! Hung ác phái người đuổi giết mình như vậy, chắc là đối với mình vừa hận vừa đố kỵ đi.

Nghĩ đến chính mình là nam nhi hùng phong tung hoành bụi hoa, không khỏi làm điệu làm bộ, nói đến nam nhân hoàn mỹ nhất thiên hạ, còn không phải Dịch Thanh Vân ta sao!

Tuyền Cơ thấy Dịch Thanh Vân thần sắc biến ảo, cuối cùng một bộ mặt đắc ý ngửa mặt lên trời cười điên cuồng một hồi, chỉ cảm thấy khó hiểu, nào đâu biết rằng người kia đang suy đoán trong đầu đầy xấu xa?

Xe ngựa khẽ lắc lư đi trước, Tuyền Cơ tỉnh dậy lười biếng tựa vào xe. Bởi vì không thể dịch dung, mấy ngày nay chỉ cần xuống xe, không tránh khỏi phiền toái phải mang thêm mũ sa hay mạng che mặt, chỉ có lúc ở trên xe hoặc trong phòng không người mới dám cởi ra, thật sự là cực kỳ khó chịu.

Hơn nữa dọc đường đi cứ ba lại năm lượt có người chơi trò khủng bố tập kích, tuy rằng Dịch Thanh Vân bảo vệ nàng rất khá, ngay cả Phù Phong Bộ cũng chưa phải dùng, nhưng ngày nào cũng lo lắng hãi hùng như vậy thật hao phí tâm thần.

Hiện giờ cuối cùng cũng hiểu rõ ý tứ lời nói của Triệu Kiến Thận hôm đó nói trước khi để nàng rời thuyền, nói vậy thân phận của mình là Quận chúa Ninh quốc cũng có trong tính toán của hắn.

Chỉ mong có thể nhanh chóng đến Phồn Tinh cốc. Dịch Thanh Vân nói chỗ đó có ngăn cách với đời, người bình thường không có cách nào tiến vào, chẳng những địa hình đặc thù vị trí bí mật, còn thiết kế trận pháp kỳ quái cùng vô số độc hoa độc thảo, nhiều năm qua có thể tự do ra vào chỉ có người trong Phồn Tinh cốc.

Đến Phồn Tinh cốc, nhất định phải thả phanh ngủ ba ngày ba đêm!

Trừ buồn bực và hoảng sợ, chuyến ngao du giang hồ lần này cũng có trò cười nhiều chuyện. Chuyện khá thú vị gần đây nhất là Thiên nữ còn nhiều hơn cả rùa đen ven bờ Lung Giang.

Từ sau khi lời tiên đoán của Thông Thiên đại sư truyền ra, tìm Thiên nữ, tìm thần khí trở thành đề tài trọng điểm nóng nhất trước mắt của các nước.

Vua của các nước dù là ngoài sáng hay trong tối đều bắt đầu phái ra một số nhân mã tìm kiếm xung quanh, dù sao hai câu cuối cùng trong lời tiên đoán "Thánh chủ hiện thế, thiên hạ nhất thống" đối với người thân là vua một nước mà nói, thật sự quá mức hung hiểm, nếu tiên đoán trở thành sự thật, bọn họ chỉ có hai con đường có thể đi, hoặc là trở thành thánh chủ được lòng cả thiên hạ, hoặc là trở thành tù nhân của vong quốc bị nhất thống.

Trong lời tiên đoán ý tứ rõ ràng chính là, tìm được Thiên nữ tìm được thần khí, ai có được Thiên nữ và thần khí, thì chính là một thế hệ Thánh quân, nhất thống thiên hạ sắp đến. Nhưng thần khí có hình dạng thế nào, Thiên nữ rốt cuộc khi nào xuất hiện, tuổi tác bộ dạng như thế nào, không người nào biết! Vì thế phụ cận Lung Giang chỉ cần là nữ tử, từ nữ hài tử mới cất tiếng khóc chào đời đến lão thái bà sắp gần đất xa trời đều trở thành mục tiêu khả nghi.

Các nước phái ra nhân thủ tìm kiếm vì đủ các loại nhân tố, ào ào tự xưng mình tìm được Thiên nữ, người khác tìm được đều là giả, trong lúc nhất thời Đại Giang cao thấp Thiên nữ nhiều như mây, loạn như một nồi cháo.

Một số kẻ muốn góp vui thậm chí tại bờ sông lấy danh là tuyển chọn Thiên nữ triệu tập một đám nữ tử thanh lâu để tổng tuyển cử chọn hoa khôi, so ra còn đặc sắc hơn cả xem kịch.

80. Chương 80: Ngàn Dặm Tìm Đoàn Viên

Tuyền Cơ và Dịch Thanh Vân vất vả biết bao mới rũ bỏ được đám ong bướm phía sau, chống lại mấy đội thích khách đột kích kiểu tự sát, vượt núi băng đèo qua biên giới Kỉ quốc, thứ nghe được lại là một tin làm

người ta dở khóc dở cười - vì tìm Thiên nữ, giao thông trên Lung Giang ở biên giới Ninh quốc gần như tê liệt toàn bộ, khách nữ muốn qua sông lại ngàn vạn khó khăn.

Tuyền Cơ suýt tức giận đến hộc máu tại chỗ, đây là cái chuyện gì, một tên thầy bói dỏm nói hưu nói vượn mà sao có nhiều tên ngốc tôn lên làm chuẩn mực thế này? Thật con bà nó tức chết người mà!

Vốn còn sáu bảy ngày đường là có thể đến Phồn Tinh cốc, vì thứ làm hỏng chuyện này biến thành xa không thể đến, Lung Giang chảy qua Ninh quốc, uốn lượn trăm dặm ở biên giới Ninh quốc và Kỉ quốc lại chảy vào trong lãnh thổ Kỉ quốc, muốn qua hết nó đến Phồn Tinh cốc, ít nhất phải đi hơn ngàn dặm đường, nếu là thái bình thịnh thế, coi như du lịch, nhưng mà bây giờ vẫn trong thời gian bất thường bị đuổi giết, thật đúng là gặp quỷ rồi!

Tuyền Cơ liếc qua Dịch Thanh Vân bên cạnh hết nhìn đông đến nhìn tây muốn cười mà không dám cười, bất đắc dĩ nói: "Muội cũng không thể dịch dung, lần này phải vượt qua thế nào đây. Học Đạt Ma Tổ Sư 'nhất vĩ độ giang[1]' sao?"

[1] : Nhất vĩ độ giang, câu chuyện về Đạt Ma Tổ Sư khi qua Trường Giang, không ngồi thuyền mà bẻ một cành lau đứng trên đó vượt sông.

Dịch Thanh Vân lưu luyến kéo ánh mắt từ nghi thức "Thiên nữ" bát nháo trên bến tàu xa xa trở về, hiếu kỳ nói: "Đạt Ma Tổ Sư là ai?"

Tuyền Cơ tức giận nói: "Thế ngoại cao nhân, huynh không biết đâu."

"Vì sao tiểu muội ngươi không thể dịch dung, không phải là huynh nói khoác, chỉ cần huynh động thủ, thì tuyệt đối không ai nhận ra ngươi là nữ nhân đâu!"

"Đã đồng ý với người khác, một lời hứa giá trị ngàn vàng, không có cách nào."

"Đồng ý với ai rồi? Người tặng cỏ Tử Dương à?"

"Huynh đừng hỏi, nghĩ lại xem ngoài dịch dung cải trang còn cách nào qua sông không đi!"

"Hì hì! Quay về khách điếm từ từ nghĩ, cuối cùng cũng sẽ nghĩ ra biện pháp!" Dịch Thanh Vân là người chủ nghĩa lạc quan trời sinh.

Hai người trở lại khách điếm, phát hiện có rất nhiều người mặc trang phục Ninh quốc đứng trước cửa.

Nơi này đã là quốc thổ Ninh quốc, nhưng chỉ là nơi hẻo lánh, bình thường khó thấy được có nhiều người quần áo chỉnh tề tụ tập như vậy, hai người Dịch, Tạ chỉ tưởng là sứ đoàn Ninh quốc phái tới tìm kiếm Thiên nữ, đợi lúc đến gần, bỗng nhiên có người trong đám người quát to một tiếng, rẽ mở đám người nhào tới trước mặt bọn họ.

Mấy ngày này Tuyền Cơ bị tập kích sợ rồi, thân hình chợt lách qua lùi về phía sau Dịch Thanh Vân.

Người đến là một đại thúc trung niên mặc áo choàng nâu theo lối quản gia, nhào tới trước mặt Dịch Thanh Vân quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng nói: "Tiểu nhân Từ Vân cung nghênh thiếu gia!"

Dịch Thanh Vân mặt không chút thay đổi, kéo Tuyền Cơ né ra hai bước nói: "Không cần nhiều lời, đi vào rồi nói!"

Từ Vân nháy mắt với người bên cạnh, kính cẩn theo Dịch Thanh Vân đi vào khách điếm, những người Ninh quốc trước cửa khách điếm bèn tự động canh giữ tất cả mọi cửa ra vào trong ngoài khách điếm.

Dịch Thanh Vân nhẹ giọng nói bên tai Tuyền Cơ: "Là người của ông già nhà chúng ta."

Hi thân vương của Ninh quốc? Chẳng lẽ là muốn kéo Dịch Thanh Vân trở về kế thừa tước vị? Dịch Thanh Vân nói mình vẫn luôn được nuôi dưỡng ở biệt viện bên ngoài, trong phủ Hi vương kia hẳn là chẳng mấy người nhận ra mình, chỉ là khuôn mặt bản thân quá khoa trương, vẫn nên cẩn thận hơn một chút.

Tuyền Cơ cũng không muốn mới ra Triệu Vương phủ, lại bị kéo vào vũng nước đục trong Hi Vương phủ gì đó.

Vừa mới ngồi vào chỗ của mình, Từ Vân liền tiên phát chế nhân[2]: "Tiểu nhân bái kiến Ninh Nguyệt Quận chúa!"

[2] : Tiên phát chế nhân, hành động trước để kiềm chế đối phương.

Dịch Thanh Vân cười nói: "Cái gì Ninh Nguyệt Quận chúa, nàng là muội muội ta nhận trên đường mà thôi."

Từ Vân nghiêm mặt nói: "Thiếu gia đừng nói đùa, Vương gia đã phái người thám thính rành mạch, hai năm trước Ninh Nguyệt Quận chúa bất trắc rơi xuống Lung Giang, được hộ viện của phủ Tô Bách Vạn cứu lên, mạo danh ca cơ bỏ trốn Vân Cơ đưa đến Triệu Vương phủ Kỉ quốc, một thời gian trước mới được thiếu gia tìm thấy, có phải không?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn che sau mũ sa của Tuyền Cơ hơi hơi biến sắc.

Dịch Thanh Vân cười lạnh một tiếng: "Lão đầu tử tra xét thật quá rõ ràng mà. Ta cũng không cần nói nhảm với ngươi nữa, phái ngươi đến tìm huynh muội chúng ta, là vì chuyện gì?"

Từ Vân vẫn là một dáng vẻ kính cẩn, cung kính nói: "Vương gia thập phần nhớ mong thiếu gia và Quận chúa, muốn mời hai vị theo tiểu nhân quay về Hi Vương phủ cùng hưởng niềm vui sum vầy."

"Chúng ta không muốn đi, thì thế nào?" Dịch Thanh Vân bĩu môi nói.

Từ Vân hơi khom người, thấp giọng nói: "Hiện tại Lung Giang tầng tầng trạm kiểm soát, thiếu gia nếu muốn quay về Phồn Tinh cốc, chỉ sợ không dễ, dù sao Quận chúa cơ thể yếu ớt, dọc đường bôn ba lo lắng sợ hãi cũng không ổn, Vương gia tuổi lớn, chỉ muốn trông thấy thiếu gia cùng Quận chúa mà thôi, tới Hi Vương phủ gặp Vương gia rồi, hai vị đi hay ở tùy ý, Vương gia tuyệt không cản, hai vị cần gì làm cho lão Vương gia thương tâm?"

Những lời này nói thật "thanh tình tịnh mậu[3]", Dịch Thanh Vân vẫn không thèm nhúc nhích.

[3] : Thanh tình tịnh mậu, biểu cảm phong phú lay động lòng người.

Từ Vân cũng không nhụt chí, dừng một chút lại nói tiếp: "Các quốc gia đều đang tìm kiếm Thiên nữ trong lời tiên đoán, Quận chúa tiên tư ngọc chất, lại từng tìm đường sống trong chỗ chết ở Lung Giang, bệnh khó chữa mười mấy năm không thuốc mà khỏi, truyền ra ngoài dẫn đến hiểu lầm, cũng thêm nhiều phiền phức."

Ngụ ý là, nếu bọn họ không chịu quay về Hi Vương phủ, thì phải tuyên bố bốn phía Tuyền Cơ là Thiên nữ, đến lúc đó chỉ sợ đối phó với cao thủ các quốc gia phái tới cướp người thì đã phiền chết, nói chi đến quay về Phồn Tinh cốc.

Dịch Thanh Vân ghét bị người ta uy hiếp, nhưng nghĩ đến Tuyền Cơ không biết võ công, dọc đường đi đã mệt không chịu nổi, kinh thành Ninh quốc đến Phồn Tinh cốc cũng chỉ hai ba ngày đường, cùng lắm thì đến kinh thành rồi "qua cửa không vào", trực tiếp cõng Tuyền Cơ dùng khinh công thoát khỏi những tên theo đuôi là được.

Kế hoạch đã định xong, Dịch Thanh Vân cười lạnh một tiếng, ra vẻ nói: "Đợi chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai rồi nói sau."

Từ Vân thấy Dịch Thanh Vân không một lời từ chối, thì biết có hy vọng, vội vàng cười nói: "Khách điếm này tiểu nhân đã bao trọn, thiếu gia cùng Quận chúa cứ việc yên tâm nghỉ ngơi."

Nói xong làm một cái tư thế mời, tiễn hai người lên phòng nghỉ ngơi.

"Tiểu muội yên tâm, chúng ta đến kinh thành thì chạy, sẽ không quay về Vương phủ thật đâu." Ở chung một quãng thời gian, Dịch Thanh Vân sớm biết muội muội phiền chán với việc vương hầu tranh giành, lên phòng rồi nhìn bốn bề vắng lặng, vội vàng kéo Tuyền Cơ để giải thích.

"Muội hiểu mà, dù sao trên đường nếu có người hộ tống, đại ca cũng không cần mệt như vậy." Tuyền Cơ cười, sao có thể không biết tính toán của Dịch Thanh Vân chứ.

Thế lực của Hi Vương phủ ở Ninh quốc tương đối lớn, Từ Vân thân là đại tổng quản Vương phủ, năng lực hiển nhiên không thể khinh thường, sáng sớm hôm sau liền an bài thuyền lớn qua sông.

Thuyền đến giữa sông, gặp phải một chiếc thuyền lớn khác chạy đến, hai thuyền chạm nhau, Dịch Thanh Vân vừa thấy dấu hiệu trên thuyền đối phương, sắc mặt liền thay đổi, quay đầu cười khổ nói với Tuyền Cơ: "Xem ra lão cha đã quyết tâm phải tính kế với chúng ta, vậy mà tự mình xuất kinh chạy đến nơi này."

Khi đang nói chuyện, Từ Vân đi lên, cung kính nói: "Mừng thiếu gia Quận chúa, Vương gia mời hai vị lên thuyền gặp mặt."

Tuyền Cơ thầm nghĩ, xem ra vị cha già này cũng là cấp hồ ly, ngay từ đầu Từ Vân cũng chỉ muốn lừa bọn họ lên thuyền thôi, đi kinh thành cái gì đó cũng chỉ là viện cớ kéo họ mắc câu của bọn hắn. Bây giờ người đang trong nước, muốn chạy cũng không chạy được.

81. Chương 81: Hai " Tác Dụng Phụ "

Thuyền lớn của Hi Vương phủ so với thuyền của Trầm thị thì cũng hào hoa xa xỉ không kém là bao, Tuyền Cơ cùng Dịch Thanh Vân bị đưa đến đại sảnh trên thuyền, một đại thúc trung niên anh tuấn độ hơn bốn mươi tuổi ngồi ở vị trí chủ vị cao nhất, trông có vẻ đã đợi lâu, hẳn đây là phụ thân đại nhân trong truyền thuyết: Hi thân vương.

Có thể sinh ra siêu cấp tuấn nam mỹ nữ như Dịch Thanh Vân, Tạ Tuyền Cơ, thì dung mạo đương nhiên không kém, chỉ là trừ gương mặt có vài phần tương tự với hai người Tạ, Dịch ra, thì khí chất lại hoàn toàn bất đồng, Hi thân vương mũi ôi mỏng, hai mắt như hồ sâu không đáy, một thân lộ rõ khí chất vương hầu của người ở địa vị cao sát phạt quả đoán.

Dịch Thanh Vân đối với lão cha này không hề có loại tình cảm con sùng kính cha, thuận miệng hô: "Đã lâu không gặp!" Quả thật rất lâu, lần gặp ngẫu nhiên trước đã là cách đây hai năm, còn hại hắn bị đuổi giết đến nay.

Tuyền Cơ lại lúng túng, đột nhiên xuất hiện một lão cha, thật sự là kêu không ra tiếng, đành giả câm giả điếc, trốn bên cạnh người Dịch Thanh Vân không lên tiếng.

Hi thân vương làm như không để ý chút nào đối với thái độ vô lễ phản nghịch của hai đứa con, chậm rãi uống trà, hướng về phía mũ che của Tuyền Cơ nói: "Ninh Nguyệt, một tiếng Phụ vương không gọi cũng không sao, nhưng ngay cả mặt cũng không cho Phụ vương nhìn một chút sao?"

Tuyền Cơ nghĩ dù sao cũng không thể che mặt cả đời, đằng nào cũng bị nhìn thấy, vì thế thực sảng khoái tháo mũ che xuống, lộ ra khuôn mặt thanh tú xinh đẹp tuyệt trần, nhất thời tất cả mọi người trong phòng cảm thấy như có hào quang bao quanh, chìm trong mê luyến.

Hi thân vương thấy nao nao, đã nhiều năm không gặp nữ nhi, ấn tượng cuối cùng của hắn về nàng hơn mười năm trước là ánh mắt trống rỗng của một con búp bê xinh đẹp, giờ chợt thấy một khí chất uyển chuyển sinh động của một tuyệt đại mỹ nhân, nhất thời có chút không thích ứng.

Tuyền Cơ nháy mắt mấy cái, lưu manh nói: "Ta bị thương, cái gì cũng quên rồi, cũng không nhớ rõ người rồi." Ngụ ý, người đừng mong nghĩ đến biểu diễn tiết mục trùng phùng cảm động của cha hiền con thảo.

Dịch Thanh Vân vừa nghe, nhịn không được cười ra tiếng.

Hi thân vương không nghĩ đến nữ nhi này ngay trước mặt mọi người không nhận cha, không còn ngu ngơ nữa rồi thì lại không dễ đối phó rồi, trong lòng không vui, đặt chén trà sang một bên nói: "Huynh đệ các ngươi từ nhỏ không ở bên cạnh bổn vương, đối với bổn vương xa lạ cũng không thể trách các ngươi được, nhưng dù thế nào các ngươi cũng là huyết mạch của bổn vương, đương nhiên cũng phải gánh vách trách nhiệm của vương tộc Ninh quốc."

Dịch Thanh Vân ngoáy ngoáy lỗ tai, vẻ mặt nhàm chán quay đầu nhìn lên trần.

Tuyền Cơ bỗng nhiên nhớ tới lời kịch kinh điển trong điện ảnh của Châu Tinh Trì: Sinh ta ra là tác dụng phụ, ngươi chẳng qua là hưởng thụ quá trình chế tạo mà thôi. Lời này mà nói ra, không chừng sẽ hù ngã

hết đám người này thôi, ha ha! Tuyền Cơ biết đây là nơi không thể cười chỉ có thể cười thầm, nhịn đến mức vô cùng vất vả.

Đối mắt với thái độ bất hợp tác của hai đứa con, Hi thân vương vốn quen với việc ra lệnh chỉ huy trong lòng cảm thấy lửa giận sôi trào, chỉ là đã từng trải nhiều sóng gió chốn quan trường, lòng dạ thâm sâu, chỉ trong giây lát liền đem lửa giận áp chế.

Phụ hoàng tuổi cũng đã cao, cuộc đấu tranh vương vị cũng đang đến hồi gay cấn, ở phương diện nào hắn cũng tự tin là không thua kém gì hai người huynh đệ khác, tuy nhiên việc con nối dõi lại làm hắn chịu đủ thiệt thòi, huyết mạch kế thừa là một chuyện lớn, hắn thê thiếp thành đàn nhưng con cái lại thưa thớt, có duy nhất một đứa con trai lại không ra gì, sau lại uất ức mà chết mất, một đứa con thì mẫu thân có huyết thống Khiết quốc, nữ nhi duy nhất lại ngu ngốc.

Có điều hiện tại khác rồi, Hi thân vương sóng mắt lưu chuyển, nhìn sâu vẻ mặt đang cố nhịn cười của Tuyền Cơ, đứa con gái chính thất trước giờ không để trong lòng rất có khả năng chính là Thiên nữ trong lời tiên đoán, mẫu thân của Dịch Thanh Vân tuy rằng là dị quốc nữ tử, nhưng theo điều tra gần đây có vẻ như nàng còn có thân phận bối cảnh khác, bản thân hắn lại tuấn tú phong lưu, võ công xuất chúng, không hề thua kém ai, có hai đứa con này, ở trước mặt Phụ vương liền có một lợi thế lớn, nếu có thể tìm được thần khí, không phải mình đã là thánh chủ rồi ư?

Chỉ là muốn hai đứa con này ngoan ngoãn hợp tác, e là phải tốn khá nhiều công phu.

Tìm cớ đuổi Dịch Thanh Vân đi, chỉ giữ lại một mình Tuyền Cơ trong sảnh, Hi thân vương mới trầm ngâm nói: "Ninh Nguyệt, chuyện quá khứ ngươi thật sự không nhớ chút gì?"

Tuyên Cơ vô tội lắc đầu, chuyện trước giờ chưa từng trải qua sao có thể nhớ, cũng may là theo như Dịch Thanh Vân nói, trước kia nàng là kẻ ngu si đần độn ngây ngô, không biết gì cũng là chuyện bình thường.

"Ngươi lại đây nhìn xem." Hi thân vương cầm trong tay một cuộn giấy, mở ra cho Tuyền Cơ xem, trong cuộn giấy là bức tranh mỹ nữ, nữ tử trong tranh so với nàng có bốn năm phần giống nhau, phần đề chữ viết: Lục nguyệt sơ bát túy hậu ức muội tố từ. (ngày 8 tháng 6 sau khi say nhớ về Tố Từ).

Mẹ của Tuyền Cơ kiếp trước nguyên là một họa sĩ có chút danh tiếng, từ nhỏ đã được mẹ chỉ dạy, liếc mắt liền nhìn ra dưới bút pháp tinh tế lộ ra tình cảm sâu sắc của người vẽ, mỹ nhân trong tranh mảnh mai tinh khiết thần thái sống động, giống như đang từ trong tranh bước ra.

Hi thân vương ở bên nói: "Đây là bút pháp của cậu ngươi Vạn Tố Hòa, người trong tranh chính là mẫu phi của ngươi, mẫu phi ngươi cùng bổn vương tình thâm ý sâu, đáng tiếc khi sinh ngươi vì khó sinh mà ra đi, phụ thân mỗi lần gặp ngươi liền nhớ tới nàng, trong lòng khổ sở, hơn nữa bệnh của ngươi cần tĩnh dưỡng nên mới đem ngươi đến biệt viện, ngươi đừng nên trách ta…"

Tuyền Cơ cười lạnh trong lòng, trước nêu ra là do nàng hại mẫu thân khó đẻ mà chết, hại phụ thân mất đi người yêu nhất, sau lại nói nàng giống mẫu thân nên không dám thấy nàng, lại nói đưa nàng đi là vì tốt cho nàng, lời lẽ hùng biện thật là động lòng người a!

Rõ ràng thấy nữ nhi ngu ngốc vô dụng nên ném ra ngoài cho tự sinh tự diệt, nay lại nói như thể tình sâu như biển, thiếu chút nữa đã quên thê thiếp trong nhà vô số, bên ngoài còn có mẫu thân của đại ca làm tình nhân. Nếu thật sự có tâm chiếu cố nữ nhi, sao lại khiến cho Ninh Nguyệt thật sự không rõ vì sao lại rơi xuống Lung Giang mà bỏ mình?

Lời này nếu nói cho nữ nhân nhà khác nghe, có thể ngay lập tức cảm động rơi nước mắt, nhưng trước mặt Tuyền Cơ lại chỉ có khinh thường với hèn mọn, nàng ngẩng đầu lạnh nhạt hỏi: "Ta trước kia ở nơi nào tĩnh dưỡng? Vì sao lại rơi xuống Lung Giang?"

Hi thân vương cho rằng những lời lẽ này đã rất hoàn hảo, không nghĩ rằng Tuyền Cơ lại phải ứng như thế, trong lòng rùng mình, đứa nữ nhi này làm sao mà nhìn ra được đã từng ngu ngơ hơn mười năm trời, thật sự là thông minh khôn lanh vô cùng rồi! Đây có thật là nữ nhi của mình không?

Xem ra nên tìm gia nhân lúc trước chiếu cố nàng đến xem thử thì ổn thỏa hơn, ngoài miệng trả lời: "Ngươi trước kia ở trong biệt thự Vương phủ khoảng mấy mươi dặm phía trước, một hôm mấy nô tỳ mang ngươi đến bờ sông chơi đùa, ngươi trượt chân ngã xuống sông, sau đó mất tích. Ngươi yên tâm, đám người đáng

giận kia đã bị Phụ vương giết rồi, cũng may ngươi là cát nhân thiên tướng, đã bình an trở về. Nếu không Phụ vương liên tục chịu tang một con trai một con gái, làm sao mà chịu nổi a!"

Ờ, còn là chết không đối chứng rồi! Không biết vì sao, Tuyền Cơ mơ hồ cảm thấy rằng năm đó Ninh Nguyệt chết đuối, cũng không đơn giản là do người hầu trông nom bất cẩn. Tuy nhiên, hiện tại việc này cùng nàng không có liên quan.

Tuyền Cơ trầm mặc không nói gì, làm trong sảnh xấu hổ, im lặng trở lại.

Hi thân vương thấy mềm không được, ánh mắt liền lộ ra tia ác ý, Tuyền Cơ âm thầm cảnh giác, cúi nhìn bức họa cuộn tròn trên bàn nói: "Ta chưa từng nhìn thấy mẫu thân, bức họa này có thể cho ta không?"

Bức họa nạy thủ pháp tuyệt diệu, Tuyền Cơ cực kỳ thích, hơn nữa có lẽ vị mẫu thân không có duyên phận kia và người cậu chấp bút vẽ cũng sẽ chẳng cảm thấy vui vẻ gì nếu bức họa này nằm trong tay tên Hi thân vương này.

Hi thân vương vui vẻ, nếu nàng đồng ý nhận mẫu phi, vậy thì có cơ hội xoay chuyển rồi, chỉ một bức tranh mà thôi, liền gật đầu đáp ứng.

82. Chương 82: Thiếu Nữ Phản Nghịch Phiên Bản Cổ Đại

Tuyền Cơ thầm than một tiếng nói: "Ta không quen ngồi thuyền, có chút chóng mặt, có thể đi xuống nghỉ ngơi một lát được không?"

Hi thân vương đưa mắt nhìn, Từ Vân vội vàng đi lên đưa Tuyền Cơ lên khoang tầng hai để nghỉ. Trên đường không nhìn thấy bóng dáng Dịch Thanh Vân, có lẽ là cố ý tách hai người bọn họ, để dễ bắt nàng làm con tin rồi.

Đại khái không quá thời gian một chén trà, thuyền đã cập bờ, Từ Vân cùng hai tỳ nữ thân thể to khỏe đến mời Tuyền Cơ xuống thuyền, khi bước trên ván cầu Tuyền Cơ cố tình nghiêng thân mình về một bên giống như bị trượt chân ngã, quả nhiên bóng người bên mình chợt lóe lên, một trong hai tỳ nữ to khỏe kia đã đỡ cánh tay Tuyền Cơ nâng nàng đứng lên, trong miệng lạnh như băng nói: "Quận chúa cẩn thận!" Phản ứng thật nhanh chóng, tay chân thật linh hoạt, rõ ràng là người có võ công.

Tuyền Cơ vỗ vỗ ngực, giả bộ như bị hoảng sợ, liên tục nói nguy hiểm quá.

Trên bờ Dịch Thanh Vân đang đứng một bên vẻ mặt không kiên nhẫn, thấy Tuyền Cơ đã đến, không đếm xỉa đến người khác, liếc mắt lắc mình tiến lại gần nhỏ giọng nói: "Cứ theo kế hoạch cũ…"

Tuyền Cơ còn chưa phản ứng kịp, Từ Vân đã tiến lên trước cẩn thận chắn trước người Dịch Thanh Vân xoay người nói: "Mời thiếu gia sang bên kia!"

Dịch Thanh Vân cười lạnh nói: "Ta cùng tiểu muội mình đang nói chuyện, ngươi chõ miệng vào làm gì?!"

Từ Vân chỉ cười cười nhưng không chịu nhường nửa bước.

Dịch Thanh Vân hừ một tiếng, phất tay áo xoay người lên ngựa.

Tuyền Cơ cũng được mời đến bên xe ngựa, một nữ tỳ to khỏe bỗng nhiên cúi mình nằm úp sấp xuống quỳ gối trước cửa xe, một tỳ nữ khác tiến lên giúp Tuyền Cơ bước lên để lên xe.

Ở chỗ Triệu Kiến Thận chưa từng có kiểu người giẫm lên người một cách phô trương thế này!

Tuyền Cơ một tay đẩy tay đang đỡ của tỳ nữ ra, nhìn người đang quỳ trên mặt đất nói: "Ngươi đứng lên!"

Tỳ nữ trên mặt đất vẻ mặt nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Tuyền Cơ.

"Ta nói là ngươi đứng lên ngươi không nghe thấy à? Hay là muốn ta tìm Từ Vân đến phân phó ngươi mới đứng lên?" Tuyền Cơ giọng điệu bình thản nhưng thái độ cực kỳ cứng rắn.

Người tỳ nữ kia biến sắc, cẩn thận đứng lên trên mặt đất, cúi đầu đứng nghiêm chỉnh bên cạnh xe, không biết vừa rồi mình làm sai điều gì.

"Phủi váy cho sạch sẽ, lau khô tay đi!" Tuyền Cơ tiếp tục nói.

Tỳ nữ ngoan ngoãn nghe theo.

Tuyền Cơ bên này vẫn trù trì chưa lên xe, đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người, Từ Vân tiến lên khom người nói: "Bọn hạ nhân tay chân thô lỗ mạo phạm Quận chúa, xin Quận chúa thứ tội." Nói xong quay đầu đưa mắt, một tỳ nữ khác trong đám người lập tức đi ra, đang định nằm úp sấp xuống hạ mình làm một cái thang người.

"Dừng!"

Từ Vân có chút không hiểu, đưa mắt cẩn thận nhìn về phía Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ lạnh nhạt nói: "Ta thích sạch sẽ, không muốn thấy người bên cạnh mình bò tới bò lui trên mặt đất, về sau bớt diễn những trò này trước mặt ta đi!"

Ánh mắt quét quét hai bên: "Mang một chiếc ghế đẩu đến!"

Từ Vân vội vàng nhận lệnh, chỉ một lát có người mang ghế đến, Tuyền Cơ lúc này mới ngông nghênh lên xe.

Dịch Thanh Vân cách đó mấy chục bước nhìn thấy, không đứng đắn mà huýt một tiếng sáo dài, cười nói: "Quận chúa nương nương uy phong thật lớn a!"

Tuyền Cơ như vậy, trước giờ chưa từng thấy, rốt cuộc tiểu muội này còn có mấy bộ mặt nữa đây? Quả thật rất rất thú vị!

Trong xe truyền đến tiếng Tuyền Cơ hừ một tiếng, nếu không phải mang theo mũ sa, chắc chắn sẽ tặng hắn một cái mặt quỷ.

"Phong cách lên xe" của Tuyền Cơ rất có uy lực, đoàn người tới nhà khách rồi đi, không người nào khác dám quỳ xuống trước cửa xe để cho Tuyền Cơ xuống, tự giác mang ghế đến, chiếc ghế này chắc là lấy từ trong nhà khách, được chế tác tinh xảo, bên cạnh tất cả các hoa văn đều được chạm rỗng tinh vi, nhìn màu sắc chắc chắn là gỗ tử đàn.

Tuyền Cơ liếc mắt nhìn một cái, chống một tay xuống, nhẹ nhàng nhảy qua chiếc ghế xuống đất, thuận tay chỉnh nhẹ lại làn váy, bên tai liền nghe thấy tiếng cười ha hả điên cuồng của Dịch Thanh Vân.

Một đoàn thiếp thân nô tỳ đi ra nghênh tiếp cùng với Hi thân vương thấy thế đều trợn mắt há hốc mồm, người Quận chúa này… này… này… thật quá thất lễ rồi! Ngại mặt mũi của Vương gia, mọi người đều cúi đầu làm bộ nhìn ngó xung quanh, giả trang như cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có tiếng cười của Dịch Thanh Vân không nể nang gì lúc này vẫn còn vang lên không ngớt.

Tuyền Cơ nghiêng đầu nhìn hắn một cái nói: "Cười đủ chưa?"

Dịch Thanh Vân xoa bụng cắn răng chịu đựng nín cười nói: "Đủ rồi đủ rồi!"

Hi thân vương nhìn thấy hai đứa con bất trị đến mức này, tức giận đến không còn lời nào để nói, phất tay áo một cái xoay người đi vào trong.

Tuyền Cơ vốn chính là cố ý làm cho hắn xem, nếu người xem đã không còn, tất nhiên sẽ không phải diễn tiếp nữa, sau đó cũng cất bước vào theo.

Trên đường hướng kinh thành, mọi người trong Hi Vương phủ liên tiếp bị những hành động khác người của Tuyền Cơ làm cho không biết phải làm sao, cái mặt nạ cha hiền của Hi thân vương cũng có mấy lần không đeo lên nổi, có lần nhìn thấy Tuyền Cơ và Dịch Thanh Vân ngồi trên nóc nhà ngắm trăng, rốt cục không thể nhịn được nữa mà nổi giận.

Hi thân vương vì giữ thể diện, giấu giếm sự thật về sự ngờ nghệch của con gái mình, từ trước đến nay tuyên bố với bên ngoài con gái mình lúc nhỏ cơ thể vốn yếu ớt cần tĩnh dưỡng đặc biệt, chỉ có một số lão nhân thân tín ở Vương phủ mới biết được nội tình, giờ những người này lại cảm thấy Tuyền Cơ không hề ngờ nghệch, nhưng so với ngờ nghệch còn kinh khủng hơn!

Tuyền Cơ tác quái như vậy, kỳ thật là muốn trút hết những hờn giận với phụ thân từ kiếp trước lên người Hi thân vương, cả hai đều không đáng làm cha!

"Từ Vân, ngươi nói như thế nào có thể làm cho hai đứa con ngỗ nghịch trở nên ngoan ngoãn hợp tác với ta?" Hi thân vương chắp hai tay sau lưng đứng trước cửa sổ thư phòng nói.

"Vương gia đừng lo, thiếu gia tuy rằng tính tình ngang ngạnh không chịu gò bó nhưng lại rất coi trọng tình nghĩa, chỉ cần khống chế được người hắn để ý, không lo thiếu gia không nghe lời Vương gia nói. Về phần Quận chúa…" Từ Vân bắt đầu do dự.

"Quận chúa thì sao? Con bé này không ra thể thống gì, nếu không phải để ý chuyện nó có thể là Thiên nữ, hừ!" Hi thân vương vỗ bàn một cái, hiển nhiên đối với Tuyền Cơ cực kỳ quan tâm.

Từ Vân nói: "Quận chúa lần này trở lại Ninh quốc, hành vi tính tình quả thật thay đổi rất nhiều, không nói đến việc so với trước đây, chỉ cần so sánh với những nữ tử đồng tuổi cũng… là đặc biệt vô cùng, tiểu nhân lén tìm người hầu Quận chúa trước đây để phân biệt, đều nói tướng mạo rõ ràng là giống nhau, nhưng chung quy vẫn cảm thấy không phải là cùng một người. Điều tra kỹ lưỡng những việc Quận chúa đã từng làm ở Kỉ quốc, theo như thám tử hồi báo Quận chúa được cứu rồi đưa đến Triệu Vương phủ, được sắp xếp ở một biệt trang, hơn một năm trước không biết vì sao bỗng nhiên được Triệu Vương gia coi trọng lúc này mới đưa về Vương phủ ở kinh thành, từng thấy Quận chúa cùng Thế tử của Triệu Vương gia cùng du ngoạn kinh thành, lại nghe nói người trong Vương phủ cũng không gọi nàng là phu nhân, mà là Tạ quản sự… Chỉ sợ thân phận của Quận chúa trong Triệu Vương phủ cũng không đơn giản."

"Triệu Kiến Thận chẳng qua chỉ là người ngoại tộc được phong vương, dù được Thừa Thiên đế sủng ái cũng sao có thể làm Quốc vương Kỉ quốc được, trừ phi hắn soán vị đoạt quyền… Nếu như thế thật, Kỉ quốc tất loạn, đối với Ninh quốc ta trái lại là một chuyện tốt." Hi thân vương trầm ngâm nói, nghĩ một chút liền thấy cả người toát mồ hôi lạnh, nếu người con gái này thật sự là Thiên nữ, lần này không trở lại Ninh quốc, Triệu Kiến Thận chẳng phải rất có thể ứng nghiệm lời tiên đoán trở thành "Thánh chủ"?! Kỉ quốc cùng Ninh quốc lại cách núi non trùng điệp, tin tức không tiện, có thể biết được mười mấy năm trở lại đây Kỉ quốc vẫn nghỉ ngơi dưỡng sức, trong khi Ninh quốc từ từ suy bại, liền có khả năng nhất thống thiên hạ.

Phía Nam Ninh quốc có Nhạc quốc hung hăng ngoan cố, Phụ vương lại cố tình trù trì việc quyết định lập người làm Thái tử, làm cho triều đình trên dưới tranh đấu với nhau càng ngày càng nghiêm trọng, làm hao tổn không biết bao nhiêu sức mạnh của quốc gia. Một khi Nhạc quốc, Kỉ quốc đồng thời làm loạn, nước đầu tiên có nguy cơ bị tiêu diệt chính là Ninh quốc.

83. Chương 83: Mười Tám Năm Sau Lại Là Một Hào Nữ

Từ Vân thấy sắc mặt Hi thân vương khó coi, đương nhiên cũng đoán được suy nghĩ của hắn, chuyện này chủ tớ bọn họ đã thương nghị rất lâu, đều cảm thấy dựa theo tình thế trước mắt, chỉ bằng thực lực của Hi Vương phủ khó mà xoay chuyển.

Chỉ là hiện giờ không giống trước đó, trong tay vô duyên vô cớ lại có được hai quân cờ tốt, chỉ cần sử dụng khéo léo hai quân cờ này, đừng nói là Ninh quốc, đến cả thiên hạ cũng có thể thu vào túi.

Từ Vân cố gắng đè nén hưng phấn xuống, sắp xếp suy nghĩ lại một chút mới nói: "Thiếu gia và Quận chúa không coi trọng danh lợi quyền thế, có điều tiểu nhân từng nghe nói thiếu gia có vẻ rất có hứng thú với tì nữ Chu Nhi của Bạch Chí Dao, còn về Quận chúa… chắc Vương gia cũng nhớ…" Mấy lời cuối cùng tiến tới bên tai Hi thân vương nói.

Hi thân vương nghe xong biến sắc, chẳng qua là hắn đối với Tuyền Cơ vốn không có nhiều tình cảm cha con, chỉ hơi do dự liền gật đầu nói: "Được, cứ làm như vậy!"

Bên này Tuyền Cơ đang say sưa trong mộng đẹp không hề hay biết nguy hiểm sắp tới gần.

Hi thân vương dẫn theo Tuyền Cơ và Dịch Thanh Vân một đường quay về kinh, dọc đường đi cẩn thận giám thị hai người, Tuyền Cơ hầu như không có cơ hội nào nói chuyện riêng với Dịch Thanh Vân, mắt thấy khoảng cách đến kinh thành càng ngày càng gần, trong lòng càng thầm khẩn trương hơn.

Vật quan trọng (khỏi cần hoài nghi, chính là tiền đấy ạ) cũng đã cẩn thận đặt trong người, bây giờ Tuyền Cơ chính là thời thời khắc khắc chuẩn bị chạy trốn.

Trước khi vào kinh một ngày, Dịch Thanh Vân bay qua tường viện đến thẳng phòng Tuyền Cơ, trong viện yên tĩnh đến mức không bình thường, bình thường đám nô tỳ người hầu tới lui không ngừng giờ cũng không thấy chút bóng dáng, hắn đương nhiên biết không ổn lắm, chỉ là kẻ tài cao gan cũng lớn, vẫn tiếp tục ngông nghênh xông vào.

"Thiếu gia, chào buổi tối!" Từ Vân từ trong bóng tối bước ra, khom mình hành lễ.

"Thế nào? Định phái ngươi đến ngăn cản ta sao? Ngăn lại được sao?" Dịch Thanh Vân khinh thường nói.

"Thiếu gia khinh công trác tuyệt, cho dù có là mười tiểu nhân cũng không ngăn được. Chỉ là thân thể Quận chúa không được khỏe, thiếu gia tốt nhất đừng nên tới quấy rầy Quận chúa nghỉ ngơi." Từ Vân khiêm nhường, trong mắt lại lộ ra vẻ bình tĩnh khôn ngoan.

Sắc mặt Dịch Thanh Vân trầm xuống, xoay người xông vào phòng Tuyền Cơ, thấy nàng hữu khí vô lực nằm trên giường, nhưng đôi mắt lại vô cùng tỉnh táo.

"Sao lại thế này?" Dịch Thanh Vân kéo cổ tay Tuyền Cơ qua, y thuật của hắn mặc dù không bằng sư đệ, nhưng dù sao cũng là đồng môn, y thuật cũng không kém.

Tuyền Cơ gắng gượng cười nói với hắn: "Muội không sao, chỉ là cả người không có chút sức lực…"

Dịch Thanh Vân đè uyển mạch Tuyền Cơ xuống, sắc mặt càng u ám, quay đầu lại lạnh giọng nói với Từ Vân: "Là Triền miên?"

Từ Vân trả lời đúng mực: "Thiếu gia inh!"

Dịch Thanh Vân giận dữ, một chưởng dễ dàng bổ cái bàn nhỏ bên cạnh giường thành đống mảnh vụn, mắng: "Hổ độc không ăn thịt con, các người thật là không từ thủ đoạn!"

Triền miên là phương thuốc do một vị dị nhân dâng vào cung vào mấy năm trước, trước giờ chỉ dùng để đối phó với một số phi tần và hoàng thất không nghe lời trong cấm cung. Dược này không màu không vị, mới đầu ăn vào cũng không có gì không ổn, nhưng từ đó về sau mỗi ngày đều phải dùng, nếu không cả người sẽ không có sức, nếu dừng dược quá bảy ngày sẽ chết đi.

Phối phương của Triền miên có tất cả mười sáu loại, các loại phối phương dùng lượng theo tỷ lệ nhiều ít nhưng cũng có thể phân chia tùy ý, một khi người dùng dược ăn phải về sau phải ăn phối phương đồng nhất mới có thể giữ mạng, nếu ăn phối phương không giống sẽ chết ngay lập tức, đồng nghĩa với việc tính mạng của người dùng thuốc hoàn toàn nằm trong tay của người chế thuốc rồi.

Dịch Thanh Vân trừng mắt không nói, trong lòng hận chết sự chủ quan của chính mình, vốn tưởng rằng dù sao bọn họ cũng là huyết mạch còn sót lại của Hi thân vương, dù hắn có mưu đồ đối với bọn họ, bất quá cũng là lấy tình mà cảm hóa, lấy lợi ích dụ dỗ, không ngờ hắn lại mất đi lý trí đến nỗi hạ độc con gái của chính mình!

Tuyền Cơ vô cùng tin tưởng đối với người đại ca là hắn, nhưng bản thân lại sơ suất vùi nàng vào chỗ hiểm yếu! Nghĩ đến điểm này, Dịch Thanh Vân thà rằng người trúng độc chính là mình.

Cả người Tuyền Cơ tuy là không chút sức lực, nhưng đầu óc tỉnh táo, lúc nghe Dịch Thanh Vân nói xong, đại khái cũng đoán được chút ngọn nguồn, mở miệng thấp giọng nói: "Đại ca, cứ mặc bọn họ, mang muội đến Phồn Tinh cốc, muội có chết cũng không muốn có bất cứ liên quan gì đến bọn họ, lại càng không muốn bọn họ lấy muội ra để áp chế huynh!"

Người khác có lẽ sẽ sợ chết, Tuyền Cơ đã từng chết một lần, lại còn từng hối lộ quỷ sai, coi như dưới đó cũng có quỷ chiếu cố, lời nói ra như chém đinh chặt sắt, cực kỳ cường ngạnh.

Từ Vân nghe xong thầm kêu không ổn, ngộ nhỡ để Dịch Thanh Vân thừa lúc trời tối mang Tuyền Cơ đi, chẳng những Vương gia mất đi hai quân cờ quan trọng này, mà quan hệ giữa Dịch Thanh Vân và Vương gia cũng hoàn toàn xong đời!

Vội vàng khuyên nhủ: "Quận chúa bớt giận, loại dược Triền miên này chỉ cần mỗi ngày đều ăn sẽ không khác gì người bình thường, cũng không ảnh hưởng đến thân thể."

Quay đầu sang nói với Dịch Thanh Vân: "Thiếu gia với Quận chúa huynh muội tình thâm, đương nhiên không muốn thấy Quận chúa bởi vì rời khỏi Vương gia mà bất chấp nguy hiểm đến tính mạng."

Dịch Thanh Vân không đếm xỉa, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Tuyền Cơ nói: "Tiểu muội yên tâm, đại ca cho dù là phải lật ngược trời đất cũng phải tìm ra giải dược uội."

Tuyền Cơ nói với Từ Vân: "Huynh muội bọn ta có chuyện phải thương lượng, ngươi cút ra ngoài!"

Từ Vân do dự một lúc, cuối cùng vẫn phải lùi xuống.

Tuyền Cơ cười cười nói với Dịch Thanh Vân: "Đại ca không cần khổ sở, mấy chuyện xấu xa bỉ ổi này là do lão đầu thối tha đó làm chứ không phải huynh, đừng vì sự vô sỉ của ông ta mà trách cứ bản thân. Nếu bọn chúng có đưa ra yêu cầu quá đáng đối với huynh, huynh nhất định phải cự tuyệt, đừng quan tâm đến muội. Tiểu muội là người đã từng chết một lần, không có gì đáng sợ cả, mười mấy năm sau vẫn là một hào nữ thôi."

Dịch Thanh Vân vốn đang nghiêm mặt, nghe câu cuối cùng vẫn nhịn không được mà cười ra tiếng, gõ gõ cái trán của Tuyền Cơ nói: "Muội chỉ biết nói gỡ thôi, cái gì mà chết với không chết, vớ vẩn, tiểu muội cố chịu một chút, đại ca đi tìm sư đệ, coi có thể nghiên cứu chế tạo được giải dược không đã! Trước tiên cứ giả vờ tuân theo hắn một lúc rồi xem sao."

Tuyền Cơ nghĩ, người như Dịch Thanh Vân, muốn hắn buông tay đối với chuyện sống chết của chính mình là tuyệt đối không thể, đành phải nói ngược lại: "Được! Tiểu muội sẽ ngoan ngoãn chờ, đại ca, huynh hãy nghe muội nói, chưa tới bước đường cùng, bọn họ sẽ không nỡ để muội chết đâu, cho nên, quyết không được làm theo lời bọn họ, thấy bọn họ vui mừng, tiểu muội rất bực bội, tâm trạng buồn phiền cũng sẽ ảnh hưởng đến thân thể!"

Dịch Thanh Vân thấy lời nàng có lý, gật đầu đồng ý.

Kinh thành của Ninh quốc không lớn bằng Kỉ quốc, thành phố tiêu điều, người đi trên đường không ít, lại đa số đều là quần áo cũ nát, gương mặt chết lặng, một đường từ Lung Giang đến kinh thành, người Tuyền Cơ tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng cũng lờ mờ nhận ra tình hình của Ninh quốc không giống với Kỉ quốc, vốn tưởng đâu ở ngoại thành nên mới có chút khác biết lớn, không ngờ tới kinh thành rồi thấy cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu.

Nghĩ tới đoàn người của Hi thân vương vô cùng xa xỉ, không khỏi thầm lắc đầu. Triệu Kiến Thận có phô trương hơi quá, nhưng dù gì cũng là tiền do người ta tự kiếm được. Tuyền Cơ trong lòng thầm khinh thường Hi thân vương một lúc. Nhớ tới quãng ngày vừa trải qua, từ lúc bắt đầu rời khỏi Vương gia, chưa có mấy ngày được thoải mái vui vẻ, thực là làm người ta nản lòng, hèn gì Đại ma vương lại tràn đầy tự tin như vậy.

Hi thân vương phủ nằm cạnh hoàng cung, đại thần hoàng thất trong kinh thành đều tập trung xung quanh hoàng cung, lấy một mảnh nguy ngoa lộng lẫy của hoàng cung làm trung tâm và dân cư đường phố lụi bại ở bên ngoài thành cực kỳ đối lập rõ nét.

84. Chương 84: Sự Phiền Não Của Thiếu Nữ Tuyền Cơ

Dịch Thanh Vân vì luôn lo lắng Hi thân vương sẽ gây khó dễ cho Tuyền Cơ, vì thế mới đáp ứng với Hi thân vương sẽ nhận liệt tổ liệt tông kế thừa địa vị Thế tử.

Khi đoàn người đã đến kinh thành, Hi thân vương liền phân phó cho hạ nhân gióng trống khua chiên chuẩn bị đón tiếp hai huynh muội này sao cho thật nổi bật trong lần đầu tiên hiện diện trước công chúng. Đặc biệt y còn mời một ma ma giáo lễ từ trong cung đến dạy cho Tuyền Cơ.

Kết quả khỏi nghĩ cũng biết…

Dịch Thanh Vân né người sang một bên, thấy một vị ma ma mặc cung trang tức giận đùng đùng đi lướt qua người, chạy đi như điên, cái gì gọi là đoan trang tao nhã đều đem ném tới nước Java[1] rồi.

[1] Nước Java: quần đảo Java ở biển đông thời cổ đại, dùng để chỉ một nơi xa xôi, hư vô.

"Tiểu muội, đây là vị ma ma thứ tư muội chọc giận bỏ đi trong ba ngày nay rồi đó!" Dịch Thanh Vân tấm tắc cười đi vào Nguyệt Hoa uyển của Tuyền Cơ.

"Muội cũng đâu có làm gì đâu, chẳng biết các nàng vì sao lại kích động như vậy." Vẻ mặt Tuyền Cơ lười biếng khẽ nghiêng qua cửa sổ bên cạnh ghế quý phi, nàng giống như một chú mèo con còn chưa tỉnh ngủ.

Dịch Thanh Vân lắc đầu, Từ Vân mỗi ngày đúng giờ đều đưa thuốc giải Triền miên đến, nhưng Tuyền Cơ cả ngày vẫn là một bộ dạng hữu khí vô lực như vậy, có khi ngủ là ngủ cả nửa ngày.

Ma ma quản giáo thao thao bất tuyệt, Tuyền Cơ ngáp tới ngáp lui mấy ngày liền cũng chẳng để ý, bởi vì ngại thân phận cao quý của nàng, nhóm ma ma đương nhiên không dám dùng những phương pháp xử phạt thể xác hay thủ đoạn thường dùng để đối phó với cung nữ trong cung, chỉ dám nhẹ nhàng dụ dỗ, nghiêm nghị đe dọa nhưng Tuyền Cơ cũng chẳng mảy may để ý đến. Những ma ma này ở trong cung lâu năm nên rất có thế lực, các tần phi công chúa bình thường gặp các nàng cũng chẳng dám đắc tội, chưa từng gặp qua người học trò nào cứng đầu như nàng. Sau khi hồi cung, bốn phương tám hướng đều nổi lên đồn đãi Ninh Nguyệt Quận chúa vô lễ lỗ mãng ra sao, chẳng qua chỉ có vài ngày, thanh danh của Tuyền Cơ trong giới hoàng tộc cũng đã vang xa.

Hi thân vương hôm nay cuối cùng không thể nhịn được nữa, Dịch Thanh Vân đi vào Nguyệt Hoa uyển không bao lâu, Từ Vân liền đến đưa thuốc, trong lời nói mang theo giọng điệu giáo huấn, cằn nhằn.

Tuyền Cơ ném viên thuốc Triền miên trong tay trả lại cho hắn, lạnh nhạt bảo: "Không hài lòng ta thì không cần đem thuốc đến đây, chết trong lúc ngủ trước giờ luôn là kiểu chết lý tưởng của ta."

Từ Vân trợn mắt há hốc mồm, không dám nhiều lời nữa, cẩn thận cầm thuốc đặt lên trên bàn rồi vội vàng lui xuống.

Dịch Thanh Vân cầm thuốc đưa cho Tuyền Cơ nói: "Tính tình tiểu muội cũng không hiền a, làm sao mà trước giờ huynh lại không biết đây?"

Tuyền Cơ cười gượng đáp: "Muội không mắng cũng chẳng đánh hắn, sao lại nói là hung dữ chứ?"

"Muội thật bướng bỉnh, bướng bỉnh đến cả sinh mệnh của mình cũng chẳng để ý." Dịch Thanh Vân cười khổ.

Tuyền Cơ im lặng, mấy ngày gần đây, bản thân quả thật khó ở chung. Đại khái giống như những tức giận phải chịu trong cả hai đời đều bộc phát trong lúc này, chẳng qua là muốn yên ổn mà sống thôi nhưng những người này lại sống chết không ình sống yên, hơn nữa phụ thân của thân thể này lại đối với nữ nhi mà xuống tay hạ độc. Những oán hận của Tuyền Cơ đối với người cha ở kiếp trước nay lại bị gợi lên, cộng thêm việc bản thân trúng độc phải chịu người khác khống chế, thật khiến nàng cảm thấy phiền hà, thực sự muốn cứ như vậy mà chết đến địa phủ đi tìm quỷ sai đại ca khóc lóc than thở một hồi để được chọn một gia đình tốt bụng đầu thai vào đó.

Nhưng nghĩ đến Dịch Thanh Vân, vú Trương, Triệu Tư Viễn, Trương Kiều Dư, Triệu Chính, Khả Nhi… Bọn họ đều thật tâm đối đãi, quan tâm mình. Hơn nữa bây giờ có Dịch Thanh Vân bên cạnh bầu bạn, nếu như mình chết, y chắc cả đời sẽ không ngừng tiếc thương đi.

Không biết Triệu Kiến Thận có thương tâm hay không nhỉ? Cái ý niệm này bất chợt xuất hiện trong đầu, rồi nàng tự cười khổ một tiếng, thầm mắng bản thân mình mê muội, người ta đã không cần mình, cũng chính bản thân mình nói phải rời khỏi, chẳng lẽ còn mơ tưởng người ta sẽ nhớ nhung mình mãi hay sao? Đã vậy bên người y cũng không thiếu hoa thơm mật ngọt…

Lúc bấy giờ ở kinh thành Kỉ quốc xa xôi, Triệu Kiến Thận vừa mới hoàn thành tất cả những chuẩn bị, qua bảy ngày nữa, Thừa Thiên đế sẽ ở trước triều chính công bố thân phận của mình, trong vòng một tháng sẽ cử hành nghi lễ chính thức nhận tổ quy tông, trở thành Thái tử Kỉ quốc, tất cả đều dựa theo kế hoạch mà tiến hành, nhưng là ở trong lòng vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó.

Thược Dược phu nhân ở trong vòng ngực một chút cũng không nhận ra Triệu Kiến Thận không chú tâm, lại nhu thuận đưa một miếng táo đã gọt sạch đến bên miệng đút cho y. Triệu Kiến Thận ngửi được mùi hương quả táo thì khẽ giật mình, nhớ đến trong phòng của Tuyền Cơ ở trên thuyền, đều tràn ngập mùi hương chua chua ngọt ngọt của loại quả này, nữ nhân kia đến cả hương vị cũng khác biệt hẳn so với người khác.

Mỉm cười cắn lấy miếng táo, cúi người hôn lên khuôn mặt đầy vẻ mong chờ của mỹ nhân, đem miếng táo trong miệng đưa vào miệng đối phương, chút vị ngọt còn sót lại làm y thầm tưởng như mình đang hôn người con gái quỷ quyệt luôn làm mình phiền lòng, khiến ôm hôn càng thêm thắm thiết.

Thược Dược phu nhân chỉ cảm thấy thần hồn say đắm, Vương gia cao cao tại thượng, trước giờ chưa bao giờ cẩn thận thương tiếc hôn nàng như thế. Kỹ xảo tán tỉnh của Vương gia từ trước đến giờ vô cùng tốt, chỉ là hôm nay cảm giác có chút bất đồng, dường như mình đã trở thành trân bảo mà hắn toàn tâm toàn ý yêu thương. Kìm lòng không đậu, liền giơ tay quấn lấy người hắn, nghĩ cho dù bây giờ mình có chết đi thì cũng không oán trách.

Triệu Kiến Thận từ từ tỉnh táo lại, buông tay ra đứng dậy nói: "Ái cơ không phải nói gần đây mới học được một khúc nhạc mới sao?"

Thược Dược trong lòng hơi thất vọng, nhưng lập tức dịu dàng đáp: "Dạ! Liên đại nhân vừa mới dạy một khúc 'Ngư chu xướng vãn'." Nói xong liền ngoan ngoãn đi đến ngồi xuống trước cây cầm trong phòng, nâng tay lên tấu khúc nhạc.

Mấy ngày gần đây, vì Triệu Kiến Thận thường xuyên nán lại đây, ban thưởng không ngừng, Thược Dược phu nhân trở thành đối tượng cho các phu nhân khác trong nội viện ghen ghét, nhưng chỉ có một mình nàng ta hiểu rõ, Vương gia chẳng qua chỉ đến đây để nghe nàng đàn một khúc cầm mà thôi, còn phải là khúc nhạc mới do Liên Thao truyền dạy, những khúc nhạc mới này về sau nàng khó lắm mới tìm hiểu được là do cái vị Tuyền Cơ kia tấu ra.

Thược Dược phu nhân nói không rõ được trong lòng có tư vị gì, chỉ là rất cam chịu mà nghĩ, có thể làm một vật thay thế cũng tốt, ít nhất cũng được thường xuyên nhìn thấy Vương gia.

Tạ quản sự có biết cô có bao nhiêu may mắn không? Vì sao có được sự sủng ái hết lòng của Vương gia, lại bỗng nhiên biến mất.

Khúc cầm chưa hết đã có người gõ cửa nói có việc cần bẩm báo, Thược Dược phu nhân vội vàng đứng dậy lui vào hậu đường.

Một mật thư được trình lên trước mặt Triệu Kiến Thận, thủ hạ rất kinh ngạc mà phát hiện ra, Vương gia trước giờ vốn lạnh nhạt bình tĩnh vậy mà nhìn thấy thư của mật thám Ninh quốc đưa tới, dường như có chút khẩn trương.

Mật hàm là mới vừa được bồ câu đưa thư đem đến, mặt trên chỉ ghi ngắn gọn có vài câu, trong đó chính là: Ninh Nguyệt Quận chúa trúng độc Triền miên, ngụ tại Hi Vương phủ.

Triệu Kiến Thận vẫy tay cho hạ nhân lui xuống, đọc đi đọc lại câu này hai lần, khóe môi cong lên không rõ là phiền muộn hay là giận.

Hi thân vương không còn phái ma ma đến nữa, Tuyền Cơ cũng từ từ điều chỉnh lại tâm tình, dù sao nếu cứ tiếp tục làm càn, cho dù bản thân mình không sợ chết nhưng đại ca sẽ rất khó chịu. Ngày đó lén lút nhét hai viên thuốc Triền miên cho hắn, để hắn đem cho sư đệ của mình phân tích thành phần trong đó.

Sự lười nhác mấy bữa nay của Tuyền Cơ cũng không hoàn toàn là giả vờ, vì để giữ lại càng nhiều thuốc nên dường như mỗi ngày nàng chỉ dùng có nửa viên thuốc. Dù sao Dịch Thanh Vân cũng đã xác nhận, chỉ cần không phải không dùng thuốc trong bảy ngày liền thì sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng. Cứ như thế mà đem thuốc giấu đi, dù cho vị sư đệ Lạc Dương kia có phân tích không ra thành phần cụ thể cũng có thể

để Dịch Thanh Vân phối ra Triền miên có thành phần khác một chút rồi để cho động vật thử thuốc, không biết chừng một ngày nào đó có thể tìm ra được giải dược.

Chỉ là cứ như vậy thì sát sinh rất nhiều rồi… Ai.

85. Chương 85: Đại Hội Nhân Thân Thích

Lười biếng ngắm hoa nở rộ ngoài cửa sổ, tai nghe nha hoàn đến báo nói rằng buổi tối phải vào trong cung dự yến tiệc vân vân, có một đống y phục cùng châu báu lớn đặt trước mặt, được mang đến để nàng chọn.

Tuyền Cơ là một người rất thực tế, không muốn dùng son phấn đơn thuần là vì thích sự sạch sẽ, không chịu được mấy thứ loạn xì ngầu bôi trát ở trên da, không thích đeo trang sức châu báu vì là kẻ ham tiền, dù không phải tiền mình bỏ ra nhưng cũng đau lòng, quần áo hoa lệ thì rất thích, nhưng nếu chất liệu không thoải mái, mặc vào vướng tay vướng chân, có hoa lệ mấy cũng khỏi bàn.

Tùy ý chọn một bộ quần áo bằng tơ tằm màu lục, sáo Tử Vân Kim sau khi rời khỏi thuyền lớn của Trầm thị liền gỡ xuống treo thẳng ở trên cổ, tóc thì yên tâm để cho bọn nha hoàn đùa nghịch tạo thành kiểu búi phức tạp, chọn hai cây trâm cài đầu khắc chìm nhẹ nhất gài lên tóc, cả người thoạt nhìn thanh linh kiều mỹ, giống như bông sen mới mọc trong dòng suối trong vậy. Bọn nha hoàn tán tụng không ngớt: "Quận chúa trang điểm như vậy, liền có thể hạ bệ hết thảy mấy vị phu nhân tiểu thư quyền quý trang điểm dày đặc."

Tuyền Cơ từ xa nhìn qua chiếc gương đồng mơ hồ, cảm thấy cả mặt đều không thấy rõ lắm, liền dứt khoát không nhìn, dù sao thì cái vỏ của chính nàng nếu không dùng dịch dung đan thì cũng tuyệt không đến nỗi khó coi.

Xe ngựa của Hi Vương phủ đưa nàng đến thẳng cửa cung, hai nha hoàn tiến lên trước mời nàng xuống, xét theo đủ các loại "thói quen" xuống xe của Tuyền Cơ, Từ Vân đã thay cách làm rất thông minh là cho người đỡ nàng xuống.

Chân chạm đất mới đứng vững, chợt nghe thấy cách bên người không xa một tiếng hít khí khoa trương, Dịch Thanh Vân vừa mới từ trên lưng ngựa xuống rất không đứng đắn nhìn Tuyền Cơ từ đầu đến chân đánh giá: "Tiểu muội, ngươi như thế này mê hoặc chết người không đền mạng nha, thiên tiên hạ phạm chẳng qua cũng chỉ đến thế này thôi!"

Tuyền Cơ cười hì hì dùng sức quay lại vuốt mông ngựa: "Đại ca huynh ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, sự ngưỡng mộ của tiểu muội đối với huynh như nước sông chảy dài bất tận, như sóng nước Hoàng Hà không đê không gì ngăn nổi!"

Dịch Thanh Vân nghe xong cười ha ha, đắc ý vô hạn. Trong lòng cũng thoáng thoải mái được chút ít, tiểu muội cuối cùng cũng đã hồi phục lại bộ dạng lúc trước.

Tùy tùng hai bên của Vương phủ nhìn nhau, âm thầm cảm thấy may mắn vì trước cửa cung lúc này không có người ngoài, đôi huynh muội này mặc dù tướng mạo cực kỳ xuất chúng, nhưng trình độ tự luyến của họ thì cao tới mức khiến người khác phải rét run rồi.

Không biết Hi thân vương đã nói gì trước mặt Hoàng đế Ninh quốc, Hoàng đế lão gia gia liền đặc biệt ra ý chỉ hôm nay sẽ cùng vui vẻ với thần dân, tất cả những người vào cung đều không cần tham bái.

Khi Tuyền Cơ và Dịch Thanh Vân nghe được tin này, nhìn nhau cười, hai người đều là người được tín phụng dưới gối có hoàng kim, nếu ép bọn họ phải khấu bái, phỏng chừng sẽ khiến cho tình cảnh trở nên khó coi.

Tiệc rượu được bày trong ngự hoa viên, lúc này đèn hoa mới thắp, những người được mời đến dự ẩm yến đã khá đông, Hi thân vương mang theo Tuyền Cơ cùng Dịch Thanh Vân đến đã khiến dấy lên một trận xôn xao không nhỏ.

Mọi người đều biết tiệc rượu lần này kì thật vốn lấy tâm điểm là vì đôi trai gái của Hi thân vương mà tổ chức, Thế tử của Hi thân vương này vừa mới chết không lâu, bỗng nhiên lại tìm đến một đứa con tư sinh từ

bên ngoài đưa về, không cần nói cũng biết là để chuẩn bị tranh vị, mà nghe nói Ninh Nguyệt Quận chúa vì bệnh mà phải ra ngoài tĩnh dưỡng nhiều năm nay cũng đột nhiên chọn thời điểm này về kinh, trong hoàng thân hiển quý sớm đã có truyền thuyết rằng đứa con gái chính thất duy nhất của Hi thân vương là một người trời sinh ngu ngốc, chỉ là hắn giấu con gái của mình rất kĩ, trước giờ chưa có người nào tận mắt thấy, hiện tại con trai con gái đồng thời xuất hiện, mọi người tất nhiên rất có hứng thú muốn "tham quan".

Ngoài dự kiến của mọi người chính là, một đôi trai gái bỗng nhiên xuất hiện thế nhưng xuất sắc đến nhường này, chưa nói đến diện mạo áp đảo bao quý công tử tự ình là phong lưu, bao công chúa thiên kim tự ình là thanh cao, chỉ riêng khí chất phong độ tiêu sái hào phóng quanh thân hai người đã đủ khiến mọi người khuynh đảo.

Nhất là Ninh Nguyệt Quận chúa, một đôi mắt hạnh trong suốt linh động, những thanh niên nam tử ở đây khi thấy sóng mắt ấy lưu chuyển chỉ cảm thấy như nàng đang nhìn mình, tim đập nhanh hơn mấy nhịp. Truyền thuyết trong cung nói Ninh Nguyệt Quận chúa vô lễ thô tục như thế nào trước kia, xem hiện tại thì tất cả hẳn đều là chuyện nhảm, giai nhân uyển chuyển hàm súc như thiên tiên thế này, sao có thể thô tục chứ?

Lại nhìn Dịch Thanh Vân, tiêu sái không gò bó, thần thái phi dương, Thế tử Ninh Dương lúc trước bộ dáng cũng rất anh tuấn, nhưng nếu so với Dịch Thanh Vân, thì chỉ như tượng đất rối gỗ. Toàn trường vô số ánh mắt không tự giác mà dán lên người hai huynh muội.

"Cặp con trai con gái này của Nhị hoàng huynh như một đôi như châu ngọc cùng sáng, khiến người ta nhìn cũng vui mắt, lại cất giấu nhiều năm như vậy, hiện tại mới cho lộ diện, nhất định phải phạt!" Một phu nhân mặc cung trang đỏ thắm ha ha cười nói.

Tỳ nữ bên người Tuyền Cơ thấp giọng nhắc nhở: "Đây là Đại công chúa, là đại tỷ của Vương gia, trưởng nữ của Hoàng thượng."

Tuyền Cơ hành lễ đơn giản rồi tránh ở phía sau Hi thân vương giả bộ thẹn thùng, lười ứng phó với những người gọi là thân thích mà bụng đầy tâm tư này. Nhưng mà hành động này trong mắt người ngoài nhìn vào lại hoàn toàn phù hợp với thân phận của nàng, tiểu thư khuê các, hàm súc khiêm tốn một chút chính là mỹ đức quan trọng, chỉ có Dịch Thanh Vân biết tỏng tâm tư của nàng, liền ném sang một ánh nhìn giễu cợt.

Hi thân vương tuy rằng bình thường bị hai người làm cho tức giận muốn chết, nhưng thời khắc này thấy hài tử của mình nở mày nở mặt như thế thì vô cùng đắc ý, kiêu ngạo mang bọn họ đi xã giao.

Mục thân vương, Tương thân vương và mấy vị hoàng tử công chúa khác cũng dẫn theo gia nhân tiến đến chào hỏi, thái độ thân thiện hữu hảo, hoàn toàn không nhìn ra sự hung hiểm của những tranh đấu người sống ta chết trong tối ngoài sáng lúc bình thường, Tuyền Cơ cúi đầu đứng sau Hi thân vương, âm thầm bĩu môi.

Ba thân vương ở tại đây chênh lệch tuổi tác không lớn, bề ngoài không giống nhau hoàn toàn, đại khái là giống bên họ mẹ hơn, ngay lúc một đám người đang hư tình giả ý cười cười nói nói, bỗng một người trong họ bước ra, nhìn Tuyền Cơ kích động nói: "Ngươi, ngươi thực sự là nữ nhi của Tiểu Từ sao?"

Tuyền Cơ vừa giương mắt nhìn thì không khỏi giật mình ngay tại chỗ, người trước mặt tuổi tác hẳn cũng không còn trẻ, mặt như quan ngọc tuấn mỹ đến cực điểm, nhưng ở trong một đám người lại không thấy chói mắt chút nào, ngược lại giống như một dòng suối trong ôn hòa bình lặng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy được sự tĩnh lặng trong suốt, khiến người khác không cầm lòng được muốn thân cận nhưng lại xấu hổ không thôi.

Một tiếng "Tiểu Từ" không hiểu sao lại khiến Tuyền Cơ nhớ đến bức họa của Hi Vương phi, bất giác cảm thấy hắn có lẽ tác giả của bức tranh, có thể hắn chính là cữu cữu[1] Vạn Tố Hòa.

[1] Cữu cữu: cậu.

"Người là cữu cữu?" Tuyền Cơ cẩn thận xác nhận.

Một tiếng cữu cữu khiến ỹ nam tử trước mặt hài lòng ra mặt, lúc này Hi thân vương đến gần nói: "Tố Hòa, đây là Ninh Nguyệt, vừa mới về kinh thành thân thể có chút không thoải mái, nếu không đã sớm bảo nàng

đến Thừa tướng phủ bái kiến các vị trưởng bối thông gia rồi." Trong lời nói thực có chút vị giải thích lấy lòng.

Sắc mặt của Vạn Tố Hòa đối với Hi thân vương không tốt lắm, chỉ nhìn Tuyền Cơ nói: "Ninh Nguyệt, ngày mai nếu rảnh rỗi, nhất định phải đến Thừa tướng phủ một chuyến đấy, bà ngoại của ngươi gặp được ngươi, không biết là sẽ vui vẻ biết bao nhiêu!"

Trong lúc nói chuyện lại có một lão nhân râu bạc trắng đã lớn tuổi nhưng rất quắc thước đi tới, người ngoài thấy ông đều chủ động nhường đường, ngay cả mấy thân vương cũng chủ động lại gần bắt chuyện, lão nhân này nhìn ngắm Tuyền Cơ một chút, thản nhiên gật đầu nói: "Là nữ nhi của Tố Từ? Đã lớn thế này cơ đấy! Mai đến phủ Thừa tướng một chuyến, thăm bà ngoại của ngươi đi." Người này là cha của Vạn Tố Hòa, Tả thừa tướng đương triều Vạn Trác.

Hi thân vương túm lấy Tuyền Cơ nói: "Ninh Nguyệt, mau bái kiến ngoại công[2]!"

[2] Ngoại công: ông ngoại.

Tuyền Cơ nhìn ra được vị thừa tướng ngoại công này cũng không có ý muốn thân cận với mình lắm, nhưng dù sao cũng là trưởng bối, liền ngoan ngoãn cúi đầu hành lễ.

86. Chương 86: Có Rất Nhiều Âm Mưu Là Do Yy Mà Ra

Vạn Trác gật gật đầu kéo Vạn Tố Hòa ra bên ngoài cùng mọi người xã giao, Vạn Tố Hòa một bước quay đầu ba lần, dường như không muốn rời khỏi. Tuyền Cơ hướng y cười nói: "Cữu cữu, ngày mai ta tới thăm người."

Vạn Tố Hòa vừa nghe xong cảm thấy thật vui vẻ, lúc này mới yên tâm đi ra ngoài.

Lúc này có một tiểu thái giám cao giọng truyền báo: "Trấn võ tướng quân Bạch Chí Tiêu, Trường Lạc Hầu Bạch Chí Dao đến!"

Tuyền Cơ vừa nghe được ngẩng đầu nhẹ nhàng cùng Dịch Thanh Vân nháy mắt với nhau một cái, người quen tới rồi? Trong lòng Tuyền Cơ lại ngấm ngầm hồi hộp, Bạch Chí Dao này nghĩ mình là tiểu thiếp của Trầm Kiếm, còn Hi thân vương biết rõ quan hệ sâu xa của mình và Triệu Kiến Thận, nếu như để người ta đoán ra được mối liên hệ này giữa Trầm, Triệu thì phiền phức rồi.

Nhưng ngẫm lại lúc trước Triệu Kiến Thận đem nàng giao vào tay Bạch Chí Dao, nếu như vì vậy mà thiên cơ bị tiết lộ thì cũng là lỗi của y, mình khẩn trương làm cái gì? Dù sao chỉ cần sống chết giả bộ không quen là được, chuyện bản thân mình từng giả mạo là tiểu thiếp của Trầm Kiếm, chắc là Hi thân vương còn chưa biết, dù cho có biết cũng tuyệt đối không bằng lòng thừa nhận. Đường đường là một Quận chúa lại làm tiểu thiếp của thương nhân dị quốc, nếu lộ ra ngoài thì thế nào cũng là vụ tai tiếng cực lớn.

Hai huynh đệ Bạch gia tuổi đã qua hai mươi rồi nhưng vẫn chưa lập chính thất, mệnh danh là người đàn ông độc thân hoàng kim của Ninh quốc, vì vậy khi họ vừa đến là khiến cho rất nhiều vị phu nhân cùng thiên kim tiểu thư chú ý, không ít người quyền quý tiến lại nịnh bợ, làm thân.

Bọn họ chú ý nhất tất nhiên là Hi thân vương cùng hai người Tạ, Dịch phía sau lưng y rồi, Bạch Chí Tiêu lập tức trước mắt sáng lên, nhịn không được nhìn Tuyền Cơ thêm vài lần.

Bạch Chí Dao sắc mặt lại đại biến, hai người này làm sao lại trở thành con trai con gái của Hi thân vương? Nếu đã như thế, Hi thân vương cùng Trầm Kiếm có quan hệ gì, chuyện ở Vân Xuyên hắn đã nghi ngờ Trầm Kiếm gian trá, nhưng ngại vì thật sự quá cần vụ làm ăn này cho nên y miễn cưỡng nhẫn nại. Bây giờ xem ra hiển nhiên là Hi thân vương cùng Trầm Kiếm hai người liên thủ tính kế hắn sao? Hôm nay lại đưa bọn họ ra gặp mặt là có chủ ý gì?

Những người quan cao phú quý phần đông đều có mật thám ám vệ của riêng mình, nhưng để cho nữ nhi thân sinh của mình, đường đường là Quận chúa tiếp cận phú thương dị quốc, ủy khuất chính mình đi làm

tiểu thiếp, quả thực là chuyện không thể tưởng. Khó trách Ninh Nguyệt Quận chúa ngày đó đối mặt với mình mà vô lễ làm càn như vậy, hóa ra thân phận của nàng vốn tôn quý, rốt cuộc Hi thân vương cùng với Trầm Kiếm là có âm mưu gì? Đáng để cho y đặt cược lớn như vậy?!

Ngày đó mình tìm đến Dịch Thanh Vân nhờ hỗ trợ, không nghĩ ra người này lại là con trai tư sinh của Hi thân vương, chẳng phải đây rõ ràng là một cái bẫy sao? Khi ở Vân Xuyên người này tìm mọi cách bảo vệ Ninh Nguyệt Quận chúa, mình còn nghĩ y đa tình háo sắc, hóa ra là bảo vệ uội muội ruột thịt.

Trong lòng Bạch Chí Dao xoay chuyển không ngừng, nhanh chóng YY ra đủ loại âm mưu kinh thiên động địa đằng sau Hi thân vương, lớp áo sau lưng y đã sớm bị mồ hôi lạnh làm ướt một mảnh.

Bạch Chí Tiêu phát hiện y có điểm không ổn, hỏi: "Làm sao vậy?"

Bạch Chí Dao gượng cười: "Sau khi hồi phủ rồi nói, hai người con của Hi thân vương này có vấn đề."

Bạch Chí Tiêu nhướng mày, chẳng nói gì thêm, từ trước đến nay tâm tư đệ đệ luôn thâm trầm, nếu hắn nói có vấn đề thì mình cũng nên tránh một chút, vả lại nhà mình đã chọn tận trung với Mục thân vương, vẫn nên ít qua lại tiếp xúc với Hi thân vương là tốt nhất.

Chỉ đáng tiếc một mỹ nhân như Ninh Nguyệt Quận chúa… Nhưng ngẫm lại, hắn giúp đỡ Mục thân vương thành đại sự, bản thân mình là trợ thủ của hắn, một Quận chúa của một thân vương thất thế thì có gì khó đâu?

Hai người có lễ chào hỏi với vài vị Vương gia và hoàng thân quốc thích xong, khi đến trước mặt Hi thân vương, Bạch Chí Dao cười nói: "Hôm nay một nhà Vương gia đều đoàn tụ, thật sự là đáng mừng."

"Hiền chất khách khí, về sau tiểu nữ cùng khuyển tử còn phải nhờ hai vị chiếu cố nhiều hơn." Hi thân vương giả tạo cười vô cùng hiền hòa, hai huynh đệ này là trợ thủ chủ lực của Mục thân vương, một người có binh một người có tiền, cũng không dễ đối phó. Chẳng qua bây giờ đã khác xưa, lợi thế trong tay mình đã tăng lên không ít, để ta nhìn xem hai huynh đệ này còn kiêu ngạo được bao lâu.

"Hi thân vương đã đề cao hạ quan rồi, Quận chúa cùng công tử tướng mạo bất phàm, ngược lại hai huynh đệ ta cảm thấy hổ thẹn." Bạch Chí Tiêu đáp lời.

Tuyền Cơ thoáng đánh giá sơ Bạch Chí Tiêu, anh tuấn uy vũ, thân người thịt bắp cường tráng, lại dùng ánh mắt muốn xâm lược nhìn mình như vậy, mà còn đối đáp giả mù sa mưa, lập tức liệt hắn vào danh sách đen không hoan nghênh, những người làm quan cho dù mặt mũi nhìn không đáng ghét, nhưng ngôn ngữ thì vô vị vô cùng.

Từ lúc bọn họ đến gần, Tuyền Cơ vẫn làm bộ như không quen biết, dù sao nàng rất có kinh nghiệm trong việc giả bộ mất trí nhớ, Bạch Chí Dao thâm thúy nhìn nàng vài lần, cái gì cũng không nói nhưng biết điều tránh đi.

Chẳng qua vào cung chỉ mới nửa canh giờ nhưng cả người Tuyền Cơ đã bắt đầu không thoải mái, bị làm động vật quý hiếm cho người chiêm ngưỡng thì thôi, còn phải hành lễ vô số lần, tuy cũng không cần dùng đại lễ để chào hỏi, nhưng nhìn mấy cái gương mặt cười giả tạo kia cứ cảm thấy chán chường đáng ghét.

Một hồi tiếng pháo vang lên, nghe thấy có một vài thị thái giám nhất tề cao giọng nói: "Hoàng thượng giá lâm, hôm nay quần thần cùng chung vui, ân điển các vị khanh gia cùng gia quyến miễn đại lễ quỳ lạy!"

Mọi người trong sảnh lập tức tách ra tạo thành một lối đi lớn, đứng chỉnh tề trang nghiêm ở hai bên cùng lên tiếng tạ ơn.

Quốc quân của Ninh quốc danh hiệu là Cảnh Hòa đế, năm nay đã sắp sáu mươi tuổi hơn, trong sự vây quanh của đám cung nhân chậm rãi đi vào ngồi lên chiếc ghế đầu, nhìn một lượt hai bên rồi nói: "Hai đứa con của Bình Hi ở đâu?"

Hi thân vương vội vàng mang theo Dịch, Tạ hai người tiến lên yết kiến.

"Hai đứa ngẩng đầu lên cho trẫm nhìn xem." Thanh âm lộ rõ vẻ già nua lại không đủ khí lực vang lên.

Tuyền Cơ nghe lời ngẩng đầu lên, vị Cảnh Hòa đế này vẻ ngoài so với Hi thân vương cũng không giống nhau lắm, trên khuôn mặt thì hiện lên vẻ đang mắc bệnh, đầu cùng hai cánh tay đều không tự giác run run, xem

ra tình trạng thân thể thật không được tốt, khó trách lão đầu tử vội vàng kéo hai huynh muội họ xuống nước để hỗ trợ tranh ngôi đoạt vị, chỉ e là Cảnh Hòa đế chống trụ không được vài năm nữa.

Cảnh Hòa đế dường như thấy hài lòng với hai người họ, vừa nhìn vừa khẽ gật đầu, nhưng ánh mắt lúc nhìn Tuyền Cơ thì dừng lại nghiền ngẫm một hồi mới hỏi: "Thân thể Ninh Nguyệt đã khỏe hẳn rồi chứ?"

"Tạ ơn Hoàng tổ phụ quan tâm, thân thể Ninh Nguyệt đã không còn trở ngại." Tuyền Cơ máy móc trả lời.

Cảnh Hòa đế không nói thêm gì nữa, phất tay cho bọn họ lui ra, phân phó bắt đầu khai yến.

Yến tiệc trong cung, chỗ ngồi của nam nữ phân biệt, Tuyền Cơ bị đưa đến một bên ngồi chung với các vị tần phi công chúa trong cung và gia quyến của quan viên.

Ngồi chung với Tuyền Cơ có con gái của Mục thân vương, Tương thân vương cùng vài người cháu gái khác của Cảnh Hòa đế, tất cả đều là chị em họ trên danh nghĩa của Tuyền Cơ.

Ngồi ở bên cạnh Tuyền Cơ là trưởng nữ của Tương thân vương Ninh Tuyết Quận chúa, tuổi của nàng cũng có vẻ lớn nhất chỗ này, đã xuất giá rồi, trông tính cách cũng ôn hòa, đối với Tuyền Cơ có phần chiếu cố.

Mục thân vương chỉ có một người con gái là Ninh Châu Quận chúa, cũng ngồi trong bàn này. Ninh Châu là ấu nữ trong nhà, dung mạo lại xinh đẹp xuất chúng cho nên từ nhỏ được sủng ái yêu thương cực kỳ, vẻ mặt nàng tỏ vẻ kiêu căng, dường như nàng chính là nữ nhân cao quý nhất ở đây. Nàng cùng với thiên kim Vạn Như Lan trong phủ thừa tướng được người trong kinh thành tôn xưng là Kinh thành song kiều, được công nhận là mỹ nhân nhất đẳng, cộng thêm thân phận nàng tôn quý hơn Vạn Như Lan, cứ luôn tự coi mình là đệ nhất mỹ nhân, không ngờ đường muội Ninh Nguyệt trong lời đồn vốn sinh ra đã si ngốc vừa xuất hiện liền dễ dàng chiếm lấy nổi bật, bọn công tử quý tộc vốn thấy mình là xum xoe nay tất cả ngược lại chú ý hết lên đường muội trên trời rớt xuống này.

Trong lòng Ninh Châu ghen ghét, ánh mắt nhìn về phía Tuyền Cơ càng không thiện ý.

87. Chương 87: Tài Nữ Gjm Xuất Hiện

GJM: Quách Kính Minh, tác giả của Tiểu thời đại 1.0. Quách Kính Minh nổi tiếng với tài đạo văn.

Trên bàn ăn, các quý nữ sớm đã chịu đủ sự càn quấy và thái độ kiêu căng của Ninh Châu, khó được dịp ngày hôm nay có người áp chế được uy phong của nàng, trong lòng thầm cười trộm, hận không thể để cho hai nữ tử đồng thân phận tôn quý này đấu một trận ra trò.

Đáng tiếc Tuyền Cơ lại không có lòng dạ nào ứng chiến, chỉ lẳng lặng dùng cơm trên bàn, đối với thái độ ngầm khiêu khích của Ninh Châu thì giả ngu không thèm để ý. Những quý nữ ở bên cạnh thấy chắc nàng cũng chỉ là một kẻ yếu đuối dễ bắt nạt, cho nên vô cùng thất vọng, lại tiếp tục cười lấy lòng Ninh Châu.

Cung yến vốn là chiến trường cho bọn hoàng thân quốc thích phân cao thấp, tranh thủ tình cảm, thức ăn bày lên mấy lượt, đã đến lúc tuyển chọn ra Văn khôi rồi.

Ninh Tuyết thấp giọng giải thích cho Tuyền Cơ: "Việc chọn ra Văn khôi là trò hay trong màn cuối trong cung yến, đây là cơ hội để cho nhóm hậu bối trẻ tuổi bộc lộ tài hoa, trên yến hội này chỉ cần không quá ba mươi tuổi, không phân biệt nam nữ đều có thể tham gia, Hoàng thượng sẽ ra đề mục đầu tiên, người tham dự đều tự làm một đoạn thơ, bình chọn ra người giỏi nhất làm Văn khôi, sẽ được Hoàng thượng ban thưởng ột khối bạch ngọc. Trước đây người đạt được nhiều bạch ngọc nhất chính là cậu của muội, Vạn Tố Hòa Vạn đại nhân, tổng cộng lấy được sáu mươi bốn khối, có thể nói từ lúc y tham gia yến hội đến nay, chỉ cần y có mặt thì sẽ không có người địch lại, thẳng đến khi Vạn đại nhân đã qua ba mươi tuổi nên không tham dự nữa, cơ hội mới đến tay người khác. Ninh quốc từ khi khai quốc đến nay chỉ có một người có được vinh quang như vậy, Vạn đại nhân quả thực không thẹn là đệ nhất tài tử Ninh quốc!"

Ninh Tuyết vừa nói xong, trong ánh mắt phát ra sự cuồng nhiệt của fan hâm mộ khi được gặp thần tượng, Tuyền Cơ gật đầu cười thầm, tài tử anh tuấn làm sao lại không được hoan nghênh a, người cậu này xem ra cũng là sát thủ hạ gục biết bao nữ nhân.

Ninh Châu ở bên cạnh nghe xong thì hừ lạnh một tiếng, thái độ cực kỳ khó chịu.

Nhãn thần Ninh Tuyết khẽ chuyển, cười cười nói: "Đứng đầu còn có Thế tử Ninh Tuấn của Mục thân vương phủ, ngoài ra có Trường nhạc hầu Bạch Chí Dao, hai vị này đều là thanh niên anh tuấn tài hoa xuất chúng. Đáng tiếc Ninh Tuấn ca ca hôm nay không tham dự, nếu không chúng ta có thể ngồi xem hai vị đại tài tử so tài cao thấp."

Ninh Châu nghe được lời tán thưởng huynh trưởng nhà mình cùng với ý trung nhân Bạch Chí Dao, lúc này sắc mặt mới thoáng dịu xuống.

Ninh Tuyết ôn hòa cười yếu ớt cùng với Ninh Châu ngông cuồng tự cao tự đại, cộng thêm bên cạnh có vài quý nữ cũng cười hùa theo, Tuyền Cơ thầm than, nam nhân có chiến trường của nam nhân, nữ nhân cần gì phải tham gia vào chém giết lẫn nhau chứ?

Cảnh Hòa đế ra đề mục "Bốn mùa", nhất thời trên điện thương xuân sầu thu một mảnh, Tuyền Cơ nghe xong trực tiếp nhíu mày, những người này bình thường trừ bỏ lục đục với nhau còn làm được cái gì nữa, ở đâu ra mà nhiều thê thê thảm thảm thương thương đến vậy, dân chúng bên ngoài cơm ăn còn không đủ no mà những người này ở trong đây ngâm toàn thơ buồn nôn như vậy để giải trí. Người đứng đầu không có tiến bộ, khó trách thực lực Ninh quốc càng lúc càng kém đi.

Ninh Châu thấy Tuyền Cơ nhíu mày, nghĩ chắc là đường muội không hiểu thi từ là gì cho nên hoang mang lo lắng, chợt nhớ lời đồn lúc còn nhỏ nàng đã si ngốc, nhưng bây giờ bệnh đã khỏi, đoán chừng cũng không biết được mặt chữ, không khỏi cười hiểm.

"Hoàng tổ phụ!" Ninh Châu đột nhiên đứng lên nũng nịu gọi một tiếng.

Trong ngự hoa viên, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt lại, Ninh Châu vốn có tiếng tài nữ, mọi người tưởng Ninh Châu muốn tham dự một bài thơ, đều ào ào trầm trồ khen ngợi ủng hộ.

Cảnh Hòa đế cũng có chút yêu thích đứa cháu gái lanh lợi này, cười nói: "Ninh Châu tài nữ ngươi cũng muốn tham gia sao? Được! Chọn Văn khôi tuy nói nam nữ cùng tham gia, nhưng cho đến bây giờ nữ tử tham dự rất ít, ha ha! Vừa đúng lúc ngươi đến làm một bài thơ đi, hạ hết uy phong của mấy tài tử kia, dạy cho bọn hắn biết hoàng gia kể cả nữ tử cũng đừng xem thường."

Ninh Châu tỏ vẻ khiêm tốn cười cười: "Tôn nữ tài thô học thiển, sao dám bêu xấu, chẳng qua vừa rồi thấy Ninh Nguyệt muội muội có chút đăm chiêu, nghĩ chắc đã có một tác phẩm xuất sắc, nhưng vì lần đầu tham gia cung yến, nên ngại ngùng lên tiếng, cháu thân làm tỷ tỷ cũng nên vì nàng xin một cơ hội!"

Nhóm quý nữ đang ngồi đều đoán ra được ý đồ của Ninh Châu muốn Ninh Nguyệt khó xử, quý nữ chốn khuê phòng học chữ cũng không được nhiều, huống chi làm thơ? Hơn nữa Ninh Nguyệt nhiều năm ở bên ngoài dưỡng bệnh, đâu ra người truyền dạy thi thư? Nhiều ánh mắt hướng về Tuyền Cơ, đồng tình có, vui sướng khi thấy người gặp họa cũng có.

Sắc mặt Ninh Tuyết khẽ biến, nhìn Tuyền Cơ định nói lại thôi, trong ánh mắt chứa đầy lo lắng.

Tuyền Cơ không phải kẻ ngốc, hiển nhiên đoán được dụng ý của đối phương, nhưng nàng cũng không muốn ở đây trổ tài vô duyên vô cớ lại tạo tiện nghi cho Hi thân vương, vừa ngẩng đầu định thoái thác mình không có tài, lại nhìn thấy hai luồng ánh mắt từ xa, một là của Dịch Thanh Vân đang tức giận không thôi, một cái là Vạn Tố Hòa đang vô cùng lo lắng, trong lòng liền cảm thấy ấm áp hẳn, hào khí xuất hiện, nhịn không được quay về phía bọn họ đáp lại bằng một nụ cười thoải mái.

Dịch Thanh Vân ở cùng Tuyền Cơ nhiều ngày qua, vừa bắt gặp nụ cười của nàng thì biết tiểu muội đã có biện pháp. Thầm nghĩ tiểu muội đến cả tính toán sổ sách đều tinh tường, biết những thứ thi từ ca phú đó tuyệt không có gì lạ, bấy giờ mới buông xuống tảng đá trong lòng, yên tâm chờ xem Tuyền Cơ trổ tài.

Hi thân vương ngồi ở đằng trước thì lại rất sốt ruột, mình mới vừa lén bẩm báo với Cảnh Hòa đế rằng Ninh Nguyệt rơi vào Lung Giang mới khiến căn bệnh hồi phục thần kì, ám chỉ nàng có thể là con gái của trời như

trong lời tiên đoán, nếu bây giờ lại bị mất mặt, chỉ sợ công lao lúc trước liền mất sạch rồi.

Còn phía bên Cảnh Hòa đế thì thấy chuyện này thập phần thú vị, nói: "Nga? Thì ra tài nữ không chỉ có một người, Ninh Nguyệt liền làm một bài thơ đi."

Tuyền Cơ nhìn Ninh Châu đang dương dương tự đắc một cái, cười đáp: "Nếu Hoàng tổ phụ cùng Ninh Châu tỷ tỷ nâng đỡ như vậy, Ninh Nguyệt đành phải bêu xấu, có chỗ nào không đúng mong các vị ngồi ở đây chỉ giáo."

Ninh Châu hiển nhiên không nghĩ ra Tuyền Cơ dám hào phóng ứng chiến, hơn nữa còn là xuất khẩu thành thơ, dường như thực sự có học.

Những người khác trong yến hội cũng thập phần tò mò, không những vậy một số thiếu niên hoàng thân quốc thích có lòng ngưỡng mộ đối với dáng vẻ xinh đẹp của Tuyền Cơ đã hưng phấn đến hai mắt phát sáng.

Tuyền Cơ cầm lên ly rượu nhấm một ngụm, ngân nga ngâm một đoạn thơ mà mình cực kỳ thích trong bài thơ thiền của Vô Môn thiền sư: "Xuân hữu bách hoa thu hữu nguyệt, Hạ hữu lương phong đông hữu tuyết. Nhược vô nhàn sự quải tâm đầu, Tiện thị nhân gian hảo thời tiết.[2]"

[2] Bản dịch:

Xuân có trăm hoa, thu, ánh nguyệt,

Hạ thời gió mát, tuyết vào đông.

Người mà thư thái, tâm vô sự,

Thời tiết quanh năm đẹp giữa lòng.

Một khúc thơ ngâm xong, tất cả đều khiếp sợ, thơ này chân thành mà nói cũng không nắn nót, thậm chí khổng thể xem là thơ, nhưng bố cục đặc sắc, hơn nữa là xuất phát từ một nữ tử trên bàn tiệc thì vạn phần khó được.

"Nhược vô nhàn sự quải tâm đầu, Tiện thị nhân gian hảo thời tiết…" Cảnh Hòa đế nghiền ngẫm lại hai câu thơ cuối vài lần, thở dài một tiếng, nói: "Tâm tư vượt cõi trần gian như thế này, người phàm làm sao có thể có? Ninh Nguyệt, bài thơ này của ngươi, đã nhắc nhở mọi người chỉ là người phàm tục…"

Tuyền Cơ thầm nghĩ, ai bảo ta chỉ nhớ được có mỗi bài này là nói về bốn mùa thôi? Nhưng miệng lại liên thanh nói không dám.

Bấy giờ sắc mặt mọi người không giống nhau, có cảm thán, có nghiền ngẫm sâu xa, có ngưỡng mộ, cũng có người giống như Ninh Châu tức hận không thôi, hoặc có người như Dịch Thanh Vân, Vạn Tố Hòa chân thành vui mừng và tán thưởng.

Hi thân vương quả thực như mới trúng giải độc đắc, vui mừng bất ngờ lại không dám tin tưởng, lần này Cảnh Hòa đế sợ rằng đã bắt đầu tin tưởng Ninh Nguyệt chính là Thiên nữ rồi.

Cảnh Hòa đế dường như không có ý định buông tha cho Tuyền Cơ như vậy, vuốt vuốt chòm râu rồi mở lời: "Ninh Nguyệt, khúc này không xem như thơ, hay là lấy chữ Nguyệt trong tên của ngươi, tự mình làm thêm một khúc thơ, thế nào?"

Khẩu khí chính là thương lượng, nhưng lời này của Hoàng đế có chỗ để cự tuyệt sao?

Tuyền Cơ thầm mắng, thật là không có điểm dừng rồi, cũng may thơ ca nói về ánh trăng có rất nhiều… "Tĩnh dạ tứ[3]" - nơi này không thích hợp, "Thủy điệu ca đầu[4]" - lời thơ cũng không được, muốn "Trên biển mọc trăng sáng" mà Ninh quốc lại ở ngay vùng trung tâm đất liền, "Xuân giang hoa nguyệt dạ[5]" quá dài… Suy nghĩ một hồi, chọn ra được một bài "Sơn cư thu minh": "Không sơn tân vu hậu, Thiên khí vãn lai thu, Minh nguyệt tùng gian chiếu, Thanh tuyền thạch thượng lưu. Trúc huyên quy hoán nữ, Liên động há ngư chu, Tùy ý xuân phương yết, Vương tôn tự khả lưu.[6]"

[3] Cảm nghĩ trong đêm thanh tĩnh - Lý Bạch

Đầu giường ánh trăng rọi

Ngỡ mặt đất phủ sương
Ngẩng đầu nhìn trăng sáng
Cúi đầu nhớ cố hương
[4] Thủy điệu ca đầu - Tô Thức
Trăng sáng bao giờ có?
Nâng chén hỏi trời cao
Chẳng hay trên đây cung khuyết
Đêm đó nhằm năm nao?
Rắp định cưỡi mây lên đến
Chỉ sợ lầu quỳnh điện ngọc
Cao ngất lạnh lùng sao?
Đứng múa vời thanh ảnh
Trần thế khác chi đâu.
Xoay gác đỏ
Luồn song lụa
Rọi tìm nhau
Chẳng nên cừu hận
Sao lại nhằm tỏ lúc xa nhau
Người có buồn, vui, ly, hợp
Trăng có tỏ, mờ, tròn, khuyết
Tự cổ vẹn toàn đâu
Chỉ nguyện người trường cửu
Ngàn dặm dưới trăng thâu.
Bài thơ này được phổ nhạc thành bài 'Nguyện người trường cửu' - Vương Phi hát.
[5] Đêm trăng hoa trên sông xuân - Trương Nhược Hư (Người dịch: Khương Hữu Dụng):
Sông xuân triều dậy mặt biển bằng,
Trên biển trăng cùng triều nước dâng.
Dờn dợn vời theo muôn dặm sóng,
Sông xuân đâu chẳng sáng ngời trăng.
Quanh co sông lượn cồn hương chảy,
Trăng chiếu vườn hoa như tuyết rải.
Tầng không sương toả tưởng không bay,
Cát trắng bên doi nhìn chẳng thấy.
Trong suốt trời sông suốt một màu,
Trên sông vằng vặc một trăng cao.
Ai người đầu đã trông trăng ấy?

Trăng ấy soi người tự thuở nao?

Người cứ đời đời sinh nở mãi,

Trăng đã năm năm sông nước giãi.

Soi ai nào biết được lòng trăng,

Chỉ thấy sông dài đưa nước chảy,

Mây bạc lưng chừng trôi đến đâu,

Cành phong xanh bến biết bao sầu.

Đêm nay ai mảng buông thuyền đó,

Ai ở lầu trăng nhớ chốn nào?

Trăng lầu quanh quẩn đáng thương ôi!

Soi mãi đài gương kẻ lẻ đôi.

Cửa ngọc cuốn rèm xua vẫn ở;

Hòn châm đập áo xoá liền soi.

Chừ đây cùng ngóng, bẵng tăm hơi;

Mong quyến theo trăng đến rọi người.

Bay mỏi, nhạn khôn mang ánh được,

Vẫy ngầm, cá chỉ vẫy tăm thôi.

Đêm qua thanh vắng mộng hoa rơi,

Nhà chửa về, xuân quá nửa rồi!

Nước cuốn xuân đi trôi sắp hết,

Vòm sông trăng lại xế sang đoài.

Trăng khuất mù khơi chìm chậm chậm,

Dòng Tương non Kiệt ngàn muôn dặm.

Nương trăng mấy kẻ nhớ về theo,

Trăng lặn xao tình cây nước gợn.

"Xuân giang hoa nguyệt dạ" là bài thơ trữ tình nổi tiếng trong lịch sử văn học Trung Quốc. Nhà nghiên cứu văn học đời Thanh - Vương Khải Vận khen bài thơ này là "chỉ một thiên tuyệt diệu, đủ xứng đáng là đại gia" (cô thiên hoành tuyệt, cánh vi đại gia); nhà thơ hiện đại Văn Nhất Đa thì ca ngợi rằng bài thơ này là "Thơ trong thơ, đỉnh núi trên các đỉnh núi" (Thi trung đích thi, đỉnh phong thượng đích đỉnh phong). Theo lời Lưu Kế Tài thì đối với người Nhật Bản hiện đại, hai bài thơ Đường được hâm mộ nhất là "Xuân giang hoa nguyệt dạ" của Trương Nhược Hư và "Trường hận ca" của Bạch Cư Dị.

Bài thơ thể hiện nỗi nhớ của người du tử đối với người khuê phụ. Tựa đề "Xuân giang hoa nguyệt dạ" có nghĩa là "Đêm hoa trăng trên sông xuân" nhưng cũng là tên một khúc nhạc phủ thuộc "Thanh thương ca khúc", khúc điệu được sáng tác vào đời Trần Hậu Chủ, do đó tựa đề cũng có thể không cần dịch nghĩa.

[6] Đêm thu ở núi - Vương Duy:

Mưa chiều vừa tạnh, núi vắng không,

Trời thu bảng lảng gợn mây hồng.

Dòng suối trong veo luồn vách đá,

Vầng trăng sáng rỡ chiếu rừng thông.

Giặt về, thôn nữ reo ngõ trúc,

Lưới xong, ngư thuyền khuấy sen sông.

Cỏ xuân dù đã nhạt thanh sắc,

Vương tôn rời bước chẳng đành lòng.

Kiếp trước các loại sách văn học Tuyền Cơ đọc cũng không tính là nhiều, số bài thơ nhớ được cũng có hạn, tùy ý chọn ra bài mình nhớ rõ nhất, bên trong thơ còn có "Vương tôn", tự giác nghĩ chọn bài này cũng coi như phù hợp với hoàn cảnh, lại không chú ý đến ý nghĩa ra đời của bài thơ này rất nghiêm trọng.

88. Chương 88: Ngâm Thơ Đêm Trăng

Bài thơ này so với bài thơ trước thì tinh tế hơn nhiều, ý thơ xuất trần, hoàn toàn hướng tới vấn đề cơ bản là chán ngán thế tục, những thanh niên lẫn trung niên văn nghệ đang ngồi nghe xong càng khuynh đảo. Ánh mắt nhìn về hướng Tuyền Cơ đã có thể dùng từ sùng bái để miêu tả.

Vẻ mặt Cảnh Hòa đế nhìn nàng càng trở nên khó đoán, trầm ngâm một lúc nói: "Bài thơ này do chính ngươi sáng tác trong thời gian ở bên ngoài tĩnh dưỡng sao? Là một nữ nhi, tâm tư tràn ngập sự chán ghét nơi phồn hoa, Bình Hi, đều tại ngươi vẫn chăm sóc Ninh Nguyệt không cẩn thận, lần này khó khăn lắm mới trở lại kinh thành, ngươi phải quan tâm nhiều hơn mới được."

Lời này rõ ràng là trách cứ Hi thân vương, lại tiết lộ ý tứ cực kỳ coi trọng đứa cháu gái này, trong lòng Hi thân vương mừng như điên, vội vàng đứng lên xin lỗi, luôn miệng nói tuân chỉ.

Ánh mắt Cảnh Hòa đế lướt nhìn khắp toàn sân, ôn tồn nói: "Cuộc thi văn thơ này còn có ai muốn tham gia thi tuyển không?"

Bạch Chí Dao từ lúc bắt đầu đã âm thầm chú ý Tuyền Cơ, thấy nàng xuất khẩu thành thơ, tài năng kinh động bốn phía, tâm trạng phức tạp, lúc này lại nghe Cảnh Hòa đế lên tiếng, trên sân không người trả lời, liền đứng lên nói: "Vi thần vốn nghĩ muốn mặt dày tham gia thi tuyển, nhưng Quận chúa Ninh Nguyệt vàng ngọc đã đi trước, thật sự không dám trình diễn, vi thần cam bái hạ phong!"

Thế tử Ninh Tuấn của Mục thân vương phủ không ở kinh thành nên không thể đến dự tiệc, đêm nay mọi ngươi vốn nghĩ rằng người đoạt được Văn khôi nhất định sẽ là Bạch Chí Dao, không ngờ nửa đường xuất hiện Ninh Nguyệt Quận chúa, điểm quan trọng là Bạch Chí Dao lại tự nhận không bằng, những người khác làm sao còn dám bước ra bêu xấu, vì thế, ngọc bài Văn khôi của yến hội Ninh quốc lần đầu tiên rơi vào trong tay nữ nhân.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi Ninh quốc lập quốc tới nay, nhóm nữ nhân có mặt cũng thấy quang vinh, ánh mắt nhìn về phía Tuyền Cơ lần đầu tiên tràn ngập thiện ý và ngưỡng mộ, chỉ có Ninh Châu hối hận việc tự nhiên tặng cho địch thủ một cơ hội nở mày nở mặt, trong lòng ghen ghét mãi.

Tuyền Cơ nhận lấy nhiều ánh mắt với đủ màu sắc từ bốn phương tám hướng, thật vất vả mới chịu đựng đến khi yến hội chấm dứt, giống như nhận được ân xá liền cùng Dịch Thanh Vân rời khỏi.

Đi đến trước cửa cung, đột nhiên nghe được một tiếng gọi tự nhiên: "Ninh Nguyệt…"

Quay đầu nhìn lại, Vạn Tố Hòa đang đứng bên cạnh bức tường hoàng cung, ánh trăng chiếu sáng nhu hòa, rõ ràng là thâm cung nội viện xa hoa lãng phí phù phiếm, sương lạnh buốt giá, lại làm cho Tuyền Cơ nhớ tới bài thơ vừa mới đọc kia: Minh nguyệt tùng gian chiếu, thanh tuyền thạch thượng lưu. Có một loại người chính là như thế, cho dù ở nơi nào, đều làm cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Siêu cấp đẹp trai phong độ ở phía trước, hai mắt Tuyền Cơ gần như biến thành hình trái tim, ngay lập tức giống như con chó nhỏ lắc lắc cái đuôi bước đến, chỉ thiếu nước mắt lưng tròng, lên tiếng biểu đạt tình cảm phấn khởi.

Bị ném lại phía sau, Dịch Thanh Vân cảm thấy chua xót mãi, chậc chậc, tiểu muội này tham mới nới cũ, có cậu không cần anh trai!

Vạn Tố Hòa nhìn Tuyền Cơ trước mặt nói: "Đừng quên ngày mai đến phủ Thừa tướng, tiểu Từ có nữ nhi như con, thật tốt!" Giọng nói dường như có chút nghẹn ngào.

Cậu nhất định rất thương yêu em gái, Tuyền Cơ ngoan ngoãn gật đầu, nói nhỏ: "Cậu, người không cần đau lòng…" Ngay từ đầu, Tuyền Cơ đã xác định trong lòng xem người này là cậu ruột của mình, cảm giác tương tự như thế này chưa bao giờ có đối với phụ thân ở Hi thân vương phủ.

Vạn Tố Hòa thở dài, ngẩng đầu nhìn Hi thân vương đang hướng đến bên này, không muốn nhiều lời với hắn, đưa tay vỗ vỗ bả vai Tuyền Cơ, xoay người rời đi.

Hi thân vương có chuyện khác muốn làm, sau khi rời khỏi hoàng cung liền cùng hai người Tạ, Dịch tách ra mà đi. Dịch Thanh Vân cưỡi ngựa đi bên cạnh xe Tuyền Cơ, ngửa đầu nhìn vầng trăng sáng chiếu rọi trên bầu trời, tế bào lãng mạn mạnh mẽ dâng trào, đề nghị: "Tiểu muội, hay là chúng ta lên trên cổng thành lầu ngắm trăng đi!"

Tuyền Cơ cũng không muốn trở về Hi Vương phủ, hai người cùng ý với nhau, dặn dò xe ngựa đi về phía cổng thành lầu ở hướng Tây.

Từ khi Tuyền Cơ bị trúng độc Triền miên, Hi thân vương không còn lo lắng bọn họ không từ mà biệt, cũng không tiếp tục trói buộc hành tung của bọn họ, xa phu và thị vệ theo bên cạnh nghe xong chỉ thị của Tuyền Cơ, đều ngoan ngoãn làm theo.

Bây giờ đã là đêm khuya thanh vắng, trong kinh thành thật yên tĩnh, đoàn xe một đường di chuyển ra khỏi "Khu dân cư xa hoa" gần hoàng cung, không có một bóng người dân thấp bé nào trên đường phố.

Đúng lúc đó, phía trước vang đến tiếng ồn ào của một trận tranh cãi, chỉ trong chốc lát đã tiến đến gần trước đoàn xe, thì ra là một đoàn người tay cầm vũ khí, bó đuốc đang đuổi theo hai nữ nhân và một nam nhân, ba người bị truy đuổi đã bị thương, một nữ nhân trong đó được nam nhân cõng trên lưng, một nữ tử áo lam khác tay cầm hai thanh trường kiếm bảo hộ ở phía sau, vừa chiến đấu vừa trốn chạy, sắp bị đuổi đến gần.

Dịch Thanh Vân chính là một người thích xen vào việc của người khác, thấy một màn trước mắt liền ra lệnh đoàn xe dừng lại, tự mình xông đến đội ngũ phía trước quát: "Người nào trong đêm khuya thế này còn đi hành hung (chỉ hành động đánh người hoặc giết người)?!"

Tuyền Cơ tò mò ló đầu ra nhìn, thế nhưng nàng lại nhận ra được một trong ba người, là Lam Tích!

Tuy rằng Lam Tích vẫn có thái độ lạnh nhạt với nàng, rất có thành kiến, nhưng bản thân cũng không phải người xấu, Tuyền Cơ đương nhiên không muốn nhìn thấy nàng gặp chuyện không may trước mắt mình, vì thế gọi một nha hoàn tới bên cạnh xe, dặn dò: "Đi nói với công tử, dùng danh nghĩa Vương phủ bảo vệ ba người kia."

Nếu đã ở trong kinh thành thì đều biết Hi thân vương là một trong những người cầm quyền gần với Hoàng đế, muốn bảo vệ vài người chắc chắn không khó, hơn nữa với võ công của Dịch Thanh Vân và rất nhiều thị vệ bên cạnh xe lúc này, cho dù đối phương không thức thời mà muốn ẩu đả cũng không cần lo lắng.

Về phần có thể làm cho Hi thân vương rước lấy phiền phức hay không, vậy thì hoàn toàn không cần xếp vào phạm vi lo lắng! Có phiền phức càng tốt!

Nhóm người đuổi bắt nhìn thấy đột nhiên xuất hiện một quý công tử anh tuấn và đoàn xe xa hoa, nhất thời không dám lỗ mãng, khách sáo hỏi: "Xin hỏi các hạ là ai? Tại hạ nhận lệnh gia chủ đuổi bắt nô lệ trốn chạy, thỉnh các hạ chớ cản trở!"

Lúc này tiểu nha hoàn đã truyền lời lại cho Dịch Thanh Vân, khóe miệng hắn nhếch lên, bày ra một bộ mặt con nhà giàu ăn chơi trác táng, lớn tiếng nói: "Bổn thiếu gia là người Hi thân vương phủ, chủ nhân nhà

ngươi là ai, nói mấy người này là nô lệ trốn chạy của chủ nhân ngươi, chứng cứ đâu? Đám người các ngươi làm xe ngựa của bổn thiếu gia hoảng sợ, món nợ này tính thế nào đây?"

Dẫn đầu đối phương là một người trung niên có cách ăn mặc như một quản gia, đôi mắt tam giác nhìn qua rất đáng khinh, vừa nghe đối phương là người Hi Vương phủ, nhìn theo ánh sáng cây đuốc, quả nhiên nhìn thấy quần áo chỉnh tề sáng sủa của thị vệ, trên xe ngựa rõ ràng có khắc dấu hiệu Vương phủ, lập tức liền mềm mỏng.

Cúi đầu khom lưng nói: "Chủ nhân tiểu nhân họ Tô tên Bách Vạn, tiểu nhân vô ý mạo phạm, thật đáng chết, đáng chết! Một tên trong ba người này là ca cơ (tì thiếp ca hát) của lão gia ta mua mấy năm trước, tên là Vân Ca, không biết nhục nhã đã cùng hộ vệ của quý phủ bỏ trốn bị vạch trần, lão gia phái chúng ta mang nàng cùng gian phu về phủ xử trí, ai ngờ lại nhảy ra một nữ nhân hung ác không phân biệt tốt xấu tiến đến đánh bị thương vài tên người hầu. Xin thiếu gia giúp đỡ, Tô quý phủ sẽ vô cùng cảm kích!"

Dịch Thanh Vân ngồi trên ngựa vừa nghe hai chữ "Vân Ca", giật nảy người, đúng là cũng quá khéo đi? Chuyện Tô phủ năm đó thay mận đổi đào, hắn từng nghe Tuyền Cơ nói qua đại khái, không ngờ lại gặp được nhân vật mấu chốt ở chỗ này.

Chuyển ánh mắt nhìn theo ngón tay quản gia mắt tam giác chỉ đến nữ nhân nằm ở trên lưng nam nhân kia, đêm tối nên nhìn không rõ lắm ngũ quan mặt mũi, nhưng hình dáng dường như là một mỹ nhân. Nữ tử áo lam cầm kiếm đứng bên cạnh cũng rất được, chậc chậc, nếu tiểu muội đã ra chỉ thị, lại cứu được hai mỹ nhân, vậy còn do dự cái gì nữa?

89. Chương 89: Bia Ngắm Mới Của Kinh Thành

"Khế ước bán thân để ở đâu? Sao ta thấy các nàng lại giống như nha hoàn của Hi Vương phủ vậy?" Dịch Thanh Vân lớn tiếng hỏi.

Tuyền Cơ ngồi ở trong xe nghe xong thầm cười trộm, đại ca rất có tiềm chất làm Thiếu gia tà ác nha! Nhìn cách nói chuyện quá có trình độ, sâu sắc có được tinh túy khi nam bức nữ rồi! Lại không phải là lên quan phủ đi kiện tụng, phái người ra ngoài bắt người thì ai lại mang theo khế ước bán thân? Câu nào cũng nhắc đến Hi Vương phủ, rõ ràng đã tiếp thu được "Tinh thần nói chuyện" của mình rồi, biết phải cố ý gây ra thêm chuyện xấu cho Hi Vương phủ rồi.

Lão quản gia mắt tam giác không ngờ rằng dáng vẻ Dịch Thanh Vân như thế lại có thể không nói lý lẽ như vậy, hơn nữa rõ ràng là không cho hắn mang người đi, nhưng đối phương lại là người của Hi Vương phủ, lão gia mà gặp cũng phải cẩn thận vô cùng, hắn thì chỉ là một hạ nhân, làm sao dám đắc tội?

Nhưng cứ không được gì mà trở về thế này, đầu tiên không nói lúc về có bị lão gia trách phạt hay không thì bản thân mình đã nuốt không trôi cục tức này rồi!

Lam Tích thấy ý định của Dịch Thanh Vân rõ ràng muốn bảo vệ bọn họ, cũng không còn để ý gì nữa, che chở cho đôi nam nữ kia lui về phía xe ngựa của Hi Vương phủ.

Lão quản gia mắt tam giác cuống quýt lên, nhưng lại không dám đắc tội Dịch Thanh Vân, oán hận giậm chân đáp: "Thiếu gia nếu đã muốn xem khế ước bán thân của tiện nhân này cũng không khó, ta liền sai người về phủ đem đến đây."

Dịch Thanh Vân liếc hắn khinh thường nói: "Ngươi là cái gì, muốn bản thiếu gia đợi?! Ba người này về sau sẽ là người của Hi Vương phủ, nếu như ngươi không phục, ngươi về bảo lão gia của ngươi đến Vương phủ mà nói, giờ cút ngay!" Nói xong vung lên roi ngựa, mang theo đoàn xe rời đi.

Đám hạ nhân Tô phủ nhìn quản gia, chờ hắn ra quyết định, lão quản gia lại quan sát những thị vệ Vương phủ, thắt lưng mỗi người đều mang đao kiếm sắc bén hung tợn. Chưa tính đến quyền thế của Hi Vương phủ, lão gia nhà mình tuyệt đắc tội không được, nếu như ngang ngạnh cướp người, thì thiệt thòi trước mắt bản thân mình cũng chịu không nổi.

Lão quản gia cắn răng phất tay, đám gia đinh đi theo thối lui qua một bên, nhường ra một con đường rộng, lại hung hăng trừng mắt nhìn tên nam tử đang cõng Vân Ca lườm một cái, đe dọa: "Lưu Văn, lão gia luôn coi trọng ngươi, nhưng ngươi lại làm ra cái chuyện bất trung bất nghĩa như vậy, hừ! Tô Lục Phúc ta không tin ngươi cả đời đều có thể rút đầu rút cổ trong Hi Vương phủ!"

Người nam tử gọi Lưu Văn kia không nói một lời, cẩn thận cõng người nữ tử sau lưng đi theo đám người Dịch Thanh Vân rời khỏi.

Vì trên người cả ba người họ đều có vết thương xây xát, cho nên Dịch Thanh Vân cùng Tuyền Cơ chỉ bàn bạc sơ sài, lập tức mang bọn họ về Hi Vương phủ.

***

Lúc bấy giờ huynh đệ Bạch gia đang ở trong thư phòng phủ Mục thân vương.

"Chí Dao, ngươi khẳng định như vậy?" Mục thân vương nghe xong lời Bạch Chí Dao nói về chuyện quặng sắt ở Vân Xuyên, cùng báo cáo quan hệ giữa Trầm Kiếm và hai đứa con của Hi thân vương, tâm trạng liền không yên.

"Vâng, ty chức cùng Trầm Kiếm, Dịch Thanh Vân, Vân Cơ hay là nói Ninh Nguyệt Quận chúa đã ở chung mấy ngày, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm." Bạch Chí Dao cười khổ, hắn cũng hy vọng là mình nhìn lầm.

"Bình Hi nếu từ sớm đã cùng Trầm Kiếm cấu kết, hẳn là coi trọng tiền tài của Trầm Kiếm, nhưng không biết hắn đáp ứng điều gì với Trầm Kiếm? Tên Trầm Kiếm này, sau này có tiếp xúc với hắn thì phải cẩn thận hơn mới được." Mục thân vương nói.

Bạch Chí Tiêu lắc đầu thở dài: "Nếu không phải Nhạc quốc mấy năm liên tiếp gây chiến với nước ta, quặng sắt quốc gia lại thiếu hụt, chúng ta cần gì phải nhìn sắc mặt Trầm Kiếm kia? Biết rõ có bẫy nhưng vẫn phải hợp tác với hắn."

Bạch Chí Dao hổ thẹn nói: "Đều do đệ vô dụng, không thể ra tay trước cướp quyền quặng sắt từ tay Tư Đồ Tiên."

Mục thân vương hòa nhã nói: "Hai vị không cần tự trách, cho dù Hi thân vương có Trầm Kiếm hợp tác, cũng chẳng gây ra chuyện lớn gì, dù sao căn cơ của Trầm thị là ở Kỉ quốc, chuyện ở Ninh quốc là nằm ngoài tầm tay. Người cần phải đề phòng bây giờ là Dịch Thanh Vân. Hai ngày trước, thám tử mật báo, mẫu thân của Dịch Thanh Vân rất có khả năng là hậu nhân hoàng tộc Khiết quốc, nếu thật sự là vậy, Hi thân vương kia không những có con nối dòng thừa kế địa vị, mà còn lòi ra thêm một thế lực tương trợ của Khiết quốc, thực lực tất tăng cao."

Bạch Chí Dao gật đầu: "Cũng phải, nhưng ty chức cảm thấy ngoài phòng bị Dịch Thanh Vân, uy hiếp từ Ninh Nguyệt Quận chúa còn lớn hơn nữa."

Mục thân vương và Bạch Chí Tiêu ngạc nhiên: "Sao lại nói vậy?"

Bạch Chí Dao kể lại: "Ninh Nguyệt Quận chúa dám ủy thân mình trở thành tiểu thiếp của Trầm Kiếm, mưu đồ e là rất lớn, Dịch Thanh Vân có tiếng tăm trong giang hồ nhiều năm, hành tung những năm gần đây còn có thể tìm ra, nhưng sau khi Ninh Nguyệt Quận chúa từ hơn mười năm trước rời kinh, là một khoảng trống trắng tinh, cho đến bây giờ chẳng ai chú ý, đã làm việc gì cũng không rõ. Hơn nữa trong cung yến đêm nay, sự chú ý của Hoàng thượng dành cho Ninh Nguyệt Quận chúa có phần hơn so với Dịch Thanh Vân, mà dường như Hi thân vương sớm đã đoán trước, không có chút nào lo lắng, chỉ e trên người nàng mang nhiều bí ẩn…"

Khi Tương thân vương trở về phủ, hắn không cho gọi trợ tá, mưu sĩ của mình, ngược lại lập tức phái người mời Ninh Tuyết Quận chúa đi qua. Ninh Tuyết tuy rằng thân là nữ nhi, nhưng trong số những người con của Tương thân vương thì tài trí đứng đầu. Dù cho sau này gặp chuyện chỉ có chút nan giải, Tương thân vương vẫn theo thói quen cùng nữ nhi thương lượng một chút.

"Đêm nay con ngồi gần Ninh Nguyệt, con cảm thấy nha đầu này như thế nào?" Tương thân vương vào thẳng vấn đề, trời sinh tính hắn đa nghi, năm đó đã tra rất kỹ lưỡng, Ninh Nguyệt xác thực là sinh non, mắc phải chứng bệnh si ngốc rất nghiêm trọng, căn bản khó mà chữa trị, làm sao có thể đột nhiên nói khỏi là khỏi?

Ninh Tuyết đáp: "Lãnh đạm, tài trí, rộng lượng lại biết chịu đựng, không phải nữ tử bình thường nào có thể sánh. Con đã quan sát kỹ qua, sái tai nàng ta quả thực đúng như lời Phụ vương nói có một vết sẹo nhỏ."

Tương thân vương nhíu mày nói: "Chẳng lẽ thật sự là đứa ngốc lúc đó? Vi phụ rõ ràng từng tra hỏi qua ngự y, bệnh của Ninh Nguyệt rất khó có người chữa được."

Ninh Tuyết nói: "Đêm nay, vốn là con định viện ra cái cớ khiến cho hai đứa con của Hi thân vương lộ rõ tâm tư. Nghe nói ngày rằm tháng này sẽ tổ chức lễ nhận tổ tông cho Dịch Thanh Vân, trở thành Thế tử. Nhưng trong yến hội, người làm náo động lại là Ninh Nguyệt mà không phải Dịch Thanh Vân, thật là kỳ quái."

Thời này nam tôn nữ ti, nữ tử dù cho xuất thân tôn quý thì trong mắt cha mẹ vẫn là người ngoài, rốt cuộc cũng phải gả đi. Không có lý do gì Hi thân vương vượt bao gian khổ tìm về người con trai, lại đem nữ nhi mình ra tâng bốc tạo danh tiếng. Chắc chắn có điều kỳ lạ, không những Hoàng thượng phá lệ chú ý Ninh Nguyệt mà Hi thân vương đối với việc này tỏ vẻ thờ ơ, nửa điểm cũng không lo đứa con gái này sơ xuất, nhưng thực tế con nối dõi mới có thể giúp hắn tranh quyền đoạt vị mà.

Ninh Tuyết nghĩ ngợi một lát, thản nhiên cười nói: "Phụ vương phái người điều tra xem Ninh Nguyệt những năm gần đây ở bên ngoài đã làm những gì, chắc có thể phát hiện ra một chút vấn đề. Đáng tiếc Hi vương thúc phòng bị chúng ta rất chặt, nếu không thì nữ nhi cũng muốn tự mình đến gặp vị đường muội đột nhiên trở nên kinh tài diễm tuyệt này."

Ánh trăng đêm nay làm lòng người xúc động, đáng tiếc không có mấy người có tâm trạng để thưởng thức. Các thế lực khắp nơi phân tích tin tức truyền ra sau yến tiệc đồng loạt bắt đầu hành động, mũi nhọn hình như là đều hướng vào Tuyền Cơ.

Người của nhà Tô Bách Vạn đại khái e sợ quyền thế Hi Vương phủ nên lập tức phái người đem đến khế ước bán thân của Vân Ca còn kèm theo một phần hậu lễ, nói là tạ lỗi việc hôm đó làm kinh hách đoàn xe của Hi Vương phủ. Tuyền Cơ cho người đem khế ước bán thân đưa cho Vân Ca kiểm tra, thuận tiện đốt trước mặt Vân Ca. Vân Ca cùng chồng là Lưu Văn cảm kích không thôi. Vì trên người cả ba đều mang thương tích, Tuyền Cơ nghĩ cứu người thì cứu cho trót nên an bày ấy người này yên ổn sinh sống luôn trong Hi Vương phủ.

90. Chương 90: Số Khổ Không Nên Trách Phụ Mẫu

Hi thân vương hiện tại chỉ kém chút nữa là đem Dịch Thanh Vân với Tuyền Cơ cúng bái, đương nhiên sẽ không thèm để ý việc bọn họ lưu giữ mấy tên râu ria nho nhỏ này.

Hôm đó Tuyền Cơ đến thăm ba người, Lam Tích liền đưa nàng ra ngoài, nhìn trái nhìn phải không có ai mới lạnh giọng hỏi: "Tại sao lại cứu ta?"

Tuyền Cơ nói: "Cũng coi như là đã từng quen biết, chẳng qua chỉ là chút việc nhỏ, không lý gì thấy chết mà không cứu. Ta biết ngươi ghét ta, ta cũng chẳng thích ngươi. Cho nên phần ân tình này nếu như sau này ta cần ngươi trả, tự nhiên sẽ đi tìm ngươi, nếu không có gì muốn ngươi làm, thì coi như là vận khí ngươi thật tốt, cũng không cần nhớ mãi chuyện này nữa."

Lam Tích không nghĩ rằng Tuyền Cơ nói thẳng như vậy, cúi đầu nghĩ nghĩ nói: "Ngươi không muốn biết vì sao ta lại ở đây ư?"

Tuyền Cơ nhún vai nói: "Ngươi muốn nói thì cứ nói."

Lam Tích hít một hơi thật sâu nói: "Ông nội ta là tướng quốc tiền nhiệm của Ninh quốc Thôi Vân Long, mười năm trước vì tham ô tiền thuế cứu tế thiên tai bị tố giác, chẳng những bị xử trảm, còn họa lây người nhà, nam đinh nhà ta thì bị lưu đày lên phương Bắc lạnh giá, nữ tử thì bị bán đi làm nô tỳ, ta cùng với muội muội vì vậy mà thất lạc, sau đó ta được người của Trầm thị mua trở thành tỳ nữ bên người thiếu gia, ta cứ luôn nghĩ cách nghe ngóng tin tức của muội muội, mãi đến tận hơn nửa tháng trước, cuối cùng cũng tìm được manh mối, nghe nói muội muội ta được nhạc phường nuôi lớn rồi bán cho phú thương Tô Bách

Vạn làm ca cơ, Tô Bách Vạn lại đem nàng cho Kỉ quốc Triệu Thất Vương gia. Lúc ấy ta vui mừng tưởng đã được an tâm, ai ngờ điều tra tiếp, hóa ra muội muội ta nửa đường liền cùng thủ hạ của Tô Bách Vạn là Lưu Văn bỏ trốn. Ta tìm rất lâu, cuối cùng cũng tìm được bọn họ, không ngờ lại gặp phải người của Tô phủ."

Tuyền Cơ nói: "Bọn họ nếu đã bỏ trốn, sao lại tới kinh thành để tự sa vào lưới?"

Lam Tích nói: "Đại ca Lưu Văn là Lưu Võ tuy đã tìm được thế thân khác đưa tới cho Triệu Vương gia, tạm thời giấu giếm được chuyện muội muội ta bỏ trốn, sau đó bị thuộc hạ bán đứng, Tô Bách Vạn giận dữ đánh hắn trọng thương, đuổi ra ngoài, từ đó không có tin tức. Lưu Văn biết được tin đại ca mất tích, liền lén lút hồi kinh muốn tìm kiếm đại ca đưa về quê hương, lại lo lắng muội muội ta một mình lẻ loi, liền đem nàng cùng đi. Không ngờ một lần ra ngoài bị gia nhân của Tô Bách Vạn bắt được, nếu không phải ta đúng lúc đó tìm được bọn họ, không chừng giờ muội muội ta đã bị bắt về Tô phủ."

Nói tới đây, Lam Tích ngẩng đầu nhìn Tuyền Cơ, không tình nguyện nói: "Cho dù như thế nào, quả thật là ngươi đã cứu chúng ta."

Tuyền Cơ cười cười nói: "Sau này ngươi tính sao? Đưa bọn họ đến Kỉ quốc?"

Lam Tích gật đầu, ở Ninh quốc, nàng đã tan cửa nát nhà, hiện tại trừ Kỉ quốc, bọn họ không còn chỗ để đi.

"Được thôi, may là thương tích của các ngươi đều đã tốt hết rồi, ngày mai để đại ca cho bọn ngươi mấy viên dịch dung đan, thay đổi quần áo lén lút trốn ra khỏi thành là được rồi." Tuyền Cơ nói xong liền xoay người đi.

Lam Tích cắn cắn môi, bỗng nhiên nói: "Ngươi, ngươi không hỏi chút gì về thiếu gia sao?"

Tuyền Cơ quay đầu lại ngạc nhiên: "Hắn rất lợi hại, không làm gì người khác là đã không tệ rồi, hắn có thể có việc gì sao?"

Lam Tích cả giận nói: "Uổng thay thiếu gia tìm mọi cách bảo vệ ngươi, ngươi thật là một nữ nhân vong ân phụ nghĩa!"

Tuyền Cơ khó chịu: "Ta vong ân phụ nghĩa như thế nào?"

Lam Tích nhất thời nghẹn lời, nàng chỉ là không quen nhìn Tuyền Cơ không thèm để vị thiếu gia như thiên thần vào trong lòng, càng không quen thấy thiếu gia trước giờ vốn không xem trọng nữ nhân lại đem Tuyền Cơ để vào lòng… Muốn nói việc xấu của Tuyền Cơ, vẫn thật sự nói không ra lời.

Cúi đầu nhìn thấy mình một thân vải thô áo lam bình thường, lại nhìn Tuyền Cơ trước mặt cẩm y sang trọng, một cỗ oán khí bùng lên không thể kiềm được, lạnh giọng nói: "Ngươi là Ninh quốc Quận chúa tôn quý, đương nhiên không hiếm lạ gì việc người khác đối tốt với ngươi! Mỗi ngày đều cẩm y ngọc thực, nô bộc vô số, làm sao biết quý trọng?"

"Cẩm y ngọc thực, nô bộc vô số đều có cái giá của nó, ta không cảm thấy cuộc sống hiện tại của ta có cái gì đáng để quý trọng cả." Bị người hạ độc dược, sau đó uy hiếp mình cùng đại ca thành quân cờ tranh quyền đoạt lợi, cuộc sống như vậy có gì vui vẻ đâu?

"Ngươi cứ việc hót như khướu đi! Ta chỉ oán ông trời bất công! Vì sao ta sinh ra là cháu gái của Thôi Vân Long, nếu không phải ông nội quyền cao chức trọng cũng không cần bị tiểu nhân bức hại, liên lụy ta lưu lạc trở thành nô tì! Để bị nữ nhân không biết tốt xấu như ngươi cười nhạo sao?" Lam Tích nhiều năm uất ức, hôm nay bỗng nhiên bùng nổ.

"Ông nội ngươi không phải vì tham ô mà bị tội sao? Ta khi nào chế nhạo ngươi, cười nhạo ngươi?" Tuyền Cơ nghi hoặc nói.

"Ông nội ta đúng là sai, nhưng những đứa nhỏ như chúng ta có gì sai? Sao phải chịu khổ sở như vậy. Ngươi có biết từ một thiên kim tiểu thư biến thành nô tì chịu người khác khi nhục có tư vị gì không, ngươi có biết bị đám tiện nhân kia đánh mắng mua bán có tư vị gì không, ngươi có biết bị con gái của những nhà vốn kém xa ngươi trào phúng trêu đùa có tư vị gì, ngươi có biết vì được nhặt được một chiếc bánh người ta không ăn vứt đi mà bị một nhóm ăn mày đánh ình đầy thương tích có tư vị gì không, trời mùa đông giá rét chỉ có thể cùng một đám dân đen áo rách vừa bẩn vừa thối tựa vào nhau cùng sưởi ấm để giữ mạng sống có tư vị gì…" Lam Tích oán hận hét về phía Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ thực thành thật trả lời: "Có cái biết có cái không." Kiếp trước nàng cũng chịu khổ không ít, ký ức đó vẫn còn rất rõ ràng.

Lam Tích bị câu trả lời của nàng chẹn họng, trừng mắt nhìn nàng cười lạnh: "Số ngươi tốt! Từ nhỏ đã là Quận chúa cao thượng, ở Kỉ quốc có thiếu gia đối với ngươi muôn vàn sủng ái, rời khỏi thiếu gia lại có Dịch Thanh Vân coi ngươi như bảo bối che chở. Ta so với ngươi kém chỗ nào? Vì sao ta phải chịu những khổ sở này?"

Tuyền Cơ nhìn nàng nói: "Ngươi cảm thấy bị tổ phụ ngươi liên lụy, ngươi rất vô tội sao? Ngươi ngày ngày đều nhớ đến cuộc sống xa hoa ở phủ tướng quốc, có nghĩ đến sự xa hoa đó làm sao mà có không, cướp đi biết bao nhiêu mồ hôi xương máu của dân chúng vô tội? Ngươi đã được hưởng vài năm sung sướng, cuối cùng cũng phải trả lại. Ngươi ít ra còn được hưởng thụ qua vài năm làm tiểu thư cao quý, tên khất cái dân đen ngươi kể kia một ngày cũng chưa từng được hưởng qua đâu. Đổi lại, nếu bọn họ sinh ra ở phủ tướng quốc, bọn họ sẽ kém hơn ngươi sao?"

Lam Tích bị nói đến á khẩu không trả lời được, qua nửa ngày mới nói: "Được làm vua thua làm giặc! Ngươi hiện tại là Quận chúa tôn quý, tự nhiên có thể tùy tiện đem nô tỳ nho nhỏ như ta ra tiêu khiển!"

"Ta có phải là Quận chúa hay không cùng với những lời ta nói đúng hay sai thì có quan hệ gì sao? Ngươi muốn mạnh miệng gì tùy ngươi, bày ra bộ dáng như người khác thiếu tiền của ngươi cho ai xem?"

Tuyền Cơ nói xong cũng lười nhìn lại nàng. Nhanh chóng xoay người rời đi, quyết định lập tức tìm Dịch Thanh Vân lấy dịch dung đan đưa ba tôn đại thần này đuổi đi, miễn cho đôi bên thấy nhau lại thấy ghét.

Tìm được Dịch Thanh Vân, nói cho hắn suy nghĩ của nàng, hắn lắc đầu nói: "Tiểu muội a, ngươi nghĩ mọi việc đơn giản vậy sao? Hiện tại nếu ba người này rời Vương phủ, chỉ sợ cho dù có dịch dung cũng sẽ bị người ta tìm ra bắt lại."

"Tô Bách Vạn có thế lực lớn như vậy?" Tuyền Cơ giật mình nói.

91. Chương 91: Phụ Nữ Tốt Không Nên Lăn Lộn Chốn Hậu Cung

Dịch Thanh Vân bỗng nhiên cảm thấy được muội muội mình trở nên thập phần chậm hiểu, giận dữ nói: "Không phải người của Tô Bách Vạn, mà là người không vừa mắt đối với lão già vô liêm sỉ kia." Từ sau khi Hi thân vương hạ độc Tuyền Cơ, ngoại trừ trước mặt người ở bên ngoài mà giữ đúng lời hứa, miễn cưỡng gọi ông ta một tiếng "Phụ vương", còn ở những nơi khác đều nhất nhất gọi "Lão già vô liêm sỉ".

Thấy thần sắc Tuyền Cơ dường như vẫn chưa nắm được trọng tâm, Dịch Thanh Vân nói: "Muội ngẫm lại xem, ba người này với muội quan hệ thế nào? Tìm được vợ chồng Vân Ca thật sự lại còn tìm được Lưu Võ, thì chuyện muội được người ta cứu lên từ Lung Giang, bệnh si ngốc bỗng nhiên không còn, còn thế thân ca nữ đưa đến Triệu Vương phủ của Kỉ quốc đã có người làm chứng rồi, có nhân chứng như vậy trong tay, liền có thể phá hoại được danh tiết của muội sau đó đả kích được lão vô liêm sỉ kia. Người có tâm cũng có thể nghĩ đến quan hệ giữa muội và Thiên nữ, như vậy thì càng có lợi cho lão già vô liêm sỉ kia. Mặc kệ là kiểu nào đi nữa, đối với muội chỉ có chỗ xấu không có chỗ tốt."

Tuyền Cơ vẫn không lo lắng nhiều, giờ phút này được Dịch Thanh Vân nhắc nhở đã hiểu ra vấn đề. Hi thân vương giam lỏng mấy người lai lịch không rõ trong Vương phủ, thực có thể đã sớm thấy rõ ràng thân phận bọn họ, chỉ cần tìm được cách thức tốt để che giấu những sự việc mình đã làm ở Kỉ quốc, đợi thời cơ thích hợp để nhân chứng, vật chứng chứng minh được thân phận mình là Thiên nữ, vậy có thể thuận nước chảy thành sông nhận ngôi vị Quốc vương của Ninh quốc.

Dịch Thanh Vân thấy Tuyền Cơ nghĩ thông rồi, lại nói: "Thời gian tới nếu không có việc gì muội không cần rời khỏi Hi Vương phủ, ta đoán có rất nhiều người nghi ngờ thân phận của muội, nói không chừng có người đã bắt đầu hành động, nếu muội là Thiên nữ, đối với lão già vô liêm sỉ kia đương nhiên là chuyện tốt nhất,

nhưng đối với những người khác, chính là chuyện cực kỳ xấu, vì làm cho lão vô liêm sỉ không thể lên làm Thánh quân, việc đầu tiên phải làm chính là giết muội."

Tuyền Cơ rùng mình một cái, không thể không bội phục khả năng dự đoán trước của Triệu Kiến Thận, nếu không, mình không làm rùa rụt đầu cũng không được rồi.

Vừa nghĩ vừa buồn bực nói: "Muội muốn đi thăm cậu thì phải làm sao bây giờ?"

Kể từ ngày thứ hai sau bữa cung yến, sau khi Tuyền Cơ đến phủ Thừa tướng bái kiến Vạn Tố Hòa cùng Vạn lão phu nhân, liền trở thành khách quen của phủ Vạn Thừa tướng. Vạn Tố Hòa lòng không quan tâm chốn quan trường, chỉ đảm nhiệm một chức quan văn có cũng như không, thường ngày ở nhà không rời cầm kỳ thư họa uống rượu làm thơ ngắm hoa, hoàn toàn đúng hình tượng một ẩn sĩ ẩn cư khỏi phố xá sầm uất, hơn nữa tướng mạo anh tuấn, tính cách ôn hòa, lại nổi tiếng uyên bác, nhanh chóng trở thành thần tượng mới của Tuyền Cơ, ba ngày hai lần quấn quít lấy Vạn Tố Hòa du ngoạn khắp xung quanh.

Vạn Tố Hòa không biết vì sao vẫn chưa lập gia đình, coi Tuyền Cơ như là con gái ruột hết sức quý mến, đối với những lời nói tùy hứng, lời nói cử chỉ khác người của nàng đều thấy bình thường, không hề trách cứ lẫn kinh ngạc.

Dịch Thanh Vân nhận thấy vậy, ảo não nói: "Muội bây giờ chỉ nhớ có cậu, không cần ca ca nữa phải không?!"

Tuyền Cơ cười hì hì tiến lại ôm cánh tay hắn nói: "Nào có, đại ca nhiều công chuyện, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh muội mà."

Dịch Thanh Vân lần nào cũng chịu chiêu này, lầm bầm nói hai tiếng sẽ lại không rắc rối nữa. Gần đây hắn quả thật bề bộn nhiều việc, sư đệ mất tích đến bây giờ vẫn chưa hề có tin tức, hắn âm thầm không ngừng phái người của mình tìm kiếm khắp nơi tung tích của người thần bí ban đầu đã tiến cống phương thuốc Triền miên, còn phải ứng phó việc chuẩn bị nghi thức nhận tổ quy tông bên phía Hi thân vương, một bên còn phải âm thầm mưu đồ ăn trộm lấy phối phương của chất độc Triền miên mà Tuyền Cơ ăn phải, theo cách nói của hắn là ngay cả tâm tình nhìn mỹ nhân cũng không có.

Vốn tưởng rằng Lam Tích sẽ phản kháng chuyện ở lại Hi Vương phủ để huynh muội bọn họ bảo vệ, không nghĩ tới cùng lúc đó Vân Ca lại phát hiện mình có thai, để giữ an toàn, ba người đành phải trú lại ở trong Hi Vương phủ.

Thực ra dung nhan Vân Ca thanh lệ, tính nết nhu hòa, hoàn toàn trái ngược với khí khái lạnh lùng của Lam Tích, giống như dây tơ hồng, dựa vào người trượng phu Lưu Văn, mỗi lần nhắc tới Lưu Văn khuôn mặt nhỏ nhắn sẽ sáng bừng lên.

Lưu Văn tuy rằng mãng hán thô kệch tướng mạo bình thường, nhưng đối xử với thê tử thập phần bảo vệ cẩn thận, sau khi biết được vợ yêu có thai, hàng ngày càng cẩn thận chăm sóc, nói năng nhỏ nhẹ, lúc nào cũng nhìn thấy hắn cùng vợ dạo bộ trong hoa viên.

Tuyền Cơ thấy liền nói với Lam Tích: "Muội muội ngươi thật biết chọn chồng a!"

Lam Tích từ ngày ầm ĩ một trận với Tuyền Cơ, thái độ đối với nàng tuy rằng vẫn thập phần lạnh nhạt, nhưng địch ý ngược lại có giảm đi ít nhiều. Nghe Tuyền Cơ nói xong, khinh thường nói: "Một tên mãng phu không biết được mấy chữ, trong nhà chỉ có vài phần đất cằn, ngoại trừ biết săn sóc vợ con, còn có cái gì tốt nữa?" Nàng đối với người em rể này cũng không vừa mắt, chẳng qua em gái với hắn ván đã đóng thuyền, cũng không thể nói gì được nữa.

Tuyền Cơ cười nói: "Có ruộng đất thì ít nhất cuộc sống không thành vấn đề, lại toàn tâm toàn ý săn sóc vợ con, thế vẫn còn chưa đủ sao?"

Lam Tích bác bỏ nói: "Em gái ta ôn nhu hiền thục, dung mạo xinh đẹp, nếu không phải lúc đầu bị nhập vào nô tịch, thì đã có thể phối ngẫu với công tử nhà quyền quý rồi."

"Tính cách Vân Ca như vậy, nếu thật sự gả vào những nhà cao cửa rộng đó, sợ đã bị nhóm các bà lớn bà nhỏ trong đó ăn sống rồi."

"Chà, khó trách ngươi không muốn ở lại bên cạnh thiếu gia, thực ra là sợ chính mình đấu không lại thê thiếp tương lai của thiếu gia!" Lam Tích cười giễu cợt nói.

Tuyền Cơ nhìn nàng một cái: "Tranh đấu thắng thì như thế nào, đấu không thắng thì lại như thế nào, vì một người nam nhân khiến cho chính mình lòng dạ độc ác, bộ mặt đáng ghét, rất có ý nghĩa sao? Cuối cùng cho dù có được toàn thắng, chẳng qua cũng chỉ chứng minh chính mình so với người khác càng thêm âm hiểm ác độc mà thôi, trong lòng còn có thể tràn đầy vui sướng để yêu người nam nhân đó được sao? Vả lại, trong thiên hạ có một nửa là nữ nhân, người này đi rồi thì còn có nhiều người khác, làm sao đấu lại được đây? Giống em gái ngươi như vậy có cái gì không tốt? Vượt qua được nạn kiếp này, về đến quê hương liền có thể nương tựa vào nhau, bình yên vui vẻ cả cuộc đời."

Lam Tích nghe xong trong lòng chấn động, thầm nghĩ: Khó trách thiếu gia đối tốt với nàng ta như vậy, nàng ta vẫn còn muốn đi, nhưng mà… Nhưng nếu thiếu gia nguyện ý như vậy đối với ta, cho dù biết rõ phải tan xương nát thịt, ta cũng sẽ ở lại.

Nhìn thấy Tuyền Cơ bên cạnh, trên đầu cài một nhánh hoa đào rực rỡ đang cười đến không tâm không phế, Lam Tích nhịn không được nói: "Vì sao ngươi không để thiếu gia ở trong lòng, trong khi thiếu gia lại luôn nhớ thương ngươi?"

"Ngươi có rảnh khuyên nhủ hắn, không có việc gì thì đừng nhớ thương ta, lá gan của ta rất nhỏ, chịu không nổi." Tuyền Cơ nghĩ đến sự kiện cỏ Tử Dương mà trong lòng còn sợ hãi.

Quay đầu nhìn Lam Tích với vẻ mặt bất đắc dĩ thương cảm, bỗng nhiên hiểu được tâm tư Lam Tích, cẩn thận hỏi: "Ngươi… thích Trầm Kiếm?"

Khuôn mặt Lam Tích đỏ hồng lên, bướng bỉnh nói: "Phải thì sao?!"

"Chẳng sao cả, nếu thích hắn, thì hãy làm ình trở thành người đáng giá để hắn yêu thích, bằng không ở trong này lo được lo mất cũng vô dụng a." Tuy rằng chính mình đối với Triệu Kiến Thận cũng có sắc tâm nhưng không có can đảm, nhưng nếu người khác có dũng khí, cũng không thể ngăn cản.

"Làm được người như vậy thì sẽ thế nào, bên người hắn mỹ nhân kiểu gì cũng có, cho dù không có ngươi, hắn cũng không nhất thiết sẽ thích ta." Điều này từ trước đến nay không phải không biết, chẳng qua vẫn luôn lừa gạt chính mình chỉ cần tình địch giả tưởng Tuyền Cơ không còn, tất cả các vấn đề sẽ được giải quyết.

"Lúc đó, nếu hắn không thích ngươi, đó là tổn thất của hắn, ngươi còn đau lòng cái gì? Lại đi tìm một người hiểu và biết thưởng thức quý trọng ngươi là được rồi." Câu cuối cùng của Tuyền Cơ nói có chút chột dạ, kỳ thật nàng cũng biết, muốn gặp được người đàn ông nào hiểu, yêu thương quý trọng mình so với huấn luyện heo mẹ trèo cây leo núi còn khó hơn… Thực sự nếu gặp được cũng chưa chắc tiêu thụ nổi.

Lam Tích nghe luận điệu như vậy lại thấy thất kinh, bình tĩnh nhìn Tuyền Cơ, trầm mặc một lát, thấp giọng nói: "Ta… Ta quả thật không bằng ngươi, khó trách thiếu gia lại thích ngươi."

Nghe xong lời này, Tuyền Cơ hận không thể mô phỏng Mã giáo chủ rít gào tóm lấy Lam Tích hung hăng lắc cho thật mạnh để nàng ta tỉnh lại, gỗ mục không thể chạm khắc a, cứ tự hạ uy phong của mình là tăng chí khí của người khác như vậy là sao?

92. Chương 92: Đại Hội Tuyển Phi

Đã mấy ngày không thể ra khỏi cửa đối với người có thói quen ở nhà như Tuyền Cơ hoàn toàn không có vấn đề, nhưng không được thấy ông cậu đẹp trai trong lòng có chút tiếc nuối, bất tri bất giác lại khôi phục nếp sinh hoạt thối nát nửa ngày ngủ nửa ngày tỉnh.

Hi thân vương thì trước khi đại cuộc đã định, thì không muốn Tuyền Cơ phải lộ diện nhiều, cho nên sau buổi cung yến cũng không an bài thêm bất cứ hoạt động xã giao nào, nhất quyết lấy lý do thân thể nàng suy nhược vẫn cần tĩnh dưỡng mà từ chối khéo chuyện thăm viếng của đám nữ quyến thân thích, Tuyền Cơ cũng vui vẻ thoải mái.

Hôm đó khi đang ở trong phòng thí nghiệm về tính thấm hút của các chất liệu thực vật khác nhau, định cải tiến đồ dùng vệ sinh phụ nữ, bỗng nhiên nghe nha hoàn báo lại tối nay trong cung có vị khách quan trọng, nàng phải chuẩn bị tham gia yến hội, không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Chuyện này vẫn không phải là ly kỳ nhất, càng ly kỳ hơn chính là Từ Vân đích thân đến truyền lời, nói hy vọng Quận chúa tối nay biểu hiện khiêm nhường một chút, tuyệt đối không được thực hiện bất cứ hành động đặc thù nào ở trước mặt khách nhân, còn nguyên nhân tại sao thì cứ úp úp mở mở.

Tuyền Cơ cũng lười hỏi nhiều, để mặc cho nha hoàn lo việc trang điểm ăn mặc rồi lên xe vào cung, tiến cung mới phát hiện không ổn, tham gia dự tiệc toàn là những vân anh nữ quyến chưa gả của hoàng gia và các vị đại thần thân quý.

Tuyền Cơ được cung nữ dẫn tới một góc tương đối khuất nẻo, những vị tiểu thư ngồi cùng đều không quen biết, nhưng thoạt nhìn cũng có vẻ ôn hòa, từ xa rõ ràng thấy được Ninh Châu ngồi ở vị trí phía trên đầu, gần và dễ thấy nhất, chỉ có điều ánh mắt vị đường tỷ này nhìn Tuyền Cơ lại bén nhọn như dao, bộ dạng rất tức giận bất bình, Tuyền Cơ cảm thấy kỳ quái, bản thân mình ngồi ở trong góc lại không trêu chọc gì nàng ta, nàng ta ăn phải thuốc nổ hay là do thời kì tiền mãn kinh đến sớm đây?

Tròng mắt xoay chuyển, bỗng nhìn thấy Vạn Như Lan đang ngồi mở một bàn tiệc khác đối diện với Ninh Châu, song kiều của kinh thành mơ hồ hình thành vị thế đối lập nhau, chỉ là Vạn Như Lan tuy rằng dáng điệu dịu dàng lương thiện, nhưng trong mắt thỉnh thoảng lại lập lòe hàn quang.

Vì thân thể không khỏe nên Vạn Như Lan không tham gia cung yến bữa trước, nhưng sau đó lúc đến phủ Vạn Thừa tướng đã gặp qua vài lần, cha của nàng Vạn Tố Lễ là anh em cùng cha khác mẹ với Vạn Tố Hòa, nhưng không phải con vợ cả, dù trong triều quan cao tước hiển, trong phủ Thừa tướng địa vị vẫn không sánh được với Vạn Tố Hòa, Vạn Như Lan quả thật là đại gia khuê tú, nhưng tâm cao khí ngạo, tuy ngoài mặt khách khí có lễ với Tuyền Cơ, trong lòng lại hoàn toàn bài xích biểu muội này - trước đã có một Ninh Châu Quận chúa thân phận đè trên đầu nàng, nay lại thêm một Ninh Nguyệt Quận chúa còn hơn cả Ninh Châu, ngay cả cậu từ trước đến nay luôn lạnh nhạt xa cách với mọi người cũng nhìn nàng với con mắt khác, thử hỏi nàng làm sao không để ý chứ?

Tuyền Cơ không ngốc, ai thích nàng, ai ghét nàng đương nhiên phải phân biệt rõ, cho nên bình thường vẫn luôn cố gắng tránh tiếp xúc với Vạn Như Lan, không ngờ tối hôm nay mình đã ngồi nơi xó xỉnh này, hai vị mỹ nữ vẫn không muốn buông tha còn hận không thể dùng ánh mắt mà đâm nàng cho thủng lỗ chỗ, thật sự rất vô tội.

Lại nhìn những nữ tử ngồi cùng mình người nào ánh mắt cũng lấp lánh, bộ dạng như đang chờ xem diễn lại có chút đăm chiêu.

Tuyền Cơ âm thầm tự than thở một tiếng, đầu năm nay thật sự là độc hại giới nữ ah, một cô nương tốt lành lại đem nhốt ở trong phòng, mỗi ngày ngoại trừ đấu đá nội bộ cũng không có thú tiêu khiển nào khác rồi.

Yến hội lần này do Hoàng hậu Ninh quốc chủ trì, để nghênh đón Vinh Hoa công chúa của Thành quốc, vị công chúa này là tỷ tỷ của Quốc vương Thành quốc, lần này đi theo phu quân sang Ninh quốc.

Hai nước có thực lực tương đương nhau, và đều phải chịu sự uy hiếp của Nhạc quốc, vì giữ vững sự bình an mà mấy năm trước đã ký hiệp ước đồng minh. Vinh Hoa công chúa lần này sang đây, người sáng suốt đều biết kỳ thật lần tới thăm này là để chọn vợ cho Thái tử Thành quốc.

Con trai con gái của Hoàng đế Ninh quốc đã sớm thành thân, nhưng chưa lập Thái tử, bất kể gả cháu gái nào ra ngoài cũng đều ảnh hưởng đến sự cân bằng thế lực ban đầu của ba vị Vương gia, Cảnh Hòa đế suy trước nghĩ sau liền hạ chỉ, dứt khoát để đối phương tự thực hiện việc chọn người hòa thân.

Loại tình thế trước mắt này, chuyện hòa thân chẳng khác nào thêu hoa trên gấm, trên thực tế dù hôn sự này đến cửa nhà nào cũng sẽ không ảnh hưởng đến chuyện hai nước hợp lực chống lại kẻ địch.

Phía Thành quốc đương nhiên vui vẻ khi có người để chọn, Ninh quốc bên này ba vị Vương gia đang tranh đoạt ngôi vị Thái tử cũng không dám coi thường, một khi nữ nhi của mình được chọn, chẳng khác nào có Thành quốc chống lưng, sẽ càng có lợi thế trong việc đoạt vị, trừ Hi thân vương ra, hai Vương gia khác đều âm thầm xoa tay.

Hi thân vương chỉ còn lại một đứa con gái là Tuyền Cơ, nữ nhi này còn có khả năng là "Thiên nữ", lẽ tất nhiên sẽ không muốn sang tay để kẻ khác được tiện nghi. Mà hai vị Vương gia khác cũng đã mơ hồ đoán được tâm tư của Hi thân vương, cũng không muốn cho Tuyền Cơ gả ra ngoài.

Nếu Tuyền Cơ thực sự là Thiên nữ, chắc chắn không thể để cho kẻ khác chiếm được, giữ nàng ở lại Ninh quốc, nếu khống chế không được, còn có thể phái người ám sát, giải trừ hậu hoạn.

Cho nên cung yến tối nay đã trở thành tình trạng như thế này, Tuyền Cơ bị đặt vào góc khuất nẻo không ai để mắt tới, mặt khác nữ nhi của hai vị thân vương được ngồi những chỗ cực kỳ dễ nhận thấy.

Ngoài Ninh Châu Quận chúa của Mục thân vương, Ninh Lộ Quận chúa của Tương thân vương cũng đã tới, là một tiểu cô nương cũng thanh tú xinh đẹp tuy nhiên không bằng song kiều của kinh thành diễm quang chói người, ngồi tại một vị trí cũng không dễ nhìn đến lắm.

Vạn Như Lan sở dĩ có thể ngồi ngang hàng với Ninh Châu Quận chúa, hoàn toàn là nhờ sự sắp xếp của Hoàng hậu, đương kim Hoàng hậu của Ninh quốc vốn là người của Vạn gia, Vạn thừa tướng sau khi suýt chút đứng nhầm phía mà chịu thiệt hại nghiêm trọng từ 10 năm trước, đã hoàn toàn thông suốt một điều, dựa người không bằng dựa mình, chỉ cần bản thân có đủ thực lực, bất kể người nào trong ba vị Vương gia lên nắm quyền, gia tộc của mình đều có thể đứng vững như Thái Sơn, hiện tại có cơ hội trở thành quốc trượng của Thành quốc, đương nhiên không muốn bỏ qua.

Con của Vạn Hoàng hậu bất hạnh chết yểu, lại không tin tưởng lắm đối với Tương thân vương, vì thế cũng trông mong cháu gái có thể trở thành Hoàng hậu của một quốc gia, giúp tăng cường thực lực của gia tộc, đến lúc tất yếu còn có đường lui.

Một hồi cung yến chỉ gồm phái nữ mà cũng dấy lên sóng ngầm, nhóm những nữ hài tử tuổi còn trẻ người nào cũng đoan trang trầm tĩnh, trong cung điện to như vậy, chỉ vang lên tiếng cười của Vinh Hoa công chúa và tiếng trả lời khách khí của Vạn Hoàng hậu.

Thật vất vả chịu đựng đến lúc nghỉ giữa buổi, Vạn Hoàng hậu ân chuẩn cho các nữ hài tử đến ngự hoa viên ngắm trăng thưởng nguyệt, đợi sau khi trăng lên cao giữa trời mới trở lại cung ngâm thơ uống rượu.

Tuyền Cơ trộn lẫn mình giữa vài nữ hài tử lén ra khỏi cung, trong lúc thoáng quay đầu lại nhìn vừa vặn thấy Vạn Như Lan, Ninh Châu, Ninh Lộ ba người đang bồi chuyện Vinh Hoa công chúa, không khỏi nảy sinh chút đồng tình với các nàng.

Ngày thường những vị Quận chúa tiểu thư này đều là những thiên tiên được cưng chiều ngênh ngang cao ngạo, nhưng hôm nay chỉ vì lợi ích quyền thế của phụ thân, lại bị ép phải ngồi chỗ này miễn cưỡng tỏ ra vui vẻ, bị coi như vật phẩm để người khác chọn lựa, khó trách Vạn Như Lan và Ninh Châu khó chịu bực tức.

Ánh trăng trong ngự hoa viên chiếu sáng bàng bạc, Tuyền Cơ không muốn đi cùng những vị tiểu thư này, lén lút chạy đến sau núi giả, lại phát hiện ra một đường bậc thang đá nhỏ hẹp dẫn lên đỉnh núi giả.

Tuyền Cơ nhất thời hiếu kỳ nhấc váy lên bước lên phía trước, trên đỉnh giả sơn khá bằng phẳng, chính giữa còn có cái đình nhỏ, ngồi trong đình, có thể ngắm trăng, người ở gần núi giả lại khó có thể nhìn thấy người ở trong đình. Chỗ tốt thế này, Tuyền Cơ liền lập tức việc nhân đức không nhường ai làm bá chủ nơi này.

Đáng tiếc yên tĩnh không được bao lâu, chợt nghe thấy dưới núi giả có tiếng mấy con chim sẻ - mấy vị Quận chúa tiểu thư được mời đến thế nhưng lại không hẹn mà cùng chọn chỗ núi giả này làm địa điểm để mở hội nghị nhiều chuyện.

Mấy nha hoàn cung nữ dẫn đường canh chừng cũng không nghĩ trong những tiểu thư khuê các có người trèo lên ngọn núi giả này, chỉ nhìn xung quanh, thấy không có người ở gần liền báo lại cho chủ nhân nhà mình, an tâm ở chỗ này trao đổi tin tức nhiều chuyện.

93. Chương 93: Người Mới Được Hoan Nghênh Nhất

Thấy các nàng đã bắt đầu tán gẫu rồi, Tuyền Cơ cũng ngại hiện thân, thôi dứt khoát làm một tên nghe trộm vậy, định nghe một chút nhiều chuyện để giết thời gian, không ngờ đến nhiều chuyện lại có liên quan đến mình…

"Tối nay nhìn vẻ mặt của Vạn Như Lan với Ninh Châu thật thỏa mãn nha!"

"Còn không phải ư? Lần trước cung yến cũng rất thích thú, tuy rằng Vạn Như Lan không có ở đó, nhưng các ngươi xem sắc mặt của Ninh Châu kia a! Ha Ha!

"Cái gì mà kinh thành song kiều chứ, bên ngoài sớm đã truyền nhau nói, kinh thành song kiều đã không còn hiếm lạ gì rồi, Ninh Châu Quận chúa mới là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, nói là gần đây những công tử thiếu gia đến nhà hai người bọn họ ít hơn một nửa rồi, người nào cũng ở nhà nghiên cứu thơ văn, học đòi văn vẻ, nghĩ xem làm thế nào để có thể cưới được Ninh Nguyệt Quận chúa về nhà. Đại danh đỉnh đỉnh kinh thành song kiều cũng có ngày hôm nay a."

"Tốt nhất là vị Vinh Hoa công chúa kia cứ chọn cả hai nàng gả cho Thái tử Thành quốc, kinh thành liền thái bình rồi!"

"Đúng vậy a! Cái thứ chua ngoa như Ninh Châu bình thường hay ỷ vào sự sủng ái của phụ thân cùng Hoàng thượng, hoành hành ngang ngược, chúng ta có ai chưa từng chịu thiệt thòi với nàng ta đâu? Ở trước mặt công tử thế gia liền giả bộ như hiền thục tài nữ, đối với chúng ta lại chanh chua đanh đá, đáng ghét chết được!"

"Vạn Như Lan thì có tốt hơn gì đâu, nhìn bộ dạng như ôn hòa hào phóng, trên thực tế chính là một con hồ ly tinh chuyên mê hoặc, nhìn chằm chằm vào các vị Thế tử của thân vương, chính là muốn nhìn xem cha ai sẽ lên làm Thái tử, nàng cũng muốn làm một Thái tử phi tương lai, thật là không biết xấu hổ."

"Hai người kia đi rồi thì sao chứ, không phải lại nhảy ra một Ninh Nguyệt…"

"Tỷ tỷ, người không biết đó thôi, Ninh Nguyệt Quận chúa kia như cái ấm sắc thuốc, từ lúc về kinh thành, nửa tháng nay đều ở trong phủ dưỡng bệnh, tất cả các vương tôn công tử tới cửa cầu kiến đều không gặp, không ương ngạnh chua ngoa như Ninh Châu, lại không tranh cướp Thế tử với chúng ta như là Vạn Như Lan…"

"Hì hì, ngươi xem ngươi nói kìa, ta thấy có chủ ý với các vị Thế tử của thân vương còn có ngươi nữa đi!"

"Hừ, ta không tin ngươi gặp các vị Thế tử mà không động tâm, thật không ngờ là tân Thế tử Ninh Vân của Hi thân vương lại anh tuấn như vậy, ngay cả Thế tử Ninh Tuấn của Mục thân vương cũng không bằng, lần trước cung yến, hắn ở phía xa xa liếc mắt nhìn ta một cái, hì hì…" Nữ tử đang nói dường như xấu hổ rồi, không nói tiếp nữa.

Ninh Vân mà nàng nói chính là Dịch Thanh Vân, vì nhận tổ quy tông nên đã sửa lại cái tên mới.

"Ai biết được có phải hay không chỉ là cái gối thêu hoa[1], Thế tử của Tương thân vương Ninh Đình vũ dũng hơn người, mới là đệ nhất anh hùng tuấn kiệt nha!"

[1] Chỉ có vẻ bề ngoài đẹp đẽ.

"Các người còn quên huynh đệ Bạch thị…"

Mấy cô gái không phục nhỏ giọng phản bác, nhưng rõ ràng là số lượng fan của Dịch Thanh Vân ở hiện trường có vẻ nhiều hơn, mấy ý kiến không đồng ý chẳng mấy chốc đã bị chìm nghỉm.

Tuyền Cơ cẩn thận nghe xong, phát hiện cơ hội đại ca lộ diện tuy ít nhưng ấn tượng trong lòng mấy vị tiểu thư quý tộc lại rất tốt, rõ ràng đã vượt qua hai vị Thế tử Ninh Tuấn, Ninh Đình và huynh đệ Bạch thị trong lời của bọn họ rồi, quả là hoa hoa công tử sức quyến rũ vô hạn a.

Một lát sau, Hoàng hậu phái người đến truyền lời mời các vị Quận chúa trở về điện để uống rượu đối thơ, Tuyền Cơ đợi bọn họ đi xa mới xuống khỏi ngọn giả sơn, tìm đến nha hoàn nhà mình và thị nữ trong cung,

giả vờ bộ dạng như sắp bệnh tới nơi rồi, nói khi ở ngự hoa viên bị trúng gió, đau đầu chóng mặt phải cáo bệnh về nhà.

Cung nữ đến bẩm báo cho Hoàng hậu, Hoàng hậu đang lo lắng Tuyền Cơ lại làm ra thơ hay gì đó đoạt mất sự nổi bật của Vạn Như Lan, vội vàng đồng ý rồi phân phó người mau mau đuổi nàng về nhà.

Hội thi thơ này vốn là có dụng ý khác, ở cái niên đại này, nữ tử biết chữ lại biết làm thơ hiếm như lông phượng sừng lân, trong đám tiểu thư, Quận chúa ngồi ở đây, những người thật sự có thể làm thơ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, vì vậy mà Vạn Như Lan là nhân tài kiệt xuất trong đám.

Ninh Châu tuy rằng cũng có thể làm thơ, nhưng đối với người ở trên lại chỉ có thể coi là kém cỏi, lại biết rõ là Hoàng hậu cố ý giúp chất nữ nhà mình, nhưng cũng không thể làm gì.

Sau ba tuần rượu, Vạn Như Lan đối đáp trôi chảy, trở thành tiêu điểm, Vinh Hoa công chúa bỗng nhiên lại nói: "Ta nghe nói Ninh Nguyệt Quận chúa thi từ xuất chúng, ở yến tiệc đã làm hai bài thơ, áp đảo tài tử toàn trường mà trở thành Văn khôi, sao hôm nay lại không nghe thấy tuyệt phẩm nào của Quận chúa?"

Vạn Như Lan cùng Hoàng hậu nghe xong, liền biến sắc mặt, Ninh Châu lại vui sướng khi người gặp họa, cười lạnh không thôi.

Hoàng hậu lòng dạ thâm sâu, cười nhạt nói: "Thật không may a, Ninh Nguyệt nha đầu lúc nãy ở bên ngoài bị trúng gió, thân thể hiện không khỏe, ai, Hi thân vương cũng thật là, một nữ nhi tốt như thế lại bị hắn nuôi thành yếu đuối nhiều bệnh, thật khiến công chúa chê cười rồi."

Trong lòng cười lạnh nói: Ngươi dù sao cũng không thể muốn Thái tử cưới cái ấm sắc thuốc này được!

Vinh Hoa công chúa chỉ than thở vài câu, sau đó không đề cập đến việc này nữa.

Tuyền Cơ trở lại Hi Vương phủ liền đi nghỉ, Hi thân vương cùng Từ Vân rõ ràng đã nghe hạ nhân hồi báo lại chuyện ở yến hội trong cung, vô cùng hài lòng với biểu hiện của Tuyền Cơ, cũng không nhiều lời.

Hai người này vốn đang lo lắng, sợ Tuyền Cơ nhân cơ hội gả sang Thành quốc này thoát khỏi sự khống chế, một khi nàng trở thành Thành quốc Thái tử phi, lại dùng dược vật khống chế nàng cũng rất bất tiện, hiện giờ thấy nàng dường như không có ý định như vậy, đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi cung yến giải tán, Vinh Hoa công chúa trở lại hành quán[2], liền cho gọi một tên thị vệ thanh niên vào thư phòng, cẩn thận kể lại tình hình yến hội đêm nay cho hắn. Thư phòng lúc này chỉ có hai người, cũng không cần lo lắng tỵ hiềm điều gì, tên thị vệ thanh niên liền ngang nhiên đĩnh đạc ngồi trên ghế, bộ dáng giống như lãnh đạo.

[2] Hành quán: chỗ ở tạm thời của những vị khách trong cung.

"Cô mẫu, việc tuyển phi, bên phía Ninh quốc hình như có chút kỳ quái..." Người thị vệ này lại chính là Thái tử Thành Nghiệp của Thành quốc.

"Dựa theo tình thế của Ninh quốc hiện nay, Hi thân vương bỗng nhiên tìm về hai đứa con nhưng lại cố gắng che giấu tài năng, thậm chí lại không muốn cho nữ nhi lộ diện, tranh thủ kết thân với ngươi, thật là quái dị. Bản cung cho người tìm hiểu cẩn thận về Quận chúa Ninh Nguyệt, sau khi hồi kinh đã nhiều lần lén lút ra ngoài thăm viếng người cậu Vạn Tố Hòa, việc thân thể yếu ớt nhiều bệnh sợ chỉ là lý do thoái thác." Vinh Hoa công chúa trầm tư nói.

"Cơ hội tốt như vậy mà không cần, chỉ có một nguyên nhân, vị Ninh Nguyệt Quận chúa này ở lại Ninh quốc có thể mang lại lợi ích to lớn cho Hi thân vương." Thành Nghiệp khẳng định.

Hai người thấp giọng bàn bạc một lát, Thành Nghiệp nói: "Việc tuyển Thái tử phi phiền cô mẫu rồi, ngày mai cháu sẽ xuất phát đi Lung Giang tìm Thiên nữ."

Vinh Hoa công chúa cười nói: "Kinh thành đệ nhất song kiều đều là mỹ nhân hiếm có, không biết Nghiệp nhi vừa ý vị nào? Nếu cô mẫu tuyển nhưng Nghiệp nhi lại không thích, chẳng phải là tội lớn sao?"

Thành Nghiệp tùy ý nói: "Cũng chỉ là một nữ nhân, chỉ cần thân phận cân xứng, biết tiến biết lùi là được, trong phủ cháu không thiếu mỹ nhân." Thân là Thái tử một nước, có dạng mỹ nhân nào mà hắn lại không có? Nếu Thái tử phi không hợp ý thì ít gần gũi, tìm giai nhân khác như ý là được.

Hôm sau, Thành Nghiệp không thể xuất phát đúng dự định, chỉ vì ở Kỉ quốc truyền đến một tin cấp báo khiến kẻ khác khiếp sợ... Không chỉ là Thành Nghiệp, không ít các vương tôn quý tộc của các quốc gia khác nhận được tin này đều phải giật mình - Kỉ quốc đại danh đỉnh đỉnh Triệu Thất Vương gia Triệu Kiến Thận được thừa nhận là con trai ruột của Thừa Thiên đế, chẳng những được nhận tổ quy tông rồi, hơn nữa còn rất nhanh sẽ cử hành lễ sắc phong Thái tử!

Từ trước đến nay, các quốc gia đều bị tổn thất trong cuộc tranh vị của toàn bộ các vị hoàng tử nhiều năm trước của Kỉ quốc che mờ mắt, cho rằng Kỉ quốc đối với vị trí người thừa kế tạm thời để trống không bàn tới.

94. Chương 94: Nếu Như Sự Tương Đồng Không Phải Laf Trùng Hợp

Hơn mười năm trước, năm vị hoàng tử Kỉ quốc vì tranh đoạt ngôi vị Thái tử, công phạt lẫn nhau, kịch liệt gay gắt, ba vị hoàng tử trong đó lần lượt chết đi bởi âm mưu ám hại của huynh đệ mình, cuối cùng còn lại Nhị hoàng tử cùng Tứ hoàng tử không hẹn mà cùng chọn ngày thọ của Thừa Thiên đế phát động binh biến, ý đồ bức vua thoái vị đoạt quyền, kết quả cả hai cùng thất bại bị giam cầm, hai hoàng tử này thế nhưng một hơi trước sau tự sát hết. Thừa Thiên đế dưới gối còn lại vài tên nam tôn, lớn nhất còn không đến năm tuổi, tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế ngừng lại.

Nghe truyền Thừa thiên đế bởi vì thương tâm, một lần nữa hăng hái, chăm lo việc nước, Kỉ quốc hơn mười năm từng bước nâng cao đời sống người dân.

Các quốc gia luôn yên lòng đối với vị hàng xóm ôn hòa mà không con cái này, hiện tại bỗng nhiên nghe nói xuất hiện một Thái tử tuổi trẻ, hơn nữa là Triệu thất Vương gia vốn nổi tiếng có tài có đức, đều âm thầm nổi dậy đề phòng.

May mà vị Triệu thất Vương gia này trừ bỏ tuấn mỹ hiếu thuận còn có danh hiền đức, ngoài việc được Thừa Thiên đế yêu thích vô cùng, cũng không có nghe nói có sở trường gì khác, tay không nắm binh quyền cũng không sở hữu tài sản, trong triều có vẻ như cũng không có kết đảng, phỏng chừng muốn thành tựu vẫn còn phải tiếp qua vài năm, cho nên sau khi chấn kinh khiếp sợ cũng không quá để ý.

Tuyền Cơ nghe được cái tin tức bùng nổ không tính là bất ngờ này, lại âm thầm cười khổ: Người kia quả nhiên từng bước một đi đến mục tiêu của chính mình, đến một ngày, những người hôm nay không xem hắn ra gì lại phát hiện ra hắn thì ra chính là một con mãnh hổ nguy hiểm chết người, không biết biểu cảm sẽ như thế nào.

"Thật sự thần kỳ hơn cả cổ tích, thân thế vị Kỉ quốc Thái tử này quả thực chính là phức tạp ly kỳ a!" Lúc Dịch Thanh Vân nói đến chuyện này, nhịn không được tấm tắc tán dương.

Tuyền Cơ gật đầu, đương nhiên, đây vốn chính là sao chép lại nguyên bản câu chuyện cổ tích do nàng cung cấp, có thể không phức tạp ly kỳ sao?

Phía Kỉ quốc tuyên bố tin tức, Triệu Kiến Thận vốn là Du Quý phy sinh, bởi vì lúc ấy Hà Quý phi thế lực mạnh, nhiều lần âm thầm hãm hại, Du Quý phi sợ mình cùng con bị hại, vì thế đem hoàng tử Triệu Kiến Thận trao đổi với một hài nhi của một thường dân sinh, âm thầm giao cho bạn tốt chốn khuê phòng là Võ Vương phi nuôi nấng, mà hài nhi của người thường dân này, chính là Lục hoàng tử bất hạnh năm tuổi chết non, Du Quý phy sinh hạ hoàng tử sau đó không lâu cũng thể trạng suy yếu không chữa trị, Võ Vương phi không muốn Triệu Kiến Thận gặp nguy hiểm, cho nên kéo dài tới gần đây mới hướng Thừa Thiên đế giải thích thân thế Triệu Kiến Thận, cùng tôn thất trọng thần chứng kiến lấy máu nghiệm chứng.

Kỉ quốc Hậu cung ba mươi năm trước sóng ngầm mãnh liệt, phi tần hoàng tử chết không rõ nguyên nhân không ít, muốn tìm mấy người biên soạn ra chuyện xưa không khó, Triệu Kiến Thận thực tế là do ai cùng Hoàng đế sinh, vẫn là một điều bí ẩn... Hắn quả thật chọn một cái phương thức giải quyết vấn đề thân phận chính mình ít ảnh hưởng nhất đến cục diện chính trị, chỉ là Tuyền Cơ có chút đồng tình vị nữ tử sinh hạ Triệu Kiến Thận kia, đứa con sắp làm Hoàng đế rồi, nhưng là bản thân nàng có lẽ là chỉ có thể vĩnh viễn

ẩn nấp trong bóng tối, không thể quang minh chính đại để cho thế nhân biết, người Thái tử Kỉ quốc sắp làm uy chấn các nước chính là do nàng sinh ra.

Dịch Thanh Vân thấy Tuyền Cơ có điểm rầu rĩ không vui, nghĩ đến nàng gần đây ở trong Vương phủ buồn chết đi được, vì thế vỗ ngực nói: "Đại ca hôm nay rảnh, mang muội đi ra ngoài ngao du như thế nào?"

Tuyền Cơ nói: "Tốt a, thuận đường có thể đi gặp cậu."

Dịch Thanh Vân vừa nghe đến đây lông mi liền dựng thẳng lên, Tuyền Cơ vội vàng vừa dỗ dành vừa làm nũng mới xoa dịu được cái tên hay ghen tuông này.

"Lam Tích kia lai lịch thế nào? Võ công không kém hành tung kỳ lạ bí mật, tin được không?" Dịch Thanh Vân tự mình điều khiển xe ngựa ra khỏi Vương phủ, mới hỏi Tuyền Cơ đang ở trong xe về chuyện Lam tích.

Băng sơn mỹ nữ này, vừa thấy liền biết không phải là giang hồ nữ tử bình thường, mấy ngày gần đây nàng thường xuyên lén lút ra Vương phủ, không biết liên hệ cùng người nào, chỉ là bọn hắn thập phần cảnh giác. Dịch Thanh Vân tuy rằng phát hiện, nhưng không cách nào tiếp cận tra xét.

Tuyền Cơ qua loa nói: "Không sao đâu, nàng không hại chúng ta là được."

Phủ Vạn thừa tướng cách Hi Vương phủ không xa, không tới một lúc đã đến rồi, sớm có quản gia ra đón bọn họ vào nội viện.

Quản gia dẫn đường là lão nhân của Vạn phủ, năm đó tiến vào Vạn phủ cùng bà ngoại Ninh Nguyệt Quận chúa, đối Tuyền Cơ cũng phá lệ thân thiết, hôm nay lại thần tình u sầu.

Tuyền Cơ hỏi sự tình ra sao, quản gia kia thấp giọng nói: "Lão phu nhân thân thể không tốt, e… e rằng là không được rồi, thiếu gia mỗi ngày trông coi, ngày hôm trước không biết sao cùng lão gia ở thư phòng tranh cãi ầm ĩ, mơ hồ nghe thiếu gia nói, nếu lão phu nhân vạn nhất có chuyện, hắn liền rời khỏi Vạn phủ. Quận chúa, thiếu gia luôn luôn thương yêu ngài nhất, ngài khuyên nhủ thiếu gia đi!"

Tuyền Cơ cùng Dịch Thanh Vân hai mặt nhìn nhau, người sáng suốt đều nhìn ra được, đứa con được Vạn Trác Vạn thừa tướng coi trọng nhất chính là Vạn Tố Hòa, Vạn Tố Hòa chính là người tài hoa năng lực xuất chúng nhất trong mấy huynh đệ, nhưng mà hai phụ tử này lại không thân thiết lắm, thậm chí hình như có ngăn cách rất sâu, Vạn Tố Hòa dường như luôn đối nghịch với cha mình.

Với thế lực Vạn Trác cộng với danh tiếng năng lực Vạn Tố Hòa, nhưng chỉ là một văn chức nhỏ trong triều, đã làm cho người ta khó hiểu, hơn nữa rõ ràng là trượng phu ưu tú đẳng cấp thần tượng được nhiều người mơ ước lại đến nay chưa lập gia đình, liền càng làm người thêm kinh ngạc.

Đặt ở hiện đại tới bốn mươi tuổi là người đàn ông độc thân hoàng kim không có gì ngạc nhiên, nhưng tại niên đại này quả thực không thể tưởng tượng, Triệu Kiến Thận mười lăm tuổi đã thành hôn. Mà cùng là người quyền quý chốn kinh thành như Bạch Chí Tiêu, Bạch Chí Dao tuy rằng qua tuổi hai mươi chưa lập gia đình, nhưng kì thực đã bị Mục thân vương xác định, chỉ còn chờ xem tương lai sẽ cưới được vị Quận chúa nào thôi, hai người trong nhà này mặc dù không nguyên phối, nhưng tì thiếp cũng không ít, mà bên phía Vạn Tố Hòa thì một nữ nhân chân chính cũng không có, trải qua cuộc sống giống như là Thanh giáo đồ vậy.

Dịch Thanh Vân đưa Tuyền Cơ đến nội viện, không tiện đi vào, cùng Tuyền Cơ hẹn thời gian tới đón liền tự mình rời đi.

Tuyền Cơ bị dẫn vào phòng lão phu nhân, Vạn Tố Hòa quả nhiên đã ở đó, thấy nàng đến, khẽ gật đầu tỏ ý.

Lần đầu tiên nhìn thấy Vạn lão phu nhân, tình trạng thân thể của lão bà đã không lạc quan, ốm đau trên giường thần trí mơ hồ, thời gian thanh tỉnh ít, thời gian mê man nhiều. Nhìn thấy Tuyền Cơ đại khái là nhớ tới nữ nhi mình, vừa cao hứng vừa thương cảm, cầm tay Tuyền Cơ chảy lệ nửa ngày, Tuyền Cơ sợ ảnh hưởng thân thể của bà, mỗi lần đến cũng không dám ở lại lâu.

Hai mẹ con bọn họ chắc là rất yêu thương mẫu phi của Ninh Nguyệt, đáng tiếc vị thiên kim xinh đẹp này thể chất yếu ớt, tuổi đời còn trẻ mà lại sinh non rồi qua đời. Đối với những việc thân mẫu của Ninh Nguyệt, Vạn Tố Từ đã trải qua, Tuyền Cơ cũng không rõ lắm, chỉ biết nàng là bị người hãm hại làm cho sanh non

qua đời, về phần Hi Vương phủ còn phát sinh sự tình xấu xa gì, tỷ như Ninh Nguyệt êm đẹp như thế nào lại rơi vào Lung Giang, v.v… Tuyền Cơ không muốn biết.

Nhìn thấy mẫu thân đã ngủ say, Vạn Tố Hòa nhẹ nhàng kéo Tuyền Cơ rời khỏi phòng.

"Cậu, người cùng ông ngoại cãi nhau?" Tuyền Cơ hỏi.

"Hắn không xứng làm ông ngoại của ngươi!" Vạn Tố Hòa trước giờ vốn thanh nhã như nước bỗng nhiên nói ra lời làm người ta kinh ngạc.

Tuyền Cơ nháy mắt khó hiểu.

Vạn Tố Hòa đưa tay xoa xoa mi tâm, thở dài nói: "Có một số việc vốn không muốn cho ngươi biết, nhưng sợ tương lai nếu ta rời kinh thành, ngươi một mình vạn nhất bị người hãm hại… Ngươi theo ta."

95. Chương 95

Chuyện xưa của cậu Tuyền Cơ nghe lời đi theo Vạn Tố Hòa vào trong tiểu viện nơi hắn ở, thấy hắn cho lui hết tất cả hạ nhân, biết được việc hắn muốn nói có thể rất nghiêm trọng, hơn nữa cũng không vui vẻ gì, không khỏi có một chút hối hận.

Vạn Tố Hòa nhìn Tuyền Cơ, dường như nhớ lại hình ảnh nữ tử xinh đẹp, đa tình lại cố chấp của hơn mười năm trước, nhẹ mở lời: "Bà ngoại của cháu thân thể trước giờ không được tốt, sau khi sinh mẫu thân cháu xong thì càng ngày càng sa sút. Khi mẫu thân cháu sinh ra ta đã được bảy tuổi, mỗi ngày trừ bỏ đọc sách, đi học, thì ở bên cạnh bầu bạn với muội muội - mẹ cháu, Tố Từ có thể nói là do một tay ta chăm sóc từ nhỏ.

Hơn mười năm trước, vị Hoàng hậu họ Vạn kia có đứa con bị chết non, thương lượng cùng phụ thân, đem Bình Tương cũng chính là Tương thân vương hiện tại nhận làm con, hai người định toàn tâm toàn ý đem đứa con nhận nuôi này phò trợ lên vị trí Thái tử, để có thể giữ vững vinh hoa phú quý cho nhà mình. Vừa vặn là khi đó, Tố Từ ngẫu nhiên gặp được phụ thân cháu

- Bình Hi, nàng nhất kiến chung tình, mặc kệ chúng ta phản đối, thậm chí lấy cái chết để uy hiếp, nhất quyết muốn gả cho Hi thân vương, mẫu thân và ta cũng không biết làm sao, chỉ đành để cho nàng gả đi, phụ thân lại vô cùng tức giận, cũng chính vì vậy mà Tương thân vương vốn hay hoài nghi bắt đầu sinh lòng ngờ vực đối với sự trung thành của phụ thân."

Vạn Tố Hòa thay Tuyền Cơ cùng bản thân châm một chung trà, tiếp tục nói: "Không ngờ rằng Bình Hi sau khi có Tố Từ, lại không chút hồi tâm chuyển ý, cơ thiếp từng phòng từng phòng rước vào cửa, những nữ nhân này cũng không một chút an phận, thường xuyên gây chuyện làm Tố Từ đau lòng. Về sau ta tự mình đi gặp hắn, đưa ra hứa hẹn với hắn, chỉ cần hắn thật tâm đối tốt với Tố Từ, nhà họ Vạn tuyệt gắng sức vì hắn hỗ trợ đoạt vị. Lời nói của người thừa kế Vạn gia như ta, hắn vẫn rất tin tưởng, cam đoan sẽ không để cho nữ nhân nào trong phủ có cơ hội uy hiếp được địa vị của Tố Từ. Vốn cứ nghĩ chuyện đến đây là thôi, sẽ không còn chuyện gì không tốt…

Nhưng không ngờ rằng, không ngờ rằng…" Vạn Tố Hòa nói mãi một lúc thì trở nên kích động, Tuyền Cơ lo lắng nhìn hắn, không biết nên an ủi như thế nào. "Tương thân vương không biết từ đâu nghe được chuyện ta hứa hẹn cùng Hi thân vương, bí mật phái người lẻn vào Hi Vương phủ ra tay hạ độc thủ ngay lúc Tố Từ chuẩn bị sinh, chuyện này cũng không hề giấu giếm phụ thân, nhưng mà phụ thân vì quyền lực, thế nhưng lại nhẫn tâm bỏ mặc!

Chính người phụ tá bên cạnh phụ thân có quan hệ tốt với ta trộm cho ta hay việc này, nhưng khi ta đuổi tới, tên tặc nhân đó đã đắc thủ…" Nhắc đến người phụ thân tàn nhẫn vô tình, giọng điệu Vạn Tố Hòa ngược lại bình ổn hơn, lộ ra vẻ lạnh lùng quyết tuyệt. Tuyền Cơ nghe xong câu chuyện này, chỉ cảm thấy đau lòng, trái tim như buốt lạnh. "Tương thân vương cùng phụ thân làm ra chuyện mà cầm thú còn không bằng,

nhưng cuối cùng bọn họ vẫn không thể đạt được mục đích, tranh đoạt ngôi vị Thái tử hơn mười năm cho đến hôm nay, còn chưa biết hươu chết về tay ai!"

Tuyền Cơ cúi đầu hỏi: "Bà ngoại có biết việc này không?" Vạn Tố Hòa lắc đầu: "Ta chưa bao giờ nói chuyện này với người, chỉ cho người biết là Tố Từ do yếu ớt nên sinh non, người… thái y nói mệnh của người cũng không còn dài. Những năm gần đây nếu không phải vì muốn chăm sóc cho người, ta đã sớm rời khỏi Vạn gia, rời khỏi kinh thành. Phụ thân vẫn luôn muốn nghĩ biện pháp khuyên ta thành thân, khuyên ta nên bỏ tâm tư vào chốn quan trường, ha! Chôn vùi một nữ nhi còn chưa đủ, muốn đem thêm đứa con này cùng chôn cùng sao?

Có phụ thân như vậy, ta không có lựa chọn, nhưng đừng hòng ta vì dã tâm của hắn mà góp sức!" Tuyền Cơ thấy cậu như thế, than thầm trong lòng, một tài tử phong lưu phong quan vô hạn trong mắt người ngoài, lại phải sống cuộc đời quá vất vả. Phụ thân thân sinh cầm thú không bằng, trong phủ Thừa tướng chỉ có tranh quyền đoạt lợi, tình thân mỏng manh, muội muội ruột thịt mà mình cực kỳ yêu thương bị hại lại không thể báo thù được, thậm chí còn phải thay tội phạm che giấu chân tướng. Rõ ràng là người có thể đứng trên chỗ cao trong triều mà tiêu sái hô phong hoán vũ, lại tâm tàn ý lạnh chỉ nguyện rời khỏi nơi này. Vạn Tố Hòa thở sâu một hơi, quay sang Tuyền Cơ nói: "Hôm nay nói với cháu chuyện này, là vì muốn cháu hiểu được, trong kinh thành này vì tranh giành ngôi vị Hoàng đế nên đã không còn mấy người có thể tin cậy, đến cả cha mẹ thân sinh cũng chưa chắc đã thật tâm đối đãi với cháu. Ngày sau nếu cháu còn ở trong kinh thành, nhất định mọi việc nên cẩn trọng hơn.

" Tuyền Cơ cười gượng: "Cháu cũng không ở lâu trong kinh thành, chỉ là giải quyết xong một vài vấn đề thì sẽ rời đi." Chuyện bị phụ thân hạ độc, Tuyền Cơ chưa từng nói cho Vạn Tố Hòa biết, bây giờ lại càng không muốn nói, miễn khiến cho hắn tăng thêm bi phẫn cùng lo lắng. Trên đường trở về Hi Vương phủ, Tuyền Cơ ngồi trên xe nhìn thấy bóng dáng Dịch Thanh Vân ở phía trước, mơ màng nghĩ ngợi: Những vấn đề chưa giải quyết, kỳ thật chẳng qua chỉ là lo những người thật lòng quan tâm ình như cậu và đại ca sẽ đau lòng, nếu không chuyện sống chết của bản thân mình có gì khác biệt đâu, chẳng qua là làm lại thêm một lần thôi. Mình đã sống uổng phí cả hai đời, nhưng lại tìm không được quá nhiều thứ khiến mình lưu luyến, thật sự là thất bại trong thất bại.

"Đại ca, huynh nói là lần đầu gặp muội, khi đó muội bị hôn mê, vậy lúc ấy là lúc nào?" Tuyền Cơ vơ đại một đề tài, không muốn tinh thần bản thân quá suy sụp. "Trước khi mẫu thân qua đời đã nói hết cho ta về thân thế của mình, ta nhất thời tò mò nên chạy đi tìm huynh đệ muội muội và người cha trong lời bà kể. Đệ đệ kia thì không cần nói nữa, là một tên cặn bã điển hình, muội lại không có trong Vương phủ, ta phải dò hỏi một trận mới biết được thì ra muội dưỡng bệnh ở trong hành quán của Vương phủ gần bờ Lung Giang. Lúc ấy nhìn muội giống như một con búp bê ngủ trên giường, ta còn nghĩ, muội muội của ta xinh đẹp như vậy không biết khi tỉnh lại thì sẽ trông như thế nào nữa.

Nhưng mà ta lén đến hành quán nhiều lần nhưng chưa bao giờ thấy muội tỉnh lại." Tuyền Cơ thầm nghĩ, trước kia rõ ràng là một nhân vật không chút giá trị không có tính uy hiếp như vậy, sao lại rơi xuống Lung Giang đây? *** Lam Tích một mình lượn đi lượn lại mấy vòng trong khu biệt thự cao cấp gần hoàng cung, đến khi xác định phía sau không có người theo dõi mới cẩn thận dựa theo ám hiệu đã trao đổi lúc trước đi vào ngõ nhỏ tiến đến một cánh cổng nhỏ gõ nhẹ. Phía sau cánh cửa chính là hậu viện của một hộ phú thương trong kinh thành Ninh quốc, sớm đã có gia đinh đứng chờ. Hắn liền đưa Lam Tích đến một gian phòng khách ở trong viện. "Sư phụ?" Lam Tích thấy hình bóng người ngồi trong sảnh, nàng kinh ngạc. Triệu Chính thấy nàng đến nên nói: "Lam Tích, cuối cùng cũng đợi được ngươi, sư phụ còn lo hôm nay ngươi không thể đi ra."

"Sư phụ làm sao có thể đích thân đến Ninh quốc?" "Thiếu gia phân phó ta đến đây làm việc, hiện tại ngươi đang ở trong Hi Vương phủ?" "Dạ, Tạ… Tạ tiểu thư…" "Chuyện của nàng ta, sư phụ đã biết, ngươi đã tìm được muội muội thân sinh, lập tức nhanh chóng an bài cho vợ chồng bọn họ rời khỏi đi, người Trầm thị có thể giúp đỡ cho bọn họ. Trong Hi Vương phủ e rằng rất nhanh sẽ xảy ra chuyện." Triệu Chính nghiêm mặt nói. Lam Tích cứng người, cả nhà muội muội có thể an toàn trở về Kỉ quốc, đương nhiên không còn gì tốt hơn, chỉ là… "Sư phụ, độc Triền miên trong người Tạ tiểu thư, nếu như bên phía Hi thân vương có gì bất trắc, chỉ sợ, chỉ sợ…"

Nữ nhân kia đắc tội rất lớn với thiếu gia, không biết thiếu gia có chịu tốn tâm tư để cứu nàng không. Trước

đây thiếu gia biết rõ mình xin nghỉ để đến Ninh quốc tìm người thân, vậy mà cũng không hề nhắc đến nàng ấy nửa câu, chỉ sợ là còn giận đây. Triệu Chính nghe xong lời Lam Tích nói, thực tình có chút bất ngờ, nữ đồ đệ này của hắn luôn đầy thành kiến với Tuyền Cơ, lần trước Tuyền Cơ tự ý rời khỏi thuyền, thái độ của nàng rõ ràng là tức giận đến ước chi đừng gặp lại, làm sao bây giờ lại quan tâm đến an nguy của Tuyền Cơ?

"Bên phía Tuyền Cơ, thiếu gia đã có an bài, chỉ là những chuyện đại loại như ngươi tiếp xúc với Trầm thị, đừng để cho Tuyền Cơ biết." Triệu Chính dặn dò. Lam Tích gật đầu đáp ứng, tiếp tục cùng thương lượng kế hoạch và con đường đưa cả nhà muội muội mình trở về Kỉ quốc với Triệu Chính, lúc ấy mới cẩn thận rời khỏi.

96. Chương 96: Khoảng Cách Giữa Tuyền Cơ Và Heo

Tuyền Cơ trở lại Hi Vương phủ, liền nghe được tin Thái tử Thành quốc muốn đích thân đến đây đón dâu, nghĩ rằng dù sao cũng không liên quan đến mình, nên không để ý tới, kết quả là ngày kế tiếp lại truyền đến tin tức nói Thái tử Thành quốc cầu thân với Quốc vương Ninh quốc, đối tượng được cầu thân lại là Ninh Nguyệt Quận chúa chưa từng gặp mặt!

Lần này phiền to rồi!

"Đóng cửa ngồi trong nhà, tai họa từ trời rơi xuống!" Tuyền Cơ bi thương, ai oán nói, than vãn chưa xong, thì có người đến báo Thái tử Thành quốc đến nhà thăm viếng.

Đúng lúc Lam Tích đến đây tìm Tuyền Cơ nói về chuyện vợ chồng muội muội chuẩn bị rời đi, không nhịn được hỏi: "Ngươi… ngươi phải gả đến Thành quốc làm Thái tử phi sao?" Đây là cơ hội mà nhiều nữ nhân muốn còn không được, trở thành Thái tử phi, chỉ cách ngôi Hoàng hậu một bước.

Tuyền Cơ cà lơ phất phơ nói: "Xem Thái tử này đẹp trai hay không rồi nói."

Lam Tích nghẹn lời, một lát sau mặt đỏ nói: "Có đẹp trai tới cỡ nào thì cũng không qua nổi thiếu gia."

Tuyền Cơ: "…"

Thành Nghiệp và Vinh Hoa công chúa ở phòng trước đợi gần nửa canh giờ, vẫn không thấy Ninh Nguyệt Quận chúa xuất hiện, tuy rằng Hi thân vương luôn ở bên cạnh ân cần tiếp đãi, nhưng mà hai người tinh ý vẫn dễ dàng nhận thấy phía sau sự nhiệt tình tiếp đãi khách của hắn không hề thấy sự nóng lòng muốn gặp con rể thông gia chút xíu nào, mỗi khi nhắc tới việc cầu hôn, Hi thân vương vẫn miệng lưỡi nhà quan, đùa cợt luẩn quẩn, cẩn thận vừa không đồng ý cũng không phật lòng, trong lòng càng khẳng định tin đồn bí ẩn nghe được gần đây - Ninh Nguyệt Quận chúa chính là "Thiên nữ" trong lời tiên đoán của Thông Thiên đại sư.

Thành Nghiệp thân là Thái tử một nước, ở nơi này dằn lòng nén chịu chờ đợi nửa canh giờ, tuy nét mặt hòa nhã lễ phép, nhưng lửa giận trong lòng gần như đã sôi trào: Ninh Nguyệt ơi Ninh Nguyệt, chờ ngươi thành Thái tử phi của ta rồi, ta nhất định phải làm ngươi vô cùng hối hận vì việc hôm nay.

Ngay lúc đó, quản gia báo, Ninh Nguyệt Quận chúa đến.

Nét mặt Vinh Hoa công chúa và Thành Nghiệp đầy mong đợi, thấy hình dáng Tuyền Cơ liền thất vọng không thôi - một mảnh khăn che mặt màu xanh biếc che hơn phân nửa gương mặt người đẹp, chỉ thấy cái trán trắng như tuyết cùng với đôi mắt như nước mùa thu và đôi mày ngài.

Tuyền Cơ bước đến, hơi cúi người hành lễ, nha hoàn hầu hạ ở bên cạnh nói: "Thân thể Quận chúa vừa mới khỏi bệnh, dung nhan tiều tụy, lo sợ làm khách quý hoảng sợ, vì vậy mới che mặt đến gặp, xin hai vị khách quý xá tội."

Vinh Hoa công chúa và Thành Nghiệp hai mắt nhìn nhau, thật không ngờ Ninh Nguyệt Quận chúa này không những bắt bọn họ phải chờ đợi, vậy mà bây giờ cả mặt mũi cũng không để cho bọn họ nhìn .

Lửa giận trong lòng Thành Nghiệp càng cháy rực, gượng gạo chắp tay hành lễ nói: "Quận chúa khách sáo, Thành Nghiệp đã mến tài danh của Quận chúa từ lâu, mong được Quận chúa xem trọng, cùng kết lương duyên, thúc đẩy hai nước Ninh, Thành trăm năm bang giao (quan hệ ngoại giao), không biết ý của Thân vương và Quận chúa như thế nào?"

Loại vấn đề này vốn không nên tự mình trực tiếp hỏi nhà gái, nhưng mà Thành Nghiệp đã bị Cảnh Hòa Hoàng đế từ chối, lại bị cách ăn nói mập mờ của Hi thân vương chọc giận, nên dứt khoát giáp mặt nói thẳng, đề cập đến vấn đề bang giao của hai quốc gia, cũng đã xác định hai cha con Hi thân vương sẽ không bất chấp nguy cơ làm tan vỡ quan hệ hai nước mà khiến hắn khó xử.

Nam tử trước mặt dù nén giận vẫn rất anh tuấn, dựa theo lý thuyết gien thì dòng giõi hoàng gia cưới mỹ nhân xinh đẹp rồi sinh con, mấy thế hệ sau phát triển, muốn hình dáng xấu xí cũng không dễ dàng.

Nếu nói Triệu Kiến Thận giống như trăng sáng không thể nắm giữ trên bầu trời, thì Thành Nghiệp chính là một ngọn lửa rực cháy, bề ngoài cố gắng bình thản không thể che giấu được sự nóng rực trực tiếp bên trong. Một tên tự ình là rất tài giỏi hơn nữa rất biết công kích, trong lòng Tuyền Cơ đánh giá, lại nhỏ giọng tinh tế nói với Hi thân vương: "Nữ nhi xin nhờ Phụ vương làm chủ."

Nói xong chỉ cảm thấy tóc gáy toàn thân của mình đều đứng nghiêm làm lễ, thật là quá buồn nôn rồi.

Hi thân vương rất hài lòng với biểu hiện của Tuyền Cơ, ha ha nói: "Thái tử đối với Ninh Nguyệt xem trọng, là may mắn của nữ nhi, nhưng mà từ nhỏ thân thể nữ nhi đã mảnh mai, điều trị nhiều năm vẫn không tránh khỏi việc thường nằm triền miên trên giường bệnh, cơ thể yếu đuối thật sự không thể hầu hạ Thái tử." Đây rõ ràng là từ chối rồi, câu nào cũng nhấn mạnh việc cơ thể Tuyền Cơ suy nhược nhiều bệnh, thân là Thái tử phi thì không thể là cái ấm sắc thuốc nha.

Vinh Hoa công chúa biết sự tình hôm nay không thể thực hiện, cười bước lên hòa giải, lén kéo ống tay áo của Thành Nghiệp. Thành Nghiệp tỉnh táo trở lại, phục hồi lại phong độ dòng dõi quý tộc con trời, từ biệt rời đi.

Tuyền Cơ nhìn bọn họ ra cửa, kéo khăn mỏng xuống, xoay người bước đi, đối với Hi thân vương vờ như không thấy.

Hi thân vương tuy rằng tràn đầy lửa giận, nhưng cũng không tiện phát tác, phất tay áo để mặc nàng đi.

Lam Tích chờ ở trong viện của Tuyền Cơ, thấy nàng nhanh như vậy đã trở về, liền bước đến hỏi: "Sao rồi?"

"Quả thật không đẹp bằng thiếu gia nhà ngươi." Tuyền Cơ vừa nói vừa không để ý hình tượng nằm úp sấp ngã vào ghế dài dưới cửa sổ.

Mấy ngày này ở chung, Lam Tích đã quen với ngôn ngữ và hành động không hề có lễ nghi khí phách của Tuyền Cơ, vô thức cũng không phiền lòng rối rắm về thân phận linh tinh nữa, đi đến bên cạnh Tuyền Cơ nói: "Nhìn bộ dáng này của ngươi, không cách xa heo là mấy."

Tuyền Cơ ngẩng đầu liếc nàng một cái, duỗi cánh tay so so khoảng cách giữa mình và Lam Tích, cười xấu xa nói: "Đúng là rất gần!"

Lam Tích hiểu được ngớ ra, vừa tức giận vừa buồn cười, không nhịn được duỗi ngón tay chọc xuống trán Tuyền Cơ, đầu ngón tay vừa đụng tới nàng, nhớ tới việc gì đó đột nhiên rụt lại.

Tuyền Cơ đối với việc nàng động tay động chân cũng không lấy làm lạ, trở mình đá bay giày thêu, thuận tay cầm lấy một quyển sách ngồi dậy xem.

Lam Tích nhìn sườn mặt của nàng đến xuất thần, vốn luôn nghĩ rằng thái độ của nàng đối với mình và Lam Tinh chỉ là giả tạo, giả vờ ta đây khờ dại không có tri thức không biết thế sự, hiện tại lại dần dần phát hiện, loại thái độ bình thản này của nàng không phải là ngụy trang, mọi người ở trong mắt nàng đều không có khác biệt nhiều, nha hoàn, thái giám, gia nô, Vương gia, công tử tiểu thư gia đình quan lại, quan lớn quyền quý đều giống nhau, chỉ phân biệt cảm tình yêu ghét chứ không phân biệt thân phận cao thấp, mấy ngày hôm trước thấy nàng nói chuyện với một tiểu thái giám trong hoa viên, nói nói cười cười, trong ánh mắt không có đồng tình, không có thương hại, không có khinh thường, không có gì đặc biệt, dường như đứng

ở trước mặt mình chính là một thiếu niên bình thường có thân phận tương đương. Lam Tích nhìn thấy rõ ràng trong mắt tiểu thái giám là sự thảng thốt, ngạc nhiên không thể tin cùng vui sướng, ngưỡng mộ.

Nàng như vậy nhưng không hề khờ dại, miệng mồm có lúc độc không thể chịu được, lại có thể một câu nói ra trọng điểm khiến người khác không thể nào phản bác lại, những điều gì đã tạo nên một nữ nhân như vậy? Lam Tích trước khi gặp nàng, cũng chưa từng tưởng tượng qua trên thế gian này có một nữ nhân như vậy, thông minh ngay thẳng bình thản tự nhiên, khiến người khác không tự chủ được mà thích ở bên cạnh nàng.

Khó trách thiếu gia thích nàng như vậy… Nghe cách nói của sư phụ, thiếu gia vẫn còn tình ý với nàng, vậy có thể sau này nàng chính là chủ mẫu của mình, lời nói và việc làm xúc phạm này nọ đến nàng của mình trăm triệu lần không thể có nữa.

Vốn tưởng rằng mình sẽ vì vậy mà đau lòng ghen ghét, nhưng mà trong lòng ngoại trừ sự mất mát nhàn nhạt lại không có cảm xúc khác, có lẽ là do đã biết việc thiếu gia sẽ không có ý gì với mình từ lâu, nên chỉ xem tình cảm yêu mến với thiếu gia như một giấc mộng đẹp, có lẽ là bởi vì trong lòng đã thừa nhận bản thân mình không bằng Tuyền Cơ… Lam Tích thở dài, đứng lên rời đi.

Chuyện nhiều chuyện trong kinh thành Ninh quốc dường như không có lúc nào ngừng lại, sau khi tin tức Thái tử Thành quốc cầu thân với Ninh Nguyệt Quận chúa không thành truyền ra ngoài, lại tuôn ra một tin tức chấn động hơn - Ninh Nguyệt Quận chúa thật ra là Thiên nữ trong lời tiên đoán của Thông Thiên đại sư!

97. Chương 97: Thiên Nữ Và Thần Khí

Nguyên nhân gây ra hết thảy sự tình bắt đầu khi Tuyền Cơ cùng Dịch Thanh Vân đến ngôi miếu cổ ở gần kinh thành du ngoạn, gặp được một lão nhân lúc đó đang tính một đề số học na ná như phương trình đa nguyên ở hiện đại, tính trái tính phải mãi không ra, nhất thời nhịn không được đã cầm lấy cành cây viết ra cách tính trên mặt đất, khiến lão nhân bị sốc nặng, vốn chỉ là một chuyện cỏn con, kết quả trở lại kinh thành không lâu, sự tình đã truyền ra ngoài, vị lão nhân kia không ngờ lại là "Thần tính" Lí Ngôn Liên nổi danh lừng lẫy khắp các quốc gia, vị lão nhân gia trên tinh thần cầu thị của một nhà khoa học chân chính, đã công khai tuyên bố trình độ toán học của bản thân thua xa Ninh Nguyệt Quận chúa của Ninh quốc!

Nhất thời khắp nơi đều bàn tán về Ninh Nguyệt Quận chúa si ngốc hơn mười năm như thế nào, một lần rơi vào Lung Giang bỗng nhiên không những không thuốc khỏi bệnh mà còn có được năng lực thần kì tinh thông kim cổ, thuận miệng nói ra đều là cẩm tú thi văn vân vân, hai bài thơ của Tuyền Cơ làm tại bữa tiệc trong cung hôm đó bị truyền ra cũng gây xôn xao, có người nhiều chuyện nói, câu thơ tuyệt diệu như vậy sao có thể do phàm nhân thuận miệng mà làm ra được?

Hi thân vương vừa cao hứng vừa phiền não, cao hứng vì cứ thế này, thân phận Thiên nữ của Tuyền Cơ trở thành sự thực, nếu nữ nhi là Thiên nữ, ông còn không phải Thánh quân sao? Vì tiền đồ của Ninh quốc, Cảnh Hòa đế bất luận thế nào cũng phải lập ông làm Thái tử.

Phiền não là vì, kế hoạch của ông còn chưa sắp xếp ổn thỏa, lần biến động này lại tới quá nhanh, cho dù ông ta xử lý được hai vị Mục thân vương và Tương thân vương đang đối đầu ở trong kinh, chỉ sợ cũng không dẹp yên được sự bất bình của những nước đang như hổ rình mồi ở xung quanh, một khi tin tức truyền ra, Thánh quân xuất hiện ở Ninh quốc, sáu quốc gia còn lại không phải gặp nguy hiểm sao?!

Vốn Nhạc quốc bên kia đã chinh chiến liên miên, giờ chỉ sợ Khiết quốc thậm chí là Kỉ quốc, Thành quốc, Tư quốc bên cạnh cũng chuẩn bị rục rịch.

Toàn bộ quan viên Ninh quốc đều bị tình huống trở tay không kịp này làm cho hoảng loạn bối rối, thậm chí còn định áp chế những lời đồn đãi khoa trương đủ loại trong dân gian, nhưng dân chúng bình thường của Ninh quốc lại không hiểu những chuyện này, bọn họ cũng không hiểu chuyện bảy nước thống nhất có ý nghĩa như thế nào, họ chỉ đơn thuần hy vọng Thiên nữ xuất hiện tại Ninh quốc, có thể khiến cho cuộc sống của bọn họ trở nên tốt hơn, cứu giúp bọn họ khỏi những tình cảnh dầu sôi lửa bỏng.

"Ngươi nói xem, là ai hại ta?" Tuyền Cơ bất đắc dĩ nói, chuyện mình rơi vào Lung Giang, người biết được không nhiều, tại sao bây giờ đầy đường phố lớn ai ai cũng biết vậy? Hơn nữa lời đồn đãi này rất kỳ quái lại cắt bỏ khoảng thời gian nàng lưu lạc tại Kỉ quốc.

Lời đồn rõ ràng có lợi với Hi thân vương này, nếu không phải đã biết thái độ hiện tại của Hi thân vương, có lẽ nàng đã hoài nghi đây là do chính Hi thân vương tung ra.

Dịch Thanh Vân nói: "Không biết, bây giờ có biết cũng vô dụng."

Tuyền Cơ có chút do dự, có nên nói cho đại ca biết mình đã trải qua những chuyện gì không đây? Thuyết phục hắn cái chết đối với mình chẳng qua là một khởi đầu mới, cũng không có gì to tát cả, không nên để trong lòng, khẩn trương cao chạy xa bay rời khỏi những thị phi danh lợi này, tìm nơi non xanh nước biếc an nhàn tận hưởng quãng đời còn lại.

Có điều nghĩ lại vẫn không nên, chỉ sợ nói ra, hắn chẳng những không tin, còn lo âu thêm.

Tuy nhiên may mắn là, Lam Tích và vợ chồng Vân Ca đã lén xuất kinh thành công, đang trên đường trở về Kỉ quốc, sự lo lắng trong lòng cũng giảm đi một tầng, thực ra ba người này cũng không có quan hệ gì với bản thân nàng, chỉ là nàng không muốn họ vì bị mình liên lụy mà chịu tổn thương, dù sao đối với họ mà nói thế giới này còn nhiều điều đáng để lưu luyến lắm, chết nghĩa là mất hết mọi thứ.

Lam Tích được sự hộ tống của ám vệ Trầm thị, bình an ra khỏi kinh thành, theo như ước định, muội muội và muội phu cũng nhờ người của Trầm thị tiếp tục hộ tống về Kỉ quốc, còn nàng ở lại Ninh quốc giúp sư phụ làm việc.

Sau khi chia tay muội muội, một mình Lam Tích lẻn đến một nông trang không ai để mắt tới ở ngoài kinh thành, trong căn nhà ngói đơn sơ rách nát không ngờ lại có công tử tuấn mĩ dù thân mặc áo vải thô nhưng vẫn không giấu nổi sự thanh quý tuyệt đẹp.

Nhìn thấy nét tươi cười ôn nhã quen thuộc trên mặt công tử mặc vải thô, Lam Tích thất thanh: "Thiếu gia?!"

Vị công tử mặc vải thô chính là người mới lên ngôi Thái tử Kỉ quốc Triệu Kiến Thận, vừa mới cử hành xong nghi thức sắc phong Thái tử, đã lập tức vội vàng ẩn thân lén đến Ninh quốc.

Người biết được hai thân phận của hắn chỉ có người trong Vương phủ và nhân vật chủ chốt của Trầm thị, Lam Tích cũng không hề biết, thấy thiếu gia nhà mình đột nhiên đến Ninh quốc, nguyên nhân nghĩ đến đầu tiên đó là vì Tuyền Cơ, cảm giác mất mát chợt lóe lên trong lòng, nhưng dĩ nhiên an tâm chiếm phần nhiều - thiếu gia tự mình đến đây, Tuyền Cơ chắc chắn sẽ không có chuyện gì, ý nghĩ này vừa nổi lên trong đầu liền đột nhiên phát hiện trong lòng bất tri bất giác, sự quan tâm đối với Tuyền Cơ đã vượt qua tình cảm mê luyến ngưỡng mộ cam chịu của chính bản thân đối với thiếu gia.

Lam Tích hành lễ với Triệu Kiến Thận, lấy từ trong ngực ra một túi gấm nho nhỏ dâng lên Triệu Kiến Thận, thấp giọng bẩm báo: "Tuyền… Tạ tiểu thư phân phó thuộc hạ giao vật này cho thiếu gia, nói đa tạ thiếu gia đã giơ cao đánh khẽ, chúc thiếu gia sớm ngày đạt thành tâm nguyện."

Triệu Kiến Thận nghe là vật Tuyền Cơ đưa cho hắn, trong lòng căng thẳng tiếp nhận, mở ra liền thấy, quả nhiên là Tử Vân Kim địch!

Triệu Chính đứng sau hắn nhìn thấy thì chấn động, đây rõ ràng là một trong tứ đại thần khí mà thiếu gia vẫn tìm kiếm lâu nay - "Động Địa Trụ"! Lại nhìn sắc mặt của thiếu gia, một chút vui mừng cũng không có, thậm chí có vẻ tức giận không tầm thường, thật kỳ quái.

Lam Tích thấy nét tươi cười của Triệu Kiến Thận có vẻ hơi thái quá, không cảm nhận được tâm tình hắn có chỗ nào tốt, mà ngược lại có chút rợn tóc gáy, nàng theo thiếu gia đã lâu, cũng có thể tạm phân biệt được lúc nào thiếu gia cười thực lòng lúc nào thì cười giả dối, không khỏi âm thầm lo lắng, chẳng lẽ Tuyền Cơ tặng nhầm đồ rồi sao? Nàng rõ ràng đã nói đây là thứ thiếu gia rất muốn mà!

Việc Tuyền Cơ tặng thứ này đâu chỉ sai, trong mắt Triệu Kiến Thận thì đó chính là tội không thể tha thứ!

Tuyền Cơ đã xem qua ít tư liệu về tứ đại thần khí, ngay từ đầu đã cảm thấy Tử Vân Kim địch rất giống "Động Địa Trụ" trong truyền thuyết, chỉ là lúc mới đầu không biết Dịch Thanh Vân với nàng là huynh muội

ruột thịt, thấy Tử Vân Kim địch ở trong tay hai người cũng không có gì bất thường, cứ nghĩ vật giống vật mà thôi, về sau phát hiện quan hệ thân thích của hai người với lai lịch của Tử Vân Kim địch, mới dần dần xác định vật này quả thật là "Động Địa Trụ" trong tứ đại thần khí.

Ngày đó nàng lấy "Động Địa Trụ" ra để đổi lấy cỏ Tử Dương và việc hủy lệnh truy sát Dịch Thanh Vân với Triệu Kiến Thận, về sau Triệu Kiến Thận đều làm được rồi, nhưng lại yêu cầu nàng không được tự ý dịch dung, đưa "Động Địa Trụ" cho hắn, chính là không muốn nợ tình của hắn.

Điểm tâm tư ấy, Triệu Kiến Thận hiểu được, sao có thể không tức giận?!

Ngươi không muốn dính líu dù chỉ một chút quan hệ với ta sao? Triệu Kiến Thận co nắm tay đang vịn ở cạnh bàn, gỗ dưới tay vỡ vụn biến thành mùn cát rơi xuống trên mặt đất.

Lam Tích và Triệu Chính nhìn nhau hoảng sợ, âm thầm lo lắng cho Tuyền Cơ. Ôi! Cô nương này đang yên lành sao lại khiến chủ thượng tức giận vậy?

Triệu Kiến Thận tức giận ra sao, Tuyền Cơ không biết, nàng lúc này trong óc đều chỉ có ý nghĩ làm thế nào để rửa sạch nỗi "oan ức" bị coi là Thiên nữ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ngay cả nàng cũng bắt đầu hoài nghi có khi mình thật sự là Thiên nữ.

"Đại ca, nếu muội thật sự là Thiên nữ, thì phải làm sao đây?" Tuyền Cơ do dự nói, từ những chuyện li kì xảy ra với mình mà xét, chuyện này cũng không hẳn tuyệt đối không thể.

"Có thể làm gì chứ? Chẳng lẽ lại đem muội bán với giá cao?" Dịch Thanh Vân không đứng đắn nói.

"Huynh nên cung kính với muội một chút đi, tốt xấu gì muội cũng là sứ giả do trời phái xuống!" Tuyền Cơ nghĩ cho dù phiền muộn cũng vô dụng, liền dứt khoát bắt đầu bông đùa.

"Huynh đối với muội còn chưa đủ cung kính? Chậc, muội chỉ hướng đông huynh không dám đi về hướng tây, muội bảo lên nóc nhà huynh không dám chồm hổm góc tường, cũng không phân biệt nổi là ai lớn ai nhỏ rồi!" Dịch Thanh Vân ai oán nói.

Hai người đang nói nói cười cười, Từ Vân bỗng nhiên chưa thông truyền mà chạy vào, Dịch Thanh Vân nhướng mày đang định mở miệng trách mắng, thì nghe hắn thở dốc nói: "Không… không xong rồi! Vương gia, Vương gia bị ám sát!"

98. Chương 98: An Bài Hậu Sự

Dịch Thanh Vân chấn động bật dậy nói: "Hắn bây giờ đang ở đâu? Có bị thương không? Bị thương nặng không? Đang yên lành sao lại gặp thích khách?" Hắn chẳng có bao nhiêu tình cảm với lão vô liêm sỉ này, nhưng chẳng may lão vô liêm sỉ chết đi, Tuyền Cơ phải làm sao?

Từ Vân nói: "Ta cũng vừa nhận được tin cấp báo, Vương gia vừa ra khỏi Hoàng cung, mới đi được khoảng hai con phố đã gặp rất nhiều thích khách vây đánh, Vương gia bị thương rất nặng, không thể di chuyển, đã vào cung thỉnh thái y rồi, hai vị mau theo ta."

Vốn những chuyện như vậy thì Tuyền Cơ thân là nữ tử nên ở nhà đợi tin tức, nhưng lại nghĩ đến khả năng Tuyền Cơ có thể là Thiên nữ, có nàng bên người Vương gia, biết đâu Vương gia còn có thể chuyển nguy thành an, vì thế dứt khoát một lần mời cả hai người đi.

Nơi Hi thân vương xảy ra chuyện cách Vương phủ không xa, lúc này đã có rất nhiều quan binh tay cầm đuốc vây quanh hiện trường, khi bọn Tuyền Cơ đi tới, Từ Vân phải thông báo với lính gác mới có thể đi qua.

Một quan nhân thoáng nhìn Tuyền Cơ che mặt đang cưỡi ngựa cùng Dịch Thanh Vân liền lên tiếng khuyên nhủ: "Bên trong tử thương vô số, Quận chúa nên ở lại nơi này, tránh bị kích động."

Dịch Thanh Vân nhìn Tuyền Cơ xem ý nàng, Tuyền Cơ lắc đầu, Hi thân vương còn có thể giữa đường bị ám sát, huống chi một Quận chúa trói gà không chặt như mình lại không có thị vệ đi theo phòng thân, ở lại đây nếu có thích khách ẩn nấp giữa đám binh lính, chẳng phải là chết chắc sao, Dịch Thanh Vân không biết sẽ lại tự trách đến mức nào.

Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý kỹ, Tuyền Cơ vẫn bị cảnh tượng huyết nhục hỗn độn như chốn Tu La địa ngục làm cho hoảng sợ tới mức mặt trắng như giấy, cổ họng dâng trào cảm giác buồn nôn.

Cả một con đường không quá năm mươi thước, trên mặt đất nằm la liệt các thi thể còn chưa được dọn dẹp, thị vệ Vương phủ có, Hắc y nhân đến ám sát cũng có, máu vương khắp nơi, trong không khí tràn ngập mùi tanh khiến người khác phải choáng váng. Xe ngựa xa hoa của Hi thân vương có vẻ như bị một vật nặng đập vào, một bên thân xe bị hỏng hóc nặng, một bên bánh xe cũng đã hỏng hoàn toàn, hai gã thái y vẻ mặt sợ hãi đứng bên cạnh xe, hướng một người mặc quan phục bẩm báo.

Dịch Thanh Vân bóp nhẹ bả vai Tuyền Cơ, thúc ngựa đi tránh qua các thi thể đến chiếc xe.

Dịch Thanh Vân đã chính thức trở thành Thế tử Hi Vương phủ, những ngày gần đây ngẫu nhiên cũng cùng Hi thân vương ra ngoài ngoại giao, viên quan kia là thủ lĩnh phụ trách trị an kinh thành, tên là Thái Mưu, đã từng gặp qua Dịch Thanh Vân, vội vàng tiến lên bái kiến.

Dịch Thanh Vân để Tuyền Cơ trên lưng ngựa, lập tức nhảy xuống hỏi: "Lão… Phụ vương hiện tại đang ở đâu? Bị thương thế nào?"

Thái Mưu mặt như khóc tang nói: "Vương gia, Vương gia bị hại qua đời, di thể vẫn còn trên xe…"

Từ Vân đi phía sau hai người Dịch Tạ vừa nghe tin, sắc mặt đại biến, tiến lên liền thấy phía trước trong đám cỏ phía xa, thân hình Hi thân vương nằm lệch một bên, trên người có đến năm sáu chỗ bị kiếm đâm, trong đó có một vết trí mạnh nằm ngay phía ngực bên trái, một thanh chủy thủ vẫn còn cắm nguyên ở đó. Tuy không sâu lắm nhưng máu chảy ra từ vết thương lại là màu đen, rõ ràng trên binh khí có tẩm độc.

Hi thân vương mắt mở trừng trừng, nhìn thẳng phía trước, đồng tử giãn to, tựa hồ như có thể nhìn thấy không cam lòng cùng phẫn hận trong mắt hắn, nhìn thấy vị trí Thái tử đã gần trong gang tấc, không ngờ rằng lại bị ám sát mà chết thảm khốc như vậy!

Dịch Thanh Vân cùng Tuyền Cơ tuy rằng không có hảo cảm với Hi thân vương, nhưng nhìn cảnh hắn chết thảm như vậy, cũng không tránh khỏi bi thương.

Dịch Thanh Vân quay đầu nhìn Từ Vân đứng bên cạnh mình sắc mặt trắng xanh, người run lẩy bẩy, trong lòng thầm nghĩ, lão già kia đã chết, phương thuốc của chất độc Triền miên trên người Tuyền Cơ, vẫn phải lấy từ trên người kẻ này rồi!

Hỗn chiến một đêm, thị vệ của Hi thân vương phủ đều bị diệt, những tên thích khách bị thương không thể đào tẩu đã uống thuốc độc tự tử trước khi quan binh đến, quan binh không thể tìm thấy một người sống, chỉ có thể đem thi thể những tên thích khách này về nha môn khám nghiệm, điều tra thêm. Thái Mưu tự mình vào cung thỉnh tội, một thân vương bị ám sát, chết ngay trong kinh thành, một viên quan phụ trách trị an cao nhất của kinh thành, đừng nói là chức quan, đến việc giữ được mạng hay không cũng đã là một vấn đề rồi.

Thi thể của Hi thân vương được chuyển về Vương phủ an bài, giao cho các gia nhân chuẩn bị hậu sự.

Tuyền Cơ, Dịch Thanh Vân trở lại Vương phủ, đem Từ Vân đến thư phòng tra hỏi nơi cất giấu thuốc giải.

Từ Vân thấy lão chủ nhân đột ngột ra đi, suốt nửa đời người nuôi mộng đẹp thăng quan tiến chức bỗng phút chốc tan biến, bị đả kích nặng nề, trông già đi mấy chục tuổi, giờ không còn ai để dựa dẫm nên khi nghe Dịch Thanh Vân hỏi, hắn không dám giấu điều gì: "Chất độc Triền miên mà Vương gia dùng chỉ có Vương gia biết, tiểu nhân chỉ biết ở thư phòng có khoảng năm mươi viên thuốc."

Dịch Thanh Vân tra khảo thêm một chút, thấy Từ Vân quả thật không giấu giếm, đành phải đưa hắn ra ngoài Vương phủ, giao cho thủ hạ thân tín canh giữ.

Dịch Tạ hai người tìm kiếm khắp nơi trong viện mà Hi thân vương ở, đào khắp từ dưới lên trên một lần, xác thực chỉ tìm thấy 50 viên thuốc mà Từ Vân nói, ngoài ra không còn gì khác, không khỏi nhìn nhau cười

khổ.

Tuyền Cơ nói: "Đại ca, ở đây có 50 viên, cộng thêm những viên muội giữ lúc trước thì có 60 viên, 6 ngày 1 viên, chắc là có thể chống đỡ được một năm, huynh đừng quá lo lắng. Trời cũng đã tối, đợi mai chúng ta đuổi hết người trong phủ đi, rồi xuất phát đến Phồn Tinh cốc đi."

Dịch Thanh Vân ảm đạm nói: "Cũng chỉ có thể như thế, tên hỗn đản Lạc Dương này, không biết chạy đâu rồi, thật là! Đến lúc cần lại không thấy đâu!"

©STE.NT

Hôm sau, Dịch Thanh Vân phân phó quản gia đóng chặt tất cả các cửa Vương phủ, chỉ để cửa chính để thông hành, tuyển vài tên hầu đáng tin bảo vệ.

Tuyền Cơ ở hậu viện đem toàn bộ châu báu đáng giá của Vương phủ ra tính toán rõ ràng, đưa vào hòm niêm phong lại cất vào kho, mặt khác phân phó phòng thu chi đi lấy ngân lượng, sau đó lại sai quản gia đem toàn bộ khế ước bán thân của gia nhân tới.

Dịch Thanh Vân an bài quản gia đem đốt toàn bộ khế ước bán mình trước mặt từng người, sau đó phát mỗi người 20 lạng bạc rồi cho họ rời đi.

Thấy quản gia xướng danh đem khế ước bán thân đốt sạch, không ít gia nhân kích động khóc lóc rống lên thất thanh, kêu to Thế tử cùng Quận chúa là thần phật tái sinh v.v…

Dịch Thanh Vân phân phó gia nhân thân tín giám sát việc quản gia hoàn thành phân phát, Tuyền Cơ liền lôi hắn xuống hậu viện, tính toán xử lý êm đẹp ấy chục thê thiếp của Hi thân vương.

Hi thân vương chỉ có hai người con là Dịch Thanh Vân và Tuyền Cơ, thân quyến trong phủ tổng cộng có 38 thê thiếp, đêm qua nghe nói Vương gia gặp chuyện, đám nữ tử này liền hoảng sợ, lo sợ Thế tử và Quận chúa sẽ đuổi các nàng đi.

Tuyền Cơ mời các nàng đến phòng khách, trấn an một trận, sau đó nói: "Các ngươi ai có nơi để đi thì lĩnh 2 ngàn lượng bạc rồi rời đi, chỉ cần không tiêu pha lãng phí, số bạc đó cũng đủ cho các ngươi sống an nhàn suốt quãng đời còn lại. Nếu không có chỗ để đi, ta sẽ thay các ngươi tìm nơi an bài, ngân lượng mỗi người vẫn là 2 ngàn lượng, tư trang cũng có thể mang theo."

Một nữ tử không lớn hơn bao nhiêu so với Tuyền Cơ rụt rè nói: "Quận chúa, không biết người tính toán định an bài thiếp thân ở nơi nào?"

Tuyền Cơ nhìn Dịch Thanh Vân nói: "Thế tử có một biệt thự ở ngoại ô, các vị có thể đến chỗ đó an thân, trong trang viên đó có người hầu cùng quản gia sẽ dàn xếp cho các vị, nếu các vị có ý trung nhân, cũng có thể tiến hành hôn phối rồi rời đi."

Lời vừa nói ra, toàn trường liền ồn ào!

99. Chương 99: Chuyện Đám Thê Thiếp

Những thê thiếp này của Hi thân vương tuy rằng chẳng có chút danh phận nào, thân phận chỉ hơn nha hoàn một chút, nhưng chung quy vẫn là nữ nhân của Hi thân vương, vậy mà giờ nữ nhi của Hi thân vương lại nói các nàng có thể tự do tái giá, thật sự trái với lẽ thường, thật sự làm kinh hãi thế tục.

Khi mọi người còn chưa hết sửng sốt, Tuyền Cơ lớn tiếng nói: "Những ai có nơi để đi thì xin mời về phòng tự thu thập hành trang, chạng vạng ta sẽ sắp xếp xe ngựa đưa các ngươi rời đi, không có nơi để đi thì ở lại trên sảnh, đợi ta ghi chép lại xong rồi mới quay về chuẩn bị, trễ nhất là ngày mai sẽ đưa mọi người rời kinh."

Mọi chuyện đều đã sắp xếp ổn thỏa, Tuyền Cơ đếm lại số người trên giấy, kỳ quái nói: "Sao lại chỉ có ba mươi bảy người? Chẳng phải là có ba mươi tám sao?"

Ở lại trong sảnh còn có hơn mười cơ thiếp đưa mắt nhìn nhau, người lớn tuổi nhất trong số đó mở miệng nói: "Còn một người, là mẫu thân của Ninh Dương Thế tử, Trắc phi nương nương Trà Yên…"

Tuyền Cơ, Dịch Thanh Vân nhìn nhau, vị Trắc phi nương nương này không phải là người trước kia phái người đuổi giết Dịch Thanh Vân, còn có đứa con bị chết ư?

Hiện tại tình trạng của vị Trắc phi nương nương danh tiếng này thật sự thảm, đầu bù tóc rối ngồi trong góc một tiểu viện hẻo lánh của Vương phủ, khi khóc khi cười, điên điên khùng khùng, không thể nhận ra được vẻ tươi đẹp hoa nhường nguyệt thẹn lợi hại khi xưa.

Tuyền Cơ đi đến trước cửa viện, nghe thấy nàng lẩm bẩm nói: "Con à, hì hì, con à, con là bảo bối của ta a! Con yên tâm, cha ngươi không sinh được đứa con thứ hai đâu… ha ha ha! Con chỉ cần ngoan ngoãn, tương lai con chính là thân vương rồi. Nếu cha con thành đương kim Hoàng thượng, con nhất định là Thái tử, hì hì! Hì hì! Ta sẽ là mẫu nghi thiên hạ, ai dám chê cười ta xuất thân thấp hèn liền đem bọn họ chém hết!"

Nữ quản sự dẫn đường đã ở nhiều năm trong Vương phủ, thấy tình cảnh này, liền nhẹ giọng giải thích nói: "Sau khi Ninh Dương Thế tử qua đời không lâu, Vương gia phát hiện Trắc phi nương nương từng hạ dược trong thức ăn của Vương gia, khiến các phu nhân khác không thể thụ thai, liền giận dữ ra lệnh đem Trắc phi nương nương đưa tới đây giam cầm, nghiêm cấm truyền tin tức ra ngoài."

Khó trách Hi thân vương có vô số thê thiếp, mà lại ít con như vậy. Mẫu thân của Dịch Thanh Vân không ở trong Vương phủ, luận về tuổi tác, Tuyền Cơ tuy nhỏ tuổi hơn hắn nhiều, sau đó mới đến Ninh Dương Thế tử.

Tuyền Cơ bỗng nhiên nghĩ, từ khi có Dịch Thanh Vân đến mình, cũng phải sáu bảy năm, Hi thân vương sao lại không có đứa con khác? Lúc đó vị Trắc phi nương nương kia còn chưa có con, chắc chắn là chưa hạ dược Hi thân vương mà.

Lại nhớ đến giao dịch giữa cậu và Hi thân vương lúc ấy, hẳn là Hi thân vương vì muốn tranh thủ sự ủng hộ của Vạn Tố Hòa, không dám để cho nữ nhân khác mang thai trước Vương phi, nếu không phải Vương phi khó sinh mà chết, nàng lại trở thành ngu ngốc, e là không đến lượt Trắc phi nương nương này sinh con đâu.

Những người nam nhân nữ nhân này, đầu óc chỉ toàn tham vọng quyền thế, cuối cùng được cái gì?

"Nàng có thân nhân không?" Tuyền Cơ chỉ người ngồi dưới đất đang cười ngớ ngẩn hỏi nữ quản sự bên cạnh.

Nữ quản sự do dự một hồi, nói: "Trắc phi còn có một em trai, hai năm trước đã đến làm việc tại biệt viện ở Lung Giang, từ đó không trở về nữa. Nghe nói đã làm sai điều gì đó khiến Vương gia sai người đánh chết, ngoài người đó ra chưa từng nghe nói nàng nhắc đến ai khác.

Lung Giang? Hai năm trước?

Hai người Dịch Tạ lập tức nghĩ đến sự việc suýt chết đuối năm đó. Hiện giờ nghe ra, rất có thể Trà Yên phái em trai đến sát hại Ninh Nguyệt Quận chúa, chỉ là không hiểu lúc đó Ninh Nguyệt Quận chúa người không ra người làm sao lại chọc đến nàng?

Trà Yên nghe thấy tiếng người, ngẩn đầu nhìn thấy ba người đứng cách đó không xa, bỗng nhiên mắt tràn ngập hận thù, nhảy dựng lên đánh về phía Tuyền Cơ. Dịch Thanh Vân đứng ngay cạnh Tuyền Cơ, dĩ nhiên không để nàng thành công, bắt lấy cánh tay của Trà Yên, cổ tay khẽ dùng sức, nàng liền đứng không vững, lảo đảo ngã sang một bên.

Dịch Thanh Vân kéo Tuyền Cơ lui lại phía sau hai bước mắng: "Biến thành điên khùng rồi vẫn muốn hại người, thật hết thuốc chữa rồi!"

Trà Yên ngã trên mặt đất, không còn chút sức lực nào để đứng lên. Sau khi nàng thất thế, các cơ thiếp trước đó chịu sự hành hạ của nàng đương nhiên sẽ không làm cho nàng sống yên ả, thường xuyên cắt cơm, đêm qua Hi thân vương gặp chuyện, chẳng ai nhớ đến việc đưa cơm cho nàng.

Trà Yên ngẩng đầu nhìn Dịch Thanh Vân, khó khăn đứng dậy, nói mơ hồ: "Vương gia không cần phá bỏ đứa con của Trà Yên, Trà Yên không dám tranh sủng cùng Vương phi, không cần hại đứa con của Trà Yên… Ô ô ô, Trà Yên vì ngài, điều gì cũng đồng ý a…"

Thấy Dịch Thanh Vân ôm Tuyền Cơ dựa một bên vai, bảo vệ nàng, Trà Yên lại phẫn nộ đứng lên, cười đến ác liệt nói: "Hì hì, ngươi là Vương phi thì sao, không phải đã sinh ra một nữ nhi ngu ngốc sao, ha ha, Vương gia không cần lo lắng, Trà Yên lại có thai rồi, nhất định sinh cho người một tiểu Thế tử mập mạp, người có nghe thấy không? Ninh Dương đang gọi người là Phụ vương nha, ha ha ha!"

Trà Yên điên điên khùng khùng một câu đông một câu tây, hầu như là việc tranh sủng ngấm ngầm xấu xa ta hại người người hại ta trong Vương phủ, Dịch Thanh Vân cùng Tuyền Cơ nghe thấy mà rợn cả người, vội vàng rời khỏi tiểu viện.

Vị Trắc phi này đã từng trải qua những ngày rất oai phong, chắc chắn là đã hại và đắc tội không ít người, lại không tiện bố trí nàng cũng một chỗ với những thê thiếp khác, Tuyền Cơ nghĩ nghĩ liền phân phó nữ quản sự tìm một tòa am ni cô gần kinh thành, cúng điếu nhiều tiền nhang khói rồi để cho Trà Yên đến đó ở.

Nữ quản sự nhìn Tuyền Cơ một cái, thầm nghĩ: Khó trách bên ngoài có người nói Quận chúa là Thiên nữ, nếu không phải là Thiên nữ, sao có thể lương thiện như vậy.

Bận rộn cả một ngày, tới buổi chiều, người trong Vương phủ đã rời đi cũng được bảy tám phần, còn một ít ở lại giúp lo liệu hậu sự cho Hi thân vương. Tuyền Cơ cùng Dịch Thanh Vân đổi một bộ quần áo trắng, làm lễ rồi chuẩn bị sang hôm sau trời vừa sáng sẽ rời thành, cả hai người đều không muốn ở lại nơi lãnh huyết vô tình này thêm một khắc nào.

Đúng lúc đó, thái giám trong cung đến truyền chỉ tuyên Ninh Vân Thế tử cùng Ninh Nguyệt Quận chúa vào cung yết kiến thánh thượng. Hai người nhìn nhau, lúc này nhập cung, không biết chuyện gì xảy ra đây?!

Dịch Thanh Vân tiến lên nói: "Huynh muội chúng ta phải túc trực bên linh cữu của phụ thân, muốn làm trọn đạo hiếu lần cuối cùng, thỉnh công công bẩm lại Hoàng thượng, đợi tròn 7 ngày tỏ lòng hiếu, thần sẽ tiến cung yết kiến."

Lời này có phần vô lễ, nhưng thái giám cũng chẳng thể phản bác, cũng chẳng thể tìm được thị vệ để áp giải người vào cung, chỉ có thể mang theo khuôn mặt bất đắc dĩ về cung hồi báo.

Thái giám vừa ra khỏi cửa thì Ninh Tuyết Quận chúa đến.

Vì Hi thân vương gặp chuyện, hiềm nghi lớn nhất đương nhiên rơi vào Mục thân vương cùng Tương thân vương, nên hai bên đều hết sức án binh bất động, ở trong phủ chờ đợi, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Suốt một ngày, Hi thân vương phủ chỉ có người ra không có người vào, các thế lực do thám chỉ có thể ẩn núp ở gần Vương phủ, theo tin tức từ những gia nô ra khỏi phủ thì Ninh Vân Thế tử cùng Ninh Nguyệt Quận chúa đối với việc Vương gia mất, không khóc không nháo mà rất bình tĩnh giải tán gia nô cùng các cơ thiếp của Hi thân vương, có vẻ chuẩn bị rời khỏi kinh thành, làm mọi người cảm thấy vô cùng khó hiểu.

100. Chương 100: Lửa Đố Kỵ Thiêu Đốt Bất Tận

Ninh Tuyết vâng lệnh của phụ thân là Tương thân vương hướng đến dò la tin tức, lấy danh là cúng bái bá phụ, bởi vì nàng thân phận tôn quý, quản gia không tiện ngăn cản nàng, nàng liền mang theo gia bộc nha hoàn một đám cùng vào linh đường.

Linh cữu Hi thân vương đặt ở giữa linh đường, Tuyền Cơ và Dịch Thanh Vân một thân xiêm y trắng thuần ngồi một bên, thần sắc nhìn không ra hỉ nộ, ngoài ra thì không có người nào khác, tình cảnh này thật sự có chút quỷ dị.

Ninh Tuyết tiến lên vài bước, sau khi làm xong đại lễ, xoay người đi đến trước mặt Tuyền Cơ nói: "Mong Ninh Vân huynh đệ cùng Ninh Nguyệt muội muội ngàn vạn lần nén bi thương."

Hai người nhàn nhạt gật gật đầu, không có tâm tư đối đáp.

Ninh Tuyết trộm đánh giá hai người, một mặt nói: "Hai vị ngày sau có tính toán gì không?"

Tuyền Cơ nói: "Huynh muội chúng ta hai người lo liệu… hậu sự xong, sẽ rời khỏi kinh thành."

Ninh Tuyết giật mình nói: "Muội muội sao nói ra lời ấy? Hai vị đều là vương tôn địa vị cao quý, cho dù bá phụ bất hạnh, cũng không nên lưu lạc hương dã a!"

Tuyền Cơ cười đến có chút châm chọc: "Chúng ta lưu lạc bên ngoài rất nhiều năm."

Ninh Tuyết nghẹn lời, suy nghĩ một chút nói: "Muội muội thân mình mảnh mai, rất cần điều dưỡng mới đúng, nếu như không chê, hay là đến ở tạm trong phủ tỷ tỷ? Đợi thân thể tốt hơn, tiếp tục quyết định nơi đi được không?"

Tuyền Cơ ngẩng đầu nhìn về hướng Ninh Tuyết, Ninh Tuyết lại có chút không dám đối mặt ánh mắt của nàng, giống như sợ chút tâm tư nho nhỏ của mình đều lộ ra nguyên hình dưới ánh mắt trong suốt của Tuyền Cơ.

"Không cần." Tuyền Cơ nghĩ đến Tương thân vương năm đó cùng Vạn Trác cấu kết sát hại Hi Vương phi, tuy rằng biết rõ cùng Ninh Tuyết không quan hệ, nhưng cũng không thân thiết nổi.

Ninh Tuyết cười gượng vẫn còn muốn khuyên nhủ tiếp, Dịch Thanh Vân không kiên nhẫn nói: "Tính toán chúng ta đã nói rõ ràng, tin hay không tùy ngươi, xin khuyên các ngươi không cần lại có ý đồ gì với tiểu muội của ta nữa. Cửa ở bên kia, không tiễn!"

Ninh Tuyết biến sắc, thầm mắng Dịch Thanh Vân vô lễ, nhưng cũng không tiếp tục lưu lại, ngượng ngùng giải thích hai câu liền dẫn người rời đi.

"Đối với loại này không nên có lòng tốt. May mà tiểu muội có tính nhẫn nại trả lời nàng." Dịch Thanh Vân nhìn bóng dáng Ninh Tuyết đi xa giễu cợt nói.

"Đại ca, huynh đều đối với mỹ nữ như vậy sao? Uổng công huynh còn được xưng cái gì Tích Hoa công tử." Tuyền Cơ miễn cưỡng nở một nụ cười ra vẻ thoải mái nói.

Dịch Thanh Vân nhìn nàng, thở dài một tiếng, nói: "Không vui thì không cần phải kìm nén, lão… cái lão già đó như vậy, ai! Hắn đi rồi thì thôi đi, chính là hại ngươi, uổng công ngươi còn có lòng nghĩ đến việc an bày cho những người trong phủ, lúc này trong phủ lại có mấy người là tốt? Đều là đại ca sơ suất quá! Hại ngươi…"

Tuyền Cơ bỗng nhiên ngẩng đầu cắt ngang Dịch Thanh Vân: "Đại ca có thể uội mượn một cái ôm chứ?"

Dịch Thanh Vân sửng sốt hướng Tuyền Cơ giang tay ra, Tuyền Cơ bổ nhào vào trong lồng ngực hắn liền oa oa khóc lên. Dịch Thanh Vân sờ sờ mái tóc dài của Tuyền Cơ, nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng không tiếng động an ủi.

Khóc một trận, Tuyền Cơ tâm tình chậm rãi tốt lên, đem nước mắt nước mũi trên mặt không chút khách khí lau khô sạch sẽ ở trước ngực Dịch Thanh Vân, lúc này mới ngồi thẳng người, hướng Dịch Thanh Vân cười cười, nói: "Đại ca huynh thật tốt, kỳ thật muội không sợ chết, nhưng mà bởi vì đại ca, muội sẽ cố gắng sống tiếp thật tốt!"

Đời trước bị nhiều đau khổ như vậy. Vì sợ sẽ làm mẫu thân thương tâm, chỉ có thể tránh ở chỗ tối một mình trộm khóc, sau khi mẫu thân chết, mỗi ngày vì trả nợ mà liều mạng, bị uất ức, cắm thấy tịch mịch cũng chỉ có thể chính mình kiên cường nuốt vào, mãi cho đến khi chết lặng.

Đời này cuối cùng có ca ca có thể cho chính mình yên tâm dựa vào, liền vì cái ôm ấm áp này, cho dù trên đời này lại có nhiều chuyện tình thật đáng buồn đáng sợ, lại có nhiều người xấu đáng hận đi nữa, nàng cũng bằng lòng tiếp tục sống thật tốt. Huống chi còn có cậu, chỉ cần rời khỏi Ninh quốc vẫn còn có nhiều việc tốt người tốt cuộc sống tốt hơn chờ nàng.

Bỗng nhiên nhớ tới, cái ôm của người kia cũng thực ấm áp… Nhưng mà đáng tiếc hắn chỉ muốn đem mình nuôi dưỡng như một sủng vật, hừ hừ! Tuyền Cơ do dự một chút lại lần nữa đem Triệu Kiến Thận ném ra khỏi kế hoạch của cuộc đời nàng.

Làm sủng vật không quan hệ, nhưng nếu chủ nhân bên người còn có sủng vật xấu xa khác đối với mình như hổ rình mồi, vậy nghĩ cũng không cần nghĩ!

Nàng không biết "người kia" mà nàng nhớ đến giờ phút này đang ở ngoài cửa sổ, bên cạnh một lượng lớn đá bụi rơi trên mặt đất…

Triệu Chính đang ẩn thân ở ngoài cửa sổ cùng Triệu Kiến Thận, vẻ mặt sợ hãi nhìn thấy nam nhân bên cạnh hai mắt âm hỏa đáng sợ, trong lòng âm thầm kêu khổ, may mắn lúc này gió đủ lớn. Thổi trúng trúc diệp vang lên sàn sạt. Nếu không với công lực của Dịch Thanh Vân, khẳng định có thể phát hiện tiếng vang dị thường của hai người.

Thận trọng đưa tay vỗ vỗ bả vai Triệu Kiến Thận, nhắc nhở hắn cần phải rời đi. Cuối cùng Triệu Kiến Thận vẫn chưa bị lòng đố kỵ cháy hỏng lý trí, lạnh lùng nghiêm mặt thu hồi bàn tay đặt trên núi giả sơn, thân hình chợt lóe, người liền vọt qua tường viện, nhanh nhẹn đi xa.

Triệu Chính cười khổ cẩn thận lấy bùn đất che giấu "chứng cớ phẫn nộ" Thái tử gia lưu lại, thừa dịp một trận cuồng phong, cẩn thận phóng qua tường viện rời đi.

Qua một trận, một lão quản gia còn ở lại Vương phủ đi ngang qua, bỗng nhiên phát hiện bóng phản chiếu của ngọn giả sơn trên mặt đất có chút không đúng, giơ lên đèn lồng chiếu chiếu, hơn mười năm như một ngày núi giả sơn thế nhưng không hiểu tại sao lại thiếu một mảng lớn, trong lòng lo sợ bất định, chẳng lẽ là oan hồn Vương gia hiển linh?! Không dám ở lâu, thân mình run rẩy vội vàng rời đi…

Tại một nhà dân không bắt mắt ở kinh thành, Triệu Kiến Thận ngồi ở bên cửa sổ, Triệu Chính nhiều lần do dự, cẩn thận nói: "Tạ… Tạ tiểu thư cùng Dịch Thanh Vân chỉ là huynh muội tình thâm…"

Nói còn chưa dứt lời, chợt nghe Triệu Kiến Thận khẽ cười nói: "Đừng ở trước mặt ta nhắc tới Dịch Thanh Vân."

Triệu Chính rùng mình, đem những lời định nói đỡ thay cho Tuyền Cơ và Dịch Thanh Vân ở phía sau toàn bộ nuốt ngược lại trong bụng, ngậm chặt miệng lại.

Liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy dưới chân Thái tử nhà mình không biết khi nào có thêm một đống lớn mảnh vụn không rõ, không khỏi âm thầm cảnh cáo bản thân, về sau nhất định phải cùng Tuyền Cơ bảo trì khoảng cách một trượng trở lên!

Dịch Thanh Vân là đại ca ruột thịt của nàng, Thái tử gia cho dù có giận đi nữa cũng chỉ có thể bóp nát chút tảng đá trút giận, còn một "Triệu đại ca" như hắn cùng Tuyền Cơ cũng không có quan hệ huyết thống, Thái tử gia lỡ như nổi lửa đố kỵ lên, chỉ sợ tự mình bóp nát đầu của mình.

Thái tử gia cũng là, không động lòng thì thôi, vừa động lòng thì lòng đố kỵ khó tránh thiêu đốt quá mãnh liệt, hơn nữa càng ngày lại càng có xu thế mãnh liệt! Nữ nhân của mình bị ca ca ôm một chút cũng phải giận dữ đến như vậy.

Bên này hết hồn, bên kia lại hòa thuận vui vẻ, Tuyền Cơ sau khi khóc đã một hồi, tâm tình sau cơn mưa trời lại sáng.

Đêm nay "khách nhân" đến Hi Vương phủ không ít, mỹ nữ cũng không chỉ có một, Ninh Tuyết Quận chúa đi không bao lâu, quản gia lại báo ngoài cửa có nữ tử tự xưng kêu Chu Nhi muốn tới bái kiến Thế tử.

Dịch Thanh Vân nghe được tên Chu Nhi, ngẩn ra một chút, phân phó quản gia thỉnh nàng tiến phòng khách, chính mình lại trở về phòng thay xiêm y đã bị Tuyền Cơ "tàn sát bừa bãi" thành một cái giẻ lau.

Chu Nhi ở phòng khách đợi một lúc lâu, mới nhìn thấy hai người Dịch Tạ.

Hi Vương phủ hôm nay có tang sự, nàng tự nhiên không tiện mặc một thân hồng y như họ của mình, cách ăn mặc nhẹ nhàng ngược lại làm cho nàng so với bình thường hơn vài phần khí tươi mát.

Chu Nhi thấy Dịch Thanh Vân cùng Tuyền Cơ cũng sửng sốt, khom người làm đại lễ, mở miệng nói: "Tướng quân nhà ta cùng Hầu gia nghe thấy tin dữ, cảm thấy rất bi thống, nhưng mà bởi vì có việc nên không thể đích thân tới, thỉnh Thế tử Quận chúa thứ tội."

101. Chương 101: Yêu Quần Áo Trước Rồi Yêu Người

Ý chỉ những người chỉ đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài, trông mặt mà bắt hình dong.

Huynh đệ Bạch gia chỉ là muốn giúp Mục thân vương thăm dò ý tứ của hai người bọn họ, không dám đến là bởi vì muốn tránh bị hiềm nghi đồng thời cũng bởi vì sợ bị đóng cửa không tiếp, chợt nghĩ từ trước đến nay Dịch Thanh Vân đối đãi với Chu Nhi có khác biệt, mới phái nha hoàn này đi qua. Trước khi đi còn căn dặn Chu Nhi một lần nữa, nhất định phải tìm cho ra hai huynh muội đó về sau có tính toán gì.

Chu Nhi một lòng chỉ muốn khiến chủ tử vui vẻ, nghe thấy giọng điệu của chủ tử, dường như ám chỉ rằng mình có thể lôi kéo được Dịch Thanh Vân, dù cho phải lấy thân hầu hạ cũng không sao, trong lòng vừa uất ức lại không phục.

Đến khi nhìn thấy cách ăn vận mang khí chất Thế tử phong lưu lỗi lạc của Dịch Thanh Vân, nàng lại không thể không thừa nhận, nhân phẩm của người này so ra còn xuất chúng hơn công tử nhà mình. Chẳng qua là bản thân từ lâu vốn đã là người của công tử, chỉ sợ cho dù có lòng lấy thân hầu hạ, cũng không mong được một cái danh phận gì đâu. Nàng ở Bạch gia từ nhỏ đến lớn, sớm đã nhìn quen danh lợi giàu sang, nhìn người khó tránh so đo thiệt hơn, trước đây chỉ tưởng rằng Dịch Thanh Vân là một lãng tử giang hồ hoa tâm, trong lòng thầm xem thường hắn, giờ đây thấy người này trở thành một người có thân phận cao quý, cách nhìn đương nhiên thay đổi rất lớn.

Tuyền Cơ đứng ở một bên nhìn mọi biến hóa trên khuôn mặt của Chu Nhi, không khỏi thầm lắc đầu.

Dịch Thanh Vân thì bình thản nhìn Chu Nhi, không biết đang nghĩ gì, một hồi lâu mới nói: "Đa tạ đã quan tâm, huynh muội chúng tôi cũng sắp phải rời khỏi kinh thành, nhờ chuyển lời cho gia chủ của ngươi không cần lo lắng."

Lời nói khách khí tuyệt không giống như lúc trước tha thiết lấy lòng, ngược lại càng có phần cách xa nghìn dặm.

Chu Nhi nghe xong, tưởng rằng đương kim Thế tử Dịch Thanh Vân là đang xem thường thân phận của mình cho nên mới lạnh nhạt với nàng. Nhớ lại lời ám chỉ của công tử, vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng không dám bất phân tôn ti, vội vàng hành lễ cáo từ. Tuyền Cơ nhìn Dịch Thanh Vân, đột nhiên nói: "Muội vẫn tưởng huynh thích Chu Nhi."

Dịch Thanh Vân kinh ngạc không thôi: "Huynh nói mình thích nàng ta lúc nào."

"Thời điểm ở biệt viện của Bạch gia, rõ ràng thấy huynh đối với cô ấy trăm điều chiều chuộng, bộ dạng giống như rất để ý đến nàng ta."

"À, là vì y phục của cô ấy một màu đỏ. Khiến huynh cảm thấy rất giống một người… một người rất quan trọng đối với huynh…"

"Ai vậy?"

"Không nhớ rõ, đa phần chuyện cũ huynh đã nhớ được rồi, nhưng vẫn cảm thấy mình vẫn quên một chuyện rất quan trọng, cứ khi huynh thấy nữ tử mặc y phục màu đỏ liền có cảm giác quen thuộc…" Dịch Thanh Vân vừa kể vừa nhu nhu thái dương, cả nửa ngày vẫn không nghĩ ra được duyên cớ.

Tuyền Cơ cười hì hì: "Khó trách, hôm nay huynh lạnh nhạt với Chu Nhi như vậy, té ra là do nàng ta không mặc y phục màu đỏ, ha ha!"

Xem bộ dáng Dịch Thanh Vân rất phiền não, lại tiếp tục trêu ghẹo: "Đại ca, chắc không phải là huynh đã quên mất thê tử của mình rồi chứ, rất ít có nữ tử bình thường lại đi mặc y phục màu đỏ thẫm, chỉ có quần áo của tân nương mới có thôi! Lần sau nếu có cô nương nào thích đại ca, muội sẽ đem bí mật này đem bán cho cô ấy!"

Dịch Thanh Vân trừng nàng một cái: "Muội cứ việc đùa bỡn huynh đi, uổng phí huynh thương muội như vậy! Ăn cây táo, rào cây sung, thật là một nha đầu vô lại!"

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày hôm sau, Dịch Thanh Vân đang phân phó quản gia chuẩn bị xe ngựa ình cùng Tuyền Cơ rời thành thì thấy thủ vệ cả người nghiêng ngả chạy vào đại sảnh, lắp bắp báo: "Hoàng, Hoàng thượng giá đáo! Mau, mau, mau chuẩn bị nghênh giá!"

Một phòng đầy người sửng sốt, mấy lão quản gia lại cảm động đến rơi nước mắt, không nghĩ tới Hi thân vương qua đời, thân vương phủ còn có thể khiến Hoàng thượng để tâm.

Dịch Thanh Vân nhu nhu thái dương, mình sắp đi rồi, làm sao lão già này sắp chết đến nơi mà còn muốn tới đây gây sự!

Tuyền Cơ cũng thấy bất đắc dĩ cùng buồn bực y như vậy, ngoái đầu nói với Dịch Thanh Vân: "Chúng ta mặc kệ mấy người này, xe cũng không cần ngồi, huynh trực tiếp dùng khinh công đưa muội chạy ra khỏi thành đi."

Hai mắt Dịch Thanh Vân sáng ngời: "Ý kiến hay!"

Nhưng ý kiến này còn chưa kịp thi hành thì một đám thị vệ thái giám đã chạy vào đại sảnh. Dịch Thanh Vân biến sắc, kéo Tuyền Cơ lui về hậu đường, đồng thời phát hiện toàn bộ Vương phủ đã bị bao vây chặt chẽ. Nếu như chỉ có một mình y thì đám lính tôm cua này không tính là gì, nhưng giờ cộng thêm một người không biết chút võ công như Tuyền Cơ thì khó nói. Thay vì mạo hiểm, chi bằng xem thử Cảnh Hòa đế rốt cuộc vì cái gì mà tới đây rồi hẵng quyết định.

Cảnh Hòa đế được hơn mười thái giám nâng vào đại sảnh, lạnh lùng nhìn y phục xuất hành trên người cả hai, nói: "Vội vàng xuất môn?"

Dịch Thanh Vân nói thẳng: "Vâng, Phụ vương đã qua đời, kinh thành cũng không còn chuyện của hai huynh muội ta."

Cảnh Hòa đế nói: "Trẫm có chuyện muốn nói với Ninh Nguyệt, ngươi lui ra."

Dịch Thanh Vân mắt không chớp, thân mình cũng chẳng động.

Cảnh Hòa đế giận dữ nói: "Vô lễ! Còn không lui ra. Chẳng lẽ trẫm có thể ăn mất Ninh Nguyệt?!"

Tuyền Cơ giật nhẹ tay áo Dịch Thanh Vân, ý bảo y nên lùi một bước.

Dịch Thanh Vân nghĩ Tuyền Cơ biết Phù Phong Bộ, cho dù Cảnh Hòa đế muốn gây bất lợi với nàng cũng không tài nào một kích thành công, bản thân mình ở ngay ngoài cửa, có chuyện gì cũng xông vào kịp, lập tức nháy mắt với Tuyền Cơ ngụ ý nàng phải cẩn thận mới lui ra ngoài.

Cảnh Hòa đế cũng vẫy lui thị vệ, thái giám bên cạnh, chỉ lưu lại hai người thân tín. Mở lời trước: "Huynh muội các ngươi cảm tình thật tốt. Vì sao lại đối xử lạnh lùng với Phụ vương như thế? Bình Hi xương cốt còn chưa lạnh liền muốn rời khỏi kinh thành!"

Tuyền Cơ đáp lời: "Lúc ông ta còn sống, chúng tôi tự hỏi chưa từng làm gì có lỗi với y. Nếu ông ta bây giờ không còn nữa, chúng ta dù có làm gì thì cũng có ý nghĩa gì đâu? Huynh muội chúng ta đối với danh lợi, quyền vị này không có hứng thú, cũng không muốn sắm diễn cho người ta xem."

Cảnh Hòa đế nghe xong ánh mắt bắn ra tia lạnh lẽo, nói: "Lễ nghi thiên gia ở trong lòng ngươi xem là diễn trò?"

"Đúng vậy!"

Cảnh Hòa đế đăng cơ cho tới nay, chưa từng nghe qua có người đáp lời thẳng thừng vô lễ như vậy, hai người thân tín bên cạnh cũng thất kinh.

"Ngươi! To gan! Đừng tưởng rằng ngươi là Thiên nữ, trẫm sẽ không dám động vào ngươi!" Cảnh Hòa đế run tay chỉ vào mặt Tuyền Cơ.

"Ta không phải là Thiên nữ gì cả!" Tuyền Cơ điềm tĩnh nói.

"Ngươi phải! Trẫm nói ngươi phải là phải! Trẫm chưa từng nghĩ, ngươi đến muộn đến như vậy, nhưng mà vẫn còn may, cuối cùng cũng để ta đợi được rồi!" Có lẽ do quá mức hưng phấn, tiếng nói của Cảnh Hòa đế cũng trở nên run rẩy.

"Bình Hi đã chết, thiên hạ giờ đây trừ bỏ trẫm còn có ai có thể lên làm Thánh quân, ai có thể thống nhất thiên hạ, ha ha ha ha!"

Tuyền Cơ nhìn ông lão đầu đã bạc mặc cẩm bào trước mắt, trong lòng chợt lóe lên một ý nghĩ, hỏi: "Vì sao ngài khẳng định ta là Thiên nữ?"

Cảnh Hòa đế cũng dừng lại tiếng cười, nhìn chằm chằm Tuyền Cơ: "Lão sư lúc nhỏ của trẫm là đệ tử đóng cửa của Thông Thiên đại sư, hắn đã từng khẳng định nói với trẫm rằng trong dòng huyết mạch của trẫm sẽ có người trời chuyển thế. Nhiều năm qua, trẫm vẫn cứ tưởng là mấy đứa con kia, nhưng mà một đám bọn họ đều tầm thường vô vị, chỉ có Bình Hi, Bình Mục, Bình Tương ba người còn lại là còn ra hồn một chút. Nhưng trẫm luôn quan sát thấy, bọn chúng mỗi người một vẻ, cũng không nói được là ai xuất sắc hơn. Không nghĩ rằng, ha ha, không nghĩ rằng… Ngày đó Bình Hi tiến cung, hắn nói ngươi có thể là Thiên nữ, trẫm lúc đầu không tin, nhưng thấy ngươi từ một người si ngốc lại trở thành một người như bây giờ, trẫm không thể không tin!"

Thần thái trong mắt Cảnh Hòa đế sáng lên, tiếp tục nói: "Lời tiên tri của Thông Thiên đại sư cộng thêm những việc gần đây, khiến trẫm cuối cùng đã hiểu ra, ngươi chính là Thiên nữ ứng nghiệm với lời tiên tri mà đến, để phụ giúp trẫm thống nhất thiên hạ, trở thành Bất Thế Thánh quân!"

Thấy ông lão này đã hoàn toàn bị cái gọi là Thánh quân trong lời tiên tri làm tâm trí điên đảo, Tuyền Cơ thử nói: "Ngài nếu muốn ta giúp không khó, chỉ cần ngài thay ta báo mối hận giết cha, ngài muốn ta làm gì ta cũng đều bằng lòng!"

102. Chương 102: Sự Báo Thù Của Triệu Đại Phúc Hắc

Cảnh Hòa đế đanh mặt lại, mắt dường như có tia sáng lóe qua, giọng điệu hoàn toàn bất đồng với sự bình thản khi nãy: "Chuyện bất trắc của Bình Hi, trẫm sẽ điều tra rõ! Ngươi theo trẫm hồi cung, về Ninh Vân, thì cứ ở lại đây lo liệu việc hậu sự cho Bình Hi rồi mới tính tiếp."

Tuyền Cơ mơ hồ chứng thực được những suy đoán trong lòng, hai tay giấu trong tay áo đã nắm chặt lại thành quyền, trên mặt cũng không lộ chút biểu hiện gì: "Thật không dám giấu, ta vô ý đã trúng độc mãn tính, nếu chậm trễ chữa trị, chỉ sợ không qua được nửa năm, ta và đại ca muốn rời đi, là vì muốn tới Phồn Tinh cốc tìm sư đệ huynh ấy chữa trị."

Cảnh Hòa đế ngạc nhiên không tin được, liền phất tay để thân tín đi triệu tập thái y đến bắt mạch cho Tuyền Cơ.

Kết quả đã rõ, Cảnh Hòa đế biết Tuyền Cơ trúng độc Triền miên, sắc mặt trầm xuống, nói: "Ai dám cả gan hạ độc ngươi?"

Tuyền Cơ tâm tư xoay chuyển một lúc, nói: "Là người bên cạnh Phụ vương - Từ Vân, hắn muốn lợi dụng ta để uy hiếp Phụ vương."

Cảnh Hòa đế tức giận nói: "Tên chết tiệt đó đang ở đâu?!"

"Sau khi Phụ vương mất hắn cũng mất tích." Tuyền Cơ nói dối không chớp mắt, âm thầm cảm thấy may mắn lúc đầu không để cho người trong Vương phủ biết được chuyện mình đưa Từ Vân đến biệt viện ở ngoài phủ để canh chừng.

Cảnh Hòa đế trầm ngâm nói: "Thân phận của ngươi hiện giờ đi khỏi kinh thành rất nguy hiểm, để Ninh Vân đi tìm sư đệ hắn, ngươi ở lại trong cung điều dưỡng đi!"

Tuyền Cơ không ngờ Cảnh Hòa đế lại có thể không nể mặt đến mức này mà vẫn cứng rắn muốn giữ nàng lại, đành nói: "Ta đi nói với đại ca một tiếng rồi sẽ đi về cung cùng với Hoàng tổ phụ."

Cảnh Hòa đế cũng không lo sợ hai người có thể chạy trốn được dưới sự bao vây dày đặc như thế này, liền hào phóng đồng ý. Tuyền Cơ đi ra khỏi phòng, liền lôi Dịch Thanh Vân đi vào hậu viện, để thái giám cùng

thị vệ bị rớt lại cách xa một khoảng mới thấp giọng nói: "Đại ca, cho dù muội nói gì, huynh cũng phải giữ bình tĩnh. Không được lộ ra biểu tình đặc biệt gì."

Sau khi thấy Dịch Thanh Vân gật đầu. Liền thấp giọng kể lại sơ sơ chuyện cùng Cảnh Hòa đế hồi nãy. Cuối cùng nói: "Lão… Lão già kia là bị Cảnh Hòa đế phái người ám sát… Hắn sớm muộn gì cũng sẽ xuống tay với huynh."

Dịnh Thanh Vân miễn cưỡng cố duy trì gương mặt bình tĩnh như thường, thấp giọng cả kinh hỏi: "Vì sao hắn muốn giết lão… lão già kia? Đó là con trai hắn!"

Tuyền Cơ cười khổ nói: "Hắn cho rằng muội là Thiên nữ…" Mắt thấy thị vệ bốn phía bộ dáng như hổ rình mồi, không kịp giải thích, chỉ vội vàng thấp giọng nói vài câu với Dịch Thanh Vân, sau đó mới quay về sảnh.

Dịch Thanh Vân bây giờ đối với lão già đang ngồi phía trên kia lòng đã lạnh đến cực điểm, lạnh nhạt đối đáp vài câu liền nói phải lập tức xuất phát đi tìm sư đệ để cứu Tuyền Cơ rồi cáo từ rời đi.

Cảnh Hòa đế nghĩ tính mạng của Thiên nữ còn phải nhờ cậy vào hắn, cũng không cản, hào phóng cho đi.

Bên ngoài Vương phủ đã chuẩn bị xe ngựa, Cảnh Hòa đế liền lên xe. Cung nữ thái giám liền mời Tuyền Cơ lên xe ngựa phía sau, Tuyền Cơ thấy bây giờ vòng vây đang tập trung ở phía trước, xung quanh mình chỉ thấy mười mấy tên thị vệ, hít sâu một hơi. Nhớ lại một lần các bộ pháp của Phù Phong Bộ, bỏ qua người cung nữ đang giơ tay ra, bước sang bên phải, loáng cái đã đến sau lưng của mấy vị cung nữ thái giám.

Tuyền Cơ không dám nghĩ nhiều, liền hướng về ngõ tắt bên sườn chạy đến, một bên lợi dụng Phù Phong Bộ pháp lẩn tránh những người chạy đến cản nàng.

Bọn thị vệ được ra lệnh không được dùng đến đao kiếm giáo với Tuyền Cơ, vì thế, binh khí trên tay liền trở nên vướng víu. Vài tên thị vệ vội vàng ném hết đao kiếm bên mình, định dùng tay không bắt người. Kỳ lạ là người rõ ràng đang ở bên cạnh nhưng lần nào cũng bắt trượt!

Hiện trường bị Tuyền Cơ xông vào như thế, trật tự bị loạn hết cả lên!

Mọi người vạn lần không ngờ một nữ tử yếu đuối như vậy mà cũng dám một mình đột phá vòng vây, trở tay không kịp, trơ mắt nhìn Tuyền Cơ chạy vào ngõ nhỏ, mới cất bước đuổi theo.

Ở cửa ngõ đậu một chiếc xe ngựa chắn hơn phân nửa lối đi, Tuyền Cơ nghiêng người lách vào chỗ hổng, lúc này một gã thị vệ đã đuổi đến sát nàng.

Nơi này quá hẹp, Tuyền Cơ không thể thi triển Phù Phong Bộ để tránh né, người thị vệ này vội vàng giơ tay bắt đại, một tay quơ loạn bắt được cái thắt lưng đang bay phấp phới phía sau nàng liền kéo về phía sau.

Tuyền Cơ vừa rồi đã giấu một thanh chủy thủ trong tay áo, lúc này không hề do dự liền vung tay lên, cắt đứt sợi thắt lưng, thừa dịp tên thị vệ ngã về phía sau theo quán tính, nàng thuận lợi lách qua bên kia xe ngựa.

Dịch Thanh Vân đã chờ sẵn ở đó, đem Tuyền Cơ kéo qua, một chưởng giơ lên, bánh xe bên trái của xe ngựa ầm một tiếng vỡ thành mấy khúc, xe ngựa nghiêng ngay tại chỗ, nguyên một cái ngõ liền bị chắn lại.

Mấy lần xảy ra chuyện bất ngờ, lúc đám thị vệ dời được xe ngựa xông vào trong ngõ, sao còn có thể nhìn thấy bóng dáng Tuyền Cơ nữa?!

Cảnh Hòa đế giận dữ, vội vàng tuyền lệnh đóng chặt cửa thành, chỉ tiếc thời đại này không có thông tin liên lạc phát triển như hiện đại, có việc gì gọi một cú điện thoại là xong, ở đây còn phải dùng đến kỵ binh truyền tin, chờ bọn chúng đi đến cửa thành, thì Dịch, Tạ hai người đã sớm ra khỏi thành đi rồi…

Sau một trận hỗn loạn, một gã thái giám vừa rồi hộ tống Tuyền Cơ lên xe thừa dịp mọi người đang rối ren, lặng lẽ rời khỏi đơn vị ẩn vào phố xá xung quanh. Sau nửa canh giờ, người này thay đổi thành một người nông dân bán rau, đẩy ra cửa sau đại viên của một nhà phú hộ ở vùng phụ cận, không tiếng động đưa vào một giỏ rau xanh, nhận lấy một chuỗi tiền, xoay người rời đi, qua vài con phố, lẫn vào đám người tấp nập.

Trong khuôn viên phú hộ đó, Triệu Chính nhận lấy giỏ rau xanh từ tay thủ hạ, bỏ đi đám rau xanh, lấy ra hai bình sứ nhỏ, đổ mấy viên thuốc trong bình vào một cái đĩa sứ đã chuẩn bị từ trước, cẩn thận đếm kỹ,

rồi cẩn thận đưa cho Triệu Kiến Thận đang đi ra từ trong thư phòng, bẩm báo: "Tổng cộng có sáu mươi ba viên đều ở chỗ này ạ."

Triệu Kiến Thận cười nói: "Tốt, liền cho Tuyền Cơ nghỉ ngơi mấy ngày, bản công tử lại đi gặp ông anh vợ lớn này."

Triệu Chính trong lòng run lên, Tuyền Cơ không có thuốc Triền miên, ngày mai độc sẽ bắt đầu phát tác. Thiếu gia còn muốn chờ vài ngày mới đi cứu người, còn không phải là khiến Dịch Thanh Vân muốn phát điên sao, hắn chỉ ôm muội muội một chút mà trả thù như vậy cũng quá tàn nhẫn rồi! Ai! Cũng chỉ có thể trách Dịch Thanh Vân rất không may a, nếu không phải loại độc Triền miên này nội trong bảy ngày vô hại, thiếu gia sẽ không nỡ để Tuyền Cơ bị độc phát mấy ngày mới chịu đi cứu nàng. Dịch Thanh Vân cũng sẽ bị kinh hách ít hơn mấy ngày.

Bỗng nhiên lại nghe Triệu Kiến Thận nói: "Đem Từ Vân xử lý rồi, chúng ta liền rời đi thôi, nhớ rõ đừng để hắn chết thoải mái."

Triệu Chính vội vàng đáp: "Vâng!"

Từ Vân vốn bị Dịch Thanh Vân nhốt ở một cứ điểm của Dịch gia phía ngoài kinh thành, ngày hôm qua Triệu Kiến Thận đột nhiên phân phó người bắt hắn đến, Triệu Chính liền biết cái tên dám cả gan lập ra kế sách làm hại Tuyền Cơ này sẽ không có được kết cục tốt, nhưng mà hắn cũng không có chút xíu đồng tình nào đối với tên này, cho dù chủ thượng không phân phó, hắn cũng sẽ để cho cái tên khốn nạn một lòng chỉ vì lợi ích cá nhân mà lập kế khiến cha hại con gái này chết được thoải mái đâu.

Trong mắt Triệu Chính lướt qua một tia khát máu, tự mình đến mật thất để chấp hành "công vụ".

Mấy ngày sau, thi thể của đại tổng quản Từ Vân - người đã một thời hiển hách trong Hi Vương phủ, sau khi Hi thân vương gặp thích khách qua đời thì đột nhiên mất tích một cách thần bí, đã được tìm thấy trong bãi tha ma phía Tây kinh thành, toàn thân có vô số vết thương, cho thấy đã trải qua rất nhiều sự tra tấn tàn khốc, chỉ trừ khuôn mặt coi như là còn nguyên vẹn, đôi mắt mở to trừng trừng sau khi chết giống như bị kinh sợ vô cùng, quan phủ sau khi khám nghiệm tử thi xong cũng không nắm được manh mối nào, trong kinh thành nổi lên rất nhiều lời đồn mới - Từ Vân cấu kết với đám thích khách giết Hi thân vương, bị oan hồn của Hi thân vương đòi mạng chết thảm.

Lời đồn này không đến mấy ngày liền bị một lời đồn khác nhấn chìm.

103. Chương 103: Cướp Người, Uy Hiếp, Bức Hôn

Ở trong kinh thành, chuyện Tuyền Cơ dưới ánh mắt chằm chằm của chúng nhân mà một mình đột phá vòng vây đã bị truyền thành một trong những thần tích của Thiên nữ. Nơi nơi đều lưu truyền việc Thiên nữ có phép thần thông, mấy ngàn cao thủ trong cung cũng không thể ngăn cản được, trơ mắt nhìn nàng bồng bềnh cưỡi mây mà đi.

Thêm nữa, bắt đầu có lời đồn rằng Cảnh Hòa đế vô đạo thất đức, vọng tưởng hãm hại Thiên nữ, kết quả khiến cho Thiên nữ tức giận đáp mây rời bỏ Ninh quốc, Ninh quốc từ nay về sau sẽ gặp tai ương ngập đầu, vân vân…

Khắp kinh thành người người lo sợ, cùng lúc đó, hai vị thân vương nắm quyền trong kinh thành cũng ngầm bắt đầu có hành động liên tiếp.

Tuyền Cơ vất vả lắm mới chạy trốn được, lúc dừng lại nghỉ ngơi, mò vào trong ống tay áo thì kinh ngạc ngẩn người, quay đầu nhìn Dịch Thanh Vân vừa mới ăn no nê, đang hứng thú dào dạt ngậm một phiến lá thổi lên một khúc dân ca, mở miệng nói: "Đại ca, có tin tức xấu muốn nói cho huynh."

Dịch Thanh Vân nhổ phiến lá cỏ đang ngậm ra, nhìn xung quanh nói: "Gì vậy? Thằng nhóc đó đuổi tới rồi à?"

"Không phải, viên thuốc muội mang theo đã mất rồi…"

"Cái gì?!" Thanh âm Dịch Thanh Vân cao lên tám quãng, nhảy dựng lên ba thước.

Tuyền Cơ vô tội nhìn hắn lặp lại: "Hai bình thuốc trong tay áo muội đã mất."

Dịch Thanh Vân cả kinh nói: "Làm thế nào lại mất?"

Tuyền Cơ đáp: "Muội không biết, rõ ràng trong tay áo có buộc thêm dây cho chặt rồi mà bây giờ dây thì còn mà bình thuốc đã chẳng thấy đâu."

Dịch Thanh Vân hít sâu mấy hơi, biết hiện giờ có sốt ruột cũng vô dụng, may là nơi này cách kinh thành không quá xa, giờ nếu quay trở lại lấy thì nhiều nhất là một ngày có thể trở về.

Quyết định thật nhanh liên lạc với thân tín của mình ở gần đây, sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Tuyền Cơ, hỏi rõ ràng nơi bình thuốc có thể bị đánh mất, Dịch Thanh Vân lòng như lửa đốt vội vàng dịch dung rồi đi theo hướng trở lại kinh thành, nhưng đi đã hai ngày rồi mà nửa tin tức của bình thuốc cũng không thấy. Đến ngày thứ ba, lúc Dịch Thanh Vân tưởng như đã hoàn toàn tuyệt vọng, thân tín lại mang tin báo sư đệ Lạc Dương mất tích nhiều ngày đã quay trở lại Phồn Tinh cốc, Dịch Thanh Vân đành phải rời kinh thành quay trở lại, tính toán mang Tuyền Cơ về Phồn Tinh cốc xem có thể cứu chữa được không.

Bởi vì Dịch Thanh Vân lo lắng Tuyền Cơ trên đường trở về Phồn Tinh cốc sẽ bị những người có thể đoán ra được hành tung của mình chặn đánh làm hại, cho nên chỉ lệnh cho thân tín mang Tuyền Cơ đến một trang viên ở vùng phụ cận mà không tiếp tục đưa đến Phồn Tinh cốc. Ngày thứ hai sau khi Dịch Thanh Vân rời đi, Tuyền Cơ bắt đầu cảm thấy toàn thân vô lực, đến ngày thứ ba thì đã gần như lâm vào hôn mê.

Khi Triệu Kiến Thận dẫn thuộc hạ xông vào trang viên, cưỡng ép đem nàng cướp đi, nàng cũng chỉ tỉnh lại một lúc.

Tuyền Cơ nhìn thấy Triệu Kiến Thận đang đeo mặt nạ gần ngay trước mắt, mơ mơ màng màng nói: "Mặt nạ này nhìn thật quen, ngươi là… Trầm Kiếm? Ngươi tới gặp mặt ta lần cuối sao?" Không đeo mặt nạ thì là Triệu Kiến Thận. Đeo mặt nạ chính là Trầm Kiếm. Phẩm chất đạo đức nghề nghiệp tốt đẹp biết giữ bí mật của công ty ở đời trước giờ phút này hoàn toàn được thể hiện ra.

Triệu Kiến Thận không để ý tới cách xưng hô của nàng, chỉ nghe được bốn chữ "Gặp mặt lần cuối" thì trong lòng run rẩy, trách: "Nói bậy bạ gì đó!"

Biết rõ nàng chỉ không ăn Triền miên mới có ba ngày, tính mệnh cũng không lập tức gặp nguy hiểm, nhưng nghe được những lời không may thốt ra từ miệng nàng vẫn khiến lòng hắn đau như xé, vô cùng hối hận chính mình vì nhất thời nổi giận muốn trả thù Dịch Thanh Vân mà cố tình trì hoãn đến mấy ngày.

Người phụ nữ không biết tốt xấu này bất giác đã chiếm một vị trí quá quan trọng trong lòng hắn, quan trọng đến mức hắn không thể chịu đựng được việc mất đi nàng, dù chỉ là một chút khả năng.

Tuyền Cơ vốn không quá tỉnh táo, chỉ nói một câu rồi lại lâm vào hôn mê.

Triệu Kiến Thận ôm nàng ra khỏi trang viên, vừa lúc gặp Dịch Thanh Vân đang phi ngựa tới, Dịch Thanh Vân đã từng nhìn thấy Trầm Kiếm ở Vân Xuyên, giờ phút này liếc mắt liền nhận ra người đang ôm muội muội chính là người từng phái người đuổi giết hắn, em rể tiền nhiệm.

Thấy Tuyền Cơ hôn mê bất tỉnh, không biết tình huống thế nào, vội la lên: "Trầm Kiếm, tiểu muội ta sao vậy?"

Triệu Kiến Thận lạnh nhạt nói: "Ngươi không thể che chở tốt cho nàng, bây giờ hỏi lời này có phải quá thừa không?'

Dịch Thanh Vân cứng lại, cảm thấy áy náy, thẹn quá hóa giận nói: "Ta là đại ca nàng, quan tâm nàng thì có gì kỳ lạ, nhưng ngươi với nàng đã sớm không còn quan hệ, đem tiểu muội đưa ta!" Hiện giờ lộ trình về Phồn Tinh cốc là hơn một ngày. Hắn là kịp, còn về phần sư đệ có cách cứu Tuyền Cơ hay không, hắn hoàn toàn không dám nghĩ tới.

Trong lòng Triệu Kiến Thận vô cùng tức giận, nhưng ngoài mặt vẫn là thái độ sóng cả không sờn nói: "Ta với nàng không có quan hệ gì?! Vậy thuốc giải Triền miên kia ta cũng không cần đưa cho nàng ăn."

"Ngươi có giải dược của Triền miên?" Dịch Thanh Vân vừa mừng rỡ vừa hoài nghi.

Triệu Kiến Thận gật đầu, ôm Tuyền Cơ đi về phía đoàn xe của mình, Dịch Thanh Vân đành ôm một bụng tức ngoan ngoãn đi phía sau.

Nhìn Trầm Kiếm ôm tiểu muội ở phía trước trong lúc lơ đãng toát ra dáng vẻ che chở cùng khẩn trương, hẳn là không đến mức lấy sống chết của tiểu muội ra nói giỡn, tuy rằng không biết hắn làm cách nào để tìm ra giải dược, cũng không biết có thực sự công hiệu hay không, nhưng mà với tình huống trước mắt, cho dù chạy về Phồn Tinh cốc, sư đệ cũng không nhất định có thể chế ra thuốc giải trong thời gian ngắn, chi bằng cược trên người Trầm Kiếm vậy.

Chờ ở đoàn xe chính là Triệu Chính cùng một vài thị vệ thân tín, phần lớn đều biết Tuyền Cơ, cũng biết được nữ tử này có địa vị quan trọng trong lòng Thái tử gia nhà mình, giờ phút này thấy Triệu Kiến Thận ôm nàng trở về đều nhẹ nhàng thở ra - cuối cùng đã trở lại, Thái tử đã ôm được mỹ nhân trở về, hẳn là tâm tình rất tốt, cấp dưới như bọn họ cũng sẽ có được những ngày tốt đẹp.

Triệu Kiến Thận đem Tuyền Cơ đặt lên xe, xong quay lại nói với Dịch Thanh Vân: "Bản công tử là thương nhân, không bao giờ làm ăn lỗ vốn, ta có thể cứu Tuyền Cơ, nhưng với điều kiện là ngươi dưới danh nghĩa huynh trưởng, phải lập một giấy hôn ước cùng bản công tử, chính thức gả nàng làm vợ bản công tử."

Dịch Thanh Vân không nghĩ tới đối phương đòi báo ân trắng trợn như vậy, tuy rằng không tin rằng người đàn ông trước mắt sẽ nhẫn tâm đến mức vì không lấy được giấy hôn ước mà trở mặt không cứu Tuyền Cơ, nhưng là trong lòng nóng như lửa đốt suốt ba ngày nay, lúc này không thể lại lấy tính mạng của tiểu muội ra mạo hiểm.

Hơn nữa, nếu tên nam nhân này chỉ có phương thuốc của độc Triền miên mà Tuyền Cơ uống phải, cho dù không có giấy hôn ước, Tuyền Cơ cũng sẽ phải đi theo hắn cả đời.

Hắc hắc, nếu có thể một lần giải hết độc, đường về Kỉ quốc rất dài, trên đường thừa cơ trộm đi giấy hôn ước cùng tiểu muội, dựa vào khinh công của mình, sợ gì không làm được?!

Triệu Kiến Thận thấy Dịch Thanh Vân gật đầu đáp ứng, liền lấy ra hai phần giấy tờ từ trong áo đưa cho Dịch Thanh Vân.

Dịch Thanh Vân nghẹn họng nhìn trân trối, xem ra đối phương có chuẩn bị mới đến, lúc giở xem giấy tờ vừa nhận thì không khỏi thầm mắng một câu "Gian thương!"

Hai phần giấy tờ, một phần là Ninh Vân Thế tử hứa gả thân muội Ninh Nguyệt Quận chúa làm vợ Trầm Kiếm, một phần là Dịch Thanh Vân hứa gả Tuyền Cơ làm vợ Trầm Kiếm, thân phận danh xưng gì cũng có đủ, thật sự không thể chống chế, không chút sơ hở!

Dịch Thanh Vân ngoan ngoãn ký tên đồng ý vào giấy tờ rồi trả lại cho cái tên nam nhân đeo mặt nạ trước mặt đang cười không chút để ý, không bỏ lỡ mất một tia hưng phấn vui mừng trong mắt đối phương khi đem giấy đính hôn cất vào trong người. Dịch Thanh Vân cảm thấy vừa căm tức vừa an tâm.

Căm tức bởi vì chính mình bị buộc phải đem bán chuyện chung thân đại sự của tiểu muội, an tâm chính là, nam nhân trước mắt dường như đặc biệt vừa ý tiểu muội. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại rồi lại nghĩ đến việc Trầm Kiếm có thể có bệnh không tiện nói ra, Diệp Thanh Vân lại âm thầm lắc đầu, vì "tính phúc" cả đời của tiểu muội, hôn ước này không thể không bỏ!

104. Chương 104: Thích Nàng Cho Nên Mới Bặt Nạt Nàng

Tuyền Cơ hôn mê suốt cả một ngày rưỡi bị đánh thức bởi một vị đắng nghét, mở mắt ra nhìn liền thấy một muỗng thuốc đen xì đang chuẩn bị đổ vào miệng mình, nghĩ đây chắc là thứ khiến mình đắng quá mà tỉnh dậy rồi, làm gì mà còn chịu mở miệng uống nữa, ngậm chặt miệng toàn thân co rút lại.

Vừa co rút lại liền phát hiện sau lưng đang dựa vào một cái "gối ôm hình người" biết tỏa nhiệt, cái muỗng thuốc trước mặt dừng lại, "gối ôm" mở miệng nói: "Đây là giải dược của Triền miên, ngoan ngoãn uống hết là sẽ ổn thôi."

Tuyền Cơ kinh ngạc miễn cưỡng cố gắng quay đầu lại nhìn, một khuôn mặt anh tuấn đến vô pháp vô thiên đang cười như có như không, không phải Triệu Kiến Thận thì còn ai vào đây nữa?

Thấy biểu tình không biết là kinh ngạc vui mừng hay là kinh sợ, Triệu Kiến Thận cười càng xấu xa: Nàng cuối cùng vẫn là trở về trong vòng tay ta rồi!

"Mau uống hết thuốc đi, để nguội rồi không còn công hiệu thì lại phải uống thêm một chén nữa đó." Vẻ mặt Triệu Kiến Thận quan tâm lo lắng, cứ như là chưa từng náo loạn trở mặt với Tuyền Cơ bao giờ vậy.

Tuyền Cơ nhớ đến ngụm thuốc đắng nghét muốn chết người ở trong mộng, rùng mình một cái, gương mặt nhỏ nhăn lại một đống.

"Rất đắng sao?"

Tuyền Cơ gật mạnh đầu, đáng tiếc toàn thân không có sức, nên theo Triệu Kiến Thận thấy chỉ như là hơi cúi nhẹ đầu mà thôi.

"Thuốc này nếu thêm đường thì không còn công hiệu nữa..." Triệu Kiến Thận biểu hiện một vẻ tiếc hận lại yêu thương nhưng đành bất lực với Tuyền Cơ, lại nâng muỗng lên định đút tiếp.

Tuyền Cơ bây giờ đến tay còn nâng không nổi, không thể tự mình cầm chén uống thuốc, chỉ đành mở miệng nhờ Triệu Kiến Thận giúp đỡ: "Không cần dùng muỗng, trực tiếp để ta uống một hơi hết luôn là được rồi."

Triệu Kiến Thận ngược lại rất sảng khoái, bỏ muỗng xuống, tay nâng chén lên đến bên miệng Tuyền Cơ. Nhìn Tuyền Cơ ừng ực một hơi uống hết thuốc, đắng đến mức mắt rưng rưng nước, giận dữ trong lòng Triệu Kiến Thận cũng coi như tiêu mất một chút. Thuốc giải của Triền miên thật ra đã sớm đút cho Tuyền Cơ rồi, nếu không thì cho dù đút cho nàng uống ba chén thuốc đắng này nữa, cũng tỉnh không nổi.

Chén thuốc này là hắn đặc biệt phân phó người tìm mấy vị thảo dược có công hiệu bồi bổ thân thể, dưỡng khí huyết nhưng là có vị đắng nhất nấu thành, hắn không nỡ tổn thương Tuyền Cơ để hả giận, nhưng cũng không chịu dễ dàng buông tha cho nữ nhân không tâm không phế này được.

Thấy bộ dạng vô cùng khó chịu của Tuyền Cơ, lòng Triệu Kiến Thận lại mềm xuống rồi. Lấy một ly nước qua đút cho nàng uống hai ngụm, lại cầm lấy một cái khăn lụa nhẹ nhàng lau sạch nước mắt nơi khóe mi của nàng.

Tuyền Cơ từ từ nhịn qua vị đắng, cẩn thận nhìn Triệu Kiến Thận một cái nói: "Ngươi sao lại đến đây? Sao lại có thuốc giải của độc Triền miên? Nơi này là nơi nào?"

Triệu Kiến Thận cười nói: "Đây là một tòa nông trang cách kinh thành Ninh quốc không xa lắm, Dịch Thanh Vân đã hứa gả nàng làm vợ ta, vợ mình xảy ra chuyện, tại hạ đương nhiên phải hết lòng cứu giúp."

"Cái gì? Đại ca mang ta, mang ta..." Tuyền Cơ kinh ngạc vô cùng, nửa câu phía sau không cách nào nói ra miệng được.

Triệu Kiến Thận có lòng tốt tiếp lời: "Hứa gả làm vợ ta! Tuyền Cơ nàng không cần quá kích động, ta liền đem nàng về Kỉ quốc để hoàn tất hôn sự."

Triệu Kiến Thận ở trước mắt là do người sao Hỏa giả mạo rồi! Những lời hắn nói nhất định là ngôn ngữ sao Hỏa, đại ca rõ ràng là không thích cái tên này, làm sao có thể chủ động nói muốn đem mình gả cho hắn chứ?

Tuyền Cơ vừa mới tỉnh lại, trong đầu óc vẫn còn một đống tương hồ hỗn độn chưa tỉnh táo lắm, nhìn thấy Triệu Kiến Thận nói vô cùng khẳng định chắc như đinh đóng cột, không biết phải phản bác như thế nào, chỉ đành hỏi: "Đại ca ta đâu rồi?"

Triệu Kiến Thận vốn tinh thần đang vui vẻ nghe thấy hỏi vậy liền tức giận lên, vừa mới tỉnh lại liền hỏi đại ca, thật là huynh muội tình thâm quá sức rồi.

“Sức khỏe của hắn không thể chống đỡ nổi, đang nghỉ ngơi.”

“Sức khỏe không thể chống đỡ nổi, đúng rồi, huynh ấy trở về kinh thành kiếm thuốc giùm ta, nhất định là mệt phờ rồi.” Tuyền Cơ nhớ tới cái này, đột nhiên hiểu được đại ca tại sao lại gả nàng cho Trầm Kiếm, chính là vì thuốc giải của Triền miên.

Triệu Kiến Thận nhìn thấy vẻ mặt của Tuyền Cơ, biết nàng đã hiểu rõ nguyên nhân của hôn ước, nên cũng không vội giải thích, chầm chậm hỏi: “Trong miệng còn cảm thấy đắng không?”

Tuyền Cơ miễn cưỡng chống lên giường muốn kéo thân thể mình ra khỏi vòng tay của Triệu Kiến Thận, ngồi lại đàng hoàng để nói chuyện, tùy tiện trả lời: “Không đắng nữa.”

“Vậy thì tốt.”

Lời nói vừa xong, Tuyền Cơ bị xoay mạnh nửa vòng, quay người lại đối diện với Triệu Kiến Thận, trước mắt lóe lên, tiếng la kinh sợ liền bị đối phương dùng môi đẩy trở về.

Tuyền Cơ cảm thấy đôi môi đầu lưỡi đều biến thành cao lương mỹ vị, Triệu Kiến Thận mạnh mẽ nếm thử không bỏ qua chút nào, hung hãn giống như muốn dùng sức nuốt gọn nàng vào bụng.

Thật đau quá! Ô ô ô! Trong lòng Tuyền Cơ gào thét, nhưng hiện giờ đừng nói là lên tiếng kháng cự, đến cả hô hấp cũng trở thành một chuyện khó khăn rồi.

Ngay lúc nàng cảm thấy sắp tắt thở rồi, người nam nhân đang gắt gao ôm chặt nàng cuối cùng cũng dịu dàng trở lại, đại phát từ bi mà buông lỏng kiềm chế, Tuyền Cơ không thèm để ý gì nữa, vội vàng hít lấy hít để luồng không khí tươi mới.

Mới vừa cảm thấy tốt hơn một chút, đôi môi lại bị che kín, đầu lưỡi của đối phương cường ngạnh thâm nhập vào trong môi nàng tùy ý cướp đoạt tận tình xâm lược, Tuyền Cơ tức lên, cắn mạnh xuống, Triệu Kiến Thận dường như đã sớm biết được ý đồ của nàng mà rút lui lại.

Tuyền Cơ trừng to hai mắt, nhìn thấy rõ được vẻ đắc ý lướt qua trong đôi mắt cách mình có vài tấc, hậm hực cắn chặt răng, không chịu mở miệng cho hắn tiến vào.

Triệu Kiến Thận cũng không vội vàng, một tay đỡ lấy sau đầu của Tuyền Cơ, lúc nhẹ lúc mạnh mà cắn mút đôi môi non nớt căng mọng của Tuyền Cơ, Tuyền Cơ không thể quay đầu lại không chịu mở miệng để cho hắn có cơ hội tiến công, trên môi vừa đau vừa ngứa vô cùng khó chịu.

Chỉ vậy thôi còn đỡ đi, đáng ghét nhất chính là người nam nhân này lợi dụng ưu thế về thể lực, ôm chặt lấy người nàng dùng nhịp điệu vô cùng sắc tình mà dán chặt vào lồng ngực của hắn, nhẹ nhàng xoa nắn trên dưới trái phải.

Tuyền Cơ không cần nhìn cũng biết y phục hiện tại khẳng định là bị làm lộ hàng hết trơn rồi, từ lớp quần áo mỏng manh chỗ lồng ngực dán chặt vào nhau truyền đến nhịp tim nhanh mà mạnh mẽ của đối phương, nghĩ chắc nhịp tim của mình hiện tại cũng nhanh như đánh trống rồi.

Triệu Kiến Thận rất có kiên nhẫn mà trêu chọc nữ tử trong lòng mình, hưởng thụ vô cùng. Đem những nhớ nhung, lo lắng, oán hận, đố kỵ, tức giận trong mấy tháng qua toàn bộ đều tận tình phát tiết ra.

Tuyền Cơ thì thảm rồi, tình hình “hôn hít” hoàn toàn bị động này đối với nàng mà nói là quá nóng bỏng kích thích, từ cơ thể đến tim dường như đang bồng bềnh giữa không trung, tìm không thấy nơi đáp xuống. Nàng kiên trì không được bao lâu, cuối cùng nhịn không được muốn mở miệng xin tha.

Đôi môi vừa tách ra, một chữ cũng chưa kịp nói, lập tức đã nghênh đón một phương thức hôn nồng cháy thâm nhập vào sâu vô cùng, Tuyền Cơ vốn định nhận thua đầu hàng giờ cũng phát hỏa rồi, một lần nữa đột nhiên cắn chặt hàm răng lại muốn cắn cho hắn một cái suốt đời khó quên, cái đầu lưỡi giảo hoạt đó lại lần nữa thoát ra.

Triệu Kiến Thận dường như đối với trò chơi đánh nhau bằng môi lưỡi này vô cùng hứng thú, ngang ngược trêu chọc, ngươi mở ta vào, ngươi cắn ta lui, chơi vui đến quên cả trời đất.

Không biết đã qua bao lâu, Triệu Kiến Thận cuối cùng cũng hơi hơi vừa lòng, buông Tuyền Cơ lúc này hai mắt đã mông lung, chỉ nhớ được thở dốc ra.

Cúi đầu nhìn mỹ nhân y phục tán loạn, bộ ngực sữa trắng như tuyết non nớt lộ ra cả một mảng lớn, nhớ đến xúc cảm mất hồn khi nhuyễn ngọc ôn hương ở trong lòng mình, nhất thời động tình, cúi người xuống nhẹ nhàng hôn liếm lên đó.

Đầu óc bị kích thích quá độ của Tuyền Cơ miễn cưỡng phát ra cảnh báo khẩn cấp - tiếp tục nữa nhất định sẽ xảy ra chuyện!

"Này, uy! Ngươi không được phép động nữa!" Mệnh lệnh hữu khí vô lực của Tuyền Cơ chặn lại.

Triệu Kiến Thận cũng không muốn ở cái nơi thôn dã này ăn hết bữa đại tiệc cao cấp mà hắn thèm nhỏ dãi đã lâu là Tuyền Cơ, lắc lắc đầu kéo lý trí trở lại đại não, có chút không cam lòng ấn xuống hai dấu răng trên ngực của Tuyền Cơ, rồi mới buông lỏng hai tay trong tiếng la ai oán của Tuyền Cơ, còn đặc biệt cố ý ở trước mặt Tuyền Cơ liếm liếm môi tỏ ý thèm thuồng, thành công thấy được biểu tình giận nhưng không dám nói vô cùng đáng yêu của Tuyền Cơ.

105. Chương 105: Vũ Khí Nguyên Thủy Của Rùa

Dược tính trong người Tuyền Cơ còn chưa giải hết hoàn toàn, ngồi cũng không được yên ổn, miễn cưỡng giơ tay muốn chỉnh lại cổ áo bị mở ra, thử mấy lần cũng đều thất bại. Nhìn vẻ mặt Triệu Kiến Thận thỏa mãn dương dương đắc ý thưởng thức dáng vẻ chật vật của nàng, vừa xấu hổ lại vừa uất ức, quác miệng ra dứt khoát khóc òa lên.

Nàng vừa khóc, thì đến phiên Triệu Kiến Thận luống cuống tay chân.

Thứ nhất, chưa từng có nữ nhân nào vì sự thân thiết của hắn mà khóc òa, cho dù có khóc thì chỉ vì vui quá mà khóc, đồng thời khóc cũng cực kỳ dịu dàng, đầy nhu tình. Đau khổ mà khóc thét thì một lần cũng chưa từng xảy ra.

Thứ hai, cho tới bây giờ, chỉ có nữ nhân bám theo hắn mà a dua lấy lòng. Theo đuổi nữ nhân thì đây là lần đầu phá lệ. Tán tỉnh nữ nhân hắn rất rành, còn dỗ dành nữ nhân, thực xin lỗi, đại gia hắn đây cho tới nay chưa từng làm qua cái kỹ thuật sống cao cấp này.

Thứ ba, nữ nhân khác mà không vui, vàng bạc châu báu, quyền thế, địa vị đưa qua thì lập tức trưng ra cái khuôn mặt rạng rỡ trở lại ngay, muốn có bao nhiêu sáng lạn là có bấy nhiêu. Nhưng cái chiêu này áp dụng với Tuyền Cơ tuyệt đối không có hiệu quả. Triệu Kiến Thận đột nhiên phát hiện, bản thân mình hoàn toàn không biết làm sao để khiến Tuyền Cơ vui vẻ.

Giơ tay muốn bắt chước giống như Dịch Thanh Vân đem Tuyền Cơ ôm vào trong ngực, dịu dàng an ủi. Tuyền Cơ thấy hắn giơ tay ra, khóc càng thảm thiết hơn, vừa khóc vừa gắng sức dịch lui mình ra sau, co rút thành một đoàn cự tuyệt đụng chạm của y.

Triệu Kiến Thận chưa bao giờ chật vật như thế này… Chính xác mà nói cũng từng chật vật một lần, đó là lần đầu tiên thân cận với Tuyền Cơ trên xe, lần đó nàng không chút do dự thét lớn "Phi lễ!".

Không thèm để ý kháng cự của Tuyền Cơ, hắn cố chấp đem con rùa nhỏ này kéo vào trong lòng, một bên nhẹ nhàng vỗ về, một mặt thử mềm giọng thì thầm: "Đừng khóc, khóc rồi nhìn mặt sẽ không đẹp nữa…" Câu này là do ngẫu nhiên nghe được một quản sự thủ hạ dỗ dành đứa con gái sáu tuổi của hắn

"Không đẹp thì không đẹp, cũng không cần ngươi nhìn!" Tuyền Cơ hàm hồ khóc nói.

Triệu Kiến Thận bị nghẹn, suy nghĩ cả ngày cũng không tìm được cái từ gì hay ho, dứt khoát hỏi thẳng: "Nàng khóc cái gì?"

Tuyền Cơ ngẩng đầu, dùng đôi mắt đỏ hồng sưng múp vì khóc nhìn hắn, kinh ngạc lẫn tức giận đáp: "Ngươi là đồ khốn! Ngươi khi dễ ta như vậy, còn hỏi ta khóc vì cái gì?!"

Triệu Kiến Thận bất đắc dĩ cười khổ: "Ta bất quá muốn thân cận cùng nàng một chút, xa cách đã lâu nay gặp lại, hiện tại nàng cùng ta có danh phận phu thê. Đây không phải là chuyện rất bình thường sao?"

Tuyền Cơ nghẹn ngào: "Ngươi gạt đại ca ta gả ta cho ngươi, không tính! Chúng ta rõ ràng đã thỏa thuận rồi, về sau chẳng dính dáng gì hết! Ngươi nói chuyện không giữ lời! Ngươi là người xấu!"

"Ta thích nàng, ta luyến tiếc nàng. Ở lại bên cạnh ta được không?"

Tuyền Cơ thấy vẻ mặt Triệu Kiến Thận thâm tình đầy chân thành, còn có đôi mắt hoa đào kia thật cuốn hút, trong nhất thời lại thất thần nên mơ mơ hồ hồ gật đầu chấp nhận.

Vô tình nhìn thấy khóe miệng hắn khẽ cong lên cười đầy đắc ý, Tuyền Cơ mới sực tỉnh lại, muốn chết! Thiếu chút nữa trúng mỹ nam kế của Triệu Đại ma vương, liền ra sức lắc đầu: "Không được!"

Triệu Kiến Thận vốn thất bại đã nhiều lần nên cũng không tin rằng lần này một chiêu liền thành công, thấy Tuyền Cơ đã bị dời đi sự chú ý nên không còn khóc, hắn thở phào nhẹ nhõm.

"Ta phải làm sao mới khiến nàng cảm thấy vui vẻ?" Triệu Kiến Thận không muốn quanh co lòng vòng lãng phí thời gian ở vấn đề thế này nữa, dứt khoát trực tiếp thoải mái mà thỉnh giáo đương sự. Thấy Tuyền Cơ mấp máy miệng định nói, hắn vội vàng bổ sung: "Điều kiện tiên quyết là nàng phải gả cho ta đã."

Miệng Tuyền Cơ mếu máo, thấy hắn là hỏi thật lòng, nghĩ nghĩ rồi nói: "Ta không thích người khác ép buộc ta… Ăn ngon, ngủ ngon lại không ai đến làm phiền ta, ta liền thấy rất vui vẻ."

Triệu Kiến Thận nhìn cái mặt mèo lấm lem trước mặt mình, kiềm không được hôn cưng chiều lên cái trán của nàng: "Nha đầu nàng sao lại giống heo con vậy, chỉ có biết ăn uống và ngủ, tại sao không đề nghị ta cả đời này chỉ yêu thương mỗi mình nàng nữa?"

Tuyền Cơ khinh thường nói: "Biết rõ ngươi làm không được, hừ!"

Sau một hồi lâu. Bất chợt nói lí nhí: "Ta cũng không dám cam đoan sẽ một đời yêu một người không thay đổi, nên làm sao dám đề nghị người khác làm được? Ta chỉ muốn là… Lúc còn yêu nhau, chỉ có mình ta và hắn là được rồi."

Triệu Kiến Thận nghe xong lời này cảm thấy tim như bị đánh ột cái đau đớn, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không có mở miệng, chỉ đem Tuyền Cơ ôm chặt hơn nữa, tốt nhất là đem nàng dung hòa vào trong cơ thể hắn.

Hai người cứ như vậy thầm lặng ôm lấy nhau, ai cũng không nói. Sau một hồi, Tuyền Cơ động động thân thể, ngẩng đầu hỏi: "Khi nào ta mới có thể khỏe lên được?"

"Thêm nửa ngày sẽ tốt hơn!" Triệu Kiến Thận buông Tuyền Cơ ra, giúp nàng chỉnh lại quần áo chỉnh tề, xuống giường vắt sạch một chiếc khăn ướt. Trở lại bên giường giúp Tuyền Cơ lau sạch nước mắt, lại ôm nàng đến bên bàn trang điểm cầm lấy lược thay nàng chải lại mái tóc dài tán loạn.

Loại chuyện chăm sóc người khác như vậy là lần đầu tiên hắn làm. Năm đó, Vương phi của hắn cũng chưa từng được hưởng thụ qua. Chẳng qua hiện tại là do y cam tâm tình nguyện mà làm nên cực kỳ trôi chảy. Tuyền Cơ cảm thấy hành động này lại vô cùng thân thiết nên có chút xấu hổ, cũng không hề cảm thấy có gì là không thể nhận được.

Vô tình giương mắt nhìn lên một góc gương đồng. Tuy rằng không thể nhìn rõ ràng, nhưng cũng có thể nhìn thấy được vẻ mặt của người trong gương quyến rũ lại ngượng ngùng. Đúng là bộ dáng xuân tâm nổi lên, Tuyền Cơ hoảng hốt không dám nhìn nữa, trái tim bé nhỏ không chịu nghe lời cứ thình thịch nhảy loạn lên.

Thử động động đôi chân, phát hiện hình như đã tốt hơn một chút so với hồi nãy, âm thầm vui mừng trong lòng. Dù sao bị độc khống chế tuyệt đối không phải là kinh nghiệm tốt lành gì.

Triệu Kiến Thận chỉ biết chải tóc, buộc hay vấn tóc thành kiểu gì đó hắn liền bất lực, đang muốn gọi người tiến vào làm, chợt nghe Tuyền Cơ nói: "Chải tóc của ta ra phía trước đi, ta tự thắt bím là được rồi."

Triệu Kiến Thận hơi hơi nhướng mày làm theo. Nhìn đôi tay Tuyền Cơ nâng lên, mười ngón tay xinh đẹp nhẹ nhàng len vào mái tóc đen nhánh, chậm rãi thắt lại, chỉ qua vài lần liền biến mái tóc dài thành cái bím tóc gọn gàng.

"Tại sao chỉ có cây trâm mà không có dây buộc tóc vậy?" Lật giở mấy thứ trong hộp trang sức, Tuyền Cơ nhẹ giọng hờn giận.

Triệu Kiến Thận tùy tay gỡ xuống sợi dây tua rua treo trên bội kiếm đưa cho nàng, cuối cùng cũng đại công cáo thành.

Vợ chồng nhà khác chung sống như thế nào, Triệu Kiến Thận cũng không rõ. Vị Vương phi trước kia sống cùng hắn cũng chỉ là tương kính như tân, lễ phép, khách khí mà đối đãi với nhau. Thấy Tuyền Cơ ở trước mặt hắn trang điểm làm cho lòng của hắn lần đầu tiên cảm nhận được sự ấm áp của gia đình, dường như bọn họ là một đôi vợ chồng trẻ nồng tình ý mật, đột nhiên hy vọng rằng mỗi buổi sáng tỉnh lại đều có thể nhìn thấy nữ tử này ngồi bên cạnh mình, chậm rãi mà chải vuốt mái tóc của nàng.

Triệu Kiến Thận mở cửa phân phó dâng đồ ăn lên, Tuyền Cơ vừa nhìn sắc trời, trời đã lên cao vậy mà đã đến giữa trưa rồi. Lần hôn mê trước hình như là ban đêm, không biết mình đã ngủ được bao lâu.

Người đưa thức ăn đến là Triệu Chính, Tuyền Cơ vừa thấy hắn liền vô cùng thân thiết kêu lên: "Triệu đại ca, huynh cũng đến đây? Hì hì, thiệt nhiều đồ ăn nha, đều là món ta thích thôi!"

Triệu Chính nhìn Triệu Kiến Thận đang đứng trước cửa sổ, không nhìn thấy bên này, khóe miệng nở nụ cười hiếm có, hướng Tuyền Cơ chớp chớp mắt.

Tuyền Cơ lén nhìn bóng dáng Triệu Kiến Thận, vươn ngón tay chỉ chỉ về phía hắn, sau đó ngoái mặt về phía Triệu Chính làm một cái mặt quỷ hung ác.

Đúng lúc này, Triệu Kiến Thận bỗng dưng xoay người thì vừa vặn bắt gặp cái bộ dạng kỳ quái của Tuyền Cơ, vừa giận lại vừa buồn cười, quét mắt liếc Triệu Chính một cái, Triệu Chính làm sao dám nán lại lâu, liền ném đồ ăn, lấy tốc độ sét đánh chưa kịp vang ra tiếng mà chạy trốn thật nhanh ra ngoài.

Triệu Kiến Thận không muốn phá hỏng cơ hội hòa bình ở bên cạnh Tuyền Cơ hiếm có này, chỉ làm bộ như không thấy, ngồi xuống với Tuyền Cơ, cùng nhau dùng cơm.

Tuyền Cơ không muốn để hắn đút, bản thân lại không còn chút sức lực, dứt khoát đổi một cái muỗng không để ý hình tượng nằm bò trên bàn từ từ ăn.

Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, lời này rất có đạo lý, Triệu Kiến Thận mặc dù bình thường không chấp nhất cử chỉ lễ nghi, nhưng không có ai dám ở trước mặt hắn làm ra cái bộ dáng tùy tiện như vậy. Nhưng chỉ cần là yêu thích, những hành vi người khác làm là không hợp lễ nghi quy tắc, nhưng khi nàng làm lại cảm thấy vô cùng đáng yêu.

106. Chương 106: Thảo Luận Về Vấn Đề " Năng Lực " Của Trần Kiếm

Đến buổi chiều, Tuyền Cơ đã có thể cử động thoải mái hơn. Chuyện đầu tiên nàng làm là chạy đi gặp Dịch Thanh Vân, Triệu Kiến Thận đích thân đưa nàng đi đến phòng nghỉ của Dịch Thanh Vân.

Dịch Thanh Vân vừa mới tỉnh lại, đang ngồi bên cạnh bàn ăn uống hăng say, bỗng nhiên thấy Tuyền Cơ kề cạnh cùng một công tử cực kỳ tuấn tú tiến đến, không tránh khỏi giật mình. Ánh mắt hắn càn quét hai người cao thấp trái phải một vòng mới chuyển về lại Tuyền Cơ, hỏi: "Độc trong người muội đã giải hết rồi sao? Sau này không cần dùng viên thuốc chết tiệt kia nữa đúng không? Còn người này là Trầm Kiếm?"

Bề ngoài không tệ, nhưng so với mình còn kém một chút… Dịch Thanh Vân ghen tuông mà tự hạ thấp đối thủ ở trong lòng.

Tuyền Cơ gật đầu: "Đều đã tốt, à…" Nghiêng nghiêng đầu khẽ nhìn Triệu Kiến Thận, dùng ánh mắt mà hỏi ngầm 'Có thể nói ra thân phận của ngươi hay không?'

Triệu Kiến Thận hào phóng: "Chính là Trầm Kiếm, ra mắt anh vợ."

Một câu "anh vợ", sắc mặt hai người Dịch Thanh Vân và Tuyền Cơ đồng loạt biến đổi soàn soạt, một người gượng gạo không tình nguyện, còn một người thì lúng túng bất đắc dĩ.

Dịch Thanh Vân không thèm để ý Triệu Kiến Thận, lôi kéo Tuyền Cơ, lắp ba lắp bắp: "Tiểu muội… à… này… này… đại ca, đại ca… ài!"

Tuyền Cơ ngẩng đầu liếc hắn một cái, im lặng.

Triệu Kiến Thận ngồi ở một bên mỉm cười, để xem hai người phân trần kiểu gì.

Tuyền Cơ trừng mắt nhìn hắn một cái, nhẹ nhàng nói: "Ta muốn nói mấy lời với đại ca, ngươi… ngươi đi xử lý công việc của ngươi trước đi được không?"

Triệu Kiến Thận nhướng mày, cũng không nói nhiều, liền đứng dậy rời đi. Chẳng qua đi chưa được bao xa, thấy cửa phòng Dịch Thanh Vân khép lại, Triệu Kiến Thận lập tức ra dấu với Triệu Chính trốn sau núi giả, men theo một con đường nhỏ tiến vào một mật thất.

Mật thất này chính là xây ở dưới căn phòng của Dịch Thanh Vân, trong đó có xây dựng một ống nghe bằng đồng nối liền tới dưới giường trong phòng của Dịch Thanh Vân. Thông qua cái ống nghe này, hắn có thể nghe rõ ràng được mọi âm thanh nói chuyện trong phòng…

Ở trong phòng, Dịch Thanh Vân thúc đẩy Tuyền Cơ thực hiện kế hoạch từ hôn xong bỏ chạy.

"Đại ca, huynh nói cái gì?" Tuyền Cơ kinh ngạc nói.

"Huynh nói muội chuẩn bị một chút đi, chờ huynh trộm được hôn thư thì liền mang theo muội bỏ trốn ngay. Dù sao đi nữa cũng không để uội trở lại Kỉ quốc cùng với Trầm Kiếm." Dịch Thanh Vân hả lòng hả dạ nói.

"Bên cạnh hắn ta phòng bị nghiêm ngặt, hơn nữa ngay bản thân hắn võ công cũng rất cao đó, huynh không cần phải mạo hiểm!" Tuyền Cơ sốt ruột, nàng không muốn đại ca lại bị Triệu Kiến Thận đuổi giết một lần nữa. Tuy rằng đại ca nói nghe rất nhẹ nhàng, nhưng theo như từng lời nói cử chỉ suốt dọc đường từ Kỉ quốc trở về Ninh quốc để thể hiện rõ, sát thủ của Trầm gia cực kỳ lợi hại, đại ca đối với bọn họ cũng vô cùng kiêng kỵ.

"Cái người Trầm Kiếm kia lại không thể làm được trượng phu thật sự của muội được, sao có thể để uội theo hắn trở về?"

"Cái gì mà không làm được trượng phu thật sự?" Tuyền Cơ kinh ngạc.

"Hắn không phải là 'không được' sao? Tiểu muội, muội không cần giấu huynh…" Dịch Thanh Vân trưng cái bộ mặt ẩn ý nói 'Ta hiểu hết mọi điều khó nói của muội'.

"Muội nói hắn 'không được' lúc nào chứ?"

"Hắn 'được' sao?" Dịch Thanh Vân cũng nghi hoặc.

Tuyền Cơ chợt nhớ tới cái lần trên thuyền, thiếu chút nữa là lau súng cướp cò, mặt thoáng chốc đã hồng hồng, ấp a ấp úng nói: "Muội… muội lại chưa từng thử qua… Nhưng hắn nhiều vợ như vậy, chắc hẳn là 'được' đi…" Thấy cái đám nữ nhân trong Vương phủ toàn bộ đều là tuyệt đối chung tình với y, cộng với lúc nãy còn đối với nàng như vậy, phỏng chừng chẳng những 'được', mà còn là 'rất được' đi.

Dịch Thanh Vân hỏi vặn: "Hắn có rất nhiều vợ? Nói không chừng là muốn che giấu chuyện hắn 'không được'! Nếu hắn 'được', vậy sao hắn lại không động vào muội? Lại nói nếu hắn không có tật gì xấu, vậy sao hồi trước muội lại bỏ chạy hả?"

Trầm Kiếm anh tuấn tiêu sái này so với mình thì cũng chỉ kém có một chút (Dịch Thanh Vân đây rất kiên trì khẳng định về điều này), lại có tiền, xem ra thì hắn đối với muội muội cũng tốt lắm, đùng đùng chạy đến Ninh quốc chỉ sợ là vì muốn cứu tiểu muội. Hồi trước tiểu muội bỏ hắn mà đi, hắn cũng không thèm để ý, còn tỏ vẻ không thể không lấy tiểu muội làm vợ… Coi như là hắn tinh mắt đi! Nếu không phải là 'không

được', Dịch Thanh Vân nghĩ không ra lý do gì Tuyền Cơ không cần một trượng phu tốt vạn người có một như vậy.

Tuyền Cơ vừa xấu hổ vừa tức giận, đại ca thối tha này, tự dưng đề cập cái vấn đề này làm chi khiến mình ngượng như vậy: "Trầm Kiếm 'được' hay 'không được' cũng không có can hệ với huynh, hơn nữa muội cũng không phải vì y 'không được' mới rời đi!" Lời vừa ra khỏi miệng lại cảm thấy có chút không ổn, nói như vậy ngược lại giống như xác nhận là Triệu Kiến Thận thật sự là 'không được' vậy.

Dịch Thanh Vân nửa tin nửa ngờ: "Vậy muội vì sao lại muốn rời khỏi hắn?"

Tuyền Cơ lựa đại cái lý do: "Hắn quá nhiều tiền, lại quá nhiều vợ!"

"Vợ nhiều thì còn nghe có lý. Tiền nhiều mà cũng sai sao?"

"Muội nói phải là phải!"

"Phải phải phải!" Dịch Thanh Vân yêu chiều muội muội đã thăng lên đến đẳng cấp sợ muội muội rồi, thấy Tuyền Cơ phát hỏa, đương nhiên không thèm để ý đến nguyên tắc mà khuất phục.

Triệu Chính đang ở trong mật thất nghe được những lời này vừa muốn cười vừa sợ hãi, đã không dám nhìn sắc mặt Triệu Kiến Thận nữa rồi, cộng thêm lo sợ phát ra tiếng động kỳ lạ sẽ khiến Dịch Thanh Vân phát hiện. Cả gương mặt nín nhịn nghẹn đến lúc xanh lúc đỏ.

Bị người khác chất vấn hoài nghi về vấn đề uy phong đàn ông ở trước mặt người trong lòng mình, làm nam nhân không ai có thể nhịn được. Không cần nhìn cũng đủ biết sắc mặt chủ thượng nhà mình khẳng định đem so với đít nồi còn đen hơn.

Dịch Thanh Vân này cũng thiệt là, dám có ý nghĩ trộm hôn thư, muốn mang Tuyền Cơ chạy trốn thì ở trong mắt thiếu gia nhà mình đã là tội chết không thể tha thứ rồi, lại còn dám nghi ngờ chủ thượng nhà mình 'không được'! Hắn chết chắc rồi, nhất định là chết cực kỳ thê thảm!

Lại nghe tiếng Tuyền Cơ vang lên trong phòng: "Đại ca, huynh đừng nghĩ ngợi nhiều chuyện linh tinh như vậy. Muội sẽ đi tìm Trầm Kiếm thương lượng chuyện hủy bỏ hôn ước hoặc kéo dài rồi tính sau."

Dịch Thanh Vân xuy xuy: "Hắn đồng ý mới lạ! Miếng thịt dâng lên đến miệng rồi. Muội kêu hắn nhả ra? Hắn rõ ràng là một tên gian thương, hôn thư mà cũng bắt huynh ký những hai lần!"

Tuyền Cơ giận lên: "Huynh mới là miếng thịt ấy. Càng nói càng khó nghe! Đại ca thúi!"

Dịch Thanh Vân vừa thấy muội muội nổi giận, lập tức sáp đến mặt dày mày dạn mà lấy lòng. Thẳng đến khi khiến Tuyền Cơ nở nụ cười mới yên tâm.

Còn Triệu Kiến Thận ở phía dưới lắng nghe hoa ngôn xảo ngữ của Dịch Thanh Vân cứ như mây bay nước chảy, nghe thấy Tuyền Cơ lâu lâu lại phát ra tiếng cười nhẹ, nhíu nhíu chân mày, chẳng lẽ như vậy mới có thể dỗ cho Tuyền Cơ vui vẻ? Trên giang hồ, Dịch Thanh Vân nổi tiếng là hoa hoa công tử, trừ bỏ tướng mạo tuấn mỹ ra, nhất định rất có nhiều biện pháp để dỗ cho con gái vui vẻ. Nghĩ thế nên Triệu Kiến Thận rất chăm chú lắng nghe.

Triệu Chính nghĩ rằng hắn đang cân nhắc nên làm sao để hành hạ tên Dịch Thanh Vân này, không tránh thầm lo lắng. Dịch Thanh Vân có chết thảm cũng chẳng sao, nhưng mà tình cảm của Tuyền Cơ với hắn có vẻ sâu đậm như vậy, nếu như biết thiếu gia nhà mình ra tay, chỉ sợ cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho thiếu gia.

Cho đến khi Tuyền Cơ rời khỏi phòng Dịch Thanh Vân, Triệu Kiến Thận mới mang theo Triệu Chính trở về thư phòng.

Triệu Chính cân nhắc cả nửa ngày, nhịn không được thốt ra: "Dịch Thanh Vân kia hắn nói hưu nói vượn, thiếu gia không cần để ở trong lòng, Tạ tiểu thư nếu đã quyết định tự mình đến nói rõ với thiếu gia, tuyệt đối sẽ không lén rời khỏi."

Triệu Kiến Thận cười lạnh một tiếng, không cho ý kiến, phất tay cho Triệu Chính lui ra.

Mị lực của Tuyền Cơ không phải là lớn bình thường, một đám người bên cạnh hắn không biết từ khi nào đã đồng loạt đứng về một bên bênh vực nàng. Có chút chuyện cỏn con cũng đều đứng ra thay nàng đỡ lời, lo sợ hắn sẽ tổn thương đến nàng, làm nàng không vui, hừ!

Nghĩ lại vừa rồi Dịch Thanh Vân cứ luôn miệng nói hắn 'không được', nếu bảo không giận thì tuyệt đối là gạt người, nhưng mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ uất ức kháng cự của Tuyền Cơ, hắn lại không nỡ khiến nàng có chút xíu miễn cưỡng nào. Cho dù nỡ, cũng không qua được một cửa của bản thân… Rồi sẽ có một ngày, hắn sẽ khiến Tuyền Cơ cam tâm tình nguyện dâng hiến bản thân. Đến lúc đó, hắn sẽ giáo huấn nàng thật triệt để, cho nàng biết y 'được' đến bao nhiêu!

Nhớ hồi trưa hai người ở trên giường 'quấn lấy nhau' một hồi ngắn, Triệu Kiến Thận mỉm cười không ra tiếng, hắn phải chậm rãi từng ngụm, từng ngụm ăn hết nàng. Mỗi một phần hương vị nhỏ nhoi của nàng, hắn đều phải nếm hết toàn bộ, triệt để…

107. Chương 107: Hoa Tươi Bên Đường Chọc Người Hái

Trang viên mà hiện tại bọn họ đang ở này là một trong những cứ điểm bí mật của Triệu Kiến Thận tại Ninh quốc, cách kinh thành khoảng một ngày đường, phía trước trang viên không xa là đường cái, có thể nhìn thấy đám người ngựa lui tới kinh thành, cũng coi như có chút náo nhiệt.

Triệu Kiến Thận hình như còn chuyện chưa làm xong, vốn không nóng lòng rời đi, hai huynh muội Tuyền Cơ ở trong trang viên, hành động tự do, có điều bên người Tuyền Cơ lúc nào cũng có Lam Tích đi kèm, đây rõ ràng là thái độ Dịch Thanh Vân muốn đi lúc nào thì đi, nhưng Tuyền Cơ thì phải lưu lại.

Dịch Thanh Vân cũng không thua kém Triệu Kiến Thận, cứ mặt dày mà lưu lại trong trang làm thực khách, ngày nào cũng dính lấy Tuyền Cơ, cố gắng không để Triệu Kiến Thận có cơ hội ở một mình với Tuyền Cơ.

Hôm đó, Tuyền Cơ nhàn rỗi không có việc gì làm bèn theo Dịch Thanh Vân đi tứ phía ngắm số hoa cỏ có hạn trong khuôn viên nông trang, trêu hoa ghẹo cỏ vốn là sở trường của Dịch Thanh Vân, chỉ đại một gốc cây một đóa hoa hay ngọn cỏ nhỏ cũng có thể nói ra đủ thứ chuyện, Tuyền Cơ nghe rất nhiệt tình, bất tri bất giác hai người đã đi tới nông trang bên cạnh.

Tuyền Cơ nhờ Lam Tích đi lấy giúp chiếc mũ rơm, Lam Tích trừng mắt nhìn nàng, không dịch chuyển.

Tuyền Cơ giơ tay đầu hàng nói: "Ta nhất định sẽ ngoan ngoãn đứng yên ở đây! Ngươi phải tin tưởng ta!"

Lam Tích hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Dịch Thanh Vân đầu óc quỷ quyệt bắt đầu chiêu ly gián: "Muội phu của ta thật đúng là keo kiệt, thật sự là đối đãi với muội như là phạm nhân rồi. Chậc chậc, một Lam Tích đi, trong vòng mười trượng quanh đây ít nhất còn có sáu bảy tên theo dõi."

Tuyền Cơ thở dài, đến bên một gò đất ngồi xuống, ngẩng đầu ủy khuất nói với Dịch Thanh Vân: "Đại ca, muội muốn đến thăm Phồn Tinh cốc của huynh." Dịch Thanh Vân lập tức vỗ ngực thùm thụp: "Yên tâm, đại ca nhất định đưa muội đi! Hắc hắc, về phía Trầm Kiếm huynh sẽ nói với hắn, tiểu muội của ta không thể tùy tiện theo hắn trở về như thế được, muội trước tiên phải về nhà mẹ đẻ với ta, cũng tức là về Phồn Tinh cốc, sau đó bắt hắn phải nghiêm chỉnh làm theo tục lệ cho kiệu lớn tám người khiêng đến Phồn Tinh cốc cưới muội về."

Tuyền Cơ nghe xong, phì cười ra tiếng. Chiêu này thật ra rất độc. Phồn Tinh cốc ở giữa biên giới của Thành quốc và Ninh quốc, Triệu Kiến Thận nếu như thật sự chỉ là một phú thương Kỉ quốc thì muốn điều động người, trắng trợn rồng rắn dẫn nhau vào Ninh quốc đón dâu, tốt xấu gì hắn cũng phải cần đến mấy tháng để chuẩn bị.

Nếu Phồn Tinh cốc thực sự có chướng ngại trùng trùng điệp điệp như lời Dịch Thanh Vân thì đội ngũ đón dâu sẽ khó có thể vào được, lúc đấy mình cứ ở trong Phồn Tinh cốc, còn phải sợ hắn nữa sao?

Có điều chuyện này cũng chỉ có thể tưởng tượng, bản lĩnh khủng bố của Triệu Kiến Thận đã để lại nỗi ám ảnh sâu sắc đối với Tuyền Cơ. Ngay cả độc Triền miên cũng có thể thuận tay giải được, cỏ Tử Dương là tiên thảo trong mắt người đời cũng có thể trồng được, nếu hắn có lập tức biến ra một cỗ kiệu hoa tám người khiêng rồi xông vào Phồn Tinh cốc tóm nàng ra, Tuyền Cơ tuyệt đối sẽ không cảm thấy ngạc nhiên, đến lúc đó bọn họ mà thất tín trước thì ngay cả cơ hội để chối cãi hay đàm phán sẽ không có.

"Đại ca, nhỡ hắn làm được thật thì tính sao? Chúng ta vẫn là không nên mạo hiểm như vậy." Tuyền Cơ cười khổ.

Chậc chậc, rút cục lai lịch của tên Trầm Kiếm này là thế nào, nhìn thuộc hạ dưới tay hắn người tài rất nhiều, không giống như chỉ là một thương nhân đơn giản.

Dịch Thanh Vân không thể không thừa nhận vị chuẩn bị là muội phu này năng lực cường đại đến dọa người.

"Ta thử nói đạo lý với hắn vậy, mong là hắn sẽ hiểu." Dịch Thanh Vân nhìn Tuyền Cơ, không muốn đả kích nàng quá, Trầm Kiếm đã dày công như thế, sao có thể dễ dàng buông tha nàng. Nếu hắn không phải là đại ca của nàng thì cũng sẽ dùng mọi biện pháp để bắt được nàng về tay.

Trong lúc hai huynh muội nhìn nhau thở ngắn than dài, bỗng phía sau truyền đến tiếng vó ngựa. Có người lớn tiếng gọi họ: "Xin hỏi, gần đây có căn nhà hay tiệm trà nào cho nghỉ trọ không?"

Tuyền Cơ quay đầu nhìn lại, thế nhưng chỉ thấy người kia ngây ngốc như tượng gỗ ngồi trên yên ngựa, cứ nhìn mình chằm chằm, nên nghi hoặc nhìn về phía Dịch Thanh Vân: "Người kia sao vậy nhỉ?"

Dịch Thanh Vân trong lòng vừa có chút tự hào lại vừa cảm thấy bất đắc dĩ: "Là ngắm muội đến ngây ngốc rồi!"

Tuyền Cơ cười giễu: "Huynh khoa trương quá đấy, muội thấy hình như bị cảm nắng rồi, huynh qua xem thử đi!"

Lúc này vị nhân huynh ngồi trên ngựa kia cuối cùng cũng từ trong kinh diễm tỉnh táo lại, nghe được câu cuối cùng của Tuyền Cơ, không khỏi thầm kêu hổ thẹn, đồng thời cũng có chút nghi hoặc, một nơi nhỏ bé thế này sao lại có mỹ nhân như thiên tiên ngồi bên đường thế kia? Bản thân thường ngày ra vào cung cấm, mỹ nhân trong cung không biết đã gặp qua bao nhiêu người, nhưng không ai có thể sánh với mỹ nhân trước mắt. Nhìn nam tử bên người mỹ nhân, bộ dáng cũng anh tuấn bất phàm hiếm có, thậm chí còn tuấn mỹ hơn Thái tử nhà mình, nếu không phải giờ đang là ban ngày, quả thật phải nghi ngờ hai người này có phải sơn tinh hồ quái từ đâu tới.

Người nọ định thần lại hỏi: "Xin hỏi hai vị, gần đây có nhà trọ hay quán trà sạch sẽ nào có thể nghỉ tạm không? Chủ nhân của ta có chút mệt mỏi, muốn tìm một nơi để nghỉ ngơi."

Dịch Thanh Vân thấy hắn vẫn còn đang ngắm trộm Tuyền Cơ, trong lòng có chút không vui, cố ý tiến lên một bước che ở trước mặt Tuyền Cơ nói: "Đằng trước mấy dặm có một dịch trạm, các người có thể đến đó xem thử."

Người nọ chậm chạp cảm ơn, quay đầu ngựa lưu luyến không muốn trở về, trên đường đi còn không ngừng ngoảnh đầu lại ngóng.

"Đồ háo sắc!" Dịch Thanh Vân xì một tiếng khinh miệt.

Đúng lúc này, Lam Tích mang mũ rơm cho Tuyền Cơ tới, nghe được hỏi: "Đồ háo sắc nào vậy?"

Dịch Thanh Vân đem chuyện vừa xảy ra thêm mắm dặm muối nói một lèo, Lam Tích xoay người đánh giá qua vẻ mặt vô tội của Tuyền Cơ, nói: "Sớm biết thế này ta đã mang cho ngươi cái mũ có mạng che, có thể che luôn khuôn mặt, đỡ phải rước lấy phiền toái."

Tuyền Cơ ai oán kêu lên: "Ngươi đừng nghe đại ca nói bậy bạ, làm gì có chuyện khoa trương như vậy, hiện giờ trời nóng thế này còn bắt đội mũ có mạng che, ta không bị cảm nắng mới lạ đấy!"

Đang nói thì chợt thấy phía trước bụi đất bay lên, một đoàn người dài chậm rãi đi về phía này, chỉ qua một lúc thì có mấy người cưỡi ngựa chạy đến trước mặt, trên lưng con ngựa ở giữa là một kỵ sĩ toàn thân hoa

phục gấm vóc, cao ngạo nghênh ngang, chính là Thái tử Thành Nghiệp của Thành quốc mà lần trước từng gặp qua.

Bởi vì trong kinh thành xảy ra chuyện Hi thân vương bị ám sát mà chết, Thành Nghiệp vốn muốn chọn thiên kim Vạn Như Lan của Vạn gia lập làm Thái tử phi đương nhiên không tiện ngay lúc này rước tân nương về nước, lần này đến Ninh quốc chẳng được việc gì thuận lợi, đang tích một bụng hỏa khí, lại nghe nói Ninh Nguyệt Quận chúa mất tích, nên không muốn ở lại kinh thêm nữa, liền thương lượng với cô mình là Vinh Hoa công chúa để về nước trước, ba tháng sau sẽ lại phái đặc sứ đón dâu sang rước Thái tử phi về.

Hôm nay đi qua chỗ này, Vinh Hoa công chúa nói thân thể không thoải mái, muốn tìm một chỗ nghỉ tạm, Thành Nghiệp phái thân tín đi hỏi đường, thân tín lại trở về trong bộ dạng thất hồn lạc phách, Thành Nghiệp hỏi hắn là chuyện gì, nghe nói nơi đây có mỹ nhân như thiên tiên, tò mò liền dứt khoát dẫn theo người ngựa tiến vào nông trang, muốn xem đến tột cùng là người đẹp như thế nào, cũng thuận tiện nghỉ ngơi luôn ở chỗ này.

Thành Nghiệp đã quen là Thái tử, lẽ đương nhiên sẽ không nghĩ đến chuyện cỏn con là chủ nông trang có vui vẻ nguyện ý tiếp đãi hắn hay không, trong suy nghĩ của hắn thì được người sang quý đến thăm, chính là vinh hạnh mà đám dân chúng thấp kém trông mong còn không được.

Thành Nghiệp phóng ngựa vọt tới trước nhìn Tuyền Cơ, mắt không khỏi sáng ngời, quả đúng là người đẹp, tuy chỉ mặc quần áo vải bình thường, tóc dài tùy ý thắt thành bím vắt ở phía trước, trên mặt cũng không dùng son phấn, nhưng mỹ nhân chính là mỹ nhân, ánh mặt trời trên da thịt ngọc tuyết trong suốt, trắng sáng tuyệt đẹp, kia một đôi mắt hạnh thanh ba lưu chuyển, Thành Nghiệp phút chốc cảm thấy những cơ thiếp mỹ nhân trong phủ Thái tử của mình tất cả đều chỉ là dong chi tục phấn.

108. Chương 108: Rùa Có Gai

Mỹ nhân này ta nhất định phải dắt về Thành quốc! Trong lòng Thành Nghiệp bùng lên một ham muốn cháy như lửa mạnh, ánh mắt lại càng không hề che giấu dù chỉ một chút.

Dịch Thanh Vân vừa may chưa từng tiếp xúc với người thuộc sứ đoàn của Thành quốc, lại càng không biết mặt Thành Nghiệp, chỉ thấy đôi mắt của tên nhóc này không ngừng đảo qua đảo lại trên người Tuyền Cơ, cực kỳ đáng ghét, theo thói quen tiến lên hai bước chắn trước người Tuyền Cơ.

Lúc bấy giờ Thành Nghiệp mới phát hiện bên cạnh Tuyền Cơ còn có một nam một nữ, đều là nhân vật tuấn tú ít gặp, đặc biệt là người thanh niên này, tuy trên người chỉ là một bộ quần áo vải thô nhưng diện mạo lại hiên ngang, hoàn toàn không có vẻ lo sợ rụt rè như những người dân thường. Người nữ còn lại nhan sắc tuy không bằng tiểu mỹ nhân xinh đẹp kia nhưng cũng là diện mạo thanh tú, ánh mắt lại ẩn hiện vài phần lạnh nhạt.

Thành Nghiệp ngầm đánh giá dáng vẻ hai người đang đứng ra che chở cho tiểu mỹ nhân, đổi lại một gương mặt cười nho nhã lễ độ, nói: "Bản cung là Thái tử Thành quốc, các vị đây diện mạo bất phàm, không biết cao tánh đại danh, là người phương nào?"

Nếu như chẳng phải thấy mấy người này có thể có chút lai lịch, đồng thời đây cũng là nước người ta, Thành Nghiệp đã sớm trực tiếp ra lệnh cho thị vệ cướp người chứ chẳng lười nói nhiều như vậy.

Lam Tích và Dịch Thanh Vân vừa nghe xong lời giới thiệu bản thân của Thành Nghiệp xong, không hẹn mà cùng quay lại nhìn Tuyền Cơ ngụ ý: Người này chẳng phải là cái gã lần trước cầu hôn ngươi thất bại hay sao?

Tuyền Cơ bất đắc dĩ đội mũ rơm lên đầu, kéo kéo ống tay áo hai người, thấp giọng nói nhỏ: "Chúng ta đi thôi, mặc kệ hắn."

Tiếng nói tuy là nhỏ nhưng Thành Nghiệp cũng nghe được, cười lạnh trong lòng: Nếu đã để bổn Thái tử gặp được rồi, còn muốn chạy sao? Hắn nháy mắt ra hiệu cho nhóm thị vệ bên cạnh, những người đó lập tức

hiểu ý tản ra chầm chậm vây quanh nhốt lấy ba người Tuyền Cơ ở giữa. Thành Nghiệp ngồi trên ngựa cười nhẹ không nói.

Dịch Thanh Vân nghiêng nghiêng đầu nhìn Lam Tích: "Ngươi nói phải làm sao?"

Lam Tích thấp giọng đáp: "Ngươi đi thu thập những người đó. Còn ta bảo vệ nàng ấy!"

Dịch Thanh Vân khẽ cười một tiếng đồng ý: "Được rồi, ngươi phải bảo vệ cho tốt tiểu muội muội nha." Dù Lam Tích không nói, thân là nam nhi, loại chuyện đánh nhau nhọc thân này đương nhiên hắn phải đứng ra gánh vác, tuyệt không thể để ỹ nhân vất vả rồi.

Tuyền Cơ hiểu bọn họ sắp động thủ, cô ghé sát bên tai Dịch Thanh Vân nói nhỏ: "Thu thập cái tên cầm đầu."

Dịch Thanh Vân gật đầu, chí lớn gặp nhau ah, tiểu muội nhà mình thật thông minh!

Ngẩng đầu ưỡn ngực biểu tình thành khẩn sải bước tiến lên phía trước, bộ dáng giống như người phúc hậu đang muốn tiến lên phía trước để giảng đạo lý, chỉ có điều khi ra tay lại thập phần không phúc hậu thôi.

Thành Nghiệp chưa kịp nhìn rõ tình hình, chỉ nghe con ngựa yêu dưới thân từ trước đến nay tính vốn ôn thuần lại phát ra một tiếng hí dài, móng ngựa đằng trước nhảy chồm lên đột ngột làm hắn không kịp xoay sở nên cả người đã bị hất khỏi yên ngựa. Mấy tên hộ vệ cao thủ bên cạnh thúc ngựa định vươn ra cứu nhưng làm sao bì kịp với tốc độ của Dịch Thanh Vân?

Sở trường mà Dịch Thanh Vân giỏi nhất chính là khinh công, người bên cạnh chỉ cảm thấy trước mắt có một bóng người chợt lóe, Thành Nghiệp đang bị té ngã bay ra đã bị hắn bay lên tiếp lấy điểm huyệt đạo nắm ở trong tay rồi.

Một số tên thị vệ định xông lên cứu người, Dịch Thanh Vân chỉ từ tốn tăng thêm lực đạo của bàn tay trên cổ Thành Nghiệp, cười cười: "Mọi người đều không được động đậy, nếu không Thái tử điện hạ của các ngươi sẽ sớm đi làm Diêm La Thái tử."

Lam Tích tuy có nghe qua danh tiếng của Dịch Thanh Vân nhưng không ngờ thân thủ của hắn lại cao như vậy, không khỏi thầm bội phục, tiếp tục cẩn thận che chở cho Tuyền Cơ tiến đến phía sau hắn.

Sứ đoàn Thành quốc không ngờ ở vùng đất hoang vu như thế này lại có thể gặp cao thủ như vậy. Lơ là khinh địch, cả Thái tử cũng rơi vào tay đối phương, bây giờ có hối hận cũng không còn kịp, người nào người nấy cũng đều dùng đôi mắt trông mong mà nhìn vào cánh tay Dịch Thanh Vân đang dùng để bóp lấy cổ Thành Nghiệp.

Tuyền Cơ cười khen ngợi Dịch Thanh Vân, nói: "Bắt trộm trước tiên phải bắt vương, bắn người trước hết phải bắn ngựa. Đại ca thật lợi hại!"

Dịch Thanh Vân nhếch iệng đắc ý: "Đương nhiên đương nhiên!"

Lam Tích nhìn bốn phía xung quanh, người ngựa nhà mình đang ở gần đó, nghe tiếng động ầm ĩ như vậy nhưng cũng chẳng xuất hiện. Hắn là thiếu gia đã có an bài khác, vì thế mới hỏi Dịch Thanh Vân: "Bây giờ dự định như thế nào?"

"Chậc chậc, dám có ý nghĩ lung tung với tiểu muội của ta, cứ như vậy mà thả đi đương nhiên là không được rồi!"

Hơi thở của Thành Nghiệp chậm lại một chút, nhưng vẫn gắng gượng mở miệng quát tháo: "To gan, ngươi dám động vào một cọng tóc của ta nghĩa là kẻ địch của Ninh quốc, Thành quốc. Đến lúc đó, ngươi nhất định chết không toàn thây!"

Vốn là lời nói chiếm được mười phần uy thế, nhưng đáng tiếc cổ họng đang bị bóp nghẹn, lời nói thốt ra bị đứt quãng, thanh âm liền bị biến dạng, thành thử nghe ra có chút buồn cười.

Tuyền Cơ nghe xong lời hắn vừa nói, tính thích đùa cợt nổi lên. Nâng tay lên liền bứt lấy mấy sợi tóc của hắn, cười tủm tỉm nói: "Ta bứt một, hai, ba, bốn, năm, sáu cọng tóc của ngươi, ngươi có thể làm gì ta nào?"

Thành Nghiệp nhìn nàng trân trân không nói nên lời. Nhìn thấy lúm đồng tiền như hoa của Tuyền Cơ, nhất thời vừa tức tối vừa giận lại vừa mê hoặc, liền quên mất phải làm sao đáp lại.

Dịch Thanh Vân đắc ý cười to mấy tiếng: "Tiểu muội, động vào một cọng tóc thì chúng ta sẽ trở thành kẻ địch của Thành quốc và Ninh quốc đó. Chi bằng không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng, tặng cho tên lý sự này cái đầu bóng lưỡng cũng không tệ." Tuyền Cơ cảm thấy làm vậy có hơi quá, đang định mở lời khuyên can, lại nghe một tiếng nói quen thuộc vang lên: "Công tử xin thủ hạ lưu tình!"

Nâng tầm mắt lên thì vừa vặn thấy đúng là cậu Vạn Tố Hòa. Một tiếng "cậu" xém chút nữa là thốt ra, may mắn vừa nhớ bên cạnh còn có người Thành quốc, liền nén lại lời nói.

Dịch Thanh Vân thấy là Vạn Tố Hòa tiến đến đây, cũng cảm thấy bất ngờ nhưng trong tình huống bây giờ, tốt nhất là làm như không quen biết, vì thế y mở miệng hỏi: "Ngươi là người nào, chạy tới đây nói cái gì tình? Người này có ý đồ xấu với tiểu muội nhà ta, cực kỳ đáng giận, không giáo huấn một chút là không được!"

Đoàn người Thành quốc từng ở trên đại lễ định hôn của Vạn Như Lan gặp qua Vạn Tố Hòa, biết y là người của Vạn thừa tướng, nơi này là địa bàn của Ninh quốc, có quan bản xứ ở đây đương nhiên dễ dàng giải quyết rất nhiều, trong lòng thoáng chút bình tĩnh hơn, đồng loạt nói: "Vạn đại nhân, người nhất định phải cứu Thái tử gia nhà chúng tôi!"

Thành Nghiệp cũng yên tâm không ít, chẳng qua là vì sĩ diện của Thái tử nên hắn không muốn mở miệng cầu cứu.

Vạn Tố Hòa hướng Dịch Thanh Vân nói: "Hai vị muốn như thế nào mới có thể trả lại Thái tử?"

Tuyền Cơ không muốn gây thêm chuyện, nhưng hiện tại nếu thả Thành Nghiệp, khó tránh được hắn sẽ trả đũa lập tức. Đôi mắt khẽ chuyển, chợt nhớ tới thủ đoạn thường dùng trong mấy bộ phim kiếm hiệp, lấy ra cái bình nhỏ từ trong người, lắc ra một viên thuốc đưa cho Dịch Thanh Vân nói: "Bắt hắn ăn cái này."

Mặc dù Dịch Thanh Vân không hiểu vì sao tiểu muội lại muốn cho tên khốn nạn này ăn viên thuốc điều khí bồi bổ mà hắn đã cho, nhưng cũng làm theo.

Tuyền Cơ nhìn vẻ mặt ngạc nhiên lẫn nghi ngờ của Thành Nghiệp, cười cười giải thích: "Thứ ngươi vừa ăn gọi là Nhất nguyệt túy, một tháng sau mới phát tác, không ăn thuốc giải thì sẽ mất mạng. Nhân cách của ngươi bọn ta không tin tưởng được, cho nên sau khi ngươi và đám người kia quay về Thành quốc, khi chúng ta đã bình an rời khỏi Ninh quốc thì phương thuốc giải dược sẽ giao đến cho vị… Vạn đại nhân này."

Thành Nghiệp vừa sợ vừa giận, không nghĩ mỹ nhân nhu mì trước mặt đây lại có thể hạ độc hắn! Oán hận nói: "Nếu lúc đó các ngươi không đưa phương thuốc thì sao?"

Tuyền Cơ đáp: "Bọn ta không vô duyên vô cớ kiếm chuyện, vì một phương thuốc mà tạo ra mối thù một mất một còn với Thành quốc."

Thành Nghiệp xem việc đã đến nước này chỉ đành phải cứng ngắc gật đầu đáp ứng, ánh mắt nhìn Tuyền Cơ cơ hồ sắp phun hỏa. Tuyền Cơ bị hắn nhìn đến trong lòng sợ hãi, trốn ra sau lưng Dịch Thanh Vân nói: "Đại ca, thả hắn đi!"

Dịch Thanh Vân tùy ý vung tay, Thành Nghiệp nghiêng ngả trở lại bên đội ngũ của hắn, hắn liền quay đầu trừng mắt hai người Dịch, Tạ một cái, cứ như muốn đem diện mạo bọn họ khắc thật sâu vào trong trí nhớ, song quay đầu trầm giọng quát: "Đi!"

109. Chương 109: Buổi Nói Chuyện Phúc Hắc

Ngựa của Thành Nghiệp bị Dịch Thanh Vân gây thương tích, không biết đã chạy đi đâu, tùy tùng đi theo tự giác nhường ngựa của mình, Thành Nghiệp nhảy lên ngựa, nói với Vạn Tố Hòa: "Đa tạ Vạn đại nhân đã giải vây!" Dứt lời cũng không quay đầu lại mà lưng thẳng tắp thúc ngựa chạy đi.

Hôm nay trong một lúc sơ suất chịu thiệt thòi lớn như vậy, còn để cho họ hàng thân thuộc nhà vị hôn thê nhìn thấy, thể diện hoàn toàn bị vứt đi, Thành Nghiệp không muốn đi cùng Vạn Tố Hòa, liền dẫn theo đám tùy tùng đi tụ họp với đoàn xe của công chúa Vinh Hoa, bất chấp cả việc thân thể không khỏe, đoàn người đi một mạch hơn mười dặm mới dừng lại nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Thành Nghiệp càng nghĩ càng giận, gọi hai gã thân tín đắc lực đến, sai bảo bọn họ bí mật trở về tìm hiểu xem rốt cuộc mấy người hôm nay đụng phải có lai lịch ra sao.

Tuyền Cơ thấy bọn họ đã đi rồi, mới vui vẻ phấn khởi tiến lên phía trước ôm cánh tay Vạn Tố Hòa, nói thân thiết: "Cậu, sao người lại tới đây?"

Vạn Tố Hòa nhìn Tuyền Cơ nói: "Có người muốn kết hôn với cháu gái của ta, người làm cậu đương nhiên muốn đến để nhìn cháu rể tương lai rồi."

Tuyền Cơ và Dịch Thanh Vân đều kinh ngạc: "Cái gì?"

Triệu Kiến Thận đã liên lạc với Vạn Tố Hòa từ khi nào? Triệu Kiến Thận ép buộc Dịch Thanh Vân ký vào hôn thư chẳng qua cũng chỉ mới mấy ngày, Vạn Tố Hòa làm sao lại biết tin nhanh như vậy?

Lúc này, Triệu Chính từ xa đi đến, cúi người hành lễ với Vạn Tố Hòa, nói: "Thiếu gia mời Vạn đại nhân vào nhà nói chuyện."

Vạn Tố Hòa cười, dắt Tuyền Cơ đi về phía ngôi nhà nông trại bên kia.

Cậu rõ ràng vẫn là người cậu giống tiên nhân kia, nhưng Tuyền Cơ lại cảm thấy nụ cười này có điểm gì đó khác thường.

Dáng người cao gầy Triệu Kiến Thận đứng ngay trước cửa để chào đón, lấy thân phận của hắn vốn không cần làm thế, nhưng mà người này là cậu của Tuyền Cơ, ở trong lòng Tuyền Cơ rất có trọng lượng, nếu thành thân với Tuyền Cơ, thì người kia cũng là trưởng bối của mình, đương nhiên phải khiến cho trưởng bối của lão bà vui lòng, hơn nữa muốn hôn ước thật sự sẽ thành, vậy không thể thiếu sự cho phép của vị trưởng bối này.

Vạn Tố Hòa quan sát kỹ Triệu Kiến Thận, vẻ mặt lạnh nhạt không nói năng gì, hai người khách sáo vài câu liền vào trong phòng trò chuyện, Tuyền Cơ và Dịch Thanh Vân sợ ông bị Triệu đại hồ ly lừa, nên muốn ở lại lắng nghe.

Triệu Kiến Thận cười không phản đối, trái lại Vạn Tố Hòa lại khuyên nhủ kèm theo dỗ dành hai người đi ra ngoài.

"Cậu không muốn làm hỏng hình tượng trong lòng Tuyền Cơ phải không?" Triệu Kiến Thận cười với vẻ ác ý.

Vạn Tố hòa lạnh nhạt nói: "Ta vẫn quen kêu nàng là Ninh Nguyệt hơn. Ngươi cũng không cần gọi thân thiết như thế, ta vẫn chưa quyết định có để cho Ninh Nguyệt lấy ngươi hay không!"

Triệu Kiến Thận cũng không câu nệ vấn đề xưng hô, tùy tiện đổi đề tài câu chuyện: "Tình hình ở kinh thành thế nào rồi?"

Vạn Tố Hòa cười: "Chắc là Hoàng thượng đã ra tay rồi. Huynh đệ nhà họ Bạch cất giấu rất nhiều khí giới, hôm qua lúc ta rời khỏi kinh thành liền bị phát hiện, Mục thân vương đang vội vàng rũ sạch quan hệ, Tương thân vương hôm qua phụng mệnh vào cung, chỉ sợ cũng là dữ nhiều lành ít."

Hai từ "Hoàng thượng" này được nói ra không hề có sự tôn kính, ngược lại còn thể hiện rõ ràng sự khinh thường và hờ hững, Vạn Tố Hòa ngẩng đầu nhìn Triệu Kiến Thận nói: "Ba tên ngu đần Bình Hi, Bình Tương, Bình Mục thật buồn cười, vì ngôi vị Hoàng đế mà đấu đá nhiều năm như vậy. Cũng không nhìn thấu đáo bằng một người ngoài như ngươi, Hoàng thượng vốn không có dự định lập Thái tử, cũng không muốn cho bất cứ kẻ nào kế vị, chỉ tập trung tinh thần vào việc thống nhất bảy nước trở thành Thánh quân, thiên thu muôn đời…"

Triệu Kiến Thận nói: "Cho nên chim đầu đàn Hi thân vương này là người đầu tiên mà hắn muốn giết, còn lại Mục thân vương và Tương thân vương nếu an phận cúi đầu, nói không chừng chờ đến lúc Cảnh Hòa đế

băng hà còn thật sự có hy vọng đăng cơ đế vị, đáng tiếc, bọn họ đợi lâu quá, cơ hội tốt như vậy đặt ở trước mặt, cuối cùng cũng không thể chờ nổi nữa."

Vạn Tố Hòa nói: "Ta vốn cũng không nghĩ Bình Hi đột ngột chết thảm, dù sao hắn vẫn là cha đẻ của Ninh Nguyệt, không ngờ… Không ngờ tên tiểu tặc này phụ bạc tiểu Từ mà cũng không chút hối hận, ngay cả Ninh Nguyệt cũng muốn xuống tay giết hại. Một khi đã như vậy thì cứ để cho hắn làm tiên phong đi đến địa phủ trước tiên đi."

Nói đến đây, Vạn Tố Hòa đột nhiên nhớ tới một chuyện nói: "Độc Triền miên trên người Ninh Nguyệt đã được giải hết chưa? Chắc chắn không có vấn đề gì chứ?"

Triệu Kiến Thận nói: "Xin cậu cứ yên tâm, trước khi Ninh Nguyệt dùng thuốc giải, ta đã tìm người thử qua tác dụng của thuốc." Cố ý kéo dài vài ngày mới cứu Tuyền Cơ, tất nhiên là ác ý muốn chỉnh Dịch Thanh Vân, nhưng cũng là vì để đảm bảo an toàn. Tìm người uống thử nghiệm thuốc giải Triền miên mà Tuyền Cơ đã trúng xem có sai sót gì không. Sự việc liên quan đến sống chết của Tuyền Cơ, Triệu Kiến Thận không cho phép xảy ra một việc gì ngoài ý muốn.

Trong lòng Vạn Tố Hòa nhẹ nhõm, cười nói: "Như vậy rất tốt, hôm đó thay ngươi gián tiếp đem thuốc này vào trong cung, không ngờ hôm nay lại may mắn cứu được một mạng của Ninh Nguyệt."

Triệu Kiến Thận lấy ra một mảnh giấy đầy những cái tên đưa đến trước mặt Vạn Tố Hòa, nói: "Trong kinh đô Ninh quốc ngoại trừ những người này bị trúng độc Triền miên, còn có ai khác không?"

Vạn Tố Hòa nhìn vài lần, nói: "Theo ta biết thì chắc là không có ai khác. Nhưng với tính tình của Cảnh Hòa đế, đối với người bên cạnh khó lòng mà yên tâm, có lẽ có một vài người mà ngay cả chúng ta cũng không biết."

Triệu Kiến Thận nói: "Vậy phải xem số mệnh của bọn chúng như thế nào."

Vạn Tố Hòa nói: "Cảnh Hòa đế cho rằng dùng độc Triền miên có thể làm ọi người ở bên cạnh mình dốc lòng trung thành, trái lại còn tặng không cho ngươi một đám nội gián, vì để ngươi giúp bọn họ giải độc, những người này e là chuyện gì cũng dám làm! Từ vài năm trước thì đã bố trí nhiều mai phục như thế, ta thật sự có chút kính nể ngươi. Nhưng mà lòng dạ ngươi thủ đoạn như vậy, nếu có một ngày nào đó thay lòng đổi dạ đối với Ninh Nguyệt, chỉ sợ đứa cháu gái này của ta sẽ cực kỳ thảm thiết! Bảo ta làm sao có thể yên tâm mà đem nàng giao cho ngươi?!" Những lời này càng về sau ý tứ càng thêm lạnh giá.

Triệu Kiến Thận nghe xong cũng không giải thích, nhìn thẳng vào Vạn Tố Hòa nửa ngày, nói: "Bây giờ ta có nói yêu quý Ninh Nguyệt cả đời, ngươi cũng sẽ cho là đó chẳng qua chỉ là nhất thời xúc động hay là một lời nói suông, không đủ tin tưởng. Nhưng mà giây phút này, ta muốn có Ninh Nguyệt, tuyệt đối không buông tay, dù ngươi làm thế nào để ngăn cản cũng chỉ ép ta nổi giận dùng tới thủ đoạn, đến lúc đó khó đảm bảo rằng nàng sẽ không bởi vì cảm thấy liên lụy các ngươi mà đau khổ tự trách, so với việc khiến cho nàng phải chịu đau khổ từ bây giờ thì tại sao không ngoan ngoãn giao nàng cho ta, tạm thời được vui vẻ một thời gian, để cho ta dùng thời gian chứng minh, ta sẽ quý trọng nàng cả đời như hiện nay."

Vạn Tố Hòa cười lạnh nói: "Ngươi như thế này không phải cầu hôn, là bức hôn?! Bây giờ đem nàng giao cho ngươi? Người sống vui vẻ chỉ có mình ngươi thôi!" Thái độ chạy trốn né tránh của cháu gái bảo bối của hắn đối với Triệu Kiến Thận, hắn nhìn thấy rất rõ ràng. Triệu Kiến Thận nói như đinh đóng cột: "Ta sẽ dốc hết tất cả để khiến nàng hạnh phúc, nữ nhân cuối cùng cũng phải xuất giá, ít nhất ta có năng lực bảo vệ nàng tránh khỏi uất ức, đau thương."

Vạn Tố Hòa suy nghĩ một lúc, nói; "Ta tạm thời tin tưởng ngươi một lần, ta muốn ngươi thề tương lai cho dù xảy ra chuyện gì cũng không làm tổn thương Ninh Nguyệt."

Triệu Kiến Thận nhoẻn miệng cười, nói: "Chắc chắn một lời!"

Vạn Tố Hòa thở dài trong lòng, Ninh Nguyệt kết duyên với nhân vật phong lưu anh tuấn như vậy cũng không uổng phí.

110. Chương 110: Dùng Bữa Và Cam Chịu

Tuyền Cơ được Lam Tích dẫn về phòng nghỉ ngơi, nhưng mà làm sao yên tâm cho được? Triệu Kiến Thận giảo hoạt âm hiểm như vậy, chắc chắn cậu sẽ trúng kế của hắn, ai biết Triệu Đại ma vương sẽ lừa cậu đồng ý chuyện gì?

Lam Tích nhíu mày nhìn Tuyền Cơ, bỗng mở miệng nói: "Khuôn mặt này của ngươi thật phiền phức! Gả cho thiếu gia cũng tốt, gả cho người bình thường bên cạnh, làm sao ứng phó được kiếp đào hoa ngươi rước lấy."

Tuyền Cơ nổi giận, nhảy dựng lên nói: "Ta dịch dung thì đã chẳng có chuyện gì, thiếu gia nhà ngươi lại không cho!"

Lam Tích thấy nàng tức giận, ngược lại cười rộ lên, nói lời ác độc: "Cái thiếu gia thích chính là khuôn mặt này của ngươi, làm sao cam lòng để ngươi dịch dung che đi?"

"Hừ! Hiếm thấy ngươi thừa nhận thiếu gia nhà ngươi là đồ háo sắc!" Tuyền Cơ giễu cợt nói.

Lam Tích vốn muốn mỉa mai Tuyền Cơ một chút, không ngờ căn bản nàng không quan tâm, nghĩ lại, lại cảm thấy có chút đau xót, nói nhỏ: "Có mấy nam tử trong thiên hạ này không xem trọng nữ tử diện mạo xinh đẹp chứ?"

Tuyền Cơ cười nói: "Mọi người đều có lòng yêu cái đẹp, thích diện mạo xinh đẹp cũng không phải chuyện gì sai, ngươi cũng không phải là thích diện mạo xinh đẹp của thiếu gia nhà ngươi sao?" Nhớ tới khuôn mặt tuấn mỹ đến điên đảo kia của Triệu Kiến Thận, chà chà, thật khiến người ta phạm tội! Bỏ qua quyền thế địa vị năng lực, bề ngoài của nam nhân này cũng thật sự là mê người.

Khuôn mặt Lam Tích đỏ lên, trợn mắt liếc nàng một cái nói: "Ngươi… người này thật sự là không giữ miệng, không biết ngượng, nói vậy mà cũng dám nói!"

Tuyền Cơ kêu oan: "Ta nói lời thật thôi mà, dáng vẻ xinh đẹp khiến người ta thích là vốn trời cho, mặc dù có lúc sẽ rước lấy phiền phức, nhưng dù sao cũng tốt hơn dáng vẻ xấu xí đâu đâu cũng khiến người ta chán ghét chứ."

Lam Tích nói: "Diện mạo xinh đẹp là tốt, nhưng có điều cuối cùng hồng nhan cũng có lúc già đi."

"Sau đó?"

"Sau đó thì khó tránh khỏi bị người rời bỏ…"

"Vậy đổi lại không cần nam nhân nông cạn như thế là được rồi." Tuyền Cơ thuận miệng nói.

Lam Tích hoàn toàn bị đánh bại bởi sự lạc quan chẳng sao cả của nàng, liếc nàng một cái, lại đi lo chuyện của mình.

Trong phòng Vạn Tố Hòa và Triệu Kiến Thận nói chuyện suốt đến lúc hoàng hôn, liền chuẩn bị khởi hành vội trong đêm đi về kinh thành.

Lúc tiễn, Tuyền Cơ kéo hắn qua một bên, thấp giọng hỏi: "Cậu, buổi chiều người ở trong phòng hắn nói gì với người? Người… người không đồng ý với hắn chuyện gì chứ…"

Vạn Tố Hòa ôn nhu cười nói: "Không có gì, chỉ là cảm thấy cháu rể này cũng không tệ lắm, đồng ý sau này chủ hôn cho các ngươi."

Tuyền Cơ kinh hãi: "Cái gì?!" Quả nhiên cậu đã mắc bẫy đại hồ ly này, than ôi.

Vỗ vỗ vai Tuyền Cơ, Vạn Tố Hòa hỏi: "Ninh Nguyệt không hài lòng điều gì về hắn?"

Tuyền Cơ nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn nói: "Thân phận hắn rất phức tạp, hơn nữa trong nhà hắn có rất nhiều thê thiếp. Cậu…" Vừa nói vừa lắc lắc cánh tay Vạn Tố Hòa, mẫu thân năm đó gả cho Hi thân vương hoa tâm nếm trải đau khổ gì, cậu biết rõ mà.

Vạn Tố Hòa lơ đễnh, thấp giọng nói: "Thân phận của hắn? Thái tử Kỉ quốc sao?"

"Làm sao ngươi biết?" Tuyền Cơ rất là bất ngờ.

"Đương nhiên là hắn nói cho ta biết. Thân phận của hắn... Cũng không nhất định là chuyện xấu, trong thời thế loạn lạc này, nếu không phải hùng cứ một phương, rất khó bảo vệ ngươi bình an qua ngày."

Nói thật lòng, Vạn Tố Hòa cũng không mong muốn Tuyền Cơ giẫm lên vết xe đổ. Giống như Vạn Tố Từ gả vào hoàng gia, cuốn vào những tranh đấu tanh mùi máu của hoàng quyền, nhưng trước mắt xem ra cháu gái đã không thể tránh được động đến nam nhân này, bằng sức lực mấy người bọn họ căn bản không đấu lại hắn, ngoan cố chống lại không bằng thuận theo. Nhìn từ góc độ khác, ít nhất nam nhân này có đủ thực lực bảo vệ cháu gái chu toàn trong thời thế loạn lạc.

Quan trọng nhất là hắn thật sự có lòng với Ninh Nguyệt. Điều kiện đưa ra cũng đủ hấp dẫn...

Vạn Tố Hòa dừng một chút lại nói: "Ninh Nguyệt, nếu không phải hắn hứa hẹn sau này chỉ có mình con, cậu tuyệt đối sẽ không đồng ý hôn sự của các ngươi, sau này nếu hắn dám đổi ý, thì cậu sẽ đưa ngươi đi, tuyệt đối không để ngươi chịu chút ủy khuất nào."

"Cái gì? Vậy thê thiếp của hắn thì làm thế nào?"

Vạn Tố Hòa cười nói: "Tự ngươi đi hỏi hắn đi, nếu hắn xử lý không tốt, làm sao có mặt mũi đến tìm ngươi?"

Đến giờ cơm chiều, Tuyền Cơ vừa ăn vừa lén quan sát Triệu Kiến Thận, trong lòng giằng co xem có nên hỏi hắn về chuyện những thê thiếp của hắn, nếu không hỏi, trong lòng ngứa ngáy, hỏi lại sợ bị hắn nắm lấy cơ hội trêu chọc.

Dịch Thanh Vân ăn uống thỏa thuê, không có cảm thấy nàng có gì bất thường.

Năng lực quan sát của Triệu Kiến Thận là gì chứ. Sau khi Vạn Tố Hòa đi khỏi, Tuyền Cơ vẫn luôn dùng ánh mắt do dự nhìn lén hắn, sao mà hắn không biết chứ? Chắc là Vạn Tố Hòa nói gì đó với nàng, nàng mới như vậy.

"Trầm Kiếm. Ngươi xem có phải chúng ta đổi đi chỗ khác thì tốt hơn?" Đang ăn, Dịch Thanh Vân bỗng nhiên đề nghị.

"Ngươi là lo lắng Thành Nghiệp kia sẽ có chuyện xấu?" Triệu Kiến Thận cười nói, người anh vợ này bây giờ mới nhớ tới cái này có phải là có chút quá muộn hay không?

"Ta là nghĩ nếu nơi này không an toàn, ta đưa tiểu muội trở về Phồn Tinh cốc tạm lánh, chờ mấy chuyện Thái tử Thiên nữ và gì gì đó lắng xuống một chút mới quyết định." Dịch Thanh Vân mới không sợ Thái tử Thành quốc gì, chỉ có điều muốn nhân cơ hội này đưa tiểu muội về Phồn Tinh cốc thôi.

Triệu Kiến Thận nói: "Nếu Tuyền Cơ đã là ái thê của ta, đương nhiên nên đi cùng ta. Gần đây kinh thành Ninh quốc đang rối loạn, sẽ không có người ra tay phụ trách chuyện Thiên nữ. Về phần Thái tử Thành quốc, buổi chiều hắn từng phái người quay lại tìm hiểu, ta đã an bài hạ nhân, khiến cho thám tử nghĩ rằng các ngươi đến từ Khiết quốc. Hiện tại hắn quan trọng bảo toàn sinh mệnh hơn, sẽ không mạo hiểm quay lại gây phiền hà cho chúng ta."

Tuyền Cơ nhỏ tiếng phản bác nói: "Ta... ta còn chưa gả cho ngươi đâu..." Nhanh như vậy đã thăng cấp nàng làm "Ái thê"? Hừ hừ.

Triệu Kiến Thận cười thản nhiên: "Cử hành đại hôn cũng chỉ là chuyện sớm muộn."

Dịch Thanh Vân nhướng mày, tuy rằng tự đáy lòng hắn cũng cảm thấy muội phu tương lai này nhân phẩm xuất chúng, nhưng nhìn không vừa mắt cái tính định liệu trước mọi chuyện này của hắn, tiểu muội phải gả cho hắn, còn không bị hắn xử gọn sao?! Lại nói, một bảo bối tốt như tiểu muội nhà mình, lại để cho hắn lấy được rồi, nghĩ thế nào cũng không phục.

Tuyền Cơ biết chống đối với Triệu Đại ma vương sẽ không có kết quả tốt, đưa đũa gắp một miếng thịt gà đặt vào bát của Dịch Thanh Vân, kèm theo một nụ cười ngọt ngào, thành công trấn an được Dịch Thanh Vân. Dịch Thanh Vân đắc ý dào dạt mà gắp thịt gà yêu thương mà muội muội đưa, ăn mà tấm tắc ra tiếng, ý ngạo nghễ nhìn người cùng bàn.

Triệu Kiến Thận thấy thế trong lòng thầm giận, nói với Tuyền Cơ: "Đồ ăn bên kia xa quá ta không gắp được…"

Tuyền Cơ cũng không nghĩ nhiều, đưa đĩa thức ăn đến trước mặt Triệu Kiến Thận, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Muốn dùng một từ để hình dung vẻ mặt Triệu Kiến Thận trong lúc đó, thật sự là quá khó…

Nhìn Triệu Kiến Thận cam chịu như vậy, Dịch Thanh Vân nhất thời không nhịn được, phì một tiếng cơm trong miệng văng cả nửa bàn.

Tuyền Cơ nhảy dựng lên sẵng giọng: "Đại ca, huynh ghê quá, như vậy làm sao người ta ăn cơm?!"

Dịch Thanh Vân cười nghiêng ngả, đẩy bát cơm nói: "Huynh… Huynh no rồi, ha ha ha, ha ha ha!"

Một bụng oán khí trong lòng xả ra hết, duỗi tay dùng sức vỗ hai vai Triệu Kiến Thận mà tỏ vẻ đồng tình và an ủi của người chiến thắng với kẻ thất bại, Dịch Thanh Vân hài lòng hả dạ mà nghênh ngang bước đi.

Xem ra Triệu Kiến Thận ở trước mặt tiểu muội cũng không làm sao xử trí được, Dịch Thanh Vân đắc ý nghĩ, tiểu muội đối với đại ca ta tốt hơn đối với tướng công tương lai nhiều, không hổ là tiểu muội thân thiết của ta! Không uổng công thương nàng!

111. Chương 111: Dắt Tay Nhau, Nói Chuyện Yêu Đương

Dịch Thanh Vân đột nhiên chạy đi như thế, Tuyền Cơ vô cùng kỳ lạ, nhìn một bàn đồ ăn đã bị "ô nhiễm" vô cùng bực bội, nàng còn chưa ăn no mà!

Triệu Kiến Thận từ trong nỗi sỉ nhục của thất bại đi ra, vỗ tay ra hiệu cho thuộc hạ đến mang đồ ăn xuống và bưng vài món đơn giản khác lên.

Trong sảnh đảo mắt chỉ còn lại hai người, trong lòng Tuyền Cơ có chút chột dạ, bưng bát cơm lên định mau mau ăn cho xong rồi cũng rút lui.

Ăn được hai ngụm, mới phát hiện Triệu Kiến Thận vẫn chưa động đũa, một tay chống cằm ánh mắt khó lường nhìn nàng chằm chằm, Tuyền Cơ ăn không vô nữa, để chén cơm xuống nói: "Làm sao vậy?"

Triệu Kiến Thận mở miệng nói: "Nàng đối xử với ta không tốt!" Câu nói này thế mà lại có chút ý vị ai oán.

Tuyền Cơ suýt nữa móc lỗ tai xem mình có nghe lầm không, Triệu Đại ma vương mà cũng ai oán cơ đấy!

"Ta, ta cũng đâu có làm gì ngươi…" Tuyền Cơ cảm thấy mình rất vô tội.

"Chính vì nàng cái gì cũng không chịu làm cho ta, ngay cả gắp thức ăn cho ta cũng không muốn!" Lần này là giọng điệu lên án.

Hóa ra vấn đề nằm ở trên dĩa rau, mắt Tuyền Cơ thiếu điều muốn trợn trắng, hai tên nam nhân tuổi tác cũng đã nhiều rồi sao đột nhiên lại ấu trĩ thế!

Thế nhưng tốt nhất là đừng nên đắc tội với Đại ma vương, Tuyền Cơ lấy lòng gắp liên tục mấy đũa đồ ăn để vào trong chén của hắn, biểu hiện rõ thành ý của mình.

"Nàng đút cho ta ăn!" Triệu Đại ma vương được voi lại đòi tiên, di người đến bên cạnh Tuyền Cơ, duỗi móng vuốt ra rất tự nhiên mà vắt ngang eo của Tuyền Cơ.

Không thể để cho hắn cứ thuận thế xông lên như thế, bằng không tiếp theo hắn sẽ không chỉ muốn ăn thức ăn nàng gắp nữa mà là muốn ăn nàng, trong đầu Tuyền Cơ vang lên hồi chuông cảnh báo.

Bất quá chỉ là, Triệu Đại ma vương hiếm khi lộ ra bản tính con nít đúng là mê người thật, Tuyền Cơ bị điện giật đến choáng váng. Tay phải không nghe theo lời nhắc nhở gắp một miếng trứng chiên đưa đến miệng Đại ma vương.

Triệu Kiến Thận há miệng ra đón lấy miếng trứng, còn cố tình vô ý mà ngậm lấy đầu đũa, trái tim Tuyền Cơ dần dần tê dại, không khỏi thầm tự mắng mình là đồ mê trai vô dụng, cũng mắng Triệu Kiến Thận là tai họa trời sinh, chỉ một động tác đơn giản, sao mà hắn làm lại ma mị như thế, còn… khiêu gợi thế nữa chứ?

Đút cho Triệu Đại ma vương ăn mấy đũa thức ăn, nhìn dáng vẻ hài lòng hả dạ của hắn. Dường như mấy món ăn bình thường dân dã này có hương vị còn hơn cả mỹ vị nhân gian, trong lòng Tuyền Cơ thầm toát lên vài tia hứng khởi gọi là cảm giác thành tựu, xem ra bản thân mình cũng có ảnh hưởng rất lớn tới Đại ma vương.

Lúc còn đương thầm lén đắc ý, bỗng nhiên nhớ tới đút cho hắn ăn là đũa của mình, lại còn bị ngậm rồi nữa chứ, vậy vậy vậy… mình nên dùng cái gì ăn cơm đây hả?!

Tuyền Cơ phiền não xem có nên giả bộ lỡ tay đánh rơi đũa rớt xuống đất không, rồi hợp tình hợp lý đổi lại đôi khác, Đại ma vương đối diện đã tiên hạ thủ vi cường. Một tay cầm đũa gắp thức ăn đưa tới bên miệng nàng.

Ăn hay không ăn đây? Trên đũa có dính nước miếng của hắn… Tuyền Cơ lâm vào thiên nhân giao chiến, cuối cùng tính cách nhát gan sợ phiền phức cũng chiếm thế thượng phong, ngoan ngoãn há miệng ngậm lấy thức ăn, không nhai mà cố gắng nuốt cho trôi xuống.

Mới nuốt xong một ngụm, lại tiếp một đũa. Tuyền Cơ nhận mệnh ngoan ngoãn ăn.

Triệu Kiến Thận không phải là không biết Tuyền Cơ xấu hổ không tình nguyện, nhìn bộ dạng ủy khuất nhưng lại không dám phản kháng của nàng thật sự rất đáng yêu.

Vất vả lắm mới ăn xong một bữa cơm mập mờ kích động, Triệu Kiến Thận lại còn không chịu thả người. Hôm nay hiếm khi nào thấy cái tên Dịch Thanh Vân không biết thức thời kia tự động tránh ra, sẵn dịp dẫn Tuyền Cơ ra ngoài bồi dưỡng cảm tình.

Căn cứ vào tập tính sống hết ăn rồi lại ngủ mơ mơ màng màng của Tuyền Cơ, ban đêm ít khi nào ra ngoài vận động, lúc này nàng lại được một siêu cấp mỹ nam nhẹ nhàng nắm lấy tay, đi dạo trên bờ ruộng, những cảnh sắc bình thường của ban ngày ở dưới ánh trăng đều trở nên kiều diễm tuyệt vời hơn. Tiếng ve ngân cùng với tiếng ếch nhái lúc trầm lúc bổng, trong không khí tràn ngập mùi vị tươi mát của cây cối, trời đất giống như chỉ còn lại mỗi hai người bọn họ.

Tuyền Cơ bỗng nhiên nhớ tới một câu nghe đâu đó ở kiếp trước: Phong cảnh không quan trọng, quan trọng hơn là người cùng ngươi ngắm phong cảnh.

Ngước nhìn nam tử tuấn lãng bất phàm ở bên cạnh, Tuyền Cơ âm thầm tự hỏi: Hắn là người có thể theo giúp mình ngắm cảnh sao?

Hai người không biết dừng bước tự lúc nào, Triệu Kiến Thận giơ tay vén những lọn tóc của Tuyền Cơ bị gió đêm thổi loạn, nhẹ giọng hỏi: "Nàng có chuyện gì muốn nói với ta không?"

Tuyền Cơ suy nghĩ một lát, ấp a ấp úng nói: "Cậu nói, ngươi, thê thiếp của ngươi… ách…" Câu hỏi này bây giờ hình như rất sát phong cảnh.

Triệu Kiến Thận lơ đễnh, kéo Tuyền Cơ cùng ngồi lên một tảng đá lớn cạnh bờ ruộng, cười nói: "Mấy cơ thiếp, ca cơ, tỳ nữ ở hậu viện ta đều giao hết cho Trương mẫu sắp xếp phân phát rồi. Bây giờ ta đã chân chính không có thê thiếp, chỉ còn chờ rước nàng vào cửa thôi."

"Hả?" Dù cậu đã từng nói qua, nhưng được nghe từ chính miệng Triệu Kiến Thận, Tuyền Cơ vẫn có chút không thể tin được, người này không phải là rất kiên trì ý kiến nam nhân cần có chút "tiêu khiển" sao?

Triệu Kiến Thận ôm Tuyền Cơ vào trong ngực, cằm gối lên đỉnh đầu của nàng, chậm rãi nói: "Nếu nàng đã không thích ta có người khác, vậy cũng chỉ có mình nàng thôi vậy."

Tuyền Cơ vùng khỏi cái ôm ấp của hắn, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hắn từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên hai lượt, mới nghi hoặc nói: "Ngươi có phải là phát sốt rồi không? Hay là bị cái gì kích thích nên tính tình mới đột biến như thế?"

Triệu Kiến Thận dở khóc dở cười, hận không thể mang nữ tử không tim không phổi này ra cắn hai cái giải hận.

Cho đến ngày hôm nay, hắn vẫn cảm thấy nam nhân tam thê tứ thiếp không chỉ là chuyện bình thường mà còn là chuyện nên cần, thế nhưng Tuyền Cơ cứ nhất quyết phải một chọi một, mà hắn thì lại không muốn buông tha cho nàng, cũng không muốn ép buộc nàng, nên đành phải tự mình lùi một bước, bởi dù có gia tăng thêm những nữ nhân khác đi nữa thì cũng không bằng Tuyền Cơ khiến cho hắn động tâm.

Thở dài một tiếng: "Ta rất tỉnh táo ! Nàng thắng rồi, sau này ta chỉ có mỗi nàng, nàng nhớ phải đối xử tốt với ta nhiều một chú!"

Tuyền Cơ chớp chớp mắt, cái tên Triệu Kiến Thận dễ nói chuyện ở trước mặt này khiến cho nàng hoàn toàn không kịp thích ứng, một lúc lâu mới nói: "Chúng ta định một bản hiệp nghị được không?"

Triệu Kiến Thận nói: "Nói nghe thử xem!"

Tuyền Cơ nói: "Ách, chúng ta không cần phải thành hôn…" Còn chưa nói xong hết câu đã thấy hai hàng lông mày của Triệu Kiến Thận dựng đứng, bộ dạng sắp phát hỏa, sợ tới mức nuốt hết câu sau ngược trở về.

Triệu Kiến Thận nở nụ cười có chút khủng bố, chậm rãi nói: "Nói tiếp đi."

Tuyền Cơ hơi run rẩy, kiên trì nói: "Chúng ta trước hết cần phải xem đối phương có hợp hay không đã, ách, nếu như không hợp, ngươi cũng không cần phải hy sinh lớn như vậy… Có thể tìm bọn thê thiếp của ngươi trở về, sau đó chúng ta nam cưới nữ gả đều không liên quan!" Tuyền Cơ càng nói càng nhanh, thừa lúc bản thân còn dũng khí, nói hết một lèo, hoàn toàn không dám ngẩng đầu lên nhìn phản ứng của Triệu Kiến Thận.

Nữ nhân này từ đầu tới đuôi vẫn không hề tin hắn, lại một lần nữa nhận thức sâu sắc được sự thật này, khiến cho Triệu Kiến Thận lại lần nữa nếm thất bại vô lực chả biết làm sao.

Quả nhiên nữ nhân này đúng là thuộc loại rùa đen mà, hắn phải thụt lùi lại một bước quá lớn, nàng mới miễn cưỡng ló đầu ra nhìn một cái, mà còn luôn sẵn sàng rút vào trong mai rùa của chính mình bất cứ lúc nào.

Chẳng qua bằng lòng thử một lần so với trực tiếp cự tuyệt không thèm đếm xỉa như trước kia cũng đã tốt hơn một chút rồi. "Chiến lược lùi một bước" của Trương mẫu vẫn rất có hiệu quả.

112. Chương 112: Hôn Nhẹ Lên Tim Của Em

Triệu Kiến Thận kéo Tuyền Cơ lại gần để ôm lấy nàng, muốn nhờ sự mềm mại cùng mùi hương thơm ngát trên người nàng để xoa dịu bản thân mình. Chợt hắn nhớ lại lời nói của Trương mẫu vào đêm trước khi hắn quyết định đi đến Ninh quốc.

Khuya ngày hôm đó…

Lúc hắn mới từ phòng Thược Dược phu nhân đi ra, liền gặp phải ánh mắt không đồng tình của Trương mẫu, hắn chỉ cười trừ.

Trương mẫu nói: "Lão thân có phần nhớ những chuyện ở biệt viện bên kia, nay đến đây là để từ biệt với Vương gia, vài ngày nữa sẽ lập tức theo cùng Triệu An trở về." Mặc dù Triệu Kiến Thận đã trở thành Thái tử Kỉ quốc nhưng hắn vẫn ở tại Vương phủ, người trong phủ cũng vẫn theo thói quen mà gọi hắn là Vương gia.

"Bên kia đã không còn ai, ma ma và Triệu An trở lại chậm trễ một chút cũng không sao. Khó được một lần đến đây, Viễn Nhi cũng muốn gặp ma ma nhiều hơn." Triệu Kiến Thận luôn không hiểu, vì sao lúc trước Trương mẫu nhất quyết phải cùng với trượng phu của mình rời xa kinh thành, tìm một địa phương hẻo lánh mà sinh sống.

Trương mẫu nhớ tới Triệu Tư Viễn, thoáng cảm thấy mềm lòng. Đứa nhỏ này mình trông từ bé đến lớn, gần đây Tuyền Cơ rời khỏi, tính tình của hắn cực kỳ tệ. Người trong Vương phủ mặc dù không ít nhưng lại không có mấy người tâm giao.

Nhớ đến Tuyền Cơ, Trương mẫu không nén được tò mò: "Vương gia quả thực tính toán sẽ mang Tuyền Cơ về Vương phủ sao?"

Triệu Kiến Thận gật đầu.

Trương mẫu lại nói tiếp: "Lão thân có một câu tuy là khó nghe, nhưng vẫn muốn nói, Vương gia ngài cùng Tuyền Cơ không hẳn đã tương xứng, nếu như đã kiên quyết giữ nàng ở bên cạnh, vì người vì mình cũng không phải chuyện tốt."

Sắc mặt Triệu Kiến Thận âm u hẳn, ánh mắt trở nên khó lường, hắn mở lời hỏi: "Trương mẫu vì cớ gì lại nói lời này?"

"Tuyền Cơ vốn là cô nương muốn tìm ình một người toàn tâm toàn ý kết tâm giao, lão nghĩ Vương gia hẳn cũng không phải là không biết, nếu như Vương gia đã không thể làm được, hà tất phải cưỡng cầu?"

"Nam tử hán tam thê tứ thiếp, vốn là chuyện bình thường. Nữ nhân khác có thể chấp nhận, một ngày nào đó Tuyền Cơ cũng có thể!"

"Tuyền Cơ không phải là nữ nhân khác, Vương gia so với ta còn hiểu rõ hơn. Thật sự muốn lưu nàng lại bên cạnh, chỉ sợ cái mà Vương gia nhận được chỉ là sự xa cách oán hận của nàng, còn có ý nghĩa gì đâu?"

Triệu Kiến Thận không nói thêm, nhưng là người đã nhìn hắn lớn lên, bà biết hắn có bao nhiêu cố chấp. Chợt nảy ra một ý nghĩ, nếu như Vương gia đã quyết không thể không có Tuyền Cơ, vậy bà cũng nên vì Tuyền Cơ mà ra sức một chút, biết đâu hai người họ quả thật có thể gắn bó suốt đời. Chuyện này hiển nhiên là quá tốt.

Trương mẫu cẩn thận quan sát sắc mặt Triệu Kiến Thận, to gan hỏi: "Mấy ngày qua Vương gia ở hậu viện có cảm thấy vui vẻ không?"

Triệu Kiến Thận không trả lời, lại lạnh nhạt hỏi bà: "Vì sao hỏi như vậy?"

"Không có gì, chỉ là muốn để Vương gia suy nghĩ kĩ một chút, đến cuối cùng là ở cùng với các vị phu nhân trong hậu viện cảm thấy vui, hay là ở cùng với Tuyền Cơ mới là vui vẻ. Vương gia là hậu duệ thiên hoàng cao quý, có lẽ muốn Vương gia nhường nhịn lui một bước là có phần quá, nhưng nếu là vì khiến cho cô nương mà mình ngưỡng mộ trong lòng có thể cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh mình. Có cái gì là không thể?"

Trương mẫu nhìn Triệu Kiến Thận nhíu mày không nói, bà cắn răng nói thêm: "Lão thân lại tiếp tục to gan nói thêm một câu, lão xem Vương gia hẳn đã lâu không cùng các phu nhân trong hậu viện gần gũi! Nếu đã không phải nàng là không được, hà tất cố chấp giữ lại những người mình không yêu thương, chỉ khiến cho người mà mình thật tâm quý mến càng không chấp nhận mình gần gũi?"

Từ suy nghĩ mông lung quay trở về, Triệu Kiến Thận cúi đầu nhìn ngắm vẻ mặt không yên đang lén quan sát hắn của Tuyền Cơ trong lòng mình, hắn cười khổ ra tiếng. Nếu như để cho người khác biết mình không thể có thê thiếp thành đàn, đồng thời đã hơn nửa năm không cùng nữ nhân nào hoan hảo, chỉ sợ là không chỉ mình Dịch Thanh Vân, mà cả người trong thiên hạ này đều phải hoài nghi mình phải chăng là 'không được'.

Công việc bận rộn tất nhiên cũng là một trong những nguyên nhân, nhưng quan trọng hơn hết chính là khi hắn nhìn vào khuôn mặt những nữ nhân khác, trong tâm trí của hắn lại chỉ nghĩ đến mỗi Tuyền Cơ mà thôi. Nhìn đám thê thiếp hoặc là kiều mị, hoặc là kín đáo, hoặc đoan trang, hoặc lạnh lùng muôn màu muôn vẻ, đều sẽ không nhịn được mà đem so sánh với Tuyền Cơ. Kết quả sau khi so sánh càng khiến hắn cảm thấy sự vô vị, ngu ngốc của đám nữ tử này hơn, đến cả một chút hứng thú gần gũi cũng không nổi lên được, chỉ toàn thấy chán chường.

So sánh như vậy vốn không công bằng, bởi vì từ lâu trong lòng hắn vốn đã nhận định, tiêu chuẩn cao nhất, duy nhất chỉ có Tuyền Cơ.

“Ta đáp ứng nàng!” Triệu Kiến Thận đột ngột mở lời.

“A?” Đáp ứng cái gì?

“Đáp ứng thỏa thuận quân tử của nàng!” Triệu Kiến Thận cười khẽ, hôn nhẹ vào trán nhỏ của Tuyền Cơ.

“Thật sao?!” Tuyền Cơ không ngờ lần này hắn lại dễ nói chuyện đến mức độ này. Quả thật là cầu gì được nấy.

“Thành ý của ta đã đưa ra rồi. Không phải nàng cũng nên biểu hiện một chút thành ý của mình sao?”

“Thành ý gì cơ?”

“Nàng nên chủ động hôn ta một cái.” Triệu Kiến Thận vui đùa đòi hỏi.

Trong nháy mắt, vẻ mặt Tuyền Cơ đỏ ửng: “Ử… Ngươi… Ngươi nhắm mắt lại trước đi!”

Triệu Kiến Thận không ngờ Tuyền Cơ sẽ đồng ý, thần sắc trên mặt không thay đổi nhưng trong lòng sớm đã sôi trào như sóng biển rồi. Quả nhiên là mình chỉ cần lui từng chút, rùa con liền sẽ chui đầu ra một chút sao?

Thấy Triệu Kiến Thận nhắm mắt lại, máu sắc của Tuyền Cơ lập tức nổi lên, tuyệt thế mỹ nam nga, hì hì!

Cách hôn sâu đạt tiêu chuẩn? Mình không biết làm, lá gan còn không có lớn như vậy, hôn đại một cái thôi, thoạt nhìn cũng không tệ… Trước kia toàn bị y ‘khi dễ’, lúc đó chẳng phải bị dọa đến chết khiếp thì cũng là tức chết đi được, cái tên bại hoại này kỹ xảo quá lợi hại, một chút cơ hội cho nàng phản công cũng không có, bây giờ nhìn giống như có thể để ình tùy ý ngược đãi vậy…

Nhẹ nhàng lướt lên đôi môi cười như không cười kia nhẹ ấn một cái, cảm nhận được sự mềm mại âm ấm lại mang một chút ướt át, hương vị thật ngon, nhịn không được vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một cái.

Thân thể nam nhân đối diện rung động, vốn hai cánh tay đang nhẹ nhàng ôm nay lại siết chặt, đôi môi hé ra bắt đầu phản công mãnh liệt, lúc đầu Tuyền Cơ còn thử cùng hắn tranh đấu một chút, đến sau cùng lại thật sự không chịu nổi công kích cường đại của hắn, đôi mắt khép lại, ngoan ngoãn giao lại quyền chủ động cho hắn.

Không biết trải qua bao lâu, Tuyền Cơ chợt thấy bả vai có chút lạnh lại ẩn ẩn đau, vừa mở to mắt liền giật mình, thì ra áo của mình đã bị tuột ra hơn phân nửa, lộ ra một mảng lớn bả vai trắng như tuyết. Còn cái nam nhân kia thì ghé đầu xuống bả vai của mình mà nhẹ nhàng cắn lên đó, vả lại có xu hướng càng ngày càng đi xuống.

Tuyền Cơ tập trung sức lực tay chân quơ loạn đem cơ thể của người nam nhân này đẩy ra xa một chút, thấp giọng kháng nghị: “Rõ ràng nói là chỉ hôn một chút!”

Triệu Kiến Thận vừa giận vừa buồn cười, không để ý lời kháng nghị của nàng lại tiếp tục tiến lên hôn một chút đôi môi anh đào, lúc này mới hài lòng thối lui: “Nha đầu keo kiệt!”

Tuyền Cơ vội vàng sửa sang lại quần áo cho chỉnh tề, trời ạ! Quên mất nơi này là ở ngoài, gần đây chắc chắn phải có hộ vệ của Triệu Kiến Thận, thật mất mặt!

Hôm nay Triệu Kiến Thận đặc biệt dễ tính, Tuyền Cơ cân nhắc một chút, chi bằng thừa dịp hiếm có tranh thủ một chút điều kiện có lợi ình: “Ta muốn đi cùng đại ca đến Phồn Tinh cốc một chuyến, ngươi chắc là còn có chuyện ở Ninh quốc, làm xong mọi chuyện rồi lại đến tìm ta được không?”

Vừa nói vừa lắc lắc cánh tay của hắn, chiêu nay áp dụng với đại ca và cậu đều có hiệu quả, không biết với Triệu Đại ma vương thì có tác dụng không ta?

Triệu Kiến Thận nghĩ nghĩ rồi đáp ứng, Tuyền Cơ vui mừng không thôi, nụ cười thoải mái vui vẻ đã lâu nay lại lần nữa hiện lên trên khuôn mặt, hắn vừa nhìn thấy trái tim liền thổn thức vô cùng. Trong lòng hắn thầm hạ quyết tâm, về sau lúc có thể lui một bước thì cứ lui một bước trước, tiểu rùa là không thể áp bức, bức đến chui vào trong mai rùa rồi thì chơi không vui nữa.

113. Chương 113: Ranh Giới Sống Chết

Tuyền Cơ phấn khởi đi tìm Dịch Thanh Vân, nói ngày mai có thể xuất phát quay về Phồn Tinh cốc.

Dịch Thanh Vân nửa tin nửa ngờ nói: "Muội không phải là đã đồng ý điều kiện nào của Trầm Kiếm rồi chứ, hắn tốt như vậy sao?"

Tuyền Cơ cười tủm tỉm nói: "Không có, hắn bỗng nhiên trở nên rất dễ nói chuyện, muội đưa ra điều gì hắn đều đáp ứng!" Chuyện nụ hôn nhẹ kia thì không cần nhắc đến.

"Không phải là có âm mưu gì chứ?!" Tuy rằng chỉ ở cùng người em rể này vài ngày, nhưng đối với phong cách hành sự của hắn đã có cảnh giác ở trong lòng.

Hắn vừa nói như vậy, Tuyền Cơ cũng có chút sợ hãi, nhưng tự do ra đi là sự hấp dẫn quá lớn, hai sinh vật đơn bào lo lắng một trận liền đem mọi sự băn khoăn ném ra sau đầu, vui tươi hớn hở mà chuẩn bị ngày hôm sau ra đi.

Trước khi xuất phát, Triệu Kiến Thận đưa cho Tuyền Cơ một chiếc lồng sắt nhỏ, bên trong có một con chim bồ câu trắng hướng về nàng thầm thì hai tiếng, bộ dáng rất khiến người khác yêu mến.

"Mỗi ngày viết cho ta một phong thư, bồ câu này nàng hẳn là biết cách dùng rồi." Triệu Kiến Thận không cho phép thương lượng, phân phó như thế. Nếu không phải Lam Tích rất quen thuộc với hoàn cảnh ở Ninh quốc, lại còn có nhiệm vụ khác, hắn tuyệt đối sẽ không để Tuyền Cơ đi một mình với Dịch Thanh Vân.

"Ngộ nhỡ bị người ta nhìn thấy thư thì làm sao bây giờ?" Tuyền Cơ không bằng lòng lắm, lại còn muốn viết báo cáo mỗi ngày, quản lý thật chặt quá đi.

"Bồ câu này đã được huấn luyện, chỉ nghe tín hiệu ra lệnh của chúng ta, sẽ không bị bắt dễ dàng như vậy."

Triệu Kiến Thận nói những lời này không chớp mắt, Dịch Thanh Vân rõ ràng cảm giác được chính mình bị khinh thường, trong lòng nhất thời nổi giận, nhất thời cả gan, cười mỉa mai nói: "Tiểu muội, cứ mang bồ câu theo đi, đỡ cho huynh khỏi phải săn thịt thú dọc đường."

"A?" Tuyền Cơ nhìn bồ câu trắng vô tội trong lồng sắt, nàng ăn không nổi a.

Triệu Kiến Thận bỗng nhiên hướng Dịch Thanh Vân cười nói: "Ngươi muốn biết cây Tử Dương trồng như thế nào không?"

Dịch Thanh Vân trời sinh đã rất thích thú với việc trồng hoa cỏ, vừa nghe xong hai mắt lập tức sáng lên: "Trồng như thế nào?"

Triệu Kiến Thận nói: "Ngày ta đưa Tuyền Cơ về Kỉ quốc làm đại hôn, sẽ đem hạt giống và cách trồng cỏ Tử Dương đưa lên, coi như là một phần trong sính lễ vậy."

Dịch Thanh Vân lau lau nước miếng, nhìn tiểu muội, trong lòng bắt đầu đấu tranh, tiểu muội cùng thần dược trần gian… Chậc chậc, em rể này thật đúng đã bắt được điểm yếu của mình! Rất gian giảo!

Triệu Kiến Thận tiến đến bên tai Tuyền Cơ, nhẹ giọng uy hiếp: "Ta sẽ nhớ kỹ thời gian, thiếu một phong thư thì hôn một cái, tự nàng suy nghĩ đi." Nói xong hướng lỗ tai của nàng hà nhẹ một hơi, cười xoay người trở về nông trang.

Còn lại một mình Tuyền Cơ xoa xoa tai nghiến răng nghiến lợi trèo lên xe ngựa rời đi.

Triệu Kiến Thận trở lại trong phòng, sự ôn nhu nơi đáy mắt đã biến mất không còn chút nào, sai bảo cấp dưới chuẩn bị chu đáo hành lý, chuẩn bị xuất phát đến kinh đô Ninh quốc.

Lam Tích muốn nói lại thôi, Triệu Kiến Thận liếc mắt một cái về phía nàng nói: "Có chuyện gì?"

"Công tử nếu không muốn Tuyền… Tạ tiểu thư rời đi, thật ra đưa nàng đi cùng cũng không có trở ngại gì. Lam Tích chắc chắn bảo vệ tiểu thư bình an." Lam Tích nói chắc như đinh đóng cột.

Công tử ngoài miệng tuy rằng chưa nói gì, nhưng nàng có thể cảm giác được thiếu gia không nỡ lòng. Trong kinh đô Ninh quốc chắc đã sớm bố trí được bảy tám phần rồi, sẽ không có người nào có thể xâm phạm tới người bên cạnh thiếu gia, vậy sao không đem theo Tuyền Cơ luôn, để trong lòng khỏi phải lo lắng vướng bận.

Lam Tích mới chỉ đến Ninh quốc một khoảng thời gian, xem ra cũng đã đứng bên phe của Tuyền Cơ rồi, lúc nào cũng nghĩ đến an nguy của nàng. Triệu Kiến Thận cười nhạt một cái nói: "Ta đến Ninh quốc muốn làm chuyện gì, tuy rằng trước giờ nàng chưa từng hỏi qua, nhưng chắc cũng đã đoán được đại khái rồi, có những chuyện nếu nàng đã không muốn biết, không muốn nhìn thấy, vậy thì cứ tùy nàng đi."

Tuyền Cơ thích cuộc sống bình thản đơn giản an ổn, cường ngạnh bắt nàng phải tiến vào thế giới của hắn, chỉ khiến cho lòng nàng thối lui càng xa. Nếu đã như vậy, thì vào những lúc thích hợp, cứ để nàng rút lui vào mai rùa của mình đi. Nghĩ thông điểm này rồi, cho nên lần này Triệu Kiến Thận hiếm khi buông tay để cho Tuyền Cơ tạm thời rút lui khỏi nơi âm mưu máu tanh.

Chính vào lúc này, Triệu Chính tiến vào phòng, hành lễ với Triệu Kiến Thận nói: "Thiếu gia, bên phía Thành Nghiệp đã chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể ra tay."

Triệu Kiến Thận gật đầu nói: "Tốt, để Triệu Thập Lục dựa theo kế hoạch mà tiến hành."

***

Phồn Tinh cốc vốn cách chỗ của nông trang không xa lắm, nếu đi xe ngựa thì lộ trình không quá một ngày rưỡi, Dịch Thanh Vân chỉ chọn đường nhỏ gần nhất để đi. Một đường gió yên biển lặng, đến lúc hoàng hôn ngày thứ hai, hai người đã đến núi Lục Hà nơi ở của Phồn Tinh cốc.

Dịch Thanh Vân đưa xe ngựa cho người trong thôn ở dưới chân núi trông coi, tự mình cõng Tuyền Cơ lên núi.

Tuyền Cơ nằm ở trên lưng Dịch Thanh Vân, theo hắn tung mình nhảy vọt xuyên qua núi rừng, cảm giác so với ngồi xe qua núi cũng không khác biệt gì mấy, có chút sợ hãi, nhưng cảm giác chơi vui và kích thích chiếm phần nhiều hơn.

Đường vào Phồn Tinh cốc hình như thật sự rất phức tạp, Tuyền Cơ tuy rằng không nhìn ra cái trận pháp gì, nhưng thấy hình như mỗi một điểm rơi của Dịch Thanh Vân đều có tính toán rất chính xác, mỗi một cự ly đi qua, liền phát hiện cảnh vật bên cạnh phát sinh một chút biến hóa ly kỳ, đại khái đi được khoảng một bữa cơm, Dịch Thanh Vân dừng lại trước một vách núi, đặt Tuyền Cơ đứng xuống đất đàng hoàng, giơ tay đẩy ra một tầng dây mây bám trên vách đá, dắt Tuyền Cơ tiến vào bên trong.

Đó là một khe đá trời sinh, dường như lúc tòa sơn cốc này sinh ra đã bị một cây đao sắc bén cắt xuống một cái ở bên cạnh, liền có thể nối thẳng xuống đáy cốc, không cần phải leo trèo vượt qua đỉnh núi.

Trong khe đá tối đen không chút ánh sáng, Dịch Thanh Vân kéo Tuyền Cơ giống như đi lững thững mà sờ soạng đi thẳng vào, vừa đi vừa chém gió, nói đường ở đây huynh quen thuộc vô cùng, nhắm mắt lại cũng có thể đi như thường.

Vừa nói xong đột nhiên ai ya một tiếng, lảo đảo một cái thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Tuyền Cơ kinh ngạc hỏi: "Sao vậy?"

Giọng Dịch Thanh Vân hơi kỳ lạ nói "Không sao, hình như huynh vừa đá phải một cái gì đó." Nói xong lấy từ trong người ra một cây đánh lửa thổi lửa lên, lại thấy một người hai mắt nhắm nghiền ngã nằm bất động trên mặt đất.

Dịch Thanh Vân kinh ngạc nói: "Sư đệ."

Nam tử nằm ở trên đất, bộ dạng giống như không còn chút hơi thở, Dịch Thanh Vân vội vàng nói: "Tên vô lại Lạc Dương nhà ngươi, rõ ràng biết bản thân mình bị bệnh tim còn đến chỗ này chạy loạn cái gì chứ?"

Giơ tay sờ ngay lồng ngực, mơ hồ chỉ có thể cảm giác được nhịp tim nhảy loạn yếu ớt, Dịch Thanh Vân mở tay nải lấy một bình thuốc để ở dưới mũi của hắn, nhưng vẫn không có chút phản ứng nào.

Tuyền Cơ sáp lại gần coi thử, giống như là tình trạng bệnh tim đột phát, cơ thể vẫn còn ấm nên chắc là mới phát tác chưa lâu.

Lúc này, thời gian chính là sinh mạng, cũng không thể chú ý được những thứ khác nữa rồi, đẩy Dịch Thanh Vân mặt giờ đã trắng bệch như tờ giấy trắng ra, đành phải còn nước còn tát thôi, xem thử xem phương pháp hô hấp nhân tạo hồi phục tim mạch của mình có công hiệu hay không.

Trong đầu hồi tưởng lại những phương pháp thao tác đã từng xem qua ở kiếp trước, nhìn về phần dưới lồng ngực một đoạn, dùng sức đánh vào.

Lạc Dương mơ hồ rên rỉ ra tiếng, cơ thể dường như run lên một chút, Dịch Thanh Vân vốn không hiểu tiểu muội tại sao lại đánh lên người Lạc Dương, nhưng hiện giờ thấy một cái đánh lên, Lạc Dương lại có phản ứng, mơ hồ đoán được là nàng đang cứu người, vì thế buông xuống đôi tay đang định ngăn cản, ngồi một bên cẩn thận theo dõi.

114. Chương 114: Hôn Tới Sờ Lui

Tuyền Cơ dịch chuyển cơ thể Lạc Dương một chút, đem đầu của hắn từ trên đùi Dịch Thanh Vân dời xuống, xác nhận người đã nằm thẳng, lập tức bắt đầu xoa bóp tim ngoài lồng ngực, xoa bóp được vài cái, phát hiện sắc mặt Lạc Dương dường như hơi hồi phục, Tuyền Cơ vội vàng nói với Dịch Thanh Vân: "Đại ca, huynh cứ bắt chước theo muội như thế này, ấn nơi này trên ngực hắn từng cái từng cái, chỉ cần không làm hỏng xương cốt của hắn là được rồi."

Dịch Thanh Vân nghe xong vội vàng qua tiếp nhận.

Liên quan đến mạng người, tuy rằng xấu hổ, nhưng hô hấp nhân tạo không dám giao ột người mới học nghề cái gì cũng không biết như Dịch Thanh Vân, đành phải chính mình làm.

Tuyền Cơ vừa kéo mở khớp hàm của Lạc Dương vừa nói với Dịch Thanh Vân: "Muội phải giúp hắn hô hấp, huynh không cần ngạc nhiên, tập trung tinh thần ấn ngực hắn như lời muội nói."

Thấy Dịch Thanh Vân gật đầu, Tuyền Cơ nhắm mắt lại, trong lòng tự khích lệ mình, đây là cứu người, không thể phân biệt nam nữ! Dùng sức hít một hơi, nhắm ngay miệng đang mở ra của Lạc Dương mà áp đến.

Một đêm hỗn loạn căng thẳng, không biết là vận mệnh của Lạc Dương tốt, hay là vận số của Tuyền Cơ tốt, cuối cùng vì Lạc Dương được cứu sống tỉnh lại mà kết thúc.

Ba ngày sau…

"Tuyền Cơ, thức dậy ăn cơm!" Ngoài phòng vọng đến một giọng nam nhân kêu la.

Tuyền Cơ ôm gối lăn vài cái trên giường, xác định tạm thời ngủ không được mới lưu luyến không rời đứng lên rửa mặt chải đầu một cái rồi đi đến phòng trước.

Vẫn chưa vào cửa đã ngửi được nhiều mùi thức ăn, Dịch Thanh Vân đã ngồi ở bên cạnh bàn ăn ngấu nghiến, thấy Tuyền Cơ đến, tay cầm chân gà vẫy một cái về hướng nàng xem như chào hỏi.

Lạc Dương ở phía sau mỗi tay cầm một cái đĩa đi đến, toàn thân áo xanh xinh đẹp như trúc, nhìn không giống như người vừa nấu xong cơm đi ra từ phòng bếp đầy khói lửa.

Tuyền Cơ gọi một tiếng lấy lòng: "Lạc Dương đại ca", chủ động tiến đến đón lấy một đĩa thức ăn đặt lên bàn.

Dịch Thanh Vân chua xót nói: "Chậc chậc, kêu đại ca cũng không thân thiết như vậy… Đích thật nên để vị muội phu tương lai kia đến nghe một chút. Hừ!"

Tuyền Cơ làm mặt quỷ với hắn, nói: "Đồ ăn Lạc Dương đại ca làm ăn rất ngon! Đương nhiên phải cố gắng nịnh bợ nhiều!"

"Huynh phải thông báo uội phu tương lai giám sát chặt chẽ muội mới được, tránh việc không chú ý một chút muội lại bị đầu bếp lừa gạt chạy mất!" Dịch Thanh Vân nổi cáu ghen tuông, lập tức cùng với muội phu tương lai vốn vẫn nhìn không thuận mắt đang ở kinh thành xa xôi có chung một kẻ địch.

Lạc Dương mỉm cười. Tốt bụng không muốn tiếp tục kích động sư huynh. Kêu Tuyền Cơ ngồi xuống ăn cơm. Thuận miệng chuyển đổi đề tài, nói: "Tuyền Cơ, phương pháp muội áp dụng để cứu ta vài ngày trước có thích hợp dùng cho tất cả người bệnh bị lên cơn đau tim không?"

Tuyền Cơ cố gắng nhớ lại một lát, xấu hổ nói: "Ta không nhớ rõ, nhưng mà thông thường tim đột nhiên ngưng đập thì đều có thể. Thật ra muội chỉ đọc qua phương pháp đó trong một quyển sách, lần đầu tiên sử dụng chính là ở trên người huynh, cũng không dám khẳng định phương pháp có tuyệt đối đúng hay không, hôm đó phần lớn là may mắn."

Lạc Dương nói: "Có thể có phương pháp như vậy đã tốt rồi, đợi lát nữa muội có thể giải thích rõ hơn một chút cụ thể phải làm như thế nào không?"

Tuyền Cơ còn chưa trả lời, Dịch Thanh Vân đột nhiên nói xen vào: "Không được!"

Hai người vẻ mặt không hiểu nhìn về phía hắn, Dịch Thanh Vân lớn tiếng nói: "Nam nữ khác biệt, các ngươi cũng không phải vợ chồng, hôm đó là do vấn đề sống chết thì không nói, bây giờ làm sao có thể lại làm như vậy, ờ, miệng đối miệng…"

Tuyền Cơ ngượng ngùng, tên đại ca vô lại này, một việc cứu người tốt đẹp từ miệng hắn nói ra liền trở thành không đứng đắn.

Lạc Dương lại như không có việc gì, nghiêm mặt nói: "Đây là việc lớn cứu người, nếu như nghiên cứu phương pháp thật kỹ càng, phổ biến rộng rãi, có thể cứu biết bao nhiêu người!"

Vẻ mặt Tuyền Cơ ngây ra, không ngờ Lạc Dương lại là thanh niên tiên tiến hiếm có trong cổ đại, không chú ý chuyện vặt vãnh, có tinh thần khoa học sâu sắc.

Dịch Thanh Vân thấy hai người bọn họ không xem trọng lời nói của hắn, nổi giận: "Lạc Dương thì không nói. Nhưng Tuyền Cơ là nữ. Cứ hôn đến sờ lui như thế rất thiệt thòi, không thích hợp, không thích hợp!"

Tuyền Cơ tặng cho hắn một cái nhìn khinh thường vì hắn dùng từ thô tục. Cãi lại: "Muội đem những thứ muội nhớ đọc hết ra, hai người các huynh biểu diễn là được chứ gì?"

Dịch Thanh Vân bĩu môi, miễn cưỡng đồng ý.

Sau khi ăn xong Tuyền Cơ lập tức nhớ lại kỹ thuật hồi phục tim rồi nói ra nguyên văn, Dịch Thanh Vân nằm ngửa trên giường trúc đóng vai người bệnh, Lạc Dương vừa nghe vừa thử ép lên người Dịch Thanh Vân, hơn nữa Tuyền Cơ còn giảng giải từng phần, từ từ tìm kiếm nguyên lý.

Thế nhưng một bước cuối cùng - vấn đề hô hấp nhân tạo đã đến.

Người Lạc Dương vừa mới tiến đến bên cạnh Dịch Thanh Vân, Dịch Thanh Vân giống như bị sét đánh, đụng một cái liền nhảy dựng lên, nhảy thật xa, nét mặt biểu hiện như bị chà đạp, quát to: "Không được, bị một nam nhân hôn, rất ghê tởm!"

Lạc Dương có vẻ sững sờ khi nghe xong những lời này, biểu cảm lạnh lùng xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Nhưng mà hai người thần kinh thô như Tuyền Cơ và Dịch Thanh Vân vẫn không chú ý.

Tuyền Cơ nhìn thấy biểu tình buồn cười của đại ca, cười đến mức thắt lưng không thẳng được, xoa bụng nói không ra lời.

Nửa ngày sau, Tuyền Cơ đã cười đủ, đề nghị: "Hay là huynh thử làm hô hấp nhân tạo cho Lạc Dương đại ca đi, nếu huynh ấy phát bệnh nữa, thì huynh cũng sẽ không tay chân loạn xạ."

Dịch Thanh Vân do dự một lúc, rốt cuộc sự quan tâm đối với sư đệ chiếm ưu thế.

Lần này đổi lại là Lạc Dương nằm thẳng trên giường trúc, Dịch Thanh Vân làm một trận củng cố tâm lý thật tốt, hít sâu một hơi tiến về phía Lạc Dương…

Ngay tại giây phút mang tính lịch sử này, một tiếng lách cách giòn vang, hù dọa ba người, cũng ngừng lại động tác của Dịch Thanh Vân.

Ba người vừa đồng loạt quay đầu lại thì chỉ thấy một tiểu cô nương vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía hai huynh đệ Dịch Thanh Vân, dưới chân tiểu cô nương là một đống mảnh sứ vỡ, trên sàn nhà đầy nước súp.

Tiểu cô nương này Tuyền Cơ đã gặp qua, là cháu gái của một lão gia nhân (người làm già) của Dịch Thanh Vân, tên là Tiểu Tuyết, vẫn luôn ngưỡng mộ Dịch Thanh Vân, mỗi lần nhìn thấy hắn ánh mắt liền biến thành hình trái tim, hận không thể đeo dính trên người Dịch Thanh Vân.

Tuy rằng Dịch Thanh Vân đối xử với tiểu cô nương như muội muội hàng xóm, nhưng cũng có tí chút hưởng thụ cách thức nàng sùng bái thần tượng.

Trường hợp thần tượng và sư đệ, hai người nam nhân đến gần nhau "hôn môi" đương nhiên quá mức kích thích, Tiểu Tuyết hét lên một tiếng "A", mang theo trái tim vỡ nát xoay người chạy như điên.

"Oa!" Dịch Thanh Vân phản ứng lại kịp nhận ra Tiểu Tuyết hiểu lầm cái gì, hét theo một tiếng nhảy dựng lên liền chạy ra ngoài đuổi theo. Nếu không làm rõ tình huống thì Tiểu Tuyết sẽ đi nói lung tung, một đời danh tiếng lẫy lừng Tích Hoa công tử của hắn sẽ hoàn toàn tiêu tùng!

Lạc Dương và Tuyền Cơ hai mặt nhìn nhau, qua nửa ngày cuối cùng nhịn không được cười ha ha.

Cười đã một trận, Tuyền Cơ nói: "Lạc Dương đại ca, huynh muốn đi giải thích một tí không, huynh là người bị hại lại là thầy thuốc, nếu so sánh thì Tiểu Tuyết sẽ dễ dàng tin tưởng huynh hơn, nếu không đại ca sẽ bị đồn thổi thành… Thôi bỏ đi, nếu huynh cũng bị kéo xuống nước thì rất oan uổng." Tuyền Cơ đột nhiên nhớ ra nơi này vẫn chưa có các điển tích về đoạn phích hay Long dương gì đó, không biết người nơi này mô tả về đồng tính luyến ái như thế nào?

Lạc Dương đăm chiêu suy nghĩ một tý, lắc đầu nói: "Không sao…" Nói xong liền đứng lên đi ghi chép lại các thao tác của phương pháp hồi phục tim, để lại Tuyền Cơ đang tán thưởng không nguôi về sự độ lượng phóng khoáng của hắn.

115. Chương 115: Di Hoa Tiếp Mộc

Lạc Dương thu dọn lại sổ sách, liền đi xem chừng vườn thảo dược do chính tay hắn trồng. Dù sao Tuyền Cơ cũng không có việc gì làm nên đi theo phụ hắn nhổ cỏ dại.

Lạc Dương luôn đem lại cho người khác cảm giác thanh lạnh đạm bạc, diện mạo thì không xem như anh tuấn, nhiều lắm chỉ là thanh tú, nếu có lẫn vào đám đông cũng chưa hẳn sẽ tìm ra được. Nhưng đã ở chung với hắn mấy ngày qua, Tuyền Cơ nhận thấy hắn là một người đàn ông vô cùng tốt.

Vào được nhà bếp, ra được phòng khách, còn có một sở trường, y thuật tinh thông có thể xem như là dân chuyên nghiệp có tiếng. Một nam nhân tính tình cực kỳ tốt như vậy, hơn nữa còn thông minh hiểu ý, biết ôn nhu săn sóc, nhân cách cao thượng, hiểu rõ lý lẽ, nếu đem hắn đến thời hiện đại khẳng định sẽ được chọn làm thanh niên ưu tú rồi!

Lạc Dương duỗi thẳng lưng, ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt Tuyền Cơ đang đặt trên người mình nghiền ngẫm, hơn nữa phỏng chừng đã nhìn thật lâu từ trước, hắn cũng không buồn mở miệng hỏi chỉ nhìn lại cô mang một chút nghi hoặc.

Tuyền Cơ không thể nhịn được tính nhiều chuyện nói: "Lạc Dương đại ca, huynh thật sự là một sự lựa chọn tốt nhất để làm đức lang quân mang mười phần hoàn hảo đó!"

Lạc Dương nghe xong thì cười, nhưng trong nụ cười lại có phần tự giễu: "Chỉ sợ là không có tiểu cô nương nào nguyện ý gả cho ta."

"Làm sao có thể, nếu không có ai gả cho huynh thì ta gả cho huynh là được rồi!" Tuyền Cơ ưỡn cái bụng của mình ra đùa giỡn.

Lạc Dương lơ đễnh đáp: "Được!"

Chỉ như vậy là có thể lừa về được một siêu cấp hoàn hảo lang quân? Cổ nhân này có phải là quá dễ lừa gạt đi, Tuyền Cơ nhịn không được đắc ý nói: "Vậy sau này nếu không có ai chăm sóc ta thì sẽ đến tìm huynh nha, không cho huynh thất hứa!"

"Ừ!" Lạc Dương từ sớm đã nghe Dịch Thanh Vân nói rằng Tuyền Cơ mang theo hôn ước bên mình nên hắn biết rõ đây chỉ là lời vui đùa mang thiện ý của tiểu muội muội mà thôi, hắn không để ở trong lòng.

Tuyền Cơ thấy Lạc Dương chăm chú nhìn vào gốc cây đã nhiều tuổi nay trĩu quả hồng, vẻ mặt như đang suy nghĩ xa xăm, trong lòng nàng thầm đồng ý, khi nam nhân chăm chú làm việc quả thực rất có sức hút, đến cả khuôn mặt bình thường đều cũng trở nên đẹp mắt đến bất ngờ. Ngoài miệng tùy ý chọn một chủ đề: "Lạc Dương đại ca, huynh đang suy nghĩ gì vậy?"

"Ta đang nghĩ, có biện pháp nào có thể khiến cho Thấu La thảo có thể sinh trưởng nhiều hơn nhanh hơn một chút hay không." Lạc Dương nhíu mày đáp.

"Huynh trồng thêm nhiều giống không phải là được rồi sao. Ách, cái thứ này rất khó trồng sao?" Tuyền Cơ hiếu kỳ tiến đến chăm chú quan sát.

"Khấu La thảo quả thực giống rất hiếm. Hơn nữa từ lúc gieo giống đến lần kết quả đầu tiên, ít nhất cũng cần từ 5 đến 10 năm. Quả của nó dùng làm thuốc để chữa bệnh kiết ly, đối với các loại bệnh khiến dạ tràng bị tổn thương nặng thì rất có hiệu quả." Lạc Dương cẩn thận trả lời.

Tuyền Cơ nga một tiếng, trong lòng bất chợt lóe qua một ý nghĩ, nhưng không để tâm lắm, cũng không màng ngẫm kĩ lại, tay cứ tiếp tục nhổ mớ cỏ dại.

Một buổi chiều cứ như vậy mà nhẹ nhàng trôi qua.

Khi trời chuyển hoàng hôn thì thấy Dịch Thanh Vân ôm một chậu hoa lạ lùng đi ngang qua. Nghĩ chắc là đã giải quyết xong chuyện hiểu lầm lúc chiều, cho nên mới nhàn rỗi mà đến chơi với đống hoa cỏ bảo bối của hắn.

Dịch Thanh Vân nhìn thấy bọn họ, nói lớn: "Ta đem chậu hoa này chuyển qua bên kia vườn trúc, hai người đợi một chút rồi cùng nhau trở về ăn cơm!"

Lạc Dương lên tiếng đồng ý. Nhìn lại Tuyền Cơ còn đứng y nguyên một chỗ, vẻ mặt hoảng hốt, liền hỏi thăm: "Tuyền Cơ, làm sao vậy?"

"Chuyển hoa? Chuyển hoa ghép cành? Chiết cây? A! Ta nghĩ ra rồi!!!" Tuyền Cơ bất thình lình hô to.

Dịch Thanh Vân vừa mới đặt chậu hoa xuống, nghe thấy tiếng Tuyền Cơ kêu vang, hắn vội vàng chạy tới xem có chuyện gì xảy ra.

Tuyền Cơ đắc ý nhìn bọn họ nói: "Muội vừa nghĩ ra một biện pháp cực kỳ tốt, nó có thể giúp các huynh chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã có thể trồng được nhiều hoa quả cùng thảo dược rồi!"

Dịch Thanh Vân hiếu kỳ hỏi: "Muội còn biết trồng hoa sao? Biện pháp gì? Nói ta nghe một chút."

Kỳ thật chỉ là do Tuyền Cơ nhớ lại kiến thức trong khóa học thực hành sinh học là chiết cây từ hồi còn học trung học, chỉ cần chọn một loài thực vật cần chiết, đem ghép cành vừa chiết lên sống trên một cây khác, chờ nó chậm rãi trưởng thành thì có thể thu hoạch. Loại phương pháp này nếu áp dụng trên những loài thực vật cần có một thời gian dài để sinh sôi nảy nở thì cực kỳ hiệu quả.

Tuyền Cơ đem hết những chi tiết mình nhớ rõ nói ra, Dịch Thanh Vân cùng Lạc Dương đều rất lành nghề trong phương diện trồng trọt, vừa nghe là đã cảm thấy loại "Chiết cây" này rất có khả năng. Nhưng khi tiếp tục hỏi cặn kẽ thì Tuyền Cơ lại không nhớ rõ mấy.

"Hình như là giống càng gần chủng loại thì hiệu quả đạt càng tốt!" Tuyền Cơ cực khổ suy nghĩ lại. Năm đó bất đắc dĩ học môn này chỉ là học qua loa trên lý thuyết, căn bản không có cái gì tiếp xúc thực tế, nhớ được bao nhiêu chỉ dẫn trong sách giáo khoa thì nói lại, tiếp tục nghiên cứu sâu hơn thì đành bất lực.

Lạc Dương tinh tế suy nghĩ một hồi, gật đầu nói: "Có phương pháp mới nói chung so ra vẫn tốt hơn là không có rất nhiều, hay là dùng thử trên Khấu La thảo này xem, từ từ rồi sẽ thử được cách.

Tuyền Cơ khều khều Dịch Thanh Vân đang suy nghĩ đến xuất thần nhập hóa: "Đại ca huynh phải cố gắng nha, muội nhớ trong sách có ghi lại trước đây có người có thể chiết được trên một gốc cây hoa cúc hai trăm cây hoa cúc giống mới, trở thành vua chiết cúc đấy!"

Dịch Thanh Vân bĩu môi nói: "Thật sao? Dựa vào bản lĩnh của đại ca muội, ít nhất có thể từ một gốc cây hoa cúc mà chiết ra ba trăm loại hoa cúc!"

Những ngày tiếp theo, Dịch Thanh Vân và Lạc Dương đều bận rộn vấn đề chiết cây, thường xuyên ở cả ngày trong vườn cây thảo dược.

Có thể trợ giúp cho "sự nghiệp" của bọn họ, Tuyền Cơ rất vui vẻ, chẳng qua vì Lạc Dương quá bận, nên cũng không còn được ăn mấy món ngon do hắn làm rồi, chuyện này lại khiến Tuyền Cơ rất buồn bực.

Trong Phồn Tinh cốc trừ bỏ ba người bọn họ còn lại hai ba trăm thuộc hạ dưới quyền cùng nghệ nhân chế tác hương liệu và người nhà của họ. Chỉ là ba người Dịch Thanh Vân cũng không thực sự cần người hầu hạ, cho nên ngày thường ra vào vườn thảo dược chỉ có một mình Tô đại nương và một vài người quản sự dưới quyền thay Dịch Thanh Vân trông nom gia nghiệp.

Thời điểm Tuyền Cơ đến, nàng đã khiến Phồn Tinh cốc vốn trầm mặc đã lâu trở nên náo nhiệt hẳn lên - Muội muội ruột thịt của chủ nhân, vẻ ngoài tựa thiên tiên, tính tình lại tốt, chỉ cần trong vài giờ là Tuyền Cơ lập tức có được cảm tình của toàn thể nhân viên cấp dưới.

Dịch Thanh Vân không có kiên nhẫn xử lý những công việc làm ăn, hương liệu của Phồn Tinh cốc cho tới bây giờ chủ yếu là nhằm vào những vật liệu trân quý nổi tiếng hiếm có, không để ý nguồn tiêu thụ, hắn chỉ vui vẻ đắc ý làm chưởng quầy thu lợi, mọi sự tình đều ném cho các quản sự trung thành kia trực tiếp trông nom.

Tuyền Cơ đến đây liền tốt rồi, Dịch Thanh Vân trực tiếp cho gọi vài quản sự vào, nhắm vào muội muội mà ném một câu: "Về sau có việc thì cứ tìm tiểu muội muội, đừng đến làm phiền ta!" Thân ảnh cứ thế biến mất vào vườn hoa mà nghiên cứu làm sao để làm ra một gốc cây cúc bá vương.

Những quản sự này vốn trường kỳ kháng chiến trong tình trạng chính phủ không có lãnh đạo nên đã sớm thành thói quen, bình thường cơ hội tìm Tuyền Cơ cũng không có nhiều.

Tuyền Cơ một người nhàn rỗi sinh nhàm chán mà phát sinh ý nghĩ mình phải tính toán chỉnh chu lại kế hoạch cải tạo gia viên hạnh phúc của mình thôi, nói đơn giản chính là đem cuộc sống bây giờ biến đổi sao cho thoải mái và hiện đại hơn một chút.

May mắn là vì Phồn Tinh cốc giao thông không tiện cho nên nhân số tuy ít nhưng mỗi người đều có một món tay nghề, nghề mộc, xây dựng, rèn sắt, dệt vải vân vân… cơ bản là có thể tự cấp tự túc. Tuyền Cơ thân là chủ nhân của bọn họ, muốn tìm người hỗ trợ làm việc gì thì hiển nhiên một lời vạn đáp rồi.

Việc đầu tiên cần phải giải quyết đó chính là nhu cầu vệ sinh cơ bản như tắm rửa, dưới đáy cốc có một cái ôn tuyền thiên nhiên, Tuyền Cơ liền tìm một người chế tác guồng nước đưa dòng nước dẫn đến giữa ao, phía dưới ao sẽ kiến tạo một phòng tắm, lại tìm đến thợ rèn thợ mộc làm ra vòi sen đơn giản, trong phòng tắm sẽ lót đá cuội, ở một góc khác thì đào bể tắm. Bốn phía phòng tắm sẽ lắp cửa sổ, trên đỉnh còn mở một phiến cửa làm cửa sổ trên mái nhà. Ban ngày, ánh mặt trời có thể chiếu sáng cả phòng tắm, thông thoáng không khí, tránh cho phòng tắm bị ẩm ướt mốc meo.

Kỳ thật, Tuyền Cơ còn có một ý tưởng lãng mạn nữa, chính là đêm đến có thể mở cửa sổ mái nhà ra vừa tắm ôn tuyền vừa ngắm trăng ngắm sao, lúc bấy giờ mới gọi là hưởng thụ nha!

Cuộc sống như thế này càng lúc càng thích hợp với Tuyền Cơ, chẳng qua ngày lành đều luôn ngắn ngủi…

116. Chương 116: Cuộc Thi Viết Mỗi Ngày Của Ma Vương

Toàn bộ thợ thủ công của Phồn Tinh cốc đều được điều động, làm suốt cả tháng trời mới xây xong được cái bồn tắm, Dịch Thanh Vân đến xem một vòng, ngưỡng mộ không thôi, liên thanh nói tiểu muội biết hưởng thụ, quay người túm lấy nhóm thợ yêu cầu phải chiếu theo cái này làm một cái giống y chang ình.

Ngoại trừ phòng tắm ra thì những thứ như phòng vệ sinh, cống thoát nước hình chữ U, hầm tự hoại đều không khó hiểu lắm, mấy vị tráng đinh đào hố mấy hôm là xong, chỉ có mỗi việc đúc cái bồn cầu hình chữ U thì tốn một ít thời gian.

Tuyền Cơ ở trong cốc xây dựng rầm rộ, mà quản sự mọi người trong nhà rất nhanh tranh nhau bắt chước, mọi người đối đủ loại tư tưởng kì diệu của nàng thưởng thức không thôi.

Suốt hơn một tháng, Tuyền Cơ không chỉ có phòng tắm toilet, còn làm ra một đống ghế dựa kỳ quái nhưng dị thường thoải mái, còn có bút than viết chữ đặc biệt thuận tiện, vân vân… cũng coi như trải qua cuộc sống hiện đại hóa thường thường bậc trung mà hạnh phúc.

Ngày hôm đó, Tuyền Cơ lại tìm đến thợ thủ công dự định làm một cái xích đu treo trong vườn của Dịch Thanh Vân, đem bản vẽ giảng giải rõ ràng, Tuyền Cơ liền để thợ thủ công tự mình bận rộn ở bên đó, chính mình chạy vào vườn hoa xem kế hoạch hoa vương của Dịch Thanh Vân tiến triển thế nào.

Hai người trái một câu phải một câu, chậm rãi đã nói đến những chuyện 'đại sự' gần đây Tuyền Cơ đã làm.

Dịch Thanh Vân trêu ghẹo nói: "Muội sớm muộn cũng phải gả ra ngoài, làm mấy cái đó cũng không hưởng thụ được bao lâu."

Tuyền Cơ thản nhiên nói: "Muội cũng không dự định rời đi lâu lắm, sớm muộn gì cũng phải trở về…"

"Muội không phải là còn chưa có xuất giá liền tính toán khi nào thì hưu Trầm Kiếm rồi chứ? Đáng thương thật, Trầm Kiếm cuối cùng có chỗ nào không tốt làm uội chán ghét hắn như vậy?" Dịch Thanh Vân kêu lên, hắn hiện tại thực sự có một chút đồng tình với Trầm Kiếm.

"Không phải vấn đề của hắn, là muội không thể thích ứng với cuộc sống của hắn mà thôi, bọn muội vốn là người của hai thế giới, những thứ bản thân mong muốn cũng không giống nhau."

Đề tài này có chút sâu sắc, Dịch Thanh Vân vốn chính là chỉ cần muội muội vui vẻ thì thế nào cũng được, cho nên cũng lười truy vấn thêm làm uội muội phiền lòng, lập tức đổi chủ đề, bắt đầu khoe khoang thành quả nghiên cứu của chính mình.

Buổi tối, Tuyền Cơ tắm rửa sau đó trở lại phòng, nghe được bên cửa sổ tiếng xì xào quen thuộc. Mở cửa sổ nhìn. Quả nhiên bồ câu của Triệu Kiến Thận đưa tin tới rồi.

Thư của Triệu Kiến Thận rất đơn giản, chỉ có một chữ: Nhân.

Tuyền Cơ bĩu môi nói: "Thật đúng là một cao thủ a, giải đố hay làm thơ cái gì cũng tinh thông hết, hừ!"

Triệu Kiến Thận muốn Tuyền Cơ phải viết thư mỗi ngày, Tuyền Cơ không dám công khai phản kháng, vì thế thường xuyên viết một ít câu đố tuyệt đối cho hắn, hy vọng hắn trả lời không được thẹn quá hóa giận có thể miễn cho nàng việc mỗi ngày viết thư báo cáo, chính là nhiều lần đều lấy thất bại chấm dứt.

Ngày hôm qua đưa lên câu đối chính là một loài động vật, khi còn nhỏ thì đi bằng bốn chân, trưởng thành đi bằng hai chân, già rồi lại đi bằng ba chân. Quả nhiên lại bị hắn dễ dàng giải quyết.

"Hàng tồn" trong bụng của Tuyền Cơ đã sắp dùng hết, hơn nữa theo lá thư chỉ có một chữ này, cũng mơ hồ đoán được Đại ma vương bị hành vi khiêu khích của chính mình chọc giận, nếu mình còn tiếp tục nghịch lửa, trừ khi cả đời này đừng để cho hắn bắt được, nếu không mình sẽ chết thật thảm.

Hôm nay phải viết gì mới được đây? Viết cuộc sống hằng ngày, khó tránh khỏi nhắc đến Dịch Thanh Vân cùng Lạc Dương, phỏng chừng hắn nhìn đến lại mất hứng, viết ở nhà làm cái xích đu vạn nhất làm cho hắn nhìn ra chính mình tính toán trụ lại Phồn Tinh cốc lâu dài, vậy thì lại là một chuyện phiền toái…

Trái lo phải nghĩ. Bỗng nhiên nhìn đến bút than tự chế trên bàn, nhanh trí nghĩ ra, có thể vẽ một bức tranh phác họa chân dung cho hắn. Cái chiêu nịnh nọt dỗ dành này, Đại ma vương nhất định tâm tình sẽ rất tốt, bỏ qua chuyện cũ!

Tuyền Cơ kiếp trước có cùng mẫu thân học vẽ tranh, còn cách chuyên nghiệp một đoạn xa, nhưng phác họa người bình thường thì vẫn là có thể nhìn được.

Tuy người thật không ở trước mặt, nhưng Tuyền Cơ đối với khuôn mặt kia đã quá mức quen thuộc, hạ bút không chút do dự, đáng tiếc giấy không phải là giấy phác họa chuyên dụng. Hiệu quả của bức tranh nhìn qua hơi kém một chút.

Lúc ngọn nến cháy sắp hết, Tuyền Cơ cũng hoàn thành một bút cuối cùng, thở dài một hơi, ngẩng đầu phát hiện thời gian đã qua đi không biết bao lâu. Bồ câu đưa thư trái lại có bộ dáng của nhà thông thái, cũng không rời đi, chỉ ở trên mặt bàn nhảy nhót lung tung, thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu thầm thì.

Cuối cung liếc mắt một cái xem bức tranh kia. Nhớ tới thần khí mị hoặc cùng với bộ dáng cười như có như không của Triệu Kiến Thận. Tim thế nhưng không hiểu sao lại đập nhanh.

Hết thuốc chữa rồi! Nhìn thấy bức họa cũng có thể si mê!

Tuyền Cơ không dám xem nhiều, nhanh nhẹn đem bụi than dư thừa trên bức tranh tỉ mỉ phủi sạch. Thật cẩn thận gấp lại, nhét vào ống nhỏ dưới chân bồ câu đưa thư.

Đêm nay, Tuyền Cơ hiếm khi ngủ không ngon, suốt cả đêm khuôn mặt của Đại ma vương cứ lắc lư trong mộng… Có khi ôn nhu, có khi âm hiểm, có khi mỉm cười, có khi không có hảo ý, có khi cao thâm khó lường, khi thì vẻ mặt mị hoặc, có khi sắc mặt như sương lạnh…

Những chuyện cần làm ở Ninh quốc tiến triển thập phần thuận lợi, nhưng Kỉ quốc Thái tử gia tâm tình không tốt, bởi vì một cái nữ nhân không lương tâm nào đó tuy rằng nghe lời mỗi ngày gửi thư, nhưng mà cho dù không nói lời tâm tình thì cũng thôi đi, đến nói chút việc nhà cũng không chịu nói, suốt một tháng nay mỗi ngày thư từ qua lại biến thành "mỗi ngày thử thách ngươi", đề mục còn đa dạng vô cùng, từ đối thơ đối câu phát triển đến giải đố đoán chữ, chỉ kém chút là chưa có đưa ra đề số học để cho hắn tính toán.

Lúc bắt đầu Thái tử đại nhân còn có cảm thấy có hứng thú, coi như là những kiểu làm khó dễ nho nhỏ của người yêu ình, cũng không để trong lòng, nhưng càng về sau càng quá đáng, một ngọn lửa giận vô danh càng tích tụ càng lớn.

Triệu Chính, Lam Tích là thuộc hạ không thể không mỗi ngày đối mặt hắn, rõ ràng cảm giác được tính nghiêm trọng của vấn đề, bất đắc dĩ ở thời đại này truyền tin không thuận tiện, cũng không có biện pháp thông báo cho Tuyền Cơ biết nên một vừa hai phải thôi, chỉ có thể nhìn sắc mặt Thái tử gia càng ngày càng đen hơn, âm thầm oán giận Tuyền Cơ tại sao cứ làm Thái tử tức giận.

Giữa trưa, lại nhận được thư của Tuyền Cơ, Triệu Chính trong lòng run sợ đem cuộn giấy đưa đến trên tay Triệu Kiến Thận, âm thầm cầu nguyện cô nương này đừng có tiếp tục ra câu hỏi nào nữa, nếu không chủ thượng nổi bão, hiện tại không thể làm gì nàng, nhưng bọn họ sẽ gặp họa. Tâm tình Thái tử không tốt, cũng không cần làm gì bọn họ, chỉ cần cái khí thế kia thôi cũng đủ để cho bọn họ ăn không ngon, ngủ không yên như bước đi trên miếng băng mỏng.

Triệu Kiến Thận trên mặt bình thường thản nhiên, nhưng bên trong lại bốn bề sóng dậy, vui vẻ vì thư tay mà Tuyền Cơ viết đúng hạn gửi tới, lại lo lắng nội dung trong thư sẽ làm chính mình thất vọng, ngay cả mật tín của thám tử Hoàng cung Ninh quốc đưa tới, cũng chưa làm cho tâm tình hắn trăn trở như vậy.

Chậm rãi mở ra mảnh giấy mỏng kia, Triệu Kiến Thận thấy một bức họa đen trắng sinh động giống như nhảy ra trên mặt giấy, ngoài việc kinh ngạc về thủ pháp vẽ tranh đặc biệt, còn có một trận mừng như điên nảy lên trong lòng - đây là bức chân dung Tuyền Cơ vẽ cho hắn!

Triệu Kiến Thận chỉ cảm thấy giống như đại hỏa ngập trời tích lũy trong một tháng này bỗng nhiên gặp thời tiết rét lạnh mùa đông, ngay lập tức biến mất không còn một mảnh, còn sót lại chỉ là sự ngọt ngào tận tâm can, tâm tư nôn nóng giống như được một bàn tay ôn nhu nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve xuống, mãn nguyện thoải mái nói không nên lời.

117. Chương 117: Mỹ Nhân Giang Sơn

Triệu Chính thấy khuôn mặt Triệu Kiến Thận hiếm có lúc mừng vui lộ rõ ra ngoài, thả lỏng rất nhiều so với mọi khi thì không khỏi thấy tò mò, Tuyền Cơ đã viết gì mà khiến hắn cao hứng như vậy.

Triệu Kiến Thận tâm tình đương tốt, ngoắc tay cho Triệu Chính lại gần nhìn.

Triệu Chính vừa nhìn, không khỏi "A" một tiếng, tự trong thâm tâm tán thưởng: "Tạ tiểu thư quả nhiên bác học đa tài, vẻn vẹn chỉ hai màu đen trắng cũng có thể vẽ ra bức chân dung sinh động truyền thần như thế, giống như người thật đang ở ngay trước mặt vậy."

Ngập ngừng, trộm nhìn vẻ mặt đắc ý của Triệu Kiến Thận, lớn mật nói thêm một câu: "Hẳn trong lòng Tạ tiểu thư lúc nào cũng nhớ thương thiếu gia, mới có thể họa được thần thái tướng mạo của thiếu gia một cách sinh động đến nhường này."

Triệu Kiến Thận quét mắt nhìn Triệu Chính một cái, biết rõ cái tên gia hỏa này đang lấy lòng mình nói tốt thay cho Tuyền Cơ, nhưng câu vỗ mông ngựa này nghe thật thoải mái, môi hắn không tự chủ được nhếch lên cười.

Hôm sau, Tuyền Cơ nhận được hồi âm là một bức bạch miêu vẽ chân dung nàng, nét bút lưu loát uyển chuyển, phác họa nàng đang lười biếng cười yếu ớt nhìn ngắm xung quanh, thần thái rất có hồn, khiến nàng vừa thấy đã không nhịn được mà yêu thích.

Tuy không có bất kì câu chữ nào, nhưng Tuyền Cơ đoán tâm tình của Đại ma vương hẳn không tệ.

Sau một hồi suy nghĩ, Tuyền Cơ viết vài câu báo cáo về phương pháp chiết cây đã thử nghiệm ngày hôm nay, đề tài này vừa không mẫn cảm, cũng không coi là nhàm chán, chắc sẽ không khiến Đại ma vương bất mãn.

Thời gian thư tín kiểu này qua lại cứ thế chậm rãi trôi qua, Triệu Kiến Thận không đề cập đến chuyện hắn đang làm gì tại Ninh quốc, Tuyền Cơ cũng không nhắc đến suy tính sẽ an cư ở Phồn Tinh cốc, hai người cẩn thận duy trì sự cân bằng tế nhị, mỗi ngày một bức thư đã dần dần trở thành thói quen của cả hai bên, thói quen chia sẻ cùng thói quen chờ mong đối phương đáp lại.

Trước đây nhìn cách làm việc của thuộc hạ của Triệu Kiến Thận nàng chỉ biết, hắn quả thật có ý thức rất hiện đại, lại là người khôn khéo, dù đối với một số lĩnh vực chuyên môn hiểu biết còn hữu hạn, nhưng thường chỉ cần chỉ điểm một chút sẽ rõ, đối với những đề xuất của Tuyền Cơ, nhiều người ở thời đại này cảm thấy là chuyện kỳ quái, nhưng hắn lại có thể tiếp thu rất nhanh, thậm chí có thể từ trong đó phát hiện ra phương thức ứng dụng mới hoặc cơ hội buôn bán mới.

Thư từ của hai người ít khi nói đến chuyện tư tình ái muội. Nhưng thời gian qua lại tới lui đã kéo gần khoảng cách giữa hai người. Chí ít thì giờ tuy hai người phân cách, nhưng Triệu Kiến Thận cũng hài lòng với phương thức ở chung giống như bằng hữu chứ không phải quan hệ hôn phu hôn thê này.

Trong Phồn Tinh cốc lúc này cuộc sống ngày qua ngày vẫn diễn ra bình thường, nhưng thế giới bên ngoài lại phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Vài ngày sau khi Tuyền Cơ rời khỏi kinh thành, đầu tiên là Cảnh Hòa đế của Ninh quốc đại phát cuồng tính, sát hại các thành viên tông thất xung quanh và những trọng thần liên quan trong triều, đúng tiết Trung phục[1], Mục thân vương và Tương thân vương "Tráng chí chưa thỏa" đều bị sát hại một cách thảm thiết trong cung, sau đó lại có tin đồn rằng Hi thân vương bị ám sát trên phố cũng do Cảnh Hòa đế phái người ra tay.

[1] Tiết Trung phục: khoảng thời gian 10 ngày cuối tháng 7 và 10 ngày đầu tháng 8.

Thế lực lệ thuộc ba vị thân vương gặp phải sự đả kích nghiêm trọng từ trước đến nay chưa từng có, đầu rắn đã mất thì bên dưới không thể tránh khỏi kết cục thê lương là tan đàn sẻ nghé. Huynh đệ Bạch thị do tự ý cất giấu một số lượng lớn quân giới mà không trình báo lên trên, sau khi Mục thân vương xảy ra chuyện

liền bị liệt vào trọng phạm, chỉ có điều hai huynh đệ đã sớm cảnh giác, khi phát sinh biến cố đã lập tức sai thuộc hạ yểm trợ trốn thoát khỏi kinh thành, không biết chạy đi đâu.

Kinh thành Ninh quốc toàn bộ giới nghiêm, dân chúng hoang mang khiếp hãi, những vị vương thân đại thần ngày thường vẫn luôn ình là tầng lớp trên cao hơn người khác cũng đều kinh sợ trốn tránh trong nhà không dám ra khỏi cửa, e ngại Cảnh Hòa đế lại hạ một đạo thánh chỉ diệt hết bọn họ.

Kinh thành đảo lộn, biên cảnh cũng chẳng được bình an, không lâu sau có tin tức truyền về nói rằng Thái tử Kỉ quốc lúc trước đến thăm kinh đô Ninh quốc đã gặp được Thiên nữ hiển linh ở bên bờ Lung Giang, được ban thưởng tứ đại thần khí thời thượng cổ, còn nói Cảnh Hòa đế của Ninh quốc vô đạo, muốn Thánh quân… cũng chính là Triệu Kiến Thận, ra tay cứu vớt bách tính Ninh quốc.

Thần tích Thiên nữ hiển linh cùng với tứ đại thần khí truyền ra càng lúc càng huyền diệu đến khó giải thích, rõ ràng kinh thành đã bị giới nghiêm, tin tức lại vẫn lan rộng một cách nhanh chóng. Dân chúng lén lút bàn tán xôn xao, càng nói càng thần kì, cứ như người nào cũng tận mắt chứng kiến.

Cảnh Hòa đế còn chưa kịp ra tay đối phó với chuyện hoang đường này, đã bị trúng gió hôn mê trong Phượng Tường cung của Vạn Hoàng hậu. Tông thất đại thần qua thương nghị đã nhất trí quyết định tuân theo thần dụ của Thiên nữ, nghênh Thái tử Kỉ quốc lên làm Hoàng đế, từ nay về sau Ninh quốc sát nhập vào bản đồ Kỉ quốc.

Sự kiện bất thường như vậy, Thành quốc vốn là "nước bạn" của Ninh quốc hẳn phải có phản ứng, đáng tiếc là, Thái tử Thành quốc Thành Nghiệp trên đường từ Ninh quốc trở về nước chẳng may bị ám sát dẫn đến trọng thương. Mà hung thủ sai sử việc thích sát, căn cứ vào đủ loại dấu vết cho thấy, chính là Cảnh Hòa đế, lấy lý do là vì Cảnh Hòa đế nghi ngờ Thành Nghiệp bắt cóc Thiên nữ, còn có tin đồn Ninh quốc câu kết với Khiết quốc mưu đồ liên thủ tiêu diệt Thành quốc, hai nước chia đều lãnh thổ.

Chuyện thích sát lần này đã sắp lui vào dĩ vãng. Tất cả mọi người đều cho rằng có người muốn châm ngòi quan hệ của hai nước mà bày ra cạm bẫy, có điều Cảnh Hòa đế trong đoạn thời gian này cứ liên tục điên cuồng tàn sát tông thất đại thần, một kẻ điên ngay cả con của chính mình còn ra tay sát hại, huống chi là con cái nhà khác?

Lại nói tiếp, thủ hạ của Thành Nghiệp đều thề thốt rằng từng thấy người của Khiết quốc hoạt động ở cùng phụ cận kinh đô Ninh quốc, chuyện này chẳng phải rõ ràng là hai bên đã có móc nối liên lạc, sau đó lên kế hoạch ám hại Thái tử để làm lung lay nền tảng của Thành quốc sao?

Tin tức truyền ra, quan hệ giữa Thành quốc và Ninh quốc ngay lập tức rơi vào trạng thái căng thẳng chưa từng có. Thời điểm này, bất luận hành động gì của Ninh quốc cũng đều có thể bị coi là có âm mưu khác, vì thế mà Thành quốc đã bỏ qua cơ hội tốt để can dự vào cuộc chuyển giao chính quyền Ninh quốc. Đợi đến khi tỉnh ngộ, quân đội Kỉ quốc đã dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai tiến vào chiếm lĩnh quốc thổ của Ninh quốc.

Lão oan gia Nhạc quốc nằm bên cạnh Ninh quốc cũng không phải không muốn can dự, chỉ tại tình thế phát triển quá nhanh, căn bản không cách nào dự tính trước được là Ninh quốc hùng mạnh như vậy thế mà chỉ vì một lời đồn đãi đã thành ra nghiêng đảo đến mức phải chuyển giao quyền hành như thế, quan trọng hơn là đại bộ phận binh lính đang đóng tại biên giới Miến quốc, không thể cắt đủ nhân thủ để tăng binh sang Ninh quốc!

Miến quốc vốn phải chịu đựng Khiết quốc, Nhạc quốc hai nước giáp công đã sắp thất thủ, lung lay sắp gục, ai ngờ Quốc chủ Khiết quốc không hiểu tự nhiên ăn nhầm thuốc gì, thế nhưng vô thanh vô tức nghị hòa với Miến quốc, không những thoái binh, còn tặng lương thảo và binh khí cho Miến quốc, Miến quốc không còn phải lo lắng trước sau gì nữa, liền tập trung binh lực chống đỡ Nhạc quốc, khiến Nhạc quốc trơ mắt nhìn Ninh quốc chính biến mà không cách nào thừa dịp loạn lạc ra tay, vuột mất cơ hội.

Mà Quốc vương Khiết quốc Khiết Cẩn Minh bị Quân chủ của Nhạc quốc ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời vô số lần. Sau khi nghị hòa với Miến quốc, bỗng nhiên nhiễm bệnh, căn bệnh này ước chừng sẽ khiến hắn không thể lâm triều trong vòng một tháng…

***

Trong Phồn Tinh cốc, vẫn như cũ trăm hoa thêu gấm, dược thảo thơm hương, một cảnh an bình thanh tĩnh.

"Sao cơ? Ngươi muốn lên núi? Như thế sao được? Ngươi ở trên núi mà phát bệnh thì phải làm sao?" Trong vườn hoa, Dịch Thanh Vân kêu lên một cách quái dị, làm kinh động chim thú xung quanh khiến chúng tranh nhau bỏ trốn, nhất thời gà bay chó sủa rất náo nhiệt.

Tuyền Cơ đang ngồi trên chiếc giỏ đọc sách cũng bị làm cho hoảng sợ, nghiêng đầu nhìn về phía ngọn nguồn của tạp âm.

Lạc Dương tốt bụng giải thích: "Đệ đang thực hiện chiết cây của Khấu la thảo với cây Tố dương kết quả không được tốt lắm, mầm chiết trên cây Tố dương dung hợp rất chậm, hơn nữa sau đó mầm cây cũng gần như không sinh trưởng nữa, ta nghĩ có lẽ dùng Di mộc sẽ tốt hơn. Trong cốc không có Di mộc, đệ chỉ là muốn lên núi xem có không, nhổ một cây về trồng mà thôi. Sáng mai xuất phát, khả năng trước khi trời tối sẽ về. Chắc sẽ không có việc gì đâu."

118. Chương 118: Đại Sư Huynh Thần Bí

Dịch Thanh Vân tức giận nói: "Không biết là ai lần trước hôn mê trên đường đá thiếu chút nữa là mất mạng! Không được, muốn đi thì ta cùng ngươi đi!"

"Hoa vương[1] mà huynh đang chiết cành cần phải có người chăm sóc mỗi ngày, nếu giao cho người khác ngộ nhỡ làm không tốt, công sức của huynh hơn ba tháng qua sẽ uổng phí." Lạc Dương nhíu mày cự tuyệt nói.

[1] : hoa vương - hoa mẫu đơn được mệnh danh là vua của loài hoa.

"Không được, không được, ngươi đi một mình ta sẽ lo lắng!" Dịch Thanh Vân vẫn khăng khăng.

"À, muội đi cùng Lạc Dương đại ca là được rồi!" Tuyền Cơ nói xen vào.

Dịch Thanh Vân liếc nhìn Tuyền Cơ một cái nói: "Muội tự chăm sóc mình đã là một vấn đề rồi!"

Tuyền Cơ cũng không tức giận, cười tủm tỉm nói: "Lần trước, chính muội cứu Lạc Dương đại ca nha, hơn nữa biện pháp chiếc cây là muội nghĩ ra, không biết chừng muội có thể tìm được loại cây thích hợp hơn Di mộc."

Lạc Dương không muốn làm phiền Tuyền Cơ, đang muốn mở lời từ chối khéo léo, lại thấy Tuyền Cơ nhìn về phía hắn nhíu mày ra vẻ khổ sở lo lắng, đành phải cười khổ không nói.

Dịch Thanh Vân ngẫm lại thấy cũng có lý, trên núi này không có thú dữ nguy hiểm, người ngoài khó mà đi vào, chắc là không có vấn đề gì, bản thân mình quả thật cũng không yên tâm mấy cây hoa vương đã được chiết cành hơn một tháng kia, vì thế gật đầu đồng ý nói: "Kêu thêm một gia đinh đi cùng các ngươi nữa."

Lạc Dương cười từ chối: "Cũng không cần qua đêm ở trong núi, núi này đệ rất quen thuộc, chúng ta đem theo túi thuốc xua đuổi rắn, côn trùng, chăm sóc lẫn nhau, chắc chắn không có chuyện gì, cần gì phải phiền phức như vậy? Dạo này trong cốc đang bận bịu việc hái hoa chế tạo hương liệu, sẽ cần nhiều nhân lực."

Cứ như vậy, sáng sớm hôm sau hai người rời khỏi Phồn Tinh cốc tiến vào núi.

Với tính cách hết ăn lại nằm của Tuyền Cơ vốn sẽ không chủ động xin đi vào núi, nhưng mà ngày hôm trước nhận được thư của Đại ma vương nói hai ngày này sẽ đến Phồn Tinh cốc đón nàng, nàng không thể nghĩ ra lý do để cự tuyệt. Nhưng lại không cam lòng bị Đại ma vương đóng gói mang về Kỉ quốc. Cho nên dứt khoát cùng Lạc Dương xuất môn đi vòng vòng.

"Tuyền Cơ có tâm sự sao?" Lạc Dương thấy bộ dáng không có tinh thần thiếu chút nữa đâm đầu vào nhánh cây mọc lung tung của nàng, không thể không lo lắng.

"À? Có một chút… Lạc Dương đại ca, nếu có một người dường như thật sự thích huynh, nhưng nếu ở cùng một chỗ với hắn, sau này có thể sẽ rất phiền toái, vậy huynh sẽ làm sao?" Tuyền Cơ ra vẻ như ngẫu nhiên hỏi.

Lạc Dương ngẩn ra, bước chân chậm lại, cúi đầu một lát. Cười khổ nói: "Ta… cũng không biết."

Tuyền Cơ quá u mê trong tâm sự của mình nên không phát hiện ra sự khác thường của Lạc Dương, hai người yên lặng một lúc, đột nhiên Tuyền Cơ ngẩng đầu nói: "Không nghĩ nữa, phiền chết mất!"

Lạc Dương ở bên cạnh bị dọa sợ, nhìn bộ dạng Tuyền Cơ như trời quang sau cơn mưa, không thể không ngưỡng mộ sự thoải mái của nàng.

"Lạc Dương đại ca, muội đến Phồn Tinh cốc lâu như vậy tại sao chưa từng thấy sư phụ của huynh và đại ca vậy?"

Vẻ mặt Lạc Dương dở khóc dở cười nhìn Tuyền Cơ nói: "Sư phụ của chúng ta chính là mẫu thân của đại ca muội, nhiều năm trước đã qua đời…"

"À, muội chưa từng hỏi thôi… Chỉ có hai sư huynh đệ các huynh sao?" Tuyền Cơ xấu hổ. Mình đúng là quá chậm hiểu.

Lạc Dương ngừng một lát nói: "Còn có một đại sư huynh đang ở Khiết quốc."

"Sao? Muội còn cho rằng đại ca muội chính là lão đại, thì ra là ở trên còn có một sư huynh, tại sao lại chưa từng nghe đại ca nhắc đến?" Nhìn sắc mặt Lạc Dương kỳ lạ như vậy, đại sư huynh này không phải có vấn đề chứ.

"Sư huynh chưa từng gặp qua đại sư huynh, sư phụ vốn là người Khiết quốc, là họ hàng xa của đại sư huynh. Sau đó bởi vì có bất đồng với người trong nhà nên người một mình rời khỏi Khiết quốc tới Phồn Tinh cốc này, chỉ là thỉnh thoảng sẽ trở về dạy đại sư huynh. Ta là người Thành quốc, khi còn bé gặp thiên tai, cha mẹ đều chết, được sư phụ cứu. Sau đó sư phụ đem ta đến nơi của đại sư huynh. Thật ra phần lớn kiến thức y dược của ta đều là do đại sư huynh dạy…" Lạc Dương nói xong, vẻ mặt lại để lộ sự hoài niệm. Chắc hẳn khoảng thời gian ở bên cạnh đại sư huynh rất vui vẻ.

"Đại sư huynh kia rất lợi hại sao? So với huynh còn lợi hại hơn à?" Tuyền Cơ hiếu kỳ hỏi.

Lạc Dương rõ ràng rất kính nể vị đại sư huynh này: "Đại sư huynh là một thiên tài y dược, sư phụ từng nói, thiên phú của hắn trăm năm khó gặp, cho dù chính sư phụ cũng không sánh bằng, đáng tiếc hắn không thể chuyên tâm nghiên cứu y dược, nếu không chắc chắn sẽ là một thần y thời đại này."

"Vậy tại sao hai người các huynh đều học y dược, đại ca lại chạy đi trồng hoa? Còn nữa, vì sao đại ca lại chưa từng gặp đại sư huynh? Lúc trước huynh ấy thường xuyên rời khỏi cốc chạy loạn khắp nơi mà?" Câu hỏi bắt đầu vô tận.

Tính tình Lạc Dương rất tốt, có hỏi thì sẽ có đáp: "Đây là ý của sư phụ, hơn nữa sư huynh thật sự rất thích trồng các loại hoa, sư phụ nói tính tình sư huynh thiếu sự bình tĩnh, chăm sóc hoa cỏ đôi khi bất cẩn làm chết cũng không có gì ghê gớm, nhưng đối với người bệnh thì không được có một tí bất cẩn nào, cho nên sư huynh yên phận trồng hoa là tốt rồi." Nói đến đây, bên môi Lạc Dương lộ ra ý cười.

Tuyền Cơ cười ha ha nói: "Không thể ngờ miệng của mẫu thân đại ca lại lợi hại vậy, đại ca cũng không có nông nổi đến mức độ đó." Nhưng mà nghĩ lại thì tính cách như ngựa hoang của Dịch Thanh Vân quả thật không thể làm thầy thuốc được.

Nghĩ sang hướng khác, điều này chưa hẳn không phải là tấm lòng muốn bảo vệ đại ca của bà, y học thường phải đối mặt với một sinh tử, đại ca có thể bỏ qua rất nhiều thứ, nhưng duy nhất chỉ có tình cảm lại rất xem trọng, theo y thuật quả thật không phải là lựa chọn có thể làm cho hắn vui vẻ.

Lại nghe thấy Lạc Dương tiếp tục nói: "Thân thế sư phụ khá phức tạp, không muốn liên lụy nhiều đến sư huynh cho nên bắt sư huynh thề không được bước vào lãnh thổ của Khiết quốc, vì thế hắn chưa từng gặp đại sư huynh."

Tuyền Cơ ngửi ra được mùi vị không tầm thường từ câu nói này, lúc ở Hi thân vương phủ, đã từng thấp thoáng nghe được tin đồn mẫu thân đại ca xuất thân từ hoàng tộc Khiết quốc, bây giờ xem ra đó có thể là sự thật, nàng lại là họ hàng xa của vị đại sư huynh kia, nói vậy đại sư huynh cùng hoàng thất Khiết quốc cũng không tránh khỏi có quan hệ.

Nhưng mà Tuyền Cơ cho rằng việc này cách nàng và Dịch Thanh Vân rất xa, cho nên trong nháy mắt liền ném nó ra sau đầu, không hề nghĩ ngợi nhiều.

Hai người nói chuyện suốt trên đường, đường xá đi vào núi cũng không có khó khăn như Tuyền Cơ suy đoán.

Vào buổi chiều, bọn họ cuối cùng cũng tìm được Di mộc trong một lùm cây, Lạc Dương bước đến cẩn thận cắt tỉa cành lá, sau đó nhổ cả rễ cây lên bỏ vào trong giỏ trúc nhỏ đã chuẩn bị từ trước.

Không biết bởi vì quá hưng phấn hay là quá mệt mỏi, Tuyền Cơ đi vài bước, chân liền bị rút gân, xoa nhẹ nửa ngày mới có chuyển biến tốt hơn một chút, nhưng khi đi lại khập khiễng, Lạc Dương nhìn sắc trời dần dần tối, vì thế đề nghị nói: "Ta cõng muội trở về nha?"

"Không tốt, không tốt, bệnh tim của huynh vừa bị phát tác một trận, nếu như mệt lại bị phát tác nữa thì làm sao bây giờ?" Tuyền Cơ xấu hổ, vốn là nàng làm bạn chăm sóc Lạc Dương, bây giờ ngược lại trở thành gánh nặng của Lạc Dương.

"Ta không có yếu ớt như vậy, hôm đó phát bệnh chỉ là ngoài ý muốn, ta cũng đã luyện qua võ công, dù cõng muội xuống núi cũng rất nhẹ nhàng, chỉ có điều chúng ta nam nữ khác biệt, sợ có tổn hại đối với danh dự của muội…"

119. Chương 119: Thùng Dấm Chua, Hai Cái…

Trong lòng Lạc Dương phong quang nguyệt tễ[1], không nghĩ nhiều đến sự đời, nhưng dù sao Tuyền Cơ cũng là nữ tử có chồng, bản thân là một đại nam tử tất nhiên không ngại, còn với nàng lại là chuyện hệ trọng liên quan đến danh tiết.

[1] Phong quang nguyệt tễ: gió lặng trăng sáng, ý chỉ lòng dạ thẳng thắn.

Tuyền Cơ vừa nhớ đến Lạc Dương và Dịch Thanh Vân cùng học một thầy, không lý nào Dịch Thanh Vân võ công tốt như vậy, hắn lại tay trói gà không chặt, lập tức yên lòng, nàng chỉ lo liên lụy Lạc Dương, danh tiết gì đó trong mắt nàng chỉ là mây cuối chân trời, hoàn toàn không cần nghĩ ngợi, nhớ đến xuống núi không cần đi bộ, vui mừng đến mi cong mắt cười.

"Được rồi, vậy huynh cõng muội xuống núi đi, nhớ là đừng có bất thình lình dùng sức, đi chậm thôi, thấy hít thở khó khăn thì thả muội xuống mà nghỉ ngơi." Tuyền Cơ còn có chút không yên tâm.

Lạc Dương gật đầu đồng ý, khom người để Tuyền Cơ bám trên lưng mình, hai tay đỡ lấy đầu gối Tuyền Cơ, Tuyền Cơ một tay vịn vào vai hắn, một tay cầm giỏ trúc trên đất, xác định vững chắc, Lạc Dương liền cất bước xuống núi.

Đi được một đoạn, Tuyền Cơ nghe Lạc Dương luôn hít thở ổn định, quả thật không giống dáng vẻ mang vác nặng nề, lúc này mới yên lòng.

Mặc dù thân hình Lạc Dương cách cường tráng một đoạn rất lớn, nhưng luyện võ từ nhỏ, cũng quen làm việc, vai lưng cơ bắp cân xứng, Tuyền Cơ nằm trên lưng hắn, cùng với từng bước chân lắc lắc của hắn mà thoải mái vô cùng, cơn buồn ngủ từ từ dâng lên, đầu tựa vào trên vai hắn mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi…

Lúc mặt trời gần xuống núi, Lạc Dương về đến Phồn Tinh cốc, nghênh đón hắn không phải là lời lải nhải của Dịch Thanh Vân, mà là bốn ánh mắt giết người!

"Đây rốt cuộc là chuyện gì?!" Người nói là chủ nhân của hai ánh mắt trong số đó, tiếng nói trầm thấp tràn ngập uy nghiêm, vừa nghe đã biết là nhân vật quen lãnh đạo ra lệnh. Nhìn tuổi hắn lớn hơn Dịch Thanh

Vân một chút. Dáng vẻ cực kỳ tuấn mỹ, chỉ là lúc này rõ ràng đang trong cơn giận, mắt hổ híp lại, mười phần giống hổ chúa bị xâm phạm lãnh địa, chỉ cần đối thủ cư xử có chút khiến hắn bất mãn, hắn sẽ không do dự nhào vào cấu xé!

"Ta cũng rất muốn biết…" Tiếng nói này như là ôn hòa lắm, dường như còn mang theo ý cười, lại làm người ta nghe xong thấy sởn tóc gáy. Người lên tiếng là chủ nhân của hai ánh mắt còn lại. Một thân áo tím, trên khuôn mặt cũng rất tuấn mỹ như cười như không, hơi lạnh trong ánh mắt đủ làm cho người ta đông cứng, chính là Triệu Kiến Thận vừa từ kinh thành Ninh quốc đến!

Tuyền Cơ đang ngủ say phát hiện Lạc Dương hình như ngừng lại, bên tai còn có tiếng nói ong ong vang lên, cố gắng mở mắt hỏi: "Đến rồi sao?"

Lạc Dương nói nhỏ: "Đến rồi!" Giọng nói lộ ra vẻ kỳ quái.

Tuyền Cơ ngáp một cái, duỗi thẳng người muốn nhảy xuống đất, bỗng phát hiện bầu không khí hiện trường không thích hợp lắm…

Ba soái ca vẻ mặt quái dị đứng ở trước mặt, người đứng giữa vừa lo lắng vừa muốn cười chính là đại ca nhà mình. Thần giữ cửa một trái một phải đứng cùng nhau, một người là Triệu Kiến Thận, một người không biết. Nhưng mà cũng rất anh tuấn, khuôn mặt có vài phần giống với Triệu Kiến Thận, khí chất lại hoàn toàn không giống, lúc này hai người đều mang một vẻ mặt nổi giận bắt kẻ thông dâm là để làm gì chứ?

Tuyền Cơ sau đó mới phát hiện mình đang nằm trên lưng Lạc Dương, hai người gần như đang ôm nhau, tình trạng muốn bao nhiêu thân mật có bấy nhiêu thân mật, phải bao nhiêu mờ ám có bấy nhiêu mờ ám…

"Ơ, chân ta chuột rút. Lạc Dương đại ca cõng ta xuống núi…" Tuyền Cơ vô thức giải thích, vừa nói vừa luống cuống tay chân nhảy xuống đất, hoàn toàn quên mất chân mình không khoẻ, đứng thẳng một cái không xong thiếu chút nữa ngửa mặt ngã nhào.

Tay vừa duỗi ra muốn kéo cánh tay Lạc Dương để đứng vững, còn chưa chạm đến quần áo của Lạc Dương, nửa đường đã bị một bàn tay to lớn nắm lại, tiếp theo thân người bị ôm ngang lên. Tuyền Cơ hoảng sợ. Giỏ trúc trên tay kia thì không bắt được, xoạt một cái rơi xuống đất.

Ngẩng đầu lên là quai hàm cứng nhắc và ánh mắt âm giận của Triệu Đại ma vương. Tuyền Cơ vốn muốn lên tiếng kháng nghị, vừa nhìn thấy dáng vẻ hung hăng hiếm khi lộ ra của nam nhân này, lập tức quyết định làm tuấn kiệt thức thời, im lặng là vàng.

Ánh mắt lén nhìn một vòng, phát hiện đại ca mở to mắt dáng vẻ xem kịch, Lạc Dương bị tuấn nam xa lạ không quen biết kia nắm một tay kéo vào trong viện, nghe thấy Lạc Dương kêu nhỏ một tiếng: "Từ từ, Di mộc!"

Nam nhân xa lạ hừ lạnh một tiếng, nói với Dịch Thanh Vân: "Sư đệ, phiền toái ngươi thu dọn một chút!" Nói xong đầu cũng không quay lại, bước chân càng không ngừng kéo Lạc Dương đi.

Nam nhân xa lạ này chính là Đại sư huynh thiên tài thần bí kia? Không phải hắn ở Khiết quốc sao? Sao bỗng nhiên chạy đến Phồn Tinh cốc? Còn có làm sao hắn đối tiểu sư đệ mình hung hăng thô lỗ như vậy a!

Chỉ có điều Tuyền Cơ không có nhiều cơ hội quan tâm người khác, Đại ma vương rõ ràng tâm tình tồi tệ vô cùng, sợ là hiểu lầm mình với Lạc Dương, hắn phát hỏa cũng không phải là chuyện đùa!

Tuyền Cơ bị Triệu Kiến Thận ôm thẳng đi về phía Thiên Hương viên, đi vài bước, bỗng nhiên dừng lại.

"Phòng của nàng?" Tuyền Cơ nhẹ run lên một chút, rất không khí phách chìa tay chỉ hướng phòng mình.

Cứ như vậy, Đại ma vương lại một lần đường hoàng xâm lấn địa bàn của Tuyền Cơ, đi thẳng đến bên giường, dùng động tác dịu dàng trái ngược hoàn toàn với cảm xúc giận dữ nhẹ nhàng đặt Tuyền Cơ xuống giường.

Tuyền Cơ thấp thỏm không yên đánh giá hắn, mới vừa nãy không phải rất tức giận sao? Thế nào mà bây giờ lại giống như không có việc gì?

"Chân nào bị chuột rút?" Dùng giọng điệu như nói chuyện công việc, đôi tay ấn vào đầu gối Tuyền Cơ lại thập phần cẩn thận.

"Chân phải." Tuyền Cơ thành thật trả lời, không nói nhiều một chữ, chỉ sợ nói nhiều sai nhiều, trong lòng tự mình phỉ nhổ, làm gì sợ Đại ma vương như vậy a, thật sự là!

Đôi tay ấm áp nắm lấy bắp chân phải, Tuyền Cơ cả người chấn động, khuôn mặt từ từ hồng lên. Trước đó Lạc Dương cũng đã mát xa giúp nàng, chỉ có điều nàng một chút cảm giác cũng không có, giống như kiếp trước đi khám ở bệnh viện, bác sĩ thôi, không có phân biệt nam nữ. Nhưng mà hai tay Đại ma vương sờ đến, lại khiến cả người nàng không thoải mái, nơi bị nắm lấy giống bị điện giật nhẹ một chút, vừa tê vừa nóng, nhiệt lực nhanh chóng thổi bay toàn thân… Đây không phải là tình trạng bệnh mê trai động dục sao?

Tuyền Cơ xấu hổ lại ngượng ngùng muốn tránh xa.

"Đừng nhúc nhích! Qua một lát là được rồi!" Triệu Kiến Thận dường như không chú ý tới Tuyền Cơ quẫn bách, từ từ cử động bàn tay mát xa giúp nàng, vừa vận chân khí khơi thông huyết mạch.

Tuyền Cơ chỉ cảm thấy các cơ trên đùi vốn rất căng cứng còn có chút đau nhức đều thả lỏng, nhìn nam nhân trước mặt ngồi bên giường cẩn thận mát xa giúp mình, bỗng trong lòng như nhũn ra, giống như có cái gì đó cứng rắn trong nháy mắt vỡ vụn từng mảnh.

"Đỡ hơn chưa?" Đại ma vương dịu dàng ngẩng đầu hỏi, sự yêu chiều thương tiếc trong mắt có thể dễ dàng nhấn chìm Tuyền Cơ.

"Ưm, tốt hơn nhiều rồi…" Đầu óc Tuyền Cơ mơ hồ, tùy ý Đại ma vương kéo cả người nàng vào trong lòng… Ngay tại lúc Đại ma vương muốn hành động vượt cấp, bỗng nhiên bị đẩy ra!

Chuyện tốt bị quấy rầy, tâm tình Đại ma vương cực kỳ xấu, trừng mắt nhìn tiểu mỹ nhân cười nịnh nọt vẻ mặt lấy lòng, ánh mắt biểu đạt rõ ràng: Tốt nhất nàng nên có lời giải thích hợp lý, nếu không thì xử nàng đẹp mặt luôn.

Tuyền Cơ cố lấy dũng khí nói: "Ta leo núi cả ngày, vừa bẩn vừa đói vừa mệt, ta phải tắm rửa ăn cơm nghỉ ngơi, ngươi… Ngươi cũng nghỉ ngơi một chút đi!"

Triệu Kiến Thận có chút bất đắc dĩ nhìn Tuyền Cơ, nữ nhân này trong phương diện sát phong cảnh không thể nghi ngờ là một cao thủ!

120. Chương 120: Chiếm Phòng Của Ngươi, Ngủ Giường Của Ngươi

Vừa rồi chứng kiến một màn rất kích thích, Triệu Kiến Thận có thể miễn cưỡng chấp nhận việc tin tưởng ỷ lại của Tuyền Cơ đối với ông anh vợ đại ca, nhưng mà Lạc Dương kia rốt cuộc là người nào, nàng thế nhưng có thể yên tâm nằm trên lưng Lạc Dương ngủ như vậy! Khoảnh khắc đó, trong lòng hắn chuyển qua trên dưới một trăm phương pháp làm cho Lạc Dương vô thanh vô tức từ nay về sau biến mất, đã từng nghĩ đến việc vừa rồi dứt bỏ hết thảy kiêng dè hung hăng giữ lấy Tuyền Cơ, công khai biểu thị với mọi người, nữ nhân này là của hắn! Những người khác mơ tưởng nhúng chàm!

Nhưng là, cũng là vừa rồi, khi hắn ngẩng đầu nhìn thấy trong mắt Tuyền Cơ ngượng ngùng cùng mê hoặc, lửa giận đố kỵ trong lòng thoáng chốc như bị thủy triều cuốn đi không còn một mảnh… Trong lòng nàng cũng có hắn.

Hắn thật vất vả mới chiếm được một vị trí trong lòng nàng, nhìn thấy lòng của nàng từng chút một hướng về mình, nếu giờ phút này theo đuổi cảm xúc thực có thể sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, có được thân thể của nàng quả thật không có gì khó, nhưng hắn càng muốn có được lòng của nàng!

Kỳ thật về lý trí, hắn vô cùng rõ ràng Tuyền Cơ không thể có gì đó với Lạc Dương, chỉ là nữ nhân này… Chẳng lẽ chưa từng có người dạy nàng không nên tùy tiện tiếp cận với nam nhân nào khác ngoài trượng phu của mình sao?

Nhìn thấy bóng dáng Tuyền Cơ chạy trốn như con thỏ, Triệu Kiến Thận thả lỏng thân mình nằm trên giường Tuyền Cơ, trong mũi tràn đầy mùi hương thanh đạm của nữ nhân mình yêu thương, tâm chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Mấy ngày gần đây bởi vì chuyện của Ninh quốc mà dốc lòng dốc sức, sau khi xong việc lại vội vàng tới Phồn Tinh cốc, cho dù võ đạo tu vi đã đạt đến tuyệt hảo, thể xác và tinh thần cũng không tránh khỏi mỏi mệt không chịu nổi, biết nữ tử kia cách mình không xa, trái tim căng thẳng từ từ thả lỏng trở lại.

Tuyền Cơ tắm rửa xong trở về vào phòng nhìn thấy cảnh như thế này, Triệu Kiến Thận nghênh ngang nằm trên giường nặng nề ngủ sâu, giữa hai mắt lộ ra mệt mỏi, khuôn mặt tuấn mỹ mị hoặc nhìn qua lại có vài phần tính khí trẻ con.

Hắn mấy ngày nay nhất định mệt chết đi! Hào phóng một chút để hắn ngủ ngon. Tim Tuyền Cơ mềm nhũn, nhẹ nhàng đi tới giúp hắn đem giày cởi, kéo chăn đắp cho hắn.

Sau khi chuẩn bị xong, Tuyền Cơ rón ra rón rén lui ra bên ngoài phòng cẩn thận đóng cửa phòng, tự đi ăn cơm chiều.

Triệu Kiến Thận trên giường vốn nên ngủ say khóe miệng cong lên nụ cười, lúc này mới chân chính thả lỏng bản thân chìm vào mộng đẹp.

Khi Tuyền Cơ đi vào sân, hắn đã biết, chỉ là tiếp tục giả bộ ngủ nhìn xem nàng sẽ như thế nào.

Loại việc nhỏ nhặt như thay mình cởi giày này, không biết có bao nhiêu nữ nhân đã làm, nhưng là do Tuyền Cơ làm. Hắn thế nhưng cảm thấy được yêu thương quá mà đâm lo sợ, cảm giác hạnh phúc thoáng chốc đầy phòng.

Tuyền Cơ sau khi tắm mang theo hơi nước và hương thơm tỏa ra, thực sự xúc động muốn kéo nàng vào lòng, hảo hảo thân thiết một phen, nhưng lại luyến tiếc đánh vỡ khoảnh khắc ngây ngất được nữ nhân trong lòng mình chiếu cố.

Trên đại sảnh chỉ có một mình Dịch Thanh Vân, nhìn thấy Tuyền Cơ đến, lấm la lấm lét nói: "Muội phu ta đâu?"

Tuyền Cơ hướng hắn làm mặt quỷ, không đáp, hỏi ngược lại: "Lạc Dương đại ca đâu? Người hôm nay chính là đại sư huynh của huynh sao? Sao đột nhiên nhảy ở đâu ra vậy?"

"Việc này nói đến rất dài. Trầm Kiếm cùng Đại sư huynh thế nhưng lại quen biết nhau. Xem ra còn rất quen thuộc, hôm nay giữa trưa Đại sư huynh liền đến, chậc chậc, nếu không phải là nhờ hắn, Trầm Kiếm sao có thể dễ dàng tiến vào như vậy?! Về phần Lạc Dương… Không biết Đại sư huynh đem hắn chạy đi đâu…" Dịch Thanh Vân vừa nói vừa gọi Tuyền Cơ ngồi xuống ăn cơm, nói đến Lạc Dương thì có chút chần chờ.

Người mù đều nhìn ra được, thái độ của Đại sư huynh đối với Lạc Dương thực quỷ dị, thấy Lạc Dương cõng Tuyền Cơ trở về. Ánh mắt kia cùng với việc thấy lão bà vụng trộm, bắt gian ở giường không khác nhau. Hắn rõ ràng không biết Tuyền Cơ, vậy thái độ kia nhằm vào chính là… Lạc Dương? Lạc Dương rõ ràng là một nam nhân a!

Trầm Kiếm cũng vậy, lúc ấy tuy rằng trên mặt còn cười, nhưng ánh mắt kia, so với Đại sư huynh quả thực chính là chỉ có hơn chớ không kém.

Bỗng nhiên nhớ tới trước kia Tuyền Cơ từng miệng đối miệng Lạc Dương hô hấp nhân tạo, cũng may việc này người biết đến không nhiều lắm. Nếu không Trầm Kiếm kia. Lúc đối với tiểu muội thì hòa nhã vô cùng, quay lưng một cái thì chuyện gì đều cũng có thể làm được! Mạng nhỏ của sư đệ chịu không nổi a!

Tuyền Cơ rầu rĩ vùi đầu ăn cơm. Triệu Kiến Thận đến đây, chính mình phải cùng hắn đi sao? Tuy rằng có thể nhìn thấy Trương Kiều Dư, Trương mẫu, Tiểu Viễn cùng Khả Nhi bọn họ cũng rất tốt, nhưng mà nếu như mình tới Kỉ quốc, chỉ sợ cho dù không nguyện ý, không bao lâu sẽ gả cho Triệu Kiến Thận.

Nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng cảnh tượng mình gả ột người lập tức trở thành Hoàng đế là như thế nào, làm Hoàng hậu? Loại từ như Mẫu nghi thiên hạ chỉ cần nghĩ đến thôi là đã thấy đau cả đầu.

Dịch Thanh Vân ánh mắt xoay tròn, nói: "Xem ra chẳng những Trầm Kiếm, vị Đại sư huynh này thân phận cũng không đơn giản, tuy rằng mẫu thân không có nói thẳng, nhưng mà chính phần mười bà là hoàng tộc Khiết quốc không thể nghi ngờ, vị này Đại sư huynh nói không chừng chính là Vương gia Thế tử."

Tuyền Cơ "Ân" một tiếng nói: "Đồ ăn của mấy người bọn họ đã chuẩn bị chưa? Leo núi suốt cả ngày, Lạc Dương đại ca cũng chưa ăn cơm."

"Đợi chút nữa bảo Tô đại nương làm cho bọn hắn là được. Trầm Kiếm ở trong phòng muội?" Dịch Thanh Vân vừa nói vừa làm vẻ mặt mờ ám.

Tuyền Cơ trừng mắt liếc hắn một cái nói: "Đại ca, nơi này còn có phòng khác sao?"

Dịch Thanh Vân nói: "Trong Thiên Hương viên có ba phòng có thể ở được, phòng của muội vốn là phòng cũ của mẫu thân, có muốn cũng không còn nữa. Chỉ có viện Lạc Dương ở vốn là phòng của khách, có hai cái sương phòng, một cái Lạc Dương ở, phòng còn lại nhất định là để cho Đại sư huynh rồi, nếu không thì cho hắn ra biệt viện ở đi?"

"Huynh cho rằng, huynh có thể thỉnh tôn đại thần kia đi sao?" Tuyền Cơ liếc mắt nhìn hắn.

Dịch Thanh Vân cười trộm nói: "Thỉnh không đi cũng không sao, dù sao hắn muốn quấy rầy cũng không phải ta."

"Đại ca thúi!" Tuyền Cơ sinh khí, chân dưới bàn duỗi ra cho Dịch Thanh Vân một cước.

Dịch Thanh Vân có thể dễ dàng né tránh, nhưng dưới "uy vũ" của Tuyền Cơ trốn cũng không dám trốn, ngoan ngoãn chịu một cước, nửa điểm không dám phản kháng, còn đưa khuôn mặt tươi cười lấy lòng.

Sau khi ăn xong Tuyền Cơ đi tìm Tô đại nương chuẩn bị ba phần đồ ăn, nhờ Dịch Thanh Vân đưa hai phần đến phòng Lạc Dương, chính mình bưng một phần, thở dài chậm rãi đi trở về phòng.

Trong phòng Triệu Kiến Thận còn đang ngủ yên, Tuyền Cơ đem đồ ăn ở trong lồng đốt lửa hâm nóng. Lúc trước ở trong Vương phủ, từng gặp qua vật dụng tương tự như vậy, nói trắng ra là chính là một cái ngăn nhỏ trong lồng thiết, vật như vậy chỉ có quan lớn phú thương phú quý mới có. Tuyền Cơ ăn cơm chưa bao giờ đúng giờ, cảm thấy đồ vật này tốt lắm, ít nhất sau khi mình không dùng lại phải phiền phức đi hâm nóng đồ ăn, vì thế tìm người chuẩn bị một cái giống vậy đặt ở góc phòng.

Giường bị người chiếm, còn không biết bị chiếm bao lâu, Tuyền Cơ cầm bút viết lên tờ giấy nhỏ đặt ở trên giường, chính mình ra cửa đi về phía Dịch Thanh Vân, để xem thử xem có phòng của nhà nào ở ngoài Thiên Hương viên thích hợp để an bày vị tôn đại thần Triệu Kiến Thận này không.

Nếu là ở nhà người bình thường, để cho Triệu Kiến Thận cùng với Dịch Thanh Vân chen chúc một đêm cũng là hợp tình hợp lý, chỉ là Tuyền Cơ sợ hai bọn họ một lời không hợp sẽ vung tay đánh nhau, như vậy cũng thật khó coi. Đánh nhau thì cũng thôi đi, nhưng lấy sự xảo trá âm hiểm của Triệu Kiến Thận thì đại ca nhất định sẽ phải chịu thiệt thòi.

Hơn nữa Triệu Kiến Thận trước giờ rất ra vẻ ông chủ, cũng không giống một người có thể dễ dàng ở cùng phòng với người khác, ai!

121. Chương 121: Đều Là Gian Phu Tới Cửa

Lúc đi qua khoảng sân nơi Lạc Dương ở, thấy có một lồng cơm lớn ở trên mặt đất, nghĩ chắc là Dịch Thanh Vân gấp gáp muốn gặp hoa vương bảo bối của mình, cho nên đã vứt đồ ăn ở cửa viện liền chạy đi.

Tuyền Cơ bước tới nhấc lên định mang vào trong viện, mới được vài bước, bỗng dưng nghe thấy "thịch" một tiếng, dường như là tiếng của một vật nặng rơi xuống đất, sau đó chỉ thấy cửa phòng mở, Lạc Dương chạy ra, còn có "Đại sư huynh" tận lực đuổi sát phía sau.

Hai người có chút bất ngờ khi thấy Tuyền Cơ, mà ánh mắt vị Đại sư huynh kia nhìn về phía Tuyền Cơ thậm chí còn mang theo địch ý.

Tuyền Cơ trông hai người bọn họ quần áo không chỉnh tề, bộ dạng lại đỏ mặt tía tai, giật mình kinh ngạc! Theo cách nói của Lạc Dương, quan hệ giữa hắn và Đại sư huynh hắn là không tồi, sao hai người vừa gặp mặt liền đóng cửa đánh nhau thế này?

"Muội thấy lồng cơm đặt ở bên ngoài, nên mang vào, ách, hai người chắc vẫn chưa ăn cơm chiều đâu nhỉ!" Tuyền Cơ mở miệng phá vỡ không khí trầm mặc xấu hổ.

Lạc Dương miễn cưỡng cười, bước đến nhận lồng cơm nói: "Cảm ơn!"

"Ờ! Các huynh nếu không có việc gì, vậy muội đi trước." Tình trạng của hai người kia nhìn thế nào cũng thấy không bình thường, nhưng dù sao đó cũng là chuyện của sư huynh đệ nhà người ta, không tiện nhúng tay vào, đành phải xoay người rời đi vậy.

Khi đến viện của Dịch Thanh Vân, lại phát hiện hắn đang đứng ngây ngốc ở trong sân, Tuyền Cơ đi đến sau lưng rồi mà vẫn không biết, miệng lẩm bẩm: "Không được, không thể như thế được, hai người bọn họ là nam nhân, sao có thể… nhất định là Đại sư huynh…"

"Đại ca? Làm sao thế?" Tuyền Cơ đẩy đẩy tay hắn hỏi.

Dịch Thanh Vân hình như bị dọa giật mình, nhìn Tuyền Cơ một lúc rồi mới nói: "Tiểu muội tìm huynh có chuyện gì không?"

Tuyền Cơ hỏi: "Ngoài Thiên Hương viên ra, có chỗ nào thích hợp để sắp xếp cho Trầm Kiếm không? Chung quy vẫn không thể để hắn qua đêm ở chỗ của muội được."

Mắt Dịch Thanh Vân bỗng nhiên sáng ngời, nói: "Không cần, không cần, để hắn đến chỗ của Lạc Dương đi, Lạc Dương sang chỗ huynh chen chúc một đêm là được!" Khi nói chuyện vẻ mặt vui mừng lộ rõ, giống như vừa giải quyết được một chuyện rất khó xử lý ở trong lòng.

Lạc Dương sang bên này ngủ đáng để hưng phấn như vậy sao? Tuyền Cơ nghi hoặc, tối nay sao người nào người nấy đều quái quái vậy nhỉ?

Có điều đây cũng coi như một biện pháp tốt. Vì thế Tuyền Cơ mừng vui khấp khởi theo sau Dịch Thanh Vân đi tìm Lạc Dương.

Lúc bọn họ đến, Lạc Dương và Đại sư huynh đang ngồi bên bàn ăn cơm, không khí nặng nề quỷ dị, nghe bọn họ nói rõ mục đích đến, thần sắc Lạc Dương buông lỏng, vui vẻ thuận theo, chỉ là vị Đại sư huynh dường như vô cùng bất mãn, khuôn mặt sa sầm trừng mắt nhìn Lạc Dương, không nói một lời.

Dịch Thanh Vân cực kỳ niềm nở. Luôn mồm thúc giục Lạc Dương ăn cơm nhanh nhanh rồi thu dọn cùng đi với hắn.

Tuyền Cơ thấy đã giải quyết được một vấn đề nan giải. Tự mình đi tìm Tô đại nương giúp sửa soạn lại phòng bên cạnh, để cho Triệu Kiến Thận ở.

Sau khi mọi thứ được sắp xếp xong, Tuyền Cơ trở lại phòng mình chuẩn bị thỉnh đại thần, Triệu Kiến Thận vừa mới tỉnh lại, lười biếng nằm trên giường của nàng, cầm tờ giấy nàng viết, chẳng muốn dậy chút nào.

Tuyền Cơ hít thở thật sâu, bước qua nói: "Ngươi tỉnh rồi? Có đói không?"

Triệu Kiến Thận lười biếng quét mắt nhìn Tuyền Cơ, cười đến ái muội: "Rất đói…"

Nguy hiểm! Cái tên nguy hiểm này lại nhân cơ hội phóng điện với nàng!

Tuyền Cơ liên tục thối lui vài bước cho đến khi đạt được khoảng cách mà nàng tự cho là an toàn mới mở miệng: "Đồ ăn đang nóng, ngươi ăn đi rồi ta đưa ngươi sang viện của Lạc Dương đại ca nghỉ ngơi."

Nghe miệng nàng xưng hô thân thiết với nam nhân khác như vậy thật khó chịu! Nhìn tờ giấy trên tay, Triệu Kiến Thận có chút buồn bực. Nếu là nữ nhân khác, hẳn sẽ ôn nhu ngồi trong phòng chờ hắn tỉnh ngủ rồi hầu hạ hắn dùng cơm, chứ không phải ném lại một tờ giấy bảo hắn dậy thì tự tìm đồ ăn! Lúc trở về thì vừa mở miệng đã muốn đuổi người.

Nhưng ai bảo hắn động tâm với nàng chứ?

Triệu Kiến Thận đẩy chăn ra rời khỏi giường, chân trần bước xuống nền đất, động tác rõ ràng không hề nhanh, nhưng trong nháy mắt đã đến trước mặt Tuyền Cơ, cánh tay duỗi ra định ôm Tuyền Cơ vào trong ngực.

Từ lúc hắn bắt đầu động tác, Tuyền Cơ trong lòng đã sớm có đề phòng, sao có thể để hắn dễ dàng thực hiện? Phù Phong Bộ nhanh chóng thi triển, khó khăn tránh khỏi cánh tay dài đang vươn đến.

Triệu Kiến Thận nhất thời sơ suất, khiến Tuyền Cơ có cơ hội tránh thoát, ngoài chút bất ngờ thì chính là cảm thấy thú vị, hai người cứ thế ngươi tới ta lui chơi đuổi bắt ở ngay trong phòng.

"Tuyền Cơ, nàng chạy cái gì?" Triệu Kiến Thận cười cười dụ dỗ Tuyền Cơ.

"Ngươi hứa không động tay động chân với ta ta sẽ không chạy!" Tuyền Cơ phân tâm mở miệng nói, cước bộ cũng chậm lại một chút.

Triệu Kiến Thận chính là đang đợi thời khắc này. Nhảy lên một bước. Đem Tuyền Cơ ôm chặt vào trong lồng ngực, cười nói: "Được rồi. Ta sẽ không động tay động chân, chỉ động khẩu thôi…" Cúi đầu hôn lên cánh môi anh đào của Tuyền Cơ.

Đã có vài lần kinh nghiệm trước đây, biết phản kháng không được, hơn nữa càng phản kháng thì bản thân ăn thiệt thòi càng lớn, Tuyền Cơ bèn dứt khoát ngoan ngoãn tùy hắn dẫn dắt.

Thình thịch thình thịch! Hai thân người dán vào nhau, không biết là tim người nào không nghe lời đập rộn lên…

Từ rất lâu rồi, Tuyền Cơ biết mình đã thích cái tên ma vương tuấn mỹ này, nhưng cũng biết nếu trở thành bạn đời của hắn thì sẽ phải hy sinh lý tưởng sống của chính mình, cho nên vẫn luôn kháng cự không dám tới gần. Thế nhưng Triệu Kiến Thận cường ngạnh mà kiên trì cứ từng bước từng bước phá vỡ tuyến phòng ngự trong lòng của nàng, khiến nàng vui mừng hớn hở.

Triệu Kiến Thận sau khi giải tỏa được chút nỗi tương tư, miễn cưỡng bắt buộc bản thân rời khỏi cánh môi mê người của Tuyền Cơ, tựa vào một bên cổ của nàng thấp giọng dụ dỗ: "Ta muốn qua đêm ở đây, nàng bồi ta…"

"Không được!" Tuyền Cơ chém đinh chặt sắt đáp lại, nàng còn chưa thông suốt, không muốn đem bản thân cứ mơ hồ như vậy giao cho hắn.

"Nàng thật vô tình!" Triệu Kiến Thận thay đổi sách lược, khẩu khí ai oán.

Biết rõ là hắn đang giả bộ, nhưng lòng Tuyền Cơ cũng không cứng rắn lên được, liền bồi thường cho hắn: "Ta chuẩn bị đồ ăn cho ngươi, nói chuyện phiếm bồi ngươi ăn được không."

Triệu Kiến Thận thấy được lợi liền thu tay, hào phóng buông Tuyền Cơ, ngồi xuống bên bàn chờ mỹ nhân hầu hạ dùng cơm.

Tuyền Cơ nhìn cái tính cách kia của hắn, trong lòng thầm nói, không thể nuông chiều cái tên gia hỏa này, chỉ hơi cho chút màu mè liền sĩ diện!

Thật ra trong lòng Triệu Kiến Thận có tính toán khác, hôm nay vốn cũng không định qua đêm ở chỗ này của Tuyền Cơ, mĩ thực mê người ở trước mặt mà còn phải nhẫn nhịn không được ăn, nhưng chẳng phải chuyện thoải mái gì, thà tránh xa cám dỗ, mắt không thấy lòng thanh tịnh còn hơn.

Hơn nữa, hắn khó có cơ hội được gặp mặt "người kia", muốn nhân lần này thảo luận rõ ràng công việc trọng yếu đằng sau.

Ăn xong, Tuyền Cơ đưa Triệu Kiến Thận đến viện của Lạc Dương, bị hắn hung hãn ăn mất mấy miếng đậu hũ non mềm mới cho phép nàng trở về phòng.

Triệu Kiến Thận tâm nguyện còn chưa thỏa nhìn bóng dáng chạy trối chết của Tuyền Cơ, mỉm cười, lững thửng đi vào trong viện.

"Đại sư huynh" liếc mắt nhìn hắn, châm chọc: "Quả nhiên là Vương gia phong lưu đại danh đỉnh đỉnh, ta còn đang thắc mắc ngươi sao lại biết đến Phồn Tinh cốc, hóa ra là truy đuổi nữ nhân mà tới."

Hương liệu Dịch Thanh Vân điều chế tuy nổi tiếng thiên hạ, nhưng người ngoài chỉ biết Dịch gia, những người biết đến Phồn Tinh cốc không nhiều.

Triệu Kiến Thận cũng không tức giận: "Khách khí khách khí, nhắc đến phong lưu, ngươi là vì một nam nhân mà đuổi đến đây, vi huynh làm sao bì được chứ?"

Thấy hắn bị lạnh nhạt ở đây cũng đã lâu, tốt xấu gì thì nãy giờ bản thân còn có mỹ nhân bồi tiếp, khó tránh khỏi bị người ta ghen ghét, đối với nam nhân đang không được thỏa mãn, Triệu Kiến Thận không tiếc mà bố thí cho chút lòng thông cảm hiếm có.

Đại sư huynh biến sắc, hừ lạnh một tiếng!

Triệu Kiến Thận và hắn có không ít chuyện hệ trọng cần thương nghị, cũng không có ý định tiếp tục kéo dài chủ đề nhi nữ tình trường này làm gì, hai người bước vào buồng nói chuyện tỉ mỉ.

122. Chương 122: Thân Càng Thêm Thân

Sáng sớm ngày thứ hai, bốn đại nam nhân ăn bữa sáng trong bầu không khí quỷ dị… Tuyền Cơ vắng mặt - Chắc hẳn là vẫn còn ở trong phòng tâm tình cùng với Chu công.

Dịch Thanh Vân rõ ràng trong lòng vẫn còn khúc mắc với đại sư huynh, cảm tình đối với Triệu Kiến Thận cũng không tốt hơn, đều dùng ánh mắt phòng ngừa kẻ trộm liếc nhìn hai người.

Lạc Dương chỉ lo cúi đầu uống cháo, ai cũng không nhìn, hơn nữa đối với đại sư huynh còn e sợ tránh còn không kịp.

Hai người chủ không hề lên tiếng, hiện trường lạnh tanh!

Đại sư huynh từ lúc đầu đã nhìn Lạc Dương, hai mắt không hề rời khỏi hắn, hận không thể biến hai mắt thành miệng lốc xoáy hút Lạc Dương vào trong.

Triệu Kiến Thận vênh váo tự đắc, không hề bị ảnh hưởng bởi ba người kia tí nào, tiếp tục ăn sáng, có lẽ chỉ có hắn biết mùi vị.

Dịch Thanh Vân vẫn là người không nhịn nổi, ánh mắt đại sư huynh nhìn Lạc Dương khiến hắn vừa lo lắng vừa khó chịu, âm thầm trách cứ mẫu thân vì sao năm đó lại tự mình dễ dàng giao con dê nhỏ Lạc Dương cho đại sư huynh - một con sói xám lòng dạ bất minh này.

"Đại sư huynh, đệ biết huynh họ Khiết, không biết đại danh là gì? Cùng… vị này có quan hệ gì?" Vừa nói vừa hướng về phía Triệu Kiến Thận cố sức bĩu môi, thật ra hắn đối với việc này không có hứng thú, ngày hôm qua bọn họ ở trong viện đợi nửa ngày hắn cũng không muốn hỏi, lúc này nói ra chỉ là muốn phân tán một chút sự chú ý của đại sư huynh.

Chậc chậc! Lạc Dương trốn tránh ánh mắt của hắn đã gần trốn xuống dưới bàn.

"Khiết Cẩn Minh! Bất hạnh là huynh đệ cùng một mẹ với hắn!" Đại sư huynh thuận miệng trả lời, ánh mắt nửa khắc cũng không chịu rời khỏi Lạc Dương.

"Ngươi và hắn là huynh đệ, chẳng trách chẳng trách…" Chẳng trách tính xấu của cả hai đều đặc biệt làm người ta chán ghét! Nhưng mà "Khiết Cẩn Minh" tên này sao lại nghe có vẻ quen tai nhỉ?

"Khiết Cẩn Minh? Huynh nói huynh là Khiết Cẩn Minh?" Dịch Thanh Vân đột nhiên phản ứng, thanh âm lập tức cao lên 8 độ.

Khiết Cẩn Minh là ai, là Hoàng đế Khiết quốc! Thân là Hoàng đế khiến thần dân phải e dè. Không thể có khả năng trùng tên họ!

Ngón tay Dịch Thanh Vân run run chỉ vào đại sư huynh: "Huynh huynh huynh, sao lại chạy đến đây? Huynh và Trầm Kiếm là huynh đệ ruột thịt? Sao hắn lại họ Trầm?"

Hoàng đế Khiết quốc đại nhân tất nhiên không muốn lãng phí thời gian giải thích loại vấn đề nhàm chán này, buông chén cơm xuống đứng lên nói: "Tự ngươi đến hỏi hắn đi! Lạc Dương, ngươi tính trốn ta cả đời sao?!" Câu trước chính là nói với Dịch Thanh Vân, câu sau lại là nói với Lạc Dương.

Lạc Dương cúi đầu không nói.

Khiết Cẩn Minh nhẫn nại chịu đựng từ ngày hôm qua đến bây giờ, đã hết kiên nhẫn, một tay lôi kéo Lạc Dương, cũng không quan tâm đến phản kháng công kích của hắn, kéo hắn đi thẳng ra phòng ngoài.

Hôm nay Lạc Dương không cho hắn câu trả lời, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Dịch Thanh Vân vất vả lắm mới từ trong kinh ngạc mà tỉnh lại, đúng lúc thấy một màn như vậy. Bật người đứng lên muốn giải thoát con tin, Triệu Kiến Thận mỉm cười, đi đến bên cạnh ngăn hắn lại: "Chuyện của bọn họ để cho bọn họ tự giải quyết, ngươi gấp gáp đi theo cũng không giúp được gì. Ta cam đoan hắn sẽ không làm tổn thương Lạc Dương."

"Xíií, ngươi là tên gian thương. Cam đoan của ngươi có ích cái rắm! Lỡ như hắn thật sự làm gì Lạc Dương rồi, ngươi có thể bồi thường được không?" Dịch Thanh Vân nóng nảy nói.

Nếu người bên ngoài nói như vậy với Triệu Kiến Thận, chắc chắn sẽ bị chết vô cùng khó coi, nhưng mà ai bảo kẻ lỗ mãng này là đại ca ruột của Tuyền Cơ? Trong mắt Triệu Kiến Thận chợt lóe lên tức giận rồi tắt, cười nói: "Nói gì thì ta và ngươi cũng là bà con, lần này ta và Tuyền Cơ thành thân. Chính là thân càng thêm thân! Khiết Cẩn Minh hắn cũng là biểu ca của ngươi, chuyện của người trong nhà, người trong nhà đóng cửa giải quyết là được."

"Hả?" Dịch Thanh Vân sửng sốt, cái gì bà con, cái gì thân càng thêm thân?

"Mẫu thân của ngươi và của ta đều là công chúa Khiết quốc, là tỷ muội khác mẹ, hay là người chưa từng nói qua với ngươi?" Nụ cười của Triệu Kiến Thận vẫn không tắt.

Dịch Thanh Vân không ngờ một vấn đề mà mình thuận miệng hỏi không những hỏi ra một vị Hoàng đế, còn hỏi ra một đám thân thích! Mình và Trầm Kiếm từ trước đến nay không qua lại, đại sư huynh chưa từng gặp mặt trở thành huynh đệ bà con. Trong phút chốc không thể tiếp nhận, đứng ngay tại chỗ.

Đoán rằng Khiết Cẩn Minh chắc là đã dẫn người đi xa, Triệu Kiến Thận vứt Dịch Thanh Vân đầu óc hồ đồ lại, tự mình đi tìm mỹ nhân của hắn. Trong tâm tư hắn mong muốn Khiết Cẩn Minh "tử hình ngay tại chỗ" Lạc Dương, như thế càng thêm bảo đảm Lạc Dương cùng Tuyền Cơ tuyệt đối không thể.

Ngông nghênh đi đến phòng Tuyền Cơ, nàng quả nhiên còn cuộn tròn trong chăn ngủ yên trên giường, Triệu Kiến Thận đưa mắt nhìn xung quanh, ngày hôm qua không nhìn cẩn thận, hôm nay nhìn kỹ phát hiện phòng này tương tự với căn phòng nàng ở trong Vương phủ kinh thành Kỉ quốc. Khắp nơi đều là đồ vật cổ quái mới lạ, đặc biệt là vài chiếc ghế tựa thật lớn kia khiến người ta thoải mái đến mức không muốn đứng lên.

Nhớ lại những kinh nghiệm đi đến phòng tắm và phòng vệ sinh ngày hôm qua, Triệu Kiến Thận hôn nhẹ lên cái trán trơn bóng của Tuyền Cơ, thầm nghĩ: Nữ nhân này không biết tại sao lại có nhiều ý tưởng kỳ quái như vậy, đặc biệt lại rất tốt để lười biếng hưởng thụ. Rõ ràng là có năng lực đáng kinh ngạc, lại một lòng một dạ muốn sống thanh nhàn qua ngày, có khi ngay cả hắn đối với bộ dáng lười nhác của nàng cũng có chút ghen tị.

Nhìn vẻ mặt lúc ngủ say của Tuyền Cơ thật hạnh phúc. Nhớ lại suốt đêm qua mình âm mưu lập kế thật vất vả. Triêu Kiến Thận đột nhiên nổi lên ác tâm, khom người xuống phía trên Tuyền Cơ, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi đôi môi anh đào vẫn luôn hấp dẫn hắn.

Tuyền Cơ đang ngủ ngon giấc. Do không chịu nổi sức nặng, không chịu nổi sự phiền nhiễu này mới miễn cưỡng bị làm cho tỉnh lại, thời điểm lúc vừa mới thức dậy nàng hơi chậm chạp, không hề có phản ứng, theo phản xạ muốn đem "đồ vật" trên người đang quấy rối làm mình không được ngủ ngon ném đi.

Kết cục có thể đoán… Bị khi dễ càng thêm thê thảm…

Cũng may Triệu Kiến Thận còn biết kiềm chế, cuối cùng vẫn buông tha Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ nằm ở trên giường vừa thở vừa tức giận, nhưng không có lá gan chất vấn Đại ma vương tại sao lại nhàn rỗi không có việc gì đi chỉnh nàng.

Triệu Kiến Thận nhìn ánh mắt nàng từ từ tỉnh táo, biết nàng đã phục hồi lại tinh thần, cười nói: "Đứng lên cùng ta đi dạo một chút."

Tuyền Cơ khó chịu nhìn thái độ tự nhiên sai bảo người khác của hắn, dường như đại gia hắn ra lệnh một tiếng người khác sẽ thấy vinh dự lớn mà giống như tùy tùng đi theo hắn, bực bội phải rời giường hơn nữa còn xúc động nhất thời, trả lời thô lỗ một câu: "Không theo!"

Nụ cười của Triệu Kiến Thận nhuộm thêm vài phần mê hoặc bỡn cợt, nói: "Vậy ta theo nàng ngủ!" Nói xong điệu bộ muốn cởi áo lên giường.

Tuyền Cơ chấn động, suýt nữa bị sặc nước miếng, vội vàng đứng lên nói: "Không cần không cần!"

Triệu Kiến Thẫn vốn cũng chỉ muốn hù dọa nàng, vươn tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một lát, cười nói: "Cho nàng thời gian một nén nhang, nhanh đứng lên rửa mặt chải đầu."

Triệu Kiến Thận thấy qua rất nhiều cách ăn mặc của Tuyền Cơ, hôm nay nhìn thấy chính là phiên bản nông phụ (người phụ nữ nhà nông), mũ rơm trên đỉnh đầu che hơn phân nửa khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc, tóc dài đen nhánh kết thành bím nhét vào trong mũ rơm, toàn thân áo vải màu lam tay áo hẹp, quần dài tạp dề đặc biệt rộng thùng thình, giày vải màu lam… Cách ăn mặc nhếch nhác có mục đích trái ngược hoàn toàn với khẩu vị của người nào đó.

Triệu Kiến Thận cười lắc đầu nói: "Chưa từng thấy qua nữ tử nào lại ăn mặc như vậy!"

Kế khích tướng? Hừ!

Khuôn mặt Tuyền Cơ lạnh nhạt nói: "Ta đợi chút nữa phải đến ruộng thuốc nhổ cây cỏ, cũng không phải đi xem mắt, làm dáng cho ai xem?"

Triệu Kiến Thận cũng không có tức giận, nắm tay Tuyền Cơ bước đi.

Tay Triệu Kiến Thận lớn hơn nhiều so với tay của nàng, ấm áp tao nhã có lực, bao phủ toàn bộ bàn tay nàng. Tuyền Cơ có chút ngượng ngùng muốn rút tay về, giãy dụa vài lần cũng không được, rõ ràng nắm tay thoạt nhìn rất nhẹ nhàng, lại giống như bắt rễ khó có thể dao động.

123. Chương 123: Gia Tộc Phúc Hắc

Tay đại ca cùng tay Lạc Dương đều có những vết chai mỏng, còn tay của Triệu Kiến Thận tuy không non mềm như tay con gái nhưng cũng vô cùng trơn bóng, Tuyền Cơ từ từ cũng không còn ngượng ngùng nữa, bắt đầu đánh giá nơi bàn tay hai người đang nắm nhau.

Triệu Kiến Thận ngẫu nhiên nghiêng đầu thì phát hiện tầm mắt Tuyền Cơ, giơ tay lên nói: "Đang nhìn gì vậy?"

"Tay ngươi không có một vết chai, đại ca nói những người luyện võ từ nhỏ thì khó tránh khỏi có bàn tay thô ráp, tại sao ngươi lại không như vậy?"

Triệu Kiến Thận cầm lấy cổ tay Tuyền Cơ, mở bàn tay nàng ra, sau đó đem tay mình cùng tay nàng lồng vào nhau, nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Tuyền Cơ vì hành động này mà ửng hồng, không khỏi có chút đắc ý, cười nói: "Lúc mới luyện công thì tự nhiên sẽ bị thương có vết chai, sau khi luyện thành rồi thì từ từ lành lại."

Trong lúc nói chuyện thì đã tới vườn hoa của Dịch Thanh Vân, Tuyền Cơ kéo Triệu Kiến Thận đến trước hoa vương bảo bối của Dịch Thanh Vân, khoe nói: "Ngươi còn nhớ lần trước ta có nói về phương pháp chiết

cây không? Đại ca nói phải chiết ra ba trăm loại hoa cúc khác nhau ở gốc cây hoa cúc này, hiện tại trên cây đã có năm mươi sáu loại hoa cúc, nếu như thành công thì vài năm nữa có thể nhìn thấy một gốc cây hoa cúc mà nở đến mấy trăm đóa hoa cúc khác nhau!"

Triệu Kiến Thận cười nói: "Những thứ Tuyền Cơ hiểu biết thật không ít, đáng tiếc lại quá lười."

Tuyền Cơ liếc hắn nói: "Chăm chỉ để làm gì? Được rồi, ta kể ngươi nghe chuyện xưa nhé?"

Triệu Kiến Thận gật đầu.

Tuyền Cơ nói: "Ngày xưa có một đại phú ông tay trắng làm nên, khổ cực mấy chục năm kiếm được rất nhiều rất nhiều tiền. Đến khi lớn tuổi thì giao lại sản nghiệp cho đứa con, còn mình đi dưỡng lão ở gần biển. Có một ngày ông ta thấy ở bãi biển có một người đánh cá nhàn nhã nằm trên sàn tàu, liền đi lên hỏi rằng thời tiết đẹp thế này, tại sao ngươi không đi đánh bắt, người đánh cá nói ta phải phơi nắng. Phú ông tức giận nói, ngươi càng chăm chỉ đánh bắt thì sẽ càng kiếm được nhiều tiền, lúc đó ngươi có thể dùng tiền để mua ruộng mua đất, thuê người làm ruộng cho ngươi, ngươi sẽ có một cuộc sống giàu có. Người đánh cá nói, có cuộc sống giàu có để làm gì? Phú ông đắc ý dào dạt nói, khi đó ngươi có thể giống như ta, rảnh rỗi không có gì làm phơi nắng ngắm phong cảnh. Người đánh cá nói, ta bây giờ cũng đang phơi nắng ngắm phong cảnh đó thôi…"

Triệu Kiến Thận nghe xong, sắc mặt khẽ thay đổi. Một lúc sau mới trở lại bình thường, cười nói: "Tuyền Cơ chính là người đánh cá kia, còn ta là phú ông?"

Tuyền Cơ giảo hoạt cười nói: "Đó là ngươi nói nhé. Ta không có nói!"

Triệu Kiến Thận nhịn không được đưa tay chọc chọc khuôn mặt nàng, Tuyền Cơ quay sang trừng một cái rồi xoay người chạy đến ngồi xuống xích đu, co hai chân lắc lắc, ánh mắt ngó trái ngó phải không thèm nhìn Đại ma vương.

Triệu Kiến Thận đi đến trước mặt khom người xuống nhìn nàng, bỗng nhiên mở miệng nói: "Nàng không muốn theo ta về Kỉ quốc, muốn ở lại Phồn Tinh cốc luôn đúng không?"

Một nhát trúng tim, một tên trúng đích!

Tuyền Cơ hơi chột dạ cúi đầu, Đại ma vương quả nhiên là Đại ma vương, chỉ một lát đi dạo Phồn Tinh cốc liền đoán ra tâm tư của mình.

"Nàng không muốn theo ta về vì sợ phiền toái?" Dáng vẻ Triệu Kiến Thận không giống đang nổi giận.

Tuyền Cơ ngoan ngoãn gật đầu. Chỉ nghe Triệu Kiến Thận nói tiếp: "Vậy ta có thể lý giải như thế này, thực ra nàng rất thích ta, nhưng vì ta phải tranh giành thiên hạ làm Hoàng đế, nên nàng không muốn ở cùng với ta?"

Tuyền Cơ đỏ mặt gật đầu lần nữa.

Trong lòng Triệu Kiến Thận vui vẻ, dừng một chút rồi nói: "Rốt cuộc nàng muốn thế nào mới chịu gả cho ta, nói điều kiện ra xem."

Tuyền Cơ trộm liếc sắc mặt hắn. Chẳng lẽ việc này cũng mặc cả được sao? Từ khi hắn đến Ninh quốc, tuy rằng vẫn rất thích khi dễ nàng, nhưng dường như trở nên dễ nói chuyện hơn nhiều.

"Ta… ta đã nói rồi nha. Để ta ăn ngon ngủ ngon, không ai phiền đến là được." Tuyền Cơ rụt rè nêu ra yêu cầu.

Triệu Kiến Thận dường như rất muốn không thèm để ý đến hình tượng mà ngẩn đầu lên trời trợn trắng mắt, cô gái này đúng là trước sau như một! Nói tới cùng vẫn là muốn rút vào trong mai sống qua ngày mà! Xem ra hắn phải đổi sách lược…

"Nàng kể ta nghe chuyện xưa, ta cũng kể cho nàng nghe chuyện xưa nhé?" Triệu Kiến Thận cười thật ôn nhu vô hại.

Tuyền Cơ cẩn thận gật đầu, đại BOSS muốn kể, lẽ nào nàng dám không nghe?!

Thân mình bỗng nhiên bị ôm lấy, Tuyền Cơ còn chưa kịp kêu lên sợ hãi thì đã bị đặt ngồi xuống lại, có điều lần này là ngồi xuống trên đùi Đại ma vương. Đại ma vương ngồi lên xích đu làm đệm cho nàng.

Phản ứng đầu tiên của Tuyền Cơ là ngẩng đầu nhìn xem xích đu có khả năng thừa trọng lượng mà đứt hay không. Phản ứng thứ hai là phát hiện chính mình đang ngồi đúng tiêu chuẩn dáng ngồi tiểu thư.

Còn chưa giãy dụa thì nghe Đại ma vương cười uy hiếp: "Đừng lộn xộn, nếu không tự gánh hậu quả."

Hai người tiếp xúc quá gần nhau khiến Tuyền Cơ nhớ tới lần đó trên thuyền suýt nữa lau súng cướp cò, khụ khụ! Vẫn cứ nên nghiêm túc ngồi im thôi… Ai oán nhìn Đại ma vương, tại sao cứ muốn áp bức mình hoài vậy, nhất định là thấy mình dễ ức hiếp quá mà.

Triệu Kiến Thận tìm một tư thế thoải mái ngồi dựa vào, ôm Tuyền Cơ, bắt đầu kể chuyện xưa…

Rất nhiều, rất nhiều năm trước, trong thiên hạ có rất nhiều bộ tộc nhỏ, hỗn chiến không ngừng mỗi ngày, hơn nữa lại xảy ra thiên tai địch họa khiến cuộc sống dân chúng ăn bữa hôm lo bữa mai. Mãi đến một hôm xuất hiện một vị thiên mệnh Thánh quân tên là Xích Trọng. Xích Trọng lấy được tứ đại thần khí, chinh chiến tám phương dẹp hết nhiễu nhương, cuối cùng thống nhất thiên hạ bằng thần lực của tứ đại thần khí. Từ đó về sau mưa thuận gió hòa, dân chúng an cư lạc nghiệp. Con cháu Xích Trọng Thánh quân đều là những người hiền đức hiếm có, cứ như vậy đời này qua đời khác. Mãi đến đời Hoàng đế thứ năm đăng cơ, có lẽ bởi vì đã hưởng thụ yên vui quá lâu, vị Hoàng đế này đã từ từ nhiễm một ít tật xấu, hoàng triều bắt đầu có dấu hiệu suy bại, đúng lúc đó thì tứ đại thần khí cũng mất tích, từ một hoàng triều cường thịnh nhất đã đi đến chỗ suy vong, bị chia cắt thành hơn mười nước nhỏ, các nước này thôn tính lẫn nhau, cuối cùng thành bảy nước như hiện nay. Vua của bảy nước này xuất thân từ trung chính đại thần hoặc cường hào địa phương trong thời loạn, lấy tên của dòng họ mình đặt tên cho nước, vì vậy nên hiện tại có bảy nước Kỉ, Ninh, Nhạc, Tư, Thành, Miến, Khiết.

Tuyền Cơ trộm ngáp, chuyện này nàng đã xem qua trong sách rồi.

Triệu Kiến Thận phát hiện lòng nàng không yên, khẽ bóp nhẹ eo nàng. Tuyền Cơ chịu đau, mếu máo thầm mắng một tiếng "Bạo quân", không dám thất thần nữa.

Chuyện xưa chậm rãi tiến vào trọng tâm.

Năm đó Xích Trọng trở thành Thánh quân từng nhận được thần dụ, biết hoàng triều hợp lâu tất sẽ phân, vì sợ đế vị truyền lại đến con cháu đời sau gây ra tai họa cho thiên hạ nên đặc biệt sắp xếp ột nhánh con cháu khác chuyên âm thầm giám sát hành vi của các Hoàng đế, một khi Hoàng đế kế vị có hành vi không thỏa đáng liền cầm di chiếu tự tay Xích Trọng viết lập hiền quân khác.

Tuyền Cơ nghe đến đó, cười giễu cợt: "Xích Trọng Thánh quân có bao nhiêu đứa con, người trong nhà giám sát người trong nhà, có tác dụng sao? Người Hoàng đế tiếp nhiệm không tin được, chẳng lẽ không lo người giám sát cũng là hạng thối nát sao?"

"Tuyền Cơ của ta thực thông minh!" Triệu Kiến Thận cười hôn lên mặt Tuyền Cơ rồi nói tiếp: "Xích Trọng Thánh quân chỉ có hai người con, con cả kế nhiệm ngôi vị Hoàng đế, còn hắn mang theo người con nhỏ sống ẩn dật ở nơi hoang dã. Con cả cũng như thần dân chỉ nghĩ người con nhỏ đã phụng mệnh ra biển đi xa. Nhánh của người con nhỏ vẫn luôn kiên trì với nhiệm vụ tổ tông giao cho. Chỉ là trùng hợp lúc Hoàng đế thứ năm kế vị, người con trưởng của nhánh này bất ngờ chết đi, để lại một đứa trẻ chưa đủ mười tuổi, dưới tình huống đó thì làm thế nào đứng ra chủ trì đại cục?"

Đây chính là người tính không bằng trời tính.

Chuyện xưa lại tiếp tục, gia thần trung thành của nhánh người con thứ nhận thấy như vậy để thực hiện di mệnh của chủ công là rất khó, đành phải thay đổi sách lược, một mặt phái cao thủ đi lấy trộm thần khí, một mặt phái người chăm sóc dạy dỗ tiểu chủ nhân thật tốt, đồng thời tích tụ lực lượng để chờ sau khi tiểu chủ nhân lớn lên sẽ truất vị bạo quân.

Những cao thủ được phái đi lấy thần khí tuy rằng thuận lợi nhưng lại bị thương trầm trọng, không một người có thể bình yên quay về. Thần khí sau khi được bọn họ đem ra khỏi cung chuyển qua nhiều người đã thất lạc. Hoàng triều lúc này đã bắt đầu suy tàn. Lúc những người thuộc nhánh người con thứ sắp tuyệt vọng buông bỏ thì lần nữa nhận được thần dụ, nói rằng trong số con cháu đời sau sẽ lại xuất hiện Thánh

quân, thống nhất thiên hạ. Vì thế những người này lại phấn chấn trở lại, âm thầm dùng đủ biện pháp để tích tụ tài lực vật lực, chuẩn bị cho Thánh quân sau này xuất hiện thu phục non sông. Bao gồm cả Trầm thị, bao gồm cả gia nghiệp khổng lồ của Triệu Vương phủ cũng là một bộ phận trong đó."

Tuyền Cơ nghe đến đó đã hiểu được: "Ngươi chính là đời sau của vị con thứ của Thánh quân đó sao?'

Muốn mưu tính cả đời không khó, khó chính là làm sao để mấy thế hệ đều chăm chỉ, dốc sức đem lương hỏa âm mưu phúc hắc truyền xuống phát dương quang đại. Mà gia tộc Triệu Kiến Thận lại có thể làm được. Khó trách chính mình luôn luôn chịu thiệt trước hắn. Hắn âm hiểm phúc hắc chính là bắt nguồn từ gia tộc! Là DNA tiến hóa từ kinh nghiệm đúc kết của mấy thế hệ!

Triệu Kiến Thận gật đầu nói: "Đúng vậy, từ đời tổ tiên nhận được thần dụ kia, đến ta đã là đời thứ sáu, thế lực của nhánh chúng ta trải qua mấy đời kinh doanh đã trải rộng khắp thiên hạ, phụ hoàng cùng ta đều cảm thấy đã đến lúc thời cơ chín muồi… Tuyền Cơ, ta hy vọng nàng hiểu được. Đăng cơ làm đế, tranh giành thiên hạ chẳng những là nguyện vọng, đồng thời cũng là trách nhiệm của ta, vì mục tiêu này, gia tộc ta đã trả giá bằng tâm lực của mấy thế hệ người. Tất cả những thứ ta học được, ta trải qua từ nhỏ đến giờ đều là vì thực hiện mục tiêu này."

Tuyền Cơ cúi đầu không nói, đây xem như là Đại ma vương đang cầu xin nàng thỏa hiệp rồi, trong lòng nàng thật rối rắm, vừa không muốn rời bỏ cuộc sống nhàn nhã vô ưu hiện tại của mình, vừa không thể ngoan tâm cự tuyệt nam nhân cao ngạo trước mặt đang không ngừng nhượng bộ.

Hơn nữa, cự tuyệt rồi ai biết ma vương tức giận sẽ làm ra chuyện gì?

Suy nghĩ, cuối cùng mềm giọng nói: "Ngươi… Ngươi cho ta nghĩ đã…"

Triệu Kiến Thận rất không vừa lòng với đáp án này, ôm chặt nàng tựa cằm lên hõm vai nàng oán giận nói: "Nàng đã nghĩ hơn ba tháng rồi đó."

Nam nhân này đang làm nũng với nàng sao? Tuyền Cơ vừa kinh ngạc vừa buồn cười, cũng có chút đắc ý, có thể chứng kiến bộ mặt này của Đại ma vương cũng chỉ có nàng, nhịn không được giơ tay ra nhẹ nhàng ôm hắn một chút để an ủi.

Đáng tiếc nàng không nhìn thấy vẻ mặt Triệu Kiến Thận - vẻ mặt Đại ma vương đang đắc ý: Quả nhiên đối với con rùa này là phải tỏ ra yếu ớt cộng thêm dỗ dành, Tuyền Cơ chủ động ôm hắn, đây là lần đầu tiên. Hắn tin tưởng chỉ cần cố gắng thêm một chút, nàng sẽ ngoan ngoãn cùng mình quay về… Uhm, trước tiên phải đuổi vài người cản đường đi đã…

Triệu Kiến Thận nhìn nụ hoa nho nhỏ mới nhú trên cây cúc vương phía xa xa kia, trên mặt nở nụ cười thản nhiên yếu ớt. Khiến người nhìn thấy phải… rùng mình.

"A! Ngươi không phải con của Thừa Thiên Đế sao? Thừa Thiên Đế rõ ràng là Kỉ quốc Hoàng đế…" Tâm trí Tuyền Cơ chậm rãi quay về, nhớ tới vấn đề lớn.

Triệu Kiến Thận tùy tay gỡ mũ rơm chướng mắt trên đầu nàng xuống, lặng lẽ tháo cái bím tóc của nàng ra, chậm rãi nói: "Thừa Thiên Đế thực sự đã chết trong cuộc biến loạn hơn mười năm trước, phụ thân ta giả mạo lão già kia đã hơn mười năm, ông ấy phải xa cách mẫu thân ta, đã sớm hết kiên nhẫn."

Thật là một bí mật động trời, vậy mà Triệu đại BOSS có thể nói ra một cách bình thản như vậy, Tuyền Cơ thở dài nói: "Vậy trên thực tế ngươi họ gì?"

Triệu Kiến Thận nghiêng đầu khẽ cắn lỗ tai Tuyền Cơ một phát, cười mắng: "Nha đầu ngốc nghếch, dĩ nhiên ta cùng họ Xích với Thánh quân!"

Tuyền Cơ vô cớ bị cắn một ngụm, ủy khuất nói: "Ai bảo ngươi có nhiều thân phận như vậy, sao trách ta mù mờ được?!"

Triệu Kiến Thận thưởng thức mái tóc dài của Tuyền Cơ, nghiêm túc nói: "Người ngoài không biết thì không trách, nhưng ta là trượng phu của nàng, nàng mà không biết thì rất đáng đánh!"

Tuyền Cơ xoa xoa lỗ tai, nghe thấy tên nhóc này tự xưng là trượng phu của nàng cứ như là lẽ đương nhiên, kháng nghị nói: "Ta… ta còn chưa có đồng ý gả cho ngươi!"

"Nàng nha, nữ tử thì phải lập gia đình, ta với nàng hôn cũng hôn rồi, ôm cũng ôm rồi, cùng phòng cùng giường cũng không phải một lần, không gả cho ta thì nàng còn có thể gả cho ai?"

Ngữ điệu chắc chắn khiến Tuyền Cơ vô cùng khó chịu.

"Ai nói nữ tử thì nhất định phải lập gia đình?! Một mình ta cũng sống được vậy! Hơn nữa dựa vào điều kiện của ta thì người thích ta không lẽ còn ít sao? Ai nói nhất định phải là ngươi? Hừ!" Hôm nay Triệu Đại ma vương rất dễ nói chuyện nên khiến cho Tuyền Cơ nhất thời nhanh miệng mà đem những lời trong lòng nói hết ra, đợi thấy Đại ma vương biến sắc, mới hối hận vô cùng: Không có việc gì trêu chọc hắn làm gì, không biết hắn sẽ chỉnh ngươi ra sao đây…

Quả nhiên Triệu Kiến Thận nổi giận, ôm sát Tuyền Cơ lạnh lùng nói: "Nàng nói vậy là sao?"

Tuyền Cơ không dám trả lời hắn, cắn môi cúi đầu không nói, trong mắt lộ vẻ ủy khuất e ngại cùng bướng bỉnh kháng cự.

Triệu Kiến Thận trong lòng cả kinh, âm thầm hối hận đã quá nôn nóng! Khẳng định con rùa nhỏ này lại rụt đầu vào mai rồi.

Đây chẳng qua chỉ là những lời nóng giận nhất thời, cho dù là thật tâm, thì chỉ cần đem nàng lừa đến bên người hắn, chẳng lẽ còn sợ tiểu cô nương này lật trời mà bay đi sao, để cho nàng nói này nọ một chút thì có làm sao đâu.

"Những lời khiến người ta tức giận như thế này đừng nói lại nữa, có được không?" Triệu Kiến Thận dập tắt lửa giận trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về an ủi con rùa nhỏ đang hoảng hốt vào lòng.

Nhưng Tuyền Cơ không muốn lại bị lừa, Triệu Kiến Thận dỗ vài câu cũng không chịu mở miệng, tâm tư xoay chuyển, dứt khoát nói tiếp vấn đề thân phận lúc nãy, di dời sự chú ý của nàng: "Phụ thân ta tên thật là Xích Duy Dương, hơn ba mươi năm trước lập gia đình cũng công chúa Hải Đường của Khiết Quốc, ta còn có một em trai ruột tên là Khiết Cẩn Minh, hiện tại đã đăng cơ ngôi vị. Hơn mười năm trước, phụ thân ta phát hiện ngoại hình của mình cũng Hoàng đế Kỉ quốc có bảy tám phần tương tự, địa thế Kỉ quốc có hạn, rất ít khi bang giao cùng các quốc gia khác, an phận ở một góc. Trong nội bộ hoàng thất lại có tranh đấu không ngừng, vì thế phụ thân ta nghĩ ra một kế hoạch táo bạo, châm ngòi cho cuộc tranh đấu của mấy vị hoàng tử lúc đó, lợi dụng cơ hội lúc bọn họ đoạt cung tạo phản đem bọn họ - thanh trừ hết, đồng thời giả mạo Thừa Thiên Đế của Kỉ quốc gây dựng thế lực, sau này phát động chiến tranh cùng một quốc gia khác là Khiết Quốc đối đầu với năm quốc gia khác, hình thành thế trận vây kín, phối hợp chặt chẽ…"

Được Đại ma vương ôm thật thoải mái, thanh nam trung lại rất êm tai, chuyện chính trị quân sự kinh tâm động phách lại có thể nhàn nhạt nói ra rất có hiệu quả thôi miên, buổi sáng Tuyền Cơ ngủ chưa đủ, giờ bị ôm trên xích đu nhẹ nhàng đưa qua đưa lại liền nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Triệu Kiến Thận nhìn cô gái đã ngủ say trong ngực, thật không còn cách nào nhưng cũng có chút thỏa mãn, có thể yên tâm ngủ trong lòng hắn, ít nhất chứng minh được nàng đã tương đối tin tưởng hắn.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp ngủ yên ổn, Triệu Kiến Thận bỗng nhiên cũng cảm thấy dâng lên một trận buồn ngủ…

124. Chương 124: Dám Yêu Dám Làm

Người một nhà… tạm thời cứ coi như là người một nhà đi, đợi cho đến lúc giới thiệu chính thức với nhau là vào bữa trưa.

"Tuyền Cơ, đây là nhị đệ của ta Khiết Cẩn Minh, Cẩn Minh, đây là đại tẩu tương lai của ngươi, Tạ Tuyền Cơ." Triệu Kiến Thận không thèm để ý đến Tuyền Cơ đang ngượng ngùng kéo ống tay áo kháng nghị, hào phóng giới thiệu.

Tuyền Cơ cứng đầu ngượng ngùng chào hỏi Khiết Cẩn Minh: "À, xin chào!" Thật không hổ là hai huynh đệ, hôm qua đã cảm thấy bề ngoài của hai người họ có hơi giống nhau, hôm nay nhìn kỹ, càng nhìn càng thấy giống, chẳng qua là khí chất hoàn toàn khác biệt, một người là nội liễm tao nhã, còn một người là dũng cảm uy nghiêm.

Khiết Cẩn Minh liếc mắt nhìn Tuyền Cơ một cái, hừ mũi một tiếng, coi như trả lời. Trong bụng thầm nghĩ, nữ tử này biết được thân phận của mình rồi mà còn có thể bình tĩnh thế, thật không phải là loại người đơn giản.

Thật không lễ phép! Tuyền Cơ thầm đánh giá trong lòng, vừa đi theo Triệu Kiến Thận vào ngồi ăn cơm.

Dịch Thanh Vân vẻ mặt kỳ dị, hoàn toàn quên mất là phải tiếp đãi khách, vì hai vị khách không mời mà đến đảo khách thành chủ.

Lạc Dương là vì bị Khiết Cẩn Minh kiên quyết lôi tới, chỉ là không biết hắn cùng với Khiết Cẩn Minh đã hiểu được chuyện gì, không hề giống như buổi sáng mà ẩn nấp trốn tránh, chỉ là lúc ánh mắt đảo qua nhìn Dịch Thanh Vân và Tuyền Cơ, có hơi chần chừ.

Một bàn năm người, ăn một bữa cơm hết sức nặng nề, ba chủ nhân mỗi người đều có tâm sự của riêng mình, ăn mà không tập trung, Khiết Cẩn Minh và Triệu Kiến Thận vô cùng ân cần gắp thức ăn cho ý trung nhân của mình, bộ dạng đúng chuẩn của một trượng phu tốt.

Dịch Thanh Vân nhìn một hồi rốt cuộc cũng không nhìn nổi nữa, Tuyền Cơ với Triệu Kiến Thận như vậy cũng thôi đi, nhưng Lạc Dương với Khiết Cẩn Minh thì sao lại thế này?! Đặt chén cơm bụp một tiếng xuống bàn, quay sang nhìn hai người Lạc Khiết nói: "Các ngươi… các ngươi…" Các ngươi cả buổi trời cũng không nói ra được nguyên do, Dịch Thanh Vân bỗng dưng phát hiện mình không biết nên dùng từ ngữ gì để biểu đạt mà không làm tổn thương đến Lạc Dương.

Mặc dù Dịch Thanh Vân không nói rõ ràng, nhưng người có mặt trừ bỏ Tuyền Cơ, ai cũng hiểu hắn định nói cái gì.

Lạc Dương sắc mặt trắng bệch. Trong mắt Khiết Cẩn Minh hiện lên tia lo lắng, không tự giác mà cầm tay Lạc Dương, tựa như là cho hắn sự an ủi ủng hộ, ánh mắt nhìn về phía Dịch Thanh Vân lại giống như muốn ăn thịt người. Dịch Thanh Vân mà chỉ cần nói thêm nửa câu làm Lạc Dương của hắn đau lòng. Cho dù có là biểu đệ của hắn. Cũng đừng nghĩ hắn sẽ nể mặt!

Triệu Kiến Thận dương dương tự đắc, Tuyền Cơ nhìn ánh mắt trao đổi tới lui của ba người mà mê man.

"Sư huynh," Lạc Dương khẽ cắn môi mở miệng nói: "Ta… ta quyết định ở cùng một chỗ với đại sư huynh!"

"Cái gì?!" Dịch Thanh Vân hét nhảy dựng lên, có phải sư đệ uống phải mê dược của đại sư huynh hay không, hai nam nhân thì làm sao… làm sao ở cùng một chỗ?!

Lạc Dương bị sự kích động của hắn làm cho hoảng sợ, Khiết Cẩn Minh lại bất chấp những người còn lại, một tay ôm lấy hắn vào trong ngực, quát về phía Dịch Thanh Vân: "Ngươi hét cái quái gì?"

Nhìn tình thế này, nếu Tuyền Cơ còn không biết quan hệ giữa hai nam nhân này là gì, thì kiếp trước sống thật uổng phí!

Khó trách Khiết Cẩn Minh ngày hôm qua lại đối xử với Lạc Dương như vậy. Thì ra là ghen tị, hôm nay lại còn không lễ độ như vậy, hóa ra là vậy a hóa ra là vậy…

Lạc Dương tránh khỏi cái ôm ấp của Khiết Cẩn Minh, quay đầu lại cười cười trấn an hắn, đoạn quay sang nhìn Dịch Thanh Vân nói: "Ta biết ta cùng với Đại sư huynh ở bên nhau là không hợp thế tục, nhưng ta không nghĩ sẽ giấu giếm ngươi. Sư huynh nếu cảm thấy ta làm nhục sư môn, từ nay về sau đừng thừa nhận… đừng thừa nhận sư đệ như ta. Ta cũng không một lời oán hận."

Sắc mặt của Dịch Thanh Vân giống như ma thuật biến đổi liên tục, đột nhiên đưa tay đánh một quyền lên bả vai của Lạc Dương nói: "Nói hưu nói vượn cái gì thế? Chúng ta là sư huynh đệ! Ta là vì quan tâm ngươi, ngươi ở cùng một chỗ với tên kia, phải hy sinh bao nhiêu ngươi có biết không?"

Lạc Dương liếc mắt nhìn Khiết Cẩn Minh một cái, nam nhân này ra vẻ rất có tự tin, hắn lại nhìn thấy sự kinh hoảng trong đáy mắt của hắn ta, là sợ hắn đổi ý sao? Tên nam nhân này!

Trong lòng vừa ngọt ngào vừa chua xót mà nhẹ nhàng mở miệng nói: "Ta chỉ muốn được ở cạnh hắn. Chuyện sau này, để sau này tính! Ta không hối hận."

Những lời này cách thề non hẹn biển rất xa. Giọng nói cũng không trào dâng dữ dội, nhưng trong đó là kiên định dứt khoát, quyết không lùi bước mà tất cả mọi người nghe đều hiểu được.

Dịch Thanh Vân oán hận đập bàn một cái, cuối cùng vì không nỡ lòng làm sư đệ khó chịu, tức giận mà ngồi yên xuống không hé răng. Lạc Dương hiểu đây là sự thỏa hiệp của sư huynh, mặt không khỏi có chút giãn ra.

Mới quay đầu sang đã thấy Tuyền Cơ đang dùng đôi mắt to đánh giá mình từ trên xuống dưới. Hắn rất ít khi quen thân với người lạ, dù chỉ tiếp xúc với Tuyền Cơ không lâu, nhưng hắn đã coi nàng như muội muội, nghĩ đến về sau, nữ tử đáng yêu này có lẽ chỉ lo tránh mình còn không kịp, trong lòng không khỏi có chút ảm đạm.

"Này, cái kia, chúc hai người vĩnh kết đồng tâm, bạc đầu giai lão… chúc mừng!" Tuyền Cơ suy nghĩ cả buổi trời, cũng không biết nên nói cái gì, tới lúc này rốt cuộc nghẹn ra một câu bản thân cho là thích hợp, bình thường người khác tuyên bố kết hôn, hình như đều chúc phúc giống vậy, mặc dù bây giờ không tính là tuyên bố kết hôn, nhưng có vẻ cũng không khác lắm.

"Ngươi nói cái gì?" Khiết Cẩn Minh cao giọng nói. Vẻ mặt của Lạc Dương cũng là giật mình.

Tuyền Cơ nhìn Triệu Kiến Thận cầu cứu nói: "Không thể nói chúc mừng sao?"

Triệu Kiến Thận thấy dáng vẻ nhút nhát của nàng rất đáng yêu, bất chấp còn có người ngoài, kéo lại gần hôn một cái chụt lên mặt.

Mặt Tuyền Cơ thoáng chốc đỏ bừng, tên bại hoại này, có nhiều người ở đây như vậy mà cũng dám ngang nhiên phi lễ nàng, quá đáng thật!

Lại nghe thấy Khiết Cẩn Minh cười ha ha nói: "Có thể! Đương nhiên có thể!" Lại nói với Triệu Kiến Thận: "Ánh mắt ngươi quả không tồi!"

Triệu Kiến Thận an tâm nhận lời ca ngợi nói: "Khách khí khách khí!"

Lạc Dương nhìn Tuyền Cơ, nói nhỏ: "Đa tạ!" Giờ khắc này, một câu thừa nhận chúc phúc, đủ để khiến cho hắn khắc sâu trong lòng.

Dịch Thanh Vân nhìn thấy muội muội mình dễ dàng ngả về phía bên kia, cũng không còn nhăn nhó mặt mày kiên trì làm khó người ta.

Mọi người tiếp tục ngồi xuống ăn cơm, lời tuy không nhiều, nhưng không khí rõ ràng thoải mái không ít.

Khiết Cẩn Minh thấy quan hệ của hai người đã được công khai rồi, hành động lại càng vô cùng thân thiết càn rỡ hẳn lên, Lạc Dương không ngừng dùng ánh mắt ngăn lại, hiệu quả cũng không lớn. Tuyền Cơ ngồi bên cạnh nhìn thấy thầm líu lưỡi, quả nhiên đệ đệ của đại sắc lang cũng là sắc lang, hừ hừ!

Đáng tiếc ột ứng viên người chồng tốt nhất như Lạc Dương, ai!

Triệu Kiến Thận trong lòng đã có chút chua chua, nam nhân mà nhị đệ theo đuổi cũng đã đuổi tới tay, nhưng nữ nhân bên cạnh mình ngay đến cả thừa nhận quan hệ của hai người cũng không chịu, càng đừng nói đến chuyện giống như Lạc Dương chủ động tỏ thái độ muốn được ở lại bên cạnh người mình yêu.

Sau khi ăn xong, Lạc Dương đến ruộng thuốc trông coi dược thảo, Khiết Cẩn Minh một khắc cũng không chịu lơi lỏng mà đi theo.

Dịch Thanh Vân bực bội một mình đến vườn hoa xem bảo bối hoa vương của mình.

Triệu Kiến Thận mở lòng từ bi thả Tuyền Cơ trở về ngủ trưa, tự đi tìm Dịch Thanh Vân.

Hắn đã suy nghĩ rất kỹ, có Dịch Thanh Vân ở đây một ngày, Tuyền Cơ còn có chỗ dựa vững chắc, tám chín phần mười là sẽ nghĩ hết cách ở lại Phồn Tinh cốc không chịu đi, nếu như mình dụ được Dịch Thanh Vân đi, vậy thì sẽ có đủ lý do dẫn Tuyền Cơ "cô đơn khổ cực không có chỗ dựa" đóng gói mang về nha.

Ruộng thuốc cách hoa viên rất gần, Lạc Dương cũng không đi thẳng đến ruộng thuốc, mà ngược lại kéo Khiết Cẩn Minh đến xem Dịch Thanh Vân chiết cây hoa vương, hy vọng có thể khiến cho quan hệ của hai vị sư huynh hòa hoãn một ít.

Khiết Cẩn Minh đối với trồng thuốc quả thực rất có thiên phú, Dịch Thanh Vân vốn giận nhanh nguôi cũng mau, ba người có cùng sở thích nói mấy câu liền hợp rơ, không khí nhanh chóng hòa hợp. Lạc Dương âm thầm thở phào, biết đại sư huynh vì không đành lòng nhìn mình khó chịu nên mới vô cùng phối hợp. Chứ nếu không với cái tính cuồng bá nhìn ai cũng ngứa mắt của hắn, thấy sắc mặt của Dịch Thanh Vân như vậy, còn có thể ôn hòa mà cùng hắn đàm luận hoa cỏ sao?

125. Chương 125: Có Kẻ Địch Từ Phương Xa Đến

Khi Triệu Kiến Thận đến, ba người đang bàn luận thật sôi nổi, một tên quản gia dáng dấp trung niên thở phì phò chạy như bay đến nói: "Thiếu… thiếu gia, nguy rồi! Quân đội Thành quốc đang tiến đến bên ngoài cốc, mấy người của chúng ta đi ra ngoài làm việc đã bị bọn họ bắt, nói… nói muốn gặp thiếu gia và tiểu thư! Nếu không, nếu không thì sẽ giết hết bọn họ!"

Dịch Thanh Vân mặt biến sắc vì tức giận, cười lạnh một tiếng, xoay người đi ra con đường đá ra vào cốc.

Khiết Cẩn Minh cùng Triệu Kiến Thận trao đổi ánh mắt với nhau, hai người đến Phồn Tinh cốc là chuyện vô cùng bí mật, Thành Quốc hẳn là không biết rõ tình hình, hơn nữa đối phương chỉ định muốn gặp Dịch Thanh Vân và Tuyền Cơ, e rằng sự tình có nguyên nhân.

Lạc Dương ở lại để chăm sóc Tuyền Cơ, hai huynh đệ đi theo Dịch Thanh Vân.

Ra vào Phồn Tinh cốc không chỉ có con đường đá mà Dịch Thanh Vân dẫn Tuyền Cơ đi, cũng có thể vượt qua núi non trùng điệp để tiến vào, nhưng mà núi non bao quanh Phồn Tinh cốc rất dốc đứng, không được bằng phẳng giống như sườn Phồn Tinh cốc, quái thạch (đá có hình dánh kỳ dị) mọc thành bụi cực kỳ khó đi, năm đó mẫu thân của Dịch Thanh Vân lợi dụng địa thế bày ra kỳ trận, không người dẫn đường, không hiểu trận pháp thì cho dù là cao thủ hạng nhất cũng sẽ bị lạc ở bên trong núi, kiệt sức mà chết.

Dịch Thanh Vân đối với việc người của Thành quốc có thể tìm được Phồn Tinh cốc để đến gây rối cảm thấy rất kỳ lạ, càng thêm kỳ lạ hơn nữa là bọn họ còn biết mình và tiểu muội ẩn cư ở đây, đặc biệt tìm đến cửa.

Khi đi ra bên ngoài con đường đá, nhìn thấy người dẫn đầu quân đội Thành quốc, mới hiểu ra sự việc.

Người dẫn dắt quân đội chính là người quen cũ - huynh đệ họ Bạch! Hơn nữa trên người bọn họ đang mặc quân phục của Thành quốc, xem ra bọn họ đã đầu phục (đi nương nhờ) Thành quốc?!

Dịch Thanh Vân từ miệng của người quản sự ra ngoài làm việc đã nghe qua sơ lược một ít chuyện chính biến của Ninh quốc, cũng biết hai huynh đệ này ở Ninh quốc đã thành chó chết chủ (ví với mất nơi nương tựa, lang thang đây đó), không ngờ nhanh như vậy đã tìm tới chủ nhân mới.

Năm đó lúc Dịch Thanh Vân bị thương, Bạch Chí Dao bèn phái người đưa hắn đến bên ngoài Phồn Tinh cốc, do Lạc Dương đi ra tiếp nhận đưa về Phồn Tinh cốc, bản thân Bạch Chí Dao có nghiên cứu khá nhiều về trận pháp, chẳng trách có thể mang theo những người này tìm tới cửa.

Dịch Thanh Vân sắc mặt xanh đen, nói với Bạch Chí Dao: "Không ở Thành quốc bợ đỡ chủ mới của nhà ngươi. Chạy đến nơi thâm sơn cùng cốc của ta làm gì?"

Bạch Chí Dao nghe xong cách nói mang tính gây hấn rõ rệt như vậy thì trong lòng buồn bực, nhưng nét mặt lại không hé lộ tí nào, chỉ ôn hòa nói: "Tại hạ chờ đợi Ninh Vân Thế tử và Ninh Nguyệt Quận chúa nhiều ngày không thấy, rất là mong nhớ, muốn mời hai vị đến Thành quốc làm khách."

Dịch Thanh Vân cười lạnh nói: "Cái gì Ninh Vân Thế tử, Ninh Nguyệt Quận chúa. Nghe cũng chưa nghe qua. Thả người của ta ra, từ đâu đến thì mau cút về đó!"

Bạch Chí Dao ở bên cạnh nghe xong, sắc mặt trầm xuống nói: "Người cùng Ninh Nguyệt Quận chúa theo chúng ta đi. Tới kinh đô Thành quốc chúng ta tự nhiên sẽ thả người."

"Người của ta bây giờ đang ở đâu?" Dịch Thanh Vân lười nhiều lời.

Bạch Chí Dao quay ra sau dùng tay ra hiệu ột binh lính, từ trong hàng ngũ đẩy ra một ông già, chính là Tăng lão bá ông nội của Tiểu Tuyết. Bạch Chí Dao cười nói: "Cháu gái cụ già này và những người khác đều làm khách trong quân doanh (doanh trại quân đội) của ta ở ngoài núi Lục Hà."

Dịch Thanh Vân vừa từ miệng gia đinh biết quân đội Thành quốc lần này kéo đến cả nghìn người. Phần lớn đóng quân bên ngoài núi Lục Hà, suy nghĩ xoay chuyển, tốt nhất trước tiên nên ổn định đối phương, sau đó mình lén đến dưới chân núi cứu người ra.

"Muốn ta theo các ngươi đi không khó, nhưng tiểu muội phải chuẩn bị một chút, các ngươi đợi đến giờ này vào ngày mai lại đến đây đón người đi."

Bạch Chí Dao cười lạnh nói: "Chúng tôi chờ một chút không sao, chỉ sợ ta và nhị đệ trở về trễ, những tên thô lỗ trong quân doanh kia lại xúc phạm đến vài vị khách, vậy cũng không tốt lắm."

Dịch Thanh Vân tức giận, những người khác không nói, Tiểu Tuyết là một nữ nhi, nếu có chuyện gì, vậy so với việc trực tiếp giết chết nàng còn tàn khốc hơn. Hiện giờ hai tên vô lại này đã biết ý đồ kéo dài thời gian của hắn.

Dịch Thanh Vân thản nhiên nói: "Nếu bọn họ có tổn thương gì, ta sẽ bắt huynh đệ các ngươi trả lại gấp trăm lần. Bây giờ ta trở về thương lượng với tiểu muội. Trước hoàng hôn sẽ cho các ngươi câu trả lời thuyết phục." Nói xong cũng không quay đầu lại, đỡ Tăng lão bá đi vào con đường đá.

Khiết Cẩn Minh và Triệu Kiến Thận đã ở trong đường đá. Ba người trao đổi ánh mắt với nhau, không cần phải nhiều lời, vội vàng trở về Phồn Tinh cốc.

Ra khỏi con đường đá, Triệu Kiến Thận hỏi Tăng lão bá số người bị bắt, cho bồ câu gửi thư liên lạc với thuộc hạ bên ngoài cốc, ra lệnh bọn họ dò xét thực hư chuyện quân doanh Thành quốc, suy nghĩ một chút, lại đặt bút viết một phong thư khác cho bồ câu đưa tin đến Thành quốc.

Dịch Thanh Vân đen mặt muốn đi tìm Tuyền Cơ, bị Triệu Kiến Thận ngăn lại, nói: "Tại sao phải để loại chuyện này làm nàng phiền lòng?"

"Hừ! Huynh đệ Bạch gia đã quy phục Thành quốc thì cũng thôi đi, bây giờ Ninh quốc đã bị Kỉ quốc thôn tính, còn có ý đồ với huynh muội bọn ta, thật vô liêm sỉ!" Dịch Thanh Vân nghĩ đến việc bị hai tên vô lại này khống chế, oán hận vô cùng.

Khiết Cẩn Minh lôi kéo Lạc Dương ngồi bên cạnh, nói như không có vấn đề gì: "Rất đơn giản, hiện tại hoàng thất Ninh quốc trên cơ bản đã hoàn toàn phục tùng Kỉ quốc, hơn nữa chỉ với đám ngu dẫn này, cho dù có đổi ý cũng không thể trở mình. Thái tử Kỉ quốc muốn có Thiên nữ hiển linh để dùng danh tiếng đó tạo dư luận tốt trong dân gian. Thành quốc đương nhiên không thể đứng nhìn nước bạn biến thành cường địch, phương pháp tốt nhất chính là tìm ra người Thiên nữ kia, trợ giúp một tên hoàng thất Ninh quốc chân chính trở thành tân chủ (chủ mới), cho dù tạm thời không thể đoạt được ngôi vị Hoàng đế, trước tiên cũng có thể làm Ninh quốc nổi lên một trận náo loạn, để cho Thành quốc có thể có càng nhiều thời gian để chuẩn bị ứng phó cho chiến loạn có thể phát sinh sau này giữa hai nước. Huynh đệ các ngươi rõ ràng chính là người lựa chọn tốt nhất."

Lời này của Khiết Cẩn Minh nói đúng một nửa, thật ra mục tiêu chính của Thành quốc chỉ là một mình Tuyền Cơ.

Nhìn Dịch Thanh Vân rời đi, Bạch Chí Tiêu nói nhỏ với đệ đệ: "Dịch Thanh Vân võ công cao cường, rất khó khống chế, thật ra chúng ta chỉ cần một mình Ninh Nguyệt Quận chúa là được, tại sao phải kèm theo hắn?"

Bạch Chí Dao cười nói: "Đại ca có điều không biết, theo ý tứ Hoàng thượng thì đúng là chỉ cần một mình Ninh Nguyệt Quận chúa, nhưng nếu chúng ta nói rõ với Dịch Thanh Vân, dựa vào mức độ quan tâm của hắn với Ninh Nguyệt, e là thà hy sinh toàn bộ người bên ngoài núi cũng sẽ không để cho Ninh Nguyệt đi theo chúng ta. Để cho hắn theo cùng, bất quá chỉ làm cho hắn an tâm mà thôi. Hơn nữa, cho dù hắn để ột mình Ninh Nguyệt theo chúng ta về kinh, trên đường chắc chắn sẽ âm thầm xuống tay cứu người, đường về kinh thành dài đằng đẵng, thương giáo công khai dễ tránh còn đâm sau lưng rất khó phòng, so với việc để hắn đánh lén trên đường, thà để cho hắn theo bên cạnh, đến lúc đó chúng ta bỏ thuốc cũng được, phái cao thủ bao vây tấn công cũng được, bắt hắn phục tùng thì sẽ có thêm một lợi thế khống chế Ninh Nguyệt, chẳng phải càng tuyệt vời sao?"

Bạch Chí Tiêu nghe xong liên tục gật dầu, nhớ tới dung mạo xinh đẹp của Ninh Nguyệt Quận chúa, mấy ngày sau này tiểu mỹ nhân sẽ sớm chiều ở cùng mình, trong lòng không kiềm chế được nóng lên.

Bạch Chí Dao đã sớm đoán được Hoàng đế Thành quốc có ý định lập Tuyền Cơ làm Thái tử phi. Đã là Thiên nữ lại còn là Quận chúa ruột thịt của hoàng thất Ninh quốc, vị hôn phu của nàng đương nhiên so với Thái tử Kỉ quốc sẽ có tư cách ngồi lên ngai vàng Hoàng đế Ninh quốc hơn. Trong dân gian Ninh quốc đã sớm lưu truyền tin đồn Quận chúa Ninh Nguyệt là Thiên nữ, hơn nữa trước khi Ninh Nguyệt rời khỏi kinh thành còn không kiêng dè mà phóng thích (thả) tất cả nô bộc trong nhà, thanh danh càng tốt, làm con dân Ninh quốc, đương nhiên càng mong muốn tin tưởng Quận chúa nhà mình là Thiên nữ.

126. Chương 126: Ngươi Là Đồ Bại Hoại

Cùng cái ngày mà huynh đệ họ Bạch vội vàng bỏ trốn, chính trị Ninh quốc nội loạn, chưa kịp triệu tập vây cánh cũ, thì Kỉ quốc đã thâu tóm Ninh quốc, hai huynh đệ cũng từng nghĩ đến việc đầu nhập tân chủ, nhưng nhờ những đồng liêu cũ thám thính nhiều ngày, đến lúc có được hồi âm thì tâm tình họ đều chán nản.

Toàn bộ những dụ lệnh linh tinh ban hành khi Cảnh Hòa đế còn tại vị đều bị Thái tử Kỉ quốc hạ lệnh thu hồi, chỉ mỗi lệnh truy nã huynh đệ họ Bạch vì tội phản nghịch chẳng những không được hủy bỏ, mà ngược lại còn thêm nghiêm lệnh cho các bộ phải mau chóng bắt hai người về quy án.

Rơi vào đường cùng, huynh đệ họ Bạch quyết định nhờ vả Thành quốc, tuy hai huynh đệ là năng thần danh tướng nổi tiếng trong bảy nước, nhưng nói cho cùng cũng không có căn cơ ở Thành quốc, lúc đến lại mang thân phận khâm phạm phản thần, trong tối ngoài sáng đều phải chịu không ít ánh mắt trào phúng. Lần này đến Phồn Tinh cốc bắt người, Bạch Chí Dao đã sớm quyết tâm phải đánh đến cùng, ở trên đường chế phục Dịch Thanh Vân, cướp lấy Ninh Nguyệt, sau đó triệu tập vây cánh cũ tổ chức quân đội mới, lấy Phồn Tinh cốc làm cứ điểm, một đường đánh trở lại kinh thành, dứt khoát đoạt lấy vị trí Hoàng đế Ninh quốc, do chính huynh đệ mình đảm đương.

Đại ca Bạch Chí Tiêu tuy là một dũng tướng, nhưng sách lược mưu mẹo thì thua xa mình, nếu tiết lộ kế hoạch này cho hắn quá sớm, ngộ nhỡ hắn hành động có sơ hở, như vậy sẽ không hay. Lần này mang quân đến, ngoài huynh đệ mình, còn có hai quan viên và một nhóm cao thủ Thành quốc khác, đều không phải là kẻ vô dụng hơn nữa không phải là không có ý giám thị, nếu chưa chuẩn bị kĩ càng, tuyệt đối không thể mạo hiểm một cách tùy tiện.

Dịch Thanh Vân đuổi Tăng lão bá về nhà nghỉ ngơi, lại ba lần bảy lượt cam đoan nhất định sẽ mang Tiểu Tuyết bình an trở về.

Vì huynh đệ họ Bạch trấn giữ ở ngay bên cạnh cửa của con đường đá, nếu như không đi qua đường đá mà vượt núi ra ngoài, chỉ sợ sẽ không kịp, Dịch Thanh Vân chỉ còn cách tin tưởng Triệu Kiến Thận, cùng ở lại Thiên Hương viên chờ tin tức hồi báo của thám tử Trầm thị.

Lạc Dương đã sống tại Phồn Tinh cốc nhiều năm, tuy rằng không quen thân với những người trong cốc nhưng hai bên cũng quen thuộc lẫn nhau, biết được bọn họ xảy ra chuyện, rất sốt ruột. Nhìn bộ dạng thoải

mái, chuyện không liên quan đến mình của Khiết Cẩn Minh, không nén được có chút tức giận, một tay đẩy hắn ra, tự mình đi tìm Dịch Thanh Vân thương lượng. Nếu lỡ nhất thời không có cách cứu được con tin, thì phải đuổi theo huynh đệ họ Bạch đến Thành quốc, trên đường sẽ tập kích cứu người như thế nào, vân vân.

Lúc mặt trời ngả về tây, thám tử Triệu Kiến Thận phái ra gửi thư về, trong thư dùng ám ngữ để viết. Dịch Thanh Vân, Lạc Dương đương nhiên xem không hiểu, toàn bộ đều phải nhờ Triệu Kiến Thận giải thích: "Theo thám tử hồi báo, quân Thành quốc đóng dưới chân núi Lục Hà đại khái có khoảng một ngàn người, trong đó cao thủ do hoàng cung phái ra có hai mươi người. Dẫn đầu là hai quân quan của Thành quốc, tình trạng trước mắt con tin vẫn mạnh khỏe, nhưng bị canh chừng nghiêm mật, thám tử của ta không có cách nào đến gần tiếp xúc với họ, hơn nữa trong quân có trang bị lượng lớn những vật phẩm dùng để phóng hỏa, có lẽ chúng định phóng hỏa cả ngọn núi…"

"Ngươi nói cái gì?" Tuyền Cơ vừa mới tỉnh ngủ đi vào trong sảnh thì nghe được tin tức chấn động như vậy, không nén được cảm giác bàng hoàng.

Tất cả mọi người quay đầu nhìn nàng, không chú ý tới trong mắt Khiết Cẩn Minh hiện lên một tia quỷ quyệt.

Dịch Thanh Vân thấy Tuyền Cơ đã biết chuyện, hơn nữa việc đã đến nước này, có giấu giếm nữa cũng vô dụng, đành kéo nàng sang một bên thuật lại sơ qua cho nàng.

Tuyền Cơ cắn cắn môi, nhìn về phía Triệu Kiến Thận nói: "Không còn cách nào khác để cứu người sao?" Triệu Kiến Thận lắc đầu: "Lần này ta vội vàng tới đây, không mang đủ người, nếu hành động tùy tiện, sợ là bọn chúng sẽ làm cho con tin bị thương…"

Dịch Thanh Vân vỗ vỗ bả vai Tuyền Cơ nói: "Không sao đâu. Ta sẽ đi theo bọn chúng một chuyến. Đường về xa như vậy, chắc chắn trên đường sẽ có biện pháp để cứu người."

"Tiếc rằng người bọn chúng muốn là Tuyền Cơ chứ không phải ngươi. Không thấy Tuyền Cơ, sợ rằng chúng sẽ không bỏ qua. Ta cẩn thận suy nghĩ, bọn chúng bồi dưỡng một người khó khống chế như ngươi lên làm quốc chủ Ninh quốc, chẳng thà để cho hoàng tử của bọn chúng cưới Tuyền Cơ rồi sau đó đến đoạt lấy ngôi vị Hoàng đế. Bọn chúng nói mời ngươi cùng Tuyền Cơ đến kinh thành Thành quốc, chẳng qua là một cách nói để trấn an ngươi, nếu nói bọn chúng chỉ cần Tuyền Cơ thay cho con tin, ngươi sẽ đồng ý sao? Ngươi cùng đi với Tuyền Cơ, e là được nửa đường chúng sẽ xuống tay với ngươi, hoặc dứt khoát diệt trừ ngươi luôn, hoặc đánh cho ngươi trọng thương tàn phế rồi khống chế…" Triệu đại BOSS không hổ là một vị vua phúc hắc, chỉ chốc lát đã nhìn thấu suy tính của huynh đệ họ Bạch. Mưu tính của Thành quốc và huynh đệ họ Bạch, hắn ngay lúc ấy đã đoán được, khiến cho Dịch Thanh Vân phải đem chuyện này giấu Tuyền Cơ, là vì không muốn cho nàng quá nhiều thời gian để suy nghĩ nước cờ ứng phó.

Sắc mặt Tuyền Cơ thay đổi, biết bản thân gây phiền toái cho Dịch Thanh Vân, bèn nản lòng mếu máo nói: "Đại ca, chúng ta chuẩn bị một chút rồi cùng bọn họ xuất phát đi, trên đường huynh và Lạc Dương đại ca cứ nghĩ biện pháp cứu người trước, đừng lo uội, muội sẽ nghĩ cách kéo dài chút thời gian, dù sao bọn chúng cũng không dám làm gì muội đâu. Chờ các ngươi an toàn rồi, lại tìm cách đến cứu muội là được."

Dịch Thanh Vân nhìn bộ dạng này của nàng, đau lòng muốn chết, vươn tay ra muốn ôm Tuyền Cơ an ủi một chút, tay mới vươn ra nửa đường, bóng người trước mắt chợt lóe, Tuyền Cơ đã bị Triệu Kiến Thận kéo khỏi chỗ cũ.

"Nàng sao không nghĩ đến chuyện nhờ ta giúp đỡ? Ta mới là trượng phu của nàng đó." Triệu Kiến Thận cười khổ.

Tuyền Cơ bình tĩnh nhìn hắn, bỗng nhiên nói: "Ngươi là đồ bại hoại!" Dứt lời một tay đẩy hắn, xoay người bỏ chạy ra ngoài.

Dịch Thanh Vân dậm chân một cái rồi cũng chạy đi.

Khiết Cẩn Minh tìm một lý do bừa bãi đuổi Lạc Dương đi, bước đến bên người Triệu Kiến Thận nói: "Sử dụng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ha ha, ngươi quả đúng là tên bại hoại!"

Triệu Kiến Thận lạnh lùng liếc nhìn hắn, nếu là người bình thường, chỉ sợ đã bị ánh mắt này hù dọa mà lùi lại ba bước.

Đáng tiếc Khiết Cẩn Minh không phải người thường, chẳng những không hãi, mà còn ung dung trêu chọc: "Theo tính cách của ngươi, bên ngoài Lục Hà sơn này phải có ít nhất năm mươi cao thủ của Trầm thị tùy thời đợi mệnh, địch ngoài sáng ta trong tối, những cao thủ của Thành quốc có nhiều thêm hai mươi người nữa cũng đối phó được. Lá thư vừa nãy, bọn họ không hiểu, nhưng ngươi và ta đều hiểu, căn bản chẳng có những thứ dùng để phóng hỏa… Ừm, hỏa công quả thật là cách tốt nhất để đối phó với Phồn Tinh cốc, may nhờ ngươi nghĩ ra. Ngươi cực khổ hao phí tâm tư như vậy giúp huynh đệ họ Bạch của Thành quốc đạt được mục đích, đến tột cùng là vì điều gì? Chẳng lẽ ngươi chán nữ nhân kia rồi, muốn đẩy nàng đến tuyệt lộ, đổi sang người mới?"

Triệu Kiến Thận cười ôn nhu nói: "Nhị đệ muốn phá hư chuyện của ta sao?"

Khiết Cẩn Minh hiển nhiên có chút kiêng kị đối với nụ cười của hắn, hừ lạnh một tiếng: "Chỉ cần chuyện ngươi làm không gây nguy hiểm cho Lạc Dương, ta mới lười đi để ý đến ngươi!"

Vừa đúng lúc nhân cơ hội này lừa Lạc Dương trở về, cái vai người xấu này cứ để cho tên huynh trưởng âm hiểm làm là tốt nhất, nghĩ như vậy, tâm tình Khiết Cẩn Minh trở nên cực tốt.

"Như vậy rất tốt." Triệu Kiến Thận cũng không nhiều lời, an tọa ở một bên bưng chén trà đã nguội lạnh uống từng ngụm, hương vị chua xót theo đầu lưỡi thấm dần vào tận nội tâm.

Là hắn quá nóng vội, khiến Tuyền Cơ nhìn ra manh mối, nữ tử này hiểu hắn nhiều hơn hắn tưởng tượng. Quả thật là hắn đã giúp huynh đệ họ Bạch tiến sát từng bước, nhưng điều hắn muốn chẳng qua là làm cho nàng hiểu rằng, trên đời này ngoại trừ ở bên cạnh hắn, chẳng còn nơi nào khác là an toàn cả, nơi bí ẩn như Phồn Tinh cốc cũng có thể dễ dàng bị tiêu diệt! Không một ai có thể bảo vệ nàng khỏi bị tổn thương hiếp bức được như hắn.

Sâu xa hơn nữa, là khiến Tuyền Cơ ý thức được, nàng ở cạnh Dịch Thanh Vân, sẽ chỉ thành trói buộc đối với hắn, gây phiền phức cho hắn, nếu nàng quan tâm đại ca như vậy, thì nên sớm rời xa Dịch Thanh Vân, đến bên hắn, tiếp nhận sự che chở tỉ mỉ chu đáo của hắn.

127. Chương 127: Ta Là Mỹ Nhân Thì Không Cần Buồn Rầu Cau Có

Xế chiều, Dịch Thanh Vân cùng Tuyền Cơ xuất hiện ở cửa của con đường đá, Bạch Chí Tiêu từ xa trông thấy mỹ nhân mà mình nhung nhớ ngày đêm, ánh mắt không tránh khỏi sáng lên.

Tuyền Cơ tất nhiên sẽ chẳng dành cho hai vị này vẻ mặt thân thiện. Hai huynh muội cùng cưỡi ngựa đi đầu ra khỏi núi, huynh đệ họ Bạch thức thời lúc này cũng không bước lên để tự tìm bẽ mặt.

Quân đội của Thành quốc ở bên ngoài Lục Hà sơn đã sớm chuẩn bị xe ngựa cùng nữ hầu, chỉ còn chờ Tuyền Cơ lên xe thì lập tức nhổ trại khởi hành, một khắc cũng không dám trì hoãn.

Tuyền Cơ ngồi ở trong xe nhìn ra thấy bóng dáng Dịch Thanh Vân ngồi trên lưng ngựa bên ngoài xe, nước mắt không nén được lã chã rơi, hoàn toàn không để ý đến còn có hai nữ hầu lạ mặt cùng ở trên xe.

Lúc rời khỏi Phồn Tinh cốc, nàng cũng không nói với Triệu Kiến Thận một câu, thậm chí một cái liếc mắt cũng không có. Trong lòng nàng thực hận gã đàn ông vô liêm sỉ, bụng đầy tâm cơ này đã chẳng lưu tình chút nào mà đào khoét vào nỗi đau của nàng. Nhưng không thể không thừa nhận, điều hắn ám chỉ là sự thật, quả thực nàng đã liên lụy Dịch Thanh Vân, một lần rồi lại một lần khiến hắn lâm vào hoàn cảnh bị kẻ khác khống chế, tiến thoái lưỡng nan.

Lần đầu tiên gặp Dịch Thanh Vân, hắn phong lưu không thể kiềm chế đến mức nào, Tích Hoa công tử vốn là nên tự do tự tại lang bạt thiên hạ, nhưng mà hiện giờ… Lạc Dương đã có lần vô tình tiết lộ chuyện sư huynh rất hiếm khi ở lại cốc vượt quá hai tháng, một khi nghiên cứu ra được giống thực vật mới thành công thì sẽ quăng lại cho Lạc Dương tiếp tục chăm sóc, còn mình thì lại đi khắp thiên hạ tìm loài hoa mới.

Người như vậy, vì mình ở lại Phồn Tinh cốc hơn ba tháng, nếu không phải vì lần này xảy ra chuyện, chỉ sợ hắn còn có thể ở lại một năm hay có khi còn hơn thế.

Cuộc sống vui vẻ của mình lại xây dựng trên sự hy sinh tự do của đại ca sao? Tuyền Cơ dùng sức gạt đi nước mắt, khóc ngoại trừ để giải tỏa cảm xúc thì chẳng có chút tác dụng gì để giải quyết vấn đề. Chi bằng quan tâm đến sự tình trước mắt thì hơn.

Hai nữ hầu ngồi trên xe rõ ràng đã nhìn thấy mình khóc nhưng lại điềm tĩnh không nói một lời, e rằng cũng không phải nữ tử bình thường, nói không chừng là có võ công trong người. Nhìn lại các nàng, Tuyền Cơ đột nhiên nghĩ đến Chu Nhi Bích Nhi, phát hiện lần này Bạch Chí Dao không mang theo nha hoàn xuất môn, chẳng lẽ là ghét bỏ hai nữ tử không có võ công sẽ chẳng giúp được gì?

Nhưng Tuyền Cơ đối với Thành quốc hay là huynh đệ họ Bạch đều không có chút hảo cảm nào, cho nên đối với những người hầu của bọn họ cũng không thèm để ý đến.

Lúc vừa mới lên xe đã trông thấy huynh đệ Bạch thị cùng hai gã quan quân Thành quốc chào hỏi, hai gã quan quân kia thái độ kiêu căng, bộ dạng không quá để huynh đệ bọn họ trong mắt. Nghĩ lại cũng đúng, nước khác nhập quân toàn bộ vào nước mình, rắn rết lẫn lộn một chỗ nếu có thể hợp tác khắng khít mới là chuyện lạ. Thừa dịp này tranh thủ một chút, liền có thể biết được hai người nữ hầu bên cạnh mình là người của bên nào… Tuyền Cơ vừa nghĩ ngợi vừa dần dựa vào vách xe chợp mắt.

Đoàn xe suốt đêm chạy đến khi trăng lên giữa trời thì mới dừng lại một dịch trạm gần đó để nghỉ ngơi. Tuyền Cơ xuống xe nói với bốn người bọn Bạch Chí Dao: "Các ngươi giữ nữ hài kia ở đâu, ta muốn gặp nàng!"

Bốn đại nam nhân không nghĩ rằng Tuyền Cơ chỉ là một nữ tử nhỏ bé mà cũng dám trực tiếp đề nghị với mấy đại nam nhân. Bạch Chí Dao phản ứng nhanh nhất đáp lại: "Quận chúa xin cứ yên tâm, vị cô nương kia chúng ta sẽ tiếp đãi tốt, đợi đến khi đến kinh thành thì sẽ phái người hộ tống nàng trở về."

Tuyền Cơ nhìn hắn một cái, nghiêm túc nói: "Ta không tin nổi ngươi!"

Bạch Chí Dao cứng đờ, còn định nói thêm thì nghe một gã quan quân trong số đó thản nhiên ra lệnh cho người hầu ở phía sau: "Nhanh đi đưa cái cô nương kia đến, chẳng phải chỉ là một tiểu nữ tử thôi sao, Bạch tướng quân cần gì phải làm Quận chúa không vui?!" Lời lẽ trong đó toàn bộ là để lấy lòng.

Tuyền Cơ nghe xong thì quay sang tươi cười với hắn, nói: "Đa tạ tướng quân! Chưa thỉnh giáo tướng quân họ gì?"

"À, bản, bản tướng quân họ Thái…"

Tên quan quân kia sớm đã vì mỹ mạo của Tuyền Cơ khiến thần hồn điên đảo, lại thấy Tuyền Cơ tươi cười rạng rỡ với hắn như vậy liền cảm thấy xương cốt cả người chẳng còn bao nhiêu cân lượng. Nghĩ nghĩ mình ở trước mặt mọi người gạt phăng mặt mũi của Bạch Chí Dao, lại lấy được lòng Thái tử phi tương lai thì không tránh khỏi đắc ý, ánh mắt nhìn về phía huynh đệ Bạch thị càng lúc càng tỏa ra vẻ khinh miệt.

Trên mặt Bạch Chí Dao vẫn tỏ ra bình thường mặc dù trong lòng lửa hận bốc lên điên cuồng, nghĩ dù sao ở Ninh quốc địa vị của mình cũng vô cùng tôn quý. Dù là vương tôn công tử có thấy mình thì cũng phải lễ kính thêm vài phần, hai đồ ngu trước mắt này ỷ vào là họ hàng của Hoàng hậu Thành quốc mới có địa vị ngày hôm nay. Nói đến cấp quan thì còn chẳng bằng với mình nhưng dám tỏ thái độ với huynh đệ bọn họ?!

Dịch Thanh Vân lặng lẽ đứng ở một bên không lên tiếng, lấy hiểu biết của hắn về tiểu muội, đãi ngộ nàng dành cho những kẻ địch này có khác biệt lớn như vậy tuyệt đối là có mục đích, đợi lát nữa lại hỏi xem nàng rốt cuộc dự định làm thế nào.

Thời điểm Tiểu Tuyết được dẫn đến trừ bỏ một chút hoảng sợ thì không có chút tổn thương gì. Tuyền Cơ cùng Dịch Thanh Vân nhẹ nhõm thở ra, vẻ mặt Tuyền Cơ ôn hòa nhìn về phía cái tên "Thái tướng quân" kia tống thêm mấy bát canh mê, tên tướng quân kia lúc này liền vỗ ngực xưng tên hứa một mình gánh chịu trách nhiệm đưa Tiểu Tuyết trở về. Dịch Thanh Vân lập tức âm thầm gọi tới hai gã tùy tùng ẩn mình gần đó hộ tống Tiểu Tuyết cả đêm về Phồn Tinh cốc, một bên âm thầm tự líu lưỡi, không ngờ tiểu muội bình thường dáng vẻ không sành sỏi chuyện phong tình nhưng đối với sắc lang cũng rất có biện pháp đấy thôi! Một khi đã vậy, sao không dùng chiêu này đối phó với Trầm Kiếm, lấy trình độ mê muội của tên kia đối với

tiểu muội, sợ là khiến hắn chắp cả hai tay dâng lên toàn bộ cơ nghiệp Trầm thị mà cũng chẳng có lấy một cái nhăn mày.

Giờ phút này Triệu Kiến Thận cùng với Khiết Cẩn Minh đang đứng cách xa hai dặm sau sườn núi, an bài kế hoạch đánh lén cứu người của mấy hôm sau. Khiết Cẩn Minh không tình không nguyện lấy ra lệnh bài điều động ám vệ của Khiết quốc, ném cho Triệu Kiến Thận, nói: "Người của ta đều để cho ngươi sắp xếp!"

Triệu Kiến Thận cười nói: "Sao đột nhiên lại hào phóng như vậy?"

Khiết Cẩn Minh nhìn nhìn Lạc Dương đang quan sát đội ngũ Thành quốc cách đó không xa, xuy nói: "Nếu không phải Lạc Dương sống chết cũng bắt ta phải cứu người, ta mới mặc kệ. Thật không hiểu ngươi, nếu lưu luyến cái nữ nhân kia, vừa rồi cần gì phải để cho nàng đi cùng với người Thành quốc làm gì, hiện tại lại hùng hổ đến cứu, có thấy rất vô vị không?!"

Triệu Kiến Thận lạnh lùng liếc hắn, hắn là kẻ câm điếc ăn hoàng liên, có khổ thì tự mình chịu. Lúc trước giúp huynh đệ Bạch thị tạo thanh thế, vốn là muốn bức Tuyền Cơ bước ra khỏi mai rùa, ai biết ngược lại lại chọc tiểu rùa phát cáu.

Bây giờ nếu hắn cứu người ra quá nhanh quá dễ dàng thì chẳng phải tự vạch trần lời nói dối của mình, đứa đần cũng biết là hắn trước đây cố ý gây khó dễ không chịu ra tay hỗ trợ. Nếu ngâm thêm vài ngày nữa mới cứu thì lại lo trong quân Thành quốc có biến, an nguy của Tuyền Cơ rất khó bảo toàn.

Trừ bỏ những chuyện có liên hệ đến Tuyền Cơ, hắn thật tình chưa bao giờ gặp phải bất an lại hết cách như vậy. Thiệt là nữ nhân không biết nghe lời lại thích gây tai họa!

Trái ngược với sự trằn trọc băn khoăn của Triệu Kiến Thận thì Dịch Thanh Vân đã có dự tính sẵn trong đầu.

Sau khi Tiểu Tuyết được đưa đi, Tuyền Cơ gọi Dịch Thanh Vân tới, lại đuổi hai nữ hầu đi, lôi kéo Dịch Thanh Vân vào trong viện nói khẽ: "Đại ca, người của huynh khi nào thì đến?"

Dịch Thanh Vân nháy mắt mấy cái: "Không đến nữa!"

Tuyền Cơ giật mình: "Cái gì?"

128. Chương 128: Có Việc Gì Thì Muội Sẽ Gánh Vác Cực Khổ

"Dù sao muội phu của ta cũng sẽ tới để lấy lòng lão bà, cuối cùng cũng sẽ bỏ ra chút sức lực thôi. Người bên trong cốc bây giờ chắc rất bận bịu đây, Tiểu Tuyết đã được đưa về, chúng ta cứ làm thực khách, ăn cho bọn họ nghèo là tốt nhất." Dịch Thanh Vân cười vô cùng thoải mái.

Tuyền Cơ nhìn Dịch Thanh Vân, nửa ngày mới nói: "Nếu hắn không đến thì làm sao bây giờ?"

Dịch Thanh Vân cười ha ha nói: "Hắn nỡ không đến sao? Hơn nữa muội đến Thành quốc chín phần mười là phải xuất giá, với tính tình đáng chết của hắn, chịu được lão bà chưa đến miệng bị người khác ăn sao?"

Tuyền Cơ hoàn toàn bị đánh bại, thì ra mạnh nhất chính là Dịch Thanh Vân, bản thân mình lần này lo lắng đau lòng uổng phí rồi.

Dịch Thanh Vân giữ lấy bả vai Tuyền Cơ, nhiều chuyện nói: "Tiểu muội, nói thật đi, Trầm Kiếm đã làm chuyện xấu gì khiến uội tức giận như vậy?"

Tuyền Cơ mếu máo nói: "Hắn châm ngòi ly gián tình cảm huynh muội của chúng ta!"

Dịch Thanh Vân hừ lạnh một tiếng: "Làm vậy không đúng, đại ca chỉ muội một biện pháp tốt chỉnh hắn, được không?"

Tuyền Cơ ngờ vực nhìn hắn, Dịch Thanh Vân bước đến bên tai nàng nói chít chít, thầm thì giải thích.

"Cái này thật sự có khả thi không? Nó không tốt lắm đâu, chọc hắn giận, thật sự rất khủng bố nha!" Tuyền Cơ vừa nhìn Dịch Thanh Vân từ trên xuống vừa do dự nói.

"Ta vốn dĩ vẫn còn lo lắng, nhưng hôm nay thấy muội đối phó với cái tên Thái gì đó không phải rất có bản lĩnh sao? Hắc hắc! Nếu sự việc bại lộ, muội cứ làm nũng với hắn, cười một cái, nói vài câu êm ái, hắn có giận đến mấy cũng sẽ hết thôi." Dịch Thanh Vân hoàn toàn tin tưởng vào lực ảnh hưởng của tiểu muội đối với Trầm Kiếm. Thấy hắn đuổi theo tiểu muội từ Kỉ quốc đến Ninh quốc lại đến Phồn Tinh cốc là biết. Tuy người này quỷ kế đa đoan, thủ đoạn lợi hại nhưng đến trước mặt muội muội thì cũng chỉ là một con hổ giấy không răng!

Thù mới do bị kích động lúc chiều cộng với hận cũ do bị ức hiếp trường kỳ, làm cho Tuyền Cơ chỉ e ngại một chút đã đồng ý tham gia vào kế hoạch chỉnh người của Dịch Thanh Vân.

Tạm thời buông xuống được gánh nặng tâm lý, trong lòng Tuyền Cơ khoan khoái, ngủ một giấc thật tốt.

Sáng sớm ngày hôm sau, đoàn người lại lên đường, Thái tướng quân cùng một tên khác họ Đặng dẫn quân Thành quốc giống như chó Nhật bám sát chặt chẽ bên cạnh Tuyền Cơ, hai huynh đệ Bạch thị đi chậm rãi ở đại đội phía sau.

Bạch Chí Tiêu nhìn Tuyền Cơ ở phía trước thỉnh thoảng từ trong xe ló đầu về phía hai người đó nói cười vài câu trong không khí hòa thuận thì sắc mặt xanh mét.

Bạch Chí Dao cười lạnh nói với huynh trưởng: "Đại ca, để bọn họ kiêu ngạo thêm hai ngày đi, nhân mã của chúng ta đã bố trí sẵn sàng ở phía trước. Đến lúc đó, giết sạch những tên ngu ngốc này, còn sợ Ninh Nguyệt Quận chúa không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ sao, nhân tiện đây đệ xin chúc mừng trước đại ca ôm được mỹ nhân về."

Đêm qua, sau khi Bạch Chí Dao liên hệ sắp xếp nhân mã thỏa đáng, đã nói thẳng với huynh trưởng về kế hoạch binh biến, hắn biết huynh trưởng vẫn có ý với Ninh Nguyệt Quận chúa nên dứt khoát thuận nước đẩy thuyền. Hắn cơ bản cũng không tin cái gì là số mệnh thần diệu, hơn nữa từng gặp qua Ninh Nguyệt trong thân phận thê thiếp được Trầm Kiếm yêu thương nhất, đối với chuyện nàng là Thiên nữ chỉ khịt mũi cho qua. Nhưng mà nếu thật là Thiên nữ, có thể giúp nghiệp lớn của Bạch gia phát triển càng thuận lợi hơn. Vậy thì tất nhiên là không có việc gì.

Nghe đệ đệ nói xong, trong mắt Bạch Chí Tiêu phát ra tia sáng nóng rực, nói nhỏ: "Đợi ta cưới được Thiên nữ. Đoạt được Ninh quốc, sau khi thống nhất bảy quốc gia, sẽ cùng nhị đệ chung hưởng ngàn dặm giang sơn này!" Bạch Chí Dao mỉm cười: "Chỉ cần có thể phò trợ đại ca hoàn thành nghiệp lớn, chấn hưng Bạch gia, Chí Tiêu đã cam lòng thỏa nguyện rồi."

Hai huynh đệ đắc ý, trong lúc nhìn quanh thấy Dịch Thanh Vân ở bên cạnh xe ngựa phía trước, Bạch Chí Tiêu nhướng mày nói: "Dịch Thanh Vân này cực kỳ khó đối phó, nhị đệ có đối sách nào vẹn toàn không?"

Bạch Chí Tiêu cười nói: "Dịch Thanh Vân còn có tám người gia nhân làm tin trong tay chúng ta, lúc tấn công chúng ta sai người bảo vệ xe ngựa, phái người công kích con tin, Dịch Thanh Vân không biết chúng ta là cùng một phe, thấy Ninh Nguyệt an toàn, chắc chắn sẽ tiến lên nghĩ cách cứu con tin, chỉ cần cầm chân hắn, hai nữ hầu trên xe Ninh Nguyệt sẽ khống chế được nàng. Vậy thì còn sợ hắn cái gì?"

Bạch Chí Tiêu ngẫm lại cũng đúng. Nhất thời yên lòng.

Tuyền Cơ cố ý ở trong xe ngựa thỉnh thoảng nói chuyện với hai tên Thái, Đặng, lén quan sát phản ứng của hai nữ hầu. Thấy các nàng nét mặt lạnh lùng, cũng không chủ động đáp lời hai tên Đặng, Thái, giống như không phải cùng một phe với hai người này, chẳng lẽ là người của Bạch gia?

"Chu Nhi, Bích Nhi gần đây tốt không?" Tuyền Cơ đột nhiên nói với hai nữ hầu.

Hai nàng rõ ràng rất sửng sốt, vẻ mặt có chút biến hóa, trong đó có một ánh mắt mang vẻ châm biếm, tuy rằng cả hai đều giả vờ không nghe câu hỏi của nàng, nhưng Tuyền Cơ đã khẳng định các nàng đúng là người Bạch gia. Vậy thì càng không cần khách sáo!

"Ta muốn uống chén trà!" Tuyền Cơ cười nói.

Một nữ hầu trong đó rót một ly trà dâng lên cho nàng, Tuyền Cơ giả vờ trượt tay, nước trà trong chén rơi vãi trên ống tay áo, nữ hầu còn chưa có phản ứng Tuyền Cơ đã kêu lên một tiếng ai u.

Hai tên Thái, Đặng nghe thấy Tuyền Cơ hô la kinh hoảng, vội vàng tiến đến bên cạnh cửa sổ xe, hỏi: ''Quận chúa! Xảy ra chuyện gì?"

Tuyền Cơ cố ý uất ức nói: "Không có gì, bị nước trà làm phỏng rồi, đau quá a!"

Thái tướng quân vội vàng lớn tiếng quát hai nữ hầu không chăm sóc tốt Quận chúa.

Tuyền Cơ vừa làm ra dáng vẻ uất ức, vừa giả vờ giải thích thay cho hai nữ hầu, nói: "Các nàng không cố ý, thôi bỏ đi! Chắc là đường xá quá mệt mỏi, trong lúc nhất thời mới phân tâm thôi. Hai vị Bạch đại nhân dẫn dắt quân đội, đã an bài các nàng đến hầu hạ ta, nếu đuổi các nàng, khó tránh được việc tổn hại đến hòa khí của hai vị và bọn họ, hai vị cũng khó làm việc…"

Câu nói này thật khéo, hai tên Thái, Đặng vốn có ý muốn mắng chửi người ra oai, chỉ muốn lấy lòng mỹ nhân một chút rồi thôi, cũng không có dự định vì vậy mà đuổi hai nữ hầu, Tuyền Cơ nhìn giống như đứng về phía bọn họ, thay các nàng lo nghĩ, lại ám chỉ bọn họ thấp hơn huynh đệ Bạch thị một bậc.

Hai tên Thái, Đặng nghe xong, làm sao chịu cam tâm, lập tức liền quyết định đuổi hai nữ hầu đến một chiếc xe khác.

Bạch Chí Tiêu phát hiện không ổn vượt lên đến khuyên can, hai tên Thái, Đặng sao lại chịu nghe hắn, Đặng tướng quân vỗ ngực nói: "Có Thái tướng quân và bổn tướng quân ở bên cạnh xe, chẳng lẽ còn có ai có thể làm tổn thương đến Quận chúa sao? Chẳng lẽ Bạch đại nhân cho rằng hai người chúng ta không bằng hai nữ hầu kia sao? Quả thật buồn cười! Chúng ta còn chưa truy xét tội lỗi ngươi không tra xét người rõ ràng, khiến cho Quận chúa bị thương! Ngươi còn tính ở đây làm khó dễ hai người bọn ta sao?"

Bạch Chí Tiêu giận quá hóa cười, thầm nghĩ: Đợi đến phía trước, nhất định chém hai tên ngu đần xấu xa nhà ngươi thành thịt vụn!

Tuy rằng không có hai nữ hầu làm nội ứng nhưng với bản lĩnh của hai huynh đệ mình, lại có tính toán sắp đặt trước, đối với kế hoạch ảnh hưởng chắc là không lớn. Mà hiện tại trở mặt đúng là không tốt, chỉ có thể cắn răng nuốt giận, phủi tay áo bỏ đi.

Dịch Thanh Vân lén nhìn Tuyền Cơ nháy mắt mấy cái, dùng tay ra dấu khen ngợi, Tuyền Cơ làm mặt quỷ đáp trả, lui vào trong xe. Đời trước tuy rằng không xem nhiều kịch truyền hình, nhưng đối với phương pháp châm ngòi ly gián quen thuộc này vẫn có ấn tượng. Rập khuôn (làm theo) một chút cũng không khó.

Bên cạnh ít đi "Vô gian đạo", muốn làm gì cũng thuận tiện hơn, nếu không ngộ nhỡ vào lúc có người đến cứu, mình lại bị hai nữ nhân thuận tay bóp cổ làm con tin, vậy thì không tốt.

Đại ma vương khi nào mới đến cứu người đây? Nghĩ đến kế hoạch chỉnh người mà Dịch Thanh Vân đã bàn bạc, Tuyền Cơ không khỏi có chút phấn khởi.

Sự phấn khởi này kéo dài hai ngày, một đường đi bình an vô sự từ từ chuyển hóa thành ngờ vực bất an, Dịch Thanh Vân cũng bắt đầu có chút dao động, lẽ nào tên Trầm Kiếm kia thế nhưng lại thật sự vứt bỏ, bỏ mặc Tuyền Cơ?

Tuyền Cơ nhìn cảnh vật trôi qua bên ngoài xe. Cười khổ một cái, thật sự là quá coi trọng chính mình rồi, con người quả nhiên vẫn chỉ có thể dựa vào chính mình! Đời trước đã nếm qua đau khổ như vậy vẫn chưa học được sự khôn ngoan. Còn trông chờ vào hoàng tử cưỡi ngựa trắng đến cứu công chúa sao?

Cũng tốt! Hắn không tới, trái lại càng dứt khoát, đến Thành quốc rồi nghĩ biện pháp khuyên đại ca đi, chính mình lại nghĩ cách trốn đi, dù sao bất luận thế nào cũng không thể kéo đại ca xuống nước.

Mặt trời ngả về hướng tây, đoàn người chậm rãi đi đến một miệng khe núi, nơi này địa hình hiểm yếu. Ngay cả Dịch Thanh Vân người không hề liên quan đến việc hành quân đánh giặc cũng cảm thấy có gì đó không ổn, không nhịn được duỗi tay gõ gõ vách xe nhắc nhở Tuyền Cơ chú ý.

Tuyền Cơ vốn đang suy nghĩ kế hoạch sau khi đến kinh thành, đột nhiên giật mình cũng cảm thấy không khí có phần không tốt, từ trong cửa sổ xe hướng ra ngoài nhìn xung quanh.

Rõ ràng là rừng núi xế chiều, lại không hề nhìn thấy được tung tích của một con chim nhỏ nào, thậm chí cũng không nghe thấy tiếng chim hót. Chỉ có tiếng vang của từng làn gió thổi lá cây sàn sạt. Rất là kỳ quái. Tuyền Cơ lập tức nhớ đến nhiều đoạn cốt truyện trong TV, thông thường cương thi yêu ma thường lui tới địa phương như vầy. Bởi vì chúng nó nên chim thú trong rừng núi đều bị đe dọa bỏ chạy.

Bây giờ xuất hiện tình huống này, đại khái chính là... trong rừng có người! Hơn nữa còn không ít!

Tuyền Cơ lén lấy cây chủy thủ nhỏ mà Dịch Thanh Vân tặng ra, ló đầu ra ngoài cửa xe nói nhỏ với Dịch Thanh Vân: "Phía trước có thể có mai phục!"

Dịch Thanh Vân nét mặt nghiêm trọng gật đầu, dẫn ngựa đến gần xe ngựa của Tuyền Cơ hơn.

Hai tên Thái, Đặng tuy cảm thấy không khí có vẻ bất thường, nhưng mình lại dẫn dắt một nghìn tinh binh (binh lính tinh nhuệ), hơn nữa lại còn ở trong biên giới Thành quốc, mấy ngày đi vừa rồi đều bình an vô sự, cho nên cũng không chú ý đến huynh đệ Bạch gia đang cười lạnh ở phía sau cách đó không xa.

Đợi đoàn xe hoàn toàn tiến vào khe núi, đột nhiên trong rừng truyền đến âm thanh tiếng còi thổi. Ngay sau đó chính là một trận hét hò vang dội. Hai tên Thái, Đặng chấn động, bọn họ ở kinh thành hưởng lạc đã lâu, bỗng chốc gặp phải trường hợp này, lúc này tay chân đã luống cuống.

Huynh đệ Bạch thị tiến lên điềm tĩnh tự nhiên chỉ huy vài tên binh lính của mình bao quanh xe ngựa của Tuyền Cơ, đối với sự bối rối thất thố của đội quân Thành quốc làm như không thấy.

Đội quân nghìn người của Thành quốc dù sao cũng đều là tinh binh, tốc độ ứng phó rất nhanh, không đợi mệnh lệnh từ bốn quan trên đã tự thành lập đội hình chuẩn bị ứng chiến.

Dịch Thanh Vân quan sát thấy số lượng kẻ tập kích không nhiều lắm, đại khái chỉ có hơn một trăm người, như vậy mà muốn tấn công bất ngờ đoàn quân chính quy nghìn người, thật sự là có chút ngoài dự đoán! Nhìn kỹ lại thì phát hiện những người này tuy rằng ăn mặc không giống nhau, mặt che khăn đen, gào thét như núi rừng đạo tặc, nhưng lúc xung phong liều chết lại rất có trình tự quy tắc, hơn mười người cầm đầu lúc tung mình nhảy lên thân thủ cũng bất phàm, ở trong giang hồ cũng là cao thủ hiếm có, thật không giống với đám ô hợp bình thường, không khỏi có chút hoài nghi.

Huynh đệ Bạch thị nhìn cũng có chút ngờ vực, đội ngũ nhà mình lập nên tinh nhuệ như vậy từ lúc nào?

Trong nháy mắt, kẻ tập kích đã vọt đến trước mặt, bắt đầu tấn công từ hai bên sườn hàng ngũ.

Dịch Thanh Vân thu hồi cảm tình khen ngợi của mình đối với đội ngũ tập kích, lắc đầu thở dài, thật đáng tiếc cho đám người cao thủ này, thật sự nghĩ người mạnh là có thể lấy ít thắng nhiều sao?

Nhưng vào lúc đó, hiện tượng kỳ quái lại xảy ra, binh lính Thành quốc vừa sinh khí dồi dào chuẩn bị ứng chiến đột nhiên giống như uống rượu nghiêng đông ngã tây.

Bạch Chí Tiêu và huynh trưởng nhìn nhau, không nén được nét mặt. Túi nước bên người những binh lính này đã bị bọn họ bỏ mê dược, để chắc chắn chúng phát tác đúng giờ, còn đặc biệt tính toán khoảng thời gian còn lại, giờ phút này quả nhiên công hiệu.

129. Chương 129: Mãnh Thú Tập Kích Đại Boss

Nhìn thấy kẻ tập kích đem quân lính Thành quốc đang cố gắng chống cự của mình chém như bổ dưa thái rau ngã chỏng chơ trên mặt đất, hai người Thái, Đặng kinh hãi thất sắc, hoàn toàn không rõ chuyện gì đã xảy ra, không khỏi nhìn về phía huynh đệ Bạch gia, run giọng nói: "Bạch tướng quân, chuyện này, làm sao bây giờ a."

Bạch Chí Dao bình thản nói: "Chúng ta bảo vệ tốt cho Quận chúa quan trọng hơn. Đúng rồi, khách quý Phồn Tinh cốc cũng cần phái người bảo hộ, hai vị đại nhân mau mau dẫn người đi trước!" Lời này là nói cho Dịch Thanh Vân nghe, nhưng mà trong lòng Bạch Chí Dao cũng có chút lo lắng, rõ ràng là ra lệnh cho

thủ hạ giả vờ tạo ra thanh thế đến muốn giết con tin mà thôi, sao bây giờ nhìn bọn họ như liều chết xung phong lên thế kia?

Dịch Thanh Vân lại không nghĩ nhiều như vậy, một khi nhắc đến con tin bị uy hiếp đến sự an toàn, không khỏi lo lắng, nhưng lại sợ một khi rời đi, vạn nhất Tuyền Cơ bên này xảy ra vấn đề không kịp ứng cứu.

Đang trong lúc do dự, liền nghe Bạch Chí Dao lớn tiếng nói: "Các vị binh sĩ, kẻ địch đến xâm phạm, chúng ta thề sống chết bảo hộ Quận chúa, cho dù đánh đến người cuối cùng cũng quyết không để cho kẻ địch làm tổn thương Quận chúa!"

Nhóm quân binh cùng kêu lên đáp ứng, thanh âm vang đội chấn hưng tinh thần, ý chí chiến đấu tăng vọt. Cái này cũng là diễn trò cho Dịch Thanh Vân xem, mục đích đơn giản là làm cho hắn an tâm đi cứu người bên kia.

Quả nhiên Dịch Thanh Vân cắn răng, hướng Tuyền Cơ trong xe nói: "Tiểu muội, cẩn thận mọi sự, đại ca đi một chút sẽ trở lại!"

Quay đầu ngựa đang muốn đi về phía đội ngũ con tin phía trước, giữa chừng thế cục đã thay đổi.

Vài tên tập kích vọt tới trước ngựa của Dịch Thanh Vân, nhưng lại không hề có ý định muốn giao thủ mà mở đường cho đi. Trong đó một người ném ám khí. Một đạo kim quan bắn thẳng đến.

Dịch Thanh Vân không hề chậm trễ, đưa tay ra bắt lấy, phát hiện ám khí của đối phương là một kim bài nho nhỏ, mặt trên khắc một chữ "Trầm". Là người của muội phu?

Lại ngẩng đầu nhìn phía trước, đại bộ phận cao thủ đã bị hạ dược ngã xuống, còn lại cũng không muốn tham chiến, bỏ lại con tin liền chạy lại phía Dịch Thanh Vân, mà kẻ tập kích quả nhiên chẳng những không có ý sát thương con tin. Ngược lại còn cố ý bảo hộ đưa bọn họ an toàn vây quanh bên đường.

Dịch Thanh Vân thấy đại cục đã định, liếc mắt thấy huynh đệ Bạch gia sắc mặt quái dị, trong lòng không khỏi rùng mình, không hề do dự, đoạt lấy trường đao trong tay một quân lính bên cạnh, hướng huynh đệ họ Bạch chém tới.

Huynh đệ họ Bạch lúc này mới phản ứng là những người tập kích vào đây không phải quân binh của mình mang theo, lại thấy Dịch Thanh Vân quay giáo đánh người, lập tức biết những người này thực ra là tới cứu Ninh Nguyệt Quận chúa và những con tin, vừa tức vừa hận lại cảm thấy khó hiểu, quân mã của mình đều đã đi đâu?!

Một bên hợp lực ngăn cản Dịch Thanh Vân tấn công. Bạch Chí Dao nói với Bạch Chí Tiêu: "Đại ca, nhanh đi bắt Ninh Nguyệt!"

Tuyền Cơ ở trong xe thấy Dịch Thanh Vân tấn công Bạch huynh đệ, lập tức dùng sức đẩy cửa ở sườn xe chạy xuống. Còn chưa đứng vững đã bị một gã gia nhân thông minh của Bạch gia tóm lấy cánh tay trái. Tuyền Cơ bất chấp sợ hãi. Tay phải nắm chặt chuy thủ, đâm tới.

Thân binh kia nghìn lần không ngờ tới một nữ tử mảnh mai nói cười dịu dàng cũng dám cầm dao đả thương người, trong lòng bối rối liền vội vàng buông tay, trên cánh tay vẫn bị Tuyền Cơ đả thương máu chảy ròng ròng, đau đớn. Tức giận liền quên lời chủ nhân dặn là không được tổn thương tính mạng Quận chúa, liền đem đao hướng Tuyền Cơ chém xuống.

Tuyền Cơ chỉ thấy trước mắt ánh đao chợt lóe, không dám nghĩ nhiều liền dùng Phù Phong Bộ pháp tránh né, trong gang tấc thoát hiểm.

Tên thân binh kia lại chém đao thứ hai. Bỗng nhiên phát hiện thân mình tựa hồ hoàn toàn rời khỏi vị trí ban đầu, kỳ lạ, rõ ràng hắn không có di chuyển mà… Đợi đến khi thân mình đang giơ cao thanh đao của hắn mạnh mẽ rơi xuống lăn trên mặt đất, hắn thấy đôi chân mình vẫn còn trơ trơ đứng một chỗ không nhúc nhích, nhìn đến máu bắn đầy trời, cảm thấy đau đớn khiến người ta phát điên lên, lúc này mới giật mình hiểu ra, mình bị chém ngang thân!

Một khắc khi tắt thở. Hắn vẫn còn giương đôi mắt cực độ hoảng sợ. Giống như không thể tin rằng mình có thể chết thảm thiết như vậy.

Tuyền Cơ nhìn thấy máu phun khắp nơi ngay phía trước mình vài bước, cả người nàng cũng dính máu. Bị dọa đến ngây người, ngay cả kêu cũng không kêu được. Run rẩy lui lại hai bước, bỗng nhiên bị người nào đó ôm chặt lấy, bên tai vang lên giọng nam nhân nói quen thuộc: "Nha đầu ngu ngốc nàng không trốn ở trong xe, chạy ra làm cái gì? Nàng không muốn sống nữa à!"

Cái ôm thật chặt thật ấm áp, thanh âm vừa quen vừa lạ, trong trí nhớ nàng, người kia luôn mang theo bộ mặt ôn hòa giả tạo, nói chuyện cũng chưa bao giờ dùng giọng kích động như đang nổi giận và sợ hãi như vậy.

Tuyền Cơ ngẩng đầu mờ mịt nhìn thấy trước mắt một tuấn mỹ nam nhân thập phần khủng bố, sau khi kinh hoàng quá độ, nàng hoàn toàn không thể phản ứng như bình thường.

Triệu Kiến Thận trong tay cầm trường kiếm nhuốm máu, biết Tuyền Cơ vừa rồi bị dọa bởi tên lính bị mình chém ngang eo. Hơi buông Tuyền Cơ ra một chút, xác nhận nàng không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm.

Lạnh lùng liếc thi thể trên mặt đất bị chém làm hai mảnh, hối hận đã để cho tên ác tặc này chết quá mức thống khoái, chỉ xém một chút, Tuyền Cơ và mình sẽ có thể phải mãi mãi xa cách.

Lúc này quân Thành quốc đi cùng với gia nhân Bạch gia đã bị bắt gần hết, huynh đệ Bạch gia bị Dịch Thanh Vân đánh không nương tay, hơn nữa mắt thấy đại thế đã mất, càng đánh càng luống cuống tay chân, mắt thấy sắp không xong rồi, mà hai người Thái Đặng đã sớm bị người của Triệu Kiến Thận bắt giữ trói như cái bánh chưng ở một bên.

Triệu Kiến Thận ôm Tuyền Cơ ngồi xuống một tảng đá, giống như đang dỗ con nít mà nhẹ nhàng lắc lắc người nàng, ôn hòa nói: "Không sao rồi, không sao rồi, có ta ở đây rồi!"

Tuyền Cơ chậm rãi tỉnh lại, nhìn thấy gương mặt khiến lòng mình chìm chìm nổi nổi mấy ngày nay, òa khóc lên thành tiếng, đánh một quyền về phía Triệu Kiến Thận.

Triệu Kiến Thận nhất thời không kịp chặn lại luồng khí tự nhiên trong cơ thể chống lại, nguyên cánh tay Tuyền Cơ vừa đau vừa mỏi cũng không thể đánh tiếp nữa, kinh sợ vừa nãy cộng thêm đau đớn uất ức hiện tại, Tuyền Cơ khóc càng thêm thê thảm, vừa khóc vừa dùng tay còn lại đẩy Triệu Kiến Thận ra.

Triệu Kiến Thận bất đắc dĩ đành phải đem rùa con đang tức giận ôm vào trong lòng, vùi sâu trong ngực hắn, để nàng phát tiết xong rồi tính sau.

Tuyền Cơ không tránh cái ôm của hắn, tức giận cắn bả vai hắn, Triệu Kiến Thận sợ nàng bị thương nên không dám vận chân khí chống lại, kết quả là ở trước mắt bao nhiêu người, Triệu Kiến Thận lần đầu tiên xuất chiến bị thương chảy máu…

Tất cả người Trầm thị đều đoán được nữ tử này cùng Thiếu gia nhà mình có quan hệ, tuy rằng họ phải có trọng trách bảo vệ sự an toàn của Thiếu chủ, bây giờ cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở, làm bộ không phát hiện Thiếu chủ bị "Mãnh thú" tập kích.

Răng nanh của rùa con thực sắc bén, Triệu Kiến Thận cười khổ nghĩ.

Dù sao cũng đã có một lần kinh nghiệm, Triệu Kiến Thận không giống như lần trước luống cuống tay chân, chờ nàng khóc đã cắn đã, phát tiết xong, lập tức dời đi sự chú ý của nàng: "Đừng tức giận! Nhìn xem đại ca nàng sắp đánh bại huynh đệ Bạch gia rồi, nàng muốn xử trí họ thế nào?"

Tuyền Cơ mắt vẫn đẫm lệ mông lung ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy Dịch Thanh Vân liên tiếp đánh hai chưởng khiến huynh đệ Bạch gia bị đánh ngã xuống đất hộc máu, không thể phản kháng. Lúc này những người Phồn Tinh cốc bị quân Thành quốc bắt làm con tin cũng được đưa tới, tuy có chút kinh hách, nhưng vẫn bình an vô sự.

"Ta… ta không biết…" Tuyền Cơ nhìn thấy khắp nơi một mảng máu tanh hỗn loạn, nàng từ nhỏ đến lớn đều không có kinh nghiệm đối mặt với những sự kiện bạo lực, đánh nhau. Cúi đầu nhìn thấy quần áo của chính mình đều nhuốm máu tên binh sĩ, lại càng thấy hoảng.

Triệu Kiến Thận vốn chỉ tính toán muốn rời đi sự chú ý của nàng, không phải thật lòng muốn cho nàng định đoạt, nghe vậy liền cười, đem nàng về xe ngựa, để nàng thay quần áo, rồi đi đến tự mình xử trí quân Thành quốc cùng huynh đệ Bạch gia.

Dịch Thanh Vân đang trấn an gia nhân vô cớ bị bắt làm con tin, thấy Triệu Kiến Thận đi về phía hắn, cà lơ phất phơ nói: "Ta còn tưởng ngươi không tới, đang nghĩ, không biết tiểu muội nếu tái giá, nên đòi Thành quốc sính lễ gì."

Triệu Kiến Thận nhẹ nhàng cười nói: "Thương hiệu Trầm thị cùng cỏ Tử Dương làm sính lễ, không biết anh vợ có vừa lòng?"

Dịch Thanh Vân ngẹn họng trân trối nhìn, cái tên này là thật hay giả vậy? Cái này cũng quá hào phóng đi, tài phú của Trầm thị, có thể đem so sánh với quốc khố của bất kỳ một quốc gia nào. Cưới một lão bà liền đem làm sính lễ ư??? Thật là cực phẩm bại gia tử a! Còn chưa nói còn có cỏ Tử Dương!

Dịch Thanh Vân nhớ tới cỏ Tử Dương tim liền đập thình thịch.

Đang nói chuyện, một gã thị vệ Trầm thị tiến lên bẩm báo: "Toàn bộ một ngàn mười hai tên, không ai chạy thoát."

Triệu Kiến Thận gật đầu nói: "Tốt!" Xoay người đi về phía hai huynh đệ Bạch gia.

Lúc này huynh đệ Bạch gia cùng hai người Thái, Đặng bị trói chung một chỗ, tóc tai rối bù, trên người dính đầy máu cùng bụi đất, không còn nổi nửa phần khí chất của công tử tuấn dật quyền quý lỗi lạc.

Thấy Triệu Kiến Thận đi đến trước mặt, Bạch Chí Dao nói: "Ngươi cuối cùng là người phương nào? Sao lại phá hư chuyện tốt của ta?"

Triệu Kiến Thận mỉm cười: "Bạch công tử quý nhân bận bịu, ngươi hai lần cướp ái thê của ta, bây giờ ngược lại trách ta phá hư chuyện tốt của ngươi? Thật là vô cùng kỳ quái!"

Bạch Chí Dao thấy hắn tươi cười, lại nghe xong lời nói của hắn, liền hiểu: "Ngươi… ngươi là Trầm Kiếm?!"

"Đúng là tại hạ. Hiện tại các hạ đã biết ta là người nào, đã có thể an tâm ra đi?" Triệu Kiến Thận vẫn như cũ ôn hòa, lấy giọng điệu giống như hỏi khách nhân có muốn uống ly trà hay không nói ra một câu chú đòi mạng khiến bốn người nghe thấy mà tim mật đều tan nát.

Hai người Thái Đặng tuy đã nghe qua đại danh đệ nhất Kỉ quốc phú thương Trầm Kiếm, nhưng không thể liên tưởng được thương gia kia với sát tinh ngay trước mắt này với nhau, chỉ là khi nghe nói hắn trách Bạch công tử cướp ái thê của hắn, liền đoán rằng có thể Ninh Nguyệt Quận chúa cùng sát tinh trước mắt có tư tình, vì muốn bảo toàn mạng sống liền lớn tiếng cầu xin: "Trầm đại gia tha mạng tha mạng, tiểu nhân là bị hai tên cẩu tặc này dùng lời ngon ngọt lừa gạt, mới mạo phạm quý phu nhân, tiểu nhân trên đường đi luôn kính trọng lễ nghĩa với phu nhân, không có nửa phần chậm trễ… Quận chúa, Trầm phu nhân, người phân giải giúp tiểu nhân a!"

Triệu Kiến Thận nghe xong âm thầm gật đầu, không tồi! Cái câu Trầm phu nhân nghe ra rất thuận tai, được rồi, nể mặt hắn biết nói chuyện như vậy, liền cho hắn toàn thây đi!

Bạch Chí Tiêu nhìn hai tên tiểu nhân lường gạt kia, nhớ đến nếu không phải do hai tên ngu ngốc này mắc bẫy Ninh Nguyệt điều đi hai nữ hầu nội ứng, bọn họ ít nhất cũng có thể bắt Ninh Nguyệt làm con tin, không đến mức lưu lạc chịu người ta mổ xẻ, không khỏi cười lạnh nói: "Hai tên quỷ đói háo sắc các ngươi quả thật đối với Trầm phu nhân có lễ có nghĩa, ha ha, mỗi ngày mắt đi mày lại thật là chiếu cố tốt a! Trầm Kiếm, chúc mừng ngươi, tôn phu nhân rung động lòng người, thật sự là khiến kẻ khác đố kỵ a!"

130. Chương 130: Chuyện Phúc Liếm Lúc Nửa Đêm Không Người

Tuyền Cơ thay quần áo xong chuẩn bị tâm lý tốt mới dám xuống xe, chợt nghe thấy mấy lời chửi rủa ác độc lại còn châm ngòi mưu đồ ly gián, không khỏi lắc đầu, những lời nói nhảm ngu ngốc, tranh đấu võ mồm nhất thời, chỉ sợ chết càng thêm khó coi, có tác dụng gì đâu?

Triệu Kiến Thận đưa tay kéo nàng qua, mặt không biến sắc hỏi: "Tuyền Cơ, nàng muốn nói gì không?"

Nói? Nói cái gì, Tuyền Cơ chần chờ một chút, nói với Bạch Chí Tiêu một câu quảng cáo kinh điển đã từng nghe ở kiếp trước:

"Đố kỵ là không có ý nghĩa."

Đám thuộc hạ Trầm thị xung quanh nghe Bạch Chí Tiêu dùng lời nói làm nhục Thiếu gia cùng phu nhân vốn vô cùng tức giận, lúc này nghe xong câu nói của Tuyền Cơ, quay mặt nhìn nhau liền không nhịn được cười trộm.

Triệu Kiến Thận buồn cười gõ Tuyền Cơ một cái, toàn bộ sát khí tiêu tán hết.

Biết Tuyền Cơ sợ gặp máu tanh, Triệu Kiến Thận an bài nàng cùng Dịch Phong Vân và người Phồn Tinh cốc lên xe đi trước, trước khi đi, Triệu Kiến Thận ra dấu tay với một tên đầu lĩnh của Trầm thị, tên đầu lĩnh nhẹ chắp tay, mang theo một số tay chân đi dọn dẹp hậu sự.

Hai người Thái Đặng thấy bọn họ rời đi còn tưởng sẽ có con đường sống, đang vui mừng, bỗng nhiên ngực chợt lạnh, liền mất đi tri giác.

Bạch huynh đệ nhìn nhau, nhìn thấy sự tuyệt vọng sợ hãi rõ ràng trong mắt đối phương, nhưng cuộc đời này không có nhiều cơ hội quay lại, chỉ có thể mang theo một bụng đầy sự không cam lòng làm hành trang xuống hoàng tuyền.

Mấy ngày sau, kinh thành Thành quốc thu được tin tức, một ngàn tinh binh phái đi "nghênh đón" Ninh Nguyệt Quận chúa đã hoàn toàn bị tiêu diệt, Quận chúa cùng huynh đệ Bạch gia không rõ tung tích, sau khi khám nghiệm tử thi phát hiện đa số binh lính đều chưa kịp giao thủ với đối phương mà đã bị một đao lấy mạng, trong bình nước mang theo bên người bị hạ thuốc mê. Mà tại hiện trường ngoài thi thể của quân lính Thành quốc còn xuất hiện một số thi thể của thích khách. Sau khi điều tra rõ, phát hiện đó là tiểu đầu mục của Bạch gia ở Ninh quốc - Sự tình liền được hiểu là Bạch huynh đệ làm phản, cướp đi Quận chúa sau đó mất tích.

Chiếu Hi đế của Thành quốc rất tức giận, truyền lệnh truy bắt bằng được Bạch huynh đệ, nhưng hai huynh đệ này như người chưa từng tồn tại không hề có chút tin tức.

Mà Thành quốc Thái tử ở Ninh quốc bị hành thích trọng thương, đến nay vẫn chưa thuyên giảm, không biết có qua khỏi hay không, trong triều bắt đầu đàm luận rằng Hoàng thượng có ý muốn lập Thái tử khác. Tuy rằng Chiếu Hi đế nhiều lần công khai phủ nhận, nhưng xem tình hình Thái tử Thành Nghiệp, các đại thần đã bắt đầu rục rịch.

Thành Nghiệp Thái tử vốn là do Hoàng hậu sinh thành, tài năng vô cùng được xem trọng, Hoàng hậu cùng Chiếu Hi đế tình cảm sâu đậm, từ nhỏ đã được chọn làm Thái tử, hơn nữa các thân phận cùng tài hoa của các huynh đệ khác đều không thể so sánh với hắn, nếu không phải do chuyện ngoài ý muốn này, Thành Nghiệp đương nhiên sẽ đường đường chính chính trở thành Quân chủ kế nhiệm của Thành quốc.

Nhưng hiện tại đã thay đổi rồi, Thành Nghiệp bị thương nặng. Chỉ tỉnh lại được rất ít thời gian, còn lại đa số là hôn mê, cuộc sống hàng ngày đều do gia nhân giúp đỡ, thân thể suy yếu đến mức yếu hơn cả người già, người như vậy, sao có thể đăng cơ làm đế trong lo kinh tế ngoài chống cường địch?

Hoàng hậu vẫn kiên trì cho rằng Thái tử sẽ khỏe lại, Chiếu Hi đế cũng không muốn hạ đứa con mình yêu quý bồi dưỡng hơn hai mươi năm ra khỏi ngôi vị Thái tử, vì thế việc đổi Thái tử liền bị trì hoãn.

Nếu thành công hỗ trợ tân Thái tử đăng cơ, sau này có thể trở thành trọng thần trong triều, đạo lý này ai ai cũng biết. Thái tử trước kia nhân vọng quá lớn, cho dù có nghĩ cũng không dám nghĩ đến chuyện muốn lập Thái tử khác, nhưng hiện tại cơ hội ở ngay trước mắt, ai lại bỏ lỡ?

Vì thế một số thế lực có cùng cách nghĩ nhưng ủng hộ những hoàng tử khác nhau đã đạt thành một hiệp ước liên minh tạm thời, trươc tiên ép Chiếu Hi đế đồng ý thay đổi vị trí Thái tử, sau đó dựa vào bản lĩnh mỗi bên mà tranh đoạt vị trí Thái tử, trở thanh nhận thức chung của bọn họ.

Thương thế của Thái tử Thành Nghiệp vẫn như cũ lúc tốt lúc xấu. Thế lực bên ngoại của Hoàng hậu đương nhiên không chịu để miếng thịt đến miệng rồi mà lại để kẻ khác được lợi. Kiên trì ủng hộ không lập Thái

tử khác, hai thế lực trong triều cùng tranh giành giằng co, Thành quốc bận việc tranh giành ngôi vị Thái tử, rốt cuộc không ai rảnh tay đi quản chuyện chính quyền Ninh quốc thuộc về ai.

Tất cả sự việc đều đúng như Triệu Kiến Thận dự đoán, chỉ có duy nhất điều hắn không dự đoán được lại là nữ tử ở trước mặt hắn đang cúi đầu không nói, kiên thì coi hắn như vô hình.

Tuyền Cơ đã không thể làm rõ được cảm giác trong lòng mình đối với Triệu Kiến Thận là gì, những xung kích của người này đã mang đến cho nàng quá lớn quá nhiều. Bất tri bất giác chiếm một vùng lớn trong lòng nàng mà kiên trì không chịu rời đi nửa bước. Nàng hoàn toàn không biết phải xử lý mối quan hệ giữa hai người thế nào. Rời xa hắn không được, mà đến bên hắn thì nàng không có dũng khí. Chỉ đành trước tiên co rút vào trong mai rùa trốn tránh hiện thực.

Trước tiên mang nàng về chỗ mình, xác định danh phận, sau đó sẽ từ từ nghĩ cách dỗ dành nàng là được! Triệu Kiến Thận nhìn rùa con trước mắt không biết là đang giận dỗi làm mình làm mẩy hay là đang sợ hãi, âm thầm quyết định sau khi trở lại Phồn Tinh cốc, bất kể nàng có đồng ý hay không, trước tiên đem nàng về Kỉ quốc thành hôn rồi tính sau!

Hai người đều có tâm sự riêng của mình, cả chặng đường liền không nói gì. Buổi chiều mọi người tới một trạm dịch, Khiết Cẩn Minh cùng Lạc Dương đã chờ ở đó.

Khiết Cẩn Minh không muốn để Lạc Dương mạo hiểm, đồng ý ượn ám vệ của mình với điều kiện Lạc Dương phải ngoan ngoãn ở lại bên hắn, Lạc Dương vì thế giận dữ một trận, lúc này nhìn thấy Tuyền Cơ, Dịch Thanh Vân cùng những người của Phồn Tinh cốc bình an vô sự, cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

Khiết Cẩn Minh phải chịu đựng mấy ngày áp suất thấp ở bên cạnh thấy vậy, mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau bữa tối, Khiết Cẩn Minh kéo Triệu Kiến Thận đi bàn thảo tin tức thu được về cục diện chính trị của Thành quốc, Tuyền Cơ một mình ngồi dưới gốc cây đại thụ buồn bã, Lạc Dương đi qua thấy vậy, liền đến hỏi: "Tuyền Cơ sao vậy, thân thể không thoải mái sao?" Thật sự rất ít khi thấy nữ nhân này sẽ có bộ dạng suy sút như vậy, khiến người ta cảm thấy không quen.

Tuyền Cơ ngẩng đầu nói: "Lạc Dương, muội nên làm sao đây?"

"Cái gì mà làm sao?" Lạc Dương có chút sững sờ không hiểu.

"Huynh có nhớ muội đã từng hỏi huynh, có người có vẻ thực sự thích huynh, nhưng nếu huynh ở cùng với hắn, sau này có thể sẽ rất phiền toái, vậy huynh phải làm sao không?" Tuyền Cơ gập hai chân, cằm tựa vào đầu gối nhô lên, hữu khí vô lực hỏi.

"Àh! Người kia là Trầm Kiếm?" Lạc Dương cười hỏi lại.

"Uh."

Lạc Dương nghĩ một chút rồi nói: "Muội muốn làm thế nào, ta không tiện nói, nếu muội bằng lòng nghe, ta sẽ nói chuyện của ta uội nghe được không?"

Tròng mắt Tuyền Cơ xoay tròn, cười gian nói: "A! là chuyện của huynh cùng Đại sư huynh?" Dưới ánh trăng mông lung, sắc mặt của Lạc Dương dường như có chút mất tự nhiên. Tuyền Cơ sợ hắn xấu hổ không nói nữa, vội vàng nói: "Muội muốn nghe! Muội muốn nghe! Nói mau!"

Lạc Dương miễn cưỡng mở miệng nói: "Khi ta còn nhỏ, sư phụ đưa ta đến chỗ đại sư huynh. Để đại sư huynh chăm sóc ta, đại sư huynh rất bận bịu, nhưng mỗi ngày đều bỏ thời gian ra dạy ta đọc sách viết chữ, phân biệt dược thảo. Ở bên hắn, ta rất vui, mỗi ngày đều chờ mong đến thời gian hắn đến. Sau đó khi tuổi hắn lớn rồi, có người trong cung nói muốn thay hắn tuyển phi, hắn không muốn… Ta cũng không muốn, nhưng là không rõ vì sao mình lại có ý nghĩ đó. Đến một ngày hắn bỗng nói với ta, muốn ở cùng ta, vĩnh viễn bên nhau, hắn không cần phi tử, chỉ cần mình ta, ta bỗng nhiên hiểu được, hắn thích ta, ta không muốn hắn nạp phi tử. Bởi vì ta cũng thích hắn…"

Lạc Dương nhìn đôi mắt trong sáng đầy chờ mong của Tuyền Cơ, ánh mắt không hề có chút kinh ngạc không hề có chút khinh thường, từ từ yên lòng. Những lời này hắn chưa bao giờ nói với ai, lúc này có một người yên tâm lắng nghe hắn, nhịn không được tiếp tục nói: "Ta thực sự sợ hãi, lo lắng nhưng cũng nhịn không được âm thầm vui vẻ. Hắn sắp trở thành Khiết quốc Hoàng đế, thần dân sao có thể chấp nhận một

Hoàng đế thích nam nhân? Ta cũng không thể chịu được hắn cùng triều thần lục đục, lại không muốn hắn vì ta mà bị mọi người cười nhạo, chỉ trỏ. Hắn lòng mang chí lớn, nếu vì ta mà mất đi ngôi vị Hoàng đế, ta cả đời sẽ không an tâm, cho nên ta không một lời từ biệt, liền để lại thư rồi đi."

"Sau đó thì sao?" Phần tử nhiều chuyện của Tuyền Cơ sôi trào lên.

"Ta ở Phồn Tinh cốc một thời gian, hắn thuận lợi đăng cơ thành Hoàng đế Khiết quốc. Sau đó hắn lại yên lặng đến Phồn Tinh cốc mang ta về Khiết quốc."

"Khoan đã! Lần trước Đại ca gửi thư tín cho ngươi nghĩ biện pháp cứu Vương Nghiêu đại ca. Ngươi mất tích, chính là vì hắn đem ngươi đi?!" Tuyền Cơ hai mắt lóe sáng, bỗng nhiên trở mặt đòi nợ cũ.

Lạc Dương gật đầu, hổ thẹn nói: "Đúng, ta trở lại Khiết quốc nhưng rất không yên tâm, cùng hắn cãi nhau mấy lần, hắn không chịu thả ta về, sau đó ta không thèm để ý đến hắn. Hắn mới đáp ứng ta lấy cỏ Tử Dương cho sư huynh cứu Vương Nghiêu. Còn viết thư cho Trầm Kiếm trước mặt ta để giúp hắn mang thuốc. Ta nghe sư huynh nói Vương Nghiêu đã không sao, thật may a!"

"Cái gì? Là huynh khiến cho Khiết Cẩn Minh đưa thuốc cho Vương Nghiêu đại ca chữa bệnh?!" Tuyền Cơ hét lớn.

"Đúng vậy. Sao thế?" Lạc Dương nghi hoặc nói.

Tuyền Cơ tức đến độ muốn ngã lăn lộn trên đất, cái gì chứ! Đại ma vương chết tiệt kia thế mà lại dám lấy cỏ Tử Dương rõ ràng dùng để trị bệnh cho Vương Nghêu đến để uy hiếp nàng, chỉnh nàng, thật quá đáng rồi, còn không có thiên lý nữa a! Ô ô ô! Đại ma vương, ta với ngươi không đội trời chung!

Lạc Dương không rõ Tuyền Cơ vì sao kích động như vậy, nói: "Cỏ Tử Dương có vấn đề gì sao?"

Tuyền Cơ nghiến răng nghiến lợi nói: "Không, không có vấn đề gì! Lạc Dương đại ca, mời huynh tiếp tục nói, sao sau này huynh lại quay về Phồn Tinh cốc?" Đại ma vương ngươi chết chắc rồi, hừ hừ!

Lạc Dương nói: "Đại sư huynh định công khai việc ở cùng ta, ta khuyên như thế nào cũng không được, không có cách nào khác, liền nói với hắn ta không thích hắn, không muốn ở bên hắn, ta thích nữ nhân… Hắn thực đau lòng, ta không muốn để hắn khó xử liền một mình trở về Phồn Tinh cốc."

"Vậy hiện giờ vì sao huynh lại bằng lòng ở bên cạnh hắn?"

"Bởi vì tối hôm đó ta bỗng nhiên nghĩ thông suốt."

"Sao?"

"Nếu ta không ở bên hắn, hắn có lẽ sẽ trở thành một Hoàng đế rất tốt, nhưng cả đời này thật đau khổ, ta cũng vậy, ta ở Phồn Tinh cốc bình yên qua ngày, nhưng mỗi lần nhìn thấy dược thảo sẽ nhớ đến những ngày tháng sư huynh dạy ta phân biệt chúng, nhìn lại bên người không có hắn mà đau khổ, đời người ngắn ngủi, chỉ vì những chuyện không biết có phát sinh hay không mà sầu lo co rút, lo sợ ánh mắt trào phúng của người đời mà buông tay trốn tránh, thà rằng nắm chắc thứ làm mình vui vẻ, có thể vui vẻ ngày nào liền vui vẻ ngày đó…"

Tuyền Cơ im lặng, cái nàng thiếu chính là cái dũng khí này của Lạc Dương.

Quá nửa buổi, Tuyền Cơ mới nhẹ nhàng nói: "Muội thích an tĩnh, thoải mái sống qua ngày, nhưng mà ở cùng với hắn, thật phiền phức!"

Lạc Dương cười nói: "Tuyền Cơ cảm thấy chỉ cần không có hắn, liền có thể không phiền sao?"

131. Chương 131: Đang Củi Khô Lửa Bốc Lại Gặp Mưa Giông Tố

Từ chối hắn rồi thì có thể không phiền phức nữa không? Tuyền Cơ yên lặng cúi đầu, ngay cả Lạc Dương đi khỏi lúc nào cũng không biết.

Kỳ thật hiện tại khuôn mặt này của mình, bất luận đi đến đâu cũng đều sẽ rắc rối.

Hơn nữa cái Thiên nữ thần dụ âm hồn bất tán kia… Trước tiên ở Ninh quốc có Cảnh Hòa đế, Bình Hi vương có ý đồ với nàng, tới Phồn Tinh cốc rồi, huynh đệ Bạch thị và người Thành quốc lại tìm tới cửa.

Mình ỷ lại bên cạnh đại ca, cản trở bước đi của hắn, khiến hắn chỉ có thể theo mình làm tổ ở Phồn Tinh cốc nhỏ xíu, thậm chí liên lụy mọi người trong Phồn Tinh cốc bị rắc rối, ngày tháng như vậy có thể bình thản dễ chịu không, có thể an tâm thoải mái không?

Lại nói mình muốn cự tuyệt Triệu Kiến Thận, có cự tuyệt được không? Đã hơn một lần mở mang tầm mắt trông thấy thế lực có mặt khắp nơi cùng với mưu tính gần như không gì không làm được của hắn. Hắn không chịu buông tay, mình sẽ là Tôn Ngộ Không, tuyệt đối không thoát khỏi lòng bàn tay hắn, trốn thoát nhất thời nói đến thì chỉ là ỷ vào sự nuông chiều của hắn với mình mà làm nũng chơi xấu thôi.

Nếu như, nếu như có một ngày hắn thật sự buông tay, thì sẽ thế nào?

Bản thân mình có thể làm như trước giờ chưa từng quen biết hắn, quay lại cuộc sống bình thản mà mình muốn không? Hẳn là có thể thôi, chỉ là một góc nào đó trong lòng luôn cảm thấy có chút tiếc nuối, có lẽ trên thế giới này sẽ không có người nào khiến nàng động lòng như hắn…

Tuyền Cơ rất rõ, nếu Triệu Kiến Thận không xuất hiện, dựa vào tính tình của mình, nói chung thì là cô độc ở một góc nào đó trên thế giới đến cuối đời, không phải không trông mong tình yêu, nhưng bản thân rất nhát gan, trước tình yêu xây tầng tầng tường cao, chỉ dám tránh sau tường lo lắng do dự mà lén nhìn trộm lén nhớ nhung.

Mình như thế này thật sự là một kẻ xấu vừa vô dụng lại hèn mọn! Chỉ muốn hưởng thụ sự chăm sóc bảo vệ của người khác. Lại không muốn mạo hiểm chút nào. Trả giá một chút cố gắng đi đối mặt vấn đề.

Tuyền Cơ đứng dưới tàng cây tự phỉ nhổ mình, không chú ý không biết bầu trời đã mây đen dầy đặc khi nào, che lấp vì sao vầng trăng sau tấm màn đen, một trận gió lạnh thổi qua, từng giọt mưa to như hạt đậu tầm tã trút xuống.

Tuyền Cơ run rẩy một cái, cuối cùng phát hiện mình sắp xui xẻo mà bị ướt như chuột lột rồi, không khỏi nảy ra một nỗi xúc động muốn cười to, thật là TNND quá kịch rồi. Mới vừa suy sụp như thế một chút, lập tức ông trời hợp tình hình mà trút trận mưa to, quả thật cẩu huyết còn chuyên nghiệp hơn đạo diễn phim truyền hình tám giờ!

Mà cẩu huyết hơn còn ở phía sau - Triệu Kiến Thận cầm ô vừa đúng lúc xuất hiện bên cạnh nàng… Ồ, tình cờ gặp gỡ?

Tuyền Cơ ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn mình kia, nghe từ miệng hắn không quá hung hăng mà trách móc: “Sao ta mới đi khỏi một lúc, nàng đã bỏ đi dầm mưa.”

Rõ ràng là nên cười, lời thoại tiêu chuẩn cỡ nào a! Tuyền Cơ lại cảm thấy mình muốn khóc, chất lỏng ấm áp trong mắt chảy ra che mờ tầm mắt của nàng. Một lớp tường mỏng cuối cùng trong lòng ào ào vỡ thành một đống.

Tùy ý để Triệu Kiến Thận đỡ nàng đứng dậy từ trên mặt đất kéo vào trong lồng ngực, Tuyền Cơ nhất thời xúc động, đưa tay ôm lấy cổ Triệu Kiến Thận. Kiễng chân mà hôn hắn.

Cảm giác mình bị ôm càng chặt, cảm giác cái ôm của hắn, làn môi của hắn càng ngày càng nóng hổi đốt người, trời đất mù mịt mưa rền gió giật đều bị ngăn cách bên ngoài, dưới tán ô nhỏ chỉ còn lại hơi thở cùng thân nhiệt nóng hừng hực của hai người.

Mưa to vẫn tiếp tục, mặc dù có ô, trên người hai người vẫn bị mưa tạt ướt đẫm. Triệu Kiến Thận ôm con rùa nhỏ khó chơi này trong lồng ngực, thấp giọng hỏi: “Hết giận rồi? Sao bỗng nhiên nhiệt tình như vậy?”

Tuyền Cơ chớp chớp mắt nói: “Cảm ơn ngươi trong thời điểm thích hợp làm một việc thích hợp!”

Triệu Kiến Thận nhất thời nghe không hiểu, nhưng giây phút này tuyệt vời quá mức. Hiếm khi hắn không muốn lý trí suy xét bất cứ vấn đề, cúi đầu tìm kiếm môi anh đào của tiểu mỹ nhân, tham lam tìm lấy càng nhiều mỹ vị ngọt ngào.

Mưa lạnh như băng và bão táp thân nhiệt của hai người hình thành tương phản cực độ, thân thể kề sát làm Tuyền Cơ mẫn cảm phát hiện bộ phận nào đó của người nào đó đang phát sinh biến hóa rõ ràng, cái này cái này, mặc dù là việc nước chảy thành sông, nhưng nàng là lần đầu tiên… Nơi này không thật thích hợp đâu…

Dịch Thanh Vân vốn thấy Tuyền Cơ không trở về. Lo lắng cầm theo ô ra ngoài tìm người. Xa xa thấy tiểu muội cùng Trầm Kiếm ôm hôn với nhau, vội vàng thức thời mà chạy lấy người.

Có lẽ trời cao cũng không quen nhìn vận thế mạnh mẽ muốn gió được gió muốn mưa được mưa của Triệu Kiến Thận. Muốn mượn những việc nào đó thể hiện chân lý vĩ đại là vận đen công bằng trước mỗi người. Vì thế ngay lúc Tuyền Cơ đấu tranh tâm lý, đúng lúc nhìn thấy bóng dáng Dịch Thanh Vân vội vàng rời đi…

Lần này thì không cần do dự rồi - sự xuất hiện của Dịch Thanh Vân không may gợi cho Tuyền Cơ nhớ lại chuyện cỏ Tử Dương, lửa tình lúc này chuyển thành lửa giận, một tay giật lấy ô trong tay Triệu Kiến Thận, một tay đẩy hắn ra. Triệu Kiến Thận vẻ mặt không hiểu nhìn Tuyền Cơ, chỉ nghe nàng nổi giận đùng đùng nói: "Ngươi nên bình tĩnh một chút, chỉ biết xấu xa ức hiếp ta."

Dứt lời ném lại hắn một mình đứng trong mưa, xoay người bỏ chạy.

Nữ nhân này trêu hắn đến lửa tình thiêu đốt liền không lý do mà chạy như bay bỏ đi như vậy, Triệu Kiến Thận đứng trong mưa, cảm thấy chính mình thật sự cần bình tĩnh một chút. Con rùa nhỏ xảo quyệt giảo hoạt lại vui giận thất thường này! Phải làm sao với nàng bây giờ?

Tuyền Cơ trở về trạm dịch tìm người vú già đun một thùng nước nóng lớn ngâm mình tắm rửa, thay một bộ quần áo khô ráo mát mẻ, uống hai bát nước gừng lớn, ngủ ngon một giấc, ngày hôm sau tinh thần sáng lạn hoàn toàn khôi phục trạng thái tốt đẹp trước đây.

"Chậc chậc, tiểu muội tinh thần tốt thật đấy! Người gặp chuyện vui tình thần tốt?" Dịch Thanh Vân liếc mắt đánh giá Tuyền Cơ một chút, tiểu muội trước mắt tựa như cành đào nở rộ, kiều diễm nõn nà, chắc hẳn hòa thuận lại với Trầm Kiếm kia.

Tuyền Cơ hừ một tiếng kéo hắn, thấp giọng nói: "Lần trước huynh nói cái kế hoạch chỉnh Trầm Kiếm kia, muội thấy được lắm, chờ chúng ta trở về trong Phồn Tinh cốc chuẩn bị tốt một chút."

"Hả? Muội không phải hòa hảo với Trầm Kiếm rồi sao? Ngày hôm qua thấy các ngươi quấn lấy nhau như dây thừng…" Dịch Thanh Vân lắm la lắm lét cười trêu.

Tuyền Cơ đỏ mặt giận dữ trừng hắn một cái: "Hắn ức hiếp muội bao nhiêu lần như vậy, không trả thù một chút muội không cam lòng!"

"Được được! Hì hì, huynh đã tính toán rồi, giao Phồn Tinh cốc cho Lạc Dương, Trầm Kiếm có tức giận đến mấy, cũng không tiện công khai đắc tội với đệ đệ ruột thịt của hắn. Cái này huynh gọi là tuyệt không sơ hở!" Dịch Thanh Vân cười gian nói. Tuyền Cơ dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn nói: "Đại ca. Muội bỗng nhiên phát hiện huynh càng ngày càng thông minh a!"

"Chính là thế!" Dịch Thanh Vân đắc ý dào dạt mà nhận sự tán dương của mỹ nữ.

Hai ngày sau. Tuyền Cơ trốn tránh không chịu một mình ở cùng với Triệu Kiến Thận, Triệu Kiến Thận trong lòng đã tính toán xong, cũng không vội vã ra tay với nàng, đoàn người yên ổn vô sự về tới Phồn Tinh cốc.

Dịch Thanh Vân sau khi về đến nhà chuyện thứ nhất chính là tuyên bố đem Phồn Tinh cốc giao cho Lạc Dương trước mặt mọi người, còn không ngoảnh nhìn ánh mắt giết người của Khiết Cẩn Minh, vô cùng đắc ý vỗ vai Lạc Dương nói: "Tiểu sư đệ Lạc Dương, về sau, Phồn Tinh cốc chính là nhà mẹ đẻ của ngươi. Có người dám làm ngươi tức giận, ngươi cứ trở về ở nhà mẹ đẻ, đừng ngại a!"

Lạc Dương bị lời hắn vừa nói như vậy biến thành dở khóc dở cười, cả khuôn mặt thành một tấm vải đỏ, sư huynh này sao lại thích trêu người như vậy!

Khiết Cẩn Minh cũng nhìn không được nữa, bước lên trước kéo Lạc Dương qua bên cạnh, cười lạnh nói: "Có ta ở đây, ai dám làm Lạc Dương tức giận? Có rảnh thì quản muội tử nhà mình đi!"

"Muội tử nhà ta? Ngươi thấy nàng đã gọi một tiếng đại tẩu, ta nào dám quản đại tẩu của đại sư huynh ngươi a!" Dịch Thanh Vân quả thật ngông nghênh đến hếch mũi lên trời.

Khiết Cẩn Minh lướt qua tên tiểu nhân đắc chí này. Chẳng thèm để ý, kéo theo Lạc Dương muốn tìm nơi yên tĩnh nói chuyện yêu đương.

Triệu Kiến Thận đi đến vừa lúc này, mục đích đến hết sức đơn giản - bàn việc hôn sự.

Dịch Thanh Vân khó được sự hào phóng một lời đồng ý yêu cầu của Triệu Kiến Thận ngày mai sẽ mang Tuyền Cơ trở về Kỉ quốc thành hôn. Chỉ là kiên trì phải dùng kiệu hoa một đường đưa Tuyền Cơ đến Kỉ quốc, lý do hắn đưa ra cũng làm cho người ta hộc máu vô cùng.

"Vốn dùng xe ngựa cũng không phải không được, nhưng ta lại có việc không thể lên đường cùng các ngươi, ta sợ ngươi nhân cơ hội cùng xe với tiểu muội nhà ta, sau đó trên đường giả vờ không kiềm được mà ăn sạch tiểu muội, vậy thì sao được chứ?!" Dịch Thanh Vân mắt liếc Triệu Kiến Thận, trong ánh mắt rõ ràng biểu hiện: Ta rất rõ những chuyện mà trong đầu loại sắc lang như ngươi muốn làm!

Triệu Kiến Thận cũng không tức giận với việc hắn làm khó dễ rõ ràng, hiện tại Ninh quốc đã đưa vào bản đồ Kỉ quốc. Đại quân cũng đã tiến vào chiếm giữ các nơi trọng yếu, giờ phút này đừng nói là chỉ chuẩn bị đội ngũ kiệu hoa đón dâu rước Tuyền Cơ về nước, mà cho dù muốn chuẩn bị nghi thức đón Hoàng hậu để đón người về cũng không phải là không làm được. Chỉ là như vậy rất mất thời gian, về công về tư Triệu Kiến Thận cũng không muốn tốn nhiều thời gian như vậy, nhưng cũng không muốn nói toạc ra thế.

Bàn chính sự xong, Triệu Kiến Thận giả vờ muốn rời khỏi, bỗng nhiên bị Dịch Thanh Vân nhéo một cái. Quay người lại cười nhìn người sắp là anh vợ nói: "Không biết còn gì chỉ giáo?"

Dịch Thanh Vân cười nói: "Có phải là ngươi có mấy thứ quên đưa cho ta?"

"Hửm? A! Ta nhớ ra rồi. Là con dấu hiệu buôn Trầm thị phải không? Ta đã chuẩn bị từ lâu, cảm phiền đi đến phòng ta lấy..." Triệu Kiến Thận cố ý giả ngu.

"Hừ! Ai muốn hiệu buôn Trầm thị của ngươi. Hạt giống cỏ Tử Dương và phương pháp trồng đâu?" Dịch Thanh Vân đúng là thèm nhỏ dãi cỏ Tử Dương đã lâu.

Triệu Kiến Thận ha ha cười, lấy trong người ra một cái bao nho nhỏ đưa cho Dịch Thanh Vân.

Sau khi Dịch Thanh Vân quay về Phồn Tinh cốc cũng không nói chi tiết chuyện cỏ Tử Dương với Lạc Dương, vốn nghĩ là chờ có được cỏ Tử Dương, có thể trước mặt sư đệ khoe khoang một hồi.

Kết quả, đêm đó khi Dịch Thanh Vân long trọng tìm đến tiểu sư đệ chia sẻ Tử Dương tiên thảo thế gian khó gặp, đụng phải đả kích cực kỳ nghiêm trọng.

Lạc Dương kinh ngạc nói: "Cỏ Tử Dương là Đại sư huynh trồng thử thành công, Đại sư huynh còn nói đất Phồn Tinh cốc rất thích hợp, đã mang rất nhiều hạt giống đến." Nói xong chỉ chỉ một khoảng lớn hơn ngàn mầm cỏ đang sinh trưởng ngoài cửa sổ, Dịch Thanh Vân nắm bao nhỏ trong tay mình, há hốc mồm tại trận.

Chờ Dịch Thanh Vân rốt cục làm rõ chân tướng sự tình, tức giận đến ngửa mặt lên trời mắng to một tiếng "Gian thương! TNND Trầm Kiếm quả nhiên ngươi chính là tên gian thương!"

Khó trách tiểu muội kiên trì phải chỉnh ác hắn, quả nhiên là tên khốn trong những tên khốn, kẻ xấu trong những kẻ xấu, lừa huynh muội bọn họ lừa thật thảm!

132. Chương 132: Ma Vương Tức Giân Rồi, Hậu Quả Nghiêm Trọng?

Có lẽ nhiều năm phúc hắc khiến hắn mẫn cảm với âm mưu cạm bẫy, nhìn theo khuôn mặt nhỏ nhắn như ngọc lạnh nhạt ngồi trên kiệu hoa, Triệu Kiến Thận liền cảm giác thấy có vấn đề.

Do Dịch Thanh Vân đưa ra muôn vàn lý do cản trở hắn gặp Tuyền Cơ, nên hai ngày qua hắn không được gặp nàng, hắn biết Tuyền Cơ trong lòng oán hận hắn, cho nên hững hờ với hắn cũng không lấy làm lạ.

Đoàn người đón dâu chậm rãi khởi hành, Triệu Kiến Thận trong lòng càng thêm bất an, chẳng lẽ vì việc Dịch Thanh Vân quá dễ dàng giao Tuyền Cơ cho hắn, cho nên hắn mới cảm thấy bất an? Tuyền Cơ rõ ràng đã ở trên kiệu hoa của mình, đêm qua Dịch Thanh Vân cũng đã lén lút đi đến Thành quốc quậy phá rồi lẽ nào có thể giữa đường nhảy ra cướp người sao, rốt cuộc là ở chỗ nào không ổn?

Đến giữa trưa, đoàn người đã tới dưới chân núi Lục Hà, từ sớm đã có người an bài đồ ăn ngon cùng tiệc rượu ở đó. Tuyền Cơ cũng xuống kiệu đi đến một tòa nhà đã được quét tước sạch sẽ trong thôn nghỉ ngơi.

Triệu Kiến Thận đi đến bên cạnh Tuyền Cơ, ngửi được một mùi thơm ngát lạ thường, vì thế cười hỏi: "Tuyền Cơ, trên người nàng mang theo cái gì, thơm quá."

Tuyền Cơ liếc mắt nhìn hắn nói: "Là thiên hương túi đại ca tặng cho ta, nói là có thể diệt côn trùng."

"Đã vào thu, có thể còn côn trùng nào tác quái nữa?"

"Ai cần ngươi lo! Trước mặt không phải là có một con trùng bụng đầy thứ xấu xa sao?" Tuyền Cơ hừ giọng nói.

Chậc chậc, thì ra cơn giận vẫn còn chưa tiêu hết đây mà. Triệu Kiến Thận đưa tay muốn kéo Tuyền Cơ đi vào hậu viện nghỉ ngơi ăn cơm.

Tuyền Cơ đưa tay về phía sau, sẵng giọng: "Ta tự đi!" Dứt lời liền chạy vào trong.

Vài người thân tín nhìn Thiếu phu nhân giận dỗi Thiếu gia, coi như không thấy, nhưng trong lòng thầm ghi nhớ, Thiếu gia vô cùng nhường nhịn thương yêu phu nhân, về sau đối với Thiếu phu nhân càng phải cung kính hơn mấy phần đối với Thiếu gia mới được.

Trầm gia thật có tài năng, ngay vùng địa phương hẻo lánh này, đồ ăn đưa tới cũng có thể xa hoa phong phú chẳng kém Vương phủ ở kinh thành.

Triệu Kiến Thận vừa cười vừa không ngừng gắp rau vào bát Tuyền Cơ: "Tuyền Cơ. Nếm thử một chút Bách Mạch Điểm Canh này, trước kia ngươi ở điền trang đã từng ăn qua?" Vừa nói vừa tự mình múc một chén canh đưa qua.

Tuyền Cơ nhận lấy nhấm môi hai ngụm, tùy ý đặt sang một bên, nâng đũa liền muốn ăn mấy món khác. Bỗng thấy Triệu Kiến Thận buông đũa cười lạnh nói: "Dịch Thanh Vân, ngươi định cải trang đến bao giờ?"

Tuyền Cơ sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Triệu Kiến Thận. Mở miệng nói ra bằng giọng của Dịch Thanh Vân: "Ngươi làm sao biết được? Ta giả dạng thế này, Tuyền Cơ còn không nhận ra sơ hở. Khẩu vị của Tuyền Cơ ta cũng nắm rõ, những món cay một ngụm ta cũng không đụng đến, ngay cả hơi thở ta cũng dùng túi thơm che lấp, ngay cả dáng dấp giọng điệu đều cẩn thận bắt chước."

Triệu Kiến Thận vẫn như cũ cười cười, nhưng mà nụ cười này khiến người ta phát lạnh trong lòng: "Ta không cần phải giải thích với ngươi, Tuyền Cơ hiện đang ở đâu?"

Cảm giác của con người vốn là một thứ vô cùng khó nắm bắt, Dịch Thanh Vân tuy rằng bắt chước Tuyền Cơ giống ý như đúc, nhưng lúc ở bên cạnh hắn, Triệu Kiến Thận lại không có cảm thấy được sự vui vẻ thoải mái không thể nào hình dung được như từ trước tới giờ, càng không có chút dục vọng muốn thân cận nào, hơn nữa trong lòng có một cảm giác bất an. Khi ăn cơm, Triệu Kiến Thận liền lấy "Bách Mạch Điểm Canh" dò xét, quả nhiên lộ ra sơ hở.

Khi còn ở biệt viện, Triệu Kiến Thận từng cho Tuyền Cơ thử qua "Bách Mạch Điểm Canh" trứ danh của Ninh quốc, nói rằng canh này có hai cách nấu cay hoặc không cay, tạo ra hai màu sắc canh khác nhau, độ ngọt cùng hương vị cũng sẽ khác, Tuyền Cơ lúc ấy cứ nói đến đồ ăn hoàn toàn không biết gì, chỉ nghe tên liền ngờ nghệch ăn canh cay, bởi vì không thể ăn cay còn khó chịu một trận, canh hôm nay một chút cay cũng không có. Mà vừa rồi Dịch Thanh Vân nghe nói đến tên món không hỏi gì liền trực tiếp ăn.

Dịch Thanh Vân thấy Triệu Kiến Thận tức giận, Trong lòng đắc ý, bị lừa thì dĩ nhiên sẽ oán hận rồi, cà lơ phất phơ nói: "Vội gì, ta thay quần áo xong sẽ cùng ngươi từ từ nói chuyện."

Triệu Kiến Thận phất tay cho người hầu mang đến một bộ trang phục nam tử, không cần hắn ta nói, hắn nhìn bộ dạng giả dạng của Dịch Thanh Vân cũng khó có thể chấp nhận!

Dịch Thanh Vân ngông ngênh nhận lấy, xoay người đi vào phòng nghỉ ngơi dành cho Tuyền Cơ, tự mình thay đổi quần áo.

Nhìn đồ đạc chung quanh trong phòng trang hoàng đơn giản mà mang lại cảm giác cực kỳ thoải mái. Dịch Thanh Vân không thể không thừa nhận: Triệu Kiến Thận đối xử rất tốt với tiểu muội, chẳng qua chỉ là một phòng nghỉ trên đường đi. Cũng bài trí cẩn thận theo ý thích của tiểu muội, tiểu muội gả cho hắn quả thật là một lựa chọn tốt.

Trong góc phòng có một chậu nước nóng cho người ta rửa mặt, Dịch Thanh Vân thật sự không hề khách khí cầm khăn dùng nước rửa sạch dịch dung ngụy trang trên mặt, cởi một thân nữ trang, vận khí trong kinh mạch duỗi tứ chi toàn thân, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, một thân hình nhỏ gầy hồi phục thành một thanh niên tráng kiệt.

Mặc áo khoác đi ra cửa, thấy Triệu Kiến Thận đang ngồi bên bàn nghe một gã thuộc hạ báo cáo, thấy Dịch Thanh Vân đến, liền vẫy tay cho thuộc hạ lui xuống, lạnh nhạt nói: "Thật không ngờ Thúc Cốt Thần công trong truyền thuyết kỳ công như thế mà ngươi cũng có thể luyện thành!"

Thúc Cốt Thần công vốn chỉ là một truyền thuyết, cho nên ngay từ đầu Triệu Kiến Thận đã không nghĩ đến điểm mấu chốt này. Nếu không phải Dịch Thanh Vân có bí công này, liền không thể tự mình ra mặt giả dạng Tuyền Cơ, nếu tìm một cô nương thân hình tương tự Tuyền Cơ, cử chỉ ngôn ngữ thần thái cũng sẽ không thể qua mắt Triệu Kiến Thận được.

Dịch Thanh Vân đắc ý nói: "Đúng, ta mới luyện thành cách đây không lâu, không ngờ rằng lần đầu tiên đem ra sử dụng lại là để dùng qua mắt ngươi, em rể à, ngươi nói cho ta vì sao ngươi phát hiện được sơ hở, ta sẽ nói cho ngươi Tuyền Cơ đang ở đâu, được không?"

Triệu Kiến Thận cười nói: "Không cần, nơi Tuyền Cơ có thể đi cũng không nhiều." Vừa dứt lời liền đứng dậy dời đi.

Dịch Thanh Vân u ám nói: "Cứ để người đắc ý đi, đến khi thấy mặt tiểu muội rồi xem ngươi có còn đắc ý được nữa không!"

Con ngươi đảo qua đảo lại, người đã đi mất - sân trống không, đắc ý lẩm bẩm: "Hắc hắc, tiểu muội đi theo hắn rồi, Phồn Tinh cốc đã có sư đệ trông coi, ta phải đi thăm đám mỹ nhân của ta, ai nha nha, lâu lắm không gặp các nàng, các nàng nhất định nhớ ta muốn chết a!"

Triệu Kiến Thận thật sự chưa bao giờ tức giận như vậy, hơn nữa nhìn thấy biểu hiện muốn cười nhưng không dám cười rất đáng ghét của Khiết Cẩn Minh kia, tâm tình càng thêm giận giữ ác liệt. Nha đầu Tuyền Cơ kia thật lợi hại, bày ra trăm phương ngàn kế lừa hắn bày ra đủ loại bộ dạng giả dối làm cho hắn tưởng nàng cùng Khiết Cẩn Minh rời đi, kết quả đuổi theo xem, người không tìm được còn bị đệ đệ dùng ánh mắt châm biếm đánh giá nửa ngày trời.

Sáng nay khi hắn đón Tuyền Cơ rời đi, Khiết Cẩn Minh liền khởi hành về Khiết quốc, bởi vì Lạc Dương kiên trì muốn đợi thu hoạch thảo dược xong cùng với chiết thành công cỏ Khấu la rồi mới chịu rời đi, Khiết Cẩn Minh không thể đưa hắn về nhà, chỉ có thể mang theo lời hứa ba tháng sau sẽ đến Khiết quốc tìm hắn của Lạc Dương mà rời đi.

Lúc nhìn thấy Triệu Kiến Thận đón người trở về thành thân, Khiết Cẩn Minh trong lòng còn cảm thấy ganh tỵ một trận, bây giờ xem ra, vẫn là người kia của nhà mình tốt, ít nhất sẽ không đùa giỡn hắn như vậy, làm cho hắn ngênh đón một vị anh vợ về.

Tuyền Cơ lim dim ngủ, vừa ăn xong cơm trưa tình yêu do đích thân Lạc Dương nấu, mang theo tập dã sử bút ký của đại ca, ngồi trên ghế mây tiêu dao một buổi chiều, nhìn mây từ từ trôi, trong lòng có chút đắc ý nhưng lại có chút cảm thấy không an tâm.

Đại ca chắc là đã thành công lừa Triệu Kiến Thận, hiện tại chắc đã đang trên đường quay về Kỉ quốc, nghĩ đến cảnh đêm động phòng hoa chúc vẻ mặt phẫn nộ của nam nhân kia khi kinh hãi phát hiện tân nương là nam tử, làm Tuyền Cơ muốn cười thật to.

Nhưng mà không nghĩ cũng biết, Triệu Kiến Thận là ai a? Là đại BOSS của thế hệ phúc hắc! Không có khả năng mơ hồ đến tận lúc đó mới phát hiện, có thể lừa hắn 3 - 5 ngày là đã không tệ rồi. Ừ, cộng thêm những vết tích đầy dẫy mà nàng đã bố trí để dẫn dụ hắn đuổi theo Khiết Cẩn Minh, nàng sẽ có sáu bảy ngày chuẩn bị làm sao để nguôi cơn giận của Đại ma vương.

Ngàn vạn lần muốn trấn an hắn xong rồi mới trải qua đêm động phòng, nếu không mình sẽ thật thảm… Trong đầu Tuyền Cơ hiện lên hình ảnh sắc dục, nghĩ đến mà cả người giống như tôm hùm bị nấu chín.

Vỗ nhẹ lên mặt vài cái, Tuyền Cơ cố gắng điều chỉnh lại những tư tưởng dung tục của bản thân, khụ khụ! Nghĩ cái khác đi, nghĩ cái khác đi, lúc này lại đi động dục thì cũng quá sớm đi!

Ngẩng đầu nhìn sắc trời dần tối, nhìn thấy bầu trời vấn vương còn một vài tia sáng rạng rỡ, tâm tình liền bình tĩnh trở lại. Hôm nay Lạc Dương đi cùng nhóm thợ thủ công để đẩy nhanh tốc độ điều chế hương liệu, có thể hết đêm cũng không quay về, Tô đại nương cũng bị nàng đẩy đi hỗ trợ, trong nhà chỉ còn lại mình nàng, cũng không vội về nấu cơm, dù sao cũng chỉ có một mình, ăn hay không ăn đều không sao cả, dứt khoát ôm gối đi ngủ một giấc là xong.

Tuyền Cơ duỗi thắt lưng, từ trên xích đu nhảy xuống, bỗng nhiên cảm thấy không khí xung quanh có phần là lạ, cảm giác như nguy hiểm đang đến gần, tim đập nhanh lên một cách kỳ lạ.

Bình tĩnh bình tĩnh! Nơi này là Phồn Tinh cốc, người xấu không vào được, cũng không có độc xà hay mãnh thú, nhất định là ảo giác! Tuyền Cơ cẩn thận nhìn xung quanh, không phát hiện gì, liền từ từ buông lỏng.

Còn chưa bước được một bước, bỗng nhiên bên eo xuất hiện một cánh tay, dùng sức đem cả người nàng kéo về phía sau, Tuyền Cơ đứng không vững, kinh hô lên một tiếng liền ngã về phía sau.

Cả người đã bị ôm hung hăng kéo tới một bên thân cây, một thân thể nóng rực mang theo lửa giận sôi trào gắt gao giam cầm nàng bên trong, bất ngờ hôn nàng như bão tố, bá đạo xâm nhập bên trong như đang trừng phạt.

Môi đau quá, không biết có chảy máu không nữa, xương cốt cũng như bị ép vỡ rồi, hương vị quen thuộc làm cho Tuyền Cơ không cần mở mắt cũng biết sắc lang tấn công bất ngờ này là ai.

Đại ma vương sao có thể đến nhanh như vậy a! Đi chết đây! Lúc này chỉ có mình nàng ở đây, không thể tìm ai cứu mạng…

Triệu Kiến Thận tận tình phát tiết một trận, cơn tức mới vơi một chút, nhấc môi lên nhẹ hôn lên gò má của Tuyền Cơ, bất ngờ nếm vị mặn của nước mắt, nhẹ nâng cằm của Tuyền Cơ để nàng ngước mặt lên, dưới ánh trăng kia là gương mặt tuyệt sắc tràn đầy nước mắt, không khỏi có chút hối hận mình quá thô lỗ.

"Nàng trêu đùa ta như vậy, còn dám khóc? Tuyền Cơ, nàng thật sự không muốn gả cho ta sao?" Triệu Kiến Thận bất đắc dĩ nói.

"Ngươi làm ta đau quá a, ngươi có biết không, ô ô ô… Ta lại không phải là nơi để ngươi trút giận, ta cho phép ngươi chơi đùa, bắt nạt ta sao?" Tuyền Cơ thấy hắn hình như cũng không tức giận nữa rồi, lớn gan vừa khóc vừa tố cáo.

Thật sự là một con rùa con được đằng chân lân đằng đầu mà.

133. Chương 133: Đêm Xuân Là Ai Ăn Ai Đây

Triệu Kiến Thận vừa bực vừa buồn cười, mình thành tâm thành ý đến đây đón dâu, nàng ngược lại tốt rồi, trước tiên là đẩy anh trai ra 'gả thay', sau đó đùa giỡn hắn quay như chong chóng, cả thiên hạ này chỉ có mỗi mình Tạ Tuyền Cơ nàng dám không coi hắn ra gì như vậy thôi.

Hơi dọa nàng một chút, nàng liền khóc cho hắn xem, giống như bị ủy khuất lắm vậy, làm như tất cả đều do hắn không đúng.

Triệu Kiến Thận không muốn nhiều lời với nàng, ôm nàng đứng dậy đi, Tuyền Cơ vội vàng kéo tay áo hắn nói: "Này uy, ngươi muốn dẫn ta đi sao?"

"Đoàn rước dâu đang chờ dưới chân núi." Triệu Kiến Thận mặt không đổi sắc nói, quyết định không để cho con rùa con này tiếp tục càn quấy nữa.

"Không muốn không muốn!" Tuyền Cơ giống như con cá chạch văn vẹo bên dưới.

Triệu Kiến Thận có chút tức giận, sắc mặt từ từ trầm xuống. Tuyền Cơ rất sợ Đại ma vương phát uy, vội vàng nhỏ giọng giải thích: "Ta… ta có điều muốn nói với ngươi, ngươi thả ta xuống, chúng ta nói chuyện cho đàng hoàng."

Triệu Kiến Thận không lay chuyển, tiếp tục đi về phía con đường đá.

Dưới tình thế cấp bách này, Tuyền Cơ liền nhớ đến chiến thuật làm nũng của Dịch Thanh Vân, vì thế không vùng vẫy nữa, ôm lấy cổ Triệu Kiến Thận, dùng giọng ngoan ngoãn nũng nịu nói: "Ngươi nghe cho kỹ những lời ta nói xong rồi chúng ta lại đi được không? Được không được không!" Vừa nói vừa cọ cọ trong lòng hắn hai cái.

Chiêu này quả nhiên rất hiệu quả, Triệu Kiến Thận đang tức giận đến căng cả người từ từ trầm tĩnh lại, ôm Tuyền Cơ về ngồi vào xích đu lạnh nhạt nói: "Nói đi."

Tuyền Cơ sắp xếp lại suy nghĩ một chút, ôm lấy Triệu Kiến Thận nói: "Những lời ta nói đều là lời thật lòng, ngươi phải nghe ta nói hết, không được tức giận nha!"

Lời thật lòng sao? Triệu Kiến Thận tìm một tư thế thoải mái dựa vào, gật đầu ý tứ bảo Tuyền Cơ có thể bắt đầu nói.

Tuyền Cơ chủ động ghé nằm sấp trong lòng hắn. Ghé tai vào nơi con tim hắn, nghe tiếng tim đập ổn định mạnh mẽ của hắn, mở miệng nói: "Ta thích ngươi… Nhưng mà, ta không muốn gả cho ngươi."

Chỉ hai câu nói đơn giản, làm cho Triệu Kiến Thận như đang ngồi tàu đu quay, lên cao rồi lại rơi xuống, nếu không phải định lực của hắn cao cường, hiện giờ chắc đã tức giận đến mức đem Tuyền Cơ bóp đến chết.

Tuyền Cơ nghe được nhịp tim hắn đập nhanh mấy nhịp, lấy tay vỗ nhẹ lên lồng ngực hắn.

Tiếp tục nói: "Ta nhát gan lại lười biếng. Chỉ mong muốn mình có thể sống qua ngày qua tháng, ta sợ trách nhiệm, không thích phiền toái. Ngươi là tên xấu xa, từ lúc quen ngươi, ta không bị mệt chết thì cũng rước lấy một đống phiền toái." Nói xong đấm đấm hắn hai cái như để trả thù.

"Nhưng khi ở bên ngươi, ta… ta lại cảm thấy rất vui, hơn nữa… hơn nữa cảm thấy rất an toàn…" Tuyền Cơ nói xong, cả người ngay cả lỗ tai cũng đỏ, bộ dáng nũng nịu khiến cho Triệu Kiến Thận động lòng.

"Vậy ta hỏi ngươi một việc. Ngươi có thể thành thật trả lời ta không?" Tuyền Cơ ngẩng đầu nhìn Triệu Kiến Thận chờ đợi.

Trong nháy mắt, Triệu Kiến Thận cảm thấy mình bị mê hoặc, không hề nghĩ gì liền gật đầu đáp ứng.

Tuyền Cơ liền giơ một khuôn mặt tươi cười với hắn, mặt mày hưng phấn, giọng ngọt ngào động lòng người, chỉ là lời nói từ miệng ngon ngọt đó làm Triệu Kiến Thận tức giận đến mức muốn giết người: "Nếu có một ngày ngươi không còn thích ta, lúc đó ngươi sẽ đối xử với ta thế nào?"

Đúng là phong cách của con rùa con, nửa bước còn chưa đi đã suy nghĩ đến đường lui trước rồi.

Triệu Kiến Thận nhìn Tuyền Cơ, cự tuyệt trả lời câu hỏi mang tính giả thiết này.

Tuyền Cơ cúi đầu thấp giọng nói: "Nghĩ thôi cũng biết rồi. Nếu có ngày ngươi không thích ta nữa, đại khái là sẽ tìm một chỗ nhốt ta ở đó nuôi dưỡng, đúng không? Ngươi có thể đồng ý với ta, nếu thực sự có ngày đó, ngươi hãy nói rõ ràng cho ta biết, sau đó cho ta tự mình tìm một nơi để ở. Từ nay về sau ngươi mặc kệ ta, ta mặc kệ ngươi được không?"

"Ngươi nói những lời này. Cuối cùng là có ý gì?" Triệu Kiến Thận miễn cưỡng ngăn lại cơn giận hỏi.

"Ở chỗ ta trước kia, nam nữ nếu không thích nhau nữa, sẽ tự do rời đi, sau đó trải qua cuộc sống của riêng mình, thậm chí lại một lần nữa tìm kiếm một người thích hợp với mình. Nhưng mà ngươi sắp làm Hoàng đế rồi, nếu ta trở thành nữ nhân của ngươi, mặc kệ kết quả thế nào, ta cũng sẽ không còn cơ hội lựa chọn tương lai của chính mình. Nếu ngươi không thích ta. Ngươi còn có thể tìm được rất nhiều rất nhiều nữ nhân khác, điều này thật không công bằng…" Tuyền Cơ nhỏ giọng nói.

Triệu Kiến Thận trong lòng hơi chấn động. Đây chính là nguyên nhân nỗi bất an của nàng, đây chính là nguyên nhân nàng không muốn gả ình? Tâm của nữ nhân này thật lạnh lùng, trong lòng ngoại trừ tình yêu có chứa cả chủ kiến tư tưởng của bản thân, chứa quá nhiều thứ… Suy nghĩ lại một chút, hắn thậm chí còn không cách nào trách nàng yêu hắn không đủ sâu, bởi vì hắn không phải cũng như thế hay sao?

Thở dài một tiếng, Triệu Kiến Thận cúi đầu hôn nhẹ lên trán Tuyền Cơ, lại nhường nàng một bước: "Ta đồng ý với nàng."

Tuyền Cơ dùng hết sức ôm hắn, vui vẻ nói: "Cám ơn ngươi cám ơn ngươi, ngươi thật tốt!"

Triệu Kiến Thận cảm thấy nên nhân cơ hội này chiếm một chút tạ lễ có thành ý hơn: "Chỉ cám ơn ta như vậy ư?"

Tuyền Cơ mặt đỏ hồng, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, cẩn thận vươn lưỡi ra nhẹ liếm cánh môi hắn, tiện đà lớn mật học hắn mút vào… Triệu Kiến Thận đương nhiên chưa hài lòng với tạ lễ như thế này, khẽ mở miệng giống như yên lặng mà yêu cầu sự 'thăm hỏi thân thiết' của Tuyền Cơ có thể tiến sâu vào một chút.

Ngoan ngoãn dâng lên đầu lưỡi ngọt ngào để cho đối phương thưởng thức, lại ở lúc Triệu Kiến Thận muốn có nhiều hơn, bướng bỉnh kéo về, kéo theo sự đột kích mãnh liệt khí thế như vũ bão.

Mặc kệ cái hôn của Triệu Kiến Thận là ôn nhu hay là cuồng bạo, vĩnh viễn đều mang lại ý vị mạnh mẽ cướp đoạt, lần này cũng không ngoại lệ, chỉ là trong lòng Tuyền Cơ đã quyết định đem bản thân mình hoàn toàn trao cho hắn, cũng không còn cố kỵ điều gì, lớn mật đáp ứng, nhiệt tình quyến rũ lưỡi nóng của hắn cùng mình nhảy múa triền miên.

Một cái hôn không thể thỏa mãn ngọn lửa khát vọng đã tích lũy lâu ngày, Triệu Kiến Thận thoáng lùi lại, tiếp tục công kích hai má đáng yêu của Tuyền Cơ, lỗ tai cùng đường cong mảnh khảnh ở vành tai tuyệt đẹp.

Lưỡi hắn như một ngọt lửa, chạm đến đâu cũng khiến Tuyền Cơ nóng lên, toàn bộ các cảm giác đều tập trung ở những nơi đôi môi nóng bỏng kia chạm đến… Cảm giác điên cuồng xa lạ này làm nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng từng trận trống rỗng trong lòng lại khiến nàng nhịn không được mà giơ tay ra ôm lấy cổ hắn, khát vọng những tiếp xúc sâu hơn kịch liệt hơn.

Nhưng Triệu Kiến Thận bỗng nhiên ngừng lại, áp mặt Tuyền Cơ vào ngực mình, muốn làm dịu lại dục vọng đang đốt cháy ý chí hắn. Nếu tiếp tục nữa, hắn sợ sẽ không nhịn được mà nuốt sống Tuyền Cơ ở chỗ này mất.

Cổ áo của Tuyền Cơ trong lúc ôm hôn kích tình đó bị kéo mở ra, lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết như ngọc trước ngực, gió đêm thổi qua có chút lạnh, nhịn không được run run vặn vẹo thân mình muốn tiến tới nguồn nhiệt phía trước mình, lại bị Triệu Kiến Thận ngăn lại: "Đừng nhúc nhích, nếu không ta sẽ muốn hung hăng bắt nạt nàng…"

"Ách, có thể không cần phải hung hăng…" Toàn Cơ ngập ngừng nói.

"Nàng nói gì?" Triệu Kiến Thận hoài nghi phải chăng mình nghe nhầm.

"Uhm, ta nói, huynh có thể ôn nhu một chút mà bắt nạt ta…" Tuyền Cơ nói xong câu này. Xấu hổ toàn thân đỏ lên.

Triệu Kiến Thận hóa đá không nói gì.

Tuyền Cơ e lệ cúi đầu không dám trợn mắt, lông mi dài khẽ run nhè nhẹ, vừa đáng thương vừa đáng yêu phát ra lời mời không tiếng động.

Một lúc không thấy Triệu Kiến Thận làm gì, không nén được mà oán thầm trong bụng, có lầm hay không vậy?! Người ta đã mở miệng đưa lên tận cửa rồi, sao một chút phản ứng cũng không có.

Oán hận vẫn chưa xong, bỗng nhiên thấy xóc nảy, mở mắt ra, thấy mình đã bị ôm tới trước cửa phòng… Toát mồ hôi! Đây là tốc độ gì vậy! Cũng không cần gấp như vậy đi!

Cửa phòng nhanh chóng mở ra rồi lại đóng lại, Tuyền Cơ bị một sức mạnh đặt trên giường. Thân thể vừa trở mình được nửa vòng, bên tai đã nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Triệu Kiến Thận: "Ta sẽ tận lực ôn nhu…"

Những lời này sau này được chứng thực là một lời nói dối trắng trợn!

"Huynh gạt ta! Ô ô ô, vì sao lại đau như vậy!" Rùa con ô ô khóc lên án.

"Đó là do nàng bình thường ít vận động, nên khó tránh khỏi sẽ có chút đau nhức…" Đại ma vương ăn đã no, vừa giơ tay ôn nhu xoa bóp thân thể chịu đủ chà đạp của rùa con, vừa dối trá dỗ dành giải thích.

"Huynh nói dối, huynh nói sẽ ôn nhu… Ta càng cầu huynh thì huynh lại càng dùng sức! Ô ô ô ô."

"Nàng quá đáng yêu, ta nhịn không được…" Ai bảo nàng làm ta chờ lâu như vậy? Đại ma vương trong lòng đắc ý, tay cũng bắt đầu không thành thật, vốn là đang mát xa vòng eo lại đảo một vòng đi xuống dưới hướng về nơi trơn mềm kia…

Bị hung hăng khi dễ một đêm rùa con cảnh tỉnh trở lại. Tóm lấy chăn lăn hai vòng, đem chính mình cuốn thành 1 cục, lộ ra một nửa khuôn mặt xấu hổ và giận dữ nhìn Đại ma vương: "Huynh còn muốn khi dễ ta!"

Bị nhìn thấy ý đồ, Đại ma vương có chút tiếc nuối ôm chầm lấy cái kén tằm to đùng trước mặt, hôn nhẹ lên cặp mắt xấu hổ lại mê người kia, cười nói: "Không khi dễ không khi dễ. Chúng ta cùng ngủ. Thời tiết lạnh thế này, nàng cho ta một nửa chăn được không?" Nói xong tay đã kéo chăn của nàng.

"Không được không được, trong tủ có chăn mới, huynh tự đi lấy đi, không cho đụng của ta!" Tuyền Cơ kháng nghị, lần trước hắn dùng chiêu này để lừa nàng thả ổ chăn ra, kết quả hắn vừa mới tiến vào liền lộ ra bộ mặt hung tàn, một cước đá văng chăn rồi chồm lên ăn nàng. Nàng mới không bị mắc lừa lần nữa đâu!

Triệu Kiến Thận thấy Tuyền Cơ ánh mắt mông lung. Một bộ dáng mệt mỏi cực kỳ, trong lòng không khỏi có chút thương tiếc. Thôi vậy, hôm nay là lần đầu tiên của nàng, nàng có thể cùng mình trải qua mấy lần xuân tiêu đã là rất không dễ dàng rồi, không cần phải làm quá dọa nàng, dù sao vẫn còn nhiều thời gian…

Trong đầu Đại ma vương tính toán tư vị tuyệt diệu của "N phương pháp ăn Tuyền Cơ" sau này, miễn cưỡng khắc chế, đưa tay vuốt mái tóc dài của nàng ở ngoài chăn, ôn nhu nói: "Được rồi, ta không động nàng nữa, ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ đi."

Tuyền Cơ nghi hoặc nhìn hắn vài lần, xác định hắn không phải là đang dỗ dành mình, không nhịn được ngáp hai cái, mơ màng đi vào giấc ngủ, nàng quả thật rất mệt, cũng không lo lắng được những chuyện khác nữa rồi.

Triệu Kiến Thận mỉm cười nhìn nàng ngủ say, điểm huyệt ngủ của nàng, sau đó chậm rãi cởi bỏ lớp vỏ cuốn buồn cười kia, lộ ra thân thể mê người của Tuyền Cơ.

Trước kia, hắn từng vô số lần tưởng tượng ra thân hình bên dưới lớp quần áo của nàng mê người như thế nào, nhưng khi thật sự nhìn đến lại phát hiện ra nàng khác xa so với tưởng tượng khiến hắn trở nên điên cuồng, từng đường cong lả lướt đều vừa khít với hắn, da thịt không tì vết giống như một chiếc ấm ngọc thuần khiết nhất, làm cho hắn không kìm lòng được, dùng tay tỉ mẩn vuốt ve. Tại thời khắc này trong lòng tràn đầy cảm giác thỏa mãn, hắn cảm thấy nữ nhân này, vì hắn mà sống.

Nhưng thân thể mỹ động lòng người hơn nữa, cũng không thể so sánh được với ánh mắt linh động, vẻ mặt say lòng người của nàng.

Rõ ràng là e lệ tới cực điểm, Tuyền Cơ vẫn cố gắng hưởng ứng theo nhiệt tình của hắn. Cái ôm dịu dàng, tư thái động tình mê say của nàng, giống như một cái lưới lớn, gắt gao vây hắn ở bên trong, hắn căn bản không thể sinh ra nổi nửa điểm suy nghĩ muốn thoát khỏi dục vọng đó, thầm mong muốn vĩnh viễn chìm vào trong đó.

Sự vội vàng thô lỗ của hắn chắc là dọa nàng mất rồi, nhưng là hắn không nhịn được, cũng không muốn nhịn. Nữ tử này khiến hắn khát vọng quá lâu rồi, hận không thể đem nàng nuốt vào bụng không để lại chút gì,

lại luyến tiếc khi không được nhìn thấy dung nhan xinh đẹp của nàng, không nghe thấy nàng cười đùa giảo hoạt, đành phải ôm nàng thật chặt, triệt để chiếm hữu, khiến cho nàng ở trong tình cảm mãnh liệt của hắn mà a ưm trằn trọc.

Vào lúc kết hợp, hắn thực sự không rõ có thật là hắn đang xâm chiếm nàng, hay là nàng đang bao dung cắn nuốt hắn. Chỉ cảm thấy một cảm giác "trọn vẹn" trước giờ chưa từng có, giống như đã hư không trong một khoảng thời gian dài đột nhiên lại bị lấp đầy chặt chẽ, dưới sâu tận dưới đáy lòng vùng đất vắng lặng đã bị hòa tan bởi dòng suối mật ấm áp kia.

Nữ nhân hắn có được quả thực nhiều, kỹ xảo cũng cao hơn Tuyền Cơ rất nhiều, chỉ là không một ai có thể cho hắn cảm giác thỏa mãn vui vẻ cả về thể xác và tinh thần như vậy, những vui vẻ trên giường trước kia, trải qua đêm nay đều trở nên nhạt như nước ốc.

Hắn thật may mắn, có thể gặp được một nữ tử có được những điều tốt đẹp như vậy. Hắn căn bản không thể tin, bản thân sẽ có một ngày không còn thích nàng nữa.

Nhẹ nhàng vươn tay mơn trớn da thịt trắng noãn của Tuyền Cơ những vết hồng đậm nhạt khác nhau khi mãnh liệt để lại, vừa đắc ý vừa thương tiếc. Vừa rồi mình quả thật có chút làm càn.

Lấy áo choàng bên cạnh kỹ lưỡng bao bọc Tuyền Cơ lại. Chính mình cũng mặc tùy ý một bộ, ôm lấy tiểu mỹ nhân đang ngủ say, đi theo trí nhớ, đến phòng tắm của nàng, cởi bỏ áo choàng đặt nàng vào trong nước ấm.

Triệu Kiến Thận cũng bỏ quần áo nhảy vào, vận chân khí đả thông kinh mạch của Tuyền Cơ trong lúc nàng đang ngủ mơ, mát xa tứ chi, hy vọng ngày mai khi nàng tỉnh lại, có thể thoải mái một chút.

Hôm sau Tuyền Cơ tỉnh lại trời đã quá trưa, người vẫn ê ẩm mềm nhũn. Miễn cưỡng duỗi thân một chút, phát hiện thấy tốt hơn đêm qua rất nhiều… Nhớ tới đêm qua, Tuyền Cơ nhẹ nhàng mở chăn ra, thấy mình đang mặc áo ngủ xa tanh quen thuộc, da thịt thoải mái như đã được tắm qua, chăn cũng được thay mới.

Ở đây không có ai khác. Chẳng lẽ đều là chuyện tốt do Đại ma vương làm? Trời ạ!

Đại ma vương giúp nàng tắm rửa. Ngượng chết mất!

Đại ma vương thay đệm giường, dọa chết người!

Đại ma vương quen được người ta hầu hạ, thật không thể tưởng tượng ra được phong thái khi hắn hầu hạ người khác.

Nếu bởi vì hắn hôm qua khi dễ nàng quá độc ác nên mới chủ động săn sóc hầu hạ, hắn cũng coi như là một gian phu không tồi… Tuyền Cơ đầu óc vui vẻ hoa đào bay tán loạn, nhớ tới cảnh kiều diễm điên cuồng tối qua, từ mặt đến ngón chân đều hồng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói, không phải là Đại ma vương đã trở lại đi, Tuyền Cơ còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý đối mặt với hắn. Phản xạ có điều kiện là chui vào chăn giả vờ ngủ. Vểnh tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

"Trầm huynh định khi nào khởi hành quay về Kỉ quốc?" Là tiếng nói của Lạc Dương đại ca, hắn sao đã trở về?

"Chắc là hai ngày sau, để Tuyền Cơ nghỉ ngơi thật tốt rồi mới đi." Tâm tình Đại ma vương hình như là rất tốt. Hừ hừ!

"Cũng đúng, ta cho Tô đại nương trở về bên này chiếu cố Tuyền Cơ." Vẫn là Lạc Dương đại ca quan tâm.

"Vậy đa tạ!"

"Gọi Tuyền Cơ dậy ăn cơm đi, nàng cả ngày chưa ăn gì rồi."

"Uhm!"

Sau đó là tiếng bước chân xa dần của Lạc Dương đại ca…

Đại ma vương tựa hồ như bưng đồ ăn đi vào, Tuyền Cơ ngửi thấy mùi thơm của củ cải đỏ nấu xương, bụng không nhịn được kêu khóc, tính ra một ngày rồi chưa ăn gì, khó trách đói như vậy, đều do Đại ma vương hại!

Tiếng bước chân quen thuộc đi đến bên giường, một bàn tay to ấm áp khẽ vuốt mặt mình, nghe được giọng trầm lẩm bẩm của Đại ma vương: "Còn ngủ sao?"

Chăn bị xốc ra một góc, hai bàn tay to kia không lưu tình đưa đến đặt trên bộ ngực, Tuyền Cơ chấn động, không thèm giả bộ ngủ nữa, đẩy ngay móng vuốt kia ra, ôm chặt lấy chăn kêu lên: "Huynh định làm gì?"

"Nàng tỉnh rồi sao không lên tiếng?" Triệu Đại ma vương làm người ác cáo trạng trước.

"Huynh huynh huynh, không được nhân lúc ta ngủ để động chân động tay!" Tuyền Cơ nói lời chính nghĩa.

Triệu Kiến Thận cười, trong mắt lộ ra thần thái tà mị, xấu xa nói: "Vậy nàng tỉnh rồi thì ta có thể động chân động tay đi…"

Tuyền Cơ da mặt mỏng, đấu không lại Đại ma vương, lảng sang chuyện khác nói: "Ta rất đói, ta muốn ăn cơm!"

Triệu Kiến Thận vừa mới ăn Tuyền Cơ không lâu, lúc này làm sao nỡ làm khó nàng được? Đùa giỡn một chút xong, thập phần chăm sóc đi ra ngoài chờ nàng rửa mặt chải đầu rồi cùng đi ăn cơm.

"Mai chúng ta về Kỉ quốc được không?" Đến lúc ăn gần xong rồi, Triệu Kiến Thận trưng cầu ý kiến Tuyền Cơ.

"Ân, được! Lâu rồi không gặp Trương mẫu, Trương gia gia cùng Tiểu Viễn, còn có Triệu đại ca, Khả Nhi, Lam Tích…" Tuyền Cơ đã nghĩ thông suốt, cũng sẽ không bài xích việc quay về Kỉ quốc, nếu thực sự phiền thoái tìm tới, đẩy Triệu Kiến Thận ra làm lá chắn rồi nói tiếp, hi!

"Nàng nhớ bọn họ hơn nhớ ta sao?" Triệu Kiến Thận nửa thật nửa đùa.

Tuyền Cơ làm mặt quỷ với hắn: "Ai bảo bọn họ rất tốt với ta, đâu như huynh chỉ khi dễ ta!" Lời vừa nói ra, mặt lại đỏ lự, ai nha nha! Sao lại quên mất từ "khi dễ" hiện tại có nghĩa khác.

"Chăn chiếu kia là ai thay, đã để chỗ nào rồi?" Tuyền Cơ bất chấp tất cả, cũng không thèm để ý ngại ngùng gì nữa, tối qua cái chăn trên giường kia chắc chắn có "Chứng cớ phạm tội" của bọn họ, nhất định phải nhanh chóng tiêu hủy!

"Ta để ở gian tạp vụ phía sau… Sao thế, nàng muốn lưu giữ làm kỷ niệm sao?" Sắc trời đã tối hẳn, nhớ tới trải nghiệm mất hồn đêm qua, Triệu Kiến Thận hiện tại đang rất có hứng thú muốn khi dễ Tuyền Cơ.

"Không, không phải, ngày mai trước khi chúng ta xuất phát liền thiêu hủy nó." Vật như vậy ai muốn giữ lại chứ, thật là!

Quả nhiên trong mắt Triệu Kiến Thận hiện lên tia xấu xa, đưa tay ra kéo Tuyền Cơ vào lòng, dán vào tai nàng thấp giọng hỏi: "Thân thể đã tốt hơn rồi sao? Còn đau không?"

Mặt Tuyền Cơ triệt để đỏ lên như cà chua. Ngập ngừng nói: "Um, không, không đau, nhưng còn chút xót."

Nghĩ chắc nàng cũng đã nghỉ ngơi hồi phục được không kém rồi, đã ngủ suốt một ngày, Triệu Kiến Thận yên tâm, mặc kệ nàng giãy dụa kháng cự, liền ôm nàng hướng về giường.

"Ai ai, huynh muốn làm gì?" Lưng vừa chạm vào chăn đệm mềm mại trên giường, Tuyền Cơ bắt đầu trở nên hoảng loạn.

"Cho nàng ăn no rồi, đương nhiên đến lượt ta ăn." Triệu Kiến Thận vừa nói, tay cũng không dừng lại, đột phá phòng tuyến của Tuyền Cơ một cách dễ dàng, bắt đầu gỡ bỏ những thứ dư thừa trên người rùa con.

Nhìn thấy quần áo trên người như nước chảy qua da thịt rơi xuống mặt đất, Tuyền Cơ vừa vội vừa thẹn lại sợ, trong lòng không nhịn được sinh ra cảm giác hưng phấn chờ mong, ô ô. Mình quả nhiên bị sa đọa rất nhanh. Đều là do Đại ma vương làm hư!

Có kinh nghiệm của đêm qua, đêm nay sau khi Tuyền Cơ bị khi dễ triệt để hết hai lần thì bắt đầu bùng lên phản kích, nhưng là do đối thủ quá mạnh, cuối cùng không tránh khỏi bị chỉnh đến thê thảm, cuối cùng Tuyền Cơ phát ra những tiếng khóc cầu xin tha thứ, Triệu Kiến Thận mới tạm thời thu binh, đem nàng nằm sấp trong lồng ngực mình ôm chặt, tận hưởng sự tuyệt vời khi tiếp xúc với da thịt tiểu mỹ nhân.

Tuyền Cơ thở gấp mấy hơi. Thấy nam nhân phía dưới mình ra vẻ đắc ý thỏa mãn coi mình như con mèo con đánh giá mình. Nhất thời thẹn quá hóa giận, há mồm cắn ngực hắn. Nhìn thấy người đáng giận kia giả vờ giả vịt kêu ai ai hai tiếng, lúc này mới nhả ra.

"Huynh thật bại hoại! Ỷ là kinh nghiệm phong phú khi dễ ta!" Tuyền Cơ oán hận nói.

Đề tài này nguy hiểm nha!

Triệu Kiến Thận thông minh cười mà không đáp, nói lảng sang chuyện khác: "Anh vợ không phải là nghi ngờ ta không được sao? Ta sợ nàng lo lắng, nên mới cung cúc tận tụy chứng minh cho nàng xem nha…"

"Gì? Sao huynh biết? Huynh nghe lén ta nói chuyện với đại ca?" Tuyền Cơ bừng tỉnh nói.

Hai tay Triệu Kiến Thận thuận theo bả vai của Tuyền Cơ lướt một đường xuống dưới, lướt qua lưng tuyết nõn nà, eo thon nhỏ một đường đi đến mông vểnh tròn, nâng mông Tuyền Cơ đẩy lên trên một chút. Cảm giác da thịt ấm áp trượt nhẹ, mát xa lẫn nhau, làm cho hắn thoải mái mà thở ra một tiếng, nơi nào đó lập tức kịch liệt phản ứng.

Đỡ lấy gáy Tuyền Cơ, Triệu Kiến Thận tận tình hôn cánh môi anh đào của nàng, mũi, mắt cùng hai má, cười nhẹ nói: "Tuyền Cơ có vừa lòng với năng lực của vi phu không?"

"Ta lại chưa từng so sánh, sao biết năng lực của huynh tốt hay không tốt?" Tuyền Cơ ăn dấm chua nói, quyết không cho tên này có cơ hội phô trương.

"Ngô!" Vừa dứt lời, đôi môi đã bị cắn một ngụm trừng phạt, tên quỷ hẹp hòi này! Nàng còn chưa so đo việc trước kia hắn có nhiều mỹ nhân, hắn ngược lại còn sĩ diện với nàng!

134. Chương 134: Đường Về Xa Túy Lúy

Rùa cũng biết tức giận nhé, hừ hừ! Tuyền Cơ dĩ nhiên không cam tâm lúc nào cũng ở vào thế thụ động phải chịu đựng khổ sở, tránh né sự công kích bằng răng môi của Triệu Kiến Thận, miệng nhỏ nhắn há ra hướng về phía ngực hắn cắn ngược lại, có điều hành động này chẳng những không tạo được hiệu quả sát thương khiến địch lui quân, ngược lại làm cho Đại ma vương lần nữa nổi lên hưng phấn.

Tuyền Cơ chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, người đã bị ép dưới tận cùng đáy xã hội, nụ cười không có ý tốt của Đại ma vương lơ lửng bên trên, ngọn lửa âm trầm lóe lên trong mắt hắn khiến nàng lập tức ý thức được đại nạn rơi xuống đầu đến nơi rồi…

"Huynh, huynh đừng xằng bậy, ta rất mệt rồi! Ta… đối với năng lực của huynh ta sâu sắc hài lòng, không cần thử đâu! Thật sự không cần thử đâu!" Một cô nương thông minh sẽ không chịu thiệt thòi trước mắt, Tuyền Cơ rất thức thời lập tức đầu hàng xin tha thứ.

Đại ma vương thực ra phải thành đại sắc ma rồi, rõ ràng nam giới làm chuyện này sẽ tốn nhiều khí lực, vì sao hắn giống như không biết mệt vậy, tóm lấy nàng làm liên tục, nàng đã mệt muốn chết rồi! Chẳng lẽ người từng luyện võ công với chưa từng luyện võ công thể lực khác biệt lớn thế sao?

"Nàng cả đời này sẽ không có cơ hội để so sánh đâu, không kiểm tra rõ ràng sao mà được?" Móng vuốt của Đại ma vương thăm dò tìm đến nơi trắng noãn đầy đặn trước ngực nàng, môi và răng lập tức bắt đầu tập kích toàn diện.

Những lời kháng nghị xin tha thứ của Tuyền Cơ chẳng mấy chốc hóa thành kêu than trầm bổng, êm tai. Đối với cơ thể của nàng, Đại ma vương còn quen thuộc hơn cả chính chủ là nàng, chỗ nào mẫn cảm đều

nắm rõ, khí lực của nàng đã sớm hết sạch, thân thể lại không nghe lời cứ tự nhiên phản ứng lại sự khiêu khích của hắn.

Toàn thân như đang được ngâm trong ôn tuyền, ấm áp thật thoải mái!

Tuyền Cơ miễn cưỡng hé mắt, phát hiện bản thân quả nhiên đang ở trong ôn tuyền, một đôi tay cường tráng đang ôm chặt nàng, chủ nhân của chúng, không cần nhìn cũng biết chính là tên Đại ma vương vừa anh tuấn vừa tà ác vừa háo sắc kia.

Ngẩng đầu nhìn lên thấy cửa sổ sát mái cửa phòng tắm đã bị mở ra, có thể thấy những ánh sao lấp lánh đầy trời, giống như những viên kim cương khảm trên một tấm vải nhung xanh thẫm.

Kiếp trước của nàng chưa từng được trải qua loại hưởng thụ này đâu, dưới trời sao có mỹ nam cao cấp làm bạn cùng tắm uyên ương trong ôn tuyền…

Ánh trăng mờ ảo chiếu xuống. Khuôn mặt Tuyền Cơ ửng hồng, trong mắt Triệu Kiến Thận mang vẻ đẹp cực kỳ rung động lòng người, không nhịn được sáp lại khẽ hôn lên má nàng, cười nói: "Tuyền Cơ của ta thực biết hưởng thụ!"

Tuyền Cơ đang thoải mái không muốn động đậy, cứ bình an làm tổ trong ngực hắn nói: "Huynh không cần phải hâm mộ ta vậy đâu. Cuộc sống như thế này, huynh cũng có thể trải qua, chẳng qua là do chính huynh chọn cách sống khiến huynh mệt mỏi mà thôi."

"Ừm, cũng đúng. Ta quả thật rất mệt, nàng về sau phải đối tốt với ta đấy." Giọng nói của Triệu Kiến Thận mang theo ý cười thoải mái.

"Phải là huynh sau này không được lúc nào cũng trêu chọc ta, chỉnh ta mới đúng!" Tuyền Cơ xoay đầu cắn lại Triệu Kiến Thận.

"Con rùa nhỏ nhà nàng sao lại thích cắn người thế chứ…" Triệu Kiến Thận bất đắc dĩ đành thuận theo nàng mà la lối om sòm, kỳ thật rùa nhỏ cắn khiến người ta ngứa ngáy đến thoải mái, ngứa ngáy đến tận trong lòng hắn.

"Huynh mới là rùa!" Tuyền Cơ hờn dỗi phản bác. Cuộn người tựa cằm lên ngực của Đại ma vương, khóe mắt chạm đến vết thương nàng lưu lại trên vai hắn vào ngày hắn cứu nàng từ trong quân đội của Thành quốc ra.

Dấu răng nhàn nhạt một trên một dưới đều nhau hiện rõ trên vai hắn, ngày hôm đó bản thân mình phải dùng bao nhiêu sức lực mới có thể lưu lại miệng vết thương như thế này chứ!

"Vết thương này đáng lẽ phải tan rồi chứ?" Tuyền Cơ vừa có chút áy náy lại có chút hiếu kỳ.

Triệu Kiến Thận đưa tay lên sờ sờ nói: "Nàng cắn sâu như vậy, có lẽ không tan được đâu, nha đầu nhẫn tâm vong ân phụ nghĩa này."

Tuyền Cơ mím mím môi nói: "Ai bảo huynh hại ta thương tâm! Cũng tốt, hì hì! Để lại ấn ký, huynh là của ta!" Nói xong lại đắc ý.

Triệu Kiến Thận dở khóc dở cười, búng trán Tuyền Cơ nghiêm túc nói: "Được! Sau này cũng chỉ một mình nàng, không có người khác."

Mũi Tuyền Cơ cay cay, chôn trong lồng ngực hắn ngang ngạnh uy hiếp: "Nếu huynh dám tìm nữ nhân khác, ta sẽ cắn chết huynh!"

Triệu Kiến Thận cười cười ôm chặt nàng, Tuyền Cơ trộm nghĩ, bất kể tương lai ra sao, có một khắc này cũng đáng giá rồi!

Buổi chiều khi Tuyền Cơ tỉnh lại, đã phát hiện mình lại bị người nào đó đem lên xe, rời khỏi Lục Hà sơn, xuất phát đi về phía Kỉ quốc.

"Sao huynh không gọi ta dậy? Ta còn chưa nói tạm biệt với Lạc Dương đại ca, Tô đại nương và Tiểu Tuyết mà?" Tuyền Cơ cực kỳ bất mãn với hành vi chưa thèm hỏi đã tùy tiện đem nàng chuyển đi chuyển lại của hắn.

"Nàng rất mệt mỏi. Ngủ rất sâu, ta không nỡ đánh thức nàng." Triệu Kiến Thận cười có chút ái muội.

Mặt Tuyền Cơ thoắt cái ửng hồng, hung hăng liếc xéo hắn, không khí hôm qua quá lãng mạn, nhất thời không kháng cự lại được sự hấp dẫn, ở trong ôn tuyền đã bị hắn hết lần này đến lần khác lừa gạt ăn triệt để, cuối cùng còn rất mất mặt mà hôn mê bất tỉnh do quá kích động, thật là… thật là quá sa đọa!

Không dám tiếp tục đề tài này nữa. Dù sao, thật ra nàng cũng đã nói lời cáo biệt với bọn Lạc Dương đại ca một lần rồi, tương lai muốn gặp cũng không khó lắm. Tuyền Cơ chuyển tầm mắt, phát hiện trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh Đại ma vương là một chồng sách, chậc chậc, đúng là cái số vất vả mà!

Triệu Kiến Thận theo tầm mắt của Tuyền Cơ nhìn về phía chồng sách, một tay kéo Tuyền Cơ ôm vào trong lòng, cười hỏi: "Tuyền Cơ ngoan, giúp ta làm việc được không?"

Tuyền Cơ dào dạt đắc ý nhìn hắn nói: "Có thể, đổi lại ta được gì?"

Triệu Kiến Thận vỗ vỗ mông nhỏ của Tuyền Cơ, ôm chặt nàng nói: "Buổi tối vi phu sẽ hầu hạ Tuyền Cơ thật tốt được không?"

"Đồ bại hoại! Buổi tối không cho phép huynh chạm vào ta nữa, thắt lưng đau muốn chết rồi, hừ hừ!" Vừa nói tay chân cũng đồng thời tách ra khỏi hắn.

Triệu Kiến Thận cũng không sốt ruột, hắn vất vả cả buổi sáng, nhìn Tuyền Cơ tỉnh lại, lúc này cũng vừa vặn nên thoải mái một chút.

Hai người ở trong xe cười đùa một hồi, chiếc áo ngủ Tuyền Cơ mặc vốn thắt lỏng lẻo, giờ còn có chút cảnh xuân lộ ra, thấy ánh mắt trở nên sâu thẳm của Đại ma vương, không dám đùa giỡn tiếp, vội vàng lui vào một góc chỉnh trang quần áo.

Chỗ này dù gì cũng ở trên xe, Triệu Kiến Thận chưa hoang dâm háo sắc đến mức không phân biệt được tình huống mà tùy tiện cầu hoan với Tuyền Cơ, đành phải nhấp mấy ngụm trà đặc, bình ổn tâm tình, bảo Tuyền Cơ ăn chút điểm tâm lót dạ rồi tự mình tiếp tục làm việc.

Tuyền Cơ ăn mấy miếng điểm tâm đã thấy hơi no, nhìn Triệu Kiến Thận đang tập trung tinh thần xem thư hàm cơ mật, thế là cũng lấy văn kiện trên bàn ra đọc để giải sầu.

Triệu Kiến Thận đưa qua một tờ giấy trắng với một cây bút than Tuyền Cơ quen dùng để nàng ghi lại những chỗ cảm thấy có vấn đề, sau đó lại quay đầu đi làm việc của mình, Tuyền Cơ cũng chẳng có việc gì làm, liền bắt đầu xem từng quyển từng quyển một.

Kỉ quốc có rất nhiều chuyện cấp bách cần xử lý, vì để tranh thủ thời gian đi đường, không thể giống như lúc trước ngủ lại tại dịch trạm lữ quán, buổi chiều đành phải hạ trại ăn ngủ ngoài trời ở vùng dã ngoại.

Tuyền Cơ đối với chuyện này không để ý chút nào. Thỉnh thoảng trải nghiệm một lần cũng có điểm thú vị.

Hơn nữa thời gian này nàng và Triệu Kiến Thận đúng vào lúc luyến gian tình nhiệt… khụ khụ, là nùng tình mật ý, cho nên khi nghe nói phải đóng quân dã ngoại, ngược lại còn cười tủm tỉm rất vui vẻ.

Thuộc hạ bắt gà rừng về để tăng thêm thức ăn, Tuyền Cơ vừa nhìn thì linh cơ động, kêu muốn làm món gà ăn mày. Nàng tìm một thuộc hạ giỏi nấu nướng của Trầm thị đến, hướng dẫn tỉ mỉ cách làm gà, người nọ thấy thiếu phu nhân tự mình phân phó, đương nhiên cẩn thận làm theo.

Triệu Kiến Thận mới đầu thấy Tuyền Cơ lôi kéo thuộc hạ thì thà thì thầm thì cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng để mặc cho nàng vui vẻ.

Đến bữa cơm chiều, lúc thuộc hạ mang đến một vật tròn tròn đắp đất bị nướng tới đen sì, Tuyền Cơ kêu lên vui thích đem khối đất đặt trên tấm ván gỗ cầm chủy thủ gõ cho lớp đất bên ngoài vỡ ra, hương thịt gà ngào ngạt xông vào trong mũi.

Triệu Kiến Thận cười ngắm Tuyền Cơ nghịch ngợm một hồi, đem con gà rừng sau khi bỏ lớp đất ra cho vào một chiếc đĩa sạch, lấy con dao bạc nhỏ cắt một miếng thịt, thịt non thơm mềm, vị rất ngon, không kìm được tán thưởng: "Không tồi không tồi, cách làm này thật đặc biệt. Tuyền Cơ của ta biết không ít chuyện cổ quái nha!"

Tuyền Cơ học hắn nhướng mày đắc ý: "Đương nhiên đương nhiên, huynh không cần ngưỡng mộ ta quá thế, công nhận ta quả thật bác học đa tài!" Nói xong, bản thân cũng cười rộ lên.

Con gà rừng khá to, Tuyền Cơ đưa người thuộc hạ làm món gà ăn mày kia nửa con gà không động đến, bảo phân phát xuống dưới, tên thuộc hạ kinh ngạc, lập tức nói không dám.

Tuyền Cơ nghi hoặc nói: "Con gà này rõ ràng do ngươi làm, sao ngươi lại không dám ăn?"

Triệu Kiến Thận đương nhiên biết tên kia sợ vượt phép tắc, không dám ăn đồ ăn thiếu phu nhân từng động tay xử lý qua. Có điều trong lòng Tuyền Cơ cho đến giờ chưa từng để ý đến sự khác biệt thân phận, không hiểu được tâm tư của tên kia cũng không lạ, bèn lạnh nhạt nói với hắn: "Phu nhân thưởng cho các ngươi, ngươi cứ yên tâm ăn đi."

Một mệnh lệnh một động tác, tên thuộc hạ kia không dám nhiều lời, cẩn thận dè dặt bưng nửa con gà rừng lui xuống.

"Người của nhà huynh thật quái lạ..." Tuyền Cơ nhìn bóng dáng người nọ gần như có thể gọi là chạy trối chết mà oán giận nói với Triệu Kiến Thận.

Triệu Kiến Thận cười, quái nhân như vậy, chỉ sợ những ngày sau Tuyền Cơ còn phải gặp nhiều, trong lòng chợt mơ hồ cảm thấy sầu lo.

Đoàn xe ngày đi đêm nghỉ, chẳng bao lâu đã tới Lung Giang. Qua Lung Giang, vượt qua một ngọn núi nữa, chính là biên cảnh trước đây của Kỉ quốc. Nhưng bây giờ Ninh quốc đã nhập vào Kỉ quốc, cho nên đồn trú nơi này đều do quan binh Kỉ quốc đóng quân.

Đoàn người của Triệu Kiến Thận đến nhà khách bên bờ sông, đổi sang giả dạng đoàn người đi theo nghi trượng, khi ra khỏi nhà khách, chính là sứ đoàn Thái tử Kỉ quốc uy phong lẫm liệt.

Vì đã đồng ý với Tuyền Cơ tạm thời không cử hành đại hôn, cũng không công bố thân phận để tránh rước phải phiền phức, nên hiện tại Tuyền Cơ dịch dung thành nữ quan tùy thân của Thái tử theo ở trong sứ đoàn, có điều người sáng suốt đều biết Thái tử đối với nữ quan dung mạo bình thường đột nhiên xuất hiện này sủng ái hết mực, sợ là sau khi trở về sẽ thành thê thiếp của Thái tử, vì vậy đối với nàng càng thêm lễ phép, cực kỳ khách khí.

Tuyền Cơ mới lười quản chuyện này, bình thường đều bị Triệu Kiến Thận lấy danh nghĩa là hầu hạ chuyện bút nghiên mà kéo lên xa giá của Thái tử, lên rồi thì khi tinh thần tốt sẽ bồi hắn làm việc, khi tinh thần kém thì sẽ nằm ở đệm mềm mà ngủ khì khì, rất tiêu diêu.

Nhưng mà bộ dạng thường xuyên thụy nhãn mông lung của Tuyền Cơ, trong mắt đám sứ thần tùy tùng, lại khiến bọn họ âm thầm lắc đầu, một nữ tử bình thường như thế sao lại được Thái tử độc sủng nhỉ?

Đám sứ thần tùy tùng xem chừng hoài nghi mắt của Thái tử có phải có tật hay không, dọc đường đi quan viên địa phương luôn đặc biệt tuyển chọn mĩ tì đến để hầu hạ Thái tử. Thái tử chẳng liếc mắt nhìn cái nào cũng chẳng gọi cô nào, sau đó vất vả lắm mới thu nhận hai mĩ tì kêu Lam Tích, Lam Tinh do thương hào Trầm thị đưa tới, nhưng thực sự lại chỉ coi các nàng như tỳ nữ để sai bảo, ngày ngày đều dính lấy tiểu nữ quan không rõ lai lịch kia.

Thái tử bình thường khi vẫn còn là Triệu thất Vương gia, trong nhà rõ ràng mĩ thiếp như mây, cũng không phải là người trẻ tuổi chưa từng thấy nữ nhân bao giờ, nhưng trước khi đi sứ Ninh quốc bỗng nhiên nghe nói các tì thiếp ca cơ trong nhà đều giải tán hết, các đại thần còn tưởng rằng Thái tử muốn làm một tấm gương tài đức sáng suốt không gần nữ sắc, không nghĩ đến hiện tại xem ra là do khẩu vị có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, thật là kỳ quặc quái gở!

Rùa cũng biết tức giận nhé, hừ hừ! Tuyền Cơ dĩ nhiên không cam tâm lúc nào cũng ở vào thế thụ động phải chịu đựng khổ sở, tránh né sự công kích bằng răng môi của Triệu Kiến Thận, miệng nhỏ nhắn há ra hướng về phía ngực hắn cắn ngược lại, có điều hành động này chẳng những không tạo được hiệu quả sát thương khiến địch lui quân, ngược lại làm cho Đại ma vương lần nữa nổi lên hưng phấn.

Tuyền Cơ chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, người đã bị ép dưới tận cùng đáy xã hội, nụ cười không có ý tốt của Đại ma vương lơ lửng bên trên, ngọn lửa âm trầm lóe lên trong mắt hắn khiến nàng lập

tức ý thức được đại nạn rơi xuống đầu đến nơi rồi…

"Huynh, huynh đừng xằng bậy, ta rất mệt rồi! Ta… đối với năng lực của huynh ta sâu sắc hài lòng, không cần thử đâu! Thật sự không cần thử đâu!" Một cô nương thông minh sẽ không chịu thiệt thòi trước mắt, Tuyền Cơ rất thức thời lập tức đầu hàng xin tha thứ.

Đại ma vương thực ra phải thành đại sắc ma rồi, rõ ràng nam giới làm chuyện này sẽ tốn nhiều khí lực, vì sao hắn giống như không biết mệt vậy, tóm lấy nàng làm liên tục, nàng đã mệt muốn chết rồi! Chẳng lẽ người từng luyện võ công với chưa từng luyện võ công thể lực khác biệt lớn thế sao?

"Nàng cả đời này sẽ không có cơ hội để so sánh đâu, không kiểm tra rõ ràng sao mà được?" Móng vuốt của Đại ma vương thăm dò tìm đến nơi trắng noãn đầy đặn trước ngực nàng, môi và răng lập tức bắt đầu tập kích toàn diện.

Những lời kháng nghị xin tha thứ của Tuyền Cơ chẳng mấy chốc hóa thành kêu than trầm bổng, êm tai. Đối với cơ thể của nàng, Đại ma vương còn quen thuộc hơn cả chính chủ là nàng, chỗ nào mẫn cảm đều nắm rõ, khí lực của nàng đã sớm hết sạch, thân thể lại không nghe lời cứ tự nhiên phản ứng lại sự khiêu khích của hắn.

Toàn thân như đang được ngâm trong ôn tuyền, ấm áp thật thoải mái!

Tuyền Cơ miễn cưỡng hé mắt, phát hiện bản thân quả nhiên đang ở trong ôn tuyền, một đôi tay cường tráng đang ôm chặt nàng, chủ nhân của chúng, không cần nhìn cũng biết chính là tên Đại ma vương vừa anh tuấn vừa tà ác vừa háo sắc kia.

Ngẩng đầu nhìn lên thấy cửa sổ sát mái cửa phòng tắm đã bị mở ra, có thể thấy những ánh sao lấp lánh đầy trời, giống như những viên kim cương khảm trên một tấm vải nhung xanh thẫm.

Kiếp trước của nàng chưa từng được trải qua loại hưởng thụ này đâu, dưới trời sao có mỹ nam cao cấp làm bạn cùng tắm uyên ương trong ôn tuyền…

Ánh trăng mờ ảo chiếu xuống. Khuôn mặt Tuyền Cơ ửng hồng, trong mắt Triệu Kiến Thận mang vẻ đẹp cực kỳ rung động lòng người, không nhịn được sáp lại khẽ hôn lên má nàng, cười nói: "Tuyền Cơ của ta thực biết hưởng thụ!"

Tuyền Cơ đang thoải mái không muốn động đậy, cứ bình an làm tổ trong ngực hắn nói: "Huynh không cần phải hâm mộ ta vậy đâu. Cuộc sống như thế này, huynh cũng có thể trải qua, chẳng qua là do chính huynh chọn cách sống khiến huynh mệt mỏi mà thôi."

"Ừm, cũng đúng. Ta quả thật rất mệt, nàng về sau phải đối tốt với ta đấy." Giọng nói của Triệu Kiến Thận mang theo ý cười thoải mái.

"Phải là huynh sau này không được lúc nào cũng trêu chọc ta, chỉnh ta mới đúng!" Tuyền Cơ xoay đầu cắn lại Triệu Kiến Thận.

"Con rùa nhỏ nhà nàng sao lại thích cắn người thế chứ…" Triệu Kiến Thận bất đắc dĩ đành thuận theo nàng mà la lối om sòm, kỳ thật rùa nhỏ cắn khiến người ta ngứa ngáy đến thoải mái, ngứa ngáy đến tận trong lòng hắn.

"Huynh mới là rùa!" Tuyền Cơ hờn dỗi phản bác. Cuộn người tựa cằm lên ngực của Đại ma vương, khóe mắt chạm đến vết thương nàng lưu lại trên vai hắn vào ngày hắn cứu nàng từ trong quân đội của Thành quốc ra.

Dấu răng nhàn nhạt một trên một dưới đều nhau hiện rõ trên vai hắn, ngày hôm đó bản thân mình phải dùng bao nhiêu sức lực mới có thể lưu lại miệng vết thương như thế này chứ!

"Vết thương này đáng lẽ phải tan rồi chứ?" Tuyền Cơ vừa có chút áy náy lại có chút hiếu kỳ.

Triệu Kiến Thận đưa tay lên sờ sờ nói: "Nàng cắn sâu như vậy, có lẽ không tan được đâu, nha đầu nhẫn tâm vong ân phụ nghĩa này."

Tuyền Cơ mím mím môi nói: "Ai bảo huynh hại ta thương tâm! Cũng tốt, hì hì! Để lại ấn ký, huynh là của ta!" Nói xong lại đắc ý.

Triệu Kiến Thận dở khóc dở cười, búng trán Tuyền Cơ nghiêm túc nói: "Được! Sau này cũng chỉ một mình nàng, không có người khác."

Mũi Tuyền Cơ cay cay, chôn trong lồng ngực hắn ngang ngạnh uy hiếp: "Nếu huynh dám tìm nữ nhân khác, ta sẽ cắn chết huynh!"

Triệu Kiến Thận cười cười ôm chặt nàng, Tuyền Cơ trộm nghĩ, bất kể tương lai ra sao, có một khắc này cũng đáng giá rồi!

Buổi chiều khi Tuyền Cơ tỉnh lại, đã phát hiện mình lại bị người nào đó đem lên xe, rời khỏi Lục Hà sơn, xuất phát đi về phía Kỉ quốc.

"Sao huynh không gọi ta dậy? Ta còn chưa nói tạm biệt với Lạc Dương đại ca, Tô đại nương và Tiểu Tuyết mà?" Tuyền Cơ cực kỳ bất mãn với hành vi chưa thèm hỏi đã tùy tiện đem nàng chuyển đi chuyển lại của hắn.

"Nàng rất mệt mỏi. Ngủ rất sâu, ta không nỡ đánh thức nàng." Triệu Kiến Thận cười có chút ái muội.

Mặt Tuyền Cơ thoắt cái ửng hồng, hung hăng liếc xéo hắn, không khí hôm qua quá lãng mạn, nhất thời không kháng cự lại được sự hấp dẫn, ở trong ôn tuyền đã bị hắn hết lần này đến lần khác lừa gạt ăn triệt để, cuối cùng còn rất mất mặt mà hôn mê bất tỉnh do quá kích động, thật là… thật là quá sa đọa!

Không dám tiếp tục đề tài này nữa. Dù sao, thật ra nàng cũng đã nói lời cáo biệt với bọn Lạc Dương đại ca một lần rồi, tương lai muốn gặp cũng không khó lắm. Tuyền Cơ chuyển tầm mắt, phát hiện trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh Đại ma vương là một chồng sách, chậc chậc, đúng là cái số vất vả mà!

Triệu Kiến Thận theo tầm mắt của Tuyền Cơ nhìn về phía chồng sách, một tay kéo Tuyền Cơ ôm vào trong lòng, cười hỏi: "Tuyền Cơ ngoan, giúp ta làm việc được không?"

Tuyền Cơ dào dạt đắc ý nhìn hắn nói: "Có thể, đổi lại ta được gì?"

Triệu Kiến Thận vỗ vỗ mông nhỏ của Tuyền Cơ, ôm chặt nàng nói: "Buổi tối vi phu sẽ hầu hạ Tuyền Cơ thật tốt được không?"

"Đồ bại hoại! Buổi tối không cho phép huynh chạm vào ta nữa, thắt lưng đau muốn chết rồi, hừ hừ!" Vừa nói tay chân cũng đồng thời tách ra khỏi hắn.

Triệu Kiến Thận cũng không sốt ruột, hắn vất vả cả buổi sáng, nhìn Tuyền Cơ tỉnh lại, lúc này cũng vừa vặn nên thoải mái một chút.

Hai người ở trong xe cười đùa một hồi, chiếc áo ngủ Tuyền Cơ mặc vốn thắt lỏng lẻo, giờ còn có chút cảnh xuân lộ ra, thấy ánh mắt trở nên sâu thẳm của Đại ma vương, không dám đùa giỡn tiếp, vội vàng lui vào một góc chỉnh trang quần áo.

Chỗ này dù gì cũng ở trên xe, Triệu Kiến Thận chưa hoang dâm háo sắc đến mức không phân biệt được tình huống mà tùy tiện cầu hoan với Tuyền Cơ, đành phải nhấp mấy ngụm trà đặc, bình ổn tâm tình, bảo Tuyền Cơ ăn chút điểm tâm lót dạ rồi tự mình tiếp tục làm việc.

Tuyền Cơ ăn mấy miếng điểm tâm đã thấy hơi no, nhìn Triệu Kiến Thận đang tập trung tinh thần xem thư hàm cơ mật, thế là cũng lấy văn kiện trên bàn ra đọc để giải sầu.

Triệu Kiến Thận đưa qua một tờ giấy trắng với một cây bút than Tuyền Cơ quen dùng để nàng ghi lại những chỗ cảm thấy có vấn đề, sau đó lại quay đầu đi làm việc của mình, Tuyền Cơ cũng chẳng có việc gì làm, liền bắt đầu xem từng quyển từng quyển một.

Kỉ quốc có rất nhiều chuyện cấp bách cần xử lý, vì để tranh thủ thời gian đi đường, không thể giống như lúc trước ngủ lại tại dịch trạm lữ quán, buổi chiều đành phải hạ trại ăn ngủ ngoài trời ở vùng dã ngoại.

Tuyền Cơ đối với chuyện này không để ý chút nào. Thỉnh thoảng trải nghiệm một lần cũng có điểm thú vị.

Hơn nữa thời gian này nàng và Triệu Kiến Thận đúng vào lúc luyến gian tình nhiệt… khụ khụ, là nùng tình mật ý, cho nên khi nghe nói phải đóng quân dã ngoại, ngược lại còn cười tủm tỉm rất vui vẻ.

Thuộc hạ bắt gà rừng về để tăng thêm thức ăn, Tuyền Cơ vừa nhìn thì linh cơ động, kêu muốn làm món gà ăn mày. Nàng tìm một thuộc hạ giỏi nấu nướng của Trầm thị đến, hướng dẫn tỉ mỉ cách làm gà, người nọ thấy thiếu phu nhân tự mình phân phó, đương nhiên cẩn thận làm theo.

Triệu Kiến Thận mới đầu thấy Tuyền Cơ lôi kéo thuộc hạ thì thà thì thầm thì cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng để mặc cho nàng vui vẻ.

Đến bữa cơm chiều, lúc thuộc hạ mang đến một vật tròn tròn đắp đất bị nướng tới đen sì, Tuyền Cơ kêu lên vui thích đem khối đất đặt trên tấm ván gỗ cầm chủy thủ gõ cho lớp đất bên ngoài vỡ ra, hương thịt gà ngào ngạt xông vào trong mũi.

Triệu Kiến Thận cười ngắm Tuyền Cơ nghịch ngợm một hồi, đem con gà rừng sau khi bỏ lớp đất ra cho vào một chiếc đĩa sạch, lấy con dao bạc nhỏ cắt một miếng thịt, thịt non thơm mềm, vị rất ngon, không kìm được tán thưởng: "Không tồi không tồi, cách làm này thật đặc biêt. Tuyền Cơ của ta biết không ít chuyện cổ quái nha!"

Tuyền Cơ học hắn nhướng mày đắc ý: "Đương nhiên đương nhiên, huynh không cần ngưỡng mộ ta quá thế, công nhận ta quả thật bác học đa tài!" Nói xong, bản thân cũng cười rộ lên.

Con gà rừng khá to, Tuyền Cơ đưa người thuộc hạ làm món gà ăn mày kia nửa con gà không động đến, bảo phân phát xuống dưới, tên thuộc hạ kinh ngạc, lập tức nói không dám.

Tuyền Cơ nghi hoặc nói: "Con gà này rõ ràng do ngươi làm, sao ngươi lại không dám ăn?"

Triệu Kiến Thận đương nhiên biết tên kia sợ vượt phép tắc, không dám ăn đồ ăn thiếu phu nhân từng động tay xử lý qua. Có điều trong lòng Tuyền Cơ cho đến giờ chưa từng để ý đến sự khác biệt thân phận, không hiểu được tâm tư của tên kia cũng không lạ, bèn lạnh nhạt nói với hắn: "Phu nhân thưởng cho các ngươi, ngươi cứ yên tâm ăn đi."

Một mệnh lệnh một động tác, tên thuộc hạ kia không dám nhiều lời, cẩn thận dè dặt bưng nửa con gà rừng lui xuống.

"Người của nhà huynh thật quái lạ..." Tuyền Cơ nhìn bóng dáng người nọ gần như có thể gọi là chạy trối chết mà oán giận nói với Triệu Kiến Thận.

Triệu Kiến Thận cười, quái nhân như vậy, chỉ sợ những ngày sau Tuyền Cơ còn phải gặp nhiều, trong lòng chợt mơ hồ cảm thấy sầu lo.

Đoàn xe ngày đi đêm nghỉ, chẳng bao lâu đã tới Lung Giang. Qua Lung Giang, vượt qua một ngọn núi nữa, chính là biên cảnh trước đây của Kỉ quốc. Nhưng bây giờ Ninh quốc đã nhập vào Kỉ quốc, cho nên đồn trú nơi này đều do quan binh Kỉ quốc đóng quân.

Đoàn người của Triệu Kiến Thận đến nhà khách bên bờ sông, đổi sang giả dạng đoàn người đi theo nghi trượng, khi ra khỏi nhà khách, chính là sứ đoàn Thái tử Kỉ quốc uy phong lẫm liệt.

Vì đã đồng ý với Tuyền Cơ tạm thời không cử hành đại hôn, cũng không công bố thân phận để tránh rước phải phiền phức, nên hiện tại Tuyền Cơ dịch dung thành nữ quan tùy thân của Thái tử theo ở trong sứ đoàn, có điều người sáng suốt đều biết Thái tử đối với nữ quan dung mạo bình thường đột nhiên xuất hiện này sủng ái hết mực, sợ là sau khi trở về sẽ thành thê thiếp của Thái tử, vì vậy đối với nàng càng thêm lễ phép, cực kỳ khách khí.

Tuyền Cơ mới lười quản chuyện này, bình thường đều bị Triệu Kiến Thận lấy danh nghĩa là hầu hạ chuyện bút nghiên mà kéo lên xa giá của Thái tử, lên rồi thì khi tinh thần tốt sẽ bồi hắn làm việc, khi tinh thần kém thì sẽ nằm ở đệm mềm mà ngủ khì khì, rất tiêu diêu.

Nhưng mà bộ dạng thường xuyên thụy nhãn mông lung của Tuyền Cơ, trong mắt đám sứ thần tùy tùng, lại khiến bọn họ âm thầm lắc đầu, một nữ tử bình thường như thế sao lại được Thái tử độc sủng nhỉ?

Đám sứ thần tùy tùng xem chừng hoài nghi mắt của Thái tử có phải có tật hay không, dọc đường đi quan viên địa phương luôn đặc biệt tuyển chọn mĩ tì đến để hầu hạ Thái tử. Thái tử chẳng liếc mắt nhìn cái nào cũng chẳng gọi cô nào, sau đó vất vả lắm mới thu nhận hai mĩ tì kêu Lam Tích, Lam Tinh do thương hào

Trầm thị đưa tới, nhưng thực sự lại chỉ coi các nàng như tỳ nữ để sai bảo, ngày ngày đều dính lấy tiểu nữ quan không rõ lai lịch kia.

Thái tử bình thường khi vẫn còn là Triệu thất Vương gia, trong nhà rõ ràng mĩ thiếp như mây, cũng không phải là người trẻ tuổi chưa từng thấy nữ nhân bao giờ, nhưng trước khi đi sứ Ninh quốc bỗng nhiên nghe nói các tì thiếp ca cơ trong nhà đều giải tán hết, các đại thần còn tưởng rằng Thái tử muốn làm một tấm gương tài đức sáng suốt không gần nữ sắc, không nghĩ đến hiện tại xem ra là do khẩu vị có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, thật là kỳ quặc quái gở!

135. Chương 135: Sống Chung Với Nhau

Lam Tinh, Lam Tích rất vui khi gặp lại Tuyền Cơ. Lam Tích vẫn có dáng vẻ lạnh lùng, nhưng đối với Tuyền Cơ lại tương đối quan tâm, Lam Tinh trông thấy ngầm cảm thấy kỳ lạ. Thật ra sau khi trở về từ kinh thành Ninh quốc thì con người Lam Tích liền thay đổi, tuy rằng vẫn lạnh nhạt với mọi người, nhưng trên người lại thiếu đi một phần cực đoan hận đời lúc trước, lúc này dễ nhận thấy được rằng nàng vẫn ghét Tuyền Cơ, nhưng lại có thái độ cẩn thận quan tâm khác thường. Đại khái là bởi vì Tạ tiểu thư đã cứu muội muội của nàng đi, Lam Tinh âm thầm vui vẻ thay Lam Tích.

Lần này các nàng lẻn vào sứ đoàn, nhiệm vụ chủ yếu không phải là hầu hạ Thái tử và Tuyền Cơ, mà là phụ trách truyền một số văn kiện bí mật của Trầm thị, giờ đây bọn họ đã biết thiếu chủ nhà mình vậy mà lại chính là Triệu thất Vương gia đại danh lừng lẫy Kỉ quốc, bây giờ là Thái tử, vô thức càng tăng thêm sự kính sợ đối với hắn.

Lam Tích đã nhìn quen kiểu cách ở chung không biết lớn nhỏ, nói cười không hề e ngại của Tuyền Cơ đối với Thái tử, Lam Tinh nhìn thì lại rất kinh ngạc, đó là Thái tử nha! Tương lai là Quân chủ của Kỉ quốc và Ninh quốc, sao Tạ tiểu thư lại căn bản chẳng thèm bận tâm đến chuyện đó vậy?

Hôm đó bởi vì sắp đến kinh thành, giờ ngọ (giữa trưa) sứ đoàn không đến dịch quán để nghỉ chân, chỉ là giữa đường tùy tiện dừng lại nghỉ ngơi ăn trưa tại chỗ, Tuyền Cơ cứ co rút trên xe Triệu Kiến Thận ngủ suốt trên đường.

Đến buổi chiều, Triệu Kiến Thận được mời xuống xe để tiếp kiến một vài quan viên địa phương, Lam Tinh, Lam Tích lên xe thu dọn sắp xếp, phát hiện Tuyền Cơ vẫn còn ngủ, không nhịn được cùng nhau lắc đầu, công lực ngủ của vị cô nương này thật sự là thâm hậu chưa từng thấy.

Tuyền Cơ nghe được tiếng động, nhẹ dụi mắt nhìn hai người, lười biếng nói: "Các ngươi đến rồi, có gì ăn không, ta đói quá..." Lam Tinh bê một cái khay lại, ở trên có món điểm tâm ba màu và một chén canh, Tuyền Cơ vui vẻ nói: "Lam Tinh, ngươi thật tốt!"

"Tiểu thư cám ơn Thái tử đi. Là Thái tử sai bảo chuẩn bị."

Tuyền Cơ dùng đũa gắp lên một miếng thịt đinh hương thơm ngon nhét vào miệng, ừ hử hai tiếng xem như trả lời.

Lam Tích nhìn bộ dáng heo con của nàng, cười nhạo: "Chỉ biết ăn rồi ngủ, thật không biết Thái tử thích gì ở ngươi nữa."

Tuyền Cơ trừng mắt liếc nàng một cái cũng không tức giận, Lam Tinh giật nhẹ ống tay áo Lam Tích, lời nói phạm thượng này tuy tiểu thư không để ý, nhưng để cho người khác nghe được thì thật nguy hiểm!

Ăn uống no đủ rồi, Tuyền Cơ ngẩng đầu chỉ thấy Lam Tinh đang quan sát mình muốn nói gì lại thôi, khó hiểu nói: "Lam Tinh, ngươi có chuyện gì thì nói đi, ấp a ấp úng làm gì?"

Lam Tinh nói: "Là nô tỳ nhiều chuyện, có vài chuyện muốn khuyên nhủ tiểu thư... Thái tử đối với tiểu thư sủng ái tất nhiên là không cần nói nhiều nữa, tiểu thư cũng nên suy nghĩ làm sao có thể khiến cho Thái tử vui vẻ mới đúng... Vì lo cho tương lai của tiểu thư, tiểu thư nên nhanh chóng thỉnh cầu Thái tử một danh

phận chính thức, mới là kế lâu dài." Nếu không phải bởi vì lúc trước ở trên thuyền và mấy ngày nay ở chung với nhau khiến cho lòng Lam Tinh bắt đầu yêu mến Tuyền Cơ, thì với tính cách thận trọng từ lời nói đến việc làm của nàng ta, những lời này tuyệt đối sẽ không nói ra.

Tuyền Cơ ngờ vực nói: "Chúng ta ở cùng một chỗ rất vui vẻ, ta thấy Thái tử của các ngươi cũng rất vui, còn muốn làm thế nào để khiến hắn vui? Về phần danh phận. Không cần, rất phiền phức…"

Vừa nghĩ đến chuyện trên đầu đội lên cái danh hiệu Thái tử phi hay thậm chí là Hoàng hậu, mỗi ngày mặc tầng tầng lớp lớp triều phục đoan trang, mũ phượng hoặc châu ngọc quý báu trên đầu đè nặng muốn chết, thường xuyên bị gọi thức dậy sớm để nhận một loạt cái khấu đầu về phía mình, hơn nữa còn quỳ lạy để hành đại lễ, nói chuyện, cử chỉ còn phải trang nghiêm thanh lịch để làm mẫu nghi thiên hạ, Tuyền Cơ liền cảm thấy đời này chẳng còn gì lưu luyến nữa.

Lam Tích ở bên cạnh nghe xong, nói giễu cợt: "Lam Tinh ngươi không cần nhiều lời với nàng, trong đầu nàng chỉ có những thứ cổ quái kỳ lạ, không giống với người bình thường đâu."

Lam Tinh không biết làm sao đối với thần kinh thô của Tuyền Cơ. Nói thẳng ra: "Tiểu thư có nghĩ đến ngày nào đó Thái tử không còn sủng ái đối với ngài nữa thì tiểu thư phải xử lý thế nào đây?"

Nghe nói Thái tử vì Tạ tiểu thư mà phân phát tất cả thê thiếp, ca cơ trong Vương phủ ở kinh thành, nhưng là nam nhân thì ai biết được có thể có một ngày nào đó lại vì một nữ nhân khác mà gạt bỏ tiểu thư không? Hơn nữa, tiểu thư và Thái tử đã là vợ chồng chân thật. Trước đây ở trên thuyền hai người còn chia phòng mà ở. Bây giờ hàng đêm lại cùng phòng. Ngày ngày cùng xe, bản thân là nô tỳ Lam Tinh sao lại có thể không biết quan hệ thân mật của hai người.

Tuyền Cơ nhẹ giọng nói: "Chúng ta thỏa thuận rằng nếu có một ngày hắn không thích ta nữa, chúng ta sẽ chia tay ai đi đường nấy."

Nghĩ đến tương lai có thể có một ngày phải rời xa Triệu Kiến Thận, trong lòng Tuyền Cơ lại dâng lên sự đau đớn khôn nguôi.

Lam Tinh, Lam Tích nghe xong lắp bắp kinh sợ, Lam Tích cắn cắn môi, nhẹ giọng nói: "Nếu thật sự có một ngày như vậy, cho dù Thái tử cho người đi, người có thể bỏ đi không?"

Tuyền Cơ ngẩng đầu thở dài, ngơ ngẩn nói: "Không bỏ được cũng phải bỏ, nếu không thì thật có lỗi với bản thân mình. Một năm không bỏ được thì hai năm, hai năm không bỏ được thì ba năm… Quê hương của ta có câu, thời gian là thuốc chữa thương tốt nhất."

Lam Tinh trầm mặc nhìn hai người, hơi hối hận đã tùy tiện đề cập đến vấn đề nặng nề này, gượng cười nói sang chuyện khác: "Nghe nói đêm nay sẽ nghỉ ngơi một đêm ở dịch quán, buổi sáng ngày mai sẽ vào kinh, trước kia ta đều ở bên ngoài kinh thành làm việc, còn chưa được vào kinh nha, nhất định rất là náo nhiệt."

Lam Tích gật đầu nói: "Rất là sầm uất náo nhiệt, em gái ta bọn họ ở vùng lân cận phía Nam, mấy tháng nữa sẽ sinh đứa nhỏ, đúng lúc có thể đi thăm nàng."

Tuyền Cơ vốn không phải là người đa sầu đa cảm, nghe Lam Tích nói đến em gái Vân Ca, sự chú ý liền chuyển đổi.

Buổi tối Triệu Kiến Thận vội vàng xử lý công việc chồng chất như núi, càng đến gần kinh thành, việc truyền đạt tin tức càng dễ dàng, công việc của Triệu Kiến Thận cũng càng nhiều, thấy Tuyền Cơ buổi chiều đã ngủ đủ, dứt khoát lôi kéo nàng vào phòng ngủ dịch quán để cùng làm việc.

Tuyền Cơ đầu tiên xem các khoản tiền của Trầm thị và Vương phủ, những thứ này tuy rằng đã gác lại hơn nửa năm, nhưng đối với nàng mà nói thì khó khăn không lớn, hơn nữa cả hai bên đều tiếp tục phương pháp ghi chép sổ sách mà nàng đã phổ biến lúc trước, không đến hai canh giờ đã xem toàn bộ và chỉnh lý xong hết.

Ngẩng đầu thấy Triệu Kiến Thận còn đang cau mày miệt mài đau khổ làm, không nén được thở dài một tiếng, đúng là số khổ nha! Cũng không quấy rầy hắn, rón ra rón rén chuồn ra ngoài đi tìm Lam Tinh, Lam Tích chuẩn bị bữa ăn khuya.

Khi trở về thấy công việc của Triệu Kiến Thận dường như không có tiến triển, vì thế nhẹ nhàng gọi Lam Tinh, Lam Tích, bưng đồ ăn khuya vào đặt trên bàn.

"Bây giờ là giờ nào?" Triệu Kiến Thận đột nhiên ngẩng đầu nói.

Lam Tích hơi khom người nói: "Đã gần đến giờ tý (từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng)."

Triệu Kiến Thận nhìn miệng Tuyền Cơ đang len lén ngáp, cười nói: "Vậy thì đi ngủ đi, không cần theo giúp ta."

Tuyền Cơ nháy mắt nói: "Ta ăn khuya rồi đi ngủ. Huynh cũng đến ăn đi, đói bụng làm việc thì làm gì cũng không nhanh đâu. Hì hì, ngày mai ta có thể ngủ ở trên xe, huynh phải xuống xe gặp người khác, hai đôi mắt đen thật mất mặt quá đi."

Triệu Kiến Thận đứng lên duỗi tay véo nhẹ mũi Tuyền Cơ một cái nói: "Bây giờ nàng nhàn rỗi nhất!"

"Hừ! Ta giúp huynh xem sổ sách ghi chép nha! Huynh xem ta đã làm xong hết rồi! Hắc hắc! Rõ ràng là động tác của huynh chậm chạp thôi!" Tuyền Cơ cười nhạo không hề nể tình chút nào.

"Đúng đúng! Tốc độ của nàng là nhanh nhất, không thấy bóng dáng cậu và đại ca của nàng đâu, Trầm thị vốn làm sính lễ cho nàng, nếu không nàng tiếp quản trước đi." Triệu Kiến Thận nghiêm túc nói.

Lam Tinh, Lam Tích chấn động, cái này… cái này… Thái tử thế nhưng lại muốn đem toàn bộ Trầm thị tặng cho người ta?! Tặng cho tiểu thư?! Sính lễ? Chính là nói Thái tử muốn cưới tiểu thư! Hai người vừa mừng vừa sợ, thật tâm vui thay cho Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ bi thương kêu một tiếng, nói: "Huynh coi như ta chưa nói gì hết đi, ăn khuya, ăn khuya không nói chuyện công việc!" Phải tiếp nhận Trầm thị, bản thân mình còn không mệt đến chết!

Triệu Kiến Thận không ép nàng, cười mắng một câu "Nha đầu lười" xem như không có gì.

Ăn khuya xong, Triệu Kiến Thận tiếp tục số khổ làm đêm, Tuyền Cơ tâm trạng tốt hiếm thấy, giả bộ làm "vợ hiền" một lần, thay hắn phân loại tài liệu thư từ còn thừa sau đó dựa vào mức độ tầm quan trọng khẩn cấp để tới trước mặt hắn. Lúc này mới lên giường ngủ. Triệu Kiến Thận làm xong công việc, đã qua giờ sửu (từ 1 đến 3 giờ sáng), xoay người nhìn Tuyền Cơ đã sớm làm ổ ngủ say trên giường, không nén được cười, văn kiện thư tín sau khi được Tuyền Cơ sắp xếp lại xong rồi mới xem, quả thật hiệu suất cao hơn nhiều, đáng tiếc trợ thủ thông minh lanh lợi giống Tuyền Cơ thật sự chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Cũng không kêu Lam Tinh, Lam Tích hầu hạ, Triệu Kiến Thận tự bỏ đi áo ngoài và giày, nhẹ nhàng nằm lên giường. Lúc này thời tiết đã từ từ rét lạnh, Tuyền Cơ đang ngủ phát hiện bên cạnh có thêm nguồn nhiệt. Trong lúc ngủ mơ liền tự động dịch người lại gần.

Triệu Kiến Thận nghiêng người, duỗi tay ôm nàng vào lòng, trên mặt Tuyền Cơ dùng thuốc nước dịch dung, đã không còn nhận ra dáng điệu tuyệt mỹ vốn có, nhưng mà nghe tiếng hô hấp chầm chậm của nàng, ngửi thấy mùi thơm mát trên người nàng phát ra, vẫn khiến Triệu Kiến Thận cảm thấy bình an yên tĩnh. Chỉ cần nữ nhân này ở bên cạnh, hắn có thể dễ dàng thả lỏng thể xác và tinh thần… Cơn buồn ngủ rất nhanh đến thăm.

Sáng sớm ngày thứ hai, sứ đoàn Thái tử sẽ vào kinh thành, toàn bộ người trong sứ đoàn Thái tử đều rất hưng phấn, từ sớm đã thức dậy chuẩn bị, dịch quán vốn không lớn, Tuyền Cơ không thể tránh khỏi việc bị đánh thức.

Vén lên bức màn sa, trong cơn mơ màng nhìn thấy Triệu Kiến Thận đã thay triều phục Thái tử. Kỉ quốc gần biển, hoàng tộc mặc màu lam. Trang phục chủ yếu của thành viên hoàng gia đều là màu lam đậm. Bản thân Triệu Kiến Thận chính là mỹ nam thiên hạ vô song (trên đời có 1 không 2). Mặc vào triều phục màu lam đậm thêu rồng vàng mây trắng, càng thấy lộng lẫy uy nghiêm, tuấn lãng bất phàm.

Cái người đẹp trai đến mức hồ đồ lại không ai có thể so bì này bây giờ lại thuộc về mình! Tuyền Cơ nghĩ đến đó suýt nữa thì cười ra tiếng.

Triệu Kiến Thận thấy nàng tỉnh, vẻ mặt mơ màng nhìn mình, không nhịn được cười tiến đến, vỗ vỗ khuôn mặt nàng nói: "Làm sao ngây ngốc vậy, còn chưa ngủ đủ thì ngủ thêm một lúc đi, chút nữa ta ôm nàng lên

xe."

Lam Tinh, Lam Tích đang giúp Triệu Kiến Thận chỉnh lại phát quan, vuốt góc y phục, nghe xong lời nói của Triệu Kiến Thận, âm thầm hâm mộ vận may của Tuyền Cơ, Thái tử đối với nàng thật sự sủng ái đến không còn lời nào để nói rồi.

Tuyền Cơ ngượng ngùng đứng lên, lúc mình hôn mê bất tỉnh không biết gì thì thôi bỏ đi, dưới ánh mắt nhiều người bị Triệu Kiến Thận ẵm lên xe, như vậy cũng thật mắc cỡ, vội vàng lắc đầu, duỗi tay với lấy trang phục nữ quan ở đầu giường, dự định rời giường thay quần áo.

Lam Tinh cười nói: "Tiểu thư đừng vội, nô tỳ đến hầu hạ người thay quần áo."

Tuyền Cơ le lưỡi nói: "Cũng không phải con nít ba tuổi, mặc quần áo thôi mà, còn muốn người khác hầu hạ sao?"

Lời này vừa nói ra, hai nha hoàn Lam Tinh, Lam Tích xấu hổ không nói, Thái tử đại nhân vừa mới được hầu hạ thay quần áo xong dở khóc dở cười, đưa tay búng cái trán của nàng một cái, cười mắng: "Nàng, nha đầu này, lá gan càng lúc càng lớn, ngay cả ta cũng dám châm chọc tiêu khiển!"

"Oan uổng quá! Nhất thời vô ý thôi, so đo tính toán như vậy làm gì chứ!" Tuyền Cơ phát hiện chính mình trong lúc vô ý chọc phải Triệu Kiến Thận một cái, ngoài miệng tuy rằng xin tha thứ, nhưng vẻ mặt vẫn rất đắc ý.

"Hôm nay vào thành, không muốn phiền phức thì ngoan ngoãn ở trong xe, ta kêu người trực tiếp đưa nàng về Vương phủ, ta còn phải vào cung bàn bạc công sự, ta đã kêu Trương mẫu từ biệt trang trở về, đến Vương phủ rồi để bà xử lý nàng!" Triệu Kiến Thận sờ mái tóc dài của Tuyền Cơ, cười dặn dò một câu liền ra cửa đi gặp các quan viên khác của sứ đoàn. Chỉ cần Tuyền Cơ đồng ý, nàng có thể là siêu cấp vợ hiền, tuy nhiên, vẫn là làm sâu gạo thì hạnh phúc hơn một chút.

136. Chương 136: Trở Lại Phủ Thái Tử

Xa cách hơn nửa năm, Tuyền Cơ trở lại Vương phủ một lần nữa, Trương Kiều Dư, Trương mẫu, Triệu Tư Viễn và Khả Nhi đã ở trong phủ chờ từ sớm, lúc ở trên xe Tuyền Cơ đã dùng thuốc làm mất lớp dịch dung ngụy trang, khi xuống xe đã khôi phục lại diện mạo vốn có.

Trong lòng mọi người đều biết rõ rằng tuy vẫn chưa cử hành đại hôn, nhưng trên thực tế Tuyền Cơ đã tương đương với nữ chủ nhân của phủ Thái tử, ba người thấy Tuyền Cơ liền làm lễ chào hỏi.

Tuyền Cơ cũng không quan tâm nhiều như thế, nhảy xuống xe liền trực tiếp bổ nhào vào trong lòng Trương mẫu làm nũng, khiến Trương mẫu dở khóc dở cười, vừa vui mừng vừa cảm động.

Trương Kiều Dư ở bên cạnh vuốt râu mỉm cười không nói gì, hắn đã sớm đoán được rằng chỉ cần Thái tử có lòng, sớm muộn gì Tuyền Cơ cũng phải trở về.

Khả Nhi khóc lóc, nàng ở phủ Thái tử trông coi Thính Tùng cư lạnh lẽo, buồn bã, sợ hãi này hơn nửa năm qua, rốt cục cũng đã chờ đợi được tiểu thư trở lại.

Trong lòng Triệu Tư Viễn rất hâm mộ Trương mẫu được đối xử nhiệt tình, nhưng ngoài mặt vẫn bày ra bộ dáng nghiêm nghị. Tuyền Cơ chớp mắt nhìn hắn, cười nói: "Tiểu Viễn, ngươi lớn thật nhanh, vậy mà đã cao hơn ta một khúc nha!"

Lần trước gặp Triệu Tư Viễn nàng nhìn không kỹ, bây giờ nhìn lại, cằm hắn đã đến đỉnh đầu nàng, có lẽ cao xấp xỉ Triệu Kiến Thận.

Triệu Tư Viễn nghe thấy bình phẩm như vậy, gương mặt xụ xuống ngay lập tức, nữ nhân này chỉ biết xem hắn là tiểu hài tử!

"Bộ dáng này của ngươi đi ra ngoài, có thể lừa được không ít tâm hồn thiếu nữ của không ít tiểu cô nương!" Câu nói tiếp theo của Tuyền Cơ chính là lời trêu chọc không đứng đắn.

Triệu Tư Viễn bị nàng nói đến dở khóc dở cười, gắt gỏng nói: "Ai thèm!"

Tuyền Cơ đáp trả hắn một cái mặt quỷ, trong lòng cười thầm, dáng vẻ có cao to, anh tuấn cũng vô dụng. Đúng là một tiểu thí hài (trẻ con, ngây thơ, không trưởng thành).

Trương mẫu cười tủm tỉm dẫn Tuyền Cơ đi nghỉ ngơi, đi được một đoạn Tuyền Cơ bỗng nhiên phát hiện điều không đúng, hỏi: "Không phải ở Thính Tùng cư sao?"

"..." Một đám người nhìn Tuyền Cơ không nói gì.

Trương Kiều Dư cười nói: "Bây giờ Tuyền Cơ là nội quyến (người trong nhà) của Thái tử, ở trong nội viện thì thích hợp hơn."

Gương mặt Tuyền Cơ nổi lên một chút ửng đỏ, cái gì, cái gì mà nội quyến chứ! Cùng lắm cũng chỉ xem là nam nữ yêu đương, quan hệ tình nhân thôi!

"À, ta quen ở Thính Tùng cư hơn, ra vào thuận tiện hơn..." Tuyền Cơ nói với vẻ mặt vô tội, vừa nói vừa lắc lắc cánh tay Trương mẫu để tìm kiếm người ủng hộ.

Trương mẫu do dự. Trong đáy lòng của bà cũng không tán thành việc Tuyền Cơ đến nội viện ở vào lúc này, dù sao Thái tử và Tuyền Cơ vẫn chưa công khai danh phận, Tuyền Cơ cứ vào ở như vậy không rõ ràng, dẫn đến lời ong tiếng ve cũng không tốt.

Để Tuyền Cơ ở nội viện vốn là sự sắp xếp của Thái tử trước khi đi Ninh quốc, hiện tại nếu Thái tử không ở trong phủ thì Tuyền Cơ là lớn nhất, Trương mẫu nghĩ nghĩ lại gật đầu nói: "Cũng tốt, dù sao Khả Nhi luôn trông nom Thính Tùng cư, vẫn giống như trước khi ngươi rời đi. Có thể ở vào ở bất kỳ lúc nào."

Khả Nhi vốn tưởng rằng có thể thấy được tẩm cung của Thái tử phi đang được sửa chữa mới ở nội viện, đang âm thầm vui vẻ, lúc này lại nghe thấy Tuyền Cơ vẫn muốn ở Thính Tùng cư, không nén được thất vọng. Nhưng mà lời nói và việc làm "không cân nhắc" của tiểu thư không phải ngày một ngày hai, chỉ cần Thái tử thích, một ngày nào đó mình vẫn có thể ra vào tẩm cung Thái tử phi. Cứ tưởng tượng đến đó, Khả Nhi lại vui vẻ lên. Tuyền Cơ không chú ý tới biểu tình phong phú của Khả Nhi đang lo được lo mất, quay đầu nói với Lam Tinh, Lam Tích: "Thái tử có nói các ngươi ở đâu không? Nếu không có, vậy theo ở cùng ta tại Thính Tùng cư đi."

Lam Tinh, Lam Tích gật đầu đồng ý, theo mọi người đi đến sào huyệt của Tuyền Cơ. Triệu Kiến Thận vốn ra lệnh cho các nàng làm thị vệ bên cạnh Tuyền Cơ từ lúc còn ở trên thuyền. Nhưng mà sau đó lại xảy ra chút "biến cố", nhưng mệnh lệnh này vẫn không có thu hồi lại, trong lòng hai người đều biết, đương nhiên Tuyền Cơ đến chỗ nào, các nàng liền nghỉ ngơi ở đó.

Cũng may Thính Tùng cư trước đây là nơi để chiêu đãi các quản sự và khách quan trọng, những thứ khác không nhiều nhưng phòng thì rất dư dả.

Tuyền Cơ cũng không có hành lý gì. Hai ba cái đã sắp xếp tốt, đúng vào thời gian ăn cơm trưa, trong cung truyền chỉ kêu Triệu Tư Viễn vào cung cùng Thừa Thiên đế và Thái tử điện hạ tụ họp gia đình, tất cả những người còn lại đều bị Tuyền Cơ giữ lại cùng ăn cơm.

Khả Nhi trước đây thường ngồi cùng bàn ăn cơm với Tuyền Cơ, tuy rằng bây giờ thân phận của Tuyền Cơ đã khác, nhưng vẫn miễn cưỡng có thể làm quen, Lam Tinh, Lam Tích từ chối mãi mới dám ngồi xuống, nhưng mà nhìn thấy Tuyền Cơ thoải mái vừa ăn vừa nói chuyện với Trương Kiều Dư, Trương mẫu, Khả Nhi thì cũng từ từ thả lỏng.

Lam Tinh từ trước đây luôn nghĩ Tuyền Cơ là một thiêm kim tiểu thư tương đối bình dị, gần gũi, chung sống hòa thuận. Hiện tại mới thật sự phát hiện, thì ra trong lòng nàng cơ bản không có khái niệm địa vị cao thấp. Kinh ngạc rất nhiều nhưng cũng thấy may mắn vì mình gặp được một chủ tử tốt.

Bên này ăn rất hòa thuận vui vẻ, trong hoàng cung gia đình cũng tụ họp không tệ.

Gia đình ông cháu ba người cũng chính là Thừa Thiên đế giả mạo, Triệu Kiến Thận và Triệu Tư Viễn vẫy tay cho cung nữ, thái giám lui xuống, ngồi vây quanh cùng một chỗ ăn cơm.

Trong đầu Triệu Tư Viễn nghĩ đến những trận nói cười, tiếng hoan hô trong Thính Tùng cư của Tuyền Cơ không có phần của mình, ăn cháo không có tinh thần, buồn bực tột độ.

Triệu Kiến Thận biết phụ thân sống chết giữ mình ở lại trong cung, chắc chắn là muốn ép mình sớm đăng cơ, người thì vui vẻ thoái vị đi Khiết quốc tìm thê tử phong lưu khoái hoạt. Nghĩ đến việc mình một khi lên ngôi, Tuyền Cơ có thể sẽ xa lánh mình, trong lòng cũng có chút buồn rầu.

Tuy rằng đã ăn con rùa khó ứng phó này, nhưng mà trong lòng Triệu Kiến Thận biết, đối với danh tiết trong sạch mà nữ nhân xem còn quan trọng hơn so với tính mệnh, Tuyền Cơ cũng không quá để ý, nàng cũng không giống các nữ nhân khác, một khi đã chấp nhận một người nam nhân thì sẽ xem hắn là toàn bộ trời đất, nếu không hắn cũng không muốn nàng. Đối với Tuyền Cơ mà nói, một khi đoạn tình cảm này mang đến gánh nặng áp lực vượt qua điểm mấu chốt mà nàng có thể chấp nhận, nàng có thể sẽ thoải mái xoay người rời đi, đây là kết quả hắn tuyệt đối không thể tiếp nhận.

Ba người đang ngồi đây, chỉ có Thừa thiên đế là thấy ở đây không có người ngoài, lại cũng không có băn khoăn gì, cố ý ăn phát ra tiếng, rất là hài lòng.

Rượu đủ cơm no, Thừa Thiên đế mở miệng đi vào chủ đề chính: "Thận Nhi, nghi thức đăng cơ đã chuẩn bị gần xong, ta dự định ba ngày sau tuyên bố thoái vị."

Triệu Kiến Thận thờ ơ nói: "Hai tháng nữa rồi nói sau, hiện tại thế cục bên phía Ninh quốc còn chưa ổn định." Điểm quan trọng là tình cảm của mình và Tuyền Cơ vẫn chưa thật sự vững vàng, vẫn chưa chịu nổi trắc trở.

Thừa Thiên đế vỗ bàn, lớn tiếng nói: "Ngươi nên sớm đăng cơ, kéo dài làm gì? Có thể học hỏi đệ đệ của con không, Cận Minh thật là thoải mái biết bao nhiêu, người ta còn dùng đao thương thật để đoạt ngai vàng nữa kìa! Ngươi thì sao? Tặng đến cửa con còn ra sức từ chối, đây là đạo lý gì?"

Triệu Tư Viễn thấy gia gia nổi bão, im lặng đứng một bên không lên tiếng. Hắn có chút không hiểu tại sao phụ thân vốn đã bàn bạc xong hết rồi, nói từ Ninh quốc trở về thì sẽ đăng cơ, mấy hôm trước lại đột nhiên thay đổi ý định, gửi thư đến nói muốn trì hoãn một chút.

Triệu Kiến Thận lười giải thích với bọn họ, bộ dáng như ta đây đã hạ quyết tâm, các ngươi không cần nhiều lời vô nghĩa khiến Thừa Thiên đế tức giận nhảy dựng lên.

Thừa Thiên đế đảo mắt, quyết định trước tiên phải làm sáng tỏ nguyên nhân làm đứa con thay đổi chủ ý, nếu là do đi Ninh quốc một chuyến rồi mới muốn lùi lại lễ đăng cơ, thì chắc là có liên quan đến sự việc phát sinh ở Ninh quốc bên kia, vì thế nói sang chuyện khác: "Đúng rồi. Bên phía Ninh quốc lần này tại sao lại phát triển thuận lợi như vậy? Vạn Tố Hòa chẳng qua chỉ có chút bất mãn với Tương thân vương thôi, làm sao lại giết chết cha con Tương thân vương còn chưa tính, còn giúp con ăn luôn Ninh quốc vậy?"

Triệu Kiến Thận nói: "Ninh quốc này là hắn làm đồ cưới cho cháu gái."

Thừa Thiên đế cùng Triệu Tư Viễn nghe xong rất tò mò, Triệu Kiến Thận trước khi đi sứ Ninh quốc, chỉ nói sơ qua một ít về kế hoạch, kế hoạch vốn là có thể phải mất nửa năm mới có thể hoàn thành, không ngờ lại phát tiển thuận lợi vượt mức tưởng tượng, thuận lợi đến mức người khác không thể tin nổi.

Triệu Kiến Thận nói sơ về Tuyền Cơ, ân oán rối rắm giữa Vạn Tố Hòa và hoàng thất, cuối cùng nói: "Con đã mang Tuyền Cơ về kinh thành, qua một thời gian nữa sẽ cưới nàng làm vợ."

"Hắc hắc. Tạ Tuyền Cơ này càng nghe càng giống Thiên nữ trong truyền thuyết, quả nhiên chính là đến giúp đỡ gia tộc ta thống nhất thiên hạ. Con cứ tiến hành nghi thức đăng cơ và đại điển phong Hậu cùng lúc, song hỷ lâm môn!" Thừa Thiên Đế càng nói càng vui vẻ, cảm thấy rất khả thi.

"Nàng tạm thời không muốn cùng nhi thần thành hôn." Triệu Kiến Thận dâng lên một chậu nước đá dội tắt sự đắc ý của phụ thận, nhưng trong lòng hắn cũng không thật sự vui sướng.

"Cái gì? Vì sao không muốn cùng con thành thân? Con ta có chỗ nào không tốt?" Thừa Thiên đế không ngờ đứa con thiên tài tuyệt đỉnh của mình cũng bị người ta ghét bỏ, không tránh khỏi đập bàn giận dữ.

"Nàng không muốn làm Thái tử phi, lại càng không muốn làm Hoàng hậu." Triệu Kiến Thận lạnh nhạt nói.

"Cái gì?… Khoan đã! Con sẽ không phải vì nàng cho nên lùi lại đăng cơ chứ?!" Thừa Thiên đế vẻ mặt quái dị nhìn chằm chằm vào đứa con từ trước đến nay luôn lấy việc theo đuổi nghiệp lớn là chính, tư tình nữ nhi thì ném tận chân trời.

Triệu Tư Viễn nghe xong, giật mình ngay tại chỗ. Không tệ, nữ nhân kia quả thật không muốn làm cái gì Vương phi, Thái tử phi, Hoàng hậu có thể cũng không thèm… Nhưng mà không ngờ, phụ thân lại vì nàng mà chủ động nhượng bộ.

Trong đáy lòng có một giọng nói nho nhỏ len lén hỏi: Nếu đổi lại là ngươi, ngươi có đồng ý vì nữ nhân kia thay đổi hay không?

Đồng ý, đương nhiên đồng ý! Nhưng mà nàng chưa từng cho ta cơ hội này… Triệu Tư Viễn suy nghĩ đến mê mẩn.

Thừa Thiên đế nhìn đứa con tự hào của mình từ trên xuống dưới, đánh giá nửa ngày, đột nhiên ngoắc tay gọi hắn qua.

Triệu Kiến Thận bước lên vài bước. Thừa Thiên đế nghiêm mặt nói: "Đứa con ngu ngốc. Con đăng cơ, sau đó lừa gạt nàng vào trong cung, nếu con không thả người, không lẽ nàng còn có thể bay đi sao? Con có cả khối thời gian cùng nàng dây dưa, dây dưa đến khi nào nàng đồng ý mới thôi là được! Trong cung lớn như vậy, con thích lăn qua lăn lại như thế nào đều được!"

Triệu Kiến Thận lắc đầu nói: "Chuyện Tuyền Cơ, con sẽ nghĩ biện pháp giải quyết."

"Mặc kệ, lão tử đã chịu đựng mười mấy năm, không muốn chịu đựng nữa. Ba ngày sau ta liền tuyên bố thoái bị. Chính con tự lo liệu đi!" Thừa Thiên đế kích động đến nỗi ngay cả từ "Lão tử" cũng nói ra. Nói xong cũng không quan tâm đến phản ứng của đứa con, trực tiếp phẩy tay áo bỏ đi.

Chờ Triệu Kiến Thận xử lý tốt tất cả công việc trở lại phủ Thái tử đã là đêm khuya tĩnh lặng, Triệu Kiến Thận không muốn quấy rầy nhiều người, một mình trở lại nội viện.

Trong nội viện im ắng, hoàn toàn không giống với tình hình có nữ chủ nhân mới vào ở, trong lòng vừa tính toán liền trực tiếp sử dụng khinh công lướt đến Thính Tùng cư, quả nhiên nữ nhân vô tâm vô phế kia đang mộng đẹp ở trên giường trong phòng ngủ, nhất thời không đè nén được sự khó chịu trong lòng, bước đến lay tỉnh Tuyền Cơ.

Tuy rằng đang nổi nóng, nhưng ra tay vẫn theo thói quen mà không hung dữ lắm.

Tuyền Cơ bị lay tỉnh, mở to mắt liền thấy ánh trăng mông lung, phát hiện là Triệu Kiến Thận, mơ mơ màng màng cười, mềm mại nói: "Huynh đã về rồi!"

Bốn từ vô cùng đơn giản còn có hiệu quả hơn so với bình cứu hỏa, Triệu Kiến Thận chỉ cảm thấy cả người thả lỏng, sự tức giận tột cùng cũng tan biến. Thuận thế ôm cả người Tuyền Cơ lẫn chăn mền vào trong lòng.

Tuyền Cơ cũng lười hỏi hắn muốn làm gì, ngoan ngoãn làm ổ trong ngực hắn, tùy ý để hắn ôm mình thi triển khinh công nhảy qua cửa sổ mà ra.

137. Chương 137: Nên Làm Gì Thì Cứ Làm Đi

Cảm giác được ngủ đến lúc tự tỉnh lại thật là tốt! Nếu thân thể mình không bị đau nhức như vậy, có lẽ sẽ còn tốt hơn nữa!

Cơn buồn ngủ qua đi, vừa mở to mắt thì thấy sắc trời đã muốn sáng tỏ, chẳng biết là đang giữa trưa hay vẫn là buổi chiều… Tuyền Cơ lười biếng ưỡn mình một chút, cảm giác không thích hợp rất rõ ràng lập tức khiến nàng khó chịu nhíu lại đôi mày, oán hận trừng mắt, liếc "kẻ đầu sỏ" một cái. Phát hiện hái hoa tặc

nửa đêm hôm qua trộm đem mình đến đây, hết lần này đến lần khác "ức hiếp" thế nhưng lại phá lệ thức dậy muộn hơn cả nàng.

Trong ấn tượng, nàng chưa từng thấy vẻ mặt vừa tỉnh ngủ của người đàn ông này lần nào, hừ hừ! Quả nhiên miệt mài quá độ là không được, đại BOSS cũng phải biết mệt đây này! Tuyền Cơ trộm sung sướng khi thấy người gặp họa, rất có tinh thần AQ mà cảm thấy tức giận do bản thân tối qua bị người ta ức hiếp đã dần tốt hơn một chút.

Dẫu sao cũng không muốn rời giường, không bằng tranh thủ tỉ mỉ thưởng thức mỹ nam một chút… Khi ngủ trông Đại ma vương cũng không tới nỗi nguy hiểm, hi hi.

Đầu ngón tay bất giác lại nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt của hắn. Xem làn da này so với nàng chỉ có kém hơn một chút mà thôi, thực quá đáng! Lông mi cũng đẹp đến quá đáng, mũi thẳng kiên nghị, đường môi cũng đẹp… Người này thật sự là quá may mắn a, cứ xinh đẹp như vậy mà lớn lên, ngũ quan càng nhìn càng thấy đẹp mắt, tinh xảo đến cực điểm mà lại không có chút vẻ nữ tính, tạo hóa cứ thế đem hết vẻ tao nhã tôn quý thêm cả hương vị mê người dành hết cho hắn. Cũng may là bây giờ mắt hắn còn đang nhắm, chứ nếu như mở ra thì quả thực đích thị là cái máy phát điện chánh tông giật đến chết người!

Tuyền Cơ ở một bên ăn trộm đậu hũ của Đại ma vương, một bên âm thầm đắc ý. Hiện tại người này chính là của mình, ha ha! Nếu hắn không phải là người sắp làm Hoàng đế thì tốt rồi, lừa bắt về nhà, cho dù bắt nàng kiếm tiền để nuôi dưỡng thì nàng cũng bằng lòng a!

Tuyền Cơ thở dài. Nghĩ muốn rút tay lại, nửa đường thì bị một bàn tay rộng lớn, mạnh mẽ nắm chặt lấy cổ tay nàng. Đại ma vương bỗng nhiên mở hai mắt ra, cười nói: "Ta cho rằng nàng phải rất vừa lòng đối với ta mới đúng, thở dài cái gì chứ?" Cặp mắt câu hồn lại mang theo vẻ buồn ngủ và dụ hoặc, gợi cảm muốn chết, Tuyền Cơ chỉ cảm thấy cả người mình như bị tê rần một trận, điện áp này cao thật!

Tay còn lại của Đại ma vương thì trượt xuống sau lưng Tuyền Cơ, nhẹ nhàng kéo nàng lại gần kề vào trong lòng, ý cười bên môi càng lúc càng đậm.

Tuyền Cơ thống hận tại sao da mặt của mình quá mỏng, mới bị đụng có một chút, cả khuôn mặt cứ như vậy mà đỏ hết lên. Thấy được vẻ đắc ý trong mắt của Đại ma vương, không cam lòng há miệng định cắn vào cổ hắn.

"Nàng cắn bừa cũng không sao, đến lúc đó cổ áo không che được vết cắn này, mọi người liền biết nàng đã làm gì với ta." Rõ ràng là sắp bị người ta cắn mà lại cười đến vô cùng khoái trá.

Tuyền Cơ vừa nghe, lập tức nhả ra. Đúng vậy! Nếu bị người ta nhìn thấy, Đại ma vương da mặt dày tất nhiên không ngại rồi, bản thân mình có còn muốn gặp người khác nữa không a!

Chợt nhớ đến một chuyện: "Nguy rồi! Bọn Khả Nhi sáng ra không thấy ta. Không vội vàng chết mới là lạ! Huynh… huynh mau gọi người báo với các nàng, nói là huynh từ sáng đã dẫn ta ra ngoài chơi rồi… chút nữa mới trở về."

Triệu Kiến Thận đem Tuyền Cơ ôm vào trong ngực, tay chân càng ngày càng không biết an phận, miệng cười cười: "Tối qua lúc ta mang nàng trở lại đây, Lam Tích đã trông thấy rồi, nàng không cần phải lo lắng."

"Thanh danh của ta đều bị huynh phá hư hết rồi, huynh thật bại hoại! Này này, huynh làm gì?!" Tuyền Cơ vội vàng kéo mền lại trùm kín người, chắn đường tiến công của móng vuốt sắc lang.

"Nàng chẳng phải nói rằng ta đưa nàng ra ngoài chơi hay sao?" Đại ma vương cười đến cực kỳ đắc ý, dễ dàng thoát khỏi tay của Tuyền Cơ, tiếp tục chiến dịch "Tìm tòi bí mật".

"Toàn thân ta vừa nhức vừa đau. Huynh không được tiếp tục khi dễ ta!" Hai mắt Tuyền Cơ ngập nước, âm thanh mỏng manh cầu khẩn.

"Chỉ một lần thôi! Nàng cứ ngoan ngoãn nằm đó là được rồi, không cần phải ra sức đâu…" Dịu dàng hôn lên mi mắt Tuyền Cơ an ủi dỗ dành tiểu rùa đang bị ủy khuất dưới thân.

Nội tâm tiểu rùa giãy dụa một chút, chung quy là vẫn không kháng cự được nam sắc hấp dẫn: "Được rồi, vậy một lần thôi nha!"

Kết quả, hôm đó mãi đến trời tối mới dừng, Tiểu rùa cũng không còn cơ hội để rời giường… Khái niệm "một lần" của Đại ma vương và tiểu rùa hiển nhiên là có sự khác biệt khá lớn…

Rốt cuộc đến giữa trưa Khả Nhi cũng đã được đi vào nội viên tham quan đúng như ý nguyện. Còn may mắn mà đặt chân lên tẩm điện của Thái tử nữa, tuy chỉ được đến trước cửa thôi nhưng đối với Khả Nhi mà nói đã là niềm an ủi cả đời rồi. Ngẫm lại, nàng vốn là một tiểu nha hoàn tứ cố vô thân, thế nhưng lại may mắn trở thành thị nữ bên cạnh Thái tử phi tương lai, thậm chí là Hoàng hậu tương lai, chuyện này quả thực chính là cảnh giới cao nhất của cuộc sống làm thị nữ.

Lam Tinh, Lam Tích báo lại Thái tử và Tuyền Cơ tiểu thư vẫn chưa thức dậy, Khả Nhi cười trộm. Ai! Thái tử thật sự rất sủng ái tiểu thư nhà mình. Vị trí Thái tử phi này, tuyệt đối chạy không thoát.

Lúc Tuyền Cơ tỉnh lại thì trời đã tối đen. Buổi chiều hình như mơ mơ hồ hồ được Triệu Kiến Thận đút cho hai chén cháo, nên bụng không cảm thấy đói, chỉ là bệnh ở sạch phát tác nên muốn tắm rửa ngay.

Triệu Kiến Thận hiển nhiên cam tâm tình nguyện tháp tùng, sau khi thề thốt rằng tuyệt đối sẽ không làm gì xằng bậy dưới sự yêu cầu của Tuyền Cơ, liền ôm nàng đến phòng tắm đằng sau tẩm cung.

Trong phủ Thái tử không có ôn tuyền, nhưng chỉ cần dùng nhân lực thì không đến nửa canh giờ, một hồ nước ấm đã được chuẩn bị chu toàn. Hai người bước vào hồ, Triệu Kiến Thận thay Tuyền Cơ mát xa, săn sóc toàn bộ chỗ đau nhức trên người nàng, đồng thời câu được câu không tán dóc.

"Qua hai ngày nữa Phụ hoàng sẽ tuyên bố thoái vị, đại khái thời gian không đến nửa tháng, ta nhất định phải đăng cơ." Triệu Kiến Thận biết việc này không thể tiếp tục kéo dài, trực tiếp cùng Tuyền Cơ nói rõ.

"Ừm, rồi sau đó?" Tuyền Cơ dựa vào bên cạnh ao nhằm hưởng thụ sự phục vụ từ vị Thái tử điện hạ này.

"Tiến cung ở bên cạnh ta được không?" Hắn có chút ngạc nhiên phản ứng của Tuyền Cơ sao lại quá bình thản.

"Có thể… nhưng mà…"

"Nhưng mà cái gì?" Sao mà nghe giống như có mùi âm mưu.

"Ta có rất nhiều điều kiện, huynh xác định muốn nghe?" Tuyền Cơ nghiêng đầu qua, cười gian xảo đến mức giống như tiểu hồ ly vừa mới trộm được gà. Lúc này không làm kiêu, thì làm sao báo được thù bị hắn trường kỳ áp chế đây?!

"Không sao, nàng có thể chờ sau khi tiến cung rồi chậm rãi nói cũng được." Đại ma vương làm sao dễ dàng như vậy bị áp chế được?

"Đồ xấu xa! Không để ý đến huynh nữa!" Tuyền Cơ bực mình, vịn vào bờ ao định rời khỏi. Triệu Kiến Thận vội vàng với tay ôm lấy nàng trở về, trêu cười: "Tiểu rùa thực xấu tính, nói thử điều kiện của nàng xem, ta sẽ chăm chú lắng nghe!"

"Hừm!" khuôn mặt nhỏ nhắn không ai bì được của Tuyền Cơ tiếp tục ngoảnh mặt phụng phịu.

Nha đầu này hiện giờ đã chắc chắn là mình không thể làm gì được nàng nữa hay sao ấy? Triệu Kiến Thận buồn cười nhìn nhìn Tiểu rùa làm mình làm mẩy với mình, càng xem càng yêu, nhịn không được sáp tới hôn nhẹ lên môi anh đào của nàng.

Trong mắt Tiểu rùa hiện lên hồi chuông cảnh báo. Lén lút thoái lui về phía bên cạnh, chắc là nhớ lại đêm qua hắn miệt mài vô độ. Hắn cũng không muốn dọa nàng, hôm qua xác định là chuyện đăng cơ sắp cận kề, nghĩ đến chuyện Tuyền Cơ có khả năng sẽ phản ứng tiêu cực, trong lòng hắn không đè nén được sự bất an, cho nên không nhịn được mà muốn chứng minh một cái gì đó, không biết thỏa mãn mà đòi hỏi Tuyền Cơ.

Bây giờ nghe ra thì Tuyền Cơ đúng là sớm đã có tính toán, hơn nữa tính toán của nàng dường như là có lợi cho hắn! Về rất nhiều điều kiện của nàng thì… phát động chiến dịch ép giá. Ép đến mức thấp nhất là được rồi, dù sao thì cũng phải lừa nàng tiến cung mới được.

Thực ra muốn đưa Tuyền Cơ tiến cung, đối với Triệu Kiến Thận mà nói hoàn toàn không khó khăn, chỉ là hắn hy vọng Tuyền Cơ cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh hắn, cùng nhau trải qua tư vị mất hồn của

lưỡng tình tương duyệt, trăm triệu lần hắn không muốn mạnh mẽ miễn cưỡng nàng, khiến nàng kháng cự và oán hận hắn.

Nước có chút lạnh đi, hai người đứng dậy thay quần áo rồi trở về tẩm cung, bởi vì Tuyền Cơ không quen bị người lạ nhìn chằm chằm, hơn nữa chuyện tắm rửa thay quần áo là chuyện riêng tư, lại càng không muốn có người ngoài nhòm ngó. Cho nên trong cung của Triệu Kiến Thận không có lưu lại người hầu, hết thảy đều là tự mình làm.

Tuyền Cơ lau khô tóc thì muốn trở về Thính Tùng cư, Triệu Kiến Thận không chịu thả người: "Tiểu rùa, ta vì nàng, cả nội viện đều vườn không nhà trống, nàng còn nhẫn tâm quăng ta ở đây phòng không gối chiếc?"

Tuyền Cơ giễu cợt hắn: "Thiếu chút nữa đã quên, nơi này của huynh ngày xưa oanh oanh yến yến, người đến người đi không ngớt! Hừ hừ!"

Triệu Kiến Thận bị bình dấm chua nho nhỏ của Tuyền Cơ làm cho vui vẻ, ôm lấy nàng, cúi đầu hít lấy hương thơm ngát tỏa ra trên người nàng sau khi tắm: "Tẩm điện của ta, vẫn chưa bao giờ có cái gì oanh oanh yến yến chiếu cố, nơi này việc cơ mật rất nhiều. Trừ bỏ mấy người hầu thân tín, bất luận kẻ nào cũng không được đến gần."

Thật là lạ, rõ ràng hai người đã cùng nhau tắm rửa, nhưng sao mùi hương trên người Tuyền Cơ đặc biệt thơm đến động lòng người.

"Huynh nói sao thì là như vậy…" Thật ra Tuyền Cơ nghe xong lòng vui như mở cờ, nhưng lại giả bộ làm như không quá tin mấy lời của hắn, đồng thời cũng tránh né vòng tay của đại sắc ma: "Huynh buông tay. Ta phải về Thính Tùng cư! Ừm. Dù sao… dù sao chúng ta cũng còn nhiều thời gian."

Còn nhiều thời gian? Đây xem như là hứa hẹn của Tiểu rùa sao? Trong lòng Triệu Kiến Thận vui mừng khôn xiết.

Tuyền Cơ nhân cơ hội giãy dụa, thối lui vài bước, ngẩng đầu nhìn về phía hắn, nghiêm túc nói: "Huynh nên làm gì thì cứ làm đi, huynh không cần phải lo lắng đến ta, nếu ta đã quyết định ở cùng một chỗ với huynh, thì chỉ cần huynh và ta còn tình cảm với nhau, ta sẽ không tùy tiện rời đi." Dứt lời thì xoay người bỏ chạy.

Triệu Kiến Thận ngây người tại chỗ. Người con gái này có thể dễ dàng nhìn thấu tâm can của hắn. Tuy rằng cái gì hắn cũng chưa nói, nhưng nàng biết rõ hắn đang đắn đo điều gì. Mình cuối cùng đã đi vào được lòng của nàng rồi sao? Nàng nguyện ý lo nghĩ ình, nguyện ý nỗ lực vì mình?! Điểm thay đổi này đủ để cho hắn vui sướng không thôi.

Nhưng biểu hiện hai hôm nay của mình đã thật sự dọa sợ Tiểu rùa rồi, đêm nay xem ra phải đơn côi gối chiếc, aiz… Bất quá nếu nàng đã nói "còn nhiều thời gian", vậy… trước nên nhịn một chút thôi!

Tuyền Cơ chạy ra ngoài tẩm điện thì sực nhớ mình không biết đường về, may mắn có Lam Tinh, Lam Tích ở bên ngoài điện chờ nhằm tùy thời gọi vào. Lúc này các nàng thấy Tuyền Cơ đi ra, mặc dù có chút kỳ quái, nhưng không hề hỏi nhiều, ngoan ngoãn đưa nàng về Thính Tùng cư.

Bên trong phòng ở Thính Tùng cư có lò sưởi nên ấm áp như mùa xuân, nhưng khi nằm ở trên ổ chăn mềm mại, Tuyền Cơ lại lăn qua lộn lại, luôn cảm thấy có gì đó thiếu thiếu. Ai ai, đại sắc ma tuy rằng háo sắc, nhưng là một lò sưởi rất tốt, mới dựa vào hắn ngủ có vài ngày, nay một mình ngủ thế nhưng lại cảm thấy không được quen?!

Hừ! Một người ngủ giường rộng hơn nhiều, còn có thể lăn qua lộn lại, thôi đi ngủ! Tuyền Cơ tự nhủ với bản thân rồi chìm vào mộng đẹp.

Triệu Kiến Thận hướng Thừa Thiên đế xin nghỉ ba ngày, vốn là hắn muốn nhân cơ hội ba ngày này tập trung tinh lực để dụ dỗ Tuyền Cơ ngoan ngoãn tiến cung, không ngờ Tuyền Cơ lại hợp tác như vậy. Tuy rằng điều kiện chấp thuận tiến cung vẫn chưa nói rõ ràng, nhưng dù sao vẫn còn chỗ để thương lượng, vì thế hắn tạm thời bỏ xuống công sự, thả lỏng tâm tình, đưa Tuyền Cơ đi khắp nơi trong kinh thành cùng nhau du ngoạn.

Trong lòng hai người đều biết, một khi Triệu Kiến Thận đăng cơ, nếu muốn tiếp tục nhàn hạ như thế này là chuyện muôn vàn khó khăn.

Bề ngoài của bọn họ quá mức nổi bật cho nên dưới sự mãnh liệt đề nghị của Tuyền Cơ, Triệu Kiến Thận hiếm khi cũng chịu dịch dung để xuất môn, không nghĩ lại gặp được cố nhân.

138. Chương 138: Cố Nhân Cùng Bá Vương Cơm

Kỉ quốc an phận một góc hơn mười năm, khôi phục nguyên khí, trình độ xa hoa của thành thị còn hơn cả kinh đô Ninh quốc rất nhiều, Tuyền Cơ trước kia cũng chỉ cùng hai phụ tử Triệu thị đi ngao du qua vài lần, vậy mà lần này nhìn đâu cũng thấy mới lạ đến trình độ như nhà quê lên tỉnh vậy, thật hiếm khi mà Triệu Kiến Thận phong độ đủ tốt, không chê trách phiền hà chút nào… Kỳ thật lấy thân phận Triệu Kiến Thận, cũng rất ít khi làm cái hoạt động giúp ích cho thân thể và tinh thần khỏe mạnh lại mở rộng tầm nhìn như là dạo phố này, hắn cũng là một tên nhà quê ở một trình độ khác, cùng Tuyền Cơ người tám lạng kẻ nửa cân.

Lần này hiếm khi có được mỹ nhân dịch dung làm bạn, mỗi một viên gạch mái ngói, chợ rau quán trà của phố thị mà lúc bình thường Triệu Kiến Thận cảm thấy rất tầm thường, lại trở nên rất thú vị.

Tuyền Cơ kéo Triệu Kiến Thận đi bộ xuyên qua phố xá sầm uất, nhìn cái này sờ sờ cái kia, ngẫu nhiên khoe khoang một chút hiểu biết sơ sơ về kinh tế thị trường cùng với nghiên cứu tri thức của kiếp trước, thật làm cho Triệu Kiến Thận nhìn với cặp mắt khác xưa.

Giữa trưa khi Tuyền Cơ chọn một tửu lâu bình thường đông người nhất ăn cơm, Triệu Kiến Thận nhìn thoáng qua, cười nói: "Sản nghiệp của Trầm gia."

Tuyền Cơ làm mặt quỷ nói: "Thế lực hắc ám của huynh ghê gớm thật!"

Triệu Kiến Thận nghiêm túc nói: "Là nhà nàng, ái thê cũng thu vào rồi, sính lễ này ngàn lần không được từ chối."

"Đại ca cùng cậu mới không chịu nhận, đại ca còn không biết đang tự do thoải mái đi đến chỗ nào nữa, còn cậu… Thật sự không có tin tức của cậu sao?" Tuyền Cơ không khỏi có chút nhớ về khí chất bất phàm như tiên của cậu.

"Hắn lưu lại thư tín nói thời điểm chúng ta thành hôn hắn tự nhiên sẽ đến làm chủ hôn cho chúng ta." Triệu Kiến Thận cười đến thoải mái, người cậu này của Tuyền Cơ đáng tin hơn so với Dịch Thanh Vân.

Tuyền Cơ nhăn nhăn cái mũi nhìn trái phải xung quanh, làm bộ không có nghe.

Trên tửu lâu người rất đông, Triệu Kiến Thận đưa ra một khối tiểu bài tử sáng bóng cho chưởng quầy. Chưởng quầy giống khối thịt dùng lỗ mũi nhìn người kia lập tức nhanh như chớp vọt lên trên lầu biến ra một phòng trang nhã bên cửa sổ, lễ độ cung kính thỉnh hai người ngồi, lại phân phó tiểu nhị đến phòng bếp kêu sư phụ giỏi nhất đích thân nấu tất cả các món mỗi món một phần đều đưa lên hết.

Tuyền Cơ sợ hai người ăn không hết vội vàng can ngăn, cuối cùng Triệu Kiến Thận mở miệng nói: "Chọn hai món mặn một nhạt một canh ngon nhất đưa lên đây là được rồi, nhanh lên!"

Chưởng quầy cúi đầu khom lưng đáp lời, ngoan ngoãn đi xuống làm theo.

Tuyền Cơ hiếu kỳ nói: "Hắn biết thân phận của huynh không? Nếu lệnh bài của huynh bị người khác nhặt hoặc là hàng nhái đưa ra gạt người thì làm sao bây giờ?"

"Không biết, cái hôm nay ta lấy chính là bài tử của một chủ sự, còn về phần làm giả hay là gạt người thì, lệnh bài này chỉ có những người từ cấp quản sự trở nên mới biết. Người ngoài cũng không nhận biết, hiểu rõ càng ít."

"Người mập mạp vừa nãy cũng là quản sự? Người không thể xem tướng mạo a!" Quản sự Trầm thị đều là nhân tài nhất đẳng, chưởng quầy béo kia, một bộ dáng ngồi không mà hưởng dung tục nịnh hót, thật sự là không ngờ a.

"Năng lực thu thập tin tức của vị quản sự béo này rất kinh người, những năm gần đây thay Trầm thị cung cấp không ít tình báo." Triệu Kiến Thận hiếm có chủ động đưa tay đáng giá ngàn vàng đích thân châm trà ình và Tuyền Cơ.

Triệu Kiến Thận cười cười đem cái chén đưa tới trước mặt Tuyền Cơ, cùng nàng một chỗ, tốt nhất không nên trông cậy nàng sẽ giống nữ nhân khác chủ động hầu hạ lấy lòng mình.

"Cám ơn!" Tuyền Cơ nét mặt vui cười như hoa tiếp nhận.

Tán gẫu một lúc, quản sự béo dẫn người đem đồ ăn đến, vẻ mặt cười nịnh. Tuyền Cơ nhìn thấy mà sởn tóc gáy, thật sự nhìn không ra nửa điểm bộ dạng của cao thủ ẩn náu nơi thành thị.

Triệu Kiến Thận thản nhiên phất tay, chưởng quầy béo lập tức ngoan ngoãn xuống lầu, không dám nhiều lời nửa câu vô nghĩa, quả nhiên là thói quen ra lệnh.

Tuyền Cơ cầm chiếc đũa lên, khóe mắt lướt nhanh đến bóng dáng quen thuộc dưới lầu, không khỏi "Ý" một tiếng.

"Làm sao thế?" Triệu Kiến Thận theo ánh mắt nàng đi xuống xem, chỉ thấy một gã văn tú thư sinh sáng sủa trẻ tuổi đang đứng ở dưới lầu, tựa hồ hướng tiểu nhị hỏi thăm vài câu, sau đó bước nhanh vào trong tửu lâu.

"Biết hắn?"

"Ân! Trước kia từng ở nhà hắn một thời gian." Tuyền Cơ thu hồi ánh mắt. Thật không ngờ, thế nhưng còn nhìn thấy cố nhân, bất quá bộ dáng hiện tại của mình, con mọt sách Văn Quân Thông kia chắc cũng không nhận ra được, chính mình lúc trước ở Hàm Huyền dùng thuật "Hủy dung đan" của Dịch Thanh Vân làm ra khuôn mặt quá mức khủng bố kia, hiện tại tuy rằng cũng dịch dung, nhưng là dùng nước thuốc dịch dung mới mà Lạc Dương đã điều phối lại. Tuy rằng bộ mặt bị "xấu đi" một ít, nhưng tốt xấu vẫn còn trong phạm vi người bình thường có thể chấp nhận được.

"Ở trong nhà hắn? Chuyện khi nào?" Triệu Kiến Thận cười hỏi.

Nụ cười này, rõ ràng không phải thiện lương.

"Chính là hơn một năm trước ở huyện Hàm, ách, ở trọ trong vườn của hai mẹ con hắn..." Tuyền Cơ biết Đại ma vương mất hứng, thật là, đến lúc này còn tính toán nợ nần cũ sao? Triệu Kiến Thận vừa nghe liền nhớ lại, lúc ấy nữ nhân không tim không phổi này mua chuộc một quản sự Trầm thị hỗ trợ, trốn khỏi lòng bàn tay hắn, hại hắn tìm mấy tháng...

"Tuyền Cơ nhắc nhở ta, thật sự là phải trông chừng nàng thật tốt. Bằng không nháy mắt sẽ không biết nàng chạy đi đâu." Triệu Kiến Thận đưa tay gõ gõ cái trán của nàng, tươi cười càng khủng bố hơn.

Tuyền Cơ cười gượng vài tiếng nói: "Đã nói sẽ không tùy tiện đi rồi mà, huynh phải tin tưởng ta."

Triệu Kiến Thận cười như có như không tà mị liếc Tuyền Cơ một cái, rõ ràng là đã chuyển qua gương mặt bình thường, một cái liếc mắt đảo qua này vẫn như cũ điện lực kinh người, người này trời sinh tai họa a tai họa!

Bên cạnh cách đó không xa truyền đến một trận huyên náo, Văn Quân Thông thế nhưng an vị tại bàn kia cách bọn họ không xa, hắn hiển nhiên là trễ hẹn, ngồi cùng bàn mấy bằng hữu hi hi ha ha nói thẳng phải phạt hắn uống rượu. Văn Quân Thông uống hai chén, mặt có chút đỏ, tiếng nói chuyện của người bàn này cũng bắt đầu lớn hơn.

Nói không đến vài câu đã bắt đầu nói tình hình thiên hạ, thư sinh Giáp nói: "Nếu nói đến lời tiên đoán của Thông Thiên đại sư, hai câu trước đều ứng nghiệm, chỉ không biết hai câu sau này khi nào ứng nghiệm?"

Thư sinh Ất đắc ý nói: "Nếu nói Thánh quân, không phải nói Kỉ quốc Thái tử chúng ta là Thánh quân của thiên mệnh sao? Vừa có Thiên nữ hiển linh gợi ý, lại được tứ đại thần khí, không nói đến, không đánh mà thắng được một quốc gia, thử hỏi thiên hạ có thể có mấy người?"

Thư sinh Bính rung đùi đắc ý đồng ý nói: "Đúng vậy, hắc hắc, đáng tiếc không có cơ duyên nhìn đến Thiên nữ hiển linh, không biết Thiên nữ này bộ dáng như thế nào?"

Một câu nói xong hiện trường mấy người hormone quá thừa nhiệt huyết thanh niên tâm ưu sầu, đều gật đầu xưng phải.

Thư sinh Đinh một tay phát Văn Quân Thông bả vai, một mặt ha hả cười nói: "Văn huynh như thế nào mày chau mặt ủ. Kỉ quốc có thể tranh đoạt thiên hạ, đó là chuyện cực kỳ tốt, văn huynh ở Kỉ quốc ta làm quan, tiền đồ thật không có giới hạn a!"

Văn Quân Thông cười khổ nói: "Kỉ quốc ta có thể không động một binh một tốt nào mà đoạt được Ninh quốc, tự nhiên là chuyện tốt, chính là phải nhất thống thiên hạ, không tránh được sẽ phải đánh trận, đến lúc đó binh hướng lương thảo binh khí thành trì, mọi thứ đều cần tiền. Quốc khố tuy rằng sung túc, cũng không chịu nổi mấy năm liên tục hao tổn a!"

Triệu Kiến Thận ở bên cạnh nghe xong chỉ nhướng nhướng mi, Tuyền Cơ cười khẽ suy nghĩ: Con mọt sách này tiến bộ a, cuối cùng biết tầm quan trọng của tiền, bất quá đánh giặc chẳng những tiêu tiền, mà cũng có thể kiếm tiền.

"Nàng cười thành cái dạng này, là có cách nghĩ khác đối với lời nói của hắn sao?" Triệu Kiến Thận nhẹ giọng nói bên tai Tuyền Cơ, khí nóng thổi trúng lỗ tai Tuyền Cơ ngứa ngứa.

Tuyền Cơ hướng hắn làm mặt quỷ không đáp.

Lại nghe thư sinh Đinh cười mắng: "Ngươi thần giữ của này, chỉ ở tài ti nhậm chức có một năm, sao lại thành cái dạng này!"

Văn Quân Thông nói: "Trước kia có người từng nói kẻ vô dụng nhất chính là thư sinh. Ta nghe xong cực kỳ không phục, chỉ là một năm nay làm thủ hạ của Mạc đại nhân trong tài ti, mới phát hiện lúc trước bị mắng thật sự không oan, trừ bỏ làm trợ thủ, sửa sang lại văn kiện, ta thật không có cách nào xem được sổ sách quản lý thu chi tiền, không bắt được trọng điểm, sách thánh hiền đọc không ít, đến lúc thực tế thì lại không biết bắt đầu áp dụng từ đâu…"

Vài tên thư sinh đang ngồi nghe được hai mặt nhìn nhau, thư sinh Giáp an ủi nói: "Văn huynh không cần tự coi nhẹ bản thân mình. Ngươi chính là đại tài tử đứng đầu thi đình năm trước, ngươi mà vô dụng, thì những người bọn ta chẳng phải là một đống phế vật sao? Quản lý sổ sách thu chi tiền, nguyên là điểm mạnh của thương nhân thấp kém, lại không phải là sở trường của quân tử chúng ta? Văn huynh nếu là ở tài ti làm được không thoải mái, nếu không thỉnh điều đến giáo ti. Chúng ta vừa lúc làm đồng nghiệp!"

Văn Quân Thông lắc đầu cười khổ. Trong lòng đối với lời nói của thư sinh Giáp không cho là đúng, chính là không tiện thẳng thắn phản bác, chỉ ngồi một bên lẳng lặng uống rượu.

Tuyền Cơ bên kia đã ăn cũng gần xong rồi, đứng dậy đang muốn xuống lầu, bỗng nhiên nghe thư sinh Bính bàn bên kia lớn tiếng nói: "Ai ai! Hai người các ngươi, sao lại ăn cơm không trả tiền đã đi? Có lý nào lại như thế!"

Tuyền Cơ cùng Triệu Kiến Thận ở đầu bậc thang miệng dở khóc dở cười, ăn cơm không trả tiền? Đang nói là bọn họ sao?

Tiểu nhị đã chạy tới cười giải thích nói: "Ách, này hai vị xin dừng bước. Tiểu nhân thỉnh chưởng quầy đi lên!"

Vừa rồi xem chưởng quỹ đối bọn họ thập phần cung kính. Nghĩ có lẽ là có chút lai lịch, nhưng mà bọn họ lại quả thật không trả tiền. Lỡ như thả bọn họ đi như vậy, lát nữa lại phát hiện chưởng quầy căn bản không có ý mời bọn họ bữa tiệc này, chính mình liền chịu không nổi, vẫn là mời chưởng quầy tự mình đến xác nhận là tốt nhất.

Văn Quân Thông nghe được bằng hữu kêu to, ngẩng đầu vừa nhìn thấy, phát hiện một nam một nữ đang muốn xuống lầu, thân hình nữ tử thật là quen thuộc, rất giống nữ tử Tạ Tuyền Cơ năm đó thẳng thắn răn dạy hắn, không khỏi thốt ra mà kêu lên: "Tạ tiểu thư?"

Đợi nàng kia kinh ngạc quay đầu lại nhìn xung quanh, rồi lại phát hiện bộ dáng hoàn toàn không giống, tuy là bộ dạng bình thường, nhưng so với xấu nữ kia là xinh đẹp hơn.

Nữ tử kia bỗng nhiên hướng hắn nói: "Làm sao mà ngươi nhận ra ta được vậy?"

Thanh âm này, rõ ràng là xấu nữ kia! Văn Quân Thông chấn động, vẻ mặt nghi hoặc từ trên xuống dưới đánh giá Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ nhìn hắn bộ dáng ngơ ngác kia, nhịn không được cười nói: "Thì ra ngươi là trùng hợp nhận ra a, ta nói mà, ánh mắt ngươi sao có thể độc như vậy?"

Một cái liếc mắt một cái cười này thật làm cho Văn Quân Thông xác định rồi, vài tên thư sinh bên cạnh cũng bị nụ cười này sát, âm thầm lấy làm lạ, rõ ràng là một bộ dạng nữ tử bình thường, như thế nào cười lên lại làm cho người ta cảm thấy được giống trăng sáng chợt hiện ra giữa đám mây làm kẻ khác mê muội đâu?

Triệu Kiến Thận nhìn mấy con mắt si mê của mấy con ngỗng ngốc nghếch kia, nhàn nhạt hừ một tiếng, Tuyền Cơ vừa nghe biết không tốt, nụ cười cũng không còn nữa.

Văn Quân Thông nhìn chằm chằm Tuyền Cơ, ngẩn người nói: "Thật là ngươi? Sao ngươi lại biến thành bộ dáng này?"

Cái này thật là không tiện giải thích… Tuyền Cơ đang đau đầu suy nghĩ xem có cần phải giả vờ như không nghe thấy vấn đề này không, chưởng quầy vừa lúc dắt lỗ tai tiểu nhị chạy vội lên, ào ào nói một đống lời thỉnh tội giải thích, tự mình đem hai người tiễn xuống lầu.

Thư sinh Bính biết chính mình nhận sai, cực kỳ ngượng ngùng sững sờ ở một bên. Mãi đến khi Tuyền Cơ cùng Triệu Kiến Thận xuống lầu rời đi, Văn Quân Thông bỗng nhiên giống trong mộng bừng tỉnh, liền vội vội vàng vàng đuổi theo.

139. Chương 139: Biểu Ca, Biểu Muội Một Nhà Thân

Tuyền Cơ cùng Triệu Kiến Thận đi xuống lầu, nhịn không được cười trêu: "Ta cùng Tiểu Viễn đi ăn cơm Bá Vương cũng không có ai dám đứng ra chỉ trích, sao đi với huynh lại bị người ta tóm được vậy? Xem ra mặt mũi của huynh lại không bằng đứa con nha!"

Triệu Kiến Thận những năm gần đây đã quen có người tùy tùng đi theo chuẩn bị, hôm nay không ngờ rằng, lại gặp phải một tên thư sinh ngớ ngẩn và một tiểu nhị mới, bị Tuyền Cơ trêu, bất giác cảm thấy buồn cười, một chút buồn bực trong lòng cũng quẳng ra sau đầu.

"Tạ… Tạ tiểu thư, xin dừng bước!" Văn Quân Thông chạy vội xuống lầu, đuổi tới nơi rồi bỗng nhiên sực nhận ra mình như thế này có chút mạo muội, thật ra hắn chỉ là theo trực giác mà muốn qua lại với cô gái thần bí này nhiều hơn.

Chỉ có điều cũng may đã từng trải trong chốn quan trường một năm, đối mặt với ánh mắt có chút hơi hơi kinh ngạc của Tuyền Cơ, Văn Quân Thông nhanh chóng tìm ra một lý do hợp tình hợp lý: "Văn mỗ có thể có ngày hôm nay, đều là do Tạ tiểu thư ngày đó khẳng khái tặng vàng, lại càng thêm cảm kích sự chỉ điểm của tiểu thư. Mẫu thân Văn mỗ thường nói, nếu có cơ hội gặp lại tiểu thư, nhất định phải gặp mặt nói lời cảm tạ."

Tuyền Cơ cười cười nói: "Văn đại nương và ngươi đã quá khách khí rồi."

Văn Quân Thông nói tiếp: "Không biết tiểu thư có rảnh đến tệ xá ngồi một lát, gia mẫu nếu như gặp được tiểu thư sẽ vô cùng vui vẻ!" Lời này là nói cho Tuyền Cơ, nhưng lại lén lút nhìn sang đánh giá vẻ mặt Triệu Kiến Thận.

Triệu Kiến Thận lúc này có bộ dáng hoàn toàn bình thường, nhưng không che giấu được khí độ ung dung dưỡng thành qua bao năm ở trên người, hơn nữa nam nữ cùng đi, đa phần người có thể ra quyết định đều là nam… Chỉ là không rõ người này với Tạ tiểu thư là quan hệ gì, huynh muội hay là… phu thê? Văn Quân Thông không biết vì sao theo bản năng lại có chút bài xích khả năng thứ hai.

Triệu Kiến Thận đánh giá người thư sinh trước mặt, hào hoa, phong nhã, ngũ quan trong sáng. Ánh mắt nhìn về phía Tuyền Cơ không che giấu được nhiệt tình, lạnh nhạt mở miệng nói: "Chúng ta còn có việc, chỉ sợ phải phụ ý tốt của công tử."

Văn Quân Thông nhìn về phía Triệu Kiến Thận, chần chờ nói: "Vị này là?"

Tuyền Cơ chớp mắt mấy cái, nếu ở hiện đại nàng có thể hào phóng nói "Đây là bạn trai tôi." Nhưng bây giờ... nếu nữ tử chưa chồng cùng với một nam tử không thân không thích đơn độc cùng nhau ra ngoài như vậy không được thỏa đáng lắm.

Triệu Kiến Thận cười như không cười nhìn xuống Tuyền Cơ, hắn muốn nghe chính miệng Tuyền Cơ nói: "Đây là phu quân ta", chỉ có điều nghĩ thôi cũng biết là không thể rồi? Hừ! Hắn lại muốn nghe thử xem nữ nhân này sẽ giới thiệu hắn như thế nào.

"Ách, hắn... là biểu huynh của ta." Tuyền Cơ mắt chợt lóe sáng, cuối cùng cũng tìm được đáp án tốt nhất.

Triệu Kiến Thận nhìn Tuyền Cơ ánh mắt quỷ dị, không nói gì.

Văn Quân Thông lại âm thầm thở phào, nói: "Không biết nhà tiểu thư ở nơi nào? Văn mỗ ngày khác muốn tới cửa bái kiến."

Triệu Kiến Thận cười nói: "Văn công tử không cần khách khí, Tuyền Cơ ở trong nhà không tiện tiếp đãi nam tử, chúng ta trước mắt có việc gấp cần làm, cáo từ."

Trên mặt đang cười, nhưng ý cười hoàn toàn không có thể hiện trong đôi mắt lạnh lùng của hắn, chính xác phải nói là ngoài cười nhưng lòng không cười. Ném những lời vừa rồi ra, cũng không nhiều lời cùng Văn Quân Thông, đưa Tuyền Cơ đi.

Văn Quân Thông không thể tiếp tục đuổi theo, chỉ có thể nhìn theo bóng dáng dần đi xa của họ, trong lòng dâng lên nỗi buồn bã.

Trở lại trên lầu, thư sinh Giáp Ất Bính Đinh vây lại nói: "Nữ tử vừa rồi là người phương nào? Văn huynh quen biết ở đâu?"

Văn Quân Thông cười cười, ngày trước vị Trương lão tiên sinh kia khi mang Tạ tiểu thư đi có nói mẫu tử bọn họ phải giữ bí mật, tránh rước họa sát thân, kỳ thật không cần lão nhắc nhở, hắn cũng không muốn nói với người khác.

Thư sinh Bính nói: "Hắc hắc. Các ngươi có cảm thấy vị tiểu thư kia khi cười lên đặc biệt đẹp không, rõ ràng là tướng mạo chỉ thanh tú mà thôi." Lời này hắn nói lại như có chút đề cao Tuyền Cơ, bộ dáng hiện tại của Tuyền Cơ, cùng lắm chỉ bình thường, đến mức thanh tú còn một đoạn xa.

Thư sinh Giáp nói: "Đúng vậy đúng vậy, thật đáng tiếc a. Con mắt sáng long lanh. Lúm đồng tiền như hoa, bộ dáng nếu như lại xinh đẹp hơn một chút thì quả thực là khuynh quốc khuynh thành."

Thư sinh Đinh vỗ đùi nói: "Ta từng nghe một hộ viện trong nhà nói, trên giang hồ có dịch dung thuật có thể thay đổi dung mạo, vừa rồi nghe tiểu thư kia cùng Văn huynh nói chuyện... Văn huynh, có phải ngươi từng gặp qua nàng với dung mạo khác không?"

Lời vừa ra, bốn gã thư sinh bắt đầu tò mò. Đều hướng Văn Quân Thông truy vấn. Văn Quân Thông bị ép quá đành nói: "Trước kia ta gặp nàng... dung mạo hoàn toàn khác bây giờ."

Thư sinh Ất hưng phấn nói: "Vậy là đúng rồi. Nhất định là một vị tuyệt thế giai nhân cải trang, Văn huynh thành thật đi, có phải đã nhìn thấy tướng mạo thực sự của nàng?"

Văn Quân Thông lắc đầu, nhớ tới bộ dáng Tạ Tuyền Cơ trong ấn tượng, thầm nghĩ: Nếu là tuyệt thế giai nhân, làm sao có thể biến mình thành khó coi không chịu nổi như vậy? Chắc là ta si tâm vọng tưởng thôi.

Vài tên thư sinh líu ríu ảo tưởng, nhìn Văn Quân Thông không nói gì nữa, liền bỏ qua đề tài, tán gẫu việc khác.

Triệu Kiến Thận lôi Tuyền Cơ hướng Minh Tâm thư trai mà đi, lúc vừa nãy khi hai người ăn cơm đã nói là cùng đi xem thành quả của việc in sắp chữ. Ở trước thư trai người đến người đi càng náo nhiệt hơn so với

lần trước đến, nhìn xuyên qua thấy có rất nhiều thư sinh văn nhân ra ra vào vào, Tuyền Cơ nhớ tới lời của Văn Quân Thông trong tửu quán, có chút đăm chiêu.

Triệu Kiến Thận bỗng nhiên nghiêng đầu hỏi: "Đang nghĩ gì?"

"Ta đang nghĩ đến Văn Quân Thông… Ai da!" Tuyền Cơ mới nói một nửa, bỗng nhiên cảm thấy bên eo bị nắm chặt, bị Đại ma vương hung hăng cấu một chút, đau đến mức nước mắt sắp chảy ra, tức giận ngẩng đầu trừng mắt nhìn nam nhân đột nhiên hạ độc thủ một cái.

Triệu Kiến Thận cười như gió thoảng mây bay: "Tâm tình ta rất không tốt, nàng xác định là lúc này muốn chọc giận ta sao? Biểu muội?"

A! Đại BOSS như thế này là đang ghen tuông hay là muốn tính toán nợ nần đây? Tuyền Cơ lùi lại hai bước, tay xoa xoa chỗ đau, ủy khuất nói: "Huynh là biểu ca của đại ca ta, vậy thì tự nhiên cũng coi là biểu ca của ta rồi, ta đâu có nói sai."

Triệu Kiến Thận hừ lạnh một tiếng: "Người vô dụng nhất chính là thư sinh, lời này là nàng nói với hắn đúng không." Lời nói kiểu này chỉ có thể là nữ nhân này có thể nói ra được thôi, người trong thiên hạ đều cho rằng đọc sách rồi làm quan là tiền đồ to lớn nhất. Xem thần sắc nữ nhân kia biết là hắn đã đoán đúng rồi.

Tuyền Cơ nhìn trái nhìn phải, may mà lúc này đã quá trưa, lại đang ở trong hoa viên phía trước hậu viện của thư trai, rất yên tĩnh, nhưng vẫn cần đề phòng, vội vàng cẩn thận nói: "Huynh nói nhỏ thôi, nơi này nhiều thư sinh như vậy, không sợ bị vây đánh sao?" Triệu Kiến Thận chớp chớp mi, không thèm để ý, chỉ có điều cũng phải thôi, dù sao cũng là một đám thư sinh trói gà không chặt, làm sao có thể đánh thắng được đại BOSS?! Nhìn sắc mặt hắn không vui, nếu lại chọc tức hắn, mình đương nhiên sẽ chết rất thảm, con mọt sách Văn Quân Thông cũng không có được yên ổn đâu, đắc tội với Hoàng đế rồi thì còn muốn làm quan cái gì nữa! Tóm lấy mỗi ngày gọi món "Thịt lợn hầm gậy trúc" thì cũng coi như là khách khí lắm rồi.

Tuyền Cơ mếu máo nói: "Huynh nghe ta nói xong rồi mới giận được không? Ta là nhớ đến tên mọt sách kia đoạt hạng nhất trong kỳ thi đình năm trước, nhưng khi thật sự cho hắn làm quan thì lại làm chẳng ra hồn, ta nghĩ là sau này huynh đừng chỉ cho người đọc sách thi chức vị, phải để những người có sở trường khác cũng có cơ hội vào triều phát huy năng lực…"

Triệu Kiến Thận không ngờ Tuyền Cơ lại nghĩ về mấy vấn đề này giúp hắn, hơn nữa kiến nghị này cũng rất mới lạ, vì thế kéo Tuyền Cơ đến một cái chòi nghỉ im ắng ngồi xuống, nói: "Tiếp tục nói đi."

Tuyền Cơ thật ra là nhớ đến cuộc thi nhân viên công vụ ở đời trước, tư tưởng Triệu Kiến Thận từ xưa đến nay đều rất tiên tiến, cho nên cũng liền hào phóng nói ra ý tưởng của mình: "Tỷ như tài ti, quản lý tài chính quốc gia, nếu như để cho những người căn bản không có kinh nghiệm quản lý tài chính đến làm chức vụ này, quốc gia rất có khả năng sẽ thu vào không đủ bù cho xuất ra, càng lúc càng túng thiếu. Quản lý tài sản thực ra là một học vấn rất chuyên nghiệp, ta tin rằng huynh cũng biết. Như vậy, không bằng công khai đi triệu tập các nhân tài giỏi về quản lý tài sản, sổ sách, trải qua cuộc thi, dựa trên thành tích mà chia về các nơi mà làm tài ti, những người này có thể phát huy hết năng lực của mình, có thể mang đến nhiều lợi ích cho quốc gia a. Còn có thủy lợi, nông nghiệp, thủ công, giáo dục v.v, nếu chỉ lấy việc đọc sách thánh hiền có thuần thục hay không để làm tiêu chuẩn, thì thật là mất bao nhiêu nhân tài a."

Triệu Kiến Thận ngẩng đầu trầm mặc nghĩ một chút, bỗng nhiên kéo Tuyền Cơ vào lòng, cười nói: "Ái thê có lệnh, vi phu nào dám không theo?"

Tuyền Cơ mặt đỏ lên, nhẹ nhàng nói: "Triệu tập nhân tài như thế này vẫn là phải thận trọng mới tốt, lỡ như không cẩn thận sẽ đắc tội rất nhiều mọt sách trong thiên hạ, vậy thì hỏng mất, ta chỉ tùy tiện nói, huynh cũng không nên nóng vội."

Triệu Kiến Thận cười nói: "Ta hiểu được, Tuyền Cơ của ta thật sự là bảo bối trời cho ta a."

Tuyền Cơ đáp trả ột cái mặt quỷ, kéo nam nhân hỏa khí đã tiêu tan này, tiếp tục hành trình của ngày hôm nay.

Triệu Kiến Thận lần này phái thị vệ của phủ Thái tử đến thông báo trước cho chưởng quầy, nên không có ai cản hắn, tiến thẳng vào công trường ở hậu viện.

Để dễ dàng cho thí nghiệm kỹ thuật in sắp chữ, Hoàng chưởng quầy xin chỉ thị của Vương phủ, mua thêm một số đất của dân ở phía sau thư trai, mở rộng diện tích công trường, ở giữa công trường vẫn còn giữ lại một khoảng trống lớn làm bản khắc, các nơi khác dùng làm nơi chế tác các chữ rời rạc để sắp lại thành bản in.

Kỹ thuật in sắp chữ nói đến rất đơn giản, kì thật kỹ thuật này ở Trung Quốc từ lúc hình thành sơ khởi cho đến lúc phát triển rộng rãi đã phải trải qua cả ngàn năm. Giống như các kỹ thuật khác, bởi vì cổ đại thông tin không tiện, lại tư tưởng bè phái, đầu tư tốn kém, ảnh hưởng của nhân tố chiến loạn và chính trị cùng với nhiều nguyên nhân khác nhau, mà rất nhiều phát minh tiên tiến lại không được phát triển mở rộng nhanh chóng. Thời Tần đã có người dùng gỗ khắc bốn mươi chữ chiếu thư lên gốm sứ cũng là đã có tư duy in sắp chữ ở trong đó, tới đời Tống, mới coi như là hình thành được trọn vẹn kỹ thuật in sắp chữ, làm ra những chữ in rời bằng bùn, nhưng mà người đi trà lạnh, sau khi ông mất, kỹ thuật này chỉ được áp dụng ở quy mô nhỏ, mãi đến đời Thanh mới chính thức được mở rộng ứng dụng.

Tuyền Cơ khi xưa từng đọc qua những tư liệu có liên quan đến việc in sắp chữ, đã sớm biết nên dùng chất liệu gì để chế tác chữ, thao tác ra sao, như thế nào để sắp chữ nhanh chóng, cho nên đã giảm bớt đi mất một lượng lớn thời gian nghiên cứu.

Quan trọng nhất là Triệu Kiến Thận đồng ý chi tiền, nhân lực và nguyên liệu đầy đủ cho lĩnh vực này, cho nên không quá một năm, quy trình kỹ thuật hoàn chỉnh về cơ bản là đã được hoàn thành, nhân công cũng đã huấn luyện xong.

Tuyền Cơ ở công trường nhìn qua một lần, cực kỳ vừa lòng, oán giận nói với Triệu Kiến Thận: "Ta thật là thiệt thòi a, lại chỉ bán có một ngàn lượng thôi!"

Triệu Kiến Thận cười nói: "Ta đã nói đem Trầm thị tặng cho nàng, nàng còn so đo một ngàn lượng đó làm gì nữa?"

Tuyền Cơ bĩu môi nói: "Nói dễ nghe quá, cái gì mà tặng ta, rõ ràng là muốn gạt ta làm trâu làm ngựa! Ta mới không bị mắc lừa đâu!"

140. Chương 140: Thái Tử Đáng Thương

Buổi tối Triệu Kiến Thận đưa Tuyền Cơ đến hành quán của hoàng gia ngoài kinh thành qua đêm, hành quán dựng trên đỉnh núi, màn đêm buông xuống, một vầng trăng thu tỏa sáng trong không trung, ánh trăng tựa bạc, cảnh vật thanh tĩnh vô cùng.

Sau khi ăn xong, Triệu Kiến Thận dẫn Tuyền Cơ đến hoa viên ngắm trăng, lúc này hai người đều đã tẩy sạch nước thuốc dịch dung trên mặt, dưới ánh trăng tuấn nam mỹ nữ cùng nhau dắt tay đi dạo, cung nữ thị vệ từ xa trông thấy, thập phần tò mò rốt cuộc là mỹ nhân nhà ai có thể lọt vào mắt xanh của Thái tử.

Tuyền Cơ đang nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời, bỗng nhiên nói: "Tháng sau là đến Trung thu rồi đó."

"Phải, sao vậy?" Triệu Kiến Thận nhớ đến chuyện không vui của Trung thu năm ngoái, âm thầm cảnh giác.

Tuyền Cơ bật cười, nhìn về phía Triệu Kiến Thận nói: "À nhớ đến chuyện Trung thu năm ngoái… Thái tử điện hạ, bỗng nhiên ta nhớ đến, chắc huynh chưa từng theo đuổi con gái phải không?"

"Ừm?" Làm sao lại nói đến vấn đề này?

"Bởi vì chiêu thức huynh theo đuổi ta quá kì quặc!"

"Hả?" Đời này hắn chỉ từng theo đuổi một nữ nhân, vậy mà còn bị ghét bỏ?

"Huynh đem một đám thê thiếp đến trước mặt ta, huynh có làm gì nữa thì ta cũng không cảm động nổi." Tuyền Cơ thuần túy chỉ là nói chuyện bình thường thôi.

"Nàng đang ám chỉ với ta, bây giờ ta làm chút gì đó thì nàng sẽ cảm động phải không?" Biết Tuyền Cơ không định tính toán nợ cũ, Triệu Kiến Thận yên tâm cười nói.

"Xem huynh thể hiện sao đã!" Nhón chân khẽ hôn lên cằm hắn một chút, cười rồi lùi lại vài bước.

Triệu Kiến Thận đưa tay muốn bắt nàng lại, Tuyền Cơ cười hì hì dùng Phù Phong Bộ tránh nhanh, lần này nàng học khôn rồi, dù Triệu Kiến Thận dụ dỗ trêu chọc thế nào đi nữa, nàng cũng không mở miệng trả lời, chuyên tâm né tránh.

Triệu Kiến Thận cảm thấy rất hứng thú. Hai người ở ngay nơi nhỏ bé này chơi trò đuổi bắt.

Dù sao Tuyền Cơ thể lực có hạn, tránh một hồi không duy trì được sức lực, động tác bắt đầu có chút chậm lại, lọt vào mắt loại tuyệt đỉnh cao thủ như Triệu Kiến Thận, tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Tuyền Cơ sợ hãi kêu một tiếng, người đã bị ôm chặt lấy, Triệu Kiến Thận đắc ý nói bên tai nàng: "Bắt được nàng rồi, mau xin tha, bằng không…"

Ánh mắt của đại sắc ma phơi bày trọn vẹn điều muốn làm đằng sau "Bằng không" của hắn là gì. Tuyền Cơ ngọ nguậy nói: "Đã nói là huynh phải dỗ ta vui vẻ cảm động mà, sao lại đến bắt ta, thật không công bằng!"

"Được, chúng ta quay về tẩm điện đi, cam đoan làm cho nàng vui vẻ lại cảm động!"

"Không cần không cần! Huynh… Huynh đưa ta lên nóc nhà ngắm ánh trăng được không?" Tuyền Cơ nhanh trí, mau chóng yêu cầu, dời đi sự chú ý của đại sắc ma.

Triệu Kiến Thận vốn chỉ muốn trêu chọc nàng, nghe vậy ôm lấy thắt lưng nàng, nhún chân một cái, liền nhảy lên nóc điện. Đi vài bước đến mái nhà ngồi xuống.

Tuyền Cơ hâm mộ nói: "Khinh công thật tốt! Cái này có khó học không? Dạy ta được không?"

Triệu Kiến Thận cười ôm lấy vai nàng nói: "Cái này phải có nội lực làm nền tảng, hơn nữa, nàng đã đủ giảo hoạt rồi, lại để nàng học được khinh công, ta lại lo không bắt được nàng."

"Keo kiệt!" Tuyền Cơ đối với cái này cũng không ôm nhiều hy vọng, oán giận một câu liền ngoan ngoãn dựa vào lòng Triệu Kiến Thận ngẩng đầu nhìn ánh trăng.

Ngồi ở trên cao nhìn lên, mặt trăng vừa to vừa tròn tựa như vươn tay là có thể chạm đến, trông về phía xa dưới chân núi, nhà cửa ruộng đồng đắm mình trong ánh trăng màu bạc, rất có cảm giác nhìn ngắm thiên hạ.

"Tuyền Cơ, nàng còn chưa nói cho ta biết. Điều kiện để nàng tiến cung." Không khí đang tốt, Triệu Kiến Thận nhân cơ hội dò hỏi quân tình.

Tuyền Cơ dựa vào làn da ấm áp, tâm tình tốt, cũng không làm khó, cười tủm tỉm nói: "Thứ nhất, ta muốn được tùy ý vào ra cung đình. Huynh không thể dụ ta vào rồi giữ luôn trong đó."

Triệu Kiến Thận thoải mái nói: "Được!" Nữ tử này nhốt ở trong cung, vốn cũng rất lãng phí, huống chi hắn còn định dụ nàng tiếp nhận Trầm thị.

"Thứ hai, chuyện trong cung, tùy ta định đoạt, ta muốn làm gì, huynh đều phải nghe ta, ủng hộ ta vô điều kiện!" Tuyền Cơ tiếp tục công phu sư tử ngoạm một ngụm lớn.

Gặp Tạ Tuyền Cơ, Triệu Kiến Thận đã sớm nhận mệnh. Trừ phi chính mình từ bỏ nàng. Nếu không sau này chỉ có thể có một nữ nhân là nàng, trong Hậu cung nàng chính là nữ chủ nhân duy nhất. Tùy nàng định đoạt cũng không có gì không được, vì thế cũng gật đầu đồng ý.

Tuyền Cơ trong lòng cười trộm, vậy về sau nàng chính là lão Đại trong cung, ngay cả Đại ma vương cũng phải nghe nàng sai khiến… Có thể tùy ý đuổi Đại ma vương đến thư phòng ngủ, cũng có thể vào lúc thời tiết lạnh triệu hắn đến thị tẩm ấm giường, oa ha ha! Chỉ đó điều cái này cũng có thể YY một chút mà thôi, nếu nàng dám làm vậy, Đại ma vương còn không gặm nàng đến ngay cả bã xương cũng không chừa sao.

"Có còn gì không?" Triệu Kiến Thận nhìn Tuyền Cơ mặt cười quỷ quyệt, thấy rất kỳ quái, chẳng lẽ yêu cầu thứ hai này còn có cạm bẫy hay sao?

Nội dung Tuyền Cơ YY lúc này, hắn nghĩ nát óc cũng sẽ không tưởng tượng ra, nếu hắn biết, đoan chắc sẽ lập tức bắt nàng đến tẩm điện tự mình dạy dỗ nàng thấu đáo thật nhiều lần, cho đến nàng không dám có những ý nghĩ biến thái ngỗ nghịch to gan này nữa mới thôi.

Tuyền Cơ đảo mắt: "Thứ ba, không được bắt ta làm những việc ta không muốn, không được can thiệp ta qua lại với người bên cạnh."

Lông mày Triệu Kiến Thận nhướng lên, bắt Tuyền Cơ làm việc không muốn làm cũng là điều hắn không nỡ (việc hai người khuê phòng thân mật thì không tính…), nhiều nhất là dụ dỗ lừa nàng làm việc mà thôi… Về phần Tuyền Cơ kết giao với bằng hữu, không phải hắn hẹp hòi, thật sự là nữ nhân này quá thu hút hoa đào, không nói đâu xa, nói ngay mấy con mọt sách trong tửu lâu lúc kia, Tuyền Cơ chẳng qua chỉ cười với bọn họ một cái, liền thành bộ dạng sắc lang háo sắc đến mất hồn, bảo hắn làm sao để mặc.

Mặc dù có đủ tự tin với bản thân, trong cảm nhận của Tuyền Cơ vị trí của những tên kia không thể vượt qua hắn, nhưng mà nữ nhân của hắn, tuyệt đối không chấp nhận để người khác mơ đến!

Tuyền Cơ lén quan sát sắc mặt Triệu Kiến Thận, biết người kia nổi tính dấm chua, vì thế chủ động ngả vào ôm lấy hắn chuốc thuốc mê: "Huynh đang lo lắng cái gì, những người kia nhiều nhất chỉ là bằng hữu, huynh… huynh mới là người ta thích."

Một câu nói làm Đại ma vương mở cờ trong bụng, ôm Tuyền Cơ trong lòng cố dụi vài cái, vẻ mặt mười phần như một con sư tử vừa mới đánh dấu được lãnh địa, ăn được con mồi ngon, một người trước nay vui giận ít thể hiện ra mặt, khó được mà để sự thỏa mãn đắc ý trên mặt rõ ràng như vậy.

"Huynh đồng ý với ta nhé, đây là yêu cầu cuối cùng của ta rồi!" Tuyền Cơ kiên trì cọ vài cái vào ngực hắn, rốt cuộc cũng được hắn miễn cưỡng đồng ý.

Đương nhiên Đại ma vương không thể vì vài lời ngon ngọt, mấy cái ôm ấp là có thể lấy lòng, tối đó liền nắm thời cơ quấn quít Tuyền Cơ trên giường đòi "Tạ lễ" đến hơn nửa đêm.

Lúc hửng sáng Tuyền Cơ bỗng nhiên cảm thấy trên môi ngưa ngứa, trong mơ hồ cho là đại sắc ma lại có ý định xấu, lẩm bẩm vài tiếng, kháng nghị nói: "Đừng đến đây, ta thật sự không thể…"

Bên tai truyền đến tiếng cười quen thuộc mà thuần phác: "Tuyền Cơ ngoan, mở mắt nhìn xem, lúc này không nhìn sẽ lỡ mất!"

Tuyền Cơ bị quấy rầy không cách nào ngủ tiếp, nhướng mí mắt nặng ngàn cân lên, lập tức bị chấn động bởi cảnh tượng trước mắt - nàng đang được Triệu Kiến Thận ôm ngồi ở cạnh vách núi. Ở trước mắt một vùng đồng bằng dưới chân nối liền chân trời, từng tia nắng nhạt từ bên kia bầu trời phá tan tầng mây lan tỏa đến, Tuyền Cơ bỗng nhớ đến một bài văn từng đọc lúc còn rất nhỏ gọi là "Ráng hồng", tuy cảnh trước mắt là mặt trời mọc, nhưng cũng gần như cảnh tượng tráng lệ được miêu tả trong bài văn kia.

"Hôm qua chẳng phải nàng nói muốn nhìn mặt trời mọc sao, khó được hôm nay thời tiết tốt, nàng mà tham ngủ bỏ lỡ thì rất đáng tiếc đó!" Triệu Kiến Thận thấy Tuyền Cơ bị gió sớm thổi tung mái tóc dài, giúp nàng kéo áo choàng chặt lại, để nàng khỏi bị lạnh.

Qua sự rung động trước cảnh mặt trời mọc tráng lệ, trong lòng Tuyền Cơ ngọt ngọt chua chua. Mình tùy tiện một câu hắn đều để ở trong lòng sao? Cố gắng để mình lún sâu hơn vào vòng ôm của nam nhân bên cạnh… Nếu Đại ma vương muốn khiến nàng say mê một lòng, vậy phải chúc mừng hắn, hắn làm được rồi!

Sau khi qua ba ngày trăng mật như mơ, hai người lưu luyến trở về phủ Thái tử đối diện với hiện thực nhân sinh.

Trong buổi thượng triều, Thừa Thiên đế chính thức tuyên bố thoái vị, Thái tử, lúc này phải là gọi là Kỉ Kiến Thận, quyết chọn ngày tốt mùng một tháng tám đăng cơ kế vị, tin tức vừa đưa ra triều đình chấn động.

Từ mấy tháng trước sau khi Kỉ Kiến Thận nhận tổ quy tông, Thừa Thiên đế đã bắt đầu ám chỉ với hoàng thất cận thần Thái tử rất nhanh đăng cơ, trọng thần trong triều đối với việc này cũng không hề bất ngờ. Hơn nữa Thái tử không đánh mà thắng thôn tính Ninh quốc, lại ứng nghiệm lời tiên đoán Thánh quân, uy tín như mặt trời ban trưa, đăng cơ lúc này đúng là cơ hội thiên thời địa lợi nhân hoà tuyệt hảo.

Lúc này Kỉ quốc không ai có thể tranh giành với Thái tử, đăng cơ là chuyện chắc chắn, điều làm các đại thần trong lòng thấp thỏm thật ra là chung thân đại sự của Thái tử.

Các đại thần trong nhà có khuê nữ đến tuổi đều đang lăm le trông đợi. Hiện tại Thái tử điện hạ đúng là người cô đơn không thê không thiếp. Nhìn khắp các triều đại trước, lúc Thái tử trưởng thành đăng cơ bỏ trống vị trí thê thiếp nhiều như thế đây chính là lần đầu tiên gặp, hơn nữa vị Thái tử này còn là Thánh quân trong truyền thuyết, có nhiều khả năng tương lai nhất thống bảy nước, thân phận quốc trượng ngậm vàng này quả thực cao đến dọa người.

Hơn nữa ở trong triều, Thái tử cũng không có bề tôi đặc biệt thân cận, một khi thành quốc trượng, vậy chính thức là một người làm quan cả họ được nhờ, thế lực của phái tân quốc trượng còn không lập tức trở thành thân tín trọng thần của tân hoàng mới là lạ.

Cũng có tin tức nhân sĩ nhanh nhẹn lộ ra. Tân hoàng sớm đã chọn người làm Hoàng hậu. Còn vì vị Hoàng hậu thần bí này bỏ hết ca cơ thiếp tì trong nhà. Tin tức truyền ra, rất nhiều đại thần cùng thiên kim khuê các tràn đầy hy vọng lúc này mất ngủ. Nếu tin tức là thật, vị Hoàng hậu tương lai này rõ ràng chính là nữ nhân đố kỵ, hoàn toàn không chấp nhận có thê thiếp khác, hơn nữa tân hoàng dung túng nàng như thế, tính toán của mình chẳng phải thất bại toàn bộ sao?!

Lúc đó, các đại thần trong triều có ý định gả con gái đều hướng ánh mắt vào phủ Thái tử, đem hết pháp bảo dò la vị nữ tử thần bí trong truyền thuyết này rốt cuộc là lai lịch thế nào.

Kỉ Kiến Thận sau khi từ biệt viện hoàng gia trở về thì bận rộn vô cùng, thường xuyên ở trong thư phòng một cái là ở suốt đêm. Tuyền Cơ không muốn quấy nhiễu hắn làm việc, ngoan ngoãn ở trong Thính Tùng cư làm một con sâu gạo an phận.

Chỉ có điều nàng không tìm chuyện, ngược lại chuyện tìm đến nàng, ngày thứ năm trở về phủ Thái tử, Trương Kiều Dư cùng Trương mẫu dắt tay nhau tìm tới cửa.

Trương Kiều Dư cũng không vòng vo, mở miệng liền nói: "Tuyền Cơ có biết bây giờ trong kinh thành đề tài hấp dẫn nhất là gì không?"

"Thái tử sắp đăng cơ đó, còn phải hỏi sao?" Tuyền Cơ vẻ mặt không hiểu.

"Không phải, là chuyện Thái tử tuyển phi." Trương Kiều Dư cố ý dừng một chút xem phản ứng của Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ chỉ "Ừm" một tiếng, vẻ mặt vô tội "Cái gì ta cũng không biết."

"Tuyền Cơ hẳn là biết, tân hoàng tuyển phi, thật ra cũng là việc cần thiết để lôi kéo đại thần." Trương Kiều Dư thẳng thắn nói rõ hơn.

Tuyền Cơ thở dài, nghĩ thầm: Tiết mục cũ rích, thế mà cũng để ta gặp phải.

"Tuyền Cơ đối với việc này thấy thế nào?" Trương Kiều Dư bất chấp ám chỉ của Trương mẫu, từng bước dồn ép.

"Hắn... thật đáng thương!" Hì hì, chọc nóng con rùa này, chuyện gì đều có thể làm đấy, mai rùa chẳng những có thể phòng thân cũng có thể đánh người chứ nhỉ.

141. Chương 141: Thái Tử Ba Mươi Mốt Xuân Sanh

Tuyền Cơ nhìn hai người, biểu cảm đồng tình sâu sắc, tiếc nuối nói: "Trương gia gia, ngài đây là khinh thường năng lực của Thái tử nhà ngài sao? Hắn mới chuẩn bị đăng cơ, ngài đã muốn ép hắn phải bán thân để bảo trụ long ỷ, hắn không đến mức nhỏ yếu vô dụng như vậy chứ?"

Từ "Bán thân" như sấm đánh bên tai Trương Kiều Dư, nhất thời nghẹn họng trân trối, cuối cùng cười khổ một tiếng, nói: "Tuyền Cơ nói chuyện thật độc a!"

Tuyền Cơ cười tủm tỉm nói: "Khách khí khách khí, ta chỉ nói thẳng thôi. Trương gia gia, ta mới không tin ngài vì chuyện lông gà vỏ tỏi ở Hậu cung Thái tử mà sẽ tới tìm ta. Có chuyện gì mong ngài cứ nói ra."

Trương Kiều Dư cười ha ha nói với Trương mẫu: "Ngươi xem nha đầu này, lúc nó bắt đầu xảo quyệt rồi thì đâu có người bình thường nào có thể đối phó được, ngươi không cần phải lo nghĩ vớ vẩn nữa đâu."

Tuyền Cơ nghe thấy liền chạy đến, ôm cánh tay Trương mẫu, lấy lòng nói: "Trương mẫu yêu thương ta, nào giống như Trương gia gia ngài, luôn nghĩ cách tính kế ta, đối xử với ta chẳng tốt chút nào, hừ hừ!"

Trương Kiều Dư nói: "Tuyền Cơ nói như vậy khiến lão già này thật đau lòng nha, hôm nay tìm ngươi, chính là để bàn chuyện với ngươi."

Tuyền Cơ hết nhìn Trương mẫu lại nhìn Trương Kiều Dư, biết đề tài nói chuyện tiếp theo nhất định là rất nghiêm trọng, thở dài nói: "Được rồi, ta biết hắn làm Hoàng đế thì ta liền thảm mà…"

Trương Kiều Dư nghiêm mặt nói: "Thái tử đối với ngươi thế nào, ta nghĩ không cần phải nói nhiều, Thái tử muốn thành thân với ngươi, cả nhà từ trên xuống dưới đều vui vẻ chấp nhận, Thái tử chỉ muốn lấy một mình ngươi, vậy thì cũng không sao cả, chỉ có điều nếu ngươi là người bầu bạn duy nhất của Thái tử, vậy thì không tránh được phải gánh lấy những trách nhiệm tương ứng."

"Vậy cuối cùng là Trương gia gia muốn ta làm gì?"

"Tiếp nhận Trầm thị, đến trợ giúp bên cạnh Thái tử."

Tuyền Cơ kinh ngạc nhìn Trương Kiều Dư, bọn họ cũng quá coi trọng nàng rồi. Đây là lần đầu tiên nghe được có người trắng trợn yêu cầu "Hậu cung" tham gia chính sự.

Nàng đã sớm biết trong thiên hạ làm gì có chuyện ăn bánh không trả tiền, mình độc chiếm một anh chàng đẹp trai cực phẩm có thân phận lai lịch lớn như vậy thì nhất định phải trả một cái giá tương đương rồi, chỉ là không nghĩ bọn họ thế nhưng lại muốn nàng sắm một vai diễn như vậy, thẳng thắn mà nói, nàng nghĩ bọn họ sẽ yêu cầu nàng trở thành heo mẹ, khai chi tán diệp nối dõi tông đường cho Đại ma vương cơ…

Tuyền Cơ vẻ mặt đau khổ nói: "Chuyện này… Trương gia gia, với năng lực của ta cũng chỉ có thể quản lý sổ sách làm trợ thủ mà thôi, để cho ta tiếp quản cả Trầm thị thì thật sự là có chút làm khó ta rồi, chuyện trên triều đình ta hiểu biết rất ít, lúc hắn làm việc ta ở bên cạnh hắn không phải là được rồi sao, nhưng mà nói đến chuyện trợ giúp thì cũng quá khoa trương rồi đi!"

Trương Kiều Dương cười nói: "Trước tiên ngươi cứ thử xem sao, nha đầu lười biếng, vừa mới mở miệng là đã chặn hết đường rồi, ngươi cứ cố hết sức thử xem, nếu vẫn không được thì hẵng trở lại làm con rùa của ngươi."

Tuyền Cơ phát cáu, Đại ma vương đáng giận, đi khắp nơi nói xấu nàng là rùa, việc này mà nhịn được thì còn việc gì không nhịn được cơ chứ, nàng mà thấy hắn thì nhất định sẽ cắn chết hắn!

Trương mẫu vỗ vỗ khuôn mặt Tuyền Cơ: "Lớn như vậy mà vẫn như trẻ con, cái miệng lại có thể trơn tru giảo hoạt như vậy, ngươi không cần phải lo lắng, còn có chúng ta giúp đỡ ngươi mà, hơn nữa ngươi đâu phải không biết Trầm thị đông anh tài, nếu quả thực làm ngươi mệt, Thái tử điện hạ cũng không nỡ mà."

Tuyền Cơ thấy cả Trương mẫu cũng nói như vậy, biết chống đối vô ích, chỉ có thể chấp nhận.

Lúc đầu còn muốn cò kè một chút với Đại ma vương, hoặc là làm phụ nữ của hắn hoặc là làm thuộc hạ của hắn, giờ thì bị hắn lừa được đến tay rồi, thì cả hai đều phải làm, thật là một chuyện làm ăn lỗ vốn.

Trương Kiều Dư nhìn Tuyền Cơ nói: "Có một số việc, Thái tử điện hạ làm, nhưng không muốn nói cho ngươi biết. Nay lão già ta nhiều chuyện khoe khoang với ngươi một chút. Bây giờ ngươi vẫn còn có thể thanh nhàn như vậy, có biết Thái tử đã tốn không ít tâm tư che giấu thân phận Quận chúa Ninh quốc của ngươi không? Thực ra ta vẫn khuyên Thái tử nên dùng danh tính này để cưới ngươi làm vợ, như vậy sau này xử lý quốc sự sẽ thuận tiện hơn. Nhưng mà Thái tử không muốn miễn cưỡng ngươi, lại càng không muốn bởi vì thân phận Thiên nữ mà mang lại những nguy hiểm không cần thiết cho ngươi, nên người vẫn luôn dùng đủ mọi biện pháp để che giấu thân phận cho ngươi. Ngươi cũng biết, Thái tử đáp ứng chỉ cưới một mình ngươi, sau này sẽ phải đối mặt với nhiều trở ngại và áp lực. Tuyền Cơ, ngươi đã cùng Thái tử lưỡng tình

tương duyệt, chung quy vẫn không nên để Thái tử phải bận tâm mãi. Ngươi cũng nên báo đáp tấm lòng của người mới phải."

Đêm khuya an tĩnh, thư phòng Kỉ Kiến Thận vẫn như cũ đèn đuốc sáng trưng. Hồng Vượng đứng một bên cung kính hầu hạ, bỗng cửa thư phòng nhẹ nhàng mở ra, Tuyền Cơ rón rén đi vào, Hồng Vượng vội vàng tiến lên muốn hành lễ, Tuyền Cơ vội ngăn hắn lại, ra hiệu chớ có lên tiếng, sau đó nghĩ thừa cơ Đại ma vương đang mải mê làm việc cho hắn một cái "Kinh hỉ", đương nhiên nếu có thể biến thành "Kinh hách" thì càng tốt.

Nàng nhẹ nhàng đi đến sau lưng Đại ma vương, cánh tay tác quái mới vươn ra thì đã bị bắt lấy, Kỉ Kiến Thận giống như có mắt sau lưng, bắt lấy cánh tay Tuyền Cơ nhẹ nhàng kéo một cái, Tuyền Cơ chao đảo xoay nửa vòng rồi vững vàng dừng lại trong ngực hắn.

Tuyền Cơ ngơ ngác thấy mình bị vây trong đôi cánh tay mạnh mẽ, dường như không tin được, trước đó rõ ràng thấy hắn vẫn còn cầm bút, làm sao nhanh như vậy đã vung tay ra bắt được nàng? Đây là cái tốc độ gì vậy?

Mặt bị hôn một cái, nghe tiếng Đại ma vương nói: "Vài ngày không đến thăm ta, vừa đến đã muốn gây sự!"

Tuyền Cơ bỗng nhiên nhớ đến Hồng Vượng vẫn còn ở trong thư phòng, thoáng cái cả khuôn mặt đỏ lên, nhìn về phía Hồng Vượng, phát hiện người kia đã lui ra ngoài từ lúc nào.

Aiz, có thể thân cận Đại ma vương quả nhiên đều là nhân vật lợi hại, luôn biết khi nào thì nên tránh đi.

"Đừng nhìn nữa, Hồng Vượng đã đi lâu rồi." Nàng không chuyên tâm khiến Đại ma vương rất không hài lòng, xoay mặt nàng lại đối diện với mình.

Tuyền Cơ chợt nở nụ cười với hắn, Kỉ Kiến Thận còn chưa kịp vui vẻ, trên tay đã bị cắn một ngụm, động vật nhỏ vừa cắn người kia đang nhe răng trợn mắt đe họa hắn: "Sau này không được đi khắp nơi gọi ta là rùa, nếu không ta cắn chết huynh!"

Bộ dạng nàng khiến Kỉ Kiến Thận bật cười, chọc chọc khuôn mặt nàng, nói: "Có lúc nhìn nàng thật từng trải lão luyện, có lúc lại chẳng khác gì trẻ con."

"Bởi vì ta còn trẻ, tâm tình cũng trẻ, không giống huynh, cả ngày âm mưu quỷ kế, cho nên mới nhanh già! Ai!" Vừa nói vừa bày ra bộ mặt tang thương.

Kỉ Kiến Thận không nói một tiếng ôm hôn nàng thắm thiết, mãi đến khi nàng bị hôn đến khó thở, cả người như nhũn ra mới buông, cười nói: "Tuyền Cơ cảm thấy ta già rồi sao?"

Lời này đi kèm với ánh mắt âm u tối tăm, Tuyền Cơ dám nói mới là lạ, vội vàng lấy lòng nói: "Không già không già, Thái tử điện hạ người mới ba mươi mốt xuân xanh, còn rất trẻ!"

Kỉ Kiến Thận bị cách nói của nàng khiến cho vừa tức giận vừa buồn cười, bắt nàng lại tính "Giáo huấn" một chút, Tuyền Cơ rất nhanh nhận thấy nguy cơ, oa oa kêu lên: "Huynh còn có rất nhiều việc phải làm đúng không? Ngoan ngoãn làm việc nhanh lên, bằng không thì đến sáng cũng chưa xong đâu!"

Kỉ Kiến Thận cười khổ một tiếng, đem cằm tựa lên vai nàng mệt mỏi thở dài nói: "Nàng ở lại đây giúp ta."

Tuyền Cơ ôm hắn một cái, trong lòng đối với nam nhân khó được lúc tỏ ra yếu đuối này trào lên một tình cảm dịu dàng, thanh âm mềm mại nói với hắn: "Được, ta cùng huynh làm."

Nói xong liền thấy Kỉ Kiến Thận ngẩng gương mặt đang tràn ngập tươi cười đắc ý lên nhìn nàng, người này thế mà lại cố ý giả mệt để lừa mình!

Nhưng lời đã nói ra, chối cãi sẽ thảm với hắn, Tuyền Cơ đành phải nhận mệnh, bắt đầu giúp hắn phân loại sắp xếp tấu chương từ các nơi đưa đến. Mới thu dọn được hai phần, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, ngẩng đầu hỏi: "Hồng Vượng có biết chữ không?"

Kỉ Kiến Thận gật đầu nói: "Sao thế?"

Tuyền Cơ cười nói: "Bảo hắn vào hỗ trợ sắp xếp, nếu hắn biết chữ, thoạt nhìn cũng thông minh sáng sủa, ta dạy hắn một chút, hắn sẽ tiến bộ rất nhanh, sau này có thể giúp huynh sắp xếp."

Kỉ Kiến Thận nghĩ nghĩ rồi gật đầu chấp nhận.

Hồng Vượng tuy là người thân cận bên cạnh Thái tử, nhưng vì là thái giám nên địa vị hắn còn thấp kém hơn so với gã sai vặt, loại chuyện tiếp xúc trực tiếp với công văn thư tín này, bình thường sẽ không tới lượt hắn, không nghĩ tới đêm nay vì một câu nói của Tuyền Cơ mà lần đầu tiên có được cơ hội như vậy, trong lòng thực sự cảm kích, hắn cũng không có mong muốn dã tâm gì, nhưng có thể được nhận một trọng trách như vậy, đối với hắn mà nói, thực sự là một vinh hạnh lớn lao.

Tuyền Cơ không chút khách khí đem phần văn kiện Kỉ Kiến Thận chưa xem dọn đến một bên bàn, kéo Hồng Vượng đến, vừa tự tay phân loại sắp xếp, vừa thấp giọng giảng giải phương pháp sắp xếp cho Hồng Vượng.

Kỉ Kiến Thận cười liếc nhìn bọn họ một cái rồi cúi đầu chuyên tâm làm việc của mình.

Hồng Vượng đứng bên cạnh Tuyền Cơ, theo thói quen cúi thấp người, Tuyền Cơ thấy thế cười nói: "Ta cũng không phải hổ dữ, sao ngươi thấy ta lại co rúc như thế này!"

Hồng Vượng cười khổ nói: "Thân phận tiểu thư cùng nô tài khác nhau, nô tài sao dám mạo phạm?"

"Nhưng mà hiện giờ ngươi đang mạo phạm ta đấy, ta vẫn cảm thấy ta thực bình dị gần gũi, người gặp người thích, thế nhưng ngươi lại mang bộ dạng sợ sệt co rúc vào một góc, khiến ta cảm thấy rất tổn thương." Tuyền Cơ nửa thật nửa giả nói. Người khác hèn mọn rụt rè ra sao nàng không quan tâm, nhưng Hồng Vượng sẽ ở bên cạnh nàng lâu dài, nhìn bộ dạng hắn như vậy, người khó chịu sẽ là nàng, đương nhiên phải sữa chữa lại cách hành xử của hắn.

Hồng Vượng biết tính tình bướng bỉnh của Tuyền Cơ, đành phải xin lỗi một tiếng rồi miễn cưỡng đứng thẳng lên.

Tuyền Cơ vừa lòng gật đầu, cầm tấu chương lên tiếp tục hướng dẫn cho Hồng Vượng thế nào là phân chia theo mức độ cấp thiết và sắp xếp các tấu chương có tính chất giống nhau vào cùng một loại, sau đó còn hướng dẫn hắn dùng bút lông đánh dấu các câu nói trọng điểm trong mỗi tấu chương để Kỉ Kiến Thận có thể đọc thật nhanh. Hai người, một người nói chuyên chú, một người nghe mê mẩn, thấm thoát đã sắp xếp một bàn đầy tấu chương trở nên gọn gàng, quy củ.

Tuyền Cơ nói xong có chút khô miệng, Hồng Vượng vội vàng ra ngoài thu xếp trà nóng điểm tâm. Tuyền Cơ thấy tấu chương trên bàn Đại ma vương đã được xử lý gần xong, liền lấy một chồng bên mình đưa qua đặt lên bàn hắn, đi đến phía sau giúp hắn xoa bóp bả vai.

Sức lực của nàng rất nhỏ, nhưng đời trước vì chăm sóc mẫu thân đau bệnh quanh năm, nàng đặc biệt học một ít phương pháp mát xa, nay dùng trên người Kỉ Kiến Thận, cảm giác cả thể xác và tinh thần đều được thả lỏng khiến một chút mệt mỏi trên người hắn không cánh mà bay.

"Ngày mai nàng theo ta vào cung đi, Lão đầu tử cứ luôn nói muốn gặp nàng, cũng nên cho ông ấy gặp con dâu rồi." Kỉ Kiến Thận vừa nói vừa kéo Tuyền Cơ ôm vào lòng.

Tuyền Cơ khẽ đấm hắn một cái, nàng còn chưa gả đâu! Nghĩ nghĩ, vẫn gật đầu đáp ứng, trước sau gì thì cũng phải gặp thôi, nàng cũng tò mò muốn biết dạng người gì sẽ sinh ra một đứa con như Đại ma vương này.

"Phụ thân huynh có hung dữ hay không? Bộ dạng có giống huynh không?" Tuyền Cơ hiếu kỳ hỏi.

"Ngày mai nàng sẽ biết…" Kỉ Kiến Thận làm bộ đau đầu nhức óc không muốn nhiều lời, thành công chọc được Tuyền Cơ cười, một chút khẩn trương trong lòng cũng không cánh mà bay.

142. Chương 142: Cha Con Không Giống Nhau

"Hôm nay sao bỗng nhiên ngoan như vậy? Có phải là Trương tiên sinh lại nói gì với nàng không?" Kỉ Kiến Thận tâm tình thả lỏng, tạm thời còn chưa muốn vùi đầu vào công văn.

"Hừ! Huynh đem Trương gia gia cùng Trương mẫu ra làm thuyết khách muốn ta làm trâu làm ngựa cho huynh! Còn có ý tứ hỏi ta sao?" Tuyền Cơ giơ tay đấm xuống người nam nhân bên cạnh hai cái.

Kỉ Kiến Thận đối với hành vi thô bạo "quyền cước leo thang" của nàng không để ý chút nào, giơ tay đem hai nắm tay của nàng bao lại trong lòng bàn tay, cười nói: "Ta đại khái biết bọn họ sẽ nói với nàng cái gì, bất quá trời đất chứng giám, kia cũng không phải là ta bày mưu đặt kế."

"Huynh còn phải bày mưu đặt kế sao? Rõ ràng biết, không can thiệp để bọn họ đến ép ta là được rồi! Huynh là một tên giảo hoạt!" Tuyền Cơ giãy giụa vài cái, nắm tay vẫn là bị nắm gắt gao trong lòng bàn tay của đối phương, không khỏi có chút ngứa răng muốn cắn người.

Kỉ Kiến Thận xem bộ dáng kia của nàng thì biết nàng muốn làm gì, chủ động đưa cánh tay đến bên miệng nàng ung dung nói: "Nàng muốn trút giận thì cứ việc cắn đi!"

Tuyền Cơ hừ một tiếng, rất có tính cách mà cự tuyệt ăn "của ăn xin".

"Việc ta làm cho nàng, đều là ta chính mình nguyện ý, nàng không cần cảm thấy thiếu ta cái gì, ai bảo ta cứ khăng khăng thích nàng chứ? Ta cũng không cần nàng bởi vì cảm thấy mắc nợ tình cảm của ta liền làm chút gì đó báo đáp lại, ta nghĩ cuối cùng sẽ có một ngày, nàng cũng có thể bởi vì thích ta mà nguyện ý suy nghĩ cho ta, nguyện ý cùng ta chia sẻ, nàng hiện tại không muốn cũng không sao, chỉ cần ngoan ngoãn ở lại bên người ta, để cho ta hảo hảo sủng ái là tốt rồi." Kỉ Kiến Thận ôm Tuyền Cơ giống như dỗ dành tiểu hài tử, nhẹ nhàng lay động nói.

Tuyền Cơ trong lòng có hơi chấn động, thả lỏng thân mình chôn vào cái ôm của Kỉ Kiến Thận, ồm ồm nói: "Huynh… Huynh giỏi nhất là nói lời ngon ngọt gạt ta! Bất quá ta nghe xong vẫn rất là cao hứng. Tiếp nhận Trầm thị liền tiếp nhận Trầm thị đi, làm hỏng rồi thì huynh cũng đừng có hối hận!"

Kỉ Kiến Thận nhẹ nhàng nâng mặt của nàng lên. Ôn tồn hôn như tơ liễu nhẹ nhàng đáp xuống trên trán của nàng, trên mi, trên mặt, trên môi… Hai môi chạm nhau, chậm rãi trằn trọc xâm nhập.

Tuyền Cơ bất tri bất giác bị ôm đến một bên trên nhuyễn tháp, mắt thấy hành động của Đại ma vương sẽ thăng cấp, bất giác da đầu tê rần, nhịn không được ai u một tiếng đẩy ra nam nhân tình ý dày đặc trên người.

Tay hướng trên đầu tìm kiếm, là trâm cài tóc mà hôm nay Khả Nhi cứng rắn ép nàng cài lên khi nằm xuống đâm vào da, thoáng qua như thế, Tuyền Cơ hoàn toàn thanh tỉnh, ngồi dậy đẩy Kỉ Kiến Thận bộ dạng chưa tận hứng mà buồn bực kia ra, sẵng giọng: "Đi làm việc, không thì trời cũng sáng, không được miên man suy nghĩ!"

Kỉ Kiến Thận hận không thể đem nàng bắt lại cắn hai ngụm cho hả giận, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài trở về làm việc.

Tuyền Cơ không có phát hiện nam nhân đang quay lưng về phía nàng khóe môi tươi cười đắc ý, một chiêu lấy lui làm tiến này quả nhiên là biện pháp hiệu quả nhất để đối phó chú rùa con này a!

Trầm thị chuyện tình như vậy là xong.

Bởi vì lo lắng Tuyền Cơ đêm qua bồi hắn công tác đến đêm khuya, Kỉ Kiến Thận đặc biệt đến giờ ngọ mới đi Thính Tùng cư đón Tuyền Cơ vẫn đang còn buồn ngủ, ngồi xe vào cung.

Khả Nhi biết tiểu thư phải vào cung diện thánh, nào dám chậm trễ, đem Tuyền Cơ giống như búp bê ấn xuống bàn trang điểm bên cạnh loay hoay trang điểm nửa ngày, thẳng đến khi rốt cuộc không còn một chút khuyết điểm nào mới đem người giao cho Thái tử điện hạ.

Thân phận hiện tại của Kỉ Kiến Thận mang theo Tuyền Cơ ngồi xe nghênh ngang đi thẳng vào kinh thành mới đổi thành nhuyễn liễn đưa đến trước ngự thư phòng của Thừa Thiên đế.

Ngự thư phòng chưa bao giờ cho phép nữ tử tiến vào, bên trong chỉ có thái giám và thị vệ, ngay cả cung nữ cũng không gặp một người. Thị vệ thái giám trước cửa nhìn thấy Thái tử điện hạ thật cẩn thận đỡ một cung trang mỹ nhân xuống, kinh ngạc đến nỗi tròng mắt cũng sắp rớt ra.

Nữ nhân ngang nhiên xuất hiện ở trong này đã đủ kỳ quái rồi, nhưng lại dám đường đường ngồi xe đến trước cửa mới xuống xe, mà còn là do Thái tử điện hạ sắp đăng cơ tự mình đỡ xuống xe?

Nữ nhân thế nào mà có mặt mũi lớn như vậy a!

Nhưng mà có thể ở ngự thư phòng hầu hạ, đều là tinh anh, tự nhiên biết chuyện gì có thể xem có thể nói, chuyện gì chẳng những nhìn mà phải làm như không phát hiện, ngay cả trong mộng cũng không thể lộ ra nửa chữ. Vì thế mỗi người đem chính mình như là tượng gỗ. Cung kính quỳ nghênh đón Thái tử, né sáng một bên mắt nhìn mũi mũi nhìn tim đứng chỉnh tề.

Tuyền Cơ nhìn đến trường hợp như vậy, cuối cùng hoàn toàn thanh tỉnh.

Sau khi thái giám thông truyền, cửa ngự thư phòng mở rộng ra, Kỉ Kiến Thận cười cười nắm tay Tuyền Cơ, dẫn nàng đi vào trong điện.

Kỉ Kiến Thận cúi người hành lễ hướng về người phía trên ngự tòa nói: "Thỉnh an phụ hoàng!"

Tuyền Cơ cũng ngoan ngoãn đi theo khom người cúi chào. Lấy thân phận "Dân nữ" hiện tại, như vậy rõ ràng quá mức vô lễ.

Thừa Thiên đế không nói chuyện chỉ là vung tay lên, thị vệ thái giám hết thảy im lặng lui ra ngoài.

Tuyền Cơ trộm đánh giá Thừa Thiên đế sau ngự tòa, râu tóc bạc trắng nhìn qua chẳng những uy nghiêm, hơn nữa có phần thanh kỳ khí độ tiên phong đạo cốt, ánh mắt sáng ngời, cả người toát lên một phong thái ung dung như thần tiên, bộ dáng cùng Kỉ Kiến Thận chỉ có ba bốn phần tương tự. Nói vậy bộ dáng của Đại ma vương giống mẫu thân hắn hơn. A! Không đúng, Thừa Thiên đế hiện tại là dịch dung cải trang.

Một tiếng nổ đánh gãy suy nghĩ của nàng. Thừa Thiên đế bỗng nhiên mặt lạnh uy nghiêm nói: "Dân nữ to gan! Thấy trẫm thế nhưng không quỳ lễ."

Tuyền Cơ kinh ngạc liếc hắn một cái, quay đầu nhìn Kỉ Kiến Thận vẫn cứ bộ dạng như cũ đứng đó, chính là nhíu mày nhìn lại Thừa Thiên đế một cái, một bộ dáng rất không cao hứng, rõ ràng muốn thay chính mình ra mặt.

Có Đại ma vương làm chỗ dựa, Tuyền Cơ bỗng nhiên có dũng khí, cũng không để ý Thừa Thiên đế, giật nhẹ tay áo của Kỉ Kiến Thận nói: "Chúng ta đi thôi. Ta không muốn thấy hắn!"

Kỉ Kiến Thận liếc nhìn nàng một cái, cười rộ lên nói: "Được!", dắt tay Tuyền Cơ ra vẻ phải đi.

Thừa Thiên đế rõ ràng bị chọc giận, cao giọng nói: "Tên nghịch tử nhà ngươi, có lão bà liền quên lão tử! Lão tử giáo huấn nha đầu kia có gì không đúng? Thế nhưng ngươi lại thuận theo nha đầu kia, trưng ra sắc mặt cho lão tử xem?"

Tuyền Cơ bị lời nói thô lỗ của hắn chấn động dừng lại, nhìn thấy Thừa Thiên đế từ một Hoàng đế uy nghiêm bỗng dưng biến thân lão lưu manh, lập tức có chút không thích ứng, một lúc sau mới mở miệng nói phải trái: "Xích bá bá, là người muốn gặp ta, không phải ta muốn gặp mặt người, nhưng gặp mặt người lại làm khó ta, chúng ta đương nhiên muốn bỏ đi."

Thừa Thiên đế bạch bạch từ trên ngự tòa chạy xuống, trừng mắt liếc Tuyền Cơ một cái, hướng Kỉ Kiến Thận nói: "Xú tiểu tử, ngay cả việc nhà của chúng ta ngươi đều nói cho nàng? Nha đầu, ta tốt xấu cũng tính là cha chồng của ngươi, hướng ta quỳ một chút như thế nào tính là làm khó dễ ngươi?"

Tuyền Cơ nháy mắt mấy cái nói: "Ở quê hương của ta chỉ có đi gặp những người đã khuất mới phải quỳ lạy…"

Thừa Thiên đế không tin nói: "Quê của ngươi không phải ở Ninh quốc sao? Chưa từng nghe qua Ninh quốc có quy củ nay, tiểu nha đầu ngươi không cần lừa gạt lão tử!"

Tuyền Cơ nói: "Ai nói nhà của ta ở Ninh quốc a?"

Thừa Thiên đế trừng hướng Kỉ Kiến Thận nói: "Tiểu tử ngươi nói! Nha đầu kia không phải Ninh Nguyệt Quận chúa của Ninh quốc sao?"

Kỉ Kiến Thận thật sâu nhìn Tuyền Cơ liếc mắt một cái, khẳng định nói: "Không phải!"

Tuyền Cơ quay lại nhìn hắn cười, kỳ thật thân phận của chính mình, tin rằng lấy sự khôn khéo của hắn nhất định đã sớm hoài nghi, chỉ là hắn vẫn chưa từng hỏi qua nàng.

"Này uy uy, không cần liếc mắt đưa tình, nói đến nghe một chút, nha đầu kia không phải Ninh Nguyệt Quận chúa. Đó là làm sao?" Thừa Thiên đế không kiên nhẫn nói.

Tuyền Cơ cố ý không để ý tới lão đầu tử già mà không kính này, hỏi Kỉ Kiến Thận: "Chàng khi nào thì phát hiện?"

"Thời điểm ở tại biệt trang liền đoán được nàng có thể không phải là người của một trong bảy nước hiện tại, cử chỉ hành vi khẩu vị thói quen của nàng làm cho người ta đoán không được nguồn gốc, về sau thám tử căn cứ dấu vết để lại tìm được nàng là Ninh quốc Ninh Nguyệt Quận chúa, Ninh Nguyệt trước đó rõ ràng là người ngốc vốn sinh ra đã kém cỏi, như thế nào có thể ở Lung Giang rơi xuống nước sau đó liền bỗng nhiên có thể viết, tính toán, biến thành một cái nha đầu lười xảo quyệt khó chơi? Hơn nữa nàng bình thường lơ đãng lộ ra ẩn ý, rồi chưa thấy qua tuyết rơi, còn nói ra một đống cái gọi là điểm tâm phương nam nghe cũng chưa nghe qua. Ta nếu tin tưởng nàng là Ninh Nguyệt, không khỏi có chút hồ đồ." Kỉ Kiến Thận một việc một việc nhắc lại. Nghe được hai người liên tiếp gật đầu.

Tuyền Cơ trong lòng ẩn ẩn phiếm ra một tia ngọt ngào: Nam nhân này đối với chuyện của nàng rất là để bụng. Đương nhiên, thật sự chỉ là do thói quen thường làm giữa tình nhân với nhau, nếu hôm nay hai ngươi không phải hữu tình, chỉ sợ Tuyền Cơ sẽ cảm thấy Kỉ Kiến Thận bụng dạ khó lường tâm cơ thâm trầm, là cái người rất khủng bố.

Thừa Thiên đế chen vào nói: "Vậy nha đầu kia rốt cuộc có lai lịch thế nào? Chậc chậc, một nha đầu lai lịch bất minh như thế sao có thể làm con dâu của lão tử?"

Tuyền Cơ vẫn như cũ không để ý tới hắn, chỉ là khiêu khích nhìn về phía Kỉ Kiến Thận - xem huynh có thể đoán được lai lịch của ta không?

Kỉ Kiến Thận cười nói: "Nàng cơ thể này là của Ninh Nguyệt Quận chúa, hồn phách là từ nơi khác tới, ta nói có đúng không?"

Lời vừa nói ra, không chỉ Thừa Thiên đế, ngay cả Tuyền Cơ cũng bị làm cho khiếp sợ: "Huynh biết cũng không sợ hãi?"

"Nàng có cái gì có thể làm cho ta sợ hãi, rùa con!" Nói xong đưa tay điểm nhẹ chóp mũi của nàng.

Tuyền Cơ khiếp sợ, này cổ nhân lá gan cũng quá lớn đi, thái độ tiếp nhận một việc thần bí lại cao như vậy!

Thừa Thiên đế sau khi khiếp sợ lại thấy hứng thú, vây quanh Tuyền Cơ dạo qua một vòng, một chưởng chụp lên trên vai Kỉ Kiến Thận, vui tươi hớn hở nói: "Tiểu tử. Ngươi khá! Nữ nhân hiếm lạ cổ quái như vậy cũng cho ngươi tìm được! Haha. Không hổ là con ta!"

Kỉ Kiến Thận bình tĩnh gỡ tay hắn ra, kéo Tuyền Cơ tránh ra hai bước nói: "Ta không quan tâm nàng tột cùng đến từ phương nào, đã trải qua chuyện gì, ta chỉ muốn nàng hứa hẹn ở lại chỗ này, ở lại bên cạnh ta, có được không?"

Tuyền Cơ cười cười, bỏ xuống lo ngại trong lòng, lật tay nắm lấy lòng bàn tay hắn: "Được!"

Thừa Thiên đế đỏ mắt. Từ khi rời khỏi lão bà đại nhân ở Khiết quốc. Trừ bỏ lão bà đại nhân trộm đến cùng hắn gặp gỡ, phần lớn thời gian đều cô độc trải qua. Tên tiểu tử đáng chết này thế nhưng đem con dâu dẫn đến trước mặt hắn ngang nhiên khanh khanh ta ta kích thích hắn!

"Cút cút cút, mau trở về chuẩn bị đăng cơ. Lão tử không chơi nữa, các ngươi muốn đánh tình mắng yêu chờ đăng cơ rồi nói sau, lão tử cũng vội vàng về nhà ôm lão bà đây!" Thừa Thiên đế bạo nộ rồi, trực tiếp hạ lệnh trục khách.

Tuyền Cơ thấy lão nhân này có bệnh 'đau mắt đỏ' rất nghiêm trọng, trong lòng bỗng nhiên có chút đồng tình hắn.

Vì sứ mệnh của gia tộc bọn họ, hắn cùng với thê tử của mình phải tách ra nhiều năm, còn phải ở trong này giả mạo thân phận của người khác thật thận trọng, dưới áp lực trường kỳ khiến tính tình quái dị, có chút

hành vi cực đoan để phát tiết cũng là chuyện bình thường.

Trên đường quay về phủ Thái tử, Tuyền Cơ cùng Thái tử điện hạ đối với việc diện thánh hôm nay trao nhau cách nhìn nhận thức...

Tuyền Cơ nói: "Phụ thân huynh và huynh chẳng giống nhau chút nào."

Thái tử bình tĩnh nói: "Ân, may mắn!"

Tuyền Cơ thở phào một hơi nói: "Mẫu thân chàng thật vĩ đại!"

143. Chương 143: Tình Cũ Hạ Màn, Niềm Vui Mới Lên Sân Khấu

Lam Tinh và Lam Tích tuy đã từng thấy Tuyền Cơ chỉnh lý, đối chiếu sổ sách, nhưng khi thật sự theo nàng bước vào cửa hàng bạc của phủ Thái tử để làm việc thì vẫn có chút kinh ngạc về năng lực của nàng.

Tuyền Cơ dẫn theo hai nàng đi thẳng một đường vào cửa hàng bạc, lúc đến đó, tất cả đều là vẻ mặt kinh ngạc vui mừng chào đón các nàng, không ít đại quản sự tiến đến hành lễ chào hỏi, sắc mặt đều thể hiện ý kính trọng thật lòng khâm phục và vẻ hân hoan xuất phát từ nội tâm, hoàn toàn không phải vì Tuyền Cơ là nữ nhân mà có nửa phần khinh miệt miễn cưỡng.

Dọc đường Tuyền Cơ đều cười tủm tỉm, chào hỏi cùng mọi người, lúc trở lại căn phòng trước đây mà cửa hàng vẫn giữ lại cho nàng thì mặt đã cười đến mức hơi cứng ngắc.

Nhìn thấy sổ sách trên ngăn tủ ở hai bên trùng trùng điệp điệp chất chồng cao đến nóc nhà, Lam Tinh, Lam Tích đều ngẩn ngơ, trước kia các nàng chưa từng đến nơi giống thế này, thân là nữ nhi hơn nữa lại còn không biết chữ, đối với loại địa phương như thư phòng hay phòng thu chi tự nhiên có chút kính sợ.

Tuyền Cơ ngồi vào sau bàn, bảo hạ nhân mời các vị quản sự đến họp, Lam Tinh, Lam Tích nghe xong vội đi chuẩn bị trà.

Hôm nay, bởi vì trước đó đã được thông báo về việc Tuyền Cơ sẽ trở về vào buổi chiều cho nên các quản sự đều đến đông đủ từ sớm, chỉ chờ nàng ra lệnh một tiếng, mọi người liền nối đuôi nhau lên lầu, cũng không nói nhiều, mỗi người tự lấy ghế dựa ngồi vây chung quanh bàn Tuyền Cơ.

Lam Tinh, Lam Tích kinh ngạc, đây là bố trận gì, thân phận Tuyền Cơ bây giờ cao hơn bọn họ biết bao nhiêu, chưa nói đến quan hệ với Thái tử, chỉ với mệnh lệnh do Thái tử ban ra là "Mọi người trong phủ Thái tử và Trầm thị, thấy nàng như thấy Thái tử" cũng khiến cho các quản sự đứng nghe nàng dặn dò cũng đã rất hợp tình hợp lý rồi, tại sao đám người này chẳng phân biệt được trên dưới, xin chỉ thị mà dám to gan ngồi ngang hàng bên cạnh nàng?

Tuyền Cơ đã hơn nửa năm chưa tiếp xúc với công việc ở phủ Thái tử và Trầm thị, hôm nay đến đây trước hết mời các quản sự nói một chút về những việc lớn quan trọng gần đây liên quan đến sản nghiệp của phủ Thái tử cùng với các khoản mục chi tiêu lớn.

Nghe Tuyền Cơ cùng những quản sự này một hỏi một trả lời, trật tự rõ ràng. Chỉ vài câu đơn giản đã chọn ra được vấn đề trọng điểm, Lam Tinh Lam Tích nhìn nhau ngạc nhiên. Các nàng vẫn nghĩ Tuyền Cơ là nữ nhân xinh đẹp lại có chủ kiến, có thể đọc viết, khéo tính toán, không ngờ đối với việc quản lý tài sản kinh doanh thế nhưng cũng thông thạo như thế.

Hơn nữa khi nàng và các quản sự đối đáp lại biểu lộ sự tự tin vui vẻ một cách tự nhiên, chưa từng thấy trên người những nữ nhân khác, đối diện với nam nhân trưởng thành còn lớn hơn nàng gần mười tuổi cũng không có chút nào mất bình tĩnh, ung dung nói chuyện, điều này thật sự không dễ dàng.

Tốn cả buổi chiều, Tuyền Cơ cuối cùng cũng nắm được đại khái công việc ở phủ Thái tử. Sau khi đưa tiễn các quản sự, lấy ra bảng ghi nhớ nội dung chủ yếu mà vừa rồi mình vừa nghe vừa ghi lại, ca thán một tiếng, đây mới chỉ là phủ Thái tử mà thôi, Trầm thị còn phiền phức nhiều hơn, phải nhanh chóng bồi dưỡng tốt

người giúp đỡ mới được. Vừa nghĩ vừa hối hận mình quá dễ bị lừa, bị dụ dỗ vài câu miệng đã nhanh chóng đồng ý chỉnh lý những việc sai sót ở phủ Thái tử, đúng là sắc đẹp làm thần trí mê muội!

Than thở một trận, ngẩng đầu nhìn Lam Tinh, Lam Tích đang lén quan sát mình, trong phút chốc liền phúc chí tâm linh (khi vận may đến, thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn), ha ha! Trước mắt không phải có hai người giúp đỡ thật tốt đưa đến cửa sao?

"Lam Tinh, Lam Tích, các ngươi có từng đọc sách chưa?" Hai mắt Tuyền Cơ tỏa sáng hỏi han.

"Tỳ nữ không biết chữ..." Lam Tinh hổ thẹn cúi đầu nói, Lam Tích cũng lắc đầu nói không. Tuyền Cơ chưa từ bỏ ý định nói: "Các ngươi có muốn đọc sách biết chữ không?"

Buông tha cho hai con trâu ngựa có sẵn thật đáng tiếc. Không biết chữ thì phiền phức một chút, nhưng nhìn bộ dáng thông minh của các nàng, học hành chắc chắn rất nhanh, hơn nữa số học cũng không cần nhận biết nhiều chữ, có thể một bên học tính toán, một bên học chữ.

Lam Tinh, Lam Tích ngẩn ra. Lam Tinh nói: "Làm gì có người sẵn lòng dạy hai nô tỳ chúng ta học chữ? Hơn nữa học cũng không có chỗ dùng."

"Có ích, có ích, học có thể giúp ta làm việc!" Tuyền Cơ lập tức bộc lộ mục đích hiểm ác.

Nói đến việc này, Lam Tinh Lam Tích tự nhiên không từ chối nữa. Hai người đều là người thông minh, đương nhiên hiểu được đây là một cơ hội tốt trời cho.

Tuyền Cơ đã có ý tưởng, đêm đó trở lại Thính Tùng cư, liền đi tìm Trương mẫu thương lượng xem trong phủ Thái tử còn có người nào có thể bồi dưỡng nên "Nhân tài" không. Trương mẫu nghe xong nói: "Nữ thân quyến trong phủ Thái tử đều phân phát hết rồi, nha hoàn lưu lại cũng không nhiều. Nhưng thật ra trong mấy trang khác của phủ Thái tử có sắp xếp một vài cô nhi quả phụ có người thân hy sinh vì nhiệm vụ. Trong đó chắc là có không ít người nhân phẩm đáng tin lại khá lanh lợi, đợi ta tuyển một ít đến cùng Lam Tinh, Lam Tích học chữ và tính toán, đều là nữ nhi, ở bên cạnh con cũng thuận tiện hơn, con dù sao cũng là người của Thái tử, ở cùng một chỗ với mấy lão quản sự này, chọc cho người khác lời ong tiếng ve cũng không tốt."

Tuyền Cơ nghe xong đổ mồ hôi lạnh, mọi người thật sự đều xem nàng là vật phẩm sở hữu của Đại ma vương. Hận không thể đặt bên cạnh nàng đều là nữ nhân, thái giám. Thật là! Nhưng mà trong môi trường này, nàng cũng lười nhiều lời.

Trương mẫu nhắc nàng mới nhớ. Thê thiếp phu nhân trước đây trong Vương phủ không biết chạy đi đâu, từ khi đến phủ Thái tử chỉ có đêm thứ nhất đang ngủ mơ hồ bị bắt cóc đến tẩm điện của Đại ma vương trong nội viện để qua đêm, sau đó liền trực tiếp trở lại Thính Tùng cư, tình hình nội viện hiện tại như thế nào nàng hoàn toàn không biết gì cả.

Do dự một chút, vẫn là nhịn không được hỏi thăm Trương mẫu, vẻ mặt Trương mẫu quái dị nhìn nàng một cái, nói: "Tuyền Cơ quan tâm chuyện này để làm gì?"

Tuyền Cơ cười khổ nói: "Các nàng đều là người đáng thương thân bất do kỷ (có những chuyện mình không muốn làm mà vẫn phải làm), con hy vọng các nàng có thể có nơi tốt để đi."

Trương mẫu vỗ vỗ bả vai của nàng nói: "Các nàng có cầm theo tiền của do phủ phân phát về nhà sinh sống, một số không có người nương tựa, sẽ đưa đến trang viên khác để nuôi dưỡng, dù sao cũng không bạc đãi các nàng."

"Không bạc đãi? Nửa đời sau của các nàng chỉ có thể sống một mình, Kỉ Kiến Thận còn có con đây, nói không chừng sau này còn có càng nhiều nữ nhân khác, thật sự là không công bằng!" Tuyền Cơ oán giận nói.

Trương mẫu nghe xong vội vàng ngắt lời nàng trước, thấp giọng khuyên nhủ: "Tuyền Cơ con nói gì vậy, bây giờ thân phận Thái tử đã khác, con phải thận trọng từ lời nói đến việc làm mới đúng."

Tuyền Cơ lắc đầu không nói thêm gì.

Trở lại Thính Tùng cư, Khả Nhi thấy Tuyền Cơ dáng vẻ suy sụp, hỏi nguyên nhân, Tuyền Cơ nói: "Không có gì, nghĩ đến Thái tử đuổi các phu nhân, cảm thấy hơi khó chịu thôi."

Lam Tích ở bên cạnh nghe xong, cười lạnh nói: "Tiểu thư, ngươi đừng quên, nguyên nhân bởi vì ngươi nên các nàng mới bị đuổi đi, đi thì cũng đã đi rồi, bây giờ ngươi áy náy khó chịu cái gì?" Lời này nói có phần không tử tế, Lam Tinh liều mạng nháy mắt ra dấu, Lam Tích tuy rằng hối hận, nhưng lời nói đã nói ra rồi, muốn thu lại cũng không được, đành phải làm bộ như không thấy.

Tuyền Cơ không có hình tượng nằm sấp trên bàn nói: "Các nàng ở lại bên cạnh Thái tử, số mệnh sớm muộn gì cũng có ngày bị người mới thay thế, không phải ta cũng sẽ có người khác, không có gì phải áy náy. Như bây giờ, tốt xấu gì các nàng cũng không cần ngày đêm sầu lo, ngươi tranh ta đấu. Ta chỉ buồn cho các nàng không có cơ hội khác để tìm kiếm người yêu một lần nữa thôi."

"Ngươi còn có thời gian buồn phiền vì những nữ nhân đó?! Ngươi muốn phiền não, trước tiên nên phiền não cho chính mình đi!" Triệu Tư Viễn, bây giờ nên gọi là Kỉ Tư Viễn, không chờ người thông báo, một tay đã đẩy ra cửa đang đóng trực tiếp xông vào.

Ba nha hoàn vội vàng cung kính hành lễ, cũng không dám nhắc nhở hắn hành vi hung hăng xông vào khuê phòng nữ nhân là quá vô lễ.

Tuyền Cơ hoàn toàn không có ý thức về việc này. Nghe tiếng, ngẩng đầu lười biếng liếc mắt nhìn hắn nói: "Tiểu Viễn, ngươi tới rồi, ta biết ta phải buồn phiền nhiều việc, không cần ngươi nhắc nhở ta! Vừa đến là không nói được gì tốt đẹp cả!"

Kỉ Tư Viễn đặt mông ngồi đối diện Tuyền Cơ, đón lấy chén trà Khả Nhi dâng lên, ừng ực một ngụm uống hết, lớn tiếng nói: "Người Nhạc quốc đến đây chúc mừng Phụ vương đăng cơ, vậy thì cũng thôi đi, người dẫn đầu sứ đoàn còn nói bóng gió là Nhạc quốc có ý tặng công chúa cho Phụ vương làm Hoàng hậu. Hai nước vĩnh viễn quan hệ tốt đẹp! Hừ!"

Ba nha hoàn nghe vậy giật nảy người, Tuyền Cơ sửng sốt một lát, vẫn là dáng vẻ không sao cả, ừ một tiếng rồi thôi.

Kỉ Tư Viễn vội la lên: "Ngươi đừng có mà xem thường, công chúa Nhạc quốc này không giống như với nữ nhân mà các đại thần muốn dâng cho Phụ vương, Phụ vương từ chối liền từ chối, những tên này cũng không dám làm gì. Nhạc quốc là một nước lớn, nếu tại triều đưa ra yêu cầu kết thân, Phụ vương nếu không đồng ý, rất có thể sẽ lập tức khai chiến. Phụ vương dù thích ngươi, cũng không khẳng định sẽ sẵn lòng gây thù với Nhạc quốc vào lúc này."

Tuyền Cơ vẫn có dáng vẻ không gấp không vội nói: "Rồi sao nữa?"

Kỉ Tư Viễn nổi giận, nhảy dựng lên nói: "Coi như ta lo lắng thừa rồi, ngươi nữ nhân này… Ngươi nữ nhân này… Hừ!" Bực tức xoay người muốn đi.

Tuyền Cơ chặn ngang giữ chặt tay áo hắn, cười nói: "Tiểu Viễn, tính tình ngươi thật là xấu. Chờ Phụ vương ngươi đăng cơ, ngươi chính là Thái tử tiếp theo. Cứ cáu kỉnh như vậy sao được?"

Nhìn Kỉ Tư Viễn bộ dáng thở phì phò, Tuyền Cơ lại nói: "Phụ vương ngươi sao lại là người dễ dàng khuất phục người khác như vậy, tính cách của hắn ngươi còn chưa hiểu sao? Hắn từ chối còn đỡ, chứ nếu đồng ý chỉ sợ là thật sự đang tính toán phải lập tức khai chiến với Nhạc quốc đó thôi."

Kỉ Tư Viễn trừng mắt nói: "Ngươi nữ nhân này tại sao lại không biết ghen tị, ta hoài nghi không biết ngươi có thật sự thích Phụ vương không nữa, Phụ vương muốn thành hôn với nữ nhân khác, ngươi lại không lo lắng."

Tuyền Cơ cười khổ một cái, nói: "Trời muốn đổ mưa. Lão cha của ngươi muốn kết hôn với lão bà. Ngăn cản được sao? Lo lắng ghen tị có ích gì, dù sao nếu hắn cưới vợ, ta rời đi là được rồi. Tình cảm không tranh giành được, cho dù có giành được cũng có ý nghĩa gì."

Kỉ Tư Viễn nghe xong lời này trong lòng run lên, tình cảm không tranh giành được sao? Nghĩ ngợi nhiều như vậy có ích gì? Dù sao mình ngay cả tranh giành cũng không dám…

Nghĩ đến đây, ngẩng đầu nhìn Tuyền Cơ liếc mắt một cái, trong lòng uất ức khó chịu, hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Khả Nhi, Lam Tinh thấy tâm trạng Tuyền Cơ không tốt, đều suy nghĩ phải khuyên nhủ như thế nào, Lam Tích không nói một lời, đi thẳng tới phòng ngủ Tuyền Cơ, hai người vừa thắc mắc không biết nàng muốn làm gì, đột nhiên nghe Tuyền Cơ thở dài một tiếng: "Thật phiền phức, vẫn nên ngủ một giấc rồi giải quyết."

Hai nàng nhìn nhau, nhất thời hiểu được thì ra Lam Tích đi trải giường chiếu cho Tuyền Cơ, tuy rằng Lam Tích thường xuyên lạnh nhạt với Tuyền Cơ, nhưng thật ra rất hiểu tính tình vị cô nương này.

Ngày thứ hai, Kỉ Kiến Thận mang Tuyền Cơ đến một trang viên của Trầm thị ở kinh thành để gặp một vài quản sự cao cấp được triệu tập đến, chính thức giao Trầm thị cho Tạ Tuyền Cơ quản lý.

Nói đến đây, Tuyền Cơ liền buồn bực, dưới sự trấn áp mạnh mẽ của Đại ma vương, nàng bị cứng rắn ép buộc làm phu nhân của hắn, lý do của Kỉ Kiến Thận rất quang minh chính đại: "Nếu nàng không phải chính thê của ta, ta sợ các quản sự sẽ không phục sự quản thúc của nàng."

Quản sự cao cấp của Trầm thị yên ổn chấp nhận nàng là nữ đương gia trên trời rơi xuống, các quản sự cao cấp đều biết thân phận thật sự của chủ nhân, bây giờ chủ nhân phải đăng cơ đế vị, đương nhiên không có khả năng trực tiếp quản lý việc buôn bán của Trầm thị, phu nhân tuy rằng là hạng nữ lưu, nhưng lại là người có năng lực bậc nhất về trông coi sổ sách quản lý tài sản. Hơn nữa phép tắc của Trầm thị, cấp dưới phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân, đừng nói là nghe theo điều khiển của chủ mẫu, cho dù muốn bọn họ vào nơi nước sôi lửa bỏng, vậy cũng không dám nhíu mày một cái.

Lại là một ngày bận rộn để tìm hiểu tình hình Trầm thị, cho đến khi cùng Kỉ Kiến Thận một đường trở lại phủ Thái tử, Tuyền Cơ một chữ cũng không đề cập đến việc công chúa Nhạc quốc sắp đến và chuyện hòa thân.

144. Chương 144: Mới Vào Cửa Cung

Khoảng thời gian bận rộn nhanh chóng trôi qua, hai mươi bảy tháng bảy, Thái tử dọn vào trong cung, mùng một tháng tám, Thái tử đăng cơ, hiệu Khải Thánh đế, đồng thời sắc phong con trai trưởng Kỉ Tư Viễn làm Thái tử, ban thưởng phủ Thái tử.

Tuyền Cơ mặc dù không được chứng kiến đại điển đăng cơ, nhưng cũng có thể cảm nhận được bầu không khí sôi nổi vui mừng xung quanh mình, trong kinh thành nhà nào cũng treo một cái đèn lồng màu đỏ trước cửa, dây pháo như không mất tiền mà bắn ngày ngày đêm đêm.

Trong phủ Thái tử, đến cả Kỉ Tư Viễn nhiều ngày nay cũng ở trong cung, nhân vật lớn hết thảy vắng mặt, ngược lại có chút im lặng.

Bởi vì Tân đế đăng cơ, để đảm bảo mấy ngày này không xảy ra sự cố, kinh thành luôn bị vây ở trạng thái nửa giới nghiêm, đa số các thương gia đều tạm thời dừng mua bán, phủ Thái tử và Trầm thị cũng dứt khoát nghỉ ngơi vài ngày.

Tuyền Cơ ở lại trong Thính Tùng cư ngủ đến thiên hôn địa ám, lúc thỉnh thoảng tỉnh táo mới nhớ tới cái vị đang ngồi trên chỗ cao nhất trong Hoàng cung của mình, đường thì quả thật không xa, nhưng cảm giác cứ như là người của hai thế giới khác nhau, không khỏi cảm thấy hiu quạnh sâu sắc.

Không muốn để mặc mình chìm sâu vào trong cảm xúc thương xuân buồn thu, dứt khoát đi tìm Trương mẫu cùng với Lam Tinh Lam Tích phát huy quốc túy, đánh mạt chược giết thời gian.

Đánh mạt chược suốt một đêm, buổi chiều ngày hôm sau lúc Tuyền Cơ đang ngủ say, bỗng nhiên nghe thấy trong viện truyền tới âm thanh ồn ào, đang định kêu người ra bảo mấy tên đang nhao nhao ồn ào bên ngoài câm miệng lại hết, bỗng thấy Lam Tích đẩy cửa đi vào nói: "Hoàng thượng muốn triệu ngươi vào cung kiến giá."

Tuyền Cơ dụi dụi mắt hàm hồ nói: "Có thể bảo bọn họ tối nay hãy đến được không, ta buồn ngủ…"

"Không thể!" Lam Tích trả lời rất dứt khoát, đi tới đỡ Tuyền Cơ bước xuống giường rửa mặt chải đầu.

Khả Nhi cũng chạy vào, vẻ mặt vừa kinh hỉ vừa khẩn trương, phụ Lam Tích giúp Tuyền Cơ rửa mặt thay quần áo chải tóc, trang điểm xong xuôi hết mới trực tiếp đưa Tuyền Cơ ra chiếc xe ngựa xa hoa đang chờ ngoài cửa.

"Tiểu thư có muốn chuẩn bị chút gì mang theo vào cung không?" Khả Nhi hỏi cẩn thận, tiểu thư cũng đừng để quên nàng lại ở ngoài cung.

"Chuẩn bị làm gì, chỉ đi có một lát thôi mà." Tuyền Cơ thuận miệng nói. Vừa phân phó đã có thể xuất phát.

Người tới đón đúng là Hồng Vượng. Nhìn sắc mặt tiểu thư có vẻ không tốt, không khỏi trở nên buồn bực, Hoàng thượng vừa mới đăng cơ xong đã nhớ đến việc đón tiểu thư vào cung gặp, đây là vinh sủng cỡ nào, sao tiểu thư lại còn có vẻ không vui? Chẳng lẽ trách Hoàng thượng không chính thức sắc phong à?

Xe ngựa lần này là do từ trong cung phái ra, được thủ dụ của tân hoàng, thị vệ canh giữ ở cửa cung cũng không truy hỏi gì nhiều lắm để cho xe ngựa chạy thẳng vào cung, Tuyền Cơ ngồi trên xe còn hơi buồn ngủ mông lung. Xe dừng, Hồng Vượng ở bên ngoài cao giọng mời nàng xuống xe, mới miễn cưỡng tỉnh táo tinh thần trở lại.

Xe đậu trước một tòa ngự hoa viên, trên cái cổng tròn cao lớn đề "Nghênh Nguyệt cung", Tuyền Cơ cười cười, mình với ánh trăng đúng thật là có duyên đấy.

Hồng Vượng dẫn nàng vào nội uyển, xuyên qua hoa viên đến trước một tòa lâu cao ba tầng, khom người nói: "Hoàng thượng đang ở trong lâu nghỉ ngơi. Tiểu thư mời vào!"

Tuyền Cơ ừ một tiếng đẩy cửa vào, quả nhiên nhìn thấy Kỉ Kiến Thận đang ngồi trên một cái giường nhỏ dựa vào cửa sổ đọc sách, lúc này hắn không mặc long bào, người chỉ mặc một cái cẩm bào màu lam nhạt. Nhưng vẫn cảm thấy được hắn không giống như bình thường, có lẽ là người làm Hoàng đế rồi sẽ tự nhiên mà lộ ra khí thế uy nghiêm.

"Tuyền Cơ, mau tới đây." Kỉ Kiến Thận ngẩng đầu nhìn Tuyền Cơ. Trong ánh mắt mang theo vài phần mị hoặc, vứt quyển sách vươn tay về phía nàng.

Tuyền Cơ không tự chủ mà bước tới, mới đến trước mặt đã bị hắn kéo ôm vào ngực, những nụ hôn ấm nóng cũng ùn ùn mà kéo tới, trong lúc kích tình, Tuyền Cơ bỗng nghĩ, cũng may là nàng không có thói quen trang điểm, nếu không tên sắc lang này đã phải ăn cả một miệng son bột rồi!

Trên môi bỗng nhiên đau đau. Tuyền Cơ mở to mắt trừng cái tên thô lỗ trước mặt. Ánh mắt Kỉ Kiến Thận trở nên sâu thẳm nói: "Không được phân tâm!"

Tuyền Cơ nhịn không được thè lưỡi nhăn mặt với hắn, đồ Đại ma vương bá đạo. Hừ!

Kỉ Kiến Thận làm bộ giơ tay bắt lấy đầu lưỡi của nàng, Tuyền Cơ sợ tới mức vội vàng rụt lại.

"Mấy ngày nay có nhớ ta không?" Giọng nói dịu dàng tràn đầy hấp dẫn.

"Có." Tuyền Cơ thành thật trả lời, tay ôm lấy cổ hắn, nhịn không được ngáp một cái.

"Chưa tỉnh ngủ à?"

"Ừ…" Tuyền Cơ hoàn toàn không chú ý tới ngọn lửa sâu thẳm trong ánh mắt đối phương.

"Vậy ngủ thêm lát nữa đi."

Cảm giác cả người bị ôm đi vào sâu bên trong phòng, Tuyền Cơ không biết nguy hiểm đang đến gần, gật đầu ngoan ngoãn, an tâm dựa vào lồng ngực Đại ma vương ngủ tiếp.

Qua một lúc… Trong màn mơ hồ truyền tới đoạn đối thoại mang theo tiếng thở dốc.

"Này này này, huynh làm cái gì vậy? Không phải nói cho ta ngủ thêm một một lát sao!"

"Bây giờ không phải nàng đang nằm trên giường sao, ngoan ngoãn ngủ đi, không cần để ý ta."

"Huynh… huynh như vậy làm sao ta ngủ được hả?"

"Vậy thì đừng ngủ, thức cùng ta…"

"Không muốn không muốn, huynh cái đồ bại hoại, ta rất buồn ngủ thật mà! Ưm…"

Đoạn đối thoại biến mất, chỉ còn lại từng đợt khẽ ngâm nga của người trong màn.

Đèn hoa mới lên, Tuyền Cơ cuối cùng mới tỉnh lại, Kỉ Kiến Thận đã không còn ở bên cạnh, trong phòng không có đèn, ánh sáng của đèn lồng ngoài cửa sổ xuyên qua song cửa dịu dàng chiếu xuống mặt đất, trong không khí tựa hồ còn có thể ngửi thấy hương vị kiều diễm của buổi chiều.

Tuyền Cơ quấn chăn giống như con giun nhúc nhích đến bên cạnh giường, lấy quần áo để trên đầu giường mặc vào, đến trước bàn trang điểm chải lại đầu tóc bị rối tung, vấn một búi tóc đơn giản nhất xong, liền muốn ra ngoài tìm người, Đại ma vương chết tiệt ăn no rồi bỏ chạy, tên hỗn đản!

Đi đến ngoài lâu, Hồng Vượng đang canh trước cửa, thấy Tuyền Cơ vội vàng hành lễ.

Tuyền Cơ bước qua đưa tay đỡ hắn đứng lên hỏi: "À, này, Hoàng thượng đang ở đâu?"

Hồng Vượng ngoan ngoãn đứng thẳng nói: "Hoàng thượng đang ở ngự thư phòng, bảo khi nào tiểu thư tỉnh xin chờ một chút, Hoàng thượng sẽ sang đây dùng bữa với tiểu thư."

"Ừ!" Tuyền Cơ lên tiếng, cái tên xui xẻo kia hóa ra là đi làm việc, làm Hoàng đế có gì mà vui chứ, suốt ngày cứ như con quay.

"Hồng Vượng, hay là đưa ta xuất cung đi, khỏi cần quấy rầy Hoàng thượng."

Hồng Vượng chấn động, hắn cũng không có gan cãi lời hoàng mệnh, vội vàng lắc đầu, đang lúc khó xử, bỗng nghe thấy ngoài vườn hoa tiếng kêu bén nhọn "Hoàng thượng giá lâm!" của một gã thái giám vang lên.

Hồng Vượng thở phào vội vàng quỳ xuống nghênh đón.

Dưới ánh đèn, Kỉ Kiến Thận dẫn theo một chuỗi dài thái giám cung nữ đi vào trong uyển, vài bước đã đến trước mặt Tuyền Cơ, ôm nàng vào lòng, cười mắng: "Mới dậy đã không yên phận rồi! Vội vàng đi như thế làm gì chứ?" Lấy công lực của hắn, lúc ở ngoài uyển đã nghe thấy hai người bọn họ nói chuyện rồi.

Tuyền Cơ tránh không được cái ôm của hắn, thấy sau lưng hắn người nào cũng cúi đầu dáng vẻ như cái gì cũng không thấy, giấu đầu hở đuôi thực khiến cho nàng dở khóc dở cười. Trừng mắt liếc nhìn cái tên nam nhân ác bá kia một cái, thấp giọng mắng: "Không đi thì ở lại đây để huynh khi dễ sao?"

Kỉ Kiến Thận cười ha ha. Nhớ tới buổi chiều triền miên, cố ý đến bên tai Tuyền Cơ cả giận: "Yêu nàng còn không kịp, làm sao nỡ khi dễ nàng?!"

Tuyền Cơ lườm hắn một cái, biết mình không đấu lại cái tên nam nhân cường thế da mặt lại dày này, chỉ đành nói sang chuyện khác, nói: "Không phải nói ăn cơm sao?"

Kỉ Kiến Thận cười, rốt cuộc cũng buông tha nàng, đổi thành nắm tay nàng đi vào trong lâu.

Không giống như Tuyền Cơ tưởng tượng, Hoàng đế dùng cơm cũng không khoa trương lãng phí như trong phim truyền hình. Tổng cộng có tám món một canh, hơn nữa có lẽ là biết nàng không thích bị một đám người vây xem dùng cơm, cho nên Kỉ Kiến Thận còn bảo cung nữ thái giám lui hết ra ngoài, hai người cứ vậy ngồi đối mặt nhau dùng cơm, cảm giác không khác gì trước đây lắm.

"Lại ngốc cái gì thế? Không phải bảo ăn cơm sao?" Kỉ Kiến Thận cười gắp mấy đũa đồ ăn vào trong chén Tuyền Cơ.

"Sao ta cảm thấy huynh có chút kỳ quái!" Tuyền Cơ nói.

Kỉ Kiến Thận tỉnh bơ, trong lòng thầm kinh ngạc sự mẫn cảm của nàng, nhưng trên mặt vẫn cười hỏi: "Kỳ quái thế nào?"

"Dám chắc là huynh định làm chuyện gì đó khiến ta không vui!"

"Làm sao thấy được?"

"Trực giác." Tuyền Cơ cũng không thể nói rõ nguyên nhân được. Kỳ thật từ lúc nàng mới tiến cung, nàng đã cảm thấy tên Đại ma vương này đang cố ý để cho nàng thấy cuộc sống ở đây so với phủ Thái tử lúc trước

không có gì khác. Cố ý đuổi đi một đống thái giám cung nữ ở trong cung, cố ý mặc thường phục tiếp cận nàng, khiến nàng ngửi thấy có chút mùi vị âm mưu.

Kỉ Kiến Thận đưa ngón tay điểm lên trán của nàng: "Có nên khen nàng thông minh không đây?"

"Huynh định làm gì?" Tuyền Cơ bắt đầu cảnh giác.

"Nhạc quốc định kết thông gia, đưa công chúa sang đây làm phi tử của ta." Vừa nói vừa quan sát phản ứng của Tuyền Cơ.

"Ừ. Tiểu Viễn có nói rồi." Tuyền Cơ gật đầu.

Kỉ Kiến Thận không nói lời nào, cứ vậy nhìn nàng, nhìn đến mức nàng cảm thấy sởn tóc gáy. Nhịn không được mở miệng nói: "Này… đừng có nói với ta là huynh đồng ý cưới nàng ta đấy."

"Nếu ta nói phải thì sao?" Kỉ Kiến Thận vẻ mặt không chút thay đổi, thản nhiên nói.

Tuyền Cơ nháy mắt mấy cái, nhẹ nhàng nói: "Đừng làm vậy, hôn nhân đối với nữ tử mà nói là đại sự, lợi dụng con gái người ta như vậy không tốt lắm, đối phó với Nhạc quốc vẫn còn nhiều biện pháp khác mà."

Kỉ Kiến Thận nghe xong cười ha ha, ôm lấy Tuyền Cơ vào ngực: "Nàng thật sự rất có lòng tin với ta, nàng không sợ ta cưới cô công chúa đó thật sao?"

Tuyền Cơ cười nói: "Ta đấy là tin tưởng vào chính mình. Hừ hừ! Nếu huynh dám xằng bậy! Ta liền ăn hết gia sản của huynh, chạy đi sống những ngày thật vui vẻ!"

Kỉ Kiến Thận ôm chặt Tuyền Cơ, thoải mái mà ăn đậu hũ non của nàng. Hàm hồ nói: "Ta càng ngày càng thích nàng, làm sao bây giờ?"

Tuyền Cơ vừa giãy giụa cản lại thế tiến công của đại sắc lang, vừa nói: "Huynh đừng có xằng bậy, buông ra! Ta muốn ăn cơm, sắp đói chết rồi!"

"Nha đầu hư sát phong cảnh!" Kỉ Kiến Thận nhớ tới đống tấu chương công văn chất như núi trong ngự thư phòng, thở dài buông con rùa nhỏ mê người trong ngực ra.

"Ngày mai sứ thần Nhạc quốc sẽ ở trên triều cầu thân, ta sẽ đáp ứng, nàng cứ ngoan ngoãn không được nghĩ ngợi nhiều, vị công chúa này không có cơ hội được gả vào đâu, biết không?"

"Ừ, thật sự không còn cách nào khác sao?" Tuyền Cơ rất không muốn thấy chuyện thế này phát sinh, đoán cũng biết Đại ma vương định đáp ứng cầu thân sau đó thừa dịp đối phương lơi lỏng rồi tấn công bất ngờ.

"Việc này nàng không cần phải lo nghĩ nhiều." Kỉ Kiến Thận cười chuyển chủ đề.

Tuyền Cơ biết mình không nên can thiệp sâu vào chuyện này, thở dài không nói nữa.

Trải qua một hồi giằng co gian khổ, Đại ma vương cuối cùng cũng đáp ứng để cho nàng quay về phủ Thái tử, điều kiện là sau này cứ cách hai ngày phải vào cung báo danh một hồi.

Xe ngựa chậm rãi rời khỏi cung hướng về phủ Thái tử, Tuyền Cơ vén rèm lên nhìn lại cửa cung đang dần mông lung ở phía xa, bỗng dưng cảm thấy có chút may mắn vì mình đã đồng ý tiếp quản công việc của Trầm thị và phủ Thái tử, nếu không chỉ sợ cuộc sống sau này sẽ trải qua bên trong bức tường cung kia, trực giác cho thấy nàng không thích nơi đó.

145. Chương 145: Tài Năng Hé Lộ

Về sau Tuyền Cơ mới biết vì lẽ gì mà Kỉ Kiến Thận chắc chắn rằng công chúa Nhạc quốc sẽ không có cơ hội gả qua như vậy. Công chúa một quốc gia xuất giá, Quân chủ một quốc gia nạp phi lại thêm việc thương định hòa ước giữa hai nước, đều không phải là những việc có thể hoàn thành trong một sớm một chiều,

những công đoạn lớn nhỏ sẽ tốn mất vài tháng, hơn nữa còn phải chuẩn bị những vật phẩm cho nghi lễ kết đồng minh và đón dâu, ít nhất cũng cần nửa năm mới hoàn tất được.

Bề tôi Kỉ quốc nhận được ám thị của Hoàng thượng nhà mình, đề cao tinh thần của chủ nghĩa quan liêu hết mức, tận lực phát huy sở trường tranh biện, dây dưa trì hoãn, lễ thành hôn nếu thực sự muốn tổ chức nhanh nhất cũng phải tới khoảng tháng năm tháng sáu năm sau.

Thời gian hơn nửa năm cũng đủ để Kỉ Kiến Thận tiến hành xong các phương án dự phòng, phía Nhạc quốc đang không thể dứt khỏi trận chiến với Miến quốc, đối với sự kéo dài của Kỉ quốc cũng không có ý kiến gì, có lẽ song phương đều hiểu đây chẳng qua là kế tạm thời do cả hai vẫn chưa chuẩn bị tốt kế hoạch tác chiến chính diện, cho nên chuyện này không nóng vội mà cứ được chậm rãi tiến hành.

Tuyền Cơ phát huy tính cách rùa đen, không quản không nhìn liền triệt để ngăn những tin tức đó ở bên ngoài phạm vi tiếp thu, đám người Trương mẫu khi nghe đến tin hai nước hòa thân, lo lắng cuống cuồng, thấy bộ dáng nàng vẫn không thèm để ý, cũng dần yên lòng.

Lợi dụng thời gian mấy tháng, Tuyền Cơ bắt đầu điều chỉnh phương thức quản lý Trầm thị và phủ Thái tử từng bước một, bên cạnh đó khẩn trương tăng cường huấn luyện "trợ lý" thích hợp được chọn, ngày nào cũng bận rộn không ngớt. Nàng cũng không muốn phải vất vả như thế, nhưng để mau chóng được trở lại cuộc sống của một con sâu gạo, đành phải liều mạng thôi!

Điều chỉnh phương thức quản lý của nàng kỳ thật là chuyển từ tập trung quyền lực sang phân cấp trao quyền, áp dụng chút phương pháp quản lý nhân tài của hiện đại, trao quyền cho các cấp bên dưới, đồng thời tạo lập cơ chế giám sát lẫn nhau. Cùng với chế độ thuyên chuyển nhân sự định kì, gia tăng quyền tự chủ cho thuộc hạ lại thông qua chế độ đó mà ngăn chặn bọn họ kết bè cánh làm rối kỉ cương.

Quản sự cấp cao trong Trầm thị và phủ Thái tử đều là những người có năng lực có thể tự đảm đương trách nhiệm, Tuyền Cơ trước hết bắt đầu từ bọn họ. Chờ sau khi bàn bạc với Kỉ Kiến Thận cùng Trương Kiều Dư để tìm hiểu qua về tính cách sở trường của bọn họ, rồi hẹn nói chuyện từng người một, căn cứ tình huống thực tế lần lượt gia tăng quyền chủ quản của bọn họ, tạo điều kiện cho họ phát huy đầy đủ ưu thế, cắt giảm việc trình báo lên trên hỏi ý kiến, nâng cao hiệu suất xử lý sự vụ thường ngày.

Qua mấy tháng, chẳng những các quản sự đối với vị "chủ mẫu" này vui vẻ phục tùng, ngay cả Trương Kiều Dư và Kỉ Kiến Thận cũng không thể không tán thưởng phương pháp của Tuyền Cơ.

Những quản sự đó vốn đang lo lắng "chủ mẫu" nhận chức sẽ nhiệt huyết tràn đầy mà đem mọi chuyện vơ hết vào bản thân. Chuyện gì cũng nhúng tay, không ngờ Tuyền Cơ bắt tay vào thế nhưng so với chủ nhân còn nới lỏng hơn.

Những phương sách thi hành này được ban xuống cũng không phải không có ai nhân cơ hội muốn lợi dụng kẽ hở mượn quyền hạn để mưu cầu cho riêng mình, nhưng phát hiện trước kia làm việc chỉ cần giấu giếm được chủ nhân là có thể, hiện tại phải giấu giếm được mấy thủ trưởng bên dưới nữa mới đảm bảo được sẽ không bại lộ, thế còn khó hơn so với lúc trước, những kẻ bí quá hoá liều đều bị Tuyền Cơ rất nhanh bắt được mà nghiêm trị, hung hăng cảnh cáo những kẻ có chút vọng tưởng tác quái.

Quả nhiên, mấy tháng trôi qua, sau khi công việc chậm rãi đi vào quỹ đạo, thời gian nhàn rỗi của Tuyền Cơ cũng càng ngày càng nhiều. Có thể tự mình chỉ điểm cho Lam Tinh Lam Tích cùng vài người do Trương mẫu tuyển chọn làm nữ trợ lý "thực tập" về kỹ xảo tính toán và quản lý sổ sách, còn có thể thỉnh thoảng tìm Liên Thao đến đàn vài khúc nghe để vui vẻ dưỡng tính.

Xét theo thói xấu của Đại ma vương trước giờ không thể nhìn nàng được ung dung thoải mái, một hôm nàng tiến cung muộn, Đại ma vương nhân cơ hội này mà phát tác kéo nàng vào trong đại điện thanh toán.

"Ngày nào nàng cũng lôi kéo Viễn Nhi đến cửa hàng bạc để làm gì?" Kỉ Kiến Thận đem Tuyền Cơ ôm vào trong ngực, bắt đầu "nghiêm hình" bức cung.

"Dạy hắn quản lý sự vụ trong Trầm thị và phủ Thái tử, để lúc ta không rảnh, hắn có thể hỗ trợ." Tuyền Cơ cảm thấy cực kỳ vô tội, tuy rằng bản thân hiện tại trên thực tế có thể coi như mẹ kế của Kỉ Tư Viễn, nhưng lấy nhân phẩm của nàng cũng đâu đến mức sẽ hạ thủ với "con của vợ trước", thật là! Khẩn trương gì chứ?

"Nghe Trương tiên sinh nói, nàng tìm người dạy chữ cho bọn Lam Tinh Lam Tích, lại dạy các nàng học tính toán, chuẩn bị để bọn có thể giúp nàng làm việc, còn muốn trao quyền lực cho các cấp quản sự bên dưới, theo lý thì nàng hẳn phải càng ngày càng rảnh mới đúng." Một bên tiếp tục ép hỏi. Một bên bắt đầu "soát người kiểm tra", cứ mỗi hai ngày mới có thể gặp được con rùa nhỏ này trong cung một lần, đương nhiên không thể lãng phí một phút một giây thời gian nào.

Tuyền Cơ luống cuống tay chân căn bản ngăn không được ma trảo đang làm loạn ở trên người mình: "Huynh… huynh đừng có mà quá đáng! Để Tiểu Viễn tiếp xúc nhiều với những công việc đó cũng đâu có gì không đúng, a!"

Kết cục của việc tích cực phản kháng là chiến tuyến bị chiếm đóng càng nhanh hơn, Kỉ Kiến Thận quá rõ nhược điểm trên người Tuyền Cơ, rất vô sỉ ỷ vào võ công của bản thân mà mặc sức thăm dò.

Con rùa nhỏ ngốc nghếch này hẳn đã biết tâm tư của Viễn Nhi, thế mà vẫn cứ luôn không để trong lòng, cứ luôn đem sự tơ tưởng âm thầm của Viễn Nhi đối với nàng cho là sự mê luyến nhất thời của tiểu hài tử. Cũng chẳng biết kiêng dè, để mặc cho Viễn Nhi tùy ý thân cận.

Nếu nói không được, vậy thì dứt khoát không cần lãng phí thời gian - mỹ vị của rùa nhỏ hai ngày mới được ăn một lần. Có khi bận bịu căn bản còn không kịp ăn, hiện tại trước cứ đem nàng tử hình ngay tại chỗ, chuyện khác thì chờ hắn ăn no rồi bàn tiếp đi.

Hạ quyết tâm, Kỉ Kiến Thận không hề lãng phí thời gian, trực tiếp đem rùa nhỏ ôm lên giường bắt đầu thời gian dùng cơm vui vẻ.

Kỹ thuật cao siêu của Đại ma vương, từ trình độ thuần thục đùa giỡn chọc ghẹo nàng có thể thấy chính là do được kinh nghiệm tôi luyện trong son phấn, luyện thành một thân hảo "công phu", bản thân tới trên giường rồi thì thật sự chỉ còn nước thua rối tinh rối mù, lại nghĩ đến bản thân nhặt phải một món hàng secondhand, còn thường xuyên bị hắn khi dễ, nỗi phẫn nộ trong lòng Tuyền Cơ dâng lên, can đảm dâng lên, há miệng hung hăng cắn một miếng trên vai của Đại ma vương, ô ô ô! Nàng bây giờ toàn thân chẳng còn khí lực, còn mỗi răng nanh có thể công kích hắn được một chút.

Đại ma vương căn bản là chẳng thèm để trong lòng, hắn tạm thời ăn no đem Tuyền Cơ ôm nằm úp sấp ở trên người, hưởng thụ dư vị nhuyễn ngọc ôn hương sau lúc triền miên, mới không quan tâm bị rùa con cắn mấy miếng.

"Đừng có cắn, miệng nàng không mỏi sao?" Vốn là một câu khuyên giải an ủi, từ trong miệng Đại ma vương nói ra lại thành khiêu khích cười nhạo.

Nàng rùa nhỏ tức đỏ cả mắt, buồn bực không nhả ra mà tiếp tục cắn.

"Nàng cứ cắn cũng không sao, đến lúc đó thái giám cung nữ hầu hạ của ta thấy, nàng đoán xem bọn họ sẽ nghĩ gì?"

Mới không thèm quản bọn họ nghĩ như thế nào. Chậm đã! Thái giám thấy cũng quên đi, cung nữ cũng thấy? Làm thế nào mà thấy?

Hung hăng trừng mắt nhìn Kỉ Kiến Thận, Tuyền Cơ hung dữ nói: "Thành thật khai báo, huynh để cung nữ hầu hạ huynh tắm rửa hay là thay quần áo hả?!" Kỉ Kiến Thận không nghĩ tới một câu tùy tiện như vậy lại chọc khiến Tuyền Cơ đánh vỡ một bình dấm chua. Ngay lập tức bày ra bộ dáng bình thản đứng đắn không thẹn với lương tâm nói: "Bọn họ chỉ là những kẻ hầu hạ sinh hoạt hằng ngày của ta, nhưng cho tới bây giờ ta cũng chưa từng động đến các nàng ấy dù là nửa đầu ngón tay, yên tâm!"

Tuyền Cơ cười lạnh hai tiếng, cố sức đứng dậy muốn dịch xa khỏi hắn, đồng thời cười giễu: "Huynh không động đến các nàng, là các nàng động đến huynh đúng không? Đổi lại ngày mai ta đi tìm mấy mỹ nam đến hầu hạ những sinh hoạt hàng ngày của mình, ta cam đoan sẽ không động dù chỉ nửa đầu ngón tay đến bọn họ, xin huynh cũng yên tâm!"

Kỉ Kiến Thận vừa nghe mặt liền đen, một tay bắt lại Tuyền Cơ cảnh cáo: "Nói hươu nói vượn, lá gan của nàng đúng là càng lúc càng lớn!"

Bình thường những lúc tinh lực dư thừa còn giãy không được hắn, huống chi hiện tại vừa mới "vận động kịch liệt" xong, cả người vô lực? Tuyền Cơ xem động đậy cũng không được, hỏa khí bừng lên, trừng trừng đọ mắt với Đại ma vương.

Cơn giận của Đại ma vương đúng là đáng sợ, Tuyền Cơ cùng hắn trừng nhau một hồi, rốt cục bại trận lui quân, khuôn mặt nhỏ nhắn quay đi chui lại vào trong vỏ rùa đen thực thi chính sách bốn không - không quản không đáp không nghe không hỏi.

Lần này đến phiên Đại ma vương cam chịu, vỗ vỗ bả vai nàng rùa nhỏ, thở dài: "Được được, ta sẽ bãi hết cung nữ bên người, về sau chỉ dùng thái giám thị vệ thôi. Tuyền Cơ cũng đáp ứng ta về sau ít tiếp xúc một mình với Viễn Nhi đi được không?"

Tuyền Cơ nhìn thẳng vào hai mắt hắn, không phục nói: "Hắn là con của huynh, cũng là bằng hữu của ta, tại sao không thể tiếp xúc một mình chứ?"

"Viễn Nhi thích nàng, nàng không nhìn ra sao?"

"Ai nói hắn thích ta?"

"Tất cả mọi người nhìn ra được, chẳng qua không muốn nói trắng ra mà thôi."

"Hì hì! Mọi người có từng nghĩ xem, Tiểu Viễn vì sao lại thích ta không?"

"Tuyền Cơ của ta xinh đẹp đáng yêu lại giỏi giang, có người yêu thích nàng cũng chẳng kỳ quái." Kỉ Kiến Thận mà bắt đầu nói chuyện sến thì có thể đem người sống sét đánh cho chết luôn!

Tuyền Cơ đối với câu vuốt mông ngựa vụng về này khịt mũi khinh bỉ: "Tiểu Viễn là bởi vì quá sùng bái một ông bố bại hoại như huynh, cho nên mới thích ta, bởi vì ta là người huynh thích. Nên hắn cũng cho rằng bản thân hẳn sẽ giống huynh thích dạng nữ nhân giống như ta. Tiểu hài tử như vậy không có gì lạ, qua thời gian tự nhiên nó sẽ hiểu thôi."

Lập luận mới mẻ như vậy đây là lần đầu tiên nghe nói tới.

Kỉ Kiến Thận ngẫm lại dường như cũng có chút đạo lý, nhưng mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, nữ nhân của hắn không cho phép nam nhân khác được tùy tiện thân cận mơ ước. Cho dù là con của hắn cũng không được.

"Dù sao nàng về sau chú ý một chút, bằng không ta liền đem gia pháp ra hầu hạ nàng!" Kỉ Kiến Thận nửa thật nửa giả đe dọa.

"Hì hì, may là ta còn chưa gả cho huynh, huynh không thể phạt ta quỳ từ đường." Tuyền Cơ cười dạt dào đắc ý.

Đại ma vương cười đến không có ý tốt, nghiêng người đem nàng đặt ở dưới thân: "Ai nói gia pháp nhà ta là đến quỳ ở từ đường? Đối phó với nàng, gia pháp của ta có rất nhiều loại…"

Tuyền Cơ có là sinh vật đơn bào cũng biết Đại ma vương muốn làm cái gì, mới nghĩ muốn cự tuyệt, miệng đã lấp kín. Hai chân vô lực bị tách ra. Sau đó… nàng cũng chỉ còn biết nức nở thở dốc.

***

Cứ theo những chế độ quản lý cải cách của Tuyền Cơ mà thi hành, thời gian Tuyền Cơ cần đến cửa hàng bạc giám sát ngày càng giảm. Bình thường cứ năm ngày đến cửa hàng bạc một lần, nếu như có việc gấp, thì còn Lam Tích Lam Tinh phụ trách truyền tin thông báo, cuộc sống như vậy có thể tùy ý ngủ nghỉ chơi đùa, Tuyền Cơ có chút thỏa mãn.

Thời điểm Trương Kiều Dư tìm được Tuyền Cơ, nàng đang ở trong tiểu lâu của Thính Tùng cư đánh đàn, khúc nhạc đứt đoạn không liền lạc, tựa hồ không quen tay lắm, đại khái là mới bắt đầu luyện tập không lâu.

Tuyền Cơ thấy ông đến, ngừng tay, cười hỏi: "Trương gia gia đại giá quang lâm vì có chuyện gì sao?"

"Đúng là hậu sinh khả uý, lão nhân xin đặc biệt hướng Tuyền Cơ lãnh giáo đạo dùng người, xem bộ dáng thanh nhàn này của Tuyền Cơ, càng thấy được lão nhân này vài chục năm vất vả kinh doanh, đúng là tự tìm tội chịu." Trương Kiều Dư thở dài.

"Trương gia gia nói như vậy, là khen ta hay là mắng ta đây?"

"Khen ngợi, thành tâm thành ý khen ngợi." Lời này của Trương Kiều Dư nói ra thập phần nghiêm túc, hiện tại là gần Tết, vốn trước kia đây là thời điểm bận rộn nhất, Tuyền Cơ thế nhưng có thể ngồi chỗ này lười nhác đánh đàn, càng thần kỳ hơn là, nàng không ở cửa hàng bạc chỉ huy đôn đốc, sự vụ trong phủ Thái tử và Trầm thị vẫn được tiến hành đâu vào đấy với hiệu suất cao.

146. Chương 146: Đại Nạn Lâm Đầu

Tuyền Cơ cười sảng khoái, mời Trương Kiều Dư ngồi xuống dùng trà.

Trương Kiều Dư tính tình hào sảng nên không một chút ngại ngùng việc thỉnh giáo vấn đề với các hậu sinh tiểu bối, ông đi thẳng vào vấn đề hỏi Tuyền Cơ ngay: "Công lao mấy tháng qua của Tuyền Cơ, ta và Hoàng thượng đều nhìn thấy. Nói thật, lão nhân hiểu rõ suy nghĩ của cô nương."

Tuyền Cơ cười đáp: "Ta ấy à, thực ra ta chỉ định giúp cho Trầm thị và phủ Thái tử, dù cho có mười ngày nửa tháng ta không có ở đấy, thì công việc ở hiệu buôn vẫn hoạt động ổn thỏa."

"Tuyền Cơ làm như vậy, chắc không chỉ đơn giản là do lười biếng trốn việc thôi đâu nhỉ?"

"Phủ Thái tử xem như là một phần tài sản riêng của Hoàng thượng, cái này tạm thời không nói, Trầm thị nắm trong tay hầu như toàn bộ việc kinh doanh vật tư của quân đội và người dân chủ yếu của Kỉ quốc, không thể để cho nó tiếp tục lấy danh nghĩa của hiệu buôn cá nhân tiếp tục phát triển nữa. Một khi tương lai rơi vào tay những người khác, rất dễ biến thành công cụ để làm dao động nền tảng quốc gia. Các người đem nó giao cho ta là bởi vì cảm thấy ta có thể khiến cho Trầm thị kinh doanh phát đạt hơn, đồng thời sẽ không bao giờ phản bội hoặc thoát khỏi sự khống chế của các người, đúng chứ?" Tuyền Cơ cúi đầu nhìn xuống chén trà trên tay, lơ đểnh nói.

Ánh mắt Trương Kiều Dư sáng lên khi nhìn nàng, người con gái này có khi khờ dại như đứa trẻ, có khi lại khôn ngoan đến dọa người.

Tuyền Cơ vốn không cần đáp án từ miệng của lão, nàng tự mình nói tiếp: "Ta không có khả năng để cả đời thay các người chưởng quản Trầm thị, phương pháp tốt nhất là chỉ có thể giống như hiện giờ vậy, về sau mặc kệ là ai lên nắm giữ, chỉ cần quản lý tốt những điểm quan trọng mấu chốt này là có thể không chế được toàn bộ mạch máu của Trầm thị. Dù là giao cho quan viên Tài Ti tiếp tục quản lý, vẫn có thể cam đoan tự nó sẽ hoạt động bình thường. Kỳ thật, ta cũng muốn cám ơn Trương gia gia, ngoài ra còn có các vị tiền bối của Trầm thị. Quản sự của Trầm thị có thể nói là rất nhiều người tài. Nếu không có bọn họ, ý kiến của ta không có khả năng được thực thi sớm như vậy được. Ta chỉ nội việc dạy chữ cho Lam Tinh, Lam Tích cùng nhóm trợ lý dự bị cũng đã phải tốn thời gian trên nửa năm. Nếu Trầm thị không có nhiều nhân tài như vậy, phỏng chừng đến ngày ta già rụng cả răng rồi cũng không thể làm được giống như hiện giờ."

Trương Kiều Dư bất thình lình đứng dậy, hướng Tuyền Cơ vái lạy một cái thật sâu, nói: "Lão phu đối với cô nương là thật lòng khâm phục!"

Tuyền Cơ cười cười: "Mỗi con người đều là vật vô giá nhưng cũng là biến số lớn nhất, nếu như để cho sinh kế của biết bao nhiêu người cùng với thương nghiệp khổng lồ liên quan đến quốc gia hưng suy đặt lên vai một vài người, thì không bằng thiết lập ra chế độ quy định thật tốt để giảm nhẹ gánh nặng cùng sự phụ thuộc của nó vào tài năng đức độ của người lãnh đạo, Tiểu Viễn sớm muộn gì cũng phải kế thừa ngôi vị Hoàng đế, thuật quản lý người, quyền mưu tính toán đã có hai vị là Hoàng thượng và ông hỗ trợ, tin rằng hắn sẽ học tập thật tốt… Ta chỉ giúp hắn sớm hiểu một chút, làm thế nào để có được cuộc sống tự do tự tại là được."

Trương Kiều Dư khoan thai tiếp lời: "Tuyền Cơ thay Thái tử lo lắng thật chu đáo, khó trách ngay cả Hoàng thượng cũng phải ganh tị."

Tuyền Cơ làm mặt quỷ: "Tiểu Viễn là bằng hữu của ta mà, ta đương nhiên muốn thay hắn suy nghĩ lo lắng, còn Hoàng thượng nhà ông, cũng đã một đống tuổi rồi, làm việc tự có chủ trương, vô cùng lợi hại, ta không dám ở đó khoa tay múa chân."

"Tuyền Cơ nhưng là cảm thấy chúng ta đang lợi dụng cô nương sao?" Trương Kiều Dư không hy vọng vì như vậy mà làm cho hai người họ sinh ra hiềm khích, Hoàng thượng bỏ ra nhiều tâm tư như vậy mới đem được mỹ nhân về tay.

"Có phải hay không, trong lòng các người đều đã rõ! Bị lợi dụng một chút thì không sao, có giá trị để lợi dụng cũng coi như là một chuyện tốt. Nhưng đừng có được một tấc lại tiến một thước, toan muốn đem ta biến thành y khuôn với các người là được rồi." Tuyền Cơ hừ một tiếng.

Trương Kiều Dư cười ha ha: "Thực muốn để cho Hoàng thượng và Trương mẫu nhìn thấy bộ dáng hiện tại của cô nương, tiểu cô nương quả nhiên không cần phải quá lém lỉnh lợi hại thì tốt hơn."

"Trương mẫu đối với ta rất tốt, ta mới không đa tâm với bà ấy, Hoàng thượng nhà ông là hồ ly ngàn năm, ta ở trước mặt hắn phải giả vờ xảo quyệt là tự mình chuốc lấy khổ, chỉ có Trương gia gia ông, mỗi lần đều muốn dụ ta phải làm cái này, làm cái kia, còn thường xuyên ôm ý đồ xấu mà chỉnh ta, ta không thể không cẩn thận một chút được!"

"Trong mắt cô nương, Trương gia gia ta là như vậy sao? Ai ai, lão phu thực đau lòng mà." Trương Kiều Dư làm bộ như vô cùng buồn rầu. Thật là buồn cười.

Tuyền Cơ bật cười, làm mặt quỷ, lái chủ đề sang chuyện khác, không còn nhắc lại vấn đề này nữa.

Mấy ngày nay Tuyền Cơ dự định đến Mai Lĩnh ở ngoại thành để thưởng mai. Mong ngóng suốt cuối cùng đã ngóng được đến lúc không còn tuyết rơi nữa, ánh mặt trời rạng rỡ hơn, liền muốn khởi hành, thuốc dịch dung Lạc Dương tặng cho nay còn lại không nhiều, rơi vào đường cùng đành phải dùng đỡ "Hủy dung đan" của Dịch Thanh Vân.

Mới vừa ra khỏi cửa viện thì gặp Kỉ Tư Viễn.

Kỉ Tư Viễn vừa nhìn qua bộ dáng của Tuyền Cơ là biết cô định đi chơi, sau khi bày tỏ đầy đủ sự khinh bỉ của mình đối với diện mạo kinh khủng hiện giờ của cô xong, thì kiên trì xin được cùng đi với cô.

Tuyền Cơ nhìn cách ăn mặc của hắn, lắc đầu nói: "Cái bộ dạng này của ngươi, ta mới không cần cùng đi với ngươi. Ngươi muốn đi cũng được. Đổi thành quần áo bình thường, sau đó cũng dùng dịch dung đi rồi nói sau!"

Kỉ Tư Viễn trừng mắt. Nhưng thấy Tuyền Cơ kiên trì không chịu nhượng bộ, đành phải bĩu môi thỏa hiệp.

Sau nửa canh giờ, hai người lén lút từ cửa sau Vương phủ đi ra, đến đường lớn mướn một chiếc xe ngựa ra khỏi thành, nhắm thẳng Mai lĩnh mà đi.

"Ngươi cười đủ chưa?" Bên trong xe, Kỉ Tư Viễn nghiến răng nghiến lợi nói.

"Chậc chậc, ngươi xem cái bộ dạng của ngươi, giống y chang như cái vỏ quýt nhăn nheo, so với ta cũng chả hơn là bao, ha ha!" Tuyền Cơ chỉ vào bản mặt của Kỉ Tư Viễn bị "Hủy dung đan" chà đạp, cười đến nghiêng ngả.

"Ngươi cũng đã cười suốt dọc đường đến giờ rồi, kẻ không biết lại nghĩ ngươi là người điên!" Kỉ Tư Viễn châm chọc.

"Dù sao, hiện tại trừ ngươi ra không có ai biết ta, ta thích thế nào thì thế đó, ngươi rất nhanh sẽ cảm nhận được niềm vui khi làm xấu nam thôi, ha ha ha!"

"Có cái gì vui? Mướn có cái xe mà còn thiếu chút dọa xa phu chạy." Nói đến đây liền buồn bực, nghĩ sao thì Kỉ Tư Viễn một đời thiếu niên anh tuấn đẹp cực phẩm, thân phận cao quý, trước giờ xuất môn đều nhận được biết bao ánh mắt ngưỡng mộ, chưa từng bị người ta nhìn mặt là liền ghét bỏ qua bao giờ.

Lúc vừa đến trạm, xa phu nhìn thấy hai cái mặt của bọn họ, vẻ mặt của hắn cũng không khác gì gặp quỷ cả, đầu tiên là hoảng sợ, chán ghét, sau lại nghe Tuyền Cơ nói chuyện từ tốn lễ nghĩa, hơn nữa tiền phí trả đủ, ánh mắt từ từ biến thành thương tiếc, đồng tình, Kỉ Tư Viễn nhìn mà muốn đánh người.

Trong khi hai người bọn họ đang vui cười, thì xe ngựa một đường thuận lợi đến dưới chân núi Mai Lĩnh tầm giữa trưa. Địa thế núi Mai Lĩnh khá dốc, xe ngựa chỉ có thể đến chân núi, xa phu cho xe ngựa dừng bên cạnh một quán trà, hai người Tuyền Cơ sau khi dùng cơm sẽ đi bộ lên núi thưởng mai.

Quán trà này tuy nhỏ nhưng lại bố trí rất tinh tế, mặc dù gọi là "Đình", thật ra là một gian phòng gỗ cao cấp. Cửa sổ đều được treo lên những tấm mành, bên trong phòng có đốt lửa, vừa sạch sẽ lại ấm áp.

Hai người bước vào quán trà, khách quan hôm nay cũng không nhiều, Kỉ Tư Viễn vô cùng khó chịu bởi ánh mắt đánh giá quái lạ của người bên ngoài, kéo Tuyền Cơ ngồi vào bàn.

Địa phương này nhỏ nên không có được nhiều món ăn đặc biệt gì, Tuyền Cơ cũng không ngại, gọi bánh bao, thịt bò và trà nóng, lại hỏi chủ quán để mượn dao nhỏ, hướng dẫn Kỉ Tư Viễn thế nào là bánh hamburger bánh bao kẹp thịt bò kiểu Trung Quốc.

Kỉ Tư Viễn không phải là kiểu công tử bột hào môn thế gia chưa từng chịu khổ, Kỉ Kiến Thận yêu cầu với hắn rất hà khắc. Có rất nhiều khổ cực mà mấy đứa trẻ nhà bình thường chưa từng phải chịu thì hắn cũng đã chịu rồi, một ít món ăn dân dã đối với hắn có gì là khổ.

Nhưng bây giờ thấy Tuyền Cơ cầm lấy cái bánh bao hết sức bình thường mà có thể làm ra đủ thứ đa dạng như vậy, còn ăn rất ngon, cũng cảm thấy có hứng thú, học theo bắt đầu ăn.

Có người mình thích nhất đi cạnh, lại được vui vẻ như vậy, cảm thấy ăn bánh bao bình thường trong miệng cũng như ăn mỹ vị.

Tâm tình hai người cực kỳ thoải mái nên không có nửa điểm phát hiện đằng sau một góc sáng sủa, có ánh mắt cực kỳ quái lạ của một người đàn ông thần bí phóng lại.

Bên cạnh người đàn ông đó là hai người đi cùng, thân hình ba người cao ngất, cổ áo cao cao và cái mũ tuyết dày đã che khuất đi hơn phân nửa khuôn mặt bọn họ. Ba người vẫn giữ im lặng dùng cơm, từ lúc Tuyền Cơ đi vào cho đến giờ, gã đàn ông ở giữa đã âm thầm đánh giá cô, ánh mắt hắn biến hóa khôn lường, dường như là đăm chiêu.

"Tính tiền!" Người đàn ông đi cùng hắn hiểu ám chỉ của hắn thì buông đồng tiền xong liền đứng dậy, đi ra ngoài.

Người đàn ông đó đứng dậy, làm như vô tình đụng vào cái bàn, một đồng tiền đinh một tiếng rơi xuống đất, vừa vặn lăn đến bên cạnh chỗ Tuyền Cơ.

Hắn đi tới khom người nhặt đồng tiền bị rơi, cánh mũi khẽ động nhẹ. Hít một hơi thật sâu, ánh mắt càng phát ra vẻ chắc chắn.

Ba người nối đuôi nhau rời quán trà, cách khoảng mấy chục bước, một gã trong số đó quay sang xin chỉ thị của người đàn ông nọ: "Chủ thượng, chúng ta có nên đi trước hội họp với Sử đoàn?"

Hắn trả lời: "Không, lên Mai Lĩnh, xấu nữ vừa rồi, mang về tất sẽ có tác dụng."

Hai gã còn lại hiển nhiên đều là thuộc hạ của hắn, nghe vậy cũng không đặt câu hỏi, cúi đầu theo hắn nhắm thẳng Mai Lĩnh mà đi.

Vừa mới nghe nói xấu nữ kia muốn đi xem mai trên Hồi Tâm Nhai của Mai Lĩnh, hôm qua bọn họ đã từng đến Hồi Tâm Nhai để liên lạc với người khác, phát hiện chỗ địa hình kia hiểm yếu, ít dấu chân người, rất thích hợp để hành sự.

Kỉ Tư Viễn và Tuyền Cơ hoàn toàn không biết đại nạn ập tới. Ăn uống no đủ xong thì cùng nhau lên núi.

Mai Lĩnh quả nhiên là nơi giống như tên, khắp nơi hoa mai nở rộ, trong không khí phảng phất mùi hương thanh mát, cảnh trí cực đẹp, hơn nữa, thời đại này không giống như đời trước của Tuyền Cơ, người du lịch tấp nập, người mua kẻ bán hoành hành, ở đây tất cả đều là cảnh đẹp tự nhiên không bị bày bố, điều hiếm

có là người cũng không nhiều, có lẽ chút cảnh sắc này đối với những người ở đây mà nói thì đã nhìn quen rồi nên thấy bình thường.

Đi lên núi mới phát hiện, mang theo Kỉ Tư Viễn thật có lợi, tên nhóc này võ công hẳn không tồi, gặp đường khó đi, liền để hắn cõng đi qua. Đường đi đến Hồi Tâm Nhai cực kỳ cheo leo, hơn nữa tuyết đọng lại trơn trượt, nếu không nhờ có Kỉ Tư Viễn, đoán chừng Tuyền Cơ chỉ có thể nhìn ngắm rồi thở dài, tiu nghỉu về nhà.

Ba phía Hồi Tâm Nhai đều là khoảng không, trên nhai toàn là thạch đá lởm chởm, hoa mai ở đây sinh trưởng bên trong những thạch đá kỳ quái này, từng đóa hoa mai màu vàng nhạt nở rộ trên cành mai nâu sẫm, lại có thêm tuyết trắng đọng gần đấy, xinh đẹp cực kỳ.

Tuyền Cơ đang định lại gần nhìn, bất chợt bị Kỉ Tư Viễn nắm chặt tay, quát: "Cẩn thận! Đằng trước là ai, trốn tránh lén lút?!"

Lúc hắn quát hỏi thì một nam tử liền xuất hiện cùng đạo kiếm ảnh đâm thẳng hướng Kỉ Tư Viễn.

Trời sinh Kỉ Tư Viễn võ học kì tài, hơn nữa từ nhỏ khổ luyện, bên cạnh lại nhiều danh sư, quẳng vào chốn giang hồ thì cũng là cao thủ bậc nhất, giờ phút này không hề sợ hãi đem Tuyền Cơ bảo hộ bên mình, một tay rút ra bội kiếm nghênh chiến.

Bởi vì đây là trọng địa kinh thành, hơn nữa hai người đã dịch dung, Kỉ Tư Viễn lại là cao thủ trong cao thủ cho nên lần này không mang theo thị vệ hộ thân, chỉ có hai ám vệ xa xa đi theo.

Tuyền Cơ lanh lợi lui ra phía sau, dựa vào vách núi, rút ra chủy thủ cẩn thận đề phòng, nơi này địa thế hẹp, núi đá lởm chởm, dù là Phù Phong Bộ cũng không thể thi triển dễ dàng, nhưng không cần làm vướng chân Tiểu Viễn là tốt rồi.

Mặt khác, hai gã kia thấy đồng bọn bị lộ hành tung, lúc này cũng phải hiện thân, một người nhắm Kỉ Tư Viễn tấn công, cùng đồng đội liên thủ công kích, kẻ còn lại thì hướng phía Tuyền Cơ mà tiến, một tay với lấy bắt Tuyền Cơ.

147. Chương 147: Ta Chết Ngươi Sống

Hai gã ám vệ phát hiện tình hình có vẻ không ổn, một trái một phải bảo vệ cho Tuyền Cơ, cùng nhau tiếp chiến với nam tử kia.

Nam tử tấn công Tuyền Cơ chính là gã được gọi là "Chủ thượng" trong ba người, võ công cực kỳ cao thâm, hai ám vệ rất nhanh bị rơi xuống thế hạ phong.

Hai người giao chiến với Kỉ Tư Viễn cũng rất mạnh, Kỉ Tư Viễn mặc dù chiếm thế thượng phong nhưng vẫn bị hai người kia cầm chân. Không bao lâu bên phía Tuyền Cơ phát ra tiếng thét của một gã ám vệ, biết là không xong, trong lòng hắn quýnh lên, thiếu chút nữa là bị địch nhân cơ hội lợi dụng sơ hở tấn công.

Lại thêm một tiếng thét, gã ám vệ còn lại cũng bị một chưởng đánh trúng ngực, té ngã trên mặt đất, nhìn là biết dữ nhiều lành ít.

Tuyền Cơ trơ mắt nhìn hai người bị giết trước mặt mình, trong lòng đã sợ hãi đến cực điểm, nhưng vẫn nén xuống không thốt một tiếng sợ hãi, bởi cô biết rất rõ Kỉ Tư Viễn sẽ lo lắng cho cô. Nếu giờ phút này kêu loạn lên một tiếng, khiến tinh thần của hắn bị nhiễu loạn, chỉ sợ ngay cả hắn cũng sẽ gặp phải bất trắc.

Tên nam tử kia lạnh lùng nhìn Tuyền Cơ, ánh mắt sắc lạnh vô tình, Tuyền Cơ toàn thân rét run, trong lòng gào thét: Không thể nào! Chẳng lẽ ta nhanh như vậy lại đi gặp Quỷ sai đại ca?

Tên nam tử nhận ra Tuyền Cơ không biết võ công, biết cô có chạy cũng không được bao xa, vì thế quay trở lại định giải quyết Kỉ Tư Viễn rồi nói sau.

Lúc này Tuyền Cơ không nhịn được nữa, cao giọng gọi Kỉ Tư Viễn: "Tiểu Viễn chạy mau!"

Nam tử kia cười lạnh một tiếng: "Hiện giờ muốn đi? Quá muộn rồi!" Hai tay liền đánh về phía Kỉ Tư Viễn.

Kỉ Tư Viễn hai mặt đối địch, hơn nữa người nam tử này mang võ công thật ra còn cao hơn cả hắn, miễn cưỡng chống đỡ được mấy chục hiệp, cuối cùng vẫn bị tên đó một chưởng đánh trúng bụng, hộc máu ngã trên mặt đất.

Tuyền Cơ kinh hãi, cũng không để tâm được những thứ khác, chỉ có thể xông lên phía trước nhìn hắn. Thấy Kỉ Tư Viễn hô hấp đã hỗn loạn, tay chân lạnh ngắt, sắc mặt còn trắng hơn tuyết, một chữ cũng không thốt được, gần như muốn lâm vào hôn mê. Tuyền Cơ không dám tùy tiện đụng chạm vào người của hắn, chỉ đành phải lấy áo choàng trên người cởi xuống, trùm kín người hắn, hy vọng có thể giữ lấy thân nhiệt cho hắn.

Nam tử đầu lĩnh tiến lên dùng một tay tóm lấy cổ của Tuyền Cơ. Âm thanh lạnh lùng nói: "Đã lâu không gặp a, Vân Ca phu nhân!"

Vân Ca phu nhân? Xưng hô này nghe quen tai dữ!

Tuyền Cơ khó thở nhìn chằm chằm vào mắt nam tử, một hồi lâu sau hỏi: "Ngươi là ai?"

Nam nhân kia hừ lạnh một tiếng, buông tay, lúc này Tuyền Cơ liền ngã trên mặt đất.

"Khó trách Trầm Kiếm không cho ngươi cởi bỏ mạng che mặt ra, thì ra bộ dạng khó coi như vậy." Nam nhân lãnh như băng nói.

"Ngươi, ngươi đã gặp ta ở Vân Xuyên?" Tuyền Cơ hiểu rồi.

Hắn không thèm để ý đến cô nữa, ra lệnh ột tên thuộc hạ bên cạnh: "Đem bọn họ toàn bộ ném xuống núi."

Tên thuộc hạ kia đứng rất gần chỗ Tuyền Cơ, nghe vậy dùng một tay đẩy Tuyền Cơ ra, định đem Kỉ Tư Viễn đang nằm sắp chết trên mặt đất ném xuống vách núi.

Tuyền Cơ khẩn trương, bổ nhào ôm chặt Kỉ Tư Viễn quyết không chịu buông tay.

Nam nhân kia lạnh lùng nói: "Nam nhân này là gì của ngươi? Chẳng lẽ Trầm Kiếm không cần ngươi nữa. Người liền đi tìm một tình nhân khác? Cũng chỉ có gã xấu xí như vậy mới coi trọng xấu nữ như ngươi!"

Tuyền Cơ nổi giận: "Hắn là đệ đệ của ta, các ngươi ai cũng không được động vào hắn!" Nam nhân kia dường như nghĩ ra được điều gì, ánh mắt càng phát lạnh: "Đệ đệ? Khó trách xấu xí như thế. Được! Hai tỷ đệ các ngươi, hôm nay ta chỉ giết một tên, giờ ngươi buông tay, ta tha cho ngươi một mạng! Nếu ngươi từ vách núi này nhảy xuống, ta liền tha cho hắn một mạng."

"Ngươi nói thật?" Tuyền Cơ giương mắt nhìn vào tên nam nhân cao lớn trước mặt.

"Thật! Hôm nay, các ngươi chỉ có một người được sống, đệ đệ ngươi đã bị trọng thương, có rơi xuống núi hay không cũng chỉ có một con đường chết, bây giờ ngươi chỉ có một đường sống ngay trước mắt. Ngươi suy nghĩ cho kĩ..." Giọng điệu của hắn như một ác ma đang dụ hoặc người phàm trần.

Hai tay Tuyền Cơ buông ra Kỉ Tư Viễn, lặng lẽ đứng dậy, lùi lại hai bước. Trong tiếng cười khinh bỉ của mấy người nam nhân, cô bỗng nhiên nói lớn: "Mong là ngươi giữ đúng lời hứa!"

Dứt lời liền xoay người hướng vách đá mà nhảy!

Chỗ Tuyền Cơ đứng cách vách đá không xa, chỉ cần vài bước chạy thì người đã xông tới bên ngoài vách núi nhanh chóng rơi xuống vực thẳm.

Ba nam nhân vốn tưởng rằng Tuyền Cơ sợ chết sẽ buông đệ đệ ra, không ngờ nàng ngược lại dứt khoát, không chút suy nghĩ, cam tâm tình nguyện hy sinh mình để đổi lấy sinh mạng cho đệ đệ.

Người có phản ứng lại sớm nhất là tên đầu lĩnh, lúc Tuyền Cơ nói chuyện, hắn đã phát hiện có điều không đúng, hắn vọt tới vách đá chậm hơn Tuyền Cơ nửa bước, võ công của hắn cực cao nên động tác rất nhanh, cùng nhảy xuống vách núi đen. Một tay nắm lấy cổ áo Tuyền Cơ quăng ngược lên trên, đồng thời quát một tiếng: "Đỡ lấy!"

Lúc nhảy xuống thì hắn đã thấy cách đó không xa nhô ra một chỏm đá. Sau khi quăng người trở lên trên dốc núi thì dốc hết toàn lực dùng một chưởng đánh về phía chỏm đá, liền mượn phản lực mà xông hướng lên trên, lần nữa quay trở lại trên vách núi.

Hai gã thuộc hạ sửng sốt, trăm triệu lần cũng không ngờ Chủ thượng vì cứu một xấu nữ mà lại dấn thân vào nguy hiểm.

Tuyền Cơ tuy rằng thoát chết, nhưng trải qua một hồi quăng tới quăng lui như vậy, hiện giờ cũng có chút thấy trời đất xoay chuyển, ngồi mãi trên đất nhất thời không có phản ứng.

Nam nhân kia trở lại trên vách núi thì đi đến trước mặt Tuyền Cơ, dùng sức túm lấy cổ áo của cô kéo cô lại trước mặt, thanh âm lạnh lùng quát: "Đồ ngu! Một sinh mạng sắp chết đáng giá để ngươi dùng mạng mà đổi?"

Tuyền Cơ nghĩ cùng lắm thì chỉ chết thêm một lần nữa mà thôi, trào phúng nói: "Tình cảm con người, loại cầm thú như ngươi làm sao hiểu được?"

Hắn hiển nhiên bị Tuyền Cơ chọc giận, thay vì tóm lấy cổ áo của cô nay lại bóp lấy cổ, từ từ siết chặt hơn.

Tuyền Cơ vô cùng khó chịu, nghĩ thầm nếu chết thì cứ chết đi, nhưng tại sao lại để cho cô chết đau đớn như thế này a, đã vậy còn phải chết ngay trên tay một kẻ biến thái không biết từ đâu nhảy ra này nữa.

Tầm mắt dần biến thành một màu đen, trong mông lung hình như cô thấy rất nhiều rất nhiều người, có mẹ mình ở kiếp trước, có ca ca, cậu ở kiếp này, có Kỉ Kiến Thận, có Trương mẫu, có Tiểu Viễn, có rất nhiều người kiếp trước kiếp này quan tâm chăm sóc, cuối cùng chỉ còn lại khuôn mặt cười như không cười của Kỉ Kiến Thận, nhưng khuôn mặt đó cũng dần dần mơ hồ… Mình mà chết đi, bọn họ hẳn sẽ đau buồn nhỉ… Thực sự có lỗi với bọn họ, mình sống ở đây chẳng qua chỉ có ba năm ngắn ngủi, tận hưởng quan tâm thương yêu của bọn họ, lại khiến cho bọn họ buồn khổ…

Sẽ gặp lại Quỷ sai đại ca sao? Sẽ không được gặp lại Đại ma vương đẹp trai đến hồ đồ kia, không biết có hối lộ Quỷ sai đại ca được không, để ình kiếp sau lại được gặp hắn? Cô chợt nhận ra, mình không nỡ rời xa hắn… vô cùng, vô cùng không nỡ…

Yên ắng quá, yên lặng giống như chết rồi vậy. Từ từ bắt đầu nghe thấy một vài thanh âm, đầu đau đến như muốn vỡ ra, vì sao lại đau như vậy? Nhớ rõ ràng là lúc đến địa phủ liền không còn có cảm giác gì nữa mà.

Tuyền Cơ mơ màng mở mắt ra, toàn thân bị cứng ngắc tê dại thật khó chịu. Hình như mình bị đặt ngồi trên ghế, vừa lạnh lại vừa cứng, trời thật tối, bên tai nghe được tiếng nói chuyện của ba nam nhân.

Mình còn sống? Tuyền Cơ phát hiện bản thân vì nhận thức này mà mừng rỡ không thôi. Nghĩ đến sinh tử của Kỉ Tư Viễn thì lại thầm lo lắng.

"Chủ thượng, hôm nay tóm được xấu nữ này, thân phận dường như rất quan trọng, trấn bên cạnh có không ít người khả nghi tìm kiếm tin tức của ả."

"Thân phận của ả ta ở Trầm thị nhất định không thấp, chẳng những có đệ đệ võ công vô cùng thâm hậu, còn có hai tên thị vệ ở trên giang hồ cũng xếp vào hạng cao thủ. Chỉ sợ là ám vệ trong truyền thuyết của Trầm thị."

Tên đầu lĩnh không lên tiếng, sau một hồi lâu mới nói: "Trầm thị và hoàng thất Kỉ quốc có quan hệ rất chặt chẽ, xấu nữ này là lợi thế tốt nhất để đem ra đàm phán với Trầm thị. Không ngờ, hành trình ở kinh thành không thành công, nhưng đem về xấu nữ này, cuối cùng cũng không bị tay không mà về."

Tuyền Cơ nghe được đến đó bất chợt thấy cổ họng và thái dương đều đau, kìm không được ho khan hai tiếng.

Ba nam nhân trong phòng đều quay đầu phát hiện nàng đã tỉnh, một tay tên đầu lĩnh kéo Tuyền Cơ dậy hỏi: "Ta hỏi ngươi, ngươi không muốn ăn khổ thì thành thật trả lời."

Đại khái là trước đó bị siết cổ mà thành thương tích rồi, Tuyền Cơ ho khan hết một trận mới miễn cưỡng dừng lại, ngẩng đầu nhìn chằm chằm kẻ đầu lĩnh một hồi, chợt nói: "Ngươi cạo râu rồi." Lời vừa mới ra khỏi miệng mới biết âm thanh khàn khàn khó nghe cực kỳ.

Loại bỏ lúc mình ở Vân Xuyên gọi là "Vân Ca", là tiểu thiếp của Trầm Kiếm thì duy chỉ có những người lần đó tham gia đại hội muốn mua bán quặng sắt. Loại bỏ thân hình không phù hợp nữa, thì chỉ còn lại cái tên Hắc y râu ria to cao.

Nam nhân kia hừ lạnh một tiếng, xem như thừa nhận.

Tuyền Cơ hỏi ra vấn đề mà mình muốn biết và sợ hãi nhất: "Còn đệ đệ ta… hắn sao rồi?"

"Ta không đem hắn ném xuống vách núi, bất quá hắn đã bị trọng thương, ở lại chỗ đó sợ là cũng không cầm cự được bao lâu." Hắn ác ý nói.

Nước mắt che mờ tầm nhìn. Tuyền Cơ cắn răng, ngửa đầu lên đè nén không muốn để chúng chảy xuống, trong lòng lại thầm cầu khẩn: Tiểu Viễn… Tiểu Viễn, ngươi nhất định phải bình an đến khi được giải cứu mới được!

Sự đau lòng sốt ruột của cô dường như lấy lòng được tên nam nhân kia, hắn cười lạnh ép hỏi: "Nói! Ở Trầm thị ngươi có thân phận gì?"

Tuyền Cơ lạnh lùng quét mắt nhìn bọn họ một cái, đáp: "Ta là đương gia Trầm thị."

Ba nam nhân cứng đờ, một kẻ trong đó chỉ vào Tuyền Cơ khinh thường nói: "Một nữ nhân xấu xí như ngươi?"

Lúc này, thành thật ngược lại chẳng ai tin.

Tuyền Cơ động động thân mình, may mắn là không bị thương gì. Vừa rồi nghe trong lời bọn hắn nói. Cô hẳn đã hôn mê hết một buổi chiều, bọn họ khẳng định còn ở trong lãnh thổ Kỉ quốc. Bọn chúng cũng biết rõ mình không có võ công, phòng bị tất nhiên lơi lỏng, chỉ cần có được cơ hội, muốn chạy trốn sẽ không quá khó, nhưng phải một lần là thành công.

Cũng may mình đang dùng nửa viên dịch dung, cho nên da chưa bị biến dạng, chỉ là ngũ quan có chút phù thũng, nếu không người này ở Vân Xuyên nhìn qua nửa khuôn mặt trên của mình, tất nhiên sẽ đoán được mình đang dịch dung, rơi vào tay ba tên ác tặc, mình tình nguyện là một xấu nữ khiến người ta không có khẩu vị.

Kỉ Kiến Thận và Trương Kiều Dư hẳn đã có được tin tức, năng lực của Đại ma vương cô rất tin tưởng, chỉ là không biết Tiểu Viễn có tránh thoát một kiếp này hay không, nói đến cùng thì cũng là mình đã liên lụy đến hắn.

Một trận lắc người thô lỗ đã kéo Tuyền Cơ về lại hiện thực, kẻ thủ lĩnh quát khẽ: "Xấu nữ, ngày đó bên cạnh cuộc họp ở Vân Xuyên, người thay Trầm Kiếm ra giá có phải là ngươi hay không."

Tuyền Cơ lắp bắp kinh hãi: "Làm sao ngươi biết?" Lúc ấy cô đã làm vô cùng cẩn mật, hẳn là mọi người không chú ý đến mới đúng.

Hắn không trả lời vấn đề của cô, phân phó thuộc hạ lấy ra bút viết, tùy tiện viết trên mặt giấy mười đề toán, ném tới trước mặt Toàn Cơ ra lệnh: "Lập tức viết kết quả ra, viết sai một cái lập tức chặt một đầu ngón tay của ngươi xuống."

Hảo nữ không chịu thiệt thòi trước mắt, Tuyền Cơ lấy ra bút xoát xoát xoát vài nét bút trả lại kết quả.

Kẻ đầu lĩnh thực sự kinh ngạc, đưa lại cho thuộc hạ nói: "Tính lại thật kĩ."

Tên thuộc hạ còn lại bán tín bán nghi tiếp nhận, ra gian ngoài một hồi lâu mới mang theo vẻ mặt kinh ngạc quay trở lại, thấp giọng bẩm báo: "Toàn bộ không có gì sai sót."

Đầu lĩnh cười lạnh hai tiếng: "Khó trách Trầm Kiếm nguyện lấy xấu nữ như ngươi làm thiếp, thì ra là thế!"

148. Chương 148: Hoàng Đế Và Xấu Nữ

Sau khi chứng thực Tuyền Cơ đúng là một "Người hữu dụng", thái độ của kẻ đầu lĩnh đối với nàng tốt hơn hẳn, không còn hở chút là xem nàng như bao gạo mà lôi đến lôi lui nữa.

Bốn người một đường hướng về phía Tây mà đi, đa phần thời gian Tuyền Cơ luôn bảo trì sự trầm mặc, ba kẻ này cơ bản rất xem thường nữ nhi, cho nên chúng không nghĩ cần phải phòng bị Tuyền Cơ.

Hành động giải cứu của Trầm thị vẫn luôn tiến hành, nhưng mà phương thức tiến hành tương đối kiềm chế, theo cách nói của ba tên này thì chính là âm hồn không tan, nhưng lại không xung đột chính diện.

Ngay cả Kỉ Tư Viễn mà ba tên này lại có thể đả thương, cao thủ thường thường của Trầm thị, e là cũng không thể làm gì được bọn họ. Tuyền Cơ tuy rằng nóng lòng muốn chạy trốn nhưng không nghĩ lại để người khác hy sinh oan uổng.

Đối với năng lực của Đại ma vương, nàng rất tin tưởng. Chỉ cần hắn có thể nắm giữ được hành tung của bọn họ, trước sau gì thì nàng cũng sẽ được cứu ra.

Biết người của Trầm thị vẫn luôn ở gần đó đã khiến Tuyền Cơ an tâm không ít, thành thành thật thật an phận làm một con tin, ngoan ngoãn chờ đợi thời cơ thoát thân. Kỉ Kiến Thận trước giờ không đánh trận không nắm chắc, hắn đã an bày như vậy, hiển nhiên là có lo lắng của hắn.

Chuyến đi này mất hết chừng nửa tháng, dựa theo lời bọn họ nói, nàng biết được sắp đến gần biên giới Kỉ quốc, đi thêm một ngày thì sẽ vào đến địa phận của Nhạc quốc.

Suy đoán từ những lần nói chuyện của bọn họ, họ hẳn là người Nhạc quốc, hơn nữa tên đầu lĩnh kia còn có thân phận rất cao quý, loại xưng hô "Chủ thượng" này không phải để người trong giang hồ sử dụng, còn quan viên bình thường cũng sẽ không để cho thuộc hạ gọi như vậy.

Bọn chúng bắt mình theo là để làm gì?

Tuyền Cơ thừa nhận mình là đương gia Trầm thị thì bọn họ kiên trì không tin. Vì thế dứt khoát nhận mình chỉ phụ trách thay Trầm thị tính toán sổ sách, bọn họ ngược lại tin. Thái độ của tên đầu lĩnh này dường như có ý tứ thu phục mình về dưới trướng để sử dụng. Nếu như không được, đại khái lấy nàng ra để đàm phán với Trầm thị thu lấy tiền chuộc và lợi ích khác. Mặc kệ là gì, thì bây giờ nàng cũng không cần lo lắng về tính mạng của mình nữa.

"Ta muốn hỏi người Trầm thị một chút về tình hình của đệ đệ ta." Tuyền Cơ mắt thấy sắp phải rời khỏi Kỉ quốc, chuyện tiếp xúc với người Trầm thị càng thêm khó khăn.

Tên đầu lĩnh nghiêng đầu liếc nàng rồi nói: "Thân ngươi khó mà bảo toàn, còn quản chuyện đệ đệ ngươi làm cái gì?"

"Ta chỉ muốn biết tình huống của hắn, nếu ngươi sợ, ngươi ra mặt thay ta tiếp xúc với người của Trầm thị là được rồi." Tuyền Cơ đã chịu đủ ngày nào cũng đều phải sầu lo rồi.

Sắc mặt của hắn liền âm trầm, cho đến khi Tuyền Cơ nghĩ rằng hắn sẽ cự tuyệt thì hắn mới chịu mở miệng: "Viết hết ra tờ giấy này… Đừng hòng làm trò quỷ gì."

Tuyền Cơ vui mừng không thôi, lấy ra bút chì viết một câu: Tình huống của Tiểu Viễn ra sao?

Tên đầu lĩnh không nói gì, đem giấy vo thành một cục rồi ném ra ngoài cửa sổ khách điếm, sau đó kéo Tuyền Cơ một mạch xuống lầu tính tiền rời khỏi.

Được chừng nửa ngày, khi đang ăn cơm trưa đột nhiên xuất hiện một tiểu hài tử chạy lại chuyển lời: "Có một ca ca muốn đệ giao thư này cho tỷ tỷ!"

Tên đầu lĩnh cười nhạt một tiếng, giật lấy thư trên tay tiểu hài tử, tiểu hài tử vội vàng xoay người bỏ chạy.

Mở thư ra nhìn nhìn một chút, mặt trên chỉ ghi có một câu: Đã tỉnh rồi, không có trở ngại, giữ gìn sức khỏe, chớ lo lắng.

Hắn vất bức thư sang cho Tuyền Cơ, ý cười âm lãnh: "Tiểu tử kia vậy mà mạng lớn."

Tuyền Cơ vừa nhìn là nhận ra nét bút của Triệu Chính đại ca, nếu hắn nói Tiểu Viễn đã không có gì vậy nhất định là không có gì. Những suy nghĩ vô căn cứ nhiều ngày qua cuối cùng cũng buông lỏng được, bất giác nở nụ cười an tâm.

Gã cầm đầu nhìn thấy nụ cười của nàng, trong lòng khẽ động, xấu nữ này cười lên cũng không tới mức xấu xí không chịu được. Nghĩ lại, dọc đường đi có người Trầm thị bám đuôi bọn họ suốt mười mấy ngày nhưng vẫn không dám xuất hiện, hẳn là kiêng kị thực lực của bọn họ. Cũng có thể là đang chờ đợi đại nhân vật nào đó đến chỉ huy tấn công, ba người mình võ công tuy cao nhưng dù sao vẫn là địa bàn Kỉ quốc, hơn nữa thân phận của hắn nếu như bị phát hiện. Chỉ sợ có phải huy động toàn nhân lực Kỉ quốc, bọn họ cũng phải bằng mọi giá giết chết hắn ngay tại nội cảnh.

Suy nghĩ như vậy, hắn không chút do dự phân phó cho hai tên thuộc hạ rút ngắn lộ trình, mau chóng tiến về biên giới.

***

Kinh thành Kỉ quốc, trong Hoàng cung.

"Trương mẫu, bà khuyên Phụ hoàng đi, để cho ông nhanh chóng giải cứu Tuyền Cơ đi, ta chịu đựng được." Sắc mặt Kỉ Tư Viễn tái nhợt như tờ giấy, vô lực nằm trên giường trong tẩm cung, hơi thở gấp gáp dường như muốn khóc.

Từ lúc hắn tỉnh lại, hầu như mỗi ngày đều lên tiếng thúc giục mấy lần. Hắn hận bản thân muốn chết, chẳng những không đủ năng lực bảo vệ Tuyền Cơ, để nàng rơi vào tay kẻ địch, còn để bản thân bị trọng thương, khiến Phụ hoàng không thể không ở lại trong Kinh thành dùng nội lực giúp hắn chữa thương cứu mạng về, làm trễ nãi cơ hội giải cứu Tuyền Cơ.

Trương mẫu nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán hắn, khuyên nhủ: "Thái tử chớ có nói chuyện, phải nghỉ ngơi, thân thể của người sẽ mau chóng khỏe lại, Phụ hoàng người mới yên tâm đi cứu Tuyền Cơ..." Trương mẫu thật ra cũng rất lo lắng, Thái tử hứng chịu một chưởng ngay bụng, kinh mạch quan trọng đều bị thương tổn, ở Kinh thành này chỉ có mỗi Hoàng thượng là tu luyện cùng một loại nội công. Từ lúc Hoàng thượng đăng cơ đến nay, Thái thượng hoàng liền rời Kinh thành đến Khiết quốc, người có thể cứu được Thái tử bây giờ chỉ còn duy nhất Hoàng thượng, hắn làm sao có thể nhẫn tâm để con trai độc nhất của mình ở lại mà rời kinh?

May mà thám tử quay về báo tin, ba gã thần bí bắt Tuyền Cơ đi tạm thời không làm gì tổn hại đến nàng ấy. Chỉ mong Thái tử và Tuyền Cơ đều bình an vô sự, nếu không bất luận là ai xảy ra chuyện, e là cả đời Hoàng thượng khó có thể thoát khỏi sống trong hận thù.

Kỉ Tư Viễn ở trên giường oán hận: "Nếu Tuyền Cơ lỡ như có chuyện gì..."

"Tuyền Cơ sẽ không có chuyện lỡ như!" Ngay trước cửa điện, Kỉ Kiến Thận thân mang long bào bước vào.

Để tránh lộ tin tức khiến kẻ địch đoán ra được manh mối, thông tin Thái tử Kỉ quốc bị trọng thương liền nghiêm cẩn phong tỏa. Trong phạm vi xung quanh tẩm điện để dưỡng thương, tất cả thái giám, cung nữ, thị vệ đều không được bén mảng tới gần, chỉ có Trương mẫu và vài tên cận vệ của Kỉ Tư Viễn ở bên cạnh hầu hạ.

Kỉ Kiến Thận vừa bước vào vừa vung tay ra ý miễn lễ, đi đến bên giường Kỉ Tư Viễn trầm giọng nói: "Con muốn giải cứu Tuyền Cơ, thì mau chóng dưỡng thương cho tốt, xúc động chỉ gây thêm rắc rối."

Dứt lời cũng không để con mình nhiều lời, ý bảo Trương mẫu nâng hắn dậy, vận khí thay hắn điều trị nội thương, đả thông kinh mạch bị tổn thương.

Trương mẫu giúp Kỉ Tư Viễn ngồi xuống xong thì lui sang một bên, trộm lau đi nước mắt.

Ngày Tuyền Cơ và Kỉ Tư Viễn bị tập kích, hai ám vệ một chết một trọng thương. Người bị thương kia ráng cắn răng ẩn nhẫn, chứng kiến hết mọi chuyện xảy ra ở trên Hồi Tâm Nhai, đợi sau khi bọn họ rời đi thì cố gắng sử dụng pháo báo nguy, cuối cùng người của Trầm thị mới chạy đến cứu hai người.

Hai ngày sau, ám vệ bị thương tỉnh dậy, y tường thuật lại những gì mình thấy. Mọi người nghe xong nghĩ thấy mà hoảng sợ, trong cuộc đời Kỉ Kiến Thận chỉ có hai người quan trọng nhất nhưng mém chút nữa thì

đã bị chết thảm.

Kỉ Kiến Thận có tính nhẫn nại vượt hơn cả người thường nên mới miễn cưỡng giữ được bình tĩnh.

Cùng phân tích tình hình với Trương Kiều Dư, hắn dường như đã đoán ra được kẻ ra tay chính là tên phú thương hắc y thần bí ngày đó gặp qua ở Vân Xuyên. Bọn họ xuống tay với Tuyền Cơ, hẳn người này đã đoán ra được Tuyền Cơ là yêu thiếp Vân Ca, vì thế lâm thời nảy ra ý định. Ba tên bắt cóc này dường như rất có địa vị ở địch quốc. Cũng may là bọn họ không biết thân phận Thái tử của Kỉ Tư Viễn, nếu không hậu quả sẽ khó lường.

Chính vì vậy, Kỉ Kiến Thận vẫn chưa sử dụng lực lượng quân đội của Kỉ quốc, để tránh khiến đối phương đoán ra được bối cảnh chân chính của Trầm thị, tiếp theo đó là mang nguy hiểm trầm trọng hơn đến cho Tuyền Cơ.

Mặt khác, xét thấy ba tên này võ công thâm hậu, đội sát thủ của Trầm thị cũng không thể nắm chắc có thể an toàn cứu được Tuyền Cơ. Nếu tạm thời Tuyền Cơ không bị đe dọa đến tính mạng, Kỉ Kiến Thận phải cân nhắc thật kĩ mới đưa ra quyết định. Bản thân hắn trước ở lại Kinh thành chữa thương cho con trai, ổn định thế cục, Triệu Chính đem người theo dõi tìm hiểu tình hình, bàn bạc kĩ sau đó mới ra tay hành động.

Triệu Chính và ám vệ theo dõi bốn người bọn họ đi vào trong lãnh thổ Nhạc quốc. Phát hiện bọn họ sau khi tiếp xúc với quân đội đóng tại biên cương thì mất đi tung tích, vì thế đành phải đưa tin điều động mật thám ở Nhạc quốc gia tăng điều tra. Mấy ngày sau, thu lại được một tin tức dọa người - kẻ bắt cóc Tuyền Cơ có khả năng là Hoàng đế Nhạc quốc, Nhạc Nghịch!

***

Từng lên xe của hai vị Hoàng đế, nghĩ chắc cả thiên hạ này chỉ có mỗi mình nàng thôi!

Tuyền Cơ nhìn nam tử trước mặt đã tẩy đi dịch dung, thay hoa phục, trong lòng trộm khinh thường: An phận làm Hoàng đế không lo, chạy đến nước người ta phạm pháp, giết người bắt cóc. Chẳng những nhân cách tồi tệ, bề ngoài cũng không đẹp bằng Đại ma vương nhà mình. Hừ!

Suy nghĩ như vậy thật là không công bằng chút nào, Tuyền Cơ lúc này đã hoàn toàn quên hết mấy "chuyện tốt" của Kỉ Kiến Thận lúc ở Ninh quốc đã làm, e là nó còn vượt xa hơn Nhạc Nghịch gấp trăm lần.

Nhạc Nghịch nhíu mày nhìn nàng, nàng ta biết hắn là Hoàng đế Nhạc quốc, ban đầu chỉ hơi giật mình. Một hồi sau lại khôi phục cái bộ dạng "Ta mới lười để ý ngươi", gan thật sự rất lớn!

Nếu hắn biết được có người cũng là Hoàng đế như hắn nuông chiều Tuyền Cơ như thế nào, phỏng chừng sẽ không bao giờ cảm thấy lạ với hành vi của Tuyền Cơ lúc này.

Cũng là ở trên xe ngựa của Hoàng đế, nếu là Kỉ Kiến Thận, Tuyền Cơ nhất định sẽ được hưởng đãi ngộ của khách quý, thậm chí có khi là do Kỉ Kiến Thận đích thân hầu hạ nàng.

Còn lúc ở trên xe ngựa của Nhạc Nghịch, nàng giống như đồ thừa ngồi yên ở một góc xe, lâu lâu Nhạc Nghịch sẽ đảo mắt, ban tặng nàng cái nhìn đầy hàn sương. Đừng nói đến trà nước điểm tâm khoản đãi. Ngay cả một chỗ ngồi còn không có.

Có phải là mỹ nhân hay không thì sẽ được nhận đãi ngộ khác biệt lớn như vậy! Trong lòng Tuyền Cơ than thở.

Chỉ có điều ngồi một góc thì ngồi một góc vậy. Hy vọng cẩu Hoàng đế không cần phải chú ý đến nàng, xem nhẹ nàng đi, không thì thảm.

Mới tiến vào biên giới Nhạc quốc, có cả quân đội tiến lên nghênh đón, tên đầu lĩnh nhóm bắt cóc vào quân doanh rửa mặt chải đầu một hơi, đi ra thì thay thành bộ dạng Hoàng đế mặt người dạ thú. Xem mấy tên quan quân quỳ xuống hành lễ miệng gọi vạn tuế, Tuyền Cơ quả thật giật mình, đồng thời nghĩ lại thấy cũng sợ không thôi.

May mắn là ngày đó ở quán trà chỉ nói vài chuyện không đâu với Tiểu Viễn, không có gọi tên đầy đủ của hắn, nếu không để cho tên cẩu Hoàng đế này phát hiện thân phận của Tiểu Viễn, thật sự đó mới gọi là họa lớn.

"Xấu nữ, chuyện lúc trước trẫm hỏi ngươi, đáp án của ngươi là gì?" Tiếng nói của Nhạc Nghịch bất thình lình vang lên.

Tuyền Cơ thở dài: "Nếu như dùng ta trao đổi thì có thể lấy được vạn lượng hoàng kim của Trầm thị, ngươi đem ta đi đổi lấy tiền không phải là tốt hơn sao."

Mấy ngày trước, Nhạc Nghịch từng đề nghị một điều kiện với Tuyền Cơ là làm việc cho hắn, lúc đó Tuyền Cơ đang lo lắng cho an nguy của Kỉ Tư Viễn, căn bản không còn lòng dạ nào để ý.

"Trẫm không thiếu mấy đồng tiền bẩn thỉu này." Nhạc Nghịch nhíu mày.

Lời này nói ra nghe thật chua xót, mấy năm nay Nhạc quốc liên tục chinh chiến, hao tổn rất lớn, chỉ có quân thần cầm quyền là biết rõ, quốc khố nay gần như trống rỗng.

Hiện giờ thiên hạ bảy nước phân tranh, các quốc gia bốn phía đều không ngừng chiêu nạp hiền tài. Kỉ quốc lấy thương buôn mà phát triển, Trầm thị lại có nhiều nhân tài kiệt xuất, xấu nữ này lại có thể khiến Trầm thị xem trọng. Mà hắn cũng tận mắt trông thấy nàng làm sao có thể không một tiếng động trợ giúp Trầm Kiếm đoạt lấy quyền khai thác quặng thiết ở Vân Xuyên, nhân tài như thế này, xem ra so với vạn lượng hoàng kim càng hấp dẫn hơn nhiều.

"Dựa vào thân phận của trẫm, trẫm có thể đưa ra điều kiện tốt hơn cả Trầm thị!"

Trong lòng Tuyền Cơ thầm khinh thường, nhưng vẫn tìm đại một lý do để nói: "Đệ đệ của ta còn ở tại Trầm thị."

"Vì danh vì quyền, cha mẹ còn có thể bỏ mặc, huống chi là huynh đệ." Nhạc Nghịch khinh thường nói.

"Đó là ngươi, ta không làm những chuyện như thế." Tuyền Cơ phớt lờ hắn.

Quả là không biết thời thế! Nhạc Nghịch duỗi tay ra nắm cổ áo Tuyền Cơ kéo nàng đến trước mặt, gằn giọng: "Trẫm cho ngươi một cơ hội cuối cùng, quy thuận trẫm hoặc là chết, tự ngươi chọn!" Dứt lời ném Tuyền Cơ về chỗ cũ.

149. Chương 149: Chơi Đùa Với Ngươi Một Chút

"Ta quy thuận ngươi." Tuyền Cơ xoa xoa bả vai bị đau, trả lời không một chút do dự.

Lần này đến phiên Nhạc Nghịch bất ngờ, hắn làm mặt lạnh châm chọc nàng: "Trẫm còn nghĩ ngươi không biết sợ chết, thật đúng là nữ nhân."

"Trước kia thì không sợ." Hiện tại… nghĩ đến những người mà nàng lưu luyến, Tuyền Cơ nhịn không được khẽ cười.

"Bây giờ vì sao lại sợ?" Nhạc Nghịch thấy Tuyền Cơ mỉm cười, bỗng thấy vô cùng chướng mắt. Trong nụ cười này có những thứ mà hắn không thể hiểu được, chẳng biết vì sao lại khiến hắn rất thống hận, khiến hắn muốn xóa sạch nụ cười này trên mặt nàng.

"Trên đời còn có rất nhiều người khiến ta lưu luyến, nếu ta chết đi, sẽ không bao giờ gặp lại bọn họ, ta cũng không muốn bọn họ đau lòng vì ta."

"Xấu xí như ngươi, chết một vạn lần cũng không có ai đau lòng. Ngươi lưu luyến người khác, họ không chừng lại hận ngươi vì sao không chết đi, nếu không vì sao người Trầm thị đến bây giờ vẫn chưa giải cứu cho ngươi?" Nhạc Nghịch khinh thường hỏi vặn lại.

Tuyền Cơ liếc hắn, lớn lên không đủ đẹp trai thì cũng thôi đi, rõ ràng còn có chứng bệnh thần kinh tâm lý có vấn đề nữa chứ.

"Sao lại không nói nữa?" Nhạc Nghịch hỏi.

“Nói nữa sợ ngươi nổi cơn lôi đình, lại dùng quyền cước đấm đá ta.”

“Xấu nữ như ngươi thì có cái bản lĩnh gì khiến cho ta nổi giận?”

Dọc trên đường đi thấy tên tặc Hoàng đế này rõ ràng một bộ dạng rất lạnh lùng tàn ác, sao mà mới quay về địa bàn của mình thì lại trở nên nhiều lời như vậy? Nhưng nếu muốn nàng nói, vậy thì nói, ai sợ ai nào!

“Ta biết bộ dạng ta xấu xí, ngươi không cần nhắc nhở ta hoài, lớn lên như vậy không phải lỗi của ta, ta cũng không muốn để ngươi nhìn rồi thấy khó chịu. Nhưng là ngươi bắt ta đến đây đó chứ.” Tuyền Cơ nhắc khéo hắn hành vi ‘người ác cáo trạng trước’ là đã cũ rích rồi.

“Người Trầm thị không đến cứu ta, đó là do ngươi động cái là giết người, bọn họ không muốn ta gặp nguy hiểm. Ta cũng chẳng muốn bọn họ vô duyên vô cớ phải hy sinh.” Tuyền Cơ tiếp tục rào rào phun nước đắng.

“Không phải ta tự đại, người thích ta, quan tâm ta rất nhiều, ngươi có ganh tị với ta cũng vô phương.” Cuối cùng tổng kết lại bằng một câu tự kỷ, nói xong liền rút vào một góc tiếp tục là rùa.

Nhạc Nghịch lạnh lùng đánh giá nàng, trong xe nhất thời yên tĩnh không một tiếng động.

Sau đó… sau đó… Nhạc Nghịch phát hiện, nữ nhân xấu xí to gan kia lại có thể ở trước mặt hắn bắt đầu ngủ rồi!

Vốn nên tức giận mà trị tội bất kính của xấu nữ này, nhưng lại phát hiện bản thân không có chút ý tứ tức giận nào cả.

Xấu nữ này và những người hắn đã từng gặp qua thật không giống chút nào.

Nữ nhân Hậu cung lắm mồm nhiều lời, trước mặt hắn không phải phong thái yêu kiều thì là nơm nớp lo sợ giả thanh cao, xoay người lại thì tự ình thông minh, lòng dạ hẹp hòi. Trong triều đủ loại quan lại, phú thương vì lợi ích của mình việc gì cũng dám làm.

Nữ nhân này bình thường trầm mặc ít lời, mở miệng ra nói thì rất trực tiếp lại thú vị, có vui hay không đều hiện lên trên mặt, rõ ràng là rất sợ chết, nhưng lại có thể vì đệ đệ mà ung dung chịu chết.

Vốn hắn đối với xấu nữ này cũng không quá chấp nhất, nhưng bởi vì việc ở Kỉ quốc không thể đạt được mục đích như kỳ hạn, vì thế mới thuận nước đẩy thuyền lợi dụng Trầm thị, xấu nữ này có chạy trốn hay chết đối với hắn cũng chẳng có việc gì là lớn.

Nhưng lúc ở Hồi Tâm Nhai thấy nàng vì đệ đệ không chút do dự nhảy xuống vách núi chỉ trong nháy mắt, hắn chợt có chút hâm mộ đối với thiếu niên đang bất tỉnh nhân sự nằm trên mặt đất ấy. Sau đó cơ thể đã nhanh hơn phản ứng của đầu óc, mạo hiểm cứu lấy xấu nữ kia.

Hắn không quan tâm xấu nữ trước mặt mình và Trầm Kiếm có quan hệ gì, ở Trầm thị đóng vai trò gì, chỉ cần sau này nàng an phận vì hắn hành sự, hắn sẽ cho nàng lợi ích còn cao hơn so với Trầm thị.

Hơn nữa, bộ dạng nữ nhân này xấu xí, tính cách xem ra cũng coi như là yên tĩnh, chắc là cũng không gây phiền toái gì, nói chuyện thú vị, để ở bên cạnh giải sầu, dường như cũng không tồi.

Đoàn người đi đến lúc chạng vạng mới dừng lại nghỉ ngơi. Hình như bọn họ vô cùng nóng lòng trở về Kinh thành, chấp nhận bỏ qua mấy dịch quán cũng muốn đi tiếp mấy chục dặm đường dài ròng rã.

Hai tên thuộc hạ của Nhạc Nghịch đã chạy trước về Kinh thành một bước, Tuyền Cơ đi theo hắn. Tuy rằng vị Hoàng đế Nhạc quốc này sẽ không chiếu cố nàng như Kỉ Kiến Thận, nhưng tốt xấu gì hắn cũng là đế vương, ăn ở so với người khác vẫn tốt hơn, ban đêm cũng có lều trại nghỉ ngơi.

Vốn Nhạc Nghịch nghĩ xấu nữ này sẽ vì chuyện ngủ chung một lều với hắn mà cằn nhằn nhăn nhó, không ngờ Tuyền Cơ không than lấy một tiếng, cầm chăn đệm bung ra nằm xuống là ngủ, đặc biệt thản nhiên.

Khi ở lại khách điếm ven đường, bọn họ cũng ở cùng một phòng, nhưng là, khi đó có đến bốn người. Bây giờ quân lính mấy trăm đôi mắt nhìn vào, nữ nhân này chẳng lẽ vì bộ dạng xấu xí thì không ngại đến danh tiết của mình sao?

Kỳ thật Tuyền Cơ rất để ý chuyện ở chung một chỗ với bọn bất cóc. Bất đắc dĩ vì đã lâu nàng không được ngủ ngon, hơn nữa ban ngày phải ngồi trên xe, tư thế ngủ gà ngủ gật cực kỳ khó chịu, ngủ so với không ngủ còn mệt hơn, tinh thần của nàng đã chống đỡ không nổi nữa.

Lại nói bộ dạng của mình như vậy, phỏng chừng tên sắc lang không kén chọn nhất cũng không có hứng thú ra tay, huống chi đối phương lại là vua một nước đã ăn đủ các loại mỹ nữ xinh đẹp rồi?

Nhạc Nghịch nhìn trân trân khuôn mặt Tuyền Cơ bởi vì quá mệt mỏi mà ngủ say sưa. Vẫn thực xấu, làn da dù có trắng trẻo, nhưng thâm lại bị phù thũng, giống như cái bánh bao để qua đêm, nhìn chẳng muốn ăn.

Nhưng càng nhìn lại không muốn thôi, hắn cảm thấy tâm tình tự nhiên bình yên hẳn… loại bình yên chưa từng có kể từ sau thời ấu thơ.

Con đường giữ lấy ngôi vị Hoàng đế của Nhạc Nghịch cực kỳ gian khổ, phản bội, giết chóc, âm mưu, máu tươi dường như mỗi ngày đều diễn ra ở cạnh hắn. Kể cả trong giấc ngủ, lúc nào cũng phải phòng ngừa có người đánh lén. Nhưng đêm nay, Nhạc Nghịch nhìn cái bản mặt khiến người khác không muốn ăn của Tuyền Cơ, hắn tự nhiên thấy bình yên vô cùng, một đêm không mộng mị thẳng đến bình minh.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tuyền Cơ bị gọi dậy thật thô lỗ, mông lung mở ra đôi mắt ngáy ngủ, chào đón nàng là sắc mặt âm trầm của Nhạc Nghịch.

Hừm! Cái tên hỗn đản quấy nhiễu mộng đẹp, nàng còn muốn cho hắn đẹp mặt nữa kìa? Ngược lại còn muốn giở trò này với nàng trước sao.

Nhạc Nghịch mở miệng sai bảo: “Hầu hạ trẫm thay quần áo!”

Vẻ mặt Tuyền Cơ mờ mịt hỏi: “Cái gì?” Nói xong còn tặng kèm một cái ngáp thật dài.

“Hầu hạ trẫm thay quần áo! Đừng để trẫm phải nói đến lần thứ ba!” Xấu nữ này thật không biết thân biết phận.

“Ngươi không muốn nói đến lần thứ ba thì không cần nói, chỉ là mặc có mấy cái quần áo, tiểu hài tử ba tuổi đã biết làm, chẳng lẽ một người tay chân khỏe mạnh như vậy thì không?” Tuyền Cơ bị bắt phải rời giường thì nhất thời quên mất thân phận là tù nhân, nói xong mới giật mình thầm than tiêu rồi.

“Xấu nữ, ngươi muốn chết?!” Cổ họng quả nhiên lại bị bóp mà.

Tuyền Cơ nhắm mắt lại. Dứt khoát không nói gì nữa, tên thần kinh này động cái là bóp cổ người khác, chỉ cần không bóp mình chết, vậy hắn cứ tự nhiên đi.

Nhạc Nghịch hít sâu một hơi, chậm rãi buông tay ra, âm thanh lạnh lùng nói: “Tự biết rõ thân phận của mình, nếu không muốn chết, thì biết điều một chút cho trẫm.”

Tuyền Cơ ngoan ngoãn gật đầu, nhưng mà không có ý định động thủ.

Nhạc Nghịch đại khái cũng cảm thấy không cần lãng phí thời gian quấn quýt lấy cái chuyện nhỏ nhặt này, giũ giũ quần áo rồi mặc vào, bước nhanh ra khỏi lều.

Một tên tiểu binh đi vào xem Tuyền Cơ như không hề tồn tại, bắt đầu thu dọn giường chiếu. Tuyền Cơ biết mình chắc chắn sẽ không ngủ lại được nữa, đành phải xám xịt rời lều chuẩn bị khởi hành.

Lại là hai người ngồi chung xe, Tuyền Cơ ở gần được hưởng chút ánh sáng của Hoàng đế, nhận được mấy gói lương khô. Tuyền Cơ ngẩng đầu thở dài, càng ngày càng nhớ đến cái tốt của Đại ma vương nhà mình.

Cùng xuất môn với Kỉ Kiến Thận, tuy rằng có thể gặp chuyện kinh hoàng, bị khi dễ một tí, nhưng vật chất luôn luôn phong phú.

Kỉ Kiến Thận ra tay hào phóng. Bản thân hắn cũng thích hưởng thụ, chẳng những phương tiện đi lại phải xa hoa thoải mái, trên đường đi còn phải có điểm tâm tinh xảo ngon cực kỳ, dù là lương khô thì cũng phải là loại lương khô hương sắc vị đầy đủ.

Không ngờ cũng đều là Hoàng đế, Nhạc quốc lại kém xa như vậy.

Theo như Tuyền Cơ thấy thì thứ Nhạc Nghịch ăn cũng không tốt hơn cái của mình bao nhiêu, tội cho hắn là một Hoàng đế vậy mà có thể nuốt trôi mấy cái thứ khô khan như vậy.

Nhạc Nghịch thấy Tuyền Cơ đang nhìn lương khô trên tay đến xuất thần, hắn hỏi: "Ngươi lại đang tính toán chủ ý gì đó?"

Tuyền Cơ lắc đầu, cầm lấy lương khô từng miếng từng miếng từ từ cắn.

Từ lúc Nhạc Nghịch đăng cơ tới giờ, chưa từng có người dám làm như có lệ trước mặt hắn như vậy. Xấu nữ này dựa vào cái gì?

Nhấc chân lên đá Tuyền Cơ một cái nói: "Trẫm hỏi, ngươi phải trả lời!"

"Ngươi muốn nghe nói thật hay là giả dối." Tuyền Cơ bất đắc dĩ hỏi, có thể đừng hỏi cái gì hết, xem mình như đồ bài trí tốt hơn không.

Tuy rằng đồ này đem bài trí có chút gây ảnh hưởng mỹ quan…

"Nói thật như thế nào? Nói dối như thế nào?" Nhạc Nghịch đột nhiên cảm thấy chọc nữ nhân này nói chuyện rất có thú vị, từ miệng của nàng, hắn sẽ nghe được một số đáp án ngoài dự đoán.

"Nói thật thì lương khô này quá khó ăn. Ta không hiểu sao ngươi có thể nuốt trôi nó." Tuyền Cơ chọn một cách nói tương đối ôn hòa.

Ngẩng đầu lên nhìn thái độ của Nhạc Nghịch như kêu nàng nói tiếp, Tuyền Cơ thở dài tiếp tục: "Lời nói dối chính là 'ta tự hỏi về sau làm sao để cúc cung tận tụy báo đáp ơn tri ngộ của Hoàng thượng ngài'."

Nhạc Nghịch đánh giá Tuyền Cơ, bỗng dưng cười to: "Làm sao báo đáp ơn tri ngộ của trẫm thật không khó, đầu tiên hãy nói ra điều kiện của ngươi đi."

Tuyền Cơ nghĩ nghĩ, tuy rằng mình sẽ không thật sự vì hắn làm cái gì, nhưng viện cớ này tranh thủ một chút đãi ngộ từ hắn quả là không tồi, vì thế nói: "Thứ nhất, ta làm việc cho ngươi, có thể. Nhưng ngươi phải thể hiện sự tôn trọng cơ bản nhất đối với ta. Ta nghĩ ngươi hẳn đã bỏ ra nhiều công sức đem ta về Nhạc quốc. Ta muốn quy thuận ngươi, không phải muốn về làm nha hoàn hầu hạ ngươi thay quần áo mỗi ngày."

Nhạc Nghịch cười lạnh. Ra giá không nhỏ, một cái xấu nữ, sao có thể có ngạo khí lớn như vậy? Chỉ có điều nếu như nàng thật sự là nhân tài, tùy tiện làm nhục nàng ta thì càng dễ mất đi lòng trung thành, đối với mình không có lợi gì, vì thế gật đầu đáp ứng.

Tuyền Cơ cũng không khách khí, từ sàn xe đứng dậy, tự chọn ình một vị trí thoải mái ngồi xuống.

Nhạc Nghịch làm thinh, kết luận rằng: Nữ nhân quả nhiên không nên sủng, sủng một cái là lên ngất trời, mặc kệ xấu đẹp đều giống nhau.

"Thứ hai, ta thay ngươi làm việc, phải có thù lao, ta không cần nhiều lắm, ta nhận làm việc gì thì sau khi thành công, lợi nhuận phải chia cho ta một phần." Tuy rằng không định thay hắn làm việc, nhưng nếu không ra cái giá này, ngược lại sẽ khiến hắn hoài nghi thành ý của mình.

"Trầm thị cho ngươi cái giá này sao?" Nhạc Nghịch thực sự không tin.

Xí! Trầm thị căn bản đã tùy ta ra giá rồi! Tuyền Cơ trong lòng thầm cười gian, ngoài miệng lại nói: "Trầm thị cho ta là ột nửa phần, nhưng mà, chuyện làm ăn của Trầm thị đã đi vào quỹ đạo, lợi nhuận vô cùng dễ dàng lại rất nhiều."

Nhạc Nghịch hừ lạnh một tiếng, ý nàng ta nói, rõ ràng là Hoàng gia Nhạc quốc của hắn kinh doanh không bằng Trầm thị. Tuy đây chính là sự thực, nhưng trước mặt hắn mà dám nói huỵch toẹt như vậy, lá gan thực to lắm rồi.

Hắn không phản đối, Tuyền Cơ xem như hắn đã đồng ý, tiếp tục nói: "Thứ ba, đã dùng người thì chớ nghi ngờ người, ta không chờ mong ngươi hào phóng đến mức không phái người đến giám sát ta. Nhưng ta có phương pháp làm việc của ta, nếu ngươi không làm theo phương pháp của ta, ta cũng không dám cam đoan sẽ mang lại đủ tiền lời cho ngươi. Cho nên, một khi ta đã nhận việc gì thì phải dựa theo lời ta mà làm."

Nhạc Nghịch thực hết ý kiến rồi, một nữ nhân mà dám cùng hắn luận điều kiện, còn có thể nói hào hùng bức người như vậy, bộ dạng không cho phép trả giá nữa, mà nữ nhân này lại còn đang là tù nhân của hắn!

Nếu không phải vì nàng ta có tài hoa, tuyệt đối sẽ không dám làm ra chuyện như vậy, nàng ta có thể lấy được sự tôn trọng của Trầm Kiếm, tất phải có chút tài năng. Nếu Trầm Kiếm là người tùy tiện đi trọng dụng một nữ nhân ở dưới quyền, chẳng phải đến một thương nhân quèn hắn cũng chẳng bằng?

"Được! Nhưng nếu để trẫm phát hiện ngươi có dị tâm gì, trẫm nhất định khiến ngươi phải hối hận đến suốt cuộc đời!" Nhạc Nghịch trầm giọng cảnh cáo.

Tuyền Cơ cười: "Thành giao."

Nàng làm sao lại có dị tâm, rõ ràng toàn tâm toàn ý của nàng đều hướng về Đại ma vương nhà mình đó thôi! Hì hì!

150. Chương 150: Bài Kiểm Tra Lúc Canh Ba Nửa Đêm

Ở trên xe riết nhàm chán, Tuyền Cơ ngồi trước mặt Nhạc Nghịch, luận kiểu gì cũng không thể yên ổn ngủ được, dứt khoát tiện tay bứt một cọng rua tua dài bện trên tấm màn cửa xe mà chơi đùa.

Nhạc Nghịch rất hài lòng với sự im lặng của Tuyền Cơ, hắn nhắm mắt lại, nghĩ đến tình hình trong Kinh thành Nhạc quốc, không biết có loạn giống như hắn đoán hay không.

Nhạc quốc cũng giống như những quốc gia khác, người trong Hoàng thất mỗi ngày sẽ diễn ra biết bao chuyện tranh quyền đoạt lợi, tàn sát lẫn nhau. Tuy cuối cùng Nhạc Nghịch giành được thắng lợi, tận tay giết sạch những huynh đệ tỷ muội của mình, nhưng cũng không đồng nghĩa rằng không còn gì để lo lắng.

Chẳng biết cái nữ nhân ngu xuẩn kia có thật sự cấu kết với Thừa tướng dựng nên trò thích quân sát phu hay không, khóe miệng Nhạc Nghịch khẽ cong lên, lạnh lùng cười.

Mở mắt ra thấy xấu nữ ở trước mặt đang tập trung tinh thần chơi đùa với cái rua tua, tự nhiên mở miệng hỏi: "Ngươi nói, nữ nhân tại sao lại ngu xuẩn như vậy?"

Tuyền Cơ đang cố gắng so đều mấy sợi dây, nhất thời không có nghe được hắn đang nói cái gì, cũng lười ngẩng đầu quan tâm.

Nhạc Nghịch mất hứng, nhấc chân đá nhẹ cẳng chân Tuyền Cơ một cái, hỏi: "Trẫm đang hỏi ngươi, ngươi điếc sao?"

Tuyền Cơ phủi phủi phần váy bị đá bẩn, mệt mỏi trả lời: "Ta nhớ rõ Hoàng thượng đã hứa rằng sẽ tôn trọng ta." Làm xấu nữ thì phải bị người khác tùy tiện động chân động tay sao? Trước đây chỉ có mình mới có quyền động chân động tay với Đại ma vương thôi, hức!

"Trẫm hỏi, ngươi phải ngoan ngoãn trả lời, như vậy trẫm sẽ tôn trọng ngươi."

"Vừa mới ngươi hỏi ta chuyện gì? Ta không có nghe rõ." Cũng đâu phải nô tài của nhà ngươi, chẳng lẽ mỗi thời khắc đều phải vểnh tai lên chờ ngươi gọi?

Nhạc Nghịch cứng đờ, vừa mới là thuận miệng nên gây chuyện. Giờ thì thuật lại một lần nữa thì thấy mình quá nhàm chán, cho nên sửa lại cách nói: "Tại sao nữ nhân đều tự cho là mình thông minh, thích làm chuyện ngu xuẩn?"

"Nam nhân cũng vậy mà."

"Hừ! Ngươi sẽ đứng về phía người ngoài mà phản bội cả trượng phu của mình sao?" Nhạc Nghịch đột nhiên hỏi.

"Bình thường mà nói thì hẳn là không, nhưng cũng khó nói, còn phải xem tình huống." Tuyền Cơ nhún vai đáp.

Nhạc Nghịch không ngờ Tuyền Cơ sẽ trả lời như vậy, lạnh lùng nói: "Nữ tử trong thiên hạ quả nhiên đều là hay thay đổi giả dối, vô tình vô nghĩa, ngay cả xấu nữ như ngươi cũng không ngoại lệ."

Tuyền Cơ buông cọng dây thừng nhỏ trên tay xuống, nhấn mạnh: "Không thể nói như vậy, nếu hắn phản bội ta trước, chẳng lẽ ta còn phải ngu ngốc không phản kháng?"

Nhạc Nghịch dường như còn muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Người như thế, dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết là đã chịu thiệt thòi của nữ nhân rồi. Sau đó liền đi hận hết tất cả nữ nhân trên đời. Tuyền Cơ tự nhận mình không có năng khiếu làm thầy thuốc chữa bệnh tâm lý, vì vậy lười nhiều lời. Lại nói, vị "Hoàng thượng" này là kẻ địch không phải bạn, nếu hắn cứ cố chấp càng đi càng xa trên con đường hẹp này, thì khuyên can hắn làm gì?

Ở chung một chỗ với Hoàng đế, có được một ngày bình yên không? Đáp án là không có!

Rốt cuộc ban đêm không cần tiếp tục ngủ nơi đồng không mông quạnh, Nhạc Nghịch có lòng từ bi phân phó người của trạm dịch chuẩn bị thêm cho Tuyền Cơ một cái giường. Tuyền Cơ cảm động nằm xuống nhưng vẫn chưa ngủ thì cửa phòng đã bị một trận gõ liên hồi.

"Hoàng thượng, cấp báo!"

Thiệt là, có xong chưa vậy! Tuyền Cơ kéo chăn che khuất cả đầu. Kiên trì ở trên giường không chịu đứng dậy.

Bên kia, Nhạc Nghịch đã từ trên giường đứng dậy, trầm giọng ra lệnh: "Vào đi!"

Một nam tử đẩy cửa mà vào, quỳ xuống đất hành lễ, là một trong hai gã tùy tùng đi cùng Nhạc Nghịch lúc bắt cóc Tuyền Cơ ở Kỉ quốc, tên là Kiều Thương.

"Phía bên Kinh thành tình hình như thế nào?" Nhạc Nghịch hỏi.

Kiều Thương nhìn thoáng qua bên phía của Tuyền Cơ, chần chừ không đáp.

Nhạc Nghịch cười nhạt nói: "Chẳng qua chỉ là một nữ nhân, ngươi nói đi."

"Vâng, không ngoài dự liệu của Hoàng thượng, bắt đầu từ ngày Hoàng thượng rời kinh, Oánh phi thường xuyên triệu Kha Thừa tướng vào cung. Còn ở trong Kinh thành lan truyền lời đồn nói bệnh tình Hoàng thượng rất nguy kịch, đồng thời bắt tay đổi hết thị vệ trong cung. Thám tử hồi báo nói trong tay Kha thừa tướng có giữ danh sách quan viên tham gia mưu phản, chỉ có điều không có cách nào tiếp cận với thư phòng của Kha thừa tướng để trộm đi được." Kiều Thương một hơi nói xong, dường như còn điều gì muốn nói nhưng lại thôi.

"Còn có chuyện gì, nói đi!" Nhạc Nghịch nói, hình như đã đoán ra được chuyện Kiều Thương sắp nói có phần nghiêm trọng hơn so với chuyện Oánh phi liên hợp với ngoại thần mưu phản.

"Vi thần chỉ là phỏng đoán… Hoàng Thái hậu, dường như Hoàng Thái hậu cũng có tham gia vào việc này." Kiều Thương nói xong, quỳ mãi ở trên mặt đất không dám ngẩng đầu.

"Ha hả, rốt cuộc vẫn là nhịn không được đúng không?" Nhạc Nghịch đang cười, nhưng trong ánh mắt không hề có ý cười, có chăng sâu thẳm trong đó là nỗi bi ai.

Lặng im một hồi, Nhạc Nghịch nói với Kiều Thương: "Đứng lên đi. Hừng đông ngày mai cầm lệnh bài của trẫm triệu tập quân của ba châu Mặc Châu, Họa Châu, Tử Châu chuẩn bị nhập kinh."

Kiều Thương cúi đầu lĩnh mệnh. Rời khỏi phòng. Nhạc Nghịch ngồi ở trên giường, những chuyện ngày xưa cứ tràn về. Sự đau đớn dường như khiến hắn muốn hét ra thật lớn để trút hết những oán hận bất cam đã tích tụ trong lòng nhiều năm.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở dồn dập của hắn với tiếng thở đều đều từ phía bên kia.

Xấu nữ kia vậy mà còn có tâm tình ngủ?! Hắn thương nghị việc cơ mật với thuộc hạ ở trong này, nữ nhân này không có hứng thú thì thôi, tâm tình của hắn đang rất khó chịu như vậy, nàng ta còn có thể ngủ ngon lành như vậy, quả thực buồn cười.

Nhạc Nghịch đi qua đấm một quyền lên bức tường gần giường, ầm một tiếng, từng mảng vôi và bụi rơi xuống, cái giường nhỏ vốn không kiên cố dao động kịch liệt hai cái, nhưng vẫn đủ đánh thức Tuyền Cơ vừa mới chợp mắt được một chút.

"Làm sao vậy?" Tuyền Cơ híp nửa mắt hỏi, phát hiện hình như không phải động đất, cũng không phải sụp nhà, thì lại muốn nhắm mắt tiếp tục ngủ.

"Đứng dậy!" Nhạc Nghịch gầm nhẹ.

Tiểu động vật đối với nguy hiểm có cảm ứng bản năng, nam nhân trước mắt này rõ ràng có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng, khóe mắt Tuyền Cơ nhìn thấy một cái hốc vừa bằng nắm đấm trên tường, thầm giật mình, nếu một quyền kia nằm trên đầu mình, chẳng phải mình sẽ không còn cơ hội gặp lại bằng hữu thân thích sao.

"Dậy liền dậy liền!" Nguyên tắc vĩ đại: Hảo nữ không ngại thiệt trước mắt, Tuyền Cơ vội vàng ôm chăn ngồi dậy, cố gắng làm ra một bộ dáng tùy thời nghe lệnh, rất nghe lời.

"Vừa rồi, ngươi nghe được bao nhiêu?!" Ngữ khí Nhạc Nghịch không được tốt.

"Ta không nghe thấy cái gì hết."

"Rốt cuộc là nghe được bao nhiêu?!" Tặc Hoàng đế lại duỗi móng vuốt ra bóp lấy cổ của nàng.

Tuyền Cơ trừng mắt. Rốt cuộc là tặc Hoàng đế này muốn mình nghe thấy hay là không muốn mình nghe thấy đây? Quên đi, ăn ngay nói thật cho rồi.

"Hình như có nói cái gì phi với Thừa tướng cấu kết… À, tạo phản?" Tuyền Cơ cố gắng nhớ lại đoạn ngắn của cuộc đối thoại. Nhìn cái bộ dạng hung dữ "Ta rất không hài lòng" của Nhạc Nghịch, nàng chỉ đành nhấc tay như đầu hàng nói: "Ta, ta mơ màng ngủ, không có nghe rõ, ngươi có thể gợi ý chút được không."

Nhạc Nghịch nhìn bộ dạng vô dụng của nàng, tâm tình hậm hực tự nhiên tốt lên không ít, thu hồi tay nói: "Chuyện của Nhạc quốc, ngươi biết được bao nhiêu?"

Tuyền Cơ cố gắng nhớ lại lúc còn ở bên cạnh Đại ma vương nghe được vài câu, nếu nói những thứ cao thâm chuyên nghiệp thì sợ sẽ lòi đuôi. Vẫn nên chọn vài câu nghe xuôi tai một chút mà nói.

"Nhạc quốc là một trong ba nước lớn hiện này, à, nghe nói Hoàng thượng ngài chính là một Quân chủ hiếm có, ừm, thực lực quân sự Nhạc quốc rất mạnh…" Sách vở đến lúc cần dùng thì hận không đủ a, sớm biết nửa đêm nửa hôm bị tên ác nhân này khảo bài, thì lúc còn ở Vương phủ nên ngoan ngoãn nghe Trương gia gia giảng bài rồi. Trương gia gia cũng thiệt là, lúc dạy cũng không nói tình hình thế giới, ngược lại cùng mình nói cái gì chế độ nhà nước, đoán đề cũng đoán trật quá rồi.

Tuyền Cơ dốc ruột dốc gan, âm thầm oán hận thời đại này không có sách giáo khoa thời sự. Uổng cho nàng đời này đọc nhiều sách như vậy, nói đến tình hình quốc tế hiện nay thì lại không có quyển nào dùng được.

Nhạc Nghịch nhìn Tuyền Cơ nghĩ muốn nát óc cũng không ra được gì, càng nhìn tinh thần càng tốt hơn, cười nhạo: "Trầm thị vậy mà dùng người như ngươi, ngay cả tình hình nước láng giềng mà cũng không được rõ ràng." Tuyền Cơ vừa nghe là biết hắn đã bớt nóng không ít, dường như chuyển biến tốt hơn, vội đâm lao theo lao: "Ta chỉ phụ trách quản lý phòng thu chi, biết tính toán sổ sách là được rồi, biết nhiều như vậy làm cái gì?"

Nhạc Nghịch nhìn chăm chú Tuyền Cơ, nói: "Như vậy cũng tốt."

Tuyền Cơ mờ mịt, không hiểu đại gia hắn tiếp theo muốn làm cái gì, ngàn vạn lần không cần nửa đêm nửa hôm không ngủ mà bắt nàng ngồi đây tâm sự với hắn nha! Nàng rất muốn đi ngủ! Sau khi đến thế giới này, chỉ có đoạn thời gian này là thiếu ngủ trầm trọng thôi. Khiến nàng khó chịu gần chết.

"Mẫu hậu của trẫm, phi tử của trẫm, trọng thần của trẫm giờ phút này đang ở Kinh thành âm mưu bí mật giết vua, giết chồng, giết con." Nhạc Nghịch quả nhiên bắt đầu nói.

Tuyền Cơ không thể không miễn cưỡng lắng nghe, à một tiếng, trong lòng thầm khinh bỉ tặc Hoàng đế, nhân phẩm kém chính là không khiến cho người ta thích như vậy đó!

"Ngươi sẽ giết chết chính đứa con của ngươi không?"

"Đương nhiên là không."

"Nếu giết rồi, trẫm cho ngươi làm Hoàng đế Nhạc quốc thì sao?"

"Vậy càng tuyệt đối không bao giờ!"

"Nếu ngươi không phải miệng đầy lời dối trá, thì căn bản là ngươi chưa từng thử qua cảm giác đứng ở đỉnh cao nhất của ngọn núi."

"Ta đã từng đứng rồi, thực sự rất lạnh lẽo." Tuyền Cơ nén không được một câu chế giễu.

Nhạc Nghịch mất tự nhiên, lạnh lùng nhìn chăm chú nàng.

"Làm Hoàng đế có gì hay, thức dậy sớm hơn gà, làm còn nhiều hơn lừa, ăn còn kém hơn con heo…" Không cẩn thận vạ miệng, vội vàng im bặt.

Nữ nhân này còn hận chuyện ăn lương khô lúc ở trên xe? Nhạc Nghịch khó nén được cảm xúc muốn cười. Chẳng qua chỉ là một chút mà thôi, không đủ khiến hắn phải cười thực sự.

Tuyền Cơ đã quen nhìn sắc mặt của Đại ma vương, giờ trông tư thái của Nhạc Nghịch cũng đã biết tinh thần hắn đã chuyển biến tốt hơn, trộm thở ra, nghĩ phải làm sao dụ dỗ hắn đi ngủ, mình cũng được đi ngủ sớm hơn chút đỉnh.

"Làm Hoàng đế có thể nắm giữ trong tay quyền sinh sát người khác." Nhạc Nghịch lại hưng trí mười phần, tiếp tục lôi kéo Tuyền Cơ tham gia trò chơi vấn đáp.

"Người khác sống hay chết đối với ngươi có liên quan gì chứ!" Tuyền Cơ rốt cuộc nhịn không được đánh cái ngáp.

"Nắm giữ sinh tử của người khác, tóm lại so với bị người khác nắm sinh tử của mình thì tốt hơn."

Nói qua nói lại có thấy phiền không vậy… Tuyền Cơ cuối cùng mặc kệ hắn nói cái gì cũng đều gật đầu hết, chỉ cầu mong hắn mau mau nói xong rồi ngủ.

"Trở lại Kinh thành, trẫm sẽ lập ngươi làm chính cung Hoàng hậu." Một đạo sấm sét oanh tạc làm Tuyền Cơ lập tức bừng tỉnh.

Tuyền Cơ giật mình nâng cái đầu đã sắp gục xuống của mình, thiếu chút nữa là trật cổ.

"Vừa rồi ngươi chưa có nói cái gì thì phải?" Nhất định là mình quá buồn ngủ nên nghe nhầm.

"Có, trẫm nói lập ngươi làm chính cung Hoàng hậu." Nhạc Nghịch thở phào một hơi, lần nói thứ nhất là nhất thời xúc động nói trật, nhưng sau lần thứ hai, hắn tự dưng thấy chủ ý này không tồi.

Xấu nữ này ở Nhạc quốc không có bối cảnh, muốn làm loạn cũng không có ai trợ giúp, dung mạo lại xấu xí khẳng định sẽ không tư thông với nam nhân khác, chỉ cần không trêu chọc nàng, nàng có thể im lặng cả ngày, bước vào chốn Hậu cung cũng không sinh ra thị phi. Thật muốn nói chuyện phiếm cùng nàng, xem như là một đối tượng thú vị, phương diện khác cũng có tài năng, hơn nữa, nàng là một trong số ít người mà hắn gặp được làm việc theo tình cảm…

Tổng hợp lại các điều kiện, Nhạc Nghịch phát hiện nữ nhân này tuy bộ dạng xấu xí, nhưng rất thích hợp làm Hoàng hậu của hắn, còn gương mặt xấu xí kia thì nhìn riết rồi cũng sẽ quen.

151. Chương 151: Nhân Phẩm Quá Kém

Nghe được quyết định của Nhạc Nghịch, phản ứng đầu tiên của Tuyền Cơ chính là khiếp sợ, tiếp theo là cảm thấy hư vinh, sau đó chính là... thảm rồi. Để Đại ma vương biết nhất định sẽ đem nàng chỉnh đốn hết lần này đến lần khác cho xem, hu hu hu!

Công bằng mà nói, đối với việc Nhạc Nghịch nhìn người sáng suốt, có thể 'xuyên qua hiện tượng mà nhìn thấy được bản chất', Tuyền Cơ cảm động sâu sắc, tốt xấu gì thì đối với dung nhan hiện tại của nàng mà vẫn có thể bằng lòng cưới nàng làm Hậu thì chỉ điểm tư tưởng này thôi cũng đã tiên tiến hơn nhiều so với Đại ma vương rồi.

Đại ma vương lúc bắt đầu chú ý đến nàng, bởi vì nhân tố sắc đẹp cũng chiếm phần lớn.

Nhưng mà, căn bản Tuyền Cơ không thích Nhạc Nghịch, kể từ lúc hắn giết chết hai tên ám vệ, lại đánh trọng thương Kỉ Tư Viễn, thì đã bị ghi tên vào sổ đen của Tuyền Cơ rồi. Lại nói, hắn đột nhiên mở miệng nói muốn lấy nàng làm Hậu, động cơ đằng sau cũng rất khả nghi!

Việc này cũng không là trọng điểm!

Trọng điểm là nếu như Nhạc Nghịch nói nghiêm túc, mà trước khi tin tức này truyền ra ngoài, Đại ma vương còn chưa đến cứu nàng thì gặp rắc rối to rồi! Tuyền Cơ đã có thể tưởng tượng được, bộ dạng khủng bố của Đại ma vương khi ghen tuông nổi lên, cái vỏ của mình cho dù có cứng đến mấy thì cũng sẽ bị đào ra mà ăn tươi nuốt sống mất thôi!

"Tại sao ngươi muốn phong ta làm Hoàng hậu?" Tuyền Cơ chỉnh đốn lại suy nghĩ một chút. Quyết định bắt đầu giải quyết vấn đề này từ nguồn gốc, đem cái quyết định vớ vẩn của Nhạc Nghịch bóp chết ngay từ trong nôi.

Nhạc Nghịch cười quỷ dị, căn bản không tiếp chiêu, chẳng nói một lời, xoay người quay trở về giường của mình, nằm xuống là ngủ.

Lần này đến phiên Tuyền Cơ mất ngủ, có nên tiếp tục truy hỏi không? Quá nửa khả năng là sẽ hỏi không được lại còn bị bóp cổ đạp cho hai cái, còn nếu không hỏi? Lại phải hốt hoảng lo sợ suốt.

Nàng nhìn trân trân phía Nhạc Nghịch cho đến khi nghe được tiếng ngáy đều đều truyền đến, cắn răng thầm nhủ: Hừ! Ngươi muốn lấy xấu nữ, ngươi đã không ngại mất mặt, không lẽ ta sợ ngươi sao, chuyện tình có lớn bằng trời đi nữa thì cứ để cho Đại ma vương gánh vác là được rồi. Ngủ!

Một đêm này, Nhạc Nghịch lại là một đêm ngủ ngon, còn Tuyền Cơ là một đêm ác mộng triền miên. Khi thì Đại ma vương âm u nhìn chằm chằm nàng, khi thì cảnh tượng Nhạc Nghịch đả thương người ngày đó, ngủ so với không ngủ còn mệt hơn.

Ngày hôm sau ở trên xe ngựa, Tuyền Cơ rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa, bất chấp Nhạc Nghịch ở ngay trước mặt. Xiêu xiêu vẹo vẹo ngã vào ghế, ngủ say như heo.

Khi Nhạc Nghịch ngẫu nhiên ngẩng đầu thì cái thấy được chính là cái mặt xấu xí trương ra mê man ngủ của Tuyền Cơ. Không biết vì sao, càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Đời này hắn nhìn thấy người chết rất nhiều, nhưng nhìn người còn sống ngủ thì rất hiếm khi. Hắn không ngủ cùng thê thiếp của mình đến bình minh, luôn luôn là sau khi trút bỏ được dục vọng thì cho người mang các nàng đi. Sau khi hắn đăng cơ, càng không ai dám bén mảng ở trước mặt hắn. Dám ngủ ngon lành, tội đại bất kính như vậy chỉ xảy ra có một lần, người đó lập tức vĩnh viễn không cần tỉnh lại.

Nhưng là nhìn xấu nữ gần bên cạnh mình ngủ, Nhạc Nghịch không cảm thấy một chút mạo phạm, lại càng không thấy phiền chán, ngược lại phát sinh một loại cảm giác an tâm. Nhớ đến mấy đêm qua ngủ một chỗ cùng nàng, vậy mà hắn ngủ rất ngon, những trận giết chóc đẫm máu khắc sâu trong trí nhớ đã không còn quấy nhiễu trong mộng của hắn nữa. Đã bao lâu rồi hắn không có được giấc ngủ yên bình như vậy.

Nếu là bởi vì xấu nữ này thì hắn càng phải giữ lấy nàng để ở bên cạnh.

Bên ngoài xe truyền đến một hồi tiếng xôn xao, Nhạc Nghịch thu hồi tầm mắt. Xốc lên màn xe hướng ra phía ngoài nhìn, một tên giáo quan từ trong đội ngũ phía trước chạy tới, vọt tới bên hông xe bẩm báo:

"Hoàng thượng, thám tử phía trước mật báo xuất hiện rất nhiều quân đội tập kết. Hướng về phía quân ta mà tiến."

Nhạc Nghịch nói: "Đã do thám biết là quân đội của châu quận nào chưa? Nhân số đại khái khoảng bao nhiêu?"

Viên giáo quan trả lời: "Xem phục sức và cờ thì hình như là Hoa Châu quân, đại khái có gần vạn quân."

Sắc mặt Nhạc Nghịch hơi biến sắc, nếu thật là Hoa Châu quân, bọn họ sao không tiến về Kinh thành mà lại hướng về phía mình. Khả năng duy nhất chính là Hoa Châu quân tạo phản!

Rạng sáng hôm nay trời chưa tỏ thì Kiều Thương đã nhanh chóng cầm lệnh bài của hắn xuất phát, Hoa Châu quân cách nơi này quá gần, hẳn một canh giờ trước Kiều Thương đã đến chỗ Hoa Châu quân… Nhạc Nghịch cân nhắc các loại khả năng. Cuối cùng quyết định toàn đội nhanh chóng di chuyển đến chỗ sơn cốc vùng phụ cần chuẩn bị ứng phó với đại quân đang tiến công.

Binh lực Hoa Châu chiếm 1 phần 8 binh lực của Nhạc quốc. Đại khái có khoảng 10 vạn, Nhạc quốc chinh chiến liên miên. Tuy là trước mắt chỉ giao chiến với Miến quốc ở Tây Nam, nhưng phòng thủ ở biên cảnh của Thành quốc và Kỉ quốc cũng tiêu hao một lượng lớn binh lực, trước mắt binh lực có thể điều động trong nước vô cùng hạn chế, Hoa Châu nếu như lần này điều động gần vạn nhân mã, vậy thì có thể nói là xuất động toàn bộ rồi.

Nhạc Nghịch quả là người quen sóng to gió lớn, dưới tình huống phát sinh bất trắc, hắn vẫn trấn định như thường, dẫn dắt năm trăm quân lính rút về trú ẩn gần sơn cốc.

Sơn cốc này là do năm ngoái Nhạc Nghịch dẫn quân xuất chinh vô tình phát hiện ra, địa hình hiểm trở, dễ thủ khó công, chỉ cần tử thủ tại mấy lối vào cốc, kẻ địch muốn tiến vào ít nhất phải mất ước chừng ba đến năm ngày.

Lúc Tuyền Cơ bị Nhạc Nghịch lay tỉnh túm xuống xe, mới chậm chạp phát hiện tình huống không ổn, nghe xong báo cáo của quan tướng với Nhạc Nghịch thì phát rầu vì sao mình lại đụng phải sao chổi.

Hoàng đế người ta trên đường về tiền hô hậu ủng, uy phong lẫm liệt, Nhạc Nghịch thì sao? Trong Kinh thành thì có kẻ tạo phản, trên đường trở về nhà mình thì bị quân đội nhà mình bao vây tiêu diệt, đây là cái gì với cái gì đây! Hắn làm người thất bại là chuyện của hắn, vì sao lại kéo theo nàng xuống nước?

Nhạc Nghịch phân phó xong tuyến phòng thủ cho thuộc hạ, nhìn lướt qua bên phía Tuyền Cơ, đột nhiên gọi tới bốn binh sĩ, ra lệnh: "Một bước cũng không được rời khỏi nữ nhân này, nàng là Hoàng hậu của trẫm, khi cần thiết thì cho dù có giết nàng cũng không được để nàng rơi vào tay kẻ địch!"

Bốn tên binh sĩ trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không hiểu vì sao Hoàng thượng anh vũ Hậu cung giai nhân vô số lại tìm một xấu nữ nửa đường nhảy ra làm Hoàng hậu. Nhưng vấn đề này bọn họ không có quyền nhiều chuyện, từng người đều cố kìm nén khiếp sợ trong lòng, đồng thanh nhận mệnh.

Về phần vì sao Hoàng thượng nói nếu giữ không được thì có thể giết chết xấu nữ này thì rất dễ lý giải. Tuy rằng có bắt được xấu nữ này, cũng sẽ chẳng có ai nguyện ý hy sinh cái tôi mà làm chuyện ô nhục nàng, nhưng là giữ thể diện Hoàng gia, đương nhiên là gây dựng hình ảnh nàng vì nước quên mình so ra vẫn tốt hơn.

Tuyền Cơ nghe xong mệnh lệnh này thì thừa hiểu đây chính là ngầm cảnh cáo nàng, đừng nghĩ đến nhân cơ hội này mà chạy trốn, nếu không chỉ có đường chết!

Vào cái thời điểm như thế này, biết thức thời mới là trang tuấn kiệt, Tuyền Cơ ngoan ngoãn tùy ý binh sĩ mang nàng sang một bên đứng nhìn.

Hoa Châu quân không để cho bọn hắn có nhiều thời gian để chuẩn bị, một đường đuổi giết bọn họ đến ngoài cốc, tức thì phát động công kích. Một hồi công, phòng ác chiến mất gần một ngày, đối phương bỗng nhiên dừng lại thế tấn công.

Nhạc Nghịch dựa vào võ công cao cường, nhảy đến chỗ cao nhất nhìn ra xa, chỉ thấy vài tên quan quân ở dưới soái kỳ của đối phương dường như đang xảy ra tranh chấp. Có một người quỳ rạp trên mặt đất, xem phục sức cùng quần áo thế nhưng là Kiều Thương!

Lại qua thêm một hồi, mơ hồ hình như Kiều Thương kia đứng lên, kéo ngựa hướng về cửa sơn cốc mà tiến. Khi đã sắp tới gần, Nhạc Nghịch cuối cùng mới nhìn thấy rõ dáng dấp người này, quả nhiên chính là Kiều Thương.

Kiều Thương một đường giục ngựa đến cửa cốc, nhảy xuống quỳ trên mặt đất. Lớn tiếng nói: "Tội thần Kiều Thương cầu kiến Hoàng thượng!"

Nhạc Nghịch vung tay lên, để ột quan binh dẫn hắn vào cốc.

Kiều Thương đã tới trước mặt Nhạc Nghịch thì không nói một lời liền quỳ xuống dập đầu.

Nhạc Nghịch quát: "Đứng lên!"

Kiều Thương đứng lên, máu tươi và cát trên trán hỗn độn nhìn thật chật vật, sự hối hận hổ thẹn trên mặt không thể che giấu được.

"Ngươi có chuyện gì chưa làm được, bây giờ nói luôn đi!" Nhạc Nghịch vẫn giữ một bộ dạng hoàng gia không ai địch nổi, không vì vạn quân vây khốn, nguy hiểm ở sớm chiều mà giảm đi.

"Tội thần không dám cầu Hoàng thượng tha thứ. Chỉ cầu Hoàng thượng bỏ qua cho các quan viên Hoa Châu quân, bọn họ đều là do bị tội thần lừa dối nên mới xuất binh phạm giá."

"Ngươi và Kiều Đao trở về kinh, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?" Nhạc Nghịch trầm giọng hỏi.

Kiều Thương còn một huynh trưởng gọi là Kiều Đao, đều là cận vệ cùng đi với Nhạc Nghịch lẻn vào Kỉ quốc sau đó trở về lại Nhạc quốc. Được phái quay về Kinh thành cùng tam đệ Kiều Kiếm nắm bắt tình hình, tra xét hướng đi của loạn đảng. Không ngờ hai người bị thân tín bán đứng, đều bị Kha Thừa tướng bắt, Kiều Đao bị nhốt ở phủ Thừa tướng, Kiều Thương sợ huynh đệ gặp phải bất trắc, bị ép phải hợp tác với Kha Thừa tướng.

Kha Thừa tướng hứa chỉ cần Kiều Thương lấy được lệnh bài của Nhạc Nghịch, điều động binh lính Hoa Châu quân chặn đường bao vây tiêu trừ Nhạc Nghịch, mặc kệ Nhạc Nghịch chết hay không, vẫn sẽ phóng thích Kiều Đao.

Kiều Thương dựa theo kế hoạch mà làm, sau khi có được lệnh bài của Nhạc Nghịch thì đi về phía quân đội Hoa Châu nói dối rằng có một đám loạn đảng mạo xưng quan quân muốn tiến vào Hoa Châu đánh cướp quan khố, Hoàng thượng đích thân hạ lệnh Hoa Châu quân tiêu diệt phản loạn. Chuyện Nhạc Nghịch xuất tuần vốn là cực kỳ cơ mật. Quan viên Hoa Châu quân kiểm tra lệnh bài chính là thật, lại phát hiện có một nhóm quân đội thân phận không rõ hướng về phía Hoa Châu quân mà đến, lúc này liền nghe lệnh mà phát binh.

Tam đệ Kiều Kiếm am hiểu khinh công, ngày đó may mắn trốn thoát. Nhưng vì muốn cứu huynh trưởng nên lại lẻn vào phủ Thừa tướng, lại phát hiện đại ca Kiều Đao sớm đã tự vẫn ở trong ngục bởi vì không muốn đệ đệ bị áp chế trở thành kẻ phản quốc. Nhưng Kha Thừa tướng đã giấu giếm việc này. Kiều Kiếm bi phẫn, vội vàng suốt đêm chạy đến Hoa Châu quân tìm Kiều Thương báo tin, nhưng khi đến nơi thì đã quá muộn, Hoa Châu quân đã chiến đấu với quân đội của Nhạc Nghịch.

Kiều Kiếm chạy ra khỏi phủ Thừa tướng vốn đã bị thương, vì không ngừng nghỉ chạy gấp đến tận đây xem như cũng đã cạn dầu đèn tắt, dựa vào một chút hơi thở cuối cùng tìm được Kiều Thương nói rõ sự tình thì bỏ mình. Kiều Thương một lúc mất đi hai huynh đệ, lại làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế này, chỉ cảm thấy sống không bằng chết, không muốn mắc thêm lỗi lầm nào nữa, vì thế tìm tướng quân, đem mọi chuyện nói ra hết từ đầu đến cuối.

Bản tướng cầm quân đi tiêu diệt quân Nhạc Nghịch là con trai độc nhất Châu quan, Ngô Mãn, nghe xong câu chuyện của Kiều Thương thì hoang mang lo sợ, mặc kệ là biết hay không biết, mang binh phạm đến thánh giá là tội có chết cũng không hết tội, cho dù diệt tộc cũng coi như là khách khí rồi. Nhưng việc đã đến nước này, có giết Kiều Thương thì cũng vô dụng.

Thủ hạ hiến kế để Kiều Thương đến trước mặt Hoàng thượng thỉnh tội, xem xét tình hình mà tính tiếp.

Hành động này, người sáng suốt đều nhìn ra được là ẩn chứa sát khí, kết quả tốt nhất là Hoàng thượng chuyện cũ nên bỏ qua, Hoa Châu quân lập tức cung nghênh Hoàng thượng, liên hợp quân của Mặc Châu,

Tử Châu đánh về Kinh thành, lấy công chuộc tội.

Kết quả tồi tệ nhất chính là đâm lao thì phải theo lao, dù sao cũng phải chết, dứt khoát giết luôn Hoàng thượng, đầu quân Kha Thừa tướng cầu một con đường sống.

Đương nhiên ai cũng hy vọng kết quả thứ nhất, dù sao ở trong quân Nhạc Nghịch có danh dự rất tôn quý, là Hoàng đế chân chính mà lên ngôi, giang sơn đều ột đao một thương đánh mà có, tuy rằng bên này có đến vạn quân, trên tay Nhạc Nghịch chỉ có năm trăm binh đi cùng, nhưng có thể diệt được đối phương hay không, chuyện đó không ai nói được.

Hơn nữa võ công Nhạc Nghịch rất cao cường, vạn nhất lần này không thể giết được hắn để hắn chạy thoát. Dù Kha Thừa tướng tạo phản thành công, bọn họ đều phải hàng đêm phòng bị lo sợ có hay không lúc mình đang ngủ say thì đầu lìa khỏi cổ.

Nhưng Nhạc Nghịch từ trước đến nay tính tình tàn khốc, đa nghi, hôm nay nếu đáp ứng không truy cứu nữa, ngày khác như thế nào thì cũng khó nói.

152. Chương 152: Rùa Vào Rọ

Ngô Mãn chờ đợi ở ngoài cốc đến phát run, trong lòng hận chết Kiều Thương nhưng chẳng thể làm gì, sớm đã không còn vẻ vênh vang như lúc xuất phát rồi.

Bên trong cốc, Kiều Thương đã đem tất cả sự tình trình bày xong, hắn liền quỳ ở trên mặt đất dập đầu lạy Nhạc Nghịch ba cái, đứng dậy lui về phía sau vài bước, rút ra bội kiếm định sẽ tự vẫn để tạ tội. Tuyền Cơ từ đầu đến cuối chứng kiến hết thảy, vừa thấy tư thế của hắn, cuối cùng vẫn nhịn không được, lớn tiếng kêu gọi: "Chậm đã!"

Kiều Thương sửng sốt, liếc nhìn Tuyền Cơ một cái, lại giơ lên bội kiếm kề ngang cổ.

Mắt thấy sẽ xảy ra kết cục đổ máu, đột nhiên vang lên một tiếng đinh giòn giã, kiếm của Kiều Thương đã bị lệch, mặc dù vẫn để lại một vết thương, nhưng không tính là sâu, cũng chẳng phải điểm trí mạng.

Vật dùng để ngăn Kiều Thương trong lúc nguy cấp chính là một chiếc nhẫn vàng, và người ném nó để cứu hắn một mạng đúng là Nhạc Nghịch.

Nhạc Nghịch nhìn về phía Tuyền Cơ, trầm giọng: "Nếu Hoàng hậu đã tha cho ngươi tội chết, vậy thì ngươi cứ giữ lại cái mạng, lấy công chuộc tội đi!"

Kiều Thương sửng sốt không ít, xấu nữ này bị bắt cóc từ Kỉ quốc, từ khi nào trở thành Hoàng hậu rồi? Nhưng nếu là Hoàng thượng nhà mình đã mở miệng, Kiều Thương không dám nhiều lời, quỳ rạp xuống trước mặt Tuyền Cơ nói: "Tạ ân Hoàng hậu đã tha tội chết!"

Tuyền Cơ lúng túng, đầu đầy hắc tuyến, nàng đối với hai người thân tín của hắn không có nửa phần hảo cảm, chuyện ngăn Kiều Thương tự sát hoàn toàn là do tình thế bức bách. Hiện tại bên ngoài cốc đoán chừng có hơn vạn đại quân, Tuyền Cơ tốt xấu gì cũng đã từng xem vài câu chuyện lịch sử ở kiếp trước, loại sự tình ở dưới tình thế 'đâm lao thì phải theo lao' mà tạo phản cũng không phải chưa từng xảy ra. Giờ phút này chuyện cần phải giải quyết chính là ổn định nhóm người ngoài kia, Kiều Thương lại là nhịp cầu nối tốt nhất. Hơn nữa nếu như tên tội phạm chính là Kiều Thương còn có thể được tha, vậy thì những binh tướng Hoa Châu bị lung lạc ngoài kia nhất định sẽ an tâm không ít.

Tính tình Nhạc Nghịch lạnh bạc, ở trong mắt hắn, mặc kệ Kiều Thương là xuất phát từ mục đích gì, thì phản bội chính là phản bội, căn bản chết không đủ rửa sạch tội. Nhưng vì Tuyền Cơ ngắt lời khiến cho hắn chợt hiểu, ít ra thời điểm rất mẫn cảm này, Kiều Thương không được chết.

Suy nghĩ tỉnh táo lại, tuy rằng không nhìn thấy được sắc mặt của đám người Ngô Mãn, nhưng cũng đoán được tâm tư bọn hắn. Tình hình bên kia Kinh thành báo nguy, thật sự không nên ở chỗ này giằng co thêm. Dây dưa thêm chuyện thì ngược lại lại trúng ý với đám tiện nhân và loạn tặc trong kinh thành kia.

Tuyền Cơ thấy Nhạc Nghịch không phản bác, chỉ đành nói cho xong: "Niệm tình hai huynh đệ của ngươi trung quân ái quốc, hy sinh vì nhiệm vụ, ngươi đã làm ra chuyện hồ đồ như thế này cũng vì huynh đệ tình thâm, tạm thời giữ lại mạng của ngươi lấy công chuộc tội, cũng như cho ngươi cơ hội về kinh giết giặc tận tay thay hai vị huynh đệ báo thù. Ngươi trở về nói rõ với Hoa Châu quân, bọn họ đều là do phản tặc Kha Thừa tướng che mắt, chỉ vì có lòng trung thành với nước nhà nên mới bị người khác lợi dụng, người không biết không có tội, Hoàng thượng sẽ không trách cứ. Phái bọn họ nhanh chóng chỉnh đốn lại quân đội, hộ tống Hoàng thượng vào kinh bình loạn, lập công. Hoàng thượng chắc chắn sẽ trọng thưởng."

Nếu chẳng phải bây giờ phải ngồi chung một thuyền với tặc Hoàng đế, nàng mới lười nhiều chuyện mà xuất đầu, quản chi bọn họ sống hay chết, đánh tới đánh lui càng loạn càng tốt, như vậy mình mới có cơ hội bỏ trốn. Nhưng bây giờ nếu mặc kệ Nhạc Nghịch, để Ngô Mãn tạo phản, quân binh loạn lạc mình chết lúc nào cũng không hay. Còn phải lưu mạng nhỏ để trở về sống những ngày tốt lành, không đáng phải chết chung với đám khốn này.

Kiều Thương quỳ rạp ở trên mặt đất, nghe như vậy liền ngước lên nhìn Nhạc Nghịch.

Nhạc Nghịch nói: "Lời của Hoàng hậu rất hợp ý trẫm, ngươi đi đi!"

Kiều Thương vào cốc không lâu, nhưng đủ khiến Ngô Mãn chờ đến độ sắp tái phát bệnh tim. Hắn chờ không phải chờ Kiều Thương. Chiếu theo phong cách của Hoàng thượng từ trước đến nay, một khi Kiều Thương đi vào cốc thỉnh tội chắc chắn sẽ không thể toàn mạng quay trở lại, thứ hắn chờ chính là người đến truyền chỉ của Nhạc Nghịch.

Nhìn lại vạn nhân mã thân mang quân phục đang nghiêm túc chờ đợi, nếu bọn họ biết đối tượng mình đang tấn công chính là Hoàng thượng nhà mình, vậy còn bao nhiêu người sẽ nguyện ý đồng cam cộng khổ với hắn?

Hoàng thượng tuy rằng khốc liệt tàn nhẫn, nhưng sự chí tôn vô thượng của Hoàng quyền và bản thân uy tín của Hoàng thượng ở trong quân đội, khiến cho Ngô Mãn hoàn toàn không có lòng tin có thể diệt sạch những người trong cốc, chỉ mong Hoàng thượng muốn đánh muốn giết thì chỉ cần đánh giết bản thân mình thôi là đủ. Đừng liên lụy đến người nhà là đã cảm ơn trời đất rồi.

Trăm triệu lần hắn không ngờ, Kiều Thương thế nhưng lại còn mạng đi ra, hơn nữa còn mang theo tin tốt đến không thể tốt hơn nữa. Ngô Mãn lập tức bất chấp mọi thứ, nhanh chóng cho gọi quan tướng thân binh tất cả tự mình đến trước cửa cốc cung nghênh Hoàng thượng.

Ngô Mãn trừng to đôi mắt nhìn Hoàng đế bệ hạ khí khái bất phàm nắm tay một xấu nữ đi lên xe ngựa, không nén được nhiều chuyện, làm bộ lơ đãng quay sang Kiều Thương hỏi thăm: "Nữ tử kia là người phương nào lại có vinh hạnh cùng ngồi một xe với Bệ hạ?"

Hôm nay Kiều Thương đã trải qua quá nhiều chuyện, thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, nghe vậy thì mơ màng đáp: "Đó là Hoàng hậu."

"Cái gì?!" Âm điệu Ngô Mãn đều thay đổi, Hoàng đế bệ hạ anh minh thần võ, làm sao có thể, làm sao lại để ột người xấu xí như vậy làm Hoàng hậu được! Xấu nữ này có khi nào dùng yêu thuật hay không?

Kiều Thương bất đắc dĩ cười khổ: "Hôm nay ngươi và ta có thể sống được từ cõi chết, còn phải nhờ Hoàng hậu cầu tình đấy."

Nói xong cũng không nhiều lời nữa, đánh ngựa đi theo xe ngựa của Nhạc Nghịch, bản thân hắn bây giờ vẫn còn là kẻ mang tội, vẫn không cần qua lại với quan tướng lãnh đạo các châu tay nắm binh quyền thì tốt hơn, để khỏi phải rước lấy nghi kị của Hoàng thượng, nếu không thì bản thân mình không thức thời rồi.

Bên trong xe, Nhạc Nghịch nhìn Tuyền Cơ chăm chú đánh giá, đột ngột lên tiếng: "Ngươi rất giỏi mua chuộc lòng người."

Tuyền Cơ cả giận hỏi: "Ta đã thu mua ai? Ngươi không cần mạng nhưng mà ta cần, giết tới giết lui hay lắm sao?"

Thật thần kỳ là Nhạc Nghịch không hề tức giận, ngược lại nói: "Ngươi quả thật rất thích hợp làm Hoàng hậu của trẫm."

Tuyền Cơ vừa nghe xém chút nữa bùng phát tại chỗ, chết tiệt, gặp trúng kẻ điên mà, Đại ma vương a Đại ma vương, ngươi làm sao còn chưa tới nữa!

Nhạc Nghịch thấy biểu tình như ăn phải ruồi của Tuyền Cơ, cười nhạt: "Có thể trở thành Hoàng hậu Nhạc quốc là phúc phần ngươi có tu mấy kiếp cũng chưa được, bộ dáng của ngươi là để cho ai coi? Không cần phải dùng mấy cái lý do rác rưởi giả thanh cao không màng danh lợi phú quý nói với trẫm."

Tuyền Cơ có chút phát hỏa, quẳng lại một câu: "Làm Hoàng hậu có gì quý hiếm, chẳng qua là mỗi ngày đều bị người khác chỉnh đốn, ngủ, ăn uống đều không được yên, có cái gì tốt?"

Bản cô nương muốn làm đã làm từ sớm, chờ đến phiên ngươi?! Đại ma vương người ta đẹp trai hơn ngươi chu đáo hơn ngươi nhiều kìa, hừ hừ!

"Làm Hoàng hậu chính là dưới một người trên vạn người, thống lĩnh Hậu cung phi tần, nữ tử trong thiên hạ lấy ngươi làm gương, trên dưới Nhạc quốc ngoại trừ trẫm, mỗi một người thấy ngươi đều phải quỳ xuống hành lễ, ai cũng phải nghe lời của ngươi, hưởng thụ lạc thú nhân gian, hô mưa gọi gió, thân quyến thăng tiến nhanh." Nhạc Nghịch thuận miệng sổ ra một tràng những chỗ tốt của Hoàng hậu, đáng tiếc Tuyền Cơ lại cười mỉa.

"Mỗi người gặp đều phải quỳ xuống hành lễ thì sao, có bao nhiêu người sẽ cam tâm tình nguyện khom lưng uốn gối chứ? Có bao nhiêu người vui lòng phục tùng mà thành tâm khấu bái chứ? Chẳng qua là vì sợ quyền thế không thể không làm, bên cạnh đều là những kẻ nịnh hót bụng đầy mưu toan thâm độc, cuộc sống như vậy có gì thú vị, phú quý nhân gian chỉ bằng hai tay của ta cũng có thể làm ra. Về phần thân quyến, bọn họ không cần dựa vào ta thì vẫn có thể sống rất tốt!" Nhớ tới ca ca và cậu của mình không biết đang dạo chơi đến nơi nào, bên môi Tuyền Cơ lộ ra nụ cười hạnh phúc sáng ngời.

Lại là nụ cười đáng giận này, Nhạc Nghịch cảm thấy chói mắt cực kỳ, thanh âm lạnh lùng nói: "Nếu như lời trẫm nói không có lực hấp dẫn, vì sao có nhiều người lại vì nó mà tranh giành?"

"Người khác ra sao là chuyện của bọn họ, ta vì sao phải giống như bọn họ?" Tuyền Cơ hỏi lại.

Nhạc Nghịch nghẹn lời, quẳng lại một lời bình rằng "Dẻo mồm dẻo miệng" thì không giằng co với Tuyền Cơ nữa, dựa vào một bên chợp mắt một lát.

Tuyền Cơ vốn không phải người thích tìm phiền toái, thấy Nhạc Nghịch không để ý đến mình nữa, ngược lại rất hài lòng, tự tìm một vị trí thoải mái để ngủ. Tuy rằng không có thói quen ở trước mặt nam nhân xa lạ ngủ, nhưng cơ thể đã quá mệt mỏi, cho nên không cầm cự được bao lâu.

Tiếng tăm Nhạc Nghịch cường hãn, tàn nhẫn không phải là hư vô. Một đường dẫn theo Mặc Châu, Hoa Châu, Tử Châu ba quân thẳng tiến Kinh đô, dọc đường đi ngay cả một chút cản trở nho nhỏ cũng không có.

Thật ra không phải do Nhạc Nghịch cường đại đến mức không ai địch nổi, mà là loạn đảng thực lực quá yếu kém. Oánh phi là đích nữ trong đại tộc của Nhạc quốc, lại vì Nhạc Nghịch hạ sinh một con trai, vốn không cần phải tạo phản, nhẫn nhịn mười mấy năm nữa, không chừng có thể lên làm Thái hậu. Dù cho không đảm đương nổi vị trí Thái hậu, chờ sau khi đứa con lớn lên, tân Hoàng đăng cơ, nàng cũng có thể dựa vào đứa con ra ngoài cung mà hưởng phúc. Hỏng bét chính là ở chỗ vị Oánh phi này trước khi nhập cung đã có một tình nhân tự định chung thân, mà kẻ này lại chính là Kha Thừa tướng.

Oánh phi tuy rằng xinh đẹp, nhưng trong mắt Nhạc Nghịch thì người như vậy chẳng qua chỉ là một bình hoa biết đi, mới mẻ qua đi thì quẳng sang một bên không thèm hỏi đến, thiếu phụ trở thành oán phụ, lại càng thêm nhớ nhung đến những cái tốt đẹp của nhân tình cũ.

Gia tộc của Oánh phi dựa vào quyền thế đã làm không ít chuyện thất đức, một hai năm gần đây nhẫn nại của Nhạc Nghịch đối với bọn họ đã dùng hết, đành phải cho người bắt tay tìm cách đối phó, Oánh phi hoảng hốt lén lút cầu cứu tình nhân của mình. Một người khuê phòng cô tịch, một người tình cũ khó quên, vì thế liền bắt tay hợp tác.

Hai người đều lo sợ chuyện thông gian bị bại lộ, bấy giờ nghe tin Nhạc Nghịch phải rời kinh để làm việc, Oánh phi lập tức tìm tình nhân thương lượng, quyết định nhân cơ hội này tìm người ám sát Nhạc Nghịch, sau đó phò trợ con của Oánh phi đăng cơ.

Hai người lại không ngờ hết thảy mọi chuyện đều đã nằm trong tính toán của Nhạc Nghịch. Tất cả thích khách hai người phái đi đều bặt vô âm tín, không biết phải làm sao, đành lợi dụng huynh đệ Kiều thị luôn được Nhạc Nghịch tín nhiệm, cản trở Nhạc Nghịch hồi kinh, kéo dài thêm thời gian để chạy trốn.

Hai người ngay từ đầu đều không nghĩ rằng sẽ có thể có cơ hội thắng lợi khi đánh với Nhạc Nghịch bằng đao thật kiếm thật trên chiến trường, cho nên khi âm mưu đã bị bại lộ, điều đầu tiên nghĩ ra chính là chạy trốn. Căn bản ngay cả một chút ý nghĩ phản kháng cũng chưa từng nghĩ.

Tuy Tuyền Cơ là một người mê hòa bình, nhưng xét trên quan hệ kẻ địch giữa mình và Nhạc Nghịch, không khỏi có chút oán thầm loạn đảng ở Kinh đô sao mà vô dụng dữ vậy. Vốn nghĩ nếu nội quốc của Nhạc Nghịch có phản loạn, đại đa số thời gian sẽ giằng co đánh nhau, như vậy cơ hội để mình đào thoát sẽ lớn hơn, không ngờ chỉ như vậy là đã kết thúc.

Tuyền Cơ vô cùng thất vọng nhưng đồng thời cũng thầm đề phòng Nhạc Nghịch. Người này làm chuyện nhỏ bé xé ra to hẳn đằng sau có thâm ý, tình hình trong kinh rõ ràng nắm ở trong tay, thừa biết loạn đảng sẽ không làm được cái gì, lại gióng trống khua chiên viện cớ này triệu tập lực lượng ba Châu quân. Sợ là còn có chiêu trò gì mà nàng không thể đoán ra nổi.

Giận là giận bản thân hiểu biết quá ít về chuyện của Nhạc quốc, cũng không biết nên làm gì trước tình hình này để giành nhiều điều kiện có lợi ình, đành phải trơ mắt nhìn Nhạc Nghịch lôi mình nghênh ngang tiến vào Hoàng cung. Lòng vừa sốt ruột vừa bất đắc dĩ, ở ngoài Hoàng cung hy vọng trốn thoát còn lớn hơn một chút, một khi đã vào Hoàng cung, người Trầm thị nếu muốn cứu mình càng thêm khó khăn!

153. Chương 153: Thâm Cung Nửa Đêm Giết Người

Hậu cung Kỉ quốc đã được dọn dẹp sạch sẽ, Nhạc quốc thì hoàn toàn khác hẳn. Chỉ nội những oanh oanh yến yến là phi tần có danh phận thôi thì đã có hơn 80 người rồi, còn có thêm hơn ngàn cung nữ trẻ tuổi xinh đẹp lúc nào cũng có thể chuẩn bị thay thế bổ sung vào. Còn nam nhân chỉ có một mình Nhạc Nghịch, trên dưới đấu tranh kịch liệt, chẳng thua gì cuộc cạnh tranh trong thị trường tìm việc lúc cơn bão tài chính xảy ra ở hiện đại.

Tuyền Cơ nhớ lại hình ảnh Nhạc Nghịch cải trang mặt dán râu quai nón ngày trước ở Vân xuyên, lúc ấy rõ ràng giống như người không gần nữ sắc, phẩm cách dường như thanh cao lắm, ai! Thì ra chỉ là giả vờ. Có lẽ đã thấy được nhiều nữ tử mỹ miều hơn, cho nên mấy ca cơ, tiểu thiếp của những phú hào ở Vân Xuyên hầu như không lọt vào được mắt hắn.

Hiện tại nghĩ đến chuyện này có phần thừa thãi, từ ngày Tuyền Cơ bị mang vào cung thì đã bị một đống chuyện vớ vẩn xúi quẩy khiến đầu óc muốn nổ tung rồi.

"Nương nương, đây là Ý Hoa cung, chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương, cung điện này hôm nay cuối cùng đã có chủ! Từ lúc đương kim Hoàng thượng đăng cơ, Hoàng Thái hậu di dời sang Phượng Di cung, thì Ý Hoa cung liền bỏ trống." Tổng quản đại thái giám Vương công công một bên khom lưng ra sức vuốt mông ngựa, một bên trộm dùng khóe mắt quan sát Tuyền Cơ trước mặt, lòng thầm líu lưỡi vì phẩm vị quái dị của Hoàng thượng - Hoàng hậu xấu như vậy, đúng là người đầu tiên từ lúc Nhạc quốc khai quốc tới giờ mà! Nói không chừng còn là người đầu tiên trong thiên hạ!

Thực không hiểu vị nương nương này có tài cán gì có thể khiến ột người chẳng bao giờ đặt nữ nhân ở trong lòng như Hoàng thượng, dễ dàng quyết định phong nàng làm Hậu. Sợ là biết yêu thuật gì đi, bất quá cũng không đúng, nếu có yêu thuật thì việc đầu tiên phải làm chẳng phải là làm cho bản thân có được dung nhan khuynh quốc khuynh thành hay sao?

Nhưng dù sao Vương công công cũng đã lăn lộn trong cung hơn ba mươi năm, trong lòng dù có kinh ngạc bao nhiêu thì trên mặt vẫn giữ nguyên một bộ mặt tươi cười đạt tiêu chuẩn.

Tuyền Cơ nhìn hắn rồi lại lướt mắt qua một đám hơn 20 ma ma cung nữ thái giám phía sau lưng mình, đột nhiên cảm thấy 'tiền đồ vô lượng[1]'. Theo như một vị ma ma lúc nãy dạy lễ nghi cho nàng thì, về sau hai mươi mấy người này chắc chắn là đi theo mình rồi, Hoàng hậu chỉ cần rời khỏi Ý Hoa cung một bước thì lập tức có cái loại tiền hô hậu ủng như thế này ngay.

[1] 'Tiền đồ vô lượng' nguyên văn thành ngữ này thì chữ 'lượng' nghĩa là đo lường, tức là tương lai không thể tươi sáng không thể đo lường hết được, còn chữ 'lượng' ở đây lại là sáng, tức là Tuyền Cơ cảm thấy tương lai của mình không còn sáng sủa gì nữa.

Thở dài một cái, xoay sang nói với Vương công công: "Ngươi có thể đứng thẳng lưng dậy đi theo ta mà nói chuyện hay không, nhìn cái bộ dạng này của ngươi, ngươi không mệt thì ta cũng mệt dùm ngươi!"

Vương công công ngây ngốc tại chỗ, nhưng rất nhanh phản ứng lại: "Nô tài ở trước mặt nương nương trăm triệu lần không dám vô lễ như vậy."

"Nhưng mà ta cảm thấy ngươi cứ như vậy đi theo ta nói chuyện, khiến cho ta rất khó chịu." Chính xác mà nói, nhìn đến cái bộ dáng này của hắn, Tuyền Cơ cảm thấy thực buồn nôn lại dối trá, nhìn một cái cũng không vừa mắt được.

Vương công công trộm nháy mắt với một ma ma đứng phía sau Tuyền Cơ, ý bảo nàng phụ khuyên can Hoàng hậu một chút.

Ma ma kia nghe Tuyền Cơ nói chuyện, sớm đã nhẫn nại không được, lúc này nhận được tín hiệu từ phía Vương công công, mới dám bước lên, làm lễ cúi mình 90 độ rất khoa trương, khuyên nhủ: "Nương nương là mẫu nghi thiên hạ, mỗi lời nói cử chỉ đều cần phải trang trọng, cẩn mật. Đối với hạ nhân, nô tài thì xưng là bản cung, nhất thiết không được nói sai. Tôn ti khác biệt, Vương công công làm tròn bổn phận nô tài, đó là việc hiển nhiên. Nương nương chưởng quản Hậu cung, vài ngày nữa là tiến hành đại điển sắc phong, vô số ánh mắt trong Hậu cung đang dõi theo, thỉnh nương nương nên thận trọng từ lời nói đến hành động."

"Như vậy ma ma xưng hô như thế nào?" Tuyền Cơ bực bội, nàng nói không đầy hai câu, lập tức lòi ra một bác gái giáo huấn nàng một tràng dài.

"Nô tỳ họ Dung, trong cung mọi người đều gọi nô tỳ là Dung ma ma."

Tuyền Cơ đầu đầy hắc tuyến, trong tai nghe như tiếng quạ đen bay ngang qua. Dung ma ma… quá nổi tiếng, quả thực đúng là nghe như tiếng sấm bên tai, mình chỉ thuận miệng hỏi tên vậy mà cũng lòi ra một vai diễn trong truyền hình đầy cẩu huyết kinh điển.

Dung ma ma nhìn thần sắc quỷ dị của Tuyền Cơ đổi tới đổi lui, cũng rất tò mò. Mình họ Dung, có vấn đề gì sao?

Tuyền Cơ lại thở dài, quyết định vẫn là không nên cùng người ta tranh cãi làm gì, xoay người bước nhanh vào Ý Hoa cung.

Ý Hoa cung là cung điện dành cho Hoàng hậu ở, một trong những nơi ở đạt tiêu chuẩn cao nhất trong cung, ở bên trong có một bể tắm sớm đã thơm phức hương hoa.

Cuối cùng đã có thể thoải mái tắm rửa, đây chính là tin tức tốt nhất mà mình nghe được trong mấy ngày qua. Nhìn ao nước bạch ngọc tràn ngập hơi nước, Tuyền Cơ suýt nữa cảm động đến lệ rơi đầy mặt.

Từ khi bị Nhạc Nghịch bắt đi, một đường chẳng lần nào được tắm rửa đàng hoàng. Lần nào cũng phải tắm cho thật nhanh chưa được thỏa thích. Tuy là thời tiết lại có phần lạnh, nhưng điều này đối với người có bệnh yêu sạch sẽ như Tuyền Cơ mà nói là khó chịu muốn chết.

Bất quá trước khi tắm rửa, còn một vấn đề quan trọng cần phải giải quyết!

"Dung ma ma, ngươi và những người khác đều lui ra đi!" Sáu cung nữ đứng bên cạnh bể, bên cạnh Dung ma ma lại có thêm một Tô ma ma, bọn họ không phải là định đứng lại đây nhìn nàng tắm rửa chứ?!

Dung ma ma nói: "Quy củ trong cung, trong lúc Hoàng hậu tắm gội phải có cung nữ, ma ma hầu hạ, thỉnh nương nương hãy cởi áo ra!"

Hai cung nữ tay bưng khay để quần áo, hai cung nữ vấn tay áo lên chuẩn bị xà phòng, còn hai cung nữ tiến lên định thoát đi quần áo của Tuyền Cơ.

Vậy cũng được sao?! Tuyền Cơ từng tay một chụp lấy móng vuốt của mấy nàng, lớn tiếng hét: "Tất cả các ngươi đi ra ngoài!"

Vừa quát xong, tám người đồng loạt quỳ rạp xuống đất, nơm nớp lo sợ không dám ngẩng đầu. Tuyền Cơ liền nhẹ giọng nói: "Tự ta có thể tắm ình, tất cả các ngươi đều lui ra hết đi, không có lệnh của ta, không được tiến vào."

Dung ma ma và Tô ma ma ngẩng đầu lên còn muốn khuyên can, Tuyền Cơ hăm dọa: "Các ngươi thấy ta chưa được sắc phong thì không xem lời của ta ra gì sao?"

Tám người làm sao còn dám lên tiếng, chỉ đành hành lễ cáo lui.

Có tắm rửa thôi mà mệt như vậy, Tuyền Cơ thấy các nàng đều đi ra cửa, vội vàng xông lên đóng chặt cửa, rốt cuộc cũng được thoải mái tắm rửa, hì hì!

Đem mình gột rửa sạch sẽ từ đầu đến chân xong, tâm tình Tuyền Cơ trở nên tốt hơn, thay đồ ngủ. Tiếp tục lờ đám cung nữ, thái giám, ma ma đứng ở ngoài điện chờ đợi, nàng leo lên giường vù vù ngủ sâu. Có chuyện gì, chờ nàng ngủ dậy rồi tính!

Dung ma ma, Tô ma ma và Vương công công ở ngoài điện trao đổi bằng ánh mắt đầy khó hiểu, vị Hoàng hậu tương lai này, bề ngoài xấu xí thì thôi đi, còn là một người đặc biệt không chịu tuân tủ quy củ nữa đây, chỉ sợ về sau bọn họ không có ngày yên lành đâu.

Xem Hoàng thượng đối với vị Hoàng hậu này có phần xem trọng, chuyện đầu tiên hắn làm chính là sắp xếp mọi thứ cho nàng. Nhưng cho dù là có coi trọng nàng bao nhiêu đi nữa, thì quy tắc trong cung cũng không thể làm loạn được. Hoàng hậu nếu làm gì sai, hiển nhiên bọn nô tài đây phải gánh tội thay. Vạn nhất chọc giận Hoàng thượng, sợ là tất cả nô tài hầu hạ Ý Hoa cung đều phải gánh chịu tai ương. Giống như Thái hậu bây giờ đang ở Phượng Di cung và Oánh phi ở Minh Hà cung, chỉ e là nô tài trong cung bọn họ muốn giữ lại cái mạng nhỏ là điều không thể!

Nghĩ đến những điều này, vài người lại thầm thấy may mắn, may mắn vì bọn họ không phải là nô tài hai cung bên ấy, nếu không… Ai, đã vào cung thì việc giàu sang sống chết là chuyện không phải do mình quyết định.

Trong Phượng Di cung, đám thái giám, cung nữ, ma ma đều bị thị vệ hung hăng giam giữ ở hành lang thành hàng dài, tiếng khóc nấc âm ỷ truyền ra, đảo mắt lại tan biến trong bầu không khí lạnh lẽo.

Giữa cung điện có một vị phụ nhân ăn mặc lộng lẫy ngồi ngay ngắn trên ghế, trong đôi mắt là vẻ lạnh nhạt hờ hững. Nhạc Nghịch đứng trước mặt bà, nhàn nhạt hỏi: "Chuyện cấu kết Oánh phi, mưu đồ hành thích Vua, mẫu hậu còn gì để nói?"

Vị phụ nhân này chính là đương kim Thái hậu Nhạc quốc, mẹ đẻ của Nhạc Nghịch, Thu thị. Nghe chính đứa con của mình liệt kê tội trạng của mình, bà chỉ cười khinh khỉnh: "Còn cái gì để nói, bản cung mười tháng hoài thai hạ sinh nghiệt súc như ngươi, giết cha, sát huynh, hôm nay lại ban tử cho bản cung, vừa đúng lúc có thể để ta và con ta đoàn tụ dưới suối vàng, Hoàng thượng từ lâu đã mong chờ bản cung chết đi, cần gì phải giả mù sa mưa?"

Nhạc Nghịch nói: "Trẫm vẫn luôn rất kỳ quái, cuối cùng bà có phải mẹ đẻ của trẫm hay không?" Nếu phải, vì cái gì hận hắn đến thấu xương, nhiều năm như vậy, chưa từng ngừng nghỉ tìm ra đủ cách muốn dồn hắn vào chỗ chết?

Giọng Thái hậu đầy thống hận: "Bản cung thực hy vọng là không phải, ngày đó quốc sư cảnh báo ngươi là sát tinh chiếu thế, bản cung nhất thời mềm lòng giữ lại mạng của ngươi, không ngờ cuối cùng lại làm hại Nhạc thị, Thu thị, hai đại gia tộc hầu như bị ngươi giết cùng diệt tận! Bản cung thực hận!"

Nhạc Nghịch cười gằn: "Còn chưa tận, không phải còn trẫm và Thái hậu hay sao? Thái hậu của trẫm phải sống lâu trăm tuổi, tận mắt nhìn đứa con mà ngươi hận tận xương tận tủy này ngồi vững giang sơn, thống nhất thiên hạ, trở thành đương kim Thánh quân."

Dừng lại một chút lại nói: "Chính là ngươi đã thất đức phản bội Quân chủ. Ngôi vị Thái hậu này, ngươi không có tư cách để ngồi tiếp. Chẳng phải ngươi rất yêu mỹ mạo của mình sao? Chẳng phải luôn luôn mong được làm Hoàng hậu, làm Thái hậu, làm nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ này sao? Trẫm liền để cho ngươi làm một phụ nhân xấu nhất đê tiện nhất thiên hạ này, đứng dưới chân trẫm nhìn trẫm phong quang, vui vẻ như thế nào!"

Thái hậu nghe xong liền biến sắc, bà từ sớm biết nghịch tử này tàn nhẫn vô tình. Vốn nghĩ rằng một ly rượu độc hoặc ba tấc lụa trắng sẽ là kết quả cuối cùng của mình, không ngờ hắn lại còn cảm thấy chưa giải hết hận. Nhớ lại lúc trước từng nghe nói hắn đối phó với kẻ địch đủ loại thủ đoạn hung tàn, bà liền hoảng sợ há miệng định cắn lưỡi tự sát.

Một khoảnh khắc chần chừ của bà liền khiến bà mất đi cơ hội được chết thanh thản, Nhạc Nghịch một bước tiến lại, bàn tay bóp chặt gò má của bà, rốt cuộc bà không thể cắn được.

Tay điểm trúng đại huyệt trên người bà, Nhạc Nghịch một tay gở xuống mũ phượng của bà ném văng trên mặt đất. Trầm giọng phân phó: "Người đâu!"

Hai đại thái giám lên tiếng trả lời, đi vào trong điện, quỳ gối một bên chờ đợi ý chỉ.

"Đem tội phụ này đưa đến lãnh cung hủy dạng. Trông coi cho tốt, nhất định phải giữ lại tính mạng." Nhạc Nghịch chán chường nhìn Thái hậu Thu thị một lần cuối cùng. Không chút chần chừ xoay người rời khỏi. Khi màn đêm buông xuống, trong cung truyền ra tin tức, Thái hậu cấu kết cung phi, ngoại thần mưu đồ soán vị, lộ chuyện sợ tội tự sát, nô tài tỳ nữ trong Phượng Di cung, bảy mươi sáu người đều bị xử tử. Ba mươi tám tỳ nữ, nữ quan trong Minh Hà cung cũng bị xử tử. Oánh phi và người thân trong tộc, gia quyến đều bị bắt, tổng cộng hai trăm sáu mươi tám người, ba ngày sau xử tử trong ngục, không một ai thoát khỏi.

Chỉ có vài người biết được, trong lãnh cung xuất hiện thêm một phụ nhân tàn phế vô danh tính bị cắt lưỡi, đánh gãy tay chân.

Cũng vào đêm đó, Mặc Châu, Hoa Châu, Tử Châu tướng lĩnh ba quân cùng hồi kinh bình loạn đều bị mời vào cung tham gia yến hội. Sau một hồi yến tiệc, ai cũng viện lý do cáo bệnh, cáo lão, cởi giáp hồi hương. Hoàng thượng ra sức giữ mãi nhưng không có kết quả, đành ban thưởng nhiều vàng bạc, cho phép hồi hương, lập tức chiêu cáo ba quân chọn người tiếp nhận chức vụ. Cuối cùng quyền lực ba quân đều nằm ở trong tay Nhạc Nghịch.

Tân nhiệm Châu quân đều là các con cờ do Nhạc Nghịch âm thầm an bài vào từ trước, vài năm qua sớm đã thành thục địa hình quân trường, ở trong quân cũng có uy tín. Lúc này xuất đầu lộ diện, những người đã từ chức âm thầm kinh hãi, cũng may là bản thân biết nhìn thời thế, ngoan ngoãn giao ra binh quyền, nếu như dùng binh của mình chơi trò đối kháng, có thể giờ phút này đã bị những cây đao sắc bén chôn giấu ở trong cung đâm chết rồi. Ngay cả mẫu thân của mình, Hoàng thượng còn có thể bức chết, huống chi là đám người bọn hắn, từ trước đến nay luôn không làm vừa mắt hắn?

Tuyền Cơ ngủ say sưa trên giường trong tẩm điện Ý Hoa cung đến không biết trời biết đất. Mơ thấy mộng đẹp, thấy Đại ma vương cứu nàng trở về Kỉ quốc, hồn nhiên không biết ngoài Ý Hoa cung đang diễn ra vở tuồng cung đình đẫm máu.

154. Chương 154: Vở Kịch Hậu Cung Mở Màn

Tảng sáng ngày thứ hai, trong Hoàng cung kinh đô Nhạc quốc, cung nhân dậy sớm bận rộn qua lại như con thoi, hầu hạ chủ nhân của từng điện rời giường rửa mặt chải đầu, nhằm chuẩn bị lấy dáng vẻ xinh đẹp nhất để nghênh đón Hoàng thượng trở về Hậu cung sau buổi triều sớm.

Một cơn gió đêm lạnh lẽo dường như đã thổi tan hết mùi vị của âm mưu mà huyết tinh tối hôm qua, những người có thói quen hay quên hoặc là giả vờ mau quên dường như chẳng biết chút gì những chuyện xảy ra tối hôm qua, hơn một trăm sinh mạng cũng như chưa từng tồn tại ở trong cung.

Nhóm phi tần cố gắng đè nén run sợ trong đáy lòng, bắt đầu quan tâm đến tin tức mới từ lời thuộc hạ của mình - ngôi vị Hoàng hậu vốn tưởng rằng không có hy vọng từ lâu trong Hoàng cung, nay lại chuẩn bị nghênh đón một nữ chủ nhân mới!

Loại nữ nhân vốn không coi là được sủng ái muôn phần như Oánh phi dù có trốn đi hay là chết, các nàng cũng không mảy may quan tâm. Nhưng mà người làm Hoàng hậu đã được xác định rồi, lại khiến lòng bọn họ khó chịu giống như bị mèo cào mấy vết vậy.

Đấu tranh nhiều năm như vậy, cuối cùng lại để ột nữ nhân chẳng rõ lai lịch bước lên ngôi vị Hoàng hậu, làm sao các nàng cam tâm, hơn nữa trong cung vốn dĩ có vài người rất có khả năng chạm vào được ngôi cao kia, thì càng là hận đến muốn cắn nát răng. Nhưng mà đám phi tần trước nay bị chèn ép ngược lại thầm thấy may mắn, dẫu sao người kia không phải là đối thủ một mất một còn của mình, nếu không những ngày sau này chỉ sợ là thật sự sống không nổi!

Đợi suốt cả buổi sáng, thẳng đến giữa trưa, các cung điện đều không thấy bóng dáng Hoàng đế giá lâm, sau đó có tin tức truyền ra: Hoàng đế sau khi bãi triều thì lập tức đến Ý Hoa cung!

Khiến cho trăm ngàn mỹ nhân vừa đố kỵ vừa hâm mộ Hoàng hậu Nhạc quốc tương lai. Lúc bấy giờ vị đại nhân vật này vẫn còn chìm trong mộng đẹp, trước cửa tẩm điện, hai ma ma và Vương công công sốt ruột đi qua đi lại. Gõ cửa thì không thấy phản ứng, nhưng bọn họ không có cam đảm phá cửa mà vào, nghe thấy tiếng thái giám bên ngoài hô to: "Hoàng thượng giá đáo." Mấy người này đều có lòng muốn đập đầu vào tường mà chết.

Hôm nay vào triều, Nhạc Nghịch nghe quan viên khởi tấu tình hình căng thẳng của quốc khố, lập tức khiến hắn nghĩ đến thần tài của Trầm thị mà hắn ngàn dặm xa xôi mang về, vì thế sau khi kết thúc thì vội vàng đến đây tìm người.

Kết quả chẳng những không thấy xấu nữ kia đi ra đón tiếp, một đường đi đến tiền điện còn chẳng thấy bóng của nàng, trong lòng dâng lên một cỗ tức giận. Hỏi cung nữ thái giám, bọn họ đều nói nương nương từ lúc đêm qua vào tẩm cung đóng cửa lại thì đến giờ không có một chút động tĩnh, dứt khoát tự mình đến xem thử rốt cuộc là chuyện gì.

Một cước đá văng Vương công công đang run run quỳ trước của tẩm cung, trực tiếp xông thẳng về cửa điện. Ầm một tiếng vang lên, then cửa gãy đôi, cửa điện mở ra.

Tiếng gõ cửa thì có thể xem nhẹ, nhưng tiếng vang lớn như vậy, Tuyền Cơ không tỉnh cũng không được, ngáp dài một cái mở mắt ra, nhìn thấy trên đỉnh đầu mình hé ra khuôn mặt hàn băng giận giữ, tự dưng lại thấy xót xa, tuy rằng khuôn mặt này cũng coi là dễ nhìn, nhưng tại sao không phải là Đại ma vương vậy?

Không sợ không biết hàng, chỉ sợ biết hàng rồi lại so sánh chúng với nhau! Sau khi rời khỏi Đại ma vương rơi vào tay Nhạc Nghịch, Tuyền Cơ mới sâu sắc nhận ra, trước đây Đại ma vương đối với nàng tốt biết bao nhiêu, dễ dàng tha thứ những lúc nàng tùy hứng lười biếng, tôn trọng ý tưởng, thói quen của nàng, trân trọng, thậm chí là nuông chiều nàng, đã thành công khiến cho nàng e rằng cả đời này khó mà nhìn vừa mắt nam nhân khác.

Nhạc Nghịch vốn là tràn ngập lửa giận, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Tuyền Cơ vừa mê man vừa cô đơn, lại khiến hắn không còn khí lực phát hỏa nữa. Xấu nữ này có đôi mắt nhìn rất được, so với những người hắn đã gặp qua đôi mắt ấy xinh đẹp hơn rất nhiều. Đáng tiếc lại đi cùng với khuôn mặt xấu xí như vậy.

Nàng từng hỏi hắn vì sao nhận ra được nàng, thật ra chẳng qua vì ánh mắt này khiến hắn có ấn tượng rất sâu, còn có hương vị trên người nàng, không hỗn tạp mùi son phấn. Hương vị trong suốt như nước, hoàn toàn khác với những người con gái hắn từng gặp qua. Ngày đó hắn giả bộ làm rơi một đồng tiền, đi đến bên cạnh nàng ngửi thử, trong lòng ngạc nhiên xác định được thân phận của nàng, chỉ là có chút thất vọng với gương mặt của nàng... Một đôi mắt xinh đẹp như vậy thế nhưng lại thuộc về khuôn mặt của xấu nữ này.

Lúc ở Vân Xuyên, những người khác không nhìn ra được trò diễn của nàng và Trầm Kiếm, nhưng hắn mơ hồ cảm thấy tiểu thiếp đi cùng Trầm Kiếm có vấn đề, chỉ là hắn có chút không dám tin tưởng. Một nữ tử thế nhưng có thể có được năng lực tính toán đáng kinh ngạc như vậy.

Chả trách sao mà Trầm Kiếm lại muốn nàng ta đeo mạng che mặt. Nói một xấu nữ như vậy là cơ thiếp của hắn, chỉ sợ là không có ai chịu tin. Ngược lại còn khiến người ta chú ý thêm.

Trầm Kiếm… Trầm Kiếm… không biết Trầm Kiếm và nàng đến cuối cùng là có quan hệ gì, Nhạc Nghịch phát hiện bản thân hắn không muốn quan tâm đến vấn đề này, lại càng không muốn nhớ lại cảnh thân thiết của xấu nữ này và Trầm Kiếm khi ở Vân Xuyên.

"Ngươi có chuyện gì sao?" Tuyền Cơ phục hồi tinh thần lại, thấy Nhạc Nghịch dường như đang ngẩn người, vì thế mở miệng nhắc nhở hắn.

"Mặt trời đã lên ba sào rồi, ngươi lại còn ở trên giường, còn ra thể thống gì?!" Nhạc Nghịch nhíu mày khiển trách, đem những suy nghĩ vớ vẩn trong đầu gạt đi.

"Trong người thấy mệt thì ngủ, có cái gì mà thể thống với không thể thống?" Tuyền Cơ nhỏ giọng kháng nghị.

"Ngươi sắp làm Hoàng hậu của ta rồi, nhất cử nhất động đều làm gương cho Hậu cung, người nào cũng giống như ngươi, trong cung sẽ loạn ra thành cái dạng gì?!"

"Người nào cũng giống như ta, trong cung liền được hưởng thái bình." Tuyền Cơ bĩu môi.

Nhạc Nghịch ngẩn người, nữ nhân này thật đúng là nói nàng một câu, nàng liền trả một câu, bất quá ngẫm lại, lời nàng nói lại rất có lý, đám nữ nhân cả ngày tranh đấu gay gắt, nếu giống như nàng nhàn hạ như vậy, trong cung quả thật yên tĩnh không ít.

"Đứng lên, trẫm có việc muốn hỏi ngươi!" Nhạc Nghịch không chịu thừa nhận tâm tình của mình bởi vì nhìn thấy xấu nữ này mà tốt lên không ít, lại làm mặt lạnh ra lệnh.

"Ngươi đi ra ngoài đóng cửa lại dùm, ta đứng lên thay quần áo."

Nữ nhân này thế nhưng còn dám ra lệnh cho hắn? Nhạc Nghịch phất tay, Dung ma ma lập tức tiến vào với ba cung nữ để thay quần áo cho Tuyền Cơ. Nhạc Nghịch ngồi ở một bên, một cung nữ khom người dâng trà, lại còn bày ra dáng vẻ dự định thưởng thức nàng thay quần áo.

Sức chịu đựng của nàng có giới hạn! Tuyền Cơ ôm lấy chăn mền rút vào trong giường la lớn: "Các ngươi đi ra ngoài, quần áo để tự ta thay, không cần các ngươi giúp!"

Dung ma ma không ngờ trước mặt Hoàng thượng, Tuyền Cơ lại dám làm như thế, trong nhất thời sợ hãi đến phát run, không biết làm sao cho phải.

Nhạc Nghịch cười nhạo: "Xấu nữ như ngươi còn sợ người nhìn, không phải trên người ngươi có cái bệnh gì không tiện nói ra chứ." Nói xong còn cố ý quét một vòng khinh miệt trên người Tuyền Cơ, trong đầu chợt nghĩ, xấu nữ này khuôn mặt tuy rằng không được, nhưng dáng người lại thập phần thướt tha, uyển chuyển, lúc trước bị khuôn mặt của nàng làm hắn nhất thời không để ý đến chuyện này.

Ngươi mới có bệnh không tiện nói ra! Tuyền Cơ rất muốn mắng lại, nhưng trong phòng giờ có mấy ma ma cung nữ, vạn nhất làm mất mặt hắn, thẹn quá hóa giận, với mình tuyệt đối không phải chuyện tốt gì, đành hận cắn chặt răng, ra vẻ im lặng kháng nghị.

Nhạc Nghịch tự nhắc bản thân rằng mình đến đây tìm nàng có việc, không muốn dây dưa kéo dài thời gian, hừ một tiếng đứng dậy đi ra ngoài điện. Dung ma ma thở ra một hơi, trong lòng nén không được vui mừng, xem ra Hoàng thượng đối với nương nương quả nhiên thật sự coi trọng, nếu là các phi tử khác dám làm thái độ như vậy với Hoàng thượng, ngang nhiên cãi lời Hoàng thượng, sợ là sớm đã bị kéo ra ngoài điện đánh đến chết, đâu có còn lành lặn ngồi ở đây.

Thấy Tuyền Cơ ngồi trên giường bày ra một bộ dáng "Các ngươi không đi thì đừng nghĩ đến việc ta chịu đứng dậy", Dung ma ma đành phải biết điều cúi người hành lễ, mang theo các tiểu cung nữ lui ra ngoài, còn thực hiểu chuyện khép kín cửa điện.

Tuyền Cơ rửa mặt chải đầu, thay quần áo với tốc độ cực nhanh, Nhạc Nghịch chờ đợi không bao lâu, liền thấy Tuyền Cơ bước ra tiền điện. Chờ mong Tuyền Cơ tự giác hành lễ với hắn, chuyện đó hoàn toàn không có khả năng, Nhạc Nghịch cũng không muốn lãng phí thời gian vào mấy chuyện lông gà vỏ tỏi, trực tiếp đi

thẳng vào vấn đề, hỏi Tuyền Cơ có biện pháp gì để giảm bớt tình hình tài chính khó khăn của quốc khố hay không.

Ý định trong lòng Tuyền Cơ là không muốn giúp hắn nghĩ ra biện pháp, vì Đại ma vương nhà nàng, nàng vô cùng nhỏ mọn âm thầm hy vọng Nhạc quốc càng nhiều rắc rối càng tốt. Nhưng là bây giờ mạng nhỏ của nàng đang nằm ở trên tay Nhạc Nghịch, vạn nhất hắn cho rằng nàng không có giá trị lợi dụng, rất có nguy cơ lôi nàng đi chém lập tức, nhưng hiện tại nàng lại không muốn chết.

Nội tâm đấu tranh một phen, Tuyền Cơ quyết định đem chiêu thức trước đây đã dùng với Đại ma vương cho Nhạc Nghịch dùng, đằng hắng lấy giọng nói: "Để giải quyết vấn đề này có hai phương pháp rất đơn giản, tăng thu và giảm chi, việc giảm chi tiêu có thể từ từ nói sau, dù gì thì hoàng cung của ngươi lớn như vậy, trước sau gì cũng sẽ nghĩ ra cách tiết kiệm tiền. Trước hết nói về việc tăng thu đi, biện pháp của ta rất đơn giản, bán chức quan bán tước vị, để cho thương nhân, phú hộ quyên tiền cho triều đình, dựa vào số tiền họ quyên góp mà ban cho bọn họ một chức tước hão, bọn họ tuy có tiền, nhưng vẫn bị người khác xem thường, muốn đọc sách thánh hiền thi khoa cử bọn họ không làm được, nhưng thứ họ muốn nhất chính là một chức quan chính đáng, ngươi cứ lấy những thứ này đổi với tiền của bọn họ là được rồi."

Nhạc Nghịch vốn không phải là người coi trọng lễ giáo thể thống, nếu không hắn đã không thản nhiên xuống tay giết hết người thân lẫn mẹ ruột. Tuyền Cơ nói ra biện pháp này, trong lòng hắn thầm tính toán một phen, lập tức cảm thấy vô cùng khả thi, cười nói: "Biện pháp hay, lát nữa trẫm sẽ tìm người thảo luận thêm rồi ban hành cả nước!"

Tuyền Cơ cười thầm, chiêu này ở kiếp trước ở đâu cũng dùng, ngoài ra còn có biện pháp "Lấy danh đổi lợi" khiến thương gia chủ động vì quốc gia xây dựng đê điều, nàng cố tình giấu không nói cho Nhạc Nghịch nghe, để trách việc công của Nhạc quốc xử lý quá tốt, sẽ tăng thêm khó khăn cho Đại ma vương khi y thu thập nước này.

Hai người đều có ý nghĩ riêng, đang cười rất vui sướng, bỗng nhiên Vương công công ở bên ngoài chạy hối hả vào tiền điện, khom người bẩm báo: "Các vị nương nương đến đây thỉnh an Hoàng thượng."

Mọi người đều rõ ở trong lòng, mấy nương nương này thật ra tới là vì Tuyền Cơ, chỉ là ý chỉ phong Tuyền Cơ làm Hậu vẫn chưa soạn xong chứ đừng nói gì đến đại điển phong Hậu chính thức, cho nên trước mắt thân phận của Tuyền Cơ vẫn còn rất mờ ám, nói là thường dân nhưng lại ở trong chính điện của Đông cung, nói là Hoàng hậu thì vẫn chưa có phong hiệu chính thức, mấy phi tử không biết ai thỉnh an ai, cho nên dứt khoát nói đến thỉnh an Hoàng thượng, thăm dò thái độ Hoàng thượng rồi nói sau. Nhạc Nghịch thu hồi tươi cười lại, vẫn chưa trả lời, Tuyền Cơ lại giành nói: "Ta còn chưa dùng cơm trưa, ta ra đằng sau ăn cơm, không quấy rầy vợ chồng ngươi đoàn tụ." Nói xong thì đã tra dầu vào chân muốn lượn đi rồi.

Một tay Nhạc Nghịch nắm lấy cánh tay Tuyền Cơ kéo nàng đến bên cạnh mình, hướng Vương công công nói: "Tuyên các nàng vào, truyền thiện, hôm nay trẫm ở Ý Hoa cung cùng Hoàng hậu dùng cơm trưa."

Tuyền Cơ bực bội, có lầm hay không, nàng và hắn không có quá thân thiết, hơn nữa vừa mới tặng cho hắn một kế sách kiếm tiền cực tốt, hắn làm sao không biết xấu hổ mà hãm hại nàng? Nàng đã tự biến mình thành cái dạng này rồi, còn muốn nàng tham diễn mấy cái tình huống cẩu huyết này, có còn nhân tính không vậy?

Nhạc Nghịch đương nhiên nhận ra Tuyền Cơ không hề tình nguyện, nhưng trong lòng hắn không tin có người sau khi hưởng qua được tư vị của quyền lợi địa vị, còn có thể bày ra cái dạng xem danh lợi quyền thế như cặn bã.

Chỉ cần khiến xấu nữ này hiểu được địa vị Hoàng hậu có thể đem lại được gì cho nàng, nàng liền sẽ giống những nữ nhân khác ngoan ngoãn ở lại bên cạnh hắn, làm hết khả năng để lấy lòng hắn, vì hắn bày mưu tính kế, trợ giúp hắn thành bá nghiệp thiên thu.

155. Chương 155: Tiểu Rùa Phát Uy

Phi tần của Nhạc Nghịch tổng cộng có tám mươi ba người, trừ bỏ mấy người đang bị bệnh, không tranh sủng được, bởi vì có việc gì đó mà không đến được cùng với những người vì phạm cung quy nên bị cấm túc, thì còn lại đều đến đây, khoảng chừng hơn sáu mươi người. Tiền điện Ý Hoa cung vốn cũng được coi là rất rộng rãi nhưng không thể chứa được chừng này người, đành phải từng nhóm tiến vào.

Tuyền Cơ cảm thấy bản thân mình giống như chim quý thú lạ, xém chút nữa là kêu Dung ma ma và Vương công công ra ngoài cửa lập một chỗ bán vé, thu lại một khoản kếch xù tiền vé vào cửa.

Nhóm đầu tiên đi vào gồm có tám phi tử thân phận khá cao, Tuyền Cơ lười phải nhớ danh xưng của các nàng, dù sao nàng không định ở lại đây lâu. Ngọ thiện còn chưa dâng lên, Tuyền Cơ chán đến chết, nếu các nàng đặc biệt đến quan sát nàng, nàng cũng thuận tiện ngắm mỹ nữ cho đã mắt.

Chỉ thấy tám mỹ nữ mỗi người ăn mặc một kiểu, trang phục rực rỡ đồng loạt tiến vào, nũng nịu líu lo hướng về phía Nhạc Nghịch quỳ xuống hành lễ, chính xác là hoa cả mắt. Không thể không nói, mấy nữ nhân này quả thật mỗi người một vẻ, đẹp không sao tả xiết.

Tuyền Cơ chợt nhớ, nếu Đại ma vương không phải là vì mình, nói không chừng Hậu cung cũng phong phú không thua gì Nhạc Nghịch. Vì một đóa hoa là mình, đành buông tha cả một vườn hoa, ai, bản thân mình nghĩ lại cũng thấy tội cho y.

Nhưng mà nhìn theo góc độ này chứng minh là mình ở trong lòng Đại ma vương, tốt hơn nhiều mấy vị hoa hoa cỏ cỏ kia, hì hì! Tuyền Cơ nghĩ nghĩ, nhịn không được mà lâm vào tự kỷ không thể thoát ra, hoàn toàn không phát hiện ra bầu không khí trong điện nhất loạt tĩnh lặng.

Cánh tay bị nhéo một cái không nặng không nhẹ, Tuyền Cơ mới hoàn hồn, phát hiện tám mỹ nữ còn quỳ trên mặt đất, vẻ mặt không hiểu quay sang nhìn Nhạc Nghịch, chuyện này là sao? Nhạc Nghịch hỏi: "Hoàng hậu đang nghĩ cái gì? Nghĩ đến mức mê mẩn?"

Tuyền Cơ đương nhiên sẽ không ăn ngay nói thật, đùa nói: "Nga, ta thấy các nàng trông rất được, nhất thời có chút thất thần thôi. Các nàng bị quở trách hay sao mà không đứng dậy?"

"Các nàng thỉnh an Hoàng hậu, Hoàng hậu không mở miệng, các nàng làm sao được đứng dậy?" Nhạc Nghịch nói như lẽ đương nhiên.

"A? Các ngươi đứng lên đi, về sau không cần khách khí như vậy." Nhạc Nghịch chết tiệt nhất định là cố ý! Tuyền Cơ mơ hồ đoán được Nhạc Nghịch không có lập tức nhắc nhở nàng là vì giúp nàng thị uy. Đương nhiên sâu xa hơn chính là cố ý gây thù cho nàng.

Tám mỹ nữ quỳ trên mặt đất một hồi cho đã, nội tâm lúc đầu kinh ngạc vì diện kiến là một Hoàng hậu cực xấu xí, sau vì bị Tuyền Cơ "cố ý" khiến các nàng phải quỳ thì đâm ra oán hận. Tiếp sau đó phát hiện Hoàng thượng dung túng nàng, trong lòng dâng lên ganh tị, lúc đứng lên rồi thì mỗi người đều đổi thành vẻ mặt tươi cười, người không biết còn nghĩ các nàng đều quỳ đến vô cùng vui vẻ.

Một phi tử trong nhóm đó ra vẻ đoan trang khiêm tốn cười đáp: "Hoàng hậu thân là người đứng đầu Hậu cung, bọn muội muội hướng người hành lễ là chuyện phải làm. Trăm triệu lần không dám dựa vào khoan dung của tỷ tỷ mà phá hỏng quy củ, Hoàng thượng người nói có phải không?"

Nhạc Nghịch gật đầu cười: "Quả nhiên ái phi là người hiểu chuyện nhất."

Phi tử kia được Nhạc Nghịch tùy ý khích lệ một câu. Lúc bấy giờ khom người phúc thân: "Tạ ơn Hoàng thượng khen ngợi!" Lại đứng dậy, núm đồng tiền như hoa, trông cứ như là trúng giải thưởng gì đó vậy.

Tuyền Cơ nhìn không biết nói sao, diễn đến mức này, hát hí khúc cho ai xem đây!

Một phi tử khác hiển nhiên không cam lòng để cho người khác chiếm thế thượng phong, che miệng cười khanh khách vài tiếng, nói: "Vừa nhìn Hoàng hậu đã biết là một người đoan trang, dịu dàng. Ánh mắt của Hoàng thượng thật tốt."

Vỗ mông ngựa như thế này không khỏi có phần quá rồi, Nhạc Nghịch cười nhìn Tuyền Cơ, Tuyền Cơ trừng mắt lại hắn một cái, nhẹ nhàng hỏi nhỏ: "Ngươi xác định nàng không phải là châm chọc ngươi?"

Cái này là trợn mắt nói dối! Làm người không thể vô sỉ đến nước này! Tuyền Cơ với dung mạo hiện nay của mình thập phần hiểu rõ, cũng may nữ nhân này còn chưa đem mấy câu ca ngợi 'xinh đẹp động lòng người' linh tinh nói ra, nếu không, nàng thực sẽ bị sét đánh chết tại chỗ.

Mấy người đàn bà ngươi một lời, ta một lời lấy hết khả năng ra mà nịnh nọt, chỉ có hai phi tử vẫn luôn đứng ở một bên không nói một lời, không biết là do tính tình nội liễm hay là khinh thường việc phải hợp sức diễn trò, mặc kệ là nguyên nhân gì. Trong lòng Tuyền Cơ đều cảm kích các nàng.

Nhưng Nhạc Nghịch thì không nghĩ như vậy. Tuyền Cơ đang hy vọng đám nữ nhân đó nhanh nói hết thì cút đi, Nhạc Nghịch lại hướng sang hai phi tử trầm mặc kia hỏi: "Hai ái phi vì sao trầm mặc không nói? Là bất mãn với tân Hoàng hậu của trẫm sao?"

Lời này nói ra rất có trọng lượng, ánh mắt sáu nữ nhân kia lập tức đồng loạt quét về phía hai người, vui sướng khi thấy người gặp họa có, chờ xem trò hay cũng có.

Một trong hai phi tử đó hơi khom người nói: "Thần thiếp không dám, lúc thần thiếp tiến vào thì nghe Vương công công dự định truyền gọi thiện, nghĩ hẳn Hoàng thượng và Hoàng hậu chưa dùng qua cơm trưa, sợ đã nhiều lời quấy rầy Hoàng thượng, Hoàng hậu. Kia liền là tội đáng chết vạn lần!"

Chậc chậc! Lời này nói ra đúng là tri kỷ. Trong lòng Tuyền Cơ thầm tán thưởng! Kỳ thật, nàng nhìn ra được hai nữ nhân này là khinh thường nàng, chỉ là trong lúc nguy cấp cũng có thể nói được tốt đẹp như vậy. Hợp tình hợp lý lại chu đáo uyển chuyển, thuận tiện đánh một cái vào mặt mấy người kia, cao! Thật sự là cao!

Những lời này vừa nói ra, sáu nữ nhân vốn đang đắc ý dào dạt thần sắc biến đổi, dâng lên xấu hổ, trong lòng lại oán hận vạn phần.

"Thì ra trẫm đã trách lầm ái phi!" Nhạc Nghịch hiển nhiên cũng thật lòng tán thưởng phi tử này hiểu chuyện.

Phi tử còn lại kia hiển nhiên không thông minh như vậy, nàng chẳng những khinh thường Tuyền Cơ, lại còn dũng cảm đem thái độ khinh khi từ lời nói đến hành động biểu đạt ra hết!

"Nô tỳ suy nghĩ lời Hoàng hậu nương nương nói, Hoàng thượng lại trách lầm nô tỳ, thật oan uổng cho nô tỳ!" Chẳng những vẻ ngoài ăn mặc xinh đẹp, thanh âm còn yêu kiều đắc ý, Tuyền Cơ nghe xong cả người lạnh run.

"Nga? Chẳng lẽ trong lời nói của Hoàng hậu có ẩn chứa huyền cơ gì sao? Ái phi nói nghe thử xem." Nhạc Nghịch cười thật dịu dàng, hiển nhiên đang hưởng thụ phong tình như vậy.

Tuyền Cơ thầm nghĩ, phi tử này đoán chừng xuất thân không tệ, bình thường hẳn là luôn được sủng ái, cho nên mới dám trước mặt mọi người cùng Nhạc Nghịch liếc mắt đưa tình.

"Nô tỳ không dám nói, sợ làm Hoàng hậu mất hứng." Vừa nói vừa liếc sang Tuyền Cơ một cái, khinh thường lẫn chán ghét, oán độc trong mắt cái nào cũng có, nhưng góc độ nàng ta liếc vừa vặn tầm mắt Nhạc Nghịch nhìn không tới, khi bước thêm vài bước gần lại phía Nhạc Nghịch, thì sóng mắt đã trở nên quyến rũ đa tình, tốc độ thay đổi đó khiến Tuyền Cơ thở dài, như vậy mà mắt không bị rút gân, bản lĩnh cũng hạng nhất rồi.

"Ngươi cứ việc nói, không quan hệ, Hoàng hậu của trẫm cũng không phải người nhỏ mọn." Nhạc Nghịch cười thật xấu xa, ánh mắt nhìn về phía Tuyền Cơ rõ ràng là chờ xem kịch vui.

Tuyền Cơ khó chịu, này chẳng phải khuyến khích nữ nhân này ở trước mặt mọi người khiến nàng khó xử sao? Thiếu chút nữa nàng đã thốt ra: "Thực ra ta phi thường keo kiệt nữa là! Tự giữ lấy lời của ngươi đi!" Chẳng qua thì dù sao cũng nghĩ đến hoàn cảnh hiện giờ cũng mạnh hơn con người, miễn cưỡng nhịn xuống.

Phi tử kia được Nhạc Nghịch cổ vũ, lập tức vênh mặt lên, phỏng chừng trước đó chính là cố tình ra vẻ trầm mặc chỉ để chờ cơ hội để bùng nổ như bây giờ.

"Đại khái là Hoàng hậu không có thói quen nhận hành lễ từ người khác, không biết thần thiếp nói có đúng không?" Ngữ khí là thăm dò, ánh mắt là khiêu khích.

"Đúng." Tuyền Cơ vô cùng hợp tác, một bụng hỏa của nàng chưa tìm được người để phát tiết, giờ có người không ngại dâng lên.

"Khó trách! Chẳng qua Hoàng hậu được Hoàng thượng sủng ái, ngày sau chính là người đứng đầu của chúng tỷ muội ta, thân phận về sau quý không thể nói. Tự nhiên phải quen được người khác quỳ lạy. Thần thiếp kính người, cũng là kính Hoàng thượng. Người cao quý được người khác làm đại lễ thì có gì không quen, Hoàng hậu người nói đúng không?"

Lời này rõ ràng ám chỉ Tuyền Cơ xuất thân không cao, dựa vào sủng ái của Hoàng thượng mới bay lên đầu cành, các nàng không phục nàng.

Chúng phi tử phía dưới mừng rỡ vì có người xuất đầu. Lại có phần chờ mong phi tử này gặp xui xẻo, trong lòng mỗi người đều vui vẻ.

Nhạc Nghịch cười cười nhìn Tuyền Cơ không nói.

Nếu hắn muốn thấy Tuyền Cơ tự ti khó xử, kia hắn nhất định thất vọng!

Nếu hắn muốn thấy Tuyền Cơ xin giúp đỡ từ hắn, kia hắn nhất định phải tuyệt vọng!

Tuyền Cơ cười lạnh một tiếng, lão hổ không phát uy ngươi nghĩ ta là mèo Hello Kitty sao.

"Ta cao quý hay không, không cần dựa vào nam nhân bên cạnh mà chứng minh, lại càng không cần dựa vào bao nhiêu người quỳ ở dưới chân ta để chứng minh! Nếu một ngày không ai quỳ lạy ngươi, ngươi liền hoài nghi mình có phải hay không trở nên thấp hèn. Vậy thì ngươi nên trở về, đi cảm tạ mấy người quỳ xuống dập đầu ngươi, bởi vì không có bọn họ, ngươi cũng chả là cái gì cả!"

Lời này trực tiếp thẳng thắn, nói năng có khí phách, toàn trường cao thấp một mảnh yên tĩnh, ánh mắt Nhạc Nghịch nhìn về phía Tuyền Cơ chậm rãi thay đổi.

Lời này là từ lúc Tuyền Cơ đến thế giới này cho đến nay, vẫn là nghẹn ở trong lòng chưa nói.

Bất luận là Nhạc Nghịch hay Đại ma vương, bao gồm cả những người thân phận à Tuyền Cơ đã gặp qua, đều có thói quen bắt người khác phải khúm núm. Mặc kệ người ta có nguyện ý hay không, bọn họ đều thấy đó là chuyện hiển nhiên.

Điều này so với thói quen trong cuộc sống ở xã hội hiện đại của Tuyền Cơ thì phi thường không quen, đại đa số lúc nàng bị bức phải nhượng bộ, không thể không hành lễ người ta, không thể không nhận quỳ lạy của người ta, nhưng cũng không đại biểu rằng trong lòng nàng đồng ý loại chuyện bất bình đẳng trắng trợn như vậy.

Không quen nhìn chính là không quen nhìn, chán ghét chính là chán ghét!

Đại ma vương biết nàng không thích những thứ này, cho nên cố gắng tránh để nàng đụng phải mấy trường hợp như vậy. Mà ở trước mặt Nhạc Nghịch, hắn lại hy vọng dùng thứ nàng chán ghét đả động nàng. Muốn nàng thích cái loại tư vị "Tôn quý" này.

Đối diện với Nhạc Nghịch, nàng không có can đảm trực tiếp phản kháng, nhưng một nữ nhân tự cho là mình thông minh tự mình nộp mạng thì nàng còn không thu thập được sao?

Được rồi. Tuyền Cơ thừa nhận là mình ỷ mạnh hiếp yếu, bất quá nghẹn lâu lắm rồi, cuối cùng tìm được đối tượng thích hợp để phát hỏa một chút, để mình khó chịu, đương nhiên để người khác khó chịu vẫn tốt hơn nhiều!

Lời nói của Tuyền Cơ khiến không khí toàn trường như xuống dưới âm độ, phi tử lên tiếng bị mỉa mai mặt lúc xanh lúc đỏ, nói đạo lý thì không nói lại, mà ở trước mặt Nhạc Nghịch đương nhiên không dám khóc lóc om sòm, thấy ánh mắt mấy phi tử kia toàn là châm biếm, hận trên mặt đất không có lỗ nào để cho nàng trốn vào.

Mấy phi tử kia cũng biết hôm nay không thể chiếm được lợi ích, đành ngượng ngùng hành lễ cáo lui.

Nhạc Nghịch nhìn bóng dáng mấy nàng rời đi, nói với Tuyền Cơ: "Lời lẽ của Hoàng hậu thật là sắc bén lợi hại, trẫm vô cùng kính nể."

Tuyền Cơ liếc hắn một cái, cười giả lả: "Khách khí."

"Thực ra đây là lần đầu tiên thấy có người chỉ dùng một lời mà làm mấy nữ nhân kia liền câm miệng, tin tưởng ngày sau Hoàng hậu ở trong cung khẳng định như cá gặp nước, cực kỳ thoải mái." Nhạc Nghịch nói ra không chút nào che giấu vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Tuyền Cơ hừ lạnh, nói: "Cơm trưa đâu? Như thế nào còn chưa dâng lên, ta sắp chết đói rồi!"

Nàng tự nhiên biết hôm nay chỉ một lần đã đắc tội mấy vị trâu bò trong cung hết rồi, bất quá nàng không định thật sự ở lại chỗ này làm Hoàng hậu, tại sao phải sợ các nàng?!

Trước mắt, đối với Nhạc Nghịch mình vẫn còn giá trị lợi dụng, tin tưởng rằng mình sẽ không gặp phải chuyện không may, một khi đã như vậy, còn có gì phải sợ!

Thật may Đại ma vương chỉ có một mình nàng, nếu không mỗi ngày nàng đều phải đối mặt với đám nữ nhân luôn mang ý xấu, cho dù có thích Đại ma vương đến mấy thì cũng không thể tiếp tục chịu đựng nổi.

Tuyền Cơ quan sát mấy thái giám cung nữ đưa lên đồ ăn phong phú, không khỏi nhớ lại sau khi Kỉ Kiến Thận đăng cơ, mình lần đầu tiến cung, cảnh tượng mình và hắn hai người cùng nhau ăn cơm… Đại ma vương, ta rất nhớ huynh! Chừng nào thì huynh mới đến!

156. Chương 156: Đại Ma Vương Ngự Giá Thân Chinh

Nhóm tần phi canh giữ ở ngoài điện thấy tám phi tử đi vào trước cùng nhau đi ra, trong lòng rất tò mò.

Tuy rằng không biết các nàng đã trải qua chuyện gì ở bên trong, nhưng chắc chắn là không chiếm được lợi ích gì, bởi vì vẻ mặt tám phi tử này đều khó coi vô cùng, trong đó vị Hồ phi luôn ỷ vào thế lực nhà mẹ đẻ là khó coi nhất.

Phải biết rằng bình thường những nữ nhân này ở trong cung đều rất ngang ngược.

Nhà mẹ đẻ các nàng có thế lực lớn, vóc dáng của bản thân cũng là hạng nhất, bình thường cũng rất được lòng của Nhạc Nghịch, những tần phi thường nhìn thấy các nàng trong lòng liền có ba phần sợ hãi. Hôm nay lại có bộ dáng này, chẳng lẽ tân Hoàng hậu lại lợi hại hơn so với các nàng sao?

Vừa nghĩ đến đây, nhóm tần phi vừa cảm thấy hả giận vừa cảm thấy sợ hãi, chỉ sợ Hoàng hậu đấu với mấy nữ nhân này xong còn chưa đã ghiền, đốt lửa lên trên người các nàng thì thảm.

Nhưng mà bất kể các nàng mang tâm trạng gì tiến vào Ý Hoa cung, cuối cùng mỗi người cũng đều có nét mặt ngờ vực đi ra.

Còn lại mấy chục phi tử xếp thành từng nhóm vào bái kiến, bước vào chỉ thấy Hoàng thượng và Hoàng hậu thần bí trong lời đồn ngồi ở ghế đầu, Hoàng hậu một thân mặc thường phục, tóc tùy tiện búi lỏng lẻo, không mang mũ phượng lẫn trang sức, thậm chí trên mặt cũng không có son phấn, đáng sợ nhất chính là khuôn mặt kia, bộ dáng xấu đến mức khiến người khác thật khiếp sợ.

Nhóm phi tử rất thông minh mà đè nén xuống sự kinh ngạc trong lòng, thành thành thật thật quỳ lạy hành lễ, đại thái giám Vương công công ở bên cạnh Hoàng thượng truyền ý chỉ cho các nàng đứng lên.

Từ đầu đến cuối, Hoàng thượng chỉ hờ hững nói vài câu thông thường với các nàng, cũng không nhìn các nàng nhiều, đa số thời gian đều là vẻ mặt khó hiểu đánh giá Hoàng hậu.

Hoàng hậu lại hoàn toàn coi thường các nàng, chỉ lo cúi đầu dùng bữa.

Hơn năm mươi phi tử yết kiến xong, Tuyền Cơ cũng ăn xong cơm trưa, suốt thời gian ăn cơm trưa, Nhạc Nghịch rất biết điều không có trêu chọc nàng nữa.

Tiếp nhận khăn tay mà Dung ma ma dâng lên lau miệng, lại dùng nước trà súc miệng, ngẩng đầu đúng lúc nhìn thấy một phi tử cuối cùng đi ra khỏi điện.

"Đã gặp mặt hành lễ xong rồi?" Tuyền Cơ thở phào một hơi. Bây giờ nàng đã thay đổi ý nghĩ, không phải Đại ma vương vì nàng hy sinh cả tòa hoa viên, mà là nàng cứu vớt Đại ma vương. Giúp cho hắn tránh bị mấy chục thậm chí mấy trăm nữ nhân chà đạp.

Nhạc Nghịch "Ừ" một tiếng, ánh mắt vẫn không rời khỏi Tuyền Cơ.

"Ta đột nhiên lại nghĩ ra một biện pháp bù đắp quốc khố rất tốt, có thể tiết kiệm rất nhiều chi tiêu của quốc khố." Tuyền Cơ ăn uống no đủ, đột nhiên nhạy bén hơn, bắt đầu suy nghĩ muốn phá vỡ sự yên ổn đoàn kết của nhà người khác. Gây ra mâu thuẫn gia đình.

"A?" Nhạc Nghịch vừa nghe liền cảm thấy hứng thú.

"Ta thấy quần áo, trang sức của nhóm phi tử này rất cầu kỳ, không biết là do quốc khố chi tiền cho các nàng chi tiêu sắm sửa trang phục hay là tiền các nàng mang từ nhà mẹ đẻ đến?"

"Nàng muốn giảm tiền bạc chi tiêu hàng tháng của các nàng?" Nhạc Nghịch không trả lời câu hỏi của Tuyền Cơ, ánh mắt quỷ dị của Tuyền Cơ khiến cho hắn đột nhiên cảm thấy rằng hai đáp án nói ra đều có điều không ổn.

Nếu là quốc khố chi, chỉ sợ mình sẽ trở thành thủ phạm làm cho quốc khố thu không đủ chi, nếu là nhà mẹ đẻ của nhóm phi tử chi, lại làm mất thể diện của hoàng gia. Dứt khoát lấy câu hỏi trả lời câu hỏi.

Trong lòng Tuyền Cơ không phức tạp như vậy, nhưng hiểu rõ muốn lập tức ra tay trên người những nữ nhân này, chỉ sợ là không dễ, vì thế quyết định đổi phương thức, cười hắc hắc nói: "Tiền chi tiêu hàng tháng ta không biết nhiều hay ít, trước hết không đề cập tới việc giảm hay không giảm, nhưng chắc chắn có thể giảm nhân lực cung nữ, thái giám, ma ma, trước tiên có thể giảm từ Ý Hoa cung này, nơi này chắc có hơn mấy chục người hầu hạ."

"Bảy mươi sáu người." Nhạc Nghịch nói. Quy chế của Hoàng hậu và Thái hậu đều giống nhau.

"Giữ lại mười người, nhiêu đó là đủ rồi. Về phần các cung khác, xét theo tình hình, nhiều nhất là mười người, ít nhất là hai người, ta thấy như vậy đã là không ít." Ít nhất lúc ra cửa không có nhiều người theo đuôi như vậy.

Lời nói vừa ra khỏi miệng Tuyền Cơ, Dung ma ma và Vương công công đang ở bên cạnh hầu hạ cực kỳ hoảng sợ, các tiểu cung nữ mừng thầm.

Quy củ Nhạc quốc, cung nữ vào cung, nếu không bị Hoàng đế sủng hạnh trở thành cung phi, lại không có trở thành nữ quan, bình thường đến 25 tuổi mới có thể thả ra cung. Vào tuổi đó đều trở thành gái lỡ thì siêu cấp, nếu muốn lập gia đình thì khó khăn rất lớn.

Nếu theo cách nói của Tuyền Cơ, rất nhiều những tiểu cung nữ không cần chịu đựng đến 25 tuổi đã có thể được thả ra khỏi cung. Đối với một tiểu cô nương ở trong cung mặc cho người khác bắt nạt nhục nhã, tâm hồn lại cô quạnh mà nói rất là hấp dẫn.

Nhưng Dung ma ma và Vương công công thì không như thế, cung điện chính là gốc rễ của họ, tiền và quyền của người nhà đều dựa vào bọn họ, nếu ra khỏi cung, ma ma dĩ nhiên là hoàn toàn không thể xuất giá lập gia đình, công công lại là khác loại trong mắt dân thường, mặc dù có tiền, cuộc sống cũng không dễ chịu.

Nhạc Nghịch không phải đứa ngốc, đương nhiên biết làm như vậy có thể gây ra sóng to gió lớn, ý kiến của nhóm nô tỳ này có thể không để ý đến, nhưng nhóm phi tử có thói quen được tiền hô hậu ủng ở trong cung này còn không phải là mỗi người đều mang vẻ mặt cầu xin tìm đến mình phiền toái sao?

Nhưng mà nghĩ thôi cũng biết, nếu làm như vậy, hàng năm thật sự có thể giảm bớt rất nhiều chi tiêu.

Tuyền Cơ thấy Nhạc Nghịch im lặng không lên tiếng, biết là hắn không dễ dàng mắc mưu như vậy, vì thế tiếp tục đổ dầu vào lửa nói: "Ta ở Kỉ quốc có nghe nói trong Hậu cung của tân hoàng chẳng những có rất ít nô tỳ nữ quan, ngay cả phi tử cũng không có mấy người."

Đại ma vương, chàng xem ta đã lấy chàng làm gương, hi hi! Tuyền Cơ cười thầm trong lòng.

Trên thực tế, Hậu cung Kỉ quốc dưới sự cố gắng của Tuyền Cơ đã không khác viện dưỡng lão là mấy, lưu lại đều là tần phi già cao tuổi cũng không có con cái để dựa vào, trên cơ bản đều là vai lứa mẫu thân, bà nội

của Kỉ Kiến Thận. Tuyền Cơ sắp xếp một vài lão nữ quan, cung nữ, thái giám có cùng hoàn cảnh không có người dựa vào hầu hạ các nàng.

Mặt khác, những nữ quan và cung nữ trẻ đều thả ra khỏi cung, trong cung cần nữ nhân trẻ tuổi hầu hạ, liền từ trong nhà quan lại chọn lựa những phu nhân ở góa bổ nhiệm vào cung. Đồng thời cũng không chiêu mộ thái giám nữa.

Việc này Tuyền Cơ bắt buộc Kỉ Kiến Thận dùng danh nghĩa Hoàng đế ra lệnh hoàn thành, gây ra một ít sóng gió trong triều, nhưng mà cuối cùng đều bị Kỉ Kiến Thận dùng các phương pháp để dẹp loạn.

Tuyền Cơ nói: "Dù sao sau này ngươi chỉ có một mình ta, cũng không có phi tử khác, cần thái giám làm gì? Hay là ngay cả ta ngươi cũng không yên tâm? Muốn tìm nam nhân ta cũng sẽ không tìm ở trong cung, có đầy ngoài đường, dù sao ngươi cũng không thể biến tất cả bọn họ thành thái giám?"

Tuy rằng nói lời này xong liền bị Đại ma vương sửa chữa nhiều lần thật sự rất thảm, nhưng cuối cùng cũng chấm dứt được chế độ tàn khốc tạo ra rất nhiều người tàn tật đáng thương.

Nhạc Nghịch nghe Tuyền Cơ nhắc tới cái đinh trong mắt mình, cười lạnh một tiếng nói: "Kỉ Kiến Thận chỉ là tân quân mới lên, mua chuộc danh tiếng thôi."

Tuyền Cơ không nói lời nào, trong lòng khinh bỉ tư tưởng ghen ăn tức ở của Nhạc Nghịch. Chiêu này dùng ở Hậu cung Kỉ quốc không thành vấn đề, bởi vì bên trong không có nữ chủ nhân, lực cản trong triều cũng có hạn. Nhưng làm như vậy trong Hậu cung Nhạc quốc, vấn đề rất lớn, mấy chục phi tử ngấm ngầm kết hợp với gia đình quan viên lớn nhỏ còn không phải là một trận đại loạn sao?

Nhạc Nghịch cuối cùng cũng bị Tuyền Cơ nói đến có chút động tâm, ném lại một câu "Đợi trẫm suy xét rõ ràng rồi nói sau" rồi rời đi, vừa ra đến trước cửa liền liếc thấy hai người thần sắc quỷ dị là Vương công công cùng Dung ma ma, trong lòng giật nảy, quay trở lại gọi tất cả cung nữ, thái giám đến trước mặt, lạnh giọng cảnh cáo nói: "Ta và Hoàng hậu thương lượng chuyện cực kỳ cơ mật. Nếu phát hiện bị người khác biết, mặc kệ là ai tiết lộ, tất cả các ngươi đều đem đầu đến gặp ta."

Tuyền Cơ nghe xong lén xấu hổ, mình nói thật vui vẻ, thế nhưng lại quên phản ứng của những người ở bên cạnh, dựa vào cách làm như lời nói của mình, thì đoán chừng trong những người bên cạnh có không ít người hận mình thấu xương.

Thương giáo công khai dễ tránh còn đâm sau lưng rất khó phòng. Mình lại bất giác gây thù oán khắp nơi, Đại ma vương còn chưa tới cứu, mình trước hết đã bị những người này ám hại. Dung ma ma và Vương công công vốn không phải người xấu, tuy rằng bất mãn đối với lời đề nghị của Tuyền Cơ, nhưng biết rõ Hoàng thượng xem trọng Tuyền Cơ, không dám lén lút giở trò quỷ gì, thành thành thật thật hầu hạ cẩn thận hơn gấp bội, chứng minh sự tồn tại của mình là cần thiết, hy vọng Tuyền Cơ cho dù có thật sự muốn giảm biên chế cũng không phải cắt giảm bọn họ.

***

Ngày thứ hai sau khi Tuyền Cơ vào cung, các lời đồn đại về Hoàng hậu mới lên ngôi lưu truyền khắp nơi trong hoàng cung, mà tin tức Nhạc Nghịch sắc lập Hoàng hậu cũng truyền ra ngoài cung.

Ở giữa một khu dân cư trong kinh thành Nhạc quốc, sau khi Triệu Chính dịch dung cải trang gặp mặt mật thám đã sắp xếp ở Nhạc quốc, liền rơi vào trong sự khủng hoảng thật lớn, Lam Tinh đi cùng hắn cũng có bộ dáng phiền não đăm chiêu ủ dột.

Triệu Chính cầm bút nhìn trời do dự nửa canh giờ, vẫn không nghĩ ra được nên dùng ngôn từ như thế nào để viết ra tin tức khủng bố vừa mới nghe được để mật báo cho Hoàng thượng nhà mình.

"Lam Tinh, ngươi suy nghĩ đi. Mật báo nên viết như thế nào… Cẩu tặc Nhạc Nghịch muốn Tuyền Cơ làm Hoàng hậu sao? Nếu ta viết như vậy. Hoàng thượng nhìn thấy…" Triệu Chính đang suy đoán đến phản ứng khủng bố của Kỉ Kiến Thận, sắc mặt liền biến hóa. Nhịn không được trong lòng oán giận năng lực trêu chọc hoa đào của Tuyền Cơ quá mãnh liệt, đã dịch dung thành một xấu nữ, còn được vua của một nước coi trọng.

Mà Tuyền Cơ lại là miếng thịt trong tim của Hoàng thượng, ngay cả huynh trưởng của nàng ôm một cái, Hoàng thượng cũng giận dữ, huống chi bây giờ có người muốn cướp nàng làm vợ?

Tại sao bị phái đến Nhạc quốc lại là hắn? Triệu Chính chỉ cảm thấy năm nay mình nhất định là gặp phải vận xui lớn rồi.

Lúc này có một gã mật thám truyền tin đến, Lam Tinh đón lấy mở ra, vừa đọc sắc mặt liền biến đổi, tuy rằng nàng học chữ không lâu, nhưng một câu ở trên mặt giấy kia thì nàng hoàn toàn hiểu.

Triệu Chính nhìn sắc mặt của nàng, cười khổ nói: "Còn có tin tức tệ hơn việc Tuyền Cơ phải làm Hoàng hậu Nhạc quốc sao? Nói ra nghe một chút đi."

Lam Tinh ấp a ấp úng nói: "Sư phụ, người không cần phiền não phải viết mật báo cho Hoàng thượng như thế nào…"

Đôi mắt Triệu chính sáng ngời nói: "Cẩu tặc Nhạc Nghịch thay đổi ý định? Hay là tin tức vừa rồi là giả?"

"Không phải, là… Hoàng thượng đã đi vào Nhạc quốc rồi, ngày mốt liền đến…"

***

Nhạc quốc là cường địch lớn nhất trong việc Kỉ Kiến Thận thống nhất thiên hạ, trong kinh thành bố trí rất nhiều nội ứng, tin tức phát ra đương nhiên không ngừng lại ở chỗ Triệu Chính, lúc này hắn đã thu được ít nhất hai tin tức mật thám đưa tới về việc Nhạc Nghịch lập Hậu.

Tiểu rùa đáng đánh kia! Một chưởng của Kỉ Kiến Thận đánh lên chiếc bàn gỗ đàn hương khắc hoa, chiếc bàn nhỏ đáng thương lúc này đã hóa thành một đống mảnh vụn.

Sớm đã biết bản lĩnh trêu hoa ghẹo bướm của Tuyền Cơ rất mạnh, không ngờ đã dịch dung vẫn rước lấy kiếp đào hoa, hắn nên làm gì với nàng đây? Nữ nhân này khiến hắn bận lòng lại không biết làm sao… Thật muốn nuốt nàng vào bụng, ít nhất như vậy sẽ không phải lo lắng có người thừa dịp hắn không chú ý trộm nàng đi.

Lần này bị Nhạc Nghịch bắt đi, chắc là trên đường chịu không ít đau khổ! Là hắn quá sơ sót, quá tự tin vào sự phòng vệ ở kinh thành, dẫn đến việc ngoài ý muốn lần này, may mắn là căn cơ của Viễn Nhi rất tốt, lúc này đã khôi phục dần dần, mà cũng có tin tức chính xác về Tuyền Cơ, ít nhất trước mắt xem ra là an toàn không có gì lo lắng.

Kỉ Kiến Thận đã quyết định, sau khi đem Tuyền Cơ bình an về Kỉ quốc, mặc kệ nàng có đồng ý hay không, cũng phải lập tức phong nàng làm Hậu, xác định danh phận, nếu không sẽ khiến nàng lại có hành động tự ý rời khỏi mình.

Về phần Nhạc Nghịch, nếu sớm muộn gì cũng có một trận chiến, vậy thì đến đi!

157. Chương 157: Vợ Cả Và Tiểu Tam

Cuộc sống của Tuyền Cơ ở Hậu cung trừ những ngày đầu có hơi lộn xộn thì dần suôn sẻ hơn. Bên ngoài Ý Hoa cung giương cao biển hiệu miễn chiến tranh, mặc kệ phi tử nào đến lấy lý do thỉnh an đều bị lấy lý do thân thể Hoàng hậu không được khỏe, đang tịnh dưỡng để thoái thác.

Đám phi tử giận không có chỗ xả, phái người mỗi ngày chờ đợi ngoài Ý Hoa cung, nhưng mà hồi báo đều nói rằng trong Ý Hoa cung quả thực yên tĩnh, không thấy bất kì động tĩnh nào.

Người của Ý Hoa cung bị Nhạc Nghịch nghiêm lệnh, miệng của mỗi người đều như bị dán giấy niêm phong, hỏi ra không được tin nào có ích, nhưng loáng thoáng nghe được vài tiếng nói, hình như đại đa số thời gian Hoàng hậu vẫn đang ở trạng thái 'chưa tỉnh lại'.

Đám phi tử thầm mừng, trong gia đình nếu có chút thế lực thì đều ngầm thôi thúc bọn họ lên triều châm dầu vào lửa.

Toàn dân trên dưới Nhạc quốc đối với vị Hoàng hậu lai lịch không rõ đột nhiên xuất hiện đều ngấm ngầm kháng nghị. Đầu tiên là xét về xuất thân, gia thế khó có thể khiến người khác khuất phục, tiếp theo nghe đồn dung mạo Hoàng hậu xấu xí, còn ngày qua ngày nằm mãi trên giường không dậy nổi, nữ tử như vậy làm sao có thể đảm đương trọng trách Hoàng hậu Nhạc quốc?

Nhạc Nghịch lại không mấy quan tâm đám đại thần cùng một dạng gào thét phản đối quyết liệt giống nhau, nghiêm túc ra lệnh quan Lễ bộ nhanh chóng chuẩn bị những việc liên quan đại điển sắc phong Hoàng hậu.

Ngay lúc mọi người còn đang náo loạn ầm ĩ, giống như Nhạc Nghịch còn ngại chuyện chưa đủ loạn, tiếp tục quăng thêm một tảng đá lớn vào nhà xí, kích thích một đám 'Phân công cộng', tảng đá này chính là kế hoạch Bán chức quan bán tước vị ngày đó Tuyền Cơ đã nhắc đến với hắn.

Nhóm quan cao tước hiển dựa vào gia tộc, dựa vào gian khổ học tập thi đỗ thi cử làm nên công danh đều giãy nãy lên.

Thương nhân ti tiện có thể dùng tiền để mua tước vị? Được hưởng vinh dự giống như bọn họ? Sao có thể như vậy? Dựa vào cái gì? Chỉ bằng mấy đồng tiền dơ bẩn?

Trong nhất thời, toàn thể đám quý tộc, quan văn vì hành vi ra giá bán chức quan bán tước vị của Nhạc Nghịch mà bị châm ngòi thịnh nộ, còn mấy người thương nhân nhà giàu thì xoa xoa lòng bàn tay, hưng phấn không thôi.

Nhạc Nghịch hiển nhiên là có biện pháp xử lý, không rõ hắn âm thầm xuất ám chiêu gì xuống. Nguyên bản mấy phái phản đối mạnh mẽ nhất đột nhiên đồng loạt im hơi lặng tiếng cả, không còn phát biểu ý kiến, chỉ còn lại mấy tên mọt sách thì cho dù có kêu vỡ họng, nhưng số người ít ỏi, nên cũng không gây ra được sóng to gió lớn gì.

Trong Ý Hoa cung, Tuyền Cơ ngày ngày kê cao gối mà ngủ không dậy nổi, dù sao bây giờ ở trong cung, nàng là lớn nhất, dám to gan xông vào đây trừ bỏ Nhạc Nghịch cũng không còn ai.

Nhạc Nghịch cũng thật quái gở. Rõ ràng làm Hoàng đế thì phải bộn bề nhiều việc mới phải, làm sao mà nhàn nhã đến mức ba ngày hai lượt đến làm phiền nàng vậy?

Nếu không phải tại vì bản thân ý thức rõ dung mạo hiện giờ của mình, thiệt tình sẽ nghĩ là Nhạc Nghịch đã thích nàng rồi.

"Đây là cái vật kia?"

Tuyền Cơ đang nhìn chăm chú bàn cờ đến ngẩn người, chợt phía sau truyền đến tiếng nói của Nhạc Nghịch, một đám bằng hữu đánh cờ trước mặt đã quỳ trên mặt đất cung nghênh thánh giá.

"Cái này gọi là cờ năm quân, là trò chơi của con nít ở quê hương chúng ta." Tuyền Cơ thuận miệng đáp lại một câu, cũng lười nhấc mình đứng dậy làm động tác nghênh đón, dù sao Nhạc Nghịch có vẻ như sẽ không bắt bẻ nàng chuyện này.

"Nga? Lần trước là bài. Bây giờ là cờ năm quân, quê hương của ngươi cũng thật nhiều trò để cho trẻ nhỏ giải trí."

Tuyền Cơ "Ừ" một tiếng coi như là trả lời.

"Nói cho ta nghe một chút chuyện ở quê hương của ngươi đi." Nhạc Nghịch ngồi vào vị trí đối diện Tuyền Cơ, tiếp nhận tách trà cung nữ dâng lên, hớp một ngụm, mắt nhắm lại dựa vào lưng ghế, trên mặt không giấu được thần sắc uể oải.

Tuyền Cơ giật mình, thầm nghĩ: Bộ dáng này thật sự có vài phần giống như Đại ma vương.

"Ngươi đang nghĩ gì vậy?" Nhạc Nghịch bất thình lình mở mắt ra hỏi.

Tuyền Cơ chớp mắt vài cái rồi đáp: "Không hiểu các ngươi vì cái gì mà phải sống mệt mỏi như vậy."

Các ngươi? Trong lòng Nhạc Nghịch xoay chuyển, ám chỉ hắn và ai nữa? Nhạc Nghịch nhận ra bản thân mình một chút cũng không muốn nghe đáp án, đặc biệt là nếu như người được xếp ngang hàng với mình là đàn ông. Cố nén xuống lòng hiếu kỳ, mở miệng nói: "Thức thì chưởng quản quyền lực trong thiên hạ. Ngủ thì có mỹ nhân kề bên gối, mới không uổng một đời làm nam nhi."

Tuyền Cơ hết cách nói: "Bộ mặt của ta đang nhắc nhở ngươi, nơi này không có mỹ nhân, không phải ngươi nên đổi một chỗ khác tốt hơn hay không?"

Dường như Nhạc Nghịch rất hăng hái, bắt đầu tán dóc: "Khó có được Hoàng hậu rộng lượng như thế, thật sự là phúc cho Hậu cung của trẫm."

Thật sự là không biết xấu hổ! Bản cô nương nhìn không nổi ngươi mới đuổi ngươi đi tìm nữ tử khác, nếu là Đại ma vương nhà ta mà dám đi tìm nữ nhân khác, hừ hừ, xem ta có cắn hắn chết không!

Nhớ tới không biết Đại ma vương giờ đang ở đâu. Tuyền Cơ lại theo thói quen thất thần.

Cái cổ bỗng nhiên bị bóp chặt. Nhìn kĩ quả nhiên lại là đạo tặc Hoàng đế đột nhiên phát điên bóp lấy cổ nàng!

Hai mắt Nhạc Nghịch âm u lạnh lẽo nhìn chằm chằm Tuyền Cơ, nói: "Xấu nữ, lúc ở cùng với trẫm, không được phép nghĩ đến người khác!"

Tuyền Cơ dùng sức muốn tránh thoát khỏi tay của hắn, nhưng không thành công, chỉ đành phải nhẫn nhịn gật đầu đáp ứng.

Nhạc Nghịch thu lại tay, nhìn thái độ nàng khó chịu vuốt cổ, trong mắt có ý nghĩ gì đó chợt lóe qua, cuối cùng mở miệng: "Một mình ngươi ở Ý Hoa cung cũng rất buồn chán, Nhạc Linh công chúa sắp bị gả đến Kỉ quốc rồi, cho nàng qua ở cùng ngươi, tiện thể ngươi cũng có thể kể cho nàng nghe một chút về phong thổ Kỉ quốc."

A? Trong cung này rõ ràng mỗi ngày đều có mấy chục người lượn qua lượn lại, chẳng lẽ đều là quỷ hết hay sao, hơn nữa nàng ru rú ở trong nhà thật sự vui vẻ, thực tình không cần phải trêu chọc công chúa hoàng tử gì gì đó đâu. Tuyền Cơ đang định mở miệng cự tuyệt, Nhạc Nghịch đã chạy mất.

Người này thật sự là điển hình cho ăn no rữngmỡ kiếm chuyện mà làm! Tuyền Cơ oán thầm một tràng, bỗng nghĩ lại: Công chúa? Còn là công chúa sắp được gả đến Kỉ quốc? Chắc không phải là cái người muốn gả cho Đại ma vương trong truyền thuyết kia đi?

Này này, mình gặp nàng ta có tính là vợ cả gặp tiểu tam không đây? Ai là vợ cả, ai là tiểu tam đây…

***

Một đường Nhạc Nghịch rời khỏi Ý Hoa cung, phất tay cho ngự kiệu lui, đi bộ đến ngự thư phòng, nhìn thấy tấu chương chồng chất như núi trên án thư, bên tai vang lên vấn đề của xấu nữ "Không hiểu các ngươi vì cái gì phải sống mệt mỏi như vậy". Không hiểu ? Hừ hừ!

Bởi vì nếu như hắn không có từ thủ đoạn bước lên địa vị này, có thể bây giờ đã là một đống xương khô không ai thèm để ý nằm dưới Hoàng lăng ngoài thành!

Bởi vì hắn nhận ra sau khi hắn nắm quyền, hắn có thể làm được tất cả chuyện hắn muốn!

Bởi vì sau khi hắn đứng ở vị trí này, nhận ra mình đã không còn đường lui, chỉ có một đường tiến về phía trước!

Chợt muốn cảm nhận lại cái cảm giác đứng ở trên cao, nhìn xuống chúng sinh, vì thế Nhạc Nghịch xoay người rời khỏi ngự thư phòng, một đường đến tiền điện Kim Loan điện.

Trên đài bạch ngọc cao cao, chỉ có mình hắn đứng trước gió. Người chưa từng đứng ở đây, không thể tưởng tượng được cảnh quân lâm thiên hạ, bách quan cúi đầu là tư vị như thế nào, tư vị này đủ để người ta phát cuồng. Đủ để cho con người phải đánh đổi cả đời để tranh giành. Nhưng mà hắn đã đứng ở vị trí này, hưng phấn qua đi, lại chợt thấy có chút trống rỗng.

Liếc nhìn Đại thái giám Lí công công đang khom người đứng sau vài bước, bất thình lình mở miệng hỏi: "Lão Lí, ngươi có biết cái cảm giác đứng ở đây như thế nào không?"

Lí công công bị dọa cả người lạnh lẽo ngay tại chỗ. Người hắn run lên, không biết nên trả lời như thế nào.

Nhạc Nghịch thở dài, tự hỏi tự đáp: "Quả nhiên là rất lạnh lẽo! Bất quá, trẫm không sợ lạnh."

Lí công công cả mặt mờ mịt không hiểu đối với câu nói đùa lạnh không đỡ nổi này, chẳng qua cũng coi như là biết được Hoàng thượng vốn cũng không có lòng phòng bị gì với mình. Thở hắt ra một hơi, cẩn trọng đi theo phía sau Hoàng đế trở lại ngự thư phòng.

Nhạc Nghịch ngẩng đầu nhìn về phương hướng Ý Hoa cung đằng xa, lòng cảm thấy khó hiểu, vì sao mình lại quá để tâm lời nói của xấu nữ kia, lại càng không hiểu vì sao bản thân mình thường xuyên kiềm không được chạy đến chỗ ở của xấu nữ kia.

Có lẽ là vì nữ tử kia là người duy nhất bên cạnh mình không có cầu cái gì, đối mặt với người tôn quý như hắn cho đến bây giờ vẫn luôn thẳng thắn mà nói, có vui hay không đều để ở trên mặt. Nàng đúng là một nữ nhân rất sợ chết, nhưng cho dù ngay lúc bị hắn uy hiếp mà miễn cưỡng khuất phục thì cũng không hề che giấu thái độ khẩu phục, tâm không phục.

Chỉ là một xấu nữ, nhưng khiến tâm tình của hắn từ trước đến nay chưa từng được thoải mái nhẹ nhõm như vậy. Có lẽ, sau đại điển phong vị nên cân nhắc để cho nàng sinh hạ con nối dõi cho hắn, có được thông minh, vui vẻ của nàng cùng cơ trí, mạnh mẽ của hắn… chuyện này dường như rất tốt, đáng để chờ mong.

Nhưng là khuôn mặt kia của nàng… Quên đi, dù sao tối lửa tắt đèn, nữ nhân nào cũng chẳng khác nhau cho lắm.

Nhạc Nghịch quyết định kĩ lưỡng, nhấc bút bắt đầu phê chuẩn tấu chương.

Lí công công ở bên cạnh lén nhìn, thầm nghĩ hôm nay Hoàng thượng gặp chuyện vui gì sao? Tâm trạng tốt đến ngạc nhiên a, lần đầu tiên nhìn thấy lúc Hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương mà khóe miệng lại mỉm cười.

***

Nữ chính Tạ Tuyền Cơ tiểu thư vừa mới bị định nghĩa là heo mẹ trong đêm tối lại là một công cụ sinh sản của hoàng gia, giờ phút này đang ở trong Ý Hoa cung cân nhắc chuyện sắp gặp "tình địch", suy nghĩ cả nửa ngày cũng không nghĩ ra được kết luận gì, vì thế dứt khoát tiến vào ổ chăn, quyết định ở trong mộng cắn Đại ma vương hai cái cho hết bực.

Nhạc Linh công chúa không phải là dòng dõi hoàng thất, chỉ là Nhạc Nghịch tạm thời chọn ra một vật thay thế từ trong nhà của đại thần tông thất, vốn là họ Lâm, hiện được ban cho họ Nhạc, xem như là muội muội Hoàng đế.

Không để cho công chúa trong hệ chính xuất giá, không phải là do Nhạc Nghịch quý trọng tỷ muội của mình. Thật ra là năm đó hắn ra tay rất ngoan độc, giết sạch hoàng tộc Nhạc thị chỉ còn lại mỗi mình hắn. Quả thực hắn có hai nữ nhi, nhưng một người còn chưa cai sữa, một người mới mở miệng gọi nương, đều không dùng được.

Sở dĩ Nhạc Nghịch để cho Nhạc Linh công chúa đến làm bạn với Tuyền Cơ, một phần cũng là do thân phận của nàng ta, vừa không phải người hoàng thất, lại sắp phải đi xa, uy hiếp không lớn, cũng chẳng phải lo nàng có lá gan lén lút làm chuyện quái quỷ.

Nhưng là hắn ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng sẽ không ngờ rằng một xấu nữ do hắn tiện tay tóm đến lại có thể là có quan hệ tình địch chân chính với Nhạc Linh công chúa.

Nhạc Linh công chúa người cũng như tên, xinh đẹp đến thần kỳ, nhưng thái độ lạnh lùng bình thản, dường như không nguyện ý mở miệng trò chuyện, Tuyền Cơ cũng không nghĩ sẽ thân như tỷ muội với nàng, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, trừng trừng một hồi, biết là lời không hợp thì nói nửa câu cũng là nhiều rồi, đều thông minh, biết tự tìm niềm vui cho bản thân.

Tuyền Cơ xem như khách khí hỏi Nhạc Linh công chúa thường giải buồn như thế nào, liền dựa theo ý của nàng, gọi Dung ma ma đi tìm, đem đến một đống sách cho nàng xem, còn mình thì chạy qua một bên ngồi đánh đàn, ở đây bất cứ ai cũng là địch không phải bạn. Không dám gảy khúc nào đặc biệt để cho người ta soi mói, vì thế chọn mấy khúc nhạc sau khi đến thế giới này đã học qua mà gảy.

Hai người ai làm việc nấy, cũng bình an vô sự.

Đàn a, đàn a…

"Ngươi đang gảy khúc gì vậy?" Tiếng của Nhạc Linh chợt ở bên tai vang lên, khiến Tuyền Cơ đang chìm đắm trong khúc nhạc bị dọa cho giật mình.

"A?" Đầu tiên Tuyền Cơ xác định là mình không có bất cẩn mà gảy qua khúc nhạc lưu hành ở kiếp trước, chậm nửa nhịp mới tiếp tục ngẫm lại vừa rồi là mình đã gảy khúc gì. "Nga, là 'Giai nhân' a!"

Khúc này chính là sáo khúc trước đây Kỉ Kiến Thận từng ở trước mặt mọi người vì nàng mà thổi, Tuyền Cơ ấn tượng rất sâu, sau lại vô tình nghe được Dịch Thanh Vân dùng đàn cầm tấu ở Phồn Tinh cốc, phong thái khác hẳn, nhưng đều dễ nghe, vì thế tự học, định chờ đến Trung thu thì cho Đại ma vương nghe, đáng tiếc Trung thu năm trước trùng lúc Đại ma vương chuẩn bị đăng cơ, hai người đều bận rộn, không thể cùng nhau ăn tết.

"Là ai dạy cho ngươi?" Thanh âm Nhạc Linh có chút không bình thường, gấp gáp, tay nắm lấy cánh tay của Tuyền Cơ bất giác mà dùng sức.

Là ai dạy? Vấn đề này… Không tiện trả lời a!

158. Chương 158: Thăm Dò Tình Địch

"Công chúa, xin buông tay! Chớ để kinh hách đến Hoàng hậu." Dung ma ma đúng lúc đi ra, giải vây cho Tuyền Cơ.

Nhạc Linh tuy rằng là công chúa, nhưng trong cung này lớn nhất chính là Hoàng hậu, hơn nữa Hoàng thượng hạ lệnh phải chăm sóc Hoàng hậu thật tốt, Hoàng hậu nếu có rủi ro gì, bọn họ mười cái đầu cũng không đủ chịu.

So sánh mà nói, đắc tội với một cái công chúa vừa mới trở về lại sắp gả ra ngoài rồi thì cũng không có gì to tát lắm. Quan trọng nhất chính là, trải qua mấy ngày ở chung, Dung ma ma và Vương công công phát hiện, Hoàng hậu tuy rằng không tuân thủ quy củ nhưng đối với hạ nhân lại có chút rộng lượng, có nàng là chỗ dựa, thì còn sợ gì?

Nhạc Linh công chúa cơ hồ cũng nhận ra mình thất lễ, vội vàng buông Tuyền Cơ ra, lui ra phía sau hai bước nhận lỗi nói: "Là Nhạc Linh thất lễ, hoàng tẩu thứ tội."

Tuyền Cơ nhẹ nhàng xoa nắn cánh tay bị đau, trong lòng nghi hoặc, Nhạc Linh kích động cái gì a, hay là… Hay là nàng có quen biết đại ca, đã từng nghe đại ca đàn khúc nhạc này?

Nhìn bộ dạng của Nhạc Linh, rõ ràng là trong lòng còn có nghi vấn, chỉ là xung quanh còn nhiều người, không tiện tiếp tục truy vấn, lúc này mới bắt buộc thối lui.

Nhưng thân phận chính mình nếu bị tiết lộ, chỉ sợ lập tức tai vạ đến nơi, tuy rằng muốn biết Nhạc Linh cùng đại ca có quan hệ gì, có phải hay không có thể giúp mình thoát khỏi cái lồng sắt hoàng cung Nhạc quốc này, nhưng mà vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Dung ma ma cùng cung nữ hầu hạ bên người đã có chút cảnh giác, bất luận như thế nào, tình hình hiện tại cũng không tiện nhiều lời.

Nhạc Linh cũng là một nữ tử lanh lợi, sau khi bình phục tâm tình, mỉm cười nói: "Rất ít khi nghe được khúc cầm nào tuyệt vời như vậy, nhất thời kích động mạo phạm hoàng tẩu, hoàng tẩu ngàn vạn lần không

nên trách tội. Tiểu muội có một thanh cầm do Thôi Bách Niệm chế tác, không biết Hoàng hậu ngày mai có thể đến Linh Tuyền cung một lần, thử xem cầm?"

Thôi Bách Niệm? Hình như đã từng nghe sư phụ nhạc sư Liên Thao nói đó là một sư phụ chế tác cầm nổi tiếng hơn trăm năm trước, Linh Tuyền cung hiện tại là cung điện của Nhạc Linh.

Tuyền Cơ nghĩ, xem cầm là cái cớ. Chỉ sợ nàng có điều gì muốn nói với mình, mỉm cười nói: "Cung kính không bằng tuân mệnh, bây giờ sắc trời còn sớm, không bằng chúng ta hiện tại đi luôn, ta thật sự chờ không được để thử cầm tốt của Nhạc Linh đâu."

Nhạc Linh nghe xong thật là cao hứng. Linh Tuyền cung cách Ý Hoa cung không tính là quá xa, Nhạc Linh hôm nay cũng là đi bộ mà đến, Tuyền Cơ vốn không muốn đi kiệu, nên hai người dứt khoát cùng nắm tay ra Ý Hoa cung, trực tiếp đi qua.

Dung ma ma vốn định đề nghị nói cung nữ đem cầm lại đây là tốt rồi, cần gì khiến hai quý nhân cùng đi xem đâu? Nhưng nghĩ lại, Hoàng hậu tiến cung lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên bước ra khỏi Ý Hoa cung, ra ngoài giải sầu cũng tốt, vì thế liền không ngăn trở nữa.

Hoàng cung Nhạc quốc cùng Kỉ quốc cũng có chút khác biệt. Đại khái là vì vị trí phía Nam, thực vật rất nhiều. Đầu mùa xuân vừa tới đã thấy cây cỏ mọc đầy, hồ nước chảy, nhìn qua vài phần thanh tú, thanh nhã.

Hoàng cung Kỉ quốc ở vị trí phía Bắc, cách biển không xa, cung điện to mà không mất đi sự tiêu sái. Cả hai phong cách Tuyền Cơ đều thích, nhưng là Kỉ quốc có người mình thích, cảm giác tự nhiên thân thiết, gần gũi hơn.

Hơn nữa, ở hoàng cung Kỉ quốc đi lại, cũng sẽ không giống hiện tại, đằng sau theo mấy chục cái đuôi, tâm tình ngắm cảnh đều mất hết.

Nhạc Linh nhìn như đang thưởng thức cảnh sắc bên đường, trên thực tế vẫn âm thầm đánh giá gương mặt của Tuyền Cơ, trong mắt ẩn hiện thần sắc quỷ dị.

Mất một chén trà nhỏ thời gian để đến được Linh Tuyền cung. Nhạc Linh phân phó cung nữ lấy cầm đến, đi tới đình nghỉ mát trong hoa viên, liền bảo Tuyền Cơ cùng mình đi thử cầm.

"Bản cung cùng Hoàng hậu đánh đàn, các ngươi lại cứ đi tới đi lui một bên, bản cung nhìn thấy rất phiền lòng, toàn bộ lui qua một bên đi." Nhạc Linh thản nhiên nói với cung nữ bên người. Ngữ khí bên trong lộ ra ý không cho cự tuyệt. Không giống uy thế của quan gia tiểu thư, thật rất có điểm giống nữ vương.

Bất quá Nhạc Linh nói như vậy, Tuyền Cơ cũng biết nàng muốn mình cũng cho tùy tùng lui xuống, dễ dàng nói chuyện, vì thế học theo nói: "Dung ma ma, các người cũng lui đi nghỉ ngơi trước đi, miễn làm phiền nhã hứng của công chúa."

Dung ma ma thấy hai người chỉ ở trong hoa viên, nếu có chuyện gì thì bản thân mình ở xa xa cũng có thể nhìn thấy được, cũng vui vẻ thoải mái, vì thế cúi người hành lễ, mang cung nữ cùng thái giám thối lui ra hành lang nghỉ.

Nhạc Linh ngồi xuống gảy gảy đàn, bộ dạng như thật sự muốn đánh đàn vậy, nhưng những lời nói ra lại hoàn toàn không giống: "Ta biết ngươi dùng dịch dung đan."

Thật sự là lời nói hù chết người không đền mạng, Tuyền Cơ kinh hãi một lát, nhưng may mắn trước đó cố ý quay lưng đem thân mình tránh đi ánh mắt của bọn cung nữ cùng thái giám.

"Ngươi muốn làm gì?" Tuyền Cơ hỏi.

"Vẫn là cái vấn đề kia, thủ khúc kia là ai dạy ngươi?"

Sặc! Khẩn trương như vậy, sẽ không phải là cùng đại ca… Có gian tình đi?

"Dịch Thanh Vân dạy ta."

Cố ý không nói rõ ràng quan hệ của hai người, tất nhiên là muốn đùa cợt vị mỹ nữ trước mặt, trọng yếu hơn là để nắm được thân phận ý đồ của đối phương trước, không muốn nàng hiểu rõ bản thân mình quá, biết được khuôn mặt dịch dung đã là rất nguy hiểm rồi.

Chuyện Dịch Thanh Vân nhận tổ quy tông trở thành Thế tử của Ninh quốc rất nhiều người biết, mà chính mình nếu thừa nhận là muội muội của hắn, vậy thì thân phận là Quận chúa của Ninh quốc sẽ bị bại lộ, những chuyện như Thiên nữ, dung mạo linh tinh sẽ một lần đem ra bàn tán, tùy tiện kiếm một chuyện thôi thì cũng khiến bản thân xui xẻo lớn rồi.

"Hừ! Quả nhiên là đồ hoa tâm hỗn đản!" Nhạc Linh nghiến răng nghiến lợi nói.

Tuyền Cơ nháy mắt mấy cái, quyết định trước không vội thay đại ca giải thích, trên thực tế cũng không có gì hay để giải thích, ca ca quả thật là cái tên mà thấy mỹ nữ đã sáp lại gần.

"Làm sao ngươi biết được ta là, ách, của Dịch Thanh Vân?" Trước hỏi chi tiết đối phương đã rồi có gì nói sau.

"Liên quan gì đến ngươi? Ngươi tự mình cẩn thận trước đi, trong cung hiện tại nghĩ muốn đem ngươi ăn tươi nuốt sống có thể xếp hàng từ nơi này đến ngoài cửa cung." Nhạc Linh đối với tình địch cũng không có ý tốt.

Tuyền Cơ trong lòng cười gian. Tốt! Đắc tội em chồng tương lai, không muốn lăn lộn nữa rồi sao!

Bỗng nhiên chợt nhớ tới đại ca nói tới trong trí nhớ có một nữ tử, mặc hồng y, vì thế thuận miệng nói: "Ngươi có thích mặc quần áo đỏ không?"

Cầm huyền băng một tiếng đứt một dây, Nhạc Linh đột nhiên ngẩng đầu hung hăng nhìn Tuyền Cơ nói: "Ngươi còn biết cái gì?"

"A?" Tuyền Cơ không nghĩ nàng sẽ có phản ứng lớn như vậy, hoảng sợ không biết đáp lại như thế nào.

Nhạc Linh híp mắt nhìn Tuyền Cơ nói: "Có phải Dịch Thanh Vân có nói với ngươi cái gì hay không?"

Tuyền Cơ ha ha nói: "Ngươi nói cho ta biết trước, ngươi cùng Dịch Thanh Vân có quan hệ gì? Ngươi quen biết hắn sao?"

"Tại sao ta phải nói cho ngươi?" Nhạc Linh khôi phục bình tĩnh cúi đầu, từ bên trong hộc gỗ của đuôi cầm lấy một sợi dây đàn mới, thay lên cầm.

Tuyền Cơ đoán nàng chính là hồng y nữ tử trong lòng đại ca, nhưng không dám xác nhận nàng là bạn hay địch.

Chính mình giờ phút này bị vây hãm bên trong hoàng cung, không thể cùng bên ngoài liên hệ, có lẽ Nhạc Linh chính là cơ hội duy nhất của nàng. Hiện tại ngồi ở chỗ này chờ Đại ma vương tới cứu cũng không phải là không thể. Nhưng là nàng không hy vọng làm cho hắn mạo hiểm, hiểu tình huống của đối phương nhiều hơn một chút, nàng sẽ an tâm hơn nhiều.

"Như vậy đi, chúng ta trao đổi một chút, ta nói cho ngươi ta cùng Dịch Thanh Vân quan hệ cùng tình hình dạo này của hắn. Ngươi nói cho ta biết ngươi cùng hắn sự tình, còn giúp ta giữ bí mật, như thế nào? Ngươi không muốn nói thân phận của ngươi, có thể không nói, nhưng lời ngươi nói ta đều sẽ giữ bí mật." Tuyền Cơ đành thương lượng nói.

"Ngươi rất quan tâm Dịch Thanh Vân." Nhạc Linh trong giọng có chút chua, theo lời nói của Tuyền Cơ nàng nghe ra được, từ đầu tới cuối, Tuyền Cơ muốn biết đều là sự tình liên quan đến Dịch Thanh Vân.

Chuyện của xấu nữ trước mắt và Nhạc Nghịch nàng không phải không nghe thấy, nữ tử này cố ý che giấu dung mạo với Nhạc Nghịch, không giả bộ, sợ là cũng không muốn vị trí Hoàng hậu này. Hừ! Không nghĩ tới tên hỗn đản Dịch Thanh Vân này, thế nhưng lừa người ta tiểu cô nương ngay cả Hoàng hậu cũng không muốn, một lòng nhớ nhung hắn, hoa tâm như thế, thực đáng giận!

Chính việc mình yêu thích mặc đồ đỏ, Dịch Thanh Vân cũng nói cho nàng, nhưng mà, lúc trước rõ ràng đã dùng Ly hồn đan phong bế đi ký ức lúc mình và hắn ở chung với nhau rồi. Vì sao hắn còn có ấn tượng với

mình? Là... là bởi vì nhớ nhung của hắn đối với mình sâu sắc đến khó quên sao? May mà xem thần sắc xấu nữ này, Dịch Thanh Vân hẳn là không có chuyện gì.

Nhạc Linh nhớ tới cợt nhả tuấn mỹ nam tử, trong lòng vừa ngọt vừa đắng lại vừa chua, ngẩng đầu nhìn Tuyền Cơ vẻ mặt nóng lòng nhìn nàng, nhịn không được ghen tỵ đứng lên: "Chuyện của ta cùng hắn không đến lượt ngươi quản!"

Tuyền Cơ buồn bực, mình đã có thành ý như vậy. Mà nàng vẫn một mực từ chối, nhưng chính mình cũng không dám lộ ra quá nhiều, đành phải nhịn xuống không nhắc lại.

Nghĩ lại cũng không cam lòng, cố ý đi đến bên cầm lớn tiếng nói: "Nếu như công chúa đã nhiệt tình mời mọc như thế, ta liền bêu xấu, đàn không hay thì công chúa cũng không được chê cười đó."

Nhạc Linh không rõ vì sao. Nhưng Tuyền Cơ tiếng nói lớn như vậy, các cung nữ thái giám ở phía xa cũng sẽ nghe thấy được, vì thế không thể không phối hợp tránh ra một chút. Để cho Tuyền Cơ ngồi vào cạnh cầm.

Tuyền Cơ nâng tay đánh thử mấy âm điệu, liền lập tức tấu lên, bản kia đúng là một khúc "Giai nhân ", còn cố ý làm một bộ dạng vô cùng ngọt ngào.

Nhạc Linh tức giận đến mức mấy đầu ngón tay phát run, nhưng lúc này lại không thể làm khó dễ, chỉ sắc mặt xanh mét nghe Tuyền Cơ đàn xong một khúc, trong lòng đem hoa tâm Dịch Thanh Vân mắng tới mười tám lần.

Tuyền Cơ trở lại Ý Hoa cung, cẩn thận hồi tưởng lại biểu hiện của Nhạc Linh hôm nay, càng nghĩ càng cảm thấy được Nhạc Linh thích đại ca, chính là không biết nàng cùng đại ca làm thế nào gặp gỡ, sẽ không phải đại ca thật sự là hái hoa tặc đến Nhạc quốc chứ.

Chính là Nhạc Linh này, Tuyền Cơ cảm thấy không giống một quan gia thiên kim, đại tiểu thư bình thường cũng sẽ không nhìn ra được nàng dịch dung, cũng sẽ không ngẫu nhiên lộ ra khí thế như vậy, nói thật Tuyền Cơ thấy thế nào cũng cảm thấy Nhạc Linh giống Đại ma vương, Nhạc Nghịch là loại quen chỉ huy người khác.

***

Đô thành Nhạc quốc, hậu viện một tòa tửu lâu xa hoa, Kỉ Kiến Thận đang ngồi bên cửa sổ nhìn theo hướng hoàng cung xa xa đến xuất thần. Nghe thấy tiếng bước chân, xoay người thấy Triệu Chính đi đến, hỏi: "Có tin tức gì không?"

Triệu Chính đáp: "Phương diện hoàng cung không có tiến triển, bất quá phát hiện người của Quỷ Công giáo tựa hồ đã thâm nhập được vào bên trong hoàng cung, gần nhất ở kinh thành thỉnh thoảng phát hiện người của Quỷ Công giáo, hơn nữa, người tới thân phận thực cao."

"Nga? Quỷ Công giáo? Có thể liên hệ tới Dịch Thanh Vân?"

"Đã liên hệ được rồi, hắn hiện tại hẳn cũng đã tiến vào Nhạc quốc, phỏng chừng hai ngày nữa sẽ tới kinh thành."

Kỉ Kiến Thận cười: "Như thế rất tốt, Quỷ Công giáo này, còn cần hắn giải quyết. Thật không ngờ vị anh vợ này tầm hoa vấn liễu đến cả Quỷ Công giáo giáo chủ."

Dừng một chút nói: "Phân phó người mai phục trong cung, chớ không được manh động, cũng tạm thời đừng cho Tuyền Cơ biết thân phận."

Cái tên chết tiệt Nhạc Nghịch, thế nhưng mỗi ngày đi Ý Hoa cung, Tuyền Cơ tuy rằng thông minh, nhưng lại không giỏi cái vụ ngụy trang gạt người, nếu làm cho nàng biết thân phận của nội gián, khó đảm bảo được trong lời nói hành động đã tiết lộ dấu vết.

159. Chương 159: Là Thiên Nữ Đi Đâu Cũng Mốc Meo

Tuyền Cơ sống trong cung suốt ngày vẫn luôn ở lì trong Ý Hoa cung, Nhạc Linh nói trong cung người hận nàng chưa chết rất nhiều, điều này nàng cũng biết, vậy nên không có việc gì vẫn lui vào vỏ tương đối an toàn, chỉ là nhìn mỗi ngày lại mỗi ngày trôi qua, cách đại điển phong Hậu chỉ còn chưa đầy hai tháng, trong lòng cũng không kiềm được sốt ruột.

Nhạc Linh từ sau ngày đó, cũng đã từng đến vài lần, mỗi lần đều thản nhiên ngồi một bên, giống như chỉ là đến thăm theo hoàng mệnh, cũng không nói một lời vô nghĩa.

Trái tim Tuyền Cơ như mười tám cái lu treo lủng lẳng, không dám tùy tiện cầu viện Nhạc Linh. Đối với ánh mắt ngày càng ôn hòa của Nhạc Nghịch, trong lòng càng phát sợ, chỉ sợ ngày nào đó hắn đột nhiên nghĩ không thông phá bỏ chướng ngại thẩm mỹ xuống tay với mình.

Tuy rằng mình là một phụ nữ hiện đại, quan niệm trinh tiết có khác biệt rất lớn với nữ tử cổ đại, nhưng bị nam nhân mình không thích cưỡng bức, cái loại cảm giác ghê tởm này, Tuyền Cơ nghĩ đến lại thấy toàn thân ớn lạnh một trận.

Buổi chiều hôm đó, Tuyền Cơ ngủ trưa dậy, thì nghe thái giám truyền chỉ nói Hoàng thượng mời Hoàng hậu đến Ngự hoa viên.

Tuyền Cơ có phần cảm thấy kỳ quái, đến hoàng cung Nhạc quốc này hơn một tháng, Nhạc Nghịch chưa từng mời nàng xuất môn, dù sao cũng không có việc gì, đi cũng chẳng sao.

Đến hiện trường rồi mới phát hiện hoàn toàn không phải mời nàng đến ngắm hoa cỏ đơn giản như mình nghĩ, trong Ngự hoa viên muôn hoa đua sắc oanh yến đứng đầy. Tuyền Cơ nhìn đến há hốc miệng, bỗng nhiên bật ra ý nghĩ: Ôi đây quả thật chính là phiên bản xa hoa của Lệ Xuân Viên[1]!

[1] Lệ Xuân Viên là kỹ viện mà Vi Tiểu Bảo ở trong Lộc Đỉnh Ký!

Tuyền Cơ đang muốn buông hai câu ha ha giả vờ chính mình chưa đến, lập tức xoay người trốn về Ý Hoa cung, tiểu thái giám đứng bên lại hô lớn: "Hoàng hậu nương nương giá lâm!"

Thảm rồi! Không trốn được!

Hiện trường vốn có chút khẩn trương bởi vì Tuyền Cơ đến mà càng thêm yên lặng đến có thể nghe thấy tiếng kim rơi, từng đôi mắt không chút thiện ý phóng đến, nhìn đến Tuyền Cơ cả người không thoải mái, trong lòng thầm mắng Nhạc Nghịch đang êm đẹp tự nhiên kêu nàng lên làm tấm bia sống.

Không biết là ai phản ứng trước, các nữ nhân ở đây bỗng đồng loạt quỳ xuống nói: "Khấu kiến Hoàng hậu!"

Tuyền Cơ liếc mắt nhìn nam nhân tôn quý duy nhất ngồi ở hiện trường một cái, hữu khí vô lực nói: "Đứng lên cả đi!"

Vương công công phía sau động tác nguyên bộ vô cùng quen thuộc cáo mượn oai hùm, bật người đứng lên cao giọng nói: "Hoàng hậu truyền xuống, các vị nương nương miễn lễ!"

Những nữ nhân đó lúc này mới từng người đứng lên, nhưng cũng còn tốt, lần này không vây quanh ý đồ nịnh nọt nữa.

Đại thái giám Lý công công bên cạnh Nhạc Nghịch bước đến ân cần dẫn Tuyền Cơ tới ngồi kế bên Nhạc Nghịch.

Nghiêng đầu nhìn xấu nữ sắc mặt không tốt lắm bên cạnh, Nhạc Nghịch cố ý sáp lại thấp giọng hỏi: "Hôm nay Trẫm nghe được một tin tức, vô cùng cao hứng, nhưng nhìn Hoàng hậu dường như không cao hứng? Là vì sao vậy?"

Tuyền Cơ tức giận nói: "Ở đây ngươi là chúng tinh phủng nguyệt, tất nhiên cao hứng hết sức, ở đây ta là người ọi người chỉ trích, làm sao còn cao hứng được chứ?"

Nhạc Nghịch ha ha cười cũng không để ý, vài vị phi tử thân phận tương đối cao phía dưới nhìn Hoàng hậu xấu nữ, Hoàng thượng cũng chỉ chăm chăm nói chuyện phiếm với nàng, quẳng vô số mỹ nhân ở đây ra sau đầu, vừa đố kỵ vừa uất hận lại vừa bất đắc dĩ. Nhưng nghĩ đến những việc lát nữa có thể sẽ phát sinh, lại

không kiềm được hưng phấn lên, nói không chừng mình có cơ hội một bước lên tiên. Đến lúc đó một Hoàng hậu xấu nữ thì tính làm gì? Ngay cả Hoàng thượng cũng phải nhường ba phần.

Nhạc Nghịch nói với Lý công công: "Mọi người đến đông đủ rồi phải không?"

Lí công công khom người bẩm báo: "Tổng cộng tám mươi ba vị toàn bộ đã đến, chỉ có bốn vị nương nương thân thể không khoẻ, ở ngoài hiên nghỉ ngơi."

Nhạc Nghịch hài lòng gật đầu: "Được. Cho mời quốc sư."

Nói là mời, thực tế vị quốc sư kia bị người ta áp giải lên.

Tuyền Cơ chăm chú nhìn kỹ, đó là một lão già đầu bạc mày bạc, râu tóc vừa dài vừa loạn, dung nhan già nua tiều tụy, dáng gầy trơ cả xương, quần áo tả tơi như là một người tù già bị giam giữ trường kỳ, tròng mắt vẩn đục hình như không quen ánh nắng ban ngày sáng ngời, mắt híp cả lại thành một đường chỉ.

Một lão nhân nghèo túng như vậy mà lại là nhân vật cấp quốc sư, thần côn đỉnh cấp trong truyền thuyết sao? Hắn cũng hồ đồ quá đi mất.

Lão nhân bị áp giải lên không lâu, một thái giám dẫn theo một quan viên trung niên tiến vào. Tuyền Cơ phải nói, trang phục của vị quan viên này mới tương đối giống thần côn chính tông.

Nhạc Nghịch nhìn thấy lão nhân, ánh mắt vô cùng không tốt, như là đang nhìn một con gián, chậm rãi mở miệng nói: "Lão quốc sư, đồ đệ ngươi nói một trong những phi tần của trẫm là Thiên nữ, không biết ngươi nói thế nào?"

Tuyền Cơ ở bên cạnh vừa nghe, liền hoảng sợ, may mắn lúc này lực chú ý của mọi người đều ở trên người lão quốc sư. Không ai chú ý tới dáng vẻ chột dạ sợ hãi đó của Tuyền Cơ. Một vài phi tử phía dưới mới biết chuyện đều kích động không thôi, giữa sân yên lặng vang lên một tiếng nói khe khẽ.

Lời tiên đoán của Thông Thiên đại sư đã sớm truyền đến các quốc gia. Thiên nữ lại là đối tượng tranh đoạt của các quốc gia, không ít người đều cho rằng chỉ cần tìm được Thiên nữ, mình có thể trở thành Thánh quân nhất thống thiên hạ.

Dưới tình huống như vậy, nếu một trong những phi tần trong Hậu cung của Hoàng đế Nhạc quốc là Thiên nữ, có thể tưởng tượng nàng được bao nhiêu yêu quý và trọng đãi, nói không chừng ngôi vị Hoàng hậu cũng phải lập tức thay đổi người làm, một cơ hội chuyển mình lớn từ trên trời rơi xuống, đám phi tần làm sao mà không kích động?

Giữa vạn người mong chờ, lão quốc sư chớp chớp mắt cố mở to một chút, nhìn về phía người trung niên kia nói: "Vi sư đã tiết lộ nhiều thiên cơ lắm rồi, mới rơi vào kết cục hôm nay, đồ nhi ngươi cần gì phải theo gót sư phụ?"

Thanh âm khàn khàn, một câu nói đứt quãng, hình như là nhiều năm chưa từng nói chuyện với người khác.

Người trung niên kích động đứng dậy, đi lên vài bước nói: "Sư phụ, đồ nhi thật sự không đành lòng... Không đành lòng lão nhân gia ngài sống ở nơi như vậy suốt quãng đời còn lại. Hoàng thượng đã đồng ý, chỉ cần người chỉ ra Thiên nữ là người phương nào, người sẽ không tính hiềm khích trước đây, để cho sư phụ giữ địa vị quốc sư lần nữa. Sư phụ, người cứ nói đi!"

Lão quốc sư chỉ run rẩy cả người một mực lắc đầu.

Tuyền Cơ âm thầm hy vọng hắn ngàn vạn lần phải kiên trì nguyên tắc, bằng không phiền phức của mình lại càng lớn hơn!

Người trung niên hiển nhiên chưa từ bỏ ý định, bước lên bắt lấy ống tay áo lão nhân quỳ rạp xuống đất đau khổ cầu xin, lão nhân từ đầu đến cuối không chịu mở miệng nữa.

Nhạc Nghịch cười lạnh nhìn hai người này, lớn tiếng ngắt lời: "Đủ rồi! Trẫm không phải đến xem hai thầy trò ngươi do dự lằng nhằng, nếu sư phụ ngươi không muốn nói, vậy đánh hắn năm mươi roi, giải về giam trong ngục."

Người trung niên khẩn trương, vốn dĩ hắn quan sát tinh tượng, phát hiện Thiên nữ hình như ngay cạnh đế tinh, lấy công lực hắn không thể nhận ra rốt cuộc ai là Thiên nữ. Liền muốn nhân cơ hội này giúp sư phụ lập công chuộc tội, rời khỏi thiên lao tránh khỏi tiếp tục chịu tra tấn vĩnh viễn kia, không nghĩ đến sư phụ thế mà chết sống không chịu nghe lệnh.

Hắn là cô nhi được một tay sư phụ nuôi lớn, mắt thấy sư phụ chịu khổ. Chính mình lại không có cách nào, thương tâm đến cực điểm, cắn răng nói: "Sư phụ không chịu trả lời, toàn bộ việc này đều do vi thần, vi thần nguyện tự phế hai mắt tạm mở thiên nhãn, thay Hoàng thượng tìm Thiên nữ, cầu xin Hoàng thượng khai ân, đặc xá trọng tội của sư phụ, để sư phụ về nhà an hưởng lúc tuổi già!"

Trừ người có thiên phú, bình thường tu luyện nếu muốn có được thiên nhãn, hiểu rõ hết thảy, biện pháp duy nhất chính là tự phế hai mắt thi hành huyết tế. Có thể mở thiên nhãn thời gian một nén nhang, nhưng từ nay về sau mù lòa vĩnh viễn, người bình thường ai bằng lòng vì một khắc khả năng thông thiên kia mà từ nay về sau tàn tật?

Nhạc Nghịch cười nói: "Được! Chỉ cần trong thầy trò ngươi có một người chỉ ra và xác nhận Thiên nữ chân chính cho trẫm. Trẫm liền đặc xá tội của lão quốc sư."

Lão quốc sư nghe đồ nhi lại vì mình mà làm loại việc ngốc này, rốt cuộc không nhịn được, ôm lấy đồ đệ, bất đắc dĩ nói: "Nếu Hoàng thượng còn tin lão phu, thì để cho lão phu tìm ra Thiên nữ cho Hoàng thượng!"

Nhạc Nghịch cười lạnh một tiếng: "Sớm biết như thế, lãng phí thời gian làm gì?"

Lão quốc sư ngẩng mặt yên lặng một lúc rồi nói: "Hoàng thượng, giờ phút này Thiên nữ đang ở bên cạnh ngài." Mọi người nhìn lão quốc sư, chờ ông nói câu tiếp theo, kết quả đợi nửa ngày không thấy ông mở miệng nói rõ ràng rốt cuộc là vị phi tần nào bên cạnh Hoàng thượng, một đám nữ nhân vừa sốt ruột vừa bất đắc dĩ. Từng đôi mắt phong tình khác nhau, hận không thể nhìn xuyên lão quốc sư thành cái sàng.

Nhạc Nghịch cũng chờ đến thật sự không kiên nhẫn, lại thấy lão quốc sư chớp chớp đôi mắt mở lớn nhìn thẳng về chỗ mình, chẳng lẽ là… Nhạc Nghịch nghiêng đầu nhìn về phía Tuyền Cơ bên cạnh, lại phát hiện không thấy nàng trên chỗ ngồi, ánh mắt đảo qua, đưa tay kéo Tuyền Cơ ngồi xổm sau ghế ngồi của mình ra nói: "Ngươi đang làm cái gì?"

Tuyền Cơ hì hì cười nói: "Ta đánh rơi một món đồ muốn nhặt lên mà thôi."

Nhạc Nghịch đẩy nàng về chỗ ngồi, quát khẽ: "Ngồi yên!"

Tuyền Cơ vẻ mặt đau khổ nhìn trộm về phía lão quốc sư kia. Lại phát hiện hắn cũng đang nhìn mình. Ánh mắt chạm nhau, Tuyền Cơ cả người chấn động. Cảm thấy giống như bị tia X quang quét qua, bí mật gì đều bại lộ dưới ánh mắt này, càng cảm thấy chột dạ sợ hãi.

Nhạc Nghịch cũng phát hiện ánh mắt của lão quốc sư, có vài phần không tin chỉ vào Tuyền Cơ nói: "Ngươi nói, nàng chính là Thiên nữ?"

Lão quốc sư chậm rãi mở miệng bật ra một chữ: "Đúng!"

Cả Ngự hoa viên lập tức bùng nổ, một phi tử lúc trước bị Tuyền Cơ chỉnh đốn nhảy dựng lên nói: "Nói hưu nói vượn! Nàng… như vậy, làm sao nàng có thể là Thiên nữ? Ngươi không nên nhìn thấy nàng ngồi bên cạnh Hoàng thượng thì cố ý bịa đặt lấy lòng! Hoàng thượng mắt nhìn ngàn dặm, ngươi dám nói hưu nói vượn chính là tội đáng chết vạn lần!"

Đến cùng nàng nghĩ bây giờ Tuyền Cơ còn là Hoàng hậu, không có đem nói thẳng ra "Nàng xấu như vậy", nhưng hiện trường tất cả đều đại khái hiểu được ý tứ này.

Trong lòng mọi người cũng là nghi vấn giống như vậy. Thiên nữ mà! Cho dù không phải thiên tiên mỹ nữ, tốt xấu gì cũng không là cái xấu nữ chứ!

Nhạc Nghịch nhìn Tuyền Cơ chằm chằm, ánh mắt từ kinh ngạc không tin từ từ trở nên quỷ bí khó lường.

Tuyền Cơ cảm thấy mình chính là con ếch bị rắn nhìn chòng chọc, trong lòng mắng to, có lầm hay không, làm sao mà xui xẻo lại là nàng? Vẫn là nàng? Khó trách thần côn này hồ đồ đến vậy, cố ý nói ra nhược điểm của người khác! Thực không phải thứ gì tốt mà!

Nhạc Nghịch ngược lại là người tỉnh táo lại trước tiên, chất vấn: "Làm sao chứng minh?"

Lão quốc sư cũng biết Hoàng đế không phải người có thể tùy tiện lừa dối, không chút hoang mang nói: "Nàng quả thật là Thiên nữ, chỉ là dung mạo thay đổi do ngoại lực. Về phần chứng minh… Biên giới Nhạc quốc còn có tế đàn năm đó Thánh quân lưu lại, người bình thường không thể đến gần càng không thể đứng trên đó, Hoàng thượng không ngại để vị nương nương này thử xem, nhìn thấy sẽ biết."

"Dung mạo thay đổi do ngoại lực?" Nhạc Nghịch ánh mắt lạnh băng, bàn tay to liền duỗi ra vuốt mặt Tuyền Cơ.

160. Chương 160: Tín Vật Sắc Tình

Mắt vừa thấy bàn tay của Nhạc Nghịch vươn đến, Tuyền Cơ liền phản xạ có điều kiện trốn về sau.

Nhạc Nghịch tiện tay nắm lấy cổ nàng, xách nàng từ trên chỗ ngồi đến trước mặt, tay phải lần sờ từ tóc mai đến hàm ếch của Tuyền Cơ, lại dùng sức chà xát trên gò má của nàng một chút, xác định trên mặt nàng không có gì che phủ lại tiện tay ném nàng trở về trên chỗ ngồi, giọng lạnh lùng nói: "Nói, có chuyện gì với mặt của ngươi?!"

Mặt Tuyền Cơ vừa bị hắn véo vừa bị chà xát nên xuất hiện vài mảng đỏ, vội vàng lấy tay xoa xoa nơi bị làm đau, vừa xấu hổ vừa tức giận lại uất ức, nước mắt đã chảy ra, cắn môi không chịu mở miệng.

Tần phi, cung nữ, thái giám đầy trên sân nhìn thấy Nhạc Nghịch bạo hành ngay trước mặt mọi người, đều im phăng phắc không một tiếng động.

Nhạc Nghịch quét mắt một vòng qua vẻ mặt khác nhau của đám tần phi ánh mắt đang lấp lánh ở phía dưới, chỉ vào thầy trò quốc sư quát: "Các ngươi ở lại, những người khác lui ra hết!"

Có ngu ngốc cũng nhìn thấy được Hoàng thượng đang nổi giận, nhóm tần phi đành phải đè nén sự khó chịu ghen ghét trong lòng, ngoan ngoãn hành lễ cáo lui.

Ngự hoa viên to như vậy trong chớp mắt vắng vẻ hẳn, chỉ còn lại Nhạc Nghịch, Tuyền Cơ, thầy trò quốc sư và vài tên thái giám thị vệ thân cận.

Nhạc Nghịch nhìn chằm chằm Tuyền Cơ nói: "Ta hỏi lại một lần nữa, mặt của ngươi sao lại thế này?!"

Trong lòng Tuyền Cơ suy tính, bây giờ mà khăng khăng mình trời sinh đã có hình dạng này, thầy trò quốc sư nhất định phải chết, bọn họ chết thì thôi, chính mình nhất định cũng không có kết quả tốt, tên côn đồ Nhạc Nghịch này, hy vọng tan vỡ thì tâm trạng sẽ xấu, hành hung mình một chút để trút ra cũng không kỳ lạ.

Hơn nữa, tuy rằng Nhạc Nghịch ra vẻ khinh thường hai thầy trò quốc sư, trên thực tế trong lời nói và cách làm đều tin lời nói của bọn họ. Mình mà không có một lời khai đúng ý hợp lòng thì cũng không phải không có khả năng sẽ bị nghiêm hình bức cung, vu oan giá họa.

Đành phải kéo dài trước rồi nói sau.

"Ta đã dùng dược dịch dung…" Tuyền Cơ nhỏ tiếng thừa nhận nói.

Trong mắt Nhạc Nghịch nhanh chóng hiện lên một sự vui mừng khôn xiết, nhưng nháy mắt lại được thay thế bởi sự căm phẫn vì bị lừa gạt, nhìn chằm chằm Tuyền Cơ giống như muốn ăn thịt, cắm nghiến chặt.

"À. Thuốc giải ở nhà không có mang theo…" Một bên vừa nói dối một bên vừa dùng ánh mắt nhút nhát của động vật nhỏ nhìn lén Nhạc Nghịch, lo sợ hắn nổi nóng đánh người.

Nhưng lúc này nàng nhất định phải kiên trì, bây giờ mà khôi phục lại dung mạo, chỉ sợ đêm nay sẽ bị Nhạc Nghịch nuốt sống cả da lẫn xương cốt.

Nhạc Nghịch lạnh lùng nói: "Thuốc giải ở đâu?"

"Ta không biết, là đệ đệ bào chế dược." Tiếp tục lừa dối.

Nhạc Nghịch dường như tạm thời tin tưởng. Xoay người hỏi lão quốc sư: "Tế đàn Thánh quân chính là chỉ tế đàn núi Xích Thánh sao?"

Lão quốc sư nói: "Đúng ạ."

Nhạc Nghịch nhíu mày nói: "Ngoại trừ phải đi tế đàn, còn phương pháp nào có thể chứng minh thân phận của nàng không?"

Núi Xích Thánh cách xa kinh thành trăm dặm, tế đàn lại ở trong rừng rậm, đi tới đi lui ít nhất phải hai ba ngày, chuyện Thiên nữ liên quan đến nghiệp lớn thiên hạ, Nhạc Nghịch một ngày cũng không muốn chờ.

Lão quốc sư lắc đầu.

Nhạc Nghịch xoay đầu nhìn Tuyền Cơ một cái nói: "Ngươi đến nhìn xem, có cách nào có thể khiến nàng khôi phục lại dung mạo không."

Hai gã thái giám vội vàng tiến đến nâng lão quốc sư lên dìu đến trước ngự tọa (chỗ vua ngồi).

Tuyền Cơ vừa oán hận vừa sợ, chỉ sợ lão nhân này thật sự biết phương pháp giải dịch dung đan. Nhưng mà Nhạc Nghịch ở ngay bên cạnh. Mình trốn cũng trốn không được, đành phải trơ mắt nhìn đôi tay như móng vuốt gà của lão quốc sư hướng về phía mặt mình sờ, trong lòng ai oán nghĩ thầm, bị một tên vô lễ trước mặt mọi người còn chưa đủ, lại còn đến một tên, hơn nữa tên sau già hơn tên trước, có lầm hay không a! Cho dù bị vô lễ, nhưng ngàn vạn lần không được biết giải pháp mới tốt.

Nhạc Nghịch ở bên cạnh nhìn bàn tay của lão quốc sư đụng đến Tuyền Cơ, trong lòng đột nhiên dâng lên một ngọn lửa giận, hận không thể chém cánh tay kia. Nhưng nghĩ đến chính sự, cuối cùng vẫn cố gắng chịu đựng.

May mắn là lão quốc sư chạm một chút liền thông minh rút tay về, nói: "Lão phu bất lực, xin Hoàng thượng thứ tội. Nhưng mà..."

Gương mặt Nhạc Nghịch tối đen, nghe được hai chữ "Nhưng mà" lập tức lại sáng lên, không kiên nhẫn nói: "Ấp a ấp úng! Nhưng mà cái gì?"

Lão quốc sư nói chậm rì: "Tế đàn Thánh quân còn lưu lại một ít thần lực. Thiên nữ đi lên tế đàn, thần lực có khả năng xóa bỏ tất cả dược lực (hiệu lực của thuốc) trên người nàng. Dịch dung dược cũng sẽ tự nhiên mất đi hiệu lực."

Nhạc Nghịch vốn đang có chút do dự, nghe xong lời này trong lòng mừng rỡ nói: "Được. Trẫm lập tức sắp xếp đi đến núi Xích Thánh, nhưng mà, đến lúc đó nếu để trẫm phát hiện được ngươi cả gan dám nói bừa lừa gạt, trẫm sẽ khiến cho hai thầy trò các ngươi muốn sống không được muốn chết cũng không xong!"

Uy hiếp xong, phất tay để thị vệ tiến lên áp giải hai người xuống trông giữ, lại mệnh lệnh cho thái giám đưa Tuyền Cơ về Ý Hoa cung bảo vệ cẩn thận, rồi kích động đi đến ngự thư phòng bố trí quan viên chuẩn bị các công việc cần thiết để đi đến núi Xích Thánh.

Tuyền Cơ trở lại trong Ý Hoa cung, đau đầu đến mức ngay cả ngủ cũng không được, uống liền mấy chén trà đậm đặc, lui về trên giường lo lắng kế tiếp nên làm gì bây giờ.

Ở trên giường trở mình vài lần, đột nhiên cảm thấy dưới thắt lương dường như đè lên một cái gì đó, đưa tay vào trong chăn sờ, quả nhiên đụng đến một cuộn tròn giống như cuộn dây, lấy ra ngoài xem, không khỏi trước mắt sáng ngời - đúng là một dây đan rùa bị đè ép.

Tuyền Cơ mừng rỡ, đây rõ ràng là dây đan rùa mình đã thất ở trên thuyền, sau đó lại bị Đại ma vương đoạt đi còn kiên quyết coi là tín vật đính ước! Nó ở đây chứng tỏ là, Đại ma vương đã đến rồi!

Hi hi! Có Đại ma vương, mình còn lo lắng cái gì? Tuyền Cơ vui vẻ đến mức suýt nữa cười ra tiếng, đột nhiên nghĩ đến điều gì, vội vàng móc bụng rùa, xem bên trong có đồ vật gì.

Mảnh giấy vo tròn bên trên viết ba chữ "Triệu Kiến Thận" đã mất, đổi thành một mảnh vải vo tròn, Tuyền Cơ càng nhìn mảnh vải càng cảm thấy quen mắt, nhưng trên vải không có cái gì, nhìn trái nhìn phải cũng

không nắm được mấu chốt, vì thế cũng lười nghĩ nhiều, nhét vải lại vào trong bụng rùa, sau đó điều chỉnh lại dây rùa như ban đầu.

Ôm tiểu rùa đã khôi phục lại hình dạng vào trong ngực, Tuyền Cơ cười lén, quay lại nằm trên giường, cơm chiều cũng lười ăn, kéo chăn qua an tâm mà ngủ.

Cọ cọ gối đầu lụa tơ tằm, Tuyền Cơ đột nhiên nhớ ra lai lịch miếng vải bố, trên mặt nổi lên một chút màu đỏ giống như trái cà chua…

Mảnh vải nhìn có chút quen mắt kia vốn là một góc khăn trải giường…

Khăn trải giường này nàng trải trên giường ở Phồn Tinh cốc.

Nàng và Đại ma vương lần đầu tiên… lăn lộn chính là trên khăn trải giường này.

Nàng rõ ràng đã kêu Đại ma vương trước khi rời khỏi Phồn Tinh cốc, đem chứng cớ phạm tội hủy bỏ, tại sao, tại sao khăn trải giường vẫn còn a… Thật muốn chết mà! Đại ma vương kia đầu óc chỉ toàn là tình sắc! Ô ô ô!

Cả người Tuyền Cơ chui vào trong ổ chăn. Trời ạ! Đại ma vương vô lại kia không bỏ qua cơ hội nào đùa giỡn nàng!

Trong Ý Hoa cung, Dung ma ma, Vương công công cùng với nhiều cung nữ, thái giám đều vui vẻ điên cuồng rồi, ngoan ngoãn đợi ở ngoài phòng ngủ trao đổi một ít tin tức, không ai dám cãi lại mệnh lệnh của Hoàng hậu mà vào tẩm điện quấy rầy người đang yên giấc.

Thiên nữ a! Hoàng hậu lại có thể là Thiên nữ! Lần này thì tốt rồi, có một chủ nhân thân phận cao quý, lai lịch lại lớn vô cùng. Bọn họ từ trên xuống dưới trong Ý Hoa cung này từ nay về sau đã có thể tung hoành rồi.

Thì ra trời sinh Hoàng hậu không phải bộ dáng xấu xí, chỉ sử dụng dược nên dung nhan mới biến thành như vậy. Chờ Hoàng hậu khôi phục dung mạo, nhất định là tiên nữ mỹ nhân số một! Người nào trong cung này đã lén nhạo báng Hoàng hậu xấu xí rốt cuộc cũng sẽ cười không nổi!

Vẫn là Hoàng thượng thật tinh mắt!

Trời hôm nay vẫn chưa tối hoàn toàn, tin đồn về việc Hoàng hậu là Thiên nữ, vốn có dung mạo như tiên nữ, dùng dược mới biến thành như vậy đã lan truyền khắp từng ngóc ngách trong cung, có người vui mừng có người buồn, có người phấn chấn có người ghen ghét.

Sắc trời dần tối. Một góc cung điện nào đó, một mỹ nhân quần áo rực rỡ hung tợn vò nát nhánh hoa trên tay, nói với một ma ma bên cạnh: "Đúng là thất sách (kế hoạch hỏng), vốn nghĩ một con xấu nữ ngồi trên ngôi vị Hoàng hậu, đối với bổn cung trái lại sẽ có lợi, không ngờ lại biến thành như vậy!"

Ma ma kia nhìn xung quanh một chút, chắc chắn cung nữ thái giám đều đã nghe lời mà đi xa, lúc này mới tiến lại gần đáp: "Đúng vậy, sớm biết như thế, ngày đó nên đồng ý với Lưu phi. Hợp tác với nàng, dù sao nếu việc thất bại cũng có người khác gánh."

"Nói đi nói lại, đều là phụ thân làm hỏng việc, lúc trước hắn khuyên bản cung thuyết phục Hoàng thượng tìm một Hoàng hậu xấu xí an phận so với tìm một Hoàng hậu xinh đẹp, thông minh sẽ tốt hơn, muốn bản cung nịnh hót Hoàng hậu thật nhiều, nắm giữ thực quyền trong cung, đợi sinh hạ đứa con, sau khi có chỗ đứng thật vững vàng thì lại loại trừ Hoàng hậu, đoạt lấy vị trí đó. Bản cung nghe xong cũng không để ý tới lời đề nghị của mấy con hồ ly quấy rối kia. Còn ngầm phá hoại chuyện của các nàng, không ngờ hôm nay lại biến thành như vậy." Mỹ nhân nghiến răng nghiến lợi, oán hận không thôi.

Ma ma nói "Nương nương, việc đã đến nước này, hối hận cũng không được gì, lúc trước mọi người cũng không dự đoán được. Chỉ là lúc nãy lão nô vừa ra bên ngoài hỏi thăm một chút, nghe nói hiện tại Hoàng thượng đã ra chỉ thị trong ngoài Ý Hoa cung phải phòng vệ càng nghiêm mật hơn, e là xuống tay càng khó."

Mỹ nhân kia nheo hai mắt nói: "Ngày mai ngươi mượn cớ ra cung đi tìm phụ thân của bản cung, bảo người nghĩ ra biện pháp thật tốt. Với ý tứ của Hoàng thượng thì nội trong vài ngày tới sẽ xuất phát đến núi Xích

Thánh, hiện tại ở trong cung ta không làm gì được xấu nữ kia, tốt nhất là phụ thân giải quyết nàng ở ngoài cung, tránh đêm dài lắm mộng!"

***

Sau khi trời tối, Linh Tuyền cung vẫn im lặng như mọi ngày bình thường. Nhạc Linh ngồi bất động trầm tư dưới đèn, nàng biết nhiều hơn so với Nhạc Nghịch một chút, nghe xong tin đồn Hoàng hậu là Thiên nữ, đã đoán được Tuyền Cơ có quan hệ gì với Dịch Thanh Vân.

Tuy rằng nàng và Dịch Thanh Vân xa nhau đã hai năm, nhưng vẫn luôn lưu ý đến tin tức về hắn, hắn ở Ninh quốc nhận lại tổ tông trở thành Thế tử, cùng với muội muội Ninh Nguyệt Quận chúa có đủ loại tin đồn, xâu chuỗi lại đủ để xác nhận vị Hoàng hậu Thiên nữ này cùng Thiên nữ muội muội của Dịch Thanh Vân chắc chắn là cùng một người.

Chẳng trách nàng lại biết đàn khúc "Giai nhân", người đời đều cho rằng "Giai nhân" là một sáo khúc, nhưng ngày trước Dịch Thanh Vân đã đem nó cải biên thành cầm khúc gảy đàn biểu diễn cho nàng, cũng trong những ngày đó, Dịch Thanh Vân đã vô tình tháo gỡ được sự phòng bị trong lòng nàng, xông thẳng vào trong lòng nàng…

Trên gương mặt tĩnh lặng của Nhạc Linh lộ ra một nụ cười dịu dàng, cái tên miệng lưỡi trơn tru cợt nhả kia, không biết hiện giờ ở đâu?

Nàng từng nghĩ đến việc đi Phồn Tinh cốc tìm hắn, nhưng nghĩ đến việc trí nhớ của hắn về mình đã bị chính mình ra tay phong tỏa, Ly hồn đan cũng không có thuốc giải, nàng rất sợ mình xuất hiện lại ở trước mặt hắn sẽ nhìn thấy ánh mắt xa lạ của hắn, rất sợ việc phát hiện ra hắn đã thích một nữ nhân khác, không còn thích mình nữa.

Tên kia có tiếng hoa tâm mà! Nữ nhân xinh đẹp, hắn gặp một người thì yêu một người, hừ!

Nhưng mà, nghe cách nói của muội muội hắn, hắn hẳn là vẫn còn ấn tượng đối với mình, trong lòng Nhạc Linh nổi lên hy vọng, đồng thời cũng oán hận mình ngày đó bởi vì xem muội muội của hắn là tình địch mà sĩ diện không chịu đến hỏi nhiều một chút về chuyện của Dịch Thanh Vân.

Trong lòng trăn trở, lúc thì ngọt ngào, lúc thì vui mừng, lúc thì do dự, lúc thì oán hận, lúc thì hoài niệm, đủ loại cảm giác pha trộn, hoàn toàn không còn bình tĩnh như lúc thường.

161. Chương 161: Treo Giá Soái Ca

Nhạc Nghịch cùng quan viên dưới quyền thương lượng chuẩn bị ba ngày sau sẽ đến núi Xích Thánh, bởi vì hiện tại không có chứng cớ khác chứng minh Hoàng hậu chính là Thiên nữ, cho nên để phòng ngừa rủi ro, việc này chỉ lấy danh nghĩa tế bái Thánh quân, các trọng thần trong triều ngoại trừ một số người ở lại trấn thủ kinh đô, còn lại đều đi theo, để tiện bề cùng kiểm chứng thân phận Thiên nữ, đồng thời cũng ngăn ngừa một vài phần tử có dã tâm thừa cơ hội làm loạn.

Sau khi Nhạc Nghịch dặn dò xong một số điều quan trọng liền phái quan viên trở về hoàn thành các chi tiết, thừa tướng vừa nhậm chức là Tả Kính Tùng ở lại trong điện không rời đi.

Tả Kính Tùng này là do một tay Nhạc Nghịch đề bạt từ một chức quan nhỏ ở địa phương đến địa vị hôm nay, rất có tài mà cũng rất trung thành với Nhạc Nghịch.

Nhạc Nghịch hỏi hắn thấy sự việc thế nào, Tả Kính Tùng do dự một lát rồi nói: "Vi thần chỉ cảm thấy việc này có chút không ổn, nhưng cuối cùng vẫn không nghĩ ra được là không ổn ở chỗ nào…"

Như vậy chẳng phải là trả lời nước đôi, thế nhưng Nhạc Nghịch lại không trách mắng, ngược lại còn nghiêm túc nói: "Ngươi có ý gì, đừng ngại cứ mạnh dạn nói thẳng."

"Vi thần cảm thấy Thiên nữ xuất hiện thật kỳ quái, bối cảnh rất đáng nghi. Hơn nữa chuyện lần này cần Hoàng thượng rời kinh mấy ngày, khiến cho vi thần cảm thấy rất lo lắng." Trên tay Tả Kính Tùng không có bất kỳ bằng chứng đáng tin cậy nào, chỉ dựa vào khứu giác sắc bén, phát hiện cả sự việc có một vài chỗ quái dị khiến người ta bất an.

"Bối cảnh của Hoàng hậu, trẫm vẫn không biết gì thêm, chỉ biết nàng là nhân vật quan trọng trong hiệu buôn Trầm thị, có quan hệ mật thiết với Trầm Kiếm, như lời nói của ái khanh, quả thật cần phải tra xét lại. Về việc trẫm rời khỏi kinh mấy ngày, lần trước trẫm rời khỏi kinh một thời gian lâu cũng vẫn bình an vô sự không phải sao?"

Lúc nói đến những lời "có quan hệ mật thiết với Trầm Kiếm", Nhạc Nghịch gần như là nghiến răng nghiến lợi mà nói ra. Trong lòng đột nhiên suy nghĩ, nếu xấu nữ kia vốn có diện mạo xinh đẹp vậy thì rất có thể là tư sủng (người được một cá nhân sủng ái, yêu chiều) của Trầm Kiếm. Tưởng tượng đến cảnh nữ nhân kia lúc ở Vân Xuyên cùng Trầm Kiếm thân mật trước mặt mọi người, sự đố kị mãnh liệt thiêu đốt trong lòng Nhạc Nghịch, hận không thể lập tức bắt Trầm Kiếm đến trước mặt mà thiên đao vạn quả (róc xương lóc thịt/ lăng trì).

"Tha thứ vi thần nói thẳng. Lần trước Hoàng thượng rời kinh lẻn vào Kỉ quốc quả thật rất mạo hiểm, sự tình trong kinh nhìn như có vẻ tất cả đều được nắm chắc, kết quả cuối cùng vẫn là xảy ra cuộc nổi loạn của Hoa Châu quân. Suýt nữa làm hỏng đại sự, Hoàng thượng là thiên kim quý thể (thân thể cao quý). Không nên tùy tiện mạo hiểm!" Lời này nói ra thật lớn mật, giống như là trách móc Nhạc Nghịch tính toán sai lầm.

Nhưng mà Nhạc Nghịch đối với điều này cũng không hề trách cứ, người mà hắn tin tưởng rất ít, Tả Kính Tùng trùng hợp lại là một trong số đó, chỉ trích trước mặt như thế, trái lại Nhạc Nghịch còn xem đó như là biểu hiện của lòng trung thành.

"Lần này rời kinh thời gian ngắn ngủi, vả lại do ngươi trấn giữ kinh thành, trẫm rất yên tâm." Nhạc Nghịch nói. Ý là chắc chắn phải đi núi Xích Thánh.

Tả Kính Tùng biết Hoàng thượng nhà mình cố chấp, cười khổ một cái ngừng đề tài không khuyên can nữa, lại tiếp tục bàn về điểm đáng nghi của thân phận Hoàng hậu.

"Vi thần nhớ rõ, việc Ninh quốc bị Kỉ quốc thôn tính cùng Thiên nữ này có nhiều mối liên quan." Đây mới là nguồn gốc bất an của Tả Kính Tùng, hắn nhận thấy rằng Ninh quốc xuất hiện Thiên nữ, nhất định chính là tai tinh (ngôi sao tai họa).

"Sau lời tiên đoán của Thông Thiên đại sư, các quốc gia đều xuất hiện Thiên nữ. Mà Thiên nữ Ninh quốc là nổi danh nhất, chẳng qua bởi vì đó chính là Ninh Nguyệt Quận chúa của nhà Bình Hi thân vương, tin đồn rằng vị Ninh Nguyệt Quận chúa này bẩm sinh đã kém cỏi, trời sinh ngu ngốc, sau khi rơi xuống nước ở Lung Giang đột nhiên lại minh mẩn hơn, chẳng những tài thơ ca hơn người còn tinh thông số học, ngay cả tính thần (thần tính toán) Lí Ngôn cũng cam lòng bái phục, nhưng mà phụ thân vị Quận chúa này là Bình Hi thân vương lại gặp chuyện chết đột ngột trên phố. Sau đó người này liền mất tích. Kế tiếp cả hoàng tộc Ninh quốc tự giết hại lẫn nhau, toàn bộ nhân vật quan trọng đều chết oan uổng."

Lúc Nhạc Nghịch nghe được câu "tinh thông số học" mày rậm liền run lên, trong lòng gần như đã xác định nữ nhân mà chính mình đã bắt về chính là Ninh Nguyệt Quận chúa, chỉ là đường đường là một vị Quận chúa, tại sao lại lưu lạc trở thành cơ thiếp của một thương nhân Kỉ quốc.

Tả Kính Tùng dừng một chút lại tiếp tục nói: "Một Thiên nữ khác lại xuất hiện đúng trong khoảng thời gian Quận chúa Ninh Nguyệt mất tích, vừa xuất hiện đã giúp Thái tử Kỉ Kiến Thận gặp được bốn thượng cổ thần khí, lại chỉ rõ hắn là Thánh quân, làm cho hắn có lý do thôn tính Ninh quốc."

"Hừ, lừa đời lấy tiếng, chỉ có phụ nữ và trẻ con không biết gì mới có thể tin tưởng những trò này." Nhạc Nghịch nghĩ đến đây liền bực bội.

Tả Kính Tùng cười cười nói: "Về sau nghĩ lại, tự nhiên hiểu rõ đây là một âm mưu đã được sắp xếp từ lâu, nhưng mà không chỉ có dân chúng bình thường ở Ninh quốc tin tưởng, kỳ lạ nhất chính là, những hoàng thân quốc thích còn lại của hoàng tộc và đại thần Ninh quốc vậy mà đa số đều không có phản kháng gì liền

chấp nhận sự thật quốc gia bị thôn tính chỉ vì một trò lừa bịp vớ vẩn. Thái độ hợp tác quả thật tốt đến mức khiến người khác phải thở dài."

Nhạc Nghịch trầm mặc một lúc, cuối cùng cũng thừa nhận, nói: "Thật ra trẫm cũng không thể không kính phục Kỉ Kiến Thận, chuyện Ninh quốc bao gồm cả trò lừa bịp về Thiên nữ, bao gồm cả nội loạn hoàng tộc kinh thành, còn có Kỉ Kiến Thận đột nhiên trở thành Thái tử đi sứ Ninh quốc, Thái tử Thành quốc gặp chuyện làm cho quan hệ ngoại giao hai nước xấu đi, Khiết quốc đột nhiên chuyển sang giúp Miến quốc chiến tranh với chúng ta.v.v… Từng việc, từng việc tách ra cũng không xem là inh, nhưng mà Kỉ Kiến Thận lại nắm bắt rất đúng thời cơ, lồng ghép vào với nhau, làm cho trẫm và Thành quốc cho dù biết là có sự giả dối, biết rõ hắn tìm cách cản trở, lại cố tình chần chừ bất động, còn bị sự việc khác ngăn cản, không thể nhúng tay, trơ mắt nhìn Ninh quốc to như vậy chỉ trong mấy tháng bị Kỉ quốc không đánh mà thắng thu vào trong túi. Nhìn thấy thủ đoạn Kỉ quốc nhanh chóng khống chế Ninh quốc, dường như các phòng ngự trọng điểm, các cơ quan trọng yếu của Ninh quốc đều nắm rõ như lòng bàn tay, chỉ sợ là đã vạch kế hoạch nhiều năm, có thể kiên nhẫn đến hôm nay, trẫm không bằng cha con bọn họ."

Tả Kính Tùng cúi người thật sâu nói: "Hoàng thượng chớ tự xem nhẹ mình, nội bộ Nhạc quốc nhiều năm qua đều mạnh ai nấy làm, tình hình so với Kỉ quốc vốn luôn yên ổn thì gian nan hơn nhiều, nhưng từ lúc Hoàng thượng đăng cơ đến nay đã trở thành một trong ba nước lớn, binh quyền cũng đã tập trung toàn bộ vào tay Hoàng thượng, thiệt hơn nhất thời cần gì để ở trong lòng. Theo thời gian, Nhạc quốc ta nhất thống thiên hạ cũng không phải là việc không có khả năng."

Nhạc Nghịch cười cũng không nói tiếp, việc tranh đoạt thiên hạ, trong lòng hắn đã có tính toán trước, thêm một Kỉ quốc, hắn bất quá xem như thêm một phần biến cố, quân địch tuy rằng hùng mạnh, nhưng hắn cũng không phải kẻ yếu, Kỉ quốc thích dùng âm mưu quỷ kế, nếu phải xung đột vũ trang chưa chắc đã là đối thủ của hắn. Đã có đầy đủ sự tự tin, cũng không cần phải khoe khoang khoác lác bằng lời.

Tả Kính Tùng suy nghĩ lại nói tiếp: "Có lẽ vi thần suy nghĩ nhiều, thần cảm thấy rằng, việc của Ninh quốc tuy rằng Kỉ quốc đã chuẩn bị nhiều năm, nhưng trong đó không phải không có việc lợi dụng tình hình, thuận theo tình thế mà tính toán, mà nguồn gốc phát sinh vẫn là từ Thiên nữ. Trước tiên hại phụ thân, sau đó hại cả hoàng tộc, cuối cùng khiến Ninh quốc hoàn toàn rơi vào tay giặc, Thiên nữ đúng là tai tinh diệt quốc của Ninh quốc."

"Thân phận của Hoàng hậu, trẫm sẽ phái người điều tra cẩn thận, trẫm hiểu được mối nghi ngại lớn của ngươi đối với Thiên nữ, nhưng trước khác nay khác, trẫm không phải Cảnh Hòa đế ngu ngốc đa nghi của Ninh quốc, tình hình hoàng thất Nhạc quốc cũng khác biệt so với Ninh quốc, cho dù có người muốn lợi dụng Thiên nữ làm hại Nhạc quốc, cũng không phải dễ dàng." Nhạc Nghịch khó mà tin rằng nữ nhân có thói quen thích ngủ trong Ý Hoa cung kia sẽ có năng lực gây tai nạn và rắc rối cho Nhạc quốc.

Tả Kính Tùng nghe được lời này, không tiện nhiều lời, ngẫm lại cũng thấy có thể mình quá đa nghi, vì thế cười coi như không có gì.

Mà người được hai vị quân thần này kính nể Kỉ Kiến Thận giờ phút này đang ở cứ điểm bí mật của Trầm thị tính toán toàn bộ kế hoạch cứu viện Tuyền Cơ, mọi nguy cơ có thể phát sinh đều bị liệt kê từng cái lên trên giấy, lại bị gạch chéo từng cái từng cái một.

Nhìn trang giấy chứa đầy bí mật hóa thành tro tàn trong chậu than, Kỉ Kiến Thận thở dài một cái, khẽ cười đứng lên, vài ngày nữa, tiểu rùa sẽ trở lại trong lòng hắn.

Tiểu rùa chắc là đã thấy được "tín vật" kia rồi, nghĩ đến dáng vẻ xấu hổ, tức tối đỏ mặt đến đáng yêu của nàng, nguồn nhiệt của thân thể gần như lập tức tập trung về bụng dưới… Cười khổ gắng gượng điều dưỡng hơi thở áp chế nguồn nhiệt, trong lòng vô cùng nhớ khoảng thời gian Tuyền Cơ ở bên cạnh, cũng vô cùng căm hận Nhạc Nghịch kia dám can đảm xuống tay đối với vợ hắn.

Nhưng mà nghĩ đến thiệt hại mà Nhạc Nghịch có thể phải đối diện, Kỉ Kiến Thận không nén được cười lạnh.

Đúng lúc này, nghe được âm thanh hoảng sợ của Triệu Chính ở ngoài sân, trong nháy mắt cửa phòng bị một cước đá văng ra, một gã áo xanh nhanh như quỷ xông vào.

"Không biết anh vợ hạ cố đến có gì chỉ bảo?" Kỉ Kiến Thận thong thả ngồi xuống, lấy ánh mắt gian thương đánh giá hàng hóa mà quét một vòng từ trên xuống dưới người vừa đến.

Người tới đúng là Dịch Thanh Vân, hắn đến Nhạc quốc đã vài ngày, luôn ẩm ĩ phải ẩn vào trong cung để cứu Tuyền Cơ, bị Kỉ Kiến Thận khuyên giải, đến hôm nay đã không thể nhịn được nữa.

"Ngươi nói thật đi, rốt cục ngươi tính thế nào? Ta lo lắng gần chết ngươi còn mang bộ mặt ung dung tự tại như vậy." Dịch Thanh Vân lớn tiếng oán giận nói.

"Ta cho ngươi gặp người của Quỷ Công giáo, ngươi đi chưa?" Kỉ Kiến Thận vẫn hời hợt.

"Đi rồi, đi rồi, không phải đi bàn bạc thỉnh cầu bọn họ hỗ trợ làm việc sao? Thật không hiểu ngươi, thủ hạ Trầm thị của ngươi ở trong Nhạc quốc cũng không tính là ít, Quỷ Công giáo từ trước đến nay có tiếng xấu là nói chuyện không uy tín, ngươi tìm người hỗ trợ tìm ai chẳng tốt, tại sao lại muốn tìm bọn họ? Mà còn muốn ta dùng thân phận quang minh chính đại đi tìm, không phải ngươi muốn tính kế ta chứ?!" Dịch Thanh Vân thật sự rất kiêng dè đối với muội phu này.

"Ngươi là đại ca của Tuyền Cơ, vì mặt mũi của Tuyền Cơ ta sẽ không đối xử với ngươi như thế." Kỉ Kiến Thận cười ôn hòa lại thành khẩn.

Đúng là sẽ không như thế, chẳng qua chỉ nghĩ làm sao để bán hắn với giá tốt mà thôi!

Dịch Thanh Vân nghi ngờ nhìn Kỉ Kiến Thận, lo lắng nói: "Lần trước ngươi nói Quỷ Công giáo có một tay cao thủ trong cung, khi cần thiết có thể bảo vệ Tuyền Cơ, cao thủ này là ai? Nhạc Nghịch cũng không phải là quả hồng mềm (dễ bị bắt nạt), hơn nữa người của Quỷ Công giáo có tin được không?"

Kỉ Kiến Thận cười nói: "Cao thủ này, bản lĩnh còn lớn hơn ngươi, ngươi cứ yên tâm đi! Ngươi làm theo lời ta nói là được, những người khác trong Quỷ Công giáo không tin được, nhưng vị cao thủ này thì tin được."

Trong đêm tối, một cung nữ nhỏ xinh đẩy ra cửa lớn của Linh Tuyền cung, Nhạc Linh đang ở trong hoa viên ngắm trăng, kỳ lạ là bên người không hề thấy một cung nữ thái giám nào theo hầu hạ.

Cung nữ đi đến, cung kính khom người hành lễ nói: "Thuộc hạ bái kiến giáo chủ!"

Nhạc Linh nhìn người vừa đến, tùy tiện nói: "Chuyện gì mà cấp bách đến tìm ta thế này, bên Trầm Kiếm có vấn đề sao?" Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước, khí thế bức người.

Cung nữ đáp: "Hôm nay trưởng lão gặp hai người, đều là nhờ giáo ta làm giúp việc, trưởng lão khó quyết định, cố tình phái thuộc hạ đến xin chỉ thị của giáo chủ. Hai người kia, một gã dường như là có người nhà làm quan to trong triều, hứa hẹn vạn lượng hoàng kim, muốn ám sát Hoàng hậu trên đường Hoàng đế qua lại núi Xích Thánh, một tên khác giới thiệu là Tích Hoa công tử Dịch Thanh Vân, hứa hẹn đáp ứng một yêu cầu của giáo chủ, nhờ giáo ta giúp đỡ cứu Hoàng hậu an toàn ra đưa đến tay hắn."

162. Chương 162: Vì Ai Sương Gió Tụ Giữa Khuya

Lòng của Nhạc Linh khi nghe đến "Tích Hoa công tử Dịch Thanh Vân" cũng đã rối loạn, chính là cố gắng trấn định, nét mặt không thể hiện một chút khác biệt.

Trầm ngâm một lát, Nhạc Linh hướng cung nữ nói: "Cả hai đều đáp ứng, chẳng qua là đến lúc đó chỉ cứu người không giết người, ngươi phân phó trưởng lão lưu ý, nhìn xem là đại thần nhà ai muốn giết Hoàng hậu, tốt nhất nắm được chứng cớ trong tay, để cho bọn họ đưa hoàng kim tới trước. Dịch Thanh Vân kia, không cần nói trước với hắn chúng ta có yêu cầu gì."

Đối với chủ ý rõ ràng là muốn lừa người quỵt nợ của Giáo chủ, thân là cấp dưới hiển nhiên đều đã vô cùng quen thuộc, nhất nhất đáp ứng lui xuống.

"Mặt khác, phân phó Ảnh Tử ngày mai vào cung, bổn tọa muốn xuất cung cùng Trầm Kiếm gặp mặt bàn bạc." Trầm Kiếm nếu đã muốn thực hiện lời hứa, làm cho Dịch Thanh Vân tự mình tìm tới cửa, thì nàng

tự nhiên cũng có mấy điểm thành ý, dù sao điều kiện Trầm Kiếm đưa ra đối với nàng mà nói sức hấp dẫn thật sự quá lớn.

Ảnh Tử là tên gọi khác của giáo đồ am hiểu dịch dung nhất trong Quỷ Công giáo, dưới trướng của giáo chủ đời này tổng cộng có bảy người, bình thường làm việc đều là mai phục ám sát cực kỳ cơ mật, nhiệm vụ trực tiếp từ giáo chủ phân công, trong giáo không thuộc bộ phận nào.

Cung nữ nhận mệnh đi, Nhạc Linh đứng ở dưới ánh trăng suy nghĩ xuất thần, ngày mai có lẽ có thể nhìn thấy cái tên làm cho nàng nhung nhớ da diết, không biết hắn hiện nay như thế nào, còn nhớ được nàng bao nhiêu?

Vì hắn, bản thân đã cố gắng hết sức để trở thành người đứng đầu trong Quỷ Công giáo chỉ trong vòng hai năm, từ nay về sau, không bao giờ còn có người có thể đối với nàng chỉ tay năm ngón nữa, cũng sẽ không bao giờ còn có người có thể ngăn cản nàng và Dịch Thanh Vân ở bên nhau nữa, chỉ là, không biết một đoạn tình duyên bị tay mình bóp chết còn có cơ hội sống lại không.

***

Ngày thứ hai sau khi thân phận Thiên nữ bị bại lộ, Tuyền Cơ sáng sớm đói liền tỉnh lại, đi tìm Dung ma ma chuẩn bị ăn.

Dung ma ma cười nói: "Nương nương là gặp việc mừng tinh thần sảng khoái đây. Khó được buổi sáng ngủ dậy mặt mày rạng rỡ."

Kỳ quái nhất chính là gương mặt xấu xí kia khi cười rộ lên lại giống như phát ra ánh sáng vậy, chẳng những không bao giờ có thể sử dụng từ xấu để miêu tả, ngược lại làm cho người ta cảm giác càng xem càng đẹp.

Tuyền Cơ thầm nghĩ, quả thật là gặp việc vui, bất quá không phải cái việc mà ngươi nghĩ kia mà thôi. Đại ma vương nhà ta sắp tới. Thời gian cực khổ của ta đã sắp kết thúc rồi!

Kỳ thật cuộc sống trong hoàng cung Nhạc quốc cũng không kém, tiêu chuẩn cẩm y ngọc thực (ăn ngon mặc đẹp), chỉ là bất luận làm cái gì bên người luôn có một đống người nịnh nọt vây quanh, gọi là hầu hạ, kì thực chính là giám sát, thật sự là khó chịu tới cực điểm rồi.

Hơn nữa còn có ác nhân "Tâm hoài bất quỹ (tâm địa xấu)" Nhạc Nghịch ở bên cạnh như hổ rình mồi, Tuyền Cơ mỗi lần nhìn hắn liền cảm thấy được dạ dày đau, tinh thần dưới áp lực như vậy, dù cho điều kiện vật chất thế nào cũng trở nên nhạt như nước ốc.

Trước kia Tuyền Cơ vô tâm vô phế tự nhiên ở qua nơi nào cũng chẳng sao, hiện tại lòng có đối tượng, hơn một tháng không thấy được người trong lòng, vẫn là có chút nhớ mong.

Bất quá nghe Dung ma ma nói xong, Tuyền Cơ cũng trở nên cảnh giác, bác gái này thậm chí có thể liếc mắt một cái nhìn ra chính mình khác biệt, rơi vào mắt Nhạc Nghịch, để cho hắn biết chính mình tính toán chạy trốn liền thảm rồi.

Mới nghĩ đến Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Trong tiếng hô truyền của Thái giám, Nhạc Nghịch một thân long bào bước vào Ý Hoa cung.

Tuyền Cơ cúi đầu. Làm bộ cái gì cũng chưa thấy cái gì cũng chưa nghe, liền bưng cháo kê trước mặt lên ăn.

Nhạc Nghịch cũng không lên tiếng, vài bước tới ngồi đối diện với Tuyền Cơ, chỉ dùng ánh mắt làm kẻ khác dựng tóc gáy nhìn nàng.

Tuyền Cơ bị nhìn đến da đầu tê dại, ăn không muốn vô, không thể nhịn được nữa ngẩng đầu nói: "Ngươi đói bụng rồi, bảo Dung ma ma lấy cho ngươi một chén, cứ nhìn chằm chằm của ta làm gì?"

Nhạc Nghịch thản nhiên nói: "Trẫm rất hiếu kỳ, nếu như ngươi là Ninh quốc Quận chúa, thì sao lại có dính dáng quan hệ với phú thương của Kỉ quốc."

Tuyền Cơ bị hù dọa làm cho khiếp sợ. Trong lòng phản ứng lại hẳn là Thiên nữ đã làm cho hắn sinh ra liên tưởng như vậy.

Lúc này im lặng thắng âm thanh, vẫn là duy trì trầm mặc là tốt, miễn cho nói nhiều sai nhiều.

Nhạc Nghịch nhìn Tuyền Cơ không rên một tiếng, hiếm khi không có sinh khí, bình tĩnh nói: "Mặc kệ ngươi thân phận trước kia là gì, bắt đầu sau ngày trẫm phong tứ, ngươi chính là người của trẫm, mặc kệ ngươi trước kia cùng người nào có quan hệ, hay là làm việc cho ai. Sau này chỉ cho phép ngươi trung thành với một mình trẫm! Nếu như thay lòng đổi dạ, ta sẽ bắt giết từng người từng người mà ngươi quan tâm, yêu thương, cho ngươi hối hận cả đời!"

Vốn không phải là không muốn biết nội tình thật sự bên trong của nữ nhân này, chỉ là ngạo khí làm hắn không muốn ép hỏi nàng, hắn sẽ phái người nhất nhất điều tra rõ thân thế lai lịch, làm cho nàng tâm phục khẩu phục quy thuận chính mình.

Phỏng theo tin tức hắn hiện có, nữ nhân này hẳn là một quân cờ của Trầm Kiếm, mà Trầm Kiếm tất nhiên là nguyện trung thành Kỉ quốc Thái tử, không biết Trầm Kiếm dùng cái gì khiến nữ nhân này trung thành với hắn ta như vậy, thậm chí hắn dành cho tước vị Hoàng hậu, vẫn không có thể lấy lòng nữ nhân này.

Hắn khát vọng thành khẩn như vậy, muốn đem nữ nhân này hoàn toàn thu phục, muốn… nàng giống như là đối với đệ đệ của nàng vậy, nguyện ý vì hắn không chút do dự trả giá sinh mệnh.

Tuyền Cơ thoáng chốc bị tuyên ngôn khủng bố của hắn chấn động, nhưng là lập tức nghĩ đến người mình thích, chậc chậc! Không phải khoác loác, so với một người mạnh hơn, hắn muốn bắt thì bắt? Hắn nghĩ hắn là ai vậy a!

Nhìn bộ dáng rõ ràng không cho là đúng của Tuyền Cơ, Nhạc Nghịch cười lạnh, chờ hắn điều tra rõ chi tiết của nàng, xem nàng còn dám kiêu ngạo?

"Nói xem, Trầm Kiếm trừ bỏ cho ngươi tiền, còn cho ngươi cái gì? Đáng giá để cho ngươi đối với hắn hết lòng hết dạ như vậy." Nhạc Nghịch cười lạnh nói.

Tuyền Cơ nhìn hắn tựa hồ tâm tình cũng tàm tạm, ít nhất sẽ không bỗng nhiên lại đưa tay đến bóp cổ nàng, vì thế quyết định nhân cơ hội tranh thủ gợi ý điều kiện có lợi.

"Rất nhiều a, trên cơ bản ta muốn cái gì hắn cho ta cái đó." Tuyền Cơ vốn chính là tính thay Đại ma vương khoác lác, làm cho Nhạc Nghịch hổ thẹn một chút, nhưng nói ra, phát hiện tựa hồ Đại ma vương đối với nàng quả thật cần gì có đó, không khỏi thầm cảm động một chút.

Vẻ mặt Nhạc Nghịch rõ ràng không tin.

Tuyền Cơ cười nói: "Ta biết ngươi không tin. Ngươi nói ngươi có thể cho ta cái gì?"

"Ngôi vị Hoàng hậu, cái này Trầm Kiếm không thể cho ngươi." Nhạc Nghịch nói thực tự tin, Tuyền Cơ nghe xong thực khinh bỉ.

"Ngươi rõ ràng không phải là một nhân tài để làm kinh doanh!"

"Sao lại nói thế?"

"Muốn buôn bán tốt, nhất thiết phải đề ra những điều kiện mà đối phương cảm thấy có hứng thú. Ta muốn ăn vi cá, ngươi cho ta một chén tổ yến, dù cho nguyên liệu tốt, ta không muốn ăn chính là không muốn ăn."

"Ngươi đối với ngôi vị Hoàng hậu không có hứng thú? Vậy ngươi đối với cái gì cảm thấy hứng thú?" Ngữ khí là rõ ràng không tin.

"Cuộc sống tự do tự tại, thoải mái an nhàn, mỗi ngày ngủ đến khi tự nhiên tỉnh, có thể làm việc mình thích, không cần lo lắng vấn đề tiền bạc, không có những người nhàn rỗi việc tầm phào không liên quan đến quấy rầy. Ân, còn có người yêu thích bồi bên người." Điều kiện sau cùng này là gần đây mới thêm vào thôi, hì hì.

Tuyền Cơ nói nói một hồi, trong mắt toát ra ôn nhu ngọt ngào vô hạn.

Nhạc Nghịch biến sắc, lạnh giọng nói: "Ngươi thích Trầm Kiếm?!"

Tuyền Cơ nháy mắt mấy cái không nói lời nào, tuy rằng trực tiếp nói ra thì thật sảng khoái thoải mái, nhưng mà kích thích tên này thái quá, người gặp xui xẻo lại chính là mình.

163. Chương 163: Đạo Bất Đồng

Không cùng chí hướng, không cùng suy nghĩ.

"Cũng chỉ là một thương nhân thấp hèn mà thôi." Nhạc Nghịch khinh thường nói, chẳng những thấp hèn, hơn nữa Trầm Kiếm nói đến cùng chẳng qua cũng chỉ là một con chó sai vặt của người khác mà thôi.

"Thương nhân rất tốt nha. Chỉ dựa vào làm ruộng, dựa vào xâm lược thì quốc gia cũng không thể làm giàu nổi đâu, quốc gia không giàu nổi thì còn nói gì đến cường thịnh chứ." Tuyền Cơ nhớ đến dân tộc du mục trong lịch sử ở kiếp trước, binh mã cường đại nhưng nói trắng ra cũng chỉ là một đám cường đạo mà thôi, đi đến đâu cũng đều mang đến giết chóc máu tanh, lạc hậu ngu muội, người như vậy mà thống trị một quốc gia, nhân dân căn bản sẽ không thể sống được một ngày nào tốt lành hết, cuối cùng cũng bị người nước ngoài đem đại bác đánh tiến vào đó thôi.

Nhạc Nghịch lạnh lùng liếc cái nữ nhân dám không ngừng chống đối hắn, Tuyền Cơ sợ run lên một chút, quyết định im lặng là vàng, cũng không dám nói lời dư thừa nào nữa.

Vốn dĩ dự định thừa cơ Nhạc Nghịch muốn mua chuộc mình, để cho hắn học tập Đại ma vương một chút, những ngày mình còn ở lại đây sẽ dễ thở hơn một chút, xem ra là không được rồi.

Khác biệt giữa người và người lớn như vậy, khó trách mình chỉ thích Đại ma vương, tư tưởng người ta tiên tiến rất nhiều, bạo quân như Nhạc Nghịch có thúc ngựa cũng đuổi không kịp đâu.

Nhạc Nghịch hiếm khi trong lúc đang bận trăm công ngàn việc mà thu xếp được thời gian nửa ngày để đến làm thuyết khách, lại không thấy được chút hiệu quả nào, trong lòng có chút không vui, lại có chút hưng phấn khác thường. Trước đây lúc về đến Hậu cung, cũng không ngoài những việc như hưởng thụ thanh sắc phục vụ, rượu ngon mỹ nhân. Hắn đối xử với nữ nhân trong Hậu cung, trước giờ chỉ có phân phó mệnh lệnh từ một phía, mà những nữ nhân này có thể nói với hắn cũng chỉ là những lời nịnh hót lấy lòng, nếu không thì chính là thay bản thân hoặc gia tộc nói tốt để xin ban thưởng.

Nữ nhân trước mắt thì lại khác hẳn, hắn có thể thoải mái mà trò chuyện với nàng, nàng cũng có đủ trí tuệ để có thể thảo luận vấn đề với hắn, thậm chí ngẫu nhiên sẽ có chút lời nói mới mẻ lập dị, khiến hắn tai mắt được mở mang. Chỉ cần hắn không tỏ ra thái độ uy hiếp trấn áp, trước giờ nàng luôn chẳng thèm giấu giếm tình cảm hay suy nghĩ của bản thân.

Nữ nhân quá dễ chinh phục không có chút thú vị gì hết, lòng của nữ nhân này càng không hướng về hắn, hắn càng muốn có được.

Chỉ cần mang nữ nhân này bên cạnh mình, ngày tháng lâu dài, nhớ nhung của nàng cũng sẽ từ từ đoạn tuyệt, sau đại điển phong Hậu, nàng sẽ thành Hoàng hậu chân chính của hắn, hắn có đủ thời gian để thu phục nàng, rốt cuộc thì cũng sẽ có một ngày nàng sẽ chuyển tình ý và lòng trung thành của nàng từ trên người Trầm Kiếm sang người hắn.

Tuyền Cơ trộm đánh giá sự biến chuyển trong thần sắc của Nhạc Nghịch, thấy hắn dường như cũng không có ý muốn làm khó mình, mới thở phào một hơi.

"Ngươi vốn rất xinh đẹp sao?" Nhạc Nghịch đột nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu.

"Nghe nói cũng tạm được." Tuyền Cơ trả lời rất bảo thủ. Trong lòng âm thầm sáng lên đèn đỏ cảnh báo.

"Trầm Kiếm chắc là cũng chỉ xem trọng tài năng tính toán và dung mạo của ngươi mà thôi, hoặc là cũng chỉ vì ngươi có thể chính là Thiên nữ." Nhạc Nghịch châm ngòi ly gián vô cùng trực tiếp.

"Ách, ta vẫn luôn rất biết ơn mẫu thân sinh ta ra tốt như vậy, cảm ơn sư phụ đã hết lòng bồi dưỡng, để cho ta còn có một kỹ năng phòng thân, còn về chuyện Thiên nữ thì phiền phức còn nhiều hơn là chuyện tốt, nên ta cũng không cảm thấy biết ơn ông trời lắm." Tuyền Cơ lén lút đảo mắt một cái, có còn cần cảm ơn CCTV không. Cảm ơn khán giả đã ủng hộ a.

Vấn đề này không phải chỉ có một mình Nhạc Nghịch nhắc đến, những nữ nhân khác nói không chừng sẽ lo lắng "hồng nhan chưa già ân đã đoạn". Chỉ có điều đến lượt Tuyền Cơ. Thật ngại quá, nàng đã không muốn lại hao tổn sức lực để đi rối rắm những việc hoặc là, có lẽ, có khả năng sẽ phát sinh nữa rồi.

Những ngày ở cùng với Đại ma vương, tổng thể mà nói thì vui vẻ nhiều hơn phiền não rất nhiều, cũng khiến cho Tuyền Cơ nghĩ thông được rất nhiều chuyện.

Thích chính là thích, phân tích nguyên nhân kết quả nhiều thế làm gì? Ở bên nhau mà vui vẻ là quan trọng nhất, còn về lo lắng việc thay lòng đổi dạ, lúc hai người còn tốt đẹp mà nghĩ đến thì quả thật không khỏi buồn lo vô cớ, nếu như thật sự là thay đổi rồi… dù sao thay đổi chính là thay đổi, rối rắm nhiều như thế làm gì, chấp nhận kết quả, trút bỏ gánh nặng, làm lại từ đầu là được rồi. Một nửa thế giới này là đàn ông mà. Hơn nữa một mình sống cũng không phải là không thể.

Nhạc Nghịch nghe thấy câu trả lời của Tuyền Cơ quả thật là không biết nên làm gì với nữ nhân xỏ lá này nữa. Đồng thời cũng sinh ra một nghi vấn giống với những người ở bên cạnh Tuyền Cơ… Đầu óc của nữ nhân này rốt cuộc là chứa cái gì?

"Làm thế nào mới có thể khiến ngươi thích ta?" Nhạc Nghịch nhất thời nóng đầu, đợi đến lúc phát hiện thì lời đã ra khỏi miệng rồi. Vừa cảm thấy hối hận lại vừa nhịn không được mà chờ mong câu trả lời của Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ bị vấn đề này hù giật mình, không chú ý đến việc đây là lần đầu tiên Nhạc Nghịch không tự xưng tôn quý là "Trẫm" kể từ sau khi hắn khôi phục lại thân phận Hoàng đế, mà lại dùng từ "ta".

Thành thực suy nghĩ một trận, cuối cùng Tuyền Cơ cũng lên tiếng: "Ta không biết nữa."

Vấn đề này rất nguy hiểm, Tuyền Cơ thật sự không biết nên trả lời thế nào, Nhạc Nghịch ở trước mặt nàng giết chết hộ vệ của nàng, đánh trọng thương Tiểu Viễn, ở trong mắt nàng đã là một người cực ác rồi, muốn bản thân nàng thích một người như vậy, quả thực là không thể tưởng tượng được.

Nhạc Nghịch rất thất vọng, chỉ là không biểu hiện ra ngoài. Chí ít theo như Tuyền Cơ thấy, hắn vẫn còn bá đạo cường thế như cũ.

Đứng dậy, lạnh lùng quăng lại một câu: "Ngày mốt xuất phát đi núi Xích Thánh, ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi." Quay người nghênh ngang đi.

Người xấu đi rồi, cảnh báo giải trừ!

Tuyền Cơ coi như là khôi phục lại được chút khẩu vị, ăn xong hết bữa ăn sáng. Chỉ có điều hôm nay tìm đến cửa rõ ràng không chỉ mỗi mình Nhạc Nghịch, còn có người mới lên sàn.

Tuyền Cơ vừa mới buông bát đũa xuống, Vương công công liền đến báo có Tả thừa tướng xin gặp.

Nói trắng ra, ấn tượng của Tuyền Cơ đối với vị thừa tướng của Nhạc Nghịch vô cùng kém, năm đó đi dâng hương ở Diệu Âm tự của biệt trang, đã từng nghe cô nương Nguyệt Y ở biệt trang kể chuyện tỷ muội bị đưa đến phủ Tả thừa tướng của Nhạc Nghịch đã bị lăng nhục thê thảm như thế nào.

Vị Tả tướng này chắc là vừa mới lên nhận chức, vị Tả tướng tiền nhiệm họ Kha, chính là vị liên hợp với Oánh phi tạo phản thất bại rồi đào vong, sau đó nghe nói bị truy binh đuổi kịp, chết thảm trong loạn quân, thi thể còn bị Nhạc Nghịch đích thân phân phó quăng đến nơi hoang dã cho chó ăn, cũng coi như là báo ứng cho những việc xấu hắn làm khi còn sống, chỉ là không biết những nô tỳ nữ quyến trong phủ của hắn bị xử lý thế nào rồi.

Lúc này vị Tả tướng tân nhiệm đến cầu kiến, rất trùng hợp cũng họ Tả, nhưng xét đến thành kiến đối với nhân phẩm thừa tướng Nhạc quốc, Tuyền Cơ vừa nghe liền từ chối ngay: "Nói ta đang nghỉ ngơi, không gặp!"

Vương công công nét mặt khó xử nói: "Là Hoàng thượng đích thân phân phó ngài ấy đến đơn độc gặp mặt Hoàng hậu…"

Chậc chậc, vậy chính là nói không thể không gặp sao? Tuyền Cơ bất đắc dĩ chỉ đành thay đổi đến hoa viên để gặp người ta. Vốn dĩ Tuyền Cơ cảm thấy gọi hắn tiến vào là được rồi, nhưng bởi vì vị thừa tướng này

muốn "đơn độc gặp mặt Hoàng hậu", cô nam quả nữ, nội quyến với ngoại thần cùng ở trong một phòng thì quả thật là không thỏa đáng, cho nên Dung ma ma mạnh mẽ yêu cầu Tuyền Cơ nhất định phải đến đình nghỉ mát trong hoa viên "gặp khách", để tiện bề cho cung nữ thái giám có thể đứng xa một chút hầu hạ, lại không có cơ hội để người khác đồn thổi.

Cái vị Tả thừa tướng này khoảng chừng 40 tuổi, bộ dạng cũng thành thục đoan chính, sau khi hành lễ thì không chút kiêng dè mà nhìn thẳng Tuyền Cơ, dường như muốn nhìn ra chút gì đó trên người nàng.

Tuyền Cơ cũng hào phóng mà cho hắn nhìn, dù sao thì bộ dạng hiện giờ của nàng rất dễ khơi dậy những sự phản cảm chán ghét không vui… của người khác, nhìn nàng nhiều hơn một chút thì thiệt thòi chính là hắn.

Tả Kính Tùng nhìn nhìn một hồi, cuối cùng cũng thu hồi ánh mắt lại, khom người nói: "Vi thần mạo phạm."

Tuyền Cơ ngáp một cái, không tiếp lời. Cái tên này ngang nhiên đến cửa rõ ràng là có lời muốn nói, để nàng xem xem hắn rốt cuộc là muốn nói những gì!

164. Chương 164: Biến Thái Được Luyện Thành Ra Sao

Tả Kính Tùng, từ một quan viên địa phương cấp thấp từng bước lên được vị trí ngày hôm nay, đã tiếp xúc với vô số loại người, có năng lực nhìn người phi phàm. Hắn chính mắt thấy khi Hoàng thượng bắt cô gái này về từ Kỉ quốc thì bỗng nhiên kiên trì muốn phong nàng làm Hậu, hơn nữa trước kia có nghe được một số lời nói và việc làm kỳ lạ của nàng ta, hắn lập tức hiểu nguyên do khiến Nhạc Nghịch kiên trì như vậy.

Tuy rằng cô gái này có dung mạo xấu xí, nhưng ánh mắt lại trong trẻo nhu hòa, có sự tinh thuần lạnh nhạt mà không thể nhìn thấy được trên người bất cứ một vị phi tần cung nữ nào, khiến người khác vừa thấy liền muốn thân cận với nàng. Ở nơi thâm cung đình viện, phú quý bậc nhất nhân gian nhưng lại không chút để ý, không kiêu ngạo cũng không hèn nhát.

Nhạc Nghịch từ nhỏ đã nhìn thấu nhân gian hiểm ác, đích thân thể nghiệm được từng cái nhân tính xấu xí bên dưới cái vỏ ngoài xinh đẹp, phụ hoàng mẫu hậu hận hắn, thậm chí không chỉ một lần muốn xuống tay giết hắn, huynh đệ tỷ muội thì hèn mọn hãm hại, phi tần của hắn hoặc sợ hắn, hoặc phản bội hắn. Có thể cô gái bề ngoài xấu xí nhưng tính cách lạc quan sảng khoái, dũng cảm trọng tình, không màng danh lợi này đã đặc biệt hấp dẫn hắn.

Giống như một sinh vật sinh trưởng trong bóng tối bản năng muốn vươn đến nguồn sáng, cho dù biết rõ thứ đang đợi mình nơi nguồn sáng đó rất có thể là tan xương nát thịt nhưng vẫn không kìm được muốn đến gần.

Thâm tâm Tả Kính Tùng cũng mong cô gái này có thể đối xử thật tình với Hoàng thượng. Từ hành động cứu Kiều Thương đang trong tình trạng lâm nguy trong lúc binh biến Hoa Châu ngày đó, có thể nhìn ra được nàng có một trái tim bình tĩnh lý trí. Quan trọng hơn, có lẽ cả nàng lẫn Nhạc Nghịch đều không phát hiện, nàng có năng lực ảnh hưởng làm thay đổi suy nghĩ của Nhạc Nghịch.

Minh chứng là đến nay Kiều Thương vẫn may mắn còn sống, nếu là trước đây, với tính cách tàn nhẫn hà khắc của Nhạc Nghịch, cho dù lúc đó buông tha cho hắn, thì chờ sau khi mọi việc đã ổn định, cũng sẽ tùy tiện tìm một lý do để giết người đã từng phản bội hắn.

Mà vị Hoàng hậu này vào cung không lâu, Nhạc Nghịch bỗng tuyên bố hủy bỏ rất nhiều lễ tiết quỳ lạy trong cung. Nhạc quốc trước đây tuy cũng coi trọng lễ tiết, nhưng không phải tất cả các trường hợp thần tử cầu kiến đều phải dập đầu quỳ lạy, trong cung cũng không có quy định tần phi gặp Hoàng thượng và Hoàng hậu đều phải quỳ lạy. Nhưng sau khi Nhạc Nghịch đăng cơ thì những quy định này được thêm vào, thứ nhất là để trả thù cho việc hắn bị người khác hèn hạ chèn ép nhiều năm. Thứ hai, quan trọng hơn là, vì Nhạc Nghịch thông qua hại cha giết huynh để đi lên ngôi vị, không phải là người thừa kế danh chính ngôn thuận, do đó trong lòng luôn ẩn chứa bất an. Hắn muốn thần tử cùng tần phi dùng lễ nghi cung kính khiêm tốn để xác định địa vị thống trị tuyệt đối của mình.

Tả Kính Tùng là cận thần phụ trợ hàng đầu của Nhạc Nghịch, lúc trước đã khéo léo khuyên can hắn, nhưng không có kết quả. Mà nay bởi vì Tuyền Cơ ở Ý Hoa cung nói vài câu, những quy định đó đã bị hủy bỏ.

Sức ảnh hưởng như thế này nếu như phát triển theo hướng tốt, sẽ là phúc của Nhạc quốc.

Hết lần này đến lần khác, cô gái nhìn tưởng như trong suốt như nước này lại ẩn chứa vô số bí ẩn… Nếu như phát triển theo hướng xấu, chỉ sợ sẽ mang lại đại họa cho Nhạc quốc.

Tả Kính Tùng cân nhắc một lúc, quyết định trước hết thử thuyết phục cô gái này đã.

"Chuyện của Hoàng thượng, không biết Hoàng hậu nương nương biết được bao nhiêu?"

"Cơ bản là không biết…" Tuyền Cơ sửng sốt, đây là muốn kể lại chuyện xưa bi thống của nhà cách mạng phải không?

Nàng có thể đoán được, cái bộ dạng này của Nhạc Nghịch, khẳng định là thời thơ ấu trải qua rất bất hạnh, còn có khả năng để lại bóng ma tâm lý gì gì đó, hình như nghe được láng máng sự kiện mưu phản lần trước, mẫu hậu hắn cũng có tham dự vào, không biết nói đến là mẹ ruột hay mẹ kế.

Nghĩ đến đây bỗng thấy thật may là Đại ma vương không lớn lên trong hoàng cung, đây thật sự là lò đào tạo biến thái.

Tuy rằng Đại ma vương phúc hắc âm hiểm một chút nhưng tốt xấu gì thì ngoài mặt cũng tương đối ôn hòa, sẽ không động một chút là bóp cổ người ta, tư tưởng cũng sáng suốt, sẽ không bảo thủ không nghe lọt một câu phản đối, hắn còn am hiểu nghệ thuật ngôn ngữ, đặc biệt là lúc trêu chọc nàng… Nói tóm lại là ở chung khá tốt.

Tuyền Cơ đúng là rất thiên vị mà nhớ có tính chọn lọc, đem tất cả oán giận với Đại ma vương lúc đầu áp bức nô dịch nàng ném đến Trảo Oa Quốc mất rồi.

Đối với đáp án như vậy, Tả Kính Tùng có chút giật mình. Tuy rằng trong hoàng cung Nhạc quốc không có người nào dám nhắc tới chuyện quá khứ của Hoàng thượng, nhưng chuyện động trời như vậy, tin đồn chắc chắn đã lan tới các quốc gia khác từ lâu, cũng có những tin vịt đã triệt để đem Nhạc Nghịch hóa thành ác ma, trở thành một danh từ thay thế cho khủng bố. Chỉ có điều đại khái cũng là bởi vì cô gái này chẳng biết chút gì về quá khứ của Nhạc Nghịch cho nên mới có thể bình thản không thành kiến cùng hắn ở chung.

"Hoàng thượng là con thứ mười của tiên hoàng, lúc sinh ra liền bị quốc sư tiên đoán là sát tinh của họ tộc hai bên phụ mẫu. Tiên hoàng nửa tin nửa ngờ, tuy rằng không trực tiếp xử tử Hoàng thượng nhưng đối với Hoàng thượng vô cùng không thích, tìm mọi cách phòng bị. Mẫu phi của Hoàng thượng, chính là Thái hậu sau này, bởi vậy mà mất đi sủng ái của tiên hoàng, cho nên Thái hậu đối với Hoàng thượng… cũng khá lạnh nhạt."

Vô cùng không thích, mọi cách phòng bị, khá lạnh nhạt, diễn đạt vô cùng khéo léo uyển chuyển. Tuyền Cơ nhìn vẻ mặt Tả Kính Tùng, biết tình hình thực tế khẳng định là còn ác liệt gấp trăm lần.

"Từ nhỏ Hoàng thượng đã chịu rất nhiều đau khổ, huynh đệ tỷ muội luôn khi dễ kỳ thị hắn, mãi về sau Thái hậu vì tiền đồ của một đứa con khác của mình, quyết định đem Hoàng thượng đưa đến hành cung. Thái hậu sinh được hai người con, người con trưởng đứng hàng thứ ba trong các hoàng tử, từ trước đến nay nổi danh lấy cơ trí thu phục lòng người, đối với đệ đệ duy nhất lại đặc biệt quan tâm, có thể nói là người duy nhất trong cung quan tâm đến Hoàng thượng, ít nhất là năm đó Hoàng thượng đã cảm thấy như vậy." Tả Kính Tùng tiếp tục hé lộ cung đình bí sử.

Tuyền Cơ nghe được trái tim có chút băng giá, lời này rõ ràng là nói kỳ thật vị đại ca này của Nhạc Nghịch rất có vấn đề. Tiết mục mẹ con huynh đệ tương tàn này, trên truyền hình tiểu thuyết ở đời trước, đã xem rất nhiều sớm đã không còn mới mẻ gì, nhưng lúc đó chỉ nghe rồi thôi, thật sự xảy ra ở trên người nào đó bên cạnh mình, thì vẫn làm người ta nhịn không được mà rét run.

Nhạc Nghịch bị đưa đến nơi hành cung xa xôi, gặp kỳ ngộ, bí mật học được một thân võ công cực kỳ lợi hại, kết giao với vài người tài đức, trong đó kết bạn với Tả Kính Tùng cũng chính tại nơi đó. Sau này tiên hoàng bệnh nặng, trong kinh vì việc lập Thái tử mà tranh đấu túi bụi, tất cả hoàng tử đều bị triệu về kinh

thành, tiếng là thăm bệnh, thực chất là đem tất cả bọn họ trông giữ trong tầm mắt, để người thừa kế mới có thể thuận lợi tiếp nhận ngôi vị, không cần lo lắng bọn huynh đệ ở bên ngoài gây rối.

Nhạc Nghịch vốn không có dã tâm với ngôi vị Hoàng đế, chỉ hy vọng nhân cơ hội này khiến ẫu hậu cùng phụ hoàng một lần nữa tiếp nhận mình, cho nên vô cùng an phận mỗi ngày ở hành quán của mình. Có một ngày bỗng nhiên bí mật bị triệu vào cung, vào cung mới biết được huynh trưởng của mình đã gây chuyện... tư thông với một phi tử trẻ trong cung gây ra án mạng. Phi tử này mang thai đã hơn một tháng trong khi lão Hoàng đế đã nửa năm không triệu nàng ta thị tẩm. Lúc tam hoàng tử biết được, dưới tình thế cấp bách đã giết chết phi tử này rồi giấu xác ở sau núi giả trong ngự hoa viên.

Tam hoàng tử là ứng viên đầu bảng cho ngôi vị Thái tử, vào thời điểm quan trọng này tuyệt đối không thể để xảy ra sự việc ngoài ý muốn. Vì thế tính toán cùng mẫu thân, suốt đêm bí mật triệu đệ đệ vào cung, an bày manh mối trùng trùng, để mưu hại đệ đệ thay hắn gánh tội.

Nhạc Nghịch thật không ngờ mẹ ruột cùng anh ruột của mình, người anh trai từ trước đến nay luôn quan tâm chiếu cố hắn lại vì ngôi vị Hoàng đế mà không chút do dự đẩy hắn vào chỗ chết.

Vì thế, từ đêm đó, Nhạc Nghịch hoàn toàn tuyệt vọng với tất cả người thân của hắn, nhanh chóng hoàn thành quá trình lột xác của con bướm - hoàn toàn trở nên biến thái. Hắn bắt đầu tin rằng quyền thế có thể thay đổi hết thảy, đổi được tất cả, bắt đầu không từ thủ đoạn theo đuổi quyền thế, củng cố quyền thế.

165. Chương 165: Không Chiếm Được Ngươi, Sẽ Giết Ngươi

Sau khi Nhạc Nghịch tránh được âm mưu sát hại của mẫu thân và huynh trưởng, nằm gai nếm mật bắt đầu chịu đựng gian khổ để phản kích, hai năm sau rốt cuộc thành công lấy được binh quyền, sát nhập cung thành đoạt đi ngôi vị Hoàng đế.

Cụ thể quá trình Tả Kính Tùng không có nói tỉ mỉ, nhưng Tuyền Cơ hồi tưởng một chút ở trong cung cũng chưa từng nghe có người nhắc tới Nhạc Nghịch còn có huynh đệ tỉ muội, tiến cung ngày đó còn mơ hồ nghe nói ngay cả Thái hậu đều tự sát, phỏng chừng cũng là do Nhạc Nghịch bức, xem ra cha mẹ ruột của Nhạc Nghịch đúng là đều bị hắn giết sạch rồi.

Bản thân mình lại luôn cùng một tên sát nhân cuồng sống chung một chỗ nhiều ngày đến thế, Tuyền Cơ nghĩ đến điều này liền sợ hãi không thôi, nơm nớp lo sợ hướng Tả Kính Tùng hỏi: "Ách, cái kia hoàng tộc cùng gia tộc của mẫu hậu hắn, thật sự đều bị hắn giết hết sao?"

Tả Kính Tùng yên lặng gật đầu.

Tuyền Cơ kinh hãi, người này cũng thật quá độc ác đi, danh hào Đại ma vương hẳn là nên tặng cho hắn, chính mình bây giờ còn có thể sống, thật sự là mạng lớn a!

Khó trách hắn lại tin tưởng lời nói của vị quốc sư kia, thì ra năm đó thật đúng là bị vị quốc sư kia nói trúng rồi.

Cuối cùng là lời tiên đoán ứng nghiệm, vẫn là lời tiên đoán khiến cho lòng người tồn tại thành kiến mà thúc đẩy thành kết quả như vậy, thật sự khó có thể phân rõ được.

Nếu lúc trước mọi người không đem lời tiên đoán để ở trong lòng, đối đãi Nhạc Nghịch thật tốt, nói không chừng hôm nay hắn chỉ là một cái hoàng tử bình thường có chút lòng dạ âm hiểm, không biến thái đến mức muốn giết sạch thân nhân của chính mình để giải hận.

Tả Kính Tùng nhìn ra sự e ngại của Tuyền Cơ, vội an ủi nói: "Nương nương xin yên tâm, trong lòng Hoàng thượng, nương nương cùng người bên ngoài bất đồng, theo vi thần thấy, Hoàng thượng đối với Hoàng hậu thật là yêu thích."

Tuyền Cơ sờ sờ cổ của chính mình, lòng vẫn còn run sợ nói: "Động một tí liền bóp cổ ta, loại yêu thích này, thật không mấy người hưởng thụ được."

Tả Kính Tùng cười mỉa, trong lòng nói: Nếu không phải Hoàng thượng trong lòng thích ngươi, làm sao mà bóp cổ ngươi nhiều lần như vậy còn chưa đem ngươi bóp chết.

Bất quá đối với nữ tử bình thường mà nói, hành vi như vậy quả thật có chút dữ dằn khủng bố. Tả Kính Tùng cười khổ khuyên: "Hoàng thượng có tuổi thơ bất hạnh, người xử sự với mọi người không khỏi có chút cực đoan, vẫn mong nương nương thông cảm nhiều hơn."

Tuyền Cơ khoát tay nói: "Ta hiểu được ý của ngươi. Tuổi thơ bất hạnh không có nghĩa là có thể đem sự căm hận bất hạnh của chính mình phát tiết trên người của người khác, vậy người bị hại kia phải tìm ai để phát tiết sự căm hận của chính mình đây?"

"Ta luôn luôn cho rằng, phải làm người như thế nào, là do chính mình quyết định. Tìm đến các loại lý do lấy cớ, trách cái này oán cái kia, có ý nghĩa gì? Chuyện giết người phóng hỏa, làm chính là làm. Tại sao lại bởi vì người khác không bằng cầm thú, liền đem chính mình biến thành cầm thú." Quan niệm đúng sai của Tuyền Cơ vẫn là rất mạnh mẽ.

"Vậy nương nương có thể khuyên Hoàng thượng cho tốt. Hóa giải oán hận kia trong lòng Hoàng thượng, được vậy là phúc của Nhạc quốc ta, vi thần bây giờ tạ ơn nương nương trước!" Dứt lời vái chào thật sâu.

Gì? Có cách phân chia nhiệm vụ như vậy sao? Đem nàng làm thánh mẫu, còn cứu vớt con cừu non lạc đường sao!

Tuyền Cơ vội vàng thoái thác nói: "Ta còn muốn giữ mạng nhỏ này sống lâu vài năm, nhiệm vụ gian khổ như vậy, vẫn là để người khác làm đi."

"Hoàng thượng quyết tâm đem nương nương giữ ở bên người cả đời. Vì bản thân mình cũng là vì người khác, nương nương cũng nên khuyên giải Hoàng thượng vài câu mới phải." Tả Kính Tùng đây là ám chỉ Tuyền Cơ: Ngươi không đem Hoàng thượng dỗ dành tốt, ngươi cũng không có một ngày lành.

Tuyền Cơ bĩu môi, thầm nghĩ: Ta mới không cùng Nhạc biến thái cả đời đâu, sống với hắn cả đời, còn không bằng cho ta thoải mái một lần, đến địa phủ đi cầu quỷ sai đại ca tìm hộ một người trong sạch đầu thai một lần nữa làm người đi.

Nhưng là xem vị Tả thừa tướng trung thành và tận tâm này bộ dáng không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, nếu chính mình tiếp tục cự tuyệt, hắn sẽ noi theo Đường Tăng đem chính mình đang sống lải nhải đến chết, cũng không phải là không có khả năng a, vì thế lấy lệ nói: "Để ta nghĩ kỹ lại rồi nói sau."

Tả Kính Tùng xem nàng cũng không có hoàn toàn cự tuyệt, cũng không muốn quá bức bách nàng, ngoan ngoãn cáo từ rời đi. Trở lại trong phủ, lập tức phân phó người mời đến hảo hữu Phù Dương.

Phù Dương là một trong những thành viên nòng cốt chủ yếu lúc trước phụ trợ Nhạc Nghịch đăng cơ, cũng là trung thần của Nhạc Nghịch, vừa mới được điều nhiệm làm thống lĩnh thị vệ ở trong cung.

Tả Kính Tùng đem chuyện của Hoàng hậu rõ ràng tỉ mỉ kể lại một lần, Phù Dương nghe xong lơ đễnh nói: "Bất quá chỉ là một cái nữ nhân, có khả năng gây ra sóng to gió lớn gì chứ? Nàng ở trong cung cơ bản không di chuyển được, cùng nhóm phi tử cũng không có tiếp xúc, an phận cực kỳ, lão Tả ngươi cứ yên tâm đi."

Tả Kính Tùng trừng mắt nói: "Hoàng thượng cùng ngươi từ trước đến nay đều chẳng bận tâm đến nữ nhân, nhưng mà vị Hoàng hậu nương nương này, vi huynh nhìn thế nào cũng cảm thấy không thích hợp! Chính là thái độ không đếm xỉa đến này, nàng dường như chắc chắn sẽ không ở lại lâu dài trong cung, nàng liền như vậy tin tưởng người của Trầm thị nhất định sẽ đến cứu nàng? Hơn nữa thật sự có năng lực sẽ cứu nàng ra? Nàng cũng không phải là loại nữ nhân vô tri như Oánh phi, cách nói chuyện rất có chủ kiến, lòng tin của nàng ta đối với người của Trầm thị, chắc chắn không phải tự nhiên mà có!"

Phù Dương suy nghĩ một lát rồi nói: "Ngươi là hoài nghi, lần này hành trình đi núi Xích Thánh, rất có thể người của Trầm thị sẽ đến cướp người?"

Tả Kính Tùng nói: "Chỉ mong sẽ không, nếu bọn họ thật sự đến đây, càng chứng minh Trầm thị thật sự không đơn giản, giá trị con người của Hoàng hậu nương nương chúng ta càng khó lường." Thương nhân của một quốc gia, dám dẫn người đến nước láng giềng cùng Quân vương của một nước đoạt lão bà, loại hành vi dũng mãnh này quả thật chưa từng thấy qua.

Vẻ mặt của Phù Dương lại nghiêm túc vài phần, lần này hành trình đến núi Xích Thánh quả thật quá vội vàng, hộ vệ chuẩn bị vô cùng có khả năng xảy ra sơ suất, đối với chính hắn là một tân quan vừa mới nhận chức quả thật là một khảo nghiệm lớn, không chấp nhận được bất cứ sai lầm nào, nghĩ đến đây, Phù Dương rốt cuộc ngồi không yên, nhảy dựng lên muốn hồi phủ đem sự sắp xếp phòng vệ trên đường đi lại suy tính một lần, để tránh xảy ra sự cố.

Tả Kính Tùng giơ tay giữ lấy tay áo hắn, thần sắc quái dị muốn nói lại thôi.

Phù Dương hiếm khi thấy biểu tình của hắn như vậy, hiếu kỳ nói: "Lão Tả có việc gì khó xử, cứ việc mở miệng, chúng ta là cái giao tình gì, đối với ta còn khách khí như vậy sao?"

Khẽ cắn môi, Tả Kính Tùng thấp giọng đáp: "Vi huynh có một yêu cầu quá đáng, xin Phù huynh đáp ứng."

"Cái gì?"

"Trên đường nếu như thật sự có người có ý đồ đem Hoàng hậu cướp đi, mà tình thế lại vạn phần nguy cấp, thật sự không thể ngăn cản, xin… xin Phù huynh nghĩ cách giết chết Hoàng hậu!" Tả Kính Tùng rốt cuộc nói ra, hai mắt nhìn chằm chằm phản ứng của Phù Dương.

Phù Dương chấn động một lúc, sau mới tỉnh ngộ: "Ngươi là lo lắng Hoàng hậu rơi vào tay người bên ngoài, sẽ gây bất lợi cho Hoàng thượng?"

Tả Kính Tùng cười khổ nói: "Phải, quốc sư nói Hoàng hậu là Thiên nữ, vi huynh đoán tám chín phần cũng không phải là nói nhảm, nếu Thiên nữ rơi vào tay người khác… Này là thứ nhất, thứ hai là, có lẽ Hoàng thượng chính mình cũng chưa phát hiện, hắn đối với Hoàng hậu sớm đã có tình, lực ảnh hưởng của Hoàng hậu đối với hắn là rất lớn, nếu Hoàng hậu ở bên người Hoàng thượng, tất nhiên sẽ không gây ra sóng to gió lớn gì, nếu Hoàng hậu rơi vào tay địch nhân, hoặc là phản bội Hoàng thượng, rất có thể sẽ kích thích Hoàng thượng làm ra một vài việc không khôn ngoan, sẽ gây họa thật lớn!"

Ngước mắt nhìn Phù Dương vẫn còn đang do dự, Tả Kính Tùng cười khổ nói: "Vi huynh biết chuyện này cực kỳ khó khăn, nói không chừng có thể sẽ hại Phù huynh mất cả mạng, chỉ là vi huynh thật sự băn khoăn hết cách rồi. Tình thế hiện tại, Thành quốc, Miến quốc tuy nhất thời không phải lo ngại, nhưng lại như kim chích sau lưng, kiềm chế khiến nước ta không cách nào buông tay được, Kỉ quốc hợp nhất với Ninh quốc, đối với Nhạc quốc của chúng ta như hổ rình mồi, Nhạc quốc bây giờ không thể chấp nhận bất cứ rủi ro nào."

Phù Dương ngẫm nghĩ một lát, trong mắt lóe lên tia sắc lạnh, quyết đoán nói: "Được, huynh đệ chúng ta nhận đại ân của Hoàng thượng, cái mạng này chính là của Hoàng thượng rồi, lão Phù ta hôm nay hứa với ngươi, cho dù là ai, nếu như uy hiếp đến an nguy của Hoàng thượng và giang sơn xã tắc, thiên hoàng lão tử ta cũng chém một đao! Về việc trách phạt của Hoàng thượng… bất quá thì mạng này của ta trả lại cho hắn là được

166. Chương 166: Mua Bán Người

Cùng thời gian, khác địa điểm, hai người khác đang bàn bạc kế hoạch cứu Tuyền Cơ, chính xác hơn mà nói, là thảo luận chuyện làm ăn mua bán người.

"Người quang minh chính đại không nói tiếng lóng. Ông chủ Trầm, theo như bổn tọa biết, thủ hạ của ngươi mai phục ở Nhạc quốc không ít, tại sao lại muốn tìm Giáo ta hỗ trợ cứu người? Không cần bổn tọa nhắc nhở, ngươi cũng biết muốn Giáo ta ra tay giá cũng không thấp đâu." Giờ phút này Nhạc Linh đã biến thành một dân nữ mặc một thân áo vải, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đã tẩy đi dấu vết dịch dung ban đầu, so với lúc ở trong cung càng xinh đẹp chói mắt người.

Nhưng mà nữ tử xinh đẹp như vậy, ngồi ở trong phòng lại tràn đầy uy thế, không hề thua kém một tướng quân máu lạnh chinh chiến sa trường.

Kỉ Kiến Thận mang mặt nạ chiêu bài Trầm Kiếm, cười nho nhã dịu dàng: "Trầm thị mai phục những người này đã hao phí nhiều năm tinh lực, cũng không muốn toàn bộ bại lộ ra ánh sáng trong một trận chiến, Quỷ Công giáo ở Nhạc quốc thế lực khổng lồ, xưng bá nhiều thập kỷ, núi Xích Thánh kia lại là tổng đàn của quý giáo trước đây, cần phải ra tay, đương nhiên về điểm này thuận lợi hơn nhiều so với người của Trầm thị."

Ánh nhìn sắc bén chợt lóe lên trong mắt Nhạc Linh, nói: "Ngươi biết rất rõ về nội tình của Quỷ Công giáo. Chuyện núi Xích Thánh vốn là ngọn nguồn của Quỷ Công giáo, trên đời này biết được chỉ có ít ỏi vài người."

Kỉ Kiến Thận cười nói: "Tại hạ trùng hợp lại có quan hệ với hậu duệ của Thánh quân."

Nhạc Linh trừng mắt nói: "Họ Xích có quan hệ gì với ngươi?"

"Việc này không có quan hệ với giao dịch của chúng ta." Kỉ Kiến Thận lẩn tránh không trả lời.

Nhạc Linh lạnh nhạt nói: "Bổn tọa cũng có thể không nhận giao dịch của ngươi."

"Không sao, không được thì tại hạ đành phải mang thủ hạ cùng Dịch Thanh Vân kiên quyết đi cứu người. Nghe nói trong quân đội của Nhạc Nghịch sử dụng trận thế mưa tên bắn liên tục uy lực kinh người. Khinh công của Dịch Thanh Vân không tệ, được dịp để cho hắn đánh trận đầu. Dù sao người phải cứu chính là muội muội ruột thịt mà hắn thương yêu nhất, hắn chắc chắn sẽ liều mạng hết mình."

Nhạc Linh chớp mắt nói: "Nói điều kiện mà ngươi có thể cho bổn tọa!"

Tên gian thương vô liêm sỉ này vậy mà lại dùng chính sự an nguy của anh rể mình để uy hiếp nàng, mà nàng lại thật sự để ý! Nếu đối phương đã có sự chuẩn bị mà đến, mình giả vờ tiếp cũng không có ý nghĩa. Nếu mình kiên quyết không nhận vụ làm ăn này, sự sắp xếp của hắn rất có khả năng sẽ trở thành sự thật.

Ngốc tử Dịch Thanh Vân kia rất nặng tình cảm, cứu muội muội của mình chắc chắn sẽ xông vào trận địa đầu tiên.

"Sau khi việc thành, Dịch Thanh Vân chính là người của giáo chủ, tại hạ còn có biện pháp có thể khôi phục trí nhớ của hắn." Kỉ Kiến Thận nói ra dự tính trong lòng.

Nhạc Linh nghĩ nghĩ. Nói như đinh đóng cột: "Bổn tọa còn muốn mười vạn lượng hoàng kim."

"Giáo chủ có phải đã ra giá hơi ột chút không?" Mười vạn lượng hòang kim, chỉ thua kém một quý thuế má ở Kỉ quốc.

"Lần này bổn tọa sẽ phải đối phó chính là vua của một nước cộng thêm năm nghìn quân tinh nhuệ, thương vong tổn thất của giáo ta khó có thể tính được, sinh mệnh của rất nhiều người như vậy chẳng lẽ còn không đáng với cái giá này sao?"

Kỉ Kiến Thận nói: "Tại hạ cho rằng đây chính là cơ hội tốt để giáo chủ giải quyết phiền phức."

Nhạc Linh lạnh lùng nhìn hắn nói: "Xem ra ông chủ Trầm biết rất nhiều chuyện của bổn tọa."

Kỉ Kiến Thận cười vô tội, nếu không phải hôm đó ở Ninh quốc nghe được toàn bộ cuộc đối thoại giữa Tuyền Cơ và Dịch Thanh Vân, hắn cũng sẽ không nhiều chuyện đi thăm dò lai lịch của hồng y (trang phục đỏ) nữ tử mà Dịch Thanh Vân quên lãng.

Vốn chỉ dự định nắm nhược điểm đối phó với Dịch Thanh Vân, không ngờ sau khi điều tra lại phát hiện hồng y nữ tử kia chính là xích y (trang phục đỏ) Tu La Hồng Dực tân giáo chủ của Quỷ Công giáo.

Quỷ Công giáo cùng gia tộc Thánh quân có quan hệ rất mật thiết, nhưng mà nhiều năm trước bởi vì có chút nguyên nhân mà đường ai nấy đi.

Giáo chủ Quỷ Công giáo đời đời tương truyền, nắm giữ trong tay không ít bí mật của gia tộc Thánh quân. Bản thân lại có thế lực khổng lồ tại Nhạc quốc. Thu phục được Quỷ Công giáo cực kỳ quan trọng đối với nghiệp lớn nhất thống thiên hạ của Xích gia, không ngờ qua mối quan hệ của Dịch Thanh Vân, thế nhưng lại dễ dàng tiếp cận được với giáo chủ.

Mỗi lần nghĩ đến sự trùng hợp này, Kỉ Kiến Thận không thể không cảm thán, có lẽ Tuyền Cơ chính là Thiên nữ trời phái xuống để phụ trợ cho hắn.

Nhìn Nhạc Linh, phải nói là Hồng Dực sắc mặt càng ngày càng khó coi, Kỉ Kiến Thận cười nói: "Xin giáo chủ yên tâm, sau này ta và ngươi đã là thân thích, việc làm ăn của Trầm thị ở Nhạc quốc đương nhiên không thiếu phần của giáo chủ. So với món lợi ngắn trước mắt thì ánh mắt nên nhìn xa một chút."

"Thân thích. Dịch Thanh Vân chẳng phải là thân thích của ngươi sao?" Ý là, thân thích của ngươi trước tiên không thể nói có lợi hay không, mà là ngày nào đó bị bán còn không biết.

"Đúng vậy, Dịch Thanh Vân là anh vợ của tại hạ, cho nên tại hạ có trách nhiệm thay hắn tìm lương duyên." Lời này nói ra rất thành khẩn, Hồng Dực biết rõ là nịnh hót, cũng không thể không vui vẻ.

Nhưng mà, sau này Dịch Thanh Vân ở trong tình huống bi thảm bị thê tử quản giáo nghiêm ngặt, đã rõ ràng chứng mình được là nếu như Đại ma vương có thiện ý đối với Dịch Thanh Vân, thì heo mẹ có thể leo vách núi cũng không còn là chuyện lạ nữa rồi.

Hai người đạt thành giao dịch mua bán người, Kỉ Kiến Thận mới nói đến phần cần Quỷ Công giáo phối hợp trong kế hoạch cứu viện, Hồng Dực càng nghe càng kinh sợ, âm thầm may mắn ít nhất trước mắt người này xem như là bạn không phải kẻ địch của mình, nếu không, phải đối phó với cường địch (kẻ địch mạnh) có suy nghĩ tỉ mỉ như vậy, thật sự không phải là chuyện vui vẻ gì. Trong lòng càng tăng thêm sự nghi ngờ về thân phật thật sự của hắn.

Sau khi tiễn Hồng Dực, Kỉ Kiến Thận trở về phòng xem mật báo cấp dưới đưa tới, bao gồm một ít sự kiện quan trọng gần đây ở bên kia Kỉ quốc.

Phần của Trầm thị là do Trương mẫu đích thân viết, trong lúc Tuyền Cơ không có mặt, toàn bộ Trầm thị vẫn hoạt động bình thường, quả thật đã làm được đúng như lời nói của Tuyền Cơ, cho dù đại lão bản không có mặt, vẫn có thể hoạt động bình thường.

Tuyền Cơ vẫn nỗ lực dù cố ý hay vô tình, nói là vì thuận tiện cho việc chuyển giao Trầm thị sau này, nhưng Kỉ Kiến Thận biết, nàng tránh để quan hệ hai người dính dáng nhiều đến vấn đề ích lợi, nàng hy vọng trong lúc hai người ở chung càng thêm đơn thuần, chứ không phải lúc ở cùng với nhau chủ đề luôn liên quan đến công việc, càng không hy vọng một ngày nào đó vì việc này mà làm ảnh hưởng đến hòa khí của hai người.

Tuy rằng Tuyền Cơ vẫn luôn cường điệu mình là nữ nhân ham ăn biếng làm, nhưng trên thực tế, nàng là nữ nhân có bản lĩnh và chủ kiến nhất mà hắn đã từng gặp qua. Nữ nhân khác ỷ lại vào hắn là bởi vì tướng mạo và quyền thế của hắn, còn nàng là bởi vì nàng tin tưởng vào hắn.

Con rùa nhỏ đặc biệt này, không biết hiện tại nàng như thế nào rồi?

Ngày mốt, nàng sẽ theo Nhạc Nghịch xuất cung đến núi Xích Thánh, tính toán ngày thì nhiều nhất là bốn ngày, mình đã có thể ôm nàng trong ngực mà trừng phạt thật tốt, nữ nhân không muốn sống này, vì cứu Viễn Nhi mà lại nhảy sườn dốc, nàng có biết hay không lúc hắn nghe việc đó, trong lòng có bao nhiêu sợ hãi, có bao nhiêu ước muốn bắt nàng lại hung hăng đánh một trận!

Nhưng mà đến lúc thật sự đã cứu nàng về rồi, chắc là mình làm sao cũng không ra tay được, có lẽ bắt nàng lên giường giáo huấn thật tốt còn được… Vẫn là biện pháp này tốt hơn!

Hồng Dực mãi cho đến khi rời đi cũng không hỏi đến người nam nhân chắc chắn phải ở gần đây, vì không muốn cho Trầm Kiếm nhiều lợi thế, hơn nữa cũng bởi vì sợ hãi tình cảm.

Nàng chưa chuẩn bị tốt để đối mặt với ánh mắt xa lạ của Dịch Thanh Vân, vẫn chưa chuẩn bị tốt xem mình nên lấy loại biểu cảm gì để đến đối mặt với hắn.

Cho nên sau khi ra khỏi phòng của Kỉ Kiến Thận, liếc mắt một cái thấy người kia đang đi đến từ đối diện, Hồng Dực mất đi khả năng hoạt động bình thường ngay tại chỗ, chỉ có thể ngơ ngác nhìn người kia đến trước mặt nàng, lộ ra một nụ cười tươi đặc biệt kiểu hoa hoa công tử, mang theo vài phần nghi ngờ tăng thêm mị hoặc nói với nàng: "Cô nương, có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu không?"

167. Chương 167: Hái Hoa Hái Nhầm Hoa Bá Vương

Dịch Thanh Vân vừa nói ra câu đó, lập tức liền hối hận, nhìn thấy vẻ mặt của mỹ nữ trước mắt kinh ngạc không tin thì càng thêm hối hận!

Tuy rằng mình thật sự cảm thấy mỹ nữ này thoạt nhìn rất quen mắt, nhưng cũng không thể nói lời này! Câu nói chuyên dùng để bắt chuyện kinh điển này trước đây đã từng bị tiểu muội cười nhạo là không có ý gì mới mẻ, khó trách mỹ nữ nghe xong thì nét mặt kiều mị không có một chút ngượng ngùng nào.

Nhưng mà bây giờ là ban ngày ban mặt, câu thơ "Hội hướng Dao đài nguyệt hạ phùng[1]" gì đó mà tiểu muội đã đọc không sử dụng được rồi, muốn nghĩ câu khác, ai ai! Sách đến lúc cần dùng thì hận là đọc quá ít a, lần tới phải kêu muội muội chuẩn bị mấy bài thơ hay để dùng cho những tình cảnh khác nhau, gặp mỹ nữ sẽ không xấu hổ như vầy.

[1] Thanh Bình điều tam thủ - Lý Bạch:

Thanh bình điều tam thủ chi nhất

Vân tưởng y thường hoa tưởng dung,

Xuân phong phật hạm lộ hoa nùng.

Nhược phi quần ngọc san đầu kiến,

Hội hướng Dao đài nguyệt hạ phùng.

Dịch nghĩa:

Nhìn mây ngỡ xiêm áo, nhìn hoa lại tưởng dáng người,

Gió xuân phất qua mái hiên cửa (sổ) sương móc trên cánh hoa đượm nồng.

Bằng như không phải gặp đám người đẹp (quần ngọc) bên đầu núi,

Thì ta sẽ cùng nàng gặp nhau ở Dao đài dưới ánh trăng.

Dịch:

Trông mây hoa, tưởng dáng hồng,

Hiên xuân gió thổi đượm nồng sương sa.

Ví không vướng đám quần thoa,

Dao đài dưới ánh trăng ta gặp cùng.

Nhưng mà Dịch Thanh Vân dù sao cũng là Dịch Thanh Vân, danh hiệu hoa công tử tung hoành khóm hoa không phải là giả, phản ứng một cái, lập tức chuyển đề tài, thay đổi một câu bắt chuyện mới: "Tiểu sinh nói lỡ lời, lỡ lời! Cô nương nhân phẩm xuất chúng như thế này, nếu đã gặp qua sao lại có thể quên chứ?"

Hồng Dực nghe câu nói đầu tiên của Dịch Thanh Vân trong lòng vốn tràn đầy kích động, thầm nghĩ: Hắn đúng là vẫn còn ấn tượng với mình!

Đến khi nghe xong câu thứ hai, toàn bộ kích động, ngạc nhiên mừng rỡ trong nháy mắt biến thành thất vọng phẫn nộ, thì ra chỉ là một chiêu trò để quyến rũ con gái của hoa hoa công tử! Thật là, thật là có lý nào như thế chứ!

Hồng Dực vừa hận Dịch Thanh Vân hoa tâm cợt nhã, vừa hận chính mình sao lại vì một câu nói vô tình đùa giỡn của hắn mà xúc động thất lễ, biểu cảm trên mặt lập tức rét lạnh đến mức có thể nạo ra một lớp sương giá.

Dịch Thanh Vân rất biết cách nhìn sắc mặt mỹ nữ, lúc này đoán chừng Hồng Dực là một nữ nhân cực kỳ đoan trang bảo thủ, biểu hiện của mình lại rất càn rỡ, muốn khắc phục sự cố, vì thế lập tức thay đổi vẻ mặt, chuyển sang bộ dáng nhìn như chính nhân quân tử, hòa nhã nói: "Cô nương đến đây để tìm người sao. Có cần tiểu sinh giúp đỡ không?"

Hồng Dực nhìn hắn, nhất thời không biết nên bực bội hay nên cười, tên hoa hoa công tử này thật đáng giận, đáng ghét! Không giáo huấn hắn một chút thật là không được mà!

"Công tử, tiểu nữ đến đây để thăm khách, đã gặp qua chủ nhân rồi, đang muốn về nhà. Nhưng mà lúc ra đến cửa, lại không biết người nhà đã chạy đi đâu…" Hồng Dực lộ ra vẻ mặt u buồn khiến người ta nhìn thấy liền đặc biệt thương xót.

Hai mắt Dịch Thanh Vân lập tức tỏa ra nhiệt huyết. Tuy rằng hắn nhìn ra được nữ nhân này hẳn phải là một cao thủ tột đỉnh, hơn nữa nơi xuất hiện lại là trước cửa cứ điểm của Trầm thị, một vị trí cực kỳ nhạy cảm, nhưng trong viện im ắng không hề có một chút dấu hiệu canh gác nào, vì thế đương nhiên liền đoán nàng có thể là một quản lý cấp dưới nào đó, cũng không để ý nhiều.

Lúc này nghe mỹ nhân nói vậy, rõ ràng là có ý tứ gì đó với mình, cho nên tìm một cái cớ tốt để mình được ở cạnh nhiều hơn một chút, thỏa mãn lòng hư vinh to lớn của nam nhân, lập tức vỗ ngực nói: "Nếu cô nương không chê, tiểu sinh xin hộ tống tiểu thư về nhà?"

Hồng Dực nũng nịu cười nói: "Vậy làm phiền công tử."

Dịch Thanh Vân đưa tay làm một tư thế mời, thật sự là ngọc thụ lâm phong, hào phóng khôi ngô, nhưng mà trong mắt Hồng Dực lại thấy lửa giận xoát một cái đột ngột dâng cao ba trượng (1 trượng bằng 10 thước).

Hồng Dực đi không lâu, Triệu Chính nghe cấp dưới báo lại rằng nàng cùng Dịch công tử "gặp mặt ngẫu nhiêu" ở ngoài cửa, Dịch công tử đã đi theo nàng.

Triệu Chính rất rõ tác phong của Quỷ Công giáo, lo sợ vị anh vợ này gặp chuyện không may, vội vàng chạy vào báo tin, lại thấy Kỉ Kiến Thận ngồi ở trên ghế cười nhàn nhạt: "Dịch Thanh Vân và giáo chủ là người quen cũ, không có việc gì. Hồng giáo chủ là người có chừng mực. Trước khi trời tối đen sẽ thả hắn quay về thôi."

Thả quay về? Triệu Chính nghe vậy thì đầu đầy hắc tuyến, Hồng giáo chủ lừa Dịch Thanh Vân đi làm gì? Giang hồ đồn đại Quỷ Công giáo có rất nhiều tà thuật dị thuật, trong đó nghe nói có thể thông qua giao hợp nam nữ để bổ sung sinh lực, tuổi xuân mãi mãi, Hồng giáo chủ không lẽ muốn… Triệu Chính rùng mình một cái, nể tình Tuyền Cơ, hắn rất muốn cứu Dịch Thanh Vân, nhưng nhìn sắc mặt Hoàng thượng thì lại quyết định tốt hơn hết nên che kín lương tâm vừa nổi lên coi như là không thấy gì hết là tốt nhất.

Nam nhân a. Lớn lên bộ dạng trêu ong ghẹo bướm cũng không phải là chuyện tốt a! Triệu Chính tiếc hận thở dài. Âm thầm cảm thấy may mắn vì mình có mã ngoài đoan chính nghiêm túc.

Vào hoàng hôn, Dịch Thanh Vân quả nhiên đã trở lại. Quần áo xem như chỉnh tề, vẻ mặt tuy rằng quái dị nhưng dù sao cũng không đến nỗi tiều tụy, xem ra Hồng giáo chủ đúng là đã thủ hạ lưu tình không hủy hoại chà đạp hắn triệt để.

Triệu Chính rất chu đáo và thức thời không tiến lên hỏi hắn buổi chiều đã im hơi lặng tiếng đi đâu, đã xảy ra chuyện gì, mắt nhìn hắn chào hỏi cũng không nói tiếng nào đã đi trở về phòng, đóng cửa sổ khóa chặt cửa phòng, qua một hồi, dường như nghe được một tiếng gào thét bi thảm, chậc chậc! Nam nhân đáng thương!

Ngày trôi qua nhanh chóng, trong nháy mắt đã đến ngày đến núi Xích Thánh bái tế Thánh quân. Trong hoàng cung cửa mở rộng, nhiều cung nữ, thái giám, thị vệ, quan viên vây xung quanh xe mà Hoàng thượng và Hoàng hậu ngồi đi ra cửa chính, chậm rãi hướng về phía núi Thánh Sơn phía bắc kinh thành mà đi.

Vì để phòng ngừa bất trắc, Nhạc Nghịch cùng Tuyền Cơ vẫn ngồi chung một xe như cũ, nhưng lần này là Hoàng đế xuất hành, Tuyền Cơ mang thân phận Hoàng hậu, so với lần trước bị đối xử như tội phạm mà

ngồi xổm trong góc thùng xe bị đánh mắng xem thường, đương nhiên không thể xem như nhau được.

Tuyền Cơ lúc này mới phát hiện thì ra Nhạc Nghịch muốn khoe khoang cũng rất khoa trương, chiếc xe mà bọn họ ngồi này do mười sáu tuấn mã cùng một màu trắng thuần khiết kéo đi. Tuấn mã tốt như vậy, trước đây Tuyền Cơ chỉ thấy qua trong tiết mục đua ngựa ở nước ngoài.

Để đảm bảo trên đường đi không làm chậm trễ thời gian, duy trì tốc độ đi về phía trước, loại tuấn mã tốt như vậy được chuẩn bị làm ba đợt, thay phiên nhau.

Không những xe rất xa hoa lộng lẫy, mà không gian cực lớn còn được thiết kế xa xỉ thành ba phòng và một sảnh, trên xe ngựa có thư phòng, phòng ngủ, toilet, và phòng sinh hoạt thường ngày, vì để cho Hoàng đế có thể ngẫu nhiên thưởng thức phong cảnh bên ngoài xe, còn đặc biệt thiết kế hành lang chung quanh xe ngựa.

Tuyền Cơ ngồi trên chiếc xe siêu xa hoa này, thành tâm kiểm điểm chính mình không có hiểu biết, cảm thấy rất hối hận vì đã từng khinh thường cổ nhân tiềm thức. Cái gì mà RV danh tiếng đẳng cấp trăm vạn, cái gì mà Mercedes - Benz, Lincoln, Rolls - Royce, thật là xấu hổ nếu để người ta nhìn thấy, tất cả đều chỉ là đồ chơi!

Thán phục không kéo dài lâu, Tuyền Cơ bắt đầu bất an không yên.

Trên xe này có phòng ngủ!

Rất không may mắn là trong phòng ngủ chỉ có một cái giường!

Nếu Nhạc Nghịch dự tính buổi tối ở lại trên xe, vậy không phải là mình và hắn ngủ một giường?!

Tuy rằng nàng tình nguyện ngủ trên mặt đất cũng không muốn cùng tên đại biến thái Nhạc Nghịch ngủ cùng một giường, nhưng mà hiện tại tất cả mọi người cho rằng mình là Hoàng hậu của Nhạc Nghịch, sợ ngay cả cơ hội để mình ngủ trên mặt đất cũng không có!

Nhạc Nghịch liếc mắt nhìn người ở phía trước đang bày ra vẻ mặt xấu xí, đau khổ muốn chảy nước, hỏi: "Làm sao vậy? Không thoải mái?"

Tuyền Cơ đang trái lo phải nghĩ biện pháp ứng phó, bị hỏi như thế, lúc này mới tỉnh táo lại, vội vàng tỏ dáng vẻ yếu ớt nói: "Ta… đầu ta hơi choáng, chắc là hôm qua ngủ không tốt." Trước hết phải mở sẵn một cửa, đợi đến chiều thì sống chết gì cũng phải đòi tìm cho bằng được một dịch trạm hành quán để nghỉ ngơi, tránh việc bị bức bách phải cùng đại biến thái ở chung trong một phòng, cùng ngủ trên một giường.

Nhạc Nghịch lại không đoán được trong lòng Tuyền Cơ có nhiều lo lắng như vậy, nghe xong chỉ cười nhẹ nói: "Một ngày thì đã ngủ hết nửa ngày, vậy mà còn ngủ không tốt sao, giống như heo nhỏ vậy." Ngay cả chính hắn cũng không phát hiện trong giọng nói mang theo ý tứ hàm xúc vô cùng thân thiết

Tuyền Cơ mắng lại trong lòng, ngươi mới là heo! Nhưng hiện tại hoàn cảnh mạnh hơn con người, đành phải nhẫn nhịn, tiếp tục giả bộ yểu điệu

Nhạc Nghịch đột nhiên đứng lên tiến đến trước mặt Tuyền Cơ, Tuyền Cơ còn chưa kịp hoảng sợ, người đã bị ôm ngang lên.

168. Chương 168: Cố Tình Bố Trí Trận Thế Nghi Binh

"Này này này, ngươi thả ta xuống đi!" Tuyền Cơ cùng lúc sử dụng cả tay và chân muốn trở lại trên mặt đất.

Nhạc Nghịch không để ý đến sự giãy dụa của nàng, đi một mạch vào trong phòng ngủ thả nàng lên trên giường. Tuyền Cơ vừa chạm đến giường liền lập tức lăn vào trong góc, cảnh giác nhìn chằm chằm Nhạc Nghịch.

Nhạc Nghịch cười nhạo nói: "Yên tâm, bộ dáng này của ngươi, trẫm cũng ăn không vô."

Xí xí! Sắc lang chết tiệt! Trong lòng Tuyền Cơ tràn đầy oán hận, một tay kéo chăn qua đắp lên người, trên xe vốn chỉ mang tất, liền giảm được một phiền phức là phải cởi giày để bên cạnh giường.

Nhạc Nghịch đối với điệu bộ kháng cự của Tuyền Cơ có chút không vui, nhưng vẫn chỉ ôn hòa nói: "Không phải nói không thoải mái sao? Nhân lúc này nghỉ ngơi một chút đi." Nói xong liền đứng lên đi ra ngoài.

Tuyền Cơ thấy hắn dường như thật sự sẽ không động đến mình, yên lòng, ngã lên giường ngủ thiếp đi - nếu buổi tối còn phải ở trên xe ngủ, nàng mới có thể có tinh thần chong đèn đọc sách suốt đêm, tránh khỏi việc bất tiện là phải cùng giường với đại biến thái.

Không phải là nàng tự đại, tuy nói bản thân hiện giờ rất có lỗi với người xem, nhưng tối lửa tắt đèn vào ban đêm, ai biết đại biến thái có thể hóa thân thành sắc lang hay không, vẫn là không ngủ cùng một chỗ là an toàn.

Nhạc Nghịch hạ rèm phòng ngủ xuống, nhìn hai tay của mình suy nghĩ xuất thần.

Hắn cũng không giống như lời nói của mình là không hề có hứng thú đối với Tuyền Cơ, hơn nữa vừa mới ôm thân thể mềm mại của Tuyền Cơ vào trong ngực, khi ngửi được mùi hương nhẹ trên người nàng, hắn gần như không hề muốn buông tay đặt nàng xuống.

Mặc kệ nữ nhân này có hình dạng thật sự như thế nào, nàng có một cơ thể đặc biệt khiêu khích người ta. Nhạc Nghịch phát hiện mình đã bắt đầu dựa theo gương mặt bánh bao nhìn suốt đêm qua mà tưởng tượng, sau khi dược dịch dung mất đi hiệu lực nàng sẽ trở nên xinh đẹp như thế nào…

Tâm trí đang suy nghĩ mông lung thì bên ngoài truyền đến tiếng thông báo của thái giám, thống lĩnh thị vệ Phù Dương cầu kiến.

Phù Dương đem đến một tin tức rất không tốt, đội quân phía sau lọt vào tập kích không xác định rõ.

Kẻ tập kích rất giảo hoạt, lặng lẽ theo đuôi đại đội, bất ngờ đánh công kích, giết vài người liền lui lại, bởi vì năm nghìn quân trong đội ngũ đi trên đường lớn, phía sau đã xảy ra chuyện gì, phía trước thường không thể lập tức biết được cũng không có biện pháp phản ứng nhanh.

Phù Dương phái cấp dưới đắc lực đến đội quân phía sau chỉ huy, kết quả những tên tập kích đó sau mấy lần không thể đắc thủ, liền chuyển mục tiêu lên người kẻ chỉ huy. Mấy người thuộc hạ bị phái đi trúng ám tiễn có độc, đã không thể trị được rồi.

Đồng thời, đội ngũ bên cánh sườn cũng bắt đầu xảy ra loại đột kích quấy rối như vậy. Những kẻ tập kích đó chỉ muốn giết người. Mỗi lần đã đến thì sẽ giết chết hơn mười tên binh lính, những binh lính còn lại mỗi người đều cảm thấy bất an.

Phù Dương lập tức căn dặn bọn lính lấy năm người làm một đội, lúc gặp bọn tập kích thì năm người tương trợ lẫn nhau, cùng nhau đánh kẻ địch, đồng thời phái người mang tin tức truyền lệnh cho quan viên địa phương phía trước phái binh quét sạch những thứ che khuất người ở chung quanh con đường. Loại bỏ cây cối to lớn và vật che đậy, khiến cho kẻ tập kích không có chỗ để ẩn nấp.

Sau khi xử lý hết thảy, Phù Dương mới lên xe Nhạc Nghịch bẩm báo tỉ mỉ tình hình cụ thể.

Nhạc Nghịch rất vừa lòng với phương pháp xử lý của hắn, hỏi: "Đột kích tấn công là ai?"

Phù Dương nói: "Kẻ tập kích đều là người giang hồ võ công rất cao, lúc tấn công chẳng nói câu nào, thấy tình thế bất thường liền lập tức rút đi, chỉ hai người bị bắt, lại lập tức cắn đứt túi độc trong răng tự sát, vi thần đã xem qua xác chết của bọn họ không phát hiện được gì. Theo tướng mạo mà đoán thì hình như là người nước ta."

Thật ra từ khi biết xảy ra chuyện tập kích, quân thần hai người đều nghĩ là Trầm thị đến đoạt lại Tuyền Cơ, nhưng mà giờ phút này lại nghe ra lại không giống, quy mô nhỏ quấy rầy không ngừng như vậy, trừ bỏ dao động lòng quân bên ngoài, cũng không có tác dụng gì khác.

Nhưng mà dao động lòng quân có tác dụng gì? Bây giờ không phải là hai quân đang đối chọi, chuyển đi núi Xích Thành này, đi về bất quá chỉ ba ngày, cho dù lòng quân dao động, kẻ địch muốn đột phá gây sức uy hiếp đối với năm nghìn quân bảo vệ Hoàng thượng này trước khi quân tiếp viện đuổi tới thì căn bản là việc

không có khả năng. Hơn nữa trong lãnh thổ Nhạc quốc kẻ địch vốn không có khả năng huy động số lượng lớn tay chân để đối đầu với năm nghìn quân.

Quân thần hai người nhất thời không nắm được trọng điểm, vì thế đành tiếp tục tăng cường phòng vệ, xem tình huống rồi nói sau.

Phía kia kẻ tập kích lại dường như đột nhiên mất tích, không một tiếng động nào, Phù Dương không dám lơi lỏng, quả nhiên tới lúc nghỉ ngơi giữa trưa, khu vực kế bên xe chở thái giám cung nữ phát sinh một trận rối loạn.

Lúc Phù Dương tiến đến, trên mặt đất có hơn sáu thi thể, hơn mười người thị vệ bị thương, cũng không thấy một kẻ địch nào.

Theo lời nói của một gã thị vệ gần đó đã chứng kiến toàn bộ sự việc thì bọn họ vừa mới dừng lại nghỉ ngơi, có bốn gã thị vệ đột nhiên giống như phát điên cầm vũ khí chém lung tung khắp nơi, có hai gã thị vệ né tránh không kịp bị chém chết ngay tại chỗ, thị vệ khác tiến lại bắt người, lại phát hiện bốn gã thị vệ đột nhiên có sức lực vô cùng lớn, căn bản là không bắt được, trong lúc đánh nhau lại bị thương hơn mười tên thị vệ, lúc này mới giết chết được bốn người này.

Sắc mặt Phù Dương nặng nề, tiến lên phía trước lật cơ thể của một gã thị vệ nổi điên lại, phát hiện sắc mặt hắn đỏ đậm, khóe miệng cong lên một nụ cười tươi quỷ dị, còn có một ít bọt mép từ miệng chảy ra, hai mắt trợn lên vẻ mặt cực kỳ đáng sợ.

Đang chuẩn bị kiểm tra cơ thể hắn có chất độc gì không, lại nghe bên tai truyền đến âm thanh nói khe khẽ của binh lính, quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn người vừa nói chuyện một cái.

Trong đó một tên lính có chức quan khá cao nơm nớp lo sợ nói: "Phù thống lĩnh, mấy người này có lẽ đã trúng tà, người tốt hơn nên cẩn thận một chút!"

Phù Dương vừa bực mình vừa buồn cười, trong lòng đột nhiên hốt hoảng, việc quỷ thần loại này nếu truyền ra ngoài cũng không phải là chuyện tốt, lập tức nói như đinh đóng cột: "Hoàng thượng ở đây, có tà ma ngoại đạo nào dám tới gần? Chớ có nói bậy, mấy thị vệ này e rằng đã bị người ta hạ thuốc."

Xét hỏi thị vệ chung quanh, kiểm tra qua lương khô, túi nước mang theo bên mình của thị vệ, phát hiện trong túi nước của bốn gã thị vệ dường như có hương thơm ngọt nhẹ khó giải thích, triệu tập đội ngự y đi theo để tra hỏi, đều nói chắc là hương của một loại trái dại tên là Ô Lan sinh trưởng trong núi ở phía nam Nhạc quốc.

Loại quả Ô Lan này có tác dụng làm phấn chấn tinh thần, nhưng ăn nhiều sẽ sinh ra ảo giác, trở nên có sức lực lớn vô cùng, tấn công người bên cạnh. Phù Dương nghe xong chấn động, lập tức truyền lệnh toàn đội kiểm tra đồ ăn nước uống có loại nào khác thường không.

Những túi nước này từ lúc thị vệ xuất phát đã mang theo trên người, nếu muốn bỏ thuốc, cần phải làm trước khi xuất phát. Vị trí của mấy tên thị vệ này chỉ cách xe ngựa của Hoàng đế khoảng mười trượng (đơn vị đo chiều dài, 1 trượng bằng 10 thước), tuy rằng ngăn cách bởi xe của cung nữ thái giám ở giữa, nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm.

Kẻ địch nhất định đã biết trước cách sắp xếp đội ngũ của bọn họ, hay chỉ đơn giản là trùng hợp sao? Nếu đúng là vế trước thì trong đội ngũ của bọn họ chắc chắn có nội gián, hơn nữa nội gián hiển nhiên là người bên cạnh bọn hắn.

Nhạc Nghịch nghe Phù Dương báo cáo xong, ánh mắt lạnh như băng, đến bây giờ bọn họ vẫn chưa biết kẻ địch đến từ đâu, mục đính là gì.

Xem xét các loại dấu vết, kẻ địch dường như là người dân Nhạc quốc, nhưng rốt cuộc là ai dám can đảm trong lãnh thổ Nhạc quốc phát động tấn công đối với vua của chính mình? Tất cả mọi người Nhạc quốc có can đảm dám ngang nhiên đối đầu với Nhạc Nghich đã bị giết sạch sẽ, hoàng thất Nhạc quốc chỉ còn sót lại một mình Nhạc Nghịch, ở trong cung còn có mấy người con của Nhạc Nghịch, nhưng đều còn rất nhỏ tuổi, mẫu thân lại có xuất thân thấp hèn…

Nếu đến vì Hoàng hậu, vậy rốt cuộc là muốn giết hại Hoàng hậu hay là muốn cứu Hoàng hậu đi?

Muốn giết hại Hoàng hậu thì đơn giản chỉ là thế lực phía sau của các nữ nhân ngu ngốc trong cung, còn muốn cứu Hoàng hậu… Trầm Kiếm rốt cuộc có thân phận gì? Thế nhưng lại có năng lực lớn như vậy?

169. Chương 169: Bữa Ăn Tối Cuối Cùng

Mật thám ẩn thân ở Kỉ quốc cần ít nhất nửa tháng mới mang được kết quả về, lần trước Nhạc Nghịch đến Kỉ quốc, cũng từng phân phó mật thám phải tận hết khả năng thu thập tin tức về những thương gia lớn nhất của Kỉ quốc, trong đó Trầm thị là thương buôn giàu có nhất, lại được sự ủng hộ của quan phủ, lẽ tự nhiên sẽ trở thành mục tiêu hàng đầu.

Có điều do người sáng lập ra Trầm thị - Trầm Hạo Vân từng được võ lâm công nhận là đệ nhất cao thủ, hiệu buôn Trầm thị bên cạnh việc kinh doanh, còn tồn tại nhiều mối quan hệ không rõ ràng với giới võ lâm, thậm chí dưới trướng còn có tổ chức sát thủ ám vệ, cao thủ bên trong nhiều như mây, Trầm Hạo Vân và Trầm Kiếm rất ít khi lộ diện công khai, hành tung thần bí, cơ cấu tổ chức của thương hào Trầm thị nghiêm mật, muốn tra xét rõ ràng chi tiết không phải dễ.

Nhạc Nghịch vốn không mấy để ý đến việc buôn bán, nhưng bởi vì sau khi thâm nhập vào Kỉ quốc phát hiện thấy thành thị phồn hoa, dân chúng giàu có, trình độ vượt xa khỏi tưởng tượng của bản thân, lại nghĩ tới lần trước ở Vân Xuyên từng chứng kiến sự lợi hại của hiệu buôn Trầm thị trong đàm phán việc làm ăn, mới chú ý đến ông chủ của hiệu buôn này.

Có điều cũng may là như vậy, nếu hắn sớm chú ý đến Trầm thị, hoặc là lúc trước việc Kỉ Kiến Thận và Thừa Thiên đế công khai nhận thân không được đè nén bớt, chỉ sợ lúc này hắn đã đoán ra Đại lão bản của Trầm thị kỳ thật chính là Kỉ Kiến Thận, vậy thì tình cảnh của Tuyền Cơ bây giờ, sẽ càng thêm nguy hiểm.

Từ buổi trưa là Tuyền Cơ đã trực tiếp lăn ra ngủ rồi, Nhạc Nghịch biết thói quen sinh hoạt của nàng, hơn nữa trong đoàn xe có nhiều chuyện ngoài ý muốn xảy ra, nên nhất thời hắn cũng không để tâm tới nàng.

Lúc hoàng hôn, đoàn xe đến được một thành trấn theo thời gian định sẵn, quan viên địa phương đã sớm an bài thỏa đáng, đặc biệt trưng dụng trang viên của một thương gia giàu có trong thành làm hành cung tạm thời của Hoàng đế. Phù Dương phái người kiểm tra đi kiểm tra lại trang viên từ trong ra ngoài một cách cẩn thận, lại đuổi hết những người đang đợi phục vụ trong trang, để bảo đảm an toàn.

Nhạc Nghịch dẫn theo các đại thần vào trong trang tạm trú, năm nghìn binh sĩ thì đành hạ trại ở bên cạnh trang viên, nghỉ ngơi một đêm hôm sau sẽ lại xuất phát.

Nơi này cách núi Xích Thánh không xa, sáng sớm mai xuất phát, khoảng giữa trưa có thể tới nơi. Núi Xích Thánh được rừng rậm bao phủ, đàn tế trên đỉnh núi bị bỏ hoang đã nhiều năm, bởi do dân chúng vào núi hay bị lạc đường thậm chí là mất tích, cho nên bóng người lai vãng trong núi ngày càng thưa thớt. Người do Phù Dương phái đi cùng những thuộc hạ được điều động vào núi hai ngày trước bàn bạc với nhau, trước tiên sẽ chuẩn bị cho nghi thức tế bái đã.

Tuyền Cơ bị Dung ma ma đánh thức. Nghe nói là đến trang viên ở tạm, lập tức an tâm không ít. Nàng ở phòng tiếp giáp với Nhạc Nghịch trong cùng một viện. Tuy rằng vẫn phải sống dưới ánh mắt dò xét của Nhạc Nghịch, nhưng tốt xấu gì cũng không phải ở cùng phòng, như thế đã tốt hơn rất nhiều so với tình huống mà nàng dự đoán lúc trước rồi.

Bữa tối phi thường phong phú, Tuyền Cơ hết sức chuyên chú ăn cơm, nỗ lực xem Nhạc Nghịch đang ngồi cùng bàn như người tàng hình.

Ăn nhiều mới có sức chạy trốn, ở trong hoàng cung tai mắt khắp nơi, cung cấm trùng trùng điệp điệp. Muốn cứu người rất khó, nếu Đại ma vương tới cứu nàng, nhất định là nhân cơ hội rời khỏi cung khó có được này!

Ánh mắt Nhạc Nghịch nhìn về phía nàng, càng ngày càng quỷ dị. Bỗng nhiên mở miệng: “Đồ ăn ngon lắm sao?”

Tuyền Cơ gật đầu, vịn vào chuyện miệng nhồi đầy thức ăn này nọ, vừa lúc không thể mở miệng trả lời.

"Trẫm đã rất nhiều năm không cảm nhận được hương vị là như thế nào rồi."

Tuyền Cơ chớp mắt, thầm nghĩ: Làm Hoàng đế mệt mỏi như vậy sao? Đều ăn mà không biết mùi vị?! Nhất định phải bắt Đại ma vương chú ý, nếu ngay cả hương vị thức ăn cũng không thưởng thức được, vậy là uổng phí biết bao nhiêu lạc thú của đời người rồi còn gì.

"Năm năm trước, đích thân mẫu hậu trẫm đã tự tay mời trẫm một ly trà độc, trẫm biết rõ có điều gian trá nhưng không thể không uống. Ngậm trà ở trong miệng cho đến tận khi cáo từ mẫu hậu đi đến nơi khác mới dám nhổ ra. Từ đó về sau, rốt cuộc ăn món nào cũng không cảm nhận được hương vị gì cả."

Tuyền Cơ một ngụm cơm bị nghẹn trong họng, đặt bát xuống ho khù khụ. Cái tên dở hơi này, lúc đang ăn sao có thể chọn đề tài khủng bố như vậy để nói chứ?

Dung ma ma hầu hạ ở một bên vội vàng tiến lên giúp nàng thuận khí lại mang nước sạch với khăn tay cho nàng.

Tuyền Cơ chậm rãi xử lí xong, nhìn Nhạc Nghịch nói: "Đều là chuyện quá khứ, cứ nhớ đến hoài cũng chẳng thể thay đổi gì, miệng nếu không cảm nhận được hương vị, thì còn mũi để ngửi chứ, vừa ngửi, vừa nhớ lại và tưởng tượng vị của món ăn trong miệng nên là như thế nào thử xem? Ai… đáng tiếc ngươi là Hoàng đế. Bằng không, lão bà của ngươi đã có phúc rồi."

Nhạc Nghịch kỳ quái nói: "Trẫm có phải Hoàng đế hay không thì liên quan gì đến việc thê tử của trẫm có phúc hay không chứ?"

Tuyền Cơ cười hì hì nói: "Nếu ngươi không phải Hoàng đế, chỉ là một người bình thường, vậy lão bà của ngươi cho dù nấu ăn không ngon ngươi cũng không nhận ra được, càng không thể trách móc, không cần phải lo lắng chẳng may làm ra món gì không hợp khẩu vị của ngươi sẽ bị trách cứ và ghét bỏ, chẳng phải là có phúc sao? Uhm, hiện tại làm ngự trù của ngươi thật có phúc."

Nhạc Nghịch sau khi chia sẻ một chút, cơn ác mộng kiềm nén trong lòng đã lâu tới miệng của nữ nhân này, dường như cũng trở nên chẳng nghiêm trọng mấy.

Song quả thật, từ khi vị giác không cảm nhận được hương vị nữa, khứu giác lại trở nên càng ngày càng linh mẫn, vậy coi như là bồi thường đi. Đối với người nào quen rồi, thậm chí có thể qua mùi hương mà nhận ra được, tỷ như nữ nhân lại đang cúi đầu chuyên chú ăn cơm trước mắt này.

Vươn đũa gắp một miếng thịt dê đưa đến bên miệng, mũi ngửi thấy hương thịt đậm đà, nhai hai cái, cảm giác thịt được hầm rất mềm, hương thịt còn vương trong mũi, dường như miếng thịt đáng ra khi ăn sẽ không nếm thấy vị kia, cũng đã trở nên có tư vị, là mỹ vị được trộn lẫn những gia vị như hạt tiêu, hồi hoa vân vân trong trí nhớ.

Lại gắp một miếng đông qua, lần này chẳng những có hương thơm dìu dịu của đông qua, còn có vị tươi mới của thịt sò, hẳn là đầu bếp đã ninh hải sản để lấy nước dùng, cho vào miệng ăn liền tan ra, hỗn hợp thịt và đông qua lẫn nước dùng trôi xuống cổ họng, Nhạc Nghịch phảng phất nhận ra tư vị thơm ngon đã lâu không được nếm.

Ăn chút cơm, Nhạc Nghịch hiếm khi ăn ngon miệng, so với trước kia ăn nhiều hơn gấp đôi, trên bàn hơn mười loại món ăn, hầu như món nào cũng nếm qua một lần thậm chí có món còn gắp mấy lần, Vương công công, Lí công công và Dung ma ma đứng cạnh hầu hạ thấy vậy mà giật mình không thôi, đối với Tuyền Cơ càng thật lòng khâm phục.

Trong lòng mọi người đều cảm thấy, vị Hoàng hậu này đã tìm đúng rồi.

Thời điểm cơm ăn gần xong, ngoài cửa sổ ánh chớp chợt lóe, ngay sau đó tiếng sấm ầm ầm nổi lên, một trận gió lạnh thổi qua, mưa to rào rào đổ xuống.

Nhạc Nghịch nhíu mày, mưa to như vậy, nếu ngày mai còn chưa ngớt, hoặc phá hỏng đường đi, vậy thì sẽ cực kỳ phiền toái.

Đúng lúc này Phù Dương cầu kiến, Tuyền Cơ nhân cơ hội định chuồn trở về phòng, lại bị Nhạc Nghịch phất tay ngăn cản, đành phải không cam nguyện mà ngồi nguyên tại chỗ.

Phù Dương tiến vào hành lễ với hai người, xong đứng dậy nói: "Hoàng thượng, vi thần vừa mới hỏi qua quan viên bản địa, họ đều nói trận mưa này tới nhanh mà cũng mau tạnh, hẳn sẽ không gây trở ngại, mong Hoàng thượng yên tâm."

Tuyền Cơ nghe xong rất buồn bực, vốn tưởng ông trời tạo điều kiện, khiến cho lộ trình của bọn họ phải trì hoãn thêm vài ngày, thêm chút cơ hội cho người tới cứu nàng, không nghĩ tới trận mưa này chỉ là mưa rào sấm chớp, chẳng được tác dụng gì cả.

Lại nghe Phù Dương bẩm báo một thôi một hồi về lịch trình ngày mai, trong lòng thầm nghĩ: Tên đại biến thái này bên người cũng có người năng lực được phết, lão bản chưa mở miệng đã biết lão bản muốn hỏi gì, mọi chuyện đều lo lắng chu đáo toàn diện, còn biết tùy cơ ứng biến, đúng là không thể xem thường tên biến thái này được.

Tuyền Cơ âm thầm đánh giá Phù Dương, tuổi chắc tầm ngoài ba mươi, cả người thoạt nhìn giống như một cây sào lại tháo vát vững vàng, khung xương thô to, thanh âm vang dội, hai mắt tinh quang bắn ra bốn phía, là bộ dáng điển hình của một cao thủ, bản thân muốn trốn chạy, tốt nhất phải tránh xa người này một chút, tỷ lệ thành công sẽ cao hơn.

170. Chương 170: Cướp Địa Bàn, Giành Giang Sơn

Phù Dương đồng thời ngầm đánh giá nàng, nữ nhân có thể khiến cho Tả Kính Tùng xem trọng, tất có chỗ hơn người, bề ngoài ra sao không cần nói nhiều, chiếu theo ý của quốc sư cũng không chính xác. Lúc mình thương nghị cùng Hoàng thượng, nàng dương dương tự đắc ngồi bên cạnh, vừa không có mất tự nhiên cũng chẳng thấy e dè sợ sệt, ngược lại rất thản nhiên đánh giá mình, trong mắt còn tràn ngập tò mò.

Khoảng thời gian Hoàng thượng ở chung với Hoàng hậu, dường như tinh thần của y thoải mái không ít, tuy là trên mặt không chút tươi cười, nhưng Phù Dương chính là có cảm giác như vậy. Thỉnh thoảng ngẩng đầu đối mắt với đôi mắt xinh đẹp thuần khiết kia, Phù Dương chợt vô cùng hy vọng tình huống xấu nhất mà Tả Kính Tùng nói đến ngàn vạn lần đừng xảy ra, hắn không muốn chính mình ra tay giết chết nữ nhân này.

Khi quân thần hai người đang nói chuyện, thái giám thông truyền có quốc sư cầu kiến. Nhạc Nghịch gật đầu: "Vừa đúng lúc có chuyện liên quan đến việc Thiên nữ phải lên tế đàn, trẫm cũng muốn hỏi hắn vài chuyện!"

Gặp lại quốc sư, diện mạo và thần sắc sa sút lần chạm mặt trước đã hoàn toàn biến mất. Lão nhân mặc bộ cẩm y dài, tuy rằng thần sắc khó tránh còn chút tiều tụy, nhưng thoạt nhìn đã có thêm phong phạm tiên phong đạo cốt của nhất đại thần côn.

Nhạc Nghịch hiển nhiên đối với lão quốc sư không hề có thiện cảm, lạnh nhạt hỏi: "Ngày mai Thiên nữ lên tế đàn Thánh quân, trẫm cũng đi cùng. Trẫm muốn biết rằng, nếu Hoàng hậu không phải là Thiên nữ, vậy trên tế đàn sẽ xảy ra chuyện gì? Có nguy hiểm gì không?"

Quốc sư và Phù Dương nghe xong, lòng cả hai đều chấn động, như vậy ở trong lòng Hoàng thượng, sự an nguy của Hoàng hậu đã quan trọng hơn cả Thiên nữ rồi sao? Hoàng hậu này, dung nhan cực kỳ xấu xí nhưng có thể khiến cho Hoàng thượng quan tâm yêu thương như thế, bản lĩnh thật sự rất lớn!

Tuyền Cơ cũng hơi kinh ngạc, không ngờ tên biến thái này lòng dạ cũng không hoàn toàn xấu xa.

Quốc sư trả lời: "Tế đàn Thánh quân chính là thánh địa, người thường đứng ở trên đó sẽ cảm thấy đầu choáng mắt hoa gây khó chịu, không thể trụ vững, mặt khác sẽ không bị ảnh hưởng gì, chỉ cần rời khỏi tế đàn, mọi thứ lập tức khôi phục bình thường. Nhưng là, Hoàng tượng cũng không thích hợp để đi lên tế đàn…"

Nhạc Nghịch cười lạnh: "Nếu Hoàng hậu đã là Thiên nữ, trẫm đương nhiên chính là thiên mệnh Thánh quân, vì sao không thể bước lên tế đàn?" Lúc nói chuyện trong ánh mắt lóe lên nồng đậm sát ý.

Câu hỏi này nếu đối đáp không tốt, chỉ e là quốc sư lập tức đầu rơi xuống đất!

Quốc sư không chút hoang mang nói: "Hoàng thượng có điều không biết. Dù có là Thánh quân, thì trước khi lên tế đàn cũng cần phải giới nghiêm không sát giới ba tháng, xuống dưới chân núi tìm thánh tuyền dâng hương tắm rửa, gột bỏ huyết khí trên người."

Nhạc Nghịch nghe xong, nổi giận khiêu mi dữ tợn, quốc sư lại tiếp tục nói: "Trên người Thánh quân linh khí rất mạnh, nếu thân mang huyết khí lên tế đàn, tuyệt đối sẽ phá hỏng thánh khí trên tế đàn, khiến tế đàn bị hủy chỉ trong chốc lát."

Nhạc Nghịch và Phù Dương tuy cảm thấy cách nói này hình như có phần không ổn, nhưng lúc nghĩ đến đã phái binh bao vây tế đàn. Nếu để ột mình Hoàng hậu đi lên, hẳn sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, vì thế cũng không tiếp tục đặt ở trong lòng.

Một đêm yên tĩnh, một cơn mưa to bất thình lình kéo đến. Thực sự đúng như lời Phù Dương dự đoán, mưa rơi không bao lâu thì ngừng. Sáng sớm hôm sau đoàn quân xuất phát, chỉ là khi Tuyền Cơ thức dậy, nhìn thấy mấy quan binh này rõ ràng không có ngủ đủ, nhịn không được sinh ra cảm giác đồng cảm. Tuy rằng hôm qua bọn họ có lều trại, không đến mức phải tắm mưa, nhưng bên trong lều rất ẩm thấp, khẳng định đêm qua ngủ không được ngon. Nhạc Nghịch phát hiện ra ánh mắt của Tuyền Cơ. Hỏi: "Sao vậy?"

"Không có gì, cảm thấy làm lính thật là vất vả." Đi theo một tên biến thái như vậy thì càng vất vả.

Nhạc Nghịch liếc mắt nhìn thủ hạ của mình, lạnh nhạt nói: "Một trận mưa thì tính là gì, nếu chiến tranh thực sự xảy ra, có thể sống sót trở về mới là một chuyện phi thường may mắn."

"Ngươi hiểu rõ như vậy, thế tại sao còn khai chiến ở khắp nơi?" Tuyền Cơ nhất thời không nén được, bật thốt ra. Danh tiếng Nhạc quốc hiếu chiến thực là vô cùng vang dội, mỗi lần Tuyền Cơ nghe được đánh giặc gì đó, dường như nhân vật chủ chốt luôn có quân đội Nhạc quốc.

Nhạc Nghịch hừ lạnh một tiếng: "Trẫm không khai chiến, chẳng lẽ đợi cho Thành quốc, Ninh quốc, Kỉ quốc từng đám đánh đến nuốt chửng quốc thổ của trẫm hay sao?"

Cũng đúng, hắn không đánh người khác, người khác không hẳn không đánh hắn. Ví dụ như Đại ma vương nhà mình, lấy việc hợp nhất bảy nước làm mục tiêu của cuộc đời, sứ mệnh của gia tộc, nếu hắn không chiếm đánh để sát nhập bảy quốc thì tuyệt đối không có khả năng thành công rồi.

Sự kiện Ninh quốc có phần lớn là do may mắn gặp được thiên thời địa lợi nhân hòa, những nước khác thật sự là không thể nào chiếu theo phương pháp đó mà thực hiện được.

Tuyền Cơ nhớ lại phim điện ảnh hắc bang kiếp trước mình đã xem, chợt phì cười một cái.

Nhạc Nghịch nhíu nhíu mày hỏi: "Cười cái gì?"

"Ta đang nghĩ, dù sao cũng là do những vị Quân chủ bọn ngươi muốn tranh đoạt địa bàn, vậy cần gì để cho người dưới trướng mình phải liều mạng? Sao mấy người Quân chủ các ngươi không bước ra luận võ phân cao thấp, ai thắng thì trở thành chủ thiên hạ, ha ha!"

Nhạc Nghịch hiếm khi lộ ra được một nụ cười có thể nói là cởi mở vui vẻ, nói: "Nếu được như thế thì cũng bớt đi khối việc, trẫm không cần phải vì quân lương cho quân đội mà làm lụng vất vả phiền não." Ngụ ý, hắn cho rằng hắn nhất định chiến thắng vụ Quân chủ luận võ rồi.

Trong lòng Tuyền Cơ khinh thường: Đại ma vương nhà ta khẳng định có thể đánh bại ngươi, huống hồ còn có Khiết Cẩn Minh âm thầm tương trợ, mấy người các ngươi thật muốn luận võ tranh thiên hạ, càng chết nhanh hơn! Hừm!

Nghĩ mình sẽ sớm thoát khỏi tay Đại biến thái, quay trở lại bên cạnh Đại ma vương, tâm tình Tuyền Cơ tốt hơn hẳn, cho nên chẳng thèm quan tâm đến Nhạc Nghịch, tìm một quyển sách ngồi gần ô cửa xe, an tâm chờ đợi.

Ánh sáng mặt trời xuyên qua vải mành, nhẹ nhàng đáp lên người Tuyền Cơ, khiến mái tóc đen tuyền mềm mại của nàng trở nên tinh tế thướt tha, ánh sáng làm hình ảnh trở nên huyền ảo, giống như ngay sau đó, nàng sẽ có thêm đôi cánh trở thành tiên tử mà bay mất.

Nhạc Nghịch ngồi ở phía sau vai nàng, nhìn thấy bóng dáng cực kỳ xinh đẹp, kìm không được vươn tay lên, nắm chặt lấy dây thắt lưng tơ tằm thật dài đeo trên lưng váy của nàng, dường như chỉ có làm như vậy hắn mới xác định được rằng nàng sẽ không bất ngờ biến mất, mới có thể giữ nàng lại vĩnh viễn ở bên cạnh hắn.

Gần đến trưa, cuối cùng đã đến được dưới chân núi Xích Thánh.

Một lần nữa Tuyền Cơ được mở mang kiến thức đâu gọi là uy lực tối cao của Hoàng quyền, nghe nói núi Xích Thánh xung quanh đều là rừng rậm kiên cố, nhưng chỉ trong vài ngày bị quân đội quyết liệt khai thông đường để lên đỉnh núi, cho nên cây đại thụ bị chặt xuống chất đống ở hai bên đường, nhìn cực kỳ hoành tráng.

Nhưng cho dù có mở được lối đi, xe ngựa vẫn khó có thể đi lên.

Cả một đường đi đến đây, Nhạc Nghịch vì vướng lễ nghi thiên gia, ráng chịu đựng phương thức chậm rì rì này để đi lên, giờ phút này nếu đến chân núi mà phải đi bộ, hắn chẳng cần tiếp tục quan tâm cái uy nghi chó má gì, hắn xuống xe, quay lại nhìn Tuyền Cơ phía sau, nói: "Trẫm cõng ngươi lên núi."

Tuyền Cơ giật mình: "Chuyện này… Không ổn đâu…" Cũng không phải là thân thiết với hắn lắm, nàng mới không thèm để hắn cõng đâu!

Lễ quan tiến lên nghênh đón Hoàng thượng, nghe xong cũng lắc đầu khuyên nhủ: "Hoàng thượng là thân kim quý thể, sao có thể… Sao có thể ủy thân cõng nương nương lên núi? Vi thần đã chuẩn bị ngự kiệu, thỉnh Hoàng thượng Hoàng hậu lên kiệu."

Tuyền Cơ bên cạnh nghe xong, mạnh mẽ gật đầu.

Nhạc Nghịch đang vui vẻ, căn bản không để lọt tai ai phản đối, tay duỗi ra tóm lấy cổ tay Tuyền Cơ, vùng một cái, liền đem thân mình Tuyền Cơ dựa vào sau lưng, hai bàn tay vững chắc giữ lấy đầu gối của nàng, cũng không quan tâm nàng có dựa chắc hay không, chân liền điểm một cái, thân mình đã cách xa mấy trượng.

Tuyền Cơ la oa oa, miễn cưỡng nắm lấy bả vai hắn, trong lòng chợt nhớ đến một câu thành ngữ - cưỡi hổ khó xuống!

Nhạc Nghịch nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Tuyền Cơ, tâm trạng tốt lên, nhịn không được cười một tràng dài, hộ vệ hai bên đường và đại thần theo hầu nghe xong đều không khỏi bất ngờ, bọn họ chưa từng thấy qua Hoàng tượng vui sướng lại… hào hứng không kềm chế nổi như thế.

Vua của một nước lưng cõng Hoàng hậu lên núi như vậy đã là một chuyện kỳ lạ không hợp lễ nghi, thái độ còn như vậy, ngược lại không khỏi khiến người ta hoảng hốt.

171. Chương 171: Rớt Hố

Nhạc Nghịch nhịp nhàng lên núi chứng tỏ võ công của hắn vô cùng cao, cõng Tuyền Cơ cứ như Tuyền Cơ hoàn toàn không có cân nặng, chỉ một hồi nhanh như chớp là thấy được phía cuối con đường.

Tuyền Cơ vừa nhìn thấy cái gọi là tế đàn Thánh quân, không tránh khỏi thất vọng, trừ bỏ mấy cái cột nghiêng nghiêng ngả ngả không biết có tác dụng gì, thì tạo hình toàn tế đàn so ra giống như một cái sân khấu bằng đá đã lâu năm chưa được tu sửa. Còn làm ra vẻ thần thần bí bí như vậy, thật là!

Phù Dương từ sớm đã an bài gần ngàn binh lính đến trước để chuẩn bị, vùng lân cận tế đàn lúc này đã bị binh mã bao vây chặt chẽ, năm ngàn binh lính đi cùng với Nhạc Nghịch đến đây cũng đang hộ tống các đại thần lên núi.

Nhạc Nghịch thả Tuyền Cơ xuống, triệu Phù Dương ra, hỏi: "Đã phái người kiểm tra qua tế đàn chưa?"

Phù Dương bẩm báo: "Đã làm, quả như lời quốc sư nói, trước đó vi thần đã phái mười sáu người đi lên tế đàn, tất cả đều đi lên không bao lâu liền té xỉu trên mặt đất, trong đó có cả nam, nữ, già, trẻ."

Ánh mắt Nhạc Nghịch nhìn về phía tế đàn trở nên nóng bỏng.

Chuyện trên núi Xích Thánh có tế đàn Thánh quân đã lưu truyền rất lâu ở trong Nhạc quốc, chỉ là phàm người đi lên núi, không phải mất tích thì bị lạc đường, tận mắt nhìn thấy tế đàn không có bao nhiêu người, đều tương truyền bằng miệng, càng truyền càng mơ hồ.

Bảy quốc trong thiên hạ bây giờ nghiêm túc mà nói đều xem như đã cướp giang sơn Thánh quân. Cho nên Quân chủ các quốc đối với những chuyện có liên quan đến Thánh quân đều có chút kiêng dè, trước Nhạc Nghịch, chưa từng có một Quân chủ nào của Nhạc quốc nghĩ đến việc đi lên tế đàn của núi Xích thánh.

Lúc Nhạc Nghịch ở trong cung cũng từng vô tình nghe qua mấy lời đồn về núi Xích Thánh. Nhưng đã qua nhiều năm, chuyện cũng dần phai nhạt, không ngờ được lão quốc sư nhắc lại một lần nữa.

Tiếp tục liếc nhìn nữ tử thần hồn chưa ổn định lại ở bên cạnh… Dựa vào cách nói của lão quốc sư, Thiên nữ mà lên tế đàn sẽ được khôi phục lại dung nhan vốn có, tưởng tượng đến điểm đó, tim Nhạc Nghịch bỗng không thể khống chế được đập nhanh hơn…

Đến cuối cùng thì vẻ ngoài của nàng ra sao, hôm nay sẽ rõ…

Trong sự hưng phấn không thể kìm nén được, Nhạc Nghịch lại mơ hồ cảm nhận được một sự khủng hoảng nổi lên trong lòng, cứ giống như một khi nữ tử này khôi phục lại dáng vẻ thì sẽ rời khỏi mình, từ giờ về sau sẽ tan biến…

Trải qua một hồi, cuối cùng mọi người đã đến đông đủ, lễ quan lấy ra cuộn dài niệm chi, hồ, giả, dã một tràng từ nghe hoàn toàn không hiểu, sau đó bắt đầu tiến hành đủ các loại trình tự lễ tiết.

Nhạc Nghịch cực kỳ không kiên nhẫn, các quan viên đi theo khác cũng giống như rất phiền chán. Hôm nay tới đây để làm gì, trong lòng mỗi người đều rõ, bọn họ hận không thể giục lễ quan nhanh nhanh tóm gọn mấy trình tự vô vị này đi, sớm cung kính tống tiễn Hoàng hậu đi lên tế đàn.

Lễ quan giấu mồ hôi lạnh nhìn sắc mặt Hoàng thượng càng ngày càng âm u khó coi, trong lòng ai oán vạn phần, đây là hắn đã cùng đa số đồng liêu, cấp dưới hết sức tối giản bớt nghi thức rồi, nghi thức hiến tế chính thức vốn ít nhất phải tốn mất thời gian cả nửa ngày. Không ngờ Hoàng thượng sốt ruột đến như vậy, ngay cả một canh giờ cũng không đủ bình tĩnh để chờ.

Thật vất vả nghi thức mới làm xong. Dưới tế đàn, từ Hoàng đế đến thái giám, cung nữ đều thở dài nhẹ nhõm một hơi thật lớn. Nhưng đến lúc lễ quan hô to "Cung thỉnh Hoàng hậu lên tế đàn", trong lòng Nhạc Nghịch lại chấn động, vô thức nắm chặt tay của Tuyền Cơ ở bên cạnh.

Tuyền Cơ cảm giác được cánh tay bị siết đau đến sắp muốn gãy xương. Ra sức để vùng ra, lại thấy bàn tay kia trên tay mình giống như kìm sắt, căn bản không thể dao động…

"Đau! Đau a! Ngươi buông tay mau!" Tuyền Cơ nhịn không được nữa, thấp giọng kêu lên.

Nhạc Nghịch cuối cùng mới tỉnh ngộ, nhìn Tuyền Cơ trương ra bộ mặt bánh bao nhăn thành một đoàn, từ từ buông lỏng lực nắm giữ.

Tuyền Cơ xoa cánh tay bị siết, gần như muốn khóc lớn thành tiếng, nhất định lại là một vòng xanh tím, tên biến thái này thô bạo quá!

"Rất đau sao? Trẫm… Trẫm nhất nhất thời không để ý…" Nhạc Nghịch đã nhiều năm qua không có xin lỗi người khác rồi. Tuy trong lòng hối hận đã bóp Tuyền Cơ bị thương, nhưng câu "Thực xin lỗi" vô luận như thế nào cũng không nói nên lời.

Tuyền Cơ mếu máo không quan tâm. Lễ quan nhìn thấy nhân vật chính đối với hắn không thèm liếc mắt, nhưng nhóm "phụ diễn" gần đó đều nháy mắt ra hiệu bảo hắn nhanh lên, hắn chỉ phải nâng cao giọng lặp lại: "Cung thỉnh Hoàng hậu lên tế đàn!"

Tuyền Cơ thở hổn hển bước lên cái thang gỗ đi lên tế đàn, gió núi thổi qua làm làn váy dài tung bay như múa, quan viên ở đây từ xa nhìn lại cũng kìm không được thầm tán thán, nhìn ánh nắng chiếu lên bóng dáng của Hoàng hậu quả thật vô cùng giống như Thiên nữ trong truyền thuyết.

Dự cảm xấu trong lòng Nhạc Nghịch càng ngày càng đậm, có một tiếng nói không ngừng kêu gọi: Nàng sắp đi rồi, nàng sắp đi rồi! Kìm không được bước lên hai bước.

Tuyền Cơ từng bước một đi đến trung tâm tế đàn, nơi này dường như có một hơi thở đặc biệt khiến nàng cảm thấy bình yên, dễ chịu, càng đi vào trung tâm, cảm giác càng thêm mãnh liệt!

Trên tế đàn rõ ràng không có ai tu sửa qua, cơ bản chắc là vì không ai có thể đứng bình yên vô sự ở trên tế đàn này rồi.

Bốn phía tế đàn vốn có cột đá hiến tế rất lớn dùng để treo lá cờ và tế phẩm, bây giờ đã muốn sập hơn phân nửa, chính giữa mặt đất tế đàn có khắc đồ đằng đường kính lớn khoảng hai thước, trải qua nhiều năm mưa gió tác động đã không còn nhìn ra được chi tiết ban đầu.

Tuyền Cơ giống như bị mê hoặc đi đến đứng giữa trung tâm đồ đằng, quay đầu lại nhìn quanh một lượt người dưới tế đàn, thấy bọn họ ai cũng trợn mắt há hốc mồm, nhìn mình giống như nhìn thấy quái vật.

Ánh mắt những người đó từ từ đổi thành kinh diễm, hơn nữa khi thấy ánh mắt Nhạc Nghịch nhìn về phía nàng, quả là nồng nhiệt đến mức có thể đem đốt ra hai cái động trên người nàng.

Tuyền Cơ không khỏi hối hận bản thân không bưng theo cái chậu nước, nhìn xem mình đẹp đến cái dạng gì, đáng để bọn họ kích động như vậy.

Ngay tại lúc quần chúng dưới tế đàn kích động trong nháy mắt, Tuyền Cơ chợt nghe được hình như có tiếng di chuyển cơ quan từ dưới đất, sau đó dưới chân không còn vững, thân người rơi xuống, cảnh tượng ban ngày và đầu người lúc nhúc đều biến thành một mảnh tối đen.

Tuyền Cơ còn chưa kịp sợ hãi đã bị một đôi tay từ trong bóng đêm vươn ra, gắt gao ôm lấy thân hình đang ngã, mùi hương, hơi thở quen thuộc lập tức mạnh mẽ tràn vào trong mũi, trên môi bị hôn một cái.

"Tiểu rùa của ta, không phải sợ… Có ta ở đây." Giọng nam quen thuộc ở bên tai vang lên, trong bóng đêm phá lệ mị hoặc, êm tai.

Không cần phải nhìn cũng biết là ai!

Trong nháy mắt, tâm trạng Tuyền Cơ vui sướng đến muốn nổ tung, lời gì cũng không muốn nói nữa rồi, dùng sức đưa tay quay sang ôm người phía trước.

Chia tay lâu ngày mới gặp lại, Kỉ Kiến Thận hận không thể đem tiểu rùa này gắn chặt vào trong thân thể, để không còn xa cách nữa, hay là hung hăng ôm nàng hôn nàng, trút ra một phần lửa tương tư đang tra tấn mình, nhưng giờ phút này còn đang ở chỗ nguy hiểm, đành phải ôm chặt Tuyền Cơ, nhanh chóng hướng mật đạo phía sau mà đi.

Tay chân Tuyền Cơ giống bạch tuộc dùng để ôm chặt lấy Kỉ Kiến Thận, cũng chẳng hỏi hắn muốn dẫn mình đi đến đâu, chỉ cần có hắn ở bên cạnh, mọi chuyện cũng không sẽ còn vấn đề.

Đại ma vương nhà nàng là lợi hại nhất, hì hì!

Không biết đi trong bóng đêm đã bao lâu, Tuyền Cơ dần tỉnh táo lại, bắt đầu tưởng tượng tình cảnh trước mắt của mình và Đại ma vương, hẳn bây giờ đang ở trong lòng núi đi, nhưng lạ một điều không biết đường này đào như thế nào, đi lâu như vậy cũng không cảm thấy khó thở, chắc là cách mỗi đoạn là có chỗ thông gió.

Mặt đất bỗng nhiên truyền đến chấn động rõ ràng, Tuyền Cơ căng thẳng hỏi: "Làm sao vậy? Động đất?" Nếu là động đất thì thảm, không cẩn thận một chút là bọn họ sẽ bị chôn sống ở dưới này, điểm này cũng không kỳ quái đâu.

"Là nổ mạnh." Thanh âm mang theo ý cười của Đại ma vương truyền đến, Tuyền Cơ cảm nhận được thắt lưng bị siết chặt thêm một chút, môi lại bị mỗ sắc lang hôn trộm.

Trong bóng đêm, Tuyền Cơ có thể tưởng tượng ra bộ dạng đắc chí của Đại ma vương khi nói lời này, nổ mạnh này, hẳn là kiệt tác của hắn đi!

Tuyền Cơ rớt hố thì bị Đại ma vương cứu mang đi, bạn học tiểu Nhạc rớt hố thì bị mắc bẫy lừa thê thảm, tổn thất nghiêm trọng nha…

172. Chương 172: Mùi Chua Cao Ngất Trời

"Huynh… Huynh cho nổ tế đàn Thánh quân?" Tuyền Cơ kinh sợ hỏi, chỗ đó có rất nhiều người đó! Tuy là nàng không phải người hay trách trời thương dân, nhưng vì nghĩ đến chỗ đó tập trung hơn ngàn sinh mệnh còn đang sống sờ sờ, nàng thật sự không thể vui vẻ được.

Còn có Nhạc Nghịch, mặc dầu nàng không ưa hắn, thậm chí còn chán ghét, nhưng dù sao thì hai người cũng ở chung với nhau một thời gian, hai bên cũng coi như là hơi thân thiết, nếu hắn chết bất đắc kì tử, thì nàng sẽ cảm thấy không đành lòng.

Kỉ Kiến Thận nhận ra Tuyền Cơ khác lạ, dịu dàng an ủi: "Tế đàn là di sản của gia tổ Xích thị, ta làm sao mà xuống tay cho nổ mất được?"

Tuyền Cơ nhẹ thở phào, ráng ép buộc bản thân không nên đoán tiếp nơi nào bị nổ, sẽ có bao nhiêu sinh mệnh con người bị tổn hại. Mình và Đại ma vương còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, lúc này còn vướng bận mấy chuyện xoắn quýt này, có phần quá không đúng lúc.

Lại nói, tác phong của Đại ma vương kỳ thật trong lòng mình đều rõ, chuyện giết người phóng hỏa trong mắt người nam nhân đã quen cầm quyền, thật ra không xem là chuyện lớn gì, lòng dạ nhân từ đàn bà của mình vẫn nên giữ lại để sau khi thế cuộc ổn định rồi mới dùng đi, tránh vì mình mà làm hỏng chuyện của hắn.

Mặc kệ ra sao, lúc này Nhạc quốc không thể không gặp xui xẻo lớn!

Kỉ Kiến Thận nhẹ nhàng vỗ về nữ tử đang bất an trong lòng mình, hơi hối hận vì ở trước mặt nàng tiết lộ hàm ý, biết rõ tâm tư của nàng yếu đuối, sợ làm tổn thương đến mạng người… May là nàng cũng khôn ngoan không có tiếp tục truy hỏi thêm.

Không sai, quả thật hắn không có cho nổ tế đàn, nhưng là ngay vị trí mảnh đất trống trước chỗ tế đàn mà đám quan viên tụ tập, nơi đó gần nửa số là nhân vật chủ chốt trong triều đình Nhạc quốc, lần tổn thất này với Nhạc quốc mà nói, tuyệt đối là trầm trọng.

Lại đi thêm một hồi, tai nghe được tiếng nước vang dội, bầu không khí mang theo hơi nước phả vào mặt mà đến, Tuyền Cơ "Ý" một tiếng quay đầu lại nhìn.

Đằng trước đã đến cửa động, thác nước như tuyết trắng đổ ở trước động. Đem cửa động che giấu lại, trong động nhìn không thấy cảnh vật bên ngoài, bên ngoài cũng nhìn không ra sơn động phía sau thác nước, đây quả thật là Thủy Liêm động trăm phần trăm rồi!

Kỉ Kiến Thận vỗ vỗ cái mông của Tuyền Cơ, cười nói: "Ôm cho chắc, chúng ta đi ra ngoài."

Tuyền Cơ trừng mắt liếc hắn một cái, nghe lời tiếp tục ôm chặt thêm một chút, gương mặt nhỏ nhắn dán vào bên gáy Kỉ Kiến Thận cắn một ngụm nhỏ đầy tính trả thù - nhắc nhở thì nhắc nhở, còn nhân cơ hội ăn đậu hủ của nàng, này thì cái tên vô lại.

Kỉ Kiến Thận bị cắn làm cả người nóng lên. Hận không thể đem tiểu rùa kéo sang một bên tử hình ngay tại chỗ, đáng tiếc không đúng lúc, đành phải cười mắng: "Nàng lại cắn! Trở về ta với nàng sẽ tính sổ!"

Tuyền Cơ hừ một tiếng, thầm nghĩ: Tính sổ thì huynh có thể tính toán được hơn ta chắc? Tới bây giờ mới đến cứu ta. Ta còn chưa tính sổ với huynh đâu!

Cửa động ở dưới thác nước, thập phần gần sông, đá ở gần đó vừa ẩm ướt vừa trơn trợt. Người thường cơ bản không thể đứng vững, nhưng ở trong mắt loại cao thủ như Kỉ Kiến Thận, tự nhiên không tính là gì.

Ôm chắc Tuyền Cơ, nhảy lên vài cái đã đáp xuống bờ sông bên kia thác.

Mắt Tuyền Cơ bị dính một ít bọt nước văng ra từ thác nước, cúi đầu cọ cọ lau trên vai Kỉ Kiến Thận. Lại nghe được vài tiếng buồn cười quen thuộc, xoay đầu liền trông thấy. Thì ra là Dịch Thanh Vân đang đứng nhìn ở bên cạnh.

"Tiểu muội à, xa cách lâu ngày mới gặp lại cũng không cần thân thiết như vậy đâu?!" Dịch Thanh Vân nháy mắt trêu đùa.

Tuyền Cơ lúc này mới ý thức được tư thế bất nhã của mình, trên cơ bản là tay chân đều dùng để ôm lấy giống như là gấu Koala đang ôm cây vậy, gương mặt nháy mắt liền đỏ hồng, vội vàng buông cánh tay ra một chút, nhảy lên trên mặt đất, thối lui hai bước, nhìn trái nhìn phải, cũng may không có người ngoài.

"Đại ca thúi, vừa gặp mặt liền chọc ghẹo ta!" Tuyền Cơ cười mắng, chạy đến trước mặt Dịch Thanh Vân, nhìn hắn dang rộng cánh tay đón lấy mình. Liền muốn nhào qua ôm một cái.

Động tác ôm mới làm được một nửa. Người đã bị dứt khoát xoay một vòng đổi hướng, lập tức ngã vào lòng Đại ma vương.

Dịch Thanh Vân tức giận, gào thét: "Họ Trầm kia, ngươi ôm từ tróng đó ôm ra tới đây đến giờ còn ôm chưa đủ sao, còn giành với ta làm gì?!"

Kỉ Kiến Thận khí định thần nhàn nói: "Tuyền Cơ là thê tử của ta."

"Phi phi! Trước không nói các ngươi còn chưa có đại hôn, cho dù có đại hôn, Tuyền Cơ vẫn là tiểu muội của ta! Nàng không phải sở hữu của ngươi, keo kiệt như vậy làm chi? Ta là đại ca thân sinh của nàng, ôm một cái cũng không được sao?" Dịch Thanh Vân phẫn nộ rồi.

"Không được!" Một câu như đinh đóng cột, chọc Dịch Thanh Vân tức đến sắc mặt xanh mét.

"Nếu ôm thì ngươi đi ôm Hồng giáo chủ của ngươi đi." Đại ma vương còn ngại chưa đủ, tiếp tục hung hăng đâm thêm một nhát.

Dịch Thanh Vân vừa nghe ba chữ "Hồng giáo chủ", sắc mặt từ xanh thành hồng, từ hồng sang đen, lại đen thành trắng, màu sắc đổi một vòng rực rỡ, cuối cùng hừ mạnh một tiếng, không nói gì.

Đại ma vương bắt nạt đại ca như vậy rất không đúng, Hồng giáo chủ? Đó là ai vậy? Không phải đại ca thích Nhạc Linh sao?

Tuy rằng vừa bất mãn vừa có nhiều nghi vấn, nhưng Tuyền Cơ vẫn cảm thấy mình hẳn là nên nhắc nhở hai cái người nam nhân trước mắt xem mình như kẹo mà giành giật một chút: "Chúng ta có phải hay không nên rời khỏi nơi này trước a…"

Kỉ Kiến Thận cười, tay nắm lấy Tuyền Cơ, nói: "Được, xe ngựa đã chuẩn bị ổn thỏa, chẳng qua phải ủy khuất ông anh vợ này một chút."

Dịch Thanh Vân không tình nguyện hừ một tiếng, lấy ra một bọc đồ đưa Tuyền Cơ, nói: "Tiểu muội đem quần áo trang sức trên người thay hết đi."

Tuyền Cơ chớp chớp mắt nhìn Dịch Thanh Vân lại nhìn Kỉ Kiến Thận, bừng tỉnh hỏi: "Đại ca muốn cải trang thành bộ dạng của ta để dụ truy binh đi?"

Kỉ Kiến Thận gật đầu, trong khoảng thời gian này có thể cải trang giống như đúc Tuyền Cơ, chỉ có một mình Dịch Thanh Vân.

Tuyền Cơ biết đây là biện pháp tốt nhất, ngoan ngoãn nhận gói đồ trốn sau gốc cây thay quần áo. Dịch Thanh Vân ngồi cạnh bờ sông, mở ra dụng cụ chuẩn bị hóa trang ình.

Qua một hồi, Tuyền Cơ thay hoàn chỉnh một bộ váy áo ngắn của tiểu nha hoàn bình thường đi ra, chải mái tóc dài ra phía sau gáy, tuy rằng không có hoa phục hỗ trợ, nhưng lại đặc biệt xinh xắn, thanh nhã khiến người thương yêu, chỉ thấy ngón trỏ Kỉ Kiến Thận động đậy.

Được rồi, hiện tại không đúng lúc! Thở dài nhận trang phục trên tay Tuyền Cơ đưa ném lên tảng đá gần Dịch Thanh Vân, lấy trong người dịch dung đan được cải tiến mới vừa dùng bồ câu đặc biệt để xin từ em trai mình, kéo Tuyền Cơ qua một bên để dịch dung.

Dịch dung đơn này là thành phẩm của Lạc Dương, dược tính ôn hòa, sau khi Tuyền Cơ và Kỉ Kiến Thận dùng, dung mạo sẽ trở nên vô cùng tầm thường, nhưng cũng không đến mức giống như Hủy dung đơn của Dịch Thanh Vân xấu nhất trần đời như vậy, dùng để trốn thoát đuổi bắt của Nhạc quốc, là cực kỳ thích hợp.

Cách ăn mặc đã sẵn sàng, Kỉ Kiến Thận nghiêm mặt nhìn Dịch Thanh Vân, nói: "Hồng giáo chủ sắp đến, trong khoảng thời gian này, ngươi phải xem bản thân mình chính là Tuyền Cơ, hai người phải thương lượng cho thật tốt làm sao để tránh theo dõi, ngàn vạn lần đừng cố ý đi thu hút sự chú ý của truy binh Nhạc Nghịch."

Dịch Thanh Vân vẫy vẫy tay, nói: "Biết rồi, còn phải để cho ngươi nhắc sao."

Tuyền Cơ lo lắng nhắc nhở: "Đại ca, suy nghĩ của Nhạc Nghịch kia rất sắc bén, hơn nữa võ công lại cao, huynh nhất định phải cẩn thận tránh đi, không nên đối mặt với hắn."

Thấy Dịch Thanh Vân gật đầu đồng ý, nhưng vẫn cảm thấy có chút lo lắng, quay đầu nhìn Kỉ Kiến Thận, nói: "Ta vẫn có chút lo lắng cho an toàn của đại ca."

Kỉ Kiến Thận cười, nói: "Yên tâm, nếu Nhạc Nghịch phong nàng làm Hoàng hậu, hẳn là sẽ đau lòng không nỡ xuống tay giết hắn đâu."

Rõ ràng là cười, Tuyền Cơ lại cảm thấy run sợ trong lòng, nàng biết ngay mà! Chuyện mình bị Nhạc Nghịch phong Hậu, nhất định sẽ khiến Đại ma vương tức giận, nhưng mà nàng cũng không có muốn mà, hu hu hu...

173. Chương 173: Một Xe Đầy Cảnh Xuân

Sau khi tạm biệt Dịch Thanh Vân, Kỉ Kiến Thận dẫn Tuyền Cơ đi ra ngoài núi, người Trầm thị sớm đã thuê xe ngựa đứng chờ ở ven đường.

Xe ngựa này đương nhiên không có khả năng xa hoa như hồi trước dùng ở Kỉ quốc, bề ngoài thật sự bình thường, chẳng qua bên trong xe vẫn được sửa sang lại thập phần sạch sẽ dễ chịu.

Người đánh xe chính là một lão hán nghễnh ngãng lớn giọng, không phải người Trầm thị, mà là đặc biệt thuê một gã xa phu bình thường ở thôn trấn gần đây.

Hai người vừa mới lên xe đóng cửa lại, Tuyền Cơ đã bị ôm trọn vào lồng ngực của Kỉ Kiến Thận, áp đảo hôn nàng nồng nhiệt đến không thể thở nổi.

Chờ đến khi nàng hơi khôi phục lại thần trí, mới phát hiện áo khoác và trung y đều đã bị mở ra hơn phân nửa, một đôi móng vuốt của mỗ sắc lang công khai len lỏi vào bên trong quần áo lỏng lẻo tùy ý xoa nắn.

Tuyền Cơ ngượng ngùng, nhưng vì nhiều ngày không gặp mặt, có lẽ hai người cũng đã chịu đựng đủ nỗi khổ tương tư, cho nên không nỡ nhẫn tâm cự tuyệt. Lại nói đôi bàn tay thân thuộc kia vuốt ve ở trên người cũng cực kỳ thoải mái, vì thế dứt khoát nhu thuận nhắm mắt lại tựa vào lồng ngực Đại ma vương, ngầm đồng ý cho hắn làm càn.

Bây giờ là hai người đang chạy trốn, lại là ở trên xe, nhiều lắm hắn cũng chỉ muốn thỏa mãn một chút dục vọng bằng tay bằng môi, hẳn là sẽ biết chừng mực, Tuyền Cơ đoán vậy nên càng thêm yên tâm đem bản thân dâng lên, mặc hắn hành động.

Nhưng hiển nhiên là nàng quá coi trọng khả năng kiềm chế của nam nhân, nhất là một người đã quá nhiều ngày không được nếm trải ngọt ngào, nam nhân này bây giờ chính là bị một bụng dấm chua thiêu cháy tâm trí, căn bản là không còn tự chủ gì đáng tin cả.

Cho nên, đương lúc ma trảo của người nào đó lướt qua đùi nàng rồi tiến thẳng vào chỗ quan trọng mà tấn công, Tuyền Cơ bị dọa tới mức khẽ rên một tiếng, tay chân luống cuống định thoát ra thì đã muộn.

Đại ma vương vô cùng đắc ý, một tay ghì lại thắt lưng của nàng, để cho nàng dán vào lồng ngực của mình không thể nhúc nhích được, một tay tận tình ở dưới váy làm trò bỉ ổi. Hai người kề rất sát nhau, khiến cho hai tay Tuyền Cơ không thể ngăn cản ở giữa, trơ mắt chứng kiến váy dài của mình một đường vén thẳng lên tới lưng, lộ ra hai chân thon dài cùng chiếc quần lụa màu bạc.

Lụa bạc thật sự quá mỏng, mặc ở trên người xem như lớp da thứ hai cũng không khác là mấy, dựa vào mấy động tác giãy dụa đá chân của Tuyền Cơ, hoàn toàn làm lộ ra đường cong mê người của đôi chân, khiến Kỉ Kiến Thận xúc động không thôi. Động tác dưới tay càng thêm không kiêng nể gì.

Tuyền Cơ sợ bên ngoài xe có người, không dám lớn tiếng quát ngăn cản, đành phải thấp giọng cầu xin: "Huynh dừng lại..." Một bên vặn vẹo vòng eo định tạo ra một chút khoảng cách giữa hai người, để cho hai tay có thể ngăn cản, đẩy lùi cái tên sắp muốn biến thân thành sắc ma trước mắt này.

Giãy dụa và cầu xin như vậy. Hiệu quả duy nhất chính là kích thích hỏa dục của sắc ma tiên sinh càng bừng lên thêm!

Một bàn tay cuối cùng cũng rời khỏi chỗ mẫn cảm của nàng, bất quá không có ý định thu lại khắc chế, mà là bắt đầu "Tháo bao bì".

Tuyền Cơ vừa thẹn vừa sợ lại khẩn trương, há miệng còn muốn kháng nghị, lại bị hôn mãnh liệt, đầu lưỡi mạnh mẽ ồ ạt tiến công, tận tình mút, đoạt lấy từng sợi nước bọt ngọt ngào trong miệng nàng.

Thủ đoạn tán tỉnh của Đại ma vương, so với nàng thì hoàn toàn không có cùng đẳng cấp, tuy đã được tôi luyện vài tháng trong tay hắn, nhưng đến khi lên sân khấu Tuyền Cơ vẫn là chỉ có nước bị đánh thua tơi tả.

Thần trí hỗn loạn chỉ còn lại một cỗ nóng cháy, dưới thân chợt lạnh, cảm giác vật che đậy cuối cùng bị thoát hơn phân nửa, Tuyền Cơ rốt cuộc chấp nhận cùi không sợ lở, từ bỏ việc kháng cự.

Mặc kệ đi, Đại ma vương muốn thế nào thì thế đó đi!

Không biết ông trời là rất công bằng hay là cực bất công, ngay lúc Đại ma vương chuẩn bị tiến hành xơi tái, cửa xe đột ngột truyền đến một hồi tiếng gõ cửa, xa phu thanh thanh cổ họng lớn tiếng gào to: "Công tử gia a. Đây có cái quán trà, có muốn dùng chút điểm tâm và trà rồi tiếp tục đi không a!"

Tuyền Cơ lúc này mới phát hiện xe ngựa không biết từ khi nào đã dừng lại, nghĩ đến vị trí lão hán kia vẫn luôn ngồi cách hai người không tới hai thước. Mình lại bị Đại ma vương giữ lấy như vậy tính làm chuyện xấu hổ, trên khuôn mặt hồng đến như muốn xuất huyết, vội vàng thừa dịp Đại ma vương phân tâm, trong nháy mắt ngã sang một bên, nhanh chóng đem quần áo bị thoát lung tung ra mặc vào.

Đại ma vương thực thất vọng, nếu bây giờ lão hán dám xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn nhất định sẽ không chút do dự vặn đầu lão ném vào trong sơn cốc.

Một đôi mắt to tròn của Tuyền Cơ chớp chớp đánh giá vẻ mặt cầm thú hung mãnh của hắn, tuy giờ phút này nàng bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn thật sự nhìn bình thường, nhưng chính là đôi mắt kia đã khiến tâm của hắn động không thôi.

Thái độ ngạo nghễ mị hoặc, ngón tay hướng Tuyền Cơ ngoắc ngoắc một cái, nói: "Lại đây!"

Tuyền Cơ dùng sức lắc đầu, ngu mới qua, nếu để cho lão hán đánh xe biết bọn họ đang làm cái gì, nàng không cần phải làm người nữa a!

Nhĩ lực của lão hán cực kỳ kém, sau một hồi lâu không nghe thấy tiếng người trả lời. Tưởng bản thân mình nghễnh ngãng cho nên không có nghe được trả lời, lại lớn tiếng hỏi: "Công tử, có muốn dừng lại uống một ngụm trà rồi tiếp tục đi không?"

Nhao nhao ồn ào, thực phá hỏng không khí, Kỉ Kiến Thận miễn cưỡng đề cao giọng nói: "Bản công tử không khát! Tiếp tục chạy đi!"

Tuyền Cơ nghe xong lời hắn nói "Không khát", nhịn không được hướng hắn làm cái mặt quỷ, ánh mắt mang ý cười thầm sỉ vả: Người này, đồ đại bại hoại rõ ràng khát muốn chết!

Lão hán ngoài xe vẫn là không có nghe được tiếng, ù ù cạc cạc dính chùm lại không rõ, Kỉ Kiến Thận thực buồn cười lại tức giận, lớn tiếng nói: "Bản công tử không… khát…! Chạy đi!"

Trong tiếng nói có kèm theo nội lực, lão hán nghe đến cả người chấn động, cuối cùng đã nghe được rõ. Cười ha hả giơ roi quất ngựa tiếp tục đi, thầm nghĩ trong lòng: Nhìn không ra cậu ấm văn vẻ nhã nhặn, giọng vậy mà quá sức lớn!

Bên trong xe Tuyền Cơ rốt cuộc nhịn không nổi, ha ha cười lớn, tiếng cười như là chuông bạc, Kỉ Kiến Thận nghe thấy mà dở khóc dở cười, này cái tiểu rùa hư hỏng, thấy hắn bị xấu hổ mà vui đến như vậy, thật là đáng đánh!

Tay vươn ra đem tiểu rùa cười không thể dừng lại tha lại đây, một bàn tay kia ở trước ngực nàng không nhẹ không nặng vỗ về một chút, cười mắng: "Nàng là cái nha đầu hư hỏng vô lương tâm."

Tuyền Cơ cười đến mặt mày loan loan, sung sướng khi người gặp họa đáp trả: "Đại sắc lang, đáng đời!"

"Được, nếu nói ta là đại sắc lang, ta đây cũng không khách khí!" Nói xong thì động thủ định tiếp tục chuyện vừa rồi bị dứt quãng.

"Ai ai, ta sai rồi ta sai rồi, tha cho ta đi!" Tiểu rùa vừa mới đắc ý vênh váo liền sợ tới mức xuống giọng liên tục cầu xin tha thứ.

"Giữ lại hơi sức đi, nàng có thể chậm rãi cầu xin tha thứ như thế này, lớn tiếng cũng không phải sợ gì, dù sao lão hán bị nghễnh ngãng, không nghe thấy!"

Đại ma vương cười đến thực dịu dàng, tiểu rùa sợ tới mức lui thành một cục.

Mắt thấy chống cự không có hiệu quả, Tuyền Cơ chỉ sợ hắn ngay tại trên xe đem nàng ăn sạch, đành phải thử giảng đạo lý, trì hoãn thời gian thi hành án: "Bây giờ đã là vào chiều rồi, không lâu sau bầu trời sẽ tối đen, đến lúc đó khẳng định là lão sẽ tới bảo chúng ta ăn cơm tìm nơi ngủ trọ, vạn nhất cắt ngang… Ách, không phải sẽ thực mất hứng sao?"

"Cũng đúng, bất quá bây giờ tới lúc bầu trời tối đen cũng còn một canh giờ nữa, quả thật không đủ dùng…" Đại ma vương miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Này cái đại sắc ma, một canh giờ còn chưa đủ a?! Thật tình muốn đem nàng ép đến chết sao? Oa oa oa!

Tuyền Cơ trong lòng gào thét, trên mặt cười khổ, chỉ cầu cho Đại ma vương không quá sắc tính đem nàng ăn ngay tại chỗ, về phần mặt khác, đến lúc đó tính sau.

Đại ma vương hiển nhiên nhận thấy được chăn đệm không có đủ, vuốt mái tóc dài của Tuyền Cơ, đắc ý nói: "Xem ra phu nhân đối với năng lực của vi phu thực hiểu rõ! Vì để cho phu nhân được tận hứng, buổi tối chúng ta hảo hảo ân ái đi."

Cái tên bại hoại tự đại lại háo sắc này!

174. Chương 174: Công Kích Kinh Hoàng

Bên đây cảnh xuân kiều diễm, bên kia khói súng nổi lên bốn phía.

Ở trước mặt mọi người, Tuyền Cơ đột ngột biến mất trên tế đàn, người có phản ứng đầu tiên chính là Nhạc Nghịch.

Hắn căn bản đã bất chấp máu tanh làm vấy bẩn thánh khí, hầu như là phản xạ theo quán tính, dưới chân vận khí một cái liền phi thân lên tế đàn, vọt vài bước đến vị trí Tuyền Cơ đã biến mất, định một chưởng đánh xuống lòng đất, đột nhiên trong đầu choáng váng một trận, hai chân mềm nhũn muốn quỳ xuống.

Nhạc Nghịch giật mình, nhờ sự kiêu ngạo của vua một bước chống đỡ, nhanh chóng dùng hết lực đem trọng tâm dồn về phía sau, ngã ngồi một cái thật mạnh trên tế đàn.

Mấy vị cận thần của Nhạc Nghịch như là Phù Dương kinh ngạc thất sắc, xông lên đài muốn bảo hộ Hoàng đế, nhưng một đám lên tới đều giống như say rượu, ngã đông ngã tây đồng loạt quỳ xuống, té ngã, toàn bộ không một ai có thể đứng vững ở trên đài.

Hiện trường một mảnh hoảng loạn, quan binh và trọng thần đứng dưới đài cùng lên dự lễ nhất thời ngẩn ngơ tại chỗ, không biết nên làm thế nào cho phải.

Phù Dương lo lắng có người thừa dịp rối loạn trên tế đàn sẽ gây bất lợi cho Nhạc Nghịch, quát lớn: "Toàn bộ không ai được nhúc nhích! Quân đội bao vây chặt chẽ tế đàn, một con ruồi cũng không được lọt vào!"

Đám quan viên hai mặt nhìn nhau, ngoan ngoãn đứng tại chỗ, sợ chỉ một động tác hơi lớn lập tức sẽ bị cho là có ý đồ bất chính với Nhạc Nghịch, vậy thì chết rất oan!

Phù Dương xoay người muốn đỡ Nhạc Nghịch xuống tế đàn, lúc trước đã từng thử qua, chỉ cần rời khỏi tế đàn là có thể khôi phục lại như bình thường.

Nhưng Nhạc Nghịch lại nghiêng đầu dữ tợn nhìn chằm chằm vào chỗ Tuyền Cơ vừa biến mất, nửa phần cũng không chịu nhúc nhích, không khỏi khẩn trương! Khổ sở khuyên nhủ vài câu, Nhạc Nghịch lại cứ có tai như điếc, tay bắt đầu sờ soạng đồ đằng khắc trên mặt đất bằng đá, hy vọng có thể tìm thấy dấu vết của cơ quan.

Giữa lúc rối ren, có mấy người từ trong đám quan binh đột nhiên lấy đuốc từ trong áo ra châm lửa rồi xông về phía đội ngũ quan viên.

Đám quan binh vốn đang hết sức chăm chú phòng bị kẻ thù từ bên ngoài tiến công, đối với vài người rời khỏi đơn vị chạy ngược về hướng tế đàn, nhất thời không biết làm sao đối phó.

Đám đại thần đứng dưới ánh mặt trời đã lâu lại nhìn thấy một màn xảy ra trên tế đàn, sớm đã trì độn, đợi cho đến khi phát hiện ra không ổn, muốn chạy trốn tứ phía, cũng đã chậm…

Mấy người kia giống như điên rồi, đem cây đuốc đốt chính mình. Ngay sau đó chính là một mảnh ánh lửa cao ngút trời, sau một tiếng nổ lớn, để lại một vùng huyết nhục tung tóe, cảnh tượng chết chóc vung vẫy khắp nơi trên mặt đất rất đáng sợ.

Tất cả bị một màn này làm sợ ngây người, người bị xuống địa ngục chẳng qua cũng chỉ đến thế!

Thế nhưng thích khách lại dùng cách đồng vu quy tận vô cùng thê thảm như vậy để ám sát đại thần, thật sự là mới thấy lần đầu, thật mới mẻ, các đại thần đi theo cùng của Nhạc quốc tử thương nghiêm trọng chưa từng thấy!

Nhạc Nghịch đang ở trên tế đàn sờ soạng, chợt nghe thấy tiếng nổ phía sau, quay lại liền thấy một màn chấn động, kinh hãi đến mức mắt muốn nứt toát ra. Giãy dụa muốn rời tế đàn để quan sát.

Phù Dương so ra vẫn còn bình tĩnh hơn. Một tay gắt gao nắm lấy Nhạc Nghịch dùng cánh tay cản trở hắn lấy thân xông vào nguy hiểm. Chuyện vừa rồi phát sinh đột ngột, nhưng hắn lại phát hiện, ngọn lửa vọt tới trước tế đàn giống như trúng phải cái gì che chắn, dội ngược trở về, xem ra tế đàn này tuy rằng khiến người khác ngã xuống đất vô lực, nhưng cũng có thánh khí bảo hộ cho người ở trên không bị thương tổn.

Chuyện phát sinh nội trong hôm nay quá mức ly kỳ, thánh khí của tế đàn xác nhận là chuyện có thực, nhưng rõ ràng là có người lợi dụng tế đàn để cướp đi Hoàng hậu, ám sát đại thần. Đến tột cùng là do trùng hợp hay sớm đã là cái bẫy hoàn hảo? Nếu là về sau, cuối cùng là ai mới có năng lực vận hành cơ quan tế đàn? Tế đàn này vắng lặng đã gần vài trăm năm lịch sử rồi.

Phù Dương cười khổ: Giờ phút này có nghĩ nhiều cũng vô ích, vẫn là trước bảo hộ Hoàng thượng bình an rời khỏi nơi đây xem ra quan trọng hơn!

"Xin Hoàng thượng hãy bình tĩnh, hiện tại bên ngoài tế đàn tình huống không rõ, vẫn xin Hoàng thượng bảo trọng long thể, không cần phải dấn thân vào nguy hiểm!" Phù Dương gắt gao giữ chặt Nhạc Nghịch, không dám nới lỏng nửa phần.

Lúc này cũng không cố duy trì cái gì tôn ti mạo phạm, Phù Dương cao giọng quát, ra lệnh binh lính đang kinh hoảng chạy loạn dừng lại, nỗ lực chỉ huy vài kẻ đắc lực dưới quyền kiềm chế binh mã, nhanh chóng

triệu tập đội quân đóng dưới chân núi tiến lên nghênh giá và chữa trị cho quan viên, binh lính đã bị thương sau vụ nổ.

Sau một hồi hỗn loạn, Nhạc Nghịch miễn cưỡng rời khỏi tế đàn, một lần nữa đứng ở đội dẫn đầu.

Cảm giác mê muội khó chịu trên tế đàn đã biến mất không còn thấy tăm hơi, nhưng Nhạc Nghịch lại cảm thấy có một tầng lửa đang bốc cháy trong lòng!

Từ khi hắn đăng cơ cho đến nay, chưa từng nếm phải qua mùi vị thua thiệt như vậy, lần này số đại thần mang theo chết hơn phân nửa trong trận nổ lớn. Chỉ còn lại một phần ít may mắn còn sống thì cũng bị thương không nhẹ, dù cho chữa khỏi, cũng không nhất định có thể một lần nữa đứng ở trong triều.

Đến tột cùng là ai mà có thể nghĩ ra phương pháp ám sát ngoan độc như vậy? Giờ phút này ngẫm lại, cả hành trình trên núi Xích Thánh, từ đầu đến cuối đều lộ ra mùi âm mưu.

"Quốc sư đâu rồi?!" Nhạc Nghịch trầm giọng hỏi.

"Hồi bẩm Hoàng thượng, đã kiểm tra qua số quan viên bị chết… Không thấy tung tích hai vị quốc sư đâu!" Phù Dương hổ thẹn muốn chết, lần đầu tiên mình bảo vệ Hoàng thượng xuất hành, vậy mà lại xảy ra một sai lầm lớn thế này, cho dù Nhạc Nghịch không trách phạt hắn, hắn cũng không còn mặt mũi tiếp tục đảm nhận chức vụ thống lĩnh thị vệ nữa.

"Có tìm ra thân phận của thích khách?" Nhạc Nghịch hỏi lại.

Phù Dương hổ thẹn tột cùng, đáp: "Vi thần tội đáng chết vạn lần, thích khách đã bị nổ tan xương nát thịt, không thể nhận ra."

"Được! Tốt!" Nhạc Nghịch ngửa mặt lên trời cười ha hả mấy tiếng. Trong tiếng cười mang theo sự dữ tợn và hận thù.

Quay đầu hung hãn nhìn thẳng tế đàn, trong miệng gằn từng chữ: "Truyền ý chỉ của trẫm, các châu quận trong phạm vi trăm dặm từ núi Xích Thánh tăng cường kiểm tra. Phát hiện nhân vật nào khả nghi đều bắt giữ, nhất là nữ tử thì phải bắt sống, không được sát thương! Biên cảnh Kỉ quốc toàn bộ giới nghiêm, chưa có thủ dụ của trẫm, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào Kỉ quốc!"

Trong lúc nói chuyện, một cánh tay chỉ về hướng tế đàn, ra lệnh: "Đập bể tế đàn này xuống!"

Quan binh ồn ào, hôm nay chính mắt chứng kiến chuyện thần kì trên tế đàn, trong lòng mỗi người đều nảy sinh kính sợ, nếu bọn họ phải đập tan thánh địa, bọn họ thật tình không dám hạ thủ! Nhưng Hoàng mệnh khó cãi… Nhất thời đám binh lính hai mặt nhìn nhau, không có ý kiến.

Nhạc Nghịch thấy mọi người bất động, cười lạnh một tiếng, đoạt trường mâu trong tay một trên tướng lĩnh, dùng sức hướng tế đàn phóng đi, chỉ nghe được một tiếng nổ lớn, sắt đá giao nhau văng tia lửa khắp nơi, cự thạch trải qua trăm năm sương gió nay giống như khối đậu hủ, bị trường mâu cắm thẳng vào, trường mâu lại tiếp tục sát nhập một nửa thì mới ngừng, phát ra một tiếng rít dài vang vọng.

Đám lính chứng kiến một màn này, toàn trường lặng ngắt như tờ, trong giây lát phát ra tiếng hô hào vang như sấm! Nhạc quốc từ trước đến nay xem trọng sức mạnh, sau khi Nhạc Nghịch đăng cơ Nam chinh Bắc thảo, chẳng những thành tựu có được là tự thân chinh chiến, đem lãnh thổ Nhạc quốc khuếch trương rộng lớn, lại càng khiến cho sự sùng bái vũ lực đạt đến đỉnh điểm!

Thấy trường mâu của Hoàng thượng có thể dễ dàng phá hủy tế đàn, trong lòng đám lính đối với thánh khí Thánh quân toàn bộ dẹp hết, đều nghe lệnh đi tìm vũ khí hợp lực phá hủy tế đàn.

Nhạc Nghịch quan sát hết một màn này, cười lạnh: "Trẫm chưa bao giờ tin thiên mệnh thần dụ chó má cái gì cả, trẫm chỉ tin năng lực của bản thân, tin quyền lực nắm ở trong tay! Ai dám nghịch trẫm phản bội trẫm, trẫm sẽ khiến hắn hối hận cả đời!"

Lúc này, Tuyền Cơ đang dựa vào trong lòng Đại ma vương ngủ, chợt rùng mình một cái.

Bàn tay của Kỉ Kiến Thận nhẹ nhàng vuốt ve bờ lưng của nàng, thầm lặng trấn an giấc ngủ dường như có chút không yên ổn của nữ tử trong vòng tay.

Dường như ý thức được bản thân mình đã trở về dưới cánh chim an toàn nhất, Tuyền Cơ vô thức thở phào một hơi tiếp tục giấc mộng đẹp của mình.

175. Chương 175: Ra Ngoài Gặp Cố Nhân

Tuyền Cơ vốn tưởng rằng hai người sẽ ở lại khách điếm tại trạm dịch hoặc thậm chí là thôn làng nào đó để qua đêm, cho nên khi Đại ma vương ngang nhiên đường hoàng gõ cửa đại môn trang viên của một hộ quan viên ở trấn trên, lại có một đống người ùa ra cung kính gọi hắn là biểu thiếu gia, thật sự bị kinh hãi.

Mình quả là quá coi nhẹ yêu cầu đối với chất lượng cuộc sống lẫn phạm vi thế lực của Đại ma vương rồi!

Ông lão đánh xe giống như từ sớm đã quen biết bọn họ, thành thành thật thật đi theo gia đinh lui xuống nghỉ ngơi, an trí xe ngựa.

Một gã thanh niên áng chừng ba mươi tuổi, thanh tú nhã nhặn cười hào sảng tiến lên chào đón, nồng nhiệt thân thiết nói: "Biểu ca, có thể thấy ngươi đến đây! Tiểu đệ mỗi ngày không uổng trông chờ ngươi tới."

Biểu ca? Tuyền Cơ hết nhìn thanh niên trước mặt lại nhìn sang Kỉ Kiến Thận, Đại ma vương từ khi nào thì lại có thêm ra một tên biểu đệ vậy, dựa theo gia tộc của Đại ma vương mà nói, vị "Biểu đệ" này hoặc là người của Xích gia, cũng có thể là người thuộc hoàng tộc Khiết quốc, hoặc giả là có quan hệ với cái vị dưỡng phụ dưỡng mẫu ở Vương phủ Kỉ quốc kia rồi…

"Biểu đệ" và Kỉ Kiến Thận xã giao qua lại, lại liếc nhìn sang Tuyền Cơ bên cạnh Kỉ Kiến Thận một cái, cười hỏi: "Vị này chính là?"

Tuyền Cơ lúng túng, cái này cái này… Nên nói như thế nào đây? Tình nhân? Hình như rất lỗ mãng. Thê tử? Còn chưa phải….

Bên kia Kỉ Kiến Thận đã mang bộ dạng nghênh ngang nói: "Là tiểu nha hoàn trốn nhà đi, trên đường chạm mặt liền thuận tiện mang về nhà đó mà."

A?! Hơi quá đáng nha, từ khi nào thì nàng trở thành nha hoàn lưu lạc của hắn! Tuyền Cơ giận mà không dám nói gì, trông bộ dáng Kỉ Kiến Thận thật sự không giống đang nói giỡn, nhất thời sững sờ tại chỗ, không biết phải phản ứng ra sao.

Bên tai lại nghe thấy Kỉ Kiến Thận khách khí nói: "Tiểu nha đầu chưa từng thấy sự đời, không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, biểu đệ chớ trách."

"Đâu có đâu có…" Biểu đệ này là một người cực kỳ thông minh, không hề truy vấn nữa, khách khách khí khí mời hai người đi vào trong nghỉ ngơi.

Đợi đến lúc vào nội viện, sau khi toàn bộ người hầu đều lui ra, biểu đệ đột nhiên quỳ rạp xuống đất cất cao giọng: "Thuộc hạ tham kiến Thiếu chủ."

Kỉ Kiến Thận cười, một tay nâng thanh niên trên mặt đất dậy, nói: "Không cần đa lễ, mấy năm qua vất vả cho ngươi."

Tuyền Cơ vừa nghe là biết ngay vừa rồi bị Kỉ Kiến Thận trêu đùa, cái tên đểu này. Một ngày không chọc nàng thì không vui sao!

Hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, Tuyền Cơ xoay người định đi thẳng vào bên trong không thèm để ý bọn họ. Đại ma vương lại dùng một tay giữ chặt nàng, cười nói: "Trương mẫu thương nàng như vậy, con trai của bà, nàng không muốn gặp sao?"

Tuyền Cơ vô cùng ngạc nhiên, quay đầu hỏi: "Ngươi là con của Trương mẫu?"

Người thanh niên kia mỉm cười, khom mình hành lễ đáp: "Thuộc hạ Triệu Chi Duyên ra mắt Thiếu chủ phu nhân." Tuy là Tuyền Cơ đã dịch dung, nhưng xem nàng cùng Thiếu chủ đứng chung một chỗ có vẻ vô

cùng thân thiết, hơn nữa đã biết duyên cớ Thiếu chủ đến Nhạc quốc, hắn sớm đoán được thân phận thật sự của nàng.

Mặt của Tuyền Cơ xoát một cái hồng như trái cà chua, nàng… nàng lại vẫn chưa có gả, xưng hô như vậy có phải có phần thái quá hay không!

Kỉ Kiến Thận nhìn bộ dạng xấu hổ của Tuyền Cơ, thập phần đắc ý, nhưng cũng phải mở miệng giải vây giúp nàng: "Chi Duyên không cần khách khí. Nàng ở Vương phủ được mẫu thân của ngươi chiếu cố, hẳn là nàng nên hướng ngươi hành lễ mới đúng."

Tuyền Cơ nhớ đến Trương mẫu đối với mình bảo bọc chiếu cố, nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay của Kỉ Kiến Thận, hướng Triệu Chi Duyên chỉnh đốn trang phục, làm lễ: "Vốn hẳn nên gọi huynh một tiếng Triệu đại ca, nhưng vì Triệu Chính đại ca tuổi so với huynh lớn hơn, nếu huynh không ngại, tiểu muội gọi huynh là Triệu nhị ca, như thế nào?"

Triệu Chi Duyên thường hay nhận được thư mẫu thân gởi đến có đề cập về chuyện của tiểu chủ mẫu tương lai này, tuy rằng chưa từng ở chung với nàng, nhưng cũng hiểu được chút tính tình của nàng, lập tức cũng không khách khí từ chối.

Bởi vì có quan hệ với Trương mẫu cho nên Tuyền Cơ đối với Triệu nhị ca mới nhận thức này có hảo cảm, ba người trò chuyện một hồi lâu, không khí hòa hợp.

Xem đề tài của hai người từ từ bắt đầu chuyển hướng vào chính đề, Tuyền Cơ tìm cớ mệt mỏi muốn rời đi. Thật ra không phải là nghi kị gì, mà là không muốn nghe nhiều chuyện quan trọng phức tạp, miễn phải phiền lòng.

Kỉ Kiến Thận cũng không ép buộc, chỉ dặn dò: "Không được ngủ nhiều quá, còn phải ăn cơm nữa, gặp mặt Triệu nhị tẩu của nàng, là người quen cũ. Dịch dung dược ta còn, đừng ngại rửa sạch dịch dung trên mặt, tránh khiến nàng ta không nhận ra nàng."

Tuyền Cơ hiếu kỳ hỏi: "Người quen của ta? Ai vậy?"

Kỉ Kiến Thận nựng nựng khuôn mặt nàng, nói: "Đến lúc đó rồi biết, ngoan ngoãn đi thôi."

Úp úp mở mở cái gì chứ! Tuyền Cơ mếu máo nghe lời đi vào nội đường rửa sạch khuôn mặt. Cũng may dược lần này dùng thật đơn giản, nếu không lúc thì dịch dung lúc thì khôi phục lại thật sự là phiền chết luôn.

Kỉ Kiến Thận nhìn bóng dáng nàng rời đi, trong ánh mắt chợt lóe sáng lên rồi vụt tắt. Muốn để nàng gặp lại cố nhân thật vui vẻ cũng chỉ là một trong những nguyên nhân, quan trọng nhất là hắn muốn đêm nay hảo hảo mà hoàn toàn yêu thương nàng, khuôn mặt dịch dung kia, hiển nhiên là không thể tận hứng toàn vẹn rồi.

Quay đầu lại tiếp tục đối diện với Triệu Chi Duyên, tình dục đắc ý trong lòng đã được che giấu sạch sẽ, Kỉ Kiến Thận bắt đầu hỏi tình thế Nhạc quốc hiện nay.

"Quả nhiên như sở liệu của Thiếu chủ, tế đàn Thánh quân bị Nhạc Nghịch chính tay phá hủy. Mệnh lệnh lùng bắt Thiếu chủ vừa lan ra, nội dung chính là phong tỏa toàn bộ đường đi đến Kỉ quốc và xung quanh năm trăm dặm nghiêm mật tuần tra, tất cả nữ khách đều là mục tiêu để kiểm tra."

Chuyện này Kỉ Kiến Thận đã sớm dự đoán được, tất thảy đều có phương pháp để giải quyết, lại hỏi: "Còn phía Hồng giáo chủ, có tin tức gì không?"

"Bọn họ đã theo một đường khác tuyến đuổi đến biên cảnh Kỉ quốc, trước mắt Dịch công tử và Hồng giáo chủ đã thành công lách khỏi một số trạm kiểm soát. Mặt khác mấy đạo nhân mã cũng đã bắt đầu hành động, trong đó có ba đường quan binh làm kinh động phụ cận để đuổi bắt. Chính là hai trong ba đội quan binh có thái độ cực kỳ quái dị, dường như một lòng nghĩ muốn dồn thế thân của phu nhân vào chỗ chết."

"Không có gì kỳ lạ, theo lý mà nói Nhạc quốc có không ít người muốn Tuyền Cơ chết. Hành trình cứu Tuyền Cơ ra lần này, giết không ít trọng thần trong triều, đã gần như là trọn vẹn, còn lại để xem Hồng giáo chủ muốn làm đến trình độ nào."

Đến bữa tối, Tuyền Cơ cuối cùng được gặp người gọi là "cố nhân", thì ra là Nguyệt Y từng quen biết ở biệt viện!

Lúc này Nguyệt Y đã trở thành mẫu thân của nam hài một tuổi, đầy đặn động lòng người, xem chừng những ngày qua thật sự hạnh phúc, Tuyền Cơ thầm nghĩ: Trương mẫu quả nhiên nước phù sa không chảy ruộng ngoài nha, mĩ nhân xinh đẹp dịu dàng trước hết phải giữ lại cho đứa con nhà mình, hắc hắc.

Hai người gặp lại nhau đều thập phần kinh hỉ, đối với Nguyệt Y, Tuyền Cơ vẫn xưng "Vân Ca", hai nam nhân đang ngồi bên kia cũng chưa nói câu gì, Tuyền Cơ đoán Nguyệt Y đối với chuyện tướng công mình làm không biết nhiều lắm, kỳ thật giấu nàng được cũng tốt, không biết gì hết đối với nữ tử đã chịu bao nhiêu gian khổ này mà nói là may mắn khó có được.

Bởi vì còn có hai đại nam nhân ngồi ở đây, hai người cũng không thể nói quá nhiều, chỉ nói lảm nhảm vài chuyện xảy ra sau khi chia tay, Tuyền Cơ hàm hồ trả lời, Nguyệt Y cũng không hỏi nhiều. Vốn là nữ tử thông minh biết đoán sắc mặt người khác, thấy thái độ tướng công đối với nam nhân bên cạnh Tuyền Cơ thật là tôn kính, mà nam nhân kia có cử chỉ thân mật với Tuyền Cơ, đại khái cũng đoán được một ít, nên hiểu bản thân tốt nhất không nên hỏi nhiều.

Giữa buổi tiệc, vú em dẫn tiểu thiếu gia đến, Tuyền Cơ hiếu kỳ sáp đến xem, tiểu hài tử chỉ biết bập bẹ gọi cha gọi mẹ, bộ dáng mập mạp thịt núc ních nhìn đã muốn cắn một ngụm.

Tay Tuyền Cơ nựng nựng khuôn mặt của hắn, tiểu hài tử đại khái đoán được Tuyền Cơ đang muốn chọc hắn, thầm thì chít chít cười đến rất là vui vẻ.

Đột nhiên nhớ tới gặp tiểu hài tử, hình như là phải tặng quà gặp mặt, nhưng trên người mình không có chút vật dư thừa, đành phải trộm hướng Kỉ Kiến Thận nháy mắt ra hiệu.

Kỉ Kiến Thận cười cười lấy ra khối ngọc bội nho nhỏ trong lồng ngực giao cho nàng. Tuyền Cơ chớp chớp mắt ra vẻ cảm tạ, đem ngọc bội giao cho Nguyệt Y.

Nguyệt Y cười nhận, đối với quan hệ của hai người lại hiểu rõ hơn.

Triệu Chi Duyên nhìn thoáng qua lại cực kỳ giật mình, khối ngọc bội kia chính là đồ cổ, đồ đằng trên mặt, ở triều của Thánh quân chỉ có vương tước mới có thể đeo, phần lễ vật này, ý nghĩa thực phi phàm!

Đang muốn mở miệng từ chối, Kỉ Kiến Thận nói: "Đây là do Tuyền Cơ muốn tặng, ngươi không nên chối từ."

Triệu Chi Duyên nhìn đứa con trong lòng Tuyền Cơ bị đùa giỡn đến vui vẻ, thầm mừng cười một cái, không cần phải nhiều lời nữa.

176. Chương 176: Nghịch Nước

Sau khi ăn xong, Kỉ Kiến Thận cùng Triệu Chi Duyên còn có chút sự tình muốn nói, Nguyệt Y mang theo Tuyền Cơ quay về phòng đứa nhỏ, một bên dỗ con đi ngủ, một bên cùng Tuyền Cơ nói chuyện phiếm.

Tuyền Cơ hiếu kỳ tại sao đứa trẻ còn nhỏ như thế lại phải ngủ phân phòng với phụ mẫu, Nguyệt Y nghe xong nghi vấn của nàng, buồn cười nói: "Hảo cô nương của ta, nhà giàu ai lại chả như thế, tiểu hài tử nửa đêm khóc nháo, làm phiên tướng công nghỉ ngơi, luôn không tốt. Ngươi a, chưa có con nên chưa biết nó ầm ĩ bao nhiêu đâu!"

Tuyền Cơ trong lòng không cho là đúng, kiếp trước từng nghe qua đồng sự trong công ty nói nuôi đứa nhỏ thật là khổ, thường thường nửa đêm đều phải dậy chăm, nghĩ chắc nơi này những người gọi là đại phú hộ đã quen mời một đám vú em nha hoàn chiếu cố đứa nhỏ, lại không biết rằng, càng khổ cực nhưng nếu tự thân làm thì tình cảm giữa cha mẹ và con cái mới càng trở nên sâu đậm.

Khó trách nhà giàu thân tình đạm bạc, nhiều phá gia chi tử, đứa nhỏ trong tay một đám nô bộc nuôi lớn, chung quy không thể bằng cha mẹ mang theo bên cạnh mà dạy dỗ thật tốt. Chính là những lời này cũng không thể tùy tiện nói ra, đành phải cười cười cho qua.

Nguyệt Y đánh giá Tuyền Cơ vài lần, chỉ cảm thấy nữ tử này so với năm đó gặp ở biệt trang càng thêm xinh đẹp, không khỏi cười nói: "Đừng nói chuyện của ta nữa, Vân Ca ngươi tuổi cũng không còn nhỏ, nếu có người hợp ý, sớm quyết định danh phận, sinh con dưỡng cái mới phải."

Tuy rằng cảm thấy nam nhân bên người Tuyền Cơ quần áo mộc mạc bộ dạng bình thường, nhưng Nguyệt Y cũng nhìn ra được nam nhân này thân phận cực kỳ cao quý, không nói thái độ kính sợ của trượng phu với hắn, chỉ cần dựa vào khí chất trên người, liền làm cho người khác trong lòng cảm thấy thần phục, lấy mĩ mạo của Tuyền Cơ mà phối với hắn cũng tuyệt đối không ủy khuất.

Chính là mới vừa rồi trên bàn cơm lúc giới thiệu quan hệ hai người. Hai nam nhân này đều dùng từ hàm hồ, thật làm cho Nguyệt Y lo lắm dùm cho Tuyền Cơ - theo trong miệng người nhà biết được, hai người đều đã muốn công khai ở cùng một chỗ, nếu không có danh phận, nhà gái khó tránh khỏi chịu thiệt thòi.

Tuyền Cơ cười hắc hắc, gật đầu có lệ đáp ứng, dẫn dắt đề tài nói đến vị trượng phu của Nguyệt Y. Nhưng Nguyệt Y cũng chỉ biết được thân phận của Triệu Chi Duyên ở trong Vương phủ cùng với mối quan hệ với Trương mẫu. Sau đó Triệu Vương phủ biến thành phủ Thái tử, nàng cũng tự nhiên hiểu được trượng phu là do Kỉ quốc Thái tử cũng chính là đương kim Kỉ quốc Hoàng thượng phái đi nắm vùng ở Nhạc quốc.

Nói không lo lắng sợ hãi là gạt người, chỉ là Triệu Chi Duyên đối với nàng rất tốt, trong nhà chỉ có nàng là một vị phu nhân, không hề có thê thiếp khác, bình thường ôn nhu săn sóc, Nguyệt Y từ nhỏ đã chịu rất nhiều khổ sở, hiện tại khó có được một trượng phu tốt yêu nàng thương nàng. Chỉ cảm thấy cho dù vì hắn mà chết cũng không có gì tiếc nuối, cho nên cũng bình tâm lại, an tâm một ngày lại một ngày.

Tuyền Cơ nghe xong cũng thay nàng cao hứng, cũng có chút hổ thẹn, nhìn xem cô em gái cổ đại người ta cũng không lo trước lo sau như bản thân mình, bản thân mình là một người hiện đại xuyên qua đến quả thật là nên học hỏi.

Nguyệt Y nhìn bầu trời dần tối, nghĩ tướng công cũng sắp bàn xong công sự, liền nói Tuyền Cơ cũng sớm quay về nghỉ ngơi: "Ngươi nha đầu biếng nhác ham ngủ này, sớm một chút trở về đi! Cũng không nên vắng vẻ vị kia đâu!" Nói xong cười xấu xa nháy nháy mắt.

Tuyền Cơ mặt đỏ hồng, trong lòng mắng thầm: Chỉ sợ trở về cũng không được ngủ!

Bất quá, bất quá… Lâu như vậy không gặp lại Đại ma vương, buổi chiều ở trên xe lại bị phá ngang. Nàng kỳ thật cũng có chờ mong tối nay…

Chầm chậm trở lại phòng mình cùng Đại ma vương, Nguyệt Y còn cẩn thận nhớ thói quen nhỏ mỗi ngày đều tắm rửa của nàng. Đã sớm an bài người chuẩn bị tốt thùng gỗ cùng nước ấm.

Tuyền Cơ cởi bỏ quần áo ngâm cả người vào trong nước, nghĩ đến chuyện có thể xảy ra, thân mình liền đỏ hồng như tôm luộc.

Ai ai, chính mình hiện tại quả thực là đang tắm rửa chuẩn bị đưa lên bàn, như miếng thịt tươi đưa lên miệng Đại ma vương. Tuy rằng biết rằng nam nữ hoan ái là hành vi bản năng bình thường, nhưng là, suy nghĩ bảo thủ vẫn làm cho nàng đến giờ vẫn không thản nhiên chấp nhận được.

Thời điểm đầu óc bay xa, bỗng nhiên cảm thấy nước trong mộc dũng bỗng nhiên nhộn nhạo một chút, dâng đầy lên. Tiếp theo một khối thân thể ấm áp từ sau lưng lại gần. Thanh âm quen thuộc của Đại ma vương mị hoặc vang lên: "Đang nhớ ta sao?"

Đinh! Chính giữa mục tiêu!

Tuyền Cơ tự nhiên không làm cho hắn đắc ý, lớn mật ngã về phía sau dựa lưng vào ngực người nào đó. Miệng cố ý nói: "Hừ! Ta nhớ Trương mẫu thôi!"

Cánh tay nóng bỏng tiến đến trên eo, đem nàng ôm chặt thêm một chút, sau đó một đôi bàn tay to lớn sắc tính không đổi hướng lên nắm lấy nơi tròn đầy nhất trên người nàng, đầu tiên là nhẹ nhàng xoa bóp, độ mạnh yếu chậm rãi càng lúc càng lớn…

Có chút đau, nhưng phần lớn là hưng phấn cùng nóng bức, trong tai dường như có thể nghe được tiếng tim đập cấp tốc của nhau và tiếng huyết dịch đang cuộn trào trong huyết quản.

Đôi tay lớn kia hiển nhiên chưa thỏa mãn với xúc cảm mất hồn của nơi tròn đầy kia, đầu ngón tay linh hoạt rất nhanh đi đến mục tiêu là nụ hoa hồng nhạt mê người ở phía trên, khi thì nhẹ khi thì mạnh di chuyển lôi kéo khiến Tuyền Cơ nhịn không được bắt đầu giãy dụa.

Chống cự lại sự công kích mạnh mẽ của Đại ma vương là không có khả năng, cuối cùng đành phải dựa vào thành của thùng nước nhè nhẹ thở gấp, kỳ vọng hắn từ bi tha cho nàng một lần.

"Hiện tại hỏi lại một lần, vừa rồi đang nhớ ai a…" Đại ma vương vô cùng muốn thân mình xinh đẹp của Tuyền Cơ trấn an lửa nóng đang dâng trào trong lòng, nhưng vẫn ra vẻ trấn định như cũ hy vọng có thể ép hỏi ra đáp án bản thân mình mong muốn.

"Nhớ huynh… Nhớ huynh mà…" Tuyền Cơ gần như là không hề xoắn xuýt chút nào liền khuất phục, bình thường còn có thể có khí lực để trêu đùa Đại ma vương, hiện tại ở cái thời điểm này mà dám vuốt râu hùm, thì chính là tự mình chịu thiệt.

"Tiểu rùa thật ngoan ngoãn, để ta xem thử xem nàng nhớ ta nhiều bao nhiêu."

Đôi bàn tay xấu xa cuối cùng cũng rời đi nơi mẫn cảm trước ngực Tuyền Cơ, nhẹ nhàng mà lướt qua vùng bụng bằng phẳng, xuống thăm dò nơi ngọt ngào giữa hai đùi đẹp.

Trước khi Tuyền Cơ hoàn toàn mất đi khả năng suy nghĩ, trong đầu đột nhiên hiện lên từ ngữ ướt át nổi tiếng mà kiếp trước xem qua.

Xuân chí nhân gian hoa lộng sắc, liễu yêu khoản bãi, hoa tâm khinh sách, lộ tích mẫu đơn khai.[1]

[1] Câu này được trích trong 'Tây Sương ký', Tả Thôi, Trương Nhị yêu nhau trải qua bao nhiêu sóng gió, ngăn trở cuối cùng mới được đoàn tụ bên nhau, từ tình nhân trở thành quyến thuộc. Trong vở kịch có đoạn miêu tả nam nữ hẹn hò yêu đương vụng trộm. Dùng câu hát và ngôn từ để miêu tả cảnh giao hoan, như "Nhuyễn ngọc ôn hương bão mãn hoài; lưu luyến đáo thiên thai, xuân chí nhân gian hoa lộng sắc…"

Mặt nước dao động chậm rãi yên ổn, chỉ còn lại những gợn sóng lăn tăn, Tuyền Cơ dựa vào trong lồng ngực Đại ma vương, mệt đến mức không muốn nhúc nhích, đời này chỉ có hai lần tắm rửa mệt như vậy, đều là do người nào đó háo sắc phía sau ban tặng.

Tuy rằng quả thật rất khoái lạc… Kỳ thật chính mình cũng là cái tên háo sắc, cho nên mới dễ dàng bị dụ dỗ mắc câu, bị ăn đến xương cũng không còn như thế này, Tuyền Cơ trộm khinh bỉ mình.

Đầu vai cùng sau gáy cảm thấy ngứa, người nào đó vô cùng thích ý nhấm nháp món tráng miệng sau bữa đại tiệc này.

Tuyền Cơ không còn khí lực khiển trách hắn tham ăn, dứt khoát coi như không biết. Nhìn quanh phòng tắm ướt át khắp nơi, quả thực giống như chiến trường của tiểu hài tử nghịch nước, may mắn qua một đêm này, nước hẳn là khô hết, nếu không thật sự không còn mặt mũi gặp người, đám người hầu đều sẽ đoán được bọn họ là ở trong này làm "chuyện tốt" gì.

Nhiệt độ trên người chậm rãi hạ xuống, càng cảm giác được nhiệt độ nước càng hạ, đều sắp thành nước lạnh rồi, Tuyền Cơ run run một chút, nhịn không được nhanh chóng dựa vào nguồn nhiệt phía sau.

"Ân, nước lạnh rồi, chúng ta quay về trên giường thôi." Kỉ Kiến Thận không nói hai lời liền đứng lên bế Tuyền Cơ ra khỏi thùng tắm, thuận tay cầm khăn vải bên cạnh lau khô bọt nước trên người mình cùng Tuyền Cơ, sau đó cũng không liếc mắt đến cái giá treo quần áo, ôm Tuyền Cơ đi về hướng phòng ngủ ở ngoài bình phong.

"Quần áo…" Tuyền Cơ mềm mại nhắc nhở, nàng cũng không có thói quen lõa thể ngủ, mà ở bên người Đại ma vương lại càng không thể lõa thể ngủ, nếu không thực có thể ngủ một ngày cũng không thể dậy nổi.

"Gấp cái gì, dù sao hiện tại nếu mặc vào đợi lát nữa cũng sẽ cởi, thật là phiền phức." Khẩu khí thoải mái giống như đang nói chuyện thời tiết vậy, để lộ ra kế hoạch tà ác của Đại ma vương.

"Ta rất mệt rất mệt rất mệt đó! Chúng ta ngày mai còn phải vội lên đường." Tuyền Cơ trợn hai mắt, khẩn trương nhắc nhở, nàng cũng không muốn cả người đau nhức, mất mặt mà bị ôm lên xe trước mặt mọi người đâu, nàng ở đây có nhiều người quen đó!

177. Chương 177: Đêm Xuân

"Ai nói ngày mai chúng ta phải vội lên đường?" Đại ma vương cười đặt Tuyền Cơ lên giường, nhàn nhã ung dung thưởng thức mình ngọc đẹp tuyệt vời của mỹ nhân nằm dưới ánh đèn.

Tuy rằng Đại ma vương quay lưng lại với ánh sáng, không nhìn rõ mặt hắn, nhưng Tuyền Cơ thấy rõ ngọn lửa nóng trần trụi trong đôi mắt sáng quắc của hắn, trên người không một mảnh vải càng khiến nàng không có cảm giác an toàn, không kìm được e lệ nâng tay lên che trước ngực, cong hai chân lên che khuất bộ vị trọng yếu, một mặt quở trách phô trương thanh thế: "Không được nhìn! Chúng ta không cần vội vã trở về Kỉ quốc sao?"

"Hiện tại trong phạm vi một trăm dặm chỉ cần là gương mặt nữ nhân đều bị giữ lại tra xét, chúng ta phải ở lại đây vài ngày rồi lại đi." Đại ma vương thờ ơ nói, có chút bất mãn đối với hành vi che đậy giấu giếm của Tuyền Cơ không chịu để cho hắn thỏa thích nhìn đã mắt.

Nhưng mà bộ dáng chờ đợi, khát khao còn có kháng cự này thật sự là mê người!

Cánh tay nhỏ mảnh khảnh miễn cưỡng che đậy hai nụ hoa trắng mịn, tư thế hai tay bao phủ làm sâu thêm khe rãnh ẩn giữa hai luồng đẫy đà tuyết trắng, bộ dáng đầy đặn rất xinh đẹp khiến người khác nhìn mà trống ngực tăng nhanh.

Dáng vẻ mỹ nhân co tròn nửa người yếu đuối vô lực nằm ở trên giường, giống một con cừu đáng thương chờ được làm thịt, tuyết trắng đáng yêu làm cho người khác muốn hung hăng chà đạp.

Kỉ Kiến Thận không kìm nén được vươn tay dọc theo bả vai tròn trịa của Tuyền Cơ vuốt ve nhẹ nhàng, mơn trớn một mạch từ bờ vai non mịn bên hông, di chuyển thẳng xuống chiếc eo nhỏ… Trên da thịt trắng mịn vừa trải qua lễ rửa tội tình dục lờ mờ lộ ra màu đỏ nhạt, giống như đóa hoa đào sắp nở rộ, xúc cảm tuyệt diệu.

Tuyền Cơ đưa tay đánh đuổi bàn tay to lớn đang tác quái trên người mình, hung hăng trừng mắt nhìn Đại ma vương một cái, trừng đến mức trái tim Đại ma vương rung động.

Nàng nhất định không biết, dáng vẻ lúc này trong mắt nam nhân hấp dẫn biết bao nhiêu, thần thái gợi cảm lười nhác mệt mỏi, trong ánh mắt mang theo e lệ hờn dỗi không che giấu được, nhìn chằm chằm như vậy chẳng những không có hiệu quả hù dọa ngăn cản, ngược lại còn giống như trực tiếp mời gọi người khác phạm tội.

Bàn tay to đã mạnh mẽ đặt lên vòng eo của nàng, bởi vì tư thế nằm nghiêng nên vòng eo hiện ra vô cùng tinh tế. Theo chiều gió, dục vọng bùng nổ, nhìn đường cong giữa eo và mông phập phồng mà huyết mạch sôi trào.

Trong lòng Tuyền Cơ run sợ nhìn móng vuốt Đại ma vương một đường suôn sẻ không hề bị cản trở tìm được mông của mình, cường độ xoa nắn càng lúc càng mạnh, hơn nữa còn dọc theo khe hở giữa mông nhắm thẳng vào trung tâm bộ vị mà tiến, không mảy may để ý đến sự kháng cự né tránh của nàng, trong lòng biết nửa trận sau này không thể không tháp tùng.

Một cơn gió lạnh thổi qua, thân thể nóng rực nổi da gà, khóe mắt nhìn về phía cửa sổ đang mở rộng của căn phòng. Không nhịn được dùng sức đẩy đẩy nam nhân đang càng dựa vào càng gần nói: "Huynh đóng cửa sổ lại trước đi!" Hoàn toàn là giọng điệu ra lệnh.

Đại ma vương rất không vui, thời điểm mình đang chuẩn bị bắt đầu bữa ăn ngon đột nhiên bị cắt ngang, nhưng thấy bộ dáng thẹn thùng đáng thương lại kiên trì rất thú vị của Tuyền Cơ, vẫn chịu khuất phục, cúi

người hôn nhẹ ánh mắt của nàng, thân hình chợt lóe đến bên cửa sổ, đóng cửa sổ lại thật chặt chẽ.

Lúc quay trở lại đã thấy Tuyền Cơ tay chân luống cuống muốn kéo chăn qua bao phủ che khuất thân thể của mình, không tránh khỏi có chút buồn cười, tiểu rùa xảo quyệt này. Cái này xem như điệu hổ ly sơn sao?

Tuyền Cơ lừa Đại ma vương tách ra, đang muốn nhanh tay nhanh chân làm "Công sự phòng ngự", đột nhiên phát hiện cổ tay đang kéo chăn bị nắm chặt. Tay nhẹ nhàng buông lỏng làm chăn rơi xuống một bên. Ngước mắt lên nhìn, Đại ma vương thế nhưng đã quay trở lại, có lầm hay không vậy, chỉ mới chớp mắt thôi mà! Hắn gấp gáp nôn nóng đến mức như vậy sao? Ô ô ô…

Tay bị nắm truyền đến một cơn ngứa tê dại, Đại ma vương đang gặm cắn nhẹ đầu ngón tay của nàng. Cái tên sắc tình này, chỉ một hành động đơn giản như vậy đã khiến cho thân thể Tuyền Cơ nóng lên.

Trong nháy mắt, Tuyền Cơ bị "xử gọn" ở trên giường. Người nào đó không chút khách sáo hôn đôi môi anh đào của nàng, dụ dỗ nàng ngoan ngoãn mở miệng nghênh đón, khiêu khích đầu lưỡi nàng trằn trọc triền miên, trao đổi hơi thở với nhau…

Tuyền Cơ chớp chớp mắt, nhìn gương mặt xa lạ của người nam nhân trên người dưới ánh đèn hoàn toàn khác biệt với trong ấn tượng, đột nhiên nhịn không được vươn tay đẩy hắn ra một chút.

Đại ma vương mất hứng, hí mắt nói: "Lại làm sao vậy?"

Tuyền Cơ mếu máo: "Huynh, khuôn mặt này của huynh nhìn thật kỳ lạ, ta không quen… Huynh bỏ dịch dung đi."

Đại ma vương làm sao chịu lãng phí thời gian đi để ý đến chuyện dịch dung vào thời điểm quan trọng này. Nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của Tuyền Cơ, đột nhiên không có ý tốt cười rộ lên. Giơ tay kéo xuống dải ruy băng trang trí dùng để giữ màng trướng.

Tuyền Cơ cảnh giác nói: "Huynh, huynh muốn làm gì?"

"Tẩy đi dịch dung quá chậm, nàng không phải không quen với gương mặt này của ta sao?" Đại ma vương cười không để ý đến sự tránh né của Tuyền Cơ. Dùng dải ruy băng bịt kín ánh mắt của nàng, cột chắc cố định phía sau đầu nàng, giữ lấy hai tay của Tuyền Cơ đang muốn phản kháng kéo xuống dải ruy băng, cười nói: "Bây giờ nhìn không thấy sẽ không sợ."

"Không được không được, huynh buông ta ra!" Tuyền Cơ dùng sức muốn đoạt lại quyền tự chủ hai tay.

Đại ma vương nghĩ đến cách thức chơi đùa mới, làm sao có thể để cho nàng phá hỏng, lợi dụng ưu thế vũ lực, dễ dàng đem hai tay nàng đang chống đối đè xuống dưới eo của nàng, làm cho hai tay của nàng không thể quấy rầy đến hành động của hắn nữa, trêu đùa "Sức lực của nàng còn không ít nha, thật tốt, đêm nay rất dài, chúng ta cứ từ từ."

"Kỉ Kiến Thận! Mau thả ta ra! Nếu không ta sẽ thật sự tức giận!" Tuyền Cơ bối rối nói, không cần nghĩ cũng biết, Đại ma vương chắc chắn lại muốn bắt đầu giở mánh khóe, ô ô ô, mỗi lần hắn ở trên người nàng thí nghiệm cái mới, không khiến cho nàng thành sức cùng lực kiệt sẽ không bỏ qua…

"Đừng tức giận, đừng tức giận, chơi vui lắm, muội sẽ thích mà!" Đối với sự đe dọa như vậy, Đại ma vương một chút cũng không để trong lòng, sẽ tức giận thật sự, chờ hắn làm xong lại dỗ dành trở lại là được rồi!

Đỉnh trước ngực rất mẫn cảm truyền đến cảm giác quái dị, có chút lạnh có chút ngứa… Đại ma vương đang liếm nàng! Sự mát lạnh, ẩm ướt nháy mắt hóa thành sức nóng thiêu đốt thân thể Tuyền Cơ ửng đỏ, sau đó truyền đến sự ngứa ngáy tê dại do bị hút suýt nữa khiến nàng hét ầm lên.

Cái gì cũng nhìn không thấy, lại có thể tưởng tượng đến ánh mắt nóng rực của Đại ma vương tùy ý nhìn đã mất thân thể của mình, giác quan trên người dường như càng mẫn cảm gấp trăm lần so với lúc bình thường, một chút biến động nhỏ cũng khiến cho Tuyền Cơ hưng phấn lạ thường, vòng eo bị cánh tay nâng lên cao, khiến thân thể hai người tiếp xúc chặt chẽ hơn, từng trận ma sát nóng bỏng mất hồn xuất hiện.

Hai chân không chịu nổi áp lực nặng nề từ người nam nhân trên người mà bị cưỡng chế tách ra, sự ẩm ướt run rẩy gợi tình bị đôi mắt Kỉ Kiến Thận nhìn không sót thứ gì.

Ánh mắt Kỉ Kiến Thận càng sâu thẳm, bên môi gợi lên nụ cười đắc ý, hắn lại phát hiện một phương pháp tốt làm tiểu rùa của hắn càng mẫn cảm nhiệt tình.

Tuy rằng thân thể đã bị kéo căng tới cực điểm, nhưng hắn không muốn ngay lập tức thỏa mãn dục vọng lẫn nhau, hắn phải nhấm nháp mùi vị của tiểu mỹ nhân này tỉ mỉ hơn, khiến cho nàng hoàn toàn điên cuồng vì hắn!

Hắn giống như một nhạc công tài giỏi, vỗ về chơi đùa thân thể mềm mại uyển chuyển dưới thân, khiến nàng cử động theo ý mình, phát ra thanh âm đặc biệt êm tai. Nhưng lại kết thúc mỗi khi đến cao trào, khôi phục sự xe xoắn chậm chạp, chỉ để lắng nghe tiếng ưm ngâm nga mang theo sự bất mãn uất ức.

Tuyền Cơ cảm thấy mình giống dây cung bị kéo căng quá chặt chẽ, trong đầu hoàn toàn không thể suy nghĩ, khóc la vô dụng, cầu xin cũng vô dụng, nam nhân trên người quả thật là một ma vương rất tàn nhẫn vô cùng, tùy tiện trêu chọc thân thể nàng đến mức vô cùng mẫn cảm. Cũng không đồng ý ban cho tí xíu thương xót nào để cho nàng được thỏa mãn, ép buộc nàng chìm nổi không thể khống chế được trong tình cảm mãnh liệt.

Nàng đã vứt bỏ tất cả rụt rè, chủ động uốn éo vòng eo phát ra lời mời, hai chân thon dài cũng đã gắt gao cuốn lấy chiếc eo rắn chắc của hắn, hắn còn chờ gì nữa…

Kỉ Kiến Thận thật sự không muốn đợi nữa, cũng không có năng lực kiên trì chờ đợi, nữ tử dưới thân giống như một bông hoa vì hắn mà nở rộ hoàn toàn. Không có một chút gì che giấu.

Chầm chậm đỡ lấy vòng eo nhỏ nhắn lắc lư, động thân làm cho hai người kết hợp chặt chẽ với nhau, không có khe hở nhỏ nào.

Cảm nhận Tuyền Cơ ấm áp bao bọc, trực tiếp nhẹ nhàng chuyển động. Biết nàng đã đắm chìm bên trong sự vui sướng cao trào, Kỉ Kiến Thận không nhịn được cười khẽ - đây bất quả chỉ là khởi đầu mà thôi.

Không còn do dự, Kỉ Kiến Thận triển khai tấn công mãnh liệt trong lúc Tuyền Cơ đang ở trong dư âm xúc cảm mãnh liệt, Tuyền Cơ nức nở một tiếng. Yếu ớt mềm mại để mặc hắn mạnh mẽ sắp xếp qua lại, đầu óc đã hoàn toàn đình chỉ hoạt động, ngay cả một chút năng lực suy xét cũng không có, chứ đừng nói đến sức lực chống cự.

Cánh tay bị ép tới mức mất đi cảm giác cuối cùng cũng được giải phóng. Dải ruy băng trên mắt đã bị ướt đẫm bởi nước mắt cũng bị tháo ra ném qua một bên, nhưng mà không kịp nhìn rõ cái gì, cơ thể đã bị xoay lại, thắt lưng bị một đôi tay to nóng rực nắm chặt, chân vô lực bị mở ra chống đỡ… Ô ô ô! Đại ma vương còn chưa có kết thúc!

Phần trước cơ thể nằm úp nhẹ bao trùm lên tầng tầng lớp lớp tơ tằm trên giường, rõ ràng đã tiêu tốn hết sức lực, nơi tiếp xúc giữa thân thể hai người vẫn phản ứng nhiệt tình theo bản năng như cũ, động tác của nam nhân ở phía sau mạnh mẽ tốc độ, Tuyền Cơ cam chịu không có tinh thần phản kháng, trong lòng tự chửi bới mình, ý thức từ từ mơ hồ.

Hoàn toàn không biết lúc nào xong việc. Cũng không biết sau khi xong việc đã bị nâng lên vài lần để ôn lại tình cảm mãnh liệt. Lúc này Tuyền Cơ đã trực tiếp ngủ, đến khi hoàng hôn vẫn không thấy tỉnh lại…

Kỉ Kiến Thận cũng rất hiếm khi dậy muộn, nhưng mà vẫn bị đánh thức khi người hầu tiến đến hỏi hắn có cần hầu hạ thay quần áo dùng đồ ăn sáng không. Che hai lỗ tai của nữ nhân trong lồng ngực, viện cớ đi đường mệt nhọc phải nghỉ ngơi nhiều, tạm thời đuổi hạ nhân đi, lúc này mới cẩn thận từ trên giường ngồi dậy.

Khoanh chân ngồi xuống ở bên giường một lát, điều khiển chân khí chạy mấy vòng trong cơ thể, khi mở mắt ra lần nữa thì tinh thần khoan khoái, tâm tình thư sướng, một ít mệt mỏi bởi một đêm "mệt nhọc" đã biến mất không dấu vết. Cúi người nhìn nữ nhân yêu quý đang ngủ giống như heo con ở phía sau, mặc dù ngủ say, vẫn không giấu được vẻ mặt uể oải, tối hôm qua nhất định là mệt muốn chết rồi, đến nỗi sắc mặt sau khi mây mưa đỏ hồng động lòng người hiếm thấy, ngược lại còn có chút nhợt nhạt.

Thở dài, hắn vốn tính toán sau khi trở lại Kỉ quốc sẽ bắt cóc nàng vào hoàng cung, ở địa phương của mình để "tính toán sau khi thu hoạch (chờ đợi cơ hội trả đũa)" với nàng thật tốt, chỉ trách tiểu rùa này quá mức mê người, hắn cũng đánh giá quá cao năng lực tự kiềm chế của mình, vốn chỉ định lướt qua rồi kết thúc,

giải quyết tương tư một chút là tốt rồi, lúc thật sự ôm tiểu nữ nhân này vào trong ngực thì lại bất chấp tất cả, hận không thể nuốt sống nàng vào bụng mới đã ghiền.

Đợi nàng tỉnh lại, cả người đau nhức nhớ đến tình cảnh đêm qua bị hắn khi dễ, chắc chắn sẽ rất tức giận!

Phòng tắm có cửa nhỏ thuận tiện cho người hầu đưa nước hầu hạ, Kỉ Kiến Thận khoác áo vào, kêu người hầu đổi một thùng nước ấm, rửa mặt chải đầu sau đó lại tự mình lau sạch người thay áo ngủ cho Tuyền Cơ, căn dặn người hầu không được quấy rầy Tuyền Cơ ngủ, lúc này mới đi ra ngoài dùng cơm trưa với vợ chồng Triệu Chi Duyên.

Nguyệt Y ở trong phòng có chút lo lắng Vân Ca có phải bị bệnh hay không, trước đây tuy rằng thường xuyên thức khuya, nhưng mà đến giờ ngọ (giữa trưa) vẫn sẽ thức dậy ăn cơm trưa, tại sao bây giờ lại ngủ đến ngay cả cơm trưa cũng không ăn?

Kỉ Kiến Thận theo lệ cũ thoái thác nói Tuyền Cơ chỉ đi đường mệt nhọc, phải nghỉ ngơi nhiều, chuẩn bị một chút cháo chờ nàng tỉnh lại thì ăn được liền.

Nguyệt Y thầm nghĩ đêm qua rõ ràng thấy Tuyền Cơ vẫn còn rất sôi nổi mà, còn muốn tiếp tục tra hỏi nữa, lại bị trượng phu nắm nhẹ bàn tay nhỏ bé một cái, mới cố gắng nhịn xuống.

Không phải Nguyệt Y không hiểu chuyện, quả thật là Kỉ Kiến Thận che giấu quá tốt, dáng vẻ thư thái, sảng khoái, không giống đã miệt mài quá độ suốt đêm chút nào.

Triệu Chi Duyên cũng quá hiểu sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi của vị thiếu chủ này, bình thường bất kể buổi tối ngủ muộn thế nào, ngày hôm sau cũng thức dậy lúc gà gáy, hôm nay đột nhiên ở lại trong phòng, điểm tâm cũng không ăn, chín mười phần là vì vị Tuyền Cơ cô nương kia.

Sau khi ăn xong, Nguyệt Y căn dặn người hầu chuẩn bị cháo rau cải thanh nhẹ, nếu Tuyền Cơ tỉnh lại thì mời nàng dùng trước, sau đó lại dựa vào khẩu vị của nàng mà chuẩn bị thức ăn.

Kỉ Kiến Thận cùng Triệu Chi Duyên thì bàn chuyện trong thư phòng.

"Sáng nay nhận được tin, trong phạm vi trăm dặm núi Xích Thánh, cửa khẩu trên đường chỉ cho phép vào không cho phép ra, dường như toàn bộ binh lực đều dùng vào việc tra xét người dân nào muốn rời đi, bên trong lỏng lẻo bên ngoài siết chặt, thuộc hạ ở bên này ngược lại được thoải mái không ít." Triệu Chi Duyên cười báo cáo tin tốt.

Xong xuôi lại nói tiếp: "Nhạc Nghịch ngày mai sẽ xuất phát trở lại kinh thành."

Kỉ Kiến Thận nói: "Rất tốt, ngày mai ta cùng Tuyền Cơ xuất phát theo đuôi bọn họ vào kinh, bây giờ ngươi đã có vợ con, làm việc càng phải cẩn thận hơn."

Triệu Chi Duyên gật đầu đồng ý, lại nghe Kỉ Kiến Thận căn dặn một số việc cần xử lý, hai người lúc này mới trở về phòng riêng của mình.

Thời điểm cơm chiều, vợ chồng Triệu Chi Duyên cuối cùng cũng gặp được Tuyền Cơ, hơn nữa còn được mở mang kiến thức sự nhân nhượng yêu chiều đủ kiểu của Kỉ Kiến Thận đối với nàng.

Trong buổi ăn, Tuyền Cơ kìm nén một bụng cơn tức nên hờ hững đối với Kỉ Kiến Thận, chỉ lo cùng hai người Nguyệt Y, Triệu Chi Duyên nói chuyện. Kỉ Kiến Thận lại vừa gắp thức ăn vừa cười làm lành, Tuyền Cơ cũng giả vờ không nhìn thấy.

Triệu Chi Duyên biết thân phận thật sự của Kỉ Kiến Thận, nhìn phong thái cao quý của Tuyền Cơ mà âm thầm kính nể, vị tiểu muội vừa mới nhận về này quả nhiên giống như lời nói của thân tín (người thân cận), tính tình dễ chịu thẳng thắn, xem thân phận địa vị như không, nhưng mà không biết thiếu chủ nhà mình rốt cuộc đã đắc tội như thế nào với nàng, để nàng có thái độ làm khó dễ rõ ràng đến như vậy.

Đối với ánh mắt quỷ dị mà Triệu Chi Duyên chiếu tới, Kỉ Kiến Thận chỉ trả lời bằng một nụ cười bình thản, Triệu Chi Duyên biết rõ tính tình của hắn, sợ đến mức vội vàng chấn chỉnh vẻ mặt, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim thể hiện bộ dáng nghiêm chỉnh cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe.

Nguyệt Y nhìn Tuyền Cơ lạnh nhạt với vị người yêu thân phận cao quý kia, cũng rất lo lắng cho nàng. Nguyệt Y từ nhỏ đã được giáo dục là ở trước mặt nam nhân, nữ nhân phải dịu dàng khiêm tốn nghe lời, nếu được sủng ái mà kiêu căng, chỉ biết theo tính tình của mình, sớm muộn gì cũng sẽ bị vứt bỏ vì chán ghét.

Tuyền Cơ mặc kệ sắc mặt Đại ma vương như thế nào, đêm qua hắn khi dễ nàng thật tàn nhẫn, hôm nay mặc dù sau khi nàng tỉnh lại có mát xa bồi thường thật tốt cho nàng, nhưng vẫn cảm thấy xương cốt cơ thể đau nhức giống như muốn rời ra từng mảnh, hơn nữa nhớ lại tối hôm qua bị áp bức chà đạp phải xấu hổ cầu xin không ngớt mà buồn bực, càng khiến nàng giữ vững quyết tâm, tuyệt đối không cho Đại ma vương sống dễ chịu! Hừ hừ!

"Nguyệt Y, đã lâu chúng ta không gặp, ngày mai ta phải rời đi, đêm nay ngươi không cần theo tỷ phu nữa, theo ngủ cùng với ta đi, chúng ta trò chuyện thật tốt." Tuyền Cơ cười tủm tỉm nói, hoàn toàn không nhìn đến sắc mặt khẽ biến hóa của Đại ma vương ở phía sau.

Đại ma vương vô lại, huynh chờ cô chẩm nan miên (một mình khó ngủ) đi! Không để ý đến huynh nữa!

178. Chương 178: Nơi Nguy Hiểm Nhất Là Nơi An Toàn Nhất

"Vân Ca, ngươi như vậy không sợ Triệu công tử tức giận sao…" Nguyệt Y vừa dỗ dành đứa con, vừa lo lắng hỏi Tuyền Cơ. Lần này Kỉ Kiến Thận ra ngoài, được gọi là họ Triệu, là bà con cùng gia tộc với Triệu Chi Duyên, nhưng mà Nguyệt Y biết vị này có lẽ không phải là biểu huynh thật sự, mà là cấp trên của tướng công nhà mình, cho nên vẫn gọi hắn là Triệu công tử.

Tuyền Cơ vươn tay chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn của tiểu hài tử, cười tủm tỉm nói: "Cười với tỷ tỷ một cái đi!"

Nguyệt Y quở trách: "Ngươi thật là một tên không biết lớn nhỏ, tỷ tỷ cái gì, phải gọi là dì!"

Tuyền Cơ làm mặt quỷ với Nguyệt Y, nàng hiếm lắm mới được thay đổi "cái xác" còn chưa đến hai mươi tuổi, vẫn chưa kết hôn nha, không muốn làm dì đâu.

Tiểu hài tử thật sự nghe lời chít chít xúi giục cười rộ lên, Tuyền Cơ mừng rỡ, lúc này mới nói với Nguyệt Y: "Mặc kệ huynh ấy đi, ta cũng rất tức giận! Huynh ấy không sợ ta tức giận sao? Hừ!"

Nguyệt Y bất đắc dĩ nói: "Vân Ca, ngươi và Triệu công tử đã là vợ chồng thật sự rồi mà."

Mặt Tuyền Cơ đỏ lên, xem như là mặc nhận rồi.

"Nếu chọc giận Triệu công tử, hắn vứt bỏ ngươi tìm người đẹp khác thì ngươi làm sao bây giờ?" Nguyệt Y lo lắng nhất chính là điều này.

Tuyền Cơ không nói gì, nhưng vẻ mặt hoàn toàn không đồng ý.

Nguyệt Y cười khổ nói: "Ngươi là cô nương to gan nhất lại thông minh nhất trong chúng ta, nhưng mà chung quy chúng ta vẫn là nữ nhân…"

Tuyền Cơ biết Nguyệt Y nghĩ ình, cách suy nghĩ của bản thân nàng ở nơi đây chính là không đúng với lẽ thường, cãi lại Nguyệt Y đối với mình chỉ có hại không có lợi, đành phải vâng vâng dạ dạ đồng ý.

Nguyệt Y lại nói: "Chuyện của ngươi và Triệu công tử ta vốn không nên lo nhiều, nhưng Vân Ca ngươi có từng nghĩ đến việc lỡ như ngươi mang thai thì nên làm sao đây?"

Tuyền Cơ chớp chớp mắt, vấn đề này thật ra nàng đã từng nghĩ đến. Dù sao đời trước nàng cũng đã từng tiếp nhận giáo dục sức khỏe thể chất, làm sao có thể không lo lắng vấn đề này?

Trước khi quyết định cùng một chỗ với Kỉ Kiến Thận, nàng đã lén hỏi Lạc Dương thuốc tránh thai, Lạc Dương cũng hiểu được nữ nhân sinh nở quá sớm không có lợi đối với thân thể, chẳng những cho nàng thuốc còn thật sự đồng ý sẽ giữ bí mật.

Tuyền Cơ vẫn chưa đề cập chuyện này với Kỉ Kiến Thận. Bây giờ Nguyệt Y nhắc đến, thật sự khiến nàng có chút không an lòng, nếu Đại ma vương biết, chỉ sợ sẽ tức giận…

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Nguyệt Y, sợ ăn ngay nói thật sẽ càng lo nhiều hơn, đành phải xin tha nói: "Được rồi Nguyệt Y, ta biết rồi. Ta sẽ cẩn thận. À! Ta và Triệu công tử đã có hôn ước, chỉ là chưa chính thức cử hành hôn lễ thôi, ngươi cứ yên tâm đi!"

Nguyệt Y trợn mắt liếc nàng một cái, cuối cùng nở nụ cười.

Giữa trưa ngày hôm sau, Tuyền Cơ từ biệt hai vợ chồng Triệu Chi Duyên, dùng thuốc dịch dung hóa trang một lần nữa, theo Kỉ Kiến Thận lên xe ngựa lại xuất phát đến núi Xích Thánh.

Từ đầu đến cuối Tuyền Cơ vẫn hờ hững đối với Kỉ Kiến Thận như cũ.

Kỉ Kiến Thận cũng không tính toán trước mặt thuộc hạ mà biểu diễn dỗ dành tiểu rùa, muốn thu phục Tuyền Cơ, trên xe vẫn còn nhiều thời gian.

Đêm qua hắn không phản đối Tuyền Cơ đến chỗ Nguyệt Y qua đêm, một là không muốn lửa cháy đổ thêm dầu, khiến cho nàng lại tức giận, thứ hai cũng là tránh ình cùng Tuyền Cơ đồng giường cộng chẩm, nhìn được mà ăn không được càng khó chịu, thể lực của Tuyền Cơ từ trước đến nay không tốt lắm, tiếp nữa chắc chắn sẽ bị thương, hắn sẽ rất luyến tiếc.

Thật ra Tuyền Cơ rất muốn hỏi, tại sao vừa mới thoát ra bây giờ lại muốn quay lại, uổng công như vậy làm gì. Tuy rằng nàng cũng đồng ý nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, nhưng mà dựa vào thói quen làm việc của Đại ma vương thì sẽ không bao giờ làm chuyện dư thừa.

Nhưng mà bây giờ mở miệng hỏi hắn, khí thế của mình sẽ bị yếu đi, hừ hừ! Nàng vẫn chưa hết tức giận đâu!

Không cho hắn biết tính nghiêm trọng của sự việc, về sau hắn sẽ càng không kiêng nể gì mà khi dễ nàng, điều này sao có thể!

Từ lúc lên xe ánh mắt Kỉ Kiến Thận không hề rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn được khoác lên vẻ già nua, trong lòng tính toán nên dùng sách lược gì để dỗ dành nàng thật tốt. Tuy rằng lúc trước hắn không có kinh nghiệm dỗ dành nữ nhân, nhưng qua thời gian dài ở chung với Tuyền Cơ, từ từ cũng tìm hiểu tính tình của nàng, ít nhất vẫn có mấy nghề để dụ dỗ nàng.

Trước tiên, mềm sẽ có hiệu quả hơn nhiều so với cứng.

Nhân cơ hội xe xóc nảy, tiện dịp vươn tay ôm tiểu rùa đang bị chấn động nghiêng ngả vào trong lòng, nhẹ giọng nói: "Được rồi Tuyền Cơ, đừng nóng giận được không?"

"Không được! Huynh buông ra!" Tuy rằng Đại ma vương ôm ấp rất thoải mái, nhưng không thể vì ham muốn sự thoải mái nhất thời mà dễ dàng buông tha hắn!

"Được được được. Ta buông ra." Nói là nói như vậy, nhưng cũng chỉ là qua loa thả lỏng cánh tay mà thôi.

Tiểu rùa cuối cùng cũng mở miệng, chiêu thứ nhất thành công.

"Là ta không tốt, cơ thể nàng đã tốt hơn chưa?" Nói lời ngon tiếng ngọt để làm cho tiểu rùa lung lay, phải dũng cảm thừa nhận sai lầm, sau đó từ từ dụ dỗ nàng trút ra tất cả oán khí mới được.

"Huynh mỗi lần đều như vậy, bắt nạt xong rồi, lại dỗ dành ta cho qua, lần sau vẫn như vậy!" Ánh mắt tiểu rùa hồng hồng lên án.

"Nàng quá đáng yêu rồi, ta không nhịn được…" Ừ, giọng nói còn phải có chút oan ức, tiểu rùa rất mềm lòng.

"Vậy ta đáng bị huynh khi dễ sao?!"

"Ta đã lâu lắm rồi không gặp nàng, tiểu biệt thắng tân hôn… Ta cam đoan sau này sẽ không như vậy."

"Hừ! Huynh mỗi lần nói đều không giữ lời!"

Tuy rằng tiểu rùa không phải là người thích ghi thù, nhưng nếu đề tài này còn tiếp tục nữa, sẽ rất nguy hiểm, hắn nhớ dường như mình quả thật có rất nhiều lần nói mà không giữ lời với Tuyền Cơ…

"Nàng muốn tiếp tục không để ý đến ta như vậy sao? Nàng không muốn biết tại sao chúng ta phải đuổi theo đại đội của Nhạc Nghịch đang quay về kinh thành Nhạc quốc sao?"

Chiêu thứ hai, nói sang chuyện khác, dẫn dắt rời đi sự chú ý của tiểu rùa.

Tuyền Cơ bĩu môi, đoán tên đểu này đang nói sang chuyện khác, khuôn mặt nhỏ nhắn bất động không nói tiếp, không thể để cho hắn dễ dàng thực hiện được!

Hiển nhiên là đề tài này không đủ để hấp dẫn lực chú ý của nàng, Kỉ Kiến Thận thay đổi suy nghĩ quyết định tiếp tục đổi đề tài mà Tuyền Cơ quan tâm.

"Nếu không phải Tiểu Viễn bị thương, ta phải ở lại trị thương cho hắn, cũng sẽ không để cho nàng bị Nhạc Nghịch uy hiếp đến Nhạc quốc, không chịu nhiều khổ cực như vậy rồi."

"Không phải nói là Tiểu Viễn đã tốt rồi sao? Thương thế của hắn có thể để lại di chứng không?" Tuyền Cơ bắt đầu khẩn trương, chủ động nắm lấy tay áo Kỉ Kiến Thận hỏi thăm. Triệu Chính đại ca không phải nói Tiểu Viễn không có việc gì sao? Chẳng lẽ là lừa nàng?

Quả nhiên nói đến Tiểu Viễn, nữ nhân này liền quên những chuyện khác, trong lòng Kỉ Kiến Thận có chút vị chua. Tuy rằng biết rõ Tuyền Cơ quan tâm đến thương tích của đứa con là chuyện rất bình thường.

Nhưng mà nếu đã thành công chuyển đổi đề tài, đương nhiên phải lợi dụng thật tốt, sau đó Kỉ Kiến Thận kể lại một lần sự tình sau khi Tuyền Cơ rời đi, kể thật trầm bổng lên xuống, rắc rối phức tạp.

Quả thật Tuyền Cơ nghe cực kỳ say mê, hoàn toàn quên chuyện muốn thay chính mình đòi lại công bằng.

Kỉ Kiến Thận thấy đã đến thời cơ. Lúc này xuất ra chiêu thứ ba, trả đũa, khiến cho lòng tiểu rùa áy náy.

"Tuyền Cơ, nàng có biết lúc ta nghe thị vệ nói nàng nhảy sườn dốc có bao nhiêu sợ hãi không! Nàng không quan tâm đến cảm nhận của ta chút nào sao?" Tuy rằng là thủ đoạn, nhưng lời này quả thật xuất phát từ đáy lòng của Kỉ Kiến Thận. Vừa nói, vừa nhịn không được mà ôm chặt Tuyền Cơ.

Nữ nhân không có lương tâm này thật sự là không sợ chết! Nhưng mà nàng có biết hay không nếu lỡ như nàng xảy ra chuyện, hắn… Hắn thật không biết mình sẽ làm ra chuyện gì!

Nếu cả đời không gặp Tuyền Cơ vậy thì không sao, nhưng sau khi hắn đã hưởng thụ qua sự vui vẻ và tình yêu mà Tuyền Cơ mang đến, hắn lại phải quay lại những ngày đã trải qua trước kia, cũng không phải là dứt khoát hắn không đi tiếp được nữa, nhưng mà tâm tư cả đời sẽ trống trải, cho dù thống nhất thiên hạ cũng không cảm thấy đặc biệt vui vẻ. Sẽ mang theo sự tiếc nuối lớn và trống vắng thẳng tiến vào hoàng lăng.

Những ngày như vậy, hắn nghĩ đến cũng cảm thấy sợ hãi!

Tuyền Cơ bất giác đã dựa vào lòng hắn, phát hiện nam nhân mạnh mẽ dường như không gì là không làm được ở phía sau lại đang sợ hãi lo lắng một cách hiếm thấy. Trong lòng hoàn toàn mềm xuống.

Nhẹ nhàng vươn tay ôm quanh hắn nói: "Trước kia ta đã chết một lần, đã gặp qua quỷ sai ở địa phủ… Trước khi gặp được các huynh, thật ra sinh tử đối với ta mà nói không phải là chuyện lớn gì, chỉ là rời khỏi thế giới này bắt đầu lại một lần nữa mà thôi."

Ngẩng đầu nâng tay lên kéo dãn ra đôi mày đang chau lại của Đại ma vương, tiếp tục nói: "Hôm đó, thật sự thiếu chút nữa mất mạng, ta mới phát hiện, thật ra ta rất sợ chết… Nếu ta chết, sẽ không còn được gặp lại đại ca, không gặp được cậu, không gặp được huynh và Tiểu Viễn, Trương mẫu và những người quan tâm bảo vệ ta, không dễ dàng gì mới có người đối xử với ta tốt như vậy. Ta không cam lòng. Ta không bỏ được."

"Ta chỉ xếp thứ ba?!" Đại ma vương bới móc châm chọc nói.

"Huynh xếp thứ nhất, ta không bỏ được nhất chính là huynh." Tuyền Cơ thành tâm thành ý nói.

Trong mắt Kỉ Kiến Thận bắn ra một sự vui vẻ đắc ý sáng rực. Ngoài miệng vẫn oán giận như cũ nói: "Nàng bởi vì ta đối xử tốt với nàng nên mới không bỏ được sao?"

Tên vô lại đắc ý không bỏ qua cho người khác, Tuyền Cơ bĩu môi, cuối cùng vẫn mở miệng nói: "Bởi vì ta thích huynh! Đồ tồi!"

Rốt cục cũng cảm thấy vừa lòng, Kỉ Kiến Thận ôm chặt tiểu rùa trong lòng, đắc ý cười trộm, cuối cùng cũng qua một cửa.

Lúc chạng vạng, bọn họ đuổi kịp đại đội của Nhạc Nghịch, buổi tối cũng qua đêm trong cùng một thị trấn nhỏ, Nhạc Nghịch dẫn người đến trú tại một trang viên, Kỉ Kiến Thận thì ở trấn trên tìm lữ quán tốt nhất để ngủ trọ.

Lúc nghe thấy Tuyền Cơ yêu cầu chủ quán tìm phòng có hai giường, Kỉ Kiến Thận liền biết mình đã vui mừng quá sớm, tiểu rùa càng ngày càng thông minh, hiệu quả của các thủ đoạn trước kia đã suy giảm mạnh.

Nhưng mà giờ phút này không phải thời cơ tốt để quấy rầy nàng, đành phải tạm thời theo ý của nàng. Cũng ngẫu nhiên nếm thử tư vị của cảm giác ngứa ngáy trong lòng vì tiểu mỹ nhân gần trong gang tấc, lại không thể tùy ý gần gũi.

Lữ quán ở địa phương nhỏ dù sao cũng kém hơn so với nhà Triệu Chi Duyên, càng không thể so sánh với phủ Thái tử Kỉ quốc và hoàng cung, nhưng có Đại ma vương bên cạnh, Tuyền Cơ vẫn cảm thấy an tâm vui sướng nói không nên lời, gối đầu giường tuy rằng cứng, nhưng ngủ cũng không tệ.

Kỉ Kiến Thận chờ Tuyền Cơ ngủ say, lập tức đường hoàng mà bò lên giường nàng, dù sao với thói quen ngủ giống tiểu trư của Tuyền Cơ, cơ bản không cần lo lắng nửa đêm nàng sẽ tỉnh lại phát hiện được.

Trong lúc mơ ngủ Tuyền Cơ phát hiện có nhiệt độ cơ thể và mùi hương quen thuộc ở bên cạnh, lập tức liền theo bản năng ngã qua dựa sát vào, hai người ôm nhau ngủ một đêm thật tốt.

***

Trong một trang viên lớn cách bọn họ hai ba dặm, Nhạc Nghịch nằm trên giường lớn rất thoải mái xa hoa, nhưng một chút buồn ngủ cũng không có.

Nán lại núi Xích Thánh hai ngày, trên danh nghĩa là chờ thương thế của quan viên ổn định, binh mã hộ vệ sắp xếp ổn thỏa lại lên đường, trên thực tế cũng bởi vì Nhạc Nghịch không cam lòng. Sau khi tế đàn Thánh quân bị phá hoại, quả thật tìm được cửa vào đường hầm, phái không ít binh sĩ đi xuống tra xét, lại phát hiện đường rất rắc rối phức tạp, không ít ngõ cụt, lối ra cũng không ít, tìm suốt thời gian hai ngày vẫn không thể tìm hiểu rõ ràng như cũ, ngược lại bởi vì rất nhiều cơ quan bên trong nên thiệt hại không ít quan binh.

Người cứu đi nữ nhân kia nếu đã lựa chọn nơi này, nhất định là rất quen thuộc địa hình, tiếp tục tìm nữa, nói không chừng người của bọn họ đã tháo chạy xa rồi. Nhạc Nghịch rơi vào đường cùng đành phải không ngừng truyền tin cho châu phủ chung quanh tăng cường kiểm tra.

Thầy trò quốc sư giống như bốc hơi khỏi nhân gian, bặt vô âm tín, có thể suy ra, hai người kia và người cứu đi nữ nhân kia nhất định là đã thông đồng từ trước. Bố trí ra cục diện như vậy, năng lực của Trầm thị quả thực lớn vượt ngoài sức tưởng tượng của người thường.

Trầm Kiếm vậy mà thật sự vì một nữ nhân lại mạo hiểm như thế, thậm chí không tiếc đắc tội đến vua của một nước, quan hệ giữa hắn và nữ nhân kia rốt cuộc đến mức độ nào rồi?!

Nhạc Nghịch mỗi lần nghĩ đến vấn đề như vậy liền cảm thấy dường như có một ngọn lửa cay độc đang thiêu đốt trong lòng.

Hay là Trầm Kiếm biết nữ nhân kia là Thiên nữ, mà hắn sớm đã có dã tâm tranh đoạt thiên hạ? Nếu như là như thế, nói không chừng có thể lợi dụng điểm ấy để khiêu khích lên một cuộc nội loạn ở Kỉ quốc.

Nhưng điều kiện trước tiên là hắn phải đem nữ nhân kia trả lại Kỉ quốc, đáp ứng tốt dã tâm của Trầm Kiếm! Cho nên ý tưởng này bị hắn phủ định ngay lập tức!

Nữ nhân này phải là của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không nhường nàng vào tay bất kỳ kẻ nào!

Nhớ đến dung nhan tuyệt thế thoáng nhìn qua mà chấn kinh trên tế đàn, Nhạc Nghịch co chặt nắm tay, nữ nhân này chỉ có thể là của hắn, sau khi hắn cuối cùng cũng cảm nhận được ấm áp và khát vọng đối với một người, hắn không thể cho phép mất đi!

Nữ nhân này tốt nhất không tham gia vào âm mưu lần này, nếu không cho dù hắn không nỡ giết chết nàng, cũng sẽ không kìm chế được mà tự tay phế bỏ tay chân nàng, nhốt nàng trong thâm cung, để cho suốt cuộc đời nàng không thể phản bội hắn mà trốn đi nữa, vĩnh viễn chỉ có thể bất lực sợ hãi và trống trải mà chờ đợi hắn thương xót. Nhìn không gian ngoài cửa sổ đã sáng tỏ, Nhạc Nghịch mới giật mình nhận ra một đêm nữa đã trôi qua, mình thế mà đã chưa chợp mắt suốt ba ngày!

Ba ngày không ngủ không phải chỉ có mình hắn, sau khi xảy ra việc ngoài ý muốn, Phù Dương thân là thị vệ thống lĩnh một khắc cũng chưa từng ngơi nghỉ. Đêm ngày hôm qua cấp dưới ở lại núi Xích Thánh truyền đến tin tức, phát hiện manh mối quan trọng trong đường hầm bí mật ở tế đàn, dưới chân tường nơi cua quẹo của đường hầm có biểu tượng tôn giáo kỳ lạ không rõ ràng, dường như là đã có từ nhiều năm.

Cấp dưới phái người đem biểu tượng tôn giáo sao chép lại dấu ấn sau đó nhanh chóng chuyển giao cho Phù Dương, Phù Dương cùng vài tên cấp dưới cẩn thận phân biệt, biểu tượng tôn giáo này dường như là dấu hiệu của Quỷ Công giáo!

Quỷ Công giáo ở trong lãnh thổ Nhạc quốc ẩn núp nhiều năm, từ trước đến nay đối nghịch cùng triều đình, nhưng mà trong nội bộ giáo hội mấy năm trước xuất hiện tranh chấp, nên sau này cũng không còn thấy gây hấn kiếm chuyện nữa, Nhạc Nghịch luôn luôn không xem trọng những thế lực giang hồ này, hơn nữa trong mấy năm hắn đăng cơ đúng là thời gian Quỷ Công giáo yên lặng, không ngờ bọn họ không ra tay thì thôi, ra tay một cái thế nhưng lại hung ác như vậy!

Nhạc Nghịch nghe xong báo cáo của Phù Dương, trong lòng bừng tỉnh, nói vậy thì Trầm Kiếm đã cấu kết với Quỷ Công giáo để ra tay, kết hợp trong ngoài, khó trách vừa ra tay liền khiến bọn họ trở tay không kịp.

Phù Dương nói: "Nghe nói tác phong làm việc của Quỷ Công giáo trước giờ vẫn luôn là thu tiền mặt mới có thể làm việc, rao giá rất cao, hở ra là vạn lượng hoàng kim, nếu vậy thì Trầm Kiếm đã trả rất nhiều tiền bạc, muốn trong thời gian ngắn vận chuyển rất nhiều tiền trong biên giới nước ta, chắc chắn không thuận lợi, hẳn là hắn thông qua các ngân hiệu để tập hợp tiền mặt, vi thần đã phái người điều tra tình hình điều động tiền bạc của tất cả các cửa hàng vàng bạc và cả hộ buôn bán lớn, đợi hôm nay vào kinh chắc là sẽ có kết quả."

Nhạc Nghịch gật đầu lại hỏi có tung tích về nơi ở của Hoàng hậu hay không.

Phù Dương thầm than một tiếng, nói: "Trước mắt đã phát hiện có bốn đoàn người ngựa tại cửa khẩu, đều có ý đồ giả mạo Hoàng hậu để lôi kéo chia rẽ quân ta, đêm qua có cấp báo trăm dặm bên ngoài cửa khẩu phát hiện có người, rất có khả năng là nghịch tặc mang theo Hoàng hậu đã vượt qua cửa ải phòng ngự quan trọng nhất, đi về phía biên giới Thành quốc."

179. Chương 179: Nhìn Vật Nhớ Người

Kỉ Kiến Thận và Tuyền Cơ đi theo đoàn người hộ tống Hoàng đế Nhạc Nghịch từ xa, xen lẫn trong đám thương nhân và dân chúng vào kinh kiếm sống, hai người không cần tốn nhiều công sức đã vào được kinh thành Nhạc quốc.

Lần này bọn họ thuê một tiểu viện yên tịnh riêng biệt sau một khách điếm, an tâm chờ đợi đội ngũ đưa tiễn Nhạc Linh công chúa xuất giá.

Sau khi đến kinh thành, Kỉ Kiến Thận đã nói qua kế hoạch của mình cho Tuyền Cơ nghe, bây giờ khắp nơi ở Nhạc quốc đều lùng bắt bọn họ, kinh thành Nhạc quốc ngược lại giống như mắt bão[1], là nơi bình lặng an toàn duy nhất ở Nhạc quốc.

[1] Mắt bão: là vùng giữa các cơn lốc xoáy của bão.

Bọn họ đã để người của Quỷ Công giáo giả mạo Tuyền Cơ ở khắp nơi xông qua cửa khẩu, trong đó trọng điểm hiển nhiên là đội của Dịch Thanh Vân quấy nhiễu tai mắt của kẻ địch, làm cho lực chú ý của bọn họ hướng ra bên ngoài, tạo ra dấu hiệu giả là bọn họ đã trốn thoát thành công, sau đó họ sẽ chờ đội ngũ đưa

tiễn công chúa Nhạc Linh đi đến Kỉ quốc thành hôn vào mấy ngày sau, lẫn vào trong đội tùy tùng trở về nước.

Chi tiết trong đó Kỉ Kiến Thận cũng không nói rõ ràng, nhưng Tuyền Cơ nghe xong lại rất ca ngợi, đây rõ ràng chính là muốn Nhạc Nghịch đưa người góp sức cung kính tiễn bọn họ về nhà a! Giỏi! Thật sự là giỏi!

Công chúa là ngự muội của Hoàng đế, lại sắp là Hoàng hậu của một quốc gia, cho dù phải kiểm tra người đi theo nàng, cũng không dám quá đáng, mà Nhạc Linh công chúa thì Tuyền Cơ đã chắc chắn là người trong nhà, đương nhiên sẽ che giấu bọn họ thật tốt.

Nhìn dáng vẻ đã tính trước mọi việc của đám người Đại ma vương cùng với Triệu Chính và Lam Tích, Tuyền Cơ cũng thấy an tâm nhiều, mỗi ngày đều ăn ngon ngủ yên, chờ đợi về nhà.

Sau khi Nhạc Nghịch trở lại kinh thành, lập tức công bố tin tức bị tập kích tại núi Xích Thánh, tuyên bố Quỷ Công giáo âm mưu phản nghịch, dùng thủ đoạn đẫm máu sát hại đại thần, cấu kết quốc sư bắt Hoàng hậu đi.

Người thân trong nhà của các đại thần đã chết đều khóc loạn cả lên, trong kinh liên tiếp ba ngày đều phủ màu tang, truy điệu vong linh các đại thần chết oan chết uổng. Lần này đi theo vốn toàn là quan viên cao cấp, triều đình thiệt hại gần một phần ba trọng thần. Tổn thất có thể nói là nghiêm trọng.

Nhìn không ít khoảng trống trên điện kim loan, Nhạc Nghịch chau mày, sắc mặt xanh mét.

Quỷ Công giáo đáng chết, tuy rằng lần này đến núi Xích Thánh, không ít người là "Nhân tố bất ổn" trong triều, nói thật Nhạc Nghịch không để tâm lắm đến sống chết của bọn họ, nhưng thoáng cái đã chết hơn phân nửa, những việc còn để lại không biết nên đi đâu tìm người thay thế!

Hơn nữa còn phải chi một số tiền lớn làm phí trợ cấp an ủi, vừa mới bán quan bán chức kiếm được tiền dự trữ quốc khố, lại bị hao phí một số lớn.

Nghĩ đến tiền, không tránh khỏi việc nghĩ đến Tuyền Cơ, Nhạc Nghịch buồn bực một trận, nhìn về phía Lí công công đang hầu hạ bên cạnh. Lí công công vội vàng lớn tiếng nói: "Có việc thì trình tấu, không việc bãi triều."

Đại thần ở phía dưới vẫn còn một bụng muốn nói. Ví dụ như chức vụ những quan viên đã chết do ai thay thế, rất nhiều việc nguy cấp chất chồng quyết định làm sao v.v… quan trọng nhất chính là vài ngày gần đây việc lùng bắt nghịch tặc Quỷ Công giáo, giam giữ, tra xét nữ khách (du khách nữ) ở khắp mọi nơi đã quấy nhiễu nghiêm trọng đến dân chúng, thậm chí một vài quan viên địa phương lợi dụng việc này mà không e dè bắt người đòi của cải, hơn nữa còn dẫn đến việc một vài người nhân cơ hội ức hiếp dân nữ, việc này nếu buông lỏng nữa, chỉ sợ là còn chưa bắt được người của Quỷ Công giáo, đã bùng nổ dân biến (dân chúng nổi dậy) trước.

Nhưng nhìn sắc mặt của Nhạc Nghịch, ai dám ra mặt mở miệng? Trong lòng mọi người đều biết, Hoàng thượng đối với việc Hoàng hậu mất tích cực kỳ căng thẳng, ai dám mở miệng nói muốn hắn đừng điều động binh lực tìm người, chỉ sợ mới lên tiếng đã bị lôi ra chém.

Vì thế mọi người đều dời ánh mắt lên người của thừa tướng Tả Kính Tùng, người được Nhạc Nghịch tin tưởng nhất. Tả Kính Tùng lại giống như đầu gỗ không phản ứng gì, mọi người ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, đành phải cam chịu lặng im không lên tiếng để phát tài, hành lễ lui ra.

Sau khi bãi triều, Nhạc Nghịch không trở lại thư phòng cũng không đến tẩm cung, ngược lại đi thẳng một đường đến Ý Hoa cung, Dung ma ma cùng Vương công công cũng đã từ đội ngũ trở lại trong cung, nơm nớp lo sợ quỳ ở cửa cung nghênh đón thánh giá, hai người đều rất sợ Hoàng thượng nhìn thấy cung điện trống trải, giận dữ sẽ đem bọn họ ra chém cho hả giận. May mắn là Nhạc Nghịch dường như không có lòng dạ nào để ý đến bọn họ, chỉ phất tay để bọn họ lui ra.

Trong Ý Hoa cung, tất cả đều giống như lúc trước khi vẫn còn Tuyền Cơ. "Cờ năm quân" mà Tuyền Cơ chơi vẫn còn đặt trên chiếc bàn nhỏ dưới cửa sổ, một quyển sách chưa đọc xong bị mở ra úp xuống bên cạnh, bình thường nàng sẽ ngẫu nhiên chơi đàn, cầm cũng lẳng lặng được xếp gọn ở một góc đại điện…

Tuyền Cơ không thích người ngoài ra vào phòng nàng, cũng không thích người khác làm lộn xộn đồ vật của nàng, cho nên mấy ngày nàng ở lại Ý Hoa cung là thời điểm Ý Hoa cung bề bộn nhất, nhưng thời gian này, nơi này cũng là nơi duy nhất khiến người khác cảm thấy ấm áp an nhàn nhất trong chốn Hậu cung lạnh như băng.

Nhạc Nghịch cẩn thận cầm lấy sách trên chiếc bàn nhỏ, đó là một quyển sách về chuyện thần tiên ma quái xưa rất có tiếng ở Nhạc quốc, Nhạc Nghịch lúc nhỏ cũng đã từng thấy qua ở trong phòng huynh trưởng, thái phó không cho bọn họ đọc loại sách này giải trí, hoàng huynh lén lút xem trộm, Nhạc Nghịch lén nhìn vài lần cũng bị mê hoặc bởi chuyện xưa trong đó, hy vọng mình cũng có thể biết phép thuật, có thể tùy ý bay tới bay lui, như vậy các huynh đệ tỷ muội khác sẽ không thể khi dễ hắn.

Nhạc Nghịch ngồi bên cửa sổ nhìn trang giấy mỏng manh, nhìn một lúc lại cảm thấy chữ viết trước mắt dần dần trở nên mơ hồ…

Thái giám ở trước điện tiến đến bẩm báo nói thừa tướng Tả Kính Tùng xin gặp, Vương công công rón ra rón rén đi vào Ý Hoa cung, phát hiện Hoàng thượng đang ngả lên ghế ngủ say, trong tay còn cầm một quyển sách không đặt xuống, nhất thời thấy lúng túng, chỉ sợ bị trách phạt vì quấy nhiễu giấc mộng yên tĩnh của Hoàng thượng, lại sợ nếu không gọi Hoàng thượng tỉnh lại lỡ như làm nhỡ chuyện lớn thì gay go!

Đang lưỡng lự, đột nhiên thấy Nhạc Nghịch mở to mắt nói: "Chuyện gì?"

Nhạc Nghịch rất cảnh giác, nhiều năm chịu đựng không ít việc bị tấn công ngấm ngầm lẫn công khai, làm cho hắn ngủ không sâu, lúc có người bước vào, hắn đã tỉnh lại, nhưng mà tạm thời không muốn tách khỏi cảnh trong mơ, mở to mắt đối mặt với sự thật là tất cả sự ấm áp đều đã bỏ mình đi xa.

Vương công công thở ra một hơi, vội vàng bẩm báo chi tiết.

Nhạc Nghịch gật đầu, ngồi dậy, đưa tay đặt lên quyển sách lật lại trang giấy Tuyền Cơ đã từng xem, cẩn thận đặt lại chỗ cũ, xác định giống y như lúc trước, lúc này mới đứng dậy rời đi, ra trước cửa điện đột nhiên nói với Vương công công: "Các người hãy giữ gìn đồ vật trong cung này thật tốt, một cái cây ngọn cỏ cũng không được di chuyển!"

Vương công công liên tục gật đầu nhận lệnh, nhìn bóng dáng Nhạc Nghịch xa dần rồi biến mất ở cuối đường, lúc này mới giơ tay áo lên, ra sức lau mồ hôi lạnh trên mặt.

Trong ngự thư phòng, Tả Kính Tùng lén trộm nhìn đánh giá Nhạc Nghịch một chút, trong lòng thở dài, chỉ mấy ngày sau sự cố, Hoàng thượng dường như đã thay đổi, sự mong đợi nhảy nhót ẩn nơi đáy mắt đã bị sự mệt mỏi lạnh nhạt thay thế. Hắn đã sớm biết vị Hoàng hậu kia ảnh hưởng rất lớn đối với Hoàng thượng, cũng cảm thấy hành trình đến núi Xích Thánh có vấn đề, lại không thể kiên quyết ngăn cản… Bây giờ nói việc này thì đã muộn rồi.

"Vi thần đến đây là muốn xin Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, không nên tiếp tục bố trí trạm kiểm tra những nữ nhân đáng nghi." Tác phong của Tả Kính Tùng từ trước đến giờ chính là đi thẳng vào vấn đề chính.

Nhạc Nghịch nhìn hắn không nói.

Tả Kính Tùng biết, với sự ngoan cố của Hoàng thượng hơn nữa còn có sự cố chấp đối với Hoàng hậu, không thể dễ dàng thuyết phục hắn như vậy, trừ phi mình có thể có phương pháp tốt hơn so với trạm kiểm tra.

"Hoàng thượng, từ ngày khởi hành rời khỏi núi Xích Thánh, đã nhiều chỗ báo cáo có người giống Hoàng hậu muốn lén lút rời đi, cuối cùng đều phát hiện là nghịch tặc giả mạo, vi thần nghĩ, khi mà địch ở trong tối ta ngoài sáng thì điều động binh lực lùng bắt khắp nơi không phải là phương pháp tốt để giải quyết vấn đề."

"Vậy ngươi nói cho trẫm biết thế nào mới là phương pháp tốt?" Nhạc Nghịch gằn giọng nói.

180. Chương 180: Gian Kế Nhỏ Cuả Lam Tích

Tả Kính Tùng nhẹ nhàng thở ra, vẫn còn muốn nghe ý kiến là tốt rồi.

"Trước hết, đại khái chúng ta có thể xác định Hoàng hậu bị cướp đi, nhưng không lo lắng về tính mạng, đối với Hoàng hậu mục tiêu của kẻ cướp từ đầu đến cuối chỉ là muốn bắt người chứ không giết người."

Nhạc Nghịch gật đầu.

"Kế tiếp, rốt cuộc ai là người đã cướp đi Hoàng hậu, mục đích là gì? Trước mắt chỉ có thể dựa vào suy đoán. Trầm thị và Quỷ Công giáo rốt cuộc có vai trò gì trong đó, bên ta hoàn toàn không biết gì cả. Hoàng hậu hiểu biết dịch dung, bây giờ hình dáng như thế nào bên ta cũng hoàn toàn không biết gì, việc truy bắt người căn bản không biết bắt tay làm từ đâu, đem sức lực hao phí vào việc này, không bằng đợi điều tra rõ ràng bối cảnh của nghịch tặc và thân thế của Hoàng hậu rồi lại hành động."

Tả Kính Tùng thấy Nhạc Nghịch tuy rằng đồng ý với cách nói của hắn, nhưng không muốn vứt bỏ hy vọng tìm kim đáy biển, đành phải ra vị thuốc nặng: "Hoàng thượng thử nghĩ xem, bây giờ đang có tin đồn quan viên địa phương phụ trách bố trí trạm truy bắt mượn cơ hội bắt người để vơ vét tài sản, ức hiếp nữ nhân, nếu như vô ý đụng đến Hoàng hậu..."

"Bọn họ dám!" Nhạc Nhịch trợn trừng mắt.

Tả Kính Tùng cười khổ nói: "Hoàng hậu hiện tại có bộ dáng gì không người nào biết, nếu lỡ như không may, quan viên địa phương vì bảo vệ tính mạng, việc dối trên gạt dưới không phải hoàn toàn không có."

Lôi kéo đề tài đến sự an nguy của Hoàng hậu, quả nhiên nét mặt của Nhạc Nghịch thay đổi lớn, nhíu mày suy tư một lúc, cuối cùng gật đầu đồng ý hủy bỏ lệnh kiểm tra tất cả nữ nhân đáng nghi.

Tả Kính Tùng thấy mục đích đã đạt được, đang tính rời đi, lại nghe Phù Dương xin gặp, dứt khoát ở lại nghe xem Phù Dương có tiến triển gì mới.

Phù Dương bận việc liên tiếp mấy ngày... Điều tra, lùng bắt đồng đảng nghi phạm bắt cóc Hoàng hậu, ám sát đại thần, chưa từng có một đêm nào ngủ tốt, người giống như già đi mười tuổi.

Hắn theo manh mối lưu chuyển tiền bạc, qua nhiều người tra được gia phụ của Lưu Quý phi trong cung là tổng lý đại thần Lưu Niên Thái phụ trách công bộ gần đây từng ra lệnh điều động một số lớn ngân lượng lên đến vạn lượng hoàng kim, đi đâu không rõ, mà vị Lưu Niên Thái này vốn nằm trong đoàn người đi núi Xích Thánh. Kỳ lạ nhất chính là khi xuất phát lại đột nhiên bị bệnh, xin phép nghỉ vì thế không thể đi theo. Tất cả dấu hiệu xem ra có vẻ rất đáng ngờ.

Phù Dương theo lệ thẩm tra Lưu Niên Thái. Vị Lưu đại nhân này đương nhiên la to oan uổng, nhưng lại không thể giải thích được hướng đi của tiền bạc. Sau nhiều lần nghiêm hình bức cung, cuối cùng cũng khai thật, giải thích là vì bảo vệ địa vị của nữ nhi Lưu Quý phi ở trong cung, mới nhất thời mê muội dùng toàn bộ tiền tham ô suốt bao năm qua, nhờ Quỷ Công giáo giữa đường ám sát Hoàng hậu. Còn việc ám sát đại thần, hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Phù Dương tiếp tục chất vấn nhưng không tra được gì, đành phải trở về phục mệnh với Nhạc Nghịch.

Trong ngự thư phòng, hai người nghe xong lời nói của Phù Dương thì nhìn nhau không nói gì. Dựa theo lời nói của tên Lưu Niên Thái thì rất hợp lý, sự giàu sang quyền thế của cả nhà hắn đều nằm trên người nữ nhi là Quý phi, vì thế bí quá hóa liều tán gia bại sản vì mướn người ám sát cũng xem như bình thường. Nhưng mà nếu Quỷ Công giáo đã thu tiền, vì sao lại làm chuyện ly kỳ như vậy?

Nghe nói Tân giáo chủ của Quỷ Công giáo cực kỳ thích chơi trò đen ăn đen, nếu không phải không còn cách nào khác, người thường cũng sẽ không tùy tiện nhờ bọn họ ra tay. Lần này lại ra tay kịch liệt như thế, chỉ đơn thuần muốn đối nghịch với triều đình sao?

Ba người thảo luận không có kết quả, đành phải để Phù Dương tiếp tục thu thập tin tức Quỷ Công giáo.

Nhạc Nghịch nghĩ đến Lưu Niên Thái không những đã tham ô nhiều bạc như vậy còn đối phó với nữ nhân của mình, càng nghĩ càng căm giận, muốn ra lệnh nghiêm khắc điều tra vấn đề tham ô, may mà được Tả

Kính Tùng khuyên nhủ. Lúc này mới dần lại tính tình dịu xuống một chút. Dù sao triều đình Nhạc quốc bây giờ đang thiếu quan viên, thật sự không thể chịu nổi sóng gió nào.

Ngày hôm sau, trong cung truyền đến ý chỉ, tuyên bố cha con Lưu Niên Thái trong ngoài cấu kết, mướn sát thủ ám sát Hoàng hậu, mưu hại đại thần, đem hai người ra xử tử, gia sản sung công, chém đầu toàn bộ nam nhân trong chín tộc, nữ nhân thì bán làm nô tỳ. Lại ra lệnh cho trên dưới cả nước, nếu có thể cung cấp tin tức Quỷ Công giáo và tung tích giáo đồ sẽ được thưởng lớn, còn bao che cho Quỷ Công giáo hoặc biết mà không báo, sẽ chịu chung tội trạng với cha con họ Lưu.

Ý chỉ ban ra, thật sự liên tục nhận được tin báo, Phù Dương dẫn người bới móc hơn mười phân đà Quỷ Công giáo, nhưng vẫn không có chút tin tức nào của Hoàng hậu.

***

Sáng sớm ngày hôm đó Tuyền Cơ bị tiếng ầm ĩ la hét ở trên đường bên ngoài viện quấy nhiễu mà tỉnh lại, bực bội bò ra khỏi giường, ra cửa phòng tiện tay nắm lấy Lam Tích vừa mới đi qua hỏi: "Bên ngoài có chuyện gì, ầm ĩ quá!"

Lam Tích nhìn nàng một cái, sắc mặt kỳ dị nói: "Lưu Quý phi trong cung và cha là Lưu Niên Thái cấu kết với Quỷ Công giáo, ý định ám sát ngươi ở núi Xích Thánh, hôm nay phải chịu hình phạt ngũ mã phanh thây trên đường lớn."

Tuyền Cơ hoảng sợ nói: "Bọn họ đã tìm người giết ta? Ngũ mã phanh thây… Lưu Quý phi là nữ nhân a."

Lam Tích cười lạnh một tiếng nói: "Nữ nhân thì sao? Nhưng mà nàng là Hoàng phi, Nhạc Nghịch muốn giữ thể diện hoàng gia, nên ở trong cung ban thưởng nàng tự sát."

Tuyền Cơ hơi run run, tuy rằng nàng không nhớ rõ Lưu Quý phi kia rốt cuộc là ai, nhưng mà nghe xong tin tức đó liền cảm thấy lạnh trong lòng.

Lam Tích thật sự cảm thấy không có gì ghê gớm, nữ nhân kia mơ mộng muốn sát hại Tuyền Cơ, có thể toàn thây đã xem là vô cùng may mắn.

"Còn ba ngày nữa chúng ta mới có thể rời khỏi đây, haizz! Thật muốn nhanh về nhà một chút!" Từ trước đến nay Tuyền Cơ đều không giữ chuyện không vui lo lắng trong lòng, chớp mắt liền chuyển trời đầy mây sang trời quang.

"Ở lại đây làm Hoàng hậu không tốt sao? Còn trở về làm gì?" Lam Tích thấy bốn bề vắng lặng thì to gan trêu ghẹo nói.

"Ấy, dáng vẻ của Nhạc Nghịch không đẹp bằng thiếu gia nhà ngươi nha!" Tuyền Cơ làm mặt quỷ, bộ dáng mê sắc.

"Thật ra với tác phong của Nhạc Nghịch từ trước đến nay thì hắn đối với ngươi coi như là không tệ." Lam Tích có chút đăm chiêu nhìn Tuyền Cơ.

Lam Tích đã chính mắt nhìn thấy diện mạo xấu xí của Tuyền Cơ sau khi dịch dung trong kinh thành, vậy mà Nhạc Nghịch lại không để ý chút nào đến diện mạo như vậy, còn phong Tuyền Cơ làm Hoàng hậu, thật sự là lạ lùng. Sau khi trở lại kinh thành, Tuyền Cơ từng kể cho bọn họ nghe những việc đã trải qua sau khi ly biệt, nghe xong Kỉ Kiến Thận ghen tuông không dứt, Triệu Chính và Lam Tích lúc ấy kinh ngạc không thôi.

"Nếu vài lần nương tay không giết chết ta chính là không tệ… Lam Tích ngươi có biết hay không, ở bên cạnh loại người như vậy, rất khủng bố nha, không biết chừng ngày nào đó hắn đột nhiên nổi điên xúc động liền ra tay đánh ta, thậm chí giết chết ta cũng không có gì lạ, thật sự là gần vua như gần cọp." Bên cạnh loại người như vậy, làm sao có thể có được vui vẻ hạnh phúc gì đáng tin chứ?

"Được rồi, ngươi không cần nghĩ mãi về Nhạc Nghịch, lỡ như để thiếu gia biết được lại không vui!" Lam Tích trừng mắt nhìn Tuyền Cơ một cái, xoay người đến phòng bếp chuẩn bị thức ăn cho nàng.

Để lại Tuyền Cơ vô cùng buồn bực đứng nguyên tại chỗ, thầm nghĩ: "Rõ ràng là ngươi nhắc tới hắn, sao lại trở thành ta luôn nghĩ đến Nhạc Nghịch?"

Vẫn còn chưa nghĩ xong đã cảm thấy trên lưng căng thẳng, giọng nói của Đại ma vương vang lên bên tai: "Nàng luôn nghĩ về Nhạc Nghịch?"

Thanh âm ấm áp mang ý cười, đã rất quen với tính nết của Đại ma vương nên Tuyền Cơ nghe xong liền chỉ muốn đập đầu vào tường, đây rõ ràng chính là giọng điệu muốn tính sổ mà!

Oa oa oa! Lam Tích xấu xa, nàng không đắc tội với nàng ta, làm gì phải hãm hại nàng như vậy a!

Lam Tích đã đi xa, cười giống hồ ly ăn trộm được con gà béo ú chắc nịch. Vì nàng nghe được thiếu gia đang đến, mới cố ý nói như vậy! Sau khi Tuyền Cơ và thiếu gia trở về, nói cái gì thiếu gia bắt nạt nàng, bày ra dáng vẻ đề phòng "mắt thấy tay chớ động" đối với thiếu gia, bản thân là thuộc hạ, làm sao có thể nhìn thiếu gia cùng phu nhân cung kính lạnh nhạt với nhau được đây? Đúng lúc nhân cơ hội này để cho thiếu gia có thể hòa thuận với Tuyền Cơ.

Đương nhiên, Lam Tích không phủ nhận mình thích thấy bộ dáng đáng yêu bị thiếu gia bắt nạt sửa chữa sau đó oan ức lại không dám nổi giận của Tuyền Cơ, hì hì!

181. Chương 181: Rước Dâu Hay Cướp Dâu

Trải qua một trận chiến phản kích tự vệ chịu đựng gian khổ đấu trí so dũng, cuối cùng Tuyền Cơ nhường đất bồi tiền, thu thập xong Đại ma vương dấm chua điên cuồng, đương nhiên, Đại ma vương cũng phải lấy được quyền chia sẻ giường của Tuyền Cơ lần nữa.

Lam Tích ở phòng bếp cọ rửa nửa ngày, thật sự là ngâm điểm tâm thành cơm trưa, lại mời hai người dùng cơm, thời gian rất vừa vặn. Ôi, làm thuộc hạ của người ta a, muốn có mắt nhìn như vậy cũng không phải là một hai ngày có thể rèn luyện được!

Tuyền Cơ vừa ăn món ngon Lam Tích đưa lên, vừa "tha thứ" mà khen ngợi nói: "Lam Tích, sau này nam nhân nào ngươi lấy nhất định hạnh phúc chết được! Thật sự là ăn ngon quá!"

Lam Tích lại có chút ngượng ngùng, Tuyền Cơ còn muốn kéo nàng ngồi xuống cùng ăn cơm, Lam Tích làm sao đồng ý, biết tính tình của Tuyền Cơ lại không thể trực tiếp cự tuyệt, đành phải nói có việc cần làm, chuồn mất.

Tuyền Cơ liếc tên đứng bên cạnh dựa tường quan sát một cái, u buồn nói: "Huynh xem, có huynh ở đây chẳng ai chịu ăn cơm với ta."

Kỉ Kiến Thận cười ha ha, ôm nàng nói: "Ta ăn với nàng không phải tốt hơn nàng ấy nhiều sao?" Lam Tích càng lúc càng hiểu chuyện, biết hắn muốn ở cùng Tuyền Cơ, vậy nên mới trốn nhanh như vậy.

Hai người huynh trêu ta ta trêu huynh, một bữa cơm cũng day dưa vô cùng.

"Công chúa tới Kỉ quốc rồi, phải an bài thế nào đây!" Tuyền Cơ không nhịn được hỏi vấn đề đặt trong lòng đã lâu này ra.

Quả nhiên Đại ma vương cười vô cùng đắc ý: "Đã tới Kỉ quốc tự nhiên phải sắc phong làm Hậu rồi."

Tuyền Cơ bĩu môi nói: "Huynh cứ việc bỏ ta đi! Bỏ ta rồi, vừa lúc thuận tiện cho huynh lấy một trăm mấy chục người, phi tần thành đàn, tận hưởng phúc tề nhân!"

"Nói ra rất phóng khoáng, miệng thì trề ra cả thước rồi." Kỉ Kiến Thận giễu cợt đưa tay vuốt chóp mũi của nàng một chút.

Tuyền Cơ hừ một tiếng hất khuôn mặt nhỏ nhắn nói: "May mắn lúc trước ta kiên quyết không gả cho huynh! Bằng không bây giờ không biết bị thê thiếp nào của huynh hại rồi!"

Kỉ Kiến Thận vừa nghe thì biết nàng đã nghe được chuyện hôm nay Lưu thị bị xử tử, không đồng ý nói: "Ta cũng không phải Nhạc Nghịch, làm sao để nội bộ mâu thuẫn."

“Đúng vậy, đối với nữ nhân huynh rất có biện pháp mà.”

“Ai nói? Ta đối với nàng thì không hề có biện pháp.”

“Huynh lại lời ngon tiếng ngọt, ta không mắc lừa huynh!”

“Thật sự không mắc lừa?”

“Hừ!” Nói là không mắc mưu, nhưng trong mắt tràn đầy ý cười. Sớm đã không có nửa phần tức giận.

Cho đến lúc Kỉ Kiến Thận đi xử lý công việc, Tuyền Cơ bị mỹ nam lừa đến mơ hồ bỗng mới nhớ ra, trước sau không có hỏi đến cách an bài Nhạc Linh công chúa. Tên giảo hoạt này!

***

“Cái gì? Ta cải trang thành công chúa?” Tuyền Cơ nhìn thấy lễ phục công chúa Lam Tích đưa tới, giật mình nói.

“Tạm thời là phân phó như vậy, tiểu thư không cần hỏi nhiều, nhanh chóng đổi trang phục đi.” Lam Tích khẳng định nói.

Tuyền Cơ chớp chớp mắt. Nếu mình giả dạng làm công chúa, vậy Nhạc Linh thật thì sao?

Bình tĩnh mà xem xét, nàng giả mạo công chúa, đương nhiên là biện pháp ổn thỏa nhất, quan viên địa phương kiểm soát đội ngũ thế nào đi nữa cũng không thể lục soát trên người công chúa. Nàng là người bắt mắt nhất trong đội ngũ đưa dâu nhưng cũng lại là người dễ bị xem nhẹ nhất.

Chỉ là mấy tên thái giám cung nữ xuất cung cùng công chúa lại không phải là người mù, bọn họ liếc mắt một cái thì nhận ra mình là hàng giả liền.

Mới vừa sáng sớm đã bị tống đến một tòa trang viện ở ngoại thành rồi, chỉ nghe nói đây là tài sản riêng của phụ mẫu thân sinh của vị công chúa Nhạc Linh này, công chúa sẽ lưu lại ở đây khoảng một canh giờ để bái biệt phụ mẫu, sau đó mới khởi hành tiến về Kỉ quốc. Mà bọn họ sẽ trà trộn vào đội ngũ đưa dâu của công chúa ở đây.

Giờ phút này đã là tên trên dây không thể không bắn rồi, Tuyền Cơ tin tưởng Đại ma vương tuyệt đối có năng lực thu phục hết thảy khó khăn, cho nên nghe thay quần áo, lại gọi Lam Tích, giúp nàng trang điểm chải đầu.

Sau khi thu thập thỏa đáng, Tuyền Cơ đi đến bồn nước nhìn một cái, bản thân mình sau khi dịch dung gương mặt bình thường, vì được Lam Tích trang điểm chải đầu một trận xong lại trở thành một gương mặt có thể để người khác nhìn được rồi. Quả nhiên là người đẹp vì lụa lúa tốt vì phân mà.

Lam Tích đưa Tuyền Cơ đến tiền thính, hai thiếu nữ trang điểm theo kiểu cung nữ tiến lên nghênh tiếp. Một trái một phải đỡ Tuyền Cơ đi ra khỏi phòng khách trực tiếp đi lên xe ngựa.

Thị vệ với những người đi theo cùng chỉ đứng xa xa, quả nhiên là không có ai dám ngẩng đầu lên mạo phạm mà nhìn đến công chúa.

Mãi đến khi đoàn xe xuất phát đi ra đường cái, Tuyền Cơ ngồi trong xe vẫn còn có chút không dám tin, bản thân mình lại có thể thay thế thân phận Nhạc Linh dễ dàng đến thế.

Nhạc Nghịch hòa thân với Kỉ quốc, chẳng qua cũng chỉ là kế tạm thời, nghi thức đưa dâu của công chúa đều do chủ sứ, phó sứ, hai trăm tên thị vệ cộng thêm bốn thị nữ, hai thái giám hợp thành. Những thứ như của hồi môn đều đã sớm chuẩn bị xong, lần lượt đưa đến Kỉ quốc hết rồi.

Đội ngũ đưa dâu này lại vô cùng đơn giản, chủ yếu là bởi vì Nhạc Nghịch cũng không quá chú trọng đến việc hôn sự mà hai bên đều công khai xem nhẹ này, càng không dự định lãng phí tiền để khoe khoang chuyện này.

Xe chạy được nửa ngày, Tuyền Cơ cuối cùng cũng chắc chắn được, bốn người cung nữ, hai người thái giám này đều là người nhà mình, bởi vì bọn họ nhìn thấy công chúa giả như nàng, một chút thái độ dị nghị cũng không có, dường như bộ dạng thật của công chúa vốn là như thế vậy.

Nhạc Nghịch đã hạ lệnh không còn tra xét nữ nhân tùy tiện nữa, tuy nhiên trên đường đi thỉnh thoảng cũng nhìn thấy quan binh thiết lập trạm kiểm tra, tra xét những khách thương nhân đi qua, cũng có không ít đội binh mã truy tìm tung tích của Quỷ Công giáo qua lại như thoi, nhưng đội ngũ đưa dâu của Công chúa vẫn luôn không bị hoài nghi - toàn đội đều là nam nhân, bốn vị nữ tử lại là từ trong cung ra, hơn hai trăm người tận mắt nhìn thấy, còn có thể là giả nữa sao?

Hai vị đại sứ đưa dâu sớm đã bị chuyện Quỷ Công giáo đột kích quan viên trên núi Xích thánh dọa sợ như chim sợ cành cong, chỉ sợ hiện giờ những giáo đồ đang chịu khổ vì triều đình truy lùng sẽ đem bọn họ thành mục tiêu báo thù, cũng không cần người bên cạnh để sai bảo, ngày nào cũng vội vã hành quân, hận không thể sớm đưa người tống đến Kỉ quốc. Trong lòng Tuyền Cơ vui vẻ cực kỳ, đương nhiên sẽ không trách tội bọn họ vội vã lên đường khiến mình không có bữa ngủ ngon.

Đoàn người đi đường vội vã, ngày hôm nay cuối cùng cũng đã đi vào biên giới của Kỉ quốc, hai vị sứ đưa dâu nhìn thấy bên kia mấy ngàn quan binh Kỉ quốc xếp hàng trên biên giới, bất giác bị hù hết hồn!

Cái này cũng quá long trọng rồi!

Đang lúc nghi hoặc, chỉ thấy một vị tướng quân thúc ngựa đi đến trước đội ngũ, chắp tay làm lễ với bọn họ nói: "Cảm ơn hai vị đại nhân không quản đường xa ngàn dặm hộ tống Hoàng hậu của tệ quốc, Hoàng thượng tệ quốc đã phái bổn quan đến trước nghênh đón, hai vị xin cứ tự nhiên trở về đi."

Vị tướng quân này, chính là Triệu Chính đã vội vàng trở về trước!

Hai vị sứ đưa dâu ngu người ngay tại chỗ, đây là tình trạng gì chứ?

Công chúa mới vừa đến Kỉ quốc còn chưa chính thức sắc phong thành hôn, đối phương liền vội vàng không kịp chờ đợi mà tôn xưng là Hoàng hậu rồi?

Hơn nữa, theo tục lệ thì không phải là do bọn họ đưa đến kinh thành Kỉ quốc rồi cùng chuẩn bị đại điển sắc phong cùng với quan viên tư lễ của Kỉ quốc hay sao? Sao lại vội vã đuổi người rồi?

Triệu Chính căn bản là lười nói nhiều với bọn họ, phất tay một cái, một đội binh tướng lập tức xông lên phía trước xua đuổi những thị vệ Nhạc quốc bên cạnh xa giá của công chúa cùng với người đánh xe ngựa, tự động đánh xe của công chúa chạy vào trong Kỉ quốc.

Hai trăm tên thị vệ của Nhạc quốc đứng nguyên tại chỗ, không biết nên làm thế nào với tốt, đồng loạt nhìn về phía hai vị đại sứ. Đây là đón dâu hay là cướp dâu vậy?

"Cái này… cái này có phải là không hợp lễ không?" Vị đại sứ mồ hôi túa ra đầy đầu đề xuất kháng nghị. Nhưng nhìn thấy đối phương người đông thế mạnh, bản thân mình chỉ là một tên quan văn, nếu như xung đột, nhất định là sẽ chịu thiệt thòi.

Hơn nữa, công chúa vốn là phải gả đến Kỉ quốc, ở biên giới lôi lôi kéo kéo thế này, truyền ra ngoài sẽ trở thành trò cười cho cả thiên hạ rồi.

Triệu Chính nhìn Tuyền Cơ kéo màn che của xe ngựa làm mặt quỷ với bọn họ, nhịn không được mà cười lớn, Tuyền Cơ coi như là trở về an toàn rồi!

Không cần nói nhiều với đối phương nữa, chắp tay nói: "Cáo từ!" Lập tức thu đội rời đi.

182. Chương 182: Biết Mình Không Biết Người

Quan binh Kỉ quốc tiến lên "tiễn khách", hai vị sứ giả đưa dâu rơi vào đường cùng mang theo hai trăm thị vệ xám xịt quay về trong lãnh thổ Nhạc quốc, bỗng nhiên thấy phía trước bụi đất bay lên, hơn chục kỵ mã mạnh mẽ chạy hướng về bọn họ.

Một kỵ sĩ dẫn đầu vọt tiến lên trước đội ngũ, nhảy xuống, hai mắt đỏ quạch túm chính sứ quát: "Công chúa đâu?"

Chính sứ nhìn chăm chú, là Hoàng thượng của bọn họ! Sợ tới mức run lập cập nói: "Người của Kỉ… Kỉ quốc đem công chúa đi… đi rồi."

Nhạc Nghịch giận dữ: "Đem đi khi nào? Các ngươi tại sao ở chỗ này?"

Lúc này Phù Dương đã đuổi kịp đến, xem tên quan văn đáng thương đã bị dọa đến mất bình tĩnh, nói năng không rõ, khuyên nhủ: "Hoàng thượng, xin người buông đại nhân ra trước rồi tiếp tục hỏi."

Nhạc Nghịch hừ lạnh một tiếng buông tay. Sứ giả đưa dâu lảo đảo lui vài bước mới đứng vững.

Phù Dương tiến lên đỡ hắn, nói: "Đại nhân, công chúa đưa đến Kỉ quốc khi nào? Vì sao các ngươi không tháp tùng đến kinh thành Kỉ quốc?"

Sứ giả đưa dâu lấy lại bình tĩnh, lúc này mới đem chuyện đã xảy ra ở biên giới Kỉ quốc từng việc thuật lại.

Nhạc Nghịch càng nghe thần sắc càng khó xem, đặc biệt nghe được câu nói của Triệu Chính kia "Đa tạ hai vị đại nhân không ngại ngàn dặm xa xôi hộ tống Hoàng hậu tệ quốc đến đây", tức giận đến hai tròng mắt đều lòi ra.

Phù Dương bên cạnh cười khổ không nói gì, tình huống xấu nhất này đã xảy ra, chỉ hận chính mình vô năng, đã không thể ngăn cản Hoàng hậu bị cướp đi, còn không thể thuận theo căn dặn của Tả Kính Tùng chặn giết Hoàng hậu trong lãnh thổ Nhạc quốc.

Việc duy nhất có thể làm bây giờ chính là khuyên nhủ Hoàng thượng, ngàn vạn lần không nên hành sự quá xúc động, bọn họ vội vàng từ kinh thành chạy đến đây, Kỉ quốc cũng sớm có phòng bị, lúc này xúc động khai chiến, chỉ sợ sẽ trúng gian kế của kẻ địch.

Nhạc Nghịch nghe sứ giả đưa dâu nói xong, không nói một lời, qua một lúc lâu, bỗng nhiên cười lớn lên, trong tiếng cười tràn đầy hận ý thê lương, quan viên thị vệ bên cạnh nghe được trong lòng run sợ, lại không biết như thế nào khuyên giải.

Nhạc Nghịch cười một trận xong, chậm rãi dừng tiếng cười, nói với Phù Dương: "Theo trẫm hồi kinh! Truyền lệnh biên ải châu quận tập kết tam quân, tùy thời nghe hiệu lệnh của trẫm!"

Phù Dương vừa yên tâm lại lo lắng. Yên tâm chính là Hoàng thượng cuối cùng không có kích động tùy tiện khởi binh tấn công Kỉ quốc, lo lắng chính là lấy tính cách Hoàng thượng, lúc này áp lực kiềm nén, một khi bùng nổ chắc chắn cực kỳ đáng sợ.

Hắn còn nhớ rất rõ vài năm trước giao chiến cùng Miến quốc, tướng quân đối phương cực kỳ gian xảo, lôi cuốn rất nhiều thường dân Nhạc quốc làm con tin, xua đuổi bọn họ xông vào đột kích quân tiên phong Nhạc quốc, làm cho Nhạc quốc thất bại nhiều trận, lúc ấy Hoàng thượng cũng là sau khi giận dữ cực kỳ cũng bình tĩnh lạ thường, tự mình mang quân tiên phong ra trận, lệnh cưỡng chế toàn quân, những người dám cản đường bất luận là người nước nào đều phải giết, trái lệnh trảm. Kết quả lần đó bọn họ kết thúc bằng một trận thắng thảm.

Hoàng thượng mang binh liên tục tàn sát hai thành của Miến quốc, giết hai mươi vạn quan binh dân chúng rửa hận, cuối cùng vẫn là đại tướng quân tùy tùng lúc ấy liều chết cản lại, lúc này mới ngừng lại hành vi tàn sát hàng loạt dân trong thành cực kỳ tàn ác này.

Lúc này trong lòng Hoàng thượng oán hận chỉ sợ càng hơn ngày đó, cuộc chiến này một khi đã xảy ra, không biết sẽ làm ra việc điên cuồng gì.

Ba ngày trước, thám tử ở Kỉ quốc các lộ rốt cục đem tin tức liên quan đến Trầm thị cùng với Ninh Nguyệt Quận chúa lần lượt đưa về, Nhạc Nghịch cùng Tả Kính Tùng nghiên cứu tường tận, chậm rãi đem sự tình từ đầu đến cuối cùng với thân phận hai người Trầm Kiếm, Tạ Tuyền Cơ suy đoán ra được một cách đại khái.

Vân Ca là người quản lý sổ sách phía sau Trầm thị.

Vân Ca nguyên là lễ vật do một phú thương của Ninh quốc, Tô Bách Vạn tặng cho Triệu Kiến Thận cũng chính là Quốc quân của Kỉ quốc sau này.

Triệu Vương phủ trong kinh thành từng bổ nhiệm một nữ tử làm tổng quản phòng thu chi.

Phụ tử Kỉ quốc Quốc vương lúc vẫn còn là Triệu Vương phủ Vương gia và Thế tử đều từng có người gặp qua bọn họ cùng một nữ tử ở kinh thành du ngoạn.

Mà tại thời điểm vị nữ quản phòng thu chi thần bí trong kinh thành Kỉ quốc này mai danh ẩn tích, Ninh quốc Ninh Nguyệt Quận chúa bỗng nhiên bị Bình Hi thân vương mang về.

Truyền thuyết Ninh Nguyệt Quận chúa ngu ngốc sau hơn mười năm rơi vào Lung Giang, bỗng nhiên trở nên tài năng thi ca xuất chúng, tinh thông số học, đến cả đại sư số học Lí Ngôn Liên cũng cam bái hạ phong (khuất phục).

Ninh Nguyệt Quận chúa từ lúc Ninh quốc nội loạn thì mất tung tích, khi Kỉ Kiến Thận từ Ninh quốc trở về Kỉ quốc, bên người dẫn theo một nữ quan bộ dạng bình thường, hai người bộ dáng rất thân mật.

Kỉ Kiến Thận sau khi trở thành Thái tử bỗng nhiên giải tán hết cơ thiếp, đến lúc đăng cơ, vẫn như cũ chưa lập một phi thiếp.

Nghe đồn trong phủ Thái tử có giấu tuyệt thế mỹ nhân.

Trong phủ Thái tử thường xuyên tiếp đón người thần bí đi tới đi lui trong cung.

Tuổi tác và hình dáng Trầm Kiếm cùng Kỉ quốc Quốc vương vô cùng ăn khớp.

Khi Hoàng hậu bị cướp đến Nhạc quốc, gọi người thiếu niên bên cạnh là "Tiểu Viễn", Thái tử đương thời của Kỉ quốc lại có tên gọi là "Tư Viễn". Kết luận, Kỉ quốc Quốc vương chính là Trầm Kiếm! Nếu Trầm Kiếm là vua của một nước, mà Hoàng hậu vốn cùng hắn quan hệ không rõ ràng, lại là Thiên nữ, vậy thì hành vi bất chấp hậu quả để đoạt Hoàng hậu về liền có thể giải thích được. Thử hỏi có Quốc vương nào lại ngồi xem nữ nhân của mình bị người đoạt đi, con trai độc nhất bị người sát thương?

Nghĩ đến đây, thì việc cách đây không lâu Kỉ quốc chủ động đề nghị yêu cầu nhanh chóng nghênh đón công chúa về nước để chuẩn bị hôn lễ rõ ràng là khả nghi vô cùng. Nhạc Nghịch, Tả Kính Tùng, Phù Dương không hẹn mà cùng đoán ra được, Kỉ quốc tính toán đem người trà trộn vào đội ngũ đón dâu để tiện trốn về Kỉ quốc.

Nhạc Nghịch gần như là lần đầu tiên bất chấp tất cả đuổi theo ra kinh, ngày đêm thần tốc hướng tới biên quan, đáng tiếc vẫn chậm một bước.

Lần giao chiến này, thua cực thảm, thua ở chỗ đối với địch thủ hoàn toàn không biết gì cả, thua ở chỗ đánh giá sai thực lực địch thủ.

"Nhưng mà, lần tiếp theo, trẫm sẽ làm các ngươi vì chuyện hôm nay cảm thấy hối hận cả đời! Vân Ca, Ninh Nguyệt, hoặc là trẫm nên gọi là Tạ Tuyền Cơ… Lần gặp mặt tiếp theo, ngươi sẽ biết, chỉ có trẫm mới là nam nhân của ngươi, ngươi nhất định kiếp này chỉ có thể là của trẫm, về phần Kỉ Kiến Thận, trẫm sẽ đích thân đánh bại hắn trước mặt ngươi, từng đao một cắt thịt hắn, làm cho hắn nhận hết khổ sở trên thế gian này!" Nhạc Nghịch ở trên ngựa oán hận quay đầu lại nhìn phía Kỉ quốc, im lặng thề trong lòng.

Lúc này, Tuyền Cơ đã bị hộ tống đến trước một hành quán, Kỉ Kiến Thận đứng ở trước cửa khẽ cười nhạt.

Tuyền Cơ nhảy xuống xe ngựa, thấy một màn như vậy, bỗng nhiên có loại xúc động muốn khóc, bất chấp còn có rất nhiều người bên cạnh, chạy vội đến nhào đầu vào lòng hắn.

Kỉ Kiến Thận nhẹ tay vén tóc nàng, ôm chặt lấy nàng, ở bên tai nàng khẽ cười nói: "Nàng cuối cùng đã trở lại."

Ừ, đã trở lại! Trở lại trong lòng nam nhân này, sẽ không còn cảm thấy cô đơn, cảm thấy sợ hãi nữa rồi, hắn có đôi cánh cường tráng nhất, vòng ôm ấm áp nhất, có nụ cười làm nàng động lòng nhất…

"Nhìn khuôn mặt nàng này, cọ ta toàn thân đầy phấn…" Kỉ Kiến Thận buông Tuyền Cơ ra, đưa tay lau lau khuôn mặt kiều diễm kia, phấn trang điểm đầy mặt.

Còn có một cái miệng xấu xa nhất.

"Nhanh đi rửa sạch sẽ, ngủ một giấc thật ngon, buổi tối mới có sức lực theo giúp ta…" Kỉ Kiến Thận nhẹ nhàng dùng thanh âm chỉ có hai người mới nghe thấy, tuyên bố tối nay hẹn hò hương diễm.

Vẫn là một Đại ma vương háo sắc nhất!

Tuyền Cơ bĩu môi trừng mắt liếc mắt một cái, nhịn không được đỏ mặt.

Rửa mặt chải đầu xong, sau đó loại trừ dịch dung, Tuyền Cơ không có cơ hội ngủ bù, bởi vì Dịch Thanh Vân tới.

Cùng đi còn có một hồng y mỹ nhân, thanh trong nhưng lạnh lùng đi đến trước đình, bốn cung nữ hai thái giám theo Tuyền Cơ trở lại Kỉ quốc bỗng nhiên nhất tề quỳ xuống hành lễ nói: "Thuộc hạ tham kiến giáo chủ!"

183. Chương 183: Vợ Quản Rất Nghiêm

Mỹ nhân áo hồng, cũng chính là Hồng Dực, phất phất tay, bóng dáng sáu người trong đại sảnh chợt lóe lên rồi ngay lập tức biến mất chẳng thấy đâu.

Tốc độ nhanh thật, ở chung với nhau đã mấy ngày, đều không biết được sáu người này lại là cao thủ võ lâm cao cường như vậy!

Dưới tay mỹ nhân áo hồng có những cao thủ lợi hại như vậy, thật uy phong!

Nhưng lúc này Tuyền Cơ không quản được nhiều như vậy, chỉ hai ba bước vọt tới trước mặt Dịch Thanh Vân hỏi: "Đại ca, dọc đường đi đều ổn cả chứ?"

Dịch Thanh Vân cười hì hì nói: "Những phế vật này thì làm gì được ta?!"

Hồng Dực nghe thấy hừ lạnh một tiếng, Dịch Thanh Vân ho khan vài cái, lập tức dừng lại một tràng tự biên tự diễn.

Tuyền Cơ cực kỳ ngạc nhiên, hết nhìn Dịch Thanh Vân lại nhìn Hồng Dực, bỗng nhiên nói: "Đại ca, vị cô nương này chính là mỹ nhân áo hồng huynh vẫn nhớ rõ kia à?"

Dịch Thanh Vân xấu hổ gật đầu.

Tuyền Cơ quay đầu nói với Hồng Dực: "Nhạc Linh công chúa trong cung kia..." Tuy rằng ngoại hình không giống, nhưng nhìn ánh mắt rất giống a.

Quả nhiên Hồng Dực gật đầu nói: "Chính là ta."

Vừa lúc Kỉ Kiến Thận đi vào đại sảnh, hắn cười nói: "Chào Hồng giáo chủ, chào anh vợ."

Hồng Dực đáp lễ, nói thẳng: "Đến cùng là ngươi có thân phận gì, tại sao có thể tùy ý điều động quân lính biên cương?'

Kỉ Kiến Thận cười mà không đáp, kéo Tuyền Cơ qua nói: "Nàng đã chào đại tẩu tương lai chưa?'

"A?" Tuyền Cơ nhìn đại ca cùng Hồng Dực, phát hiện đại ca có chút ngại ngùng không tự nhiên, nhưng rõ ràng là không có ý phản đối, Đại ma vương cũng sẽ không bày trò nói dối trước mặt đương sự.

Vì thế hướng Hồng Dực cúi chào: "Ách, xin chào đại tẩu."

Gương mặt trắng nõn của Hồng Dực tựa như thoáng qua chút ửng hồng, nhưng ngay lập tức lại khôi phục bình thường, thoải mái nói với Tuyền Cơ: "Tiểu muội miễn lễ."

Vừa nói liền tháo ra từ trên tay một vòng tay khảm hơn mười viên hồng ngọc đeo vào cổ tay Tuyền Cơ.

"Vòng tay khảm hồng ngọc này được Giáo ta bí chế luyện với kịch độc, bình thường chạm vào đều không sao cả, nhưng nếu cho vào rượu thì sẽ làm rượu biến thành rượu độc, người uống vào sẽ bị tê liệt hoàn toàn, nếu trong vòng ba canh giờ không có thuốc giải thì thần tiên cũng khó mà cứu được, nay ta đưa uội muội

phòng thân. Phương thức chế thuốc giải, lát nữa ta sẽ nói uội." Ngữ khí Hồng Dực bình thản như đang nói chuyện phiếm, giảng giải làm thế nào để sử dụng kịch độc đại sát thương này để hại người.

Tuyền Cơ nghe xong sửng sốt, nhìn vòng tay rồi lại nhìn Hồng Dực. Trời ạ! Mang kịch độc như vậy ra cửa, áp lực thật lớn nha.

Kỉ Kiến Thận lại thấy không phải chuyện lớn gì, cười cười nói: "Cảm ơn Hồng giáo chủ lo lắng." Vốn cảm thấy dưới sự bảo vệ của mình, Tuyền Cơ hẳn là sẽ không xảy ra sơ suất gì. Nhưng trải qua sự kiện lần này, hắn không thể tự tin mù quáng như vậy được nữa, ngược lại nhận thấy vũ khí phòng thân của Tuyền Cơ không nên ngại nhiều, thời điểm khẩn cấp nói không chừng có thể phát huy tác dụng.

Hồng Dực liếc nhìn hắn nói: "Trầm tiên sinh trả ơn bổn tọa chuyện vừa rồi ra sao đây?"

Kỉ Kiến Thận nhìn nhìn Dịch Thanh Vân cái gì cũng còn chưa biết bên cạnh: "Tới kinh thành dĩ nhiên sẽ đền đáp theo ý muốn của giáo chủ."

Hồng Dực nhướng mày, dường như đối với việc Kỉ Kiến Thận dây dưa kéo dài vô cùng bất mãn.

"Giáo chủ muốn đạt được tâm nguyện, nhất định phải cần đến tứ đại thần khí." Kỉ Kiến Thận cười giải thích.

"Tứ đại thần khí nằm trong tay Hoàng đế Kỉ quốc, làm sao ngươi lấy được?" Hồng Dực càng thêm hoài nghi.

Kỉ Kiến Thận nói: "Dù sao hiện tại ở Quỷ Công giáo những người nên chết đều đã chết gần hết rồi, nếu không giáo chủ sẽ lo lắng có người quấy rối, sao không cùng ta đợi đến khi tới kinh thành một chuyến, liền biết thật giả. Tất cả đều là người một nhà, ta cần gì phải lừa cô?"

Hồng Dực đối với cách nói "Người một nhà" này chỉ cười lạnh hai tiếng. Nhưng trước nhất vẫn muốn khôi phục đoạn trí nhớ đã mất đi kia của Dịch Thanh Vân, thứ hai cũng tò mò không biết trong hồ lô của gian thương này chứa gì nên vẫn gật đầu đồng ý.

Kỉ Kiến Thận gọi người hầu chuẩn bị phòng cho hai người nghỉ ngơi. Tuyền Cơ thập phần tò mò tới vị đại tẩu vừa mới xuất hiện này, muốn chạy qua giúp vui, liền bị Kỉ Kiến Thận ngăn lại, nửa ôm nửa tha cùng với dụ dỗ mà đưa về phòng nghỉ ngơi.

Phúc hắc như hắn, tự nhiên sẽ có trực giác nhạy cảm đối với nhân vật nguy hiểm, từ lúc Kỉ Kiến Thận gặp Hồng Dực, hắn có dự cảm nếu để Tuyền Cơ tiếp xúc nhiều với nhân vật này, chỉ sợ sẽ có ảnh hưởng không tốt, cho nên căn bản không muốn Tuyền Cơ và nàng ta giao tiếp nhiều.

Nhìn thấy Tuyền Cơ đã ngoan ngoãn ngủ, Kỉ Kiến Thận mới đứng dậy đi làm công sự.

Nhạc Nghịch quả nhiên không làm hắn thất vọng, Kỉ Kiến Thận cố ý mượn khẩu khí hung hăng của Triệu Chính kích động hắn một chút, hẳn là hắn đã nổi trận lôi đình nhưng cuối cùng lại có thể bình tĩnh nhẫn nại, không xúc động phát binh ngay lập tức.

Nghe thám tử báo lại, Nhạc Nghịch đã trở về kinh thành, phân phó tam quân chuẩn bị, trận đánh ác liệt này sớm muộn cũng phải đánh. Cũng may hắn vốn cũng không hy vọng xa vời Nhạc Nghịch sẽ trúng kế… May mà Thánh quân tế đàn đã bị hắn ta tự tay hủy diệt. Vận mệnh Nhạc quốc đang kéo dài hơi tàn.

Kỉ Kiến Thận mỉm cười. Tuy rằng vận mệnh quốc gia hư vô mờ mịt, nhưng có nhiều nhân tố có lợi sẽ tạo thành chuyện tốt. Nên làm thế nào để cho Nhạc Nghịch biết được, hắn phạm sai lầm gì đây?

Hồng Dực cùng Dịch Thanh Vân ở cùng một viện, hai phòng khác nhau.

Nếu đã tới Kỉ quốc, địa bàn nhà mình, Kỉ Kiến Thận tự nhiên sẽ khôi phục tác phong xa hoa, tuy rằng chỉ ở hành quán một đêm, cũng sắp xếp an bài rất thanh tịnh, lịch sự tao nhã, vô cùng thoải mái.

Hồng Dực đợi hạ nhân lui ra ngoài mới hỏi Dịch Thanh Vân: "Người muội phu này của huynh có lai lịch như thế nào vậy?"

Dịch Thanh Vân nhíu mày nói: "Vốn ta đoán hắn là Hoàng đế Kỉ quốc, nhưng Đại sư huynh nói bọn họ còn là huynh đệ, xem như hắn là biểu ca của ta, cho nên hiện tại ta cũng không thể làm rõ rốt cuộc hắn có thân phận gì…"

"Đại sư huynh của huynh?" Tuy rằng Hồng Dực từng nghe qua Dịch Thanh Vân còn có một Đại sư huynh, nhưng cũng không rõ ràng thân phận cụ thể là gì.

"Đại sư huynh ta tên là Khiết Cẩn Minh, ừm, hiện là Hoàng đế Khiết Quốc." Cách giải thích của Dịch Thanh Vân, giống như Đại sư huynh của hắn ở Khiết Quốc làm lao dịch thì cũng chẳng có gì khác biệt.

Hồng Dực nghe xong nhướng mày nói: "Nhìn không ra huynh cũng là một đại nhân vật, vừa là thân vương Thế tử Ninh quốc, lại vừa là sư đệ kiêm biểu đệ Hoàng đế Khiết Quốc."

Dịch Thanh Vân theo thói quen đắc ý nói: "Đúng vậy đúng vậy…" Vừa nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của Hồng Dực, lập tức sửa lời, nói: "Nào có nào có…"

Hồng Dực duỗi tay nhéo lỗ tai Dịch Thanh Vân uy hiếp: "Nếu huynh dám học hoàng thân quốc thích muốn tam thê tứ thiếp, ta liền thiến huynh!"

Dịch Thanh Vân che lỗ tai đau khổ nói: "Không dám không dám, nàng xem Đại sư huynh của ta chỉ có một Lạc Dương, Trầm Kiếm cũng chỉ có một mình tiểu muội ta, liền biết đàn ông nhà chúng ta rất chung tình, tuyệt đối sẽ không làm loạn!"

Sắc mặt Hồng Dực hơi nguôi nguôi, hừ một tiếng, cuối cùng buông lỗ tai Dịch Thanh Vân ra, nhìn bộ dạng thống khổ của hắn, nhịn không được lại gần, mềm giọng hỏi: "Rất đau à?"

Dịch Thanh Vân vừa nghe liền biết cơ hội đã tới, vội vàng trưng thêm một phần ủy khuất lên mặt, liên tục gật đầu.

Hồng Dực nhìn bộ dạng của hắn vừa giận vừa buồn cười, vươn tay vô cùng dịu dàng xoa xoa lỗ tai hắn, cười nói: "Còn đau nhiều không?"

"Nàng hôn nhẹ sẽ không đau nữa…" Dịch Thanh Vân, tên này vô cùng am hiểu chiêu thuận nước đẩy thuyền, hai tay ôm Hồng Dực, giống như một con mèo lớn cọ cọ vài cái.

Cái người này! Hồng Dực đưa tay ôm lấy hắn, kiễng mũi chân cắn lên vành tai hắn một cái, cười mắng: "Không được được một tấc lại muốn tiến một thước!"

Dịch Thanh Vân đã nếm mùi lợi hại của Hồng Dực, đương nhiên không dám tùy tiện mạo phạm nàng.

Hơn nữa, tự đại một chút mà nói, tuy rằng hắn thích đến gần mỹ nữ, nhưng trước nay cũng chỉ có mỹ nữ quấn quýt hắn, hắn chưa từng thử chủ động theo đuổi hoàng hoa khuê nữ đâu.

184. Chương 184: Ma Nữ Phúc Hắc

"Ách, Trầm Kiếm đã đồng ý với nàng chuyện gì?" Dịch Thanh Vân cuối cùng cũng không thể ngăn được sự tò mò.

Hồng Dực trừng mắt liếc hắn một cái nói: "Huynh muốn nhiều chuyện?!" Tuy rằng nàng rất muốn khôi phục ký ức về bọn họ cho Dịch Thanh Vân, nhưng nàng không chắc chắn mười phần thành công, tạm thời không muốn tiết lộ nhiều cho Dịch Thanh Vân.

Suốt đường đi Dịch Thanh Vân bị Hồng Dực mỉa mai quen rồi cũng không tức giận, lẩm bẩm nói: "Ta sợ nàng chịu thiệt thòi, Trầm Kiếm là gian thương trăm phần trăm, cho đến bây giờ đều là hắn chiếm lợi ích từ người ta."

Người này đang lo lắng cho nàng? Tâm tình Hồng Dực tốt, nhu tình vô hạn chủ động dựa vào lòng Dịch Thanh Vân. Biểu hiện nét mặt của tiểu nữ nhân này nếu để cho thủ hạ của nàng thấy, e là sẽ cho rằng người khác cải trang giả dạng thành giáo chủ.

Dịch Thanh Vân ôm ấp mỹ nhân, lá gan cũng lớn hơn, nói liên miên cằn nhằn: "Nàng xem lần này cứu tiểu muội của ta ra, hắn sai khiến Quỷ Công giáo của nàng làm việc, tự mình bắt lấy tiểu muội, lại dễ dàng khiến cho Nhạc Nghịch đưa trở về… Gian xảo muốn chết! Nàng phải cẩn thận tên kia, hắn ngoại trừ đối với tiểu muội còn có thể hạ thủ lưu tình, đối với người ngoài thì bất kể là việc gì cũng làm được."

Hắn biết rõ hàng ngàn người trước đây bắt cóc tiểu muội ở Thành quốc, cuối cùng toàn bộ đều bị phơi thây nơi hoang dã, ai đã ra tay không cần phải nhiều lời.

Lúc này không thể nói lời yêu thương khác sao? Hồng Dực trừng mắt liếc Dịch Thanh Vân một cái, nói: "Biết rồi! Huynh thật rườm rà."

Dịch Thanh Vân bị đả kích lớn, buồn rầu cúi đầu chôn vào hõm vai Hồng Dực, không hé răng.

"Này! Huynh không muốn nói lời nào khác sao?" Hồng Dực nhịn không được hỏi, còn mang tiếng là Hoa công tử ư, những lúc cần nói lời trăng gió thì lại trở thành một cái hủ nút rồi.

"Nàng chê ta rườm rà…" Dịch Thanh Vân ồm ồm nói.

Lại còn thù vặt nhớ dai nữa! Hồng Dực trở mặt khinh thường, muốn mở miệng nói điều gì đó, lại không biết nói gì, đành phải tùy tiện tìm đề tài nói chuyện: "Ta hoài nghi Trầm Kiến là hậu nhân của Xích gia."

"Xích gia?"

"Ừ, chính là hậu duệ của Thánh quân trong truyền thuyết."

"Các ngươi… Các ngươi không có quan hệ chứ, các ngươi một người họ Hồng, một người họ Xích…" Dịch Thanh Vân bắt đầu nổi lên ghen tuông.

Ngốc tử này thật ra rất có năng lực liên tưởng nha! Hồng Dực khẽ cười nói: "Tổ tiên đầu tiên Hồng gia của chúng ta là tế sư của Thánh quân."

"Ồ?"

Nếu đã mở đầu thì Hồng Dực cũng kể rõ ràng từ đầu đến cuối chuyện nhà mình cho Dịch Thanh Vân nghe.

Hồng gia lúc ấy là trọng thần duy nhất biết chuyện Thánh quân sai khiến con út giám sát đứa con cả, vẫn ở lại trong triều đảm nhiệm tế sư, đời đời truyền dạy việc nắm giữ phương pháp bí mật khởi động thần khí, lúc ấy Thánh quân để lại mệnh lệnh là một khi huyết mạch (hậu duệ) của đứa con cả vô đạo thì người đời sau của con út ra mặt phế bỏ Hoàng đế. Muốn người nhà Hồng gia phối hợp chặt chẽ từ bên trong.

Sau này Hoàng đế ngu ngốc, thiên hạ đại loạn, thần khí bị trộm. Hồng gia vô tình đã không thể đợi được con cháu ấu tử xuất hiện. Ngay lúc đó gia tộc họ Hồng rơi vào đường cùng đành phải mang theo người nhà thoái ẩn đến vùng núi Xích Thánh.

"Chẳng trách nàng quen thuộc với núi Xích Thánh như vậy, thì ra nơi đó vốn chính là sào huyệt của các người!" Dịch Thanh Vân bừng tỉnh hiểu ra, rất nhanh liền nổi lên sự nghi ngờ: "Nhưng mà tại sao sau đó các người lại dọn đi?"

"Bởi vì Nhạc gia."

Hồng Dực suy nghĩ một chút rồi nói: "Thật ra sở dĩ ta đáp ứng Trầm Kiếm giúp hắn ám sát đại thần Nhạc quốc, có hai nguyên nhân: một là thay tổ tiên Hồng gia báo thù, phá hoại số kiếp của Nhạc gia; hai là muốn kích thích Nhạc Nghịch ra tay giúp ta thanh trừng kẻ phản nghịch trong giáo."

Năm đó Hồng gia định cư ở núi Xích Thánh. Bởi vì nơi đó có tế đàn mà tổ tiên Hồng gia lúc trước tự mình thay Thánh quân giám sát thi công, trên tế đàn có cửa cơ quan, nối liền tế đàn xuống đường hầm bí mật xuyên suốt bốn hướng. Thánh quân vốn tính toán sau này con cháu gặp nạn có thể dùng nơi này làm nơi cư trú tránh nạn, ngược lại giáo phái của Hồng gia lại dùng trước.

Trên tế đàn có lưu lại thánh khí của Thánh quân, ngoại trừ Hồng gia, Xích gia và người mệnh trời thì người bình thường căn bản không thể đến gần cửa vào đường hầm bí mật trên tế đàn. Nhưng mà Hồng gia vẫn bị một gia tộc quyền thế ở địa phương phát hiện tung tích.

Gia tộc quyền thế này họ Nhạc, cũng chính là hoàng tộc Nhạc quốc sau này.

Nhạc gia có một vị thiếu niên công tử tinh thông thuật số sắp xếp số mệnh, hắn quyến rũ một nữ nhân Hồng gia, lừa nàng đem tro cốt của tổ tiên Nhạc gia niêm phong cất vào vị trí riêng biệt trên tế đàn, từ nay về sau nhờ vào thánh khí của Thánh quân cải biến số mệnh Nhạc gia, Nhạc gia một mạch phát triển lớn mạnh thành lập Nhạc quốc.

Mà Nhạc gia công tử này đã động tay động chân trên tro cốt tổ tiên, khiến người Hồng gia, Xích gia biết rõ tế đàn bị động tay chân, nhưng không cách nào lấy tro cốt ra, thậm chí ngoại trừ người Nhạc gia thì không người nào có thể phá hư tế đàn làm ảnh hưởng đến vận số của Nhạc gia.

Người Hồng gia tự cảm thấy hổ thẹn với Thánh quân, sau đó nữ nhân Hồng gia đã phạm phải sai lầm lớn đó đã tự sát tạ tội. Hồng gia dời nhà ra khỏi núi Xích Thánh, thề trả thù Nhạc gia. Nhưng mà Nhạc gia lúc đó đã không còn giống như xưa, hai nhà báo thù lẫn nhau, thù hận càng kết càng sâu.

Sau này Nhạc gia ổn định giang sơn, Hồng gia nhận thấy trong nhất thời không thể hạ bệ Nhạc gia, vì thế lại ở ẩn, thành lập Quỷ Công giáo, nghiên cứu chế tạo độc dược, cơ quan, dịch dung, kỹ năng ám sát của các giáo khác, thu nhận môn đồ rộng rãi từ từ tính kế tiếp theo.

Quỷ Công giáo từ từ lớn mạnh, trong nội bộ giáo xuất hiện nhiều phe phái, chưa báo thù đã bắt đầu đấu đá lẫn nhau trước, đến đời của Hồng Dực và phụ thân, vấn đề càng nghiêm trọng hơn. Tuy rằng Hồng Dực cuối cùng cũng thắng lợi, ngồi trên ngai vàng giáo chủ, nhưng ở dưới không ít người mang lòng khác muốn phá rối, phe cánh lớn không nghe lệnh.

Hồng Dực và Trầm Kiếm hợp tác, dứt khoát nhân cơ hội Nhạc Nghịch đuổi giết Quỷ Công giáo, mượn tay Nhạc Nghịch gạt bỏ bè cánh khác trong giáo. Tuy rằng không nhất thiết có thể thanh trừng sạch gọn, nhưng mà trải qua chiến dịch này, số ít cá lọt lưới còn lại cũng khó có thể gây ra sóng to gió lớn gì.

Dịch Thanh Vân nghe Hồng Dực nói xong, bừng tỉnh hiểu ra: "Ta có thể giải thích thế này, nếu Trầm Kiếm là hậu nhân Xích gia, nhìn thấy Nhạc Nghịch phá tế đàn của tổ tiên, tại sao chẳng những không tức giận còn có dáng vẻ rất vui, thì ra là đã sớm có âm mưu! Gian trá, thật sự là quá gian trá! Một tảng đá nện xuống đập thật nhiều con chim nha!"

Dịch Thanh Vân từng nghe Tuyền Cơ nói qua điển tích "Một hòn đá ném hai con chim", vô tình liền tự động thay đổi cách nói ấy một chút tự mình bày tỏ sự thán phục về trình độ phúc hắc của Trầm Kiếm.

Suy nghĩ tiếp, rồi trong lòng lại nổi lên sợ hãi, Trầm Kiếm phúc hắc, vị nương tử tương lai này của mình chỉ sợ cũng không phải dễ chọc, căn bản là nham hiểm, gian xảo, thủ đoạn ác độc xấp xỉ với Trầm Kiếm.

Đầu tiên là phái người bố trí trước trận thế nghi binh trên đường Nhạc Nghịch đi núi Xích Thánh, tạo ra đủ loại sự cố, làm cho Phù Dương và Nhạc Nghịch cho rằng là "Nội gián", để tiện cho việc giám sát bảo vệ tụ tập tất cả đại thần đi theo ở cùng một chỗ trước tế đàn, lại thấy chính xác hai người ở trên tế đàn mất đi sức phản kháng, nhân lúc lòng quân đại loạn nghi thần nghi quỷ đột nhiên phát động tập kích, dùng hỏa dược lợi hại âm độc, kết nối chặt chẽ, chẳng những giúp cho Tuyền Cơ và Trầm Kiếm có dư giả thời gian thoát đi, cũng khiến Nhạc Nghịch nổi điên dưới sự tác động của việc trước là mất đi Hoàng hậu, sau là bị tổn hại trọng thần mà ra tay phá hủy tế đàn, phá hủy cục diện hiếm thấy mà tổ tiên nhà mình đã bố trí, từ nay về sau vận số hoàn toàn thay đổi.

Trầm Kiếm và Hồng Dực, hai Đại ma vương phúc hắc liên kết, Nhạc Nghịch dưới tình cảnh hoàn toàn không biết gì về đối thủ, thua cũng coi như không oan uổng.

"Ơ? Nhạc Nghịch là người Nhạc gia, chẳng lẽ không biết ân oán hai nhà các người? Không biết bí mật của tế đàn?" Dịch Thanh Vân đột nhiên nhớ đến một điểm đáng nghi.

"Không biết. Nhạc Nghịch giết cha giết anh đoạt được ngôi vị Hoàng đế, mà chuyện bí mật này từ trước đến nay chỉ miệng truyền tai cho người kế vị." Hồng Dực khẽ mỉm cười, rất đắc ý.

185. Chương 185: Party Trong Núi

Trên môi cảm giác ngứa, trong mũi là mùi hương quen thuộc, khiến cho Tuyền Cơ không cần mở mắt cũng biết đại sắc ma nào đó đang làm việc xấu.

Mở mắt ra đối diện với đôi mắt khác cách vài tấc ở phía trên đang rất đắc ý cười, muốn mở miệng kháng nghị, lại lập tức bị cho là nhiệt tình hoan nghênh, sự vui đùa giữa hai đôi môi lúc đầu thăng cấp thành xâm nhập thăm dò.

Nụ hôn của Đại ma vương tuy luôn có chút ngang ngược, mạnh mẽ, mà lại không đánh mất sự dịu dàng uyển chuyển, nhưng mà chỉ trong chốc lát, Tuyền Cơ liền không nhịn được mà tích cực phối hợp lại, hai tay vươn ra khỏi ổ chăn, ôm lấy cổ của hắn.

Ngay lúc Tuyền Cơ nghĩ rằng hành động của hắn sẽ tiến thêm một bước xa hơn nữa, Kỉ Kiến Thận đột nhiên ngừng lại, chống đỡ thân thể hơi rút lui một chút, thở dài có chút tiếc nuối: "Anh vợ và đại tẩu của muội đang chờ ở bên ngoài, thật không nên đồng ý với bọn họ dẫn nàng ra ngoài ăn cơm…"

Tuyền Cơ nháy mắt cười rộ lên, tiện thể đẩy nam nhân trên người ra nói: "Ai bảo huynh làm chuyện xấu, đáng đời! Ta phải đứng lên thay quần áo, huynh ra ngoài trước đi, ta sẽ ra nhanh thôi."

"Ta giúp nàng thay…" Kỉ Kiến Thận đương nhiên có chút không cam lòng, ánh mắt sâu thẳm nhìn Tuyền Cơ, giọng nói mang theo sự trầm thấp quyến rũ do dục vọng không được thỏa mãn.

"Không cần, hứ!" Tuyền Cơ không mắc mưu, đưa tay đẩy đẩy thúc giục Đại ma vương không được ăn kẹo ngọt.

Kỉ Kiến Thận một tay kéo Tuyền Cơ qua, khẽ cắn một cái lên môi nàng, cười mắng: "Không có lương tâm!"

Nói xong không dám ở lâu, đứng dậy rời khỏi phòng. Từ lúc Tuyền Cơ đóng giả công chúa từ kinh thành Nhạc quốc xuất phát rời đi, hai người đã hơn mười ngày không gặp mặt, lúc này không đúng thời cơ, vẫn là buổi tối lại tiếp tục thân mật cho thỏa thích vậy. Nhớ lần trước gặp lại sau khi tiểu biệt, một đêm ở trang viên Triệu Chi Duyên kia triền miên cực độ, Kỉ Kiến Thận bất đắc dĩ tạm thời áp chế hưng phấn, quên đi! Sau buổi cơm chiều nhanh nhanh đuổi Dịch Thanh Vân và Hồng Dực đi, rồi trở về tính sổ với tiểu rùa này!

Hai nam hai nữ, đúng lúc tập hợp một bàn mạt chược, hai vị nam nhân hết sức thể hiện phong độ thân sĩ, chăm sóc cẩn thận bạn gái bên cạnh.

Tuyền Cơ bị Kỉ Kiến Thận xem như tiểu trư mà nuông chiều gắp thức ăn, vừa vùi đầu tích cực ăn, vừa nhìn trộm đánh giá tình hình chung sống của đại ca cùng đại tẩu.

Trên mặt Hồng Dực là sự thản nhiên lạnh lùng. Nhưng ánh mắt ngẫu nhiên nhìn Dịch Thanh Vân cũng tình cảm dịu dàng vô hạn. Chắc chắn là cực kỳ yêu người nam nhân này.

Dịch Thanh Vân vừa ăn cơm vừa gắp đồ ăn cho Hồng Dực, hơn nữa dường như rất hiểu khẩu vị của nàng, có một món không hề đụng đến. Nói là Hồng Dực không thích ăn cái kia.

Thật ra Tuyền Cơ đã sớm phát hiện đại ca tuy nhìn qua thì cẩu thả, nhưng mà một vài phương diện lại rất chu đáo. Dịu dàng quan tâm lại biết chăm sóc người khác, tuấn mỹ sáng sủa hiểu chuyện biết điều, thật sự là một người trượng phu rất tốt để lựa chọn, ngoại trừ hoa tâm ra cũng không có khuyết điểm gì khác. Nhưng mà đại tẩu này dường như thật sự có thể áp chế được hắn, hắc hắc! Không biết đại ca có thể chung thủy cả đời vì đại tẩu không.

Nghĩ lại đại ca có phần nhún nhường đối với vị Chu Nhi mặc áo đỏ kia. Đối diện với người yêu chính quy còn không cúi đầu tuân theo sao?

Tuyền Cơ đang cười trộm, liền thấy Hồng Dực gắp một khối thịt gà đặt vào trong chén Dịch Thanh Vân, thản nhiên nói: "Tự mình ăn nhiều một chút, đừng chiếu cố ta."

Bộ dáng sung sướng của Dịch Thanh Vân thật sự không khác biệt lắm so với đạt được giải thưởng lớn. Aizzz. Nhất định là một nô lệ của vợ!

Trên đùi bị nhéo một cái không nặng không nhẹ, Tuyền Cơ quay đầu lại thấy Đại ma vương ngồi nghiêm chỉnh nói nói cười cười.

Tuyền Cơ nghĩ nghĩ, gắp một miếng măng tươi vào trong bát hắn, nét mặt Đại ma vương không thay đổi, nhưng độ cong khóe miệng rõ ràng rộng hơn một chút.

Nam nhân, từ ba tuổi đến ba mươi tuổi đều thích được người khác dỗ dành!

Mọi người trên bàn rất ăn ý không nói đến chủ đề nghiêm túc, một bữa cơm này khách hay chủ ăn cũng đều vui vẻ. Lúc bữa tối sắp kết thúc, đột nhiên nghe được xa xa truyền đến một vài tiếng nhạc. Nhưng lại cách khá xa không nghe rõ lắm.

Kỉ Kiến Thận nhìn vẻ mặt tò mò của Tuyền Cơ. Liền kêu thuộc hạ đến hỏi nơi nào tấu nhạc.

Tên thuộc hạ kia ra ngoài tìm dân bản xứ hỏi một chút, bẩm báo nói: "Hôm nay là ngày hội người miền núi ở đây. Sau khi kết thúc gieo hạt vào mùa xuân thì tiến hành, hy vọng sắp tới sẽ mưa thuận gió hòa, mùa thu có thể thu hoạch tốt. Người miền núi ở lân cận sẽ tụ tập ở trên mảnh đất trống trong sơn cốc, đốt lửa trại, ca hát khiêu vũ, nghe nói không ít thiếu niên, thiếu nữ nhân cơ hội này tìm bạn."

Tuyền Cơ vừa nghe liền hiểu, thì là là ngày hội của dân tộc thiểu số, hèn chi náo nhiệt như vậy. Lúc này dường như vang đến một vài tiếng nhạc, âm luật nghe có chút khác biệt so với lúc thường nghe.

"Có thể dẫn ta đi xem không?" Tuyền Cơ vẻ mặt chờ mong cầm lấy tay áo Kỉ Kiến Thận.

Kỉ Kiến Thận vốn có một bụng kế hoạch ăn rùa, nhưng thấy bộ dạng này lại không đành lòng cự tuyệt.

Dịch Thanh Vân từ trước đến nay vốn thích náo nhiệt, nghe nói có người ban đêm ca hát khiêu vũ chúc mừng ngày hội, đã sớm chộn rộn, nghe xong lời Tuyền Cơ nói, không đợi Kỉ Kiến Thận trả lời, ha ha cười vỗ ngực nói: "Tiểu muội, Trầm Kiếm không dẫn muội đi, đại ca dẫn muội đi!"

Kỉ Kiến Thận trong lòng cười nhạt, trên mặt lại che giấu sắc khí, ôn tồn nói: "Đã có náo nhiệt để xem, chúng ta cùng nhau đi đi."

Sơn cốc tụ tập người miền núi chỉ cách nơi này hơn trăm dặm, tuy rằng là đường núi, nhưng đối với cao thủ như Kỉ Kiến Thận, Dịch Thanh Vân, Hồng Dực mà nói, chỉ đơn giản bình thường như dạo chơi sân vắng, thi triển khinh công chỉ một lát đã đến rồi.

Hồng Dực nhìn Trầm Kiếm ôm Tuyền Cơ song hành cùng bọn họ nhưng tốc độ không hề kém hơn chút nào, hô hấp thở ra hít vào vẫn vững vàng như thường, không tránh khỏi thầm giật mình.

Đồ đệ này của Trầm Hạo Vân chẳng những buôn bán lợi hại, võ công cũng rất mạnh!

Bốn người tướng mạo xuất chúng, không muốn khiến người ta nhìn chăm chăm, cho nên chỉ ở xa xa bên cạnh mà nhìn. Đến nơi này, tiếng nhạc nghe càng thêm rõ ràng, làn điệu chan chứa phong thổ nhân tình nước khác, mang theo sự hấp dẫn mê người không nói nên lời, Tuyền Cơ nghe mà có chút đăm chiêu.

Giữa mảnh đất trống nổi lên lửa trại cực lớn, nam nữ thanh niên mặc quần áo màu sắc tươi đẹp vây quanh nhảy múa ở giữa sân, một vài người thì ngồi trên chiếu ở bên cạnh hoặc là đánh đàn đệm nhạc, hoặc là uống rượu nói chuyện, cực kỳ náo nhiệt.

Dịch Thanh Vân chu du thiên hạ kiến thức rất nhiều, kích động giống như con ngựa hoang thoát dây cương, nhìn một lúc nhịn không được từ từ đến gần buổi hội, cuối cùng muốn đi vào giúp vui.

Kỉ Kiến Thận kéo Tuyền Cơ ra vẻ lơ đễnh nói: "Với nhân phẩm tài mạo của anh vợ, xuất hiện ở giữa không sợ rước lấy một đám cô nương tâm hồn thiếu nữ âm thầm tán dương ư."

Dịch Thanh Vân vốn rất tự hào về sức hấp dẫn nam tính của mình, hiếm khi nghe được Trầm Kiếm mở miệng khen ngợi, đang đắc ý, đột nhiên nghe được một tiếng hừ lạnh bên cạnh, không thể không kêu hỏng bét! Đã nói tên Trầm Kiếm chết tiệt kia tại sao lại đột nhiên nói tốt chứ? Thì ra là châm ngòi ly gián!

Nhìn sang bên cạnh thì thấy sắc mặt Hồng Dực quả nhiên đã xụ xuống, Dịch Thanh Vân vội vàng phối hợp cười nói: "Những tiểu cô nương ấy có gì hiếm lạ chứ, có dâng lên một trăm cô cũng vẫn thua kém một ngón tay của nàng!"

"Cũng đúng, ngay cả đệ nhất mỹ nhân Giang Xuyên, công chúa Miến quốc, Lăng Ba tiên tử Tử Phượng cung cũng không giữ được công tử phong lưu, sao lại có thể để ý những tiểu cô nương này?" Trầm Kiếm cười khẽ cho Dịch Thanh Vân một dao nữa.

Hồng Dực nghe xong, nghiến răng nhìn cũng không nhìn Dịch Thanh Vân một cái, xoay người bước đi, Dịch Thanh Vân vừa tức vừa vội, vội vàng đuổi theo chặn ngang giữ chặt cánh tay Hồng Dực, lại bị đối phương dùng sức vẫy ra.

Cứ như vậy một người đi một người đuổi, chỉ có vài lần lên xuống liền không thấy bóng dáng.

186. Chương 186: Lễ Vật Sinh Nhật

Tuyền Cơ tức giận lườm Kỉ Kiến Thận "Huynh là đồ tồi, cố ý trêu đùa đại ca của ta!"

"Huynh chỉ nói sự thật thôi, những điều này Hồng Dực đều biết." Kỉ Kiến Thận cười rất vô tội.

"Hừ!" Tuyền Cơ tức giận, trêu ghẹo nàng chưa đủ, ngay cả ca ca cũng không buông tha!

Kỉ Kiến Thận ôm nàng vào trong ngực nói: "Ta còn chưa tức giận đó, nàng có biết hôm nay là ngày gì không?"

Tuyền Cơ lắc đầu.

"Hôm nay là sinh nhật của ta, mau nghĩ xem muốn tặng ta cái gì, Viễn Nhi cũng đã được nhận lễ vật của nàng rồi." Nói đến câu sau thì có chút vị chua.

Gì? Tuyền Cơ hơi bất ngờ, tính toán ngày, mình đến thế giới này vừa được hơn ba năm, mà mình bị đưa đến Triệu Vương phủ cũng chính là để chúc mừng sinh nhật Kỉ Kiến Thận.

"Ba năm trước đây người khác đã đem ta tặng cho huynh làm lễ vật sinh nhật, huynh nhìn cũng không nhìn ta liền ném tới biệt trang. Thân thể ta huynh cũng không hiếm lạ, lại còn muốn ta tặng quà sao?" Tuyền Cơ cười nói ha ha.

"Tuyền Cơ đang trách ta không sớm thu nàng vào nhà sao?" Kỉ Kiến Thận cười không có ý tốt.

Ma vương tự kiêu này sở trường là đảo ngược trắng đen chiếm lợi ích của người khác!

Tuyền Cơ tức giận đến nghiến răng. Xoay gương mặt nhỏ nhắn không thèm nhìn hắn. Nhưng mà trong lòng không tránh khỏi suy nghĩ. Nếu ngày đó Kỉ Kiến Thận không bỏ qua nàng. Vậy hôm nay hai người sẽ có tình trạng như thế nào?

Khi đó nàng "mới đến mảnh đất quý". Đối với thế giới này hoàn toàn không biết gì cả. Ngoại trừ cái thể xác thích hợp này thì chỉ có hai bàn tay trắng. Nếu Kỉ Kiến Thận thu nhận nàng vào nhà làm cơ thiếp. Chắc là nàng không có nổi dũng khí kháng cự. Sau đó… nếu không phải bị việc tranh đấu trong hậu viện Vương phủ khiến cho khổ sở đến nỗi chịu không thấu rồi chuồn mất. Thì có lẽ chính là ở nơi như lãnh cung co đầu rút cổ vượt qua quãng đời còn lại.

Thời cơ, có khi thật sự rất là quan trọng. Nếu không có những ngày tháng nửa năm kia để cho nàng từng bước thích nghi, những việc sau đó có thể đã có kết quả hoàn toàn khác.

Kỉ Kiến Thận nhìn Tuyền Cơ lặng lẽ không lên tiếng, nghĩ rằng nàng tức giận, nhẹ nhàng vươn tay kéo nàng vào trong lòng, hôn nhẹ mi tâm nàng nói: "Tiểu rùa, bộ dạng cau mày thật sự không thích hợp với nàng. Cười một cái đi."

Tuyền Cơ lắc đầu, chôn trong ngực hắn. Trên thực tế không có nếu như. Hiện tại nàng và nam nhân này ở cùng nhau rất vui vẻ. Tại sao lại còn muốn tự tìm phiền não?

Kỉ Kiến Thận đang suy đoán tâm trạng của nàng, chợt thấy nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, tươi cười sáng lạng với mình, nói: "Muốn ta tặng quà cho huynh, có thể. Nhưng mà đêm nay phải do ta làm chủ, không cho phép huynh bắt nạt ta!"

"Ta làm sao lại bắt nạt nàng. Yêu thương nàng còn không kịp." Xem ra là không có việc gì, Kỉ Kiến Thận thở ra, bắt đầu không đứng đắn.

"Hừ! Trong lòng huynh tự biết, dù sao ta không đồng ý, thì không cho huynh làm càn. Nếu không… Nếu không ta không để ý đến huynh nữa!" Tuyền Cơ suy đoán mình tặng xong lễ vật, rất có thể Đại ma vương sẽ trực tiếp biến thành sắc ma, vội vàng cảnh cáo trước "Hậu quả nghiêm trọng" của việc hắn làm càn.

"Nàng muốn tặng ta lễ vật gì? Đem chính mình lột sạch rồi tặng ta là được rồi, ta không ngại nhận vài lần lễ vật thế này." Ánh mắt Kỉ Kiến Thận yêu mị mê hoặc, một tay ôm Tuyền Cơ, một tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi cánh hoa của nàng.

Tiểu rùa giận dữ vì bị trêu ghẹo làm càn, há miệng cắn một ngụm, răng nanh kiên quyết lưu lại một hàng dấu nhạt trên đầu ngón tay hắn, cuối cùng cũng không nỡ mà cắn hết sức.

"Nàng cứ việc cắn đừng ngại, chờ trở về phòng ta lại cắn trả từng ngụm từng ngụm…" Kỉ Kiến Thận ôm chặt Tuyền Cơ bên tai nàng nhẹ nhàng cười nói. Thành công dọa tiểu mỹ nhân run run.

Lúc trở lại dịch quán, Dịch Thanh Vân và Hồng Dực vẫn chưa trở về, hai người võ công cao cường, ở cùng nhau thì cho dù là ở đâu thì cũng chỉ có người khác là chịu thiệt thòi thôi. Kỉ Kiến Thận vui mừng vì bọn họ không ở nhà, lúc ăn rùa không có người quấy rầy, có thể ăn thật thỏa thích.

Tuyền Cơ lại kiên trì muốn hắn đi tắm rửa. Nói phải chuẩn bị lễ vật, để hắn muộn chút mới trở về phòng. Lại đi tìm Triệu Chính nói nhỏ không biết căn dặn điều gì, lúc này mới một mình khóa trái cửa phòng tìm rương quần áo kiếm y phục thích hợp.

Lúc Kỉ Kiến Thận bị Lam Tích mời trở về phòng, phát hiện ngoài phòng có mấy người xa lạ ngồi, xem cách ăn mặc và dụng cụ âm nhạc cầm trên tay, rõ ràng là nhạc công vừa mới gặp qua trong sơn cốc.

Lam Tích nhẹ giọng nói: "Là tiểu thư kêu sư phụ mời bọn họ đến."

Kỉ Kiến Thận gật gật đầu, đẩy cửa vào phòng, nhìn xem trong hồ lô của tiểu rùa bán thuốc gì.

"Huynh đóng xong cửa phòng rồi nhắm mắt lại. Khi âm nhạc bắt đầu mới có thể mở ra!" Dưới ánh nến trong phòng, Tuyền Cơ ẩn núp sau bình phong nói vọng ra.

Còn có nhiều quy tắc như vậy? Kỉ Kiến Thận mơ hồ đoán được Tuyền Cơ ình "Kinh hỉ (kinh ngạc, vui mừng)", hắn cũng tò mò xem lễ vật của Tuyền Cơ là cái gì. Vì thế ngoan ngoãn theo lời mà làm một cách hiếm thấy. Tiếng nhạc chan chứa phong thổ nhân tình nước ngoài vang lên, Kỉ Kiến Thận cảm giác được hương thơm nhẹ nhàng của Tuyền Cơ truyền đến, biết nàng đã chạy đến phía trước mình, lập tức mở mắt ra liền bị mỹ nhân đẹp lộng lẫy lại tươi mát trước mặt hấp dẫn, không thể di chuyển tầm mắt được nữa.

Đây là lễ vật sinh nhật Tuyền Cơ tặng hắn? Ánh sáng của nến chiếu xuống nửa thân trần của tuyệt sắc giai nhân quả thật rất đẹp làm cho hắn không thể hô hấp.

Tuyền Cơ mặt một chiếc váy dài tơ tằm mỏng mềm mại thoải mái màu xanh biếc, phần trên của cơ thể chỉ có vải băng tơ tằm màu xanh biếc quấn quanh che phủ bộ ngực sữa đầy đà, đại bộ phận da thịt tuyết trắng non mịn phơi bày trong không khí, trên cổ, trên lưng, trên cánh tay mang trang sức vàng nổi bật, tóc dài như nước đen nhánh xỏa tung, đen nhánh xanh biếc vàng óng ánh, mạnh mẽ đánh sâu vào thị giác, khiến Kỉ Kiến Thận hoa mắt choáng váng, quên mất phản ứng một cách hiếm thấy.

Rõ ràng là cách ăn mặc yêu mị, trên gương mặt vô cùng thanh lệ lại lộ ra vẻ xấu hổ ẩn chứa sợ hãi, Tuyền Cơ của hắn chưa bao giờ mê người như thế!

Trong lòng Tuyền Cơ khẩn trương muốn chết!

Quần áo hở hang như vậy ở kiếp trước không xem là gì, nhưng mà trong thời đại này lại là chuyện trái luân thường đạo lý, hơn nữa người nam nhân trước mặt này không biết có yêu thích cánh ăn mặc như vậy của nàng không?

Nhưng mà sự kinh ngạc say mê trong mắt Kỉ Kiến Thận rất nhanh đã khiến nàng to gan mà vứt bỏ đi sự băn khoăn, nhẹ nhàng mở rộng hai tay, từ ngón tay đến cánh tay lại đến bả vai, nhanh nhẹn múa may, eo nhỏ cũng theo tiếng nhạc ngoài phòng truyền đến mà lắc lư đong đưa.

Nữ yêu mê người trước mắt múa như rắn, là Tuyền Cơ của hắn sao? Vũ đạo yêu mị mạnh dạn mê hoặc như vậy hắn xưa nay chưa từng thấy, vòng eo tuyết trắng linh hoạt lắc lư uốn éo, trang sức vàng ở phía trên thắt lưng lấp lánh va chạm, phát ra từng tiếng vang nhỏ lôi cuốn. Thân thể mảnh mai uốn éo rất nhanh di chuyển nhẹ nhàng như cơn sóng nhấp nhô chuyển hướng, đôi mắt xinh đẹp nhấp nháy e lệ nhìn hắn chăm chú trở nên sinh động mạnh dạn thậm chí mang theo sự khiêu khích mê hoặc, nữ nhân này có thể dễ dàng mê hoặc hắn!

Tiếng nhạc không biết dừng lại khi nào, điệu múa của Tuyền Cơ cũng ngừng lại, ngừng lại trong lòng người nam nhân nào đó.

Cánh tay tuyết trắng ôm cổ nam nhân, dâng lên nụ hôn nhẹ ngọt ngào: "Sinh nhật vui vẻ! Lễ vật này có vừa lòng không?"

"Vừa lòng, thật sự quá thỏa mãn!"

Hung hăng hôn đôi môi anh đào của tiểu yêu nữ, gắt gao ôm nàng đi về phía nội thất (phòng trong).

Thân thể vận động mà nóng lên đụng đến khăn trải giường chất liệu tơ tằm lạnh lẽo, Tuyền Cơ chợt tỉnh táo hơn, thúc thúc lên người nam nhân nào đó đang vội vàng "mở lễ vật ra xem", nhỏ giọng nói "Bên ngoài… Bên ngoài có người đó!"

187. Chương 187: Vấn Đề Liên Quan Đến " Tạo Ra Sinh Mệnh "

Kỉ Kiến Thận đầu cũng lười ngẩng lên, lớn tiếng nói: "Triệu Chính, dẫn bọn họ lui ra, trọng thưởng."

Dải băng tơ tằm chết tiệt này quấn thật chặt! Đại ma vương lửa nóng cả người không kiên nhẫn, hơi dùng lực, sau một âm thanh vải rách lanh lảnh, dải băng tơ tằm quấn quanh ngực của Tuyền Cơ bị xé thành nhiều mảnh vụn.

Tuyền Cơ còn muốn phản kháng, cũng đã không còn cơ hội, nam nhân trên người nóng như lửa, vô cùng vội vàng ôm chặt nàng, thiêu đốt ý thức của nàng thành tro bụi.

Mở màn một đêm triền miên điên cuồng….

Sau khi ăn uống no đủ nam nhân bắt đầu nhắc chuyện cũ: "Ta nhớ rõ có con tiểu rùa nói mình không biết đánh đàn, không biết ca hát, không biết khiêu vũ."

"Ta cũng là nghe được loại âm nhạc thế này mới nhớ đến việc thì ra ta cũng coi như là có thể nhảy một điệu múa a! Hơn nữa, dù sao huynh cũng đâu muốn ta khiêu vũ ọi người xem…" Tuyền Cơ nói vô cùng vô tội.

Thắt lưng đột nhiên bị ghìm chặt: "Chỉ được phép khiêu vũ ột mình ta xem!" Ánh mắt nam nhân cực kỳ không tốt, giọng điệu ẩn chứa ý đe dọa nồng đậm.

Thông thường lúc Đại ma vương nói như vậy, đại biểu cho việc không thể có ý kiến phản đối nào, nếu không… Muốn chết thê thảm thế nào thì sẽ thê thảm thế nấy!

"Biết rồi!" Đối với vấn đề này, Tuyền Cơ rất là biết điều, đồng thời vì thưởng cho Đại ma vương vừa rồi đã nghe lời mà kiềm chế không có thừa thắng xông lên, còn vươn tay ôm hắn lấy lòng nói: "Huynh là người đầu tiên xem nha, ta chỉ khiêu vũ ột mình huynh xem."

"Ừ!" Đại ma vương hài lòng, nụ cười tăng thêm vài phần đắc ý: "Lúc khiêu vũ nàng giống như một yêu tinh, điệu múa mê hoặc người này nàng làm sao học được?"

"Cái gì mà điệu múa mê hoặc người, cái này gọi là múa bụng, nữ nhân ở nơi đó của chúng ta học cái này để tập thể dục giảm béo. Giống với nguyên tắc các huynh luyện võ để khỏe mạnh!" Tuyền Cơ không phục phản bác, tuy rằng điệu múa này thoạt nhìn quả thật dường như có "Tính kích động" nhưng mà cũng không thể chỉ dùng ánh mắt sắc dục để nhìn.

"Những nam nhân ở nơi đó của nàng thật may mắn…" Đại ma vương cười đặc biệt không đứng đắn, khiến cho tiểu rùa thẹn quá hóa giận.

Thật ra trước ngày hôm nay Tuyền Cơ chưa từng xem múa bụng như một điệu múa. Kiếp trước vì kiếm tiền, vừa phải đi học vừa phải đến trung tâm thể thao để làm chuyện lặt vặt. Làm được hai năm. Ông chủ không muốn tốn tiền mời trợ giảng chính thức. Nàng liền phải đi theo huấn luyện viên học các bài múa thể dục, để hỗ trợ huấn luyện viên lên lớp.

Tuyền Cơ cũng không thích tập thể dục. Những thứ này chỉ là phương tiện kiếm tiền cần thiết cho cuộc sống. Mà ở trung tâm thể thao, ngoại trừ huấn luyện viên cũng sẽ không có người nào nghĩ điệu múa này có thể biểu diễn. Tất cả mọi người đều hướng đến hiệu quả giảm cân.

Hôm nay nghe được giai điệu khúc nhạc rất giống khiến Tuyền Cơ nhớ lại. Lúc này mới nghĩ đến việc có thể xem múa bụng như lễ vật tặng cho Đại ma vương. Tuyền Cơ đã thấy điệu múa ở thế giới này, phong cách hoàn toàn trái ngược với múa bụng. Điệu múa nhiệt tình phóng khoáng như vậy chắc là Đại ma vương cũng chưa từng thấy. Chẳng trách kích động đến như vậy.

Nàng đang mơ màng. Đại ma vương cũng không an nhàn.

"Sang năm cũng tặng ta lễ vật sinh nhật tương tự như thế được không?" Vừa hỏi, một bàn tay vừa không khách sáo leo qua đồi núi di chuyển đến phía trên thắt lưng Tuyền Cơ. Quỷ tham lam. Nhanh như vậy đã nhớ đến sang năm… "Huynh muốn cái gì?"

"Sinh cho ta đứa nhỏ." Nụ hôn vụn vặt khẽ rơi xuống trên môi Tuyền Cơ.

Cả người Tuyền Cơ chấn động, nhớ đến vấn đề mà mình vẫn giấu giếm Đại ma vương, không khỏi chột dạ.

"Làm sao vậy?" Hai người thân mật kề sát nhau. Kỉ Kiến Thận đương nhiên phát hiện nàng khác thường ngay lập tức.

Nói? Hay không nói? Tuyền Cơ chìm vào cuộc chiến phẩm chất. Hay là nói đi, giấu giếm lẫn nhau là không đúng! Hắn thích chính là ta, chứ không phải là đứa nhỏ ta sinh…Trong lòng Tuyền Cơ lẩm nhẩm.

"Ừm. Đứa nhỏ rất phiền phức, qua vài năm rồi lại sinh được không." Tuyền Cơ rụt rè mở miệng.

Ánh mắt Kỉ Kiến Thận hơi hơi nheo lại, ánh mắt đánh giá Tuyền Cơ khiến cho nàng nhịn không được có chút sợ hãi, nhưng vẫn thử giảng giải "Ta còn nhỏ, bây giờ sinh đứa nhỏ đối với thân thể không tốt…"

"Nàng năm nay hai mươi thì phải." Kỉ Kiến Thận thản nhiên chỉ ra sự thật.

Hai mươi ở kiếp trước của nàng cũng chỉ là một nữ sinh chưa tốt nghiệp nha! Nhưng mà ở đây, phần lớn chính là mẹ của đứa nhỏ mấy tuổi. Vấn đề này thật đúng là khó bàn bạc mà!

"Huynh đã có Tiểu Viễn. Ta… ta có thể chậm vài năm rồi hãy sinh…"

"Ta với nàng đã là vợ chồng hơn nửa năm." Kỉ Kiến Thận đột nhiên nói một câu xa xôi.

Tuyền Cơ nháy mắt mấy cái, không biết tại sao hắn bất ngờ nhắc đến việc này, nhưng trong lòng mơ hồ một linh cảm không tốt.

"Dường như nàng chưa từng nghĩ đến việc sẽ có đứa nhỏ." Lại là lời nói sắc bén.

Vợ chồng nửa năm mà không con nối dõi, không phải là chuyện gì kỳ lạ, trước đây hắn cho rằng Tuyền Cơ còn trẻ không hiểu biết, không nghĩ đến việc này. Thậm chí âm thầm hy vọng đợi Tuyền Cơ có thai sẽ có thể danh chính ngôn thuận[1] bắt nàng thành thân.

[1] Đủ tư cách, chức năng để đảm trách, giải quyết công việc nào đó.

Bây giờ nghĩ đến lại thấy nhiều điểm đáng nghi, tuy rằng rất nhiều thời gian Tuyền Cơ cứ mơ mơ màng màng, nhưng thật ra không khờ dại chút nào, đối với chuyện nam nữ cũng không phải không biết. Với tính tình tự bảo vệ mình, nếu vẫn còn phản đối việc xác định danh phận với hắn, sao lại chưa từng nghĩ đến việc lỡ như có thai ngoài ý muốn phải làm thế nào?

"Nàng không muốn nói gì sao?" Kỉ Kiến Thận nắm chặt nữ nhân này. Trong lòng lại cảm thấy hoàn toàn vô lực.

Tuyền Cơ cắn môi, sau một lát, rốt cuộc nhỏ giọng nói: "Ta đã ăn một ít dược, à, có thể tránh thai…" Nói xong không nhịn được khép mắt lại, không dám nhìn phản ứng của Đại ma vương.

Tuy rằng nàng cảm thấy mình làm như vậy rất bình thường, nhưng mà trực giác nói Đại ma vương sẽ tức giận, hơn nữa còn rất rất tức giận!

Đợi nửa ngày không thấy Đại ma vương phản ứng, Tuyền Cơ cẩn thận mở to mắt ra, chỉ thấy bóng dáng Kỉ Kiến Thận khoác y phục lên đẩy cửa rời đi.

Lần đầu tiên, sau khi hai người thân mật xong, Kỉ Kiến Thận không có ở lại ngủ cùng nàng, mà quăng nàng lại một mình, quay người rời đi không thèm ngoảnh đầu lại một cái.

Lần đầu tiên Tuyền Cơ cực kỳ mệt mỏi nằm trên giường lại không buồn ngủ chút nào, trong lòng tràn đầy uất ức thất vọng, muốn khóc mà khóc không được.

Đồ tồi Đại ma vương tức giận cái gì! Hắn cũng không phải vì muốn nàng sinh đứa nhỏ mới ở cùng nàng!

Vừa nãy rõ ràng rất dịu dàng, trong nháy mắt là có thể nhìn cũng không nhìn nàng một cái đã rời đi. Đồ tồi ăn rồi bỏ chạy!

Tuyền Cơ dùng sức đập vài cái xuống cái gối, cảm thấy như mình bị chồng ruồng bỏ. Ô ô ô!

Ngày hôm sau, lúc xuất phát, Dịch Thanh Vân và Hồng Dực bất ngờ thấy một mình Tuyền Cơ tinh thần uể oải trên xe, mà Trầm Kiếm từ trước đến nay vẫn xem nàng như bảo bối nâng trong lòng bàn tay lại có nét mặt lạnh lùng tự mình lên ngựa, một chút ý tứ tiến lên an ủi quan tâm cũng không có.

Không gặp một đêm, vợ chồng trẻ đã ầm ĩ trở mặt sao?

Dịch Thanh Vân nhìn Hồng Dực bên cạnh, lại nhìn tiểu muội trên xe, chần chờ một chút liền muốn theo lên xe dỗ dành nàng vui vẻ, hỏi rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hồng Dực một tay lôi kéo hắn nói: "Ta đi."

Tuyền Cơ và Hồng Dực đều là nữ nhân nên sẽ dễ tâm sự hơn, Dịch Thanh Vân lập tức gật đầu.

Tuyền Cơ thấy Hồng Dực lên xe, chỉ mệt mỏi gọi một tiếng đại tẩu, liền làm ổ trong góc không hé răng.

"Trầm Kiếm và ngươi cãi nhau?" Hồng Dực từ trước đến nay không có thói quen quanh co lòng vòng.

Tuyền Cơ gật đầu, nghĩ nghĩ lại lắc đầu.

"Rốt cuộc là có hay là không có?" Giọng điệu của Hồng Dực không khác gì ép hỏi nghi phạm.

"Hắn không có tranh cãi với ta, chỉ là không để ý đến ta." Tuyền Cơ uất ức đầy mình.

188. Chương 188: Người Thứ Ba Xen Vào

"Tại sao hắn không quan tâm ngươi?" Hồng Dực hỏi.

"Hắn muốn ta… À, sinh đứa nhỏ, ta… ta không muốn sớm như vậy, liền… liền ăn dược có thể tránh thai, ngày hôm qua nói với hắn, hắn bắt đầu không quan tâm đến ta." Nói chuyện với người khác về đề tài bí

mật riêng tư như thế này, tuy rằng đối phương cùng giới tính lại xem như là thân thuộc, Tuyền Cơ cũng cảm thấy hơi xấu hổ.

"Hừ! Ngươi thật vô dụng!" Hồng Dực không nể tình mà thể hiện sự khinh bỉ của mình đối với Tuyền Cơ.

"A?" Gặp tình huống này, không phải đại tẩu nên đến an ủi nàng sao?

"Sinh đứa nhỏ khổ cực là nữ nhân, dựa vào đâu hắn nói muốn sinh thì phải sinh cho hắn? Hắn không vui thì để cho hắn không vui đi, ngươi sợ hắn như vậy làm gì?"

Nhìn không ra, đại tẩu lại có ý thức nữ quyền tốt đến thế! So với nàng người sống ở hiện đại hơn hai mươi năm còn kiên cường hơn.

Nhưng mà, Đại ma vương đối với nàng tốt lắm, nàng lại giấu giếm hắn chuyện này lâu như vậy, không thể trách hắn không vui.

Tuyền Cơ nhỏ giọng giải thích rõ ràng, nói: "Ta không sợ hắn, nhưng cảm thấy hơi có lỗi với hắn… Hắn chỉ có một đứa con, ách, hắn có thể muốn có nhiều con hơn. Hơn nữa, dù sao cũng là ta cứ luôn giấu giếm hắn…"

Tuyền Cơ đột nhiên nhớ đến, đệ đệ của Đại ma vương, Khiết Cẩn Minh thích Lạc Dương, hơn nữa dường như ngoại trừ Lạc Dương sẽ không đụng vào người khác, Xích gia chỉ có hai huynh đệ bọn họ, đời thứ ba chỉ có một mình Tiểu Viễn, dường như không thể đáp ứng yêu cầu nối dõi tông đường, khai chi tán diệp[1], Đại ma vương cũng chịu nhiều áp lực, hắn lại chỉ có một mình nàng.

[1] Khai chi tán diệp: sinh con đàn cháu đống.

Hồng Dực liếc nàng một cái nói: "Với bộ dạng này của ngươi, cả đời bị hắn xơi tái là chắc rồi!"

Tuyền Cơ mếu máo, không dám phản bác, cho rằng Hồng Dực và Đại ma vương rất giống nhau, đều là người rất lợi hại. Loại người bụng dạ đen tối, ngang ngược, quen sai bảo người khác, tính kế người khác, tuy rằng chính là đại tẩu của mình, nhưng tốt hơn hết vẫn là không nên tùy tiện khiến nàng tức giận.

Haizzz. Ca ca tìm đại tẩu lợi hại như vậy. Xem ra cả đời bị đại tẩu xơi tái là chắc rồi.

Bọn họ quả nhiên là huynh muội khó khăn a!

"Bây giờ ngươi tính như thế nào? Cầu xin hắn tha thứ cho ngươi? Đồng ý sinh đứa nhỏ cho hắn?" Hồng Dực từng bước áp sát lại nói.

Tuyền Cơ nói: "Không có đâu. Ta muốn hắn tha thứ cho ta. Nhưng mà vẫn không muốn làm mẫu thân sớm như vậy."

Hồng Dực đột nhiên cười nói: "Vậy tiếp theo ngươi phải nghe theo ta."

Tuyền Cơ nghi ngờ nhìn nàng. Nhưng mà bản tính nhát gan sợ cái ác lại nổi lên. Biết rõ Hồng Dực có chút lập dị, cũng không dám nói chữ "Không".

Giữa trưa lúc đoàn người dừng lại nghỉ ngơi ăn cơm, Hồng Dực một tay kéo Tuyền Cơ ngồi bên cạnh mình, lại nháy mắt ra dấu cho Dịch Thanh Vân ngồi ở bên kia của nàng, hoàn toàn tách nàng ra khỏi Kỉ Kiến Thận. Hơn nữa đến thời gian nghỉ ngơi buổi tối cũng kéo Tuyền Cơ ở chung phòng với mình.

Từ đầu đến cuối, Kỉ Kiến Thận không hề thể hiện ý phản đối, chỉ lạnh nhạt nhìn hành động gần như là ra oai của Hồng Dực.

Dịch Thanh Vân căn bản không dám nói chữ không với Hồng Dực, hơn nữa hắn bị Kỉ Kiến Thận trêu chọc nhiều nên vui mừng xem trò.

Hai ngày đầu Tuyền Cơ còn rầu rĩ không vui, nhưng sau đó cũng thả lỏng, bắt đầu cùng ca ca và đại tẩu nói cười.

Nàng chưa bao giờ tự tìm phiền muộn, tuy rằng phải ngủ cùng một chỗ với Hồng Dực có chút không quen, nhưng mà thái độ lạnh nhạt của Kỉ Kiến Thận làm cho lòng nàng rất khổ sở, sinh ra tâm lý phản kháng,

thầm nghĩ: Huynh không quan tâm đến ta thì cứ không quan tâm đi, đại nam nhân nhỏ mọn như vậy, huynh không thích ta chẳng lẽ ta còn muốn bám lấy huynh sao?

Triệu Chính và Lam Tích đương nhiên cảm giác được áp suất thấp quá mức bình thường giữa hai người. Nhưng mà thật sự không biết nên khuyên can thế nào, đành phải âm thầm sốt ruột.

Tâm trạng Kỉ Kiến Thận cực kỳ kém, tuy rằng Nhạc Nghịch tạm thời lui về kinh thành Nhạc quốc, nhưng chậm nhất trong vòng nửa năm nhất định sẽ phái đại quân tiến sát.

Kỉ quốc yên bình nhiều năm, tinh thần quân đội lười nhác, tuy rằng hắn có âm thầm huấn luyện một đám binh lính riêng. Nhưng dù sao cũng là số ít. Kỉ quốc cộng thêm Ninh quốc, đường biên giới thật dài, Kỉ quốc còn có núi cao rừng rậm làm bức tường che chắn thiên nhiên, còn Ninh quốc và Nhạc quốc lại tiếp giáp nhau, biên giới chỉ có một dòng Lung Giang.

Nhạc quốc và Ninh quốc tuyên chiến liên tục mấy năm, Ninh quốc dốc hết lực lượng cả nước lại có Thành quốc làm đồng minh, bấy giờ mới tạm thời bảo vệ được lãnh thổ một nước, còn Nhạc quốc trước sau vẫn bị bao vây hai mặt, thậm chí ba mặt đều ở trong tình trạng khai chiến, phân chia quân đội nhiều nơi.

Hiện tại Ninh quốc đặt vào bản đồ Kỉ quốc. Nếu Nhạc Nghịch muốn báo thù rửa hận, lựa chọn đầu tiên chính là dấy binh về hướng Ninh quốc. Mà lúc này, Thành quốc tuyệt đối sẽ khoanh tay đứng nhìn, để cho bọn họ liều mạng một mất một còn, hai bên cùng thiệt hại.

Lần này cướp lại Tuyền Cơ, Kỉ Kiến Thận cũng tiện đường xem xét khắp vùng biên giới, một lần nữa bố trí lực lượng phòng thủ.

Nếu thật sự xảy ra chiến tranh, không phải chỉ trông cậy vào kì mưu quỷ kế là có thể thắng. Thế lực ngầm của Xích gia bọn họ mặc dù được sắp xếp nhiều năm ở các quốc gia, nhưng không có nghĩa là có thể dễ dàng đoạt được thiên hạ như ăn cải trắng, rất nhiều biến số ở giữa, những phiền não này hắn chưa từng đề cập qua với Tuyền Cơ lời nào, cũng vì không muốn nàng vì hắn nhọc lòng.

Nếu nàng muốn cuộc sống an nhàn vô tư không lo, vậy thì cứ để cho nàng tiếp tục tươi cười vui vẻ dưới vây cánh của hắn.

Nhưng mà con tiểu rùa đáng giận này, lại cố tình muốn hắn lo lắng khó chịu!

Vào thời điểm hắn nghĩ là mình đã đi vào trong lòng nàng mà nhảy nhót mãi, lại đột nhiên phát hiện thì ra từ đầu đến cuối nàng vẫn có ý niệm lùi bước bất cứ lúc nào, sau khi hắn đã vì nàng mà nỗ lực thay đổi nhiều như vậy, nàng vẫn không toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn.

Trong đêm sinh nhật đó của hắn, nhìn thấy bộ dáng vì hắn mà khiêu vũ một mình vô cùng xinh đẹp của Tuyền Cơ, hắn nghĩ mình đã nhận được tất cả của Tuyền Cơ, trong lòng vui sướng khó có thể miêu tả được, nhưng mà sau khi quấn quít vui vẻ, không ngờ nghe được chính miệng nàng nói không muốn vì hắn sinh con!

Hắn không nghi ngờ tình cảm của Tuyền Cơ đối với hắn, nhưng mà nữ nhân này cho dù cố gắng đáp trả tình yêu với hắn vẫn luôn luôn tiếp tục không quên vì chính mình mà chuẩn bị đường rút lui trốn chạy, khiến cho lòng hắn giống như bị móng vuốt mèo cào loạn một trận thật dữ tợn mà đau đớn không dứt, hắn không đáng để nàng hoàn toàn tin tưởng dựa dẫm đến như thế sao?

Kỉ Kiến Thận không cam lòng, rất rất không cam lòng!

Vốn dự định thờ ơ với Tuyền Cơ vài ngày, khiến cho lòng nàng rối loạn trước, tự mình thay đổi những tính toán trước đây, nếu xử lý thỏa đáng, cũng không phải là không có cơ hội dụ dỗ tiểu rùa này cắt đất đền tiền cầu hòa nhận sai, đáng tiếc hắn nhất thời kích động, không tính đến ma nữ Hồng Dực này trong kế sách.

Quan hệ giữa hắn và Hồng Dực vẫn là lợi dụng lẫn nhau lại đề phòng lẫn nhau, đối phương là ai, trong lòng bọn họ đều biết rất rõ, hắn hiểu rõ điểm yếu của Hồng Dực, sử dụng Hồng Dực thay hắn làm việc, Hồng Dực tuy rằng vẫn có được ích lợi từ đó, nhưng mà dù sao trong lòng vẫn có khúc mắc, hắn tạm thời không xét kỹ, Hồng Dực lập tức lợi dụng kẽ hở mà nhảy vào khống chế Tuyền Cơ.

Hồng Dực đương nhiên rất rõ tầm quan trọng của Tuyền Cơ đối với hắn, lợi dụng việc hắn chưa có cơ hội tháo xuống biểu cảm lạnh lùng mà ra tay cướp người, mỗi ngày đều kéo Tuyền Cơ theo bên cạnh, nửa bước

cũng không cho hắn tiếp cận. Càng đáng giận hơn chính là thái độ của Tuyền Cơ đối với hắn, vốn dĩ là áy náy đối với hắn từ từ lại bị sự oán giận không giải quyết được thay thế, lại bắt đầu bày tỏ thái độ ra vẻ với hắn.

Kỉ Kiến Thận thầm hận trong lòng, ngoài mặt rất nhanh lại khôi phục mặt nạ nho nhã ôn hòa, mỗi lần Tuyền Cơ nhìn thấy vẻ mặt kia của hắn đều có chút sợ hãi… Đại ma vương dường như không tiếng động đe dọa nàng: Có bản lĩnh thì nàng cứ trốn tránh ở bên cạnh Hồng Dực suốt cả đời, chờ ta tóm được nàng từ trong vỏ rùa ra rồi, thì nàng chết chắc rồi!

189. Chương 189: Gặp Phải Ngươi, Đành Phải Nhận Tội Thôi

Trong bầu không khí chiến tranh lạnh, thời gian trôi qua nhanh, hôm đó khi đến được bên bờ Lan Giang, đoàn người đổi qua đi đường thủy.

Thuyền lớn xa hoa của Trầm thị thoải mái tự nhiên như thế nào khỏi phải nói, trên thuyền không biết bằng cách nào còn có hơn mười ca cơ vũ nương mỹ mạo đa tình, những nữ tử này trước đó đã được nhắc nhở, vừa nhìn thấy Dịch Thanh Vân liền liếc mắt đưa tình, bày ra bộ dáng thiếu nữ động lòng xuân.

Hồng Dực thấy vậy rất giận dữ nhưng lại không dám phát tác. Những nữ tử này cực kỳ biết điều, căn bản không hề ra tay chủ động quyến rũ, chỉ là Dịch Thanh Vân đi đến nơi nào, chắc chắn đều sẽ "tình cờ gặp được" một hai vị mỹ nhân tiến đến cất giọng oanh vàng thỏ thẻ chào hỏi vấn an.

Dịch Thanh Vân thấy những tiểu mỹ nhân đó tuy rằng không dám làm gì, nhưng nhìn nhiều hơn một chút là điều không thể tránh khỏi, thuyền đi chưa được nửa ngày, Hồng Dực đã cảm thấy không thể chịu đựng được nữa, nhéo lỗ tai của Dịch Thanh Vân kéo hắn về phòng ở trong khoang thuyền, nghiêm lệnh không cho hắn ra ngoài.

Hồng Dực không cần nghĩ cũng biết đây là hành động trả thù trá hình của Trầm Kiếm, cười lạnh hai tiếng đem Tuyền Cơ kéo tới chỗ Dịch Thanh Vân cùng "trông giữ".

Đáng thương thay cho hai "tù phạm" phải đối mặt với nhau thở dài than vắn, cho đến hôm nay, hai vị huynh muội này cũng biết bản thân mình đã trở thành công cụ ganh đua trong cuộc chiến ngầm của hai tên đại ma đầu, nhưng hai người làm sao dám vùng lên phản kháng, đành chỉ ngoan ngoãn làm tổ trong khoang thuyền, chờ hai tên đại đầu sỏ đàm phán xong xuôi rồi nói sau.

"Đại ca, đại tẩu thật hung dữ quá… Nàng bình thường vẫn bắt nạt huynh như vậy sao?" Tuyền Cơ thở dài nói.

"Nói gì hả, là đại ca nhường nhịn nàng mà thôi, bằng không nàng một tiểu mỹ nhân yếu ớt mỏng manh, còn có thể làm gì ta chứ?" Dịch Thanh Vân cứng mồm nói.

Tuyền Cơ liếc hắn: "Võ công của đại tẩu không phải rất giỏi sao?"

"Nếu thật sự giao đấu, nàng đương nhiên đánh không lại ta, nhưng mà ta nhìn thấy nàng thì sẽ chột dạ…" Lời này là nói thật, cứ cho võ công của Hồng Dực có thể khắc chế hắn, khinh công cũng không cao bằng hắn.

Dịch Thanh Vân nếu như không phải là có ý với Hồng Dực thì muốn chạy trốn tránh xa nàng ra cũng không khó khăn chút nào, trêu chọc không được thì không lẽ không thể chạy trốn được sao?

"Ngươi với Trầm Kiếm rốt cuộc đang chơi trò gì vậy hả? Là vì ngươi gạt hắn không muốn sinh đứa nhỏ sao?" Dịch Thanh Vân hỏi.

Tuyền Cơ nghĩ nghĩ: "Thật ra ta không biết hắn tức giận cái gì…"

Dịch Thanh Vân trợn trắng mắt. Bị tiểu muội trì độn đánh bại.

"Các ngươi giằng co như vậy cũng không phải biện pháp. Thẳng thắn tìm hắn nói cho rõ ràng đi. Hắn nếu không vừa ý. Muội liền theo ta đi. Đại ca nuôi ngươi!" Dịch Thanh Vân từ trước đến nay là người ủng hộ trung thành phương thức xử sự giúp người thân bất chấp đạo lý đúng sai. Đối với tiểu muội lại càng dung túng không có phép tắc gì cả.

Tiểu muội luôn luôn đúng. Có sai cũng là người khác làm sai!

Tuyền Cơ rất đỗi cảm động. Trên đời chỉ có ca ca tốt thôi. Không nhịn được bổ nhào vào trong lòng Dịch Thanh Vân vui vẻ nói: "Vẫn là ca ca thương ta nhất!"

Dịch Thanh Vân vỗ vỗ bả vai Tuyền Cơ đắc ý nói: "Đương nhiên, đương nhiên!"

"Muội cũng định nói rõ với Trầm Kiếm, nhưng mà hắn bây giờ thực đáng sợ, muội không dám tìm hắn nói chuyện… Hơn nữa, hơn nữa đại tẩu không uội đi tìm hắn." Tên Trầm Kiếm kia đã bảo trì hình tượng quý công tử thanh lịch trang nhã được vài ngày rồi. Nếu như hắn đen mặt lại phát giận thì còn tốt, đằng này lại một bộ dáng phơi phới như tắm gió xuân, rõ ràng là đang tính kế chuẩn bị hung ác mà chỉnh nàng, nàng mới không cần đi chịu chết.

Thêm vào đó, đại tẩu ngày nào cũng giám sát gắt gao nhìn nàng chòng chọc, bộ dạng như kiểu "Nếu như ngươi quay đầu nhận lỗi trước, thì sẽ làm mất hết mặt mũi của nữ nhân", khiến cho Tuyền Cơ chùn bước, dứt khoát vùi đầu giả bộ đà điểu, sống được ngày nào hay ngày đó.

"Ai, Hồng Dực cũng thật là, cứ như thiên địch của Trầm Kiếm vậy. Trầm Kiếm cũng quá đáng giận, ai ai!" Dịch Thanh Vân nhìn oanh oanh yến yến trên thuyền cũng biết Trầm Kiếm đang giở trò châm ngòi ly gián. Nhìn mỹ nữ thì hắn cũng rất thích, chẳng qua cứ chọn thời điểm Hồng Dực ở bên người hắn mới xuất hiện, rõ ràng là để kích động Hồng Dực đến chỉnh hắn thôi, cái tên em vợ âm hiểm độc ác này, thật sự là không chịu được.

Bản thân cãi nhau với tiểu muội, còn không cho vợ chồng hắn hòa thuận vui vẻ đây. Hừ hừ!

Trong lúc hai thành viên thuộc phái yếu rụt vào trong khoang thuyền an ủi lẫn nhau, hai đại ma đầu ở trong một khoang thuyền khác cũng vừa lúc kết thúc mật đàm, kết quả coi như vừa lòng hai bên, Trầm Kiếm ra khỏi khoang thuyền thì lập tức gọi Triệu Chính đến, phân phó hắn cắt cử thuyền đưa toàn bộ "những người nhàn rỗi" trên thuyền đi hết.

Hồng Dực đến phòng Dịch Thanh Vân, lôi kéo Dịch Thanh Vân nói muốn xem phong cảnh sông nước, sau đó kéo hắn đi thẳng đến đuôi thuyền.

Tuyền Cơ định chuồn về phòng ngủ, nhưng mới bước vào cửa phòng, liền phát hiện Đại ma vương đang ngồi thong dong nhàn nhã ở bên trong. Rõ ràng là đang chờ nàng chui đầu vào lưới.

Tuyền Cơ tức thì đoán ra. Nhất định là đại tẩu và Đại ma vương đã thỏa thuận xong, cho nên để mặc một mình nàng cho Đại ma vương thu thập.

Ô ô! Đại tẩu là người xấu. Lợi dụng nàng xong, cứ như vậy mà sảng khoái đem nàng đi bán!

Muốn thu hồi cái chân đã bước vào phòng nhưng lại không dám, đi vào, lại sợ phải một mình đối mặt với cơn thịnh nộ của Đại ma vương, nhất thời do dự tiến thoái lưỡng nan.

"Lại đây!" Đại ma vương ngạo mạn ra lệnh.

Chạy không được, thôi thì chết sớm siêu sinh sớm vậy!

Tuyền Cơ tin tưởng, Đại ma vương có nổi giận cỡ nào, cũng sẽ không động thủ thương tổn nàng, cho nên tuy rằng sợ hãi, vẫn làm bộ dũng cảm đi tới trước mặt hắn, trong lòng không ngừng dùng lời đại ca từng nói để tiếp thêm can đảm cho bản thân - Đại ma vương chẳng qua chỉ là con hổ giấy!

Phía sau truyền đến tiếng đóng cửa, thiếu chút nữa đuổi sạch dũng khí vừa mới nhen nhóm lên của Tuyền Cơ, hết đường lui rồi! Kẻ hầu hạ bên ngoài là người nào a, ngay cả cửa để chạy trốn cũng không chừa cho nàng!

Kỉ Kiến Thận gần như tham lam quan sát người con gái trước mặt, rốt cục chỉ còn hắn với nàng!

"Ta… ta gạt huynh là ta không đúng, huynh… huynh đừng tức giận!" Tuyền Cơ cố gắng trấn định giành trước nhận lỗi, ý muốn chơi xấu.

Kỉ Kiến Thận đứng lên, đi về phía nàng, dồn ép nàng đến tận góc phòng không có chỗ để lui, thưởng thức bộ dạng chột dạ miệng hùm gan sứa của nàng, mở miệng nói: "Nàng cho rằng, ta đang giận chuyện nàng gạt ta?"

"Không… không phải sao?" Chẳng lẽ nàng còn làm sai chuyện gì khác sao?

Thấy thần sắc Đại ma vương càng lúc càng không ổn, Tuyền Cơ trong đầu linh quang chợt lóe, nói: "Ta… ta không phải không nghĩ đến việc sinh con cho huynh, chỉ là không muốn sinh sớm như vậy thôi, thật đấy!"

Đại ma vương có phải nghĩ rằng vì mình không yêu hắn nên không muốn sinh hài tử cho hắn hay không? Hơn phân nửa là thế rồi, hắn tự đại như vậy, ách, là nam nhân tự tin như vậy sao có thể chịu được việc này.

"Là lý do này sao? Hay bởi vì lo lắng nếu có hài tử, đến một ngày nếu chúng ta phải chia tay thì sẽ rất phiền toái?" Kỉ Kiến Thận lạnh nhạt nói. Tuyền Cơ sững sờ ngay tại chỗ, không biết nên phản ứng như thế nào.

Thành thật với bản thân mà nói, suy đoán của Đại ma vương hoàn toàn chính xác, nàng quả thật sợ rằng sẽ có một ngày quan hệ giữa hai người thay đổi, sự tồn tại của hài tử sẽ trở thành gánh nặng ràng buộc lớn nhất của hai bên. Cho nên ngay từ đầu, nàng đã tính toán chỉ giao bản thân cho hắn, mà không định tiến thêm một bước rước thêm rắc rối.

Xem phản ứng này của nàng, tức là mình đoán đúng rồi! Con rùa nhỏ đáng ghét đáng hận tới cực điểm này!

Kỉ Kiến Thận thất vọng nói: "Lòng của nàng đến tột cùng làm bằng gì hả? Những gì ta trả giá vì nàng, nàng hoàn toàn không nhìn thấy sao? Nàng thực sự không tin vào tình ý ta dành cho nàng sao? Khó trách nàng khăng khăng không chịu thành hôn, lại càng không chịu vì ta mà sinh con dưỡng cái! Trong lòng nàng đến tột cùng ta là gì hả?"

Chậm rãi lùi về phía sau hai bước, Kỉ Kiến Thận nhìn người con gái đang lo sợ nghi hoặc bất an trước mặt, thở dài một tiếng, đúng là oan nghiệt! Bản thân mình bị ma quỷ gì xui khiến không biết? Vì cái gì mà đối với người con gái này không cách nào buông tay được, không cách nào khống chế bản thân được!

Hầu như lúc nào Đại ma vương cũng luôn tự tin như thể mọi việc đều nằm trong định liệu, lần đầu tiên Tuyền Cơ nhìn thấy trên mặt hắn hiện ra loại biểu tình suy sụp vô lực cam chịu lại mất mát này.

Nhịn không được tiến lên hai bước định nắm lấy tay áo hắn, nhào vào lòng hắn an ủi hắn, nhưng lại bị hắn né tránh.

Đây là lần đầu tiên, nàng muốn thân cận Đại ma vương, mà Đại ma vương lại né tránh không cho nàng tiếp cận!

Đại ma vương thất vọng với nàng. Cho nên không cần nàng nữa? Tuyền Cơ cảm thấy cực kỳ sợ hãi, lại đuổi theo hai bước, nhưng vẫn không bắt được dù nửa cái góc áo của hắn, không khỏi vừa sốt ruột vừa ủy khuất.

"Ta sẽ không lại bức nàng nữa đâu. Nàng muốn thế nào thì cứ thế ấy đi!" Kỉ Kiến Thận ném lại một câu ấy, xoay người, đầu cũng không ngoái lại, đẩy cửa rời đi trước mắt Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ nhìn theo bóng dáng hắn, tầm mắt dần dần mơ hồ, trên mặt chợt lạnh băng, đưa tay lên sờ, cả mặt đầy nước mắt, thì ra là mình khóc… Trái tim như bị một cái chùy lớn đánh vào, nỗi đau âm thầm nhân lên đến khôn cùng.

Cả người chui vào trong chăn, không ngừng tự thôi miên bản thân: Ngủ đi ngủ đi, ngủ thì tim sẽ không đau nữa.

Kỉ Kiến Thận ra khỏi phòng, cảm xúc cũng không giống như biểu hiện lúc trước suy sụp như vậy. Phân phó Lam Tích chăm sóc tốt cho Tuyền Cơ xong, một mình đi trở về phòng.

Kỳ thật vài ngày trước hắn đã nghĩ thông suốt rồi, Tuyền Cơ không tin hai người sẽ làm bạn đến già, vậy thì cứ để nàng không tin cũng được, dù sao nàng đời này ngoài hắn ra cũng không thể có nam nhân nào khác, hắn sẽ ở cạnh nàng cho đến hết đời. Nàng ở bên hắn là tốt rồi, nàng muốn lui chân chạy trốn còn

phải xem hắn có bằng lòng hay không đã! Hắn tuyệt đối không cho phép nàng chạy thoát khỏi lòng bàn tay mình.

Về phần con nối dòng, thuốc của Tuyền Cơ không lấy từ Lạc Dương thì cũng là từ Dịch Thanh Vân, chỉ cần động chút tay chân với thuốc của nàng, khiến nàng sinh cho hắn mấy đứa con cũng không thành vấn đề, cần gì phải thừa lời tốn hơi với nàng chứ?

Nhưng hôm nay hiệu quả của việc ngả bài với nàng lại tốt đến bất ngờ, Tuyền Cơ còn khẩn trương hơn nhiều so với hắn dự tính, có lẽ có thể lợi dụng tình ý của Tuyền Cơ đối với hắn, buộc nàng khuất phục. Khiến chính mồm nàng đáp ứng quay về kinh cử hành hôn lễ chính thức ngay lập tức. Lại thành thành thật thật sinh con dưỡng cái cho hắn!

Nghĩ đến bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời nhượng bộ vì muốn làm lành của cô rùa nhỏ, khóe môi Kỉ Kiến Thận không kìm được câu lên nụ cười đắc ý.

Có điều hắn đắc ý quá sớm.

Chuyện sau đó phát triển hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của hắn, cũng chứng minh một cách đầy đủ, tuy rằng hắn hiểu tính tình của cô rùa đen nhỏ, nhưng hiển nhiên hiểu biết chưa đủ thấu triệt… Cứ đắc ý vênh váo, hắn lại quên một nguyên tắc lớn cực kỳ trọng yếu… Đối với rùa, không thể bức bách!

Tuyền Cơ ngủ mê mệt ước chừng cả một ngày, sau cùng do Hồng Dực nhìn không vừa mắt, kiên quyết lay nàng tỉnh.

Người sau khi tỉnh lại cứ mơ mơ màng màng, qua một lúc lâu mới mở miệng nói đói bụng muốn ăn gì đó. Ăn xong liền nói muốn gặp Trầm Kiếm.

Khi Kỉ Kiến Thận đi vào phòng của nàng, Tuyền Cơ đang đắp chăn mỏng làm tổ trên ghế nằm bên cạnh cửa sổ, thần thái yếu đuối thâm trầm, khiến hắn suýt nữa nhịn không được xông lên phía trước đem nàng ôm vào trong lòng mà dỗ dành.

Chẳng qua, bây giờ chưa được, rùa con đã mở miệng cầu hòa đâu! Kỉ Kiến Thận gắng nhẫn nại, chờ đợi thu hoạch quả ngọt thành công.

"Thực xin lỗi, ta muốn nói với huynh là, người ta không tin không phải là huynh, là ta không tin tưởng chính bản thân mình…", Tuyền Cơ nhẹ nhàng mở miệng nói: "Ta lười nhác tùy hứng lại ích kỷ nhát gan, ta không biết huynh có thể nhẫn nại với ta bao lâu…"

Kỉ Kiến Thận từ chối cho ý kiến chỉ "Ừ" một tiếng, trong lòng cười thầm, thừa nhận lỗi lầm, kế tiếp rùa con nên mở miệng xin làm lành, ngoài việc chính thức thành thân cùng với ngoan ngoãn giúp hắn sinh con dưỡng cái ra, nói không chừng mình còn có thể thêm chút yêu cầu, tỷ như vũ đạo mê người đêm đó… Hắn có thể yêu cầu nàng ăn mặc ít đi một chút mà múa cho hắn xem, đương nhiên, không mặc thì càng tốt…

Trong lòng xoay chuyển các loại "kế hoạch", Kỉ Kiến Thận ngoài mặt vẫn như cũ duy trì vẻ hờ hững nản lòng thoái chí.

Tuyền Cơ ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lại gục đầu xuống tiếp tục nói: "Huynh có lẽ đã thất vọng với ta lắm rồi… Ta sẽ không tiếp tục khiến huynh khó xử nữa. Đợi xong chuyện của đại ca đại tẩu, ta sẽ theo bọn họ ra biển đi xa, sẽ… sẽ không bao giờ quay lại nữa."

Cái gì?! Kỉ Kiến Thận nghe vậy tức giận biến sắc, rùa con thế nhưng muốn chạy?! Lại còn sẽ không quay về?! Điều này sao có thể!

Tuyền Cơ cúi đầu, không chú ý tới thần sắc đang biến hóa vù vù của Kỉ Kiến Thận, hoàn toàn đắm chìm trong tâm tình u buồn của chính mình.

Cũng đã gây ra rất nhiều rắc rối cho Kỉ Kiến Thận rồi, còn hại hắn đặc biệt chạy đến Nhạc quốc để cứu nàng, tự mình nàng cũng là một yêu tinh phiền toái, chắc chắn chẳng có ai thích, nên thức thời mà biến mất sớm một chút mới tốt.

Kỉ Kiến Thận cơ hồ tức đến hộc máu! Con rùa nhỏ xấu xa này, sao hắn lại không nghĩ đến chuyện này chứ? Nàng căn bản là một nhóc con không ứng chiến mà chạy mà, hắn chẳng qua chỉ vạch trần suy nghĩ

của nàng, nàng không những không định sửa đổi mà còn muốn chạy cơ đấy!

Nào có chuyện dễ dàng như vậy!

Nhịn lại nhẫn, rốt cục không thể nhịn được nữa!

Tuyền Cơ rất sợ ngẩng đầu lên lại nhìn thấy bóng lưng rời đi vô tình của Kỉ Kiến Thận, qua một lúc lâu, không nghe thấy tiếng động nào, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu.

Vốn tưởng phải đối mặt với một căn phòng người đã đi trà đã lạnh, vậy mà vẫn còn một gã đại thần như trời trồng, còn là một đại thần sắc mặt xanh mét ánh mắt hung ác bộ dạng khủng bố.

Tuyền Cơ chịu không nổi rụt rụt người, có chút khó hiểu cùng đại thần mắt to trừng mắt nhỏ.

"Ngươi con rùa chết tiệt ngu ngốc này!" Từng chữ từng chữ như thể từ trong hàm răng nghiến ra, dường như còn nghe được tiếng nghiến răng kẽo kẹt kẽo kẹt kèm theo.

Nàng cũng đã thức thời nói tự mình sẽ cút xéo rồi, hắn còn muốn thế nào a, rõ ràng là hắn không cần nàng, còn hung dữ với nàng!

Kỉ Kiến Thận chẳng muốn nói với nàng thêm nữa, khai thông bằng ngôn ngữ không có hiệu quả, thì dùng "ngôn ngữ cơ thể" để khai thông cũng được! Tiến lên trước vài bước, một phát kéo xuống chiếc chăn mỏng chướng mắt đang ngăn cản kia, áp chế giãy dụa của rùa nhỏ, trực tiếp bắt đầu giải trừ trang bị.

Thân mình rùa nhỏ, hắn so với chính nàng còn quen thuộc hơn, vội vàng mà cường thế khiêu khích mỗi chỗ mẫn cảm của nàng, rất nhanh liền cảm nhận được nàng mềm nhũn phục tùng.

Con rùa nhỏ mê hoặc chết người này, Kỉ Kiến Thận thở dài ôm nàng thêm chặt, bắt đầu tăng nhanh tiết tấu tiến công.

Triền miên qua đi, con rùa nhỏ tâm tình đại phát, khóc rất thương tâm: "Huynh… chính huynh nói không cần ta, lại… lại đối với ta như vậy, huynh là đồ bại hoại!"

"Ta nói không cần nàng lúc nào hả?"

190. Chương 190: Ước Hẹn Cả Đời

Nam nhân sau khi đạt được thỏa mãn, tâm tình thông thường rất tốt, rất dễ nói chuyện.

Rùa nhỏ sau khi bị ăn sạch, cảm thấy lòng tự trọng bị thương, đặc biệt khó nói chuyện. Đại ma vương cho là nàng đây có thể tùy tiện triệu đến thì đến, bảo đi thì đi sao?

"Huynh hai lần bỏ lại ta mặc kệ!" Rùa nhỏ lật lại nợ cũ, một bên lại nhịn không được trộm ôm vòng quanh thắt lưng nam nhân, lo lắng hắn một lời không hợp, lại bỗng nhiên rời đi.

Kỉ Kiến Thận im lặng, sinh nhật đêm đó hắn rời đi là sợ chính mình buồn bực sẽ làm ra những chuyện khiến bản thân hối hận, tỷ như không cẩn thận làm tổn thương tới nàng, mà ngày hôm qua, hắn lại là cố ý tỏ thái độ muốn bức Tuyền Cơ chủ động cầu hòa.

Ai ngờ dồn ép thiếu chút nữa đem rùa nhỏ bức ép quay về trong mai… Ai!

Hôn nhẹ trán của Tuyền Cơ, thành tâm nói: "Ta sẽ không lại bỏ nàng lại một mình."

"Cho dù ta làm cho huynh rất tức giận cũng không thể xoay người rời khỏi!" Tuyền Cơ nhân cơ hội yêu cầu.

Kỉ Kiến Thận gật đầu đáp ứng.

"Huynh sẽ đối ta thật tốt, thật tốt, ta làm sai cũng phải kiên nhẫn nghiêm túc nghe xong giải thích của ta, không được giở thói cáu kỉnh loạn xạ!" Tiếp tục thêm vào điều kiện. Lúc này Tuyền Cơ đã xác nhận, Đại

ma vương không phải muốn đuổi nàng đi, cũng luyến tiếc đuổi nàng đi, một khi đã như vậy, vì sự chung sống của hai người sau này, tự nhiên phải nói rõ ràng trước.

Rùa nhỏ trên mặt còn vương nước mắt. Nhưng bộ dáng yếu ớt đã muốn đổi thành một bộ vênh mặt hất hàm sai khiến không cho phản bác. Kỉ Kiến Thận bắt đầu hoài nghi chính mình có phải hay không bị lừa…

Ai bảo chính mình cứ thích con rùa nhỏ này chứ? Kỉ Kiến Thận cười khổ gật đầu đáp ứng.

Âm mưu không thành. Còn bị cắn ngược lại một ngụm lớn. Sự thất bại đáng xấu hổ lại ngọt ngào như vậy, là lần đầu tiên Kỉ Kiến Thận nếm trải được từ lúc có trí nhớ đến nay! Không đòi chút ưu đãi, làm sao có thể cam tâm?

"Ta đối với nàng tốt như vậy, nàng tính hồi báo ta cái gì hả?" Đại ma vương cắn cắn lỗ tai rùa nhỏ đòi hỏi.

Rùa nhỏ một bên né tránh công kích ngứa ngáy thân mật, một bên cười nói: "Ta cho huynh một cái danh phận được rồi!"

Đại ma vương hết sức vui mừng. Không dám tin tưởng lỗ tai của chính mình. Đem rùa nhỏ lật lại đây ánh mắt nhìn nàng chăm chú nói: "Nàng nói cái gì?"

Rùa nhỏ lười biếng duỗi thân mình ra một chút, làm bộ làm tịch nói: "Lời hay không nói lần thứ hai!"

"Tuyền Cơ…" Đại ma vương không hài lòng. Một đôi ma trảo bắt đầu hướng trên người nàng tìm kiếm nơi mẫn cảm, mãi đến khi Rùa nhỏ bị chỉnh đến kêu oa oa, cuối cùng rốt cuộc đầu hàng, hai mắt ngập nước nói: "Ta nói a! Ta nói a! Tha cho ta đi!"

Đại ma vương đắc ý nói: "Ân hừ, ta đang lắng nghe đây!"

"Ta gả cho huynh, làm thê tử của huynh!"

Âm thanh từ trên trời đến không không bằng cái này!

Trong lòng Kỉ Kiến Thận dường như bị vui sướng vô tận căng tràn trong nháy mắt, hắn vốn chỉ tính toán thêm mấy yêu cầu. Không nghĩ đến thế nhưng được ước định cả đời của Tuyền Cơ.

Đối với Tuyền Cơ mà nói, hôn ước không chỉ là một hình thức, là nàng bày tỏ thái độ nguyện ý tin tưởng có thể cùng hắn bên nhau cả đời.

Giống như một người đã quen chờ đợi thậm chí còn cảm thấy phải chờ đợi như vậy cả đời, đột nhiên phát hiện thứ mình chờ lại xuất hiện trước mặt mình rồi, cảm giác vui sướng đó không cách nào dùng ngôn ngữ mà biểu đạt được.

Chỉ có thể dùng hành động thực tế để biểu đạt…

Vì thế, kết quả của miệt mài quá độ chính là, Tuyền Cơ lại ngủ cả ngày…

Vừa tỉnh lại, người đã thuận lợi bị chuyển vào phòng của Kỉ Kiến Thận, lại bắt đầu cuộc sống ở chung hạnh phúc ngọt ngào.

Thuyền lớn thuận buồm xuôi gió, lại qua mấy ngày, rốt cuộc đến kinh thành.

Kỉ Kiến Thận cũng không tính toán tiếp tục gạt Dịch Thanh Vân cùng Hồng Dực thân phận của chính mình, trực tiếp an bài bọn họ đến ở phủ Thái tử.

Dịch Thanh Vân khi biết thân phận của Kỉ Kiến Thận, lắp bắp kinh hãi thật to. Bất quá ngoại trừ một bụng nghi hoặc ra, cũng không có ý tưởng khác. Hồng Dực chính là hừ lạnh một tiếng, một bộ dáng "Quả nhiên như thế!"

Việc đầu tiên Tuyền Cơ làm chính là đi xem Kỉ Tư Viễn.

Kỉ Tư Viễn thân thể đã khôi phục không sai biệt lắm, mỗi ngày thay Kỉ Kiến Thận vào triều xử lý công việc, biết Tuyền Cơ hôm nay trở về, việc đầu tiên sau khi hạ triều chính là chạy đi phủ Thái tử chờ.

Đoạn thời gian này, Kỉ Kiến Thận tuyên bố với bên ngoài đang mang bệnh trong người, tạm thời do Thái tử giám quốc, Trương Kiều Dư giúp đỡ. Kỉ Tư Viễn mỗi ngày thi hành chức giám quốc, người cũng trầm ổn thành thực không ít.

Tuyền Cơ tận mắt nhìn Kỉ Tư Viễn yên lành đứng ở trước mặt, tâm treo lên rốt cuộc bỏ xuống, tuy rằng trước kia rất nhiều người nói với nàng Kỉ Tư Viễn đã bình an vô sự, nhưng là nàng chính mắt gặp qua hắn miệng phun máu tươi, không có một chút sức sống nằm ở trong tuyết, luôn cảm thấy trong lòng không yên.

Hai người cười nói một hồi, Tuyền Cơ mới phát hiện ra trên người hắn mặc triều phục Thái tử. Nhịn không được hai mắt tỏa sáng, vòng quanh hắn dạo qua một vòng nói: "Ngươi càng ngày càng giống cha ngươi!"

Đều là triều phục Thái tử, Tuyền Cơ từng xem Kỉ Kiến Thận mặc qua. Hai phụ tử một cái khuôn mẫu tướng mạo xuất chúng in ra, mặc vào cùng khoản miện phục, nhưng là phong thái khác nhau, có lẽ là bởi vì tuổi trẻ, Kỉ Tư Viễn trên người thiếu chút thâm trầm uy nghi, lại nhiều chút hương vị dương quang nhẹ nhàng khoan khoái.

"Ánh mắt của ngươi là có ý gì?" Kỉ Tư Viễn xem Tuyền Cơ nhìn chằm chằm vào hắn, trong lòng phấn khở cao hứng rồi lại có chút xấu hổ mất tự nhiên.

"Tiểu Viễn, thương thế của ngươi thật sự không có việc gì sao?" Tuyền Cơ bỗng nhiên nói.

Kỉ Tư Viễn bất đắc dĩ nói: "Không có việc gì, không có việc gì, ngươi thật phiền!"

Tuyền Cơ nghi hoặc nói: "Sao ta lại cảm thấy xem ra hình như ngươi già thêm một tuổi vậy?"

Kỉ Tư Viễn tức giận đến đỏ mặt tía tai, nữ nhân xấu xí này sẽ không nói được câu gì tốt đẹp! Hắn rõ ràng là thành thục ổn trọng có được không!

Tuyền Cơ nhìn hắn sinh khí, lập tức cười rộ lên nói: "A, như vậy đúng rồi, nhìn lại thì trẻ hơn rồi đó. Ta nói nha, sao ngươi đang yên đang lành lại biến mình thành âm dương quái khí như vậy."

"..." Kỉ Tư Viễn lười giải thích, Tuyền Cơ căn bản là chỉ nhìn bộ dạng tiểu hài tử mạnh mẽ bạo liệt của hắn trước kia thuận mắt.

"Tiểu Viễn, hai ám vệ ngày đó cứu ta, ngươi nói có một người hy sinh vì nhiệm vụ, còn một người đã cứu trở về, ta muốn đi xem bọn họ. Bọn họ có người nhà sao?"

"Bọn họ đều là cô nhi, tất cả các ám vệ đều là cô nhi, cái người hy sinh vì nhiệm vụ chôn cất ở Hạo khí viên ngoài kinh thành, người cứu trở về kia thương thế quá nặng, sau này không thể động võ, Triệu An an bài hắn ở trong biệt trang dưỡng thương, sau này hẳn là sẽ ở trong biệt trang sinh hoạt.

"Ân, ta đây có rảnh sẽ đi bái tế vị hy sinh vì nhiệm vụ kia một chút trước được rồi." Tuyền Cơ quyết định nói.

Triệu Tư Viễn cứng lại, đại điển lập Hậu trong cung đã chuẩn bị gần xong, Tuyền Cơ lập tức là Hoàng hậu một nước, lấy thân phận của nàng thì không cần thiết phải như thế, nhưng cũng hiểu được tính tình của Tuyền Cơ, cũng không lên tiếng ngăn cản.

Nhưng là nói đến hai vị ám vệ kia, Triệu Tư Viễn trong lòng nhớ lại chuyện Tuyền Cơ nhảy núi cứu hắn, không nhịn được lớn tiếng nói: "Bảo hộ nữ nhân là trách nhiệm của nam nhân, về sau mặc kệ cái tình huống gì, ngươi cũng không thể làm chuyện điên rồ! Phụ hoàng và ta nghe nói ngươi nhảy núi, suýt nữa bị ngươi hù chết!"

Nghĩ đến Tuyền Cơ thế nhưng nguyện ý chết, Kỉ Tư Viễn kinh tâm muốn chết rồi lại âm thầm vui sướng: Mặc kệ như thế nào, trong lòng nàng, ta là người rất quan trọng.

"Nhưng là nếu muốn ta nhìn thấy ngươi bị người ta ném xuống dưới vách núi, cho dù ta sống, ta cũng sẽ mỗi ngày gặp ác mộng. Nếu là như vậy, ta làm sao ngủ được ngon giấc? Thì sống còn có gì thú vị nữa chứ?" Đối với Tuyền Cơ mà nói, sống lay lắt không bằng chết tử tế, sống mà phải chấp nhận thương tâm thống khổ kia mới là tra tấn.

Kỉ Tư Viễn hừ nói: "Nữ nhân ngu ngốc!" Ra vẻ khinh thường xoay người sang chỗ khác, che giấu ánh mắt đỏ lên của mình.

191. Chương 191: Mối Quan Hệ Tréo Ngoe Của Thánh Quân Và Thiên Nữ

Tuyền Cơ trở lại Thính Tùng cư, Khả Nhi vừa thấy nàng liền khóc lớn, khóc đến kinh thiên địa khiếp quỷ thần, khóc đến Tuyền Cơ chạy trối chết, quyết định không ngủ nữa (trong phòng có người ra sức khóc tang căn bản là không thể ngủ được), đổi đến cửa hàng bạc nhìn xem thử đám thuộc hạ lao động phấn đấu mấy tháng trời trong "tình trạng không chính phủ".

Lam Tinh Lam Tích đến sớm hơn nàng một chút, mang theo mấy người trợ lý ở trong phòng Tuyền Cơ thay nàng chỉnh lý giấy tờ. Mấy tháng Tuyền Cơ không ở này, việc Trầm thị và phủ Thái tử trái lại tiến hành đâu vào đấy, trên cơ bản đã đạt tới khuôn mẫu nàng hy vọng trước đây.

Quản sự cửa hàng bạc thấy nàng bình an vô sự trở về, đều vui vẻ không thôi, Tuyền Cơ nghe một chút báo cáo của các quản sự xong, phát hiện vốn lưu động của phía quân nhu phẩm liên tục tăng mấy lần, sau khi hỏi kĩ mới biết, thì ra sau khi nàng bị cướp đi, trong lúc Kỉ Kiến Thận ở lại kinh thành thay đứa con chữa thương, đã gia tăng chuẩn bị khai chiến ở biên giới.

Nghĩ đến lập tức phải giao chiến, trong lòng Tuyền Cơ có chút rầu rĩ không dễ chịu. Nàng không đến mức tự đại đến nỗi cho rằng trận chiến này là vì nàng mà có, càng không có cái gọi là cảm giác áy náy, trên thực tế khi Kỉ Kiến Thận đồng ý với yêu cầu hòa thân Nhạc quốc, cũng đã có chuẩn bị trong năm chính thức khai chiến với Nhạc quốc.

Đối với một người sinh ra trong thời đại hòa bình mà nói, trừ phi là cuồng chiến trời sinh, nếu không đều rất khó có hảo cảm với chiến tranh.

Việc hiện tại mình có thể làm, chỉ là cố hết sức để Kỉ Kiến Thận không lo không phiền, tránh cho hắn trong thời khắc trọng yếu thế này còn phải bận tâm vì nàng.

Giữa trưa ngày hôm sau, Hồng Vượng đến mời Tuyền Cơ, Dịch Thanh Vân cùng Hồng Dực cùng vào cung. Tuyền Cơ cảm thấy có chút kỳ quái, sao ngay cả đại ca đại tẩu cũng kêu đến chứ? Chẳng lẽ là có chuyện gì quan trọng?

Hồng Dực lại chẳng bất ngờ chút nào, Dịch Thanh Vân là người không nhịn được, ở trên xe liền khẩn cấp hỏi han: "Hồng Dực, nàng có biết chút gì không?"

Hồng Dực chọc chọc đầu hắn nói: "Đã là muội phu kiêm biểu huynh của Hoàng đế Kỉ quốc, tìm tới ta còn có thể có chuyện gì, khẳng định là vì bốn món thần khí kia."

Dịch Thanh Vân bị Hồng Dực ức hiếp thành thói quen, đến hơi sức để bụng cũng không có: "Bốn món thần khí không phải đã sớm ở trong tay hắn rồi sao? Còn tìm nàng làm gì?"

"Lời ta đã nói, một câu ngươi cũng không để trong lòng sao?" Hồng Dực thật khó chịu, nàng rõ ràng có nói qua với Dịch Thanh Vân các bí mật gia tộc nàng. Làm sao ngốc tử này giống như cái gì cũng không nhớ rõ.

Dịch Thanh Vân cười gượng hai tiếng, không dám phản bác. Con ngươi đảo qua đảo lại cuối cùng mới nhớ ra: "A. Tổ tiên nhà nàng là tế sư của Thánh quân. Hắn muốn tìm nàng khởi động thần khí?"

Hồng Dực gật đầu.

Tuyền Cơ lúc này mới hiểu ra. Khó trách sau khi Kỉ Kiến Thận đoạt được bốn món thần khí thì không một tiếng động. Thì ra bốn món thần khí này còn phải chờ người thi pháp mới có thể dùng. Vậy hôm nay không phải có cơ hội mở rộng tầm mắt sao?

Hoàng cung Kỉ quốc và hoàng cung Nhạc quốc khác nhau rất lớn. Dọc đường rất ít nhìn thấy cung nữ thái giám trẻ tuổi. Trừ bỏ thị vệ tuần tra. Trong hoàng cung thật sự thanh tĩnh. Ngẫu nhiên gặp một vài cung nữ thái giám lớn tuổi thấy họ từ xa đều tiến đến khom mình hành lễ. Thái độ tuy rằng tôn kính. Vẻ mặt lại rất thả lỏng. Nào có nửa phần không khí nghiêm trang trong hoàng cung?

Tuyền Cơ rất quen thuộc với các cung nữ thái giám. Có khi còn có thể thuận miệng trêu ghẹo vài câu. Ai trông thấy nàng là vui mừng ra mặt.

Dịch Thanh Vân cùng Hồng Dực hơi có chút kinh ngạc. Hơn nữa Hồng Dực ở trong hoàng cung Nhạc quốc được một thời gian, càng cảm thấy nơi này đâu đâu cũng lộ ra cổ quái.

Bọn họ không biết tất cả người không liên quan trong hoàng cung Kỉ quốc đã bị Tuyền Cơ đuổi ra khỏi cửa, hiện tại chỉ chừa lại một vài thái phi cùng cung nữ, thái giám lớn tuổi. Cộng lại còn chưa đủ hai trăm người, nhưng ngược lại số thị vệ thì nhiều hơn.

Hồng Vượng dẫn bọn họ thẳng tới ngự thư phòng, phụ tử Kỉ Kiến Thận đã ở đó. Còn có Trương Kiều Dư, ba người thần sắc ngưng trọng, hiển nhiên đối với việc khởi động thần khí thập phần khẩn trương.

Đều là người trong nhà, Kỉ Kiến Thận cũng không để ý nghi thức xã giao gì, đi thẳng vào vấn đề nói với Hồng Dực: "Hồng giáo chủ, hôm nay mời ngươi tiến cung đúng là vì việc thần khí. Trẫm nhớ ngươi cũng hiểu được thân phận chân chính của trẫm."

Hồng Dực bình tĩnh nói: "Hoàng thượng là hậu nhân Xích gia, hậu duệ của Thánh quân?" Tuy là câu hỏi, nhưng kỳ thật đã xác nhận. Về phần vì sao hậu nhân Xích gia lại có thể thành Hoàng đế Kỉ quốc, Hồng Dực không định đào bới nguyên căn, nghĩ cũng biết là có rất nhiều bí ẩn.

Kỉ Kiến Thận mỉm cười nói: "Đúng vậy."

"Chỉ có điều muốn khởi động thần khí, cũng không phải là tùy tiện một hậu duệ Xích gia đều có thể làm được. Trừ phi Hoàng thượng là người trong thiên mệnh! Lời tiên đoán của Thông Thiên đại sư bổn tọa cũng từng nghe nói, Thiên nữ lâm phàm, thần khí lại thấy ánh mặt trời, thánh chủ hiện thế. Thiên hạ nhất thống... Năm đó thần khí đặt trong cung chỉ là bốn món vật phẩm tượng trưng. Cũng không thực dụng, trừ bỏ bởi vì thần lực của thần khí đã tiêu hao hơn phân nửa. Còn là bởi vì trừ khai quốc Thánh quân ra, lịch đại Hoàng đế kế nhiệm cũng không phải là người trong thiên mệnh." Hồng Dực nói thực tế.

"Điểm ấy giáo chủ có thể yên tâm, nếu không nhất định nắm chắc, trẫm sẽ không thỉnh giáo chủ đến đây." Kỉ Kiến Thận nói như đã liệu trước.

Hồng Dực cũng hy vọng có thể khởi động thần khí, thần khí ở trong trần thế qua tay người nhiều năm, thần lực đã giảm xuống nhiều, nhưng mà một khi mở ra, thánh quang phát ra tuyệt đối đủ để giải trừ hết thảy dược tính thế gian, bao gồm dược tính của ly hồn đan trên người Dịch Thanh Vân.

"Căn cứ phương pháp tổ tiên bổn tọa truyền xuống, muốn mở thần khí cần máu của thiên mệnh Thánh quân làm vật dẫn, nếu xác định, bổn tọa tùy lúc có thể bắt đầu."

Mọi người đều là người cẩn thận, cũng không ai nghĩ đến phải gióng trống khua chiêng thần bí khoe mẽ như thế, sau khi Kỉ Kiến Thận hỏi qua Hồng Dực cũng không yêu cầu đặc biệt gì khác, lúc này lấy bốn món thần khí ra.

Hồng Dực bỗng nhiên nói với Tuyền Cơ: "Muội cầm từng món thần khí lên thử xem."

Tuyền Cơ run một cái, nhớ tới cái loại cảm giác khó chịu quái dị trước kia khi tới gần thần khí, chần chờ một chút mới đưa tay cầm lấy Tri Huyền Bích và Minh Tâm Kính tương đối không ghê tởm lắm, kỳ quái chính là hai món đồ này vào tay, không có nửa phần cảm giác quái dị nữa, chỉ cảm thấy lòng bàn tay lành lạnh, ngược lại có cả cảm giác toàn thân thoải mái khoan khoái.

"Ơ? Tại sao có thể như vậy?" Tuyền Cơ có chút ngoài ý muốn buông hai món thần khí, đổi lại cầm lấy Khuy Thiên Châu, xác thực quả thật không hề cảm thấy ghê tởm kinh khủng.

Hồng Dực gật đầu nói: "Muội là Thiên nữ giáng sinh, lại từng ở trên tế đàn Thánh quân hấp thu thánh khí, thần khí tự nhiên sẽ không sinh ra kháng cự đối với muội nữa, hơi thở trên người muội cùng thần khí tương thông, vừa lúc giúp ta thi pháp."

Hồng Dực lấy một cái chén bạch ngọc, để Kỉ Kiến Thận cắt nửa chén máu, lại kéo Tuyền Cơ ngồi xếp bằng đối diện, xếp thần khí ở giữa hai người.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, ngẩng đầu nói với Dịch Thanh Vân: "Ngươi lại đây, ngồi ở bên cạnh."

Dịch Thanh Vân ngạc nhiên nói: "Có chuyện gì liên quan tới ta a?"

"Bảo ngươi ngồi ngươi cứ ngồi!" Hồng Dực trừng mắt liếc hắn một cái, không chịu giải thích. Kỉ Kiến Thận cũng hiểu Hồng Dực là muốn đợi sau khi thần khí khởi động, có thể tận dụng cho Dịch Thanh Vân tiếp xúc thánh quang nhiều hơn. Để thanh trừ dược lực của ly hồn đan trong cơ thể.

Dịch Thanh Vân sợ uy thế của Hồng Dực, ngoan ngoãn ngồi bên tay trái Hồng Dực.

Hồng Dực nhìn hắn theo lời ngồi xuống. Nghĩ đến qua một lúc nữa, hắn có thể khôi phục trí nhớ, trong lòng vui mừng, sóng mắt ôn nhu như nước, không còn nửa phần bá đạo mạnh mẽ nữa.

Quay mặt thu lại cảm xúc, hai tay đều vươn một ngón tay ra điểm máu tươi trong chén ngọc, miệng niệm niệm. Nâng tay bắt đầu điểm họa trong không trung.

Tuyền Cơ thấy chỗ đầu ngón tay Hồng Dực xẹt qua trước mắt lại đột ngột lưu lại một đường vết tích đỏ tươi, giống như là viết chữ vẽ bùa trên giấy, không khỏi vô cùng ngạc nhiên.

Rõ ràng đầu ngón tay Hồng Dực không đụng chén ngọc, vết máu ở đầu ngón tay lại như cuồn cuộn liên tục không khô cạn, lại nhìn máu trong chén ngọc lại đang không ngừng giảm bớt.

Cứ viết viết vẽ vẽ như vậy, ước chừng qua một nén nhang thời gian, khoảng không giữa Tuyền Cơ và Hồng Dực xuất hiện một bức đồ đằng to lớn màu đỏ đường kính khoảng một thước, mơ hồ chính là cái đồ đằng hoa văn khắc đá trên tế đàn Thánh quân kia.

Hồng Dực bỗng nhiên hét lớn một tiếng, bốn món thần khí bay lên xoay tròn vòng quanh Tuyền Cơ rất nhanh, hơn nữa bắt đầu cả vật tỏa sáng. Ngay lúc Tuyền Cơ thấy có chút quáng mắt. Tốc độ xoay tít của thần khí chậm lại, từ từ bay về phía đồ đằng màu đỏ trong không trung…

Keng keng keng keng! Bốn thanh giòn vang, thần khí vừa mới đụng vào đồ đằng bỗng nhiên giống bóng đèn đứt dây ánh sáng hoàn toàn biến mất. Rơi xuống mặt đất, mà cái huyết sắc đồ đằng kia cũng nháy mắt hóa thành một làn khói nhẹ biến mất không tung tích.

Người Hồng Dực đổ xuống, mê man ngã vào lòng Dịch Thanh Vân.

Tất cả yên tĩnh… Mọi người nhìn mặt nhau! Vậy xem như thành công hay là thất bại?

Dịch Thanh Vân khẩn trương, ôm Hồng Dực giúp nàng điều hòa chân khí, may mà nàng dường như chỉ mệt mỏi, cũng không đáng ngại. Dựa vào Dịch Thanh Vân nghỉ ngơi một lúc, chậm rãi ngồi thẳng người, nói với Kỉ Kiến Thận: "Hoàng thượng, ngươi không phải người trong thiên mệnh."

Hết thảy mọi người há hốc mồm, Tuyền Cơ ngồi tại chỗ cũng ngây ngẩn cả người, đây, đây cũng quá… trêu ngươi đi chứ! Cố gắng nửa ngày Kỉ Kiến Thận không phải Thánh quân, vậy ai là Thánh quân a?

Nếu hắn không phải, vấn đề có thể rất lớn, ví dụ như hắn rất có thể sẽ trở thành đối tượng bị Thánh quân chân chính "Nhất thống". Kỉ quốc sẽ rất nguy hiểm…

Căn cứ đủ loại dấu hiệu biểu hiện Tuyền Cơ quả thật là Thiên nữ. Nếu Kỉ Kiến Thận không phải Thánh quân, chẳng lẽ nàng phải giúp trợ người khác tới nhất thống thiên hạ sao? Điều này sao có thể?!

Kỉ Kiến Thận ngược lại là người trấn định nhất trong tất cả. Thở dài một tiếng nói: "Thì ra không phải trẫm… Hồng giáo chủ nếu muốn thi pháp nữa, cần nghỉ ngơi bao lâu?"

"Này này này! Lời này của ngươi có ý gì, chẳng lẽ ngươi định bảo Hồng Dực thử lại? Không phải thì không phải, có gì ghê gớm lắm đâu!" Dịch Thanh Vân mất hứng, mặc ngươi là thiên hoàng lão tử, cũng lớn tiếng phản đối.

Hồng Dực thấy Dịch Thanh Vân khẩn trương như vậy, trong lòng ngọt ngào, đưa tay nhẹ nhàng vỗ nhẹ ngực hắn, không tiếng động trấn an hắn một chút, mở miệng nói: "Một canh giờ sau có thể."

Thái độ Kỉ Kiến Thận thập phần kỳ quái, ngàn cực vạn khổ tìm được thần khí cùng tế sư, cuối cùng phát hiện mình không phải Thánh quân, thế nhưng cũng không kích động thất vọng lắm, chỉ là có chút buồn bã, đổi lại người bình thường hy vọng nhiều năm một khi thất bại, sợ là chuyện gì cũng làm ra được.

Tuyền Cơ có chút lo lắng đi đến bên cạnh hắn, giật nhẹ tay áo hắn. Kỉ Kiến Thận cười, không để ý mọi người ở đây, ôm Tuyền Cơ vào lòng.

"Có lẽ đây là thiên ý!" Kỉ Kiến Thận thì thào tự nói, nhướng mắt nhìn về phía Kỉ Tư Viễn nói: "Viễn Nhi, đợi Hồng giáo chủ nghỉ ngơi đủ rồi, thì ngươi cắt máu cho nàng làm phép đi."

Cả phòng lại ồn ào lên, Kỉ Tư Viễn trợn mắt há hốc mồm nhìn phụ thân, vẻ mặt khó hiểu.

Dịch Thanh Vân giễu cợt nói: "Ta nói ngươi thật đúng là xác định chắc chắn Thánh quân nhất định phải sinh ra trong nhà ngươi vậy sao! Để Hồng Dực thử từng người như vậy, ngươi không mệt, Hồng Dực phải mệt chết rồi!"

Lời đại bất kính như vậy, Kỉ Kiến Thận nghe xong cũng không tức, lạnh nhạt nói: "Trẫm tự nhiên có đạo lý của trẫm."

Trương Kiều Dư vẫn luôn yên lặng không lên tiếng bỗng nhiên nói với Kỉ Kiến Thận: "Hoàng thượng là đã sớm đoán được đúng không?"

Kỉ Kiến Thận lắc đầu nói: "Chỉ là một loại cảm giác." Không nhiều lời giải thích, phân phó Kỉ Tư Viễn thu dọn thần khí xong, Trương Kiều Dư tự mình đưa Hồng Dực cùng Dịch Thanh Vân đi nghỉ ngơi.

Kỉ Tư Viễn thấy phụ thân muốn nói lại thôi, Kỉ Kiến Thận vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: "Không cần nghĩ nhiều, nếu con là Thánh quân, về sau trách nhiệm phải gánh vác sẽ nặng lắm, hiện tại phụ hoàng tuy rằng có thể thay con gánh vác, nhưng rồi cũng có một ngày chính con phải đối mặt."

Tuyền Cơ nhìn Kỉ Tư Viễn dáng vẻ muốn chết không xong, nhịn không được nói: "Ngươi là Thánh quân là chuyện tốt a, làm gì ủ rũ thế. Hì hì, ngươi không biết ta rất cao hứng a!"

Kỉ Tư Viễn trừng mắt nói: "Ngươi cao hứng cái gì?"

Tuyền Cơ cười nói: "Cha ngươi không cần làm Thánh quân. Sẽ không cần mệt như vậy, có thể đem ngôi vị Hoàng đế ném cho ngươi sớm một chút, theo ta đi tiêu dao!"

Kỉ Tư Viễn cả kinh, không nhịn được đưa tay kéo phụ thân nói: "Phụ hoàng người đừng nghe nữ nhân này nói bậy, người không thể ném cho nhi thần."

Tuyền Cơ làm mặt quỷ với Kỉ Tư Viễn, đắc ý ôm thắt lưng Kỉ Kiến Thận nói: "Ngươi cũng có tuổi rồi, ném cũng không vấn đề gì!"

Kỉ Kiến Thận nhìn hai người bọn họ quậy náo đến không ra bộ dạng gì, cười rồi ho nhẹ một tiếng nói: "Tuyền Cơ nàng đừng trêu chọc Viễn Nhi nữa, Viễn Nhi cũng không được vô lễ, con nên gọi Tuyền Cơ là mẫu hậu."

Hai chữ "mẫu hậu" làm hai người chấn động ngay tại chỗ, Tuyền Cơ đau thương kêu một tiếng: "Đừng kêu như vậy có được không? Cái gì mẫu hậu a! Ta vẫn là mẹ kế mà… Gọi ta như vậy rất già a." Đáy mắt Kỉ Tư Viễn hiện lên một tia ảm đạm mất mát, cười trào phúng nói: "Ngươi cũng có tuổi, còn giả tiểu cô nương cái gì, có xấu hổ không?"

Qua một canh giờ, Hồng Dực lại đi vào ngự thư phòng, Kỉ Kiến Thận cũng không phải người thúc giục, chỉ là bản thân Hồng Dực muốn mau chóng khôi phục trí nhớ của Dịch Thanh Vân.

Lấy nửa chén máu của Kỉ Tư Viễn. Hồng Dực cùng Tuyền Cơ, Dịch Thanh Vân ngồi lại như vừa rồi, bắt đầu làm phép lần nữa.

Tất cả không khác gì lần trước, Tuyền Cơ lại nhìn thấy dị tượng nên rất bình tĩnh.

Lần này lúc thần khí đụng vào đồ đằng máu tươi là lúc mọi người không tự chủ được ngừng thở, chờ đợi khoảnh khắc lịch sử…

Không rơi xuống đất! Bốn món thần khí bỗng nhiên sáng rực lên, mọi người dưới ánh sáng mạnh như thế đều không thể mở to mắt nhìn kĩ, đồng loạt nhắm chặt hai mắt.

Dường như bên tai nghe được tiếng hát tuyệt diệu, lại dường như là âm thanh đọc kinh văn kỳ quái, lại nghe như biến thành tiếng gió tiếng mưa tiếng sóng. Chim hót ve kêu, thông reo nước chảy, từng hồi từng hồi đủ loại âm thanh vang vọng, tuy rằng nghe không rõ ràng, lại khiến người ta cảm thấy trong lòng bình

thản tĩnh lặng, tựa ngâm trong thanh tuyền, từng tế bào trên người nháy mắt thả lỏng, tất cả khổ ải trần thế đều được gột rửa không vết, còn lại một mảnh khoảng không thấu suốt.

Lấy ngự thư phòng làm trung tâm, cả hoàng cung bao phủ trong một vùng ánh sáng rực rỡ chói mắt. Ánh sáng hiện ra từ hoàng cung bắn lên tầng mây. Ngay cả ánh mặt trời sáng rực mà cũng bị che lấp, dân chúng trong kinh thành thấy dị tượng đó. Đều quỳ xuống hướng về phía hoàng cung dập đầu.

Trời giáng thần quang a! Khi mọi người trong ngự thư phòng mở mắt lần nữa, thần khí vững vàng dừng ở vị trí ban đầu, rũ bỏ hết màu sắc ban đầu trở nên óng ánh trong suốt như thủy tinh, lung linh ngũ sắc, xinh đẹp phi phàm.

Thần quang trong mắt Kỉ Tư Viễn vốn ngồi bên cạnh trầm tĩnh, tựa như thoáng chốc thay đổi thành một người khác.

Dịch Thanh Vân ngồi dưới đất, lập tức trong đầu hiện lên những chuyện cũ từng ở bên Hồng Dực, nhìn thấy Hồng Dực kiệt sức yếu ớt gối đầu, vẻ mặt mờ mịt.

Kỉ Kiến Thận bước ra phía trước, nhìn Kỉ Tư Viễn vui vẻ nói: "Liệt tổ liệt tông Xích gia ở trên, cuối cùng đợi được ngày Thánh quân hiện thế!"

Tuyền Cơ nhìn Kỉ Kiến Thận lại nhìn Kỉ Tư Viễn, thở dài tổng kết nói: "Lời tiên đoán của Thông Thiên đại sư nói thật không rõ ràng, ai! Thì ra Thiên nữ là tới làm mẹ kế Thánh quân a!"

Mọi người trong ngự thư phòng bị cách nói của Tuyền Cơ biến thành dở khóc dở cười.

Hồng Dực cùng Dịch Thanh Vân ngồi ôm nhau, hoàn toàn quên bên cạnh còn có những người khác. Bốn món thần khí trên mặt đất được Tuyền Cơ nhặt lên đưa cho Kỉ Tư Viễn: "Thần khí lại thấy ánh mặt trời, Thánh quân hiện thế, vậy… Tiểu Viễn, hiện tại ngươi biết phải dùng thần khí như thế nào không?"

Kỉ Tư Viễn không hiểu gì cả nói: "Cái gì dùng như thế nào?"

Trương Kiều Dư cũng hiểu được tâm tư Tuyền Cơ, cười nói: "Thần khí chỉ là vật tượng trưng, giang sơn vẫn là do bản thân giành lấy."

"A? Không phải nói thần khí rất lợi hại, có thể hô phong hoán vũ, giết địch cứu dân sao?" Tuyền Cơ lơ mơ, nếu không thể dùng, vậy cần chúng nó để làm gì?

Kỉ Kiến Thận nói: "Kỳ thật thần lực của thần khí ở triều đại Thánh quân gần như đã hao hết, tìm đến thần khí chỉ là vì nghiệm chứng Thánh quân tái thế trong lời thần sẽ ứng nghiệm trên người con cháu nào của Xích gia."

Tuyền Cơ à một tiếng, thật là thất vọng, vốn tưởng rằng có thần khí là có thể không cần vất vả đánh chiến, dễ dàng thu phục mấy quốc gia kia, xem ra là nàng nghĩ chuyện quá đẹp rồi.

Chỉ có điều ngẫm lại cũng phải, Thiên nữ như mình đến cũng không có tác dụng gì, huống chi là mấy "thứ" không thể nói không thể động?

Dù sao hiện tại Thánh quân đã có, lời Thông Thiên đại sư ứng nghiệm ba câu, câu cuối cùng hẳn cũng nhanh, dùng từ bình dân, tình huống hiện tại chỉ là những trắc trở trên con đường, tiền đồ rất tươi sáng!

Tuyền Cơ cho rằng Kỉ Kiến Thận không thể làm Thánh quân, ngược lại thành cha của Thánh quân, sẽ cần an ủi, cho nên đêm đó chủ động ở lại qua đêm trong cung, hai người Dịch Thanh Vân cùng Hồng Dực sau khi từ ngự thư phòng đi ra liền thành đôi uyên ương dính với nhau, tuy không xuất cung, nhưng không biết chạy đến góc nào nói chuyện yêu đương.

Trương Kiều Dư có việc cần làm đã xuất cung trước, "một nhà ba người" dùng bữa tối ở tẩm cung của Kỉ Kiến Thận.

Kỉ Kiến Thận quả là thương nhân tình cảm cao tay, chỉ một lúc liền buông lỏng tâm trạng, nói cười với Tuyền Cơ, dù sao Kỉ Tư Viễn vẫn cảm thấy mình đoạt cái gì đó phụ hoàng rất quý trọng, tuy rằng phụ hoàng không một câu trách cứ, nhưng trong lòng khó chịu áy náy khó có thể nói hết, gục đầu ăn cơm, tâm trạng sa sút.

"Tiểu Viễn Tiểu Viễn! Ngươi phát ngốc cái gì a! Cơm đưa vào mũi rồi!" Tuyền Cơ không quen nhìn hắn với dáng vẻ cứng đờ này, kêu vài tiếng hắn không để ý tới, bèn dứt khoát đưa tay quơ quơ trước mặt hắn.

Kỉ Tư Viễn ngẩng đầu trừng mắt liếc Tuyền Cơ một cái, không nói lời nào.

Kỉ Kiến Thận nhìn dáng vẻ con, cũng biết trong lòng nó nghĩ gì, chỉ là trước nay hắn quen vai nghiêm phụ, hơn nữa cũng hiểu con cái nên tôi luyện mới có thể thành tài, lời khuyên nhủ con lúc chiều đã là cực hạn của hắn, lúc này cũng không biết làm sao an ủi con.

Tuyền Cơ nói: "Rốt cuộc ngươi không vui cái gì? Cảm thấy đã đoạt danh hào Thánh quân của phụ hoàng ngươi? Có phải ngươi suy nghĩ nhiều quá rồi không."

Quay đầu nói với Kỉ Kiến Thận: "Làm cha của Thánh quân cũng không tệ a, Thánh quân cũng là ngươi sinh ra, oai phong lắm."

Kỉ Kiến Thận cười gật đầu.

Tuyền Cơ nói Kỉ Tư Viễn: "Vì cho phụ hoàng ngươi càng oai phong, về sau ngươi phải làm Hoàng đế tốt, để phụ hoàng ngươi thêm vẻ vang, những thứ được mất này kia cũng đừng nghĩ đến nữa, phụ hoàng ngươi lợi hại như vậy, có phải Thánh quân hay không thì có gì khác nhau?"

Kỉ Tư Viễn nhìn về phía phụ thân, Kỉ Kiến Thận đưa tay vỗ vai hắn nói: "Tuyền Cơ nói đúng, phụ hoàng lấy làm vinh dự về ngươi."

"Hơn nữa hiện tại thiên hạ còn rối ren, ngươi muốn phiền muộn cũng chờ nhất thống thiên hạ rồi hãy phiền muộn nữa." Tuyền Cơ ở bên cạnh giội nước lạnh.

"Đã biết, mẫu… hậu…!" Kỉ Tư Viễn cố ý kéo dài âm thanh gọi Tuyền Cơ, kiềm chế nỗi phiền muộn trong lòng.

Tuyền Cơ nổi giận, kéo tay áo Kỉ Kiến Thận cáo mượn oai hùm nói: "Ngươi còn gọi ta già như vậy, ta bảo phụ hoàng ngươi phạt ngươi quỳ ở từ đường, hừ hừ!"

Kỉ Kiến Thận lại không giúp nàng, cười gõ mũi nàng nói: "Lễ không thể bỏ! Viễn Nhi không gọi sai, không thể phạt hắn lung tung!"

"Hai phụ tử các ngươi là cá mè một lứa!" Tuyền Cơ mếu máo, mình mới hai mươi tuổi, thế nào có thể có con lớn như vậy.

Nhìn lại nam nhân bên cạnh mình, tuổi tâm lý hai người rất gần nhau, nhưng tuổi thực tế thì chênh lệch hơi xa, hơi nhiều, cũng may hắn có "Trú nhan thuật", bằng không ra ngoài với người chồng đại thúc, thật sự có chút mất mặt.

192. Chương 192: Thiên Nữ Hoàng Hậu

Đại điển phong Hậu nghe ra thì rất phức tạp, trên thực tế thì còn phức tạp hơn cả khi được nghe, các đại thần lễ ti cơ hồ là xoa tay chờ đợi sự việc trọng đại mang tính lịch sử này.

Hoàng thượng cuối cùng cũng đã kết thúc cục diện Hậu cung không một bóng người rồi, cũng coi như là có thể khai chi tán diệp tiếp tục huyết mạch hoàng gia, tuy rằng Hoàng thượng đã có Thái tử, nhưng mà dù sao thì con cái cũng quá đơn bạc rồi.

Hoàng thượng lập Hậu, quả nhiên chính là vị mỹ nhân giấu ở trong phủ Thái tử kia! Về phần vì sao không phải Nhạc quốc công chúa, dựa theo cách lý giải chính thức, Nhạc quốc công chúa sau khi đến Kỉ quốc không thể thích ứng được với khí hậu bị mắc phải bệnh lạ, trên đường không chống đỡ được.

Các đại thần trong lòng đều biết, vốn sẽ không tính toán lập Hậu, bất quá Hoàng thượng cũng quá độc ác, thế nhưng còn giết người ngăn ngừa hậu hoạn!

Hơn nữa trong kinh thành rất nhiều đồn đãi, nói Nhạc quốc công chúa này cùng Hoàng thượng mệnh cách tương khắc, đó là do Nhạc quốc đặc biệt sắp xếp muốn mưu hại Hoàng thượng, may mà Hoàng thượng có ông trời phù hộ, chân long hộ thể, phá tan độc kế Nhạc quốc, vị công chúa kia vì vậy ngược lại bị bỏ mình.

Ngươi xem công chúa kia mới chết, thân thể Hoàng thượng liền khôi phục lên triều rồi!

Lúc Tuyền Cơ nghe đến mấy lời đồn đãi này, không thể không kính nể năng lực trợn mắt nói dối, lập lời đồn nhảm của Đại ma vương, quả thực chính là thiên tài khoác loác a!

Đại ma vương nghe xong khen ngợi của nàng chính là ha ha cười nói: "Ta nào có thời gian để chế tạo những chuyện này, đều là phụ tá của Trương tiên sinh làm cho. Trương tiên sinh dưới tay có một nhóm người chuyên môn ở phố phường tung lời đồn đãi, có khi còn rất hữu dụng, chẳng những có thể giúp ta tạo ra thanh thế, cũng có thể nhiễu loạn tầm mắt kẻ địch, lúc ở Ninh quốc cũng lập công lớn. Tuyền Cơ nàng nếu có hứng thú, tìm được Trương gia gia rồi hỏi một chút là được."

Còn hiểu rõ lấy dư luận để công kích, đánh trận tình báo, người trước mắt này thật là cổ nhân sao? Tuyền Cơ lại phát hiện, Đại ma vương quả nhiên là không thể khinh thường!

Vị mỹ nhân thần bí trong truyền thuyết, đệ nhất đố phụ rốt cục phải xưng là Hoàng hậu rồi! Nhóm đại thần khắp triều nhà có khuê nữ mới trưởng thành lại lần nữa linh hoạt trở lại, Hoàng thượng đã có một cái mở đầu này rồi, chẳng lẽ còn sợ sau này không có cơ hội nữa sao? Cho dù Hoàng hậu là đố phụ, Hoàng thượng chẳng lẽ thật sự có thể chỉ gần gũi với một mình nàng sao?

Thời điểm Hoàng thượng vẫn là Triệu Vương gia, đã là một người rất phong lưu a! Nam nhân thôi, ham cái mới, vì lấy lòng người mới mà giải tán cơ thiếp, hiện tại người mới đã sắp cưới vào cửa làm vợ rồi. Khẳng định không bao lâu sẽ nhịn không được mà thèm thịt tươi.

Nhưng mà tin tức kế tiếp lập tức làm cho cõi lòng đầy hy vọng của các đại thần lạnh phân nửa.

Thân phận Hoàng hậu được thông báo với thiên hạ, chính là Quận chúa Ninh Nguyệt của Ninh quốc trước đây. Nếu chỉ dựa trên thân phận này mà nói thì còn không cao quý bằng công chúa của Nhạc quốc. Nhưng mà vị Quận chúa này còn có một thân phận vô cùng đặc biệt - Thiên nữ!

Dựa theo phiên bản đồn đãi mới, thời điểm Hoàng thượng vẫn là Thái tử đi sứ Ninh quốc, ngoài ý muốn gặp được Thiên nữ. Sau khi thu phục Ninh quốc bí mật đem Thiên nữ mang về Kỉ quốc. Bởi vì thiên hạ lắm người nhìn Thiên nữ như hổ rình mồi cho nên Thiên nữ vẫn giấu kín thân phận ở trong phủ Thái tử.

Bởi vì ngày trước Hoàng thượng bệnh nặng, Thiên nữ vào cung lấy thần khí thi pháp cho Hoàng thượng. Trong viện hiện thần quang cả kinh thành đều thấy được. Nghe nói ngay cả khu phụ cận Hoàng cung một số người có bệnh tật nặng đều bỗng nhiên không dược mà khỏi bệnh. Hoàng thượng sau khi lành bệnh quyết định lập Thiên nữ làm Hậu!

Quan viên lễ ti thật cao hứng. Bởi vì trước đây có giả vờ giả vịt chuẩn bị hôn lễ cho Hoàng thượng và công chúa Nhạc quốc. Tuy rằng Hoàng hậu tạm thời thay đổi người, nhưng đồ vật này nọ đều đã được chuẩn bị. Tốt xấu gì cũng sẽ không luống cuống tay chân.

Đại thần nghĩ muốn đem con gái, muội muội đưa vào cung làm phi thực bàng hoàng. Bởi vì trong cung đã truyền ra tin tức. Hoàng hậu thân phận cực kỳ tôn quý. Chính là ông trời ban tặng. Vì để biểu thị kính ý, Hoàng thượng đã quyết định cuộc đời này không nạp phi!

Được rồi, thay đổi chủ ý sang Thái tử cũng giống nhau, dù sao Thái tử đã mười bảy, tuy rằng Hoàng thượng tuổi tác đang thịnh, chờ Thái tử đăng cơ phải thật nhiều năm nhưng tốt xấu có cái hy vọng.

Kết quả Hoàng thượng ngay cả Thái tử kia cũng không nới lỏng.

Hai phụ tử này đang làm cái gì a, cùng nữ nhân có cừu oán sao? Khuê nữ nhà mình có còn cần đợi nữa hay không, tập thể quan viên thoái trào.

Tuyền Cơ cũng thoái trào rồi, lễ ti phái vài mệnh phụ vào cung làm bạn Hoàng hậu, dạy Hoàng hậu lễ nghi, tuy rằng khó chịu, nhưng là vì Đại ma vương, nhịn!

Vài mệnh phụ kia coi như biết cơ hội, Hoàng thượng đối với vị Hoàng hậu này là sủng ái đến cực điểm. Vị Hoàng hậu này lại là Thiên nữ. Không có chút tâm tư bất kính, lại càng không dám có chủ ý quái quỷ gì.

Nói tóm lại, các nàng đối với Tuyền Cơ là phi thường cung kính, quá cung kính, mỗi ngày sáng sớm đều đến thỉnh an Tuyền Cơ, nhìn thấy Tuyền Cơ hoàn toàn không chút coi trọng lễ tiết liền kiên quyết không buông tha, liên lụy các cung nữ trong cung Tuyền Cơ đều khẩn trương lên.

Vì bảo đảm an toàn cho Tuyền Cơ, cung nữ đều là các thiếu nữ có căn cơ võ công được tuyển từ Trầm thị, vốn quen cùng Tuyền Cơ cãi nhau ầm ĩ hi hi ha ha, nhưng mà hiện tại các mệnh phụ đoan trang nghiêm cẩn này ba lần bảy lượt nhắc nhở, cũng đều không dám lỗ mãng.

Duy nhất cao hứng phấn chấn chỉ có cung nữ Khả Nhi hầu hạ Tuyền Cơ.

Nàng quả thực rất sùng bái các vị mệnh phụ kia, quả thực chính là hình mẫu đệ nhất nữ quan trong lòng của nàng, sau khi chứng kiến được "phong thái" của nhóm mệnh phụ kia, Khả Nhi lập tức đem các nàng phong làm thần tượng, mỗi ngày làm tùy tùng theo sát bên cạnh chăm chỉ học tập, Tuyền Cơ nhìn bộ dáng nàng, chỉ có thể lén phẫn nộ.

Thật sự là mỗi người có chí hướng khác nhau a!

Ngày hôm đó Kỉ Kiến Thận xử lý xong tấu chương chồng chất như núi, trở lại tẩm cung đã khuya, vừa lúc ngang qua nhóm mệnh phụ thỉnh an từ biệt Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ đoan đoan chính chính ngồi trên, vẻ mặt trang trọng, tôn lên dung mạo nàng cực mĩ, liếc mắt nhìn lại không giống người thật, thật giống nữ thần trong điện thờ trang nghiêm nhìn xuống chúng sinh, Kỉ Kiến Thận thấy diện mạo nàng như vậy, cảm giác rất thú vị, âm thầm vui mừng không cho thái giám lớn tiếng thông truyền.

Phất tay cho người bên cạnh không cần mở miệng, chính mình không vào điện, ngược lại vọt đến một bên tiếp tục xem xét biểu tình Tuyền Cơ khó gặp này một lần.

Tám mệnh phụ quỳ rạp trên đất trong miệng cùng niệm qua một lần những câu tham kiến có vần có điệu kiểu cách văn chương, Tuyền Cơ thần sắc không thay đổi, chính là không kiên nhẫn trong mắt càng ngày càng rõ ràng, thật vất vả chờ các nàng niệm xong, nâng nhẹ tay khẽ khua khua, động tác tao nhã đoan chính, quả thực giống như dùng thước để đo lường quỹ tích hoạt động của từng đốt ngón tay cũng như nên dừng ở vị trí nào cho đúng vậy.

Khả Nhi bên cạnh cất cao giọng nói: "Hoàng hậu nương nương hạ khẩu dụ, các vị phu nhân bình thân." Nhóm mệnh phụ lúc này mới đều nhịp đứng thẳng thân mình, Kỉ Kiến Thận thấy không sai biệt lắm, ra hiệu bằng mắt với Hồng Vượng.

Đi theo bên người Hoàng đế đều là người lanh lợi, lập tức tự động tự giác thiết lập xong đội hình, Hồng Vượng lớn tiếng nói: "Hoàng thượng giá lâm!"

Một đám người chậm rãi cung tiễn Hoàng đế vào điện, quang minh chính đại khiến cho toàn bộ không nhận ra Hoàng đế vừa nãy còn đang rình coi ở chân tường.

Kỉ Kiến Thận bộ dạng vô cùng tốt hơn nữa một thân thiên gia uy nghi, mệnh phụ trang kính xưa nay đều nhịn không được trộm nhìn lén.

Tuyền Cơ liền làm bộ đứng lên muốn hành lễ, Kỉ Kiến Thận cũng không dám sĩ diện làm cho nàng bái thật, vội vàng vài bước tiến lên đem nàng dìu ngồi xuống, khiến ột đám mệnh phụ nhìn thấy trong lòng hâm mộ không thôi.

Hoàng thượng đối với Hoàng hậu sủng ái kính trọng thật sự là không hết cách nói, viện cớ Hoàng hậu thân phận cao quý miễn hết thảy quỳ lạy không nói, ngay cả khom người hành lễ như vậy cũng đều không nỡ.

Mệnh phụ này đều là phu nhân quan lớn có phụ mẫu song toàn, gặp nam tử xa lạ có một số chú ý, cho dù là Hoàng thượng, cũng không có ngoại lệ, hơn nữa xem người ta vợ chồng thân thiết, còn muốn tiếp tục ở lại thì thật là quá không có mắt nhìn rồi, vì thế đều cáo lui.

Nhìn tất cả các nàng đều đồng loạt rời đi, Tuyền Cơ thở dài một hơi, ngồi xuống đầu ngã vào trong lòng Kỉ Kiến Thận, ai oán nói: "Huynh hôm nay tại sao lại tới muộn như vậy a!"

193. Chương 193: Rùa Nhỏ Phấn Đấu Tiến Lên

Kỉ Kiến Thận cười nói: "Ngóng trông ta đến như vậy sao? Xem ra ta nên giữ nhóm mệnh phụ này ở trong cung một thời gian."

Bình thường chỉ cần Kỉ Kiến Thận ở trong cung, nhóm mệnh phụ đều e ngại tránh đi, hiện tại Tuyền Cơ ước gì hắn đến sớm một chút, để đám nữ nhân này cuốn xéo đi.

Hồng Dực từng giễu cợt nàng: "Ngươi ở trong hoàng cung Nhạc quốc rất uy phong mà! Một đám thái giám cung nữ bị ngươi hô to gọi nhỏ không dám hó hé, tại sao khi trở về Kỉ quốc, mấy mệnh phụ nho nhỏ cũng có thể chỉnh ngươi gắt gao?"

Lúc ấy Tuyền Cơ trả lời một câu: "Chuyện đó làm sao giống nhau?"

Đúng vậy, sao có thể giống nhau. Nhạc quốc không phải nhà của nàng, nàng ỷ vào Nhạc Nghịch sẽ không làm gì nàng, hận không thể náo hoàng cung của hắn càng loạn càng tốt. Còn Kỉ quốc là nhà nàng, có người nàng yêu, chung quy những mệnh phụ này sẽ không ở lâu trong cung, nếu nháo ầm ĩ gây ra chuyện không may khiến Kỉ Kiến Thận phiền não khó xử, chi bằng nhẫn nhịn cho qua thì hơn.

"Huynh nhìn các nàng tra tấn ta thấy rất vui đúng không?!" Tuyền Cơ thấy người hầu hai bên thức thời đã lui ra, liền lộ ra "bộ mặt hung ác", tung ra vũ khí sát thương - chính là há mồm cắn một ngụm.

"Không dám không dám, ai! Nhưng nếu không có bọn họ thì nàng sẽ không đặc biệt nhớ đến cái tốt của ta." Kỉ Kiến Thận để mặc Tuyền Cơ tác quái trên người hắn.

"Thật muốn ngày đại điển phong Hậu đến nhanh một chút, như vậy là ta có thể đem các nàng đuổi ra khỏi đây!" Tuyền Cơ ủ rũ nói.

Lúc này đến phiên Kỉ Kiến Thận cười khổ: "Ta nghe lời này không biết nên vui vẻ hay thương tâm đây?" Nhóc rùa xấu xa này lại có thể chỉ vì muốn đuổi người nên mới muốn đại điển phong Hậu nhanh nhanh được cử hành.

Tuyền Cơ vừa nghe liền biết không hay, vội vàng dùng lời ngon tiếng ngọt trấn an nói: "Có đại điển hay không thì ta cũng là người của huynh rồi, đại điển chỉ là tổ chức cho người trong thiên hạ xem thôi, trong lòng ta, huynh đã sớm là trượng phu của ta rồi."

Lời hay nghe luôn đặc biệt thuận tai, Kỉ Kiến Thận hôn nhẹ lên đôi môi anh đào của Tuyền Cơ, lập tức bất mãn nói: "Đều là son…"

"Đáng đời!" Cười nhạo sắc lang xong, Tuyền Cơ buồn bực nói: "Đây là mấy vị phu nhân kia sống chết yêu cầu. Ta cũng rất khó chịu…" Nói được một nửa, người đã bị bế lên.

Cái kiểu bị ôm đến ôm đi như trẻ con này, Tuyền Cơ đã tập thành thói quen, ý tứ hỏi: "Huynh làm gì vậy?"

Có võ công thật tốt, có thể đem người xem như không phải người, tùy ý xách đến xách đi, hoàn toàn không xem như là gánh nặng.

"Đương nhiên là hoàn thành trách nhiệm của trượng phu…" Lời Đại ma vương tùy tiện nói ra đều khiến người ta liên tưởng đến những chuyện đen tối. Nhưng rồi cuối cùng cũng nhìn chăm chú vào Tuyền Cơ "hung tợn" nói xong nửa câu còn lại: "Hộ tống vợ yêu đi rửa mặt chải đầu."

Thế giới hai người vào ban đêm kiều diễm cũng không phải đều chỉ có điên loan đảo phượng. Giống như bây giờ, tắm rửa xong hai người tựa vào nhau cùng nhau nằm trên giường đắp chăn nói chuyện phiếm thuần khiết cũng là một loại hưởng thụ tốt đẹp.

Đáng tiếc là không khí hòa thuận vui vẻ đã bị một câu của Kỉ Kiến Thận phá hủy…

Quá trình là như thế này.

Khó được lúc nhân phẩm của rùa nhỏ bùng phát, muốn giả bộ làm hiền thê một hồi, thay Đại ma vương làm mát xa khác giới, nhờ có kinh nghiệm đời trước chăm sóc mẫu thân ốm yếu, tuy rằng lực đạo hơi nhỏ một chút, nhưng thủ pháp rất tốt.

Đại ma vương thoải mái đến rối tinh rối mù, tinh thần thả lỏng, vì thế không nhịn được nói thật tình.

Vốn Tuyền Cơ tính toán thừa dịp tâm tình hắn tốt, khiến hắn hỗ trợ nghĩ biện pháp giải quyết những mệnh phụ ghê gớm này, ít nhất làm cho các nàng không cần mỗi sáng sớm nào đều dựng nàng dậy ân cần hỏi thăm.

Kết quả là Đại ma vương không những không đề cập tới phương án giải quyết, còn nói: "Tuyền Cơ, tại sao hình như sau khi nàng ở cùng với ta thì càng ngày càng ngốc rồi?"

Tuyền Cơ bùng nổ ngay lập tức. Từ mát xa dịu dàng như nước trở thành một trận hành hung.

Đầu sỏ gây án xong thì thẹn quá hóa giận kéo hết chăn qua một bên giả chết, mặc cho người bị hại giải thích mãi cũng không thèm để ý.

Đợi rùa nhỏ nguôi giận rồi dỗ nàng không khó, nhưng Kỉ Kiến Thận cảm thấy nếu đã nói đến chuyện này, chi bằng nhân cơ hội này dứt khoát nói rõ ràng.

Một tay kéo cái kén rùa buồn cười, Kỉ Kiến Thận cười nói: "Tuy rằng ta rất vui khi nàng nguyện ý dựa vào ta, cũng rất vui nếu nàng tiếp tục người biến ngốc nghếch như vậy để ta nuôi dưỡng ở bên cạnh, nhưng mỗi lần nhớ tới năng lực của nàng, lại cảm thấy rất tiếc cho nàng… Ta nghĩ nếu nàng nguyện ý cố gắng tích cực một chút, chắc chắn sẽ rất lợi hại."

"Huynh lại muốn lừa ta thay huynh làm việc!" Tuyền Cơ trốn trong chăn ồm ồm nói.

"Ta thừa nhận ta rất nhớ lúc nàng giúp ta làm việc. Nhưng cho dù nàng không giúp, cũng sẽ có người làm. Ta không muốn đem nàng nuôi dưỡng như sủng vật trong cung, ta muốn nàng vui vẻ, sống một cuộc sống tích cực, không cần phải luôn gò bó mình trong một khuôn dạng. Ta còn nhớ rõ thư nàng viết cho ta ở Phồn Tinh cốc, suy nghĩ của nàng nhiều như vậy, vì sao lại tình nguyện để ở trong lòng cho thối rữa, lúc nàng nói với ta về kỹ thuật in, về guồng nước, về kỹ thuật chiết cây, ánh mắt nàng sáng ngời, khiến cho ta cảm thấy, Tuyền Cơ của ta là nữ tử thông minh nhất thiên hạ."

Được rồi được rồi, Tuyền Cơ thừa nhận mình bị hắn đả động, đã nghe 'bức lương vi xướng'[1], chưa từng nghe buộc rùa tiến tới. Người đàn ông trước mắt này hy vọng có một cô gái cùng hắn sóng vai, mà không phải người con gái bình thường, nếu hắn đã coi trọng nàng như vậy, tiếp tục mặt dày mày dạn có vẻ không tốt lắm…

[1] Bức lương vi xương: ép con nhà lành làm ca kỹ.

Tuy rằng Kỉ Kiến Thận không thấy được vẻ mặt của nàng, nhưng từ thân mình đang dần thả lỏng dưới chăn mỏng có thể biết, rùa nhỏ đang dao động, vì thế tiếp tục thúc đẩy: "Ta cũng không muốn để nàng mệt, coi như nàng vì ta mà thử đi ra khỏi mai rùa của nàng đi… Nếu cảm thấy mất hứng, bất cứ khi nào cũng hoan nghênh nàng đến kể khổ trong ngực ta, hoặc cũng có thể lại rúc vào mai rùa của nàng."

Vừa nói vừa đưa tay kéo một góc chăn, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đang lộ vẻ không tình nguyện của Tuyền Cơ.

"Hừ hừ, huynh lại dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa ta!" Tuyền Cơ vẫn có chút khó chịu.

"Tuyền Cơ ngoan, muốn làm việc gì thì cứ thoải mái làm, mặc kệ làm tốt hay không tốt, chỉ cần khi nàng cảm thấy mệt mỏi, quay đầu lại sẽ có ta che chở cho nàng." Kỉ Kiến Thận ôm chặt nàng, nhẹ nhàng hứa hẹn nói.

Tuyền Cơ nghĩ nghĩ, đưa tay ôm hắn: "Huynh cũng vậy, khi cảm thấy mệt mỏi thì đi tìm ta, không cần khách khí."

Kỉ Kiến Thận vùi đầu vào hõm vai nàng, thở dài nói: "Được, ta nhất định sẽ không khách khí."

Có thể trong mắt nhiều người, Tuyền Cơ gây ra cho hắn không ít phiền toái, làm hắn tâm động tâm loạn, thậm chí nhiều lần bỏ qua nguyên tắc nhượng bộ hết lần này đến lần khác, nhưng hắn lại biết, sự thật là hắn cần Tuyền Cơ ở bên hắn, để hắn hưởng thụ những ôn nhu vui vẻ của người bình thường, để hắn có thể yên tâm không hề phòng bị mà gần gũi, có thể thả lỏng chính mình trước mặt nàng.

"Được rồi, vậy thì bắt đầu từ chuyện của những mệnh phụ kia đi, phải ngủ đủ giấc, Tuyền Cơ tự mình động não nghĩ biện pháp đi." Kỉ Kiến Thận cười hôn nhẹ trán Tuyền Cơ, ra kết luận cho cuộc tranh chấp nhỏ đêm nay.

Tuyền Cơ trừng lớn mắt, sau đó không hừ một tiếng kéo chăn qua một bên, kiêu ngạo nói: "Huynh đã hết giá trị lợi dụng, không để ý tới huynh nữa, hừ, ngủ đi!"

Kỉ Kiến Thận cười ha ha, đem cả người Tuyền Cơ kéo vào ngực mình.

Một đêm như vậy trôi qua.

***

Ngày hôm sau khi bãi triều trở về cung, liền biết được phương pháp giải quyết hành vi nhất quyết quấy nhiễu người khác yên tĩnh của đám mệnh phụ kia.

Hoàng hậu là Thiên nữ có đúng không?

Thiên nữ chính là cầu nối với thiên giới.

Vì đây là bước ngoặt lịch sử, đúng lúc nhận được chỉ thị từ thiên giới, Thiên nữ bế quan - nghe nói sáng sớm mỗi ngày là thời điểm mấu chốt để giao tiếp với thiên giới, cho nên trước đại điển phong Hậu, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào nội cung!

Sự việc liên quan đến vận mệnh quốc gia cùng tiền đồ của Kỉ quốc, đương nhiên không thể đem ra đùa. Cho nên, mệnh lệnh này được trên dưới hoàng cung chấp hành nghiêm chỉnh.

Nhóm mệnh phụ có gan bằng trời cũng không dám kiên trì xuất hiện quấy nhiễu chuyện đại sự của Hoàng hậu.

Chiêu này của Tuyền Cơ là học được từ Đại ma vương, hù người chẳng những không cần tiền vốn, cũng không cần chọn ngày.

194. Chương 194: Giao Dịch Không Cần Dao

Sau khi Kỉ Kiến Thận đăng cơ, Trương Kiều Dư che mắt bằng chức ngự tiền quan văn, phẩm cấp tuy thấp nhưng lại vừa tiện cho y ra vào cung đình như lúc trước làm trợ tá.

Từ trước đến nay, y thập phần tán thành vụ bóc lột sức lao động thặng dư của Tuyền Cơ, thế nên thầm đề nghị dựng một tấm bình phong ở trong thư phòng, tiện cho khi Kỉ Kiến Thận nghị sự quan trọng với đại thần thì Tuyền Cơ có thể lắng nghe. Hơn nữa, ỷ vào bản thân là trưởng bối, hay mượn danh là xin chỉ thị, thực chất là để kiểm tra nàng có thật sự chú tâm nghe, suy nghĩ cẩn thận hay không.

Ngay từ đầu Tuyền Cơ đã biết chính Trương Kiều Dư hiến kế cho Đại ma vương để nô dịch nàng, nhớ lại hồi trước y có thể thiết kế cho nàng đến phòng thu chi ở biệt trang, nhưng là thấy có thể tạm thời tránh đi những mệnh phụ phiền phức kia, cũng liền ngoan ngoãn đồng ý giờ ngọ chiều nào cũng bỏ ra một canh giờ đến ngự thư phòng "Buông rèm thính chính".

Rõ ràng là Hoàng hậu, như thế nào bây giờ lại giống như Thái hậu rồi? Thiệt là!

Đề tài bàn hôm nay chính là "Quân sự", người dự họp đa số là đại nhân, thảo luận cả nửa ngày, đối với sách lược phòng ngự biên cảnh Ninh quốc cũng không rõ ràng, Tuyền Cơ đối với chuyện đánh tới đánh lui từ trước đến nay hứng thú không lớn, càng nghe càng buồn ngủ.

Thủy quân Lương Vĩnh Thâm vốn là Thủy quân tướng quân Ninh quốc, sau khi hai nước sáp nhập, được Kỉ Kiến Thận tự thân đề bạt làm Tổng đốc Thủy quân, thống lĩnh Thủy quân cả nước. Năm đó hắn ở Ninh quốc luôn bị hai huynh đệ Bạch thị chèn ép, có chí đầy mình, đề ra chiến lược dùng sông làm biên giới, phương pháp chiến đấu là đả kích, tiêu diệt kẻ địch trên nước, bị huynh đệ Bạch thị lấy lý do phí chế tạo thuyền tốn kém quá nhiều mà bác bỏ, kiên trì canh giữ ở ranh giới sông Lung, đợi quân đội Nhạc quốc sau khi đổ bộ xuống, nhân cơ hội đang mệt mỏi để giao chiến.

Công bằng mà nói, ý kiến của huynh đệ Bạch thị này không phải đơn thuần là chống đối, thật ra là do tầng lớp phe phái cầm quyền ở Ninh quốc tranh giành với nhau vô cùng nghiêm trọng, chèn ép lẫn nhau, nên huynh đệ Bạch thị muốn dễ dàng chi ra ngân lượng làm quân phí đều rất khó, càng miễn bàn nói với quân phí đòi hỏi nhiều. Huynh đệ Bạch thị tuy rằng cách làm bảo thủ, nhưng cũng chỉ là bất đắc dĩ.

Kỉ quốc thì không giống vậy, có khác cũng không nhiều bao nhiêu, có tiền là nhiều thôi! Từ khi Lương Vĩnh Thâm đảm nhiệm cho tới nay, Kỉ Kiến Thận nhiều lần chi mạnh cho y củng cố trang bị Thủy quân, cần mẫn huấn luyện Thủy quân. Nhưng dù sao thì thời gian cũng ít, muốn đạt tới trình độ phong tỏa mặt sông, phong tỏa hết sức mạnh Thủy quân của Nhạc quốc, vẫn là nói quá sớm.

Mà quân đội Nhạc quốc, mấy năm liên tiếp cùng Ninh quốc giao chiến, song phương đều hiểu rõ, quân đội sớm đã thành thạo kỹ xảo tác chiến, vận binh đánh thuyền cũng có rất nhiều thay đổi, chiến thuật đợi quân địch mệt mỏi rồi mới tấn công cơ bản đã vô dụng.

Kỉ Kiến Thận thăng chức cho Lương Vĩnh Thâm chủ yếu là cũng có nguyên nhân, chiến thuật của Lương Vĩnh Thâm đối với Nhạc quốc mà nói là hoàn toàn xa lạ. Có lẽ là có thể thu được thắng lợi vì hiệu quả đánh bất ngờ này.

Phương pháp của Lương Vĩnh Thâm chỉ dùng thuyền nhỏ để chặn lại công kích mạnh từ tàu chiến của Nhạc quốc trên mặt sông, chỉ cần thân tàu của đối phương bị hư hại, quan binh trên thuyền kia nhất định thành chó rơi xuống nước. Bon họ có thể trả giá nhỏ nhất để giành được thắng lợi.

Để làm được như vậy, điều kiện tiên quyết là thuyền nhỏ có thể vòng qua được vòng vây bảo vệ của những chiến thuyền hộ vệ xung quanh bên ngoài thuyền vận binh.

Bây giờ còn chưa phát minh ra pháo. Phương pháp tấn công Thủy quân liền chia làm vài loại: xạ tiễn, đục khoét thuyền, phóng hỏa đốt thuyền cùng với hai thuyền tấn công một thuyền của đối phương. Thuyền dùng để đâm thuyền thì thân thuyền nhỏ lại, ở trên mặt sông tốc độ rất linh hoạt, nhưng chống lại sóng gió cực kém. Những ngọn sóng lớn khi thuyền chiến đi về phía trước trên mặt sông cũng đủ để thuyền nhỏ dạt ra xa. Hơn nữa một khi bị thuyền chiến của đối phương phát hiện. Một trận mưa tên từ trên cao cộng thêm những mồi lửa. Quan binh trên thuyền nhỏ cũng chỉ có thể chịu đòn mà đi tìm chết thôi.

Như vậy còn đỡ. Chứ cho dù là thuyền nhỏ dùng để đâm thuận lợi tiếp xúc đến thuyền lớn của đối phương. Cũng không dám cam đoan có thể hoàn thành trọng trách to lớn là phá hoại được thân tàu của đối phương. Phàm là thuyền dùng để vận chuyển số lượng lớn binh lính, tất nhiên vách thuyền dày và vững chắc. Những phá hoại do thuyền nhỏ tạo thành rất có khả năng là không đủ để khiến cho thuyền của đối phương bị chìm trước khi cập bờ.

Ván cờ này của Lương Vĩnh Thâm, chỉ có hai vấn đề khó giải quyết.

Phía trên ngự tòa, Kỉ Kiến Thận nghiêng đầu thoáng nhìn qua Tuyền Cơ, mỉm cười.

Góc độ các đại thần đứng nhìn không thấy Tuyền Cơ, nhưng vị trí của hắn lại có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của nữ tử này, tỷ như bây giờ mặt nàng đang làm mặt quỷ với hắn.

"Hoàng hậu có ý kiến gì không?" Kỉ Kiến Thận mở miệng hỏi.

Tuyền Cơ vẫn ngồi im ắng sau tấm bình phong, không nói gì, nhâm nhi rượu, một khi Hoàng thượng đã mở miệng, ánh mắt mọi người đều trộm tập trung đến phương hướng tấm bình phong.

Bên trong ngự thư phòng có một nửa là tướng quân từng đích thân ra trận, kỳ thật ngay cả quan văn nho nhỏ cũng cho rằng để ột nữ nhi là Hoàng hậu can thiệp vào chuyện quân sự quan trọng vô cùng không hợp tình hợp lý, thậm chí còn cho rằng Hoàng thượng mất đi uy nghi thiên tử, cho dù nữ nhi này có được gọi là Thiên nữ đi chăng nữa!

Vốn đối với chuyện Hoàng hậu độc sủng Hậu cung đã kín đáo phê bình, đã vậy còn để cho nàng khua tay múa chân với chuyện quân sự, quả thực không ra thể thống gì!

"Bản cung muốn hỏi Lương Tổng đốc. Thuyền đâm này so với thuyền nhỏ, thiết kế của nó có gì bất đồng?" Thanh âm của Tuyền Cơ trong trẻo, êm tai truyền ra. Một đám đại nam nhân đều cảm thấy thoải mái, nhẹ nhõm, cũng may nữ nhân này chẳng qua chỉ tò mò hỏi một chút về hình dáng thuyền đâm. Lại không có đề ra chủ ý gì càn quấy.

Lương Vĩnh Thâm cung kính nói: "Hồi bẩm Hoàng hậu, thuyền đâm này đầu và đuôi đều nhọn, bên trên bọc sắt lá, thuận theo dòng nước xuôi xuống đâm thẳng vào làm nứt thân thuyền kẻ địch, thêm vào đó lúc đâm, những binh sĩ trên thuyền đều dùng binh khí nặng dùng sức tấn công vào thuyền lớn. Trừ bỏ điểm ấy, ngoài ra so với thuyền nhỏ cũng không có gì khác."

Hắn với mấy quan viên khác là bất đồng, không nói đến Hoàng hậu và hắn đều là người Ninh quốc, hết sức thân thuộc, chỉ là ơn tri ngộ chính tay Hoàng thượng đặc biệt đề bạt cũng đã đủ cho hắn yêu ai yêu cả đường đi lối về, đối với Hoàng hậu không dám chậm trễ - Sủng ái của Hoàng thượng đối với Hoàng hậu rất nổi tiếng nha!

"Hoàng thượng, còn nhớ rõ chuyện xảy ra trên núi Xích Thánh? Thần thiếp nghĩ, nếu như để hỏa dược trên thuyền đâm, e là chỉ cần có một thuyền đâm đụng được thuyền lớn của đối phương thôi, cũng đủ để đánh đắm thuyền…"

Hỏa dược tại thế giới này là có, nhưng giống như pháo bình thường, chưa có người từng dùng làm vũ khí trên chiến trường, lần tập kích kinh hoàng ở trên núi Xích Thánh xem như là thử nghiệm.

Về sau Tuyền Cơ lại được nghe Hồng Dực đề cập đến sự kiện tập kích kinh hoàng ngày đó, Hồng Dực còn khó kìm được khen ngợi Kỉ Kiến Thận, nói hắn nghĩ ra biện pháp này đủ ngoan đủ tuyệt, nàng đã sai thuộc hạ nghiên cứu dùng hỏa dược để chế tác vũ khí vân vân.

Trong lòng Tuyền Cơ lúc ấy không biết có mùi vị gì, bởi vì là do nàng cùng Kỉ Kiến Thận thư từ qua lại, trong lúc vô tình có đề cập qua vài chuyện linh tinh như hỏa dược có lực sát thương rất lớn. Như vậy suy ra, kỳ thật gần trăm người chết trên núi Xích Thánh, nàng phải chịu trách nhiệm lớn. Mỗi lần tưởng tượng lại cảnh tượng máu chảy đầm đìa kia, Tuyền Cơ liền cảm thấy sợ hãi, áy náy.

Vốn không nghĩ là sẽ lại nhắc đến việc này, nhưng là nếu như Nhạc quốc phát động xâm lược, vậy không còn gì để nói, đành phải đánh đến ngươi chết ta sống, bất kể âm mưu quỷ kế hay thủ đoạn đê tiện gì đều phải dùng tới.

Lương Vĩnh Thâm nghe xong ý tứ trong lời Tuyền Cơ nói liền phấn khởi không thôi, liên tiếp trầm trồ khen ngợi!

Chuyện núi Xích Thánh tuy rằng Nhạc quốc đã kiệt lực áp chế tin tức lưu truyền ra, nhưng chuyện lớn như vậy sao có thể hoàn toàn giấu kín? Không đến một tháng thiên hạ đã muốn biết hết, không ít quan lớn Hoàng gia các nước còn vì thế mà tăng cường hộ vệ tùy thân, cấm hết thảy nhân vật không rõ đến gần.

Các đại thần đang ngồi nghe xong cũng hiểu được phương pháp này mười phần có thể làm được, Kỉ Kiến Thận liền lệnh cho bọn họ lui xuống xác định rõ các chi tiết rồi bẩm báo lại.

Thấy người đi mất chỉ còn lại cha con Kỉ Kiến Thận, Trương Kiều Dư và mấy người quen, Tuyền Cơ cười tủm tỉm đi ra ngoài tấm bình phong muốn tranh công với Kỉ Kiến Thận.

Trương Kiều Dư xem bộ dạng đắc ý của nàng, nhịn không được đả kích nàng một chút, cười hỏi: "Tuyền Cơ nghĩ thử, khi nào thì Nhạc quốc sẽ khai chiến?"

Tuyền Cơ vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn xụ xuống, qua một hồi, nhận mệnh đáp: "Đại khái chính là sau ngày đại điển lễ phong đó đi…"

Lời vừa ra khỏi miệng, liền thấy Kỉ Kiến Thận kia cười như không cười, biểu tình khủng bố: "Tuyền Cơ thực hiểu tính tình Nhạc Nghịch a…"

Quả nhiên liền ghen tị, ai! Trương gia gia cũng là một kẻ bại hoại mà.

195. Chương 195: Đánh Không Lại Thì Làm Thế Nào?

Chỉ còn vài ngày là đến đại điển phong Hậu, trái lại Tuyền Cơ lại khá thảnh thơi, bởi vì nhóm mệnh phụ bắt đầu đổi thành huấn luyện cho các cung nữ trình tự lễ nghi trong đại lễ. Lợi dụng một hai ngày ngắn ngủi thảnh thơi không bị quấy rầy, Tuyền Cơ muốn đi bái tế các ám vệ đã hy sinh vì nhiệm vụ ở Hồi Tâm Nhai.

Kỉ Kiến Thận và Kỉ Tư Viễn nghe xong đều cảm thấy không cần thiết, nhưng Tuyền Cơ vẫn khăng khăng, vì thế cũng chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý.

Tuyền Cơ được Dịch Thanh Vân cùng Hồng Dực hộ tống đến tổng bộ Trầm thị ở bên ngoài cung, nơi mà Triệu Chính đã chờ đợi bên trong.

Sau khi đợi ba người ngồi vào chỗ của mình, Triệu Chính nâng tay lên vỗ vỗ.

Tám tên áo xanh bên ngoài nối đuôi nhau đi vào, thắt lưng mỗi người đều đeo trường đao. Dịch Thanh Vân nhìn thấy nhướng mày một cái, nhận ra người dẫn đầu - Triệu Thập Lục đã từng mang đội ngũ đuổi giết hắn mấy tháng trời đây mà, còn lại bảy người vừa nhìn đã biết không phải dễ chọc, rõ ràng là nhân vật đứng đầu nhóm sát thủ của Trầm thị.

Tám gã áo xanh đi đến trước mặt Tuyền Cơ không nói một lời đồng loạt quỳ một gối xuống hành lễ, ôm quyền cất cao giọng nói: "Thuộc hạ ra mắt chủ mẫu!"

Tuyền Cơ bị tình thế như vậy dọa sợ, cười gượng nói: "Các vị xin đứng lên, không cần đa lễ."

Triệu Chính đợi sau khi bọn họ đứng thẳng lên, đi đến trước mặt họ nói: "Chủ thượng đã nói rõ, các vị gặp chủ mẫu như gặp chủ thượng, chủ mẫu là người quan trọng nhất của chủ thượng, về sau an toàn đều giao phó cho các vị."

Vẻ mặt tám người hơi thay đổi, đồng loạt khom người nói: "Tan xương nát thịt cũng không dám phụ lòng chủ thượng nhờ cậy."

Dịch Thanh Vân nhìn Hồng Dực líu lưỡi nói: "Muội phu này của ta thật là đành lòng nha, tám gã sát thủ bảo vệ một mình tiểu muội, có bọn họ cho dù là Nhạc Nghịch lại đến Kỉ quốc cướp người cũng không sợ."

Tuyền Cơ nghe xong, nhìn tám người kia, hiếu kỳ nói: "Võ công của các ngươi tốt lắm ư?"

Đem vấn đề nhỏ này ra hỏi khiến tám gã cao thủ dở khóc dở cười. Không biết nên trả lời thế nào. Triệu Chính nhịn cười nói: "Tốt lắm. À. Mạo phạm nói chứ nếu bọn họ liên kết lại có lẽ chủ thượng tự mình ra tay cũng không thể làm gì được bọn họ."

"Vậy nhóm các ngươi về sau đều nghe theo ta sao?" Tuyền Cơ cười tủm tỉm hỏi.

"Dạ!" Tám người cùng lên tiếng nói.

Tuyền Cơ gật đầu nói: "Chuyện đầu tiên, về sau đặt sự kính trọng trong lòng là được rồi. Gặp mặt ta không được quỳ hành lễ nữa."

Tám người hai mặt nhìn nhau. Cuối cùng Triệu Thập Lục dẫn dầu khom người ôm quyền nói: "Xin tuân theo mệnh lệnh của chủ mẫu."

"Tốt lắm. Chúng ta đi thôi!" Tuyền Cơ đứng lên chuẩn bị xuất phát.

Tám người Triệu Thập Lục từ trước đến nay quen ẩn núp trong chỗ tối, cho nên cũng không trực tiếp đi theo bên cạnh Tuyền Cơ, chỉ đi theo cách một đoạn âm thầm bảo hộ đoàn xe của Tuyền Cơ.

Tuy rằng Tuyền Cơ không phải ra cung với thân phận Hoàng hậu. Nhưng mà hơn chục thị vệ đi theo bên người, trên xe ngựa xa hoa rộng rãi không chỉ có Dịch Thanh Vân cùng Hồng Dực ngồi mà còn có hai nữ hầu bảo vệ Lam Tích, Lam Tinh, thật sự có thể nói là hoành tráng.

Phô trương như vậy thật sự rất phiền phức, nhưng mà từ đầu đến cuối Tuyền Cơ cũng không có nửa câu ý kiến phản đối.

Việc bất ngờ ở Hồi Tâm Nhai khiến mọi người rất lo lắng đối với an toàn của nàng, nàng cũng biết với thân phận của mình rời khỏi hoàng cung bất cứ lúc nào cũng có thể đối mặt với thích khách ám sát do các quốc gia khác phái đến, vì suy nghĩ cho người ở bên cạnh, cũng nên cẩn thận quý trọng chính mình.

Ám vệ hy sinh vì nhiệm vụ ở Hồi Tâm Nhai được an táng ở lăng mộ Hạo Khí bên ngoài kinh thành, Tuyền Cơ dựa theo tục lệ đời trước dọn ra nhang đèn hoa tươi và đồ cúng, khom người bái lạy, sau đó tự mình nhổ cỏ dại trước mộ, lau sạch mộ bia. Từ đầu đến cuối cũng không cho đại ca và đại tẩu cùng Lam Tinh Lam Tích giúp đỡ.

Sau khi làm xong tất cả, Tuyền Cơ ngồi trước mộ nghỉ ngơi, nhìn mộ bia nhẹ giọng nói: "Thật xin lỗi, ngươi vì ta mất mạng, nhưng hôm nay ta mới biết được ngươi tên Triệu Tử Hoa, nói thật, ngay cả hình dáng của ngươi ta cũng không nhớ rõ… không biết ngươi đầu thai chưa, quỷ sai đại ca ở dưới rất tốt, ngươi xin hắn một tý để cho hắn tìm cho ngươi gia đình tốt, kiếp sau có đủ cha mẹ, không lo cơm áo, cưới một lão bà xinh đẹp… Ngươi là người tốt, chắc là hắn sẽ đồng ý với ngươi!"

Dịch Thanh Vân ở xa xa nhìn Tuyền Cơ nói chuyện với bia mộ một lúc, nhịn không được nói: "Lòng dạ tiểu muội thật tốt!"

Hồng Dực lạnh nhạt nói: "Lòng dạ đàn bà, sau này không biết có bao nhiêu người vì nàng mà chết nữa, nàng lại đến bái tế sao?"

"Ta cuối cùng cũng đoán được vì sao tiểu muội vẫn không muốn gả cho Trầm Kiếm." Dịch Thanh Vân nhìn Hồng Dực cười khổ nói.

Hồng Dực nhướng mày, biết chắc chắn hắn còn có câu tiếp theo.

"Muội và Trầm Kiếm là cùng một loại người. Tiểu muội và các người cũng không giống nhau."

Bái tế xong, Tuyền Cơ không trực tiếp quay về hoàng cung. Ngược lại về phủ Thái tử trước, gọi tám người Triệu Thập Lục bắt đầu bài "phát biểu của lãnh đạo."

"Ta và các vị lần đầu gặp mặt, muốn hiểu một chút về sở trường của các vị, các người đều là nhân vật đứng đầu trong nhóm sát thủ của Trầm thị, tin rằng sở trường nhất định không phải chỉ có võ công thôi." Vì sự hợp tác chặt chẽ sau này, Tuyền Cơ cho rằng hiểu sở trường của bọn họ rất quan trọng.

Triệu Thập Lục rõ ràng là người dẫn đầu của những người này, nghe vậy đại diện trả lời: "Ta cùng với Triệu Thập Tam am hiểu đao pháp, Triệu Ngũ, Triệu Cửu am hiểu dùng độc, Triệu Thập Cửu am hiểu dịch dung ẩn nấp, Triệu Niệm Tứ am hiểu khinh công, Triệu Tạp Lục am hiểu ám khí, Triệu Thập Nhất am hiểu cơ quan."

Tuyền Cơ âm thầm gật đầu, thật đúng là ai cũng có sở trường riêng, rất là tốt!

Nhưng mà tên bọn họ tại sao đều là số hiệu a, đặt tên cho bọn họ cũng quá tùy tiện đi!

"Ách, các ngươi có người nhà không?" Câu hỏi này có chút dư thừa, theo tên mà thấy thì những người này chắc chắn là cô nhi.

Quả nhiên, tám người cùng nhau lắc đầu.

Tuyền Cơ thở dài nói: "Hiểu rồi!"

"Bây giờ hỏi các ngươi một vấn đề, nếu có người muốn cướp ta đi, mà thực lực của đối phương so với tám người các ngươi đều mạnh hơn, các ngươi làm thế nào?"

"Không có khả năng!" Triệu Thập Lục ánh mắt cũng không chớp một cái.

Chậc! Thật là đủ tự tin!

"Ta nói là nếu!" Tuyền Cơ rất kiên trì!

"Liều chết bảo vệ chủ mẫu, chiến đấu đến người cuối cùng cũng không rút lui!" Triệu Thập Lục nói như đinh đóng cột.

Tuyền Cơ lắc đầu nói: "Các ngươi thật là người của Trầm thị sao?"

Tám người khó hiểu nhìn Tuyền Cơ, không hiểu ý này.

Tuyền Cơ nói: "Nếu các ngươi là người của Trầm thị, tại sao chuyện lỗ vốn rõ ràng như vậy các ngươi cũng làm?! Nếu đối phương chỉ muốn bắt cóc ta mà không phải giết ta, các ngươi cho không tính mạng không phải là đáng tiếc sao?"

Triệu Thập Lục trầm giọng nói: "Bảo vệ chủ mẫu là trách nhiệm của chúng ta, nếu nhìn thấy chủ mẫu bị người cướp đi, chúng ta tham sống sợ chết mà khoanh tay đứng nhìn, còn cần chúng ta làm gì?"

"Ngu ngốc!" Tuyền Cơ nhớ đến vị ám vệ chết oan tên là Triệu Tử Hoa nằm ở lăng mộ Hạo Khí kia, lớn tiếng nói: "Các ngươi có từng nghĩ đến việc sau khi các ngươi liều chết, ta vẫn sẽ bị người cướp đi, hơn nữa ngay cả người báo tin cầu cứu cũng không có, chờ chủ thượng các ngươi phát hiện ta đã xảy ra chuyện, còn phải phái người đi thăm dò rốt cuộc là ai cướp ta đi, điều này phải lãng phí biết bao thời gian cứu viện?"

Triệu Thập Lục chấn động cả người, quay lại nói với Triệu Nhập Tứ am hiểu khinh công: "Nếu xảy ra tình huống như lời chủ mẫu, ngươi thoát thân trước đi báo cáo cho chủ thượng!"

Tốt lắm, còn biết linh hoạt, nhưng mà biết linh hoạt rõ ràng vẫn chưa đủ hoàn toàn.

"Triệu Niệm Tứ phải thoát thân, các ngươi cũng phải thoát thân! Càng giữ lại nhiều lực lượng, cứu ta càng chắc ăn hơn!" Tuyền Cơ quả quyết nói.

Triệu Thập Lục nghiêng đầu suy nghĩ, rốt cục gật đầu!

196. Chương 196: Ngày Đại Hôn

"Được, vấn đề thứ hai, nếu có người đến giết ta, thực lực mạnh hơn so với các ngươi, các ngươi làm thế nào?" Tuyền Cơ tiếp tục vấn đề.

Triệu Thập Lục lúc này suy nghĩ nhiều một chút, cuối cùng vẫn trả lời như đinh đóng cột giống lúc nãy: "Liều chết bảo hộ chủ mẫu, chiến đấu tới người cuối cùng cũng không rút lui!"

Tuyền Cơ nghe xong, cười khổ nói: "Các ngươi thật đúng là đầu óc bảo thủ, sau khi các ngươi chết hết, bọn họ vẫn muốn giết ta, các ngươi chẳng phải là chết uổng phí sao?"

Triệu Thập Lục lúc này một bước cũng không nhường: "Không thể bảo vệ tính mạng của chủ mẫu, thuộc hạ sống sót còn có ích gì?"

"Các ngươi còn sống có thể có tác dụng lớn lắm!" Tuyền Cơ phản bác nói.

Tám người Triệu Thập Lục vẫn là nét mặt không dám gật bừa.

Tuyền Cơ thở dài nói: "Các ngươi còn sống, có thể giúp chủ thượng của các ngươi làm chuyện khác, có thể trải qua cuộc sống của các ngươi thật tốt, tuy rằng các ngươi là cô nhi, nhưng chẳng lẽ không hy vọng cưới vợ sinh con lập gia đình, chính mình có được thân nhân gia quyến, kéo dài huyết mạch của mình, hưởng thụ gia đình vui vẻ? Nếu các ngươi cảm thấy như vậy là không làm tròn trách nhiệm, quá bất lực, vậy thì còn có thể giữ lại tính mạng sau này thay ta báo thù."

Tám người yên lặng không nói gì. Sau một lúc, Triệu Thập Lục ngẩng đầu có chút nghi hoặc nói: "Đây là chủ mẫu muốn chúng ta lâm trận bỏ chạy? Nếu là như thế, cần những người chúng ta làm gì?"

Tuyền Cơ nhịn không được cười rộ lên: "Ngươi không phải nói không ai có thể mạnh hơn tám người các ngươi liên kết lại sao? Một khi đã như vậy, lúc đánh thắng đương nhiên các ngươi phải cố gắng đánh kẻ địch cho tàn phế nha!"

Tám người rốt cục đột nhiên tỉnh ngộ, ý của chủ mẫu có thể kết luận trong mười chữ - đánh thắng được thì đánh, đánh không lại bỏ chạy!

Lam Tinh, Lam Tích đứng hầu hạ trong phòng, Dịch Thanh Vân, Hồng Dực ngồi xổm nghe lén ở bên ngoài nghe vậy nhịn không được cười khẽ, Tuyền Cơ này thật là thà chết cũng không chịu thiệt a!

Khai thông xong, Tuyền Cơ ngoan ngoãn đi về cung. Đám người Triệu Thập Lục âm thầm nhìn nàng bình an đi vào cửa cung mới tự rút lui.

Nếu nói lúc trước những người này trung thành với Trầm thị, phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân liều chết bảo vệ Tuyền Cơ. Vậy thì hôm nay sau một cuộc trò chuyện, bọn họ nhất định vì cá nhân Tuyền Cơ mà trao sự trung thành và tánh mạng.

Vì một chủ nhân xem trọng tính mạng, sự sống chết của bọn họ như vậy, cho dù tan xương nát thịt thì có gì đáng tiếc?!

***

Đại lễ phong Hậu muôn người chờ mong cuối cùng cũng tiến hành đúng kỳ hạn. Tuyền Cơ lần đầu tiên không cần người gọi đã khẩn trương đến mức vừa sáng đã thức dậy.

Thành thành thật thật tắm nước nóng thơm mát. Từ áo lót đến áo đơn bên ngoài đều đổi mới hoàn toàn. Lại được cung nữ hầu hạ mặc vào tầng tầng lớp lớp lễ phục xa hoa. Phải mất hai canh giờ để đeo vàng mang bạc, tô son điểm phấn. Cuối cùng giống như cây thông noel được dìu ra cửa cung ngồi trên xe ngựa Hoàng hậu cực kỳ xa hoa. Đội ngũ danh dự hơn ba trăm người ủng hộ rầm rộ hộ tống Hoàng hậu đến từ đường hoàng gia cúng tế tổ tiên.

Tuyền Cơ đứng ở tế đàn hồi hộp đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi, không còn tâm trạng than phiền trang sức nặng mấy chục cân trên người. Người ta là mới kết hôn lần đầu đó.

Thật vất vả đại lễ mới chính thức bắt đầu, tám mệnh phụ đến đỡ nàng đi về phía bậc thang tế đàn.

Kỉ Kiến Thận đã ở dưới bậc thang. Nhìn Tuyền Cơ tốc độ chậm chạp bước đi "nặng nề" đến gần, vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, cười nhẹ an ủi nói: "Đừng sợ, có ta ở đây mà!"

Cách sau bức rèm châu tỉ mỉ buông xuống từ trên mũ phượng, Tuyền Cơ tha thiết nhìn gương mặt Kỉ Kiến Thận, cảm nhận bàn tay ấm áp của đối phương đang nắm lấy tay mình, đột nhiên cảm thấy thoải mái rất nhiều, một dòng nước ấm từ trên tay một đường truyền khắp toàn thân, trang sức trên người dường như không còn nặng nề mệt mỏi nữa.

Một khắc kia, Tuyền Cơ quên mất trăm ngàn quan viên thị vệ chung quanh. Một khắc kia, giữa trời đất chỉ còn lại có người nam nhân trước mắt này, hắn là người sẽ kề cận bên nàng suốt cả đời!

Lẽ ra dựa theo tục lệ thì hắn là Hoàng đế sẽ lên tế đàn trước sau đó truyền gọi Hoàng hậu lên, nhưng bởi vì Kỉ Kiến Thận kiên trì nên sửa thành Hoàng thượng dẫn Hoàng hậu cùng tiến lên.

Tuyền Cơ được dẫn dắt một đường đến trước mặt quan chủ lễ, đột nhiên nghe được một giọng nói trầm thấp cực kỳ quen thuộc "Tuyền Cơ!"

Là giọng của cậu, Tuyền Cơ vui mừng kinh ngạc đột nhiên ngẩng đầu lên, cũng may được Kỉ Kiến Thận ở bên cạnh đỡ lấy, nếu không mũ trên đầu đã rớt về phía sau, trò cười này chắc chắn sẽ lớn lắm.

Cách bức rèm châu mơ hồ nhìn hình dáng quen thuộc trước mặt, nhịn không được kêu lên: "Cậu!"

Vạn Tố Hòa cười yếu ớt nói: "Cậu đã đồng ý làm người chủ trì hôn lễ cho cháu, thì nhất định không nuốt lời."

Nghiêng đầu đối diện Kỉ Kiến Thận nói: "Cháu gái này của ta từ hôm nay trở đi xin giao phó cho ngươi."

Nói xong lui ra phía sau hai bước, Tuyền Cơ lúc này mới mơ hồ thấy rõ trên người cậu thế nhưng lại mặc phục sức (quần áo và trang sức) của quan viên lễ ti, không khỏi hơi giật mình, cậu làm quan của Kỉ quốc từ khi nào?

Tai nghe giọng cậu trong trẻo rõ ràng lớn tiếng đọc xong thánh chỉ phong Hậu, lại bắt đầu đọc công văn cúng tế tổ tông - đây vốn nên là do nam nhân trung niên có thân phận cao nhất trong dòng họ hoàng tộc Kỉ thị làm. Nhưng mà rất không may, những người này không phải tạo phản bị giết thì bị bệnh mà chết hoặc chết già, đúng lúc để cho Kỉ Kiến Thận bổ nhiệm Vạn Tố Hòa đến chủ trì đại lễ.

Hai phần công văn đều là từ ngữ tao nhã, tràng giang đại hải, đại ý đơn giản là tâng bốc Hoàng đế và Hoàng hậu một phen sau đó nói cho tổ tông cùng thiên hạ thần dân rằng Hoàng đế cuối cùng đã có nguyên phối phu nhân.

Trên tế đàn cung kính bái lạy trời đất tổ tiên, cũng coi như là kết thúc buổi lễ, nhưng mà hôn lễ cũng không phải chỉ đơn giản như thế liền kết thúc.

Kỉ Kiến Thận và Tuyền Cơ lại tiếp tục ngồi xe trở lại đại điện hoàng cung nhận đủ loại hành lễ của quan viên, tiếp theo là đặc phái viên ngoại quốc hành lễ, các vị nữ quan, mệnh phụ có cấp bậc, đại biểu dân chúng ở công sở khắp nơi hành lễ, một mạch bái lạy đến tận hoàng hôn, Tuyền Cơ mới bị đưa về tẩm điện (phòng ngủ) đã được sửa chữa đổi mới thành phòng tân hôn ở Hậu cung.

Tuyền Cơ bị quan phục trang sức ép tới mức nhanh chóng mệt mỏi, mặc dù có Kỉ Kiến Thận thỉnh thoảng truyền cho nàng chút chân khí, nhưng vẫn ăn không tiêu, hơn nữa cung yến (tiệc cung đình) giữa trưa bận bịu đối phó với mệnh phụ phu nhân đến hành lễ, căn bản là không có ăn cái gì.

Trở lại phòng tân hôn, đồ vật này nọ trên người vẫn không thể cởi ra, may mắn là Kỉ Kiến Thận không bao lâu cũng đi vào theo.

Hai người ngồi đối diện nhau trên giường, cung nữ dâng lên các loại đồ ăn có ý nghĩa may mắn, ngươi một ngụm ta một ngụm đút nhau ăn. Đồ ăn có chín mươi chín loại, tuy rằng mỗi loại số lượng đều rất ít, nhưng mà ăn đến chín mươi chín loại, thì chỉ thiếu chút nữa khiến Tuyền Cơ no đến mức miệng sùi bọt mép. Thật sự là vào buổi trưa thì thiếu chút nữa đói chết, đến buổi tối lại thiếu chút nữa no đến chết!

Uống xong ly rượu giao bôi cuối cùng, Tuyền Cơ nhẹ thở ra, rốt cục cũng làm xong, có thể đuổi người!

Mệnh phụ sớm hành lễ lui ra, Kỉ Kiến Thận vươn tay gỡ xuống mũ hậu nặng nề trên đầu Tuyền Cơ xuống, rốt cuộc cũng nhìn được rõ ràng tân nương tử của mình, Tuyền Cơ dưới trang phục giống như một pho tượng búp bê ngọc lưu ly trong sáng tinh xảo, dưới ngọn đèn đẹp như mộng ảo, nữ nhân này cuối cùng cũng đã trở thành thê tử của hắn!

Không cho hắn thời gian để nhìn thêm, các cung nữ tiến đến giúp đỡ Tuyền Cơ đến sau bình phong rửa mặt chải đầu đổi trang phục, Kỉ Kiến Thận đã được thái giám hầu hạ thay một thân thường phục lễ hội.

Sau khi hoàn thành tất cả mọi việc, các cung nữ đưa Tuyền Cơ đã mệt đến mức lảo đảo đến trước mặt Hoàng đế, lập tức cùng bọn thái giám hành lễ lui ra.

Cuối cùng chỉ còn lại bọn họ một đôi mới cưới.

Kỉ Kiến Thận vài bước đi tới ôm Tuyền Cơ đến trên giường, Tuyền Cơ ợ một cái, nước mắt lưng tròng vùi vào trong lòng hắn, không muốn nhúc nhích. Cũng không có tâm tình để hỏi chuyện của cậu.

Ai! Quả nhiên không hổ là việc lớn của đời người a, đúng là cả đời một lần, nếu hơn vài lần, không đúng! Nhiều hơn một lần đã có thể gây ra tai nạn chết người a!

Tuyền Cơ đột nhiên nghĩ đến điều gì, ngẩng đầu hỏi: "Huynh có đồng ý tương lai cho dù phát sinh chuyện gì, vẫn yêu ta, chăm sóc ta, tôn trọng ta, chấp nhận ta, vĩnh viễn trung trinh như một với ta, đến chết không thay đổi không?"

Đây là vấn đề gì? Kỉ Kiến Thận mỉm cười gật đầu nói: "Đồng ý!"

Tuyền Cơ chăm chú nhìn hắn, nhẹ giọng nói: "Ta cũng đồng ý!"

Kỉ Kiến Thận ôm chặt lấy nàng, trong lòng vui sướng gần như muốn vỡ lồng ngực. Đây là lần đầu tiên, rùa con bằng lòng hứa hẹn cả đời với hắn.

Đêm động phòng hoa chúc, không có liều chết dây dưa, không có một khắc đáng giá ngàn vàng, hai người chỉ lẳng lặng ôm nhau, chìm vào mộng đẹp trong âm thanh của từng khúc lễ nhạc, lời chúc mừng truyền đến từ bên ngoài tẩm cung. Sợi tóc vô tình quấn vào nhau đan kết cùng một chỗ, hơi thở và nhịp tim chậm rãi hòa hợp thành nhịp điệu hài hòa.

197. Chương 197: Đại Lễ Đẫm Máu

Buổi sáng sau ngày tân hôn thức dậy phải làm gì? Dựa theo quy củ chính là đi bái kiến cha mẹ, trưởng bối nhà chồng.

Nhưng mà phụ thân của Kỉ Kiến Thận trên danh nghĩa với bên ngoài là đi ngao du, trên thực tế người đã đi Khiết quốc, mang theo lão bà không biết thong dong đến góc xó nào. Kỉ Kiến Thận vô cùng xấu xa cố ý khiến bọn họ bỏ qua cơ hội duy nhất được nhìn thấy con dâu duy nhất vào cửa (đệ đệ Khiết Cẩn Minh sẽ không cưới vợ), để trả thù phụ thân buông tay bỏ mặc, ép buộc mình đăng cơ sớm trước đây.

Dưỡng mẫu Vũ Vương phi gần đây nhiễm bệnh không thể chạy tới kinh thành. Trong cung không có Thái hậu, vài vị thái phi ở lại trong cung xem như là trưởng bối, nhưng những nữ nhân sành sỏi này rất rõ ràng Hoàng thượng không lớn lên trong cung, mình cùng Hoàng thượng cũng không có quan hệ, để các nàng ăn ngon ở tốt cũng đã rất khách sáo, ai cũng nói rằng tân hoàng trong cung sau này sẽ nhất thống thiên hạ, vào lúc này giả vờ giả vịt giảng giải quy củ, chính là tự mình làm ình mất mặt, sau này có còn muốn lăn lộn trong cung không! Cho nên trước đại hôn liền phái người đến lấy các loại lý do xin Hoàng hậu không cần đặc biệt đến bái kiến.

Cùng vai lứa miễn cưỡng chỉ có biểu đệ Dịch Thanh Vân, người này đã xem như là nhà mẹ đẻ của Tuyền Cơ, không cần vội vàng gặp mặt.

Dựa theo quy củ hoàng gia, buổi sáng Hoàng hậu thức dậy sau khi ra mắt trưởng bối thân thích, sẽ trở lại tẩm cung của mình, nhận sự ra mắt của các tần phi - trong cung hiện tại không có loại sinh vật này, việc này đương nhiên cũng giản lược bớt.

Cho nên, rùa con họ Tạ có thể bắt đầu cuộc sống giống như heo vào ngày thứ hai sau tân hôn, mặt trời lên cao vẫn kê gối à ngủ không dậy nổi.

Theo quy củ Kỉ quốc, Hoàng đế kết hôn cũng có thể dừng lên triều sớm ba ngày, xem như thời gian nghỉ kết hôn, Kỉ Kiến Thận cũng liền thoải mái ở lại trên giường ôm rùa con hưởng thụ thời gian nhàn hạ hiếm thấy này, tiện thể suy xét tính toán một chút chờ sau khi rùa con tỉnh dậy sẽ bổ sung lại đêm động phòng hoa chúc cộng thêm bao nhiêu lãi thì có lợi.

Bởi vì hắn làm gian thương đã lâu, cho nên quen cho vay nặng lãi, lãi phải khá cao, cho nên rùa con ngày hôm đó không hề ra khỏi cửa lớn tẩm cung, may mắn là tám mệnh phụ trong đêm hôm qua đã bị Hồng Vượng mời xuất cung, nếu không danh tiếng của Hoàng hậu Tuyền Cơ lần này đẹp mặt rồi.

Thời gian ba ngày, ngoại trừ gặp Dịch Thanh Vân, Hồng Dực, Vạn Tố Hòa cùng với Kỉ Tư Viễn, thời gian còn lại đều là thế giới của hai người, Kỉ Kiến Thận mỗi ngày ăn đến no nê. Chỉnh Tuyền Cơ đến suýt chút nữa phải kêu cứu mạng.

Cấp báo từ biên quan cực kỳ chọn đúng thời điểm vừa vặn chấm dứt ba ngày nghỉ mà đến hoàng cung, tin tức của Trầm thị cũng đến vào sáng sớm cùng ngày so với triều đình. Thời gian nghỉ kết hôn vừa chấm dứt, Kỉ Kiến Thận lập tức một lần nữa bắt đầu kiếp sống khẩn trương của Hoàng đế.

Nhạc Nghịch quả nhiên chọn ngày đại hôn của hai người mà đột nhiên phát động tấn công, nhưng ngoài suy đoán của mọi người, hắn không lựa chọn biên giới Ninh quốc được xem là dễ ra tay, mà là trực tiếp phái

binh trong một ngày liên tục đánh úp mười lăm thôn trại người miền núi ở biên giới Kỉ quốc, bất cứ nơi nào cũng không để lại người sống, sau khi cướp bóc hết sạch liền lập tức phóng hỏa đốt thôn.

Những thôn trại này nằm rải rác ở biên giới Kỉ quốc giữa các núi non trùng điệp. Dân cư mỗi thôn trại cũng không nhiều. Đại khái quy mô người dân khoảng chừng mấy trăm người. Phòng thủ biên quan phát hiện không ổn liền phái người đuổi đến thì liền bị phục kích. Phái đi sáu nhánh phân đội nhỏ toàn bộ đều bị giết. Nhất thời không thể hiểu rõ mục tiêu của Nhạc quốc, đành phải cắn răng tăng cường phòng thủ quan ải, không còn dám tùy tiện sai khiến binh lính ra ngoài nữa.

Nhưng mà quân đội Nhạc quốc sau khi càn quét sạch thôn trại vùng lân cận lại đột nhiên không có tin tức, khiến ọi người hoàn toàn không tìm ra được ý đồ của bọn họ ở đâu.

Quan viên điều khiển quân đội âm thầm thấy may mắn Hoàng thượng ngày đó không có đem tất cả sự chuẩn bị phòng ngự đặt ở trên biên giới Ninh quốc. Nếu không gặp phải tác phong không theo bài bản như thế này của Nhạc quốc thì không cẩn thận sẽ bị bọn họ có thể xuyên núi vượt đèo trực tiếp đánh vào thủ đô Kỉ quốc không chừng.

Trong kinh thành hoàng cung Nhạc quốc, Nhạc Nghịch ôm một phi tử, vừa uống rượu vừa nghe Lí công công đọc quân báo của các tướng lĩnh ở tiền phương gửi về. Đang nghe đến "Tổng cộng càn quét mười lăm thôn trại. Giết bốn ngàn hai trăm sáu mươi hai người dân thôn cùng quân tuần tra biên ải" đột nhiên cười ha ha.

Cung nữ thái giám hầu hạ bên cạnh bị tiếng cười này làm sợ đến mức run lẩy bẩy, chỉ sợ ma vương giết người này tiếp theo sẽ đem bọn họ ra chém.

Phi tử trong lòng Nhạc Nghịch cũng rất sợ. Nhưng không thể không miễn cưỡng cười quyến rũ lựa ý hùa theo Nhạc Nghịch. Tai nghe được Nhạc Nghịch thì thào lẩm bẩm: "Bốn ngàn hai trăm sáu mươi hai mạng người làm lễ vật kết hôn cho ngươi. Ngươi có vừa lòng không? Ngươi lừa ta thật khổ a. Vân Ca, Ninh Nguyệt, Tạ Tuyền Cơ. Ha ha ha ha! Chết một thị vệ nho nhỏ ngươi đã muốn đích thân đi bái tế. Bây giờ chết bốn ngàn hai trăm sáu mươi hai người. Ngày đại hôn của ngươi chính là thời điểm chết của bọn họ. Một đám bọn họ, cho dù là nam nữ già trẻ, đều là vì ngươi mà chết. Chắc chắn đủ để cho ngươi khắc cốt ghi tâm đi."

Từ lúc Nhạc Nghịch biết được thân phận chân chính của Tuyền Cơ cùng Trầm Kiếm, liền truyền tin ật thám ở kinh thành Ninh quốc giám sát chặt chẽ hành động của Tuyền Cơ. Mặc dù có rất nhiều cao thủ theo hầu, mật thám không thể tiếp cận Tuyền Cơ, nhưng mà mỗi lần Tuyền Cơ rời khỏi hoàng cung làm gì đại khái đều được viết tất cả vào mật báo đưa đến chỗ Nhạc Nghịch, hôm nay vừa lúc quân báo ở biên giới và báo cáo hành tung của Tuyền Cơ ở Kỉ quốc trước đại lễ phong Hậu cùng nhau đưa đến chỗ Nhạc Nghịch.

Nhạc Nghịch vốn muốn giết người ra oai, giờ phút này nghĩ đến sắc mặt Tuyền Cơ khi biết biên giới đã chết nhiều dân chúng như vậy, liền hưng phấn nhưng lại khó dằn xuống bi ai, nữ nhân kia đã hoàn toàn đi vào sự ôm ấp của người khác, mình chỉ có thể dùng loại phương pháp này để nàng nhớ tới mình, làm cho nàng bất an, khiến cho nàng vì mình mà căm phẫn đau lòng.

Đây chỉ là một sự khởi đầu!

Cuối cùng cũng sẽ có ngày hắn tiến vào hoàng cung Kỉ quốc, trước mặt nữ nhân kia tự tay một đao lại một đao lăng trì Kỉ Kiến Thận đến chết, đặt nữ nhân kia trên long ỷ (ghế vua) mà hung ác chiếm đoạt, để cho nàng biết, Nhạc Nghịch hắn mới có tư cách làm nam nhân của nàng, khiến nàng phải quỳ gối trước mặt hắn sám hối vì đã lừa gạt coi thường hắn trước đây, ôm lấy hai chân hắn mà thỉnh cầu tha thứ, khoan dung…

Cúi đầu nhìn lướt qua phi tử xinh đẹp trang phục lộng lẫy trong ngực, đột nhiên trong lòng Nhạc Nghịch nổi lên buồn phiền, hung ác, không phải nàng! Nàng chưa bao giờ cười quyến rũ như vậy, giả tạo như vậy! Cho dù lúc nàng vẫn còn là một nữ nhân xấu xí, cười cũng đẹp hơn vạn lần so với nữ nhân trong lòng.

Tại sao mình phải ôm loại nữ nhân này uống rượu, nhìn đã muốn nôn!

Nhạc Nghịch không chút do dự đẩy phi tử trong lòng ngã ra mặt đất, mặc kệ nàng kêu la nức nở, lạnh giọng quát "Cút!"

Bọn thái giám vội vàng tiến lên nửa đỡ nửa kéo phi tử đáng thương kia đi ra ngoài điện.

Nhạc Nghịch xoay đầu nói với Lí công công: "Truyền Tả Kính Tùng!"

Hắn phải nhanh chóng hạ được Kỉ quốc, hắn hận không thể lập tức nhìn thấy nữ tử kia, được gắt gao kéo nàng vào trong lòng, chỉ có như vậy, lòng hắn mới có thể bình tĩnh được, mới có thể cảm thấy thỏa mãn!

Hoàng cung kinh thành Kỉ quốc.

Thời điểm Tuyền Cơ chưa biết được sự việc giết chóc xảy ra ở biên quan, lúc này nàng đang mang theo một đống đồ giải trí giết thời gian đến ra mắt mấy vị thái phi.

Thật ra mấy vị này lớn tuổi nhất cũng chưa đến bốn mươi, trong suy nghĩ của Tuyền Cơ, lý tưởng nhất chính là an bài cho bọn họ tìm kiếm mùa xuân thứ hai, nhưng mà điều này hiển nhiên không thực tế.

Tuổi còn trẻ đã phải sống góa bụa, tuy rằng trên danh phận là thái phi, trên thực tế khó tránh khỏi cảm giác ăn nhờ ở đậu, đều là một nhóm người đáng thương, hơn nữa cũng xem như là láng giềng sau này của Tuyền Cơ, đương nhiên phải quan tâm chăm sóc.

Dạy các nàng chơi mạt chược, ca hát đánh đàn, mọi thứ tiêu khiển, chung quy so với việc để các nàng suốt ngày thắp hương niệm phật có ý nghĩa hơn. Hơn nữa người quá nhàn rỗi, tư tưởng dễ xuất hiện vấn đề, không có lợi cho sự yên ổn đoàn kết ổn định và hòa bình lâu dài.

198. Chương 198: Không Phải Là Khúc Gỗ Như Thánh Mẫu Đâu

Tổng cộng có tất cả sáu vị thái phi ở lại trong cung, nghe Tuyền Cơ muốn đến ra mắt, đều sớm lục lọi hoa phục châu báu đã nhét dưới đáy rương từ lâu, một phen ăn mặc cẩn thận, cố gắng tạo vẻ thanh lịch đoan trang, long trọng mà không phô trương, tác phong cao quý mà không diêm dúa.

Vì tránh để Hoàng hậu tự mình đến từng cửa bái kiến, chạy khắp nơi, sáu người bàn bạc chọn Minh Hòa cung của Lữ thái phi có vị trí cao nhất gặp nhau, để Hoàng hậu chỉ đến một nơi liền gặp được toàn bộ các nàng.

Tuy rằng cung nữ hầu hạ các nàng đã nhiều lần nói Hoàng hậu là người rất hiền hòa, chung sống rất tốt, nhưng những nữ nhân này đã ở Hậu cung sợ hãi tranh đấu nhiều năm nên rất khó tiếp tục tin tưởng người khác.

Vị Hoàng hậu này lúc Hoàng thượng vẫn còn là Thái tử, đã giải tán toàn bộ thê thiếp ở hậu viện phủ Thái tử, sau khi Hoàng thượng đăng cơ và trước khi chính thức sắc phong Hoàng hậu, đã bắt đầu không kiêng dè mà dọn dẹp Hậu cung.

Mặc dù Hoàng hậu đối với "trưởng bối" các nàng vẫn rất khách sáo, nhưng mà một Hoàng hậu đang nắm giữ sức mạnh độc chiếm Hậu cung như thế còn có thể là thiện nam tín nữ hay sao?

"Những nữ nhân già" các nàng và Hoàng hậu đương nhiên không có xung đột lợi ích gì, nhưng nếu khiến Hoàng hậu nhìn không thuận mắt, cuộc sống nhất định không dễ chịu. Nhưng muốn các nàng không để ý mặt mũi mà đi lấy lòng nịnh hót vị "hậu bối" này, thì có chút lo lắng nếu để lại vết tích gì, trái lại sẽ khiến người khinh thường, mai sau e là ngay cả địa vị trong cung này cũng không có.

Trong lúc các nữ nhân lo lắng bất an, Hoàng hậu đã nhanh nhẹn đi đến, thanh âm của lão thái giám Liễu công công ở ngoài Minh Hòa cung lớn tiếng nghênh đón truyền vào: "Hoàng hậu nương nương giá lâm!"

Một nữ tử xinh đẹp mặc y phục xanh nhạt, không trang điểm cười cười rảo bước đến cửa cung, tiểu mỹ nhân vừa ngẩng đầu liền thấy sáu phu nhân mặc trang phục lộng lẫy trước mặt, nhất thời đứng ngây tại chỗ.

Tuyền Cơ quay đầu trừng mắt nhìn Khả Nhi bên cạnh: Ta không phải đã dặn ngươi truyền lời nói chỉ là cuộc gặp mặt bình thường, không cần quá long trọng sao?

Khả Nhi rất uất ức lườm lại một cái, thầm nghĩ: Ta rõ ràng nói theo cách nói của ngài rồi, ai biết các nàng không phô trương long trọng lắm cũng đã long trọng như vậy a!

Tuyền Cơ hắc hắc cười gượng hai tiếng quay đầu lại hơi khom người thực hiện lễ nghi ra mắt thông thường, ngẩng đầu lên cười nói: "Ninh Nguyệt ra mắt các vị thái phi."

Nàng dùng thân phận Quận chúa Ninh quốc gả sang đây. Ở trước mặt thái phi vẫn tự xưng là "Ninh Nguyệt".

Sáu vị thái phi cũng rất xấu hổ. Cung nữ đến truyền lời Hoàng hậu hôm nay sẽ đến thăm viếng, chỉ là chuyện gia đình, không cần long trọng. Các nàng đều tưởng là nói khách sáo. Ai ngờ đâu không long trọng của Hoàng hậu thật sự đúng là không long trọng như thế. Con dâu mới ở gia đình thường dân ra ngoài gặp người ta cũng không tùy ý như nàng.

"Sáu vị thái phi đều ở đây thì tốt rồi. Ta vừa lúc có một trò chơi nho nhỏ muốn tặng các vị dùng để giết thời gian thường ngày. Trước đây ở phủ Thái tử cũng có rất nhiều người mê." Đã thế này, cũng không thể quay về thay đổi trang phục rồi lại đến. Tuyền Cơ dứt bỏ xấu hổ, triển khai đề tài. Bắt đầu chào hàng "Quốc túy" (tinh hoa văn hoá của đất nước).

Sáu vị thái phi hai mặt nhìn nhau. Nhưng cũng không tiện nghịch lại ý tốt của Hoàng hậu. Vì thế đành phải để mặc cho thái giám dọn ra một bàn mạt chược. Giả vờ rất có hứng thú ngồi xung quanh chơi mạt chược.

Tuyền Cơ đặc biệt dẫn theo mấy người "quen tay". Một kèm một, tiến hành chỉ bảo. Sáu vị thái phi đều là người thông minh. Chỉ qua một canh giờ liền tìm ra cách thức. Càng đánh càng thuận tay. Vốn chỉ muốn giả vờ giả vịt làm cho Hoàng hậu vui vẻ. Về sau đã biến thành thật tình say mê. Chơi đến quên mình.

Tuyền Cơ ở lại Minh Hòa cung cho đến giờ ăn bữa tối mới rời đi. Sáu vị thái phi vốn đang rất hăng hái vẫn còn chưa muốn thả người đi. Kết quả là Kỉ Kiến Thận phái người đến mời Hoàng hậu, lúc này mới không thể không để cho nàng rời đi.

Tuyền Cơ để lại hai cung nữ quen thuộc mạt chược để cùng chơi, tự mình dẫn vài người còn lại đi đến ngự thư phòng.

Tiểu thái giám Hồng Vượng phái tới nói hôm nay Hoàng thượng dùng bữa ở ngự thư phòng, có thể là nhiều công việc lắm.

Tâm tình phấn khởi chơi đùa cả ngày lại đặt một dấu chấm hết ngay khoảnh khắc bước vào ngự thư phòng.

Kỉ Kiến Thận, Kỉ Tư Viễn, Trương Kiều Dư cùng Triệu Chính đều ở đây, vẻ mặt bốn người nghiêm trọng, có thể làm cho diện mạo bốn người này biến thành như vậy chắc là chuyện rất quan trọng.

Kỉ Kiến Thận ngẩng đầu nhìn thấy Tuyền Cơ đến, ngoắc nàng lại gần.

Tuyền Cơ đi đến bên cạnh hắn, mở miệng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Kỉ Kiến Thận cười nói: "Có tin tức xấu, nhưng mà muội ăn cơm với ta trước rồi nói sau." Trên mặt đang cười nhưng ánh mắt lại không có nửa ý cười. Nếu không phải chuyện này thật sự quá lớn, không thể giấu được Tuyền Cơ, hắn căn bản không muốn cho nàng biết.

Tuyền Cơ chớp mắt nói: "Bây giờ các ngươi nói đi, gác lại việc ăn uống của ta, lòng ta càng lo lắng càng ăn không vô."

Trương Kiều Dư yên lặng đưa một phần cấp báo đến trước mặt Tuyền Cơ, mấy trăm chữ trên bề mặt là viết về thảm án tàn sát thôn làng xảy ra ở biên giới. Tuyền Cơ cắn đôi môi cánh hoa xem xong văn tự, ngẩng đầu nói: "Dân cư ở thôn trại nơi khác tiếp giáp với Nhạc quốc bây giờ có được bố trí gì không?"

Vài người ở đây nghe vậy liền nhìn nhau, bọn họ vốn rất lo lắng cho phản ứng của Tuyền Cơ sau khi biết chuyện này, không ngờ nàng biết trước tiên không phải là đau lòng mà là hỏi vấn đề này.

Kỉ Tư Viễn chần chừ nói: "Người… Người không buồn sao?"

Tuyền Cơ nhíu mày nói: "Sao lại có thể không buồn? Hơn bốn nghìn mạng người a! Nhưng bây giờ quan trọng nhất chẳng lẽ không phải là tránh cho chuyện như thế lại xảy ra sao?"

Trương Kiều Dư gật đầu nói: "Đúng. Hoàng thượng đã truyền lệnh quân lính biên giới từng nhóm thông báo cho dân chúng Kỉ quốc khắp nơi ngoài biên ải thu thập tài sản rút lui vào trong thành."

"Ừ. Thu xếp những người này xong rồi, lực lượng thanh niên trai tráng trong đó có thể thay thế quân lính biên quan sắp xếp việc hậu cần lặt vặt. Có công việc để làm cũng có thể an tâm định cư ở nơi dừng chân mới." Tuyền Cơ tiếp tục tính toán vấn đề ổn định "dân di cư mới".

Ngẩng đầu liền thấy bốn nam nhân già trẻ đều dùng ánh mắt quỷ dị nhìn chằm chằm nàng, kỳ quái nói: "Tại sao các ngươi nhìn ta như thế!"

Cuối cùng thì Kỉ Tư Viễn không nhịn được nên nói: "Nhạc Nghịch chọn ngày đại hôn của người và phụ hoàng mà tàn sát thôn, rõ ràng là muốn ra oai với người, chúng ta sợ người áy náy khó chịu a!"

"Ta vì sao phải áy náy? Giết người phóng hỏa chính là Nhạc Nghịch, hắn muốn biến thái ta có cách gì? Tại sao hắn phạm sai lầm ta phải áy náy?" Vẻ mặt Tuyền Cơ chẳng hiểu tại sao. Bốn người không nói gì, bọn họ quá xem nhẹ năng lực chấp nhận của Tuyền Cơ, cũng đánh giá quá cao tấm lòng thiện lương từ bi của nàng.

Tận mắt thấy một người vì cứu mình mà bị giết ngay tại chỗ, và xem báo cáo viết có rất nhiều người bị giết hại, cảm giác hoàn toàn khác nhau, hơn nữa đối với Tuyền Cơ người đến từ xã hội hiện đại, tin tức người chết do tòa nhà sụp đổ giống vậy mỗi ngày đều có thể thấy, nếu muốn đau lòng, vậy đã sớm buồn bã mà chết rồi.

Điều quan trọng là, tuy rằng lương tâm Tuyền Cơ không tệ, nhưng mà không có thánh mẫu đến mức ôm đồm sai lầm của người khác về trên người mình, cách để Nhạc Nghịch trả thù nàng có rất nhiều, như phái sát thủ đến giết nàng, lạm sát người vô tội là lựa chọn của hắn, một người muốn biến thái, thì ngăn cũng không ngăn được!

Thay vì đau lòng vì sai lầm của người khác, chi bằng phấn chấn lại tâm tình, suy nghĩ làm thế nào ngăn chặn thương tổn xảy ra và, làm tối thiểu các thiệt hại do lỗi lầm này gây ra.

"Ta chỉ hy vọng Thánh quân và phụ thân của Thánh quân mau chóng nghĩ biện pháp giải quyết kẻ điên biến thái này đi, đừng cho hắn có cơ hội tiếp tục giết hại người vô tội!" Tuyền Cơ nhìn cha con Kỉ Kiến Thận nói, công việc chém chém giết giết dơ bẩn, mệt nhọc này vẫn là giao cho những nam nhân hiếu chiến này đi.

Kỉ Tư Viễn bị một câu nói "Thánh quân" của nàng làm cho hơi ngượng ngùng, Kỉ Kiến Thận lại thở dài một hơi nói: "Phải để mẫu hậu của Thánh quân thất vọng rồi, muốn tiêu diệt Nhạc Nghịch, ít nhất phải thời gian vài năm."

Trường kỳ kháng chiến, phải nhờ vào Tuyền Cơ ổn định hậu phương rồi.

199. Chương 199: Không Thể Đánh Chết Thì Để Chết Từ Từ

Nhạc quốc từ trước đến nay vẫn là một quốc gia thượng võ, người dân dũng mãnh, hơn nữa sau khi Nhạc Nghịch lên nắm quyền thì càng như vậy. Việc nam chinh bắc chiến tất nhiên làm tiêu hao sức mạnh quốc gia, lại qua cướp bóc áp bức các quốc gia chung quanh như Ninh quốc, Thành quốc, Miến quốc, thu được tài phú xa xỉ, đây thật sự là chiến tranh bồi dưỡng chiến đấu mà. Quân đội bền bỉ ở sa trường, quân lực mạnh đến mức chỉ có Khiết quốc ở cực tây mới có thể sánh cùng.

Đối phó với một quốc gia cướp bóc như vậy, lấy cứng chọi cứng thiệt hại đương nhiên là rất lớn, đặc biệt Kỉ quốc lại là quốc gia an phận nhiều năm, quân đội thiếu kinh nghiệm chiến đấu thực tế, bình thường huấn luyện không đủ, kỷ luật lỏng lẻo, lòng người rời rạc, một khi trực tiếp đối mặt với đội quân thép của Nhạc quốc, sợ là lập tức sẽ trở thành một nắm cát rời, thổi một cái là bay.

Cho nên, Kỉ Kiến Thận đã sớm xác định chiến lược "kéo dài", lợi dụng ưu thế địa hình ở biên giới Kỉ quốc cố thủ không ra, đánh lâu dài, Kỉ quốc thắng ở chỗ quốc khố đầy đủ, vật tư phong phú, bọn họ kéo dài thì được, nhưng Nhạc quốc lại kéo dài không nổi.

Theo tin tình báo nhiều năm từ mật thám tổng hợp được, tình hình tài chính nội bộ Nhạc quốc không tốt lắm, chiến tranh khiến cho phần lớn thanh niên trai tráng xông lên tiền tuyến, sinh hoạt sản xuất bình thường trong nước bị biến đổi lớn, và điều tương ứng là việc sản xuất liên quan đến sinh kế của dân chúng và vật chất của quân đội lại tổ chức không tốt, về cơ bản không thể phát triển, cạnh tranh giữa các thương gia nhỏ gây tổn thất nghiêm trọng, làm cho thu nhập của quốc khố hằng năm phần lớn phải dựa vào xâm lược tước đoạt từ bên ngoài.

Một khi Nhạc quốc không thể thu được nhiều lợi ích ở quốc gia thua trận, vậy là việc chu cấp cho quân đội sẽ càng ngày càng ít cho đến khi chặt đứt hoàn toàn, như vậy không cần đánh nữa, Nhạc quốc sẽ mất nước. Trong lòng Nhạc Nghịch và các trọng thần trong triều đình Nhạc quốc đều biết việc này, nhưng mà thay đổi cần thời gian, mà Nhạc quốc hiện tại chỉ cần chậm lại tiến độ xâm lược bên ngoài, vấn đề sẽ lập tức xuất hiện, quốc gia khác sẽ thừa cơ hội mà hăm hở nhảy vào phản công.

Sức mạnh quân sự của Nhạc quốc nhìn có vẻ như làm khiếp sợ thiên hạ, trên thực tế là đâm lao phải theo lao, biết rõ tiếp tục đánh giặc sẽ đẩy mạnh vòng luẩn quẩn của đời sống và kinh tế dân chúng. Nhưng mà không đánh chỉ e là sẽ lập tức đối mặt với đại nạn diệt quốc.

Cho nên lúc trước Nhạc Nghịch mới bắt đầu chú ý đến Trầm thị, muốn mời chào nhân tài kinh tế để giải quyết cảnh khốn cùng nội bộ Nhạc quốc.

Kỉ quốc bên này, cha con Kỉ Kiến Thận qua nhiều năm cố gắng, đã từng bước nắm giữ được các nhân vật cấp cao của quân đội ở biên quan. Nhưng trước đây bởi vì đủ loại nhân tố, không thể chiêu mộ binh sĩ với quy mô lớn, thao luyện binh lính, may mà biên giới Kỉ quốc núi cao rừng rậm xây dựng nên một lá chắn thiên nhiên, rất có lợi cho việc phòng thủ, trải qua mấy năm tổ chức này, tuy rằng tố chất của binh lính vẫn thấp bình thường như cũ, nhưng mà dựa vào ưu thế địa lý cùng thiết kế công sự phòng ngự hợp lý, ổn định phòng thủ biên giới chắc là vấn đề không lớn.

Có vấn đề còn phiền toái hơn là việc phòng thủ biên giới Ninh quốc.

Chỉ dựa vào một tuyến phòng thủ ở Lung Giang dĩ nhiên không thực tế, cũng quá mạo hiểm. Kỉ Kiến Thận tái bổ nhiệm lại hàng loạt quan tướng lĩnh đạo binh lính ở biên quan Ninh quốc, lại xuất ra chi phí quân sự tuyển chọn nhiều tân binh, sự chuẩn bị này, từ ngày sát nhập Ninh quốc đã bắt đầu tiến hành. Cho đến ngày nay, quân lực đóng ở biên giới giữa Ninh quốc và Nhạc quốc so với trước đây đã mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng Thành quốc giáp với Ninh quốc lại là một biến số lớn.

Năm đó Nhạc quốc mỗi lần phát binh tấn công Ninh quốc, Thành quốc sẽ tham gia phát động chiến tranh đối chọi với Nhạc quốc, phân tán binh lực Nhạc quốc. Ngược lại cũng vậy. Nhưng mà giờ phút này, Thành quốc đối với Kỉ quốc cảnh giác lo sợ không thua gì Nhạc quốc. Muốn bọn họ ra tay giúp đỡ là điều không thể. Không lén lút nắm chân sau kéo lại đã là khách sáo rồi.

Tuyền Cơ và Kỉ Kiến Thận cùng những người này ăn cơm. Ngay cả ăn cơm cũng phân tích tình hình quốc tế như thế này. Tuyền Cơ nghiêm túc nghe giảng một cách hiếm thấy. Ngẫu nhiên còn có thể đặt câu hỏi về một vài vấn đề không rõ. Trương Kiều Dư cùng Triệu Chính liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng âm thầm vui vẻ.

Tất cả mọi người rất tò mò trong đầu vị Thiên nữ Hoàng hậu này sắp xếp cái gì. Nhưng mà tất cả mọi người bên cạnh Kỉ Kiến Thận đều tin tưởng, chỉ cần nàng bằng lòng chủ động ra mưu hiến kế. Năng lực của người hơn hẳn mười vạn đội quân hùng mạnh.

Kỉ Kiến Thận bây giờ đã là Hoàng đế. Trương Kiều Dư thì không sao cả, nhưng Triệu Chính đối với việc ăn cơm cùng bàn với Hoàng đế vẫn chịu áp lực rất lớn. May mắn là có Tuyền Cơ ở đây. Không khí nghiêm túc trên bàn cơm dịu đi rất nhiều.

Một số vấn đề của Tuyền Cơ trực tiếp chỉ vào trọng tâm, sắc bén khiến cho người ta phải kinh sợ. Có một số lại ngu ngơ đến mức làm người khác mỉm cười. Ăn xong một bữa cơm, nàng cuối cùng cũng hiểu rõ về

chiến lược tác chiến với Nhạc quốc.

Vì tình thế hôm nay, cả nhà Kỉ Kiến Thận đã chuẩn bị từ nhiều năm. Tuyền Cơ không nghi ngờ chút nào. Cho dù mình không xuất hiện, sự tình cũng sẽ phát triển theo kế hoạch của bọn họ. Chỉ là có thể chậm năm năm hay mười năm.

"Ngày mai ta đến tài ti (sở tài chính), hiểu biết một chút tình hình quốc khố được không?" Tuyền Cơ đột nhiên nói. Tuy rằng Kỉ quốc nhiều tiền, nhưng theo cách nói của Văn Quân Thông ở tửu lâu lần trước, dường như cũng không thể hoàn toàn lạc quan mà thỏa thích tiêu xài.

Kỉ Kiến Thận cười như không cười nhìn nàng một cái, không muốn trực tiếp đả kích nàng.

Kỉ Tư Viễn nhịn không được cười rộ lên nói: "Người là Hoàng hậu nha, người chạy đến tài ti, không dọa chết khiếp những lão già này mới là lạ!"

Tuyền Cơ cũng nhớ đến vấn đề thân phận của mình, bây giờ muốn xuất cung làm chuyện gì, sẽ nhiều lôi thôi phức tạp!

Ngược lại Trương Kiều Dư rất quý trọng tính chủ động hiếm thấy này của Tuyền Cơ, vội vàng bày mưu nói: "Vi thần đề nghị tài ti Mạc đại nhân mời quản sự giỏi của Trầm thị đến tư vấn quản lý, đến lúc đó để Mạc đại nhân phái một quan viên khá quen thuộc với tài ti và công việc quốc khố đến tổng bộ Trầm thị cùng Hoàng hậu trao đổi."

Như vậy sẽ tránh được việc Hoàng hậu trực tiếp tham gia vào việc chính sự khiến cho triều đình và dân chúng bất mãn, có thể khiến cho sở trường của Tuyền Cơ phát huy, Kỉ Kiến Thận lập tức gật đầu đồng ý.

Sau bữa cơm tối, Kỉ Kiến Thận kéo Tuyền Cơ cùng ở lại ngự thư phòng xử lý công việc, Hồng Vượng và nhóm người hầu hạ đương nhiên liền biết điều mà lui xuống.

Tuyền Cơ ngoan ngoãn giúp lão công Hoàng đế phân loại sắp xếp lại tấu chương, nhìn Kỉ Kiến Thận ở dưới đèn tập trung tinh thần phê duyệt tấu chương, vì thế cũng tùy tiện cầm một bản tấu xem viết cái gì, xem xong, nhịn không được lớn tiếng thở dài một hơi.

Kỉ Kiến Thận ngẩng đầu nói: "Làm sao vậy?"

"Quấy rầy huynh sao? Không có việc gì quan trọng, huynh làm xong những việc này rồi nói sau. Hì hì! Ta về ngủ trước."

Trời tối rồi, nên ngủ thôi! Đứa nhỏ số khổ thì tiếp tục ở lại chỗ này làm việc đi!

Kỉ Kiến Thận làm sao chịu thả nàng đi? Tuyền Cơ chỉ cảm thấy trận gió thổi nhẹ bên cạnh, người đã bị ôm trở lại: "Bây giờ nói! Mỗi một chuyện của muội đều quan trọng…" Dưới ngọn đèn Đại ma vương nhìn càng ma mị.

Đại ma vương quả nhiên đặc biệt thích hợp với đêm tối, sự cám dỗ này thật là đại họa!

Trái tim Tuyền Cơ không thể khống chế mà đập loạn một trận, không dám nhìn khuôn mặt tuấn tú mê người kia nhiều, cái miệng rất quyết đoán nhắc nhở khiển trách: "Huynh còn có mấy chục phần tấu chương chưa xem nha, nhanh ngoan ngoãn làm việc đi! À, vừa rồi ta xem tấu chương kia nghĩ đến một việc mà thôi."

"Chuyện gì?" Không nói sẽ không thả người! Kỉ Kiến Thần dùng hành động ám chỉ.

Tuyền Cơ ngồi thẳng người lại, ngón tay chỉ phần tấu chương vừa mới xem kia nói: "Đây là tấu chương quan viên ở biên giới dâng lên, viết rằng đã thu xếp tốt công việc giải quyết hậu quả trận thảm sát thôn trang ở biên cảnh, tổng cộng hơn một vạn tám nghìn chữ, đại bộ phận là ca ngợi công đức còn có đùn đẩy trách nhiệm, toàn là lời thừa thãi, thật sự nói cụ thể về việc sắp xếp lại không đến ngàn chữ. Như thế không hề có hiệu suất, trước tiên không nói đến việc quan viên này tốn bao nhiêu thời gian để viết báo cáo này, chỉ là huynh phải xem nhiều tấu chương như vậy trong một ngày thì phiền muốn chết, có nên đặt ra quy định để các quan viên cố gắng nói ngắn gọn, đừng nói điều vô nghĩa không?"

200. Chương 200: Đều Là Người Không Thể Gặp Mặt Người Khác

Kỉ Kiến Thận một tay ôm Tuyền Cơ, một tay cầm phần tấu chương thật dày kia, càng xem mày nhíu càng chặt, hiển nhiên cũng bị lời vô nghĩa dài dòng, rườm rà trên đó chọc giận.

Tuyền Cơ cười tủm tỉm vươn tay vân vê ấn đường (khoảng cách giữa hai đầu lông mày) hắn, nói: "Nhíu nữa sẽ dễ dàng tạo nếp nhăn a! Nhiều nếp nhăn sẽ biến thành ông già nhỏ tuổi!"

Ném đi phần tấu chương đáng ghét trên tay kia, Kỉ Kiến Thận ôm Tuyền Cơ vào lòng nhịn không được cũng thở dài một hơi, nói: "Công bằng mà nói, quan viên ở biên giới có thể ngay lập tức nghĩ ra việc phải sắp xếp giải quyết tốt hậu quả, tấu chương đến nhanh như vậy đã có thể xem là không tệ, chỉ đến chậm hơn nửa ngày so với quân báo ở biên giới, nếu tiết kiệm được công sức tràng giang đại hải này, đoán chừng có thể đưa đến cùng lúc với quân báo. Đáng tiếc bọn họ muốn nhân cơ hội khoe khoang tranh công, chứ không phải thật sự làm việc gì."

Nói đến vấn đề tốc độ truyền tin, Tuyền Cơ nghĩ đến một sự kiện khác: "Đến sớm nhất chính là tin tức từ Trầm thị sao."

Kỉ Kiến Thận gật đầu, cười khá huênh hoang.

Tuyền Cơ do dự một chút nói: "Ta thấy huynh tuy rằng làm Hoàng đế, nhưng sao vẫn không coi trọng những đại thần trong triều vậy, thật sự làm việc vẫn là cấp dưới ở Trầm thị và phủ Thái tử, như vậy ổn không?"

Thật ra đa số đại thần trong triều chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi, thậm chí nhiều lúc, Kỉ Kiến Thận cũng xem bọn họ là đối tượng để lừa bịp, rất ít khi để lộ ra ý đồ chính yếu thật sự của mình với bọn họ. Nhà bọn họ ở Kỉ quốc kinh doanh đã nhiều năm, đã hiểu rõ hầu hết quan viên trên dưới, có thể nói là tự lập ra một hệ thống riêng của mình.

Nhưng Tuyền Cơ vẫn cảm thấy kỳ lạ, triều đình lưu giữ nhiều miệng ăn như thế nhưng sao lại không giao công việc để làm? Vừa rồi lật mấy tấu chương, phát hiện quan viên địa phương chức vụ thấp ngược lại còn trình tấu những chuyện còn quan trọng hơn nhiều so với quan có địa vị cao ở trong triều. Việc này không thể chỉ đơn giản trách móc đại thần không chịu làm việc, nhất định là vị Hoàng đế Kỉ Kiến Thận này không giao chuyện quan trọng cho bọn họ.

Kỉ Kiến Thận mỉm cười, cố sức hôn Tuyền Cơ một cái nói: "Hoàng hậu của ta thật thông minh!"

"Nói nhảm! Không đùa với huynh nữa, huynh ngoan ngoãn làm việc đi, ta đi ngủ!" Tuyền Cơ đột nhiên cảm thấy nói tiếp chủ đề này nữa có thể khá nghiêm trọng phức tạp, dứt khoát quyết định lui về đi ngủ, chuyện hao tổn trí óc để lại cho Đại ma vương đi.

Lần này Kỉ Kiến Thận không có cản lại, cười buông tay thả nàng đi.

Năng lực quan sát của Tuyền Cơ từ trước đến giờ rất tốt. Chỉ cần nàng muốn thì nhìn ra tình huống kỳ lạ hiện giờ trên triều đình cũng không có gì khó. Kỉ Kiến Thận không thấy kỳ lạ chút nào. Nhưng mà chỉ tình cờ thay hắn sắp xếp lại tấu chương một chút liền có thể nhìn ra mấy điều này, thật sự khiến cho hắn có chút thán phục.

Chẳng trách lúc trước ở trên thuyền mấy ngày, có thể tỉnh bơ tìm ra tình hình bố trí canh phòng của thuyền viên hoàn toàn không sót gì.

Đáng tiếc là hắn hoàn toàn không nỡ để nàng rời khỏi mình. Càng không nỡ để nàng trải qua tình huống nguy hiểm. Nếu không nàng chắc chắn sẽ là nhân tài bậc cao nhất trong việc điều tra tình báo.

Không sai! Trong triều còn lại không ít trọng thần. Quyền lực thật ra đã bị mất từ lâu. Những môn sinh đệ tử, họ hàng và bạn bè thân thuộc dưới tay bọn họ nhậm chức trong triều đình thật ra đã sớm bị cha con Kỉ Kiến Thận dùng các loại thủ đoạn thu về dưới trướng. Còn lại một ít thân tín mà cha con bọn họ tự mình sắp xếp. Một ít không thể thu hút cũng đã lần lượt bị loại trừ không dấu vết ra khỏi trung tâm quyền lực.

Sở dĩ an bài như vậy là bởi vì bọn họ sớm muộn gì cũng khôi phục lại thân phận Xích gia để nhất thống thiên hạ. Nếu thủ hạ là một đám trung thành với hoàng thất Kỉ thị, hoặc có thể có người mượn cớ này gây rối loạn, vậy rất có thể chưa chiếm được thiên hạ đã xui xẻo bị người đâm một dao sau lưng.

Tuy rằng hiện nay vẫn chưa cần thiết công khai thân phân ngay lập tức. Cũng tạm thời không có nguy hiểm bị vạch trần thân phận sớm. Nhưng mà bao giờ chuẩn bị ổn thỏa trước vẫn tốt hơn.

Thấy Tuyền Cơ trở về tẩm cung, Hồng Vượng vội vàng đi vào tiếp nhận hầu hạ Kỉ Kiến Thận.

Trong ngự thư phòng im ắng, chỉ có ánh đèn ngẫu nhiên nổ tiếng vang đôm đốp nhỏ, trong cung thiếu đi hơi thở của nữ nhân kia, sẽ cảm thấy có chút buồn bực bức bối. Kỉ Kiến Thận cười khổ một cái, thu lại tinh thần nhanh chóng chỉnh lý xong những tấu chương còn lại, mới rời đi một lúc mà hắn đã có chút nhớ rùa con kia rồi.

Ba ngày sau, Tuyền Cơ xuất cung từ sớm, được Triệu Chính tự mình hộ tống đến tổng bộ Trầm thị đi gặp chuyên viên tài ti phái đến.

Vị chuyên viên này là một người quen cũ, đúng lúc chính là Văn Quân Thông.

Văn Quân Thông không có thiên phú quản lý tiền bạc, nhưng được cái lưu ý tỉ mỉ, xử lý công việc hằng ngày đâu ra đấy, những lĩnh vực khác cũng không có gì xuất sắc. Nhưng lại là người hiểu rõ nhất về công việc lớn nhỏ trong tài ti, nói ngắn gọn thì là một nhân tài trợ lý trời sinh.

Trương Kiều Dư ra mặt chào hỏi với lão đại tài ti Mạc đại nhân, đề nghị tìm người Trầm thị làm cố vấn, Mạc đại nhân đương nhiên đoán được là ý của Hoàng đế, đâu dám chậm trễ?

Vị Mạc đại nhân này là người thông minh, lúc tân hoàng vẫn còn là Triệu Vương gia, hắn đã đi qua đầu quân rồi, Trầm thị là tài sản riêng của Hoàng đế. Chuyện này trong lòng hắn hiểu rõ. Cho nên căn bản không hề lo lắng gì đến vấn đề giữ bí mật an toàn quốc gia, trước khi Văn Quân Thông đi liên tục dặn dò nhất định phải tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn (biết thì sẽ nói, nhất định không giấu giếm).

Văn Quân Thông ngồi trong đại thư phòng tổng bộ Trầm thị. Trong lòng âm thầm giật mình vì tiền tài quyền thế của Trầm thị.

Đồ dùng trong thư phòng đều cùng một màu sắc được làm ra từ cây tử đàn, kiểu dáng đơn thuần rất đặc biệt, hắn từng thấy qua kiểu dáng tương tự trong nhà một vị quan lớn, chỉ là một chiếc bàn nhỏ mà thôi, lúc đó không ít người trong đám đồng liêu vây xung quanh chiếc bàn nhỏ kia tán thưởng mãi, nói là đồ gỗ danh tiếng do Ngưu Nhất Thiên chế tạo, chiếc bàn nhỏ có một không hai trong thiên hạ nghìn vàng cũng khó mua được.

Mà trong nhà vị quan lớn kia cũng chỉ có một chiếc bàn nhỏ này đã xem như đồ quý đặt trong phòng. Cả thư phòng này đều là vật dụng như thế, từ bàn sách đến bàn trà đến kệ đồ cổ, thậm chí ghế dựa dưới mông này có lẽ cũng là sản phẩm của vị Ngưu Nhất Thiên kia, xa hoa như vậy, chỉ e là chỉ có nội viện hoàng cung mới có thể so sánh được.

Sau hai tiếng gõ nhẹ, cửa thư phòng chậm rãi được mở ra, hai tỳ nữ mặc áo xanh đi vào trước, theo sau là một nữ nhân đeo khăn che mặt, mặc váy màu vàng nhạt đi vào.

"Tạ… Tạ tiểu thư?" Tuy rằng Tuyền Cơ đeo khăn che mặt, nhưng mà Văn Quân Thông vẫn nhìn một cái liền nhận ra nàng.

Tuyền Cơ ngây ra một lúc, buồn bực nói: "Ta dễ phân biệt như vậy sao? Che mặt ngươi cũng có thể nhận ra?"

Hay là trên trán mình khắc chữ, tại sao cho dù dịch dung hay là đeo khăn che mặt cũng đều bị người ta dễ dàng nhận ra vậy!

Nhạc Nghịch là vậy, con mọt sách này cũng như thế!

Văn Quân Thông xấu hổ cười gượng hai tiếng không biết nên trả lời thế nào, chẳng lẽ nói với nàng rằng hắn nhớ rất kỹ ánh mắt và tướng mạo của nàng sao?

Rất may Tuyền Cơ cũng lười tra hỏi vấn đề này, đi thẳng vào vấn đề nói: "Ta chính là đại quản sự của Trầm thị, mọi người đều là chỗ quen biết, nhưng mà ta không tiện để ngươi nhìn thấy gương mặt thật của mình, dù sao che mặt là truyền thống của Trầm thị, đại lão bản cũng là người không thể gặp mặt người khác, ngươi làm quen dần đi."

Lam Tinh, Lam Tích cùng vào nghe xong những lời nói rõ ràng có ý bất kính đối với chủ thượng này của nàng, không hẹn mà cùng ho khan hai tiếng.

Tuyền Cơ trộm lè lưỡi, thật là không có khiếu hài hước mà!

201. Chương 201: Nhàn Thê Tiết Kiệm

Nhàn thê: người vợ nhàn rỗi.

Đương nhiên là Văn Quân Thông không có ý kiến gì, tuy rằng hắn rất tò mò diện mạo thật của Tuyền Cơ, nhưng cũng biết tác phong thần bí xưa nay của Trầm thị, đối phương có thể trực thuộc hoàng thất, có một số chuyện tầng lớp như hắn không nên biết, biết nhiều trái lại có hại.

Hai người tỳ nữ bên cạnh vị Tạ quản sự này đều là mỹ nhân thanh lệ thoát tục khí chất bất phàm, chắc hẳn nàng thân là chủ nhân lại càng quốc sắc thiên hương.

Có điều mặc kệ thế nào, vị Tạ tiểu thư này cũng không phải người mình có thể mong muốn, một chút ý nghĩ trong lòng vẫn nên thu lại. Văn Quân Thông âm thầm cười khổ một cái, lấy án quyển đã chuẩn bị sẵn ra, chuẩn bị bắt đầu bài giảng.

Tuyền Cơ thấy người đến là Văn Quân Thông, cũng thở phào nhẹ nhõm, tốt xấu gì mọt sách này cũng xem như người quen, mình hoàn toàn có thể xử lý được, nếu như người đến là một lão cố chấp không thể chấp nhận nữ nhân làm quản sự vậy thì phiền rồi! Cam đoan nhìn nhau là ngán!

Văn Quân Thông nói suốt một ngày, nói đến miệng khô lưỡi đắng, cuối cùng Tuyền Cơ nắm được đại khái tình hình quốc khố của Kỉ quốc.

Quả thật quốc khố Kỉ quốc khá dồi dào, thu nhập hàng năm chủ yếu là đến từ thu thuế của một số thương buôn quốc doanh, nói đơn giản chính là từ kinh doanh của một nhóm hoàng thương[2], trong đó đương nhiên Trầm thị chiếm phần tuyệt đối, thân phận hoàng thương cũng không công khai với bên ngoài, tuy rằng có được nhiều "Chính sách ưu thế" đã lũng đoạn phần lớn của cải ảnh hưởng đường lối trị quốc, nhưng mà hàng năm mức thuế nộp lên triều đình cũng vô cùng cao, đạt đến năm phần lãi ròng.

[2] Hoàng thương: thương nhân thuộc hoàng thất.

Tuyền Cơ nhớ đến khí thế xa hoa của Đại ma vương mỗi lần ra ngoài, không biết năm phần nộp lên này có bị thủy phân hay không nữa? Dựa theo tác phong của Đại ma vương, tuy rằng quốc khố này xem như của nhà bọn họ, nhưng dám chắc còn lưu trữ tiểu kim khố.

Lại nhìn phương diện chi tiêu thì có chút khủng bố, chính xác là tiêu tiền như nước, Tuyền Cơ thuận miệng hỏi một chút dòng chi tiêu của quốc khố và cơ chế quản lý, không thể không giật mình, căn bản là không có kiểm tra hay là giám sát gì cả, có tiền cũng không nên tiêu loạn như vậy a!

Tính mê tiền của Tuyền Cơ bộc phát, thiếu chút nữa đã muốn lao về cung bắt lấy Đại ma vương dạy cho hắn một khóa học về tầm quan trọng của "Kiểm tra giám sát".

Nếu nói công tác khai thác của quốc khố Kỉ quốc làm được năm phần, thì công tác tiết kiệm làm còn chưa đến một phần, còn xa chưa đến được giai đoạn tư bản chủ nghĩa thì đã giống như nước Mĩ từ trên xuống dưới không xem việc phô trương lãng phí là nghiêm trọng, thế này làm sao được?

Nhưng dù sao cổ đại không giống hiện đại. Quan điểm của con người là một chuyện, điều kiện xung quanh là một chuyện lớn hơn, giải quyết nhanh chóng chẳng những làm việc không được, còn có thể phá vỡ sự hài

hòa vững chắc ban đầu. Hiện tại Kỉ quốc tuyệt đối không thể loạn, bên ngoài còn có Nhạc Nghịch bất cứ lúc nào cũng chờ xông vào xâm lược.

Tuyền Cơ miễn cưỡng khôi phục tâm tình một chút. Chuyển sức chú ý sang phương diện khác.

"Chi tiêu của hoàng thất là một mình chi ra phải không?" Tuyền Cơ vừa xem tư liệu Văn Quân Thông mang đến vừa hỏi.

"Đúng vậy. Của cải của hoàng thất thu vào, dựa theo truyền thống của Kỉ quốc là giao cho thành viên hoàng thất quản lý. Đến thời tiên đế bởi vì phần lớn thành viên hoàng thất là vị thành niên, cho nên tạm thời giao cho Triệu Vương phủ quản lý. Trong sổ sách quốc khố, quốc khố có khố phòng chuyên dụng của hoàng thất. Phần lớn chi tiêu của hoàng thất cũng phải lấy từ khố phòng."

Cách nói của Văn Quân Thông tương đối nhã nhặn. Tiên đế cũng chính là Thừa Thiên đế. Căn bản là những nhi tử trưởng thành đều chết hết rồi có được không. Có điều chết triệt để như vậy. Rất có thể cũng có công lao của một nhà Đại ma vương.

"Lợi tức của khố phòng hoàng thất thì thế nào?" Tuyền Cơ quẳng đi những chuyện khiến người ta vui vẻ không nổi. Ngược lại quan tâm đến gia đình của ông xã.

"Lợi tức của khố phòng hoàng thất so với quốc khố còn chưa đến một phần năm mươi. Nhưng tình hình thu chi của khố phòng hoàng thất tốt hơn quốc khố rất nhiều. Từ tiên đế, chi tiêu trong Hậu cung đang giảm mạnh hằng năm. Hoàng thượng kiên quyết cải cách. Hiện tại chi tiêu một năm trong hoàng cung là từ năm vạn lượng trở xuống. Khi đại hôn Hoàng thượng cũng chủ trương giản lược tất cả. Tốn không đến mười vạn lượng. Nếu nói quốc khố là năm vào ba ra, khố phòng hoàng thất hiện giờ đã là ba vào một ra. Tiết kiệm được khá nhiều." Văn Quân Thông nói đến đây vẻ mặt lộ vẻ tôn sùng. Nhìn ra được hắn đang tỏ lòng kính trọng Hoàng đế tướng công của Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ nghe xong vừa đắc ý vừa tự kỷ. Đại ma vương cưới được bà xã tiết kiệm chăm lo như mình, thật sự là chiếm tiện nghi lớn!

Lam Tinh Lam Tích nhìn nhau một cái, thầm nghĩ: Hoàng cung đã bị vị Hoàng hậu nương nương này biến thành người ở rất thưa thớt, còn lại vài thái phi và hơn trăm cung nữ thái giám, chi tiêu ới là quỷ quái.

Một ngày qua, hiểu biết về quốc khố của Tuyền Cơ cũng chỉ mới chung chung, vì thế hẹn Văn Quân Thông hôm sau lại đến.

Văn Quân Thông đương nhiên là ngàn vạn lần đồng ý, từ trước hắn đã cảm thấy vị Tạ Tuyền Cơ cô nương này không giống người khác, hôm nay một phen đàm luận, hắn phục hoàn toàn, khó trách người ta là đại quản sự của Trầm thị, thực tài đặt ở đó.

Vốn hắn tưởng rằng Mạc đại nhân đã quản lý Tài ti ngăn nắp đâu ra đấy lắm rồi, thật sự là đáng quý vô cùng, nhưng nghe chỉ bảo của Tuyền Cơ, lại phát hiện lỗ hổng khắp nơi, hơn nữa phương diện điều phối có không gian rất lớn để cải tiến, sau khi cải tiến rất có khả năng tiết kiệm chi tiêu đáng kể cho quốc khố, lại có thể giải quyết tốt chính sự.

Quan điểm nàng thuận miệng nói ra đều mới mẻ độc đáo. Tuy rằng về chi tiết có rất nhiều chỗ cần bàn bạc, nhưng dựa theo phương pháp của nàng, hình như quả thật có thể giải quyết rất nhiều vấn đề nan giải về tiền bạc.

Làm việc có lợi không chán, lại có thể cùng nữ tử trong lòng mình âm thầm ngưỡng mộ ở chung nhiều hơn, tuy rằng biết rõ Tuyền Cơ đối với hắn cũng không giống như hắn tưởng, nhưng trong lòng hắn cũng vui sướng.

Bàn xong việc công, Tuyền Cơ tán ngẫu đôi câu chuyện phiếm, chợt nghe thấy Lam Tinh bên kia ho khẽ một tiếng, ngẩng đầu liền thấy thì ra sắc trời đã tối muộn, bên tai quả nhiên nghe thấy Lam Tích nhắc nhở: "Chủ thượng còn chờ ở nhà, Tạ quản sự nên nhanh chóng trở về đi!"

Lúc trước Tuyền Cơ giao hẹn với các nàng, khi ra ngoài gọi nàng là "Tạ quản sự", miễn sinh thêm nhiều phiền phức.

Văn Quân Thông vừa nghe thấy, quả nhiên biết điều lập tức ngoan ngoãn cáo từ, trên người hắn mang theo không ít văn kiện cơ mật của quốc khố, buổi sáng Triệu Chính nhất định đã phái rất nhiều thị vệ đi theo, lúc này cũng do bọn thị vệ hộ tống hắn về quốc khố, giao lại xong thì về nhà.

Tuyền Cơ nhìn hắn đi rồi, duỗi lưng, cười nói với Lam Tích: "Đi thôi, bà quản gia!"

Lam Tích nhăn mũi cười lạnh nói: "Tạ quản sự cùng Văn đại nhân trò chuyện với nhau thật vui, trở về ta sẽ hồi báo chi tiết với chủ thượng..."

"Oa oa oa, Lam Tích cái đồ khốn ngươi! Không được mách lẻo! Cái gì trò chuyện với nhau thật vui, ta giúp chủ thượng nhà ngươi làm việc đấy chứ!" Đương nhiên biết Lam Tích cố ý hù dọa nàng, nhưng nếu việc này truyền đến tai Đại ma vương, mình liền phiền phức to!

Lam Tinh kéo kéo tay áo của hảo tỷ muội, ai! Lam Tích thì thích trêu cợt Hoàng hậu, cũng may Hoàng hậu người này chẳng chút để ý trong lòng.

Thật ra không cần Lam Tích nói gì, trở lại cung, Kỉ Kiến Thận đã chờ ở bên trong tẩm cung, vừa thấy cách ăn mặc như thiếu nữ của Tuyền Cơ, chân mày lập tức nhăn lại mấy đường.

"Vì sao Hoàng hậu ăn mặc như vậy?" Câu hỏi là hỏi hai người Lam Tinh Lam Tích, bình thường Đại ma vương không nỡ hung dữ với Tuyền Cơ nàng.

Mắt thấy Lam Tinh Lam Tích sẽ quỳ xuống thỉnh tội, Tuyền Cơ vội vàng chạy lên ôm cánh tay hắn giả ngu nịnh nọt: "Ta thế này không đẹp sao?"

Trước khi Đại ma vương lên tiếng, quay đầu nói với Lam Tinh Lam Tích nói: "Các ngươi lui xuống trước đi, ta có chuyện nói với Hoàng thượng!"

Lam Tinh Lam Tích đương nhiên biết Tuyền Cơ sợ các nàng bị phạt, vội vàng nhanh chóng lui đi, chạy ra ngoài cửa cung mới thở phào nhẹ nhõm.

Kỉ Kiến Thận đưa tay ôm Tuyền Cơ ngồi trên đầu gối, cười nói: "Đẹp, có điều nếu phu nhân ăn mặc như nữ tử đã kết hôn, vi phu sẽ cảm thấy càng đẹp hơn!"

Tuy rằng rùa không cần cù, nhưng là động vật tiết kiệm, Đại ma vương cưới được "Hiền thê" như vậy cũng xem như là rất có phúc.

202. Chương 202: Đại Ma Vương Vượt Tường

Thì ra là Đại ma vương nổi máu ghen, cũng như đấng trượng phu ở hiện đại phát hiện thê tử ra khỏi nhà mà không đeo nhẫn cưới đi.

Tuyền Cơ chớp chớp mắt, nói một cách rất vô tội: "Ta từ trong hoàng cung đi ra, không minh không bạch, một người phụ nữ đã kết hôn che mặt từ trong hoàng cung đi ra ngoài, nếu bị người ta phát hiện, thanh danh của ngươi làm sao mà còn chứ!"

Kỉ Kiến Thận đối với loại vấn đề mang tính nguyên tắc như vậy đâu dễ bị lừa gạt, nghe Tuyền Cơ giải thích xong thì chỉ cười nhạt, cười đến mức khiến nàng dựng đứng hết cả lông tóc lên.

"Được rồi được rồi, ta sai rồi, ta thừa nhận ta ham thuận tiện, với lại những kiểu búi tóc này bới lên trông rất già a!" Tuyền Cơ vừa nói vừa tiến vào trong lòng Đại ma vương cọ cọ, hy vọng cái bình dấm chua lớn có thể tiêu bớt lửa ghen.

Nhưng thật ra lời này của Tuyền Cơ không phải giả, phụ nhân Kỉ quốc đã kết hôn có cách búi tóc và vật trang sức đặc thù, hơn mười kiểu búi tóc thì cách búi của kiểu nào kiểu nấy đều phức tạp ghê gớm.

Đương nhiên đấy là phu nhân quý tộc nhà giàu người ta mới có khả năng để làm như thế, nếu là vợ những người bình dân thì sẽ tùy tiện bới tóc lên rồi cài thêm một cây trâm biểu thị thân phận của người phụ nữ có chồng thôi.

Tuyền Cơ hầu như ngày nào cũng gội đầu, lại không muốn bôi thứ dầu mỡ bôi tóc linh tinh gì đó, bới tóc thì càng khó khăn hơn.

Đối với một con heo có thói quen ngủ muộn mà nói, muốn nàng sáng sớm đã thức dậy đùa nghịch hơn nửa canh giờ chỉ để bới cái kiểu tóc chính thức của một phu nhân, khẳng định không cam lòng, cho nên Tuyền Cơ trước khi xuất môn tiện tay túm tóc buộc lại một cách đơn giản là xong chuyện.

"Đừng nóng giận được không, huynh biết rõ ta chỉ thích huynh thôi mà!" Xem bộ dạng Đại ma vương vẫn rất không cao hứng, Tuyền Cơ ôm cổ hắn, tiếp tục chuốc thuốc mê trăm lần thử vạn lần linh của mình.

"Được, biểu hiện cho ta xem, nàng thích ta nhiều như thế nào!" Dứt lời, người đã ôm lấy Tuyền Cơ đi đến cạnh giường lớn trong tẩm điện.

Kế tiếp, chính là thời gian đóng cửa lớn cài cửa sổ, ăn rùa đại bổ thang…

Bởi vì buổi tối quá mệt mỏi, cho nên ngày hôm sau Tuyền Cơ dậy muộn. Ngáp dài đi tới tổng bộ Trầm thị, không ngờ Văn Quân Thông vẫn chưa đến, Tuyền Cơ dứt khoát không thèm khách khí đi tìm một phòng gian để ngủ thêm, để Lam Tinh, Lam Tích thấy có người đến thì gọi nàng.

Giấc ngủ này ngủ thẳng đến tận giờ cơm trưa. Tuyền Cơ thức dậy ăn xong bữa cơm mới thấy Văn Quân Thông vội vàng đi tới.

"Thật có lỗi, thật có lỗi. Khiến Tạ quản sự phải đợi lâu!" Văn Quân Thông ngẩng đầu liếc một cái, nhìn thấy kiểu tóc của Tuyền Cơ thì không khỏi sững sờ ngay tại chỗ.

Hôm nay Tuyền Cơ chải đầu thành một búi tóc đơn giản. Trên búi tóc cắm một cây trâm bạch ngọc. Rõ ràng là cách trang điểm của một phụ nhân đã kết hôn!

Tuyền Cơ không được tự nhiên cười gượng hai tiếng. Coi như không phát hiện ra sự dị thường của Văn Quân Thông, thuận theo nói: "Bên phía ngươi có chuyện gì sao? Sao lại tới muộn như vậy?"

Nàng xem như lại mở mang kiến thức về sự ngoan cố của Đại ma vương. Bình thường rất nhiều chuyện nhường nhịn nàng dỗ dành nàng, thế nhưng hễ liên quan đến "vấn đề chủ quyền" thì hoàn toàn không cho phép thương lượng.

Vốn tưởng rằng đêm hôm qua bị hắn ức hiếp hung ác như vậy, hẳn sẽ giơ cao đánh khẽ đối với kiểu tóc và cách phục sức của nàng, kết quả là sáng hôm nay thức dậy lúc trang điểm, bất ngờ nhìn thấy trên bàn trang điểm đặt một cây trâm bạch ngọc dùng cho phụ nhân.

Tiếp đó Lam Tích tiến vào hoàn toàn không thèm nhìn đến gương mặt khổ qua của nàng, không nói hai lời liền đè nàng xuống búi một búi tóc đơn giản, cài cây trâm lên, ngay cả lúc nàng ở Trầm thị tỉnh dậy cũng kiên trì muốn búi lại tóc một lần nữa.

Một phòng đều là ác bá! Thấy nàng dễ bắt nạt nên cứ lấn tới!

Văn Quân Thông bình tĩnh tinh thần, nói: "Thủy sư Tổng đốc Lương đại nhân xin xuất một khoản tiền lớn. Nói là thuyền của Thủy sư đã hư hỏng nghiêm trọng, vì đề phòng ngộ nhỡ nên muốn đóng thêm để dự phòng. Bởi là khẩn cấp đặc biệt phê chuẩn, cho nên Tài ti bên kia cần nhiều thời gian để xử lý."

Cách trang điểm của Tuyền Cơ ngày hôm qua vẫn là của một thiếu nữ chưa kết hôn, hôm nay đã thành của một phụ nhân, nguyên nhân bên trong Văn Quân Thông rất để ý nhưng lại không tài nào mở miệng hỏi, tâm tình càng sa sút vài phần.

"Hơ, Thủy sư chế tạo thuyền để chơi trò đụng thuyền à? Ta nhớ rõ hình như lần trước Thủy sư mới đóng xong một đống chiến thuyền lớn mới mà. Không phải có thuyền nhỏ chuyên dùng để đụng sao?" Tuyền Cơ rõ ràng nhớ trước đây từng thấy qua tấu chương của Lương Vĩnh Thâm xin xuất tiền để đóng thuyền trong ngự thư phòng.

Văn Quân Thông dưới tâm tình hoảng hốt cũng không chú ý tới Tuyền Cơ làm sao mà biết Thủy sư cách đây không lâu từng cho đóng thuyền mới cùng với có điều động thuyền đụng nhỏ trong bố trí quân sự, thuận miệng trả lời: "Cụ thể thế nào bản quan cũng không nắm rõ lắm, nghe nói là Lung Giang có vài thủy vực có rất nhiều đá ngầm. Thêm vào đó cũng muốn đề phòng đối phương sử dụng thủ đoạn tương tự sử dụng thuyền đụng đục thuyền để công kích, cho nên phải chuẩn bị thêm thuyền."

Tuyền Cơ nghe xong có chút nghi hoặc, chẳng lẽ Đại ma vương chuẩn bị đập tiền để trên Lung Giang chơi trò thuyền lớn đâm thuyền lớn sao? Có tiền cũng không nên tiêu như thế a.

Đúng lúc này, Lam Tích bưng một cái khay đựng trái cây tiến vào, khay đựng trái cây chia làm chín ngăn đựng các loại điểm tâm Tuyền Cơ bình thường thích ăn, Tuyền Cơ vừa thấy bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe.

Lam Tích thấy Tuyền Cơ đối với khay đựng trái cây hai mắt tỏa ánh sáng, đảo mắt nhìn Văn Quân Thông cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì, không khỏi nhẹ nhõm thở phào: May là bộ dạng vừa ngốc vừa tham ăn của vị Hoàng hậu này không bị người ngoài nhìn thấy!

Vội vàng thừa lúc trước khi Văn Quân Thông thoát khỏi trầm tư liền đưa tay vỗ vỗ Tuyền Cơ, nhắc nhở nàng đừng để mất mặt như vậy nữa.

Tuyền Cơ bị vỗ khiến cả người chấn động. Ngẩng đầu nói: "Mọt… ách, Văn đại nhân, ta nhớ ra một chuyện rất quan trọng, phải về trước, về nhà một chuyến, có thể phiền ngươi ngày mai lại đến không?" Thiếu chút là lỡ mồm kêu hai tiếng "mọt sách" ra rồi.

Văn Quân Thông tốt tính gật đầu đáp ứng, đứng dậy cáo từ rời đi, Tuyền Cơ một tay tóm chặt Lam Tích nói: "Nhanh lên nhanh lên, Lam Tinh, chúng ta trở về! A! Mang cả khay đựng hoa quả nữa!"

Tuyền Cơ ôm khay đựng trái cây hấp tấp rời khỏi cửa nhảy lên xe ngựa. Lam Tích, Lam Tinh cùng đi lên xe, nhìn nàng bưng khay đựng trái cây ngắm nghía trái phải, yêu thích không buông tay, không nhịn được hỏi: "Khay đựng hoa quả này có cái gì đặc biệt sao?"

"Đặc biệt đặc biệt. Tương đối đặc biệt, có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền nha! Há há!" Tuyền Cơ nghĩ đến có thể tiết kiệm được một khoản tiền lớn, vui vẻ cười toe toét.

"Uhm, Lam Tinh, ngươi tìm cái đĩa gắp điểm tâm bên trong ra đi."

Lam Tinh đáp dạ một tiếng, kéo ra một chiếc ngăn kéo nhỏ ở bên thân xe lấy ra một chiếc đĩa sạch sẽ, cùng một đôi đũa bạc, tiếp nhận khay đựng trái cây, gắp từng khối điểm tâm ở bên trong ra.

Đổi lại nếu là người nhà phú quý bình thường, khay điểm tâm này trực tiếp đổ đi là được, nhưng vị Hoàng hậu nương nương này không thích lãng phí lương thực, nên nói là nàng kỳ thật chỉ cần đổi được ra tiền, có thể sử dụng, có thể ăn, đều không muốn lãng phí, ngược lại khá là hiếm thấy.

Theo lý thân phận nàng cũng là Quận chúa, từ nhỏ cẩm y ngọc thực, thật không hiểu làm thế nào dưỡng thành thói quen tiết kiệm, lại còn là người thích tính toán sổ sách như thế này nữa?

Tuyền Cơ trở lại trong cung liền đến ngự thư phòng tìm Kỉ Kiến Thận, ai ngờ lại gặp phải cái phòng trống, càng ly kỳ chính là, hỏi tiểu thái giám về hành tung của hắn, tên tiểu thái giám kia thế nhưng muốn nói lại thôi, vẻ mặt thập phần cổ quái.

Lẽ nào Đại ma vương lại thừa dịp nàng không ở nhà mà vượt tường? Sẽ không cẩu huyết như vậy đi! Tối hôm qua mới "tiêu hao" nhiều thế, cho dù hắn là sắc ma cũng không đói khát đến mức này a! Tuyền Cơ trong lòng xoay chuyển trăm chiều, vì bản thân bị kịch tám giờ tối độc hại đầu óc mà cười thầm không thôi.

Có điều chờ đến lúc nàng ở ngự hoa viên nhìn thấy một đôi nam nữ "trò chuyện rất vui vẻ", thì không còn cười nổi.

Kỉ Kiến Thận mỉm cười đứng bên một cây hoa, một thân long bào xanh đậm thêu tơ vàng ở dưới ánh mặt trời khiến cả người hắn càng thêm phong thần tuấn lãng, ưu nhã mê người, bên cạnh là một thiếu nữ mĩ lệ nũng nịu nghiêng đầu nhìn lên hắn, cái loại ánh mắt ngưỡng mộ mê luyến này đến kẻ ngu ngốc cũng nhìn ra!

Tuyền Cơ đang lo lắng nên dùng thái độ gì để đối mặt với bọn họ, thì Lam Tích ở bên người đã không nhẫn nhịn được nổi bão trước!

"Hoàng, hậu, nương, nương, đến!" Cắn chữ rõ ràng, thanh âm vang dội, lập tức làm chấn động cặp cẩu nam nữ đang phỉnh phờ kia cùng với toàn bộ cung nữ thái giám hầu hạ gần đấy.

Tuyền Cơ sùng bái nhìn Lam Tích, hai mắt biến thành hình trái tim: Nữ hiệp, ngươi thật dũng mãnh a!

203. Chương 203: Tạo Thuyền Chuẩn Bị Chiến Tranh

Lam Tích kêu một tiếng, ánh mắt Kỉ Kiến Thận cùng nữ tử kia đều tập trung trên người Tuyền Cơ.

Nữ tử kia chần chờ một chút nói: "Khấu kiến Hoàng hậu nương nương!" Nói xong liền chuẩn bị quỳ lạy.

"Không cần." Tuyền Cơ mở miệng ngăn cản.

Nàng kia dừng lại, trộm mắt nhìn Kỉ Kiến Thận, nhìn hắn mỉm cười gật đầu, lúc này mới đứng thẳng dậy, tuy rằng một câu chưa nói, nhưng mà làm người nhìn thấy liền có một ý tứ oan ức nhìn thấy đã thương.

Lam Tích Lam Tinh lại thầm kêu đáng tiếc, dã nữ nhân này giữa ban ngày ban mặt lại dám có chủ ý với Hoàng thượng, rõ ràng nên giết đi uy phong của nàng ta mới đúng! Tuyền Cơ làm Hoàng hậu chính là quá mềm lòng!

Kỳ thật Tuyền Cơ không phải mềm lòng, chính là nàng không quen chịu đại lễ của người khác, muốn thắng khí thế cũng không nhất thiết phải dùng thân phận để làm nhục người.

Ý cười khóe môi Kỉ Kiến Thận không có nửa điểm biến hóa, cũng không như bình thường trực tiếp tiến đến hôn nhiệt liệt, tình cảm kêu một tiếng "Tuyền Cơ", chính là như vậy nhìn thấy hai nữ nhân sóng ngầm mãnh liệt. Kỳ thật là bốn, Lam Tinh Lam Tích tuy rằng mặt không chút thay đổi, nhưng rõ ràng là bài xích nữ tử bên người mình.

Những người từng tiếp xúc nhiều với Tuyền Cơ, từng người từng người đều sẽ đứng về phía nàng.

"Anh Lan, Tuyền Cơ là nhận ra ngươi, không cần dùng đại lễ." Kỉ Kiến Thận cười nói.

"Ta nhận ra?" Tuyền Cơ vẻ mặt nghi hoặc, nhìn nhìn lại vị "Anh Lan", chuyện khi nào a.

Cái này đến phiên Kỉ Kiến Thận vẻ mặt bất dắc dĩ, "Anh Lan" vẻ mặt xấu hổ.

"Anh Lan là con gái của dì. Gia yến trung thu năm kia không phải từng gặp qua sao?" Kỉ Kiến Thận đành phải nói thẳng.

"À." Tuyền Cơ cuối cùng nghĩ ra. Thì ra là vị "biểu muội" ca hát rất êm tai a.

Không thể trách nàng không ấn tượng. Năm kia trung thu gia yến, Đại ma vương một phòng thê thiếp. Mỹ nữ như mây. Nàng làm sao nhớ rõ nhiều như vậy. Hơn nữa, cũng không muốn nhớ.

Bà dì Triệu gia cùng Tuyền Cơ trở mặt. Vị Anh Lan tiểu thư này nàng cũng không có ấn tượng tốt gì. Biểu cảm lập tức lạnh nhạt.

Kỉ Kiến Thận vốn không có ý nghĩ gì với Anh Lan. Chính là âm thầm hy vọng xem thử tư vị ghen của Tuyền Cơ, cho nên cũng không nói gì nhiều.

Tuyền Cơ cúi đầu nhìn đến trên tay chính mình còn ôm một mâm đựng trái cây trống rỗng. Lúc này mới nhớ tới chính sự: "Bản cung nhớ tới có chút chuyện trọng yếu muốn cùng Hoàng thượng thương lượng. Không biết Hoàng thượng giờ phút này..." Vừa nói vừa nhìn bộ dáng yếu đuối của Anh Lan đứng bên cạnh.

"Hoàng thượng cùng Hoàng hậu có chuyện quan trọng, Anh Lan đi trước cáo lui." Lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ chọc cho người thương tiếc.

Đáng tiếc hai nhân vật chính đối diện lại không có chút ý thương tiếc đối với nàng ta, Kỉ Kiến Thận nhìn bộ dạng giải quyết việc chung của Tuyền Cơ, biết nàng đã có chút tức giận. Tiểu rùa tuy rằng rất ít khi tức giận, nhưng là thật sự tức giận cũng không dễ dỗ dành, vì thế phất tay cho Anh Lan lui ra.

Anh Lan khom mình hành lễ, xoay người rời đi, vừa mới quay sang, ủy khuất cùng nhu nhược trong mắt đã bị oán hận cùng đố kỵ thay thế.

Tuyền Cơ phân phó Lam Tinh cùng Lam Tích đi về nghỉ ngơi, chính mình cùng Kỉ Kiến Thận trở lại ngự thư phòng.

"Ta nghe nói thủy quân lại xin khoản tiền tạo thuyền. Hơn nữa, số lượng không ít." Tuyền Cơ một chữ không đề cập tới việc vừa rồi, mở miệng lập tức thẳng vào chủ đề. Nàng xưa nay tương đối cẩn thận. Biết rõ Kỉ Kiến Thận với Anh Lan biểu muội không có khả năng gì, hắn tính toán cố ý muốn kích thích nàng làm căng, hiện tại trước xử lý việc chung. Đợi cho buổi tối... hừ hừ!

Thái độ này, Kỉ Kiến Thận trong lòng chuẩn bị tốt thủ đoạn gây xích mích liền hết thảy không dùng được, đành phải gật đầu nói: "Ừ, là lo lắng đến lúc song phương đối chiến, con thuyền hao tổn nghiêm trọng, hơn nữa dưới nước có đá ngầm thật nhiều, vô ý một cái thực dễ dàng va phải đá ngầm gây chìm, phòng tuyến Lung Giang đối với quan hệ ngoại giao hai nước Kỉ, Nhạc vô cùng trọng yếu. Lỡ như phòng tuyến này dễ dàng bị phá, về sau nguy hiểm sẽ lớn hơn nhiều."

"Kinh thành còn có thợ đóng thuyền hay người quản lý thợ hay không? Ta có ý tưởng, nếu được, con thuyền chế tạo có chi phí hơi cao, nhưng là tới Lan Giang cho dù cùng quân địch va chạm tổn hại hay va phải đá ngầm cũng không dễ dàng bị chìm, thậm chí có thể tiếp tục tác chiến, sau chiến tranh quay về bờ biển sửa chữa tốt lại dùng, hẳn là có thể tiết kiệm đáng kể phí tổn."

Kỉ Kiến Thận hai mắt sáng ngời, đi lên phía trước ôm Tuyền Cơ cười nói: "Ta biết ngay Tuyền Cơ của ta cái gì cũng biết, là bảo bối trên trời tặng ta."

"Buồn nôn!" Tuyền Cơ đẩy hắn ra, làm mặt quỷ nói: "Nhanh đi gọi người đến, còn không biết có được hay không đâu."

Kinh thành gần Lan Giang, vận tải đường thủy là phương thúc giao thông trọng yếu, mỗi ngày đều có rất nhiều thuyền lui tới, trong đó đủ cả từ thuyền lớn xa hoa của quan lớn phú hộ cùng với thương thuyền vận chuyển hàng hóa, thuyền chở khách. Phụ cận bờ sông còn có một xưởng chế tạo, chuyên môn có người sửa chữa chế tạo thuyền, xưởng Trầm thị là có quy mô lớn nhất.

Trong cung ra lệnh một tiếng. Những người liên quan liền chạy tới cung đợi lệnh. Người đến là quản sự thuyền xưởng Trầm thị Mễ tiên sinh cùng vị công nhân coi như là già nhất dưới trướng là Đồ sư phụ. Còn có Đinh tướng của thủy quân vừa mới đến kinh thành.

Tuyền Cơ trước khi bọn họ đến đã đem ý tưởng nói tóm tắt cho Kỉ Kiến Thận nghe rồi, giờ phút này ngoan ngoãn ngồi sau bình phong giải thích. Hồng Vượng đem mâm trái cây để vào trong chậu nước làm biểu thị.

"Ý tưởng của bản cung rất đơn giản, đem đáy khoang thuyền tạo thành giống như cái khay trái cây mà các vị đang thấy, phân ra thành một đám ô vuông ngăn cách nhau, nếu đáy thuyền va phải đá ngầm hoặc là lọt vào cái khác va chạm hủy hoại, chỉ cần đem phần bị hỏng kia che lại, thân thuyền sẽ không bị chìm nữa."

Tuyền Cơ nói xong, Hồng Vượng lấy ra chén nước, đổ vào một khoang mé ngoài cùng của mâm trái cây, mâm trái cây bằng gỗ vẫn như cũ vững vàng bập bềnh ở trên mặt nước.

Ba người đầu tiên ngạc nhiên sau đó vui mừng như điên.

Mễ tiên sinh là nghĩ đến những thương thuyền đi xa sẽ dễ giao dịch hơn, tách khoang thuyền ra có thể để hàng hóa của các khách thương khác nhau, rất dễ quản lý, nếu có tổn thất, cũng sẽ không tới khoang chính, như vậy sau này sinh ý vận tải đường thủy khẳng định tăng cao.

Đồ sư phó lại phát hiện ra một khoảng trời mới để chế tạo thuyền, Đồ gia đều là người đóng thuyền, nhưng lại chưa từng nghĩ ra phương pháp như vậy, vừa kích động lại vừa hổ thẹn, nâng lên mâm đựng trái cây trong bồn nước, hai tay phát run.

Mà Đinh tướng quân lại nghĩ đến ngày sau Thủy sư có loại chiến thuyền đụng cũng không chìm này, đại chiến trên Lung Giang lại thêm vài phần nắm chắc.

Mọi người tươi cười rạng rỡ, cùng kêu lên tán thưởng. Phương pháp Tuyền Cơ nói đến thật đơn giản, nhưng hết lần này đến lần khác mọi người đều không nghĩ đến, kỳ thật chính là vách kín nước, loại thiết kế này ở thời Đường của Trung Quốc đã có rồi, một khi mở rộng liền được hoan nghênh.

"Trừ bỏ phòng ngừa chìm, phân cách loại này có thể giúp thân tàu càng thêm chắc chắn, không dễ bị phá hư." Tuyền Cơ nghĩ nghĩ lại nói thêm một câu. Nàng cũng chỉ biết có một chút như thế, còn lại chi tiết thao tác, sẽ xem công nhân áp dụng.

Đinh tướng quân nói: "Hoàng hậu nương nương quả nhiên kỳ tài ngút trời, có chiến thuyền như vậy, thuyền tổn hại của thủy sư ít nhất giảm đi hơn một nửa, như vậy không ít tướng sĩ được cứu."

Tuyền Cơ bị câu "kỳ tài ngút trời" khiến cho da đầu run lên, còn may vị Đinh tướng quân kia không có tiếp tục nói những lời buồn nôn hơn.

Nàng cũng là vừa vặn hôm nay nghe được Văn Quân Thông nói đến thuyền bị tổn hại chìm nhiều, sau đó lại nhìn đến mâm đựng trái cây, nhớ tới từng đến qua khoang thuyền lớn của Trầm thị, bên trong tựa hồ không có vách kín nước như thế này, lúc này mới chạy về hướng Kỉ Kiến Thận chứng thực. Không nghĩ tới niên đại này quả nhiên không có loại đồ vật này.

Nhưng Đinh tướng quân nói đến vấn đề tướng sĩ sinh mệnh an toàn lại làm cho nàng lưu tâm: "Lúc đánh giặc, nếu con thuyền tổn hại nghiêm trọng phải chìm, trên thuyền có trang bị đầy đủ đồ dùng thoát thân?"

Một câu đem hiện trường vài người đều ngây dại.

"Chẳng lẽ không có sao?" Tuyền Cơ chấn kinh rồi, thuyền cứu nạn, áo cứu sinh là đồ thoát thân, không phải trên thuyền phải chuẩn bị sao? Tuy rằng nơi này không có áo cứu sinh thổi phồng, tốt xấu phải có cái khác thay thế đi.

204. Chương 204: Đại Ma Vương Loạn Trong Giặc Ngoài

Chiến tranh thời này, mạng người không đáng tiền, hơn nữa thủy chiến, gió to sóng lớn, rơi xuống sông có thể bảo trụ tính mạng hay không, toàn bộ phải dựa vào ý trời.

Đinh tướng quân kiên trì trả lời: "Thủy quân tướng sĩ đều thành thạo kỹ năng bơi…"

Tuyền Cơ hết chỗ nói rồi, nhưng là lúc này trách cứ bọn họ cũng vô dụng, chỉ đành nói: "Trong nước không thể so với trên đất liền, ngay cả bình thường còn có người bơi giỏi chìm mất, huống chi là trong lúc hai quân giao chiến? Hơn nữa, quân lính của chúng ta hy sinh ít đi một người, thì quân lực có thể bảo tồn thêm một chút."

Mọi người gật đầu, Đinh tướng quân nghĩ rằng quốc khố của Kỉ quốc dồi dào, nếu Hoàng hậu đã mở miệng, dùng nhiều tiền dự bị một chút chuẩn phương tiện cứu hộ là một chuyện có lợi, huống chi hoàng gia thể sát (thể nghiệm và quan sát) tình hình của cấp dưới như vậy, đối với việc đề chấn quân tâm rất có lợi, càng tích cực tán thành.

Tuyền Cơ lại hỏi đến việc thực thi cứu hộ ở thời đại này, thì ra là dùng hồ lô phơi nắng làm, Tuyền Cơ tưởng tượng đến một đám quan binh rơi xuống nước tay ôm một cái hồ lô lớn, hình ảnh thật là có chút… không khỏi cười nói: "Đồ sư phó, người hẳn là đối với vật liệu gỗ biết rất nhiều, có thể phái người đi xem thử loại gỗ nào nhẹ nhất, nổi trên nước nhiều nhất, sau đó làm thành vòng gỗ, binh lính rơi xuống nước chỉ cần bao ở trên người dưới nách, như thế rất tiện."

Đồ sư phó vội vàng đáp ứng.

Tuyền Cơ xem đã không sai biệt lắm, vội vàng nháy mắt ra dấu với Kỉ Kiến Thận đang đứng một bên mỉm cười không nói, ý bảo hắn đuổi người.

Mọi người lãnh nhiệm vụ hành lễ lui ra, Kỉ Kiến Thận đi đến phía sau bình phong ôm lấy Tuyền Cơ, cười nói: "Hoàng hậu thật lợi hại, còn có chút bản lĩnh mà vi phu không biết đâu?"

Tuyền Cơ dựa vào hắn, lười biếng ngáp một cái nói: "Lạc Dương đại ca hiện tại ở Khiết quốc sao?"

Kỉ Kiến Thận ánh mắt cứng lại nói: "Như thế nào bỗng nhiên nhắc tới hắn?"

"Nhớ tới phương pháp cứu người, Lạc Dương đại ca hiểu rất rõ, nếu hắn ở đây thì tốt rồi, để cho hắn đến trong quân đội truyền thụ, hì hì! Bất quá sắc mặt đệ đệ ngươi sẽ khó coi muốn chết!"

Tuyền Cơ nhớ lại phương pháp "thủ thuật hồi sinh tim - phổi", không khỏi bắt đầu cười xấu xa. Phái Lạc Dương làm mẫu cho tướng sĩ trong quân, đoán chừng Khiết Cẩn Minh muốn không lật bình dấm chua cũng không được.

Kỳ thật nàng làm mẫu cũng được. Bất quá, cho dù nàng đồng ý, Kỉ Kiến Thận cũng tuyệt đối sẽ không đồng ý. Dấm chua của hai huynh đệ bọn họ đều rất dọa người.

Kỉ Kiến Thận xem Tuyền Cơ cười đến vui vẻ. Vừa yên tâm vừa có cảm giác không cam lòng. Yên tâm là vì Tuyền Cơ đối với chính mình tín nhiệm. Kỳ thật lúc Tuyền Cơ ở chỗ hoa viên mặt lạnh nói muốn bàn chuyện công, hắn cũng đã hối hận rồi. Đang êm đẹp, vì cái gì phải làm phức tạp đâu? Nhưng mà nhìn đến Tuyền Cơ hiện tại tựa hồ không để ý lắm, lại khó tránh khỏi có một chút thất vọng.

Lúc này Hồng Vượng bỗng nhiên bẩm báo Vạn Tố Hòa cầu kiến Hoàng hậu. Tuyền Cơ còn chưa có tính toán làm thế nào thu thập Đại ma vương thật tốt, lúc này quyết định đi gặp cậu trước rồi nói sau.

Kỉ Kiến Thận vốn đang muốn nói chuyện với Tuyền Cơ, giờ phút này cũng không còn kịp rồi. Vì thế vội vàng nói một tiếng: "Mẫu phi thân thể rất tốt, ngày mai sẽ vào kinh. Bên phía tài ti ta đã phái người thông tri. Ngày mai nàng ngoan ngoãn ở lại trong cung, không cần chạy loạn khắp nơi."

Khó trách cái cô Anh Lan kia đột nhiên xuất hiện. Chắc trăm phần trăm là được cử đi đánh trận đầu. Mặt sau mới là Đại BOSS a! Tuyền Cơ nhớ đến hai năm trước đã từng gặp qua vị Vũ Vương phi kia. Khuôn mặt nhỏ nhắn liền xụ xuống.

Vị kia Vũ Vương phi, là đóng vai ác a! Tuy rằng là dưỡng mẫu của Đại ma vương, nhưng rõ ràng là mẫu tử tình thâm thật sự.

Nàng cùng Đại ma vương kết hôn cũng mới vài ngày, chẳng lẽ sẽ đối mặt với vấn đề mẹ chồng nàng dâu sao?

Mặc kệ, binh đến tướng đỡ nước đến đất chặn, chờ người đến đây rồi nói sau! Không cần bây giờ tự loạn trận tuyến.

Bởi vì ấn tượng lần đầu gặp mặt, Tuyền Cơ rất khó đối với vị Vũ Vương phi này sinh ra cảm giác thân cận, trong ấn tượng của nàng chính là một vị phu nhân nghiêm khắc, bảo thủ, giữ lễ lại khôn khéo, tàn nhẫn. Hiện tại cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước, may mắn vị Vũ Vương phi này thích ở tại quê hương, về sau cũng không thường gặp, trong khoảng thời gian này coi như vì Đại ma vương nhẫn nhịn đi.

Tuyền Cơ trở về tẩm cung, Vạn Tố Hòa cũng đã chờ ở đó, trong cung không có người ngoài, tự nhiên cũng không dùng cái quy củ hành lễ rối rắm kia.

"Ninh Nguyệt, mấy ngày gần đây cậu phải hồi Ninh kinh một chuyến, cậu đến nói trước với con một tiếng." Vạn Tố Hòa nói thẳng mục đích mình đến.

Ninh kinh là thủ đô của Ninh quốc trước đây. Sau khi Ninh quốc bị Kỉ quốc thôn tính, trực tiếp đổi tên thành "Ninh kinh", một đoạn Lung Giang phía sau Ninh quốc giáp với Nhạc quốc đã được bố trí chiến sự dày đặc như vậy, Vạn Tố Hòa quyết định đi Ninh kinh lúc này, không phải là Ninh quốc có nhiễu loạn gì đi.

Vạn Tố Hòa xem sắc mặt Tuyền Cơ đã biết nàng đang suy nghĩ cái gì, cũng không muốn gạt nàng, vì thế hòa nhã nói: "Bên phía Ninh quốc quả thật là có chút vấn đề, ta thu được tin tức của thuộc hạ, Thế tử của Mục thân vương là Ninh Tuấn gần đây hành tung rất quỷ dị. Hắn đang liên hệ với các quan lại của tiền triều cũ, lại cùng Thành quốc bên kia quan hệ không rõ ràng, rất có thể là muốn thừa dịp Kỉ Nhạc giao

chiến mưu đồ phản loạn. Cậu dù sao cũng rất quen thuộc với Ninh quốc. Một hai ngày này sẽ thỉnh chỉ đến Ninh kinh một chuyến điều tra rõ ràng chuyện này."

Tuyền Cơ cho tới bây giờ cũng không đem mấy người Ninh quốc hoàng thất coi là thân thích, vẫn không quan tâm tình hình bọn họ thế nào sau khi sát nhập hai nước, lúc này nghe cậu mình nói như vậy, không khỏi cảm thấy có chút lo lắng.

"Cậu, nếu Ninh Tuấn thực tính toán tạo phản, người đi vậy không phải vô cùng nguy hiểm sao?"

Vạn Tố Hòa cười khổ một chút, thở dài: "Cậu dù sao cũng không phải trực hệ của Ninh quốc Hoàng đế, vốn là định mời đại ca con đi xem, nhưng hắn lại cùng Hồng Dực đi Nhạc quốc làm việc, hơn nữa hắn từ trước đến nay luôn thờ ơ đối với việc trong triều, thực ra trừ bỏ thanh danh dùng được, đại khái cũng giúp không được, ta ở tiền triều có bằng hữu cũ rất nhiều, môn sinh của phụ thân cũng không ít, thám thính tin tức, xử lý chuyện tình càng thích hợp. Hoàng thượng phái một đám cao thủ đi theo, cậu cũng không phải là thư sinh yếu đuối tay trói gà không chặt, nên đi chắc là không sao."

Tuyền Cơ nhìn sắc trời đã tối, dứt khoát phân phó Lam Tinh đi gặp Kỉ Kiến Thận nói một tiếng, giữ cậu ở trong cung dùng cơm tối, thuận tiện nhiều chuyện một chút các tôn thất hoàng thân quốc thích lỗ mũi hướng lên trời của Ninh quốc tình hình thế nào.

Có lẽ là nể mặt Tuyền Cơ, có thể là Đại ma vương có tính toán riêng, trừ bỏ lúc đầu náo loạn kinh thành chết mất ba vị thân vương cùng với mấy nhân vật quyền thế phụ thuộc vào bọn họ, cả Ninh quốc hoàng thất nhân viên trên cơ bản đều bảo trụ được mạng nhỏ, chỉ là một số nhân vật trọng điểm bị giam lỏng lại, các thế lực trong triều trọng tổ một phen, đổi thành chính quyền địa phương.

Kỉ Kiến Thận từ trong đó đề bạt một số nhân viên có năng lực, sau đó trải qua một phen khảo sát, tiến vào Ninh quốc quyền lực chủ chốt.

Thủy sư Lương Vĩnh Thâm cùng với cậu mình chính là lăn lộn ở trong đó cũng coi như không tệ, ngoài ra, các bộ các ty đều là người mới gia nhập từ Ninh quốc.

Đồng thời gần đây ở Ninh quốc bắt đầu tiến hành cuộc tuyển chọn nhân viên công chức nhiều hạng mục, chiêu mộ được một đống lớn nhân tài kỹ thuật và kẻ sĩ có tri thức từ trong dân gian, tuy rằng người thông qua cuộc thi có thể đảm nhận một ít chức vụ cơ sở, nhưng là như vậy không cần tinh đọc sách vở cũng có thể làm quan, đối với dân chúng bình thường mà nói vẫn là một cơ hội khó có thể tưởng tượng đạt được, vốn dân gian đối với việc sát nhập hai nước có chút bất mãn cũng nhanh chóng biến mất.

"Ninh Tuấn có lẽ chính là sợ sự việc như vậy cứ tiếp tục. Sớm muộn gì cũng có một ngày danh hào Ninh quốc hoàng thất sẽ không có người để ý đến, cho nên mới nóng lòng hiện tại khởi sự." Vạn Tố Hòa vừa ăn cơm, một bên vừa cùng Tuyền Cơ nói chuyện phiếm.

Tuyền Cơ bỗng nhớ đến một chuyện: "Cậu, vì sao người nguyện ý đến Kỉ quốc làm quan, trước kia thời điểm ở Ninh quốc người cũng không thích cùng những người trong quan trường có quan hệ."

Vấn đề này Tuyền Cơ vẫn muốn hỏi, nhưng trước kia cùng cậu gặp mặt, Kỉ Kiến Thận luôn ở bên cạnh, trực tiếp hỏi vấn đề này dường như có điểm không thỏa đáng.

Vạn Tố Hòa mỉm cười liếc mắt nhìn Tuyền Cơ một cái: "Phu nhân Ninh Nguyệt quả thật là người có năng lực, cậu tinh thần sa sút nhiều năm thế này, cũng đến lúc nên thực hiện tham vọng."

Tuyền Cơ gật gật đầu, cái hiểu cái không. Xem ra phương diện gạt người làm việc của Đại ma vương lưu loát không chỉ một ít.

Vạn Tố Hòa sở dĩ ở Ninh quốc kiên trì làm một văn thư nho nhỏ, đơn giản là không muốn phụ thân tranh quyền đoạt lợi, vả lại đối với người cầm quyền của Ninh quốc đã hoàn toàn tuyệt vọng, kỳ thật hắn xuất thân từ quan quyền, không có khả năng không có một ít lý tưởng chính trị. Chính là hắn nhiều năm qua vẫn luôn âm thầm bố trí, chuẩn bị nhân lực thay muội muội báo thù, không rảnh nghĩ nhiều.

Sau lại tình cờ gặp Kỉ Kiến Thận, nguyên bản tính toán mượn lực lượng của hắn báo thù càng dễ dàng. Sau khi nhìn thấy cháu gái liền thay đổi ý định, thực lực của Kỉ quốc hắn hiểu rõ, cũng thăm dò chí lớn tranh giành thiên hạ của Kỉ Kiến Thận. Ninh quốc suy nhược lại ở gần Kỉ Nhạc hai đại cường quốc, bị thâu tóm

cũng là chuyện sớm muộn. Nhạc Quốc quân chủ Nhạc Nghịch cực đoan tàn nhẫn, thật không phải là một vị vua tốt, để Ninh quốc bị chiến tranh giày vò đầy thương tích rồi lại rơi vào tay bạo quân, chi bằng để cho Kỉ Kiến Thận chiếm tiện nghi, đồng thời cũng lấy điều này làm trao đổi, giúp cho địa vị của cháu gái sau này càng thêm chắc chắn.

Nán lại cho đến khi Kỉ Kiến Thận chân chính tiếp thu Ninh quốc. Vạn Tố Hòa mặc dù du ngoạn bên ngoài, nhưng vẫn âm thầm quan sát, chẳng những không làm cho hắn thất vọng, một loạt chính lệnh phương sách rất thiết thực hữu hiệu, thậm chí vượt quá sự tưởng tượng của hắn, chỉ có nửa năm, dân sinh Ninh quốc đã dần dần có dấu hiệu khôi phục.

Cho nên, khi Kỉ Kiến Thận đến gặp hắn, cũng đưa ra ý muốn hắn vào triều làm quan. Hắn suy nghĩ một chút liền đáp ứng, muội muội đại thù đã báo, đối với mẫu thân cũng đã tận hiếu, khát vọng minh quân chưa hoàn thành, hơn nữa cũng có thể nhân tiện chiếu cố cháu gái, có thể nói là vẹn toàn đôi bên.

Kỳ thật Tuyền Cơ còn muốn hỏi vị ngoại công nhẫn tâm kia hiện tại thế nào rồi, nhưng là người này, cậu chắc không nguyện ý nhắc tới, quên đi.

"Cậu lần này đi Ninh kinh mọi việc phải cẩn thận, người thân của Ninh Nguyệt không nhiều, con trông cậy vào người làm chỗ dựa cho con." Nghĩ đến Kỉ Kiến Thận lúc trưa còn cố ý thử. Tuyền Cơ miệng đều nhếch lên, không tự giác ôm tay cậu làm nũng.

Vạn Tố Hòa hơi nhíu mày nói: "Ninh Nguyệt là bị phu quân khi dễ?"

Tuyền Cơ rất muốn nói phải, nhưng là việc khiến cậu phải phiền não đã rất nhiều, việc vợ chồng xung đột này, chính mình đóng cửa lại đến thu phục là được, thật sự không cần thiết chuyện bé xé ra to đem đến cáo trạng với cậu. Cho nên vẫn là lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Vạn Tố Hòa tâm tư tỉ mỉ không thua gì Kỉ Kiến Thận, xem bộ dáng của cháu gái cũng khẳng định là vợ chồng ầm ĩ mâu thuẫn, rất không may hắn cùng Dịch Thanh Vân giống nhau, cũng là giúp người nhà không để ý lý lẽ, cho nên căn bản không cần hỏi cuối cũng đã xảy ra chuyện gì, là ai đúng ai sai, cười nói: "Tuyền Cơ nếu mất hứng, có thể cùng cậu đi Ninh kinh giải sầu, dù sao con cũng là người trong hoàng thất Ninh quốc, lại là Kỉ quốc Hoàng hậu, còn có danh là Thiên nữ, ở Ninh quốc dân gian danh tiếng rất tốt, con đi vậy vấn đề càng dễ dàng được giải quyết. Thuận đường còn có thể đi Phồn Tinh cốc của huynh trưởng con nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một hồi."

Vạn Tố Hòa chẳng qua là nói một chút mà thôi, Kỉ Kiến Thận đối với cháu gái của hắn rất là khẩn trương, lúc trước còn phát sinh chuyện việc nàng bị bắt cóc đến Nhạc quốc mấy tháng, cho dù hiện tại bên người nàng cao thủ bảo hộ rất nhiều, cũng là không cho nàng rời đi nửa bước.

Nhưng lời này rơi vào trong tai Kỉ Kiến Thận, chính là một lời cảnh cáo - Hoàng hậu còn có nhà mẹ đẻ chống đỡ, nếu ngươi dám khi dễ nàng, nàng cũng không sợ không có chỗ đi!

Tuyền Cơ tất nhiên nghe hiểu ý tứ của cậu, nhịn không được trộm cười gian, tựa vào bên người cậu, cảm giác có người thân có chỗ dựa vững chắc thật là tốt! Cảnh giác đối với Vũ Vương phi cũng tạm thời ném ra sau đầu.

Vạn Tố Hòa rời đi chỉ mới một hồi, Kỉ Kiến Thận liền trở lại.

Tuyền Cơ giống như không phát hiện có người, vẫn ngồi ở trước bàn trang điểm chải đầu, đuôi mắt cũng không thèm lướt qua liếc nhìn hắn một cái.

Kỉ Kiến Thận biết hỏng rồi, rùa con muốn tính sổ với hắn!

Bất quá hắn cảm thấy mình không có làm chuyện gì có lỗi với Tuyền Cơ, cho nên thoải mái đi tới cầm lược ngọc trên tay Tuyền Cơ thay nàng chải tóc.

Tuyền Cơ giống như con mèo nhỏ tựa vào trên bàn trang điểm, híp mắt nói: "Mẫu phi khi nào thì đến? Định ở lại kinh thành bao lâu?"

"Mẫu phi là đặc biệt đến xem nàng, bỏ lỡ ngày lành của chúng ta, bà vô cùng tiếc hận. Lần này đại khái ở lại mấy tháng mới đi đi!"

"Nga, vậy Anh Lan kia tính toán ở lại kinh thành bao lâu?"

Cảm giác cái lược trên đầu dừng lại một chút, thanh âm mang ý cười của Kỉ Kiến Thận truyền đến: "Nàng ta chưa nói…"

Tuyền Cơ bỗng nhiên đứng lên xoay người đối mặt Kỉ Kiến Thận nói: "Huynh rất đắc ý?"

Kỉ Kiến Thận tất nhiên sẽ không ngốc đến nỗi nói thẳng là đúng rồi, cười khẽ đem Tuyền Cơ ôm vào trong lòng, nói: "Làm sao dám. Nhưng mà biết nàng khẩn trương, ta thật vui vẻ."

Tuyền Cơ bỗng nhiên mặt nhỏ lạnh xuống nói: "Không cần đem nữ nhân khác đến thử ta!"

Kỉ Kiến Thận nghe lời: "Được!" Chuyện như vậy làm một lần là đủ rồi, làm tổn thương tình cảm thật không đáng.

"Anh Lan kia, để nàng đến ở phủ Thái tử!"

"Được!"

"Đêm nay phạt chàng đến Thiên điện ngủ."

"Không được!" Cái này lại không được?!

"Hừ!" Rùa nữ vương khó chịu!

Rùa con lúc này không trêu chọc được! Kỉ Kiến Thận đành phải bất đắc dĩ gật đầu.

Tuyền Cơ lời nói đi đôi với việc làm, nhẹ nhàng vươn tay lên, cười đến ngọt ngào lại giảo hoạt: "Cung tiễn Hoàng thượng!"

Kỉ Kiến Thận cười khổ ra khỏi tẩm điện, hướng Thiên điện mà đi.

Khả Nhi cùng Lam Tinh Lam Tích ở một nơi bí mật gần đó thấy, nhìn nhau liếc mắt một cái trong lòng cười thầm, tư thế của Hoàng hậu cũng thật lớn a, ngay cả Hoàng thượng cũng có thể đuổi ra cửa!

Đêm dài yên tĩnh, một cái bóng đen xuất hiện ở trong tẩm điện của Tuyền Cơ, quen thuộc một đường đi đến bên giường, cởi áo tháo thắt lưng, thập phần nhàn nhã nằm đến trên long sàng, một tay đem Hoàng hậu ngủ say ôm vào trong ngực.

Dám nửa đêm vụng trộm xông vào cấm cung leo lên long sàng ngoài Kỉ Kiến Thận thì còn ai.

Vẫn là ôm rùa con ngủ thoải mái a! Tuy là đêm nay cái gì cũng không thể làm… Kỉ Kiến Thận rất nhanh chìm vào mộng đẹp.

205. Chương 205: Tiểu Tam Gây Khó Khăn

Ngày hôm sau, sáng sớm Hồng Vượng lấy triều phục đến tẩm cung hầu hạ Kỉ Kiến Thận thay quần áo rửa mặt chải đầu.

Sáng sớm lúc hắn tỉnh dậy thấy trong Thiên điện trống không, khỏi cần nghĩ cũng biết Hoàng thượng nhất định một mình cô đơn khó ngủ, nửa đêm lén về tẩm cung.

Hành động này đúng là vi phạm ý chỉ của Hoàng hậu, hắn đương nhiên không dám báo, cho nên hầu hạ càng nhẹ chân nhẹ tay, chỉ sợ đánh thức Hoàng hậu, làm hỏng chuyện tốt của Hoàng thượng.

Kỉ Kiến Thận mới đi không lâu, Lam Tinh đánh thức Tuyền Cơ tỉnh lại trang điểm mặc quần áo, nói Hoàng thượng phái người đến thông tri Vũ Vương phi sắp về cung, dặn nàng chuẩn bị chu đáo.

Tuyền Cơ không dám than phiền chút nào, lần đầu tiên con dâu mới gặp mẹ chồng mà để lại ấn tượng lười biếng thì thật không tốt chút nào, cũng quá không tôn trọng trưởng bối.

Đoàn người Vũ Vương phi quả nhiên giờ ngọ vào cung, Kỉ Kiến Thận mang theo Tuyền Cơ tự mình hành lễ dâng trà cho bà, khiến cho Vũ Vương phi cao hứng đến mức ánh mắt chân mày đều ngập ý cười, nắm tay kéo hai người qua hỏi han.

Lần đầu gặp mặt, Vũ Vương phi thấy Tuyền Cơ vừa nhu thuận điềm tĩnh vô cùng vừa lòng, hơn nữa con dâu này lại từng có ân cứu mạng mình, lại nghe nói từng vì cứu Tôn nhi mà không màng tính mạng, tuy rằng là Hoàng hậu lại là Thiên nữ, nhưng đối đãi với bà lại hết sức kính trọng, tự nhiên sẽ càng nhìn càng ưng ý.

Ra khỏi cung Cảnh Thái của Vũ Vương phi, Tuyền Cơ thở phào một hơi, ra vẻ vừa vượt qua cửa ải, hì hì!

Kỉ Kiến Thận nhìn bộ dáng này của nàng, nhịn không được cười trêu nói: "Con dâu xấu gặp mẹ chồng, cũng không cần cao hứng như vậy, đối với ta nàng cũng đâu cung kính thế đâu!"

Tuyền Cơ trộm hướng hắn làm mặt quỷ, khẽ sẵng giọng: "Huynh mới xấu! Sổ sách ngày hôm qua còn chưa tính toán xong đâu!"

"Tuyền Cơ…" Kỉ Kiến Thận kéo nàng qua đang chuẩn bị thi triển chiến thuật dụ dỗ, không may, Anh Lan đã đi tới.

Nhìn thấy dáng vẻ thân thiết của hai người, trong lòng Anh Lan càng thêm ghen ghét nhưng ngoài mặt vẫn không chút lộ ra, nhẹ nhàng uyển chuyển tiến lên hành lễ.

Thấy nàng, tâm tình Tuyền Cơ liền trùng xuống, nhưng khi nàng quỳ xuống vẫn đành mở miệng nói: "Miễn lễ!"

Anh Lan đứng thẳng thân mình, ôn nhu nói: "Khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu. Anh Lan nghe nói cô tới rồi. Đang muốn đến bái kiến."

Kỉ Kiến Thận nhàn nhạt nói: "Mẫu phi bên trong điện. Ngươi tự đi bái kiến đi." Nói xong không hề để ý tới nàng, kéo Tuyền Cơ nhanh chóng rời đi.

Anh Lan oán hận đến dậm chân, xoay người tiến cung gặp cô mình cáo trạng!

Mới vào cung một ngày, nàng ta đã không thể nhịn được nữa!

Trong tưởng tượng hoàng cung hẳn là là hết sức xa hoa, tráng lệ, bản thân mình dù sao cũng xem như hoàng thân, dựa vào cấp bậc cũng là Quận chúa. Không ngờ sau khi tiến cung, chỉ có hai cung nữ, hai thái giám hầu hạ, tính cả hai nha hoàn quen thuộc nàng ta mang tiến cung cùng thì tổng cộng chỉ có sáu người, số nha hoàn hầu hạ nàng ta ở nhà cũng không ít thế này!

Lại thêm cung nữ thái giám thấy nàng ta cũng không quỳ lạy, nói là Hoàng hậu có chỉ, trong cung không phải dịp có nghi thức trọng đại thì không cần quỳ.

Nàng ta vốn định ban phát chút ít ân huệ, rồi thông qua bọn họ hỏi thăm một chút việc trong cung, ai ngờ mấy người này ngậm miệng còn chặt hơn trai. Phân phó bọn họ làm việc gì cũng được nhưng hỏi thì cái gì cũng đều không biết. Nha hoàn của nàng ta báo lại, họ nhận hết phần thưởng, nhưng đến khi bốn người vừa mới đi ra khỏi cửa cung, một gã thái giám trong số họ liền lấy một quyển sổ đem thống kê số ngân lượng lại rồi đưa cho ba người kia kí tên! Sau khi nghe ngóng mới biết đây là quy củ Hoàng hậu định ra, phải trình báo quà tặng khách khứa trong cung cho, nếu hợp lý được phép nhận, nếu như phát hiện ai giấu giếm không báo cáo lại, tịch thu hết rồi đuổi khỏi cung!

Nha hoàn vừa nói vẻ mặt còn cực kỳ hâm mộ, Anh Lan tức giận đến mức tát cho nàng ta hai cái. Nữ nhân này quả nhiên lợi hại, như vậy căn bản không thể xuống tay từ bọn nô tài này được rồi!!

Chưa thấy lũ nô tài ở đâu không thức thời như vậy!! Chờ đó, nàng ta thành Hoàng phi, xem nàng ta có lột da bọn họ ra không!

Trưa hôm qua định thân cận biểu huynh, kết quả lại mất mặt ra về. Nàng ta cũng không nổi giận, sau khi trở về cung của mình, lập tức chuẩn bị lễ vật đến bái kiến mấy vị Thái phi trong cung.

Trước kia cô đã hỏi thăm rõ ràng, hiện tại Hoàng hậu độc sủng Hậu cung, còn lại vài vị Thái phi đều không có tiếng nói gì, nhưng trong hoàng cung này, có thể tranh thủ thêm một thành phần "cao cấp" ủng hộ nàng

ta thì càng có lợi. Huống hồ mấy vị Thái phi này có vai vế, đợi khi nàng ta tiến cung rồi, chắc chắn sẽ tiếp xúc nhiều với họ, có họ nói giúp đỡ ình thì sẽ có ích nhiều với tham vọng của nàng ta.

Nào biết khi đến cung Minh Hòa của Lữ Thái phi, thấy Lữ Thái phi đang cùng ba vị Thái phi khác đang sát phạt nhau trên bàn mạt chược vui quên trời quên đất!

Lữ Thái phi thân là chủ nhân, miễn cưỡng đứng dậy hỏi han nàng vài câu, cũng chỉ cười cười nhận mấy loại son phấn, thuốc mỡ dưỡng nhan cao cấp của Dịch gia, không chút nhiệt tình. Nàng ta còn muốn nói thêm vài câu, Lữ Thái phi liền dứt khoát từ chối rằng thân thể không khỏe, cho nàng lui.

Anh Lan vừa tức vừa hận. Nhưng thân phận người ta cao hơn mình một bậc, căn bản không thể phát tác. Đành phải bất mãn rời đi.

Trên đường hỏi cung nữ hầu hạ mình, trò chơi bốn vị Thái phi chơi là gì, cung nữ đáp: Là bài mạt chược Hoàng hậu nương nương phát minh ra! Khiến Anh Lan tức giận đến xanh mặt.

Được rồi! Bốn vị Thái phi này đã bị Hoàng hậu thu mua, mình không có hy vọng gì, may mắn vẫn còn có Văn Thái phi với Cố Thái phi chưa thông đồng làm bậy với bọn họ!

Anh Lan thực kiên trì tiếp tục hành trình đến gặp mấy vị Thái phi, lần này tốt rồi, lại gặp hai vị Thái phi đang thử hương phấn mới…

Cố Thái phi nói: "Trác tiểu thư tới đúng lúc lắm, xem thử mùi hương của phấn thơm mới của bản cung thế nào?"

Anh Lan mừng rỡ, cứ theo đề tài này nói chuyện, chút nữa đem tặng son hương cao cấp mình mua từ Dịch thị, nhất định có thể khiến hai vị Thái phi này thích mê.

Kết quả đến khi đến gần ngửi, hương vị thuần khiết mát lạnh, nhè nhẹ thấm vào ruột gan, so với đồ cao cấp mình mua ở Dịch thị còn tốt hơn mấy phần, không khỏi kinh ngạc tán thưởng nói: "Thái phi nương nương, đây là cống phẩm nơi nào đưa tới, hương khí thanh nhã không như bình thường!"

Văn Thái phi rụt rè cười, cố nén đắc ý nói: "Đây là cực phẩm hương phấn do chính ông chủ của Dịch thị tự mình điều chế ra, nói là trên đời chỉ có hai hộp, đương nhiên không bán ra ngoài, ngay cả cống phẩm cũng chả so sánh được."

Cố Thái phi cười nói: "Nếu không phải Hoàng hậu có một đại ca lợi hại như vậy, cũng không đến lượt bản cung được dùng đồ tốt thế này, Hoàng hậu thật sự là có hiếu tâm, bảo bối quý giá như vậy mà đều tặng ấy bà già chúng ta… À, ngươi mới từ chỗ Lữ Thái phi qua đây, bà ấy có cho ngươi xem son của bà ấy không? Chậc chậc, một bộ son có hàng trăm màu, đậm nhạt sáng rọi đầy đủ đặc sắc, hỗ trợ cho nhau làm nhan sắc thêm hấp dẫn, tên là muôn tía nghìn hồng, cũng là ông chủ Dịch đích thân làm không bán nữa!"

Sắc mặt Anh Lan từ xanh chuyển thành đen thui, khó trách vừa rồi mấy người Lữ Thái phi nhận lễ vật của mình cười kỳ quái như vậy, hóa ra… Đồ mình mua cùng lắm chỉ là sản phẩm cao cấp của Dịch thị, người ta dùng lại chính là sản phẩm số lượng hạn chế do đích thân ông chủ làm ra!

Cả đời nàng chưa chịu uất ức suy sụp nhiều như hôm nay!!

Lễ vật có muốn tặng cũng không đưa ra được nữa rồi, Anh Lan cũng không muốn ngồi đây thêm một giây phút nào nữa, vội vàng cáo lui trở về cung của mình, đóng cửa lại rồi bắt đầu xé nát khăn tay, mang tất cả hơn mười hộp son hương phấn mua mấy trăm lượng mà đập nát hết, xấu hổ oán hận vẫn khó có thể bình tĩnh.

Ngươi được lắm Tạ Tuyền Cơ, chờ cô cô đến đây, bổn tiểu thư cho ngươi đẹp mặt!

Trong không khí chiến tranh bao trùm Hậu cung, cuộc huyết chiến bên bờ sông cũng đồng thời bắt đầu…

206. Chương 206: Bắt Đầu Đánh Rồi

Không lâu sau khi Kỉ Kiến Thận cùng Tuyền Cơ rời khỏi cung Cảnh Thái, tin cấp báo Lung Giang khai chiến do Trầm thị truyền tới, nửa tháng trước, Nhạc quốc đã gia tăng binh lực dày đặc bên bờ Lung Giang, hai ngày trước rốt cuộc đã phát động tổng tấn công, tám chiếc chiến hạm từ thượng nguồn Lung Giang bảo hộ đoàn thuyền chiến mạnh mẽ tiến công.

Chiến lược mà Lương Vĩnh Thâm sử dụng trên sông bước đầu đạt hiệu quả, triển khai công kích quân Nhạc, phóng hỏa thiêu hủy ba chiếc thuyền chiến, một chiếc chiến hạm của đối phương, chủ soái lần này của Nhạc quốc là Dương Kiến Khuê tác phong vững vàng, vừa thấy thế trận không ổn, liền ra lệnh thu binh, Lương Vĩnh Thâm cũng không mạo hiểm truy kích, hai bên lại quay về tình trạng giằng co.

Tuy rằng Kỉ quốc đã đánh lui trận tiến công đầu tiên của Nhạc quốc, nhưng cũng tổn thất không ít thuyền hạm, binh lính chết trong trận giao chiến là hơn bốn trăm người, không ít trong số đó là chết đuối cùng mất tích.

Nói tóm lại, trận giao chiến trên sông lần này chưa tạo thành thương tổn quan trọng cho quân địch, nhưng so với trận chiến tái phản công do quân địch khởi xướng ngày trước thì số người chết đã giảm nhiều, đây xem như là kết quả không tồi.

Tuyền Cơ nghe xong tin tức thì vô cùng buồn bực, tại sao đến ngày hôm qua mình mới nhớ đến chuyện khoang kín nước cùng áo phao, bây giờ mới bắt tay vào chế tạo, không biết có kịp không… Làm ra mấy thứ này chậm một ngày thì số người chết sẽ còn tăng lên rất nhiều.

Cố gắng tìm kiếm trong đầu tư liệu về thủy chiến, tiếc rằng tìm tới tìm lui cũng chỉ có hỏa thiêu liên hoàn thuyền, thuyền cỏ mượn tên trong chuyện xưa tam quốc, những kế này phải có đối phương phối hợp mới được.

Kỉ Kiến Thận nhìn bộ dạng nàng, cười sờ sờ tóc nàng nói: "Không cần lo lắng, Xích gia ta chuẩn bị nhiều năm như vậy, sớm có tính toán phải ứng phó như thế nào rồi."

Tuyền Cơ rầu rĩ nói: "Nhưng nếu có thể đối phó đơn giản một chút thì sẽ không có nhiều người chết như vậy, cậu nói hiện tại Ninh kinh cũng không thái bình, có người muốn giở trò."

"Ừ, bọn họ không giở trò mới là kỳ lạ, cái tên Ninh Tuấn ngược lại còn dễ thu thập hơn, hiện giờ chỉ chờ bọn họ có động tác xác thực, ta mới hốt một lưới bắt hết, lúc tiếp nhận Ninh quốc không ít địch nhân đầu hàng, nhất thời không thể nhận ra ai có tâm tư khác trong đó, giờ cho bọn hắn một cơ hội, là người hay quỷ liền hiện ra thôi." Kỉ Kiến Thận cười như đã liệu trước.

Tuyền Cơ không nói gì. Đại ma vương có chuẩn bị là tốt rồi, nghĩ nghĩ vẫn thấy có chút không cam lòng, tốt xấu gì mình cũng xem như là người hiện đại, hỏa dược chính mình làm ra lại không biết hỏa lực lớn nhất sẽ như thế nào, có thể hay không lúc nổ sẽ ảnh hưởng đến thuyền của quân mình?

Kỉ Kiến Thận nhìn bộ dạng nàng cũng biết nàng đang bận suy nghĩ, vì thế cũng không quấy rầy nàng. Phân phó Hồng Vượng chuẩn bị cho nàng ít trà nước điểm tâm, còn chính mình ngồi sau ngự án phê duyệt tấu chương.

Cứ như thế bình yên trôi qua đến buổi tối. Kỉ Kiến Thận mang theo Tuyền Cơ. Lại truyền Kỉ Tư Viễn vào cung, cùng đến chỗ Vũ Vương phi dùng bữa tối.

Vũ Vương phi ban ngày vẫn còn bình thường. Nhưng bây giờ ánh mắt nhìn Tuyền Cơ lại có chút kỳ lạ. Tuy vậy vẫn không có khó xử nàng. Bữa cơm diễn ra coi như hòa thuận vui vẻ.

Tuy Tuyền Cơ không thích kiểu người một nhà ăn cơm cùng nhau lại trầm mặc nghiêm túc như vậy, bên người còn có đầy cung nữ thái giám đứng hầu hạ, nhưng không thể vì thói quen cá nhân của mình mà yêu cầu người ở đây cũng sẽ giống như mình. Nếu mẹ chồng thích, nàng sẽ chìu theo, dù sao nàng ta cũng sẽ không ở lâu trong này, nhân nhượng một chút là được rồi.

Sau khi ăn xong, Vũ Vương phi bỗng nhiên gọi Tuyền Cơ ở lại nói chuyện với mình. Kỉ Kiến Thận nhíu mi, cười nói: "Nhi tử cũng muốn nghe, chuyện gì mà mẫu phi chỉ muốn nói riêng với con dâu thế?"

Cho tới bây giờ Vũ Vương phi đối với đứa con nuôi này vẫn là không thể trở mặt. Nhất là khi hắn nói chuyện với giọng điệu mang vài phần xấu xa như thế này. Nhưng hôm nay lại khác.

"Hoàng thượng, Người muốn nghe đàn bà bàn chuyện riêng tư sao? Yên tâm đi, bản cung cũng không thể ăn tươi Hoàng hậu được." Vũ Vương phi cười nhạt nói. Trong giọng nói mang ngữ điệu không thể cãi lời.

Kỉ Kiến Thận nhướng ày, nhìn về phía Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ nháy nháy mắt với hắn, nàng hiểu rõ Vũ Vương phi bảo nàng ở lại, khẳng định không phải chuyện tốt gì. Nhưng cũng không đến mức sẽ làm gì nàng, tuy rằng không muốn, nhưng xuất phát từ sự tôn trọng, ở lại nghe một chút cũng được.

"Vậy nhi thần cáo lui!" Kỉ Kiến Thận bất đắc dĩ, đành nghe lời rời đi.

Kỉ Tư Viễn đi theo phía sau hắn vừa vặn quay đầu thấy được biểu cảm vui sướng khi người gặp họa của Anh Lan. Trong lòng giật mình hiểu được chính nữ nhân này nói xấu sau lưng Tuyền Cơ.

Kỉ Tư Viễn cười lạnh trong lòng hai tiếng, mở miệng nói: "Dì họ, ta hộ tống người hồi cung nhé!"

Anh Lan sửng sốt, sao bỗng dưng tiểu ma vương này lại tốt bụng vậy?! Nàng rất muốn ở lại châm ngòi thổi gió, nhưng lại sợ nếu không cho Kỉ Tư Viễn mặt mũi thì sau này ở trong cung gặp chuyện không tốt, đành phải cười gật đầu theo chân bọn họ lui ra.

Kỉ Kiến Thận ra khỏi cung Cảnh Thái liền phân phó Kỉ Tư Viễn hộ tống Anh Lan còn mình đến ngự thư phòng, liền xoay người rời đi.

Kỉ Tư Viễn cười tủm tỉm một đường đưa Anh Lan về chỗ ở của nàng, sau đó liền trở mặt lạnh nói: "Phụ hoàng nói, trong cung hiện nay không yên ổn. Ban đêm người nào không được truyền mà đi lại lung tung, xử tội mưu nghịch. Giết ngay không cần hỏi!"

Anh Lan bị hắn dọa, mặt trắng bệch. Cho đến ngày hôm qua cũng không nghe có quy định khủng bố như vậy! Nhất định là tiểu ma vương sợ nàng ban đêm đi tìm cô cáo trạng, cố ý hù dọa nàng.

Kỉ Tư Viễn nhìn bộ dạng nàng, khinh thường nói: "Phòng ngự trong cung đêm nay do bản cung phụ trách, bản cung đã phân phó thị vệ, cho dù một con mèo chạy loạn cũng bắn chết. Dì họ, sau này có chuyện gì đừng trách bản cung không nhắc nhở người trước."

Anh Lan vừa tức vừa giận, xoay người muốn rời đi, đi được hai bước, bỗng nhiên nghe thanh âm lạnh lùng của Kỉ Tư Viễn: "Không phải ai cũng giống mẫu hậu dễ ở chung như vậy, nếu ngươi muốn bình an sống ở kinh thành, tốt nhất nên an phận một chút, đóng kín miệng lại, nếu không đừng trách bản cung lòng dạ độc ác, không niệm tình nghĩa thân thích."

Anh Lan bị giọng điệu hung ác của Kỉ Tư Viễn dọa sợ chấn động, bước chân càng thêm gấp gáp giống như chạy trốn, vào đến cung liền đóng cửa lại, bổ nhào lên giường khóc lớn.

Người đàn bà kia dựa vào cái gì chứ?! Dựa vào cái gì mà mỗi người ở đây đều bênh vực nàng ta.

Chẳng qua nàng chỉ muốn gả cho biểu ca thôi mà, đàn ông tam thê tứ thiếp, Hoàng đế có phi tần hàng đàn, đây chẳng phải chuyện bình thường sao? Lúc trước trong nhà biểu ca, tì thiếp đâu phải ít, vì sao có nữ nhân này thì liền một người cũng không dung?

Từ nhỏ nàng đã ngưỡng mộ biểu ca tài hoa anh tuấn nhất thế gian này, ảo tưởng có một ngày mình sẽ trở thanh tân nương của hắn, vì sao đã nhiều năm trôi qua, biểu ca ngay cả liếc cũng không liếc nàng một cái.

Nàng không cam tâm! Nàng không cam tâm!

Ở cung bên kia, Kỉ Kiến Thận cho thái giám thị vệ hầu hạ lui xuống, một mình trở lại đợi bên ngoài cung Cần Thái. Mẫu phi nói gì với Tuyền Cơ, trong lòng hắn hiểu rõ, điều hắn lo lắng là phản ứng của Tuyền Cơ.

Hướng về hộ vệ ẩn trong tối ra dấu, mọi người rất ăn ý lẳng lặng thối lui.

Hắn nhẹ nhàng đi đến bên cửa sổ, với nội công của mình, đã có thể nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong.

Vũ Vương phi lấy lý do biện hộ rằng Xích gia đơn bạc, hy vọng Kỉ Kiến Thận nạp nhiều phi tử để khai chi tán diệp, đồng thời khuyên răn một số hành động lẫn lộn tôn ti, không hợp lễ nghĩa của Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ chỉ lẳng lặng lắng nghe, không phát biểu bình luận gì.

Cuối cùng Vũ Vương phi tổng kết nói: "Việc Hoàng thượng tuyển phi, bản cung thấy vẫn nên nhanh chóng tiến hành đi! Trong suốt các triều đại đã qua, chưa từng có Hậu cung một Quốc quân nào chỉ có mỗi một mình Hoàng hậu? Đối với thanh danh của Hoàng hậu cũng không phải rất tốt, Hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, hành động lời nói càng phải cẩn thận, khoan dung hiền đức mới là lẽ phải. Ngươi là Quận chúa Ninh quốc, lại có danh xưng Thiên nữ, Hoàng thượng ngưỡng mộ ngươi vô cùng, dù có thêm một trăm phi tử nữa cũng không thể lay chuyển ngôi vị Hoàng hậu của ngươi, coi như ngươi vì Hoàng thượng mà suy nghĩ, đừng tùy hứng nữa!"

Thanh âm rành mạch của Tuyền Cơ truyền đến: "Mẫu phi, việc con cái nối dõi đương nhiên là không cần phải lo, chẳng phải là của Tiểu Viễn sao?"

207. Chương 207: Con Cái Là Dùng Để Hãm Hại Thôi

Vẻ mặt của Vũ Vương phi hơi biến sắc, ngẫm kĩ lại rồi cười đáp: "Viễn Nhi là Thái tử, ai có khả năng đụng chạm đến địa vị của hắn?"

Tuyền Cơ sớm đã có đáp án trong đầu: "Mong muốn đưa nữ nhi vào cung hiện nay, có người nào không trông mong dựa vào sủng ái của nữ nhi mình, sớm sinh hạ Hoàng tử để trở thành Thái tử? Đến lúc đó địa vị nhìn vững như núi Thái sơn của Viễn Nhi sẽ trở thành mục tiêu ọi người công kích, Hậu cung ngoại đình liên thủ cùng nhau đối phó với hắn không phải là không có khả năng. Mà mẫu phi Viễn Nhi mất sớm, trừ bỏ ủng hộ từ phụ hoàng của hắn, còn mặt khác chỉ là nói suông. Nếu như phụ hoàng ngoảnh mặt làm ngơ với hắn…"

Kỉ Kiến Thận ở ngoài điện nghe xong, không khỏi cười nhẹ, thảo nào hôm qua cứ luôn hỏi việc Viễn Nhi mới thật sự là Thánh quân có mấy người nào biết. Thì ra là vì muốn xác nhận mẫu phi cũng chẳng hiểu rõ tình hình. Nếu mẫu phi biết được Viễn Nhi là thiên mệnh Thánh quân, nhất định trở thành Hoàng đế, Tuyền Cơ sẽ không lấy an nguy của Viễn Nhi ra làm lá chắn.

"Hoàng hậu cần gì phải bắn tiếng đe dọa?" Vũ Vương phi khẽ hừm.

"Mẫu phi cứ xem như là nhi thần nói chuyện quá lời đi. Hoàng thất con cái nối dõi đông đúc có hẳn là chuyện tốt hay không? Kỉ quốc, Ninh quốc, Nhạc quốc, có quốc gia nào lúc đầu không phải là con cháu đầy đàn sau đó lại vì ngôi vị Quốc quân mà huynh đệ tương tàn, máu tươi rửa cung đình. Hoàng thất Nhạc quốc lúc trước hơn ba mươi Hoàng tử Công chúa, hiện giờ chỉ còn lại một mình Nhạc Nghịch, Kỉ quốc bởi vì nội đấu mà khiến cho Thái thượng hoàng thuận lợi nắm bắt, Ninh quốc bởi vì nội đấu mà để cho Kỉ quốc không cần đánh mà vẫn thôn tính thắng lợi." Tuyền Cơ tiếp tục từ tốn nói.

Vũ Vương phi lộ vẻ xúc động, nhưng vẫn không phục, nói: "Dựa theo cách nói của Hoàng hậu, hay là vẫn để cho dòng dõi con cái đơn bạc mới là tốt?"

"Gia đình người thường, đương nhiên nhiều con nhiều phúc, mà Hoàng gia, nếu đã có người thừa kế thích hợp, cần gì phải tham nhiều? Thuận theo tự nhiên là tốt rồi." Tuyền Cơ làm ra vẻ đó là chuyện hiển nhiên.

Vũ Vương phi chán nản: "Nói đến nói lui, ý ngươi chính là không để cho Hoàng thượng nạp phi!"

Tuyền Cơ cười khổ: "Mẫu phi vì sao phải kiên trì muốn Hoàng thượng nạp nhiều phi tần? Nếu Hoàng thượng cảm thấy chuyện đó là cần thiết, lúc trước làm gì phải giải tán hết tì thiếp trong hậu viện Vương phủ?"

"Hoàng thượng giải tán hết tì thiếp còn không phải là vì ngươi?!" Sắc mặt Vũ Vương phi càng lúc càng khó coi.

"Nếu Hoàng thượng cảm thấy rằng nhi thần so với những nữ nhân kia quan trọng hơn, mẫu phi vì sao lại phản đối, kiên trì ngăn cản?" Tuyền Cơ chớp chớp đôi mắt, thập phần vô tội.

Vũ Vương phi hung hăng vỗ mấy cái lên bàn trà nhỏ: "Ngươi… Ngươi sao có thể đố kỵ như vậy. Làm sao làm mẫu nghi thiên hạ!"

Tuyền Cơ thở dài một tiếng đáp: "Mẫu phi cùng nhi thần ở đây tranh cãi cũng vô dụng. Hoàng thượng nếu muốn nạp phi. Nhi thần lập tức thoái vị cho người hiền đức. Từ nay về sau cùng Hoàng thượng chỉ cần không gặp lại là được."

Thốt ra những lời này. Chẳng những Vũ Vương phi chấn động, Kỉ Kiến Thận ngoài điện nghe lén cũng không khỏi cười khổ. Vấn đề này, rùa con thật đúng là ngắn gọn, dứt khoát, nửa bước không nhường.

Vũ Vương phi lạnh lùng nhìn Tuyền Cơ, lúc sau mở miệng nói: "Hoàng hậu chớ quá được sủng mà kiêu."

"Vấn đề nguyên tắc, thần rất lấy làm tiếc." Tuyền Cơ cũng lười tiếp tục giở trò châm chọc.

Lúc bắt đầu nàng còn ý đồ nói lòng vòng, phân tích lợi hại thuyết phục vị phụ nhân ngoan cố này. Bây giờ phát hiện căn bản là không có khả năng thành công. Đành phải bằng mọi giá ăn ngay nói thật.

Lời không hợp ý nói nửa câu cũng là nhiều, nói thêm gì đi nữa thì chỉ càng nói càng căng thẳng, Tuyền Cơ khom người hành lễ cáo lui.

Nếu là nữ tử khác nói chuyện với bà như vậy, sớm đã bị lôi ra ngoài đánh chết, nhưng nữ tử này cứ lại là Hoàng hậu, người mà nghĩa tử mình cực trân ái, đã vậy còn là Thiên nữ không thể thiếu giúp Xích gia thành nghiệp lớn.

Vũ Vương phi nắm chặt bàn tay. Anh Lan chờ ở trong cung đã một buổi chiều. Nàng quanh co lòng vòng ám chỉ đủ loại hành vi không hợp lý của Hoàng hậu. Bà nhìn Anh Lan lớn lên, tâm tư trong lòng nha đầu kia bà rõ ràng, cho nên đối với lời của nàng cũng không hoàn toàn tin tưởng.

Chuyện Hoàng hậu khiến Hoàng thượng cả đời không nạp phi. Trên đường đi bà đã nghe nói qua, lúc ấy còn cho là người không hiểu chuyện đặt điều, nghe lời Anh Lan xúi giục, phái thị tỳ dưới tay vào trong cung nghe ngóng, vậy mà lại vô cùng chính xác, sắc mặt Vũ Vương phi đương trường liền thay đổi.

Nhà mẹ đẻ của bà và dưỡng phụ Triệu gia của Kỉ Kiến Thận, lai lịch đều từ nhất phái gia thần Xích gia nhị công tử, hồi trước sau khi Thánh quân sụp đổ, tổ tiên Triệu gia liền đến ẩn náu ở Kỉ quốc. Nhiều lần lập kì công cho đến phong Vương, từng bước từng bước vì con cháu Xích gia củng cố thế lực, chuẩn bị sẵn sàng.

Rồi đến đời phu quân Vũ Vương phi, phát hiện tướng mạo Thừa Thiên đế Kỉ quốc và chủ nhân nhà mình giống nhau, bên trong Hoàng thất tranh đấu gay gắt, vì thế liền hỗ trợ bày ra kế tốt đổi trắng thay đen, kêu chủ thượng nhà mình giả mạo Thừa Thiên đế nắm giữ giang sơn Kỉ quốc.

Triệu gia không con, liền kêu chủ thượng cũng chính là Hoàng thượng giả mạo chỉ định Thế tử nhà mình, để phụ tử hai người một sáng một tối phối hợp với nhau. Đem Kỉ quốc khống chế trong lòng bàn tay.

Có thể nói, thời gian Vũ Vương phi ở chung với Kỉ Kiến Thận còn nhiều hơn so với mẹ đẻ của hắn, cảm tình dành cho Kỉ Kiến Thận lại không kém mẫu tử thân sinh, nhưng là chủ tớ cũng có khác biệt, trong sự yêu thương bảo bọc của Vũ Vương phi dành cho Kỉ Kiến Thận không tránh kèm theo chút phục tùng với chủ nhân của mình.

Đối với cha ông đã khuất trung thành một mực với Xích gia của Vũ Vương phi mà nói, mọi việc đều có thể nhẫn nại, nhưng chuyện làm tổn hại đến lợi ích của Xích gia làm thế nào cũng không thể nhẫn, cho nên khi nghe nói Hậu cung độc nhất một mình Hoàng hậu, lập tức nghĩ đến vấn đề nối dõi huyết mạch cho Xích gia.

Ở cái vấn đề này, một bước bà cũng không chịu nhường đâu!

Theo như lời Tuyền Cơ nói, mặc dầu chuyện anh em trong Hoàng thất tranh đấu với nhau trở thành bóng ma trong đầu bà, nhưng bà vẫn ngoan cố như cũ, cho rằng Hoàng thượng nạp thêm nhiều phi tần, có nhiều con nối dõi đó mới là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Kỉ Kiến Thận hiểu rõ tính tình Vũ Vương phi, biết nhất thời nửa khắc rất khó khuyên giải bà chấp nhận sự thật, nhìn bóng dáng Tuyền Cơ rời đi, bỗng nhiên có chút đau đầu, nhớ tời Tuyền Cơ trước kia từng nói qua một câu - một núi không thể có hai hổ.

Nhưng đây còn là cọp mẹ!

Kỉ Kiến Thận quay trở lại ngự thư phòng, đem những chuyện cần Kỉ Tư Viễn thi hành giao lại rõ ràng, liền quẳng mớ tấu chương chồng chất như núi trở về tẩm cung.

Tuyền Cơ thấy hắn trở về, cười tủm tỉm, nửa điểm không phát hiện ra là vừa mới cãi nhau với Vũ Vương phi.

Kỉ Kiến Thận đi qua, một tay ôm lấy nàng vào trong lòng, thấp giọng hỏi nhỏ: "Nàng không muốn sinh con cho ta, là vì thấy chưa đúng lúc hay sao?"

Đang yên đang lành làm sao lại đề cập đến vấn đề nhạy cảm đó vậy?! Tuyền Cơ nhăn lại khuôn mặt nhỏ nhắn, chui rúc vào trong lòng Kỉ Kiến Thận như chú rùa con.

"Tuyền Cơ, không phải là nàng e sợ con chúng ta sau này sẽ tranh đoạt đế vị với Tiểu Viễn?" Kỉ Kiến Thận thật cẩn trọng hỏi, hắn nhớ tới lời Tuyền Cơ nói với Vũ Vương phi, con nối dõi Hoàng gia đông đúc cũng không hẳn là tốt!

A? Sao lại nói đến phương diện này? Tuyền Cơ lắc đầu: "Ta tin tưởng nhân phẩm của Tiểu Viễn, cũng tin tưởng nhân phẩm của đứa nhỏ chúng ta, không phải ai cũng thích hợp làm Hoàng đế, cũng không phải ai cũng đều nguyện ý làm Hoàng đế."

"Thật sự?!" Kỉ Kiến Thận muốn xác nhận lại.

"Đương nhiên là sự thật! Khoan đã… Huynh vừa mới nghe lén ta và mẫu phi nói chuyện?!" Tuyền Cơ trừng mắt hỏi.

Kỉ Kiến Thận cười mà không đáp, cúi người hôn lên đôi mắt của nàng.

Mâu thuẫn giữa mẫu phi và nàng quả thật có phần phiền phức, cũng may lúc này rùa con không có trực tiếp chui vào mai rùa phớt lờ hắn.

"Tuyền Cơ ngốc, vừa rồi tại sao không dựa theo lời mẫu phi, khiến cho bà quan tâm nhiều hơn vào hôn sự của Viễn Nhi, để cho hắn thay Xích gia khai chi tán diệp đi?"

"Tâm địa của huynh thật là xấu xa, ngay cả đứa con của mình cũng tính kế!"

"Dù sao việc này cũng phải có người làm, nếu Tiểu Viễn là Thánh quân, nên khiến hắn lao lực một chút chứ." Kỉ Kiến Thận nói nghe mười phần hiển nhiên.

Tuyền Cơ nghĩ nghĩ, đúng nha! Vừa rồi sao mình lại không nghĩ tới? Quả nhiên vẫn là Đại ma vương lợi hại mà.

Nhưng mà hãm hại Tiểu Viễn, mình chẳng phải càng giống bà mẹ kế? Tiểu Viễn đối với mình cũng không tệ, hắn mới hơn mười tuổi mà đã bắt hắn làm ngựa đực, làm như vậy rất không có nhân đạo, rất không nghĩa khí!

Cuối cùng Tuyền Cơ vẫn là thiện tâm buông tha ý tưởng hãm hại Tiểu Viễn.

"Ta mặc kệ! Đó là mẫu phi của huynh, huynh hiểu rõ hơn, huynh đi mà giải quyết!" Tuyền Cơ chơi xấu thẳng tay, trong lòng ghi hận: Dám nói ta ngốc, ta liền ngốc cho huynh xem!

208. Chương 208: Đại Hội Tuyển Tú Ngoài Cung

Kỉ Kiến Thận còn chưa xuất thủ, Vũ Vương phi đã nhanh chóng chứng tỏ bản thân là một lực lượng cực đại của phái hành động.

Đầu tiên là triệu kiến những quý phu nhân có giao tình trong kinh, kế tiếp thỉnh cầu Hoàng thượng vì giang sơn xã tắc mà suy nghĩ, tấu chương tuyển tú nạp phi phủ kín ngự án của Kỉ Kiến Thận tựa tuyết rơi.

Hoàng thượng hiếu thuận dưỡng mẫu Vũ Vương phi là chuyện thiên hạ ai ai cũng biết, nay có lão nhân gia bà hậu thuẫn, bọn quan viên thì sợ gì?

Kỉ Kiến Thận thực bình tĩnh, trực tiếp phân phó Hồng Vượng, phàm là nhìn thấy tấu chương nạp phi thì ném ngay sang một bên, xem cũng không xem.

Đợi đến khi số tấu chương thu được không ít, thì ấy người thân tín đưa ra tin đồn, nói Hoàng thượng vô cùng bất mãn khi thấy vào thời khắc nguy cấp chống giặc ngoại xâm mà các đại thần không lo tận trung báo quốc, ngược lại còn khuyến khích Hoàng thượng nạp phi. Đối với quan lại nào vẫn tiếp tục những hành vi này, sẽ cho sở nội vụ xem xét ghi vào trong hồ sơ, không thể thăng quan tiến chức.

Tin đồn vừa phong phanh ra, ngay hôm sau toàn bộ thế giới tĩnh lặng trở lại.

Nhưng Vũ Vương phi chẳng những thuộc trường phái hành động mà còn thuộc phái ngoan cố, cổ động đủ loại quan lại tấu chương lên chẳng qua là nước cờ thử mà thôi.

Hai ngày sau, sau khi Tuyền Cơ cùng Văn Quân Thông vừa ở Trầm thị thảo luận xong thuế pháp, nửa đường hồi cung bị Vũ Vương phi mời đến phủ Thái tử dùng bữa tối.

Trong khoảng thời gian này vừa lúc Kỉ Tư Viễn rời kinh làm việc, Trương mẫu cũng có chuyện xin nghỉ, bên trong phủ Thái tử, nghiễm nhiên thành thiên hạ của Vũ Vương phi.

Tuyền Cơ đoan chính vào phòng khách phủ Thái tử, liền thấy hơn mười cô gái trong sảnh, mỗi cô còn có nha hoàn theo sau, liếc mắt nhìn, hơn mười thiếu nữ trẻ trung tụ tập dưới một mái nhà, thật phồn hoa như gấm a!

Những cô gái kia có người quần áo hoa lệ, có người chưng diện mộc mạc, nhưng trong thần sắc hoặc nhiều hoặc ít có chút khẩn trương luống cuống, tựa như chưa từng gặp nhiều người như vậy, không có vẻ bình tĩnh tự tại của thiên kim quan lại hay danh môn khuê tú.

Anh Lan đứng hầu bên người Vũ Vương phi, tỏ vẻ khéo léo khiêm nhường, nhưng ánh mắt vô tình quét về phía Tuyền Cơ thì giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng vậy.

Vũ Vương phi nhìn Tuyền Cơ lại gần, cười nhẹ nhàng giới thiệu với các nữ tử ở đây: "Đây là quản sự ở trong phủ Thái tử. Họ Tạ danh Tuyền Cơ."

Các nữ tử trong sảnh lắng nghe, không dám lạnh nhạt mà đều tiến lên chào. Tuyền Cơ mang khăn che mặt nhàn nhạt đáp lễ. Không biết Vũ Vương phi tận lực giấu giếm thân phận mình là có chủ ý gì.

Vũ Vương phi lại nói: "Những cô nương này đều là khuê tú con nhà trong sạch ở ngoại ô kinh thành. Còn có vài người Tuyền Cơ hẳn sẽ nhận ra. Trước đây đều là phu nhân trong Triệu Vương phủ."

Mấy vị phu nhân nghe nói Tuyền Cơ hẳn sẽ nhận ra kia nhút nhát ra khỏi hàng tiến lên hành lễ. Thái độ cực kỳ cung kính.

Các nàng cũng có thể đoán được thân phận thật của Tuyền Cơ. Nhưng trước đó Vũ Vương phi từng phái người cảnh cáo các nàng không được tiết lộ. Cho nên lúc này mỗi người cũng không dám nhiều lời. Trong lòng các nàng cũng biết rõ, có thể trở lại bên cạnh Hoàng thượng hay không, phải xem thái độ vị "Tạ quản sự" như thế nào, cho nên tuy rằng lờ mờ đoán hôm nay Hoàng thượng có thể sẽ giá lâm phủ Thái tử, vẫn không dám trang điểm xinh đẹp như trước, mỗi người đều ăn vận mộc mạc, nhìn cũng thanh tú xinh đẹp

Tuyền Cơ liếc nhìn các nàng, vẫn không nhận ra ai. Đến lúc này, không thể không rõ Vũ Vương phi dự tính muốn làm cái gì. Chỉ là kỳ quái, Trương mẫu rõ ràng nói đã thu xếp ổn thỏa cho các nàng rồi, Vũ Vương

phi đào các nàng từ nơi nào ra đây? Hay là các nàng biết có cơ hội trở lại bên Kỉ Kiến Thận, liền không kịp chờ đợi, tự động đưa tới cửa?

Biểu hiện ra tuy rằng không có gì, trong lòng không vui cũng đã tích lũy đến điểm giới hạn, nhưng Tuyền Cơ không có thói quen lấy người không quen biết làm bia đỡ đạn, cho nên vẫn duy trì phong độ không có phát hỏa.

Nàng một khắc đều không muốn ở lại chỗ này, nhưng mà cũng không thể không nể mặt mũi Vũ Vương phi mà bỏ đi, nên đành nghiến răng nghiến lợi thầm nói trong lòng: Không được tức giận. Để dành khí lực về trừng trị Đại ma vương một trận! Hừ!

Lam Tinh cùng Lam Tích thấy được cảnh tượng như vậy, âm thầm thấy không đáng thay cho Tuyền Cơ. Nhưng Vũ Vương phi là dưỡng mẫu của Hoàng thượng, các nàng bất mãn bao nhiêu cũng không biết làm sao.

Những cô nương khác đột nhiên bị mời tới không biết thân phận của Tuyền Cơ, nhưng thấy mấy người từng là "bạn cũ lâu năm" của Hoàng thượng đối với nàng vô cùng tôn trọng, Vũ Vương phi cũng vài phần kiêng dè với nàng, liền biết thân phận địa vị nàng nhất định không tầm thường, cho nên thái độ trở nên thận trọng hơn nhiều.

Vũ Vương phi đối những cô gái này nhìn như có chút vừa ý, dặn dò Tuyền Cơ ngồi bên cạnh mình, gọi từng người một gọi tiến lên hỏi han.

Tuyền Cơ ở một bên chán đến chết. Trong lòng phiền não: Vẫn tiếp tục hỏi lâu như vậy, đến ngày tháng năm nào mới được ăn cơm đây, nàng cũng không phải nam nhân, nhìn ngắm mỹ nữ là no rồi.

Đúng lúc này, Tuyền Cơ nghe được thanh âm lanh lảnh quen thuộc của Hồng Vượng từ bên ngoài truyền vào: "Hoàng thượng giá lâm!"

Các nữ tử trong sảnh vừa mừng vừa sợ vừa thẹn, liền vội vàng quỳ xuống đất hành lễ.

Vốn nghe người nhà nói, Vũ Vương phi cho gọi các nàng đến phủ Thái tử tụ họp, dường như là dự định chọn trong số các nàng một vài nữ tử thích hợp để vào cung làm phi tử, vốn là còn chút bán tín bán nghi.

Các quốc gia trên đời, Hoàng gia chọn phi đều nhắm tới con gái gia đình đại thần, hoặc hoàng thân quốc thích. Các nàng chỉ là khuê nữ con nhà thương nhân hoặc dòng dõi thư hương, thực sự thân phận đều không đủ tư cách. Thế nhưng tôi tớ ở Vương phủ trước khi đưa họ đến đây, trong lời nói nhiều lần ám chỉ mục đích mở tiệc chiêu đãi các nàng, khiến các nàng không thể không tin.

Hiện tại cả Hoàng thượng cũng tới đây, còn có thể giả được sao?

Kỉ Kiến Thận đi vào phòng khách, gặp Tuyền Cơ lại thấy mỹ nhân khắp phòng, đã biết là hỏng bét rồi.

Mấy ngày nay việc Vũ Vương phi cho người hỏi thăm những thiếu nữ con nhà trong sạch ở ngoại ô kinh thành, Kỉ Kiến Thận đã sớm biết, chỉ là công vụ bề bộn, chưa rảnh rỗi để đi khuyên bảo.

Nào biết ngày hôm nay đang cùng đại thần thương nghị chiến sự Lung Giang, vừa xong liền nghe nói Tuyền Cơ bị Vũ Vương phi dẫn tới phủ Thái tử, khẳng định có âm mưu, nhưng Tuyền Cơ cũng ở đó… Cho nên khi Vũ Vương phi phái người ời hắn, hắn cũng chỉ đành cười khổ mà đến.

Nhìn các nữ tử quỳ kín sảnh, Kỉ Kiến Thận bình tĩnh, lạnh nhạt nói: "Miễn lễ, lui ra đi."

Quản sự phủ Thái tử liền vội vàng tiến lên dẫn đường, đem những cô gái này đưa hết đi.

Vũ Vương phi biến sắc, lại không thể phát tác trước mặt người ngoài, liếc mắt nhìn thấy vài người từng là nữ nhân trong phủ, vội vã mở miệng nói: "Mấy người các ngươi lưu lại."

Kỉ Kiến Thận nhướng mày, không ngăn cản, tiến lên kéo Tuyền Cơ, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được nói nhỏ: "Đừng nóng giận, trở lại trong cung rồi nói sau."

Tuyền Cơ thấy trên sảnh trừ vài vị phu nhân kia cũng không có người ngoài, tiện tay tháo khăn che mặt xuống, trừng mắt nhìn Kỉ Kiến Thận.

Ừ ừ, còn chịu phát giận thì tốt rồi, sợ nhất con rùa đen nhỏ bình bình đạm đạm, điều ấy chứng tỏ nàng đã quyết định vứt bỏ hết thảy rụt đầu vào mai. Nhận thức rõ ràng như vậy, Kỉ Kiến Thận cũng không hiểu chính mình sao biết rõ như vậy.

Vũ Vương phi nhìn bọn họ liếc mắt, nói với mấy vị kia phu nhân kia: "Các ngươi cũng là người cũ của phủ Thái tử, tình cảm với Hoàng thượng không giống người thường, lại đây bái kiến Hoàng thượng đi."

Tuyền Cơ nghe vậy ngẩng đầu nhàn nhạt liếc nhìn Vũ Vương phi, lại làm cho Vũ Vương phi bất ngờ hơi chột dạ.

Vài vị phu nhân nhìn nhau, mơ hồ biết mình bị Vũ Vương phi coi như công cụ kích thích Hoàng hậu, cảm thấy sợ hãi lại bất đắc dĩ, căn bản không dám xem sắc mặt Kỉ Kiến Thận, cúi đầu tiến lên cẩn thận từng li từng tí hành lễ lần nữa.

209. Chương 209: Lửa Lớn Ở Hậu Viên

Tuyền Cơ lạnh nhạt những hờ, lần đầu tiên Kỉ Kiến Thận cảm thấy bất an, hắn không có cảm tình đối với mấy vị phu nhân kia, cơ bản trước đây hắn đã từng nói với Tuyền Cơ, hắn chỉ thuần túy xem họ là thú vui tiêu khiển, nhưng bây giờ trước mặt Tuyền Cơ, nó lại trở thành quá khứ hắn không thể chối bỏ.

Vũ Vương phi lại đưa đến thêm nhiều tiểu thư khuê tú, ở trong mắt Tuyền Cơ cũng chẳng hơn là trò khôi hài nhàm chán, bởi vì nàng rất hiểu rõ vị trí của mình trong lòng Kỉ Kiến Thận, những nữ tử này tuyệt không có cơ hội phát triển gì với y.

Còn những vị phu nhân trước mắt này tuy rằng cũng giống vậy, không có tương lai gì cùng Kỉ Kiến Thận, nhưng là đã từng đụng chạm qua da thịt. Mỗi lần Tuyền Cơ nghĩ tới, liền cảm thấy trong lòng không rõ có mùi vị gì.

Hơn nữa chuyện dời đi mấy vị phu nhân trong hậu viện, hoàn toàn đều là tại vì nàng.

Một cách lý trí, Tuyền Cơ không cảm thấy bản thân mình có gì sai, nếu những nữ tử sống mà cơm áo phải nhờ vào người khác, trừ bỏ biết làm màu mà không có chút bản lĩnh, hiển nhiên sớm muộn gì cũng sẽ bị vứt bỏ, không phải mình làm thì cũng có người khác làm, hoặc một số sự việc khác cũng sẽ dẫn đến kết quả này.

Nhưng trên khía cạnh tình cảm, đều là phụ nữ với nhau, nhìn các nàng không có chút tôn nghiêm để người khác thích thì gọi không thì đuổi đi, thậm chí ở trước mặt nam nhân đã từng bỏ rơi mình mà phải ăn nói khép nép, lại có chút bi ai và phẫn nộ nói không nên lời, lại càng có chút phiền não không thể khắc chế... Đều là do Đại ma vương chết tiệt không biết kiểm điểm!!!

Nhưng bình tĩnh ngẫm lại, cũng không thể trách hắn, thế giới này chính là như vậy. Từ nhỏ những việc hắn nhìn thấy, nghe thấy đều chứng minh cho hắn rằng chỉ cần là người có tiền tài, quyền thế thì có nhiều nữ nhân là chuyện rất đỗi bình thường. Những nữ nhân này ở trong nhận thức của hắn cũng giống như là đồ dùng hoặc vật trang trí trong nhà, hắn sẽ bằng lòng vì một người mà vứt bỏ những đồ dùng này, vốn không thể nói là hắn cảm thấy bản thân mình trước đây làm sai, chỉ là một cái giá phải trả khi muốn ở bên cạnh mình mà thôi.

Quả thật hắn không một chút để ý đến những nữ nhân này, cho nên hắn chỉ lo liệu mấy yếu tố nhân lực và chính trị để sau khi đăng cơ, liền thoải mái mà đem các nàng phân tán đi hết.

Tuy rằng Kỉ Kiến Thận không thể hoàn toàn đoán được hết những khúc mắc trong lòng Tuyền Cơ, nhưng hắn có chút hiểu rõ - Nếu mình đối xử ôn hòa với mấy nữ nhân này thì Tuyền Cơ nhất định sẽ khó chịu, ghen tị, nhưng nếu mình xử sự vô tình hung tàn với họ thì nàng cũng sẽ không vui. Cho nên chỉ có thể lạnh nhạt kêu các nàng bình thân, sau đó nói một vài câu chiếu cố có lệ, có cái gì cần thì cho người đến phủ Thái tử tìm Trương mẫu giúp đỡ, rồi lập tức cho các nàng lui.

Vũ Vương phi nhìn nghĩa tử một bên thuận miệng đối đáp với mấy phu nhân, một bên âm thầm xem xét sắc mặt Tuyền Cơ, không khỏi nổi lửa trong lòng. Đường đường là vua một nước, nói chuyện với cơ thiếp của mình, vậy mà còn phải xem sắc mặt Hoàng hậu?! Quả thực là phản rồi!

Nhìn thấy mấy phu nhân đã lui xuống, gian phòng không còn mấy ai, vẻ mặt Vũ Vương phi miễn cưỡng ôn hòa nói: "Theo như lời ngày đó Hoàng hậu nói, lo rằng đại thần phía sau lưng khuê nữ một khi đã tiến cung sinh hạ Hoàng tử thì trong ngoài cấu kết, đối với Thái tử gây bất lợi. Bản cung cảm thấy có lý, lần này tìm tới đều là những nữ tử gia thế bình thường, trong sạch lại vừa độ tuổi, trong gia tộc các nàng không ai làm quan. Cho dù sinh hạ được Hoàng tử, cũng chẳng thể trở mình làm được gì. Tuy rằng thân phận thấp một chút, nhưng có Hoàng hậu ở phía sau Hậu cung chủ trì. Hoàng tử, công chúa tự tay nuôi nấng, hẳn là không thành vấn đề, đến lúc đó phong cho cha mẹ các nàng một chức vị chỉ là lấy lệ, đồng thời không làm tổn hại thể diện hoàng gia. Hoàng thượng, Hoàng hậu nghĩ như thế nào?"

Nếu không phải người bị Vũ Vương phi tính kế giờ phút này là lão công của mình, Tuyền Cơ thật muốn vì nàng mà khen một tiếng 'hay'. Phòng bị ngoại thích tham gia vào chính sự, kế này thật là cách hay. Hoàng hậu Minh triều Trung Quốc trước đây rất nhiều người đều là xuất thân dân thường. Lại thật sự là không thể làm ra bất cứ chuyện gì đại loại như buông rèm thính chính cả.

Nhưng bây giờ Tuyền Cơ thầm nghĩ muốn lật bàn. Vì cho con mình cưới thêm mấy bà nhỏ, Vũ Vương phi thật đúng là ráng phát huy hết trí tuệ mà!

Tại sao mình phải đối mặt với mấy chuyện này. Ở kiếp trước của mình, mẹ chồng con dâu dù có mâu thuẫn nghiêm trọng đi chăng nữa, cũng chưa từng nghe qua mẹ chồng nào bảo con dâu tìm thêm vợ hai cho lão công của mình đấy!

Quay đầu nhìn Kỉ Kiến Thận, nói cũng chẳng buồn nói, ai bảo mình cứ thích phải cái người vừa là gia cấp thống trị phong kiến vừa là tay kiếm tiền chứ?! Thật sự là tự tìm chuyện!

Kỉ Kiến Thận thở dài: "Đa tạ mẫu phi quan tâm, nhưng trẫm đã thông cáo thiên hạ, trừ Hoàng hậu ra, cả đời này không nạp phi."

Vũ Vương phi quét mắt sang Tuyền Cơ: "Hậu cung Hoàng thượng chỉ có một mình Hoàng hậu, vốn là không hợp quy củ. Chỉ cần trước tiên Hoàng hậu dâng sớ thỉnh Hoàng thượng nạp phi. Thiên hạ có ai dám nói Hoàng thượng nửa câu."

Lời vừa nói ra, chuyện thứ nhất chính là Kỉ Kiến Thận xoay người xem xét sắc mặt Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ dùng ánh mắt nhìn quái thú nhìn thoáng qua Vũ Vương phi, một tay phất phất tạm biệt Kỉ Kiến Thận, xoay người rời đi nhanh chóng.

Kỉ Kiến Thận sợ chọc nàng phát hỏa càng lớn, càng sợ sẽ làm tổn thương đến nàng, chỉ nhìn giương mắt nhìn nàng đi càng lúc càng xa.

Vũ Vương phi thấy Tuyền Cơ cứ như vậy mà không quan tâm rời đi, cả giận nói: "Nhìn xem ngươi để cho nàng thành ra cái bộ dáng gì đây?! Một chút quy củ đều chẳng có!"

"Mẫu phi, xem như là vì trẫm. Thỉnh người không cần tiếp tục khó xử Tuyền Cơ. Lúc này chiến sự căng thẳng, trẫm cũng chẳng có lòng dạ nào xử lý cái sự tình này." Kỉ Kiến Thận nói xong, hành lễ cáo từ.

Còn lại một mình Vũ Vương phi, nhìn đại sảnh trống rỗng, giận giữ: "Bản cung dưỡng ra một đứa con thật là tốt, vì một nữ nhân liền cả ngay thể thống cũng chẳng màng quan tâm!"

Đầy tớ quản sự trốn ở xa xa trong phủ Thái tử, không dám vào lúc này làm cho vị lão chủ mẫu này tức giận.

Nói một cách công bằng, bọn họ đối với hành vi của lão chủ mẫu này cũng là thập phần bất mãn.

Hoàng hậu thật tốt nha! Đối với người ngoài hòa nhã, đối với hạ nhân bọn họ cũng là lời nói nhỏ nhẹ, thưởng phạt phân minh lại càng không đánh chửi. Sau khi nàng làm quản sự ở phủ Thái tử, chẳng những tiền tài bọn họ thu vào không ít, còn thường được nghỉ ngơi, rộng rãi như vậy, đừng nói ở kinh thành, là nói tìm khắp thiên hạ cũng khó thấy.

Hoàng thượng chỉ thích mình Hoàng hậu, có cái gì không ổn? Hoàng hậu chính là Thiên nữ! Có thể có người con dâu tốt như vậy, còn cái gì phải bắt bẻ nữa!

Nhưng mấy lời này chỉ có thể nói ở trong lòng mà thôi, có ai dám đến trước mặt lão chủ mẫu nói ra đâu? Vị Vũ Vương phi này mà nổi giận lên, đem bọn họ đánh chết ngay tại chỗ cũng không biết đi tìm ai để kêu oan a.

Kỉ Kiến Thận trở lại trong cung, việc đầu tiên là hỏi cung nữ, Hoàng hậu có trở về hay không, đáp lại: Đã trở lại, ở trong tẩm cung.

Thở phào một hơi, tuy rằng biết rõ nếu Tuyền Cơ có hành tung gì lạ thường, nhất định sẽ có người bẩm báo lại, nhưng mà chính tai mình nghe được nàng thành thành thật thật quay trở lại tẩm cung nghỉ ngơi, trong lòng vẫn thoải mái ra không ít.

Hỏi lại: Hoàng hậu có hành vi đặc biệt gì không?

Cung nữ nọ nghĩ nghĩ, đáp lại bảo không có, chỉ có phái Lam Tích xuất cung tìm Vạn Tố Hòa, Vạn đại nhân.

Ừm, chuyện tìm người thân nhà mẹ đẻ cũng thực bình thường, nhưng Vạn Tố Hòa cũng chẳng phải người dễ đối phó gì, nếu biết cháu gái mình chịu ủy khuất, không biết sẽ xuất ra cái chiêu ngoan độc gì đây.

Cũng may sau khi đại điển hoàn thành, Hồng Dực và Dịch Thanh Vân rời đi Nhạc quốc, nếu không ba người nhà mẹ đẻ này tụ vào một chỗ, mình mà muốn giải quyết bọn họ thì càng khó khăn dữ dội.

Kỉ Kiến Thận phất tay cho cung nữ kia lui, một đường đi thẳng về tẩm cung, một bên cân nhắc bây giờ phải làm sao dỗ dành rùa con cho thật tốt.

Đi đến trước cửa tẩm cung, Lam Tinh, Lam Tích tiến lên hành lễ, ánh mắt nhìn hắn không chút che giấu oán giận.

Trong lòng Kỉ Kiến Thận cười khổ, nhớ lại cung nữ vừa rồi mình hỏi chuyện, ánh mắt nhìn mình cũng thập phần kỳ quái, e là lòng người trong cung này đều là hướng về Tuyền Cơ rồi.

Trong tẩm cung, Tuyền Cơ đã tắm rửa xong xuôi, thay một thân áo ngủ màu hồng nhạt, ngồi ở trên giường.

Kỉ Kiến Thận đi qua đem nàng ôm vào trong ngực, hít một hơi sâu hương thơm trên người nàng, tâm sự phiền não trong lòng cuối cùng cũng đã bình tâm trở lại, đang muốn nói chuyện, Tuyền Cơ lại mở miệng trước, hơn nữa giọng điệu còn không sợ người chết tại chỗ.

"Ta và cậu đã thương lượng, chiều mai cùng với y xuất phát đến Ninh quốc."

210. Chương 210: Hưởng Tiệc Trước Khi Chia Tay

Cố gắng hít sâu một hơi, Kỉ Kiến Thận mới miễn cưỡng áp chế xúc động muốn kéo Tuyền Cơ lại đánh đòn, hòa nhã nói: "Tuyền Cơ, cho dù lại tức giận cũng vẫn ở cạnh ta, được chứ? Ta cam đoan sẽ không quên lời đã hứa với nàng, cả đời này ta chỉ có một thê tử duy nhất là nàng."

Tuyền Cơ mềm mại dựa gần vào ngực hắn, nhẹ nhàng nói: "Ta cũng thường tự nhủ rằng không nên tức giận với huynh, huynh cũng không muốn như vậy, nhưng là, ta vẫn rất không vui… Ta phải đi, không phải vì giận dỗi với huynh, mà là ta cảm thấy nếu ta vẫn còn ở lại, tình hình của chúng ta càng không ổn."

Thở dài, Tuyền Cơ tiếp tục: "Một bên là mẫu phi dưỡng dục huynh, một bên là ta, cả hai người huynh đều không muốn thương tổn, nhưng hiện tại mâu thuẫn giữa chúng ta không thể hóa giải. Ta vẫn còn ở đây, kế tiếp mẫu phi sẽ dùng đến phương pháp gì bức huynh vào khuôn khổ đây? Ta sợ một ngày ta trở lại tẩm cung, phát hiện một nữ nhân khác trên giường, cho dù huynh cùng nàng ta trong sạch, ta cũng sẽ khó chịu đến chết."

"Nàng đi rồi, mẫu phi xuống tay không phải càng thêm dễ dàng sao?" Kỉ Kiến Thận bất đắc dĩ nói.

"Ta biết huynh có biện pháp giải quyết, chính là ta không muốn chứng kiến quá trình sẽ làm ta khó chịu, càng không muốn từng bước khiến quan hệ giữa ta và mẫu phi đến mức không thể vãn hồi. Tuy rằng ta có biện pháp đối phó với bà ấy… Nhưng bà ấy là người thân thiết nhất với huynh, ta không muốn làm như vậy, làm huynh khó xử thương tâm."

"Nàng liền nỡ vứt bỏ ta một mình!" Kỉ Kiến Thận thực sự buồn bực, hắn thật vất vả mới lừa gạt được tiểu rùa đen vào trong lòng. Kết quả ngày lành không quá vài ngày, lại phải tách ra. Hơn nữa, hắn thậm chí không thể trách cứ Tuyền Cơ nhẫn tâm, bởi vì bức nàng ra đi lại chính là dưỡng mẫu của mình.

Xoay người, ôn nhu ôm lấy thắt lưng của hắn, Tuyền Cơ cười nói: "Ta đi rồi, mẫu phi sẽ chuyển hướng mục tiêu, huynh không biết là hiện tại mọi việc bà ấy làm đều là hướng về phía ta sao? Nếu ta đi rồi, bà ấy sẽ không có nơi dùng sức, bà ấy cũng không nỡ làm gì huynh. Huynh tranh thủ trong khoảng thời gian này trấn an bà cho tốt, rồi ta sẽ trở về."

"Nói cho cùng thì nàng tính ném vấn đề cho ta giải quyết. Không giải quyết tốt, nàng sẽ không trở về?" Kỉ Kiến Thận giật mình hiểu được quyết định của nàng.

"Đúng! Huynh gây ra phiền toái này, chính huynh giải quyết! Ta nhúng tay vào sẽ loạn càng thêm loạn. Ta ở bên cạnh huynh, cho dù huynh làm bất cứ điều gì, chỉ cần có lợi cho ta, mẫu phi sẽ cho rằng là do ta ở sau lưng xui khiến. Bà ấy mạnh mẽ như vậy, khó đảm bảo là sẽ không vì thể diện mà cứng rắn đến cùng."

Đây chính là vấn đề mẹ chồng nàng dâu. Nguyên nhân không phải thế sao? Mẹ chồng cảm thấy người vợ đoạt đi con của mình, đứa con mình vất vả nuôi lớn lên nhưng lại chỉ nghe lời vợ, vì thế không vừa mắt con dâu. Vì muốn chứng minh vị trí của mình trong lòng con quan trọng thế nào, mẹ chồng liền có một vài hành động quá khích, mà người vợ cũng phản kích lại, đối chọi nhau như nước với lửa, con trai ở giữa, cho dù thiên vị bên nào cũng sẽ xúc phạm bên kia. Ngày ngày khói thuốc súng ngập tràn làm sao mà sống tốt được? Tình cảm sâu sắc đến mấy cũng mai một dần dần.

Cách tốt nhất để giải quyết vấn đề này là giữ khoảng cách giữa mẹ chồng và con dâu, nếu Vũ Vương phi vẫn ở quê dưỡng già, thỉnh thoảng mới gặp, khi ấy còn có thể hòa thuận chung sống. Chính là lúc này muốn Vũ Vương phi tự chủ động quay về quê là rất khó. Cho nên Tuyền Cơ tự động rời đi, dù sao nàng cũng tin Đại ma vương tuyệt đối không phải loại người chỉ cần mẹ không cần vợ.

Kỉ Kiến Thận ôm chặt Tuyền Cơ, tựa vào thành giường yên lặng xuất thần hồi lâu. Cảm thấy lời nàng nói cũng có lý, nhưng lại không cam lòng cứ như vậy để nàng về nhà mẹ đẻ. Không khỏi có chút do dự.

Nói ra thực mất mặt nhưng thật sự hắn đúng là sợ nàng chạy đi mất rồi sẽ không trở lại.

Tuyền Cơ cẩn thận quan sát, biết hắn đã dao động. Hai tay vòng lên giữ cổ hắn, đưa lên đôi môi, giảo hoạt nói: "Đầu buổi chiều mai ta cùng cậu xuất phát. Ừhm… Ta sẽ chăm sóc bản thân thật tốt. Mai ta đi rồi, huynh sẽ ít nhất một hai tháng không gặp ta. Huynh còn muốn lãng phí thời gian để giận dỗi nữa sao?"

Kỉ Kiến Thận hai mắt lóe ra thần thái mị hoặc. Nét mắt trở nên phi thường không đứng đắn. Hai tay vô cùng trơn tru luồn vào lớp y phục lỏng lẻo, một đường hướng lên trên, nắm lấy nơi non mịn đẫy đà trước ngực Tuyền Cơ. Cười nói: "Đúng vậy. Một hai tháng lận đó. Tuyền Cơ, đêm nay chúng ta không cần ngủ được không?"

Cảm thụ được quần áo thuần thục rơi xuống, Tuyền Cơ khép hờ mắt cong cong như đôi trăng non, miệng phát ra thanh âm nức nở khe khẽ như con mèo nhỏ. Tiếng thở đứt quãng dần dồn dập: "Hừ! Không ngủ… thì không ngủ. Ta muốn vắt kiệt huynh, vắt thật khô! Cho huynh không còn khí lực tìm nữ nhân khác!! Ô… Không được cắn ta. Đau a!"

"Được. Ta thực chờ mong…" Đại ma vương lộ ra đắc ý tươi cười. Rút ra hai tay đang làm chuyện xấu, đặt Tuyền Cơ lên giường. Mê muội nhìn nàng quần áo hỗn độn, cảnh xuân hé mở bộ dáng mê người. Hắn bắt đầu tính toán bữa tiệc chia tay thịnh soạn này nên bắt đầu ăn từ đâu.

Tuyền Cơ vặn vẹo thân mình, như con rắn nhỏ thoát khỏi khống chế đôi tay của hắn, lui vào góc giường, cười tủm tỉm nói: "Ta muốn huynh trước tiên phải cởi quần áo cho ta xem, cởi từng cái, từng cái một."

"Ái thê có mệnh, sao dám không theo?" Thật là nha đầu lớn mật! Đại ma vương nở nụ cười tà, quả nhiên bắt đầu cởi áo, tháo thắt lưng của mình.

Tuyền Cơ đời trước từng tò mò xem qua người mẫu nam nhảy thoát y trên mạng, tuy rằng Đại ma vương không giống như bọn họ cố ý làm những động tác hấp dẫn, nhưng nhìn từng cử động dường như vô thức cũng đã lộ ra nét hấp dẫn vô cùng, thật sự là bại hoại mê chết người không đền mạng mà.

Số lần hai người da thịt thân cận nhiều đến mức không đếm được, nhưng Tuyền Cơ vẫn chưa từng khi nào thưởng thức đầy đủ bộ dáng Đại ma vương lõa thể như vậy. Bình thường khi hai người ân ái, hơn phân nửa đã đánh giáp lá cà, gần đến không khoảng cách, hoặc là Tuyền Cơ bị biến thành ý loạn thần mê, căn bản không lòng dạ nào nhìn kỹ.

Giờ phút này, nhìn theo y phục trên người hắn từng chiếc từng chiếc rơi xuống dưới giường, Tuyền Cơ bỗng nhiên cảm thấy bắt đầu miệng khô lưỡi khô.

Bùng nổ rồi… Đầu óc sôi trào chỉ sót lại chút ý thức, Tuyền Cơ nhớ tới một loạt từ ngữ thường để hình dung dáng người, béo, gầy, vừa phải đều không thích hợp, nhưng là không thể nghĩ ra từ ngữ nào ca ngợi dáng người kiện mỹ không khuyết điểm của Đại ma vương.

Ánh mắt mê luyến tán thưởng, Kỉ Kiến Thận đã thấy nhiều, nhưng chỉ có ánh mắt si mê của Tuyền Cơ mới có thể làm hắn như được uống nước suối nguồn mát ngọt, cả người thoải mái thư sướng, có một cảm giác tự hào khó thể nói hết.

Trên thực tế cũng không có nữ nhân nào dám ra lệnh hắn cởi quần áo chỉ để xem.

"Vừa lòng sao?" Cuối cùng Đại ma vương thản nhiên hỏi thẳng, một tay bắt được mắt cá chân Tuyền Cơ, đem nàng kéo đến trước mặt.

"Vừa lòng, ừhm! Thực vừa lòng!" Tuyền Cơ đắc ý tuyên bố, nói xong chính mình cũng nhịn không được cười rộ lên.

"Vậy ái thê có phải nên có chút hồi báo không?"

Bàn tay nắm mắt cá chân nàng tỏa nhiệt độ nóng rực, bỏng đến tận trái tim nàng.

Tuyền Cơ giãy dụa vài cái không được, ngửa đầu sẵng giọng: "Buông tay, bằng không ta hồi báo huynh thế nào đây…"

Đôi tay làm cho nàng cả người nóng lên cuối cùng buông lỏng ra, Tuyền Cơ hít sâu một hơi, thuận thế đem Đại ma vương đổ lên trên giường. Bất chợt ngồi lên người hắn, nhìn vào mắt hắn, dứt bỏ hết thảy e lệ, từ từ cởi bỏ quần áo trên người…

Nội y mỏng manh đơn bạc không thể che được đường cong lả lướt tinh tế, trong ánh nến mơ hồ phát sáng như trân châu, Kỉ Kiến Thận thấy bên hông nhẹ hẫng. Nữ tử phía trên đã quỳ thẳng thân mình, buông nhẹ thắt lưng, nhẹ nhàng vặn vẹo thắt lưng, đem quần áo nửa người cũng cởi hết ra.

Nếu không phải ngày mai sẽ chia lìa, Tuyền Cơ tuyệt đối không dám can đảm làm chuyện xấu hổ như vậy, nhưng sự ung dung thưởng thức trong mắt Đại ma vương, làm cho dũng khí nàng tăng nhiều - đây là trượng phu của nàng, nàng có thể ở trước mặt hắn làm tất cả sự tình, nàng là nữ nhân xinh đẹp nhất trong mắt hắn!

Từng nụ hôn nhẹ lướt xuống từ trán Kỉ Kiến Thận, không bỏ qua mỗi tấc da thịt nào của hắn, tinh tế kín kẽ, mềm nhẹ như lông chim. Nhưng mỗi một cái đều đặt dấu vết thật sâu ở trong lòng hắn, làm từng lỗ chân lông đều thoải mái mà giãn nở thở dài.

Ngọn lửa từng chút từng chút dấy lên từ những nơi Tuyền Cơ lướt qua, lan rộng.

Da thịt mềm mại trơn mềm dán lên thân thể hắn theo từng nụ hôn chậm rãi di chuyển xuống ma sát ra hơi nóng tưởng chừng có thể đốt cháy hắn!

Khẽ hôn một đường lướt qua ngực, đi xuống bụng dưới, Tuyền Cơ ngẩng đầu nhìn Đại ma vương, giờ phút này nhìn Đại ma vương lười biếng gợi cảm, giống như một con mèo lớn ăn no nê đang hưởng thụ chủ nhân vuốt ve.

"Ta cố gắng lấy lòng huynh như vậy. Huynh cũng không khích lệ ta một chút sao?" Tuyền Cơ vừa oán giận vừa khẽ cắn vào bụng Đại ma vương, liền nghe được một tiếng động tình hừ nhẹ.

Đại ma vương nheo lại ánh mắt, cười dụ dỗ nói: "Nàng hôn xuống dưới thêm chút nữa, ta sẽ càng thích thú hơn..." Trong thanh âm lộ ra rõ ràng sự gấp gáp mãnh liệt.

"Hừ!" Tuyền Cơ lấy răng nhọn hầu hạ.

"Nàng từ từ chơi đùa đi, khi đến lượt ta, đừng khóc là tốt rồi!" Đại ma vương nghiến răng nghiến lợi uy hiếp nói. Tiểu yêu tinh mê người lại dã man này.

Tuyền Cơ nhìn hắn phô trương thanh thế, ngược lại cười rộ lên: "Huynh chỉ biết làm ta sợ, có chút kiên nhẫn đi!"

Đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt đảo qua rốn, cảm giác bụng hắn chợt thắt lại. Tuyền Cơ bướng bỉnh lặp lại, vừa liếm một lúc, lập tức khiến nơi nào đó phình to ra, liền dần lùi xuống dưới... Đôi môi của nàng khẽ hôn sau đó ngậm lấy nơi đó của hắn, Kỉ Kiến Thận như cảm thấy mình tới thiên đường...

Một đêm này, Kỉ Kiến Thận thực hiện đầy đủ kế hoạch định sẵn, cả đêm quấn quít lấy Tuyền Cơ phóng túng không biết thoả mãn, Tuyền Cơ thì... bắt đầu khi chơi đùa thật sự vui vẻ, sau lại liền... người so với người mệt chết người a...

Khi Kỉ Kiến Thận đi vào triều sớm, nàng vẫn chưa tỉnh, bãi triều nàng vẫn là không dậy nổi, tới giữa trưa Lam Tích đến giục nàng mới mơ hồ bò dậy ăn cơm chuẩn bị xuất phát.

May mắn ngày hôm qua đã để cho Lam Tinh chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ. Nếu không thật không biết nên xuất môn như thế nào.

Bởi vì Tuyền Cơ không tính gióng trống khua chiêng ra kinh theo nghi thức Hoàng hậu, cho nên ra cửa cung liền ngồi cùng xe ngựa Trầm thị đến gặp Vạn Tố Hòa ở bến tàu ngoài kinh thành.

Lần này chỉ xem như lén lút về nhà mẹ đẻ, nên cũng không muốn đánh động đến thích khách phản tặc. Cho nên ở trên xe, ba người Tuyền Cơ, Lam Tinh, Lam Tích đều mang khăn che mặt, đợi sau khi cùng với Vạn Tố Hòa một hàng lên thuyền, sẽ dịch dung che giấu dung mạo.

Vạn Tố Hòa đúng hẹn đến gặp Tuyền Cơ, cũng không nói thêm cái gì, chỉ thông báo với hạ nhân đây là họ hàng của mình, thuận đường đồng hành cùng nhau rời kinh, dù sao đồng hành với Khâm sai như ông đến Ninh kinh không ít người, vạn nhất làm cho người ta biết Hoàng hậu đang ở trên thuyền, không biết sẽ lộn xộn rối ren đến mức nào.

211. Chương 211: Hành Trình Mới

Sau khi đội thuyền rời bến, Vạn Tố Hòa bận rộn dàn xếp nhân sự từ trên xuống dưới, bố trí công việc lớn nhỏ và nhân lực trực luân phiên trên thuyền, còn Tuyền Cơ và Lam Tích, Lam Tinh ở trong khoang thuyền nghỉ ngơi.

Tuyền Cơ quan sát khoang thuyền lộng lẫy xa hoa này, so với thuyền lớn của Trầm thị đã từng ngồi cũng không thua kém là bao, bất giác nói: "Chậc chậc, làm thế nào mà bây giờ đãi ngộ của Kỉ quốc đối với công sai đại thần cũng xa hoa như vậy a, quốc khố nhiều tiền đúng là có khác mà. Xem ra cậu làm quan cũng không tệ, ít ra đãi ngộ không tồi chút nào."

Lam Tích đảo con mắt trắng dã, nói: "Thuyền này là sáng nay mới được đổi, trưng dụng từ thuyền của Trầm thị, nếu không phải bởi vì ngài và Vạn đại nhân đi cùng với nhau, hừ hừ, nào có thuyền tốt như vậy để đi."

Tuyền Cơ trộm thè lưỡi, thì ra là Đại ma vương lo lắng mình chịu ủy khuất, cố ý chuẩn bị "du thuyền xa hoa" a, cười hắc hắc nói: "Ta có chút mệt mỏi, trước nghỉ ngơi một lát, khi nào cậu đến tìm thì nhớ báo lại cho ta."

Lam Tinh, Lam Tích thân là thị nữ bên cạnh nàng, đương nhiên biết tối qua nàng đã làm "chuyện tốt" gì mà mệt người, cho nên nghe thấy nàng bảo muốn nghỉ ngơi, cũng không nói thêm nữa, gật đầu liền lui xuống.

Thẳng đến giờ cơm tối, Vạn Tố Hòa mới xử lý xong những chuyện linh tinh, có thời gian ngồi nói chuyện với Tuyền Cơ nghiên cứu xem sau này có dự tính gì.

"Nói như vậy, ngươi và Hoàng thượng hẹn định với nhau rồi, chờ cho hắn xử lý xong chuyện của Vũ Vương phi thì sẽ đón ngươi trở về?" Vạn Tố Hòa cảm thấy cháu gái của mình bị người ta khi dễ, điều kiện đã sớm thỏa thuận xong đâu vào đấy rồi, dựa vào cái gì mà một lão thái bà không chịu được tịch mịch mà sinh sự, khiến cháu gái của mình phải tránh mặt về nhà mẹ đẻ? Quả thật nực cười.

Tuyền Cơ cười cười, nói: "Cậu không cần buồn phiền vì con, con đã suy nghĩ kĩ càng mới rời đi. Vũ Vương phi và Hoàng thượng tình cảm sâu đậm, nếu con cứng đầu ra sức chống đối bà, sẽ ảnh hưởng đến tình cảm giữa con và Hoàng thượng. Còn nếu muốn con khuyên bảo từ tốn với bà, con tự hỏi mình không đủ lực nhẫn nại. Con rời đi như vậy, nhìn thì là con thất thế, thật ra là bà ấy đã rơi xuống thế hạ phong."

Vạn Tố Hòa là người vô cùng tinh ý, nghe một hiểu mười, lập tức hiểu ra: "Bây giờ ngươi rời khỏi, trở thành một thê tử tốt hiểu rõ đại nghĩa chủ động lùi bước nhún nhường, mà Vũ Vương phi lại điềm nhiên trở thành ác phụ ngang ngược, độc tài bức con dâu phải rời đi. Tâm Hoàng thượng tự nhiên liền hướng về ngươi nhiều thêm một chút, mà Vũ Vương phi cũng không dễ dàng tiếp tục làm loạn."

Tuyền Cơ gật đầu, cười đến thập phần tinh ranh: "Cậu thực hiểu con!"

Vạn Tố Hòa nhéo nhéo mũi nàng, thở dài: "Nếu Ninh Nguyệt thông minh như vậy từ nhỏ, cậu cũng an tâm."

"Mặc kệ là con có được thông minh từ nhỏ hay không, cậu cũng không thể không để ý đến con nha. Con còn phải trông vào cậu làm chỗ dựa vững chắc mà!" Tuyền Cơ lập tức làm nũng, buông lời ngon tiếng ngọt.

Người thân của cậu giờ chỉ còn lại duy nhất mình thôi, nếu ngay cả vướng bận này cũng không có, cuộc sống còn mùi vị gì nữa?

Vạn Tố Hòa vuốt vuốt hai cái lên đầu Tuyền Cơ, mỉm cười. Trong lòng thực cảm kích muội muội đã để lại ình một cháu gái đáng yêu như vậy. Nỗi hận đối với Hi thân vương cũng giảm bớt một chút.

Nghĩ đến hơn mười ngày sau sẽ đến Ninh kinh. Có thể lại gặp phải những người đó, Vạn Tố Hòa trước nên nhắc nhở Tuyền Cơ: "Ngươi đã dịch dung, trừ phi bắt buộc thì không được bại lộ thân phận Hoàng hậu. Trong Ninh kinh còn lưu lại những người trong Hoàng tộc, ngươi không phải không biết bọn họ không mấy hảo tâm. Không có chuyện gì thì đừng chạy loạn khắp nơi. An toàn của ngươi là quan trọng nhất, nếu như ngươi có gì bất trắc, việc công cho dù cậu có làm tốt mấy đi nữa thì cũng không còn mặt mũi về phục mệnh."

Tuyền Cơ đáp: "Không phải cậu nói ra thân phận của con thì việc xử lý phản loạn trong Ninh kinh càng tiện hơn sao?"

"Đó là lừa ngươi thôi, cho ngươi một cái cớ để về nhà mẹ đẻ, ngươi còn tin là thật sao!" Vạn Tố Hòa nhịn không được chọc ghẹo.

Tuyền Cơ bĩu môi, ngay cả cậu cũng biến thành người xấu, cũng thích khi dễ, chế nhạo nàng, hừ!

Trở lại khoang thuyền. Tuyền Cơ nhớ lại lời cậu nói, kéo Lam Tích qua hỏi: "Nhóm người Triệu Thập Lục có đi theo chúng ta hay không?"

Lam Tích ngạc nhiên, trả lời: "Đương nhiên là có, chủ thượng đã ra lệnh cho bọn họ phụ trách an nguy của tiểu thư sau này, chỉ cần tiểu thư rời khỏi Hoàng cung, mặc kệ như thế nào thì bọn họ đều đuổi theo kịp."

Tuyền Cơ yên tâm không ít: "Bọn họ có theo tới trên thuyền không? Làm sao lại không thấy bóng dáng bọn họ đâu cả?"

"Bọn họ đã dịch dung rồi, hẳn là lẫn trong đội ngũ nhân lực."

Chậc chậc, người bên cạnh mình thật là ngọa hổ tàng long a! Cứ như mình không có tí kiến thức gì. Tuyền Cơ thầm thở dài, thu dọn tắm rửa một chút rồi đi ngủ.

Thuyền đi trên sông Lan cực kỳ thuận lợi. Trên thân thuyền treo cờ hiệu bắt mắt của Trầm thị và khâm sai đại thần, kẻ không có đầu óc cũng không dám xuống tay với bọn họ trên sông Lan, sông Lan chính là địa bàn của Trầm gia!

Ngày hôm đó, cuối cùng thuyền dừng lại ở một nơi gọi là trấn Điền Loa, Vạn Tố Hòa dự định từ chỗ này lên bờ đổi thành đi đường bộ, qua khỏi sông Lung tiến vào địa giới Ninh quốc. Mọi người mới rời thuyền, liền gặp vài người trung niên ăn vận theo kiểu quản sự, thương gia đứng ra nghênh đón. Một người trông có vẻ đứng đầu tiến lên cúi chào Vạn Tố Hòa, cất cao giọng nói: "Tại hạ là đại quản sự hiệu buôn bản địa Trầm thị Tiền Vạn Kim, phụng mệnh gia chủ tiến đến nghênh đón Vạn đại nhân. Vạn đại nhân một đường vất vả."

Bởi vì chuyện lần này không định kinh động nhiều người cho nên ngay cả quan viên địa phương, Vạn Tố Hòa cũng chưa từng thông báo. Không nghĩ đến tin tức của Trầm thị thế mà nhanh như vậy!

Nhưng ngẫm lại cũng phải, vợ lão bản đang ở trong đoàn người của mình. Vị vợ lão bản này vẫn đang là Đại đương gia Trầm thị, nhóm thuộc hạ còn không biết cẩn thận hầu hạ sao?

Suy nghĩ như vậy nên sẽ không phải khách khí, y cùng đám người Tiền Vạn Kim xã giao vài câu, lập tức dẫn đại đội theo bọn họ đi nghỉ ngơi.

Tiền Vạn Kim chính là nhận được chỉ thị nói phải tận tâm khoản đãi đoàn người khâm sai đại thần, vốn cũng không biết nhiều ẩn tình trong đó, nhưng có thể lên làm đại quản sự Trầm thị tại địa phương này, đều là người thành tinh rồi. Nhận ra trong đội ngũ có dẫn theo duy nhất ba nữ tử, cho dù không biết rõ thân phận những nữ tử này, xem cách Vạn Tố Hòa và nàng cư xử với nhau, tự biết phải dụng tâm để lấy lòng.

Trấn Điền Loa không lớn, nhưng là vì ở gần bến tàu sông Lan. Khách thương lui tới Ninh quốc, Kỉ quốc hơn phân nửa sẽ từ chỗ này lên bờ, đổi thành xe ngựa đi qua sông Lung. Nơi này cách bến tàu sông Lung chẳng qua chỉ có hai ngày đường, đoạn đường tương đối bằng phẳng, lại cách xa nơi giao chiến với Nhạc quốc, cho nên mấy tháng gần đây, khách thương qua lại tăng lên gấp mấy lần.

Sự phồn hoa, náo nhiệt trên trấn không cần phải nói nhiều, Tiền Vạn Kim an bài nơi cho bọn họ nghỉ ngơi không phải dịch quán cũng không phải khách điếm, mà là đại trạch của Trầm thị ở trung tâm trấn. Trước sau ba tầng, muốn chứa hai ba trăm người bọn họ là không thành vấn đề.

Lúc nhóm người bọn họ đến nơi, đại trạch đã được quét tước sạch sẽ, lại được chuẩn bị chu đáo rượu và thức ăn cùng nước ấm để bọn họ dùng bữa, rửa mặt chải đầu. Quan binh, tôi tớ đi theo mừng thầm không thôi, không nghĩ ra cùng Vạn đại nhân đi công sai thế mà được đãi ngộ như thế này! Lúc trước đi thuyền thì là thuyền lớn xa hoa, đến cả đại phú thương trong kinh thành cũng không chắc đã được đi, rồi đến khi đi đường bộ, còn có trạch viện xa hoa để cho bọn họ nghỉ ngơi, ở trong lòng bọn họ, đi tuần theo Hoàng đế cũng chưa chắc có hưởng thụ như vậy.

Tùy tùng cẩn trọng hơn một chút phát hiện mấy thứ này đều là do Trầm thị cung cấp, trong lòng thầm nghi ngờ Vạn Tố Hòa với Trầm thị không biết có mối quan hệ gì.

Sáng ngày hôm sau, trước đại môn đã chuẩn bị sẵn xe ngựa tốt.

Tiền Vạn Kim vừa thấy Vạn Tố Hòa liền cười cứ như giống ngày thường hay nhìn vạn lượng hoàng kim, ân cần nói: "Vạn đại nhân, ngày hôm qua ngài hỏi thăm chuyện xe ngựa, tại hạ liền tự chủ trương, xe này bộ dạng tuy nhỏ nhưng sức chịu đựng rất tốt, lặn lội đường xa là thích hợp nhất. Xe ngựa tốt như vậy đi ở trên đường trông không quá gây chú ý, bên trong lại thật sự rộng rãi thoải mái."

Vạn Tố Hòa cười nói: "Đa tạ Tiền quản sự đã lo lắng."

Tiền Vạn Kim một bên khách khí, một bên trong lòng thầm kinh ngạc, người bình thường ở những lúc này thường sẽ nói một câu "Gửi lời cảm tạ đến quý chủ nhân một đường đã thịnh tình khoản đãi", tại sao vị

Vạn đại nhân này lại không hề đề cập đến. Giống như những an bài từ trên xuống dưới của Trầm thị đều là chuyện hiển nhiên.

Bất quá càng là như vậy, chứng minh vị Vạn đại nhân này cùng chủ thượng có quan hệ không bình thường. Tiền Vạn Kim thật cẩn thận tiễn bọn họ rời khỏi trấn Điền Loa, lúc này mới nhẹ thở phào, vội vàng trở về viết báo cáo đưa lên tổng bộ.

Bên phía Kinh thành, phản ứng của Vũ Vương phi toàn bộ đều giống như Tuyền Cơ sở liệu, bởi vì bà giận giữ ở phủ Thái tử, cho nên phát hiện ra Tuyền Cơ rời kinh đã là chuyện của ngày hôm sau. Đương nhiên rất là khiếp sợ.

Kỉ Kiến Thận ra vẻ lạnh nhạt, nói Hoàng hậu là vì dòng họ Ninh quốc có người có ý đồ mưu nghịch, cho nên đi theo cậu để dẹp loạn. Vào thời điểm này Hoàng hậu mà lại vì loại chuyện này đến Ninh kinh mạo hiểm, kẻ ngốc đều biết là không hợp tình hợp lý.

Vũ Vương phi tuy rằng ngoài mặt không nói gì, nhưng vẫn cảm thấy áy náy một hồi, việc tuyển phi tạm thời yên ắng xuống hẳn.

Bà bằng lòng ngừng lại, Anh Lan cũng không nguyện ý, ngày thứ ba Tuyền Cơ rời đi rồi, nàng liền ăn cắp lệnh bài của Vũ Vương phi tiến cung. Nghĩ muốn trộm đến tẩm cung của Kỉ Kiến Thận và Tuyền Cơ, kết quả xui xẻo gặp phải Khả Nhi đang bị uất ức, đem ra xả giận hết một hồi, còn bị đuổi ra khỏi cung đình, được hai gã thái giám áp tải về phủ Thái tử giao cho Vũ Vương phi xử trí.

Vũ Vương phi tuy rằng hay bao che khuyết điểm, nhưng thấy cháu ngoại của mình lại to gan làm bậy đến náo loạn trong cung, cũng rất nổi giận, bấy giờ cho quản sự bên người đưa nàng suốt đêm trở về gia hương.

Lúc Tuyền Cơ xuất môn đã từng hỏi Khả Nhi có muốn đi cùng hay không, nhưng Khả Nhi lại mạnh mẽ cự tuyệt. Trải qua khoảng thời gian tôi luyện trong cung, Khả Nhi nhận ra được lý tưởng sống ình - trở thành nữ quan quyền lực tối cao trong cung.

Hơn nữa mấy lần "Sự tích quang vinh" Tuyền Cơ không từ mà biệt lại để Hoàng thượng một mình đích thân đón về kinh thành, khiến cho nàng sinh ra một lòng tin mãnh liệt: Người khác nếu muốn vào cung đình để độc chiếm hoàng sủng có lẽ là khó khăn, nhưng với tiểu thư nhà mình, đương kim Hoàng hậu kia mà nói, quả là còn dễ hơn uống nước!

Nếu chủ nhân của nàng đã ngồi vững ngai vàng Hoàng hậu, người có ở đây hay không thì có sao đâu? Trong cung này ai chẳng biết mình là nha hoàn bên người nàng, theo từ Vân Xuyên cho đến kinh thành, tuy rằng lúc sau hiện diện thêm Lam Tinh, Lam Tích, nhưng Khả Nhi rất tin tưởng, mình mới là nữ hầu tri kỷ nhất của tiểu thư.

Biết Anh Lan bị đuổi đi, Khả Nhi buồn bã cả ngày. Thật vất vả mới tìm được một nhân vật phản diện để cho nàng bày ra một chút tâm cơ cung đấu. Bẻ bẻ cổ tay, lần đầu xây dựng quyền uy của đệ nhất nữ quan trong cung, vậy mà cứ thế dễ dàng bị đánh ngã, thật sự không thú vị tí nào.

Kỳ thật, trong lòng nàng hết sức hy vọng Hoàng thượng có thể tuyển thêm phi, nạp thêm tần, cung đấu à nha! Mỗi lần nghĩ tới danh từ chói lóa này, Khả Nhi phấn khởi đến cả người phát run. Tiếc là trái mong phải ngóng, mong ngóng một hồi, Vũ Vương phi im nghỉm, mong ngóng đến Hoàng thượng chỉ lo triều chính… Hậu cung vẫn như cũ, lác đác vài người, cuộc sống mỗi ngày trôi qua quá êm ả.

Khả Nhi trừ bỏ thở dài, than thở anh hùng không có đất dụng võ ra, đành phải đổi thành vùi đầu vào đống sách, hy vọng dưỡng ra được cái thứ gì đó xuất chúng gọi là Khí chất.

212. Chương 212: Có Gian Tình

Mười ngày sau, cuối cùng đoàn người Vạn Tố Hòa cùng Tuyền Cơ cũng thuận lợi đến một thành trì cách Ninh kinh ba mươi dặm.

Tòa thành này tên là Đông Lâm Bảo, là một trong tám thành trì có quân đội đóng giữ bảo vệ xung quanh Ninh kinh, vốn xây dựng dùng làm nơi dự trữ quân lính kinh thành, một khi phát sinh chiến tranh, có thể cùng với bảy tòa thành còn lại hỗ trợ cho nhau, hình thành một vòng phòng hộ ngoài kinh thành.

Trước đây khi Ninh quốc bị chia cắt, những thành trì này chủ yếu dùng để phòng quân phiến loạn. Sau này chính quyền dần dần thu về hoàng thất Ninh quốc, mà nội bộ hoàng thất Ninh quốc lục đục xung đột không ngừng, ngoại bộ thì mấy năm cũng liên tục giao chiến với Nhạc quốc, những thành trì này dần không còn quân đội, biến thành địa bàn của phú thương kinh thành cùng khách thương bình thường muốn ra vào buôn bán ở Ninh kinh, hơn phân nửa khách thương bên ngoài sẽ dừng tại đây nghỉ tạm một đêm trước khi vào Ninh kinh làm ăn.

Vạn Tố Hòa vào Đông Lâm Bảo, liền dẫn mọi người khiêm tốn vào ở quan nha. Quan địa phương ở đây tên là Chương Trường Cung, vốn là bạn tốt lâu năm của Vạn Tố Hòa.

Lần này xử lý việc mưu đồ phản nghịch của Ninh Tuấn, Kỉ Kiến Thận đã sắp xếp người từ trước, Vạn Tố Hòa chủ yếu là đến chủ trì phối hợp với bọn họ, cùng với xử lý một ít chuyện xảy ra.

Vì để tránh đánh rắn động cỏ, cho nên bọn họ vẫn chưa trực tiếp vào Ninh kinh, mà là chọn nghỉ chân ở Đông Lâm Bảo, vừa tiện giám sát động tĩnh ở Ninh kinh vừa thích hợp điều động quân đội, để ngừa vạn nhất kinh thành sinh loạn cũng có thể phái binh trấn áp loạn đảng.

Chương Trường Cung là người có thể tin tưởng, tin đám người Vạn Tố Hòa ở Đông Lâm Bảo một chút cũng không lộ ra ngoài, mấy người Tuyền Cơ an tâm đợi ở bên trong hậu viện quan nha, mấy ngày trôi qua rất yên tĩnh. Tuyền Cơ hàng ngày lại không chút nhàm chán, thậm chí có thể nói là bận rộn.

Đầu tiên là đem những hiểu biết về hoạt động của tài ty trước kia chỉnh lý lại một lần, sau đó mới làm bản dự thảo chương trình quản lý mới, nhất là phương diện kiểm tra giám sát.

Ngoài ra đem một số thứ mình không muốn chỉnh lý phân ra thành những điểm đơn giản quan trọng ghi chép lại, tỷ như đem tiền tệ phân chia thành nhiều loại khác nhau như nông nghiệp, cơ sở hạ tầng, quân sự, giáo dục, phát triển y tế, khoa học và công nghệ… mỗi năm từ thuế xác định một tỉ lệ kinh phí nhất định phân công cho từng loại tiến hành quản lý. Trong những loại này ngoài các chuyên gia chuyên ngành tài chính, còn cần các cố vấn là chuyên gia quen thuộc với các ngành nghề, trợ giúp quan phủ bộ môn lập kế hoạch sử dụng những kinh phí này, cứ đến cuối năm phải báo cáo lên trên tình hình sử dụng cũng như hiệu quả sử dụng các kinh phí này. Tương tự như bản kế hoạch hàng năm của các nước hiện đại.

Còn có thuế pháp, thuế đất của Kỉ quốc còn dừng lại ở giai đoạn canh tác tương đối sơ khai. Dựa vào diện tích đất mỗi gia đình sở hữu mà nộp thuế, nông dân nộp lương thực, công thương nghiệp nộp sản phẩm mình kinh doanh, cũng có thu ngân lượng, quản lý lại rất bất tiện, Tuyền Cơ cũng biết muốn thực hiện thu thuế thu nhập cá nhân ở thời cổ đại tin tức không linh thông này là không có khả năng. Chỉ đành viết một ít ý tưởng của mình ra, rồi để Kỉ Kiến Thận và Trương Kiều Dư là những người nắm rõ tình hình thực tế xem xét xem cái nào có thể sử dụng.

Dọc đường đi Tuyền Cơ thấy cái gì có thể cải tiến liền nhớ kỹ hết thảy, thượng vàng hạ cám cái gì cũng có, có lúc là chút đồ dùng bình thường hằng ngày, có lúc là binh khí, đôi khi hệ thống cung cấp thông tin, xây dựng hệ thống giao thông công cộng, và thậm chí còn muốn sau khi thiên hạ thái bình, làm một kênh đào nối liền sông Lan và sông Lung…

Tuyền Cơ lại bắt đầu cùng Kỉ Kiến Thận trao đổi thư từ sinh hoạt hàng ngày. Bởi vì trong thư ngoại trừ việc nhà, mấy lời tâm tình tràn đầy, còn có rất nhiều chuyện liên quan đến cơ mật quốc gia nên sử dụng bồ câu đưa thư cũng nguy hiểm. Vì vậy đành phải sử dụng hệ thống tình báo của Trầm thị mà truyền tin. Hai người cách xa, mỗi lần nhận được thư đều là chuyện xảy ra vào những ngày trước khiến Tuyền Cơ cảm thấy vô cùng hoài niệm công nghệ viễn thông thời hiện đại, video chat, điện thoại, quả là thuận tiện.

Trừ bỏ những thứ này. Tuyền Cơ còn phát hiện lạc thú mới. Cái này bắt đầu từ khi bọn họ đi thuyền qua Lung Giang…

Khi bọn Tuyền Cơ đang đi trên Lung Giang tự nhiên không khỏi nhớ tới thủy quân đang giao chiến cùng Nhạc quốc. Sau đó cũng nhớ tới trước đây đưa một cái nỏ nhỏ cho Kỉ Tư Viễn. Lúc đó làm ra cái nỏ đó

khá mất thời gian. Các công tượng chưa từng làm vật mẫu này bao giờ. Bởi vì nàng cũng chỉ định dùng làm quà tặng nên cũng không tính đến tính tấn công linh hoạt của nó.

Tuyền Cơ tự biết không có bản lĩnh làm súng ống đại bác, thế nhưng mấy nguyên lý chế tạo nỏ đơn giản nàng vẫn có thể làm được.

Trong số đội sát thủ mà Trầm thị phái tới bảo hộ nàng có Triệu Thập Nhất sở trường chế tạo và phá giải các cơ quan máy móc. Cho nên Tuyền Cơ liền dặn Lam Tinh tách hắn ra khỏi đội để đến thương lượng một chút vấn đề chế tạo cung nỏ.

Đám người Triệu Thập Lục quả nhiên đều đang dịch dung ẩn lẫn vào cùng với người của khâm sai. Nhưng Trầm thị có phương pháp liên lạc nội bộ, đêm đó Triệu Thập Nhất mặc trang phục thị vệ bình thường xuất hiện ở trước mặt Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ đưa bản vẽ phác thảo ở trên thuyền cho hắn xem, ánh mắt Triệu Thập Nhất liền sáng lên, ba ngày sau hắn mang một cái túi đen to tới tìm Lam Tinh.

Lam Tinh kêu Lam Tích, thỉnh Tuyền Cơ cùng đi xem Triệu Thập Nhất bắn thử, tuy rằng vật này Tuyền Cơ nghĩ ra, thế nhưng nhìn thấy kết quả thật, nàng cũng không phân biệt được đến tột cùng là tốt hay là không tốt, bởi vì nàng căn bản không hề biết cung tiễn bình thường bắn ra sẽ thế nào, nhưng Triệu Thập Nhất cùng Lam Tinh, Lam Tích nhìn qua đều cực kỳ kinh hỉ, hẳn là tốt rồi chăng.

Từ đó về sau, đối thiết kế chế tác cung nỏ Triệu Thập Nhất trở nên vô cùng hứng thú, thành khách quen của Tuyền Cơ. Để tiện cho việc đến gặp Tuyền Cơ còn đặc biệt thay đổi thân phận thành một gã sai vặt.

Cơ quan thuật vẫn bị cho không phải là tài nghệ chính thống, càng ít có người dùng đi chế tạo binh khí chiến tranh. Qua dẫn dắt của Tuyền Cơ, Triệu Thập Nhất tìm được mục tiêu mới, hai người tiếp xúc nhiều, hắn càng phát hiện, thì ra cơ quan thuật không chỉ có thể giúp giết địch bảo quốc, thậm chí có thể sử dụng cho dân sinh, mang đến cực nhiều lợi ích, trong lòng kính nể đối với Tuyền Cơ càng ngày càng tăng.

Sau khi đến quan nha Đông Lâm Bảo, Tuyền Cơ liền bảo Lam Tinh thu dọn một căn phòng nhỏ bên cạnh tiểu viện của mình, thuận tiện cho Triệu Thập Nhất ở đây vẽ giấy làm thí nghiệm, bí mật nghiên cứu chế tạo quân giới mới. Vốn cung nỏ vô cùng đơn giản, Tuyền Cơ nghĩ ra dùng dây cước làm dây nỏ, khiến có thể đồng thời bắn ra nhiều tên cùng lúc, cũng có thể bắn liên tiếp.

Bởi vì số người chế tác không đủ, Tuyền Cơ dứt khoát nhờ Vạn Tố Hòa đứng ra, len lén mời tới vài công tượng đến ở tại quan nha, ngày đêm đẩy nhanh tốc độ thí nghiệm chế tác binh khí mới.

Động tĩnh lớn như vậy đương nhiên không gạt được chủ nhân Chương Trường Cung, thế nhưng Vạn Tố Hòa đã trước đó thông báo mặc kệ ba người nữ tử bản thân mang tới cùng tôi tớ làm cái gì, cũng không can thiệp, hơn nữa phải tận lực thay bọn họ bảo mật, cho nên cũng liền làm như không nhìn thấy gì cả.

Đêm nay, Tuyền Cơ tắm rửa qua, đợi Lam Tinh Lam Tích rời khỏi phòng, đóng cửa sổ lại len lén viết báo cáo cho Đại ma vương:

Đếm từng ngày, rời khỏi kinh thành đã gần một tháng, ngày qua thật nhanh quá, bản vẽ cung nỏ lúc trước Trầm thị chuyển cho huynh, huynh đã xem chưa? Triệu Thập Nhất nghĩ muốn làm một cái cung lớn hơn nữa. Có thể bắn được xa hơn. Nếu như huynh cảm thấy không tệ, ta sẽ nhờ cậu tìm một số công tượng tranh thủ đưa đến cho Lương Vĩnh Thâm, mới có thể đạt kết quả tốt nhất.

Nghĩ đến việc làm được cung thực sự rất vui, cảm thấy có thể giúp đỡ được cho huynh, bất quá nghĩ đến lực sát thương những thứ này, lại sẽ rất bất an… Không có khả năng vũ khí ra chiến trường lại không giết người. Nhưng chung quy việc giết nhiều người không phải việc khiến người ta vui vẻ gì.

Thôi nói đến chuyện vui đi! Lam Tinh cùng Triệu Thập Nhất mỗi ngày mắt đi mày lại nha, xác định ta không có nhìn lầm! Tuy rằng nam nhân khi chăm chỉ làm việc rất có lực hấp dẫn, thế nhưng Lam Tinh cũng quá không kén chọn rồi, Triệu Thập Nhất chẳng phân biệt ngày đêm mà nghiên cứu cung nỏ, hai vành mắt đen thui khó coi chết đi được, may mà Lam Tinh để ý, hắc hắc.

Triệu Thập Nhất dịch dung, không nhìn ra bộ dáng lúc trước, trong trí nhớ cũng là một tên mặt mũi tương đối ổn. Ngủ nhiều thì viền mắt hết đen thôi, cũng rất xứng với Lam Tinh.

Còn có Lam Tích, hai ngày trước không phải là tìm Triệu Thập Lục luận võ sao? Cái tên Triệu Thập Lục kia đúng là không có phong độ mà. Một chút cũng không nương tay, mấy chiêu đã đánh bại Lam Tích không tính, còn không cẩn thận làm rách tay áo Lam Tích, ha ha ha! Hiện tại mỗi lần nhìn thấy Lam Tích tuy rằng vẫn mang vẻ lạnh lùng, nhưng ta cảm thấy hắn cũng cực kỳ lúng túng nữa. Chơi vui nha! Lam Tích tuy rằng cực kỳ tức giận, nhưng mà dường như cũng rất bội phục Triệu Thập Lục, nếu như hai người kia cũng có chuyện, vậy chuyến đi này của ta quả là đáng giá!

Tuyền Cơ đem thư viết xong dán lại cẩn thận, sau đó mới để Lam Tinh Lam Tích đến đem thư cầm giao cho người Trầm thị.

"Lam Tích. Ngươi cảm thấy Triệu Thập Lục thế nào a?" Tuyền Cơ tỏ vẻ cực kỳ nhiều chuyện tiến tới kéo Lam Tích lại.

"Cái gì thế nào?" Trên mặt Lam Tích nổi lên ửng đỏ khả nghi.

"Ta thì cảm thấy hắn thật đáng ghét, không biết nhường nữ hài tử, còn làm ngươi xấu hổ trước mặt mọi người, trước đây còn dẫn người truy sát đại ca ta, nhất định phải báo thù hắn thật chu đáo mới được."

"Không, không phải, là ta yêu cầu cùng hắn luận võ, nếu là hắn cố ý nhường nhịn ta mới chính là khinh thường ta. Hơn nữa, hắn cũng không phải cố ý làm hỏng xiêm y của ta. Ngàn vạn lần ngài đừng để chủ thượng phạt hắn, nếu không ta sẽ thành kẻ không ra gì, sau này làm sao có mặt mũi gặp huynh đệ tỷ muội trong Trầm thị? Hơn nữa, rõ ràng là chủ thượng lệnh Triệu Thập Lục động thủ với đại ca ngài, ngài đổ lỗi hết lên đầu Triệu Thập Lục, thật là không có đạo lý…" Lam Tích có chút sốt ruột, Tuyền Cơ từ trước đến nay đối với hạ nhân rất tốt, lỡ như thực sự vì mình vì thù cũ đi phạt Triệu Thập Lục, vậy coi như nguy rồi.

"Hắc hắc. Trả thù hắn để ngươi hạ thủ thì tốt rồi. Ta xem náo nhiệt thôi." Tuyền Cơ cười gian nói.

"Ta? Võ công ta kém xa hắn như vậy, thế nào trả thù hắn a…" Lam Tích nói chuyện với dáng vẻ không có nửa điểm muốn trả thù người ta.

Tuyền Cơ tươi cười càng gian trá: "Ta cho ngươi ra cái ý kiến hay! Ngươi gả cho hắn. Cả đời ăn của hắn, ở của hắn, dùng của hắn, sai khiến hắn làm việc là được!"

Lam Tích mặt thoắt đỏ hồng, một tay đẩy Tuyền Cơ ra, sẵng giọng: "Ngài thật không đứng đắn, nói chuyện không biết xấu hổ!"

Lam Tinh đưa xong thư quay vào, vừa vặn nghe được câu nói sau cùng của Lam Tích, hỏi lại: "Cái gì nói chuyện không biết xấu hổ? Phu nhân vừa nói cái gì?"

Lam Tích đâu thể không biết xấu hổ trả lời, giậm chân một cái chạy, còn lại Tuyền Cơ ở phía sau cười trộm đem lời nói mới rồi thuật lại lần nữa cho Lam Tinh nghe, nghe được Lam Tinh vừa bực mình vừa buồn cười.

Lam Tích tỷ tỷ có thể buông sự tình trước kia, tìm được hạnh phúc của mình, thật tốt! Chỉ là không biết hạnh phúc của mình ở nơi nào? Lam Tinh suy nghĩ một chút không khỏi nhìn phía sân đông, trong phòng nhỏ sau bức tường, Triệu Thập Nhất vẫn còn ở đó vẽ giấy đi, người kia thực sự là một chút không biết yêu quý bản thân.

Tuyền Cơ xem bộ dáng kia của nàng, càng thêm tin chắc nàng cùng Triệu Thập Nhất có gian tình… Ách, là đối với Triệu Thập Nhất có ý mới đúng.

Hắc hắc, hiện tại chỉ cần xác định xem Triệu Thập Lục cùng Triệu Thập Nhất cũng có ý với Lam Tinh Lam Tích hay không thì tốt rồi.

Tuyền Cơ đối với loại chuyện làm mai mối như vậy không hứng thú quá nhiều, dù sao nhắc nhở là được rồi, đương sự không vội, bản thân nàng gấp cái gì đây?

Mặc dù có ý định, nhưng có thích hợp nắm tay nhau cả đời không, vẫn phải do chính bọn họ từ từ xem xét. Mình bây giờ xem như nữ chủ nhân của bọn họ, một khi công khai mở miệng sẽ không thu hồi được, có lòng tốt mà không đúng lúc thì càng làm hỏng chuyện.

213. Chương 213: Kẻ Nhờ Cậy Không Phải Người Mà Là....heo

Từ sau khi đến Đông Lâm Bảo, Vạn Tố Hòa bận rộn công việc vẫn luôn đi sớm về muộn, buổi chiều hôm đó bỗng đến chỗ sân nhỏ của Tuyền Cơ, Lam Tinh Lam Tích đoán ông không việc không lên Tam Bảo điện, có lẽ là có việc quan trọng phải nói với Tuyền Cơ, nên sau khi dâng trà thì nhanh nhẹn lui ra ngoài.

Quả thật Vạn Tố Hòa có việc phải dặn dò Tuyền Cơ, từ trong tay áo ông lấy ra một gói nhỏ, đưa cho Tuyền Cơ nói: "Trong này là lệnh bài và ấn tín của quan nha Đông Lâm Bảo, đêm nay ta phải cùng Chương Trường Cung mang binh vào Ninh kinh, có lẽ phải sau hai ngày mới trở về. Trong khoảng thời gian ta không ở đây, nếu có việc gì gấp phải xử lý, Tuyền Cơ con phải tự mình làm chủ cho tốt. Mỗi ngày sau khi con thức dậy phái người đưa lệnh bài đến cửa thành Nam cho bọn họ mở thành là được."

Tuyền Cơ kinh ngạc nói: "Bên Ninh kinh kia xảy ra chuyện gì, phải dẫn binh qua đó? Có nguy hiểm không?"

Vạn Tố Hòa cười nói: "Chuyện nhỏ, loạn đảng đã bị giám sát, mang binh đi chỉ là phòng trước khỏi họa."

"Vậy cậu đi đường cẩn thận!" Tuyền Cơ nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy lo lắng, gọi Lam Tinh Lam Tích đến, đến phòng Triệu Thập Nhất lấy hai chiếc Khinh nỗ[1] và không ít mũi tên, giao cho Vạn Tố Hòa, muốn hắn mang đi.

[1] Khinh nỗ: loại cung nhỏ

Vạn Tố Hòa cười đồng ý, cáo biệt Tuyền Cơ rồi đi họp bàn với Chương Trường Cung.

Chương Trường Cung đã chờ ở chính sảnh quan nha, thấy Vạn Tố Hòa, không nhịn được nhỏ giọng thầm nói: "Trời ạ, tên nhà ngươi, sao không nói ta biết trong ba vị nữ quyến kia lại có Hoàng hậu, vạn nhất ta không cẩn thận thất lễ với nàng thì phải làm sao?!"

Sáng nay Chương Trường Cung còn đang do dự giao lệnh bài ấn tín cho vị chưởng quản thân tín nào là thỏa đáng, thân tín thì hắn có, nhưng cơ hội lập công bình định khó có này, khiến ai bỏ lỡ trong lòng đều sẽ có ý kiến, Vạn Tố Hòa nghe thấy chỉ cười, đề nghị giao cho Tuyền Cơ chưởng quản, lại để lộ ra thân phận của Tuyền Cơ cho hắn biết.

Sau khi bình định, Tuyền Cơ sẽ khôi phục thân phận vào Ninh kinh yên ổn lòng dân, nếu đến lúc đó mới nói cho Chương Trường Cung biết thân phận của nàng, khó tránh hắn tức giận, cho nên lúc này dứt khoát nói toàn bộ với hắn.

Chương Trường Cung biết trong quan nha nhà mình chiêu đãi tiền Ninh quốc Quận chúa, Thiên nữ trong truyền thuyết, đương kim Hoàng hậu thì vẫn luôn trong trạng thái sợ hãi.

Vạn Tố Hòa nói: "Yên tâm. Ninh Nguyệt không phải người so đo như vậy."

Mắt Chương Trường Cung đảo qua, khà khà cười nói: "Cũng đúng. Nói thế nào ngươi vẫn là cậu nàng. Có ngươi ở đây ta sợ gì? Vậy làm phiền Hoàng hậu nương nương thay ta quản Đông Lâm Bảo hai ngày."

Cúi đầu chợt thấy chiếc nỏ cùng ống tiễn Vạn Tố Hòa cầm trên tay, nhịn không được ngạc nhiên nói: "Đây là thứ gì?"

Vạn Tố Hòa đem hai chiếc Khinh nỗ đưa đến trước mặt hắn nói: "Chiếc Khinh nỗ Ninh Nguyệt muốn ta mang theo phòng thân. Nói độ cứng và tầm bắn đều mạnh hơn cung tiễn bình thường rất nhiều. Hơn nữa giương cung không tổn khí lực."

"Chà chà. Có cái cháu ngoại Thiên nữ đúng là không giống bình thường a. Có điều, nàng thật sự xem ngươi là thư sinh văn nhược đấy à?" Chương Trường Cung không khách khí nhận chiếc Khinh nỗ trái xoay phải vặn.

Vạn Tố Hòa không muốn nhìn người ta làm hỏng thứ cháu ngoại tặng hắn như vậy. Vươn tay lấy một mũi tên trong ống tiễn, lắp tên vào dây nỏ theo cách Tuyền Cơ nói. Nhắm kim đồng trên cửa sảnh kéo một cái. Dây kêu vù một tiếng, rõ một tiếng vang nhỏ. Mũi tên nhỏ xuyên qua vòng cung vậy mà bắn thủng cánh cửa rất dày!

Chương Trường Cung kinh ngạc, kéo Vạn Tố Hòa đến bên cửa. Sờ sờ đuôi tên trước cửa, đầu tên sau cửa. Vẻ mặt từ không thể tin được trở thành kính sợ.

Vạn Tố Hòa cũng có chút giật mình với uy lực của Khinh nỗ, nhớ đến Tuyền Cơ ngàn nhắc vạn dặn muốn mình mang theo Khinh nỗ phòng thân. Không khỏi cười ôn nhu, tiện tay rút mũi tên xuyên cửa ra lau vài cái rồi cho vào trong ống tiễn.

Chương Trường Cung bên cạnh nhìn rồi tấm tắc thành tiếng.

Người bình thường muốn tay không rút mũi tên này ra cực kỳ không dễ, sau khi rút ra thân tên không hề hư tổn lại tuyệt không thể, nhưng Vạn Tố Hòa dễ dàng như rút một cành hoa từ trong bình hoa, trên tiễn ngoại trừ lưu lại chút vết cọ xát do vừa rồi xuyên qua cửa ra không hề hư tổn.

Vạn Tố Hòa này thế mà cũng là một vị cao thủ thâm tàng bất lộ!

Chương Trường Cung ho khan hai tiếng nói: "Vốn ta còn lo lắng Ninh Tuấn và mấy tên cẩu tặc Thành quốc gây chuyện, nhìn thân thủ này của ngươi, ta cảm thấy lo lắng của ta là dư thừa."

Vạn Tố Hòa mỉm cười nói: "Vẫn không nên khinh suất thì hơn, Ninh Tuấn gây chuyện không ngoài dự liệu, Thành quốc sẽ xen chân vào. Chỉ sợ không đơn giản như vậy. Thành quốc Chiếu Hi đế không biết là đang tính toán cái gì, ngoan ngoãn ở một bên tọa sơn quan hổ đấu[2] không chịu, cứ muốn với tay vào."

[2] Tọa sơn quan hổ đấu: ngồi yên hưởng lợi.

"Chính là vậy, đã chết đến nơi mà còn không biết." Chương Trường Cung cười lạnh một cái, kéo Vạn Tố Hòa ra cửa chuẩn bị điểm binh xuất phát.

Vạn Tố Hòa ngồi trên lưng ngựa quay đầu nhìn lại quan nha càng lúc càng xa, trong lòng không biết vì sao thoáng qua một cảm giác kỳ quái, giống như sẽ có chuyện gì sắp xảy ra…

Cảm giác của Vạn Tố Hòa hoàn toàn chính xác, buổi sáng hôm sau khi bọn họ rời khỏi thì xảy ra chuyện.

Nguyên nhân sự việc là một hiểu lầm, hiểu lầm này đối với Tuyền Cơ mà nói là thứ cứu mạng. Đối với nhóm Ninh Tuấn và binh lính Thành quốc lén giúp hắn khởi sự sau này mà nói lại là thứ chí mạng.

***

Hoàng cung kinh thành Nhạc quốc.

Tả Kính Tùng như thường lệ vào cung báo cáo quân tình với Nhạc Nghịch.

"Rốt cuộc Dương Kiến Khuê đang làm gì, đã hơn một tháng, thế mà ngay cả một Lung Giang nhỏ cũng không tấn công được!" Nhạc Nghịch đập bàn giận dữ.

Tả Kính Tùng cười khổ nói: "Ngày nay không giống ngày xưa, trước kia qua sông dễ dàng, là bởi vì Ninh quốc căn bản không có năng lực giao chiến trên sông với quân ta. Hiện nay Kỉ quốc trang bị đầy đủ, đội thuyền hồi đó Ninh quốc không xuất tiền chế tạo, hiện nay bọn họ giống như không cần tiền liên tục cấp cho tiền tuyến, dùng thuyền nhỏ không đâm hỏng được thuyền quân ta thì dùng thuyền lớn đâm, đấu pháp hoàn toàn không tiếc tiền của. Giống như chỉ cần thuyền quân ta lên bờ rồi thì phải mất nước vậy. Dương tướng quân cũng có cái khó xử của hắn a."

Nhạc Nghịch hừ một tiếng, hắn biết cái khó xử của Dương Kiến Khuê. Không phải là vấn đề tiền sao? Hiện nay đội thuyền của đại quân Nhạc quốc đâm hỏng một cái là ít đi một con thuyền, làm sao hắn dám liều với thủy quân Kỉ quốc chứ.

Trầm mặc một lát, Nhạc Nghịch không nhịn được hỏi vấn đề mình vô cùng quan tâm: "Bên Ninh kinh đã báo cho Ninh Tuấn chuyện Kỉ quốc phái Vạn Tố Hòa đi trước bình định chưa?"

Tả Kính Tùng gật đầu nói: "Đã báo rồi, hơn nữa còn phái người chú ý hành tung của bọn Vạn Tố Hòa, bí mật đưa tin cho Ninh Tuấn."

Nhạc Nghịch có thể biết tin Vạn Tố Hòa đến Ninh kinh bình định, còn bởi vì Tuyền Cơ.

Từ sau khi biết thân phận của Tuyền Cơ, thám tử Nhạc Nghịch phái đi ở Kỉ quốc càng nhiều, nghiêm mật tra xét về nhất cử nhất động của Tuyền Cơ và người thân cận với nàng.

Hồng Dực và Dịch Thanh Vân đều là cao thủ siêu cấp, kinh nghiệm giang hồ phong phú, thám tử căn bản không thể đến gần bọn họ, càng không tìm được hành tung của bọn họ, chỉ mơ hồ biết bọn họ chắc là đã rời kinh thành Kỉ quốc, về phần đi đâu, thì hoàn toàn không biết gì cả.

Võ công Vạn Tố Hòa tuy rằng không kém, nhưng dù sao cũng xuất thân công tử thế gia, bình thường cũng qua lại với nhiều người, nên khó tránh khỏi để cơ hội cho thám tử có thể thừa dịp, hành tung của hắn cũng đã bị Nhạc Nghịch nắm rõ.

Chuyện Ninh Tuấn cùng Thành quốc lén lút cấu kết mưu đồ tạo phản, Nhạc Nghịch lạc kiến kỳ thành[3], hiện giờ bất kể ai gây rối cho Kỉ Kiến Thận, hắn đều vô cùng hoan nghênh, nên không ngại bán tin tức cho bọn hắn, lúc thích hợp sẽ giúp bọn hắn một tay.

[3] Lạc kiến kỳ thành: vui mừng, phấn khởi.

Ninh Tuấn hữu dũng vô mưu căn bản không phải đối thủ của Kỉ Kiến Thận, nhưng cho dù hắn không thể được việc, giữ lại một nhân vật như vậy, dù sao cũng có thể làm loạn Kỉ Kiến Thận một chút.

"Ba nữ tử Vạn Tố Hòa mang theo bên mình, đã xác định thân phận chưa?" Chung quy Nhạc Nghịch vẫn không nhịn được mà hỏi.

Tả Kính Tùng thầm than một tiếng nói: "Không thể xác định, Vạn Tố Hòa bảo vệ các nàng tốt vô cùng, đến người đi theo khâm sai cũng khó tiếp xúc với các nàng. Nhưng từ số lượng cao thủ hộ vệ bí mật ẩn nấp bên cạnh các nàng, xem ra mười phần hẳn là... là Thiên nữ." Đến bây giờ, mấy chữ Hoàng hậu Kỉ quốc này đã trở thành vảy ngược của Nhạc Nghịch. Nếu ai không cẩn thận chạm đến, sẽ dẫn đến trận lôi đình của Nhạc Nghịch, hắn không muốn thừa nhận nữ tử từng dùng tên giả Vân Ca, Đại đương gia Trầm thị Tạ Tuyền Cơ, Ninh Nguyệt Quận chúa của Ninh quốc đã trở thành Hoàng hậu của Kỉ quốc!

Không phải không thử nghĩ bắt cóc nàng đến Nhạc quốc, nhưng lúc này cao thủ bên cạnh nàng nhiều như mây, dù cho ba Nhạc Nghịch liên thủ, cũng chưa hẳn có thể thuận lợi đột phá vòng bảo hộ của nàng, lại càng không muốn nói đến ép nàng quay về Nhạc quốc.

Tả Kính Tùng không muốn Hoàng thượng nhà mình suốt ngày vướng bận một nữ nhân không thuộc về mình, vì thế nói sang chuyện khác: "Đánh tiếp trận chiến này với Kỉ quốc, ước tính cung cấp lương thảo quân thưởng sẽ ngày càng căng thẳng. Việc sớm lui binh tĩnh dưỡng hay là tiến quân Thành quốc, thỉnh Hoàng thượng nhanh chóng quyết định."

Nhạc Nghịch cảm thấy phiền não, phất tay nói: "Trẫm đã biết, lui ra đi."

Tả Kính Tùng hành lễ lui ra, ở trước cửa cung vừa vặn gặp được tổng quản thị vệ Phù Dương.

Việc Xích Thánh sơn, Nhạc Nghịch cũng không cách chức xét xử Phù Dương, chỉ để hắn lập công chuộc tội, là bởi vì người có thể tin cậy bên cạnh Nhạc Nghịch trước nay không nhiều, hắn cũng biết trong thời điểm thế này vì sai lầm nhất thời tự chặt đứt cánh tay là rất không khôn ngoan.

Phù Dương ngược lại rất khổ sở. Sau việc Xích Thánh sơn, người tựa như trong một đêm già đi mười tuổi.

Tả Kính Tùng thấy hắn, lại bỗng nhớ đến một chuyện, kéo hắn đến một bên thấp giọng hỏi: "Trong khoảng thời gian này Hoàng thượng vẫn không triệu hạnh cung phi?"

Phù Dương gật gật đầu, từ sau khi nữ tử kia trốn đi, Hoàng thượng cũng từng gần gũi phi tần, nhưng mỗi lần đều là chỉ một lúc thì chán ghét đuổi ra ngoài, có lần phi tần có tiếng lớn mật khiêu khích, kết quả bị hắn đánh trọng thương tại chỗ.

Trong Hậu cung đã mơ hồ truyền nhau nói thân thể Hoàng thượng xảy ra vấn đề, nên lấy phi tần trút giận. Nhưng Phù Dương và Tả Kính Tùng lại biết, phi tử mỗi lần Hoàng thượng triệu hạnh đều có một phần nào đó giống với nữ tử kia. Hoặc ngũ quan hoặc thân hình hoặc giọng nói, nhưng những phi tử này dù sao cũng có khác biệt với nữ tử kia, nên Nhạc Nghịch mới nửa đường lại đuổi đi.

Đối với loại chuyện này, Tả Kính Tùng cũng không thể tưởng tượng nổi, chỉ nhìn Phù Dương cùng nhau cười khổ, khoanh tay rời đi.

***

Đông Lâm Bảo.

Tiễn cậu đi rồi, Tuyền Cơ tâm thần không yên, lăn qua lộn lại cho đến nửa đêm mới ngủ được, lúc tỉnh giấc, đã là giữa trưa.

Sau khi rửa mặt chải đầu qua loa, Tuyền Cơ lấy lệnh bài nói với Lam Tích: "Ngươi tìm người đáng tin đem đến cửa thành Nam phân phó mở thành đi, lệnh bài dùng xong thì mang về ngay cho ta."

Lam Tích giật mình nói: "Sao bây giờ mới mở cửa thành? Đã giữa trưa rồi!"

Tuyền Cơ nói: "Cậu bảo ta thức dậy thì phân phó mở thành a, hơn nữa chẳng phải ngày đó chúng ta vào thành, cửa thành đến chiều mới mở sao?"

Lam Tích suýt té xỉu: "Vạn đại nhân biết bình thường khi nào thì người rời giường không? Ngày đó chúng ta vào thành là ngày thành nghỉ mỗi tháng một lần a! Nếu không phải chúng ta đến, vốn không mở cửa thành."

Trước đây Tuyền Cơ và Vạn Tố Hòa chưa bao giờ sống cùng nhau, trên đường từ Kỉ quốc đến Đông Lâm Bảo, thứ nhất Vạn Tố Hòa cũng không có bao nhiêu thời gian quan tâm chuyện làm việc và nghỉ ngơi của nàng, thứ hai vì Tuyền Cơ không muốn làm khác biệt, mỗi lần khi phải lên đường sáng sớm đều bảo Lam Tinh đúng giờ kêu mình dậy, khỏi khiến mọi người chờ, lên xe rồi mới ngủ bù, kết quả làm cho Vạn Tố Hòa đến ngày này giờ này vẫn không biết cháu ngoại của mình là con heo ham ngủ siêu cấp không đến giữa trưa không rời giường.

214. Chương 214: Chỉ Có Nam Nhân Nói Mới Được Sao

Lam Tích ngược lại không sốt ruột giống như nàng, ở trong lòng nàng ấy, Tuyền Cơ là Hoàng hậu, đừng nói chỉ ngẫu nhiên làm cho vài bách tính thường dân chờ nửa ngày, cho dù là để cho bọn họ chờ một hai tháng cũng không tính là đại sự, nhưng lo lắng đến Tuyền Cơ chịu sự nhờ vả của cậu ruột, cho dù không người trách cứ, cũng khó tránh được sĩ diện cảm thấy khó chịu. Cho nên cầm lệnh bài liền đi ra ngoài, tính toán tự mình đi một chuyến.

Vừa lúc Lam Tinh bên ngoài tiến vào, hai người thiếu chút nữa đụng nhau, Lam Tinh vừa thấy lệnh bài trên tay Lam Tích, kinh ngạc nói: "Thì ra lệnh bài ở trên tay ngươi a, sao không nói sớm, buổi sáng quan viên thủ vệ vẻ mặt đau khổ ở phía trước nha môn vòng tới vòng lui, nơi nơi hỏi sự tình gì, vì cái gì hôm nay tịch thu lệnh bài mở cửa thành."

Tuyền Cơ trên mặt nóng rần lên, nếu nói cho người ta: Bởi vì ta ngủ quên, khẳng định sẽ bị bốn phía đông đảo quần chúng nhân dân khinh bỉ.

Lam Tích muốn cười nhưng không cười liếc nhìn Tuyền Cơ, không đành lòng tiếp tục quở trách nàng, liền kéo Lam Tinh đi ra ngoài.

Nhưng mà hai người mới đi một hồi lại quay trở về, bên người còn dẫn theo một nam tử trẻ tuổi mặc quần áo kiểu quan quân.

"Làm sao vậy? Không phải đi đưa lệnh bài sao?" Tuyền Cơ có chút sốt ruột, rất nhiều người đang chờ ở cửa thành đó.

Lam Tích sắc mặt ngưng trọng nói: "Vị này chính là môn quan quản cửa thành phía Nam, vừa rồi ở trên đường gặp, nói có một số việc muốn tìm quan trên thương lượng, tình huống ngoài cửa thành... Có chút bất thường."

Tuyền Cơ hết hồn nhìn về phía tên môn quan kia, sẽ không là bởi vì chờ quá lâu, quần chúng đánh trống reo hò, thể hiện ác tính (tên gọi tắt bạo động hoặc dân biến)?!

Tên môn quan kia tuy rằng biết quan trên hôm nay không ở trong thành, nhưng không nghĩ tới người giữ ấn chính là một tiểu cô nương dung mạo không sâu sắc như vậy, cùng nàng nói cũng không được việc, không biết còn có mặt quan viên khác không, vì thế nhìn chung quanh, chính là không nói lời nào.

Tuyền Cơ nhìn thần sắc hắn cũng biết có ý tứ gì, vì thế đánh mắt hướng Lam Tích nói: "Đi thỉnh Triệu Thập Lục đến."

Bản thân mình là con gái, phỏng chừng nói cái gì người khác cũng không để tâm, một khi đã như vậy, tìm nam nhân ra mặt tốt hơn.

Vừa dứt lời. Triệu Thập Lục đã từ ngoài cửa đi đến, hướng Tuyền Cơ ôm quyền khom người vái chào.

Tuyền Cơ chỉ vào Triệu Thập Lục trợn mắt nói dối: "Vị này chính là thân tín của Vạn Tố Hòa Vạn đại nhân. Phụ trách thay Chương đại nhân quản lý công việc của Đông Lâm Bảo lúc ngài ấy không có mặt. "

Trong phòng đương nhiên không ai phản bác nàng. Môn quan kia nhẹ nhàng thở ra. Đã nói rồi! Chương đại nhân làm sao có thể đem sự tình phó thác ột tiểu nữ tử?!

Hắn không biết bậc quan đối phương, nhưng người gác cổng của Tể tướng cũng là quan thất phẩm. Vạn đại nhân là cậu ruột của Hoàng hậu. Khách khí với thân tín của ngài ấy chắc cũng không sai! Vì thế vội vàng tiến lên hành lễ nói: "Hạ quan là quan giữ cửa của cửa thành phía Nam họ Lâm tên Hiển Dương. Hôm nay cửa thành Nam vẫn chưa nhận được lệnh bài khai thành. Bởi vậy cửa thành đến nay chưa mở. Hạ quan vừa rồi ở trên thành lâu xem dưới thành tình huống tựa hồ có chút không đúng. Trước cửa thành tụ tập không giống như là dân chúng bình thường… Không ít người tựa như thân mang binh khí. Quần áo cách ăn mặc cũng rất không bình thường. Đại đa số trên người đã không mang theo hàng hóa càng không có hành lí. Thấy cửa thành vẫn không chịu mở. Sau khi ồn ào hai tiếng liền có mấy người tập hợp ở một bên khe khẽ nói nhỏ, lại cùng với người khác nháy mắt ra dấu. Thật tựa như đều là một phe."

"Ngươi thấy những người đó là người giang hồ? Thổ phỉ? Hay là lai lịch nào đó?" Tuyền Cơ hỏi.

Lâm Hiển Dương nhìn Triệu Thập Lục trầm mặc không nói một cái đáp: "Hạ quan không biết. Nhưng những người này xem ra mục đích đến không tốt."

Tuyền Cơ cúi đầu nghĩ nghĩ nói: "Chúng ta đi lên thành lâu xem đi."

Nơi này rốt cuộc ai quản sự a? Lâm Hiển Dương trong lòng nói thầm. Nhớ tới vừa rồi mang theo lệnh bài đi cửa thành Nam dĩ nhiên là một tỳ nữ, không khỏi đối vị Vạn Tố Hòa Vạn đại nhân kia thầm oán, tại sao tùy tiện như vậy đem loại đại sự này giao vào tay phụ nhân nữ tử.

Lam Tích nhìn bộ dáng hắn, tuy rằng rất muốn giáo huấn hắn có mắt như mù, nhưng là giờ phút này chính sự quan trọng hơn, đành phải đưa tay chọt lén lưng Triệu Thập Lục một chút, ý bảo hắn mở miệng giải thích.

Đầu ngón tay tinh tế chọt vào lưng săn chắc của Triệu Thập Lục, Triệu Thập Lục thần sắc không thay đổi, nhưng tâm thần chấn động mạnh.

Nhiều năm huấn luyện sát thủ làm hắn có thói quen phòng bị với tất cả sinh vật xuất hiện bên người, nhất là sau lưng, nhưng biết Lam Tích đang đứng ở hắn phía sau, hắn đặc biệt không hề bài xích, thậm chí cảm giác được lúc tay nàng hướng về sau lưng hắn, thế nhưng chủ động thả lỏng cảnh giới, để mặc cho ngón tay không chút sức lực kia chọt chọt lên lưng hắn, đổi lại những người khác, chỉ sợ giờ phút này đã muốn cụt tay hộc máu, bị đánh bay đến mấy trượng ra ngoài.

Điều này đã thật sự vượt qua tín nhiệm đối với đồng môn, cho dù là Triệu Thập Nhất sát thủ ngang cấp cực thân thiết, cũng không dám tùy ý ở sau lưng hắn động thủ động cước. Nhưng là giờ phút này không cho phép hắn nghĩ nhiều.

"Đi xem thử." Triệu Thập Lục lời ít mà ý nhiều, xoay người để cho Tuyền Cơ cùng Lam Tích Lam Tinh đi trước, lúc này mới theo đi ra ngoài.

Lam Tích vừa chọt Triệu Thập Lục, mới nhớ tới tự mình đang làm ra loại hành động mạo phạm sau lưng một cao thủ thật là nguy hiểm cỡ nào, võ công của nàng tuy rằng không cao cường như Triệu Thập Lục, nhưng tốt xấu cũng là đệ tử của danh môn, đối với chính mình tiện tay thế nhưng có thể chọt sau lưng cao thủ sát thủ hạng nhất nhì Trầm thị, cũng cảm thấy sửng sốt.

Hay là hắn thế nhưng hoàn toàn không phòng bị ta sao? Lam Tích trong lòng nổi lên một tia ngọt ngào đắc ý. Nhịn không được quay đầu lại liếc nhìn Triệu Thập Lục một cái.

Triệu Thập Lục vẫn là bộ dạng bình tĩnh tám gió thổi bất động. Nhưng Lam Tích dù sao cảm thấy được hắn thoạt nhìn khang khác, trong đầu bất chợt nhớ tới Tuyền Cơ hôm trước nói phương pháp "Trả thù" Triệu Thập Lục. Vội vàng quay đầu đi, sợ làm cho Triệu Thập Lục nhận thấy cái gì.

Tuyền Cơ là không có tâm tình chú ý những thứ này, Đông Lâm Bảo vốn không lớn, từ quan nha đi đến cửa thành Nam bất quá chỉ cần mười phút đi bộ, liền dứt khoát trực tiếp đi bộ tới.

Bên ngoài nhìn chỉ có Triệu Thập Lục một người đi theo bên người nàng, trên thực tế toàn bộ Trầm thị đoàn sát thủ bảy người đều đã ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó đi theo.

Tuyền Cơ đứng trên đầu tường, vịn bờ tường nhìn xuống quan sát, ngoài cửa thành quả nhiên tụ tập không ít người, chính là ẩn ẩn chia làm hai bên, đều ăn mặc ra vẻ như dân chúng bình thường, phía bên trái trên dưới một trăm người vừa đặt các bọc hàng hóa bên người, có một số người để đòn gánh tựa vào thùng hàng hóa, lấy ống tay áo quạt tạo gió, vài người rõ ràng trực tiếp ngồi trên chiếu ở chỗ râm mát.

Những người bên phải trên người cơ bản không mang hành lý gì, một ít trên người vác gánh nặng, gánh nặng hình dạng thiên dài, có điều giống ẩn dấu binh khí, không ít người không ngừng nhìn quét cửa thành hoặc ngửa đầu đánh giá người trên đầu tường, vẻ mặt vô cùng lo lắng, mấy người đứng ở giữa bụi tùng giống như nói chuyện với nhau điều gì đó.

Triệu Thập Lục nhíu mắt đánh giá một chút, nói: "Phía bên phải không phải người thường, đều là người mang võ công, nhưng là không giống đạo tặc bình thường, mấy trăm người này xem giống ngồi lung tung, trên thực tế cấp bậc rõ ràng, có người ở bên ngoài quan sát chờ đợi, những người ở giữa hẳn là nhân vật đầu lĩnh, những người này tuy rằng ra vẻ bình tĩnh, nhưng xem hành động hẳn là tâm thần bất định, thần thái xem ra chưa đủ cảnh giác, thật như là quan binh."

Triệu Thập Lục khó được một lần nói nhiều như vậy, Tuyền Cơ cùng Lâm Hiển Dương đều gật đầu cảm thấy có lý.

Tuyền Cơ nhìn những người bên trái, nhẹ giọng nói: "Bên trái đó hẳn là dân chúng bình thường mưu sinh, đại khái là cũng hiểu được những người bên phải đó có vấn đề, cho nên chậm rãi liền tụ thành hai bên."

Lâm Hiển Dương hướng Triệu Thập Lục nói: "Triệu đại nhân cảm thấy phải làm như thế nào?"

Triệu Thập Lục mắt hướng hắn khẽ lắc đầu nhìn Tuyền Cơ, nói: "Cửa thành hôm nay không mở. Ngươi đi tuyên cáo nói hôm nay bên trong thành có việc, để cho những người đó tản đi, sau này mở lại thành."

Lâm Hiển Dương cười khổ một chút, hắn cũng không nghĩ mở cửa thành, nhưng từ buổi sáng sớm đã trấn an dân chúng phía dưới nói buổi chiều sẽ mở cửa thành, hiện tại lại lên nói những lời này, còn không bị những người phía dưới đó ở trong lòng tức chết, nhưng ai bảo chính mình là quan giữ cửa, đành phải chính mình ra mặt đi chịu mắng.

215. Chương 215: Đặc Biệt Am Hiểu Bắn Tên Ngầm

Lâm Hiển Dương lớn tiếng nói rõ với mọi người ở dưới thành hôm nay sẽ không mở cửa thành, quả nhiên dẫn đến một trận ầm ỹ, nhưng khác biệt chính là một đám người phía bên trái sau khi la ó thì liền vác đồ đạc nhấc hành lý rời đi tìm chỗ có thể ngủ lại qua đêm.

Mà đám người bên phải hiển nhiên cũng rất kích động, mấy người có bộ dạng thủ lĩnh cúi lầu thương nghị một trận, một người trong đó hướng về phía Lâm Hiển Dương trên đầu tường hét lớn: "Vị binh lính đại ca này, tiểu nhân có việc gấp muốn vào thành, đại ca có thể dàn xếp một chút hay không?"

Lâm Hiển Dương đương nhiên sẽ không đáp ứng: "Không nhiều lời, bản quan cũng là theo lệnh cấp trên phân phó, hôm nay sẽ không mở cửa thành!" Nói xong lùi về trong tường thành, tỏ vẻ không để ý người bên dưới.

Người dưới thành vừa thấy chuyện không làm được, liền không hề che giấu bộ dạng, hướng ánh mắt tới vài người bên cạnh, hoặc là không làm, đã làm là phải làm đến cùng, hạ bọc đồ sau lưng lấy ra đao kiếm sáng loáng, hướng về phía người dân còn chưa kịp rời đi chém xuống.

Tuyền Cơ nghe được dưới thành tiếng kêu thảm thiết, vừa nhìn xuống liền không nhịn được la một tiếng.

Những tên hung hãn dưới thành đã chém chết hai người rồi, đem mười mấy khách thương thấy tình thế không ổn định ném hành lý chạy trốn vây quanh, nâng đao đe dọa: "Mau mở cửa, bằng không sẽ đem những người này giết sạch."

Lâm Hiển Dương nhìn về phía Triệu Thập Lục, Triệu Thập Lục lạnh nhạt nói: "Không thể mở cửa thành."

Tuyền Cơ tuy rằng không đành lòng, nhưng là biết nếu giờ phút này mở cửa thành cho những người này đi vào, người gặp nạn sẽ càng nhiều. Cân nhắc nặng nhẹ, khi tất yếu, chỉ có thể hy sinh thiểu số.

Ở trong cảm nhận của Triệu Thập Lục, trời đất có lớn mấy cũng không lớn bằng an nguy của chủ mẫu, người trong thành cho dù chết tuyệt cũng không quan hệ đến hắn, nhưng chủ mẫu không thể có một tia nguy hiểm, tốt nhất ngay cả kinh sợ cũng không được.

Mà Lâm Hiển Dương lại phụ trách bảo vệ an nguy cho dân chúng trong thành, so sánh giữa trọng trách canh giữ cửa thành và những người khách thương ngoài thành không biết từ đâu đến này, đương nhiên phải ưu tiên bảo vệ dân chúng bên trong Đông Lâm Bảo trước. Cho nên cơ hồ không cần nghĩ cũng đồng ý với chủ ý của Triệu Thập Lục.

Tuy rằng sự thật như thế, nhưng Tuyền Cơ vẫn muốn thử xem có thể cứu được người hay không, nói khẽ với Triệu Thập Lục: "Triệu Thập Nhất ở đây không? Triệu Nhập Tứ khinh công tốt, để cho hắn trở về quan nha lấy cung nỏ đến, càng nhiều càng tốt."

Triệu Thập Lục nâng tay ra hiệu. Chỉ thấy Triệu Thập Nhất vô thanh vô thức xuất hiện ở phía sau Tuyền Cơ. Trên lưng là một bọc lớn. Xem hình dạng hẳn là cung nỏ giả trang. Trên tay còn lấy ra tiễn.

Tuyền Cơ vừa thấy vui vẻ nói: "A? Ngươi đều tùy thân mang theo a! Thật tốt quá! Trước hù dọa bọn họ hẳn là đủ. Triệu Thập Lục. Ngươi làm cho Triệu Nhập Tứ trở về lấy thêm mấy cái cung nỏ lớn lại đây đi."

Triệu Thập Lục cũng không nói nhiều. Chỉ là lại nâng tay ra hiệu. Đây là ám hiệu liên lạc của bọn họ trong lúc hành động. Giấu người ở bụi rậm, Triệu Nhập Tứ nhìn thấy liền không dấu vết phi thân vào thành.

Tuyền Cơ đi vài bước đến bên người Lâm Hiển Dương nói: "Lâm đại nhân. Chút nữa ta nói câu nào thì ngươi hướng dưới thành nói lại câu ấy."

Lâm Hiển Dương vừa mới ở một bên nhìn bọn họ nói chuyện với nhau. Cũng biết trong đám người này, người thật sự quyết đoán chính là tiểu cô nương nhu nhược vai không thể gánh tay không thể nâng này. Ngay cả Triệu Thập Lục thân cao bảy thước lộ ra âm lãnh sát khí đều đối với nàng nói gì nghe nấy. Chính mình tốt nhất cũng đừng quá coi thường nàng. Vì thế vội ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng.

"Ác tặc dưới thành nghe đây! Lập tức thả những con tin trong tay. Liền tha chết cho các ngươi." Tiếng nói mềm mại từ trong miệng Tuyền Cơ phát ra, quả thật không có năng lực đe dọa.

Lâm Hiển Dương lớn tiếng nói theo một lần, thanh âm to hữu lực. Có uy thế hơn, nhưng hiển nhiên những tên hung hãn dưới thành không hề lo sợ, cười vang đứng lên chửi bậy, một bên đao ở trên người con tin liền rung rung, sợ tới mức hơn mười người con tin oa oa kêu to, có người còn trực tiếp tè ra quần.

"Nếu không, các ngươi giết một người, bản quan giết ba người của ngươi bồi mệnh." Tuyền Cơ vừa nói vừa chỉ chỉ muốn Triệu Thập Nhất lấy cung nỏ trên tay, ý bảo hắn có thể động thủ.

Triệu Thập Nhất tự nghiên cứu chế tạo những cung nỏ này. Vẫn luôn chỉ được thử nghiệm ở trên bia gỗ trong sân mà thôi, hơn nữa thân đang mang chức trách, lại không thể tùy rời khỏi bên người Tuyền Cơ, muốn được thử nghiệm uy lực của bảo bối này trên người địch nhân đã muốn đến phát điên rồi.

Cho nên hôm nay vừa nghe nói trước cửa thành có chút kỳ lạ, liền vội vàng đem "tác phẩm" đắc ý nhất theo, nghĩ tốt nhất có thể có mấy tên "không nghe lời" để cho hắn thử xem uy lực của cung nỏ có đúng mạnh như trong tưởng tượng.

Vốn đang lo lắng chủ mẫu tâm địa hiền hoà, chính mình có lẽ không có cơ hội động thủ, không nghĩ tới lúc này chủ mẫu chủ động phân phó hắn động thủ, còn khách khí cái gì?

Vì thế Lâm Hiểu Dương vừa dứt lời, cung nỏ của Triệu Thập Nhất liền bắn ra.

Đây là một cung nỏ đã được cải tiến phương thức chứa tên. Tên bay ra tốc độ cực nhanh, Triệu Thập Nhất nhờ thủ pháp linh hoạt, tốc độ tên cùng với tốc độ người bình thường căn bản là không so sánh nổi. Lâm Hiển Dương nghe thấy bên người tiếng dây cung kêu, vừa cúi đầu nhìn xuống dưới thành, phụ cận xung quanh ngoài cổng thành đã có sáu tên hung đồ nằm đó, mỗi một mũi tên đều trúng chỗ hiểm, xem ra là không thể sống nổi rồi.

"Bọn họ vẫn là đứng gần quá…" Triệu Thập Nhất còn hơi chút không hài lòng, nhỏ giọng lẩm bẩm. Những cẩu tặc này phải đứng xa chút, thì hiệu quả mới đẹp mắt!

Tuyền Cơ thấy một câu của mình liền giết chết sáu người dưới thành, trong lòng có chút bất an. Vốn nàng nghĩ bắn bị thương làm kinh sợ bọn chúng là tốt rồi, không ngờ Triệu Thập Nhất thế nhưng chấp hành triệt để như vậy. Vừa mới hai dân thường bị giết, hiện tại sáu hung đồ đền mạng. Nhưng lúc này cũng không tiện nói cái gì, trên thực tế, kinh sợ như vậy hiệu quả sẽ rất tốt, con tin cũng càng thêm an toàn.

Vội vàng tiếp tục hướng Lâm Hiển Dương tiến hành tâm lý kêu gọi đầu hàng: "Cửa thành là tuyệt đối không được mở, giết con tin đối với các ngươi cũng không có lợi, sẽ chỉ tổn hại nhân số của các ngươi, khuyên các ngươi mau thả nhóm con tin rời đi, bản quan tuyệt không cản lại! Nếu nghĩ muốn bắt con tin thoát đi, thì để xem là chân các ngươi mau hay là tiễn của bản quan mau."

Lâm Hiển Dương lần này kêu gọi đầu hàng, phía dưới lại có tiếng cười vang chửi bậy, vài tên đầu lĩnh liếc mắt một cái, xem ra mưu đồ hôm nay khó có thể thực hiện, vẫn là mau chóng thông tri chủ nhân sự tình có biến, lúc trước phái người mang tin tức hết lần này tới lần khác đều bặt vô âm tín, dựa vào sức mạnh của hơn hai trăm người mà muốn mạnh mẽ công kích Đông Lâm Bảo, căn bản là hoàn toàn không có khả năng, đừng nói đến chuyện là đối phương trên thành còn có cung tiễn. Vừa rồi trên thành bắn chết đều là những huynh đệ đứng ngoài, rõ ràng là cảnh cáo, bọn họ đều ở trong phạm vi tầm ngắm của cung tiễn, muốn động đậy cũng đừng có mơ tưởng.

Đầu lĩnh khẽ cắn môi, vung tay để mấy tên thủ hạ trông giữ con tin, còn lại hai trăm người rất nhanh lui lại, sau khi toàn bộ rút đi hết, mấy người còn lại lúc này mới đẩy con tin ra bước nhanh đuổi kịp đại đội rút lui.

Tuyền Cơ nhìn những người đó chậm rãi đi xa thẳng đến không thấy bóng dáng, trên mặt không có nửa thần sắc vui mừng.

Lam Tích kéo tay nàng nói: "Không có việc gì, chúng ta trở về đi."

"Ta lo lắng cậu. Những người này ngay cả thời điểm rút lui đều có kỷ luật như vậy, chín phần mười là quan binh, quan binh phụ cận Ninh kinh cũng dám tập kích Đông Lâm Bảo, xem ra phản loạn ở Ninh kinh không phải đơn giản như vậy, không biết cậu có bình an vô sự hay không…" Tuyền Cơ mỗi lần nhớ đến liền cảm thấy trong lòng treo lên bất ổn.

Lam Tích đối với đại sự quân đội đất nước cũng là chưa hiểu rõ hết, không biết nên như thế nào an ủi nàng.

Tuyền Cơ thăm dò nhìn dưới thành. Theo trong ngực lấy ra ngân phiếu một trăm lượng của Trầm thị, trên mặt đất kiếm một khối đá ném vào trong khăn tay gói kỹ lưỡng, hướng Triệu Thập Lục cùng Lâm Hiển Dương nói: "Ném cho những người dưới thành, để cho bọn họ đưa hai thi thể qua một bên, mau ly khai, đem ngân phiếu đổi thành ngân lượng chia đều làm như là bồi thường cho chấn kinh hôm nay."

Lâm Hiển Dương không ngờ là nàng còn có thể nghĩ đến lấy tiền trấn an những người tìm được đường sống trong chỗ chết, trong lòng sinh ra vài phần kính ý, vội vàng làm theo.

Về phần ném tiền. Khẳng định vẫn là Triệu Thập Lục nhắm bắn là được rồi.

Vốn để cho Triệu Thập Lục đem ngân phiếu cột vào tên bắn xuống là được rồi, đơn giản dùng ít sức, nhưng Tuyền Cơ không nghĩ lại kinh hách đến người đáng thương gặp tai bay vạ gió này.

Lâm Hiểu Dương cung kính đưa bọn họ xuống thành lúc này mới trở lại trên đầu tường tiếp tục phiên trực.

Tuyền Cơ còn chưa có trở lại quan nha. Lâm Hiểu Dương liền chạy tới, lần này thần sắc không phải kinh nghi bất định để hình dung, quả thực chính là thất kinh.

Mắt thấy Lâm Hiểu Dương còn mấy bước liền vọt tới trước mặt Tuyền Cơ, Triệu Thập Lục nhướng mày, giơ tay kéo lại, Lâm Hiển Dương liền lùi lại ba bước, ngay cả đối phương ra tay thế nào hắn cũng không muốn để ý.

Đổi lại bình thường, Lâm Hiển Dương đã sớm nổi bão, nhưng là chỉ liếc mắt nhìn Triệu Thập Lục một cái. Hắn liền cảm thấy đáy lòng rét run, nghĩ đến cũng là chính mình càn rỡ, dù sao đối phương cũng là nữ quyến nhà quan lớn.

Lúc này hắn ngoan ngoãn, trực tiếp mở miệng hướng Tuyền Cơ nói: "Ách, tiểu thư, hung đồ ngoài thành đã trở lại, lần này có rất nhiều người."

"Rất nhiều là bao nhiêu?" Tuyền Cơ trong lòng căng thẳng.

"Phỏng chừng có mấy ngàn người..." Lâm Hiểu Dương cảm thấy tiếng nói khô khốc, hắn nhậm chức vài năm, vẫn là lần đầu tiên gặp loại sự tình này. Nói không sợ chính là gạt người.

Tuyền Cơ nháy mắt mấy cái, hôm nay là ngày gì a, sẽ không yên tĩnh được sao? Thở dài, đành cam chịu xoay người hướng cửa thành đi tới.

Đi được hai bước, đột nhiên hỏi Lâm Hiểu Dương: "Thành này có mấy cửa?"

Lâm Hiểu Dương nói: "Ba cửa, phân biệt ở Đông, Nam, Tây ba phương hướng, nhưng hai cửa Đông Tây trước kia đều dùng cho quân đội ra vào, khoảng cách gần binh doanh, cho nên vẫn đều đóng cửa không dùng."

"Cửa Đông và Tây vững chắc không? Có thể bị người công kích mãnh liệt để tiến vào không?" Tuyền Cơ trong lòng run sợ hỏi han. Ngàn vạn lần không cần ba mặt bị vây đánh. Toàn bộ binh lính trong thành lưu lại không đến một trăm người, cộng thêm những thanh niên trong dân chúng. Cũng chỉ có ba bốn trăm người, phải phòng thủ ba cửa khẳng định không đủ dùng.

"Cửa Đông và Tây bởi vì chỉ dùng cho quân đội, cho nên tường cao cổng dày, hơn nữa cửa thành chỉ có thể mở từ trong ra ngoài, khó có thể công phá." Lâm Hiển Dương ở đây làm quan binh trông cửa đã năm năm, nhắc đến những chuyện này, đều quen thuộc như lòng bàn tay.

Tuyền Cơ vẫn có chút lo lắng, nhờ Lâm Hiển Dương phái người chạy đến cửa Đông và Tây nhìn xem có tung tích địch nhân hay không.

Trong lúc nói chuyện, đã đi tới phía trên thành.

Quả nhiên rất nhiều hung đồ, một đống lớn người tụ tập kín mít ở ngoài cửa thành, vừa có cách ăn mặc của dân chúng, cũng có quân nhân mặc khôi giáp, tuy rằng hùng hổ, nhưng là thoạt nhìn cũng không quá uy phong, giống như là một mỏi vội vàng tới.

Vài tên quần áo sạch sẽ, bộ dạng thủ lĩnh hết thảy ghìm cương ngựa đứng cách một khoảng so với thành, sợ là biết trước có người bắn lén tên, đối với loại tên bắn lén xuất quỷ nhập thần này, hắn có chút cảnh giác.

Xa xa nhìn xem có quan viên đi lên tường thành, trong mấy đầu lĩnh liền có người bắt đầu hô quát: "Quan binh Đông Lâm Bảo mau mau đi ra đầu hàng, nếu không đợi Ninh Tuấn thân vương công thành, chó gà giết không tha."

Tuyền Cơ đang bận tính toán tính khả thi của việc tử thủ Đông Lâm Bảo đợi cứu viện tới, đối với những lời vô nghĩa kia đều mặc kệ.

Quan sát địa hình vùng phụ cận cùng kiến trúc tường thành Đông Lâm Bảo, xem ra nơi này dễ thủ khó công, đối phương lại không mang theo công cụ để công thành, muốn công kích tiến vào rất khó, để vây thành thì nhân thủ của bọn họ rõ ràng còn chưa đủ, trong thành có giếng nước, phía bắc gần vách đá có suối, chống đỡ mấy ngày chắc cũng không khó.

Ninh quốc bây giờ đã bị Kỉ quốc thôn tính, nếu như có hành động lạ nào trên quy mô lớn, quân đội hẳn rất nhanh có thể phát hiện, tới cứu viện, chỉ cần chống đỡ quá vài ngày sẽ sau cơn mưa trời lại sáng thôi.

Nghĩ như vậy, liền cảm thấy bình tĩnh, chính là rất lo lắng không biết tình hình bên phía cậu như thế nào.

Một lúc sau, thủ lĩnh phản quân xem người trên thành không có chút phản ứng, chửi bậy càng ngày càng to, từ ngữ cũng ngày càng hạ lưu.

Những từ chửi bậy ở nơi này, Tuyền Cơ nghe hoàn toàn không hiểu, cho dù nghe hiểu cũng không để ở trong lòng, kiếp trước ở xã hội lăn lộn vài năm, có lời thô tục nào mà chưa từng nghe, căn bản đã coi như là từ đệm trong câu rồi.

Nhưng Lam Tinh Lam Tích sắc mặt lại ngày càng khó coi.

Khi nghe thấy những người kia bắt đầu chửi rủa đến những lời linh tinh đại loại như "Con kỹ nữ Ninh Nguyệt kia trèo lên trên giường cẩu Hoàng đế Kỉ quốc, tên tặc bán nước Vạn Tố Hòa dựa vào cháu gái kỹ nữ mà bán nước cầu vinh, ở Kỉ quốc thăng quan phát tài", Tuyền Cơ không tức giận, người bên cạnh nàng đã tức giận đến bùng nổ rồi, Lam Tinh từ trước đến nay ôn nhu cũng đã giơ tay muốn cướp cung nỏ trên tay Triệu Thập Nhất, Triệu Thập Nhất hơi hơi cử động, trầm giọng nói: "Loại chuyện này, để cho ta làm."

Dứt lời nâng nỏ lên bắn, nhắm ngay ba tên đang la ó bắn.

Trước mắt bao người, tại nơi vài tên đầu lĩnh tự cho là an toàn xa gần gấp hai lần tầm bắn của cung tiễn bình thường, ba mũi tên nhọn gần như chẳng phân biệt trước sau mang theo tiếng phá gió bén nhọn rất nhỏ, trực tiếp xuyên qua cái miệng đang mắng chửi của ba gã đầu lĩnh, theo khoang miệng đến thẳng sau đầu, ba người thân mình nhoáng lên một cái, tại chỗ ngã xuống bỏ mình.

Phản quân ồn ào, đây là loại tiễn gì thế? Thế nhưng có thể bắn xa như vậy, chuẩn như vậy, ngoan độc như vậy, hậu đội mấy chục người nhìn thấy ba người chết sợ tới mức không tự chủ được lùi lại mấy bước, vốn đội hình đang chỉnh tề liền rối loạn một chút.

Trung đội gặp hậu đội không hiểu sao lui ra phía sau, vốn xung phong liều chết đến ở giữa, cũng cùng nhau thối lui. Tiền đội đã chạy vội tới dưới thành, vừa thấy phía sau bóng người không còn một ai, quá sợ hãi, làm sao còn lo lắng cái gì công thành, xôn xao một tiếng chạy hơn phân nửa.

Tuyền Cơ ở đầu tường nhìn thấy vừa cao hứng vừa nghi hoặc, phía trước rõ ràng hai trăm phản quân tiến lùi có chừng mực, xem như là dù bại cũng không loạn, tại sao lại tìm đến những trợ thủ quá yếu như vậy?

Thật giống như là nỏ mạnh hết đà, hay là kỳ thật bị truy đuổi chạy trốn tới nơi này muốn tìm cứ điểm liều chết ngoan cố chống lại phản quân? Nghĩ như vậy, liền khiến tinh thần chấn động.

Nhưng ngẫm nghĩ lại thấy không đúng, cho dù chiếm được tòa thành này cũng không kiên trì được bao lâu a, hay là còn chờ đại quân cứu viện đến vây chết ở chỗ này sao?

Kỳ thật những người này, đúng là phản quân mà Ninh Tuấn cùng Thành quốc cấu kết tụ tập, bên trong có thân vệ của Ninh Tuấn, Thành quốc từng nhóm lẻn vào quân sĩ. Vốn dự tính là loạn một trận thật lớn ở Ninh kinh, kết quả còn chưa động thủ liền khắp nơi bất lợi, may mắn có người không ngừng tiết lộ tin tức của đầu não quân bình phản loạn của Kỉ quốc là Vạn Tố Hòa cho bọn họ.

Ninh Tuấn trong lúc kinh hoảng cũng không thèm để ý đến thành viên thân tộc, quăng hết bọn họ ở lại kinh thành, chính mình mang theo thân quân hợp với tiểu đội của Thành quốc, tính toán trốn về Thành quốc, nhưng là trên đường đầy những trạm kiểm soát, chỉ sợ mấy ngàn quân lính của bọn họ đi đến một nửa liền bị giết sạch.

Thành quốc phái tới tướng lĩnh hiến kế nói, không bằng bắt một con tin quan trọng, đổi lấy bình an trên đường đi.

Con tin này tự nhiên chính là Tuyền Cơ, người thần bí cho bọn hắn tin tức có nhắc tới, Vạn Tố Hòa lần này dẫn theo ba gã nữ quyến đồng hành, trong đó một người cực kỳ có thể là Kỉ quốc Hoàng hậu, tiền Ninh quốc Quận chúa Ninh Nguyệt - tin tức này Nhạc Nghịch vốn không tính toán tiết lộ cho bọn Ninh Tuấn, là Tả Kính Tùng lén lút nói ra, mục đích đơn giản là muốn thử xem có cơ hội mượn tay Ninh Tuấn diệt trừ cái mà hắn cho là tâm phúc đại họa của Hoàng thượng nhà mình.

216. Chương 216: Kế Hoạch Cho Thuê Hoàng Cung

Kế hoạch của Ninh Tuấn tuy rằng rất nguy hiểm, nhưng cũng rất khả thi, phái một đội thân quân tinh nhuệ sáng sớm hóa trang thành dân chúng bán dạo bình thường, lẻn vào Đông Lâm Bảo, lợi dụng sơ hở của việc canh phòng trong thành, cướp lấy quyền khống chế, bắt lấy Ninh Nguyệt Quận chúa, đợi hắn thu dọn xong tài vật của cải có thể mang đi trong Ninh kinh, bố trí thủ hạ ngăn chặn người của Vạn Tố Hòa, lại lén ra khỏi Ninh kinh, đến Đông Lâm Bảo tụ họp cùng đội thân quân này, đến lúc đó có Hoàng hậu Kỉ quốc làm con tin, đâu còn sợ bị truy sát? Chỉ việc nghênh ngang rút lui về Thành quốc thôi.

Nhưng lại không thể ngờ cửa thành Đông Lâm Bảo chẳng biết tại sao đến giữa trưa vẫn đóng chặt, biết lần hành động này đảm nhiệm việc đánh bất ngờ Đông Lâm Bảo nên thủ lĩnh đội quân tương trợ cho Ninh Tuấn cùng với các tướng lĩnh Thành quốc phái đi tổng cộng không vượt quá năm người, tin tức bất kể như thế nào cũng không có khả năng bị tiết lộ.

Mà Đông Lâm Bảo cũng chưa từng dán thông báo nói mấy ngày nay sẽ đóng cửa thành, thế cho nên đội binh tương trợ chỉ có thể giương mắt nhìn cửa thành đóng chặt.

Vốn có phái thám tử trở về bẩm báo tình hình có sự thay đổi cho Ninh Tuấn, kết quả tên thám tử kia nhìn ra được tình thế không tốt, cũng không đi tìm Ninh Tuấn nữa mà lén lút chạy trốn một mình.

Đội binh tương trợ này đợi đến giữa trưa vẫn không có hồi âm, chiến đấu cũng không có kết quả, còn vô cớ hy sinh mấy người, đành phải quay lại đường cũ. Nữa đường vừa lúc đụng phải đám người ngựa của Ninh Tuấn đem theo tiền của đang cực kỳ vui vẻ tiến đến, hai bên vừa thấy mặt, biết là đã hỏng việc.

Nhưng lúc này phía sau lại có binh lính truy đuổi, chỉ còn lại hy vọng duy nhất trong Đông Lâm Bảo, đành phải bất chấp khó khăn tiến công, không ngờ mới tiến lên đã bị cung thủ bắn lén làm chết ba gã thủ lĩnh, còn lại Ninh Tuấn và một tên tướng quân Thành quốc sợ tới mức quay đầu ngựa bỏ chạy, thủ hạ của bọn họ thấy chủ soái đều bỏ chạy, còn khách sáo làm gì?

Dọc đường bị binh mã của Vạn Tố Hòa và Chương Trường Cung truy đuổi nghẹt thở, vốn tưởng rằng đến Đông Lâm Bảo thì an toàn, kết quả là hy vọng tan biến, ngay cả chủ chốt cũng bị tên bắn lén bắn chết tại chỗ, tiếp theo Ninh Tuấn còn muốn dẫn đầu cái gì?

Viện binh của Thành quốc thì lại càng không cần nói, đây vốn dĩ không phải là chuyện nhà mình, người ta là chủ sự cũng đã chạy, bọn họ còn ở lại chỗ này làm gì?

Đáng tiếc lúc này chạy thì đã muộn rồi…

Đám người Tuyền Cơ ở trên tường thành thấy bụi đất bay lên ở xa xa, đang lo lắng quân phản loạn gia tăng cường quân, từ xa xa binh mã chạy đến gần mới nhìn cờ bay phấp phới được rõ ràng, là quân đội Kỉ quốc! Tâm trạng lập tức bình tĩnh lại!

Nhưng mà để chắc ăn vẫn phải đóng chặt cửa thành, theo dõi tình hình tiếp theo.

Binh mã đến đúng là đội ngũ của Vạn Tố Hòa. Bọn họ ở kinh thành Ninh quốc phát hiện không ổn. Trên đường đuổi theo quân đội Ninh Tuấn, lại phát hiện đang hướng về phía Đông Lâm Bảo. Tuy biết rằng bên

cạnh Tuyền Cơ có rất nhiều cao thủ, hẳn là có thể bảo vệ nàng an toàn. Nhưng quan tâm sẽ bị rối loạn, vẫn là lo lắng vô cớ đến toát mồ hôi hột.

Lúc này xa xa thấy cửa thành Đông Lâm Bảo đóng chặt, quân đội Ninh Tuấn đang vội vàng chạy trốn khắp nơi. Cũng không nghĩ ngợi nhiều liền vội vàng ra lệnh quân binh triển khai vòng vây bắt quân phản loạn.

Lúc này Ninh Tuấn không còn sĩ khí không có gì nói, ngay cả ngoan cố chống cự cũng bỏ luôn. Chỉ qua một lát liền binh bại như núi đổ. Toàn bộ bị bắt. Vài binh lính nhỏ bé riêng lẻ chạy trốn, Vạn Tố Hòa cũng lười đuổi theo. Tên đầu phạm Ninh Tuấn đã bị người trói như cái bánh chưng ném đến trước ngựa hắn.

Vạn Tố Hòa liếc mắt nhìn hắn một cái. Không muốn nhiều lời, căn dặn binh lính dọn dẹp chiến trường, tự mình mang theo binh mã đến trước Đông Lâm Bảo. Tuyền Cơ thấy rõ ràng là hắn, lập tức bảo mở cửa thành.

Hai người gặp lại. Thấy đối phương bình an vô sự rất là vui vẻ. Rốt cuộc chỉ là một màn lo sợ chuyện không đâu!

Sau đó Vạn Tố Hòa hỏi tình hình hôm nay ở Đông Lâm Bảo, lại hỏi vì sao lại không mở cửa thành đúng dịp như vậy. Tuyền Cơ nhìn trái phải không có người ngoài, không biết ngượng thừa nhận là mình ngủ quên.

Vạn Tố Hòa nghe xong dở khóc dở cười, sờ sờ tóc Tuyền Cơ nói: "Quả nhiên là ngươi được ông trời che chở. Nhưng mà sau này người bên ngoài hỏi, cũng không nên nói là ngủ quên, giải thích là ông trời gợi ý đi!"

Tuyền Cơ hắc hắc cười gượng hai tiếng, cúi đầu không dám nhìn vẻ mặt Lam Tinh Lam Tích cùng bọn cận vệ của mình… Cho dù trên mặt bọn họ rất nghiêm túc, nhưng trong lòng chắc chắn cũng đang lén cười!

Thật là quá mất mặt!!!

Những sắp xếp tiếp theo rất thuận lợi. Tuyền Cơ xóa đi dịch dung, phục hồi lại dung mạo vốn có, Vạn Tố Hòa sai người chuẩn bị đi theo Hoàng hậu hộ tống nàng lên đường về cung.

Kỉ Kiến Thận đã sớm phái người tạo thế lực ở Ninh kinh, những người đó nhận được mật tín của Vạn Tố Hòa, sử dụng "Dư luận công kích" vô cùng triệt để, khiến cả phụ nữ và trẻ em đều biết Tuyền Cơ là Thiên nữ lúc đó được thiên thần phù hộ, đập nát lời đồn đại bởi quỷ kế vô hình của phản tặc, mọi người lại bình luận rất chấn động lòng người phức tạp ly kỳ giống như là tận mắt chứng kiến.

Đám người Ninh Tuấn được miêu tả thành ác nhân tội ác tày trời, gồm âm mưu liên kết với Thành quốc cướp sạch Ninh kinh, sau khi bị Vạn Tố Hòa nhìn thấu vẫn muốn phái người phóng hỏa thiêu hủy Ninh kinh. May mắn là không thể thành công!

Để định tội đám người Ninh Tuấn thật chân thật, Vạn Tố Hòa mua chuộc vài tên thân cận của Ninh Tuấn dẫn binh mã đi khắp kinh thành tìm thứ gọi là đồ vật phóng hỏa của Ninh Tuấn, trước mặt của dân chúng kinh đô tìm ra rất nhiều dầu hỏa cùng cỏ khô bố trí rải rác ở các địa điểm trong kinh thành rồi vận chuyển tập trung đến trước cửa cung để xử lý.

Trong nhất thời, những dân chúng vẫn còn có chút niệm tình cũ cũng đã phẫn nộ lên rồi, nỗi giận dữ do chịu đựng hoàng thất Ninh quốc nhiều năm nay cũng bạo phát, một ít hoàng thân còn lại của Ninh thị cũng đóng cửa nhà, hành động càng khiêm tốn.

Tuyền Cơ nếu là Hoàng hậu, đương nhiên ở trong hoàng cung.

Hoàng cung Ninh quốc đã sửa thành hành cung của Kỉ quốc, Vạn Hoàng hậu cùng tần phi và hoàng tử công chúa vị thành niên ở trong cung đã sớm bị dời đến Minh Ân Uyển gần hoàng lăng bên ngoài Ninh kinh, đa số cung nữ thái giám trong cung điện cũng bị điều đến đó.

Trong hoàng cung có hơn ba trăm thái giám cung nữ thị vệ phụ trách công việc hằng ngày, toàn bộ đồ cổ châu báu đáng giá đã vào sổ nhập kho, bởi vì Tuyền Cơ đến mà toàn bộ được đem ra, nhất thời cả hoàng cung tráng lệ, giống như trở về phong cảnh cường thịnh năm đó.

Vì lo lắng sự an toàn, Vạn Tố Hòa không muốn thái giám cung nữ trong cung hầu hạ Tuyền Cơ, vẫn là Lam Tinh Lam Tích phụ trách cuộc sống hằng ngày của nàng, Tuyền Cơ từ trước đến nay không thích tiền hô

hậu ủng, không có sức sống, cho nên đối với an bài như thế rất hài hòng, đám người Triệu Thập Lục cũng có lúc công khai có lúc âm thầm ở trong cung bảo vệ.

"Ngươi lại suy nghĩ cái gì đó? Cười thật đáng sợ!" Lam Tích thấy Tuyền Cơ sờ chiếc bình bạch ngọc khắc hoa to lớn cao hơn nửa người trong ngự hoa viên, cười với dáng vẻ gian thương, không khỏi nghĩ, chẳng trách bên cạnh nàng không cần người hầu hạ, để cho người ta thấy nàng đường đường là Hoàng hậu một quốc gia, bình thường lại luôn tạo ra chuyện tùy hứng thất lễ này, hoàng gia còn gì là thể diện!

Tuyền Cơ cười tủm tỉm nói: "Ta nghĩ đến một biện pháp tốt để tăng thu nhập giảm chi tiêu! Ngươi xem hoàng cung này cũng để đấy, còn giữ lại mấy trăm người hầu hạ, mỗi ngày xài bao nhiêu là tiền! Dứt khoát đem nó cho thuê đi!"

"Thuê? Cho thuê như thế nào? Đây là hành cung của Hoàng thượng nha!" Lam Tích đã quen với ý tưởng kỳ quái của nàng, nhưng mà đem cung vua đi cho thuê, việc này cũng quá thái quá (không tuân theo chuẩn mực) rồi!

Tuyền Cơ gật đầu nói: "Những vật phẩm nhỏ quý báu trong cung này đều bỏ vào nhà kho, làm đồ giả tinh xảo một chút, vật lớn thì vẫn đặt tại chỗ, phái thị vệ trông coi, kẻ có tiền bằng lòng trả tiền có thể vào ở, ở một ngày cũng không cần thu quá cao giá chỉ năm nghìn lượng là được, vào ở có thể hưởng thụ sự hầu hạ của cung nữ thái giám, cách thức mà Hoàng đế hưởng thụ, chắc chắn có rất nhiều kẻ có tiền đồng ý chi tiêu cho việc này."

Nói đến tiền, hai mắt Tuyền Cơ nhịn không được phát sáng.

217. Chương 217: Lão Bà Một Đi Không Trở Lại

"Không được!" Lam Tích không nể nang chút nào mà hắt nước lạnh vào nàng.

"Vì sao không được?" Tuyền Cơ trừng to mắt quyết định vì tiền tài vạn ác mà cố gắng lý sự.

Lam Tích cười khổ nói: "Hoàng cung mặc dù là hành cung, đó cũng là chỗ ở của Hoàng thượng và Hoàng hậu, tượng trưng cho chỗ ở của vương quyền, tại sao có thể tùy tiện để mọi người đều đến ở được? Đây không phải là dung túng cho người bên ngoài nảy sinh lòng không phục sao?"

Được rồi! Lam Tích đã thẳng thắn nói rõ, trong quan niệm của Tuyền Cơ không có khái niệm về quyền lực hoàng gia tối cao, tôn ti cương thường (nguyên tắc đạo đức cơ bản thời phong kiến), ý tưởng thối như vậy, cho dù là Hoàng thượng có tư tưởng tiến bộ như thế nào cũng nhất định không thể đồng ý.

Tuyền Cơ có phần hiểu được ý của nàng. Cũng đúng! Nhà trắng của nước Mĩ bất quá cũng chỉ ngẫu nhiên mở cửa một phần cho dân chúng đi tham quan, cũng sẽ không để cho người thường tùy tiện vào ở, suy nghĩ của mình có chút giống trò đùa trẻ con.

Suy nghĩ một chút vẫn chưa từ bỏ ý định, quyết định đổi phương pháp: "Vậy mời người đến ăn cơm có thể chứ!"

Lam Tích chần chừ gật đầu, mời ăn cơm đương nhiên không thành vấn đề, nhưng mà không biết trong bữa cơm này có huyền cơ gì, cho nên vẫn là không nên thiếu cảnh giác.

"Chúng ta định kỳ tổ chức tiệc tối từ thiện trong hoàng cung, mời một ít thương gia quyên góp tiền đổi lấy tư cách vào trong ăn cơm thuận tiện quyên tiền cho quốc gia!" Tuyền Cơ đắc ý vênh váo nói.

Lam Tích hướng mắt lên nhìn trời một cái, "tiệc tối từ thiện" là cái gì nàng không hiểu lắm, nhưng nàng đã hiểu trọng tâm tư tưởng là: "Đòi tiền".

Hoàng hậu nương nương chính là một người tham tiền, nói đến tiền so với đại lão bản chân chính của Trầm thị, Hoàng đế Kỉ quốc vĩ đại còn yêu thích hơn.

Tuyền Cơ suy tính một chút, kích động chạy về tẩm cung suy nghĩ để nắm rõ chi tiết rồi ghi lại, đến buổi tối lúc cậu đến thăm nàng thì nghiên cứu thật cặn kẽ. Đến lúc đó phái "Đại diện hoàng thất" của Kỉ quốc ở đây, cách một thời gian lại bày một yến hội, kẻ có tiền thì sẽ thích hư vinh, còn không phải kiếm được rất nhiều tiền sao?

Người ta là hiền thê đấy! Bị mẹ chồng ác độc ép về nhà mẹ đẻ còn toàn tâm toàn ý vì tướng công gom góp tài sản. Dễ dàng lắm sao?

Vào lúc chạng vạng tối Vạn Tố Hòa nhập cung. Sắc mặc có chút âm trầm. Tuyền Cơ vốn đang hăng hái bừng bừng muốn chào hàng kế hoạch kiếm tiền lớn của mình với hắn. Nhưng nhìn bộ dáng này của hắn liền hỏi trước: "Cậu, có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Vạn Tố Hòa nhìn nàng nói: "Có vài việc… Tuyền Cơ. Con… ngoại công của con chỉ sợ không ổn."

Tuyền Cơ chớp mắt mới phản ứng kịp ngoại công từ miệng cậu là chỉ người nào. Đổ mồ hôi a! Nàng thật sự không xem người lòng dạ hiểm độc dám giết hại nữ nhi mưu cầu quang vinh là ngoại công đâu.

"Ông ấy bị bệnh?" Tuyền Cơ dè dặt hỏi. Tuy nàng biết Vạn Tố Hòa cùng với lão Vạn Trác này xưa nay bất hòa. Nhưng mà dù sao cũng là cha con ruột thịt. Ở chung hơn mười năm, rốt cuộc vẫn tồn tại tình cảm sâu sắc.

Vạn Tố Hòa gật gật đầu. Lúc trước Ninh kinh biến loạn, lúc Cảnh Hòa đế xử lý Bình Tương thân vương và Bình Mục thân vương, Vạn Trác cũng đã bị liên lụy, bắt đầu bị cấm vệ quân giam lỏng. Sau đó Cảnh Hòa đế ở trong Phượng Tường cung của Hoàng hậu bị trúng gió hôn mê. Trong kinh đại loạn. Lúc này mới thả hắn ra.

Vạn Trác tính toán nửa đời, cuối cùng tất cả mưu đồ đều thất bại, tuy rằng trốn thoát được nguy nan tai ương lao ngục và tịch biên gia sản, giết cả họ, nhưng cũng bị chấn động rất lớn. Trong một đêm từ một người ngang ngược độc đoán mưu quyền, biến thành một lão già suy nhược nản lòng thoái chí, tình hình sức khỏe ngày càng sa sút.

Cuối cùng nhờ Kỉ Kiến Thận nghĩ rằng Vạn gia xem như là thân thích của Tuyền Cơ, hơn nữa Vạn Tố Hòa có công lớn trong việc của Ninh quốc, cho nên đối với gia tộc họ Vạn rất khoan dung, người nhà họ Vạn nhậm chức trong triều đình chỉ cần không quá ác độc, vẫn có thể giữ chức vụ, tất cả vẫn giữ lại làm việc, nhưng thanh thế đương nhiên không lớn như trước.

Vạn Tố Hòa cùng với mọi người trong dòng họ không thân thiết lắm. Hầu như tất cả mọi người trong Ninh kinh đều biết, nếu không phải đến thời điểm nguy cơ, người Vạn gia cũng không dám tìm đến hắn, lần này đến thông báo cho hắn biết bệnh tình Vạn Trác nguy kịch chính là thứ đệ (em trai con vợ lẽ) Vạn Tố Lễ của hắn.

Vạn Tố Hòa tuy rằng mạnh miệng, nhưng mà đúng như Tuyền Cơ suy nghĩ, dù sao cũng là cha ruột ở chung nhiều năm, cho nên sáng sớm hôm nay nghe xong câu nói của Vạn Tố Lễ, liền trở về gặp mặt Vạn Trác.

Sắc mặt Vạn Trác so với tóc bạc trên đầu còn muốn tái nhạt hơn, nhìn thấy đứa con cả kiêu ngạo tưởng rằng đã bỏ đi thì vừa vui vẻ lại vừa hổ thẹn, tiều tụy vô lực nói: "Trước khi chết ngươi bằng lòng đến gặp mặt ta, ta đã mãn nguyện rồi. Ta đáng nhận báo ứng này, cầu xin ngươi nể tình cha con mà chăm sóc mọi người trong gia đình."

Thấy Vạn Tố Hòa gật đầu đồng ý, Vạn Trác lại nói muốn gặp cháu ngoại Ninh Nguyệt, cho nên Vạn Tố Hòa mới đến hỏi ý kiến Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ không có vấn đề gì để nói: "Theo ý cậu đi, cậu nói nên gặp, ta sẽ đi gặp."

Vạn Tố Hòa thở dài nói: "Được rồi. Ngày mai ta thông báo cho bọn họ chuẩn bị tiếp giá. Buổi chiều con xuất cung đi gặp hắn đi."

"A? Tiếp giá? Ý cậu là phải mang bộ trang phục và đạo cụ kia xuất cung ư? Rất phiền phức… Cậu, ta cải trang xuất cung là được rồi." Tuyền Cơ ai oán kêu lên.

"Ninh Nguyệt. Bây giờ con là Hoàng hậu Kỉ quốc, hơn nữa lần này ở Ninh kinh, nhất cử nhất động của con đều đại diện cho Kỉ quốc, quá tùy tiện, sẽ làm vị tướng công Hoàng thượng kia của con khó xử. Ở trong

cung, hắn sủng ái con để mặc con làm bừa là một chuyện, nhưng ở bên ngoài, dù sao con cũng nên suy nghĩ cho hắn một chút."

"Được rồi, được rồi!" Về những vấn đề thế này, không cần trông chờ vào việc cậu sẽ dung túng cho nàng, tuy rằng là vì tốt cho nàng, nhưng mà nghĩ đến ngày mai phải mất một hai canh giờ để ăn mặc, mang theo ít nhất hai mươi cân trang sức, làm bộ làm tịch, khua chiêng gõ trống dẫn theo hơn trăm người giống như đi diễu phố đến Vạn phủ, nàng liền cảm thấy tâm trạng sa sút.

"Vừa rồi cậu nói có vài chuyện, đây là một chuyện, những chuyện khác là gì?" Tuyền Cơ không muốn để cho cậu vì chuyện của phụ thân mà hao tổn tinh thần, cố ý chuyển đề tài.

"Tướng công Hoàng đế của con muốn con trở về, nói mọi việc đều thuận lợi, muốn ta nhanh chóng sắp xếp, tiễn con khởi hành trở về." Vạn Tố Hòa nói xong bên môi xuất hiện một chút tươi cười khó hiểu.

"Nhanh như vậy?! Thiệt hay giả?" Tuyền Cơ giật mình nói.

"Sự việc thuận lợi đoán chừng là thật, nhưng mà con cũng không nên trở về dễ dàng như vậy." Vạn Tố Hòa lạnh nhạt nói.

Hay là cậu tính toán muốn làm gì? Tuyền Cơ có chút dở khóc dở cười, xem ra nhân phẩm Đại ma vương không tốt lắm, ca ca đại tẩu và cậu của mình đều nhìn bộ dáng hắn không thuận mắt.

"Tuy rằng nói là đến dẹp yên phản loạn ổn định lòng dân, nhưng mà những tin tức về Vũ Vương phi trước khi con xuất kinh người ở kinh thành đều biết rõ ràng, đều nghĩ rằng con vì sợ nàng mới về nhà mẹ đẻ, bây giờ con lại nghe lời mà trở về dễ dàng như vậy, sau này nhiều chuyện thế này xảy ra nữa, chẳng lẽ mỗi lần con đều tìm cớ về nhà mẹ đẻ sao?" Vạn Tố Hòa cực kỳ bất mãn đối với việc Kỉ Kiến Thận để mặc mẹ nuôi của mình bắt nạt trên đầu Tuyền Cơ, vốn ngay từ đầu đã tính toán không dễ dàng để cho Tuyền Cơ trở về.

Tuyền Cơ rất muốn nói, Đại ma vương chỉ có nhiều nhất hai người là dưỡng mẫu và thân mẫu, không có khả năng "mỗi lần", nàng không quá để ý đến chuyện có thể diện hay không có thể diện, nhưng mà nếu cậu nói như vậy, có lẽ nghe theo cậu cũng tốt, tránh để cậu mất vui.

Ừ, không phủ nhận mình cũng muốn ăn vạ làm nũng với Đại ma vương… Trong lòng Tuyền Cơ cười trộm, ai bảo huynh khi dễ ta, ta cũng cho huynh sốt ruột một chút.

Vạn Tố Hòa thấy Tuyền Cơ không có ý kiến, mới bắt đầu nói chuyện thứ ba.

218. Chương 218: Tâm Sự Của Ba Vị Hoàng Đế

"Con đến Ninh kinh đã hai ngày rồi, ngày mốt ta tính sắp xếp cho phu nhân, tiểu thư các quan viên chính yếu trong kinh thành tiến cung gặp mặt con, làm yên lòng trượng phu, phụ thân, huynh đệ các nàng."

Lần này Ninh Tuấn âm mưu phản nghịch, Vạn Tố Hòa theo kế hoạch tiện dịp bắt luôn đám loạn đảng trước mặt thì quy thuận, nhưng thực chất lại lòng lang dạ sói, tuy rằng đã cố gắng hết sức hạn chế các mặt tấn công, nhưng vẫn làm không ít quan viên Ninh kinh cảm thấy bất an sâu sắc.

Ninh Tuấn trước đây là hoàng tôn, quan viên trong triều cùng hắn qua lại dính líu đếm không hết, chỉ sợ ngày nào đó cũng bị xem là loạn đảng mà bắt. Tuy Vạn Tố Hòa lần này là khâm sai dẹp phản loạn, nhưng chung quy cũng không nói chuyện hiệu quả bằng lão bà Tuyền Cơ này của Hoàng đế.

Tuyền Cơ cũng biết đây chính là trách nhiệm của Hoàng hậu, đành phải đồng ý với vẻ mặt đau khổ.

"Vẫn còn…" Vạn Tố Hòa muốn tiếp tục.

"Vẫn còn?!" Tuyền Cơ muốn lăn lộn dưới đất khóc cho hắn xem.

Vạn Tố Hòa nhìn bộ dáng của nàng, cười nói: "Còn chuyện lần trước con nói về việc thành lập xưởng binh khí chuyên biệt khi về Ninh quốc, chuyện vùng lân cận làm vũ khí mới cung cấp cho tiền tuyến, ta đã chính

thức dâng tấu chương, chắc là không có vấn đề gì, con có rảnh thì tìm người của hiệu buôn Trầm thị ở đây bàn bạc chi tiết một chút, ta sẽ chọn lựa người quản lý có thể tin tưởng trong nhóm quan viên."

Tuy phải làm việc, nhưng dù sao nàng cũng khá am hiểu, hơn nữa Lam Tinh Lam Tích cũng có thể giúp đỡ được, cho nên Tuyền Cơ không quá buồn rầu.

Vì thế vài ngày sau đó, Tuyền Cơ bắt đầu kiếp sống Hoàng hậu bận rộn, mà Vạn Tố Hòa cũng xem đây là cái cớ, nói Ninh kinh cần Hoàng hậu ổn định lòng dân, ổn định quan viên trong triều, cho nên dời lại ngày về.

Ngày đầu tiên, buổi trưa rời khỏi giường ăn qua cơm trưa, rửa mặt chải đầu trang điểm, thay trang phục chính thức của Hoàng hậu, sau đó ngồi phượng liễn (xe ngựa của Hoàng hậu) xuất cung nhắm thẳng đến Vạn phủ. Trước kia Tuyền Cơ đã đến Vạn phủ không dưới một lần, thật ra đa số người nhà đều nhận ra nàng, nhưng mà lúc ấy nàng là hoàng tôn tiểu Quận chúa thân phận khá cao, giờ phút này là Hoàng hậu thân phận cao nhất, đứng đầu trong Ninh kinh, mọi người đương nhiên không dám tùy tiện như trước.

Đầu tiên là nam đinh Vạn gia ra trước cửa phủ quỳ nghênh đón Hoàng hậu. Đợi vào trong phủ, tất cả nữ quyến đều đồng loạt đến chào, vị Vạn Hoàng hậu và Vạn Như Lan thế nhưng cũng ở trong số đó!

Vạn Hoàng hậu là tỷ tỷ của Vạn Trác. Là Vạn Tố Hòa đặc biệt cho phép nàng tạm thời rời khỏi Minh Ân Uyển đến gặp lại Vạn Trác.

Vạn Như Lan cả người gầy không ít. Sự lạnh lùng trên người càng tăng thêm. Tuy rằng cố sức kiềm chế, nhưng ánh mắt nhìn Tuyền Cơ khó tránh khỏi lộ ra một ít không cam lòng cùng căm hờn.

Hai người này một là Hoàng hậu cao cao tại thượng lúc trước, một người thiên chi kiêu nữ (con gái cưng của trời) gần như là Thái tử phi Thành quốc. Giờ phút này một người trở thành kẻ tội phạm chính trị nhỏ bé. Một người trở thành thiên kim hết thời hôn nhân thất bại ở kinh thành bị người ta chỉ trỏ. Trước mặt Tuyền Cơ không thể không nén giận mà cúi đầu hành lễ.

Tuyền Cơ miễn cưỡng nhận hành lễ của các nàng. Trong lòng không hề có chút vui vẻ nào. Chỉ có thể cười khổ. Cấp bậc lễ nghi như vậy hiển nhiên chỉ khiến mâu thuẫn giữa người với người thêm sâu sắc. Nàng và hai nữ nhân này vốn cũng không có liên quan với nhau. Nhưng tình huống lúc này, các nàng không hận nàng mới lạ.

Hành lễ gặp mặt xong, em dâu Vạn Tố Hòa cũng chính là thê tử của Vạn Tố Lễ Lưu Thị tự mình dẫn Tuyền Cơ đi gặp Vạn Trác.

Tinh thần của Vạn Trác rất kém. Người cũng mơ mơ màng màng, ngồi tê liệt trên giường không chút nào nhìn ra được trước đây là một nhân vật khí phách có quyền lực hô mưa gọi gió. Lưu Thị ghé vào lỗ tai hắn nói nhiều lần: "Hoàng hậu giá lâm" lão nhân mới tỉnh táo lại, gắng gượng mở to mắt nhìn Tuyền Cơ toàn thân trang phục Hoàng hậu trước mặt.

Nhìn thấy Tuyền Cơ có gương mặt giống nữ nhi Vạn Tố Từ sáu bảy phần, lão nhân đột nhiên trở nên kích động, thở dốc một hồi mới nói đứt quãng: "Ninh Nguyệt, ngươi còn đồng ý đến gặp ta. Tốt! Tốt! Ta… bây giờ phải xuống dưới… nhận tội với mẫu thân và bà ngoại của ngươi."

Trong lòng lão nhân hiểu được, cháu gái đã đến chứng tỏ nàng không còn trách chuyện ông thấy chết mà không cứu hại mẹ con các nàng, nếu nàng vẫn còn thừa nhận Vạn gia là thân thích thì mọi người trong Vạn gia không lo không có lối thoát, mình không còn gì lo lắng.

Hắn đã gần kề với tình trạng suy kiệt, cố gắng nói được một câu, sau đó cũng không thể nói tiếp nữa, chỉ không ngừng thở dốc.

Tuyền Cơ nhìn bộ dạng khổ sở của hắn, cũng không muốn nói thêm gì. Nói với Lưu Thị: "Nên để ngoại công nghỉ ngơi thật tốt!"

Lưu Thị gật đầu đồng ý, cùng với nha hoàn đỡ Vạn Trác nằm xuống. Tuyền Cơ cũng nhân cơ hội này lui ra.

Ra ngoài cửa phòng, cũng không gặp cậu, Lam Tích ở lại phòng ngoài tiến lên nói: "Vạn phu nhân ở Minh Ân Uyển vừa mời Vạn đại nhân sang. Vạn đại nhân nói mời Hoàng hậu hồi cung trước."

Tuyền Cơ hận không thể lập tức trở về để thay mấy thứ đồ trên người, đang muốn truyền lệnh hồi cung, đột nhiên ngoài sân truyền đến tiếng người, nói là Vạn Như Lan xin gặp Hoàng hậu. Người này Tuyền Cơ không muốn gặp, người bình thường cũng không ai thích ở cùng với người không có thiện ý với mình. Nhưng mà đối mặt cự tuyệt như vậy cũng không hay, vì thế để người ta cho nàng vào.

Vạn Như Lan đến trước mặt Tuyền Cơ, quỳ gối chào. Sắc mặt đầy vẻ tuyệt vọng.

"Ngươi tới gặp bản cung có chuyện gì?" Tuyền Cơ mở miệng hỏi.

"Sau khi ngoại công mất đi, xin Hoàng hậu ân chuẩn cho Như Lan đến Minh Ân Uyển phụng dưỡng Vạn phu nhân sống quãng đời còn lại."

Tuyền Cơ còn chưa kịp nói gì, sau đó Lưu Thị đã đi ra cực kỳ sợ hãi nói: "Lan nhi. Ngươi nói hưu nói vượn cái gì đó?!"

Vạn Như Lan dường như quyết tâm tự đáy lòng, bất vi sở động (không có động tĩnh, không bị thuyết phục) đối diện với mẫu thân đang kinh hãi.

Lưu Thị sợ Tuyền Cơ không suy nghĩ mà đồng ý, sợ tới mức vọt đến trước mặt Tuyền Cơ bùm một cái quỳ xuống nói: "Hoàng hậu chớ nghe nàng nói bậy, do nàng lo lắng cho ngoại công quá nên hồ đồ!"

Tuyền Cơ đầu đầy hắc tuyến, bây giờ đang xảy ra chuyện gì?

Vạn Như Lan lôi kéo mẫu thân nói: "Nương, hài nhi không muốn khiến cha mẹ hổ thẹn, để hài nhi đến Minh Ân Uyển đi!"

"Ngươi làm chuyện gì khiến cha mẹ hổ thẹn?" Tuyền Cơ hỏi như vậy đơn thuần chỉ vì tò mò, hay là Vạn Như Lan đã làm ra chuyện kinh khủng là mang thai trước khi cưới?

Nảy sinh ra suy đoán xấu xa như vậy cũng không thể trách nàng, đời trước trong TV lúc 8 giờ đều chiếu như thế.

Không hỏi mới tốt, lời này vừa hỏi, ánh mắt Vạn Như Lan nhìn nàng trở nên thống hận không chút che giấu.

Lưu Thị sợ nữ nhi làm ra chuyện gì khác người liền vội vàng gắt gao ôm lấy nàng, nói không ngừng: "Lan Nhi, Lan Nhi, không có việc gì hết, tất cả đều có cha mẹ ở đây."

Vạn Như Lan cười lạnh hai tiếng, nói: "Hoàng hậu ở Kỉ quốc náo nhiệt hoan hỉ xa xôi, đương nhiên là không nhớ rõ trước khi hôn sự thất bại ta là Thành quốc Thái tử phi!"

"Bản cung nhớ rõ, ngươi không cam tâm gả cho Thành Nghiệp ở xa, chẳng lẽ là bản cung nhớ lầm? Hơn nữa tình hình của Thành Nghiệp hiện nay không tốt lắm…"

Vạn Như Lan giận dữ nói: "Có cam tâm hay không thì cũng còn tốt hơn là khi đang có hôn ước trên người lại trở thành kẻ bị chồng ruồng bỏ, thành trò cười không ai muốn cưới, không ai chịu cưới ở trong Ninh kinh."

À! Tuyền Cơ cuối cùng cũng hiểu được!

"Ngươi không gả cho Thành Nghiệp là chuyệt tốt, nếu không cho dù bây giờ hắn không phải phế nhân, sớm muộn gì cũng là người mất nước, ngươi và hắn ở cùng một chỗ, làm sao bằng được như bây giờ! Nếu ngươi muốn lập gia đình cũng rất đơn giản! Nếu ngươi đã để ý kẻ nào rồi, thì bản cung sẽ chỉ hôn cho ngươi là được."

Lưu Thị quá vui mừng, muốn dập đầu tạ ơn, lại nghe Vạn Như Lan nói: "Ai… Ai thích gả cho những xú nam nhân hời hợt, nông cạn đó!"

Lưu Thị không nói được lời nào, gần như muốn té xỉu ngay tại chỗ.

Tuyền Cơ lại gật mạnh đầu khen ngợi: "Có tầm mắt! Những nam nhân chỉ nhìn vào mặt ngoài thân phận vẻ vang của ngươi không cần cũng được! Nhưng mà, cho dù ngươi muốn sống một mình, cũng không cần nhốt mình tại Minh Ân Uyển."

Vạn Như Lan cúi đầu không nói gì, nàng cũng chỉ bất đắc dĩ, nàng vốn tài mạo song toàn tiếng tăm lừng lẫy trong kinh thành, khắp kinh thành ít nhất có một nửa thanh niên tài mạo khôi ngô là người ngưỡng mộ nàng, lại bởi vì cục diện chính trị thay đổi, trở thành một cô gái bị vứt bỏ, Thành quốc không còn muốn Thái tử phi là nàng nữa, nhiều thế gia công tử trong Ninh kinh vốn đang theo đuổi nàng đột nhiên tránh nàng như rắn rết. Các thiên kim vốn quan hệ thân thiết thì mỗi người lại giễu cợt sau lưng nàng là nữ nhân không gả đi được, tuy rằng những cái này không phải sai lầm của nàng, nhưng lại làm cho tình cảnh của nàng thêm khó khăn bội phần. Cho nên mới dứt khoát muốn đến Minh Ân Uyển, thậm chí dứt khoát cạo đầu làm ni cô.

Tuyền Cơ nói: "Ngươi còn trẻ như vậy, cha mẹ đầy đủ, ngoại trừ lập gia đình, có thể làm nhiều việc, hà tất gì nhất định phải dồn mình vào đường cùng?"

Lưu Thị nhìn nữ nhi có phần lay chuyển, chỉ lo sợ nàng lại giở chứng hoặc xung đột với Hoàng hậu, vội vàng gọi nha hoàn đến ép nàng đi.

Tuyền Cơ sợ ở lại nữa thì chuyện xui xẻo vô nghĩa càng nhiều, vội vàng truyền lệnh bãi giá hồi cung.

Buổi tối Vạn Tố Hòa như thường lệ đến gặp Tuyền Cơ. Tuyền Cơ kể lại một chút chuyện ban ngày, xin chỉ dạy, nói: "Cậu, người xem nếu ta để Vạn Như Lan đến hành cung làm nữ quan thì sao?"

"Ta đi hỏi ý nàng một chút, nhưng mà con không phải vẫn không vừa ý trong cung càng nhiều người thì tiền tiêu càng nhiều sao?" Vạn Tố Hòa trêu cười nói.

"Ta nghĩ ra một ý tốt để kiếm tiền, Vạn Như Lan biết chữ, lại là nữ tử, khá tiện cho việc thay ta quản lý." Tuyền Cơ thuyết minh lại kế sách lớn mà ngày hôm qua chưa kịp nói của mình với cậu.

Sau đó kế hoạch được sắp xếp lại, chính tại hành cung này mỗi quý sẽ mở một yến hội, mời thương nhân trong nội bộ lãnh thổ Ninh quốc vì nước lập công vào cung dự tiệc đồng thời ban hành chiếu thư khen ngợi. Về phần cái gì gọi là vì nước lập công, đương nhiên chính là xem hắn cống hiến nhiều hay ít bạc trắng vàng ròng. Tiệc tối bố trí chỗ ngồi không giống nhau, căn cứ vào việc quyên tiền nhiều hay ít mà sắp xếp.

Hôm nay thấy Vạn Như Lan, Tuyền Cơ lại có ý tưởng mới, chính là để cho các tiểu thư, phu nhân giống như Vạn Như Lan chỉ ở nhà ăn cơm no không có chuyện gì chỉ có thể lo lắng buồn bã đi tổ chức quyên góp từ thiện. Sau lưng những phu nhân, tiểu thư này đều là thế gia vọng tộc, với cách tổ chức này, nam nhân không cần ra mặt, nữ nhân được phép xã giao. Có thể tiến có thể lùi. Chắc chắn những thế gia vọng tộc sẽ vui vẻ với cuộc gặp gỡ định kỳ này.

Vạn Tố Hòa nghe xong lập tức nảy sinh ra một suy nghĩ về Tuyền Cơ giống hệt Lam Tích, quả nhiên là nhân tài kiếm tiền trời sinh. Nhìn cái gì cũng có thể nghĩ đến tiền trước tiên.

Nhưng chuyện như vậy một khi xử lý, chi tiết rất nhiều, ví dụ như làm sao giám sát việc sử dụng quỹ từ thiện, còn phải lo lắng đến vấn đề thể diện của gia đình quyền thế, dù sao không phải nhà nào cũng có tiền, nếu xem đây là tiêu chuẩn, chỉ sợ sẽ gây ra một chút không khí không tốt, cũng ảnh hưởng đến sự hài hòa giữa các gia tộc.

Nhưng mà những vấn đề này đều có thể giải quyết, Vạn Tố Hòa nói ra vài điểm nghi ngờ, khiến cho Tuyền Cơ phải tự mình suy xét.

Dù sao cũng không thể lo lắng thấu đáo chuyện này trong một ngày, Tuyền Cơ liền tạm thời bỏ qua đề tài này, hỏi hôm nay vị Vạn Hoàng hậu kia tìm Vạn Tố Hòa có chuyện gì.

Vạn Tố Hòa chỉ thản nhiên nói một câu: "Còn không phải muốn giúp Vạn gia có nhiều lợi ích hơn? Ninh Nguyệt, trước không cần nghĩ đến việc này, ở đây có một tập sách, bên trong có tư liệu của các vị phu nhân tiểu thư ngày mai trình diện, gồm có chức quan và những việc xem như đáng tự hào của cha anh các nàng, con nhớ kỹ, ngày mai phải tiếp đãi họ thật tốt."

Tuyền Cơ vẻ mặt đau khổ tiếp nhận tập sách, cũng may học thuộc lòng là thế mạnh của nàng, nếu không đêm nay sẽ không được ngủ.

Vạn Tố Hòa cũng không quấy rầy nhiệm vụ học thuộc lòng của Tuyền Cơ, cười cười đứng lên cáo từ rời đi.

Trên đường đi ra khỏi cung điện của Tuyền Cơ, Vạn Tố Hòa nhìn mỗi cành cây ngọn cỏ quen thuộc bên cạnh, không khỏi cảm thán đời người thất thường.

Trước kia nơi này là chỗ hắn ghét nhất, hiện tại mỗi ngày làm xong việc lại vội vã chạy đến nơi này, không vì chuyện gì khác, chỉ bởi vì chủ nhân nơi này đã thay đổi thành cháu gái của hắn, người thân duy nhất trên đời này trong suy nghĩ của hắn.

Nhìn bộ dáng cười vui hoặc buồn rầu của cô cháu gái kia thì giống như được trở về thời gian nhiều năm trước mình cùng mẹ và muội muội vui vẻ sống cùng nhau, không hề có sự phiền não mệt nhọc.

Nói như thế, ngược lại rất giống với lời nói của Chương Trường Cung, cảm giác như được về nhà nhìn thấy nữ nhi.

Quay lại nhìn cung điện đã không còn thấy rõ ràng ở phía sau một lúc, bất giác nhớ đến nữ chủ nhân lúc trước, cô của hắn từng là chủ nhân nơi này, ngày đó là Hoàng hậu, hôm nay là phu nhân Vạn Thị.

Buổi chiều hôm nay bà mời mình qua, theo lời nói thì đơn giản chỉ là bất mãn với đủ loại quản thúc ở Minh Ân Uyển, hy vọng có thể thông qua Ninh Nguyệt đạt được các loại vinh hoa phú quý cùng quyền hành như trước kia, thậm chí yêu cầu hắn tiến cử Vạn Như Lan vào cung làm phi tử, cùng Ninh Nguyệt hai biểu tỷ muội cùng hầu hạ một phu quân, khống chế chặt chẽ Kỉ Kiến Thận, tăng cường quan hệ giữa Vạn gia và hoàng thất Kỉ quốc.

"Ngươi ngẫm lại xem, nếu ngày đó không phải ta lừa lão điên kia đến Phượng Tường cung, các ngươi muốn trừng trị hắn đâu có đơn giản như vậy? Nếu ngươi không đồng ý, bất cứ lúc nào ta cũng có thể lật tẩy việc này ra. Đến lúc đó Ninh kinh xảy ra tình trạng hỗn loạn, ngươi cũng không thể dễ dàng làm việc trước mặt Hoàng thượng!" Vạn Thị bị Vạn Tố Hòa trực tiếp cự tuyệt ngay thì tức giận đến mức sắc mặt xanh mét.

"Lúc đó người làm những việc này, đơn giản là vì thuốc giải triền miên và sự tồn vong của Vạn gia. Giải dược đã có trong tay, tánh mạng của người được bảo đảm, Vạn gia cũng có thể sống yên trong triều, xin khuyên cô đừng nên quá đáng. Chuyện này lộ ra, cô giúp người khác giết vua giết chồng, âm mưu phản nước, cũng không có kết cục tốt đẹp gì. Hơn nữa, với việc Ninh thị làm rất nhiều việc tốt nhiều năm qua ở Ninh quốc, còn có ai sẽ ra mặt cho tên hôn quân kia?" Vạn Tố Hòa nói xong lạnh lùng xoay người bỏ đi, để lại sự tức giận bất bình cho Vạn Thị. Hơn nữa lúc ra cửa căn dặn thủ vệ đợi sau khi phụ thân Vạn Trác qua đời, liền lập tức đuổi Vạn Thị về Minh Ân Uyển, không cho phép tự ý ra ngoài.

Đang treo đèn đọc sách trong đêm, Tuyền Cơ cũng không biết lại có người âm mưu dâng tặng mỹ nhân cho Đại ma vương nhà nàng, chỉ hít sâu than thở nói: "Đại ma vương, không phải ta không muốn viết thư cho huynh, thật sự là ta quá bận, hôm nay trước hết để ta đối phó mấy thứ này rồi tính sau! Ai ai!"

Mấy ngày sau trong ngự thư phòng hoàng cung kinh thành Kỷ quốc.

Hồng Vượng rất cẩn thận dâng trà, nhìn trộm xem sắc mặt đáng sợ của vị Hoàng thượng độ lượng có dịu đi chút nào không.

Kỉ Kiến Thận giờ phút này mặt mũi rất xứng danh hiền lành, nhưng mà mọi người ở cạnh bên hắn lâu đều biết, càng như vậy, thể hiện tâm tình Hoàng thượng càng tồi tệ, mới sáng hôm nay tại triều còn cắt gọt trơn nhẵn bóng loáng nhiều đại thần, bây giờ ai chọc giận hắn người đấy xui xẻo!

Kỉ Kiến Thận đăng cơ gần một năm qua, quyền uy ngày càng lớn, trước kia tưởng rằng hắn chỉ có vẻ ngoài cậu ấm, quan viên dần dần cũng đã hiểu được sự lợi hại của hắn.

Muốn sắp xếp lại tư cách của các cựu thần biếng nhác chơi bời bỏ bê công việc, tân hoàng so với Thừa Thiên đế lúc trước còn ác liệt hơn. Ngày kế tiếp những cựu thần bắt đầu phát hiện công việc của mình bị người khác tiếp nhận, hơn nữa làm còn tốt và nhanh hơn!

Dưới sự phẫn nộ liền liên hợp lại muốn từ chức về quê tập thể. Được! Lúc phê chuẩn, còn biếu nhiều tặng phẩm đáng giá cộng thêm một tờ thánh chỉ về hưu quang vinh và đẹp đẽ, sau đó còn có đội ngũ quân binh quan phủ chuyên nghiệp chuyển nhà, phục phụ chu đáo, tiễn người an toàn hồi hương.

Thái độ quan tâm nhiệt tình, khiến cho người ta căn bản không còn mặt mũi để yêu cầu quay trở lại triều đình, đây rõ ràng là Hoàng thượng nói: Ngươi cứ yên tâm nghỉ ngơi đi!

Cứ như vậy lặp đi lặp lại hơn nửa năm, triều đình chưa hề gây ra tình trạng hỗn loạn, không ít nhóm cựu thần thích xúm lại sinh sự ngược lại bị gây sức ép phải rời đi.

Việc này khiến mọi người giật mình hiểu được, thì ra tân hoàng chắc chắn có sự chuẩn bị mà đến, ngay cả việc chọn người dự bị kế nhiệm đều đã chuẩn bị tốt, chỉ chờ bắt được điểm yếu của ngươi, bức ngươi về hưu! Rất hiểu chuyện lại còn muốn nương theo lần lượt thay đổi thời thế, trong triều cũng có bầu không khí mới.

Hôm nay lâm triều, vài vị "trung lương" tự nhận là bị hãm hại, lôi ra mấy việc vặt vãnh không e dè mà thổi phồng châm chọc các quan viên mới nhậm chức thiếu kinh nghiệm, làm việc không vững, kết quả là lập tức bị Kỉ Kiến Thận trút giận một trận.

Hoàng đế bệ hạ lần đầu tiên dở xuống chiếc mặt nạ ôn òa, chất vấn không nể tình chút nào, khiến vài tên "trung lương" thiếu chút nữa tự sát vì xấu hổ, mọi người lập tức hiểu rõ tâm tình Hoàng thượng không tốt, mấy chuyện không quan trọng lắm cũng không dám mở miệng, áp suất thấp bắt đầu bao trùm cả triều đình.

Tất cả mọi người đều biết nguyên nhân làm tâm trạng Hoàng thượng không tốt, thật ra bắt đầu từ lúc Hoàng hậu rời kinh, tâm trạng Hoàng thượng mỗi ngày một kém, trước đây còn trong phạm vi khống chế được, chỉ là lúc phê duyệt tấu chương, giọng điệu hơi nghiêm khắc, không quá rõ ràng, hôm nay xem ra đã bùng nổ lớn.

Nhìn bọn quan viên bị doạ đến nỗi ngậm chặt miệng, tâm trạng Kỉ Kiến Thận càng kém, vẫy tay ra lệnh bãi triều rồi trở về ngự thư phòng tiếp tục buồn phiền.

Từ lúc Tuyền Cơ đến Ninh kinh. Thư từ liền một ngày có một ngày, chưa từng bỏ ngày nào.

Đêm qua nhận được tấu chương bẩm báo việc sắp xếp cho Tuyền Cơ quay về kinh thành, tâm trạng Kỉ Kiến Thận càng rơi xuống biển sâu.

Tấu chương của Vạn Tố Hòa văn từ hoa mỹ, có thể nói là kiểu mẫu văn hay, hoàn toàn thể hiện khí phách của tài tử đứng đầu Ninh quốc năm đó, nhưng nhắc đến việc trở về của Tuyền Cơ lại lan man, lúc thì thảo luận về tình hình xã hội trị an ở Ninh kinh không ổn và quan hệ quan viên không hài hòa. Lúc lại thảo luận với cơ sở chắc chắn về lễ nghi hoàng gia, tổng kết tinh túy lại thì có thể giải thích thành:

Ngươi không chân thành dùng nghi thức cao quý đến nhà mẹ đẻ cung thỉnh cháu gái của ta, đừng mơ tưởng có lão bà mừng năm mới với ngươi!

Kỉ Kiến Thận đã biết, chọc phải những người thân gia đình Tuyền Cơ sẽ không có chuyện gì tốt, thật vất vả mới đuổi được ca ca của nàng đi, bây giờ lại để cho lão bà rơi vào tay của cậu nàng, những người này, mỗi người đều không thể nhìn Tuyền Cơ chịu chút uất ức nào, sự việc lần này lan truyền ầm ĩ, còn không nhân cơ hội trả thù mới là lạ.

Khiến cho hắn tức giận là Tuyền Cơ vậy mà lại ngoan ngoãn nghe lời ông cậu sắp xếp! Ngay cả thư cũng ngày càng ít. Tiểu rùa không có lương tâm này!

Cùng thời gian, cũng là ngự thư phòng hoàng cung. Một vị Hoàng đế khác tâm trạng cũng rất tồi tệ.

Nhạc Nghịch nhìn tấu chương cấp báo về quốc khố trên tay mà cực kỳ bực bội!

Tả Kính Tùng nhìn thấy đồng liêu bên cạnh không ngừng nháy mắt ra dấu với hắn, năn nỉ hắn nói thay, đành phải tiến lên nói: "Hoàng thượng, chuyện mà thần đã trình tấu xin nhanh chóng quyết định."

Nhạc Nghịch trầm giọng nói: "Các khanh có ý kiến gì?"

Một gã đại thần tiến lên nói: "Vi thần nghĩ trước tiên nên lui binh nghỉ ngơi lấy lại sức một thời gian cho ổn thỏa. Đại quân Kỉ quốc từ trước đến nay thiếu sự huấn luyện, trong thời gian ngắn chắc là cũng không dám chủ động khiêu chiến. Thành quốc liết kết với Ninh Tuấn âm mưu phản nghịch tại Ninh kinh đã thất bại, đã trở mặt với Kỉ quốc, láng giềng Khiết quốc ở phía tây, cơ bản không có khả năng gây ra chiến tranh, Miến quốc tuy có Khiết quốc hỗ trợ, nhưng không có khả năng tạo ra nhiều nguy hại cho nước ta, chỉ cần phái sứ giả đàm phán, tạm thời đình chiến, cho dù bọn chúng không biết điều nhưng đối với sức chiến đấu của Miến quốc cũng phải mất khá nhiều thời gian."

Một tên đại thần khác không đồng ý: "Nghỉ ngơi lấy lại sức đương nhiên là tốt, nhưng mà quốc gia của ta vài năm nay giao chiến với bên ngoài, thu được đã không còn bằng lúc trước, quốc khố tiêu hao nghiêm trọng, hiện nay trong nước nhiều đất canh tác hoang vu, bọn trộm cướp, loạn dân lén lút, bây giờ đang gần đến Trung thu, dù có muốn phục hồi trồng trọt cũng không còn kịp rồi. Một khi đình chiến, làm thế nào vượt qua mùa đông này đã là vấn đề. Theo vi thần thấy vẫn là điều binh vùng lân cận đánh bất ngờ Thành quốc mới tốt."

Vấn đề chiến đấu hay ngừng chiến ở trên triều Nhạc quốc đã thảo luận nhiều năm, Nhạc Nghịch nghe cũng thấy chán, hắn cũng biết tác hại của việc lạm dụng vũ lực, nhưng mà thói quen khó sửa, một khi dừng lại sẽ giống như các đại thần nói, lập tức trong nước sẽ gặp phải vấn đề kinh tế nghiêm trọng, có thể bình yên vượt qua hay không đã là một vấn đề.

Để giải quyết cục diện mấy châu phủ lớn ly khai trong nước cũng đã tốn nhiều thời gian của hắn, lúc trước khi đăng cơ lựa chọn đi theo con đường cũ của thế hệ cha ông cũng chính là để thông qua việc chiến đấu với bên ngoài mà từng bước thu hồi lại quân lực ở mấy châu phủ lớn, giờ phút này tuy rằng đã thuận lợi đạt được mục tiêu, nhưng lại không thể không đối mặt với khó khăn về đời sống người dân trong nước, cảnh quốc khố trống rỗng khốn cùng.

Nhạc Nghịch nhìn về phía Tả Kính Tùng, hy vọng vị thuộc hạ lão luyện này có thể ình một đề nghị tốt, hai người đều nhìn ra sự bất đắc dĩ sâu sắc trong mắt đối phương, Tả Kính Tùng thở dài một tiếng nói: "Tình huống trước mắt chỉ có thể đoạt Thành quốc, sau đó lại tính tiếp."

Hơn mười ngày sau, hoàng cung Khiết quốc.

"Vị đại ca âm hiểm kia thật sự có thể dự liệu được mọi chuyện, Nhạc Nghịch quả nhiên đã thay đổi đi bằng đường bộ tấn công Thành quốc. Lạc Dương, bây giờ rất rối loạn, ngươi cũng đừng nghĩ đến việc quay về Phồn Tinh cốc, ở lại giúp ta không tốt sao?" Cùng là Hoàng đế, nhưng có tình nhân ở bên cạnh nên tâm trạng Khiết Cẩn Minh rất tốt.

Tuy rằng có chút ghen tị với đại ca Kỉ Kiến Thận đoán việc như thần, nhưng mà nghĩ đến việc có thể viện cớ này mà giữ Lạc Dương ở lại bên cạnh, hắn quyết định lần này cứ để đại ca lại đắc ý một lần đi, nghe nói lão bà của hắn bị mẹ nuôi làm phát cáu phải về nhà mẹ đẻ, bây giờ vẫn chưa trở về, nếu vậy cho dù chiến sự có thuận lợi cũng không vui vẻ!

"Ta lo lắng nếu như Thành quốc bị Nhạc quốc thâu tóm, không biết sự an toàn của Phồn Tinh cốc có thể bị ảnh hưởng hay không…" Lạc Dương rất phân vân, Phồn Tinh cốc đúng lúc nằm ngay biên giới phương hướng từ Ninh quốc đến gần Thành quốc.

"Thứ nhất, lão ca của ta sẽ không để mặc cho Nhạc quốc đánh xong Thành quốc còn có sức lực đánh vào biên giới nhà mình, hắn không được còn có ta ở bên cạnh chăm chú theo dõi Nhạc Nghịch; thứ hai, muội muội Tuyền Cơ của ngươi đang ở Ninh kinh, có chuyện gì nàng đi sắp xếp sẽ nhanh hơn nhiều; thứ ba ngươi lo lắng cho bọn họ nhưng ngươi không lo lắng cho ta sao? Ta không thấy ngươi thì cả người liền không thoải mái." Khiết Cẩn Minh ở trước mặt Lạc Dương càng ngày càng mặt dày mày dạn, thái độ hung ác ngang ngược hoàng gia thu hồi sạch sẽ, gần đây phát hiện điệu bộ giả vờ cúi đầu có thể chiếm được giọng nói ấm áp mềm mại của tình nhân, thì càng thêm vô lại táo tợn.

Lạc Dương nhìn hắn không nói gì, ai đến nói cho hắn biết, đại sư huynh uy phong lẫm lẫm lại điềm tĩnh đáng tin lúc trước chạy đi đâu rồi! Thật sự nên để cho thần dân hắn mở mang kiến thức một chút xem dưới sự uy nghiêm cứng rắn của Hoàng đế bệ hạ bọn họ là cái dạng đức hạnh gì.

Đoán chắc nếu bọn họ nhìn thấy hắn như vậy sẽ không còn sợ đến mức phát run, mà cười đến phát run. Đáng tiếc bộ dáng này cho tới hôm nay chỉ có mình may mắn (hay là bất hạnh)? mới được nhìn thấy.

Khiết Cẩn Minh nhìn Lạc Dương không nói gì, sáp lại, một tay ôm lấy hắn nói: "Đêm nay ở lại trong cung giúp ta! Ta bị bệnh, cả người nóng lên, ngươi là ngự y, phải phụ trách trị bệnh cho ta thật tốt!" Vừa nói vừa kéo tay Lạc Dương xuống dưới hạ thân.

Ở phương diện nào đó, hai huynh đệ Kỉ Kiến Thận và Khiết Cẩn Minh thật sự giống hệt nhau, ví dụ như ở trước mặt những đối tượng nhất định sẽ trở nên vô cùng háo sắc…

219. Chương 219: Mọi Việc Đã Sẵn Sàng

Kỉ Kiến Thận quyết định tự mình đến Ninh quốc một chuyến, vì thế hắn tìm ình rất nhiều lý do, bao gồm như để tiện cho việc khống chế thế cục, đảm bảo việc khiến quân đội Nhạc quốc chết từ từ trong biên giới Thành quốc, chuyện xưởng khí giới không phải chuyện nhỏ, tự mình phải giám sát việc thực hiện một cách thận trọng, v.v… Cuối cùng không thể không rất thất vọng mà thừa nhận, trong lòng mong ngóng nhất chính là muốn sớm được nhìn thấy con tiểu rùa đáng giận kia!

Hắn muốn chính mắt xác nhận nàng bình an vô sự, bắt được nàng mà trừng phạt thật nặng, để cho nàng về sau không còn dám mượn cớ chạy loạn nữa, thông đồng một giuộc cùng ca ca và cậu đối nghịch với mình.

Vài ngày trước nhận được mấy báo cáo đề cập đến việc Đông Lâm Bảo, hắn đã muốn kéo tiểu rùa về cất giấu trong cung, nữ nhân này trời sinh có bản năng gây chuyện, ra cửa đối với nàng đồng nghĩa với xảy ra chuyện, thường xuyên khiến cho hắn phập phòng lo sợ, tuy biết rằng có tám người Triệu Thập Lục bảo vệ, cho dù thiên quân vạn mã đến, cũng không thể mảy may thương tổn đến nàng, bọn Triệu Thập Lục cho dù đánh không lại, nhưng mang nàng an toàn rút lui thì hoàn toàn được, nhưng mà hắn vẫn lo lắng.

Chỉ là vận may của con rùa này thật sự quá tốt, ngủ quên cũng có thể tránh được một kiếp nạn, ngược lại còn dồn ép đám người Ninh Tuấn đến đường cùng… Có thể đây là do Thiên nữ nhận được sự phù hộ của ông trời đi.

Kỉ Kiến Thận hạ quyết tâm, nghĩ đến việc không lâu nữa là có thể nhìn thấy tiểu rùa kia, tâm trạng thoải mái không ít.

Nghe thái giám báo lại nói Vũ Vương phi đến thì liền buông mấy việc vặt vãnh trên tay đi ra gặp.

Vũ Vương phi kéo hắn ngồi xuống bên cạnh mình nói: “Thận nhi, con có trách mẫu phi đuổi Tuyền Cơ đi không?”

Từ trước đến nay bà rất chú trọng đến lễ nghi truyền thống, làm như vậy có nghĩa là giờ phút này ở trước mặt bà chính là đứa con mà nàng nuôi lớn chứ không phải vị vua cao cao tại thượng của một nước, không phải là hậu duệ thánh chủ mà bọn họ hầu hạ nhiều thế hệ.

Kỉ Kiến Thận cười nói: “Mẫu phi, chúng ta là mẹ con…” Có nhiều lời cũng không cần nói thêm, là mẹ con thì còn có gì có thể đặt trong lòng để trách móc oán hận nhau chứ?

Trong mắt Vũ Vương phi ngấn lệ, ôm đứa con đã cao lớn hơn mình rất nhiều, vui mừng nói: “Cả đời Phi Thiến Hoa ta tiếc nuối lớn nhất chính là không có cơ hội sinh một đứa con nào cho nghĩa phụ con. May mắn lớn nhất chính là có nghĩa phụ con là trượng phu, tự hào nhất chính là nuôi dưỡng con.”

Đời trước Triệu Vương gia thời niên thiếu đã bị thương trên chiến trường, sau đó tuy rằng đã chữa khỏi, nhưng vẫn không thể cùng Vũ Vương phi sinh con nối dõi, lúc ấy vì không để cho Kỉ mẫu biết mà thương tâm, Vũ Vương phi giả vờ có thai. Lấy cớ trong kinh thành thế cục hỗn loạn, về quê chờ sinh, ở quê nhận nuôi một bé trai, mang về kinh nuôi dưỡng, sau đó không lâu lão Vương phi chết, vì sách lược hệ trọng của Xích gia, đứa bé trai này liền hoán đổi thành đứa con cả của Xích gia, cũng chính là Kỉ Kiến Thận hiện nay.

Kỉ Kiến Thận được vài tuổi đã lớn lên bên cạnh Vũ Vương phi. Tình cảm giữa hai người không khác gì mẹ con ruột thịt. Nghe dưỡng mẫu nói như vậy, hắn mỉm cười nói “Ta và Tuyền Cơ đã hẹn với nhau. Sau này sinh được con trai thì sẽ để cho hắn làm con thừa tự của Triệu gia. Kéo dài hương khói Triệu gia.”

Lời này từ trước đến nay hắn chưa từng nói với Tuyền Cơ. Nhưng mà con tiểu rùa kia đối với chuyện đứa nhỏ mang họ gì căn bản là thật sự không có gì quan trọng.

Năm đó hắn cũng có tính toán này. Đáng tiếc là không lâu sau khi sinh Viễn Nhi thì Vương phi đã qua đời. Hắn lại không muốn để cho nữ nhân bình thường sinh con nối dòng ình. Cho nên mãi cho đến hôm nay vẫn chưa thể thực hiện.

Vũ Vương phi vừa nghe xong liền bị chấn động. Xích gia suy cho cùng vẫn là chủ thượng của nhà mình. Cấp dưới làm sao có thể đoạt con nối dòng của chủ thượng?! Nhưng mà bà thật sự rất cảm động. Từ sâu trong đáy lòng, nàng đã sớm xem Kỉ Kiến Thận là con ruột của mình. Nếu không sẽ không dễ dàng nảy sinh xung đột với Tuyền Cơ. Mặt ngoài thì nói là vì thể thống hoàng gia vì khai chi tán diệp (sinh con đàn cháu đống). Nhưng từ trong lòng lại khó tránh khỏi việc muốn chứng minh vị trí của mình trong lòng đứa con.

Nếu con trai của Thận Nhi trở thành người của Triệu gia, thành cháu ruột của mình, đời đời thay Triệu gia kế thừa hương hỏa. Vậy… Vậy thì thật sự là chuyện tốt có nằm mơ cũng không được.

"Thận nhi. Việc này… việc này… Tuyền Cơ. Nàng có đồng ý không?" Cho con trai làm con thừa tự theo họ của mình thì sẽ mất đi quyền lợi kế thừa Xích gia. Làm con cháu hoàng tộc và làm con cháu gia đình Vương gia khác họ, đó là sự khác biệt một trời một vực. Bất luận là nữ nhân nào cũng không cam lòng hạ thấp thân phận của con trai mình!

Kỉ Kiến Thận nhìn dáng vẻ của bà liền biết bà rất bất ngờ, cười nói: "Tuyền Cơ không thèm để ý chuyện này đâu, mẫu phi yên tâm."

"Nhưng mà. Con chỉ có một đứa con là Viễn Nhi…" Vũ Vương phi vẫn có chút do dự. Nhưng sự cám dỗ của việc này đối với nàng mà nói thật sự quá lớn!

"Viễn Nhi cũng đã lớn, một thời gian nữa sẽ nạp phi thiếp. Muốn sinh mấy đứa nhỏ không phải dễ dàng sao?! Chỉ sợ đến lúc đó hắn lại muốn oán trách người chỉ yêu thương đệ đệ không thương hắn."

Lần này không trực tiếp đem con trai ra gánh vác đã rất khách sáo rồi, Tuyền Cơ cứ mềm lòng, Kỉ Kiến Thận luôn phản đối việc lão bà quá bảo vệ đứa con này. Mẹ kế này thật sự quá phúc hậu!

"Vậy… vậy vẫn không ổn, con là vua một nước, đem hoàng tử cho nhà kẻ bề tôi làm con thừa tự, sợ rằng văn võ cả triều đều sẽ chê trách!" Vũ Vương phi tuy rằng rất khát khao đứa cháu này, nhưng dù sao vẫn còn chưa đánh mất lý trí.

Kỉ Kiến Thận suy nghĩ một chút, dứt khoát thẳng thắng: "Mẫu phi, thật ra Viễn Nhi mới thật sự là Thánh quân chân chính, qua vài năm nữa, nhất thống thiên hạ, ta sẽ thoái vị cùng Tuyền Cơ quy ẩn, đến lúc đó sinh con trai muốn cho Triệu gia làm con thừa tự cũng không phải là việc gì khó."

Vũ Vương phi nhìn con trai, xác định hắn không có lừa gạt mình, trong lòng rất khiếp sợ, tâm tư xao động, nếu là như thế, vậy việc cho con làm thừa tự thật sự có thể thực hiện được!

Vừa nghĩ như thế, nàng liền vui đến mức tay run lên, trong tai dường như nghe được một đứa bé trai giọng non nớt gọi mình là bà nội, nàng dâu độ lượng như vậy, mình còn gây khó dễ cho nàng, thật sự là không nên mà!

Đổi lại là nữ nhân khác, khó khăn lắm mới sinh được hoàng tử, cho dù không có cơ hội đăng cơ, tốt xấu gì cũng là một thân Vương cao cao tại thượng, nhất định sống chết cũng không muốn đem cho con làm thừa tự được!

Sau khi suy nghĩ, Vũ Vương phi sốt ruột: Ai nha! Tuyền Cơ bây giờ còn ở Ninh kinh, cùng con trai xa cách như vậy, lỡ như có chuyện gì ngoài ý muốn, tiểu tôn tử này làm sao sinh ra?! Hơn nữa nếu nàng dâu này sinh nở trên đất của mình, lật lọng không cho con sang đây làm thừa tự, vậy phải làm sao!

Vũ Vương phi vội vàng túm lấy con trai nói: "Đi đi, nhanh đi đón Tuyền Cơ trở về, ôi, ở Ninh kinh đợi lâu như thế còn ra thể thống gì?!" Kỉ Kiến Thận nói: "Được được, vài ngày nữa con trai đến biên giới sông Lung tuần tra, thưởng cho thủy quân biên quan, tất nhiên sẽ tiện đường mang nàng về."

"Cái gì mà tiện đường! Con trai à, mẫu phi còn không hiểu con sao? Ương ngạnh y như phụ thân của con!" Bây giờ tâm trạng của Vũ Vương phi vô cùng tốt, thoáng cái giống như trẻ hơn mười tuổi, đuôi lông mày khóe mắt đều là ý cười.

"Mẫu phi biết mấy ngày nay khiến con khó chịu, mẫu phi là bà già hồ đồ, khiến cho vợ con tức giận bỏ đi, thấy con ngày ngày rầu rĩ không vui, trong lòng mẫu phi không khỏi càng đau càng hối hận.." Vũ Vương phi nói thật chân thành, chẳng qua là lúc trước gắng gượng chống đỡ, không để mất mặt mà thôi.

"Tuyền Cơ không phải tức giận người mới đi, nàng không muốn mẫu tử chúng ta vì nàng mà căng thẳng." Kỉ Kiến Thận nắm vững thời cơ thay lão bà nói tốt.

Vũ Vương phi cười nói: "Con không cần đổ thuốc mê ta, con đó! Bộ dáng đẹp trai lại biết lừa gạt người, hèn chi Thiên nữ cũng bị con lừa về tay. Đi đi! Đừng dài dòng! Nhanh đi chuẩn bị chuyện rời kinh! Mẫu phi cũng dự tính hai ngày nữa trở về quê!"

Kỉ Kiến Thận ngẩn ra nói: "Mẫu phi phải đi?"

"Ừ! Bà già này ở quê vẫn thoải mái hơn, phụ thân con cũng an táng ở nơi ấy, ta rời đi lâu như vậy, cũng có chút nhớ hắn." Vũ Vương phi nói xong, tâm tư cũng muốn bay trở về quê nhà, lần này trở về nhất định phải nói cho lão già tin tức tốt này, con trai chủ thượng này của bọn họ không uổng công nuôi nấng, qua vài năm nữa thiên hạ ổn định thì có thể dẫn theo tôn tử đi bái lạy hắn...

Tuyền Cơ không hề biết rằng Đại ma vương đã có mưu đồ rất tốt với con của tiểu rùa. Mấy ngày nay, ngay cả thư của Đại ma vương nàng cũng chỉ kịp xem, căn bản không rảnh hồi âm.

Mỗi ngày giữa trưa rời giường. Sau đó trang điểm ăn mặc xong lại tiếp kiến các vị phu nhân tiểu thư, buổi tối lại cùng Lam Tinh Lam Tích hoặc cậu thương lượng về yến hội từ thiện của nữ thân quyến quan gia trong cung hàng quý và chuyện xưởng binh khí.

May mắn đã liên lạc được với vài quản sự Trầm thị ở Ninh kinh, Lam Tinh Lam Tích đã có thể một mình đảm nhiệm một mặt, số lượng phu nhân các tiểu thư dù sao cũng là có hạn, cho nên sau khi vội vã vài ngày, Tuyền Cơ chậm rãi thoải mái hơn, thường xuyên sai Lam Tinh Lam Tích đi làm việc, mình lại ở trong cung vù vù ngủ vùi.

Dù sao cũng không phải lớn lên trong thế giới này, nàng đối với phong thổ, quy phạm pháp lý và trình độ phát triển các phương tiện khoa học kỹ thuật cũng không hiểu biết, cho nên rất nhiều chuyện chỉ có thể cung cấp ý tưởng, chi tiết và thực hành đành phải dựa vào Đại ma vương, Trương Kiều Dư cùng cậu và mấy "người trâu" ở bên cạnh chịu khó làm việc.

Giao tiếp cùng nhóm quan gia nữ quyến dễ dàng hơn so với tưởng tượng, bởi vì thân phận "cao quý" của mình, những nữ nhân này ở trước mặt mình đều nơm nớp lo sợ, hỏi một câu đáp một câu, thật quá đơn giản.

Tư liệu về các gia đình ta đã học thuộc lòng, ngẫu nhiên đề cập vài câu với các phu nhân tiểu thư, các nàng liền vui vẻ, thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ).

Tuy rằng tình hình nói chuyện liên tiếp như thế, nói chuyện trao đổi chỉ theo một hướng có chút không thú vị, nhưng ít ra không cần lo lắng những nữ nhân này sẽ nói với nàng một vài vấn đề không hiểu khiến nàng khó có thể trả lời hoặc bị dồn ép. Đại khái đây cũng coi như ưu đãi về cấp bậc xã hội đi.

Nhờ Vạn Tố Hòa "ôn tập đại cương trước", mấy ngày nay Tuyền Cơ biểu hiện rất tốt, nhận được sự khen ngợi từ đám quan gia nữ quyến.

Tất cả mọi người đều cảm thấy vị Hoàng hậu kiêm Thiên nữ này tuy rằng thân phận vô cùng cao quý, nhưng thái độ ôn hòa quan tâm, đối với công trạng các gia đình đều ghi tạc trong lòng, hơn nữa trước đây lại là Quận chúa hoàng gia. Những quan viên có người trong nhà nhận được yêu cầu tiến cung ra mắt Hoàng hậu quả nhiên an tâm không ít - Hoàng hậu thật sự là chính thống Ninh thị, mình lúc trước cùng lắm cũng chỉ là qua lại thân mật với hoàng thân Ninh thị mà thôi. Có gì hệ trọng chứ?

Hoàng thượng Kỉ quốc muốn tính toán cũng không thể tính toán lên Hoàng hậu của mình a!

Nghe nói vị Hoàng hậu này vẫn luôn độc chiếm sự sủng ái của Hoàng thượng, Hậu cung thánh đế vẻn vẹn chỉ có một mình nàng, điều này khiến cho các cựu thần triều đình Ninh kinh lúc trước cảm thấy sau lưng có chỗ dựa, cảm giác kháng cự, sợ hãi trong lòng cũng chậm rãi biến mất.

Lúc Tuyền Cơ gặp mặt đám quan gia nữ quyến, nói sơ lược vài câu về ý tưởng hội từ thiện của mình, cũng chưa nói kĩ càng tỉ mỉ, chỉ nói là dự định để phu nhân và các tiểu thư tụ họp cùng một chỗ có tiền giúp tiền, có sức giúp sức, giúp đỡ vài người khốn khổ, làm việc thiện tích đức, cũng là vì nước nhà cố sức dốc lòng, các phu nhân tiểu thư này quả nhiên rất đồng ý.

Nếu lời đề nghị của Hoàng hậu khiến mình có cơ hội làm trợ thủ, ngoài việc nở mày nở mặt trước mặt Hoàng hậu, sau này còn có lợi ích rất lớn đối với tiền đồ của chồng, cha và anh.

Vạn Như Lan cũng theo chiếu chỉ vào cung, trở thành nữ quan của Tuyền Cơ, nàng đối với các tiểu thư phu nhân này quá hiểu, lúc đầu ở chung với Tuyền Cơ vài ngày khó tránh khỏi việc trong lòng có khúc mắc, nhưng ngày càng giảm bớt, nghe Tuyền Cơ cùng Lam Tinh Lam Tích thảo luận tiềm năng về hội từ thiện, từ từ cũng bị hấp dẫn, bắt đầu đề nghị một vài ý kiến của mình.

Đối với loại tình huống này, Tuyền Cơ đương nhiên là vui mừng đón nhận thành công. Để thuận tiện cho hội từ thiện này vẫn có thể tiếp tục triển khai tốt sau khi mình rời đi, còn tìm thêm vài phu nhân quản sự Trầm thị, cùng với vài ma ma dạy dỗ trong cung biết chữ tạo thành một tổ quản lý nhỏ.

Hội từ thiện chính thức lấy tên là Từ Huệ Xã, đại khái phân thành hai bộ phận.

Một là quyên tiền từ thiện, do Vạn Như Lan cộng thêm Quận chúa Ninh Tuyết làm chủ, vài ma ma hướng dẫn trong cung làm phụ tá, phụ trách sắp xếp hoạt động cho nữ quyến quan gia và thu thập tiền quyên góp.

Một nhóm khác là sử dụng tiền quyên góp, do phu nhân các quản sự của Trầm thị phụ trách, mặt khác còn mời một chuyên viên tài ti được cử đến Ninh kinh giúp đỡ kiểm tra đối chiếu lại.

Nói một câu nghịch tai chính là là phần lớn thiên kim tiểu thư phu nhân quan viên không biết chút nào đến khó khăn trong nhân gian hoặc là ý tưởng hoàn toàn không dựa vào khuôn mẫu, có lần một phu nhân quan lại nói có tiền quyên góp có thể mua quần áo phòng ở cho những kẻ ăn mày trong kinh, để bọn họ có cơm ăn, một đám phu nhân tiểu thư còn cùng hưởng ứng, Tuyền Cơ liền bị sét đánh ngay tại chỗ.

Nếu Ninh kinh phát động việc này, như vậy tiền sẽ tiêu như cái động không đáy. Ăn mày ở khắp nơi tập hợp đến, đến lúc đó tất cả các tiểu thư phu nhân có cố gắng cũng chịu đựng không đến một hoặc hai năm.

Cho nên, lúc này Tuyền Cơ quyết định phải phân chia quyền sử dụng tiền, giao cho người biết cách sử dụng tiền.

Phu nhân quản sự Trầm thị tuy rằng phần lớn là sống an nhàn sung sướng, nhưng tốt xấu gì cũng ở cùng nhà với các vị phu quân kia, cũng hiểu biết về tình hình dân tình, hơn nữa lần này thông qua trò chuyện riêng mà chọn lựa đều tỏ ra khá hiểu biết biết về việc kinh doanh đích thật, Tuyền Cơ tập trung các nàng lại tẩy não vài lần liền sơ bộ hiểu được rõ tình hình.

Từ Huệ Xã quyên góp dùng tôn chỉ là cứu cấp không cứu bần cùng, dạy người nghèo bản lĩnh tự lực cánh sinh, cho kẻ yếu cơ hội sáng tạo phát triển. Đối với một vài người không có năng lực làm việc thì tập trung lại nuôi dưỡng.

Về việc chuyên nghiệp kiểm tra tài vụ phòng thu chi này nọ cũng chỉ có thể tìm nhân viên tài vụ chuyên môn Trầm thị phụ trách, Tuyền Cơ yêu cầu Từ Huệ Xã phải công bố việc phấn phối sử dụng kinh phí mỗi quý một lần, ba phần cần công bố gồm có tình hình tài vụ, danh sách thành tích và những việc tốt.

Danh sách thành tích quyên góp từ thiện gồm có hai phần, quyên góp và làm việc thiện, đầu tiên là công bố tên của người đã quyên góp. Như thế những nữ quyến gia đình quyền thế có thể diện không tiện để lộ danh tính, thì công bố quan chức của trượng phu cha anh của các nàng, thuyết minh là gia đình nào đó của quan viên nào đó, thứ hai là tên người đã góp sức cho Từ Huệ mà không lấy công. Làm như vậy cũng để đảm bảo nữ quyến gia đình quyền thế không có nhiều của cải cũng có thể lộ diện làm nở mày nở mặt.

Về phần ghi chép việc làm tốt, thì mời vài nữ quyến của vài người trong hội văn chương, lại mời một vài "tay viết" đến phụ trách, nói đơn giản là phụ trách phát triển quan hệ xã hội.

Một là viết lại một ít tình hình bi thảm ở dân gian thật cảm động thôi thúc người dân rơi lệ, khiến cho các phu nhân của quan viên có chút khái niệm chủ động hào phóng quyên tiền, hai là thoải mái tuyên dương một vài thành công điển hình của việc sử dụng tiền quyên góp, khiến cho những người đã quyên góp nở mày nở mặt, trong lòng âm thầm sảng khoái, tiếp tục quyên góp càng nhiều.

Những sắp xếp điều hành và nguyên tắc chi tiết này đều do Tuyền Cơ mệnh lệnh, Lam Tinh Lam Tích nhớ kỹ chỉnh sửa, lại cùng Vạn Tố Lan và Ninh Tuyết cùng nữ quyến tính toán góp nhặt ý kiến để hoàn thiện.

Thật lòng mà nói, Tuyền Cơ và Vạn Như Lan, Ninh Tuyết cũng không ăn ý, nhưng mà nàng tin rằng những nữ nhân này đều là người thông minh, giao việc này cho các nàng, đối với các nàng mà nói là cơ hội tốt, chỉ cần cho các nàng cơ hội đi ra khỏi thế giới nhỏ của mình. Theo tầm mắt và dã tâm, các nàng sẽ không đồng ý quay lại cuộc sống trong cung điện nhà lớn đấu đi đấu lại rồi cuối cùng vẫn là nhìn sắc mặt nam nhân.

Tìm Ninh Tuyết thật sự là tìm đúng rồi, nữ nhân này lúc trước là nữ Gia Cát mưu sĩ đứng đầu bên cạnh Tương thân vương. Có nàng gia nhập thật khiến Tuyền Cơ giảm bớt không ít sức lực.

Nhưng mà Vạn Tố Hòa đối với chuyện Tương thân vương năm đó giết hại mẫu thân Tuyền Cơ vẫn canh cánh trong lòng như trước, liên đới là đối với họ hàng nhà Tương thân vương không chút hảo cảm, Tuyền Cơ khuyên can vài lần mới từ bỏ.

Nghĩ lại lúc mẫu thân Tuyền Cơ bị giết hại, Ninh Tuyết bất quá cũng chỉ là một cô nhóc vài tuổi, nói chuyện cũng không linh hoạt, kiên quyết muốn trách móc cô ấy cũng không có đạo lý.

Tuy rằng Ninh Tuyết không biết chuyện năm đó, nhưng mà biết Vạn Tố Hòa không có cảm tình tốt với phụ thân và thúc phụ Mục thân vương, hơn nữa gần đây con của Mục thân vương Ninh Tuấn lại âm mưu phản loạn, đối với hai nhà bọn họ chèn ép càng thêm nghiêm khắc.

Ban đầu mình ở nhà chồng được kính nể, bởi vì nhà mẹ đẻ thất thế lại liên lụy nhà chồng, cuộc sống chuyển sang không tốt, thái độ của mọi người trong gia đình chồng đối với mình xuống dốc không phanh, lần này hiếm hoi được Hoàng hậu không nhớ đến hiềm khích trước kia mà để cho nàng ở hội Từ Huệ chịu trách nhiệm xử lý công việc, làm sao lại không muốn cố gắng hết sức, biểu hiện thật tốt!

Tuyền Cơ thích nhất vẫn là chuyện suy nghĩ cho xưởng binh khí. Theo kế hoạch của Đại ma vương, trận chiến này ít nhất phải đánh vài năm, giao thông thời kỳ này không tiện, nếu có thể xây dựng xưởng cung cấp quân giới ở vùng phụ cận đương nhiên là cực kỳ tốt.

Hỏi thăm qua mới biết được, thế giới này bởi vì trang bị quân sự lạc hậu, cho nên bình thường có chiến tranh liền mua một ít vũ khí quan trọng từ xưởng đồ gỗ thậm chí trưng dụng đao thương, yêu cầu bọn họ tạo ra khôi giáp, chế tạo cung tiễn.

Bản thân binh khí tự tạo ra vừa không có quy tắc, vừa không kiểm tra chất lượng, một ít thương gia giao dịch bất lợi với quốc gia, khó tránh khỏi vùng lên tác quái vào lúc này.

Kỉ Kiến Thận bởi vì trước đó đã chuẩn bị cho cuộc chiến này, cho nên để Trầm thị âm thầm chế tạo, ngược lại còn đảm bảo chất lượng, nhưng Ninh quốc bên này lại không có nhà xưởng binh khí nào.

Tuyền Cơ đối với chuyện đánh giết không có hứng thú, nhưng lại có hứng thú với việc kiếm tiền, Ninh quốc nước yếu dân nghèo, nếu lập kế hoạch bộ phận hậu cần chiến tranh tốt, đánh giặc có khi là sự kiện kích thích kinh tế, nhìn xem nước Mĩ lập nghiệp như thế nào thì biết, chiến tranh ngoài việc tiêu tiền, đồng thời cũng có thể kiếm tiền.

Nàng tìm vài quản sự Trầm thị, sai bảo bọn họ sớm kiểm tra rõ ràng, phân định một số thiết phường (ấp, làng chế tạo sắt, thép) và mộc phường (ấp, làng chế tạo gỗ) quy mô lớn có năng lực chế tạo binh khí, mình thì tìm Triệu Thập Nhất suy nghĩ vận dụng quy trình kỹ thuật chế tạo ra cung nỏ "cao cấp", đến lúc đó để ỗi nhà xưởng chỉ phụ trách giữ khuôn mẫu chế tác một linh kiện, cuối cùng do chuyên viên chuyên môn lắp ráp, như vậy tốc độ vừa có thể nhanh hơn, còn có thể tránh cho việc kỹ thuật bị tiết lộ ra ngoài trong một khoảng thời gian.

Một đám thợ thủ công trước kia ở Đông Lâm Bảo, đến nay vẫn bị nhốt tại chỗ Vạn Tố Hòa bị quản giáo chặt chẽ, lúc trước Triệu Thập Lục vốn xúc động muốn giết bọn họ giữ bí mật, được Tuyền Cơ khuyên nhủ, những người này đi theo Triệu Thập Nhất làm lâu như vậy, đều là công nhân kỹ thuật quen tay, sau này rất có tác dụng, hơn nữa lý do giết người như vậy Tuyền Cơ bất kể như thế nào cũng không thể chấp nhận.

Vì thế Triệu Thập Lục đành phải theo lời của Tuyền Cơ, phái người đưa tiền trợ cấp cho gia đình bọn hắn, không thả người, đưa thẳng đến Ninh kinh. Về sau vừa vặn có cả một phường thợ sư phụ và công nhân.

Tuyền Cơ nhàn nhã mấy ngày liền nhận được thư của Đại ma vương, lần này thư đóng trong một hộp gỗ dày, người tới truyền tin kèm theo một câu: Hoàng thượng mời Hoàng hậu đọc kỹ thư ở chỗ không người.

220. Chương 220: Chuyện Nhà, Chuyện Nước, Chuyện Thiên Hạ

Ồ? Chẳng lẽ trong này là thứ gì trọng đại cơ mật? Tuyền Cơ nghĩ lại lắc đầu, Đại ma vương rất ít khi chỉ đạo việc cơ mật trong thư, vậy nhất định là hàng "cấm".

Tuyền Cơ cố gắng bình tĩnh lại nhận lấy chiếc hộp, mặt đỏ hồng ôm nó rồi chuồn về tẩm cung, đóng cửa ngõ thật kỹ, đi đến bên giường hạ màn xuống rồi mới mở ra xem. Sẽ không phải là gra giường linh tinh gì đó chứ!

Đại ma vương đương nhiên sẽ không tối ý như vậy.

Trong hộp chỉ có một quyển sách, trên trang giấy đầu tiên viết một câu đơn giản:

Nàng tổng cộng có tám ngày không ngoan ngoãn viết thư cho ta, phải phạt chính mình như thế nào, hãy chuẩn bị tốt một chút, ta sẽ thanh toán một lần với nàng .

Chuẩn bị cái gì a? Không phải mấy ngày nay quá mệt mỏi nên không viết thư thôi sao, cùng lắm thì dựa theo ước định lúc trước, hôn tám cái là được rồi, Đại ma vương là quỷ hẹp hòi!

Tiện tay lật các trang sách phía dưới, sắc mặt Tuyền Cơ từ hồng đến tím, từ tím đến trắng, thảm, thảm! Lần này chết chắc rồi!

Sách rất mỏng, không tính trang bìa bên ngoài thì đại khái có hơn hai mươi trang, mỗi trang bày ra các tư thế không giống nhau, xuân cung đồ quá đồi trụy, quá bạo lực…

Đại ma vương này cuồng tình dục! Đại biến thái! Hắn sẽ không phải vừa gặp mặt liền muốn bắt nàng lại, muốn nàng chọn tám bức vẽ, dựa vào tranh mà làm đi… Thanh toán một lần… Sẽ chết người đó!

Nàng không dám về nhà, ô ô ô!

Có thể viết thư hối lỗi cho Đại ma vương yêu cầu giảm hình phạt, hoãn thi hành án không!

Thật sự không có cách nào. Theo giai đoạn… có thể trả nợ theo giai đoạn không?

Nhưng mà dựa theo tính tình của Đại ma vương, nhất định sẽ yêu cầu thêm lợi tức rất cao… Mặc kệ, mặc kệ. Có làm cũng không chắc, cùng lắm thì quỵt nợ không trả. Dù sao nàng cũng ở lại Ninh kinh không đi. Đại ma vương cũng không có biện pháp tóm được nàng. Hừ hừ!

Tuyền Cơ bình tĩnh lại. Mở xuân cung đồ ra nhìn. Đời trước ngay cả phim điện ảnh cấp ba cũng từng xem qua người thật. Mấy bức xuân cung đồ này đương nhiên không dọa nổi nàng. Nhưng mà nghĩ đến hình ảnh nam nữ bên trên đổi thành mình và Đại ma vương liền nhịn không được mà mặt đỏ tim đập.

Thật đúng là đa dạng, đổi mới! Nhưng mà cả trai lẫn gái này đều vẽ quá xấu. Có vài động tác căn bản trái với công thái học (một môn học về khả năng, giới hạn của con người). Bình thường chân làm sao có thể cong thành góc độ đó?! Còn có cánh tay này bẻ thành như vậy trừ phi là bị đánh gãy hoặc là bị trật khớp…

Tuyền Cơ cố gắng dùng "ánh mắt phê bình" để xem sách đồi trụy. Kết quả vẫn là nhịn không được càng xem mặt càng đỏ. Được rồi! Mình thật sự bị Đại ma vương dạy thành hư. Thành sắc nữ! Quả nhiên là kẻ phóng đãng xem thứ đồi trụy a. Ai ai!

Hơn hai mươi trang lật xong rất nhanh. Tuyền Cơ đặt sách lại trong hộp. Một lần nữa khóa kỹ lại rồi nhét dưới sàng. Ừ! Hàng cấm nhi đồng như vậy, để cho Lam Tinh hoặc Lam Tích nhìn thấy liền xong đời rồi!

Thu dọn đồ vật xong, Tuyền Cơ duỗi thẳng thắt lưng, quyết định bổ sung giấc ngủ, rời giường lại suy nghĩ tiếp làm thế nào báo cáo với Đại ma vương, muốn bắt nạt người ta? Ta liền ở lại Ninh kinh không đi. Xem huynh làm thế nào, bại hoại!

Ngủ một giấc thật sự sảng khoái, vừa mở mắt nhìn xuyên qua màn sa ra ngoài cửa sổ đã thấy bầu trời ráng màu. Tuyền Cơ lười biếng duỗi thẳng thắt lưng, tay lại đụng phải một vật gì, quay đầu xem thì phát hiện là quyển sách.

Kỳ lạ, gối đầu bên cạnh đặt quyển sách từ khi nào vậy?

Tuyền Cơ cầm quyển sách lên, vừa mở ra liền hoảng sợ, hóa ra lại là xuân cung đồ!

Nhớ rõ trước khi ngủ đã khóa quyển sách trong chiếc hộp ném dưới giường a, tại sao có thể như vậy?!

Màn sa đu đưa, một bóng dáng tối đen bao phủ trên người, âm thanh trầm thấp quen thuộc mang theo ý cười vang trên đỉnh đầu nàng: "Tỉnh ngủ rồi? Đã chọn lựa hình phạt như thế nào chưa?"

Tuyền Cơ không thể tin được ngẩng đầu lên nhìn. Ngược chiều sáng nên không nhìn rõ mặt mũi lắm, nhưng mà nàng rất quen thuộc với cơ thể và mùi vị này, là Đại ma vương của nàng đến?!

Chớp mắt, chớp mắt, có phải mình ngủ đến mụ mị rồi không? Hay là thật mất mặt bị cuốn sách đồi trụy kia khiến cho trời chưa tối đã động dục?

"Không cần quyến rũ ta, rùa lười biếng, nếu nàng chưa chọn được, vậy để ta chọn cho nàng?"

Tuyền Cơ ngơ ngác nhìn hắn. Đột nhiên nhảy dựng lên bổ nhào vào trong lồng ngực của Đại ma vương, hướng về phía cằm hắn a ô một ngụm, sau đó mơ mơ màng màng cười nói: "Là huynh thật a! Huynh đến khi nào? Ta rất nhớ huynh! Rất nhớ huynh!"

"Rất nhớ ta, cho nên tám ngày một chữ cũng không viết cho ta! Rất nhớ ta, cho nên thông đồng với cậu của nàng ở lại Ninh kinh này không chịu quay về!" Đại ma vương nghe xong lời hay đương nhiên rất vui, nhưng dĩ nhiên không dự định vì sự nhiệt tình lấy lòng của tiểu rùa mà bỏ qua cho nàng, thân thể liền nghiêng về phía trước tiện thể đè ép nàng lên giường.

Tuyền Cơ thừa dịp lúc Đại ma vương vươn tay thoát quần áo của nàng, giả vờ lơ đãng, nhấc chân đá cuốn sách đồi trụy cực kỳ độc ác kia xuống giường thật xa. Trong lòng âm thầm cầu nguyện với cảm xúc mạnh liệt Đại ma vương không còn nhớ món nợ quá rõ ràng, có thể lừa gạt mà qua cửa.

Kết quả là khi Đại ma vương bắt đầu bố trí tư thế cho nàng, nàng mới giật mình hiểu được mình thật sự là một kẻ đần độn quá ngu ngốc quá khờ dại, quyển sách kia Đại ma vương cho nàng xem, còn bản thân Đại ma vương cơ bản là không cần nữa, các động tác này đã sớm quen tay hay việc, ô ô!

Tiểu rùa thật sự bị ăn hiếp quá mức, không biết mê man bao lâu, tỉnh lại phát hiện trời u tối, không biết là bình minh hay vẫn là hoàng hôn, bụng đói đang lên tiếng kêu thảm thiết… Thì ra thật sự là bị đói mà tỉnh lại! Nghẹn ngào di chuyển cơ thể, phát hiện toàn thân đều vừa mỏi nhừ vừa đau.

Biết rõ người ta gần hai tháng không "rèn luyện", vừa đến đã xuống tay ác độc như vậy, Đại ma vương xấu xa háo sắc lại không biết quan tâm.

Cũng không hỏi một chút nào xem mấy ngày qua nàng sống có tốt không, cũng không ngẫm lại xem một mình nàng quay về Ninh kinh với cậu có bao nhiêu uất ức.

Đại ma vương từ trong mộng nghe được thanh âm nức nở của tiểu rùa, mở mắt ôm nàng nằm úp sấp trên người mình, nhẹ nhàng hỏi: "Làm sao vậy? Không thoải mái?"

"Không thoải mái, không thoải mái… Ta… Toàn thân ta đều… không thoải mái… lại đói… Vừa đau vừa ê ẩm… Huynh là bại hoại! Ô ô ô! Không biết quan tâm ta! Ta không phải cố ý không viết thư cho huynh, công việc nhiều, ta mệt chết đi được! Ô ô ô! Huynh là quỷ hẹp hòi!" Cơn lũ của tiểu rùa đột nhiên bùng nổ dữ rội.

Nhìn trên bả vai và cổ Tuyền Cơ đang trần trụi bên ngoài chăn nổi bật những đóa hoa tím đỏ, Kỉ Kiến Thận bắt đầu cảm thấy hối hận. Tuy rằng tiểu rùa không nghe lời, nhưng đã được nuông chiều thành thói quen, mình lần này ăn thỏa thê như vậy, không biết nàng sẽ phát cáu muốn ồn ào bao lâu đây?

Khiến cho tiểu rùa trở mặt, mình phải vất vả lừa trở về, rõ ràng là nàng ra cửa liền ném mình ra sau đầu, thế nhưng còn không thể nổi giận với nàng càng không thể phạt.

Ai bảo mình cố tình chỉ thích nàng? Ngẫu nhiên bướng bỉnh, xấu tính, cáu kỉnh, không nói đạo lý và không tim không phổi cũng chỉ có thể nhịn. Hơn nữa mình thoải mái chơi đùa khiến nàng bị đau, bị đói quả thật cũng là mình không đúng.

Đại ma vương thở dài, lấy khăn tay ra lau khô nước mắt cho nàng, dỗ dành nói: "Nàng muốn ăn cái gì, ta đi gọi người làm đưa tới."

"Ta muốn ăn xoài, bưởi tây, măng cục, trái cây kỳ lạ!" Tuyền Cơ tức giận một hơi đưa ra vài loại trái cây thế giới này chưa từng gặp qua, hơn nữa cho dù có cũng không phải là mùa có thể ăn.

Kỉ Kiến Thận đương nhiên biết nàng tức giận, cười nói: "Đừng nóng giận, bị đói ta sẽ đau lòng."

"Huynh không có!" Nếu đúng như lời nói thì vừa rồi sẽ không đắc ý mà khi dễ nàng như vậy, biết rõ nàng ngủ cả ngày, chỉ ăn một chút cơm!

Kỉ Kiến Thận cười nhẹ thay nàng xoa bóp tứ chi cùng các khớp xương, giúp nàng khơi thông kinh mạch. Bình thường thời điểm sau khi hắn được thỏa mãn, thái độ phục vụ sẽ đặc biệt tốt.

Sau một lúc, trên người dường như dễ chịu hơn một chút, bụng thật sự đói đến mức khó chịu, Tuyền Cơ lúc này mới cúi đầu nói: "Ta muốn ăn gà rán!"

Kỉ Kiến Thận trong lòng cười thầm: Tiểu rùa này thích ăn đồ gì cũng không giống với người bên ngoài. Nhưng nếu như nàng đã nói như vậy, chắc hẳn Lam Tinh Lam Tích biết làm gà rán, vì thế cất giọng dặn dò kẻ dưới, quả nhiên không lâu sau, Lam Tích liền đưa gà rán cùng một ít thức ăn, cháo Mễ đến. Còn thuận tiện cắt vài miếng bánh bao chiên đặt ở một bên làm điểm tâm.

Lam Tích biết Tuyền Cơ thẹn thùng, cho nên chỉ đem đồ ăn đến đặt ở phòng nhỏ bên ngoài bình phong tẩm cung rồi lui xuống. Kỉ Kiến Thận hầu hạ Tuyền Cơ mặc thêm quần áo. Lại tiếp tục ôm nàng đến phòng nhỏ để dùng bữa.

Miếng gà đã được ướp dính bột chiên vàng óng ánh xốp giòn, ngửi được mùi rất thơm. Kỉ Kiến Thận hiếu kỳ cũng ăn hai miếng, ngoài xốp trong mềm, quả nhiên mùi vị không tệ, Lam Tinh làm rất tỉ mỉ, dầu đã được làm khô, ăn vào không có cảm giác quá ngán.

Bánh bao dùng chiên lên như vầy cũng là lần đầu tiên ăn, ngoài giòn trong mềm, tương thấm bên ngoài mang chút vị chua ngọt, khá ngon miệng, chắc chắn là phương pháp ăn uống độc nhất vô nhị của tiểu rùa, những thứ kỳ quái trong đầu nàng có lẽ suốt cả đời hắn cũng khai thác không xong.

Chỉ là bình thường thấy tiểu rùa ăn nhạt, không ngờ cũng thích khẩu vị nặng như vậy.

Những đồ ăn này ở xã hội hiện đại trẻ em đặc biệt rất thích ăn, nếu không phải tìm không được khoai tây, Tuyền Cơ chỉ sợ ngay cả khoai tây chiên cũng làm ra, lúc tâm trạng buồn bực ăn cái này cảm giác sẽ thoải mái hơn một chút.

Tuyền Cơ buồn bực không nói chuyện. Một ngụm lại một ngụm xem thịt gà như thịt Đại ma vương mà cắn. Kỉ Kiến Thận đến vào lúc Tuyền Cơ ngủ trưa, ăn cơm rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi rồi mới bắt đầu ăn "bữa tiệc rùa lớn" tiêu hao thể lực, lúc này nhìn thấy nàng ăn ngon miệng, cũng có cảm giác thèm ăn, lấy bát ra bắt đầu cùng ăn.

Tuy rằng không phải sơn hào hải vị, nhưng mà so với một tháng qua không biết mùi vị gì thì tốt hơn nhiều, tiểu rùa đã ở ngay bên cạnh mình. Bộ dáng hờn dỗi cũng càng nhìn càng đáng yêu. Ăn cơm no xong tiểu rùa được Đại ma vương dỗ dành ngủ bù, Đại ma vương dụ dỗ mỹ nhân còn mình lại phải bắt đầu làm việc.

Hắn đến Ninh kinh sớm chính là một việc cơ mật. Chính là vì muốn nắm chắc thời cơ, từ việc của Ninh Tuấn thì thấy, Ninh kinh có thể có thám tử của các thế lực khác, đáng nghi nhất đương nhiên là Nhạc Nghịch.

Xa giá (xe ngựa vua) tượng trưng của hắn giờ phút này còn chưa đến biên giới Kỉ quốc, hắn đi trước đến đây, xử lý tốt việc Ninh kinh, có khi còn có thời gian rỗi rãi để sắp đặt công việc bên Thành quốc.

Hắn vội vàng ra roi thúc ngựa suốt trên đường, buổi chiều ngày hôm qua đến Ninh kinh, chỉ chậm hơn một canh giờ so với người phụ trách mang tin tức đến truyền đạt cho Tuyền Cơ, bởi vì không tiện để lộ thân phận, mới tìm Vạn Tố Hòa dẫn hắn vào cung.

Vạn Tố Hòa nhìn hắn đã tự mình đến, đối với thái độ của hắn cảm thấy có chút vừa lòng, cũng không ngáng chân hắn nữa, dẫn hắn nhẹ nhàng đến tẩm cung Tuyền Cơ, lúc này mới có một màn Tuyền Cơ bị kinh sợ.

Thành viên trong cung ra vào không tiện, cho nên Kỉ Kiến Thận cầm lệnh bài trong cung của Tuyền Cơ đến chỗ Vạn Tố Hòa bàn bạc công việc.

Chỗ ở của Vạn Tố Hòa ở ngay trên đường cái bên ngoài cửa cung, chỉ một lúc liền đến. Vạn Tố Hòa cho thuộc hạ, người hầu trong nhà lui ra, mới tiến lên chào, sau đó liền bẩm báo việc dẹp yên Ninh kinh lần này, cùng với sự bố trí ở Thành quốc.

Phương diện liên quan đến công việc ở Thành quốc thật nhiều, chẳng những phải ra sức trong triều đình Thành quốc, còn phải khéo léo dẫn dắt dân chúng, hơn nữa phải phối hợp với Khiết quốc bên kia mới có thể bảo đảm khống chế được Thành quốc, Nhạc quốc theo kế hoạch của bọn họ, từ từ dẫn dụ Nhạc quốc xâm nhập, làm tiêu hao sức lực chiến đấu của bọn họ ở mức độ cao nhất.

Vua tôi hai người suy luận cả kế hoạch một lần nữa, suy xét tỉ mỉ chu đáo các khâu có thể xuất hiện ngoài ý muốn cùng với biện pháp khắc phục, thảo luận đến thời gian giữa trưa mới có được kết quả mà hai bên đại khái đều hài lòng.

Kỉ Kiến Thận uống một ngụm trà, thản nhiên nói: "Bây giờ đã có thể tiến hành bước thứ nhất, Thành Nghiệp cũng đã sống đủ, chờ hắn vừa chết, nội ứng liền bắt đầu hành động khiến cho triều đình rơi vào mai phục, luân phiên xúi giục những người muốn tranh ngôi vị Thái tử tự tìm cái chết trên chiến trường, cần phải làm cho Chiếu Hi đế hạ quyết tâm ra kết luận tử chiến."

Vạn Tố Hòa khom người nhận mệnh, lúc này mấy đại quản sự đặc phái của Trầm thị ở Ninh kinh cũng đến rồi, tiến lên tiếp tục bẩm báo về công việc xây dựng xưởng vũ khí.

Mấy tên quản sự đều là kẻ mồm miệng lanh lợi, phân tích quy trình kỹ thuật đâu vào đấy, từ việc thẩm định tuyển chọn đất xưởng hiện giờ, đến chọn mua vật liệu, nhân viên đào tạo cùng việc bố trí, giữ bí mật quy trình làm việc, kiểm nghiệm chất lượng hàng, lắp ráp vận chuyển, từng việc đều lo lắng, loại thương nhân già đời như Kỉ Kiến Thận cũng không xoi mói ra được khuyết điểm gì.

Mấy tên đại quản sự báo cáo xong khom người nói: "Thuộc hạ không dám kể công, những quy tắc này thuộc hạ chỉ là cho ý kiến, chủ yếu đều là do chủ mẫu sai hai vị cô nương Lam Tinh Lam Tích định ra."

Kỉ Kiến Thận nhướng mày, rất có hứng thú, hai tiểu nha đầu này tuy rằng là nhân vật cơ trí trong Trầm thị, nhưng lúc trước sai bảo các nàng hầu hạ Tuyền Cơ, là vì xem trọng võ nghệ và lòng trung thành của các nàng, việc các nàng biết chữ học tính toán bất quá cũng chỉ là chuyện trong một năm này, lại có thành tựu như vậy, thật sự khiến hắn bất ngờ.

Cho dù phần lớn chủ ý đều xuất phát từ Tuyền Cơ, nhưng có thể sửa sang lại trật tự rõ ràng hoàn thiện như thế, quả thật đã có năng lực tự mình đảm trách một phương diện, không ngờ phái hai nha đầu này đến bên cạnh Tuyền Cơ lại có thu hoạch như vậy.

Đợi hai việc quan trọng cơ bản đã ổn định, thời điểm Vạn Tố Hòa cùng Kỉ Kiến Thận đã cải trang đứng lên hồi cung thì đã gần hoàng hôn, thời gian giữa trưa bận rộn thảo luận nhiều việc nên chỉ tùy tiện ăn vài thứ, lúc này hai người đi trên đường lớn, nhìn thấy khói bếp khắp nơi, không tránh khỏi việc sinh ra một cảm giác giống như người tha phương trở về nhà.

Hơn nữa Kỉ Kiến Thận nghĩ đến việc lúc này Tuyền Cơ chắc đã chuẩn bị tốt đồ ăn, bữa sáng đã thú vị như vậy không biết bữa tối sẽ có gì kinh ngạc vui mừng.

Bữa tối trong cung của Tuyền Cơ quả thật rất nhiều điều ngạc nhiên mừng rỡ.

Hôm nay trên bàn có bánh ngó sen chiên[1], cá cam sành[2] và cam thịt nạc táo[3], nhưng mà nữ chủ nhân vẫn đang kê cao gối mà ngủ không dậy nổi.

[1] Bánh ngó sen chiên:

[2] Cá cam sành:

[3] Cam thịt nạc táo:

Lam Tinh có chút khó xử, đây là những món Tuyền Cơ nhắc đến trong lúc nói chuyện phiếm mấy ngày trước, bởi vì theo như lời nói thì không ít vật liệu nghe cũng chưa từng nghe qua, hai người thương lượng

rất lâu mới xác định được đồ thay thế, Lam Tinh ở trong phòng bếp lập lại thí nghiệm rất nhiều lần rốt cục mới làm ra loại hương vị mà Tuyền Cơ nói.

Tuyền Cơ bình thường rất ít khi chủ động sai bảo các nàng làm việc, bình thường việc nhỏ đều tự mình ra tay, hiếm khi nàng nhớ nhung muốn ăn gì đó, Lam Tinh cũng muốn thử cái mới, lần đầu tiên làm được, đương nhiên muốn cho nàng nếm thử chút xem có đạt yêu cầu hay không.

Lam Tích nhìn bộ dáng này của nàng, liền tự động xin đi giết giặc gọi Tuyền Cơ, hiếm khi chủ thượng đến đây, cậu nàng cũng tham gia, bữa cơm này bất luận như thế nào cũng phải khiến cho nàng thức dậy ăn.

Vạn Tố Hòa biết Tuyền Cơ ham ngủ, nhưng ít khi ngủ đến chạng vạng vẫn không muốn dậy, lại nhìn đến khóe miệng mỉm cười, ánh mắt đành chịu của nam nhân tôn quý bên cạnh, nhớ lại lúc sáng nhìn thấy gương mặt tỏa ra thần sắc thỏa mãn đắc ý của hắn, lập tức hiểu được tại sao cháu gái đến bây giờ vẫn ở trên giường. Trong lòng vừa tức giận vừa buồn cười.

Dường như đối với cháu gái của mình, vị Hoàng đế bệ hạ tâm tư kín đáo mưu tính sâu xa này sẽ quên mất vấn đề kiềm chế.

221. Chương 221: Mỗi Người Tự Bảo Trọng

Tuyền Cơ thực nể mặt cậu, hoặc nói đúng hơn là nể mặt tay nghề của Lam Tinh, ngửi được mùi đồ ăn, dù tinh thần không phấn chấn nhưng vẫn chải đầu rửa mặt rồi ra gặp người.

May là hiện giờ trời đã vào thu, có thể mặc quần áo kín, giấu được cổ, nếu không để cậu nhìn thấy, thực sự sẽ rất mất mặt.

Lam Tinh nấu gì ăn cũng rất ngon, tiểu rùa vốn không giỏi hờn dỗi lâu, ăn vài miếng thì mắt híp lại cười rộ lên, Kỉ Kiến Thận nhìn thấy cũng thoải mái một chút.

Sau khi ăn xong, tiễn Vạn Tố Hòa đi về, Kỉ Kiến Thận liền lôi kéo Tuyền Cơ, lại gọi đám người Triệu Thập Nhất đến rồi lấy tất cả cung nỏ ra xem, xem xong hết thì thở dài nói: "Cách chế tạo loại cung nỏ này tương đối phức tạp, muốn sản xuất hàng loạt e rằng phải mất một thời gian để huấn luyện thợ."

Tuyền Cơ gật đầu nói: "Triệu Thập Nhất rất có tài, nhưng dù sao thợ có kỹ thuật giỏi như hắn cũng không nhiều lắm."

Triệu Thập Nhất nghe Tuyền Cơ khích lệ dường như có chút luống cuống tay chân, chắp tay cúi người nói với Tuyền Cơ: "Đa tạ chủ mẫu khích lệ."

Tuyền Cơ cười rộ lên nói: "Ta nói thật, ngươi đừng quá khách khí, có một tay nghề như thế này, nên kiêu ngạo."

Quay đầu làm mặt đau lòng nói với Kỉ Kiến Thận: "Huynh luôn lãng phí nhân tài!"

Kỉ Kiến Thận thấy tâm tình nàng đã chuyển biến tốt đẹp, lại có thể cùng mình nói đùa, trong lòng rất vui mừng: "Chẳng phải ta đã khai thác được một nhân tài quan trọng nhất là nàng rồi sao? Những nhân tài khác, liền giao cho nàng khai thác."

Mấy tên thuộc hạ thấy bọn họ bắt đầu liếc mắt đưa tình liền thức thời chắp tay lui ra. Tuyền Cơ chọc chọc vào ngực hắn nói: "Khi dễ ta rồi lại đến dỗ dành ta, hừ hừ! Ta không chịu cái chiêu này của huynh đâu!"

Kỉ Kiến Thận kéo nàng vào trong lòng, thành thật nói: "Ta thực may mắn vì người phát hiện ra nàng đầu tiên chính là ta, càng may mắn vì ngày đó đã không buông tay, cuối cùng nàng đã trở thành người của ta."

Vừa nói vừa hôn lên trán Tuyền Cơ cười nói: "May mắn rằng nàng là người của ta, nếu mà là của bên địch nhân, sợ rằng thống nhất thiên hạ sẽ không đơn giản như vậy."

Tuyền Cơ gật đầu nói: "May mắn chúng ta không phải địch, nếu không không biết ta đã phải đi đầu thai bao nhiêu lần rồi. Hừ hừ! Huynh đừng nghĩ rằng ta không biết, huynh cái đồ tồi bụng dạ nham hiểm này!"

Nói xong đưa hai tay kéo khóe mắt khóe miệng lên, làm một cái mặt quỷ cực kỳ xấu quái, khiến Kỉ Kiến Thận cười ha ha.

"Đừng giày vò gương mặt nàng. Ta nhìn rất đau lòng…"

"Đồ tồi háo sắc!"

"Đúng vậy. Đặc biệt là sắc của nàng…" Nói xong lại bắt đầu hướng tới địa phương không đứng đắn.

Tuyền Cơ cảnh giác đưa tay đẩy hắn ra, cảnh cáo nói: "Huynh không được đụng vào ta."

Kỉ Kiến Thận cười cười nói: "Nàng vẫn còn nhớ Phù Phong Bộ chứ?" Tay duỗi ra muốn chộp lấy Tuyền Cơ. Tuyền Cơ nhanh chóng sải bước sang trái tránh được.

Hai người cứ vậy chơi trò đuổi bắt trong cung điện trống trải.

Tuy Tuyền Cơ đã cố gắng điều tiết nhịp thở, tập trung tránh né nhưng vẫn chưa tới nửa nén hương đã bị Kỉ Kiến Thận bắt được.

Dùng sức hít sâu mấy hơi, Tuyền Cơ mếu máo nói: "Huynh ức hiếp ta hôm nay sức khỏe không tốt."

Lần này Kỉ Kiến Thận không tiếp tục đùa giỡn với nàng nữa, mà còn thực nghiêm túc nói: "Nàng nhớ kỹ, gặp phải cao thủ, nếu không nắm chắc thời điểm trốn thoát thì không nên tùy tiện sử dụng Phù Phong Bộ, thà rằng bị bắt, đừng làm gì cả. Ngoan ngoãn chờ ta tới cứu nàng."

Tuyền Cơ sửng sốt, hiểu được vừa rồi là Đại ma vương muốn thử xem, với công lực của hắn, sử dụng toàn lực để bắt nàng thì cần bao nhiêu lâu, để nàng biết, Phù Phong Bộ cũng không thể bảo hộ nàng an toàn tuyệt đối.

Cao thủ bình thường sẽ không phòng bị nhiều với một cô gái không biết võ công như nàng, khi trông giữ cũng sẽ có chút lơi lỏng, nhưng nếu nàng tùy tiện sử dụng Phù Phong Bộ, chọc giận kẻ địch, sẽ gây thương tổn cho chính mình. Muốn chạy trốn lần nữa sẽ rất khó khăn.

Ngoan ngoãn tựa vào lòng Đại ma vương, hiếm được lúc nghe lời dịu ngoan nói: "Ta đã biết, vì huynh, ta sẽ bảo vệ mình thật tốt."

"Đây mới là rùa ngoan của ta." Ôn tồn nói rồi nhẹ nhàng hôn lên môi Tuyền Cơ, nụ hôn không mang dục niệm, chỉ có dịu dàng thương tiếc cùng an ủi.

Hắn tin tưởng võ công của đám Triệu Thập Lục, nhưng mọi việc luôn cần đề phòng vạn nhất, sau khi mẫu phi, con trai và Tuyền Cơ lần lượt gặp chuyện không may, hắn không dám mảy may có chút thiếu cảnh giác nào.

Ngay như lần Tuyền Cơ đến Ninh kinh. Đến Đông Lâm Bảo còn suýt chút xảy ra chuyện, tuy rằng nếu ngày đó Tuyền Cơ theo lẽ thường vẫn mở cửa, Ninh Tuấn cũng không làm hại nàng, nhưng ngộ nhỡ có cao thủ của Nhạc Nghịch ẩn núp ở đó, liền khó nói chắc.

Hành trình kế tiếp của hắn rất chặt chẽ, sẽ không thể luôn mang theo Tuyền Cơ bên người để tiện hành động, sau này có lẽ còn có nhiều nguyên nhân khiến Tuyền Cơ phải tạm thời rời khỏi phạm vi bảo hộ của hắn, kẻ địch của hắn rất nhiều, thật sự không thể yên tâm một chút nào.

"Bây giờ vi phu hầu hạ ái thê tắm rửa đi ngủ nhé!" Ngày mai sẽ rời khỏi, Kỉ Kiến Thận tạm thời vứt bỏ lo nghĩ sang một bên, ôm lấy Tuyền Cơ đi về hướng bể tắm phía sau tẩm điện.

"Huynh không được có ý đồ bất chính!" Tuyền Cơ tuyên bố trước.

"Nàng vẫn còn thiếu ta mấy trang giấy hình đó…" Kỉ Kiến Thận cười vô cùng hấp dẫn hàm súc. "Ta bảo đảm đêm nay sẽ không làm nàng đau, sẽ rất thoải mái…"

"Không được không được!" Tuyền Cơ nhe răng nanh trắng như tuyết cắn một ngụm lên cổ Đại ma vương, cắn xong quyết liệt nói: "Ta mệt chết đi, huynh từ xa về cũng nhất định rất mệt! Đêm nay ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi, không được tiếp tục, nếu không ta cắn cho huynh không thể gặp người."

Dưới sự uy hiếp dã man của con nợ, đêm đó Kỉ Kiến Thận chỉ có thể thỏa mãn với một chút lợi tức, không thể đem tất cả nợ nần thanh toán một lần. Nhưng cuối cùng cũng có thể ôm tiểu rùa ngủ, cái "gối ôm" này đã trở thành pháp bảo cam đoan cho giấc ngủ chất lượng tuyệt vời của hắn.

Tuyền Cơ tỉnh ngủ thì Triệu Kiến Thận đã không còn bên người, nhìn thấy giường ngủ trống rỗng thiếu vắng người bên cạnh thì lập tức cảm thấy tràn ngập mất mát, nhớ tới hắn nói hôm nay sẽ đi, trong lòng cả kinh, hay là hắn không nói một tiếng đã bỏ chạy?!

Đồ tồi ăn xong bỏ chạy!!! Ách… Là đồ tồi ăn không được bỏ chạy.

Đang lúc Tuyền Cơ oán giận đầy mình thì bỗng nhiên thấy có bóng người lóe lên bên ngoài bình phong, nhân vật vô cớ bị oán trách đang đi vào.

Kỉ Kiến Thận thấy Tuyền Cơ đã tỉnh, thực tự nhiên đi đến bên nàng, đưa tay vuốt vuốt lại mái tóc dài bị rối loạn sau giấc ngủ, cười nói: "Heo con, cuối cùng cũng tỉnh, ta sắp phải đi mà nàng vẫn còn chưa ngủ dậy."

Tuyền Cơ nhìn thấy hắn, bỗng nhiên đưa tay ôm chặt lấy hắn, dùng sức dụi đầu vào lòng hắn, dịu dàng nói: "Ta nghĩ huynh đã đi rồi…" Lời nói tràn ngập tủi thân lưu luyến.

Tiểu rùa rất ít khi dính người như vậy, khó được lúc nàng biểu hiện không muốn hắn rời xa như vậy, Đại ma vương đương nhiên mừng rỡ hưởng thụ yêu thương nhung nhớ của mỹ nhân: "Ta nói rồi, nếu lại phải để nàng ở lại mà không nói tạm biệt một tiếng, không biết nàng sẽ hờn dỗi ta bao lâu nữa."

Thật tốt! Đại ma vương vẫn còn nhớ rõ lời nàng nói.

Tuyền Cơ quyết định thưởng cho hắn một chút, đưa tay ra sau gáy ôm lấy đầu hắn rồi hôn lên môi… Kỹ xảo là học từ hắn, tuy rằng không thể trông cậy trò giỏi hơn thầy nhưng lại hấp dẫn hắn vô cùng, như vậy là đủ rồi.

Nụ hôn này thiếu chút đã dẫn đến một màn vận động kịch liệt, cuối cùng bị tiếng gõ cửa của Lam Tích cắt ngang. Kỉ Kiến Thận ảo não nhớ tới hành trình của mình, nhịn không được cúi đầu cắn Tuyền Cơ một ngụm, oán hận nói: "Nàng thật là một con rùa xấu xa!"

Tuyền Cơ cười ha ha nói: "Đã đến giờ, huynh ngoan ngoãn xuất phát đi, đừng nhớ ta quá nhé!"

Kỉ Kiến Thận dở khóc dở cười vỗ mông tròn nàng một cái, lúc này mới đứng dậy chỉnh sửa y phục rồi đi.

Khi bóng dáng hắn biến mất phía sau bình phong, tươi cười trên mặt Tuyền Cơ tiêu tan, ai! Chờ đến khi Đại ma vương trở về, sợ là đã mười ngày nửa tháng.

222. Chương 222: Quá Mềm Lòng

Lam Tích tiễn Kỉ Kiến Thận đi rồi, lại đến bẩm báo với Tuyền Cơ có hai người là Vạn Như Lan và Ninh Tuyết cầu kiến, không biết khi nào thì có thể triệu kiến các nàng tiến cung.

Mấy ngày nay các nàng đã trở thành khách quen của hoàng cung, những việc lặt vặt của việc lên kế hoạch chương trình và xúc tiến buổi từ thiện rất nhiều, nhưng hai nữ nhân này trước giờ chưa từng than mệt, sự tích cực của các nàng cũng khiến Tuyền Cơ bất ngờ.

"Để bọn họ một canh giờ sau hãy đến đi, ta phải ăn những món này trước đã, tối qua Lam Tinh làm mấy món này rất là ngon! Ta còn muốn ăn tiếp." Nhắc đến đồ ăn ngon, Tuyền Cơ cũng coi như có tinh thần hơn một chút.

"Ngài đó, chỉ nghĩ đến ăn thôi!" Lam Tích trêu chọc nói.

"Ngươi thấy nhà ta không có người lớn, liền muốn bắt nạt ta có phải hay không?" Tuyền Cơ quay sang làm mặt quỷ với nàng.

"Không dám không dám, Hoàng hậu tha mạng." Lam Tích cười, chẳng có chút hối hận nào, tự ý đi ra ngoài giúp nàng thu xếp đồ ăn.

Vạn Như Lan và Ninh Tuyết đi đến gặp Tuyền Cơ, đem tiến triển của buổi từ thiện ra báo cáo một lần, tất cả đều rất thuận lợi, dù sao mấy mệnh phụ phu nhân kia đều nghĩ đây là chủ ý của Hoàng hậu nương nương, nào dám không ủng hộ?

Hiện tại tình hình ở Kỉ quốc khá là tốt, trên dưới Ninh quốc bất kể có suy nghĩ thế nào đối với những thủ đoạn của Kỉ Kiến Thận đã làm trước đây, cũng đã dần chấp nhận vị tân Hoàng đế này.

Nghĩ lại lúc Cảnh Hòa đế, thậm chí là các vị tiên hoàng của Ninh thị còn tại vị thì Ninh quốc có khi nào có được cảnh phồn hoa như bây giờ đâu? Vốn là mối đại họa hàng đầu như Nhạc quốc bây giờ đến Lung Giang còn không vượt qua nổi, càng khiến cho người dân có thêm lòng tin.

Ít nhất sau khi sát nhập vào Kỉ quốc, thì không còn giống như năm vừa rồi, cứ đến cuối năm lại phải thắt lưng buộc bụng mà nạp quân phí hoặc là cống nạp phí "Hộ Quốc" cho Nhạc quốc nữa.

Kỉ Kiến Thận cho đại bộ phận quan viên của Ninh quốc được tiếp tục làm việc, lương bổng chỉ tăng không giảm, đối với nhân dân thì giảm tô giảm thuế, còn thi hành những chính sách có lợi cho dân chúng, mọi người không còn phải lo cứ đến cuối năm không bị tăng thuế thì cũng bị tham quan bóc lột, tất nhiên sẽ thấy Kỉ Kiến Thận chính là vị Thánh quân mà mọi người mong muốn.

Vạn Như Lan và Ninh Tuyết cũng xem như xuất thân từ quý tộc thất thế, giờ phút này thay Hoàng hậu làm việc. Những gia đình quan nha trước đây lạnh nhạt với các nàng hiện tại lại phải cúi đầu nịnh hót. Trong lòng các nàng đúng là ngổn ngang trăm lối. Cách nhìn đối với Tuyền Cơ cũng chậm rãi thay đổi.

Tuyền Cơ với sự thay đổi thái độ của hai nàng cũng không có suy nghĩ gì, dù sao đối với nàng mà nói, thì hai người này chỉ là đối tác của nàng mà thôi.

Hôm nay, khi bàn xong việc chính, hai người các nàng cũng không có ý thoái lui. Nhất là Ninh Tuyết luôn hiện ra cái ý muốn nói lại thôi.

"Còn có việc gì sao?" Tuyền Cơ xem bộ dạng muốn mà không dám của các nàng, đành phải chủ động khơi chuyện.

Ninh Tuyết do dự một hồi. Rốt cuộc mở miệng: "Thần thiếp thật ra là muốn thay Ninh Châu cầu xin Hoàng hậu thương tình…"

"Ninh Châu? Nàng ta làm sao?"

"Hoàng hậu không biết gì sao?" Ninh Tuyết có chút ngạc nhiên, hạ lệnh xử lý một nhà Ninh Tuấn chính là Vạn Tố Hòa, mà nghe nói Vạn Tố Hòa gặp mặt Hoàng hậu mỗi ngày cơ mà.

"Ta… bản cung rất ít khi nói chuyện triều chính với Vạn đại nhân." Tuyền Cơ thiếu chút thì lỡ miệng nói sai, nhưng quả thật đối với chuyện triều chính không có tí hứng thú nào.

Vạn Như Lan thấy Ninh Tuyết do dự, liền dứt khoát mở miệng: "Ninh Tuấn Thế tử mưu phản, người trong nhà cũng phải bồi tội, thân quyến bị đày lên cực bắc lạnh giá, Ninh Châu vốn được nuông chiều từ bé, lần này đi… sợ là lành ít dữ nhiều."

Tuyền Cơ nhớ đến cô gái xinh đẹp cao ngạo không ai sánh bằng trong cung ngày trước, hiện tại không ngờ đã luân lạc trở thành tù nhân bị người khi dễ, còn bị sung quân đến nơi cực bắc lạnh lẽo khôn cùng, một thiên kim tiểu thư, chỉ sợ chưa đến nửa đường đã chịu không được.

"Bản cung cần phải hỏi qua ý kiến của Vạn đại nhân rồi nói tiếp, mà đại khái đến ngày nào thì xuất phát?" Tuy cảm thấy được tội của Ninh Châu không đến mức bị như thế, nhưng dù sao cũng liên quan đến đại tội mưu phản. Không phải chuyện giỡn chơi, nếu mình kiên trì thì chắc hẳn có thể cứu nàng, có điều làm như vậy đối với Đại ma vương và cậu có thể gây ra ảnh hưởng gì không thì khó nói lắm.

Cũng không phải nàng lòng dạ tiểu nhân, mà là hai người này và Ninh Châu cũng không phải thân thuộc gì, hiện tại lại cùng nhau thay nàng ta cầu tình… nàng hoài nghi trong việc này có trá (việc gian trá, ẩn giấu)! Vẫn là nên hỏi cậu trước rồi nói.

"Mười ngày nữa sẽ áp giải rời kinh." Ninh Tuyết thấy giọng điệu Tuyền Cơ có chút thả lỏng, vội vàng nói: "Ninh Tuấn làm chuyện hồ đồ, liên lụy tới người nhà, xin Hoàng hậu niệm tình trước kia cùng với nàng ấy cũng có một đoạn từng là tỷ muội với nhau, mà giơ cao đánh khẽ!"

Tuyền Cơ cười khổ. Không dám nói chính xác. Ninh Tuyết là người thông minh, thấy mục đính hôm nay đã đạt được, liền vội vàng kéo Vạn Như Lan hành lễ cáo lui.

Buổi tối, Vạn Tố Hòa cũng không có tiến cung như thường lệ, mà phái người vào báo có chuyện gấp cần làm.

Tuyền Cơ dứt khoát lôi kéo Lam Tích, Lam Tinh đến ngự hoa viên làm chuyện gây ô nhiêm môi trường, đại sát phong cảnh - nướng thịt!

Lam Tích, Lam Tinh cứ nghĩ là nàng chỉ là nhất thời cao hứng, không ngờ tới Tuyền Cơ làm có bài bản hẳn hoi, nhìn cách thức giống như là đã làm rất nhiều lần.

Bởi vì đã đuổi hết cung nữ đi, nên hiện tại, ngự hoa viên chỉ có ba người các nàng, còn có mấy vị bảo tiêu ẩn náu ở chỗ bí mật âm thầm bảo hộ, Tuyền Cơ cũng lười bảo vệ hình tượng, xắn tay áo lên. Tự mình nhóm lửa.

Lam Tích, Lam Tinh ngăn không nổi nàng, đành ở một bên chuẩn bị tinh thần chế nhạo và thu thập chiến trường, lại không ngờ nàng lại làm thành thạo, sâu sắc hiểu được cái gọi là "Phóng hỏa", qua một hồi bếp lò cũng từ từ nổi lửa.

Tuyền Cơ đắc ý bội phần thẳng lưng, nhận lấy khăn tay ẩm mà Lam Tinh đưa lau đi lọ nghẹ trên mặt, khoe khoang nói: "Ta lợi hại không! Nói tới nhóm lửa nhen lò ta chính là cao thủ!"

Hai nàng dở khóc dở cười. Lam Tích nói: "Thật không ngờ, người ngoài ăn, còn có thể làm việc này!"

Tuyền Cơ trừng nàng, cuối cùng chính nàng cũng nhịn không được mà cười rộ lên.

Kiếp trước từng có thời gian nàng đi làm thêm ở quán thịt nướng kiếm tiền. Nhìn nam nữ thanh niên bằng tuổi với mình cười đùa, chính mình lại nhem nhuốc một bên thay bọn họ nhóm lò đốt lửa, vừa đói vừa mệt, vẫn phải tươi cười nướng thịt thật là ngon phục vụ. Không phải không vất vả, không phải không ủy khuất, chỉ là lúc ấy không rảnh thương thân tiếc phận.

Quay đầu nhìn lại những khó khăn vất vả mà mình đã trải qua cũng không có gì to tát, chỉ là biến thành một màn hình ảnh ở sâu trong ký ức mà thôi.

Hôm nay muốn ăn thịt nướng, đại khái là khi nghe xong chuyện của Ninh Châu, cô nương ấy từ thiên đường tiến tới địa ngục, so với bản thân trước đây, sợ là bi thảm bội phần.

Ngày hôm sau, Vạn Tố Hòa vẫn bận rộn không thể tiến cung, ngày thứ ba vẫn như thế… Ngày thứ tư, Tuyền Cơ nghĩ, dứt khoát nhắn người báo với cậu bớt chút thời gian tiến cung một chuyến.

Nàng rất muốn ra ngoài tìm gặp hắn một chút, thế nhưng cậu đã nói đi nói lại với nàng rằng, muốn xuất cung cần "Trang bị đến tận răng", trang phục và đạo cụ của Hoàng hậu thật sự nặng, lại không thể thiếu một món nào, cho nên… Vẫn là nên quên đi!

Vạn Tố Hòa đêm đó cũng đã đến, thấy Tuyền Cơ, câu đầu tiên là: "Ninh Nguyệt, ngươi quá yếu lòng."

Tuyền Cơ lắp bắp kinh hãi, cậu chẳng lẽ là đã nghe được tin đồn gì rồi?

"Ninh Tuyết cùng Vạn Như Lan đến tìm ngươi cầu tình, kỳ thật là do ta lén nhắc nhở vài tên lão bằng hữu của Ninh Tuấn, để cho bọn họ tìm hai người kia kiếm ngươi cầu tình." Vạn Tố Hòa bình tĩnh nói ra nội tình.

"Cậu là muốn thử ta sao? Có phải là ta làm sai không?" Tuyền Cơ chợt hiểu.

Vạn Tố Hòa vuốt mái tóc dài của nàng: "Ninh Nguyệt, lòng dạ lương thiện là việc tốt, nhưng không thích hợp ở chỗ này. Quốc có quốc pháp, cả nhà Ninh Tuấn vốn dựa theo quốc pháp mà xử, nếu ai cũng muốn có

ngoại lệ, như thế phải làm sao? Hơn nữa lần này phạm pháp lại là thân tộc của người, nói về tình thì chính là người bên cạnh ngươi, ngươi tha cho bọn Ninh Tuấn rồi, kẻ hiểu chuyện thì sẽ nói ngươi lương thiện, kẻ không hiểu chuyện sẽ nói ngươi bao che. Ninh quốc mới vừa sát nhập vào bản đồ Kỉ quốc không lâu, thế lực tiền triều vẫn còn đang lăm le, càng không ít người muốn thừa cơ làm loạn, một khi ngươi mềm lòng sẽ nhận lấy hậu hoạn."

Tuyền Cơ gật đầu nói: "Ta biết rồi, chuyện của Ninh Châu ta sẽ nghĩ biện pháp khác. Có điều cậu à, những lời này cậu chỉ cần trực tiếp nói với ta là được, cần gì phải đi một vòng lớn như vậy?"

223. Chương 224: Phong Thủy Thay Phiên Chuyển

Chớp mắt đã qua hai năm, dường như không ai nghĩ rằng Nhạc quốc sẽ suy tàn nhanh như vậy...

Hai năm trước Thái tử Thành quốc Thành Nghiệp bệnh tình sau hơn một năm cầm cự cuối cùng cũng tái phát, ngay hôm đó qua đời, đại quân Nhạc quốc khí thế to lớn chỉ mất hơn một tháng đã đánh giết vào tận trong nội địa Thành quốc. Hai vị hoàng tử lần lượt lĩnh quân xuất chinh đều chết trận trên sa trường, Chiếu Hi đế liên tục gặp đả kích liền bệnh không dậy nổi khiến triều đình hỗn loạn.

Vốn tưởng rằng lúc đó Thành quốc sẽ diệt vong, nào biết bởi vì Nhạc quốc thực thi chính sách cướp bóc điên cuồng khiến dân chúng Thành quốc phẫn nộ, nhà cửa bị phá, áo cơm không đủ, dân chúng tụ hợp thành nghĩa quân, bắt đầu phục kích tuyến đường đi của quân đội Nhạc quốc.

Kỉ quốc mở rộng cửa khẩu, "Không nhớ thù cũ" thông qua biên giới Thành quốc đưa vào rất nhiều đao kiếm lợi khí, ủng hộ nghĩa quân tác chiến. Quân đội Nhạc quốc tuy rằng tinh nhuệ, nhưng lúc này thâm nhập lãnh thổ Thành quốc, lâm vào "Đại dương chiến tranh nhân dân", tổn hao càng lúc càng lớn, những thứ cướp đoạt được nửa đường vận chuyển đều bị lưu dân cướp đi.

Nội bộ Nhạc quốc cũng nảy sinh biến động lớn, đầu tiên trọng thần trong triều liên tiếp bị ám sát - không cần hoài nghi, chính là Hồng Dực phái người làm.

Sau đó là rất nhiều cửa hàng bỗng nhiên đóng cửa, cuốn gói biến mất - cũng không cần hoài nghi, đây là Kỉ Kiến Thận phái người làm.

Trầm thị mai phục nằm vùng nhiều năm ở Nhạc quốc và các thương gia lúc này phát huy tác dụng rất lớn, trước khi bị quan phủ phát hiện, đã được phân chia ra nhiều nhánh, tất cả tư liệu sản xuất kinh doanh và hàng hóa đều bí mật chuyển đi hết, các hiệu buôn còn sót lại chỉ là những vỏ rỗng.

Các cửa hiệu buôn của Trầm thị ở Nhạc quốc đều tồn tại lâu đời, nhiều cái là vài chục năm thậm chí là hơn trăm năm, ngoại trừ một số ngành nghề lũng đoạn quốc gia không thể thò chân vào, còn lại gần như tất cả các ngành sản xuất đều liên quan trực tiếp hoặc gián tiếp, mạng lưới quan hệ chằng chịt.

Từ mấy năm trước Kỉ Kiến Thận đã bắt đầu chuẩn bị cho hôm nay, tuy rằng quy mô nhóm hiệu buôn không bằng trong Kỉ quốc, nhưng trong một đêm toàn bộ bốc hơi khỏi nhân gian như thế này, tạo thành ảnh hưởng thập phần đáng sợ, thương gia bình dân vốn đã tiêu điều thảm đạm bởi chiến tranh quanh năm, lúc này lòng người càng bàng hoàng.

Đúng vào lúc này, các lời nhắn lại được lưu truyền. Các sơn thôn hẻo lánh bắt đầu lưu truyền vận mệnh Nhạc quốc đã hết, Nhạc Nghịch giết cha giết mẹ, tàn sát huynh đệ nên trời phạt, lời đồn đãi trong trà lâu tửu quán các kinh thành lớn thì không cần phải nói, Kỉ Kiến Thận còn nghe đề nghị của Tuyền Cơ, bắt đầu chơi trò "Phát truyền đơn".

Không ít hộ thương gia bình thường vô duyên vô cơ phát hiện tràn ngập mấy tờ "báo chí phản động" này ở trong nhà.

Trên đường phố lại càng thái quá. Đường phố tấp nập bỗng nhiên thấy giấy bay đầy trời. Cầm lên vừa nhìn, ngập tràn lời lẽ lên án mạnh mẽ các hành động của Nhạc Nghịch và dự đoán sự suy vong của Nhạc

quốc. Ngẩng đầu nhìn xem ai dám to gan như vậy, ban ngày ban mặt dám làm chuyện đại nghịch bất đạo, lại phát hiện người ở chỗ cao rải truyền đơn không biết đã chạy đi nơi nào.

Tả Kính Tùng là đại thần có năng lực, đáng tiếc đó cũng là mục tiêu ám sát chính của giáo phái Hồng Dực. Đầu tiên bị ám sát, tuy rằng may mắn vẫn nhặt về được cái mạng, thế nhưng cũng bị bệnh liệt giường. Khó có thể giúp đỡ Nhạc Nghịch như trước kia được.

Cứ hai ba ngày lại một đại thần ra đi, không khí u ám tràn ngập triều đình. Từ chức cũng có, cáo bệnh cáo lão cũng có. Tuy rằng vẫn có không ít quan viên trung thành kiên trì lúc này vẫn ra sức vì nước. Nhưng Nhạc quốc trước đây không lâu gặp phải vụ tập kích dã man ở vùng núi Xích Thánh đã khiến một số đại thần bỏ mạng. Nhân lực còn lại như trứng chọi đá. Trước tình hình như vậy càng thêm khẩn trương.

Lúc này lời đồn đãi không ngừng lan rộng. Các nhà buôn bị ảnh hưởng, tiêu điều. Chiến tranh ở Thành quốc lại rơi vào khổ chiến. Tiền thu được quá ít. Một số quan viên gió chiều nào xoay chiều đó đã bắt đầu âm thầm liên lạc với Kỉ quốc, kẻo đến lúc mất nước mới quay sang bấu víu e sẽ muộn mất.

Thù trong giặc ngoài, Nhạc quốc tựa như một con thuyền mất đi khống chế trong dòng nước lũ. Thuyền lớn lao thẳng về phía đá ngầm. Cho dù người trên thuyền lục đục hay nỗ lực đồng lòng với nhau thì cũng khó có thể thay đổi được số phận.

Kỉ Kiến Thận thủy chung án binh bất động. Thói quen của hắn trước tới nay đều rất ít chủ động xuất kích. Từng cạm bẫy được bố trí rất tuyệt hảo, quan sát con mồi từng bước một rơi vào đó, rồi giãy dụa đến thoi thóp, khi đó mới tiến lên thu chiến lợi phẩm mới là tác phong của hắn. Đối với Nhạc quốc cũng là như vậy.

Bên kia Khiết Cẩn Minh đặc biệt không kiên nhẫn với những mưu đồ quanh co xoắn xuýt này, cho nên trước giờ chỉ ở xa phối hợp hành động mà thôi, sở trường của hắn là vung đao đâm thương đánh một trận ra trò còn hơn!

Sau khi nhận được thư của Kỉ Kiến Thận, Khiết Cẩn Minh biết thời khắc thu lưới thống nhất thiên hạ cũng đến, cuối cùng có thể được đền bù mong muốn đánh một trận thống khoái, cho nên lập tức tập kết quân đội. Không đánh động chào hỏi, trực tiếp đem quân lên phương bắc thu dọn Tư quốc.

Kết quả Hoàng đế Tư quốc một chút cũng không thông cảm nhiệt tình đánh nhau của hắn tí nào.

Quân đội mới đến biên cảnh, Hoàng đế Tư quốc liền mang ngọc tỷ cùng một đám hoàng thân quốc thích chủ động ra nghênh đón. Tươi cười rạng rỡ mà đem dâng Tư quốc lên.

Khiết Cẩn Minh tức giận đến sắc mặt tím ngắt ngay tại chỗ, so với bị đánh bại còn uất nghẹn hơn.

Sớm biết rằng Tư quốc yếu, không nghĩ tới kém như vậy!

Tư quốc ở vùng cực bắc, nước nghèo dân yếu, có cào mấy tầng đất cũng chả tìm được gì, lãnh thổ qua các thời kỳ đã bị Khiết quốc và Thành quốc từng bước xâm chiếm, nên khi đến thế hệ Hoàng đế hiện tại cũng không còn có bao nhiêu.

Hoàng đế Tư quốc cũng bị nhiều khổ sở, ngày hôm nay bị Khiết quốc khi dễ, ngày mai bị Thành quốc khinh bỉ, đã chịu đủ lắm rồi.

Thật vất vả mới đợi được Khiết quốc đánh tới, vừa lúc bán nước thoát thân, hơn nữa hắn hợp tác như thế, Khiết quốc hẳn sẽ cho chút ưu đãi đi! Khiết quốc là nước lớn nhất phía Tây, giàu có trù phú, tùy tiện ban cho chút gì cũng đủ hắn vô lo ăn chơi đến hết đời.

Tùy quân xuất chinh Lạc Dương tự nhiên biết đến tình tâm tình người ta uất ức, rất trấn an một trận mới làm tiêu tan cơn tức của hắn.

Vị Hoàng đế Tư quốc đang cao hứng cực kỳ, bỏ thân phận Hoàng đế hữu danh vô thực đi, trở thành An Lạc công tước của Khiết quốc, nhà cao cửa rộng, mỹ nữ hoa y mỹ thực, ngày ngày hạnh phúc nha.

Các vấn đề rắc rối của Tư quốc, hết thảy liền giao cho Hoàng đế bệ hạ Khiết quốc vĩ đại anh minh đi!

Mà lúc này ở Miến quốc phía Đông Nam Khiết quốc cũng đã bắt đầu hành động.

Ba nước lớn muốn chơi đùa thế nào cũng không sao, thế nhưng mắt thấy Ninh quốc bị Kỉ quốc thôn tính, Thành quốc bị Nhạc quốc đánh cho tàn phế, ngay cả Tư quốc ở góc trên cùng kia cũng bị Khiết quốc nuốt vào miệng, kế tiếp… Không hề nghi ngờ là đến phiên bản thân. Muốn sinh tồn chỉ có thể lựa chọn sát nhập vào một quốc gia trong đó, Kỉ quốc quá xa, Khiết quốc lúc này khí thế chính thịnh, lo toan vô ưu, nếu như sát nhập vào, trừ phi dâng toàn bộ quốc thổ giống như Hoàng đế Tư quốc vô dụng kia, bằng không e Khiết quốc sẽ không vừa ý.

Lựa chọn duy nhất còn lại kẻ thù truyền kiếp Nhạc quốc!

Tuy rằng lúc này Nhạc quốc có chiều hướng suy tàn, nhưng là cường quốc duy nhất cần đồng minh, nội bộ hoàng thất Miến quốc tính toán một trận, lúc này phái đặc phái viên đến Nhạc quốc thương nghị chi tiết chuyện hợp tác, còn đem một nửa số vật tư trước đây Khiết quốc đưa tới cho họ để đối kháng với Nhạc quốc ra cùng Nhạc quốc dùng chung, lộ vẻ thành ý.

Nguyên Việt Đế của Miến quốc biết đây là một vụ đánh cược, thắng thì giang sơn được bảo toàn, thua thì cái mạng này cũng mất, thế nhưng hắn không phải kẻ bất lực như Tư quốc kia!

Miến quốc tuy rằng trải qua chiến tranh, thế nhưng quốc nội có không ít tài nguyên khoáng sản, thổ địa màu mỡ, chỉ cần như vậy một hai năm thời gian, liền có thể khôi phục nhanh chóng, độ giàu có hoàng thất thì Tư quốc cũng không thể so được, quốc thổ diện tích cũng gấp mấy chục lần Tư quốc, đang là đức vua một nước nói vạn người nghe, bảo hắn buông xuông đi làm công tước thanh nhàn, hắn có thể nào cam tâm?!

Khiết Cẩn Minh đang tức giận đầy mình không có nơi phát tiết, nay lại thấy Miến quốc hiểu ý đưa ra một cái cớ chu đáo như thế để đưa quân, vậy thì không khách khí nữa, lập tức ở biên cảnh Miến quốc quay đầu tập kết quân đội chuẩn bị thu dọn cái quốc gia "Vong ân phụ nghĩa" xấu xa này.

224. Chương 225: Phong Ba Nổi Dậy

Tin tức chẳng lành ập đến mỗi ngày, khiến cho tính tình Nhạc Nghịch dần dần chuyển từ bạo liệt sang âm trầm, lửa hận thù xem ra đốt tâm hắn tràn tro, điều duy nhất có thể cho hắn một chút bình tĩnh cuối cùng là Ý Hoa cung.

Hai năm trôi qua, bên trong Ý Hoa cung vẫn cẩn thận duy trì nguyên dạng như lúc Tuyền Cơ rời đi, bọn cung nữ và thái giám làm vệ sinh ở đây cực kỳ cẩn thận, chỉ dám lau chùi bụi bẩn, còn những thứ khác, nhỏ thì là một sợi tóc Tuyền Cơ lưu lại trên giường, lớn như cuốn sách nàng đọc dở để dưới song cửa sổ, hay như cây sáo thuận tay treo ở trên tường tất cả đều được giữ nguyên trạng, không dám động nửa phần.

Nhạc Nghịch sau khi bãi triều rồi bất kể là bận bịu trễ đến mức nào, đều phải đến Ý Hoa cung ngồi một lát, sau đó mới có thể an tâm quay về tẩm điện của bản thân nghỉ ngơi.

Nữ tử kia đã rời đi quá lâu rồi, lâu đến mức có lúc Nhạc Nghịch cũng hoài nghi, những ký ức liên quan đến nàng, có phải là do bản thân tự hoang tưởng ra không, trên thế gian căn bản là chưa từng tồn tại một nữ tử như thế.

Nữ tử kia, nàng trừng mắt tức giận với hắn, dám phản bác hắn, kháng nghị hắn, nhưng lại có nụ cười xinh đẹp vui vẻ đến mức khiến hắn cảm thấy chói mắt. Nàng khiến tâm trạng hắn có thể bình tĩnh, tạm thời quên đi bóng tối hận thù, cảm thấy được cái gọi là vui vẻ an bình.

Tại sao ông trời cho nàng xuất hiện trước mắt hắn, rồi lại tàn nhẫn đoạt nàng đi, ngay cái lúc hắn cảm thấy vui vẻ thỏa mãn nhất?!

Hiện tại nàng có lẽ đang rất sung sướng đi! Đến bên cái tên nam nhân đã cướp nàng ra khỏi tay hắn, tên nam nhân kia đột nhiên xuất hiện trong cuộc đời hắn, trở thành kẻ thù lớn nhất của hắn.

Mỗi lần nghĩ đến đó, Nhạc Nghịch hận không thể đem Kỉ Kiến Thận xé thành từng mảnh nhỏ, hắn hận, trước giờ chưa từng hận người nào như thế!

Cho dù lúc hoàng huynh muốn đẩy hắn vào chỗ chết, mẫu hậu hắn lừa hắn uống ly rượu độc, cũng không khiến hắn căm hận như lúc này.

Chính là tên Kỉ Kiến Thận đó, chẳng những cướp đi nữ tử duy nhất trong cuộc đời hắn, còn dùng trăm vạn những loại thủ đoạn đê tiện nhất, muốn hủy đi giang sơn mà hắn chịu trăm đắng ngàn cay mới đoạt được.

Cho tới nay, tuy hắn lâm triều, đứng trước mặt văn võ bá quan vẫn là như cũ vẫn cười vẫn nói, uy nghiêm trấn tĩnh, nhưng trong lòng hắn biết, việc Nhạc quốc lụi tàn chỉ còn là việc sớm hay muộn. Có lúc chính hắn cũng hoài nghi, phải chăng là vì hắn giết đi tất cả thân nhân, cho nên ông trời mới đối xử với hắn như vậy, nhưng mà những người gọi là thân nhân của hắn chẳng phải cũng từng bước muốn dồn hắn vào chỗ chết, đuổi cùng giết tuyệt hay sao? Hắn vốn không sai!

Sai chính là ông trời, để cho hắn sinh ra trên đời này. Lại đưa thêm cho hắn một kình địch như thế.!

Tất cả những gì hắn đạt được đều là do nhiều lần hy sinh tàn khốc gian nan mới có được. Mà Kỉ Kiến Thận chẳng tốn bao nhiêu công sức đã đoạt được hết thảy. Cho dù là giang sơn. Hay là nữ nhân…

Hắn không cam lòng. Vô cùng không cam lòng.

Nhạc Nghịch chợt cất tiếng cười lạnh, gọi Phù Dương bãi giá đến thăm Tả Kính Tùng.

Phù Dương vẫn giống như một ngọn giáo tinh thần phấn chấn đứng sau lưng hắn.

Những thân tín thủ hạ lúc đầu cùng hắn đánh giết đến kinh thành để đoạt lấy hoàng vị, hiện tại chỉ còn hắn (Phù Dương) là còn ở bên người, những người khác nếu không phải tử trận sa trường, thì hiện tai cũng đang lăn lội bên ngoài, mang quân đánh giặc, cũng có kẻ chết do ám sát, còn có một người là Tả Kính Tùng, bị thương nặng đến giờ còn không dậy nổi.

Tả Kính Tùng nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, thuốc và thức ăn thường xuyên vừa đút vào là lại ói ra. Năm nay hắn chỉ mới có trên dưới bốn mươi, nhưng nhìn hắn chẳng khác nào ông lão sáu chục tuổi.

Quần thần hai người đối mặt không nói gì, giữa bọn họ không có giả dối lừa gạt, lại càng không co khiếp nhược rên rỉ. Chính là, trước khi Nhạc Nghịch đứng dậy rời đi, Tả Kính Tùng giãy giụa ngồi lên nói một câu: "Hoàng thượng bảo trọng!"

Nhạc Nghịch nhìn lão bộ hạ trung thành, nhìn đến kiên quyết trong mắt hắn, thất bại của Nhạc quốc là việc đã định không thể vãn hồi, Tả Kính Tùng nói những lời này là muốn quốc tẫn thân vong, hắn muốn nói lời cáo biệt cuối cùng với Nhạc Nghịch.

Nhạc Nghịch gật đầu bước ra khỏi phòng.

Mùa đông trời tối sớm. Nhạc Nghịch bước lên xa giá, rồi khỏi phủ Tả tướng, tiến về hướng hoàng cung. Bên đường có vô số dân chúng quỳ lạy, quần áo tả tơi, cả một đám gầy gò, đứng trong trời tuyết, trông thật tang thương.

Bên tai tựa như nghe được tiếng khóc nỉ non của dân chúng bên cạnh, giữa đêm đông lạnh giá, thật khiến cho người ta khó chịu không nói lên lời.

Sau khi Nhạc Nghịch hồi cung việc đầu tiên là đến Ý Hoa cung, cung nữ thái giám đã quen với việc ngày ngày Hoàng thượng giá lâm, cận thận lui ra phía ngoài cửa cung hầu hạ.

Trong Ý Hoa cung tất cả vẫn như cũ, trên tường treo một bức tranh do Nhạc Nghịch sai người vẽ lại, trong bức tranh là mỹ nhân má lúm đồng tiền. Ánh mắt trong suốt nhu hòa mang theo vài phần bướng bỉnh giảo hoạt, mỹ nhân trong tranh chính là bộ dạng của Tuyền Cơ mà Nhạc Nghịch đã nhìn thấy trên núi Xích Thánh ngày ấy.

Nhạc Nghịch ở trong điện chậm rãi lướt qua những đồ vật được Tuyên Cơ sử dụng, cuối cùng dừng lại ở bức tranh treo trên tường kia, tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mỹ nhân trong tranh. Nhẹ giọng nói: "Trẫm đã chịu đủ cái cảm giác mỗi ngày đối mặt với bức họa, chỉ có thể nhìn những vật chết kia mà nhớ tới ngươi rồi. Trẫm giờ chẳng còn gì cả. Trẫm… muốn một người bằng xương bằng thịt."

Đầu ngón tay khẽ dùng sức, xoạt một tiếng, bức tranh rách thành nhiều mảnh nhỏ bay tán loạn dưới chân.

Cung nữ thái giám ở bên ngoài bị tiếng vang bên trong làm cho hoảng sợ, ngơ ngác nhìn nhau cũng không dám tùy ý đi vào, Hoàng thượng khi vào trong là tuyệt đối không để bọn họ tiến tới quấy rầy.

Cho tới khi từ cửa sổ hiện ra khói đặc cùng ánh lửa, bọn thái giám và cung nữ mới biết đã xảy ra chuyện, cả điện này dù một gốc cây nhỏ một quân cờ cũng đều là chí bảo đối với Hoàng thượng, nếu cháy… hậu quả không dám tưởng tượng nổi.

Mọi người đang định tìm người cứu hỏa, đi vào thỉnh Hoàng đế rời đi. Đã thấy Hoàng thượng bình tĩnh đi ra từ bên trong, đối với khói lửa phía sau không hề để ý.

Hay là… lửa này là do Hoàng thượng phóng???

Một đám cung nữ thái giám không dám nhiều lời, thấy Nhạc Nghịch đã đi xa, vội vàng tản ra, tự mình thu thập tài sản bản thân lập tức đi khỏi Ý Hoa cung. Cung điện hoa lệ cứ như vậy cháy thành một đống gạch vụn ngay trước mặt mọi người.

Nhạc Nghịch đi một mình đến Kim Loan điện. Trước bậc thang bạch ngọc, gió đêm đông gào thét quất trên mặt hắn từng cơn, Nhạc Nghịch như không hề cảm thấy gió lạnh, điều thật sự khiến hắn thấy lạnh lẽo chính là hàn ý ở sâu trong lòng.

Ngước mắt nhìn đám thái giám đang run rẩy không che giấu được ở sau lưng, hắn chợt cảm thấy phiền chán, từng có lúc hắn nghĩ, trở thành Hoàng đế, có thể giết được người muốn giết, hưởng hết phú quý của nhân gian, là ọi người sợ hãi thần phục dưới chân hắn.

Tất cả những thứ từng làm cho hắn thật khát vọng trước đây, giờ trở thành thứ khiến hắn thấy phiền muộn nhất.

Hắn chịu đủ rồi!

Đêm hôm đó, thái giám mang theo lệnh của Nhạc Nghịch tập hợp toàn bộ phi tần, hoàng tử, công chúa trong cung đến trước khoảng trống được bố trí trước Phượng Di cung, nghênh đón bọn họ là ba thước lụa trắng cùng một ly rượu độc.

Trong lãnh cung, ở một cung điện cũ nát nhất của lãnh cung, một thân hình cuộn mình trong đống quần áo cũ nát, vì lạnh lẽo mà run rẩy, mái tóc trắng xám phất phơ bên vai, hốc mắt lõm sâu, da dẻ nhăn nheo, gương mặt xấu xí biến dạng, đã không có thể thấy được diện mạo vốn có của người này.

Một bóng dáng đen đậm, chậm rãi tới bên cạnh, một tay cầm lấy cổ áo người kia nâng lên, nhẹ giọng nói: "Mẫu hậu, trẫm đến giải thoát cho ngươi…"

Hàn quang chợt lóe trên tay hắn, một thanh chủy thủ sáng như tuyết cắm vào ngực trái người kia, từ cổ họng người đó chỉ hự lên một tiếng liền nghiêng đầu chết đi.

Người đến đúng là Nhạc Nghịch, hắn nhìn thi thể trên mặt đất, lạnh lùng nở nụ cười: "Quả nhiên… giết hết hai họ phụ mẫu…"

Đêm hôm đó, hoàng cung Nhạc quốc bốc cháy, thế lửa hung hãn vô cùng, chỉ trong một lát toàn bộ hoàng cung đã trở thành một biển lửa, cấm vệ quân của kinh thành muốn tới dập lửa cũng không kịp…

Ánh lửa soi sáng bầu trời đêm kinh đô Nhạc quốc, cả kinh thành người người nhà nhà đều vội đi cứu hỏa, suốt ba ngày mới khiến trận hỏa hoạn kia dập tắt, trong hoàng cung hoa lệ, hiện tai chỉ còn một mảnh tro tàn,

Đại hỏa hoạn nổi lên, Hoàng đế mất tích, Nhạc quốc rơi vào hỗn loạn.

Bên trong Tả tướng phủ, sau một đêm nhiễu loạn, sáng sớm phát hiện Tả Kính Tùng nằm trên giường, gương mặt thanh thản, có điều hơi thở đã dừng lại.

Một Nhạc quốc từng khiến cho thiên hạ, các quốc gia lân bang sợ hãi, chỉ trong một đêm sụp đổ…

Nhận được tin tức này Kỉ Kiến Thận nhẹ nhàng thở ra nhẹ nhõm, nhưng lại lập tức nhíu mày, bởi câu cuối cùng trong thư tín chính là: Nhạc Nghịch biến mất vô tung (không dấu vết, tung tích)!

Một dự cảm chẳng lành hiện lên trong đầu hắn, Nhạc Nghịch không chết… Hắn sẽ gây ra chuyện gì tiếp theo đây?

225. Chương 226: Mỗi Nguowig Một Số Mệnh

Nếu hỏi trong hai năm nay, người nào là người nổi tiếng nhất Kỉ quốc? Vậy người đó không ai khác chính là Hoàng hậu Thiên nữ của chúng ta!

Những sự tích trước khi Thiên nữ trở thành Hoàng hậu của bọn họ thì khỏi phải nói rồi, chỉ cần nói đến những việc thiện nàng làm trong hai năm qua thôi, thì đó chính là "Khánh Trúc nan thư

Đầu tiên là ở Ninh kinh làm Hội từ thiện, hàng năm quyên góp một số lớn tài vật để cứu giúp thiên tai nguy khốn, ở rất nhiều chùa chiền am ni cô bỏ vốn ra gia cố phòng ốc thu nhận những người già yếu tàn tật không có khả năng mưu sinh, không những người dân ở gần Ninh kinh được hưởng lợi mà ngay cả thâm sơn cùng cốc nơi biên thùy xa xôi cũng có nhân viên của hội từ thiện đi đến cứu trợ.

Dưới sự đề xướng của Hoàng hậu Kỉ quốc, không ít châu huyện do quan phủ dẫn đầu, chiêu nạp rất nhiều thương nhân cùng với thợ thủ công thiết lập nên "trường dạy nghề", thu nhận những người không có kế sinh nhai vào học các kỹ năng công tác, không thu học phí lại bao ăn ở, mỗi ngày, một nửa thời gian thì để học tập, một nửa đến phụ giúp đến làm việc trong xưởng của trường, học xong ở lại xưởng công tác một năm, nếu có biểu hiện tôt, có thể đến phủ nha xin giấy chứng nhận rời đi, trường còn có thể đề cử cho các gia đình phú hộ, thương gia công tác, đương nhiên cũng có thể công tác tại trường.

Ở trường dạy nghề này còn có trường nam và trường nữ. Trường nam có thể dạy các việc canh tác nghề nông, có dạy nghề làm mộc, thuộc da, kiến trúc, phòng thu chi, các kĩ năng làm quản gia. Trường nữ thì hướng dẫn các nghề: thêu, may, chế tạo son phấn, nấu nướng, chủ yếu là các công việc của nữ tử, có điều phòng thu chi, phòng xử lý công văn cũng có thể được học.

Ninh quốc từ khi lập quốc đến nay chủ yếu là đánh trận, quan phủ địa phương sưu cao thuế nặng, một ít phú hộ thôn tính một lượng lớn đất canh tác, tình huống rất nghiêm trọng, tuy rằng dưới những chính sách mới của Kỉ Kiến Thận hoàn cảnh đã có cải thiện, nhưng vẫn còn rất nhiều lưu dân giống như trước, nếu như dùng cách nói hiện đại thì chính là hiểm họa an toàn và nhân tố bất ổn định của xã hội rất nhiều.

Có trường dạy nghề này cung cấp cơm ăn áo mặc và công việc, phối hợp với việc thi hành các biện pháp thanh lọc lại bộ máy quan phủ, đả kích bộ phận lưu dân, tình hình một số châu huyện thuộc Ninh quốc trước kia đã được cải thiện liên tục.

Dân chúng nhắc đến Hoàng hậu đều nói nàng đâu chỉ là Thiên nữ, quả thật chính là quan âm tái thế rồi.

Cái danh Quan Âm này có được cũng khiến cho Tuyền Cơ vô cùng vất vả, bởi vì trường dạy nghề nói thì dễ, nhưng muốn cho nó tồn tại lâu dài, thì phải cam đoan có nguồn thu chi cân bằng, an bài học viên công tác như thế nào cho hợp lý, đầu tư bù đắp tài chính cho học viện cũng là một vấn đề cực kỳ lớn.

Gần như mỗi một nhà kiến trúc của trường dạy nghề, Tuyền Cơ đều phải đích thân đến giám sát quy trình một lần. Trầm thị đặc biệt tìm nhân thủ đến phối hợp thực hiện công tác kinh doanh liên quan đến sản nghiệp công xưởng của trường dạy nghề này, để chắc chắn những công xưởng này phát triển vững mạnh, còn phải triển khai cung cấp tài chính cho trường trong một thời gian dài.

Tuy đổ nhiều công sức như vậy, nhưng trong một năm đầu, trường vẫn bị thiếu hụt tài chính, may mắn, Kỉ Kiến Thận đối với việc này vẫn kiên trì, cấp những khoản tiền riêng từ quốc khố để trợ cấp mới có thể cầm cự được.

Bước vào năm thứ hai, các khoản thâm hụt, lỗ của trường giảm đi rất nhiều. Tuyền Cơ cuối cùng cũng thở ra một hơi. Cứ tiếp tục như vậy chắc hẳn chỉ sau một hai năm nữa là có thể thu chi cân bằng.

Tuyền Cơ còn đề nghị xây thêm một công trình gọi là "Đài tưởng niệm". Ở các chùa miếu lớn ở các châu quận biên quan thiết lập bia công đức và bia anh hùng liệt sĩ. Trên bia chia ra khắc tên những người lập nên công tích lớn cùng với tên của những liệt sĩ đã hy sinh thân mình vì nước vì dân.

Bia công đức và bia liệt sĩ chẳng những được ở trong chùa miếu hưởng hương khói cung phụng đời đời. Mà mỗi quan viên đến nhậm chức, trước hết phải đến trước bia tế bái, đọc tên những anh hùng liệt sĩ và người có công đức ở trên bia. Để ghi nhớ công đức của người đi trước. Đến nhận chức có thể tạo phúc cho quê nhà.

Mà các chiến sĩ hy sinh ở tiền tuyến, không những được nhận rất nhiều trợ cấp, còn thiết lập một cơ cấu đặc biệt, chăm sóc cho người thân con cái, đảm bảo cho việc kiếm sống sinh nhai của bọn họ.

Tuyền Cơ thân là Hoàng hậu, lấy mình làm gương. Đến mỗi một địa phương đều đi cúng bái bia công đức và bia anh hùng liệt sĩ trước. Khiến nhân gian nức lời khen ngợi, cùng nhau học tập làm theo.

Có thể lưu danh trên bia, ấy là vinh quang to lớn. Mà những binh sĩ đang ở tiền tuyến giao chiến với Nhạc quốc nghĩ đến nếu lỡ như mình chết trận, có thể để cho người nhà được hưởng vinh quang. Mà cũng không sầu lo việc người nhà không người chăm lo. Lúc đánh trận lại càng thêm dũng mãnh gan dạ.

Tuyền Cơ trở thành con rùa chăm chỉ. Kỉ Kiến Thận chẳng những không hề cao hứng, lại càng thêm buồn bực nhiều hơn, bởi vì thời gian bên nhau ngày càng ít. Có khi thực hận không thể thống nhất thiên hạ ngay ngày mai. Chính mình có thể truyền ngôi cho con, mang theo Tuyền Cơ hưởng thụ cuộc sống của hai người.

Tuyền Cơ kì thật cũng không muốn phải vất vả khổ cực như thế, chỉ là có một số việc khi đã bắt đầu, thì không phải dễ thu tay lại như vậy, những chuyện khác không nói, chỉ nói chuyện ở trường học, một khi làm không tốt, không chỉ mất tiền, còn có thể làm hỏng con cháu nhà người ta. Nếu làm không tốt còn tổn hại thanh danh Đại ma vương. Cho nên nếu đã bắt đầu phải thật tâm mà làm việc.

Bất quá nàng cũng lưu tâm, mỗi lần đi làm việc sẽ luôn mang theo những đối tượng bồi dưỡng trọng điểm. Để bọn họ cùng làm việc với mình, chờ bọn họ có thể một mình gánh vác, liền để bọn họ làm đại diện, như vậy chính mình cũng không cần phải tự thân ra trận.

Chỉ là bồi dưỡng nhân tài không thể thành công trong một sớm một chiều, nên hai năm trôi qua nàng cũng chưa thể chân chính thoát thân.

Lần này Nhạc quốc xảy ra chuyện lớn như thế, Kỉ Kiến Thận cuối cùng cũng tìm được lý do giam nàng trong cung, ai biết Nhạc Nghịch trong lúc điên cuồng vì mất nước sẽ có thể làm ra chuyện gì?

"Huynh cũng không phải khẩn trương như thế, Nhạc Nghịch dù không thể làm Hoàng đế cũng chắc gì sẽ tìm ta gây khó dễ? Ta rời khỏi đó đã hơn hai năm rồi, hắn còn nhớ tới ta mới lạ đó! Nói không chừng hắn chỉ muốn trốn đi để sống qua ngày thôi." Tuyền Cơ kì thật rất hưởng thụ những ngày không bị công việc quấn thân, mỗi ngày chỉ muốn ăn với ngủ thôi, nhưng mà vẫn muốn phản đối Đại ma vương căng thẳng quá độ, bá đạo độc tài.

Kỉ Kiến Thận cười cười không nói lời nào, hắn hiện tại không muốn giải thích, hắn giờ là muốn làm một chuyện rất trọng đại.

Nói nhỏ chính là nam hoan nữ ái, giải quyết nhu cầu bản năng, nói lớn chính là liên quan đến vấn đề sinh sản nhân sự, kế tục sinh mệnh, truyền thừa, kéo dài huyết mạch…

Tuyền Cơ ngày mai ngày mốt… nếu còn chưa tìm được tung tích của Nhạc Nghịch thì không cần phải ra khỏi cung nữa, phải hứa không được uống cái thuốc tránh thai chết tiệt kia, ngoan ngoãn chuẩn bị thay hắn sinh con dưỡng cái, hắn tất nhiên phải cố gắng cày cấy, mau chóng thực thiện cái công trình tạo người kia.

Trước tiên che lại hai phiến môi đáng yêu đang phun ra tên của những người không liên quan kia, sau đó lại kéo ra bộ áo ngủ rộng thùng thình trên người nàng.

Địa phương mẫn cảm trên người tiểu rùa hắn quá quen thuộc rồi, qua một hồi thân mật, da thịt tuyết trắng đã ửng lên màu đỏ động tình, đôi tay ngọc ngà nhiệt tình quàng lên cổ hắn. Từ môi nàng phát ra tiếng ngâm nhẹ thỏa mãn.

Đôi chân thon dài không biết từ khi nào đã vươn lên đến eo hắn, kẹp chặt, âm thầm mời gọi triền miên.

Bên ngoài cung Lạc Tuyết không một tiếng động, trong cung tình ý ngập tràn.

Càng về khuya, Tuyền Cơ cọ cọ vào lòng Kỉ Kiến Thận, ngủ say sưa, Kỉ Kiến Thận thấy nàng như con mèo nhỏ ngủ thoải mái chẳng có chút phòng bị, cười khổ một chút.

Sau khi Tuyền Cơ rời khỏi Nhạc quốc, Nhạc Nghịch gây ra đủ thứ chuyện, trong lòng hắn tự biết chỉ là trước giờ chưa từng nhắc đến trước mặt nàng.

Một người nam nhân vì một nữ nhân mà làm nên đủ chuyện điên cuồng, giữ gìn cả một tòa cung điện mà nàng từng ở, còn không gần nữ sắc, những việc ngốc nghếch như thế hắn cũng từng trải qua. Ở điểm này, hắn quả thật có chút đồng tình với Nhạc Nghịch, đồng thời cũng cảm thấy may mắn khi nữ tử khiến hắn khuynh đảo tâm thần, cuối cùng cũng chọn ở lại dưới đôi cánh của hắn.

Nhưng mà, mỗi khi nghĩ tới có người nam nhân đối với con rùa nhỏ nhà mình có tình cảm, Kỉ Kiến Thận thấy lòng phi thường khó chịu, hơn nữa nam nhân này còn là một người vô cùng nguy hiểm. Hắn không chút nghi ngờ sau khi Nhạc Nghịch mất tích thì mục tiêu lớn nhất chính là Tuyền Cơ!

226. Chương 227: Đề Khó Của Hồng Dực

Mỗi lần nghĩ đến nếu như Tuyền Cơ rơi vào tay Nhạc Nghịch, Nhạc Nghịch sẽ làm gì với nàng, Kỉ Kiến Thận đều thấy lạnh toát, theo bản năng không muốn suy nghĩ nhiều.

Cho nên sau khi biết Nhạc Nghịch mất tích, chuyện đầu tiên hắn làm không phải là tìm cách thu nạp Nhạc quốc, cũng không phải thương nghị với Khiết Cẩn Minh hoàn thành đại nghiệp nhất thống thiên hạ như thế nào, mà là lập tức phái người đem Tuyền Cơ hồi cung, hạ lệnh đám người Triệu Thập Lục vào cung thủ hộ, tăng mạnh cung cấm, đến khi chưa nhận được tin tức xác thật của Nhạc Nghịch, hắn sẽ không để nàng ra ngoài mạo hiểm.

Chỉ mong Hồng Dực và Dịch Thanh Vân cùng với mật thám ở cảnh nội Nhạc quốc có thể điều tra ra tung tích Nhạc Nghịch càng sớm càng tốt.

Mùa đông năm nay đặc biệt lạnh, Thành quốc nằm ở phương Bắc, trải qua chiến loạn, dân chúng nội quốc đã không còn cách nào tiếp tục sinh nhai. Tuy rằng giờ Nhạc Nghịch mất tích, quân đội Nhạc quốc tán loạn lui quân, thế nhưng đã có nhiều tổn thất rồi.

Nhìn khắp Thành quốc, chỉ còn lại có tuyết trắng mịt mùng, không cần nói đến bách tính của các nơi khác, ngay ở trong kinh thành cũng đã thiếu lương thực rất lâu rồi.

Khắp nơi là lưu dân chạy nạn, đâu đâu cũng có thể thấy được người dân không chịu được đói rét mà chết ngoài đường. Một số người dân đói bụng đến nỗi không chịu nổi, liền kết bè kết đảng đi cướp các nhà giàu, bất kể là phú thương vẫn bình thường hay là quan viên triều đình, cướp sạch trước nói sau!

Trầm thị ở Thành quốc cũng không ít cửa hàng, thế nhưng trước đây từ lúc Nhạc quốc tiến công Thành quốc đã lần lượt bỏ đi, chỉ để lại một ít cửa hàng không dời được cùng ruộng đồng hoang vu.

Không ít dân chạy nạn đến Ninh quốc lúc trước, hiện nay là biên cảnh Kỉ quốc, Kỉ quốc ai đến cũng không cự tuyệt.

Vì để tránh cho có gian tế nhân cơ hội lẻn vào quấy rối, quan viên phụ trách quản lý dân chạy nạn đem dân phân tổ đánh số, cứ khoảng hai mươi người làm một tổ, chọn trong đó hai người làm tổ trưởng, phụ trách quản lý lĩnh áo cơm cho các tổ viên còn lại, một khi trong tổ có người vi phạm pháp lệnh, hơn nữa người khác không tố cáo đúng lúc, liền đem người phạm tội xử phạt theo luật, thu hồi toàn bộ các đồ cứu trợ và trục xuất các tổ viên còn lại.

Gần hết năm, tết sắp đến. Khiết Cẩn Minh và Hồng Dực cùng nhau tới. Kỳ quái là không thấy bóng Dịch Thanh Vân cùng Lạc Dương.

Hồng Dực chỉ là lạnh nhạt nói: "Bên phía Thành quốc quá loạn. Bọn họ lo lắng ảnh hưởng đến Phồn Tinh cốc. Không yên lòng cùng nhau trở về."

Tuyền Cơ nhìn bộ dạng Khiết Cẩn Minh nhăn nhó âm u. Nguyên lai là bởi vì tình nhân không ở đây nên tâm tình không tốt a. Thế nhưng Hồng Dực sao lại không theo chân bọn họ cùng đi vậy? Hồng Dực không phải là hận không thể dính chặt bên đại ca sao?

Hồng Dực tựa hồ xem thấu tâm tư của nàng, trừng nàng một cái nói: "Ta có việc tìm ngươi!"

"À à à!" Tuyền Cơ từ trước đến nay đối vị đại tẩu này tràn ngập "Kính nể", nghe nàng nói như vậy, không nhịn được cảm thấy như tiểu hài tử làm sai chuyện bị bắt được, hướng bên người Đại ma vương cọ cọ… Ta cũng là có chỗ dựa vững chắc!

Kỉ Kiến Thận thấy bộ dáng này của nàng, trong lòng cười khẽ, đưa tay nhẹ nhàng vỗ về bả vai của nàng mà dỗ dành, con rùa đen nhỏ này chỉ ức hiếp người hiền lành mà sợ người ác.

Kế tiếp, hai nam nhân nhốt vào trong ngự thư phòng thương lượng âm mưu quỷ kế… Ách. Là kế hoạch quốc gia đại sự, hai nữ nhân trở về Hậu cung nói chuyện riêng.

Khiết Cẩn Minh đã đánh hạ Miến quốc, Quốc vương Miến quốc cùng Thái tử ở trong cung tự sát, còn lại người của hoàng thất nâng ngọc tỷ đến đây quy hàng, hiện nay Miến quốc cũng đã bị sát nhập Khiết quốc, Nhạc quốc trên dưới năm bè bảy mảng, Kỉ Kiến Thận cũng muốn cùng Khiết Cẩn Minh thương nghị việc tiếp nhận, thiên hạ còn sót lại Thành quốc vẫn còn kéo dài hơi tàn, chậm nhất là qua mùa hạ sang năm cũng đem đưa về bản đồ Kỉ quốc. Lúc này bắt đầu tính toán hợp nhất Kỉ quốc và Khiết quốc nhất thống thiên hạ là việc phải làm.

Giành chính quyền hai huynh đệ đều có phần. Thế nhưng cuối cùng làm người đứng đầu thiên hạ chỉ có thể có một người, tuy rằng Tiểu Viễn là thiên mệnh Thánh quân. Thế nhưng Khiết Cẩn Minh có nguyện ý đem nửa giang sơn chắp tay tặng cho huynh trưởng hay không, cũng là một ẩn số, ngàn vạn lần đừng để hai người lại sống mái với nhau một trận ngươi chết ta sống mới được…

Tuyền Cơ tuyệt đối tin Kỉ Kiến Thận sẽ thắng lợi, thế nhưng nếu như tận mắt nhìn thấy trượng phu của mình trình diễn tiết mục huynh đệ tương tàn, nàng cũng sẽ rất khó tiếp nhận.

Hơn nữa nàng đối với Khiết Cẩn Minh tuy rằng không có tình cảm gì, thế nhưng lại coi Lạc Dương như anh em ruột thịt. Khiết Cẩn Minh nếu có rủi ro gì, sợ rằng Lạc Dương và mình sẽ huynh muội bất hòa.

Nghĩ đến vấn đề này Tuyền Cơ liền đau đầu, quay đầu lại nhìn ngự thư phòng phía xa, không nhịn được nhíu chân mày.

"Đừng nhìn, hiện tại hai người bọn họ sẽ không sao, Khiết Cẩn Minh căn bản không có ý định tranh giang sơn của Hoàng đế nhà ngươi!" Hồng Dực bỗng nhiên mở miệng nói.

Tuyền Cơ hoảng sợ, quay đầu lại hỏi: "Làm sao ngươi biết?"

Hồng Dực chần chờ một chút, nói: "Trở về trong cung ngươi rồi hãy nói."

Chẳng lẽ còn có cái gì bí mật sao? Tuyền Cơ gật đầu, sóng vai đi về phía tẩm cung cùng nàng.

Hồng Dực tựa hồ có chút tâm thần không yên, đi mấy bước, mờ mịt nhìn Tuyền Cơ nói: "Nếu như ngươi làm một việc vô cùng có lỗi với Kỉ Kiến Thận, ngươi sẽ làm như thế nào để hắn tha thứ cho ngươi?"

A? Đây là cái vấn đề gì, thật có lỗi với Đại ma vương a, hồng hạnh xuất tường? Ách, không có khả năng a, người nào tốt hơn Đại ma vương được? Cùng lắm ngay cả trước đây mình không chịu sinh con cho hắn, hắn cũng chiến tranh lạnh một hồi mà thôi… Về phần làm thế nào để hắn tha thứ bản thân… Ách, hắn mỗi lần mất hứng, dường như chỉ cần cùng mình cái kia cái kia… Tâm tình sẽ khá hơn…

Tuyền Cơ suy nghĩ một chút, mặt cũng chậm chậm đỏ lên.

Hồng Dực nhìn bộ dáng của nàng, liền biết rõ ràng đáp án.

Hồng Dực dở khóc dở cười trừng nàng liếc mắt, hừ! Cho dù nhân vật lợi hại như Kỉ Kiến Thận, nói cho cùng cũng chỉ là một người đàn ông, trước mặt nữ sắc liền dễ dàng bị thuyết phục.

Thế nhưng, Tuyền Cơ có thể làm chuyện gì thực sự có lỗi với hắn đây? Bất quá là liếc mắt đưa tình mà thôi. Chuyện của mình cần làm, sợ là bất kể hy sinh nhan sắc như thế nào, đời này Dịch Thanh Vân cũng sẽ không tha thứ ình đi.

Nhớ tới tâm sự của mình, Hồng Dực không nhịn được trầm xuống. Chỉ là chuyện này, cho dù Dịch Thanh Vân sẽ hận mình đến chết, mình cũng không làm không được.

227. Chương 228: Vui Quá Hóa Buồn

Tuyền Cơ và Kỉ Kiến Thận cùng sống chung trong một tẩm cung, ở chính giữa tòa kiến trúc gồm có chính điện, điện sau và hai điện hai bên, ngoài ra còn có nhiều đình đài, phòng ốc được nối với nhau qua những hành lang uốn khúc. Phạm vi tuyệt đối không tính là nhỏ, nhưng cung nữ, thái giám hầu hạ lại cực ít. Bên ngoài nhóm Triệu Thập Lục có tám người, bình thường ở trong điện chỉ có Lam Tinh, Lam Tích, Khả Nhi, Hồng Vượng và hai tiểu thái giám thường hay hầu hạ cho Kỉ Kiến Thận đi lại mà thôi.

Cung nữ, thái giám có phận sự quét tước mỗi ngày cũng không ở lại qua đêm trong phạm vi thuộc tẩm cung. Sáng lên thì vào hầu hạ, tối xuống liền trở về chỗ ở của mình trong cung.

Thân là Đế hậu một nước, số lượng người theo hầu như vậy thật sự là ít thấy thương. Chẳng qua là Tuyền Cơ thích vậy, Kỉ Kiến Thận cũng cứ thế mà chiều nàng.

Giờ đây Tuyền Cơ nghe lời đuổi đám người Lam Tinh, Lam Tích ra ngoài, trong chính điện chỉ để lại hai người bọn họ.

Hồng Dực võ công cao cường, chỉ hơi ngưng thần liền phát hiện tối thiểu có hai cao thủ đang ẩn nấp ở ngoài điện, hai người đó nhất định là sát thủ của Trầm thị. Kỉ Kiến Thận tên này thật sự cẩn thật phát sợ, ngay cả mình và Tuyền Cơ thân thiết như vậy, nhưng vẫn đề phòng như cũ.

Quay sang nhìn dáng vẻ cười khúc khích của Tuyền Cơ, chắc là cơ bản không biết an bài của Kỉ Kiến Thận rồi. Tiểu cô này, nói nàng khờ dại, ngu ngơ, không biết đau khổ của thế gian, nhưng có khi lại làm ra những chuyện không ai ngờ, người ta nhịn không được tự hỏi đến cuối cùng là nàng không hiểu, hay là cố tình không hiểu.

Bất quá giờ phút này vấn đề đó không cần thiết nữa.

Hồng Dực lấy ra tờ giấy trên thư án, nói: "Đại ca của muội nhờ tỷ đưa phương thuốc uội, trước tiên muội cứ dùng thuốc này, tuy là sắp không cần dùng, nhưng phải chắc chắn độc tính phải trừ bỏ sạch sẽ, mới tốt cho việc thụ thai."

Tuyền Cơ vừa nghe xong thì mặt đỏ au, bởi vì bận rộn ngại ngùng cũng không suy nghĩ kỹ, thuốc của Lạc Dương kê nhưng tại sao lại do Dịch Thanh Vân nhờ Hồng Dực mang đến ình?

Hồng Dực đề bút trên giấy một hồi, ngẩng đầu nói tiếp: "Thuốc này là bí mật giáo truyền, dược tính xác định rất có hiệu quả, muội nhớ lấy phương thuốc, không nên tiết lộ khắp nơi!"

Tuyền Cơ rụt rè tiếp nhận phương thuốc. Vừa nhìn thấy, sắc mặt trắng bệch trong nháy mắt.

Trên đó chỉ đề hai dòng chữ: Tai vách mạch rừng. Đại ca muội và Lạc Dương rơi vào tay Nhạc Nghịch. Phải tự thân muội đến trao đổi. Nếu không mạng khó giữ.

Hồng Dực đoạt lại tờ giấy. Thuận tay giơ lên, trang giấy liền biến thành những mảnh vụn như hạt gạo rơi xuống dưới chân.

"Thấy hết chưa?" Hồng Dực nhàn nhạt hỏi.

Tuyền Cơ thặng thinh gật đầu. Một hồi sau, đột nhiên đứng dậy kéo lấy cánh tay Hồng Dực nói: "Chị dâu, trong cung có chút buồn, chúng ta đi ra ngoài một lát đi."

Hồng Dực hiểu ý, tới một chỗ trống trải ở bên ngoài, người bên cạnh có muốn nghe lén cũng khó.

"Hai người bọn họ làm sao bị tóm được?" Tuyền Cơ nhẹ giọng hỏi. Cúi đầu, làm ra vẻ đang ngắm thành lan can khắc hoa mai, che giấu hoảng loạn của bản thân.

"Khi Khiết Cẩn Minh đang đánh giặc ở Miến quốc, Lạc Dương không biết vì sao bị Nhạc Nghịch bắt. Uy hiếp đại ca muội phải xuất hiện, tên ngốc kia thế nhưng không nghe lời tỷ khuyên can, lén một mình chạy đi cứu người. Kết quả cũng rơi vào tay Nhạc Nghịch. Y là lo lắng cho Lạc Dương nên mới thất thủ để bị bắt." Hồng Dực vừa tức vừa hận, nếu ngày đó nàng để ý kĩ Dịch Thanh Vân, thì sẽ chẳng xảy ra chuyện như vậy.

"Khiết Cẩn Minh có biết chuyện này không?"

"Làm sao không biết… Tuyền Cơ, có thể cứu đại ca muội và Lạc Dương về được không, thì phải xem bản thân muội rồi. Hoàng thượng bên cạnh muội bày ra cơ sở ngầm rất nhiều, nếu không có muội phối hợp, thì cho dù tỷ và Khiết Cẩn Minh có khả năng thông thiên cũng không thể nào mang muội rời đi. Nếu như muội không muốn, tỷ cũng sẽ không trách muội." Hồng Dực khẩn cầu nhìn Tuyền Cơ. Với hiểu biết của nàng về nữ tử này, nhắc đến an nguy của huynh trưởng nàng, nhất định nàng sẽ không từ.

Nhưng bấy giờ Nhạc Nghịch đã gần như là hai bàn tay trắng, xảy ra chuyện gì khó có thể đoán được, Tuyền Cơ nếu như đến trước mặt hắn, e rằng lành ít dữ nhiều. Đã đoán trước như thế, chẳng khác gì đẩy Tuyền Cơ vào chỗ chết, Dịch Thanh Vân cho dù có cứu được, chỉ sợ cả đời này sẽ không tha thứ cho bản thân. Duyên phận hai người từ nay đành hết.

Nhưng là, nàng thà để cho Dịch Thanh Vân hận nàng, chứ không thể để cho y chết thảm dưới tay Nhạc Nghịch.

Tuyền Cơ dường như đã mường tượng ra được toàn bộ quá trình câu chuyện.

Kỉ Kiến Thận bảo vệ cho nàng quá mức chu toàn, Nhạc Nghịch không tìm được cơ hội xuống tay, vì thế đành phải tính kế lên người thân của nàng. Lần trước Tiểu Viễn gặp chuyện không may, hiện tại hành động cũng thập phần cẩn trọng, Nhạc Nghịch không xuống tay được, cho nên ngược lại chọn Lạc Dương võ công yếu nhất.

Sau khi Lạc Dương bị bắt, Nhạc Nghịch cảm thấy con tin này không đủ trọng lượng. Cho nên dùng để uy hiếp Dịch Thanh Vân.

Dịch Thanh Vân và Hồng Dực đã thương lượng. Tính tình Hồng Dực và Kỉ Kiến Thận giống nhau, hiển nhiên không để Dịch Thanh Vân đi mạo hiểm. Muốn dùng Quỷ Công giáo xử lý chuyện này, Dịch Thanh Vân lo lắng, lập tức một mình lén chạy đi cứu Lạc Dương.

Kết quả có thể đoán ra, lúc trước Hi thân vương còn dùng mình khống chế Dịch Thanh Vân trong lòng bàn tay, huống chi hôm nay đối thủ võ công lại không kém gì Dịch Thanh Vân, Nhạc Nghịch?

Có Lạc Dương, Dịch Thanh Vân làm hai con tin, để Khiết Cẩn Minh và Hồng Dực thay hắn đưa mình đến đó, so với hắn tự mình đi cướp người hiển nhiên dễ hơn rất nhiều.

Kỉ Kiến Thận cũng sẽ không nghĩ ra, huynh đệ của mình và thê tử của anh vợ thế nhưng sẽ hợp sức tính kế Hoàng hậu của y.

"Muội phải làm gì để phối hợp với hai người?" Tuyền Cơ ngẫm nghĩ rồi hỏi.

Không phải không định đi tìm Đại ma vương đề ra kế sách, nhưng Tuyền Cơ rất hiểu nguyên tắc làm việc của y, nếu y biết Khiết Cẩn Minh và Hồng Dực vì chuyện này mà đến, chỉ sợ là lập tức đuổi bọn họ đi xa thật xa, về phần Lạc Dương và Dịch Thanh Vân, sẽ nghĩ cách đi cứu, nhưng nếu cứu không được, y nhất định sẽ không quá ân hận.

So với an nguy của mình, người khác có chết một vạn lần, y chắc chắn sẽ chẳng nhíu mày một cái.

"Nhạc Nghịch muốn muội tới mới bằng lòng thả người, Khiết Cẩn Minh trước sẽ tìm cách tách Hoàng thượng ra, tỷ sẽ tìm biện pháp đem cao thủ bên cạnh muội giải quyết, sau đó để muội dịch dung rời kinh." Hồng Dực nói giản lược kế hoạch của nàng, không lộ thêm chi tiết nào nữa.

Tuyền Cơ gật đầu đồng ý: "Tỷ cứ theo kế hoạch mà làm, nhưng người bên cạnh muội, tỷ không được tổn thương kể cả một người."

"Được!"

Đêm đó, Kỉ Kiến Thận trở lại tẩm cung, choàng lấy Tuyền Cơ, cười hỏi: "Hồng Dực đã nói gì với muội? Phương thuốc gì mà không tiện tiết lộ cho người ngoài, muội cứ để cho Lam Tích thay muội chuẩn bị thuốc đi, không cần để mấy lão thái y trong thái y viện làm."

Tuyền Cơ vừa ngại vừa giận, gỡ hai tay y xuống, nói: "Huynh đều nghe lén hết rồi còn hỏi muội? Đồ xấu xa."

Kỉ Kiến Thận cười sang sảng, dịu dàng ôm Tuyền Cơ vào trong lòng, tâm tình trông rất tốt.

"Đệ đệ của huynh đã nói tin tốt gì rồi? Cho nên huynh mới vui vẻ như vậy!" Tuyền Cơ chọt chọt vào ngực y, hỏi.

"Tìm được tung tích Nhạc Nghịch, đợi ta và Khiết Cẩn Minh bắt được hắn, muội sẽ hết ngày nào cũng oán hận ta cứ nhốt muội ở trong cung." Kỉ Kiến Thận mỉm cười.

Kỳ thật còn có một tin khiến hắn vui vẻ nữa, vừa rồi ở trong Ngự thư phòng, hai huynh đệ đã nói rõ ràng chuyện sau này ai sẽ làm chủ giang sơn.

Kể từ lúc kế hoạch mới bắt đầu, hai người đã từng giao ước, sau khi giang sơn thống nhất, hai người sẽ đấu với nhau một trận, người thắng làm vua, người thua sẽ bỏ xuống thân phận Xích gia, lên thuyền rời đi thật xa, vĩnh viễn không trở về nước.

228. Chương 229: Ngươi Thích Gì Ở Ta

Hôm nay, Khiết Cẩn Minh bỗng nhiên lại nhắc tới việc này trước: "Giang sơn ta không tranh với ngươi, cứ an tâm làm Hoàng đế của ngươi đi!"

"Bởi vì Lạc Dương?" Khi Kỉ Kiến Thận nhìn thấy tình cảnh hai người này ở chung ở Phồn Tinh cốc, liền biết sẽ có ngày này.

"Ngươi không phải đã sớm đoán được rồi sao? Đại ca!" Khiết Cẩn bật cười trào phúng: "Một đời này ta chỉ có mình Lạc Dương mà thôi, chuyện con nối dõi không cần nhắc lại, hơn nữa bất kể hai ngươi chúng ta, ai sẽ là Thánh quân, cho dù ta thắng đi chăng nữa, sau này chết đi cũng lại truyền ngôi cho con ngươi, một khi đã như thế, ta việc gì phải thay người khác, khoác tạm xiêm y."

Kỉ Kiến Thận cười: "Ta không ngờ ngươi lại có thể dứt khoát được như vậy, bảo buông là buông."

Đúng vậy, vì một người nam nhân, đến giang sơn không màng, thậm chí đến con nối dõi cũng không cần, thực không phải là chuyện mà ai cũng làm được, tên đệ đệ này của hắn, chính xác là một gã tình thánh,

Khiết Cẩn Minh cúi đầu, che giấu niềm chua sót vương trên khóe môi: "Ta chỉ hy vọng cùng hắn có thể bình an mà trải qua một đời, những chuyện khác thật không muốn để ý…"

Nếu đại ca biết hắn đang tính dùng thê tử của huynh ấy để đi đổi Lạc Dương về, phỏng chừng sẽ hận hắn đến chết! Chính mình có thể xuống tay làm một chuyện như vậy, sao còn mặt mũi mà đi tranh ngôi cửu ngũ chí tôn với đại ca?

Giang sơn này, xem như hắn bồi thường cho đại ca đi.

Tuy rằng hắn nghĩ thế để an ủi chính mình, nhưng trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, nếu có người muốn lấy giang sơn đi đổi với tính mạng của Lạc Dương, hắn tuyệt đối sẽ không đáp ứng, chính mình chung quy vẫn rất xin lỗi đại ca rồi.

Kỉ Kiến Thận thấy mọi việc thuận lợi, chỉ cho rằng đệ đệ tuy nghĩ thông suốt nhưng cuối cùng thì trong lòng cũng có chút bất bình, nên cũng không nghĩ nhiều, giờ phút này con rùa nhỏ nhà mình đang nhu thuận nằm bên cạnh hắn, bây giờ mà nói chuyện Nhạc Nghịch hay quốc gia đại sự thì thật là đại sát phong cảnh.

Nghĩ đến ngày mai, sẽ phải đích thân dẫn quân đến Nhạc quốc còn hợp quân với quân đội Khiết quốc, thu phục Nhạc quốc dọn đường để có thể thuận lợi tra ra tung tích Nhạc Nghịch, xem chừng phải xa rùa con một vài ngày, vì thế ăn cơm cùng rùa con xong, liền vòng ra tiểu viện làm thịt rùa con toàn bộ ăn hết.

Đêm nay rùa nhỏ nhu thuận bất ngờ. Gần như có thể xem là muốn gì được đó, khiến Kỉ Kiến Thận thập phần thống khoái. Nhưng vẫn thấy có chút kỳ quái khó hiểu trong lòng, chẳng lẽ là rùa con không nỡ để mình đi sao?

"Ân… Nếu ta biến thành bộ dạng khác huynh có còn thích ta không?" Tuyền Cơ chôn đầu trong ngực Kỉ Kiến Thận mơ mơ hồ hồ hỏi.

"Tại sao lại hỏi như thế?" Tuyền Cơ rất ít khi đặt câu hỏi có tính giả thiết, cũng ít để ý những chuyện vụn vặt như vậy.

"Chàng là một tên háo sắc. Nếu ta trở nên xấu xí hay già nua rồi. Chàng nhất định sẽ không thích ta có phải không?!" Tuyền Cơ thấp giọng cúi đầu hỏi.

"Trước nói cho ta biết. Vì sao lại hỏi như thế?" Kỉ Kiến Thận ngồi dựa vào đầu giường, thuận tiện chỉnh lại tư thế của Tuyền Cơ, giúp nàng thật thoải mái khi dựa vào hắn.

"Ta nghĩ nếu kiếp sau ta thay đổi bộ dạng rồi gặp gỡ chàng. Không chừng chàng sẽ không còn thích ta đâu?" Tuyền Cơ nhẹ giọng nói.

Kỳ thật trong lòng nàng đang muốn nói ràng là, vạn nhất Nhạc Nghịch muốn giết nàng giải hận, đến Quỷ môn gặp quỷ nha đại ca, yêu cầu thêm một lần tá thi hoàn hồn nữa, có lẽ sẽ gặp lại Đại ma vương, chính là lần tiếp theo không chắc sẽ gặp được một thân thể tốt đẹp như thế này nữa, Đại ma vương kiêu như thế. Không chừng thấy nàng không thuận mắt.

Nàng đã quá thích, quá quen việc ở bên cạnh Đại ma vương rồi…

"Rùa ngốc! Nàng cho là ta chưa thấy qua mỹ nhân đầu bảng của thanh lâu sao? Ta quả thật thích dáng vẻ của nàng, thích thân thể của nàng, nhưng ta cũng thích tâm của nàng… Nếu nàng bị biến thành già nua. Ta thật sự là sẽ không quen. Nhưng mà chỉ cần tâm nàng vẫn còn, thì ta vẫn sẽ thích nàng như thế, tâm của nàng khắp thiên hạ chỉ có một!" Kỉ Kiến Thận vỗ về mái tóc dài của Tuyền Cơ ôn nhu nói.

Tuyền Cơ ôm chặt hắn, cọ cọ thật mạnh vào lòng hắn, vui vẻ nói: "Ta thích huynh nhất! Cho dù lời huynh nói chỉ là lời ngon tiếng ngọt chăng nữa! Ta cũng thật vui vẻ!

Kỉ Kiến Thận cười khổ gõ đầu nàng một cái: "Nàng làm sao lại không chịu tin tưởng ta? Cái gì mà lời ngon tiếng ngọt."

Tuyền Cơ xoa xoa cái trán bị ăn đau, trong lòng hạ quyết định, không lãng phí thời gian suy nghĩ, cúi đầu cắn Đại ma vương một phát. Ngẩng đầu lên nói: "Ngày mai huynh đi rồi, ít ra cũng mất một hai tháng nha…"

"Sao đó?" Đại ma vương mặt dày ngạo mạn cười.

Tên vô lại này!

Tuyền Cơ hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, giận giữ nói: "Sau đó ta quyết định cứ như cũ mà làm, trước đem chàng ăn sạnh sành sanh, rồi đá chàng ra ngoài."

Chiến thư như thế, Đại ma vương tất nhiên sẽ nhận. Hơn nữa còn phi thường cố gắng phi thường phối hợp để phù hợp với bổn phận là đối tượng bị ép buộc, tích cực phối hợp với hành động áp bức khoa trương của rùa con.

Sáng sớm hôm sau, người nào đó sau khi tuyên bố muốn đem người ra ép hỏng lại vô dụng ngủ mê mệt trên giường, mà người nào đó nghe nói sẽ bị ép tới chết lại phải đau khổ rời giường, chuẩn bị xuất phát đi làm đại sự.

Nhìn thoáng qua heo con ham ngủ trên giường, Kỉ Kiến Thận lòng đầy thỏa mãn, đây là lần cuối cùng hai người phải tách nhau…

Đại ma vương bị đệ đệ dùng kế điệu hổ ly sơn, việc bỏ trốn của rùa con lại càng thêm thuận lợi.

Đại ma vương rời đi, màn đêm buông xuống, Tuyền Cơ lại khởi xướng nướng thịt trong cung, cưỡng ép Lam Tích Lam Tinh và Triệu Thập Lục trở thành vật thí nghiệp cho tay nghề của bản thân. Hai năm qua, những người ở đây cũng đã quen với hành vi không màng tới cấp bậc lễ nghi của Tuyền Cơ, cho nên cũng không có hoài nghi gì.

Mấy thứ đồ Tuyền Cơ làm dù có tệ lắm thì ăn xong nhiều lắm cũng chỉ thượng thổ hạ tả một lần rồi thôi, nhưng thêm vào vài loại thảo dược của Hồng Dực nữa. Ăn vào không đầy một nén nhang sau, từng người một lần lượt hôn mê. Trong đó, Triệu Ngũ, Triệu Cửu hai người này am hiểu nhất chính là độc dược. Hồng Dực đành phải giở võ công đánh lén đưa hai người bài bố trước.

Vốn là với tố chất của ám vệ của Trầm gia, không có khả năng dễ dàng bị tính kế như thế, chỉ là ra tay lại là Tuyền Cơ và cao thủ như Hồng Dực không khỏi trách lật thuyền trong mương.

Tuyền Cơ đã là mẫu chủ lại không có võ công, lại là một người cực kỳ hợp tác, hai năm chung sống, cho dù Triệu Thập Lục là một sát thủ chuyên nghiệp, cũng không phát giác mà thu hồi phòng bị với nàng.

Hồng Dực là khách quý của Hoàng thượng, là đại tẩu của chủ mẫu, Triệu Ngũ, Triệu Cửu đối với nàng cũng có phần nới lỏng phòng bị. Võ công của Hồng Dực chỉ kém một chút so với đám người Kỉ Kiến Thận, lúc này lại có chuẩn bị trước, lại càng thuận lợi một kích đắc thủ.

Đem tất cả đến nội điện an bài, Hồng Dực đút Khả Nhi ăn giải dược, đợi nàng thanh tỉnh lại điểm lại huyệt đạo của nàng, hướng nàng nói: "Dược lực trên người bọn họ ba ngày sau sẽ mất, mấy ngày nay phiền ngươi chiếu cố bọn họ, sáng ngày mai, huyệt đạo trên người ngươi sẽ được cởi bỏ, lúc đó ngươi nên làm cái gì thì làm đi.."

Tuyền Cơ mắt hoe đỏ đem phong thư nhét vào tay áo Khả Nhi nói: "Giúp ta giao cho Hoàng thượng, thay ta nói một câu xin lỗi với huynh ấy. Bảo với Triệu Thập Lục bảo trọng, nhớ kĩ những lời ta nói qua với bọn họ."

Hồng Dực nhìn lại thời gian chẳng còn bao nhiêu, kéo Tuyền Cơ giúp nàng dịch dung thật nhanh, sau một lúc, hai người đã biến thành bộ dạng giống như Lam Tích, Lam Tinh nhìn kỹ tuy còn rất nhiều sơ hở, nhưng là ban đêm từ trong cung ra, sẽ không có ai nhìn kĩ, dựa vào tấm lệnh bài rất nhanh thuận lợi xuất cung.

Sau khi ra khỏi cung, nhân thủ mà Hồng Dực an bài liền tới tiếp ứng, hai người đổi trang phục thật nhanh, lên đường ngày đêm, chạy hơn mười ngày, cuối cũng cũng tới nơi Nhạc Nghịch hẹn ước.

Đau khổ đợi hơn nửa ngày, tới lúc hoàng hôn, trên đường cái một cậu bé cầm một phong thư chạy đến giao cho Hồng Dực, trong thư viết: "Bây giờ đến chỗ chuông đồng trên Linh sơn, chỉ được có hai người các ngươi đến, thêm một người, Dịch Thanh Vân sẽ được tặng thêm một đao.

Hồng Dực tái mặt, nhưng chỉ có thể thuận theo mà làm việc

229. Chương 230: Vẫn Luôn Si Ngốc, Từ Nay Say Mê

Trên Đồng Linh Phong, Nhạc Nghịch nhìn hai vị nam tử hôn mê bất tỉnh bên cạnh, trong lòng hưng phấn khó nén, nữ nhân khiến hắn mong nhớ đến sắp phát điên rất nhanh thôi sẽ thuộc về hắn, không còn ai có thể cướp nàng đi nữa!

Hồng Dực và Tuyền Cơ đúng hẹn mà đến, Nhạc Nghịch nhìn chằm chằm duy mạo[1] mang trên đầu Tuyền Cơ khàn khàn nói: "Nàng cởi mũ, từ từ đi qua, không được làm gì kỳ quái."

[1] Duy mạo: nón có mạng vải phủ xuống.

Tuyền Cơ nghe lời tháo mũ xuống, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn hai người hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, lớn tiếng nói: "Ngươi làm gì bọn họ vậy?"

Nhạc Nghịch dường như tham lam nhìn Tuyền Cơ từ trên xuống dưới vài lần, người trước mắt không phải là bức họa khô khan vô vị, người nàng chỉ cách hắn trong vòng mười trượng, mũi tựa hồ đã nghe được mùi hương trong trẻo như làn nước trên người nàng.

"Bọn họ còn sống, chỉ bị thương một chút." Nhạc Nghịch miễn cưỡng kiềm nén niềm hân hoan trong lòng, thúc giục: "Ngươi đi qua thì ta thả bọn họ."

Tuyền Cơ nghĩ một chút rồi nói: "Ta có thể đi qua, nhưng phải để đại tẩu ta xem qua tính mạng bọn họ không có gì đáng ngại thì ta đi với ngươi, nếu không, ngươi chỉ có thể mang thi thể của ta mà đi!"

Nhạc Nghịch nhíu mày nói: "Được!"

Tuyền Cơ quay đầu nhìn qua Hồng Dực một cái, nhẹ giọng nói: "Nhạc Nghịch vẫn chưa muốn giết ta, tỷ đừng hành động thiếu suy nghĩ, thấy đại ca và Lạc Dương không sao, thì lập tức mang bọn họ đi sau đó tìm người tới cứu ta." Nói xong xoay người đi về phía Nhạc Nghịch.

Nhạc Nghịch nhìn Tuyền Cơ từ từ đi tới, mỗi bước đều tựa như giẫm vào lòng hắn. Gió núi thổi nhẹ ống tay áo và làn váy dài của nàng lay động như múa, như ngay sau đó sẽ theo gió bay đi, tựa như ngày đó trên núi Xích Thánh… Chỉ là, ngày đó nàng từng bước từng bước rời xa hắn, hôm nay lại là đến bên hắn.

Vì ngày hôm nay, hắn đã chuẩn bị hơn một tháng, tuyệt không cho phép xảy ra điều gì ngoài ý muốn nữa.

Cuối cùng, Tuyền Cơ đến trước mặt còn cách hắn hai bước, đang muốn xoay người nhìn Dịch Thanh Vân và Lạc Dương, lại bị Nhạc Nghịch đưa tay kéo ra ngoài mấy trượng.

Người Hồng Dực thoáng một cái hạ xuống bên cạnh Lạc Dương và Dịch Thanh Vân, căng thẳng đưa tay thăm dò hơi thở của Dịch Thanh Vân. Hô hấp ổn định chỉ có chút suy yếu. Lại ấn vào mạch đập tứ chi của hắn, xác định chỉ bị một vài nội thương ngoại thương không xem là quá nặng. Lúc này mới yên lòng. Rồi đi xem Lạc Dương, chịu thương lại còn nhẹ hơn một chút.

Hai người hôn mê bất tỉnh. Hẳn là bị điểm huyệt và hạ dược. Trong lòng bình tĩnh lại một chút. Ngẩng đầu gật đầu với Tuyền Cơ đã bị kéo ra xa một đoạn nói: "Bọn họ không sao."

Nhạc Nghịch nói: "Yên tâm rồi chứ? Đi thôi!"

Nói rồi đưa ngón tay điểm huyệt Tuyền Cơ, ôm lấy nàng, vài bước thì đã không thấy bóng dáng.

Hồng Dực lấy trong ngực ra pháo lửa đưa tin, tung lên trời. Ánh lửa sáng rực nở rộ trong trời đêm, Quỷ Công giáo chúng mỗi người mỗi nơi gần đó bắt đầu theo dõi tìm kiếm hướng Nhạc Nghịch chạy trốn, bốn vị Quỷ Công giáo chúng khiêng cáng lên núi, giúp Hồng Dực đưa hai người Dịch Thanh Vân và Lạc Dương đến nghỉ tại phân đà gần nhất. Cũng có người cưỡi khoái mã báo tin cho Khiết Cẩn Minh.

Trước khi Kỉ Kiến Thận dẫn đầu đại quân rời kinh xuất phát, Khiết Cẩn Minh liền lấy cớ phải bố trí quân Khiết quốc đi trước sớm hơn mang theo tùy tùng cưỡi khoái mã rời khỏi.

Đại quân tới chỗ biên giới Kỉ quốc và Nhạc quốc, Kỉ Kiến Thận mới thu được tin tức, Tuyền Cơ và Hồng Dực ở trong cung đánh lén khống chế bọn người Triệu Thập Lục, cùng nhau rời kinh mất tích…

Kỳ thật từ buổi sáng ngày Khả Nhi tỉnh lại, đã tấu trình việc này cho Triệu Chính đóng trong kinh, tin tức nhiều ngày như vậy mới đến tay Kỉ Kiến Thận, đều bởi vì Khiết Cẩn Minh hiểu quá rõ hệ thống truyền tin của Trầm thị, âm thầm dùng thủ đoạn ngăn chặn tin tức, tranh thủ thêm nhiều thời gian cho Hồng Dực.

Kỉ Kiến Thận vừa sợ vừa giận, nắm bức thư Tuyền Cơ viết do Khả Nhi giao lại, trong lòng hận chết sự cả gan làm loạn, tự mình làm chủ của Tuyền Cơ! Càng giận huynh đệ lại vì một nam nhân mà dùng cách như thế bán đứng mình. Hồng Dực thì không cần nói, nếu giờ phút này nàng ở trước mặt, việc đầu tiên hắn làm chính là lấy đao chém nàng thành hai đoạn!

Trong thư Tuyền Cơ kể rõ ngọn nguồn sự việc, lại cầu tình cho người, cuối cùng hứa chắc chắn mình nhất định sẽ nghĩ cách trở về bên cạnh hắn vân vân… Nói thật dễ nghe, Nhạc Nghịch hôm nay sớm đã trắng tay. Liều lĩnh, việc gì cũng làm được, rơi vào tay hắn, còn cách gì có thể hy vọng?!

Thảo nào rùa con vào tối một ngày trước khi hắn xuất phát tỏ ra kỳ quái như vậy, căn bản nàng quyết định chờ hắn vừa đi, bèn lấy mình đi đổi Dịch Thanh Vân và Lạc Dương!

Lòng Kỉ Kiến Thận khó chịu như chảo lửa, nhưng mà càng trong thời điểm như vậy, thì càng phải bình tĩnh. Hít sâu mấy cái, Kỉ Kiến Thận phân phó cho tất cả thám tử của Trầm thị, triều đình, nhanh chóng tra xét tung tích của Hồng Dực và Tuyền Cơ. Hy vọng có thể chặn lại trước khi các nàng thương thảo với Nhạc Nghịch. Bên cạnh đó phân phó thám tử ở Nhạc quốc gấp rút tìm kiếm tung tích của Nhạc Nghịch.

Lại qua hai ngày, một phong mật thư do Quỷ Công giáo chúng chuyển đến Trầm thị hoàn toàn đập tan hy vọng của hắn - ở Nhạc quốc Hưởng Linh sơn Đỉnh Đồng Linh, Tuyền Cơ bị Nhạc Nghịch cướp đi, không rõ tung tích!

Khi Tuyền Cơ tỉnh lại, phát hiện mình ở trong một sơn động tối đen, dưới người chèn cỏ khô rất dày nên không khó chịu, trên tảng đá không xa trước mặt đặt một ngọn đèn dầu, tỏa ra ánh sáng mờ mờ, Nhạc Nghịch đang ngồi xếp bằng ở một bên hình như là đang luyện công.

Thỉnh thoảng Tuyền Cơ cũng thấy Kỉ Kiến Thận ngồi xếp bằng vận công như vậy, trong lòng nghĩ đến một đoạn trong tiểu thuyết võ hiệp, không biết lúc này ném hòn đá vào người hắn, có thể khiến hắn tẩu hỏa nhập ma, trực tiếp thổ huyết hôn mê chết ngất hay không?

Đang do dự, Nhạc Nghịch bỗng nhiên thân hổ chợt động, phụt thổ ra một ngụm máu tươi.

Tuyền Cơ cũng chấn động, chẳng qua nàng chỉ nghĩ mà thôi, vẫn chưa hóa thành hành động cụ thể, sao Nhạc Nghịch đã thật sự "Tẩu hỏa nhập ma"? Không phải Thiên nữ như nàng đã phát triển đến trình độ có thể dùng niệm lực công kích chứ.

Nhưng Nhạc Nghịch cũng chỉ là thổ một ngụm máu này mà thôi, ho khan vài tiếng, lúc mở to mắt thì thần trí lại trấn tĩnh, dáng vẻ tinh thần không tệ. Tuyền Cơ không khỏi thất vọng.

Nhạc Nghịch nhìn chằm chằm Tuyền Cơ chớp mắt cũng không chớp, Tuyền Cơ bị hắn nhìn trong lòng sợ hãi, động cũng không dám động.

"Nàng có đói không?" Vậy mà Nhạc Nghịch vừa mở miệng lại hỏi một câu thập phần ôn nhu.

Tuyền Cơ trong lòng cười khổ, đói cũng không muốn ăn a, nhưng mà lúc này vẫn nên thuận theo khẩu khí nói chuyện của hắn trước thì tốt hơn, vì thế gật gật đầu nói: "Có một chút. Đây là nơi nào?"

Nhạc Nghịch lấy một cái giỏ trúc từ sau tảng đá đưa tới trước mặt Tuyền Cơ, lại lấy một túi nước đưa cho nàng.

Trong giỏ trúc để không ít lương khô, mấy thứ đó nhìn qua khiến người ta không muốn ăn, Tuyền Cơ cầm một cái chậm rãi cắn từng miếng, cảm thụ sâu sắc giá trị triết học của "Chuyển từ tiết kiệm sang xa hoa thì dễ, chuyển từ xa hoa sang tiết kiệm khó vô cùng".

"Đây là nơi năm đó ta bái sư luyện công..." Nhạc Nghịch bỗng bắt đầu kể lại.

Tuyền Cơ vừa dùng răng vật lộn với lương khô, vừa dùng âm mũi "Ừ" hai tiếng lấy lệ mình đang lắng nghe.

"Sau này, sư phụ cũng mai táng trong sơn động này."

Khụ khụ khụ! Tuyền Cơ bị nghẹn đến che miệng ho như điên! Tên biến thái này, đem nàng đến mộ phần sư phụ hắn làm gì?!

"Nàng sao vậy?" Trong lúc nói chuyện, Nhạc Nghịch đã đến bênh cạnh Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ vừa tránh đi vừa ho khan miễn cưỡng nói: "Không... Khụ khụ... Không sao! Không sao! Khụ khụ!"

Nhạc Nghịch biến sắc, đưa tay nắm lấy cổ Tuyền Cơ giữ nàng trên đống cỏ khô, oán hận nói: "Lúc Kỉ Kiến Thận chạm vào nàng, ngươi có trốn tránh như vậy không?"

Cổ bị nắm lấy, ho cũng không ho được, lập tức mặt căng đỏ bừng, không thể nói tiếp, hai mắt tối sầm lại, gần như chết ngất tại chỗ.

Nhạc Nghịch phát hiện nàng không ổn, vội vàng rút tay về, kéo Tuyền Cơ trên đống cỏ khô ngồi dậy. Đưa tay nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, Tuyền Cơ được giúp, cuối cùng cũng khạc lương khô mắc ở cổ họng ra. Bằng không bị lương khô nghẹn chết, vậy thì chết rất mất mặt.

Mở túi nước ra, uống hai ngụm cho thuận khí, Tuyền Cơ mới cảm thấy cuối cùng cũng mình tìm được đường sống trong chỗ chết, trở lại nhân gian.

Nhạc Nghịch nhìn chằm chằm nàng, chưa từ bỏ ý định truy hỏi: "Vì sao phải tránh ta?!"

Tuyền Cơ càng xem thường, tức giận nói: "Chẳng qua ta chỉ né tránh một chút, ngươi vừa mất hứng một chút thì đã suýt bóp chết ta, ta có thể không tránh ngươi sao?"

Nhạc Nghịch trầm mặc một chút nói: "Ta cố gắng không thương tổn nàng, nàng sẽ không tránh ta phải không?"

Tuyền Cơ nhìn hắn có chút sợ hãi. Nhạc Nghịch như vậy rất kỳ quái, trong ấn tượng hắn chưa từng dùng loại giọng điệu thương lượng này nói chuyện với người khác, bỗng nhiên ôn hòa dịu dàng như vậy, sẽ không có ý đồ kỳ dị gì chứ.

"Ưm, ngươi nói chuyện đàng hoàng với ta, tất nhiên ta sẽ không trốn ngươi." Nói được lời này cũng có đạo lý - nếu như ngươi muốn động tay động chân, vậy phải trốn phải phản kháng.

Nhạc Nghịch lại hình như tương đối hài lòng với câu trả lời như vậy, nhưng vừa mở miệng lại hỏi một câu làm Tuyền Cơ như nghe sấm: "Vì sao Kỉ Kiến Thận chạm vào nàng, nàng lại không tránh!"

Tuyền Cơ thực sự bị hỏi ngây người, đây là vấn đề trẻ con gì vậy!

Nhất thời không nhịn được, thốt ra: "Hắn là trượng phu ta, vì sao ta phải tránh hắn?"

"Ta cũng có thể làm trượng phu của nàng!"

Tiếp tục đề tài này rất nguy hiểm! Ánh mắt Tuyền Cơ đảo qua đảo lại, nghĩ làm thế nào nói sang chuyện khác. Tay Nhạc Nghịch đã với đến ôm lấy nàng vào lòng.

Muốn chết rồi! Chẳng lẽ tên này định dùng vũ lực? Tuy rằng Tuyền Cơ không ngừng cảnh báo bản thân phải bình tĩnh, nhưng phản ứng bản năng của cơ thể vẫn không nhịn được cố gắng giãy ra.

Khí lực của nàng so với Nhạc Nghịch, hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc, căn bản chỉ là lấy trứng chọi đá.

May là Nhạc Nghịch không làm gì nữa, chỉ ôm nàng không buông. Tuyền Cơ vật lộn giãy một trận không ra, quyết định đổi phương pháp.

Trước tiên, cất giọng kêu: "Buông tay… Ta không thở được!"

Nhạc Nghịch ngẩn ra. Quả nhiên đã buông lỏng một chút.

Sau đó, bắt đầu tâm lý gọi đầu hàng: "Trước nay Kỉ Kiến Thận chưa bao giờ bắt buộc ta." Tuyền Cơ không nhớ thù xưa đưa dáng vẻ ác bá lúc đầu của Đại ma vương quy về phạm vi liếc mắt đưa tình.

Nhạc Nghịch mặt sa sầm. Quả nhiên buông tay lùi lại một chút.

"Hắn đối tốt với nàng, ta cũng có thể! Hắn vì nàng bỏ hết cơ thiếp, ta cũng có thể! Nàng không thích những nữ nhân đó, ta giết tất cả các nàng là được."

Tuyền Cơ trợn mắt há mồm, có thể đừng đẫm máu như vậy không a, chẳng qua ngẫm nghĩ lại một chút, dường như tên này đã phóng hỏa đốt cung điện của mình, chắc là ngay cả những phi tử gì gì cũng đã xử lý cùng nhau, nghĩ vậy, trong lòng không nhịn được phát lạnh.

Nhạc Nghịch còn đang chờ nàng trả lời, Tuyền Cơ cười khổ nói: "Lúc này ngươi có thể vì ta giết các nàng, tương lai cũng có thể vì người khác mà giết ta."

"Ta sẽ không!" Nhạc Nghịch nói chắc như đinh đóng cột, ở trong lòng hắn, chỉ cần có thể có được nữ tử trước mặt, làm sao còn có thể lại nhìn người khác?

Tuyền Cơ nhìn thấy trên khuôn mặt đang u ám của hắn lộ ra chút u buồn, bỗng nhiên trong lòng có chút thông cảm với hắn. Tên này chịu khổ nhiều quá, lại không biết giải thoát cho bản thân, rõ ràng chính là một người EQ bằng 0, căn bản không biết làm sao để yêu một người.

Hồi tưởng một chút, lấy tính tàn nhẫn hiếu sát của hắn, hắn đối với mình quả thật tính là không tệ, đắc tội với hắn nhiều lần như vậy, cũng vẫn không xuống tay cho nàng răng rắc đi đời.

Chỉ là thông cảm dù sao cũng không phải là tình yêu.

"Được rồi! Ngươi sẽ không, nhưng mà, người ta thích không phải là ngươi." Tuyền Cơ bỗng không muốn vì bảo vệ tính mệnh mà hư tình giả ý với hắn.

"Vì sao? Điều Kỉ Kiến Thận có thể làm được, ta đều có thể làm được. Vì sao nàng thích hắn không thích ta? Chỉ vì... Chỉ vì người nàng gặp trước là hắn phải không?! Hay là vì, hắn là Thánh quân?" Quả nhiên sắc mặt Nhạc Nghịch trở nên dữ tợn, siết chặt nắm tay, dáng vẻ lúc nào cũng có thể bạo khởi sát nhân.

Tuyền Cơ ngay lập tức hối hận, quả nhiên lời thật thì khó nghe, nói thật đúng là nguy hiểm!

Nhạc Nghịch nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi không nói lời nào của nàng, cũng biết mình làm nàng sợ, miễn cưỡng áp chế lửa giận trong lòng, hừ lạnh nói: "Mặc kệ thế nào. Người có thể đi cùng nàng đến cuối cùng, chỉ có thể là ta!"

Trong lòng không cho là đúng, nhưng giờ phút này không phải là thời điểm thoải mái khoe võ mồm.

"Sư phụ ngươi mai táng ở đâu trong sơn động này?" Hai người cứ mắt lớn trừng mắt nhỏ như vậy, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, Tuyền Cơ quyết định tìm chuyện để nói, phân tán sự chú ý của Nhạc Nghịch một chút, kéo dài thời gian chờ Đại ma vương tới cứu nàng.

Nhạc Nghịch yên lặng nhìn về phía tảng đá to đặt ngọn đèn, không ra tiếng.

"Ơ, là phía dưới tảng đá phải không? Hắn qua đời thế nào a?"

"Đấu võ thua ta, bị một chưởng của ta đánh chết." Tuyền Cơ hoảng sợ không nói, người gì thế này! Thật đúng là mất hết nhân tính. Ôi trời ơi, mình không nên hỏi những câu như vậy. Người bên cạnh Nhạc Nghịch nếu không phải tự nhiên chết, mười thì hết chín đều là chuyện tốt Nhạc Nghịch làm, mình thật là ngu ngốc a! Đang tốt đẹp hỏi cái này làm gì?

"Lúc ta còn rất nhỏ đã bị lưu đày bên ngoài, ở gần nơi này gặp được sư phụ, hắn dạy ta võ công, nhưng chưa bao giờ tiết lộ danh tính, sau này ta biết, hắn là kẻ tử thù của Nhạc gia, dạy ta võ công, chỉ là hy vọng có một ngày cô sát tinh như ta có thể thay hắn giết hết người của Nhạc gia!" Bỗng Nhạc Nghịch lại có mong muốn kể hết tâm sự.

Người này sao lại gặp phải toàn kẻ lòng lang dạ sói biến thái như vậy a! Thật là xui xẻo!

"Ta cũng muốn làm hoàng tử thân vương vô lo vô nghĩ, có mẫu phi, có hoàng huynh, chỉ sống một đời bình thường cũng tốt. Nhưng ông trời tàn nhẫn chưa từng cho ta cơ hội này! Ta vừa ra sinh, đã là cô sát tinh! Nếu đã như vậy, ta cần gì phải khách khí với bọn họ? Ai dám phản bội ta, ta sẽ một đao giết chết. Dù sao ta vốn chính là kẻ không cha không mẹ không người thân để tin tưởng!" Nhạc Nghịch lạnh nhạt nói.

Tuyền Cơ rất muốn nhẫn nại, nhưng chung quy không nhịn được, mở miệng phản bác: "Người khác đối với ngươi không tốt, ngươi liền muốn trả thù. Kết quả khiến cho bản thân cũng không vui, hà cớ gì chứ? Trời cao không phải không cho ngươi cơ hội, là bản thân ngươi muốn chọn đi con đường này, võ công ngươi tốt như vậy, người thân của ngươi đối với ngươi không tốt, không thể ở cùng chẳng lẽ không thể trốn đi, tiêu dao giang hồ cũng có thể vui vẻ qua ngày!"

Nhạc Nghịch cười thảm một tiếng, oán hận nói: "Nàng không phải người trong cuộc, tất nhiên sẽ nói thoải mái!"

Tuyền Cơ nghĩ một chút, nói: "Tuy rằng phụ mẫu ta không xấu xa như phụ mẫu ngươi, nhưng mà cũng không tính là phụ mẫu tốt tận trách nhiệm, lúc ta mười hai tuổi phụ thân đã phá sản mắc khoản nợ lớn, mỗi ngày đánh bạc uống rượu, say rượu rồi thì đánh ta và mẫu thân ta, sau này nhảy lầu tự sát, để lại nợ nần rất nhiều, mỗi ngày mẫu thân chỉ khóc lóc đau buồn, ta cũng rất sợ, nhưng không ai để ý đến ta, sau

này mẫu thân cũng bị bệnh, ta cố gắng kiếm tiền chữa bệnh cho nàng, nàng lại chỉ một lòng muốn chết, ở trong lòng nàng, ta chỉ là nữ nhi của nam nhân nàng yêu, nam nhân nàng yêu đã chết, ta chẳng còn quan trọng nữa. Lúc nàng mất, ta mới mười bảy tuổi, họ hàng tránh ta như rắn rết. Thế nhưng bất kể chịu khổ thế nào, ta cũng tin tưởng, một ngày nào đó sẽ tốt đẹp hơn. Trong lòng không muốn, đừng đẩy cho người khác, ta từng chịu nỗi khổ bị đối xử tệ bạc, lại trút nỗi khổ lên người kẻ khác, vậy ta và những kẻ tổn thương đối tệ với ta có gì khác nhau? Muốn làm loại người nào, chung quy là bản thân quyết định."

Nhạc Nghịch nghe xong ngẩn ra, lắc đầu nói: "Phụ mẫu của nàng, không phải là Ninh quốc Hi thân vương và Hi Vương phi sao?"

"Không phải! Ta mượn xác hoàn hồn đến đây. Ninh Nguyệt Quận chúa thật sự, e là đã sớm đầu thai rồi." Bầu không khí nói chuyện lúc này cũng không tệ lắm, Tuyền Cơ cũng hiểu được loại chuyện này, giấu giếm không hay gì, dù sao Nhạc Nghịch cũng sẽ không rêu rao khắp nơi.

Nhạc Nghịch biến sắc nói: "Thực sự có chuyện địa phủ luân hồi sao?" Nhớ tới tin tức lúc trước bảo thám tử tìm hiểu, quả thật như thế, một nữ tử yếu ớt hơn mười năm đều ngây ngây ngốc ngốc, làm sao có thể bỗng nhiên trở nên thanh tú thông minh như nữ tử trước mặt? Cách giải thích duy nhất cũng chỉ có thể là linh hồn bám vào người.

Tuyền Cơ gật đầu nói: "Có a, ta đã gặp quỷ sai, chính hắn đưa ta đến đây."

Nhạc Nghịch bán tín bán nghi, im lặng không nói, trong lòng lại như sông cuộn biển gầm.

"Ngươi vẫn chưa nói cho ta biết, rốt cuộc sơn động này ở đâu vậy?" Tuyền Cơ thừa cơ nói.

Nhạc Nghịch lạnh nhạt nói: "Nàng chưa từ bỏ ý định muốn chạy trốn. Ta không ngại dẫn nàng đi nhìn nơi này."

Lại đưa tay kéo Tuyền Cơ, đi về phía cửa động, động tác thô lỗ, nhưng đại chưởng nắm cổ tay Tuyền Cơ thì lực đạo nhẹ nhàng, giống như nàng là ngọc lưu ly dễ vỡ.

Sơn động này không tính là quá sâu, thông qua một tảng đá to lớn. Chỉ thấy một mảng sáng trắng lộ ra trước cửa động - lúc này không biết là buổi sáng hay là buổi chiều.

Tuyền Cơ có chút không thích ứng chớp chớp mắt, đến trước cửa động vừa nhìn liền ngây dại.

Trước cửa động có một phiến đá nhỏ chìa ra chỉ đủ ột người đứng, nhìn xuống dưới là vực sâu vạn trượng, nhìn trên nhìn trái nhìn phải, vách đá cheo leo ngàn nhẫn[2], trừ phi nàng mọc ra một đôi cánh hoặc là có cước lực khinh công của nhất đẳng cao thủ, nếu không căn bản không có khả năng rời khỏi nơi này, lại càng không nói đến cầu cứu bên ngoài.

[2] Nhẫn: đơn vị đo lường thời xưa, bằng 8 thước hay 7 thước.

Nơi này vách núi ẩn trong dãy sơn, gần đó không dấu chân người lui tới. Đại ma vương muốn tìm mình cũng sẽ không tìm mỗi một vách núi trên thạch bích, lần này thật sự là chết chắc rồi!

Nhìn thấy khuôn mặt khổ qua của Tuyền Cơ, tâm tình Nhạc Nghịch bỗng vui vẻ. Nữ nhân này, từ nay về sau chỉ có thể ở bên mình, đang lúc cao hứng, bỗng nhiên ngực quặn đau một trận.

Cơn đau đến đột ngột, giống như một nhát dao nhọn thình lình đâm vào ngực, đau đến Nhạc Nghịch gần như không thể đứng nổi.

Đáng chết! Chẳng lẽ thuốc này phát tác nhanh như vậy? Hắn không cam lòng, vất vả biết bao giữ nữ nhân này bên cạnh… Hắn phải kiên trì… Hắn nhất định có thể tiếp tục chống đỡ!

Tuyền Cơ miễn cưỡng điều chỉnh cho tốt tâm trạng đang sa sút, bỗng nhiên phát hiện bàn tay đang nắm cổ tay mình trở nên lạnh như băng, ngoảnh lại chỉ thấy sắc mặt xanh đen của Nhạc Nghịch.

"Ngươi… Ngươi làm sao vậy?" Tuyền Cơ không rõ mình muốn hắn có sao hay là muốn hắn không sao.

Nhạc Nghịch không nói được một lời. Bỗng nhiên ngửa mặt ngã xuống, Tuyền Cơ hoảng sợ, đưa tay thăm dò hơi thở của hắn, hơi thở đứt quãng rất mỏng manh, thầm nghĩ: Không phải là cùng bệnh với Lạc Dương chứ…

Sờ mạch đập của hắn, tốc độ lại nhanh đến dọa người, đây là bệnh trạng gì?

Nhưng đại biến thái bỗng nhiên ngã xuống như vậy, thời cơ khó có! Tuyền Cơ đưa tay lần tìm pháo lửa truyền tin trong ngực mà Hồng Dực đưa cho, lập tức mặt mũi trắng bệch. Không thấy!

Lần tìm đồ trên người một chút, trừ bỏ quần áo, thứ gì cũng không thấy, nhất định là hỗn đản Nhạc Nghịch này thừa lúc nàng hôn mê lấy đi! Tuyền Cơ rơi vào đấu tranh tâm lý.

Nhạc Nghịch ở ngay cạnh cửa động, thêm chút sức là có thể đẩy hắn xuống, ngã xuống từ độ cao này, không chết cũng tàn phế, không thể uy hiếp nàng nữa. Nhưng muốn nàng xuống tay như thế, thật đúng là nàng làm không được. Quan niệm đạo lý kiếp trước đã cắm rễ trong đầu. Sát hại một người không có năng lực phản kháng, dù đó không phải là người tốt, nàng cũng không làm được.

Lại nói, một mình ở lại trong động này cũng thập phần kinh khủng, trong động chôn một người chết, dưới cửa động lại để một người, sợ Kỉ Kiến Thận còn chưa tìm được mình, mình đã chịu không nổi trước rồi.

Tuyền Cơ trái lo phải nghĩ, rốt cục quyết định trước tiên vào động xem có thứ gì để chạy trốn, nói không chừng pháo lửa truyền tin bị lấy đi cũng sẽ ở bên trong. Nếu thật sự không có, thì tốt xấu gì cũng phải kiểm kê một chút xem lương khô thức ăn nước uống còn bao nhiêu, mình có thể chống đỡ được bao lâu.

Nguồn sáng duy nhất trong sơn động chính là ngọn đèn kia, Tuyền Cơ vừa trấn an bản thân: Cái người chết trong động kia đã chết hơn mười năm rồi, xương cốt đã thành tro, không có gì đáng sợ, vừa giơ ngọn đèn đông kiếm tây tìm, thứ tìm được chỉ có một ít quần áo đơn giản và lương thực túi nước cùng dầu thắp, dây thừng cái gì thì đừng nói, ngay cả dao cắt hoa quả cũng không có, lại càng không nói đến vật báo tin phòng thân Hồng Dực đưa ình.

May mắn duy nhất là lương khô cùng nước uống không thiếu, hẳn có thể chống đỡ mười ngày tám ngày, khí trời khá lạnh, lương khô cũng sẽ không dễ hỏng.

Lại nhìn khắp trong động một vòng, phát hiện từ trong còn rẽ ra bốn huyệt động, giống như một sảnh bốn phòng trời tạo, nhưng trong những động này đều chẳng có gì cả, đã không có đường ra cũng không có nguồn nước, bởi vì không có chỗ thông gió lâu ngày, mùi cũng khá là không dễ ngửi.

Cũng may những huyệt động này có lẽ Nhạc Nghịch và sư phụ hắn trước kia từng ở qua, lại cũng dọn dẹp tương đối sạch sẽ, không có những thứ như muỗi gì gì đó.

Đến cửa động, Nhạc Nghịch vẫn nằm ở đó không nhúc nhích, giống như đã chết mất rồi. Tuyền Cơ trong lòng bồn chồn, bỗng nhiên hy vọng Nhạc Nghịch có thể tỉnh lại, nếu không một mình ở nơi quỷ quái này… Không nhịn được rùng mình một cái.

Nhìn dáng vẻ hắn, như là bị bệnh hoặc ăn thứ dược nào đó sinh ra tác dụng phụ, Tuyền Cơ nhớ tới lúc mới vừa tỉnh lại Nhạc Nghịch từng thổ huyết, tên này hẳn là bị thương rồi.

Cũng đúng. Đại ca võ công nghe nói cũng là giỏi vô cùng, Nhạc Nghịch muốn bắt hắn, e cũng trả một cái giá đắt.

Kỳ thật Tuyền Cơ đoán đúng một phần, Nhạc Nghịch cũng biết sự lợi hại của Dịch Thanh Vân, không dám xem thường, nhưng hắn tuyệt đối không để chuyện bắt cóc Tuyền Cơ xảy ra sơ suất, nên cắn răng uống Liệt Hồn đan, có thể trong khoảng thời gian ngắn tăng công lực lên, nhưng làm hao tổn thân thể rất lớn.

Nhạc Nghịch dựa vào sự trợ giúp của Liệt Hồn đan bắt được Dịch Thanh Vân, nhưng vẫn bị nội thương, sau khi trao đổi con tin với Hồng Dực, nóng lòng trốn tránh mạng lưới Quỷ Công giáo đưa Tuyền Cơ thuận lợi đến nơi này, nên bất chấp thương tích trên người, lại uống một viên Liệt Hồn đan nữa.

Đổi lại là người khác, đã sớm mất mạng lâu rồi. Hắn ỷ vào công lực thâm hậu, chống đỡ được đến lúc này, cũng đã thế suy sức yếu.

Tuyền Cơ nhẹ nhàng đẩy hắn vài cái, không thấy phản ứng. Cắn răng đưa tay sờ xem trên người hắn có để mấy thứ lấy từ chỗ nàng không, hoặc là có thuốc có thể cứu hắn một mạng trước.

Tìm tới tìm lui lại chỉ tìm được một túi gấm nhỏ, vừa mở ra nhìn, là một thắng kết[3] còn chưa làm xong.

[3] Thắng kết: dây kết, tua kết.

Tuyền Cơ nhớ rõ trong kiếp này thứ này dường như chỉ có mình nàng biết thắt, cẩn thận nhìn lại, đột nhiên nhớ tới, đây là khi ngày đó bị Nhạc Nghịch bắt về Nhạc quốc, ở trên xe nhàm chán, kéo tua cờ của cửa sổ để thắt.

Không nghĩ tới Nhạc Nghịch lại có thể trân trọng giữ bên người.

Tuyền Cơ nhìn chiếc thằng kết nhỏ này, nhất thời ngẩn người, Nhạc Nghịch này, tựa hồ là thật sự thực thích nàng rồi… Thật là… Ôi!

Bỏ mặc hắn ở nơi cửa động này, dù không bệnh chết, chỉ sợ thời gian lâu cũng sẽ lạnh chết, Tuyền Cơ cười khổ nhét thằng kết vào trong túi gấm để lại vào trong ngực Nhạc Nghịch, cười khổ nói với hắn: "Thấy sự tinh mắt và si tâm thế này của ngươi, giữ lại một mạng nhỏ cho ngươi. Nếu ngươi tỉnh, cũng không thể làm ta khó xử nữa!"

Nhạc Nghịch thân hình cao lớn nặng nề, Tuyền Cơ thực sự là dùng hết sức mới kéo hắn vào trong động đặt trên đống cỏ khô, thấy hắn nằm bên ngoài một lát, môi đã có chút khô nứt, vì thế lấy bộ y phục bên cạnh đắp lên người hắn, lại lấy một túi nước, nâng đầu hắn lên cho hắn uống hai ngụm nước.

Tất nhiên cách Tuyền Cơ đưa nước không ướt át như trong phim, hay là miệng kề miệng. Nàng trực tiếp nắm lấy mũi Nhạc Nghịch, tách miệng hắn ra, sau đó đổ vào miệng hắn một chút nước. Lại buông túi nước xoa xoa cổ họng hắn một chút, giúp hắn nuốt xuống, cả quá trình chẳng khác gì cho dế uống nước, nhưng thập phần hữu hiệu rất nhanh đưa xong vài ngụm nước.

Mấy lần xem thử Nhạc Nghịch còn thở không, mình ăn chút lương khô, xé một phần váy hồng nhạt trên người, dời tảng đá đem tấm vải lớn kia đặt trên mái cửa động.

Nhìn thấy gió núi thổi tấm váy tung bay theo gió, trong lòng âm thầm cầu khẩn, những người đi tìm ngàn vạn lần phải nhớ ngẩng đầu nhìn lên a!

May mắn đang mùa đông, y phục trên người tầng tầng lớp lớp, ít một tấm vải cũng không ảnh hưởng việc giữ ấm thân thể.

Trở lại trong động, Nhạc Nghịch vẫn còn hôn mê, nhưng mặc kệ thế nào, trong động còn có người sống, cảm giác cũng an tâm không ít. Tuyền Cơ chuyển một ít cỏ khô qua chỗ cách Nhạc Nghịch không phải quá xa làm cái đệm đơn giản, nằm xuống nghỉ ngơi giữ sức.

Không biết khi nào thì Đại ma vương có thể tìm được nàng, lương thực và nước uống đều có hạn, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, hoặc không nên hoạt động quá nhiều tiêu hao năng lượng và lượng nước thì tốt.

Khi Nhạc Nghịch tỉnh lại, điều hắn nhìn thấy là một cảnh tượng như vậy, Tuyền Cơ nằm ngủ say gần đó, tiếng hít thở chầm chậm nhè nhẹ nhàng có thể nghe rõ ràng, dưới ngọn đèn lờ mờ, nét mặt đang ngủ yên tĩnh, khiến hắn cảm thấy trong lòng một vùng an hòa.

Mình nằm trên đống cỏ khô, trên người đắp không ít quần áo, bên đầu đặt một túi nước, trên vạt áo trước ngực còn có vết nước chưa khô… Là nàng sắp xếp cho hắn sao? Còn lo hắn có thể bị lạnh bị khát?

Một thứ cảm giác ấm áp chưa từng có dâng đầy lồng ngực, chưa từng có người chiếu cố hắn như vậy, cho dù là khi còn bé ở trong hoàng cung cung nữ ma ma và thái giám phụ trách hầu hạ hắn, đối với hắn lúc nào cũng xa cách.

Đợi hắn trưởng thành, đã không hề cần người chiếu cố, người thân bị hắn giết sạch, bên cạnh chỉ còn lại thuộc hạ kính sợ không dám gần hắn, và những nữ nhân ngoại trừ phát tiết dục vọng thì không còn tác dụng.

Những phi thiếp của hắn, hắn cũng chưa từng tin tưởng các nàng, lại càng không cho phép các nàng ở lại bên khi hắn ngủ say, bởi vì hắn không biết người nào trong đó sẽ bỗng nhiên lấy ra một thanh chủy thủ đâm vào trái tim hắn.

Ngực tựa hồ không đau đớn như vậy nữa, đề khí qua loa, lại phát hiện thể lực như cát chảy trôi đi rất nhanh, e là mình không chịu được một cửa này, nhưng cũng chẳng sao, nữ nhân này sẽ ở đây cùng hắn.

Tuyền Cơ không ngủ quá say, nên lúc tay Nhạc Nghịch chạm vào khuôn mặt nàng, nàng lập tức tỉnh.

Mở to mắt nhìn ánh mắt u tối của Nhạc Nghịch, trong lòng cả kinh, bật dậy co người lại.

"Vì sao vừa rồi không thừa cơ đẩy ta xuống vách núi?" Nhạc Nghịch không truy kích, bình tĩnh hỏi.

Tuyền Cơ nghĩ vừa rồi mình xem như cứu hắn, không nhịn được trộm đắc ý một chút, nói: "Ta không như ngươi. Không có thói quen tùy tiện giết người!"

"Nếu ta muốn giết nàng, nàng có giết ta không?"

"Đương nhiên giết rồi!" Chẳng lẽ còn ngu ngốc tùy ngươi giết sao?

Nhạc Nghịch cười lạnh một tiếng nói: "Những kẻ bị ta giết chết, đều là người muốn giết ta! Nàng có gì không giống ta?"

"Ngươi phóng hỏa đốt hoàng cung, rất nhiều người trong đó đều không có ý nghĩ muốn giết ngươi!"

"Đó là bởi vì bọn họ không có cơ hội mà thôi!"

"Khiến người hận như vậy, ngươi nên kiểm điểm chính mình một chút rồi."

"Kiểm điểm? Kiểm điểm cái gì, kiểm điểm cô sát tinh như ta vốn không nên sinh ra?!"

"Ta nói rồi, ngươi muốn làm dạng người gì, là chính ngươi chọn, nếu ngươi không muốn, lời tiên đoán có thể tính gì? Người nhà ngươi đối với ngươi không tốt, ngươi có thể rời khỏi bọn họ, bọn họ muốn giết ngươi hại ngươi, ngươi bất đắc dĩ giết bọn họ để phản kháng, nhưng ngươi vẫn có thể quên bọn họ, làm lại từ đầu là người tốt."

"Đủ rồi! Ta không phải người tốt! Chẳng lẽ Kỉ Kiến Thận là người tốt?!" Nhạc Nghịch khí hận không thôi.

Tuyền Cơ nghĩ một chút, rất thành thật nói: "Quả thật hắn cũng không phải người tốt."

"Một khi đã như vậy, vì sao ngươi đối với ta thì soi mói bắt bẻ, đối hắn thì ngàn y trăm thuận?!"

Hình như vẫn luôn là Đại ma vương đối nàng ngàn y trăm thuận chứ, nhưng lúc này không nên kích thích Nhạc Nghịch, để hắn khởi phát điên lên một tay bóp chết nàng, Tuyền Cơ quyết định lúc này trước tiên làm Ninja rùa.

Nhưng Nhạc Nghịch cũng không chịu buông tha nàng, nắm lấy bả vai nàng lớn tiếng quát hỏi.

Tuyền Cơ bị hắn làm cho vừa đau vừa phiền, rõ ràng đập bình đập cho vỡ nói: "Hắn có phải người tốt, có phải Thánh quân hay không cũng không quan trọng, quan trọng là… Ta thích hắn, hắn biết yêu quý ta tôn trọng ta!"

Nhạc Nghịch tức giận đến cực điểm, một chưởng đẩy nàng ngã trên đống cỏ khô, đưa tay muốn xé đi xiêm y của nàng, trong miệng cười lạnh nói: "Nàng thích hắn?! Chờ nàng thành người của ta, nàng nghĩ hắn còn có thể thích nàng không?"

Tuyền Cơ lại bỗng không phản kháng, tùy ý Nhạc Nghịch một trận mãnh liệt áp trên người nàng, canh chuẩn lúc hắn chưa kịp phòng bị bỗng nâng gối thúc vào bộ vị hiểm yếu của hắn.

Nhạc Nghịch lúc này võ công thể lực rất không bằng trước đây. Hai người cách rất gần, dưới sự kích động không kịp phòng vừa vặn bị Tuyền Cơ thúc vào, đau đến mắt nổi đom đóm ngã qua một bên.

Tuyền Cơ chạy một mạch đến cửa động, xoay người lại quát Nhạc Nghịch: "Ngươi dừng lại! Bước thêm bước nữa ta liền nhảy xuống đấy!"

Nhạc Nghịch vịn vào thạch bích đuổi đến cửa động, nhìn dáng vẻ quyết tuyệt của Tuyền Cơ, không dám bức nữa, cười lạnh nói: "Nàng không sợ chết?"

Tuyền Cơ nói: "Lúc này ta rất sợ chết, nhưng thật muốn chết cũng không có gì, cùng lắm thì cầu quỷ sai tìm cho ta một nhà tốt đầu thai thôi!"

"Nàng chết rồi, giang sơn Kỉ Kiến Thận đã định, vừa lúc tìm hàng nghìn hàng vạn mỹ nhân khác lấp đầy Hậu cung!" Nhạc Nghịch dưới cơn giận, lời nói cũng chua ngoa lên.

"Chẳng liên quan gì đến ngươi!" Tuyền Cơ cũng lười bảo trì phong phạm thục nữ gì đó, lời thô tục bật khỏi miệng.

Nhạc Nghịch nghe xong ngẩn người, bỗng nhiên cười ha ha lên, trong tiếng cười vừa có châm chọc vừa có thê lương, tiếng vọng trong sơn động từng hồi, nghe xong khiến lòng người chấn động.

"Trời cao quả nhiên tới giờ vẫn không công bằng!" Tiếng cười chưa tắt, người lại một lần nữa ngã trên mặt đất, xoa ngực hữu khí vô lực mà ho khan.

Tuyền Cơ quan sát một lát, xác định tạm thời hắn không có năng lực công kích, lúc này mới đi qua, hỏi dò: "Này, ngươi thế nào rồi?"

Ánh trăng mông lung chiếu vào cửa động, khuôn mặt xinh đẹp của Tuyền Cơ, dưới ánh trăng trở nên tựa như sương mù không thật.

Nhạc Nghịch nằm trên mặt đất, xương cốt kinh mạch toàn thân đau đớn như sắp vỡ ra, hắn biết, lúc này đây, có lẽ không qua nổi.

Nữ nhân mong muốn duy nhất trong cuộc đời ở ngay trước mặt, bản thân sắp chết, nàng cũng nên ở bên cạnh mình, đây là bồi thường, trời ắc nợ hắn quá nhiều, thì hoàn lại nữ nhân này cho hắn đi!

Nhưng không được, nàng cách hắn quá xa, mình đã không thể đứng dậy, muốn kêu nàng qua đây, sau đó một chưởng đánh vào gáy nàng…

Nữ nhân này rất mềm lòng, muốn gạt nàng qua đây không khó.

"Ta bị… bị trọng thương, sợ là không được…" Nhạc Nghịch thở phì phò thấp giọng nói. Đồng thời ngưng tụ một chút công lực còn lại trên người đến tay phải.

Tuyền Cơ theo ánh trăng, nhìn sắc mặt hắn trắng gần như trong suốt, bên môi chầm chậm trào ra tơ máu, không khỏi sợ hãi nói: "Ngươi… ngươi chống đỡ được không? Một mình ta… Làm sao bây giờ?"

"Ta muốn hỏi nàng một câu, nàng lại đây…" Nhạc Nghịch không cần giả vờ cũng đã hữu khí vô lực. Trong lòng thầm nghĩ: Làm sao ta có thể để lại nàng một mình? Ta muốn dẫn nàng cùng đi!

Tuyền Cơ do dự một chút, rốt cục chậm rãi bước qua.

"Nếu thực sự kiếp sau, ta tìm được nàng trước… sẽ đối tốt với nàng… Nàng có thể thích ta, ở bên, ở bên ta, được không?" Thanh âm Nhạc Nghịch càng ngày càng thấp, Tuyền Cơ càng đến càng gần, thậm chí tay Nhạc Nghịch cố gắng với đến gần gáy nàng cũng không để ý…

"Ưm, được!" Tuyền Cơ miễn cưỡng bày ra chút tươi cười, nàng cũng nhìn ra, Nhạc Nghịch thật sự không ổn, nhớ tới mỗi một người bệnh trầm trọng kiếp trước gặp qua trong bệnh viện, nghĩ đến sự thống khổ và tình cảm si mê với mình cả đời của Nhạc Nghịch, cảm thấy mặc kệ khi còn sống hắn làm chuyện xấu gì, ít nhất lúc này nên để hắn ra đi an tâm một chút.

Nhạc Nghịch không nghĩ tới nàng sẽ đồng ý dứt khoát như vậy, tâm niệm chợt lóe, nhớ tới địa phủ luân hồi nàng từng nói qua, nhớ tới nàng nói thích nàng thì phải đối tốt với nàng…

Nếu bây giờ ta giết nàng, nàng sẽ hận ta, kiếp sau tuyệt đối sẽ không nguyện ý ở bên cạnh ta!

Một chút do dự đó, chút kình lực cuối cùng trên tay phải rốt cuộc không phát ra, đầu ngón tay lạnh lẽo run rẩy lướt qua môi Tuyền Cơ, mang theo vài giọt nước mắt trong suốt trượt trên khuôn mặt nàng, vô lực buông xuống cạnh người, nhắm hai mắt lại, không thể mở ra được nữa.

Cả đời này hắn đã chịu quá nhiều khổ cực, phạm quá nhiều sai lầm, mỗi thời mỗi khắc trong lòng đan chéo cừu hận huyết tinh, không thể quay đầu cũng không thể lưu luyến.

Lúc chấm dứt sinh mệnh, có nữ tử duy nhất mình mong muốn trong đời ở bên cạnh, có giọt nước mắt nàng rơi vì mình, có hy vọng cho kiếp sau, giây phút cuối cùng Nhạc Nghịch cũng lựa chọn thiện lương buông bỏ dự tính ban đầu của mình…

Kiếp này của nàng tặng cho nam nhân may mắn gọi là Kỉ Kiến Thận kia đi, kiếp sau, hắn sẽ không buông tay nữa, sẽ không bỏ qua nữa…

Ngày thứ ba sau Nhạc Nghịch chết, Tuyền Cơ đang ngủ thì bị ôm chặt lấy, mở mắt ra thì trông thấy nam nhân tuấn mỹ như đã tưởng nhớ cả đời kia, một câu còn chưa nói ra, nước mắt đã rơi thành hàng.

Kỉ Kiến Thận không nói được một lời, ôm nàng đến cửa sơn động, lấy dây thừng cột chặt trên người nàng chuẩn bị rời khỏi, bỗng nhiên Tuyền Cơ nghĩ đến xác Nhạc Nghịch đặt trong một tiểu thạch thất. Đưa tay kéo kéo y phục Kỉ Kiến Thận, thấp giọng nói: "Nhạc Nghịch đã chết, thứ trong sơn động không nên di dời, bảo đại tẩu lấy thuốc nổ cho nổ nó được không?"

Còn hơn để thi thể Nhạc Nghịch ở nguyên trong động, bị người có ý đồ làm nhục, không bằng cho nổ sơn động, để hắn vĩnh viễn yên giấc, không ai quấy rầy.

Kỉ Kiến Thận tuy rằng cực kỳ hận Nhạc Nghịch, nhưng thứ việc nhàm chán lấy thi thể người chết trút giận này, cũng khinh thường làm, chỉ nhíu mày liền gật đầu đồng ý.

Thuốc nổ Hồng Dực mang đến cực kỳ lợi hại, một trận nổ ầm vang, vách núi kia liền bị chấn động sụp một mảng lớn, sau khi đá vụn bụi bặm rơi xong, đã không tìm thấy chỗ sơn động ban đầu nữa.

Từ ngày đó, bất kể Kỉ Kiến Thận đến đâu, đều mang theo Tuyền Cơ bên cạnh, cả đời hai người không còn xa cách.

Cuộc chiến tranh đoạt thiên hạ của bảy nước cũng hạ màn.

Mùa đông trôi qua, rất nhiều nạn dân Thành quốc được đưa về nước, lúc này Thành quốc sớm đã nước không ra nước, nạn dân bỗng trở về càng khiến thế cục càng từng bước không khống chế được. Quanh đất nước bị Khiết quốc Kỉ quốc chinh phục toàn bộ, Chiếu Hi đế cũng tự biết ngoan cố chống lại chỉ khiến tộc nhân và quốc gia của mình rơi vào trong tai nạn lớn hơn, rốt cục thở dài một tiếng, dẫn theo hoàng thân quốc thích của hoàng tộc, tuyên cáo thoái vị, chắp tay dâng Thành quốc cho Kỉ quốc.

Lại một năm trôi qua, Khiết Cẩn Minh và Kỉ Kiến Thận thông cáo thiên hạ thân phận thật sự, một lần nữa nhận tổ quy tông, đổi tên là Xích Kiến Thận, Xích Cẩn Minh, trong đó không thể thiếu việc bày ra một đống chuyện xưa huyền diệu khó giải thích còn đặc sắc hơn cả truyền kỳ để lừa dối thế nhân.

Kỉ quốc Khiết quốc kết hợp thành một quốc gia, định quốc hiệu là Xích, Xích Kiến Thận đăng cơ làm khai Quốc quân chủ, hiệu Minh Thánh Hoàng đế, nhưng Hoàng đế này làm không đến nửa năm, đã truyền đế vị cho Thái tử Xích Tư Viễn.

***

Trên Bích Ngọc sơn ngoại thành Kỉ quốc.

Xích Kiến Thận đã thoái vị đứng ở đỉnh núi, trong gió mạnh tay áo tung bay, tựa như trích tiên trên trời quan sát muôn dân trong thiên hạ, xa xa rất nhiều thợ thủ công cùng binh lính hộ tống vàng bạc tiền của chuẩn bị rời Kỉ kinh, đội ngũ rất dài chầm chậm tiến về phía Tây nơi kinh thành mới Lâm Xuyên sắp kiến tạo.

Sau này Xích quốc thế nào, phải xem vị Thánh quân chân chính Viễn Nhi này. Xích Kiến Thận từ từ thở dài một tiếng, trong lòng dâng lên chút mất mát lờ mờ.

"Đang tốt đẹp, sao bỗng nhiên lại thở dài?" Một nữ tử thanh tú xinh đẹp nhẹ nhàng bước đến sau lưng hắn, vui vẻ đưa tay vòng quanh lưng hắn.

Xích Kiến Thận cười kéo Tuyền Cơ ở đằng sau ra phía trước ôm lấy, nói: "Có lẽ vẫn có chút không quen."

Cũng phải, người quen làm Hoàng đế, bỗng nhiên từ người bận nhất thiên hạ thành người rỗi nhất thiên hạ, không quen cũng là chuyện bình thường.

Tuyền Cơ chớp mắt cười nói: "Chẳng lẽ chàng không cảm thấy, rời long ỷ ngồi một chút cũng không thoải mái kia, bây giờ thiên hạ mới chính thức là thuộc về chàng sao?"

Xích Kiến Thận ngẩn ra, sau đó thoải mái nói: "Quả thật, ta chẳng những có thiên hạ, còn có mỹ nhân, may mắn biết bao! Không biết mỹ nhân có nguyện cùng ta vui ngắm tứ hải, cùng thưởng thiên hạ?"

Tuyền Cơ cúi đầu, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, ngẩng đầu dịu dàng cười, nói: "Đã luôn mong muốn, chỉ không dám cầu!"

230. Chương 231: Ngoại Truyện 1: Một Trăm Câu Hỏi Đại Ma Vương Cùng Rùa Đen Nhỏ (thượng)

Khách mời khách quý chủ trì: Người qua đường Giáp.

1. Xin hỏi tên hai vị?

Đại ma vương: Xích Kiến Thận, đã từng sử dụng các tên như Kỉ Kiến Thận, Triệu Kiến Thận, Trầm Kiếm…

Rùa đen nhỏ: Tạ Tuyền Cơ, Vân Ca, Ninh Nguyệt… đều được

Người qua đường Giáp: Không hổ là vợ chồng, đều có sở thích hay thay đổi ID…

2. Tuổi?

Đại ma vương: Hơn 30.

Rùa đen nhỏ: Hơn 20.

Người qua đường Giáp: Đến tột cùng là bao nhiêu?!

Rùa đen nhỏ: Ai lại đi hỏi tuổi phụ nữ. Trộm nói, Đại ma vương là trâu già gặm cỏ non, ngươi cũng đừng hỏi, cẩn thận hắn trả thù ngươi…

3. Giới tính?

Đại ma vương: Nam.

Rùa đen nhỏ: Nữ.

Người xem: Điều này ai trên trái đất đều biết đấy có được không? Muốn lừa số chữ cũng không nên lừa như thế này a!!!

4. Tính cách của bạn là?

Đại ma vương: Phải xem là đối với người nào, bình thường tương đối là ôn hòa… (mỉm cười ing)

Rùa đen nhỏ: Là ta mới tương đối ôn hòa ý (nhỏ tiếng nói), huynh rõ ràng là cái đồ lăng nhăng lừa gạt, có thù tất báo, xấu xa âm hiểm lại còn là đồ vô lại giết người không chớp mắt!!!!

Đại ma vương (ôn nhu mỉm cười): Ái thê thân yêu hình như có chút thành kiến với ta nha! Không bằng đêm nay chúng ta một lần nữa tìm hiểu nhau sâu sắc thêm một chút…

Rùa đen nhỏ (nghiêm túc thành thật): Vừa rồi ta không hề nói gì cả!

5. Cảm thấy tính cách đối phương là?

Đại ma vương: Thông minh đáng yêu, có điều tương đối lười biếng tùy hứng, có chút thẹn thùng bảo thủ… Có khi lại thật sự can đảm.

Rùa đen nhỏ (mặt đỏ): Da mặt ta không có dày như huynh!

Đại ma vương: Nàng còn chưa trả lời câu hỏi.

Người qua đường Giáp: Đây hình như phải là lời thúc giục của tôi chứ…

Rùa đen nhỏ (chần chờ ing): Các bạn muốn nghe lời nói thật hay lời nói dối?

Đại ma vương (mỉm cười thực khủng bố): Nàng nói thật cũng không sao cả.

Rùa đen nhỏ (nhỏ giọng): Vừa rồi đã nói thật rồi mà…

Đại ma vương: Hửm? Ta không có nghe rõ.

Rùa đen nhỏ: Trung hậu thành thật, quang minh lỗi lạc, cư xư thành khẩn, là người đáng tin cậy!

Đại ma vương: Ngoan! (vươn móng vuốt sờ sờ mái tóc rùa đen nhỏ)

Quần chúng vây quanh xem:… Da mặt Rùa đen nhỏ cũng thật dày mà, nói như vậy cũng không đỏ tí nào…

Đại ma vương mỉm cười nhìn quanh toàn hội trường… Thế giới yên tĩnh trở lại…

6. Lần đầu tiên hai người gặp mặt là lúc nào? Ở nơi nào?

Đại ma vương: Chính là tại phòng khách biệt trang Triệu Vương phủ.

Rùa đen nhỏ: Năm ấy ta mới xem như 17 tuổi nha. Nhưng mà ngày đó trong phòng khách nhiều người như vậy, huynh chắc chắn có thể nhìn thấy ta sao?

Người qua đường Giáp: Cái gì là xem như 17 tuổi, trên thực tế bạn bao tuổi đây?

Rùa đen nhỏ (khinh bỉ ing): Đã nói không nên hỏi tuổi phụ nữ mà.

7. Ấn tượng đầu tiên đối với đối phương là gì?

Đại ma vương: Lúc ấy không chú ý nhìn…

Rùa đen nhỏ: Tai họa a, đàn ông mà đẹp như vậy để làm gì!!

Đại ma vương: Hóa ra nàng nhất kiến chung tình với ta, tại sao trước giờ chưa bao giờ nói với ta vậy?

Rùa đen nhỏ:…

8. Thích điểm nào ở đối phương nhất?

Đại ma vương: Điểm nào cũng đều thích cả.

Rùa đen nhỏ (háo sắc ing): Vẻ ngoài của hắn thật đẹp…

9. Ghét điểm nào ở đối phương nhất?

Đại ma vương: Điểm nào cũng không chán ghét.

Rùa đen nhỏ: Thường xuyên nói chuyện không giữ lời.

Lời ngon tiếng ngọt của Đại ma vương làm khán giả đổ rầm rầm, khiến câu trả lời của rùa đen hoàn toàn bị bỏ qua.

10. Cảm thấy được chính mình cùng đối phương "tính phúc" tốt không?

Rùa đen nhỏ: Ta vẫn không hiểu, "tính phúc" là cái gì ai? Bất quá hiểu theo mặt chữ, chúng ta ở chung hẳn là tốt lắm đi.

Đại ma vương: Tuy rằng lý giải theo mặt chữ của ta có thể không giống nàng, nhưng mà ta cũng thấy tốt!

Người qua đường Giáp: Lý giải của ngài là gì?

Đại ma vương: Nàng chú trọng chữ phía trước, ta chú trọng chữ phía sau…

11. Gọi đối phương là gì?

Đại ma vương: Rùa đen nhỏ, Tuyền Cơ.

Rùa đen nhỏ: Trong lòng kêu Đại ma vương… Bình thường tùy xem trường hợp, trường hợp chính thức kêu Hoàng thượng, phu quân, khi chỉ có riêng ta cùng hắn, sẽ không dùng xưng hô.

Đại ma vương:…

12. Hy vọng được đối phương gọi là gì?

Đại ma vương: Phu quân thân yêu… Tùy tiện đi, như thế nào thân thiết thì gọi, nghe gọi Đại ma vương cũng không tệ.

Rùa đen nhỏ: Kêu Tuyền Cơ thì tốt rồi…

13. Nếu so sánh với động vật, cảm thấy đối phương sẽ là?

Đại ma vương: Rùa đen nhỏ, heo nhỏ… Có đôi khi giống hồ ly (cười xấu xa ing).

Rùa đen nhỏ (mặt đỏ ing): Háo sắc tồi tệ!

Người qua đường Giáp: Khụ khụ, thỉnh trả lời vấn đề! Aiz, rõ ràng vấn đề không thuần khiết ở 50 câu hỏi phía sau mà.

Rùa đen nhỏ: Giảo hoạt giống hồ ly, có khi giống con báo, có khi giống sư tử… Ách, nói thêm thì sẽ thành tứ bất tượng[1] mất.

[1] Tứ bất tượng: là thú cưỡi của Khương Tử Nha trong truyền thuyết, Nguyên Thỉ Thiên Tôn trong một lần gặp được nó đã kinh ngạc vô cùng, nó có sừng giống hươu, mặt như ngựa, vó như bò, đuôi lừa, chính vì vậy nên có tên Tứ Bất Tượng. Nó có thể cưỡi mây đạp gió, khí thế oai hùng.

14. Nếu muốn đưa lễ vật tặng đối phương, sẽ lựa chọn gì?

Đại ma vương: Khóa trường mệnh khắc tên của ta.

Rùa đen nhỏ: Sao huynh cứ nhớ mãi không quên việc tròng dây vào cổ ta vậy!! Muốn ta đeo cũng được, huynh cũng phải đeo một cái khắc tên ta!

Đại ma vương (chỉa chỉa bả vai, cười xấu xa ing): Trên người ta đều có ký hiệu của nàng, cần gì thêm nữa?

Quần chúng: Không cần liếc mắt đưa tình, chịu không nổi các ngươi! Trả lời vấn đề trước!

Rùa đen nhỏ: Đem chính mình tặng hắn là tốt rồi.

Đại ma vương: Người khác tặng một lần, nàng cũng tặng quá một lần… Bất quá lễ vật như vậy ta không ngại thu vài lần.

15. Bản thân muốn được tặng lễ vật gì?

Đại ma vương: Tặng nàng là tốt rồi, để nàng có thể vì ta "múa bụng", mặc quần áo gì đều do ta quyết định.

Người qua đường Giáp (miên man bất định, bắt đầu tưởng tượng bay xa theo hướng thấp kém): Kỳ thật ngài muốn không mặc gì đi.

Đại ma vương (mỉm cười): Ta cái gì cũng chưa nói.

Rùa đen nhỏ:…

Người qua đường Giáp: Nhà gái không cần trốn tránh vấn đề a! Nói mau nói mau!

Rùa đen nhỏ (nhăn nhó ing): Ách, bắt hắn tất cả phải nghe lời ta trong vòng một ngày là được rồi.

Người qua đường Giáp (liên tưởng càng thêm thấp kém, nụ cười - dâm đãng ing): bạn muốn làm cái gì? Nữ vương cùng nô lệ?? Oa…

Rùa đen nhỏ xấu hổ và giận dữ không thể nhịn được nữa quyết định cho người qua đường Giáp một viên gạch!

Xã hội hài hòa…

16. Đối với đối phương có chỗ nào bất mãn không? Bình thường là những chuyện như thế nào?

Đại ma vương: Không cần rụt cổ vào mai thì tốt rồi, còn lại không có gì bất mãn.

Rùa đen nhỏ: Không cần cứ bức ta làm việc thì tốt rồi, bất quá hiện tại đã tốt hơn rất nhiều, không có gì bất mãn.

17. Tật xấu của bạn là?

Đại ma vương: Ta làm gì có tật xấu?

Rùa đen nhỏ: Ta tốt lắm a.

Người qua đường Giáp: Người ta không thể tự kỷ đến nước này được chứ!

18. Tật xấu của đối phương là?

Đại ma vương: Gặp chuyện thì thích bàn lùi.

Rùa đen nhỏ: Vấn đề này bị lặp lại rồi. Tật xấu của hắn rất nhiều, tỷ như thích lừa gạt ta.

19. Đối phương làm chuyện gì sẽ làm bạn không hài lòng?

Đại ma vương: Thường hảo tâm đáp ứng một số chuyện không nên đáp ứng của mấy người vô vị, nghe mấy người nhà mẹ đẻ xúi giục đối nghịch với ta.

Rùa đen nhỏ (trừng mắt ing): Thích ghi hận, thích ăn dấm chua bậy bạ!

20. Ngài làm chuyện gì sẽ làm đối phương không hài lòng?

Đại ma vương: Bắt nàng làm những việc nàng không muốn.

Rùa đen nhỏ: Huynh cũng biết huynh làm như vậy ta sẽ không hài lòng! Hừ!

Người qua đường Giáp: Đừng lạc đề, rùa đen nhỏ đến phiên bạn! Ôi! Ai ở sau lưng đánh lén ta!

Đại ma vương: Rùa đen nhỏ không phải người nào cũng có thể gọi.

Rùa đen nhỏ (vui sướng khi người gặp họa ing): Ta thân thiết với người khác, hắn sẽ mất hứng.

21. Quan hệ của các ngài đạt đến mức độ nào rồi?

Đại ma vương: Muốn thân mật bao nhiêu thì là thân mật bấy nhiêu (thỏa mãn lại đắc ý).

Rùa đen nhỏ:… Cam chịu ing…

22. Hai người lần đầu ước hẹn là ở đâu?

Đại ma vương: Thủy các ở Biệt trang.

Rùa đen nhỏ: A? Không phải bên ngoài nông trang Ninh kinh sao?

Đại ma vương: Ta tính từ thời điểm bắt đầu quyết định rằng nàng là nữ nhân của ta.

Rùa đen nhỏ (nghiến răng nghiến lợi ing vì Đại ma vương tự đại): Hừ! Ta bắt đầu có cảm giác với huynh từ lần ở bên ngoài nông trang Ninh kinh đó.

Đại ma vương (đắc ý dào dạt ing): Đó là nơi lần đầu tiên nàng hôn ta, nàng không phải từ lần đầu thấy ta ở biệt trang liền nhất kiến chung tình với ta sao?

Rùa đen nhỏ: Mới… mới không phải! (xấu hổ và giận dữ ing)

Đại ma vương (một tay kéo qua rùa đen nhỏ, mỉm cười): Ta cảm thấy chúng ta cần thảo luận riêng một chút, để cho rõ ràng!

Rùa đen nhỏ (quá sợ hãi): Ách, ngươi nói cái gì chính là cái đó! Chúng ta còn có rất nhiều vấn đề chưa trả lời xong…

23. Khi đó bầu không khí giữa hai người ra sao?

Đại ma vương: Tốt lắm a! Nàng vừa nhìn thấy ta liền thần hồn điên đảo, ta cho nàng ăn cái gì nàng liền ăn cái đó, hệt như heo con vậy.

Rùa đen nhỏ:… (bị chèn ép dưới dâm uy, giận mà không dám nói gì ing).

24. Sau đó tiến triển đến mức độ nào?

Đại ma vương: Khi ta đã chuẩn bị sẵn sàng để tiến triển, nàng chạy……

Rùa đen nhỏ (khe khẽ nói): Ta rõ ràng là bị huynh dọa chạy……

25. Địa điểm hẹn hò thường thường là ở đâu?

Đại ma vương: Trên xe.

Rùa đen nhỏ: Huynh phải sửa thói quen thừa dịp ta đang ngủ đem ta đưa tới đi lui đi!

26. Ngài sẽ chuẩn bị sinh nhật cho đối phương thế nào?

Đại ma vương: Rùa đen nhỏ, ta vẫn chưa kịp hỏi, khi nào sinh nhật nàng?

Rùa đen nhỏ (cố gắng tự hỏi ing): Không biết… Tính đời này của ta hay là đời trước, ách, để hôm nào hỏi cậu xem sao.

Người qua đường Giáp: Sinh nhật Đại ma vương, bạn định chuẩn bị như thế nào a… Hắc hắc hắc (nụ cười - dâm đãng ing).

Rùa đen nhỏ xấu hổ cự tuyệt trả lời.

Đại ma vương (cười đến chí đắc ý mãn): Nàng đem chính mình tắm rửa chuẩn bị tư thế cùng thể lực tốt là được.

Rùa đen nhỏ bị thiêu hoàn toàn.

27. Là bên nào tỏ tình trước?

Đại ma vương: Nàng.

Rùa đen nhỏ: Nào có! Rõ ràng là huynh! Huynh mới gặp ta vài lần liền bắt buộc ta thành nữ nhân của huynh!

Đại ma vương: Ta nghĩ rằng, tỏ tình hẳn là mấy câu nói đại loại như "Ta thích chàng"… (mỉm cười ing).

Rùa đen nhỏ: (dùng sức hồi tưởng, rốt cục bừng tỉnh đại ngộ, hô to mắc mưu!)

28. Ngài thích đối phương bao nhiêu?

Rùa đen nhỏ: Uhm, thực thích thực thích, nghĩ muốn cùng một chỗ với hắn cả đời.

Đại ma vương: Muốn nàng vĩnh viễn đều là của ta, kiếp sau, kiếp sau sau nữa cũng thế…

Hai người bắt đầu mắt đi mày lại ing, người xem hô to buồn nôn.

29. Như vậy, bạn yêu đối phương không?

Đại ma vương: Yêu!

Rùa đen nhỏ: Yêu a!

30. Đối phương nói cái gì sẽ làm bạn cảm thấy không thể từ chối?

Đại ma vương: Khi mà nàng chủ động ôm ta, nói thích ta nhất.

Rùa đen nhỏ: Lúc mà hắn thực ôn nhu dỗ dành ta, trên cơ bản hắn nói cái gì ta cũng không từ chối được… (mặt đỏ ing).

31. Nếu nghi ngờ đối phương thay lòng đổi dạ, bạn sẽ làm như thế nào?

Đại ma vương (mỉm cười ing): Đem tất cả các nhân tố có thể làm cho nàng thay lòng đổi dạ hoàn toàn bài trừ, ngăn chặn hết mọi nguy cơ.

Rùa đen nhỏ: Hỏi rõ ràng, nếu hắn nói phải… Chúng ta liền chia tay…

32. Có thể tha thứ nếu đối phương thay lòng đổi dạ không?

Đại ma vương: Nàng không có cơ hội này (tự tin tràn đầy).

Rùa đen nhỏ: Không có gì tha thứ với không tha thứ, nếu điều đó thật sự xảy ra cũng không thể ngăn cản được, chỉ có thể theo hắn đi thôi.

33. Nếu khi hẹn hò đối phương đến muộn hơn 1 tiếng, bạn sẽ làm sao?

Đại ma vương: Đi tìm nàng, hơn phân nửa là ngủ quên…

Rùa đen nhỏ: Hắn có thể có việc gì, hẳn sẽ phái người nói cho ta biết, ta trở về vừa ngủ vừa chờ là được.

34. Bạn thích nhất bộ phận nào trên thân thể đối phương?

Đại ma vương (trộm đối với rùa đen nhỏ động tay đông chân ing): Ánh mắt.

Rùa đen nhỏ (mặt đỏ ing): Ánh mắt.

Người qua đường Giáp (bất mãn ing): Hai cái đồ quan công uống rượu!

35. Cảm thấy đối phương gợi cảm nhất là khi nào?

Đại ma vương (nhìn rùa đen nhỏ, ánh mắt sâu thẳm): Khi thân thiết, bộ dáng kìm lòng không được ôm ta, cầu xin ta.

Rùa đen nhỏ (dùng sức che miệng Đại ma vương): Không cho nói, đồ đại sắc lang!

Người qua đường Giáp: Đại ma vương gợi cảm nhất là khi nào, khụ khụ, cũng là lúc thân thiết?

Rùa đen nhỏ: Ách… Là khi hắn đang chuyên tâm làm việc.

Người qua đường Giáp: Làm việc… Là làm việc kia sao? (nụ cười - dâm đãng ing)

Rùa đen nhỏ (phất tay lại cho hắn một viên gạch): Sao mà ngươi giống như bọn trẻ hư hỏng ở khu thảo luận chỉ biết có H vậy!

36. Chuyện gì khiến bạn cảm thấy tim đập mạnh khi hai người ở cùng một chỗ?

Đại ma vương: Nhiều lắm, nhưng ta mà nói nữa thì sợ nàng chịu không nổi.

Rùa đen nhỏ (tiếp tục dùng sức che miệng Đại ma vương): Không được nói thêm nữa!!!

37. Đã từng nói dối đối phương chưa? Có hay nói dối đối phương không?

Đại ma vương (mỉm cười): Bình thường ta chỉ nói dối có thiện ý.

Rùa đen nhỏ: Ta đối với huynh vẫn thực thẳng thắn, còn huynh? Huynh căn bản nói dối ta thành thói quen, hừ hừ!

38. Khi làm chuyện gì cảm thấy hạnh phúc nhất?

Đại ma vương: Có thể ôm nàng ngủ, buổi sáng tỉnh dậy thấy nàng bên cạnh mình.

Rùa đen nhỏ: Hắn làm một cái gì đó cho ta ăn.

39. Từng cãi nhau không?

Đại ma vương: Đây là câu hỏi gì? Có vợ chồng nào ở chung mà chưa từng cãi nhau sao?

Rùa đen nhỏ: Đúng vậy!

40. Vì sao mà lại cãi nhau thế?

Rùa đen nhỏ (hung hăng đáp trả) Việc riêng của chúng ta, không nói cho ngươi!

Đại ma vương: (cười trộm ing)…

41. Sau đó làm như thế nào để hòa giải?

Rùa đen nhỏ (tiếp tục hung hăng trả lời) Cái này cũng là việc riêng của chúng ta, không nói cho ngươi!

Đại ma vương: (tiếp tục cười trộm ing)…

42. Đến kiếp sau có còn hy vọng làm người yêu không?

Đại ma vương: Hy vọng (liếc mắt nhìn rùa đen nhỏ).

Rùa đen nhỏ: Ách, nếu có duyên…

Đại ma vương: Ta sẽ không đem nàng tặng cho người khác, nàng đáp ứng rồi cũng không được!

Rùa đen nhỏ: Ta chưa từng nói muốn ở cùng Nhạc Nghịch.

Đại ma vương: Cùng người khác cũng không được!

43. Khi nào khiến bạn cảm thấy được yêu thương nhất?

Đại ma vương: Nàng chủ động thân thiết với ta, chiếu cố hầu hạ ta.

Rùa đen nhỏ: Nhớ kỹ từng lời ta nói, cố gắng ở chung với ta bằng cách ta thích nhất.

44. Khi nào khiến bạn cảm thấy có lẽ người kia đã không còn yêu thương mình nữa?

Đại ma vương: Ta đã nói ta sẽ không cho nàng cơ hội thay lòng đổi dạ.

Rùa đen nhỏ: Ách, hắn hẳn là sẽ không thay lòng đâu…

Đại ma vương: Ta khẳng định sẽ không thay đổi!

45. Cách biểu hiện tình yêu của bạn là?

Đại ma vương: Ta có thể trả lời, bất quá ta sợ nàng sẽ thẹn thùng.

Rùa đen nhỏ: Huynh không cần trả lời (che mặt ing).

Người qua đường Giáp: Nhà gái còn chưa trả lời… Lần thứ bao nhiêu rồi, không được trốn tránh vấn đề!

Rùa đen nhỏ: Để cho hắn làm chuyện sẽ làm ta thẹn thùng… (mặt đỏ ing).

46. Cảm thấy đối phương giống loài hoa nào?

Đại ma vương: Hoa nào cũng không bằng nàng.

Rùa đen nhỏ: Hoa anh túc. Đẹp nhưng lại xấu xa.

47. Hai người có bao giờ giấu giếm nhau chuyện gì không?

Đại ma vương: Không có, cho dù có cũng là vì tốt cho nàng.

Rùa đen nhỏ: Ta cũng không có, ô ô ô! Các ngươi không biết Đại ma vương lợi hại thế nào, ta làm sao giấu giếm được hắn a.

48. Bạn có loại tình kết[2] nào không?

[2] Tình kết: là một thuật ngữ tâm lý học, là một tổ hợp vô ý thức, hoặc là một hành động vô ý thức mãnh liệt ẩn tàng trong trong trạng thái tâm lý thần bí của con người.

Đại ma vương: Nàng có tính không.

Rùa đen nhỏ: Ách, kiếm tiền cùng ngủ.

49. Quan hệ của hai người là công khai hay bí mật?

Đại ma vương: Công khai, khắp thiên hạ đều biết thế.

Rùa đen nhỏ: Ừh (gật đầu ing).

50. Cảm thấy tình yêu với người kia có thể kéo dài mãi mãi không?

Đại ma vương: Đương nhiên rồi.

Rùa đen nhỏ: Cái này… Mãi mãi là bao xa?

Đại ma vương: Rùa đen nhỏ…

Rùa đen nhỏ: Chắc rồi chắc rồi.

Người qua đường Giáp: Bộ dáng có vẻ như thực miễn cưỡng vậy?

Đại ma vương: Ta nói rồi, tính cách của nàng khá là e thẹn!

231. Chương 232: Ngoại Truyện 2: Một Trăm Câu Hỏi Đại Ma Vương Cùng Rùa Đen Nhỏ (hạ)

Để chắc chắn buổi phỏng vấn tiến hành thuận lợi, Người qua đường Giáp kéo Đại ma vương sang một bên tiến hành "Phổ cập Tri thức".

Kết quả là ánh mắt Đại ma vương nhìn rùa đen nhỏ càng phát ra mấy tia "bất lương" mãnh liệt…

51. Xin hỏi bạn là công hay thụ?

Đại ma vương: Công, kỳ thật câu hỏi này đi hỏi đệ đệ Khiết Cẩn Minh của ta thì thích hợp hơn.

Rùa đen nhỏ:… Chưa từng nghe nói nữ nhân có thể làm công.

52. Vì sao quyết định như thế?

Đại ma vương: Không phải là do giới tính quyết định sao?

Rùa đen nhỏ: Ta không có công cụ gây án a… làm sao mà công.

53. Đối với tình trạng hiện tại vừa lòng không?

Đại ma vương: Vô cùng vừa lòng.

Rùa đen nhỏ: Ta không hài lòng có tác dụng sao? Thật là vấn đề nhàm chán.

Đại ma vương (mỉm cười): Nàng không hài lòng?

Rùa đen nhỏ (nhu thuận vô cùng): Vừa lòng! Thực vừa lòng!

54. Lần đầu H, địa điểm là?

Đại ma vương: Trong phòng của rùa đen nhỏ ở Phồn Tinh cốc.

Rùa đen nhỏ: Giống như trên… (sắc mặt bắt đầu đỏ lên).

55. Cảm tưởng lúc đó là?

Đại ma vương: Tốt lắm, so với trong tưởng tượng còn tốt đẹp hơn.

Rùa đen nhỏ: Bị lừa rồi…

56. Lúc ấy bộ dạng của đối phương như thế nào?

Đại ma vương: Thực thẹn thùng lại cố tỏ vẻ to gan.

Rùa đen nhỏ:… Thực mê người… Thực nhiệt tình… Thực sắc…

57. Buổi sáng sau đêm đầu, câu đầu tiên nói là?

Đại ma vương: Buổi sáng hôm đó nàng ngủ li bì.

Rùa đen nhỏ: Đến chạng vạng ta mới tỉnh được.

Người qua đường Giáp: Các ngươi cũng quá kịch liệt đi…

58. Mỗi tuần số lần H là?

Đại ma vương: Tùy tình trạng thân thể của nàng, bao nhiêu lần ta đều vui vẻ phụng bồi.

Rùa đen nhỏ (cổ đều đỏ):… Không cố định…

59. Cảm thấy số lần lý tưởng trong tuần là bao nhiêu lần thì hợp lý?

Rùa đen nhỏ: Ừm… Một, một hai lần là tốt rồi.

Đại ma vương: Một hai lần? Ái thê nàng sẽ trách vi phu vắng vẻ nàng!

60. Vậy khi H thường như thế nào?

Đại ma vương: Kiểu gì cũng làm! (đắc ý dào dạt, vẻ mặt hồi tưởng lại hương vị ing).

Rùa đen nhỏ:… (hận không thể tự đào hố chôn mình xuống).

61. Bộ phận mẫn cảm nhất của bản thân là?

Đại ma vương: Nếu là rùa con chạm vào ta, tất cả các bộ phận đều thực mẫn cảm.

Rùa đen nhỏ: Ách, ừm… Giống như trên.

62. Bộ phận mẫn cảm nhất của đối phương là?

Đại ma vương: Điểm mẫn cảm của nàng nhiều lắm (cười xấu xa ing).

Rùa đen nhỏ (mặt đỏ đến nhỏ máu):… Bụng…

63. Dùng một câu hình dung khi H với đối phương?

Đại ma vương: Đẹp tới cực điểm!

Rùa đen nhỏ: Tinh lực quá thừa…

64. Thẳng thắn mà nói, có thích H không?

Rùa đen nhỏ (mặt đỏ ing, phun ra nuốt vào ing): Cũng tạm…

Đại ma vương (tươi cười có điểm khủng bố): Xem ra ta lại phải cố gắng nhiều hơn để nàng cảm thấy thích mới được.

Rùa đen nhỏ (bị dọa đến muốn khóc): Tốt lắm tốt lắm, ta nói sai rồi, huynh làm tốt lắm! Tốt vô cùng!

Đại ma vương (vẻ mặt đắc ý): Ừ, nếu ái thê tán thưởng năng lực của ta như thế, ta càng nên cúc cung tận tụy làm cho nàng luôn vừa lòng!

Rùa đen nhỏ (thẹn quá thành giận): Huynh lại khi dễ ta, ta không để ý tới huynh!

65. Thông thường H ở đâu?

Đại ma vương (vẻ mặt tiếc nuối): Trên giường, đôi khi là trong bồn tắm.

Người qua đường Giáp: Này cũng quá bình thường đi!

Đại ma vương: Ta thực hy vọng nơi có thể không bình thường một chút, nhưng là rùa đen nhỏ liều chết không nghe…

Rùa đen nhỏ (xấu hổ và giận dữ ing): Huynh nghĩ cũng đừng nghĩ nữa!

66. Ngài nghĩ muốn thử nghiệm ở nơi nào?

Đại ma vương (không có hảo ý ing): Rất nhiều a, phải nói từng nơi sao?

Rùa đen nhỏ: Không cần phải nói! Huynh không có cơ hội đâu!

Đại ma vương: Thỉnh thoảng thay đổi địa điểm, cảm giác sẽ càng kích thích.

Rùa đen nhỏ: Ta đã cảm thấy rất kích thích rồi!

67. Tắm trước hay sau khi H?

Đại ma vương: Bình thường trước sau đều có, không nhất định. Rùa đen nhỏ sạch sẽ lắm, ta chỉ đành vất vả một chút!

Rùa đen nhỏ:… Rõ ràng là ta vất vả, huynh thường xuyên nhân cơ hội với ta… Hừ! Không nói nữa!

Người qua đường Giáp: Nói tiếp thôi! Tất cả mọi người rất muốn nghe!

Rùa đen nhỏ: Các ngươi muốn nghe ta sẽ nói sao? Các ngươi toàn xấu xa không thuần khiết!!

68. Hai người khi H có giao hẹn gì không?

Đại ma vương: Có chứ, tuy nhiên bình thường sau đó sẽ quên. Rùa đen nhỏ rất mê người, lúc đó mà còn giữ vững lý trí nhớ kỹ được đã nói gì, khó lắm…

Rùa đen nhỏ: Mọi lời nói của nam nhân trên giường, một câu cũng tin không nổi! Chẳng lẽ mọi người chưa từng nghe qua?

69. Bạn đã từng phát sinh quan hệ với người khác ngoài người yêu chưa?

Rùa đen nhỏ: Không có.

Đại ma vương:… Có.

Rùa đen nhỏ: Hừ hừ! (liếc xéo Đại ma vương một cái, cười lạnh ing).

Đại ma vương: Câu tiếp theo!

70. Đối với quan điểm "Nếu không chiếm được tâm, ít nhất cũng muốn được thân thể", bạn ủng hộ hay phản đối?

Đại ma vương: Chỉ có những kẻ thất bại vô dụng mới có ý tưởng như thế!

Rùa đen nhỏ: Vậy vì sao huynh động tay động chân với ta ngay từ đầu thế?

Đại ma vương: Bởi vì ta biết nàng nhất kiến chung tình với ta, lại không dám thổ lộ.

Rùa đen nhỏ (bạo phát ing): Huynh huynh huynh… Khinh người quá đáng! (trong lúc nổi giận bất chấp hiện trường còn có người xem, giữ lấy Đại ma vương hét ầm lên)

Đại ma vương (ra vẻ tốt tính): Nàng thẹn thùng thì ta không nói là được rồi.

71. Nếu đối phương bị côn đồ cưỡng gian, bạn sẽ làm như thế nào?

Đại ma vương: Ta sẽ không cho bất cứ ai có ý đồ gây rối tới gần nàng, chẳng phân biệt nam nữ.

Rùa đen nhỏ: Không có khả năng, có khả năng huynh ấy có thể ngoại tình, ai có bản lĩnh cưỡng gian hắn a!

Đại ma vương: Nếu nàng thích, ta không ngại.

Rùa đen nhỏ lại bùng nổ…

72. Trước khi H bạn có thấy ngượng ngùng không? Hay là sau khi H?

Đại ma vương: Vì sao lại xấu hổ? Rùa con, chúng ta là vợ chồng nhiều năm như vậy, tại sao nàng vẫn luôn thẹn thùng. Bất quá bộ dáng thẹn thùng của nàng rất đẹp, ta thích… (mê đắm ing).

Rùa đen nhỏ (cổ đều đỏ): Huynh là đại sắc ma đương nhiên sẽ không ngượng ngùng!

Người qua đường Giáp tổng kết: Mặc kệ có phải H không rùa đen nhỏ đều thực dễ dàng ngượng ngùng!

73. Nếu bạn tốt nói với bạn "Ta thực cô đơn, cho nên buổi tối nay, mời…" Cũng muốn cầu H, bạn sẽ như thế nào?

Rùa đen nhỏ: Mặc kệ, thông cảm, hay tình bạn đều không phải tình yêu, ta không bao giờ thân thiết với người ta không yêu!

Đại ma vương: Cự tuyệt.

Người qua đường Giáp: Nếu rùa đen nhỏ sẽ không biết?

Đại ma vương: Vẫn là cự tuyệt.

Người qua đường Giáp: Sao ngài trinh liệt như vậy?

Đại ma vương (đắc ý dào dạt): Đối với nữ nhân ta cũng có yêu cầu cao nha!

Người qua đường Giáp: Vậy đối với nam nhân thì sao?

Đại ma vương cùng rùa đen nhỏ, dùng ánh mắt giết người, Người qua đường Giáp chết thảm tại chỗ!

74. Cảm thấy mình thực am hiểu H không?

Đại ma vương: Thập phần am hiểu!

Rùa đen nhỏ:… Có thể coi vậy.

75. Đối phương kỹ thuật H tốt không?

Đại ma vương (cười mờ ám): Nàng là đệ tử giỏi, nếu như không thẹn thùng, thể lực tốt hơn, có khả năng còn phát triển tốt hơn nữa.

Rùa đen nhỏ (xấu hổ ing): Ta biết huynh thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú! Hừ!

76. Khi H hy vọng đối phương nói điều gì?

Đại ma vương: Ta rất muốn huynh…

Rùa đen nhỏ: Chúng ta ngủ thôi…

77. Thích nhất đối phương có biểu tình gì khi H?

Đại ma vương: Đôi khi biểu hiện mạnh dạn rất hấp dẫn, vừa hung hăng vừa yếu đuối (vô cùng hoài niệm ing).

Rùa đen nhỏ: Ách, vẻ mặt mê muội vì ta, làm cho ta thấy rất có cảm giác thành tựu (trộm nhìn về phía Đại ma vương).

Hai người bắt đầu mắt đi mày lại, không coi ai ra gì.

78. Cảm thấy có thể cùng H với người khác ngoài người yêu không?

Đại ma vương: Hiện tại không được.

Người qua đường Giáp: Vậy trước kia thì sao?

Đại ma vương mỉm cười ing, người qua đường Giáp bỗng nhiên cảm thấy khí lạnh từ nơi nào đó, mồ hôi chảy ròng, P cũng không dám thả!

Rùa đen nhỏ (liếc xéo Đại ma vương một cái): Ta "trước kia cùng hiện tại" đều cảm thấy không thể!

Đại ma vương mỉm cười biến thành cười khổ.

79. Ngài đối với SM có hứng thú không?

Đại ma vương (tiếc hận ing): Ta muốn nói lời thật lòng, nhưng rùa con đã rất tức giận rồi…

Rùa đen nhỏ: Nếu huynh chịu là M, ta sẽ suy nghĩ cân nhắc.

Đại ma vương: Không bằng đêm nay luôn?!

Rùa đen nhỏ:…

80. Nếu đối phương bỗng nhiên không hề hứng thú thân thể của bạn nữa, bạn sẽ thế nào?

Rùa đen nhỏ: Ta hoàn toàn không tưởng tượng được…

Đại ma vương (ôn nhu mỉm cười): Dùng hành động thực tế làm cho nàng một lần nữa đối với cơ thể của ta sinh ra hứng thú nồng đậm.

Rùa đen nhỏ (nghiêng đầu tò mò ing): Huynh định sắc dụ ta sao?

Đại ma vương (tiếp tục mỉm cười): Đừng hỏi, ta sợ dọa đến nàng.

81. Ngài đối với cường bạo thì sao?

Đại ma vương: Thực là một hành vi không có tình thú không có nhân phẩm chút nào.

Rùa đen nhỏ (thì thầm): Nhưng ta cảm thấy huynh thường xuyên dùng hành vi tương tự đối với ta…

Đại ma vương (vô cùng đau đớn ing): Ái thê hiểu lầm ta quá sâu! Ta nghĩ ta phải hy sinh một chút nói cho nàng thế nào mới là cường bạo thật sự, như vậy nàng mới có thể so sánh.

Rùa đen nhỏ:… Không cần không cần! Là ta không hiểu biết! Hiểu lầm huynh là ta sai! Huynh không cần hy sinh lớn như vậy!

82. Trong khi H, chuyện khổ sở nhất là?

Đại ma vương: Rùa con thể lực quá kém.

Rùa đen nhỏ (xấu hổ ing): Đại ma vương thể lực thật tốt quá!

83. Trong tất cả các lần H trước đến nay, khi nào khiến bạn cảm thấy hưng phấn, nóng bỏng nhất?

Đại ma vương (vẻ mặt tiếc nuối): Trên xe rời Xích Thánh Sơn, đáng tiếc không thể H hoàn toàn.

Rùa đen nhỏ (oán hận ing): Đồ tồi háo sắc chẳng phân biệt được trường hợp!

84. Bên thụ đã từng chủ động hấp dẫn đối phương chưa?

Đại ma vương: Mỗi thời khắc nàng đều hấp dẫn ta… Chủ động, có thỉnh thoảng, mỗi lần sau khi chủ động, thể nào cũng có việc phát sinh! (nắm lấy rùa con ra sức vân vê trêu đùa).

Rùa đen nhỏ (giận mà không dám nói gì ing, nhỏ giọng nói thầm): Lần đó đi cùng đại tẩu là ta không đúng, nhưng lần đó sinh nhật rõ ràng là huynh tự phát giận… Những thứ khác đều rất tốt!! Đồ xấu tính thù dai!

85. Khi đó bên công phản ứng thế nào?

Rùa đen nhỏ: Đắc ý lại ngạo mạn…

86. Bên công đã từng có hành vi cường bạo không?

Đại ma vương: Không có.

Rùa đen nhỏ (khuất phục dưới ánh mắt "Ôn nhu" của Đại ma vương):… Không có…

87. Lúc ấy phản ứng của thụ là?

Đại ma vương: Đã nói là không có!

Rùa đen nhỏ (rưng rưng gật đầu ing):… Không có…

88. Đối với bạn, "đối tượng H" lý tưởng là?

Đại ma vương: Rùa con.

Rùa đen nhỏ: Đại ma vương.

89. Hiện tại đối phương có phù hợp với lý tưởng không?

Đại ma vương: Vượt qua lý tưởng của ta.

Rùa đen nhỏ: Ách, ta hy vọng đem một số cái quá mức kia điều chỉnh một chút, vừa vặn thì tốt…

90. Trong khi H có sử dụng đạo cụ không?

Đại ma vương (cười đến thập phần bất lương ing): Ta mới bịt mắt nàng một lần, nàng liền cấm cửa ta vài ngày… Ai!

Rùa đen nhỏ (nhịn không được trộm tưởng tượng một chút, lại tưởng tượng thêm chút nữa… miệng hùm gan sứa ing): Không được có suy nghĩ hư hỏng!!!

91. “Lần đầu tiên” phát sinh lúc bao nhiêu tuổi?

Đại ma vương:… Mười ba.

Rùa đen nhỏ (liếc mắt đánh giá Đại ma vương):… Mười chín.

92. Khi đó đối tượng có phải người yêu hiện tại không?

Rùa đen nhỏ (hai tay ôm ngực, chân gõ ing): Đúng!

Đại ma vương:… Không phải.

Người qua đường Giáp: Dựa vào tuổi tác thì lúc đó không phải là mẹ của Tiểu Viễn, là ai… A! (hét thảm một tiếng, bóng dáng Người qua đường Giáp biến mất ở ngoài trời xanh…).

Hiện trường áp khí đột nhiên hạ xuống…

93. Bạn thích nhất được hôn ở đâu?

Đại ma vương: Môi (thở phào, hai vấn đề kia cuối cùng cũng hỏi xong…).

Rùa đen nhỏ: Môi.

94. Ngài thích nhất hôn vào đâu của đối phương?

Đại ma vương: Mỗi một tấc trên người nàng ta đều thích.

Rùa đen nhỏ (mặt đỏ ing): Cũng là môi…

95. khi H chuyện có thể làm đối phương hài lòng là?

Đại ma vương: Nhẹ nhàng khống chế chỉ khoảng hai lần.

Rùa đen nhỏ: Phối hợp cho hắn làm bao lâu…

96. Khi H, ngài hy vọng được cái gì?

Đại ma vương: Không rảnh suy nghĩ.

Rùa đen nhỏ: Không có cơ hội nghĩ…

97. Một đêm số lần H là?

Đại ma vương: Lúc đang hưng phấn, ai sẽ nhàm chán tính toán chi ly làm gì.

Người qua đường Giáp: Số lần nhiều đến mức không thể “tính toán chi li”?!

Rùa đen nhỏ: Không tính nổi, sau đó ta mơ mơ màng màng sẽ càng không nhớ. Cái kia…… Như thế nào tính một lần a?

98. Khi H, chính mình tự cởi quần áo hay để đối phương hỗ trợ?

Đại ma vương: Đa số ta thay nàng cởi.

Rùa đen nhỏ: Chính hắn cởi, tốc độ của hắn so với ta còn nhanh hơn…

99. Đối với ngài mà nói, H là?

Đại ma vương: Chuyện vừa sung sướng vừa hưởng thụ cảm tình càng có khả năng tăng cao, càng nhiều càng tốt.

Rùa đen nhỏ (nhăn nhó ing): Vừa phải, vừa phải dường như sẽ tốt hơn…

100. Cuối cùng mời nói một câu với người yêu?

Đại ma vương: Đêm nay ta nói riêng cho rùa con nghe.

Rùa đen nhỏ (gật đầu ing): Không thèm nói cho các ngươi!

232. Chương 233: Ngoại Truyện 3: Không Phải Oan Gia Không Gặp Nhau

"Sư huynh yên tâm, muội nhất định sẽ chăm sóc tốt cho tiểu sư muội!" Một cô gái xinh đẹp khuôn mặt đỏ ửng, trong mắt đầy nhiệt huyết cười khách khách với soái ca cao lớn anh tuấn có đôi mắt hoa đào trước mặt mình như hết sức đảm bảo.

Vừa nói, vừa thân thiết kéo một tiểu mỹ nhân (một cô gái trẻ) vô cùng xinh đẹp ở bên cạnh sang, tư thái như người bảo vệ.

"Sư muội làm việc, anh có gì mà không yên tâm!" Một câu nói xã giao hết sức bình thường, từ trong miệng soái ca thốt ra, lại rất xứng với đôi mắt hoa đào lúc nào cũng có thể phóng điện kia, tạo cảm giác như đang tán tỉnh.

Vị sư muội kia như đã bị điện giật đến choáng váng, mãi cho đến khi nhìn thấy sư huynh soái ca của mình xoay người đi, miễn cưỡng lắm mới lấy lại được đầu óc, đánh giá tiểu mỹ nhân do đích thân sư huynh mình giao phó.

Chậc chậc! Quả thật là một nhà bại hoại hại nước hại dân, cả hai huynh muội trời sinh đều có tướng đào hoa.

Sáng sớm hôm nay, sư huynh vốn còn đang nghỉ lễ bỗng nhiên quay lại trường, lại còn chạy đến dưới lầu ký túc xá của cô chỉ đích danh muốn tìm cô, nghe thấy giọng nam trong sáng như ánh mặt trời từ đầu bên kia truyền sang trong micro, mấy nữ sinh cùng chung ký túc xá đều tỏ ánh mắt hâm mộ khiến cho cô có thể hư vinh cả một học kỳ.

Xuống tới dưới lầu ký túc xá, không ngờ lại nhìn thấy có một tiểu mỹ nhân đang đứng bên cạnh soái ca sư huynh, ôi cái tâm can nhỏ bé của cô, lúc ấy lạnh ơi là lạnh. May là sư huynh đã mở miệng giới thiệu: "Đây là em gái của anh, mới thi đỗ năm nay, anh còn đang ở viện nghiên cứu nên không thể thường xuyên sang đây, định phiền sư muội quan tâm một chút."

Ồ, hóa ra là em gái! Tâm can lạnh lẽo lúc này mới ấm trở lại.

Soái ca sư huynh tên là Dịch Thanh Vân, là một trong bốn chàng trai nổi danh nhất ở đại học K, học hệ sinh vật học, vừa dùng thành tích xuất sắc nhất để thi đậu nghiên cứu sinh, bình thường hồng nhan tri kỷ xung quanh anh ấy đếm không hết, lần này đặc biệt tới tìm cô "ủy thác", đủ để thấy trong lòng anh xem trọng cô thế nào!

Vừa nghĩ tới đây, hoa tâm đóa đóa nở rộ, ánh mắt nhìn về phía tiểu mỹ nhân càng trở nên nóng bỏng.

"Chị là Nhan Lộ, năm ba hệ ngoại ngữ, sư muội xưng hô thế nào?"

"Em tên Tạ Tuyền Cơ? Đậu vào hệ số học." Tiểu mỹ nhân mỉm cười. Giọng nói hết sức ngọt ngào dễ gần.

Nhan Lộ vừa nghe xong nhịn không được mà yêu mến. Nhưng lại bỗng nhiên thấy không ổn. Sư huynh rõ ràng tên Dịch Thanh Vân. Sao em gái lại họ Tạ?

Thấy ánh mắt hơi do dự của Nhan Lộ. Tuyền Cơ như theo thói quen giải thích nói: "Anh hai theo họ cha. Em theo họ mẹ."

"A à! Quả thật là rất có ý nghĩa." Nhan Lộ như bỗng nhiên hiểu ra.

Hôm nay vẫn chưa nhập học. Tuyền Cơ đến đây trước chủ yếu để làm quen hoàn cảnh. Nhan Lộ đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để kết nối cảm tình này. Tự động xin đi giết giặc làm hướng dẫn viên du lịch.

"Bên kia là tòa nhà hệ ngoại ngữ. Bình thường chị đều học ở đó. Em có việc thì nhớ đến tìm chị. Bên này là hoa kính. Vào mùa xuân cây hai bên nở đầy hoa. Rất nhiều bạn học đều đến đây để hẹn hò..." Tưởng tượng đến học kỳ này, có lẽ mình còn có cơ hội cùng Dịch Thanh Vân đi dạo với nhau trên hoa kính. Nhan Lộ nghĩ tới khuôn mặt không khỏi phiếm hồng.

Si ngốc hết một hồi mới phát hiện ra Tuyền Cơ hình như còn chưa theo kịp. Quay người lại nhìn, mới thấy cô ấy đang đứng trước bảng thông báo xem cái gì đó.

Nhan Lộ đi đến gần xem, nhịn không được hắc hắc cười gian.

Quả nhiên là có cô gái nào mà không có mùa xuân chứ!

Trên bảng thông báo còn dán miếng thông báo của học kỳ rồi chưa kịp thay thế. Bên trên trái phải đều có dán ảnh chụp của một vị soái ca, là hai sinh viên có thành tích nổi trội nhất của hệ Vật lý và hệ quản lý tài chính của học kỳ này, hai người đều đứng nhất toàn hệ trong kỳ thi thạc sĩ năm nay, cùng nằm trong đội ngũ bốn người có hình tượng vĩ đại nhất đại học K.

Khó trách tiểu sư muội nhìn đến ngẩn ngơ! Nhưng mà, lấy tư cách là một sư tỷ, người đã tiếp nhận ủy thác nặng nề của Dịch Thanh Vân, Nhan Lộ thấy mình cần phải nhắc nhở tiểu sư muội đừng nên si tâm vọng tưởng, rước lấy nam họa.

"Hai người này, sư muội tốt nhất đừng tiếp xúc với họ!" Nhan Lộ nói với hàm ý sâu xa.

Tuyền Cơ chỉ thấy hai người này nhìn quen quen. Cho nên mới dừng lại xem, nghe ý kiến của Nhan Lộ xong, bỗng thấy kỳ quái nói: "Tại sao?"

"Người không ai hoàn mỹ cả. Hai người đó tướng mạo đẹp, thành tích tốt, gia thế cũng tốt, nhưng mà…" Nhan Lộ cau mày, định sắp xếp câu từ sao cho không làm ô nhiễm tâm hồn trong sáng của tiểu mỹ nhân.

"Người có dáng vẻ đẹp trai vô địch này là Triệu Kiến Thận, là một tên hoa hoa công tử trứ danh trong trường, đổi bạn gái còn nhanh hơn cả thay quần áo!" Nhan Lộ đưa ngón tay chỉ sang tấm ảnh phía bên trái.

Tuyền Cơ gật đầu đồng ý, tên này quả thật có năng lực đó. Trong ảnh chụp chính là một đôi mắt hoa đào, cũng giống như anh trai mình, phóng điện là bản năng. Chỉ là dù bên cạnh anh trai có rất nhiều cô gái, nhưng trước giờ chưa từng thừa nhận ai là bạn gái, thuộc loại tác phong khoác lác thấy gái đẹp là theo thói quen đến gần lấy lòng. "Nhạc Nghịch có vẻ đẹp trai hơn, học hệ Vật Lý, khuyết điểm của hắn chính là đối xử với con gái quá tốt!"

"Ớ?" Tuyền Cơ nghi hoặc, đây cũng coi là khuyết điểm ư? Sư tỷ khen ngợi người ta có phải rất hơi uyển chuyển không đây?

Nhạc Nghịch này nhìn có vẻ "thành thật" hơn so với Triệu Kiến Thận, ánh mắt hình như còn có chút u buồn. Thuộc dạng có thể mạnh mẽ gợi lên thiên tính làm mẹ của con gái.

Nhan Lộ xót xa gật đầu nói: "Tên này đối xử với con gái rất tốt. Nữ sinh tiếp xúc với hắn có không ít người động lòng với hắn, nhưng mà… kỳ thật tên này là… GAY!"

Tuyền Cơ càng kinh ngạc hơn. Rốt cuộc cũng hiểu vì sao sư tỷ lại bảo người này đối xử tốt với con gái cũng là khuyết điểm, rõ ràng là không thích mà lại còn đối xử tốt với con gái người ta, dẫn đến người ta hiểu lầm rồi động lòng, đây quả thực đúng là một khuyết điểm.

Câu nói tiếp theo của Nhan Lộ càng bùng nổ hơn nữa: "Tên đó với Triệu Kiến Thận là một đôi!"

233. Chương 234: Ngoại Truyện 4: Nguyện Tu Vì Duyên Nợ Ở Kiếp Sau

Mặc dù Đại ma vương hay nói dối mà mà mặt không đổi sắc, nhiều lần phủ nhận, thế nhưng, nhưng trong lòng rùa đen nhỏ khá rõ, Đại ma vương luôn nuôi mình như nuôi sủng vật.

Ngoài miệng thì luôn muốn kháng nghị, nhưng nàng cảm thấy kỳ thật cũng không có gì là…

Sủng vật cũng có rất nhiều loại, cấp bậc hơi thấp thì gọi là đồ chơi, chủ yếu là nuôi để giải sầu, lúc rảnh cũng có cái để mà tiêu khiển, có việc thì ném sang một bên, ngày nào đó không thích thì có thể tiện tay vứt

bỏ hoặc là mang đi tặng, tỷ như mấy bà phu nhân tiểu thiếp với ca cơ mà lúc trước Đại ma vương nuôi ở hậu viện.

Còn sủng vật cấp cao ư? Thì cũng khá phiền toái.

Trước hết, lòng tự trọng của bọn nó rất cao, lòng chiếm giữ rất mạnh, nếu đã nuôi nó rồi mà còn muốn nuôi thêm sủng vật khác, hừ hừ! Ta đây chẳng thèm để cho ngươi nuôi!

Cho nên Đại ma vương bắt đầu định lừa gạt rùa đen nhỏ, thất bại liên tiếp.

Thứ hai, bọn nó không thích bị mặc sức bài trí giỡn cợt, bọn nó rất thích mang thù, bài trí giỡn cợt quá, thì đừng có mong ăn được trái ngon.

Cho nên vị Đại ma vương nào đó lần thứ hai đích thân lừa rùa đen nhỏ về nhà, giữa chừng mới phát hiện lừa phải con baba đeo mác giả.

Thứ ba, bọn nó tồn tại không phải vì để lấy lòng chủ nhân, mà hoàn toàn ngược lại, chủ nhân còn phải thường xuyên lấy lòng phục dịch sủng vật đáng yêu của nhà hắn.

Cho nên, Đại ma vương từ một người cuồng tự đại không thích dụ dỗ phụ nữ không phục dịch người khác, biến thành một tình nhân siêu cấp quen nếp dỗ ngọt rùa đen nhỏ, chăm sóc rùa đen nhỏ mỗi ngày.

Thứ tư, bọn nó cũng không lo không có ai nuôi dưỡng quý trọng, người muốn nhận nuôi rất nhiều. Lùi một vạn bước mà nói, cho dù không có ai nuôi, năng lực sinh tồn của bọn nó cũng rất mạnh, rời khỏi chủ nhân cũng ăn thơm uống lạc.

Cho nên Đại ma vương phải chú ý đối phó với tính cách và thói quen này của rùa đen nhỏ. Để tránh phải không cẩn thận mà đắc tội với nó. Nó sẽ không chút do dự mà bỏ nhà trốn đi. Rồi không tìm lại được nữa.

Thứ năm…

Chắc sẽ có rất nhiều người lấy làm kỳ quái. Khó nuôi như vậy. Sao lại còn muốn cướp về nuôi chứ?

Câu hỏi này phải nên hỏi chủ nhân của sủng vật… Dù sao Đại ma vương cũng là người có thú vui này. Nuôi một đời cũng không đủ. Tốt nhất là có thể nuôi thêm mấy đời nữa.

Ai dám tranh với hắn. Hừ hừ! Tự nghĩ xem mình có mấy cái mạng nhỏ trước đi rồi nói sau.

"Rùa đen nhỏ, thức dậy ăn này."

Cách lớp chăn mềm mại, trên mông của rùa đen nhỏ bỗng bị vỗ một cái không nhẹ cũng không nặng, uể oải ló đầu ra khỏi chăn, đánh ngáp nói: "Ăn cái gì hả!"

"Thức dậy rồi biết…" Đại ma vương thuận tay sờ sờ đầu của nàng. Rồi đưa tay kéo chăn, lôi nàng ra.

Chăn mới vừa kéo được một góc, rùa đen nhỏ bỗng nhiên nhớ tới trên người mình trống trơn không mặc gì, vội vàng lấy tay túm chăn lại, đỏ mặt nói: "Huynh… huynh ra ngoài trước đi đã, ta sẽ ra ngay thôi."

Sáng hôm nay đang mơ mơ màng màng bị Đại ma vương mới đi luyện công trở về hung hăng ăn hết một hồi, bây giờ trên người còn hơi ê ẩm, cái tên háo sắc kia, vén chăn ra không dám đảm bảo hắn sẽ lại không lấy cớ là kìm lòng không đậu. Rồi lại ăn thêm chút nữa, cẩn thận là tốt nhất.

"Trên người nàng có chỗ nào mà ta chưa thấy hả…" Đại ma vương trước khi đi còn không quên xấu xa trêu đùa rùa đen nhỏ đang rụt đầu trên giường.

Rõ là hư hỏng!

Rùa đen nhỏ thấy hắn đã đi ra cửa, mới chậm rãi kéo chăn ra đứng dậy rửa mặt chải đầu mặc quần áo.

Lúc này hai người đang ở Thanh Tùng sơn chỗ Đại ma vương học võ luyện công trước kia. Không mang người hầu theo cạnh, chỗ ở cũng không giống với trang viên biệt viện xa hoa hồi trước.

Hai tiểu viện vô cùng đơn sơ, ngói xanh tường trắng xây ở trên chóp núi, chỉ có một gã lão bộc gọi Trần bá ở đây trông coi.

Chiều hôm qua Trần bá đã bị Đại ma vương phái xuống dưới chân núi mua một ít vật dụng hằng ngày và nguyên liệu nấu ăn, lúc này ở trên núi cũng chỉ còn mỗi hai người bọn họ.

Người này đến nấu cơm cũng không biết, giữa trưa ăn gì? Ngàn vạn lần đừng nói là lương khô đấy!

Từ khi bị Nhạc Nghịch bắt tới làm "người động núi" mấy ngày, rùa đen nhỏ chỉ cần thấy lương khô là muốn buồn nôn khó chịu.

May mà bữa trưa ăn cháo, bỏ thêm hạt sen, táo đỏ và một ít vật liệu. Mùi vị khá được, với lại cũng không giống như là cháo để qua đêm rồi hâm nóng lại, ngược lại như mới nấu xong không lâu.

Rùa đen nhỏ húp hai muỗng, xoa dịu cái dạ dày trống không, quay đầu sang bắt gặp ánh mắt của Đại ma vương đang nhìn nàng có hơi chút kỳ lạ.

"Sao thế?" Rùa đen nhỏ hỏi, chẳng lẽ mình rửa mặt chải đầu vội quá nên trên mặt có dính thứ gì đó sao?

"Không có gì, mùi vị cháo thế nào?"

"Không tệ lắm, Trần bá đã về rồi à? Nhanh thế!"

Đại ma vương mang theo nàng thi triển khinh công lên núi cũng mất hết mấy canh giờ, chẳng lẽ Trần bá cũng là một cao thủ? Mới xuống núi mua đồ đây mà đã về tới rồi? Nhìn không ra đó!

"Trần bá chắc có lẽ đến chạng vạng mới về đến. Cháo, là do ta nấu." Vẻ mặt Đại ma vương khá ung dung ném ra một quả bom.

Rùa đen nhỏ thiếu chút nữa định ngoáy ngoáy lỗ tai xem có phải mình đã nghe lầm chăng!

Dùng ánh mắt kính sợ nhìn bát cháo trước mặt, lại dùng ánh mắt kính ngưỡng đánh giá Đại ma vương, cuối cùng thành tâm thành ý để ca ngợi nói: "Huynh quả là rất lợi hại!"

Đại ma vương mà đi nấu cháo ư?! Rùa đen nhỏ cảm thấy quả là thần kỳ!

Trên gương mặt Đại ma vương thật hiếm có lại hiện lên tí vẻ có thể được coi là "ngượng ngùng".

Rùa đen nhỏ lại cúi đầu húp thêm một ngụm, ánh mắt nóng nóng bỗng dưng xúc động muốn khóc, cháo thật sự ăn rất ngon! Sao mới nãy mình lại không biết thưởng thức mà cảm thấy bình thường chứ?

Đại ma vương biết nàng thập phần cảm mạo với lương khô, cho nên mới đích thân xuống bếp nấu cho nàng ăn, hắn đã từng là một vị vua, một hậu duệ quý tộc lúc này cũng quen được người khác cung kính hầu hạ. Thế nhưng lại vì mình mà bỏ nghề nấu canh…

Tuyền Cơ nghĩ nghĩ. Nhịn không được buông bát xuống bổ nhào vào trong lòng Đại ma vương nói: "Huynh đối với muội thật tốt!"

"Ta chỉ có một thê tử là nàng, không đối xử tốt với nàng thì đối xử tốt với ai?" Đại ma vương ôm nàng cười nói.

Dùng sức cọ cọ vào người Đại ma vương. Rùa đen nhỏ cảm thấy vận khí của mình quả thật là tốt đến cực điểm, lão công mình ra phòng khách, vào phòng bếp thế mà lại có thể để ình đụng phải! (mặc dù chỉ có nồi cháo, nhưng vui lòng tự hiểu là tình nhân trong mắt rùa đen nhỏ hóa Tây Thi…).

Vì để báo đáp lại sự vất vả của Đại ma vương, rùa đen nhỏ đặc biệt nịnh nọt ăn hết ba bát cháo, ăn mãi cho đến no chán ngán mới chịu buông bát xuống đến cạnh Đại ma vương làm nũng.

Vừa lúc hai người đang ở trong thế giới riêng của mình nói chuyện yêu đương, Đại ma vương bắt đầu bóng gió hỏi rùa đen nhỏ mấy ngày sống cuộc sống "người động núi" rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Rùa đen nhỏ là của hắn, cho dù có là người chết, cũng không cho phép chia sẻ dù một chút vị trí trong lòng rùa đen nhỏ với hắn!

Ngày đó lúc cứu được rùa đen nhỏ ra, hắn phát hiện thái độ của nàng đối với Nhạc Nghịch dường như có chút thay đổi, hắn tuyệt đối tin tưởng bảo bối mà hắn trăm cay nghìn đắng mới lừa tới tay sẽ không di tình biệt luyến, nhưng chắc chắn Nhạc Nghịch đã làm chuyện gì đó khiến nàng cảm động.

Lúc này rùa đen nhỏ tâm tình đang tốt, bụng đang ăn no, vì thế không nghĩ nhiều bèn kể hết từ đầu chí cuối chuyện đã xảy ra ngày đó trong sơn động cho Đại ma vương.

"Nhạc Nghịch muốn kiếp sau nàng ở cạnh hắn. Nàng đáp ứng rồi sao?" Trong giọng nói của Đại ma vương rõ ràng có hơi kìm nén, làm cho rùa đen nhỏ rốt cuộc cũng nhớ ra mình đã nói ngốc cái gì.

"A, ừ, hắn sắp chết, muội… muội…" Ôi ngu thật! Đại ma vương bỗng dưng tốt thế, hóa ra là muốn tính kế dụ nàng khai. Hu hu hu! Nàng quả là ngu chết đi được!

Mấy ngày nay chuyện sống người động núi, giữa hai người vẫn là một điều cấm kỵ, rùa đen nhỏ sau khi bị Nhạc Nghịch nhốt trong sơn động tịch mịch đáng sợ ba ngày, sống không bằng chết, sau khi rời khỏi sơn động suốt nửa năm trời đều sợ tối sợ một mình.

Đại ma vương tốn không ít tâm tư làm bạn che chở, mới có thể từ từ giúp nàng khôi phục lại bình thường, vì sợ kích thích đến nàng, Đại ma vương cùng với người bên cạnh nàng không bao giờ dám nhắc đến chuyện ngày đó. Hôm nay chắc là Đại ma vương cũng không nhẫn được nữa, cho nên mới thay đổi biện pháp lừa nàng nói.

Vốn kể cũng đã kể rồi, sao lại còn bắt phải kể rõ ràng nữa chứ? Được rồi! Lúc này Đại ma vương rất tức giận. Còn chưa biết hậu quả nghiêm trọng thế nào nữa.

Rùa rụt rè lắc lắc cánh tay của Đại ma vương, dụi vào lồng ngực hắn thanh minh nói: "Ta chỉ thuận miệng đồng ý thôi mà, cũng không nhất thiết phải thực hiện mà… Hơn nữa kiếp này Nhạc Nghịch làm nhiều chuyện xấu như vậy. Không biết phải luân hồi đến mấy đời mới có thể làm người tiếp, đến lúc đó hắn cũng không còn nhớ chuyện này nữa! Cho dù hắn có lập tức đi đầu thai làm người đi chăng nữa, ngộ nhỡ kiếp sau ta với hắn đều là nam hoặc đều là nữ thì sao? Hắn cũng không có cơ hội! Còn nữa, nói không chừng kiếp sau còn có huynh trông coi ta mà…"

Rùa huyên thuyên lôi ra một đống hứa hẹn không khả thi thực hiện hoặc lý do không xâm hại đến "quyền lợi" của Đại ma vương, rốt cuộc chỉ đổi lại từ Đại ma vương một tiếng hừ lạnh.

Cơn tức còn chưa tiêu nữa sao… Rùa đen nhỏ bèn thay đổi sách lược.

"Hu hu hu, những ngày đó một mình muội đợi ở trong sơn động có biết bao sợ hãi, huynh làm sao hiểu được! Trong động còn có hai cái thi thể, vừa tối vừa lạnh, một mình muội trơ trọi ngày nào cũng phải ăn mấy thứ lương khô khó ăn đến chết đó. Uống nước lạnh để chờ có người phát hiện rồi đến cứu muội… Nếu không vì nhớ huynh, muội còn thật muốn đến cửa động nhảy xuống dưới luôn cho xong… Hu hu hu, bây giờ huynh còn bắt nạt muội!"

Mặc dù là thủ đoạn đánh lạc hướng, nhưng rùa đen nhỏ nhớ tới mấy ngày khủng bố đó, vẫn không nhịn được run rẩy cả người.

Đó là cơn ác mộng thứ hai trong cuộc đời nàng! Đại ma vương thấy rùa đen nhỏ không ổn, dù biết quỷ kế nhỏ của nàng, nhưng cuối cùng cảm xúc đau lòng cho nàng vẫn chiếm lợi thế, đành phải cố nén cơn tức giận, nhẹ nhàng vỗ vỗ an ủi rùa đen nhỏ đang hoảng hốt.

Một hồi phong ba không lớn không nhỏ cứ như vậy tạm thời được hóa giải.

Buổi tối Trần bá quay về. Mang theo một đống lớn đồ dùng hằng ngày cùng với rau quả thịt cá tươi ngon vân vân, ước chừng chất cả một xe.

Rùa đen nhỏ có qua có lại, tự mình xuống bếp nấu cơm chiều cho Đại ma vương, thức ăn đòi hỏi độ tinh xảo cao nàng làm không được, nhưng vài món ăn bình thường, nàng vẫn có chút tài năng.

Hai người thành thân đã lâu, đây vẫn là lần đầu tiên Đại ma vương lại được ăn đồ ăn do chính tay rùa đen nhỏ làm, tự nhiên thấy ngon miệng, ngọt thấu tâm can. Chút ít không thoải mái lúc trưa cũng tạm thời quăng ra sau đầu.

Trong núi hết sức đơn sơ. Công chuyện đa phần đều phải tự mình làm. Rùa đen nhỏ có hơi không quen, nhưng Đại ma vương có vẻ thích ứng khá tốt.

Lúc này rùa mới nghĩ đến. Năm đó lúc Đại ma vương học võ luyện công ở đây, có lẽ là đã từng làm quen với sinh hoạt nơi này.

Nhọc ình còn tưởng đâu hắn là một người quen được hầu hạ, ngày nào đó thiếu thái giám tôi tớ bên người sẽ cảm thấy khó chịu, hóa ra là mình đã coi thường hắn quá rồi.

Hì hì, nói không chừng Đại ma vương chẳng những biết nấu cháo, mà còn có thể làm vài món ăn nữa, hôm nào nhất định phải bắt hắn làm cơm cho nàng ăn mới được!

Ngày nhanh chóng trôi qua, chuyện thuận miệng đồng ý với Nhạc Nghịch ở kiếp sau, hình như cứ vậy mà bị lãng quên.

Mấy tháng sau xuống núi, rùa đen nhỏ ngạc nhiên phát hiện, Đại ma vương đích thân chỉ đạo lấy hết sản nghiệp khổng lồ của Trầm thị ra làm từ thiện.

Đại ma vương bỏ ác theo thiện đương nhiên là chuyện tốt, nhưng bỗng nhiên lại thay đổi lớn vậy, khiến cho rùa đen nhỏ hoài nghi, đừng nói là hắn lại có "ý đồ gây rối" gì nữa đi, bất quá có hỏi thế nào, Đại ma vương cũng chỉ cười cười không đáp, vì thế dần dần nàng cũng không để ở trong lòng.

Mãi cho đến rất nhiều rất nhiều năm sau, bọn họ dắt tay nhau tới địa phủ, nghe Đại ma vương lấy công đức làm khi còn sống ra cò kè mặc cả với quỷ sai, yêu cầu kiếp sau được cùng nàng đầu thai làm người, rồi làm phu thê, nàng mới giật mình chợt hiểu, hóa ra Đại ma vương vẫn ghi nhớ những lời nàng nói.

Nhạc Nghịch không phải người tốt, Đại ma vương tự vấn cũng không phải!

"Ta nguyện dùng công đức nửa đời, đổi lấy duyên phận kiếp sau với nàng… Cho nên rùa đen nhỏ của ta, hãy đồng ý với ta kiếp sau nàng phải gặp ta rồi cùng yêu nhau làm bạn đến già… được không?

234. Chương 235: Ngoại Truyện 5: Rùa Đẻ Trứng Rồi….

Rùa đen nhỏ cho dù trước giờ hay gặp chuyện, nhưng sức khỏe cũng coi như tốt, mấy chuyện mất mặt kiểu như đương không bỗng ngất xỉu cũng chưa phát sinh lần nào, cho nên một khi đã phát sinh, nàng liền nghiêm khắc cảnh cáo Lam Tinh và Lam Tích ở bên cạnh, không được đi mách lẻo lại với Đại ma vương, lại càng không cho phép đi rêu rao khắp nơi!

Đối với hành vi giấu bệnh sợ thầy của nàng, Lam Tinh và Lam Tích rất không ủng hộ, nhưng dưới sự uy hiếp gần như là khóc lóc kể lể của nàng, đành phải tạm thời khuất phục.

"Các ngươi không được nói, về cảnh cáo lại với mấy 'lỗ hổng' kia của nhà các ngươi cũng không được nói!" Rùa đen nhỏ cảnh cáo nói.

'Lỗ hổng' nhà Lam Tinh là Triệu Thập Nhất, 'lỗ hổng' nhà Lam Tích là Triệu Thập Lục, trước khi Đại ma vương thoái vị rời kinh bọn họ cũng đã thành thân, rùa đen nhỏ rất rõ ràng những người thường đi theo bên cạnh mình gồm có những ai, chỉ khi khóa kĩ hết tất cả miệng bọn họ, mới mong có cơ hội giấu giếm được Đại ma vương.

Nhưng rõ ràng là nàng đã rất xem nhẹ thế lực đen tối của Đại ma vương, vừa dứt lời, chợt nghe thấy giọng nói của Đại ma vương từ sau lưng truyền đến: "Chuyện gì mà không được nói? Đang khỏe mạnh sao bỗng dưng nàng lại té xỉu?"

"Không có không có, đâu có té xỉu đâu, chẳng qua là do lúc bước lên bờ bỗng bị trợt chân, không có chuyện gì hết!" Rùa đen nhỏ cố gắng chống lại, kiên quyết không chịu thừa nhận là sức khỏe của mình kém đến mức đứng dạo trên bờ suối cũng bị té xỉu.

Đại ma vương không nói thêm câu nào, ôm lấy nàng vào phòng: "Ngay cả ta mà nàng cũng dám lừa à! Có sao hay không, để đại phu xem xong rồi hãy nói!"

Rùa mếu máo, khóe mắt thoáng nhìn sang hai người Lam Tinh và Lam Tích đang che miệng cười trộm, hừ hừ! Đồ hai tên không biết đồng cảm!

Sáng sớm hôm nay Đại ma vương ra ngoài làm việc, rùa đen nhỏ nghe nói phía sau Linh Tuyền sơn trang có một con suối tên Huyền Bích Tuyền, nước suối mát lạnh, cây xanh bao quanh, là một cảnh đẹp rất hợp để nghỉ mát, bèn dẫn theo Lam Tinh và Lam Tích chuồn đi chơi, bởi vì rùa đen nhỏ muốn tới suối để ngâm chân nghịch nước, cho nên đám người Triệu Thập Lục đang âm thầm ẩn nấp không tiện rình, chắc chắn bên suối không có người cũng không có những nhân tố nguy hiểm như sâu rắn xong, mới lùi ra vòng ngoài canh gác.

Vốn đang chơi đùa vui vẻ, rùa đen nhỏ chơi xong mới lên bờ lại bỗng dưng hôn mê bất tỉnh, khiến Lam Tinh và Lam Tích hoảng hốt không thôi, cũng kinh động đến đám người Triệu Thập Lục. Triệu Ngũ và Triệu Cửu là hai tên chuyên gia dụng độc giúp rùa đen nhỏ thăm dò mạch đập, nét mặt chợt trở nên kỳ quái, chỉ khăng khăng là thân thể của nàng không có gì đáng lo ngại và cũng không trúng độc.

Chuyện mà lúc rùa tỉnh lại làm đầu tiên chính là giả bộ không sao, che giấu sự thật, lừa trên gạt dưới. Bất quá đối với Đại ma vương, mấy trò mờ ám này bình thường đều là tốn công vô ích.

Đứng trước bài học thất bại, rùa đen nhỏ quyết định thay đổi sách lược. Trước tiên tìm ra nội gián đâm thọc. Lúc đó mới lôi hết bực dọc ra tính sổ hết.

Người vừa mới bị đặt xuống giường. Rùa đen nhỏ liền vội vã hỏi: "Ai báo cho huynh về thế? Không phải huynh đang bận sao?"

Đại ma vương bất đắc dĩ bóp cái mũi của nàng nói: "Có người báo với ta nàng bỗng dưng té xỉu. Ta đương nhiên phải vội trở về. Nàng ấy! Mới lơ là một khắc nàng đã có chuyện."

Rùa mếu máo nói: "Có người? Người nào thế?"

Đại ma vương nhìn dáng vẻ thôi cũng đã biết rõ tâm tư của nàng: "Đừng có mà bày trò!"

"Hừ hừ! Huynh không nói muội cũng biết. Nhất định là Triệu Ngũ và Triệu Cửu rồi! Đáng đời bọn họ không cưới được vợ!" Rùa đen nhỏ ác độc nguyền rủa. Đại ma vương mặc kệ nàng. Nắm lấy cổ tay nàng lên giúp nàng bắt mạch. Tuy rằng hắn không phải là đại phu. Nhưng y thuật bình thường cũng biết được chút đỉnh.

Rùa len lén quan sát nét mặt hắn. Thấy trong đôi mắt của hắn từ từ hiện lên chút bất ngờ và mừng rỡ, một bàn tay lại đổi sang ấn lên tay kia, vẻ mặt Đại ma vương vừa do dự lại vừa vui sướng. Từ từ biến thành chắc chắn.

"Gần đây có cảm thấy thân thể có chỗ nào không ổn không?" Giọng nói của Đại ma vương như có chút run rẩy.

"À? Không có? Rất bình thường!" Rùa đen nhỏ vội vàng thề thốt phủ nhận.

"Nguyệt sự tháng trước của nàng, hình như vẫn chưa tới..." Đại ma vương nhíu mày trầm tư.

Rùa đỏ mặt, mấy chuyện riêng tư thế này có thể đừng lấy ra nghiêm túc thảo luận nữa được không vậy.

Lúc này, Lam Lích ở ngoài cửa báo đại phu đã tới.

"Nàng mau ngoan ngoãn thành thật cho ta!" Tuy là cảnh cáo, nhưng rùa đen nhỏ vẫn nhận ra tâm trạng của Đại ma vương có hơi không yên.

Nàng cũng đâu phải đồ ngốc, chỉ cần thoáng sắp xếp thái độ của Đại ma vương, cũng đoán được đại khái, mình có thể đã có thai. Ặc, cũng coi như là nằm trong dự kiến! Đại ma vương siêng năng gieo hạt cần cù cày cấy như vậy. Đến giờ mới có cũng đã coi là chậm.

Màn lụa được thả xuống, cánh tay duỗi ra khỏi màn, đại phu đi vào hình như không chỉ có một người, rùa đen nhỏ cảm thấy cổ tay của mình sắp bị một đám người ấn đơ luôn rồi, rốt cuộc đám đại phu cũng chịu nhất trí đưa ra kết luận - phu nhân đã có thai!

Bên trong tòa Linh Tuyền sơn trang không khí vui mừng như đang ăn Tết, Đại ma vương hiếm khi hớn hở ra mặt, rùa đen nhỏ trở thành động vật được tập trung bảo hộ, giờ ở trong mắt của mọi người càng được chiều chuộng hơn, Đại ma vương chỉ hận không thể nắm nàng trong lòng bàn tay.

Nhiệm vụ của Lam Tinh và Lam Tích cũng nặng hơn. Được Đại ma vương ra chỉ thị, đối với rùa đen nhỏ thực hiện quản chặt và giám sát theo dõi, bất kể mọi thời điểm trong vòng phạm vi ba thước đều phải có thị nữ theo săn sóc cho nàng.

Dùng cơm tối xong, Đại ma vương cho thị nữ và thái giám bên cạnh lui ra hết, còn mình thì ôm rùa đen nhỏ dựa vào giường nói chuyện yêu đương, bỗng nhiên nhớ tới hình như còn một việc vẫn chưa bàn với rùa đen nhỏ.

Ngoại truyện 6: Chút muộn phiền trong hạnh phúc

Rùa thuận lợi hạ sinh tiểu ma vương vào mùng một Tết, cha mẹ ruột của Đại ma vương gửi thư đến báo định cùng nhau tới ăn Tết.

Vì thế rùa đen nhỏ lại bắt đầu đau đầu, một bà mẹ chồng thôi cũng đã đủ khiến cho nàng phải về nhà mẹ đẻ, giờ lại còn thêm một người, chắc là ly hôn luôn cũng không chừng!

Đại ma vương biết nàng lo lắng, chỉ kỳ quái mà cười cười nói: "Nàng không hợp với mẫu phi, nhưng với mẫu thân của ta nhất định rất hợp…"

"Ơ? Tại sao?" Rùa đen nhỏ hiếu kỳ hỏi.

"Gặp mẫu thân đại nhân đi rồi nàng sẽ biết thôi." Đại ma vương không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để chọc ghẹo rùa đen nhỏ.

Mấy ngày nay hắn đang buồn bực hết sức, rùa đen nhỏ lúc nào cũng quay quanh tiểu ma vương, nhìn thấy hắn không thân thiết như mọi khi.

Không xong nhất chính là, tối hôm qua vất vả lắm mới có thể thuyết phục rùa đen nhỏ giao tiểu ma vương cho vú nuôi ở cách vách một đêm, đang lúc hắn mới lừa được rùa đen nhỏ lên giường, định tranh thủ thời gian dốc sức ăn một lát, cái tên tiểu ma vương vô liêm sỉ kia bỗng dưng òa khóc lên, lại còn chấn động vô cùng, vọng cả nóc nhà.

Rùa đen nhỏ vốn đã động tình, toàn bộ tâm tư lập tức bay hết sang người thằng nhóc, đẩy Đại ma vương ra, sửa soạn lại quần áo xong vội chạy sang phòng bên dỗ tiểu ma vương.

Đại ma vương cảm thấy rất tổn thương, từ lúc có tiểu ma vương, rùa đen nhỏ hình như không để tâm đến hắn… Hối hận quá! Đây có được coi là tự mình tạo nghiệt không chứ?

Đối với hành vi rõ ràng là thừa nước đục thả câu của Đại ma vương, rùa quăng sang ánh mắt khinh thường, quay đầu lại vội vàng chuẩn bị đi dỗ tiểu ma vương.

Mới đi hai bước, bỗng cảm thấy sau lưng bị ôm chặt, người đã bị Đại ma vương kéo ngược vào trong ngực.

"Này! Huynh làm gì thế?" Rùa đen nhỏ vùng vẫy ra không được, không hiểu Đại ma vương đương yên lành lại nổi điên cái gì.

Ngày hôm sau, rùa đen nhỏ yếu ớt nằm nghỉ ngơi ở trên giường.

Mấy tháng sau, rùa đen nhỏ yếu ớt nhoài ra giường nôn khan, lại mang thai rồi…

Đại ma vương ôm lấy rùa đen nhỏ đang nôn đến thất điên bát đảo, nghĩ đến chuỗi ngày lại phải tiếp tục tranh giành sự chú ý của vợ mình với tiểu ma vương hoặc là rùa đen nho nhỏ… Chuyện bắt đầu từ bữa tiệc sinh nhật mừng Triệu Tư Viễn tròn 15 tuổi. Lúc ấy, Tuyền Cơ tiến Vương phủ chưa được bao lâu, vừa mới thu phục được Triệu tiểu bá vương, còn với ông chủ Triệu, quan hệ nhập nhằng không rõ ràng….

Tuyền Cơ, Triệu Kiến Thận, Trương Kiều Dư, Trương mẫu dự sinh nhật Triệu Tư Viễn, cùng nhiều người khác.

Tới dự sinh nhật đương nhiên phải cống nạp quà sinh nhật.

Quà tặng của Tuyền Cơ là một bộ ná nhỏ cầm tay[1], để chế tạo ra nó, nàng đã hao tốn biết bao thời gian và tiền bạc thí nghiệm đi thí nghiệm lại nhiều lần, còn lý do tại sao nàng nhớ tới nó, là bởi vì hồi nhỏ lúc Tuyền Cơ khoảng bảy, tám tuổi gì đó, nàng bị đứa trẻ hàng xóm dùng bộ ná này bắn bị thương, tuy bây giờ vết thương bây giờ đã lành lặn, nhưng ký ức thì nàng không bao giờ quên.

[1] Hình dáng của bộ ná cầm tay:

Các bé trai thường hay ưa thích những thứ như vũ khí, hoặc máy móc, Triệu Tư Viễn dưới cặp mắt thăm dò của cha quay qua cảm tạ Tuyền Cơ, sao đó cẩn thận nhét bộ ná vào tay áo, xem như là báu vật vậy.

Triệu Kiến Thận phát cho con trai một bao lì xì đỏ lớn, nói:

"Ngươi để dành sau này lớn lên, thích thứ gì thì cũng có thể tự mình mua."

Tuyền Cơ vỡ lẽ, hèn chi mấy ngày trước hắn ta biểu nàng chi ra một chi phiếu một vạn lạng bạc, cái lão gia tử này cũng thật hào phóng ghê, chỉ tiếc là món quà không có nhiều sự sáng tạo lắm.

Triệu Tư Viễn nhìn thấy Tuyền Cơ nhìn chằm chằm bao lì xì trên tay của mình, thì mở miệng chế giễu:

"Này tiểu tham tiền, ngày ngày nhìn tiền bạc trong phòng còn chưa đủ sao, còn dòm ngó tiền của ta, sao ngươi không hỏi xin phụ hoàng đi."

Tiểu tử chết tiệt! Tuyền Cơ chớp mắt nói:

"Là ta đang nghĩ tới một câu chuyện xưa buồn cười thôi."

"Câu chuyện gì?" Trương Kiều Dư cắt ngang.

Triệu Tư Viễn trừng mắt nhìn Trương Kiều Dư, bực bội hắn ta đã vẽ đường cho hươu chạy, Tuyền Cơ nói thế chắc chắn không phải là chuyện gì tốt lành.

Không để cho người khác có cơ hội nói chen, Tuyền Cơ lập tức bắt đầu kể:

"Ngày xưa có một người nông dân, rất rành về nghề chăn nuôi heo, tiếng tăm vang xa, đặc biệt được quan điều về để chăn nuôi heo cho quan phủ. Một hôm người quan phụ mẫu ghé ngang qua chỗ ông ta, thấy ông ta nuôi lợn của mình được béo tốt quá, bèn hỏi người nông dân kia có bí quyết gì?

Người nông dân trả lời là do ông ta đi thu gom những thức ăn thừa của các tửu lâu, và các hộ khác, đem về nuôi heo.

Quan phụ mẫu kia nghe xong nổi giận mắng người nông dân kia, heo này nuôi là để cung cấp thịt cho quan nha ăn, tại sao lại dám đem đồ dơ bẩn nuôi heo như vậy, mắng rồi sai quân lính nọc người nông dân kia ra đánh cho hai mươi gậy."

Trương mẫu cảm thấy xót xa nói:

"Heo thì vốn là dùng cách đó để nuôi mà."

Tuyền Cơ cười tiếp tục nói:

"Sau này, có một vị quan phụ mẫu khác tới thay thế, cũng nghe danh và mời người nông dân này về chăn nuôi heo cho ông ta, và cũng hỏi cùng một câu hỏi, người nông dân kia sợ bị đánh nên đã nói ông ta hầm ổ yến vi cá cho heo ăn mỗi ngày. Vị quan phụ mẫu này nghe xong bèn mắng người nông dân chơi ngông, lãng phí lương thực, rồi nọc người nông dân kia ra đánh hai mươi gậy."

Một người ngồi bên cạnh không nhịn được nói:

"Quan phụ mẫu thật khó chìu lòng, thật tội nghiệp người nông dân quá."

Tuyền Cơ cười:

"Còn chưa hết đâu. Nhiều năm sau, lại có một vị quan phụ mẫu khác lên thay thế, cũng rảnh rỗi ăn no không có gì làm, cũng hỏi người nông dân cùng một câu hỏi làm sao để nuôi heo được béo mập như thế."

"Sao?" Vài người ngồi cạnh cũng thắc mắc, sau hai lần ăn đòn, người nông dân kia sẽ trả lời như thế nào đây?

Triệu Kiến Thận, Trương Kiều Dư và những người khác cũng có chút tò mò.

"Người nông dân nói, Đại lão gia, là vì tiểu nhân mỗi ngày cho heo một hai lạng bạc biểu nó thích ăn gì thì tự mua mà ăn." Lời nói vừa dứt thì Tuyền Cơ đã nhảy tới nấp sau lưng Triệu Kiến Thận.

Tất cả mọi người không nhịn được cười phá lên, còn Triệu Tư Viễn thì nổi giận nhảy tới đuổi theo Tuyền Cơ.

Triệu Kiến Thận nhìn hai người đuổi bắt nhau chạy một vòng quanh hắn, rồi mới chụp lấy Tuyền Cơ kéo về bên người, rồi cốc nhẹ lên đầu nàng ta một cái mắng:

"Con ranh hư."

"Ai bảo hắn nói ta tham tiền chứ, hừ." Tuyền Cơ phản đối.

Mọi người được dịp cười một trận nghiêng ngả. Tuyền Cơ quay lại nhìn thẳng Triệu Kiến Thận nói:

"Vương gia làm cha dạy hư con, sao có thể như vậy tùy tiện tặng hậu lễ như thế? Đừng nói là ngài không biết tặng món quà gì, chẳng lẽ ngài làm cha người ta mà không biết ý con mình ưa thích gì sao?"

Triệu Kiến Thận liếc nhìn Triệu Tư Viễn một cái, rồi nói:

"Thật là bổn vương không phải, bổn vương nhận lỗi, ta sẽ tặng lại món quà khác, bảo đảm Viễn Nhi sẽ hài lòng."

Triệu Tư Viễn vừa mừng vừa ngượng ngùng, thấp giọng nói:

"Đa tạ Phụ vương."

Triệu Kiến Thận còn chưa trả lời, Tuyền Cơ đã mỉm cười nói hớt:

"Ngươi nên cảm ơn ta mới đúng, rồi chia cho ta phân nửa tiền lì xì, ta không tham lam lắm đâu."

Triệu Tư Viễn trừng mắt liếc nàng một cái, nói:

"Ngươi tự mình xin Phụ vương đi, chẳng lẽ Phụ vương còn không cho ngươi?"

Tuyền Cơ hừ một tiếng không trả lời, chuyển qua đề tài khác.

Nhiều năm trôi qua, Triệu Tư Viễn lên ngôi, bá chủ thiên hạ, thỉnh thoảng nhớ lại chuyện này, không cầm lòng được vuốt ve bộ ná Tuyền Cơ đã tặng, trong lòng thầm nói: "Phụ vương, những gì làm ta hài lòng nhất, người vĩnh viễn sẽ không tặng cho ta."

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/mong-dep-tuyen-co